

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Contents

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc	4
1. Quyển 1 - Chương 1	5
2. Quyển 1 - Chương 2	8
3. Quyển 1 - Chương 3	10
4. Quyển 1 - Chương 4	14
5. Quyển 1 - Chương 5	19
6. Quyển 1 - Chương 6	24
7. Quyển 1 - Chương 7	26
8. Quyển 1 - Chương 8	29
9. Quyển 1 - Chương 9	32
10. Quyển 1 - Chương 10	35
11. Quyển 1 - Chương 11	38
12. Quyển 1 - Chương 12	41
13. Quyển 1 - Chương 13	44
14. Quyển 1 - Chương 14	47
15. Quyển 1 - Chương 15	51
16. Quyển 1 - Chương 16	54
17. Quyển 1 - Chương 17	57
18. Quyển 1 - Chương 18	60
19. Quyển 1 - Chương 19	64
20. Quyển 1 - Chương 20	67
21. Quyển 1 - Chương 21	70
22. Quyển 1 - Chương 22	73
23. Quyển 1 - Chương 23	76
24. Quyển 1 - Chương 24	78
25. Quyển 1 - Chương 25	81
26. Quyển 1 - Chương 26	84
27. Quyển 1 - Chương 27	88
28. Quyển 1 - Chương 28	91
29. Quyển 1 - Chương 29	94
30. Quyển 1 - Chương 30	99
31. Quyển 1 - Chương 31	102
32. Quyển 1 - Chương 32	105
33. Quyển 1 - Chương 33	110
34. Quyển 1 - Chương 34	112
35. Quyển 1 - Chương 35	116
36. Quyển 1 - Chương 36	119
37. Quyển 1 - Chương 37	125
38. Quyển 1 - Chương 38	128
39. Quyển 1 - Chương 39	134
40. Quyển 1 - Chương 40	138
41. Quyển 1 - Chương 41	140

42. Quyển 1 - Chương 42	143
43. Quyển 1 - Chương 43	149
44. Quyển 1 - Chương 44	152
45. Quyển 1 - Chương 45	155
46. Quyển 1 - Chương 46	162
47. Quyển 1 - Chương 47	165
48. Quyển 1 - Chương 48	169
49. Quyển 1 - Chương 49	172
50. Quyển 2 - Chương 50	175
51. Quyển 2 - Chương 51	181
52. Q.2 - Chương 52: Mưu Đồ	183
53. Q.2 - Chương 53: Nữ Nhân	188
54. Q.2 - Chương 54: Đánh Nghi Binh (1)	191
55. Q.2 - Chương 55: Hôn Sự	197
56. Q.2 - Chương 56: Vô Tình Gặp	201
57. Q.2 - Chương 57: Nội Ứng	201
58. Q.2 - Chương 58: Không May	201
59. Q.2 - Chương 59	201
60. Q.2 - Chương 60: Lại Là Bắt Cóc	201
61. Q.2 - Chương 61: Tập Kích	201
62. Q.2 - Chương 62: Mùa Thu Hoạch Hành Trình (1)	201
63. Q.2 - Chương 63: Nghiệp Thành Khó Khăn (1)	201
64. Q.2 - Chương 64: Nghiệp Thành Khó Khăn (2)	201
65. Q.2 - Chương 65: Nghiệp Thành Khó Khăn (3)	201
66. Q.2 - Chương 66: Nghiệp Thành Khó Khăn (4)	201
67. Q.2 - Chương 67: Nghiệp Thành Khó Khăn (5)	201
68. Q.2 - Chương 68: Hành Trình Thu Hoạch (2)	201
69. Q.2 - Chương 69: Hành Trình Thu Hoạch (3)	201
70. Q.2 - Chương 70: Hành Trình Thu Hoạch (4)	201
71. Q.2 - Chương 71: Hành Trình Thu Hoạch (5)	201
72. Q.2 - Chương 72: Hành Trình Thu Hoạch (6)	201
73. Q.2 - Chương 73: Hành Trình Thu Hoạch (7)	201
74. Q.2 - Chương 74: Lập Kế Hoạch	201
75. Q.2 - Chương 75: Hiến Kế	201
76. Q.2 - Chương 76: Hành Trình Thu Hoạch (8)	201
77. Q.2 - Chương 77: Hành Trình Thu Hoạch (9)	201
78. Q.2 - Chương 78: Hành Trình Thu Hoạch (10)	201
79. Q.2 - Chương 79: Tin Tức Hôn Nhân	201
80. Q.2 - Chương 80: Khách Mời	201
81. Q.2 - Chương 81: Vạch Trần	201
82. Q.2 - Chương 82: Tất Cả Chú Ý	201
83. Q.2 - Chương 83: Phá Quân Chi Uy	201
84. Q.2 - Chương 84: Công Phạt Dương Châu	201
85. Q.2 - Chương 85: Binh Luận	201
86. Q.2 - Chương 86: Đánh Vô Mồm	201
87. Q.2 - Chương 87: Ánh Đạo	201
88. Q.2 - Chương 88: Khoa Cử	201
89. Q.2 - Chương 89: Xuất Binh	201
90. Q.2 - Chương 90: Đối Sách	201
91. Q.2 - Chương 91: Số Phận Lưu Bị	201
92. Q.2 - Chương 92: Chiến Bại	206
93. Q.2 - Chương 93: Phỏng Đoán	211
94. Q.2 - Chương 94: Uyển Thành Thay Đổi (thượng)	216
95. Q.2 - Chương 95: Uyển Thành Thay Đổi (trung)	220

96. Q.2 - Chương 96: Uyển Thành Thay Đổi (hạ)	225
97. Q.2 - Chương 97: Đánh Lén Ban Đêm	229
98. Q.2 - Chương 98: Ve Sầu Thoát Xác	234
99. Q.2 - Chương 99: Phản Kích	238
100. Q.2 - Chương 100: Cướp Đường	244
101. Q.2 - Chương 101: Kế Ngựa Đực	247
102. Q.2 - Chương 102: Nội Gian Vào Thành	250
103. Q.2 - Chương 103: Thiệt Tướng	256
104. Q.2 - Chương 104: Điều Kiện	260
105. Q.2 - Chương 105: Chiến Sự Phương Bắc	265
106. Q.2 - Chương 106: Chiến Sự Phương Bắc (2)	267
107. Q.2 - Chương 107: Chiến Sự Phương Bắc (3)	270
108. Q.2 - Chương 108: Chiến Sự Phương Bắc (4)	273
109. Q.2 - Chương 109: Cao Thuận	278
110. Q.2 - Chương 110: Đi Hay Ở ?	283
111. Q.2 - Chương 111: Du Kích	287
112. Q.2 - Chương 112: Quan Vũ Chết	291
113. Q.2 - Chương 113: Quân Tào Bại Trận	298
114. Q.2 - Chương 114: Thẩm Lý Và Phán Quyết	301
115. Q.2 - Chương 115: Hiệu Ứng Hồ Điệp*	307
116. Q.2 - Chương 116: Không Chiến Có Quả	317
117. Q.2 - Chương 117: Ngoài Ý Muốn	325
118. Q.2 - Chương 118: Phong Quan	330
119. Q.2 - Chương 119: Giang Đông Chiến Màn	337
120. Q.2 - Chương 120: Huyết Mạch	343
121. Q.2 - Chương 121: Phục Sinh	348
122. Q.2 - Chương 122: Không Hoàn Toàn Chiến Thắng	351
123. Q.2 - Chương 123: Chém Đầu	357
124. Q.2 - Chương 124: An Bài	361
125. Q.2 - Chương 125: Uyển Thành	367
126. Q.2 - Chương 126: Dũng Tướng	370
127. Q.2 - Chương 127: Âm Mưu Bất Đầu	377
128. Q.2 - Chương 128: Dùng Mưu	379
129. Q.2 - Chương 129: Gặp Mặt	385
130. Q.2 - Chương 130: Hại Người	392
131. Q.2 - Chương 131: Nỗi Lo Bên Trong	401
132. Q.2 - Chương 132: Tính Toán	407
133. Q.2 - Chương 133: Hoa Nở Trên Cây	413
134. Q.2 - Chương 134: Âm Mưu	418
135. Q.2 - Chương 135: Sứ Giả	423
136. Q.2 - Chương 136: Tất Cả Có Mưu Tính	429
137. Q.2 - Chương 137: Vận Rủi	435
138. Q.2 - Chương 138: Vu Cấm Nhớ Lại	444
139. Q.2 - Chương 139: Gia Cát Lượng Rời Núi	453
140. Q.2 - Chương 140: Sự Việc Xen Vào Giữa	462
141. Q.2 - Chương 141: Sự Việc Xen Giữa	469
142. Q.2 - Chương 142: Sự Việc Xen Giữa (2)	474
143. Q.2 - Chương 143: Chiến Sự Tự Thuật	480
144. Q.2 - Chương 144: Chiến Sự Tự Thuật (trung)	486
145. Q.2 - Chương 145: Chiến Sự Tự Thuật (Hạ)	490
146. Q.2 - Chương 146: Sự Việc Nhỏ	500
147. Q.2 - Chương 147: Chủ Ý	506
148. Q.2 - Chương 148: Lưu Bị Làm Giàu	512
149. Q.2 - Chương 149: Lưu Bị Làm Giàu (2)	517

150. Q.2 - Chương 150: Lưu Bị Làm Giàu (3)	520
151. Q.2 - Chương 151: Phong Ba	522
152. Q.2 - Chương 152: Phân Tích	532
153. Q.2 - Chương 153: Thảo Luận	538
154. Q.2 - Chương 154: Tẩu Hỏa	544
155. Q.2 - Chương 155: Tiến Công	550
156. Q.2 - Chương 156: Luân Hồi (1)	554
157. Q.2 - Chương 157: Luân Hồi (2)	557
158. Q.2 - Chương 158: Kiếp (1)	560
159. Q.2 - Chương 159: Người Chen Chân	564
160. Q.2 - Chương 160: Suy Nghĩ Của Tào Tháo	575
161. Q.2 - Chương 161: Kế Dụ Địch	580
162. Q.2 - Chương 162: Dụ Địch	586
163. Q.2 - Chương 163: Tư Mã Ý	590
164. Q.2 - Chương 164: Không Chừng	595
165. Q.2 - Chương 165: Viện Binh	601
166. Q.2 - Chương 166: Hoài Nghi	604
167. Q.2 - Chương 167: Nghị Công	609
168. Q.2 - Chương 168: Hứa Thành Đã Đến	613
169. Q.2 - Chương 169: Tất Cả Có Chỗ Khó	618
170. Q.2 - Chương 170: Liên Tiếp Thất Bại	627
171. Q.2 - Chương 171: Nhúng Tay	633
172. Q.2 - Chương 172: Kiểm Cùng Việc Hôn Nhân	638
173. Q.2 - Chương 173: Người Bị Tình Nghi	643
174. Q.2 - Chương 174: Lưu Bị Làm Giàu (3)	646
175. Q.2 - Chương 175: Lưu Bị Làm Giàu (4)	649
176. Q.2 - Chương 176: Hòa Thiệu Sườn Bác Vọng (1)	651
177. Q.2 - Chương 177: Cắt Râu Vứt Bỏ Giáp	654
178. Q.2 - Chương 178: Cầu Đương Dương	665
179. Q.2 - Chương 179: Công Tích Của Thái Sử Từ	671
180. Q.2 - Chương 180: Thủ Đoạn Đơn Giản	677
181. Q.2 - Chương 181: Thế Công Giang Nam	680
182. Q.2 - Chương 182: Phụng Sồ Về Nam	685
183. Q.2 - Chương 183: Ý Đồ Thật Sự	690
184. Q.2 - Chương 184: Chết Không Nhắm Mắt	695
185. Q.2 - Chương 185: Thành Quả Chiến Đấu Kinh Nam	701
186. Q.2 - Chương 186: Lỗ Hổng	706
187. Q.2 - Chương 187: Tào Tháo Bối Rối	711
188. Q.2 - Chương 188: Giang Đông Ngụy Cấp	714
189. Q.2 - Chương 189: Đại Thắng	719
190. Q.2 - Chương 190: Đại Thắng (1)	724
191. Q.2 - Chương 191: Đại Kết Cục	729

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Giới thiệu

Hứa Thành bị hãm hại, tử hình, xuyên việt về tam quốc, trở thành lính thấp nhất trong quân Đông

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-nhat-mong-chi-tam-quoc>

1. Quyển 1 - Chương 1

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 1: Nguyên Nhân

Nguồn: Vipvanda (vipvanda)

Hứa Thành chạy trốn rất nhanh. Hắn không thể ngờ rằng bản thân mình sẽ rơi vào tình cảnh hiện tại như thế này. Thế nhưng mọi chuyện xảy ra cũng quá nhanh. Đáng lẽ ít nhất khi chạy trốn cũng phải có chiếc xe nhưng bây giờ hắn chỉ có thể dựa vào hai chân của mình. Ai bảo mình không may mắn, uống nước lạnh đến tê răng. Nhưng bản thân mình còn chưa tới mức phải ăn bánh bao đất, cũng đáng phải ăn mừng

“Lão đại” một thanh âm truyền tới

“Ai?” Hứa Thành cẩn thận nhìn chung quanh

“Bên này, lão đại” ở góc rẽ xuất hiện một người, vẫy tay với hắn

“Xuân Tử” Hứa Thành vui mừng, bước nhanh nghênh đón: “Sao mày lại ở đây?”

“Đừng nói những điều này. Hãy nhanh lên xe” người gọi là Xuân Tử phụ giúp hắn lên một chiếc xe đỗ ở bên cạnh.

Lên xe, Hứa Thành cảm thấy an tâm hơn rất nhiều, hắn hỏi: “Xuân Tử, sao chuyện lại nghiêm trọng như vậy? Nếu không phải mày đưa tin, tao cũng không biết cảnh sát muốn bắt tao. Tiên sư con bà nó chứ, không phải nghiêm đã đã sớm qua rồi sao?”

“Lão đại, đừng nóng vội” Xuân Tử nói: “Tôi cũng nhận được tin cảnh báo, mới thông báo anh. Tình huống cụ thể thì tôi cũng không rõ ràng lắm ——” Xuân Tử vừa nói vừa lấy ra một cái túi giấy, bên trong có một ít bánh mì

Hứa Thành nhận lấy, cắn hai miếng, nói: “Mẹ kiếp thậm chí tao ngay cả vì sao mình phải chết cũng không biết, Phù” nói xong, hắn lại cắn hai miếng.

“Uống nước” Xuân Tử lại lấy ra một chai nước khoáng

Hứa Thành nhận lấy, uống một ngụm lớn, nói tiếp: “Xuân Tử, mày hãy đi điều tra một chút, nhất định phải biết rõ ràng đến cùng đã xảy ra chuyện gì ” nói xong, hắn đột nhiên ngắt đi

Chuyện còn sót lại rất đơn giản, Hứa Thành phạm vào tội giết người, bị phán tử hình, lập tức thi hành. Hứa Thành cũng không có biểu hiện đặc biệt kích động. Hắn chịu nhận tội. Thế nhưng hắn vẫn có chút nghi hoặc, rốt cuộc là ai muốn hãm hại hắn? Xuân Tử? Tên này gan nhỏ, đi theo mình ba năm mới dám động thủ chém người. Khổ sở suy nghĩ mà không tìm được lời giải thích, khiến cho Hứa Thành, người luôn luôn tự xưng là phần tử trí thức trung cấp, có chút ảo não

Ngày hành hình, trời đầy mây, Xuân Tử đi gặp hắn. Hắn vừa định đặt câu hỏi, đối phương đã nói: “Không phải tao muốn nghĩ hại mày, là mày không may ——” Hứa Thành lo lắng hải hùng nhẫn nhịn lửa giận vài ngày, thoáng chốc bốc lên. Hắn gào lên mắng chửi Xuân Tử. Xuân Tử cũng không lên tiếng, đợi hắn mắng xong sau, Xuân Tử mới yếu ớt nói: “Có người chết, chỉ mày ở gần. Mày không chết..., ai chết?”

Khi hành hình, Hứa Thành duỗi ngón giữa chỉ lên bầu trời, sau đó, khoe miệng nhẹ nhàng nhả ra một chữ “Oh~ Shit” sau đó, một tiếng súng vang lên, lão đại Hứa Thành, biệt hiệu là “Thảo Hà”, đại ca của ba con phố khu đông thành phố R, đã chết

“Ai hét” Hứa Thành mở to mắt, hắn cảm thấy trong thân thể có một loại cảm giác xuyên qua thực sự, cực kỳ mỗi mọt, hắn cố gắng trở mình bò lên, vừa ngẩng đầu, “Má ơi” hắn lại bị dọa ngồi xuống, hai mắt tròn lên, nhìn hết thấy cảnh tượng trước mắt với dáng vẻ không thể tưởng tượng nổi

Chỉ thấy trên mặt đất, khắp nơi là thi thể, bày thành các loại tư thế khác nhau. Trong đó không thiếu một ít động tác có độ khó cao. Ví dụ như: đầu cắm vào trên dây lưng quần. . . , vẫn không nên nói nữa, Hứa Thành không chịu được kích thích, rốt cuộc há to miệng “A...” một tiếng, nhổ ra, đau đớn cùng mỗi mọt mãnh liệt đánh úp lại, Hứa Thành không chịu nổi, hôn mê bất tỉnh

Rời khỏi nơi ban đầu đã qua hai ngày. Hôm đó sau khi tỉnh lại, Hứa Thành nhanh chóng rời khỏi nơi như là Địa ngục đó, rồi lại ngẩn ngơ đứng lại, không phải tinh thần hắn suy sụp tới mức không thể chịu nổi. Thế nhưng cũng không lâu lắm, hắn lập tức phát hiện điều này cũng không có bao nhiêu hiệu quả. Không còn cách nào khác, ai kêu hắn nhìn thấy chính mình mặc rõ ràng không phải áo tù lúc hành hình, mà lại là một bộ giáp da, đầu vốn bị cạo trụi lại có một mái tóc rất dài, lộn xộn, còn cả một cái búi tóc, dùng dây cỏ buộc lại. Dáng vẻ kia cũng không phải không thể chấp nhận được, vốn điều này còn không đến mức khiến cho đầu óc “Thảo Hà” lão đại choáng váng thế nhưng khi hắn phát hiện mình rõ ràng không biết mình ở đang ở đâu, hắn cực kỳ trống rỗng, hoàn toàn ngất đi. Khi hắn tỉnh lại, cộng thêm hình dáng gương mặt hoàn toàn thay đổi, căn bản hắn không thể tìm thấy một điểm liên hệ giữa hai dung mạo, dù là người có thần kinh vừa thô vừa to, cũng không thể chịu được loại kích thích này.

Cũng may, người Trung Quốc có thiên tính thích ứng trong mọi tình cảnh khiến cho Hứa Thành nhanh chóng thích ứng được với tình huống trước mắt. Hướng chi, điều này cũng không hoàn toàn là chuyện xấu. Ít nhất bây giờ gương mặt này tuy rằng không phải anh tuấn, thế nhưng so với gương mặt dài, gầy tong teo trước kia thì gương mặt này trông bắt mắt hơn rất nhiều. Nhất là điều khiến cho Hứa Thành cảm thấy an ủi chính là hai con mắt này đẹp hơn nhiều so với trước kia. Tuy rằng điều này không thể trở thành bằng chứng chứng minh mình là phần tử trí thức trung cấp, tóm lại vẫn tốt hơn so với đôi mắt cận thị.

Thế nhưng sau hai ngày qua đi, hắn bắt đầu chửi thề: “Con mẹ nó, chết đói” Hứa Thành chống một cây trường mâu nhặt được, tập tễnh đi về phía trước. Hắn vừa đi vừa chỉ ngón giữa lên trên bầu trời, nói: “Người khốn kiếp, lão tặc thiên, ta có chộc giận người khi nào hả? Làm hại Lão Tử phải mang cái bộ dáng” hùng hùng hổ hổ này’ hơn nữa còn tiếp tục phải đi bộ trên đường, nếu không cũng chỉ có thể đối chết tại đây. Dù sao, ta đã đi hai ngày mà chưa ăn cơm, mà Hứa lão đại còn không có thói quen ăn cây cỏ, gặm vỏ cây. Ta chỉ uống no nước bẩn ở một vùng bùn mà thôi

Đúng lúc này, một tiếng “Xích xích. . .” truyền tới. Tiếng ngựa hí khiến Hứa Thành giật mình tỉnh táo, gương mặt nhìn lên. Hắn chỉ thấy một thốt ngựa đỏ thẫm đang đứng ở phía trước, đại khái cách hắn khoảng một trăm mét, rung đùi đắc ý đang ăn cỏ. Con ngựa kia rất cao lớn, thân hình cực kỳ khỏe đẹp cân đối khiến cho phần tử trí thức trung cấp như Hứa Thành Hứa lão đại, đã từng cưỡi ngựa Mông Cổ hai mắt như tỏa ánh sáng, “Ha ha a. . .” Hứa Thành chảy nước miếng, cười ngây ngô: “Một đồng thịt thật lớn ...”

Hứa Thành không phải là đồ ngốc. Trước kia sở dĩ hắn có thể lên làm lão đại, phần nhiều dựa vào cách thức suy nghĩ chu đáo chặt chẽ. Tuy rằng chính điều này cũng làm cho hắn bỏ lỡ rất nhiều cơ hội, nhưng hắn phát triển vô cùng vững vàng. Bao nhiêu lão đại đều ngã xuống, hắn lại có thể tiếp tục kiên trì, chiếm

được một chỗ cắm dùi ở trong một thành thị có không ít thể lực, không thể không nói là công lao của loại tính cách này, cho nên hắn cũng không vội vã tiến lên. Dù sao, một người đói bụng hai ngày rất khó đối phó được với một con ngựa cường tráng.

Đầu tiên hắn chất đầy nhánh cây, hòn đá ở chung quanh con ngựa trong phạm vi mười mét. Hắn lại tìm không ít nhánh cây làm thành bán mã tác *(giăng dây ở chỗ tối để gạt ngã người ngựa của đối phương), vây ở bên ngoài. Cũng may ở chỗ này có một rừng cây. Bằng không, hắn thật không dễ dàng mà có thể tìm được vật liệu để làm xong những thứ này. Tất cả chuẩn bị sẵn sàng, Hứa Thành cầm lấy cây trường mâu nhọn được chậm rãi tiến tới gần con ngựa, khi hắn xem ra, đây là một con ngựa Ả Rập thuần chủng. Tuy rằng thịt ngựa ăn không ngon lắm, nhưng có vẫn tốt hơn là không.

Khi nhích tới gần Hứa Thành đột nhiên có chút kỳ quái con ngựa này sao lại lặng yên như thế. Mình đi lại ở bên cạnh nó như thế lâu, rõ ràng nó không hề có động tĩnh gì. Hắn lại quan sát kỹ con ngựa. Nguy rồi hắn rõ ràng nhận ra khi hắn nhích tới gần con ngựa đã nâng phần mông lên. Dù sao, hắn cũng có kinh nghiệm cưỡi ngựa, hắn biết rõ khi ngựa nâng phần mông lên là chuẩn bị đá, vì vậy, hắn nhanh chóng dời qua một bên. Lúc này, ngựa di chuyển, chân sau cường tráng bay lên, cũng may hắn sớm nhận ra nguy cơ, trốn nhanh, không trúng đòn. Nói cách khác, chỉ sợ hắn phải nằm lại ở chỗ này nhưng không biết có thể tỉnh lại hay không. Thế nhưng trường mâu trong tay hắn lại không có may mắn như vậy.

Bị đánh một cái, đã gãy, “Đồ giả hại chết người ..” Hứa Thành oán hận nói một tiếng. Nhưng lúc này không còn kịp rồi, con ngựa màu đỏ đã xoay người lại, nó thậm chí còn không liếc nhìn, lập tức cúi đầu lao đến. Nếu như nói, vừa rồi Hứa Thành trở tay không kịp vậy hiện tại, đường đường Hứa lão đại có thể bị giết mình. Đây không phải là ngựa sao? Rõ ràng là một con bò đầu Tây Ban Nha, người đã từng nhìn thấy ngựa dùng đầu đụng kẻ địch sao?

Hứa Thành chỉ cảm thấy một luồng lực mạnh vọt tới, bản thân hắn lập tức bay lên. Hắn không nhớ rõ ràng lắm tình huống cụ thể. Khi hắn phục hồi tinh thần lại, hắn phát hiện mình dùng cả tay chân ôm chặt cổ ngựa, đầu ngựa rất to đang ở trên mặt của mình, động tác cực kỳ lắc lư khiến cho hắn hiểu được con ngựa đang ra sức chạy. Cùng với tình cảnh vô cùng thê thảm và bất đắc dĩ của mình, Hứa lão đại lại duỗi ngón giữa chỉ ngay lên ông trời, thở khê một tiếng “Oh~ Shit” sau đó hắn ôm chặt lấy cổ ngựa, hắn thề: đánh chết ta cũng không buông tay

Cứ như vậy, hắn cũng không biết chạy bao lâu, dường như sau đó còn có đôi chút lắc lư, nhưng Hứa Thành đã không phân biệt được nữa rồi. Hắn chỉ cảm thấy xương cốt của mình đều như sắp vỡ vụn, thế nhưng hai cánh tay hắn lại nắm chặt

Trong thoáng chốc, hắn đột nhiên cảm thấy tỉnh táo. Ấm ướt! Lần này kích thích khiến cho tay chân hắn vốn đã chết lặng nơi lỏng ra. Hậu quả đáng sợ khiến cho hắn không thể ức chế tâm trạng sợ hãi bộc phát ra ngoài. ” A...” Sóng âm mãnh liệt lan ra bốn phía. Thế nhưng sự việc như trong tưởng tượng của hắn cũng không xảy ra, ngược lại chung quanh còn truyền đến một tràng tiếng cười ha ha.

Hứa Thành ngơ ngác nhìn bốn xung quanh. Hắn chỉ thấy một đám người mặc trường bào, cùng mấy người mặc khôi giáp người đang đứng chung quanh mình. Phía trên chính là đầu ngựa cực to, đỏ thẫm. Chứng kiến điều này, Hứa Thành đột nhiên tỉnh ngộ, hắn dùng cả tay chân bò xuống khỏi tuấn mã có bản tính đầu bò này, động tác này của hắn lại gây ra một tràng tiếng cười to.

Đến khu vực an toàn, Hứa Thành còn chưa kịp nói chuyện, một người to béo mặc trường bào màu nâu đã chạy tới. Y xoay người vỗ vỗ bờ vai của hắn, nói: “Tiểu tử, không tệ, quả nhiên là hảo nam nhi Tây Lương, có thể bắt hàng phục Xích Thổ, vậy mới tốt chứ. Hãy ở lại trong phủ ta làm thân vệ. Ha ha. . .”, nói xong, người nọ cũng không đợi Hứa Thành trả lời, lập tức xoay người đi xem ngựa. Một người gầy gò đi bên cạnh y phát phát tay về phía sau. Lập tức hai người mặc giáp sắt đi tới đỡ Hứa Thành.

Hứa Thành còn không phục hồi tinh thần lại, hắn chỉ cảm thấy đầu óc rối loạn, hơn nữa lúc này toàn thân không có khí lực, hắn đành phải tùy ý để mặc hai người kia, cũng không nói chuyện, bối trí. Hai người trực tiếp đưa hắn đến một căn phòng. Sau khi đặt hắn lên trên giường, lập tức đi ra ngoài. Hứa Thành đưa tay ra gọi, hắn muốn gọi hai người bọn họ. Thế nhưng vì toàn thân không có tí sức lực nào, lời nói không thể phát ra, hắn đành phải mắt nhìn bọn họ đi ra ngoài

Trong phòng chỉ còn lại một mình Hứa Thành. Một loại cảm giác mệt mỏi lập tức xuất hiện. Đột nhiên toàn thân hắn rét run, hắn không nhận được cả người co rúm. Ngay sau đó, mệt mỏi cực độ khiến cho hắn không thể không ngủ thiếp đi.

2. Quyển 1 - Chương 2

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 2: Mới tới mà đã được coi trọng!

Nguồn: Vipvanda (vipvanda)

“Tiểu tử mau đứng lên” một tiếng hét lớn vang lên bên tai Hứa Thành, thế nhưng Hứa Thành không có bất kỳ phản ứng nào. Đại khái hắn cảm thấy không có mặt mũi, một bàn chân to xuất hiện tiếp xúc tương đối thân mật với Hứa Thành hay nó còn có tên gọi tắt là “đạp”.

“Ai?” Hứa Thành nhảy dựng lên. Cảm giác này cũng không thể bổ sung tổn thất thể lực cho hắn, huống chi đã vài ngày hắn chưa từng ăn cơm, ngủ rất không thoải mái. Rõ ràng còn có người đạp mình, có để cho người ta sống hay không?

Khi Hứa Thành phục hồi lại tinh thần, hắn chứng kiến mấy binh sĩ mặc áo giáp sắt đang đứng bên giường, lạnh lùng nhìn mình, sắc mặt rất không thân mật

“Các người là ai? Muốn làm gì?” Hứa Thành lo lắng, bất an hỏi

“Ha ha tiểu tử” một binh sĩ có râu quai nón, giơ tay nắm cổ áo hắn nói: “Ngày đầu tiên ngươi đã dám nằm ý, gan không nhỏ. Xem Tề lão đại ta thu thập ngươi như thế nào” Nói xong, gã lại dùng lực, kéo Hứa Thành từ trên giường xuống, gã còn quay ra đằng sau thét lên: “Các huynh đệ, cầm chậu nước đến, rửa cho tiểu tử này, ha ha ha ”

Ngay khi Hứa Thành không kịp phản ứng, một chậu nước lạnh giội vào mặt, thoáng cái ướt từ đầu đến chân. Ngay sau đó, một chậu nước nóng lại lao đến, lạnh nóng luân chuyển khiến cho Hứa Thành run rẩy. Có thể mấy người này cảm thấy không đủ, lại cùng nhau động thủ, lột tất cả quần áo cùng giáp da của Hứa Thành ra. Sau khi làm xong những việc này, cả nhóm người đó cười hì hì rời đi. Cuối cùng trước khi đi, đám người đó ném cho hắn một bộ quần áo cùng một bộ áo giáp, bảo hắn mặc vào tập hợp

Cho đến tận mấy ngày sau Hứa Thành mới hiểu được đã xảy ra chuyện gì

Hắn không biết làm thế nào mà lại thay đổi thời đại, lại đến Tây Lương, Đông Hán năm Trung Bình thứ ba. Con ngựa kia chính là ngựa Xích Thố. Đồng Trác, vào một lần đi săn phát hiện ra nó, y phái người đi bắt, lại phát hiện là thần mã của một bộ lạc người Khương vì vậy Đồng Trác liền lợi dụng chính quyền uy Thứ sử Tây Lương của mình, lệnh cho đối phương dâng bảo mã. Bộ lạc người Khương không đồng ý, Đồng Trác giận dữ, phát binh đánh, kết quả chết không ít người. Ngựa Xích Thố lại thừa dịp hỗn loạn mà bỏ chạy, không thể tìm thấy. Khi Đồng Trác cực kỳ thất vọng, y lại nhận được báo cáo, nói ngoài thành phát hiện tung tích ngựa Xích Thố. Chuyện còn lại rất đơn giản, Đồng Trác dẫn người thật vất vả mới bắt được Xích Thố, lại phát hiện trên mình ngựa có người cưỡi. Nhìn trang phục, là thủ hạ Tây Lương binh của mình, thế nhưng tay chân người này lại chặt cứng, dù làm thế nào cũng không thể tách ra. Lúc ấy con rể hắn, Ngưu Phụ muốn chém tay chân Hứa Thành, bị hắn ngăn lại, cho dù phải chém, cũng không thể chém trước mặt nhiều binh lính như thế.

Vì vậy, Hứa Thành bám ở trên cổ ngựa bị đưa đến phủ Thứ sử, vừa vặn gặp phải một con rể khác của Đồng Trác, Lý Nho. Sau khi biết rõ tình huống, Lý Nho liền phái người lấy ra một chậu nước, nước lạnh, kích thích Hứa Thành, tất cả đều giải quyết xong

Về phần mấy người lính, thì có chủ tâm bởi móc, nguyên nhân rất đơn giản, cũng là vì Xích Thố. Bọn hắn đã từng bị phái đi tìm nhưng dù bọn hắn cố gắng như nào đi nữa cũng không tìm thấy vì thế bọn hắn bị

Đồng Trác đánh khá nhiều gậy. Thế nhưng một tiểu tử không có danh tiếng gì lại tìm thấy, trong lòng đám lính đó nghĩ rằng không công bằng, tự nhiên muốn tìm nơi trút giận. Bọn hắn chỉ muốn khiến cho Hứa Thành một chút tổn thương. Liên tục vài ngày, thường xuyên tìm cơ hội cho Hứa Thành ném chút mạt xa miễn phí, lại khiến cho hắn không cơ hội biểu hiện công tác, làm hại Hứa Thành vài ngày không thể ăn một bữa cơm no, thường xuyên thiếu ngủ. Điều này tự nhiên lại khiến cho bọn hắn mượn cơ hội giao lưu thân mật cùng Hứa Thành

Đại khái đã hiểu rõ nguyên nhân rõ ràng của sự việc, Hứa Thành cực kỳ buồn rầu. Hắn lại một lần nữa giờ ngón giữa đối với ông trời. Xong đời, không có cơ hội sửa chữa sai lầm, chẳng lẽ thấy cái chết của Hứa lão đại chúng ta không đủ đặc sắc, muốn chế thêm thuốc hay sao? Tam quốc này chính là thời điểm mỗi ngày có rất nhiều người chết. Rõ ràng đến nơi này, đã đến thì cũng không sao. Điều xấu chính là Đồng Trác, đệ nhất gian thần Tam quốc, thăng quỹ không may số một, đỉnh cấp lục quy đầu. Nghĩ tới đây, Hứa Thành không khỏi nhức đầu

Thế nhưng, sống ở đâu thì theo phong tục ở đấy, Hứa Thành nhanh chóng suy nghĩ chính mình phải nên làm như thế nào trước tiên. Mỗi uy hiếp trực tiếp nhất không phải là bị Đồng Trác bị giết, mà là mấy gã thân binh. Bọn hắn mang tâm lý không phục, luôn tìm Hứa Thành gây phiền toái, phải tìm cơ hội dọn dẹp. Tiếp theo chính là vấn đề thân phận. Sau khi sống ở nơi này một thời gian ngắn, Hứa Thành phát hiện ra rằng ở thời đại này, mọi người vô cùng chú trọng vấn đề địa vị thân phận. Địa vị cao thấp cùng xuất thân trực tiếp quyết định chuyện mọi người kết giao với nhau. Thân là một gã tiểu binh, căn bản không có tư cách nói chuyện với cả một sĩ tử cấp thấp nhất. Nếu như cứ tiếp tục là người nằm ở tầng chót nhất có lẽ rất không an toàn. Sẽ không có ai coi trọng tánh mạng của bọn hắn. Hơn nữa, tiểu binh sẽ không thể đi lên tới địa vị cao. Cho dù là thân binh cũng chỉ có thể đảm nhiệm một vài chức quan cấp thấp, trừ phi lập đại công, mới có cơ hội đi lên cao một chút. Cho nên nhiệm vụ thứ hai của Hứa Thành chính là lập công, nhưng đại công cuối cùng phải lập chính là phải tìm cơ hội rời khỏi Đồng Trác, không thể chôn cùng một chỗ với hắn.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Hứa Thành lập tức thay đổi hành động. Đối phó mấy tên lính quèn, hắn tương đối có kinh nghiệm trong chuyện này. Ngay khi hắn vừa mới bắt đầu đi ra ngoài lẩn lộn, cũng thường xuyên bị sỉ nhục. Tuy rằng tiền thưởng của Đồng Trác không vào tay hắn, bị quân gia tham ô, nhưng còn có những biện pháp khác vì vậy không tới mấy ngày, những tiểu binh này đã xưng huynh gọi đệ cùng với hắn. Tuy rằng không phải rất thân thiết, tóm lại vẫn tốt hơn nhiều so với cả ngày bị đánh.

Ngay khi hoàn cảnh sống của Hứa Thành đang được dần cải thiện, phủ Thứ sử nhận được tin tức: người Khương Tây Lương phản loạn, dưới sự chỉ huy của Thủ lĩnh Thiết Khương Minh, Bắc Cung Bá Ngọc, Mã Đằng, Hàn Toại cũng đồng thời khởi binh tạo phản, triều đình mệnh lệnh Đồng Trác đi theo Xa kỵ tướng quân Hoàng Phủ Tung đến bình định phản loạn

Khi cơ hội của Hứa Thành tới, ngay cả chính hắn cũng không nghĩ cơ hội tới nhanh như vậy. Thế nhưng công lao thật sự dễ lập như vậy sao?

Bởi vì quân đội của Hoàng Phủ Tung còn một thời gian ngắn mới có thể đến, cho nên, Đồng Trác cũng không lập tức khởi binh. Hứa Thành, biết rõ đạo lý làm người, tự nhiên hiểu rõ Đồng Trác có ý gì. Vào thời đại này, nắm đầm chính là đạo lý, binh lực chính là tiền vốn, hướng chi tại nơi Tây Lương chinh chiến sát phạt không ngừng này, Đồng Trác cũng không thiếu kẻ thù thì đương nhiên hắn không muốn tổn thất binh mã vì tận trung với triều đình.

Đồng Trác không xuất binh, cũng không có nghĩa là người khác sẽ nghỉ ngơi. Bắc Cung Bá Ngọc chỉ huy Khương binh nhân cơ hội này tấn công mạnh trọng trấn An Định của Tây Lương, Thái Thú An Định tận lực mà viện binh không đến, cuối cùng bỏ thành chạy. Thiết Khương Minh thích thú vào thành An Định. Trong lúc nhất thời, Khương binh uy thế đại thịnh, chỉ đợi tính đường một phen, sẽ trực tiếp đánh phủ Tây Lương, Thiên Thủy nơi mà Đồng Trác đóng quân.

Ngay khi mọi người còn đang hoảng loạn, rốt cục Hoàng Phủ Tung đã đến. Cùng tới với hắn còn có năm vạn đại quân triều đình. Khi Đồng Trác ra khỏi thành đón chào, Hứa Thành, với tư cách thân binh, cũng đi theo. Đối mặt năm vạn đại quân phẳng phất vô biên vô hạn, hắn cảm thấy cực kỳ khó thở. Khá lắm, muốn mạng người, cuộc chiến này, xem ra có chút khó đánh. Khương binh thể mạnh lại có những hai mươi

vạn thì sao Hứa Thành chẳng đột nhiên cảm thấy mình không có cơ hội lập công. Tốt nhất vẫn nên tranh thủ bảo trụ cái mạng nhỏ của mình. Hắn âm thầm thở dài

Nghi thức nghênh đón qua đi, Đồng Trác đưa Hoàng Phủ Tung cùng chúng tướng tiến vào phòng nghị sự, Hứa Thành vừa vịn gác ở bên ngoài phòng.

Mọi người ngồi vào chỗ của mình, Hoàng Phủ Tung liền lên tiếng: “Đồng Thứ sử, vì sao bây giờ người còn không khởi binh, chẳng lẽ người không nhận được thánh chỉ triệu đình sao?”

Đồng Trác cũng nghiêm túc, nói: “Xa kỵ đại nhân, không phải ty chức không muốn khởi binh. Thật sự là Khương binh thế đại, binh lực của ty chức hơi ít. Nếu thất bại, chẳng phải càng cổ vũ, giúp phản tặc kiêu căng sao?”

“Thứ sử đại nhân, chuyện đó không khỏi có vẻ e sợ địch, sợ chiến. Chẳng lẽ đại nhân giương mắt nhìn người Khương tấn công thành trì, giết dân chúng sao? Huống hồ Khương binh mới trải qua đại chiến, tất nhiên tướng sĩ mỗi mệt. Lúc này chúng ta nên nhanh chóng tiến binh, mới có thể nắm lấy thời cơ đánh tan người Khương” một bộ tướng dưới trướng Hoàng Phủ Tung nói.

“Người là người phương nào?” Đồng Trác có chút nổi giận, nhưng hắn vẫn nhìn rất đúng địa vị. Trong con mắt Đồng Trác, trong số những người đang ngồi chỉ có Hoàng Phủ Tung có đủ tư cách thảo luận cùng mình, những người khác căn bản cũng không có phần nói chen vào. Hiện tại lại có người dám chọc mắt mình. Nếu không phải đang ở trước mặt Hoàng Phủ Tung, hắn đã sớm nổi giận

“Không dám, ty chức Tôn Kiên, hiện giữ chức Hiệu úy” Người nọ đáp

Nghe nói như thế, Đồng Trác ngược lại không có phản ứng gì. Hứa Thành đứng bên ngoài khẽ run rẩy trong lòng “WOW, hắn cũng tới ”

“Hừ, ta cùng với Hoàng Phủ Xa kỵ nói chuyện, khi nào đến phiên người, một Hiệu úy nho nhỏ chen vào nói, lui ra” Đồng Trác nói

“Tôn Hiệu úy tinh thông mưu lược, khi đánh dẹp giặc Khăn vàng lập không ít công lao. Đối với ta mà nói, hắn có kiến thức rất sâu” Hoàng Phủ Tung nói.

“Thế nhưng lúc này Khương binh thế đại, nếu như. . .” Đồng Trác còn muốn lên tiếng, Hoàng Phủ Tung khoát tay chặn lại, nói: “Hôm nay đại quân nghỉ ngơi một ngày, ngày mai xuất phát tiến thẳng tới An Định”

Dứt lời, Hoàng Phủ Tung cũng không đợi Đồng Trác đáp lời, lập tức mang theo thủ hạ rời đi. Tuy rằng Đồng Trác không muốn, cũng không thể làm gì được, sau một hồi tức giận, hắn cũng chỉ đành phái người đi chuẩn bị công việc khởi binh.

Ngày kế tiếp, Hoàng Phủ Tung dẫn đầu đại quân xuất phát, Tây Lương quân của Đồng Trác làm cánh quân bên trái. Cánh phải do chính một viên tướng lãnh do Hoàng Phủ Tung mang đến lãnh binh. Hứa Thành là thân binh của Đồng Trác, đương nhiên đi theo cánh quân bên trái cùng xuất phát

Đại quân lên đường không bao lâu, liền đụng phải một đội Khương binh. Sau đó lính trinh sát đi trinh sát, phát hiện đại quân người Khương cũng đã tới Kinh Triệu Thiên Thủy, hai quân cách nhau không đến năm mươi dặm

Hai quân đều không nghĩ sẽ đụng phải đối phương, Hoàng Phủ Tung không ngờ Khương binh rõ ràng không nghỉ ngơi tĩnh dưỡng một thời gian ngắn lại liên tục tác chiến; mà Bắc Cung Bá Ngọc cũng không ngờ quân đội của triều đình đến nhanh như vậy. Hắn cùng Thiết Khương Minh cùng Hàn Toại, Mã Đằng, hai thủ lĩnh khác thương lượng nhân cơ hội này đánh phá Thiên Thủy, tiêu diệt Đồng Trác, cho nên không để ý tướng sĩ mệt nhọc sau đại chiến, nhanh chóng xuất binh.

Nếu như nhân vật chính đều đã đến, trò hay tự nhiên cũng bắt đầu

3. Quyển 1 - Chương 3

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 3: Lập công

Nguồn: Vipvanda (vipvanda)

vipvanda :

Quân doanh cánh quân bên trái, Đồng Trác dẫn đầu chư tướng đến đại tướng trung quân Hoàng Phủ Tung thương nghị quân tình. Tuy Hứa Thành là thân binh, nhưng lần này hắn không đi theo. Dù sao hắn còn không thuộc hàng ngũ thân tín của Đồng Trác, không thể đi theo bên cạnh chủ tướng, chỉ có thể ở trong quân doanh.

“Ai” Hứa Thành thở dài. Nhân cơ hội không phải gác, vừa mới rồi hắn đứng ở trên đài cao ở cổng quan sát quân doanh quân địch, đích thân mình nhìn quân doanh rộng lớn không thấy bến bờ, hai mươi vạn quân. Huống chi, người Khương còn nổi danh về đánh trận. Sau khi xuống dưới hắn cảm thấy chân mình như nhũn ra

“Đồ nhát gan. . .”, thanh âm trầm thấp truyền đến

“. . .”, Hứa Thành xoay người sang chỗ khác, phát hiện hai binh sĩ mặc giáp da đang nói chuyện phiếm bên cạnh, nhưng ánh mắt đang không ngừng liếc nhìn hắn, rất hiển nhiên là đang nói hắn.

“Các người đang nói gì?” Hứa Thành đi tới. Hiện tại hắn là thân binh, địa vị cao hơn so với binh lính bình thường, cho nên mấy người lính bất kể như thế nào cũng không thể đối đầu với hắn, trừ phi bọn hắn không muốn lẫn lộn nữa.

“Chúng ta không nói gì” một binh sĩ đại khái hai mươi tuổi ngẩng đầu nói

“Các người đang nói ta là người nhát gan” Hứa Thành ung dung nói

“Vị đại nhân này, chúng ta chưa nói lời này nha. Ngài có nghe lầm hay không?” Một binh sĩ khác, tuổi rõ ràng lớn hơn một chút, nịnh nọt nói. Dù sao, Hứa Thành là thân binh, nhìn trang phục, dường như là thân binh của Thứ sử đại nhân. Gã cũng không thể đắc tội.

“Thế nào, nói xong không dám thừa nhận?” Hứa Thành đôi chút khó chịu nói

“Chúng ta nói thì sao?” Một sĩ binh nói: “Người có bản lĩnh giết ta?”

“Đừng, đừng, đừng, đại nhân, tiểu tử này hắn nói vậy. Ngài đừng để trong lòng” tên binh sĩ lớn tuổi kia nói. Sau khi nói với Hứa Thành, gã lại bắt đầu giáo huấn binh sĩ kia: “Tiểu Bái, người mò mẫm nói gì thế? Còn không bồi tội với đại nhân”

“Không phải là thân binh sao, có gì đặc biệt hơn người? Lão Tử cũng không thể so với các người. Có gan thì người đấu với ta một lần, xem ai lợi hại hơn?” Tên binh sĩ gọi là ‘tiểu Bái’ rõ ràng không phục

“Ha ha” Hứa Thành nở nụ cười, nói: “Tiểu tử người có chút đảm lược, tên gọi là gì?”

“Đại nhân, không dám phiền ngài hỏi. Tiểu tử này không biết điều, tiểu nhân. . .”, binh sĩ lớn tuổi làm bộ đá ‘tiểu Bái’, Hứa Thành kéo hắn lại, nói: “Ta không tính toán, người gấp cái gì?”

Hứa Thành nhìn hắn cười nói: “Ta là Hứa Thành, lão huynh họ gì?” Sau khi Hứa Thành tới nơi này, hắn phát hiện người thời đại này, không chịu được nhất chính là tôn kính. Nhất là người có địa vị không cao, đương nhiên, ngoại trừ người tự đại điên cuồng

“Đại nhân khách khí rồi, tiểu nhân gọi là Dương nhị. Đây là một đồng hương của tiểu nhân, gọi Bằng Bái, ” Hứa Thành vừa hạ mình, hai người kia lại cảm thấy ngượng ngùng, Dương nhị ngoan ngoãn nói, Bằng Bái tức thì cúi đầu

Thế nhưng nghe xong lời này, Hứa Thành lại há to miệng, thiếu chút nữa ấp úng nói không ra lời, có làm hay không, thảo nào nóng nảy như vậy, Bằng Bái, giống như Caesar, một vị chấp chính quan Rome cùng thời đại này.

“Không có ý tứ, vừa rồi ta chỉ đùa giỡn cùng các người” Hứa Thành rốt cục nói ra lời nói này: “Nếu hai vị huynh đệ không chê, có thể nguyện cùng ta cùng nói chuyện một lát không?” Hứa lão đại kiên quyết kết giao. Hai tên lính quèn sao có thể trốn được, vì vậy sau mấy câu nói ngay cả tổ tông ba đời đều khai báo hết.

Hai người cũng không phải người Tây Lương, ngược lại đến từ Dự Châu cách khá xa nơi này. Người trong nhà chạy loạn giặc Khăn vàng, cho nên chạy ra ngoài quan ngoại, mãi cho đến Tây Lương, cùng mấy đồng hương cùng gia nhập quân Tây Lương. Sau khi đánh qua mấy trận chiến, Bàng Bái còn lập công. Có thể bởi vì chỉ là binh dân cho nên công lao của gã bị thượng quan chiếm mất, gã vẫn chỉ là một tiểu binh bởi vậy, hai người không có cảm tình gì đối với quan binh. Vì Hứa Thành là thân binh, cũng bị liên quan, vừa rồi hai người chứng kiến hấn thở dài, cho là hấn sợ hãi, cho nên nói vài câu, không ngờ bị hấn nghe được

Khi nói ra điều này, hai người hoàn toàn không có ý tứ gì, muốn nhận lỗi với Hứa Thành, nhưng lại bị Hứa Thành ngăn cản. Đương nhiên hấn muốn ngăn, hấn quả thật rất sợ hãi. Làm người, cũng nên thực sự cầu thị phải không? Hai người nhận lỗi không thành, đành phải từ bỏ, nhưng lại nói về sau Hứa Thành có việc, chỉ cần có thể giúp đỡ cứ lên tiếng. Hai người này hồn nhiên không biết Hứa lão đại đã coi lời này thành văn tự bán mình của bọn họ.

Tuy rằng hai người chỉ là lính quèn, nhưng dù sao Hứa Thành đã quen làm lão đại, cũng nên có mấy tiểu đệ. Ở trong thân binh doanh, hấn không thể nào tìm được. Đám khốn kiếp kia không tìm hấn gây phiền toái cũng đã không tệ rồi. Hấn cũng chỉ còn cách tìm tiểu binh bên ngoài, Dương nhị, Bàng Bái vừa vặn là người như vậy. Chẳng qua hấn đối với Bàng Bái mà không phải là Bàng Bồi nên có chút bất mãn. Thế nhưng, Bàng Bồi chẳng qua là dịch âm, cũng không thay đổi gì nhiều, ha ha

Nói chuyện cùng hai người xong, Hứa Thành trở về đi canh gác. Vừa đi hấn vừa suy nghĩ như thế nào khiến cho hai người Dương Bàng hết hy vọng mà đi theo chính mình. Dù sao, chính mình cũng không có ý định Trác cùng đi chết cùng Đồng...

Khi Đồng Trác thương lượng quân tình cùng Hoàng Phủ Tung ở đại tướng trung quân xong, mặt trời đã xuống núi. Người thời đại này ngủ sớm, vì vậy, Đồng Trác hạ lệnh toàn quân nghỉ ngơi, ngày mai tiến công phản quân mà Hứa Thành, Hứa lão đại của chúng ta, vốn có thể nghỉ ngơi, nhưng vì từ chối nịnh nọt người lãnh đạo trực tiếp, chính là vị Tề lão đại đã đập hấn khi hấn mới tới đây, bị phải đi gác đêm.

Ban đêm, trăng sáng sao thưa, hơn nữa quân lệnh của Đồng Trác luôn luôn không nghiêm, cho nên, Hứa Thành cũng không có ý định nghiêm túc chấp hành chức trách của mình. Sau khi bầu trời tối đen, hấn đi tuần đại khái một lần, sau đó bỏ vào trong hậu doanh nghỉ ngơi. Khi hấn đi đến hậu doanh, tìm một chỗ giải quyết xong, Hứa Thành cảm thấy mặt đất đang chấn động, “Địa chấn? Sẽ không đâu” Hứa Thành lẩm bẩm. Bỗng nhiên, hấn phát hiện một loạt bóng đen nhanh chóng xông về phía hậu doanh. Mượn ánh trăng sáng ngời, Hứa Thành nhìn thấy rất rõ ràng. “Khương binh tới rồi” Hứa lão đại tru lớn một tiếng, bộ dạng loạn xạ chạy về phía tiền doanh.

Hứa Thành gào to vô cùng thê thảm ở trong đêm yên tĩnh đánh thức không ít binh sĩ. Rất nhanh, nhiều thanh âm hơn vang lên

Binh mã hậu doanh Đồng Trác là thuộc về con rể của hấn, Ngưu Phụ. Quân kỹ sa sút, huấn luyện cũng kém, sao có thể đủ sức ngăn cản Khương binh có chuẩn bị mà đến. Huống chi Khương binh xông đến còn là kỵ binh. Sau khi bị phát hiện, Khương binh nhanh chóng nhảy vào trong doanh, bắt đầu giết chóc

Trong lúc nhất thời, ánh đao cùng đầu lâu cùng bay, máu bay đầy bầu trời, toàn là một màu. Bởi vì không thể tổ chức phòng ngự hữu hiệu, quân Đồng Trác lâm vào hoàn cảnh bị tàn sát, hơn nữa Khương binh lại bắn hỏa tiễn, quân Đồng Trác rất nhanh rơi vào tình trạng hỗn loạn.

Lúc này, Hứa lão đại của chúng ta đang cầm thiết đao, hấn thật vất vả mới lấy được, chạy trốn vào trong doanh Đồng Trác, vừa chạy vừa thăm cảm thán vận may của mình. Đúng thế, nếu không có vận khí tốt, nói không chừng chính bản thân hấn là vong hồn đầu tiên của Khương binh.

Thế nhưng, quân doanh mấy vạn người cũng không phải có thể dễ dàng bỏ chạy hết được, Hứa Thành đang chạy về phía trước, đã cảm thấy sau lưng rét run. Hấn không nhìn được quay đầu lại nhìn. Wow, tiểu tử kia là ai? Chỉ thấy một gã ăn mặc như tướng lĩnh Khương binh đang cười ngựa đuổi theo, giơ trường thương

trong tay, đầu thương chúc xuống. Tư thế chạy nước rút của một kỵ binh chính tông, không có chút sa sút, ngoại trừ có chút không hợp lắm, mũi thương nhắm ngay vào hấn.

Khoảng cách quá gần, hai chân người không thể chạy thi cùng với ngựa, cho nên Hứa Thành lập tức đứng vững, tiện tay rút thanh thiết đao kia của hấn ra, tay kia tức thì lấy ra vũ khí bí mật hấn chuẩn bị đã lâu, dùng để đặc biệt đối phó kỵ binh: một sợi dây thừng, hai đầu đều buộc một tảng đá, đặt tên Quán tác, lắc lắc, ném ra ngoài

Từ khi Hứa Thành thành công giết chết kẻ thù đầu tiên, thời gian đã qua ba ngày, trong khoảng thời gian này cũng không phát sinh chuyện gì quan trọng, nhưng Hứa Thành vẫn đang có cảm giác giống như nằm mơ

Đêm hôm đó, hấn ném Quán tác khiến ngựa của tướng địch trượt chân ngã, địch tướng bị ngã xuống. Điều may mắn là tên tướng địch ngã không chết nhưng lại tới đúng vào vị trí của hấn, vì vậy hấn thuận tay một đao kết liễu đối phương. Thế nhưng hấn tuyệt đối không nghĩ tới tên địch tướng vừa chết, những Khương binh kia lập tức giống như đột nhiên gặp ma vậy, đứng lặng người, sau đó một tiếng hét lớn: “Thiếu tướng quân”. Ngay sau đó, một gã tướng lĩnh Khương binh giống như nổi điên, thúc ngựa xông lại, đại đao trong tay giơ lên cao, khí thế đó như không chém Hứa Thành thành hai khúc không bỏ qua. Hứa lão đại không phải là đồ ngốc, không đứng chờ ở nơi đó mà bị chém, lập tức lòng bàn chân như bơi mỡ, chạy hình chữ “Chi ()” dẫn gã kia tới chỗ nhiều người, rồi sau đó vẫy vẫy tay, lên đi. Gã tướng lĩnh tức giận kêu gào, cũng chỉ có thể giương mắt nhìn

Đánh lén ban đêm qua đi, trời đã sáng, Hứa Thành âm thầm cảm thấy may mắn. Nhất là khi hấn nhìn người thương vong trong trận đánh lén ban đêm, lòng hấn rét lạnh. Ngay khi hấn còn chưa có thời gian cảm khái, đã có người tới gọi hấn bảo hấn đi tới đại tướng trung quân của Hoàng Phủ Tung. Hứa Thành lặng người, đường đường là Xa kỵ tướng quân, đại khái tương đương với Bộ trưởng bộ quốc phòng lại muốn gặp một tên lính quèn như mình. Bởi vì không biết chuyện gì đã xảy ra, cũng không đoán được, hấn cứ suy nghĩ miên man đi tới đại tướng trung quân.

Khi mới vào tướng, Hứa Thành phát hiện bên trong đứng đầy tướng lĩnh. Trong lòng của hấn khẽ run rẩy, hấn vội vàng quỳ xuống chào. Hấn chỉ nghe thấy Đồng Trác nói chuyện: “Hoàng Phủ tướng quân, đây chính là tên thân binh lập công của ty chức”

“Hả? Chính là hấn giết chết Mã Siêu hay sao?” Hoàng Phủ Tung hỏi

“Cái gì?” Hứa Thành cắn bờ môi của mình, hấn sợ hãi kêu lên một tiếng. Nói giỡn hả, mình giết Mã Siêu, hôm nay là ngày Cá tháng Tư sao? Trước khi khởi binh, hấn đã nghe ngóng biết gã đó tương đối lợi hại trong Khương binh. Mã Siêu tuy rằng tuổi trẻ, mấy năm trước cũng đã giành được danh tiếng “Thần uy Thiên Tướng quân”, được coi là đệ nhất dũng tướng Tây Lương, bị chính mình giết chết sao? Nhưng rất nhanh, hấn kịp có phản ứng. Chẳng lẽ là tướng lĩnh Khương binh bị chính mình giết chết? Đúng rồi, người nọ không phải được người ta gọi là “Thiếu tướng quân” sao? Chẳng lẽ thật là Mã Siêu, con trai Mã Đằng? Đầu óc của hấn loạn rồi. Hấn thậm chí không nghe thấy câu trả lời của Đồng Trác với Hoàng Phủ Tung.

Chờ hấn phục hồi tinh thần lại, Hoàng Phủ Tung đang nói: “Nếu như thế, cho dù Đồng đại nhân ưu khuyết điểm bù đắp, ngược lại người tiểu binh này, dựng lên đại công, nên khen thưởng mới đúng”

Hoàng Phủ Tung nói xong, Tôn Kiên đứng ở một bên lên tiếng: “Kẻ này chém giết Mã Siêu, làm Khương binh táng đảm, cổ vũ mạnh mẽ quân uy của quân ta, cực kỳ có lợi đối với việc bình định phản loạn của triều đình, cho nên ty chức cho rằng, phong hấn một vị trí tướng quân cũng không đủ”

Tôn Kiên nói xong, trong đại tướng lập tức vang lên tiếng nghị luận, có tán thành, có phản đối. Tất cả mọi người không phải là đồ ngốc. Rất hiển nhiên, Tôn Kiên muốn cho Đồng Trác một cái gai. Kỳ thật, chỉ dựa vào một công lao này mà đề bạt một gã tiểu binh không hề có bối cảnh đến tướng quân có địa vị cao, căn bản cũng không có khả năng. Đừng quên, Tôn Kiên gã cũng mới là Hiệu úy mà thôi. Một khi Đồng Trác đáp ứng, tất nhiên sẽ khiến cho thủ hạ bất mãn. Nếu không đáp ứng, lại không thể nào giải thích. Dù sao, y cũng dùng công lao của Hứa Thành để chống đỡ khuyết điểm của mình.

4. Quyển 1 - Chương 4

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 4: Vào kinh (1.2)

Nguồn: Vipvanda (vipvanda)

vipvanda :

Kỳ thật, từ khi khởi binh bình định phản loạn đến nay, bởi vì Đồng Trác quá mức kiêu ngạo, khiến cho Hoàng Phủ Tung cùng thủ hạ bất mãn, nhưng dù sao Đồng Trác cũng là răn rít địa phương, không thể làm cho quan hệ hai bên trở nên quá căng. Chỉ có Tôn Kiên nhìn không vừa mắt, hắn luôn tìm cách gây phiền phức. Lần này, Tây Lương quân của Đồng Trác tổn thất nặng nhất, Tôn Kiên tưởng rằng có thể mạnh mẽ trấn áp Đồng Trác, trấn áp sự kiêu căng của Đồng Trác, không ngờ Đồng Trác có thể tránh khỏi, cho nên Tôn Kiên mới đưa ra đề nghị này khiến cho Đồng Trác tiến thoái lưỡng nan.

Quả nhiên, rất nhiều tướng lĩnh nhìn Đồng Trác không vừa mắt đều lập tức tán thành đề nghị của Tôn Kiên, cùng thủ hạ của Đồng Trác đã nhao nhao thành một mảng hỗn loạn mà ngay cả chủ tướng Hoàng Phủ Tung cũng nhắm mắt vuốt râu, có ý tứ đồng ý.

Lúc này Đồng Trác không thể ngồi yên, y cũng không biết nên làm cái gì bây giờ. Đồng Trác liếc mắt nhìn Lý Nho, ý bảo hắn tiến lên nói chuyện, lập tức Lý Nho nghĩ ra lý do thoái thác, đang định lên tiếng, tất cả mọi người không ngờ Hứa Thành đã lên tiếng.

“Khởi bẩm Xạ kỵ tướng quân, tiểu nhân chẳng qua là may mắn lập công. Huống hồ lâm trận giết địch là trách nhiệm làm lính, cho nên tiểu nhân không dám lĩnh thưởng” Hứa Thành quỳ gối trong quân trường, hắn sớm ngột ngạt không chịu nổi. Đương nhiên hắn hiểu rõ những người này suy nghĩ cái gì. Tuy rằng hắn rất muốn làm tướng quân, thế nhưng hắn không phải là đồ ngốc. Hiện quan không bằng hiện quân, nếu như hôm nay thăng lên tướng quân, về sau chỉ sợ cũng không có một ngày tốt lành. Không cần ngày sau Đồng Trác cho hắn đi giày chật (giày chật; trói buộc; hạn chế - ví với việc ngằm gây khó khăn cho người khác, cũng ví với việc ràng buộc, hạn chế), ngay cả đám thủ hạ kia cũng đủ đùa chơi chết chính mình. Huống chi thân binh chỉ cần đi theo phía sau chủ tướng là được. Nếu như trở thành quan quân, ngày mai đánh Khương bình, phải xông ra chiến trường, bị Mã gia biết rõ chính là mình giết đại thiếu gia của bọn chúng, bọn chúng còn không đánh cho mình chết đi sống lại sao cho nên, hắn hạ quyết tâm, quyết không thể vứt bỏ địa vị thân binh của mình.

Mọi người không ngờ gã tiểu binh này rõ ràng không muốn làm quan, điều này khiến tất cả nhất thời ngơ ngẩn. Đợi khi mọi người có phản ứng, tướng lĩnh của Đồng Trác đều có chút tán thưởng đối với người tiểu binh này, tất cả thầm nghĩ; “Tiểu tử này cũng thức thời” Lý Nho lập tức nắm lấy cơ hội, nói: “Xạ kỵ tướng quân, tiểu binh này nói không sai. Mặc dù hắn lập công lớn, nhưng đó là chức trách của hắn, huống hồ dù sao hắn chẳng qua chỉ là một gã thân binh, lên chức quá nhanh, chỉ sợ không thể phục chúng. Ty chức cho rằng, không bằng trao tặng hắn một chức quan Hiệu úy, dùng điều này làm khen thưởng”

Đồng Trác nghe xong, lập tức nói: “Đúng vậy, hạ quan cũng cho là như vậy” nói thế nào đi nữa Đồng Trác y cũng lẫn lộn trên quan trường bao nhiêu năm nay, có thể nào không rõ ý tứ của gã con rể này, căn bản là lăng nhục Tôn Kiên. Không phải người cũng chỉ là Hiệu úy sao? ngay cả một tên lính quen của chúng ta cũng cùng một cấp bậc với người.

Hoàng Phủ Tung cũng không muốn dây dưa nhiều trong chuyện này, hắn giải quyết việc chung, lên tiếng nói: “Nếu như thế, hãy phong hắn một chức Hiệu úy về dưới trướng Đồng Thứ sử” Sự tình cứ như vậy kết thúc, Hứa Thành còn muốn nói chuyện, nhưng khi hắn nhìn thấy sắc mặt đắc ý của Đồng Trác cũng không dám mạo hiểm nữa. Huống chi, nơi đây nào có phần cho hắn chủ động nói chuyện. Hứa Thành đành phải tạ ơn đi ra ngoài, chuẩn bị liều mạng trên chiến trường. Sau khi xuất hiện ở đại trướng xong, hắn lại một lần nữa giơ ngón tay giữa lên bầu trời.

Ngày thứ hai, hai quân bắt đầu giao chiến, tuy rằng Mã Đằng có tang con trai, đau khổ, trận chiến này đánh cực kỳ thê thảm, nhưng Khương quân không phải chỉ của riêng một mình hắn, hơn nữa đường xa tới mệt nhọc. Hoàng Phủ Tung là một đại danh tướng, Khương binh rất cực không thể ngăn cản quân đội triều đình tiến công, phải rút lui về hướng An Định tạm phòng thủ. Hơn nữa, bên trong Khương binh bắt đầu phân liệt, Hàn Toại muốn bảo toàn thực lực của mình, yêu cầu lui binh. Sau khi bị bác bỏ, chưa thương nghị, hắn đã dẫn theo thuộc hạ của mình bỏ đi. Hoàng Phủ Tung nhận được tin tức, lập tức nhân cơ hội này tiến công, vì vậy, Bắc Cung Bá Ngọc chết trận, Mã Đằng bại trốn. Phản loạn Thiết Khương Minh đã bình định.

Bởi vì có công bình định, hơn nữa hiếu kính đúng chỗ, sau cuộc chiến Đồng Trác được tấn thăng làm Ngao Hương hầu, Trần Tây tướng quân, mà Tôn Kiên cũng được phong làm Ô Trình hầu, về quê làm Trường Sa Thái Thú. Chỉ riêng chủ soái bình định lần này, Hoàng Phủ Tung, không chỉ không được phong thưởng, ngược lại bị giáng chức đến U Châu làm quan địa phương.

Trong chiến tranh lần này Hứa Thành bởi vì không có cấp dưới, là tư lệnh không có quân, tự nhiên thân binh vẫn là chức trách của hắn. Khi ở bên cạnh Đồng Trác, hắn còn bắt được cơ hội chém mấy tên lính quen. Bởi vì Đồng Trác tận mắt nhìn thấy chuyện này, tự nhiên hắn cũng tiến thêm một bước củng cố chức Hiệu úy của mình. Tuy rằng Đồng Trác về phương diện khác không được tốt lắm, nhưng hắn đối xử với người trong nhà cũng không tệ lắm. Cho dù Đồng Trác xem thường xuất thân của Hứa Thành, sau khi chiến đấu kết thúc đã cho hắn ba nghìn tù binh Khương binh khiến cho Hứa lão đại rất vui mừng, dâng lên vài câu ca ngợi không có chút giá trị, ngay cả chúng tướng bên người Đồng Trác cũng thom lây không ít, để cho bọn họ cảm thấy tiểu tử này đáng giá để sử dụng.

Thời gian thoáng chốc đã ba năm, trong ba năm này, binh sĩ của Hứa Thành đã đạt đến năm ngàn người, mà Hứa lão đại tinh thông đạo vượt mông ngựa cũng đã được lên chức, trở thành Chiết Trùng hiệu úy, cộng thêm lính của hắn được huấn luyện tốt, rất được khen ngợi, còn được Đồng Trác tín nhiệm, điều binh lính dưới trướng của hắn trở thành thân quân của mình, cho phép hắn có thể thường xuyên tham gia ‘hội nghị’ ‘cao cấp’, có thể nói thu hoạch không nhỏ.

Nhưng Hứa Thành biết rõ, thời điểm đất trời biến hóa đã đến. Quả nhiên cũng không lâu lắm, tin tức từ kinh thành truyền về, Linh Đế băng hà, Đại tướng quân Hà Tiến ủng hộ lập Thiếu Đế lên ngôi. Không lâu sau Đồng Trác lại nhận được quân lệnh của Hà Tiến, mệnh hắn khởi binh, nhập Lạc Dương, tru sát hoạn quan. Đồng Trác lập tức triệu tập chúng tướng thương nghị.

“Các người xem, chúng ta phải làm gì?” Đồng Trác đi thẳng vào vấn đề. Dù sao tất cả đều là thân tín của mình, cũng không cần khách sáo.

“Hà Tiến người này, chỉ là một đồ tể. Nay hắn dùng kế này tru sát hoạn quan, có thể nói vô cùng ngu xuẩn.” Lý Nho chừng ba mươi tuổi, tướng mạo cũng có chút nho nhã, giữ vị trí đệ nhất mưu sĩ quân Tây Lương, nhìn thấy mọi người đều nhìn mình, hắn từ từ nói: “Nếu có người dẫn đại quân nhập Lạc Dương, dùng thực lực quân đội khống chế triều đình, tức thì. . .” Nói đến đây, hắn nhìn sắc mặt Đồng Trác, lạy dài chạm đất, nói: “Còn đây là trời ban cơ hội tốt, dùng triều đình ban thưởng chúa công, chúa công ứng với lập tức khởi binh, để tránh rơi vào tay kẻ khác.”

Lý Nho vừa mới nói xong, chúng tướng cũng quỳ xuống, cùng kêu lên nói: “Trời ban cơ hội tốt, nguyện chúa công khởi binh.”

“Tốt ha ha ha. . .” Đồng Trác cao hứng vạn phần, giống như đã nắm được quyền hành trong triều đình.

Kế tiếp, chính là thương nghị nên khởi binh như thế nào. Chúng tướng đều muốn đi theo. Rõ ràng cũng phải có người ở lại lưu thủ nên mọi người sống chết tranh giành để được đi, vô cùng hỗn loạn, khiến cho Đồng Trác cảm thấy phiền phức. Lúc này, Đồng Trác chứng kiến một người không hề gia nhập vào cuộc tranh luận, y nhủu mày, trong lòng không vui, nói: “Hứa Thành, người cho rằng phải làm như thế nào?”

Hứa Thành đang suy nghĩ tình thế thiên hạ sau khi Đồng Trác vào kinh. Đến thời đại này ba năm, hắn biểu hiện kinh sợ, ngày bình thường cố gắng luyện binh. Dường như đối với Đồng Trác có vẻ mang ơn, đối với người khác, hắn cũng hết sức nịnh bợ, thỉnh thoảng nịnh nọt, nhưng lại nắm chắc chừng mực vô cùng tốt, làm cho người ta cảm thấy hắn đang tỏ vẻ tôn kính bản thân mình, mà không phải nịnh nọt, như vậy ngược lại còn được mọi người tán thưởng. Hơn nữa lính của hắn cũng được huấn luyện tốt, đã trở thành

một đội quân tuyệt đối có thể được xưng là đội ngũ tinh nhuệ ở trong quân Tây Lương, cho nên Đồng Trác mới để cho hắn trở thành thân quân của mình, bày ra ân sủng. Đây cũng là nguyên nhân hắn có thể đứng ở chỗ này

Nghe Đồng Trác đặt câu hỏi, Hứa Thành lập tức cung kính đáp: “Chúa công, ty chức chỉ đang nghĩ chúng ta nên mang bao nhiêu binh mã”

“Lạc Dương có Tây Viên cấm quân tám vạn, tổng cộng tám vạn người, hơn nữa đại quân thủ thành, nên không ít hơn mười ba vạn người” Lý Nho nói

Chúng tướng nghe đến đó, đình chỉ cãi lộn, đều nhìn về phía Đồng Trác. Đồng Trác cũng rơi vào trầm tư, mười ba vạn người, dù sao không phải số lượng nhỏ. Xem ra triều đình này cũng khó đối phó.

“Không chỉ mười ba vạn” Hứa Thành còn nói thêm: “Dù sao, chúng ta không biết Hà Tiến có hạ lệnh cho các chư hầu khác hay không, còn phải chuẩn bị độ sức cùng với những chư hầu khác” nói tới đây, hắn thầm nói trong lòng: lão Đồng à chuyển đi này, cách cái chết không còn xa nữa dù sao ta cũng không ngăn được, còn không bằng thừa cơ lập mấy công lao, đến lúc đó chú ý lòng bàn chân bôi mỡ là được.

Nghe Hứa Thành nói xong, mọi người, lửa nóng trong lòng nguội lạnh một nửa, đều trầm mặc.

“Ha ha. . .”, Lý Nho cười cười, chứng kiến vẻ khó hiểu của chúng tướng liền nói: “Hứa Hiệu úy suy tính đúng, nhưng sơ sót một điểm”

“Mời tiên sinh dạy bảo” Hứa Thành chấp tay nói. Trong lòng cũng tại mắng to tên khốn khiếp này.

Lý Nho đương nhiên không biết trong lòng của Hứa Thành đang suy nghĩ gì, hắn nhìn thấy mọi người đều trông mong cách ứng phó, đặc ý nói: “Triều đình chia làm hai phái, cấm quân cũng chia là hai phái. Nhất định không thể đồng tâm hiệp lực, hướng chỉ chúng ta có quân lệnh của Hà Tiến trong tay, chỉ cần chờ hắn cùng hoạn quan phân ra thắng bại, chúng ta có thể phân rõ tình thế. Hà Tiến thắng, chúng ta liền lui binh, hoạn quan thắng, bởi vì chúng không được ưa chuộng, khó có thể nắm giữ quan lại trong triều, tự nhiên cũng khó có thể nắm giữ quân đội Lạc Dương. Chúng ta thừa dịp cơ tiến quân, dùng danh nghĩa ‘Tảo thanh phản loạn’ tru sát, tức thì đến lúc đó chúng ta lập công lớn, tự nhiên thừa dịp nắm giữ quyền hành trong triều. Về phần chư hầu khác, mặc dù khởi binh, sao có thể so sánh cùng quân Tây Lương của chúa công?”

Nghe Lý Nho phân tích, Đồng Trác cùng chúng tướng thở phào một hơi. Đồng Trác vỗ án, nói: “Cầu phú quý trong nguy hiểm. Ta quyết định, cố gắng hết sức khởi binh quân Tây Lương tiến về Lạc Dương”

“Dạ” chúng tướng ầm ầm hưởng ứng

Tất cả công việc đều chuẩn bị hoàn tất, Đồng Trác để Phàn Trù thủ Tây Lương, đại quân tiến đến Trường An. Y lại để Ngưu Phụ, theo như ý tứ Lý Nho nói, cho dù chân đứng không vững ở kinh thành, cũng có thể cát cứ hai châu Lương, Ung, tóm lại còn tốt hơn là không có cái gì hết.

Trên đường đi, quân Tây Lương đốt phá, cướp bóc, Đồng Trác cũng không ngăn cản, chỉ có Hứa Thành suất lĩnh binh sĩ, một mực đi theo Đồng Trác. Hắn nói là thiên hạ không yên ổn, bảo vệ chúa công an toàn, không đi thoả mái cướp bóc một phen, rất được Đồng Trác tán thưởng. Ngay cả Lý Nho cũng gật đầu tán thưởng, cho rằng Hứa Thành tri ân đồ báo (*có ơn tất báo), tận trung cương vị công tác, rất không tệ. Bọn hắn nào có dự đoán được, người mà bọn hắn xem không hề có bối cảnh, không hề có uy hiếp, đã cân nhắc làm phản như thế nào rồi.

Tất cả cũng như Hứa Thành đã nhớ rõ, Thập thường thị dụ Đại tướng quân Hà Tiến ra để giết. Đám người Viên Thiệu, Tào Tháo nhận được tin tức, lập tức suất quân sát nhập hoàng cung, hầu như giết hết hoạn quan. Trong Thập thường thị, Trương Nhượng, Đoàn Khuê cường ép Thiếu Đế cùng Trần Lưu Vương chạy thực mạng, kinh thành đại loạn. Sau khi Đồng Trác nhận được tin tức, ra roi thúc ngựa, rốt cục đụng phải Trương Nhượng, Đoàn Khuê ở trên đường đến Lạc Dương. Đám người Trương Nhượng nhìn thấy phía trước có đại quân ngăn đón, phía sau có truy binh, không đường có thể trốn, nhảy sông tự vẫn. Đồng Trác tiếp Thiếu Đế, Trần Lưu Vương hồi kinh, thừa cơ tóm đầu thuộc hạ của Hà Tiến, lại vì có đại quân làm hậu thuẫn, nhanh chóng nắm giữ đại quyền triều đình. Bởi vì tất cả thuận lợi như đã nghĩ, Đồng Trác tự cho là mình có ý trời ủng hộ, càng thêm cuồng vọng.

Ngày đầu tiên, Đồng Trác lại một lần nữa triệu tập chúng tướng, thương nghị sự tình phế lập hần nói: “Trần Lưu Vương còn trẻ thông minh, Thiếu Đế còn xa mới bằng. Ta mong muốn lập Trần Lưu Vương làm Đế, bọn người nghĩ như thế nào?”

Lúc này chúng tướng Tây Lương ngoại trừ Hứa Thành, đã sớm tự tin qua đầu. Hơn nữa Lạc Dương phồn hoa gấp trăm lần so với Tây Lương, làm sao bọn hần nguyện ý rời khỏi, nghe Đồng Trác nói như vậy, ai nấy cũng đều không cân nhắc, đều nhao nhao gật đầu đồng ý. Lý Nho cũng cho rằng có thể dùng điều này để nâng cao địa vị của Đồng Trác, hoàn toàn nắm giữ quyền hành. Bởi vì mấy lần Lý Nho hiến kế đều đã thành công, mọi người vừa nhìn hần lập tức cũng tán thành, đánh trống reo hò muốn phế cựu đế, lập vua mới. Hứa Thành cũng không nói nhảm, không ngăn được thì bái đồng ý. Dù sao người chịu tội là Đồng Trác, chức quan của hần chỉ là một Chiết Trùng hiệu úy nho nhỏ.

Ngày hôm sau, Đồng Trác bắt đầu hành động, lập vua mới, chính là Hán Hiến đế, tự phong Thái úy. Thiếu Đế cùng Hà thái hậu đều bị hần giam lỏng, mạng không còn bao lâu. Quân thần e ngại Đồng Trác thế lực cường đại, không dám phản đối, chỉ có Chấp Kim ngô Đinh Nguyên, vốn là Thứ sử Tịnh Châu phản đối, nổi lên xung đột cùng Đồng Trác. Bởi vì có Lã Bố, Đồng Trác không thể giết Đinh Nguyên tại chỗ, phải để cho Đinh Nguyên rời đi. Hôm sau, Đinh Nguyên mang theo ba vạn quân Tịnh Châu bao vây Lạc Dương.

Được biết Đinh Nguyên khiêu chiến, Đồng Trác giận dữ, điểm nhân mã, nghênh chiến.

Vốn, Đồng Trác mang đến hai mươi vạn quân Tây Lương, hơn nữa hần hợp nhất cấm quân cùng bộ hạ của Hà Tiến, trong tay đã có hơn ba mươi vạn người. Trong mắt hần và chúng tướng, trận chiến này nắm chắc thắng lợi, cho nên mỗi người đều tranh lên trước.

Đương nhiên, Hứa Thành sẽ không nghĩ như vậy. Binh lính dưới trướng của hần bị sắp đặt ở hậu quân, ngược lại làm cho hần an tâm không ít. Tuy quân Tây Lương biểu hiện, vô luận số lượng quân sĩ, trang bị cùng với sĩ khí, đều hơn hần quân Tịnh Châu. Hơn nữa Tây Lương luôn thừa thái bình, tổ chất cá nhân của mỗi binh sĩ cũng hơn đối phương. Nhưng có một điều quân Tây Lương không hơn được. Đó chính là tướng lĩnh, nhất là ở thời điểm này, tướng lĩnh trong quân Tây Lương có thể đánh trận: Từ Vinh, Trương Tế, một người đi Huỳnh Dương làm Thái Thú, một người khác đi Hoàng Nông, cũng không ở đây. Những người khác, ngoại trừ vượt sông, khi dễ nhỏ yếu còn có thể được. Lúc này bọn hần phải đi đối phó Lã Bố, đề nhất hồ tướng Tam Quốc. Nghĩ tới đây, Hứa Thành nhin không được nói thầm: “Một đám cừ non, coi như là dẫn đầu một đám sư tử, cũng không có khả năng đánh thắng được một sư tử dẫn đầu một đám cừ non”

“Đại nhân, ngài đang nói cái gì?” Bàn Bối bên cạnh Hứa Thành hỏi. Từ khi Hứa Thành thăng quan, gã và Dương Nhị coi như là khổ tẫn cam lai (*thời kỳ cực khổ đã qua), làm thân binh của Hứa Thành. Lúc này, gã đã được Hứa Thành bổ nhiệm làm đội phó thân binh của mình, chức Quân hầu. Hôm nay gã và Dương Nhị cũng đều đi theo bên cạnh Hứa Thành xuất chiến.

“Ah, không có gì” Hứa Thành đáp, “Bảo mọi người chú ý, không cho phép rối loạn trận tuyến. Ai dám tự ý di chuyển, giết không tha”

“Dạ” Bàn Bối lại càng hoảng sợ, hần liếc mắt nhìn Dương Nhị rồi đi truyền lệnh. Dương Nhị tức thì hỏi Hứa Thành: “Đại nhân, trước kia ở thời gian chiến tranh chưa bao giờ xuống loại mệnh lệnh này. Đây là...”

Đối với nghi vấn của thủ hạ, Hứa Thành hít vào một hơi, nói: “Đúng vậy, trước kia đều bảo các người phải chú ý bảo vệ cái mạng nhỏ của mình, đừng để mất. Nhưng lúc này đây khác, chúng ta đang phòng thủ” nhìn thấy Dương Nhị có dáng vẻ nghi ngờ, Hứa Thành khẽ cười, nói tiếp: “Người nói, Đinh Nguyên có phải là đồ ngốc không?”

“Đương nhiên không phải” Bàn Bối truyền lệnh trở về, vừa vặn nghe thấy câu hỏi của Hứa Thành, trả lời trước.

“Không phải là đồ ngốc, vậy các người nghĩ một người bình thường sẽ mang ba vạn người đánh ba mươi vạn sao? Điều kiện kiên quyết là hần có thể chạy trốn”

“Sẽ không. Nhưng hần muốn phản đối Đồng đại nhân, cũng nên làm ra chút bộ dáng”

“Phản đối cũng có rất nhiều phương thức. Đừng quên, người đọc sách, nhất là người đọc sách trong triều đình, càng am hiểu thủ đoạn ngầm. Cho dù hấn là trung thành đối với Thiếu Đế, cũng ứng với nên biết mình đang lấy trứng chọi đá, chỉ làm nổi thêm uy phong của Đồng đại nhân mà thôi ”

“Chẳng lẽ đại nhân nói là, hấn có. . .” Bàng Bái búng tỉnh đại ngộ, nói: “Hấn có biện pháp chiến thắng, hoặc là nói hấn cho rằng có thể chiến thắng phương pháp của chúng ta” Dương nhị nói tiếp

Nhìn hai người, Hứa Thành cảm thấy rất bội phục đối với chính mình. Ba năm ngắn ngủn, hấn đã dạy hai đồ nhà quê , một chữ cần đôi cũng không biết, mạnh hơn rất nhiều kẻ tự cho là Đại tướng, dù sao cũng không phải dễ dàng gì.

Nói đến đây, ba người không nói thêm gì nữa, hết sức chăm chú nhìn về phía trước. Thế nhưng chẳng thà nói bọn họ quan tâm tới chiến sự, chẳng bằng nói bọn họ xem kết quả phân tích của mình, tuy rằng lúc này Hứa Thành đã sớm biết.

Lúc này tướng lĩnh hai quân đang giao chiến giữa chiến trường. Tướng lĩnh quân Tịnh Châu đi ra đánh chính là Lã Bố. Quân Tây Lương thì tam tướng đều xuất hiện, Lý Thôi, Quách Tỷ, Hoa Hùng, ba người vây quanh Lã Bố. Hứa Thành nhìn cảnh tượng trên, vui vẻ nói: “Tam anh chiến Lã Bố? Ha ha, không đúng, là ba gấu ha ha”

Chỉ trong chốc lát, tình thế thay đổi hoàn toàn, Lý Thôi bị Lã Bố một kích đánh rớt xuống ngựa, may mà chưa chết, thất tha thất thểu chạy trở về. Quách Tỷ bị thương cánh tay phải, cũng bại trốn về trận, chỉ còn lại có Hoa Hùng ở đó khổ chiến. Xem tình hình, cũng nhanh không chịu nổi.

“Đó là ai à? Lợi hại như vậy” Dương Nhị hít một hơi, hỏi

“Lã Bố ”

“Hoa Hùng là đệ nhất dũng tướng Tây Lương ta vậy mà. . .” Sắc mặt Bàng Bái cũng có chút khó coi

Đột nhiên, hai người đồng thời nhìn về phía Hứa Thành, “Đại nhân, người này. . .”

“Không sai, chính là hấn, Lã Bố, pháp bảo chiến thắng của quân Tịnh Châu” Hứa Thành cẩn thận nói. Ngay lập tức làm việc với gã này, thực phiền.

“Đại nhân, không đúng” Bàng Bái nói: “Cho dù Lã Bố dũng mãnh vô địch, có thể hấn cũng không đánh lại hơn mười vạn người”.

“Suy nghĩ thật kỹ, không nên luôn hỏi ta. Chính mình phải biết cân nhắc vấn đề ”

“Ty chức hiểu” Dương Nhị trầm tư một chút nói: “Giống như đại nhân vừa mới nói, cho dù cừu non dẫn đầu đàn sư tử, cũng đánh không lại sư tử dẫn đầu cừu non ”

Lúc này tình thế lại thay đổi, Hoa Hùng đã bại trận, đang bỏ chạy thực mạng, Lã Bố đang truy phía sau. Quân Tịnh Châu theo sát phía sau, xông tới chém giết. Đồng Trác cũng vung tay lên, mệnh lệnh quân Tây Lương nghênh tiếp.

Tướng sĩ hai quân nhanh chóng xung phong, hòa cùng một chỗ, tiếng giết rung trời. Vì Hứa Thành ở hậu quân, nhất thời không tham gia, hấn cũng không nóng nảy. Dù sao trận này tất bại, gấp cái gì.

Quân Tây Lương nhiều, chỉ trong chốc lát đã bao vây quân Tịnh Châu. Thế nhưng bọn hấn không thể bao vây Lã Bố. Lúc này Lã Bố không có ngựa Xích Thố, nhưng hấn đã có Phương Thiên Họa Kích. Ngọn gió lướt qua, đánh đầu thắng đó; không gì cản nổi. Rất nhanh chóng Lã Bố vọt tới trước trung quân, cách đó không xa Đồng Trác cùng chư tướng trung quân đang lo sợ. Vừa rồi Lã Bố dũng mãnh phi thường đã để lại một ấn tượng ở trong lòng của bọn hấn. Lúc này Lã Bố đánh giết đến trước mặt, đã có người chuẩn bị thúc ngựa chạy trốn. Đồng Trác nhìn thấy Lã Bố đánh thẳng tới chỗ mình, cũng kinh hoảng không hiểu, hai tay run run, nhưng bản thân làm chủ tướng, tôn nghiêm khiến cho y không thể lập tức chạy trốn, hấn chỉ biết nắm áo Lý Nho ở bên người không ngừng hỏi: “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ?” Có thể Lý Nho giỏi âm mưu quỷ kế, đối với quân sự cơ hồ dốt đặc cán mai. Lúc này Lý Nho cũng hoảng sợ ba hồn bảy vía lên mây, nào biết trả lời Đồng Trác như thế nào. Lúc này Lã Bố tới gần, mũi kích màu đỏ tươi lập loè ánh sáng đoạt mạng chói lọi, phảng phất như đến từ Địa ngục Tu La. Khí thế này khiến cho chiến mã của chư tướng không ngừng lui về phía sau

5. Quyển 1 - Chương 5

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cường

Chương 5: Thăng quan (1,2)

Nguồn: Vipvanda (vipvanda)

“Không được bối rối. Kẻ nào tự tiện lui về phía sau trăm” một tiếng gào to truyền đến, khiến cho nhiều người dừng bước chân lui về phía sau. “Trường thương binh, nghênh đón” Hứa Thành mang theo thuộc hạ của mình xông lên. Hắn cũng không thể để cho Đồng Trác chết ở chỗ này, dù cho khả năng rất nhỏ, cũng không được. Dù sao, Đồng Trác mà chết, mọi thứ đều kết thúc

Trường thương binh mang thương dài chừng hai trượng. Đây là biện pháp của quân Tây Lương đối phó với kỵ binh quân Khương. Vốn tất cả mọi người cho rằng hôm nay là ngày biểu diễn của mình, tự nhiên không dùng đến trường thương binh dùng để phòng thủ. Không một ai nghĩ, địch nhân sẽ vọt tới trung quân. Không ngờ thế trận phòng thủ đại quy mô lại bị kỵ binh đột kích qua. Lúc này chỉ còn trường thương binh phòng thủ một mình. Vấn đề là cho dù không ngờ tới, lúc này bọn hắn cũng sẽ không cho đây là khoa trương.

Phạm vi phòng ngự của trường thương binh rất dài, Lã Bố nhất thời bị ngăn cản, không thể tiến lên. Điều này làm cho Đồng Trác thở phào một hơi. Nhìn thấy Hứa Thành tới, Đồng Trác khen ngợi nói: “Bá Công, lần này may mắn mà có người”. Hứa Thành, chữ Bá Công, cổ nhân có câu ‘ bá trọng thúc quý (thứ tự anh em trai: cả, hai, ba, tư) ’ xếp hạng, ‘ bá ’ là lão đại, công, dĩ nhiên là là thành công, Hứa lão đại thành công. Hứa Thành khiêm tốn nói vài câu, nhìn thấy sắc mặt ghen ghét của những tướng lĩnh khác, hắn thức thời xoay người đi chỉ huy đối phó Lã Bố.

Mặc dù Trường thương binh là loại hình binh sĩ chuyên nghiệp đối phó kỵ binh, nhưng đối phó với Lã Bố rõ ràng không đủ đẳng cấp. Bên trên Phương Thiên Họa Kích của Lã Bố có hình trăng lưỡi liềm, nhanh chóng cắt đứt trường thương chặn đường, thuận tiện giới thiệu mấy vị binh sĩ đi du lịch địa phủ. Cũng may Hứa Thành huấn luyện binh sĩ chưa bao giờ nói cái gì là quy củ của hảo hán, chính diện quyết đấu. Chính diện đâm không chết người, chẳng lẽ sẽ không đánh từ những phương hướng khác sao? Rất nhanh, chung quanh Lã Bố tràn đầy trường thương đâm tới, chung quanh thương trung hạ đều có trường thương hầu hạ. Khi Hứa Thành xoay người lại, Lã Bố đã bị trường thương bao vây lại. Theo như tình huống lúc này rất có thể hắn sẽ trở thành một cái sàng. Đáng tiếc, hắn là Lã Bố, ngay khi đám trường thương binh còn không có phản ứng, hắn đã kịp ứng phó một chiêu, xuống ngựa. Trong chiến đấu Đại tướng rõ ràng xuống ngựa, không phải tự chặt chân sao?

Hứa Thành cũng càng hoảng sợ. Nói giỡn, rõ ràng Lã Bố không nên xuống ngựa bởi vì ngựa của hắn không phải Xích Thố. Rất nhanh, hắn kịp có phản ứng, vội vàngร้อง to: “Cẩn thận dưới chân ”

Hứa Thành vừa nói xong, trường thương binh ở một phía kêu thảm té xuống, chân của bọn hắn đã đứt.

Hứa Thành giận dữ, đây chính là tiền vốn ban đầu chính mình thật vất vả mới tích lũy được.

“Thiết giáp binh” Hứa Thành gào thét, người không phải xuống ngựa sao? Ta xem người có thể đối phó với mấy thiết giáp binh?

Hứa Thành ra lệnh một tiếng, một đám binh sĩ mặc áo giáp nặng nề lao đến, nhanh chóng chêm vào chỗ trường thương binh lúc trước, chặn Lã Bố, mà trường thương binh cũng không lui ra, bọn hắn đi theo sau lưng thiết giáp binh, không ngừng cầm thương chọc thẳng.

Chứng kiến chiến thuật này, Lã Bố nhe răng cười, vung kích hướng về phía trường thương vươn ra. Ý định của hắn chính là có thể xông ra ngoài. Mấy chuôi trường thương đều rút về, hắn đang muốn xông về phía trước, mấy cây trường thương khác lại chọc qua, bức hắn lui trở về, cứ như vậy, tiến tiến thoái lui. Tuy rằng Lã Bố mấy lần vọt tới trước mặt thiết giáp binh, giết mấy tên binh sĩ thiết giáp, nhưng hắn rất nhanh lại bị binh sĩ trường thương擋 sau bức trở về. Lúc này lại có thiết giáp binh bổ sung vào chỗ trống, chỉ chốc

lát sau trên người Lã Bố xuất hiện đầy hang hốc. Nếu như không phải áo giáp của hắn tốt, hơn nữa thân thủ nhanh nhẹn thì hắn đã sớm nhìn thấy Diêm vương rồi. Mặc dù là như thế, hắn cũng không chịu được bao nhiêu lâu nữa. Lã Bố gấp đến độ mắng chửi ầm ĩ, mắng to Hứa Thành hèn hạ, không có gan giao đấu.

Hứa Thành ở phía sau nhìn xem, nhìn thấy Lã Bố bị nhốt, âm thầm cảm thán. Trong top 10 võ tướng của Tam quốc, Mã Siêu đã chết ở trong tay mình. Xem ra lần này Lã Bố cũng không chạy được. Chẳng lẽ mình là sát thủ chuyên nghiệp kết liễu hổ tướng?

Lúc này một tiếng hét lớn vang lên “Tướng quân, đừng sợ, Cao Thuận đã đến” thanh âm này khiến Hứa Thành đang rơi vào trầm tư lại càng hoảng sợ. Hắn ngẩng đầu nhìn, phát hiện ba mươi vạn quân Tây Lương vậy mà bị đẩy lui, bị địch nhân chỉ bằng một phần mười đuổi chạy. Mà đám người Đồng Trác vốn ở bên cạnh hắn sớm đã không thấy bóng dáng. “Con mẹ nó chạy rồi” Hứa Thành thầm mắng một tiếng. Sao hắn lại không nghĩ ra, Lã Bố bị chính mình chặn, quân Tây Lương lại không chống đỡ nổi địch nhân, hơn nữa còn bại nhanh như vậy, sao suy tính cũng quá dứt khoát vậy?

Lúc này, một đội ngũ ước chỉ có vài trăm người lao đến, sắp xếp đội ngũ chỉnh tề, mỗi người đều để trần cánh tay, trong tay chỉ có một cây đoản đao, một gã tướng quân cưỡi ngựa chỉ huy, va chạm cùng với thiết giáp quân của Hứa Thành. “Phịch” một tiếng giống như mấy vạn người cùng va chạm vào nhau, khí thế vô cùng thê thảm nhanh chóng truyền bá ra ngoài.

“Hãm Trần doanh” Cao Thuận” Hứa Thành cẩn thận nói đến hai cái tên bởi vì binh sĩ của Hứa Thành phần lớn ở phía sau hắn, vậy công Lã Bố cũng chỉ có vài trăm người, bị Hãm Trần doanh nhanh chóng phá tan ngăn cản, cứu Lã Bố ra. Lã Bố vừa lên ngựa, khí thế lập tức khác nhau. Hắn lập tức chỉ huy Hãm Trần doanh tấn công binh sĩ của Hứa Thành, bị Dương Nhị chỉ huy thiết giáp binh ngăn lại. Trường thương binh đằng sau cũng thỉnh thoảng bất thành linh cho đối phương một phát. Tướng sĩ Hãm Trần doanh mặc kệ miệng vết thương của mình, tay bắt lấy trường thương, một tay vung đao chặt đứt, tiếp tục tấn công trận thế thiết giáp binh.

Khi Hứa Thành phục hồi tinh thần, đã có không ít người té xuống. Hứa Thành nhìn thi thể đầy đất, thầm mắng mình một tiếng, lập tức hô to: “Đầu mâu thủ”

Nghe quân lệnh của Hứa Thành, Dương Nhị lập tức chỉ huy thiết giáp binh kéo ra một khoảng cách cùng Hãm Trần doanh, nhưng thiết giáp binh lui xuống, trường thương binh lại xông lên đánh nhau. Bên thì rút lui, bên thì dùng binh khí trong tay, chiếm ưu thế chiều dài, duy trì khoảng cách, không đánh giáp lá cà cùng quân địch. Lúc này, đằng sau lại truyền tới một tiếng: “Bên trên”

Trường thương binh lập tức ngồi xổm xuống, tướng sĩ Hãm Trần doanh đối diện nghe tiếng la còn tưởng rằng phía trên có cái gì, tuy rằng không đến mức nhìn lên trên, lại cũng không nghĩ ra địch nhân sẽ dùng đến chiêu thức hạ người này. Có thể bọn hắn cũng không để ý tới những thứ này. Hãm Trần doanh gặp thân giết thân, gặp ma giết ma, như thường lệ bọn hắn xông lên chém giết. Thế nhưng lúc này khoảng cách một cây trường thương, bọn hắn không thể đi qua được

Hơn mười thanh trường mâu bay tới. Khi bọn hắn còn không kịp phản ứng, trùng trùng đâm vào thân thể của bọn hắn, ngay cả người ở phía sau cũng bị đâm xuyên qua. Khi bị đâm xuyên qua người ngã xuống, bọn hắn cũng nhìn thấy một loạt người phía trước, cách ăn mặc mình trần giống như bọn họ, trong tay mỗi người đều có hai cây trường mâu

Hứa Thành chọn ra chín mươi tên đại lực sĩ trong số binh lính của mình, ba mươi người một tốp. Trong tay mỗi người có ba cây trường mâu, chuyên môn dùng để thu thập xương cứng. Trường mâu là do Hứa Thành đặc biệt mời người chế tạo theo thể thức ném lao, trước nặng sau nhẹ, thích hợp ném. Lần thứ nhất hành động, đối mặt đệ nhất hãn quân trong thủ hạ của Lã Bố, cấp xương cứng, Hãm Trần doanh.

Mất thấy trường mâu của đối phương đánh đâu thắng đó, Lã Bố đang ra sức ngăn hai thanh trường thương, không thể không khiến Cao Thuận hạ lệnh lui quân. Cao Thuận nhìn thoáng qua Hứa Thành đối diện ở dưới cờ, oán hận hạ lệnh lui quân.

Mà lúc này, quân Tây Lương ngoại trừ bộ phận quân của Hứa Thành ở bên ngoài, tất cả cũng đều lui vào trong thành Lạc Dương, bắt đầu ở trên lầu thành bắn tên, không cho quân của hắn lui lại. Bộ phận quân đội Tịnh Châu vốn xông lên bao vây quân của Hứa Thành cũng bị bức lui lại dưới cơn mưa tên. Dù sao,

binh sĩ của Hứa Thành không có bao nhiêu người, quân Tây Lương có thể không quản sống chết của bọn hần. Vì bị công kích, bọn hần có ba vạn người chết, không bồi thường nổi.

Sau khi vào thành, Hứa Thành cực kỳ tức giận, binh lính của mình, thật vất vả mới tích lũy được chút vốn ban đầu. Thoảng một cái mắt đi hơn một ngàn, quan trọng là đại bộ phận đều chết vì tên bắn từ trên lầu thành. Điều khiến Hứa Thành cảm hận chính là chính bản thân hần lại không thể đi báo thù. Những người này, chết vô ích.

Hứa Thành cũng không đau khổ vì những người này. Tuy rằng đều là tinh binh, nhưng con mẹ nó toàn bộ đều là binh lính càn quấy. Nếu không phải mình kỷ luật nghiêm, đã sớm có thể cũng phé đi ba năm thời gian của mình. Tinh binh. Nhìn xem những Tây Lương binh khác là biết rõ, đây chính là tinh binh cả nước đều không tìm thấy đó.

Hứa Thành biết mình lỗ vốn. Ngay cả những người chết ở trên tay Lã Bố trên tay kia, cũng không bồi thường nổi. Dựa vào cái gì mà kẻ vong ân phụ nghĩa, khốn kiếp kia lập tức chính là con nuôi Đồng Trác. Dương Nhị, Bàng Bái nhìn thấy sắc mặt hần không tốt, cũng không dám quấy rầy hần. Dù sao việc này rơi vào trên người ai, người đó cũng đều không chịu được. Hứa Thành có thể nhẫn đến hiện tại đã khiến cho bọn họ bội phục đầu rạp xuống đất. Vấn đề là bọn họ cho rằng Hứa Thành thương tâm nén giận vì sự kiện bắn tên, mà Hứa Thành thì đau lòng vì tiền vốn ban đầu của mình.

Một đường phiền muộn, Hứa Thành rốt cục phục hồi tinh thần từ trong nỗi buồn rầu thâm hụt tiền vốn. Hần bảo hai người Dương Nhị dẫn đội quay về doanh, chính mình thì mang theo thị vệ đi gặp Đồng Trác. Hần muốn nhìn xem tên gia hỏa này nói như thế nào.

Phủ Đồng Trác, vốn là phủ Phiêu Kỵ Đại tướng quân Đồng Trọng. Linh Đế băng hà, Hà Tiến phụ tá cháu ngoại của mình, Thiếu Đế Lưu Biện đăng cơ. Đồng thái hậu vì tranh quyền, bổ nhiệm cháu của mình, Đồng Trọng làm Phiêu Kỵ Đại tướng quân, ngăn cản Hà Tiến. Đồng Trọng liền đặt mua tòa nhà này. Không ngờ Hà Tiến dùng kế sách của thủ hạ, nói Đồng thái hậu vốn phiến phi, không phải cung phi, Linh Đế đã băng hà, lão nhân gia bà cũng không thể ở kinh thành, nên về với ông bà. Hà Tiến cũng mặc kệ Đồng thái hậu có đồng ý hay không, liền phái người đuổi bà ta rời đi, nửa đường lại phái người chặn giết. Không còn chỗ dựa, Phiêu Kỵ Đại tướng quân Đồng Trọng tự nhiên không được dùng, nhưng tòa nhà vẫn được giữ lại. Sau khi Đồng Trác đến, hần vốn định ở phủ Hà Tiến. Lý Nho cho rằng như vậy lộ ra vẻ quá kiêu ngạo, lui mà cầu tiến. Đồng Trọng đành phải dọn nhà, để tránh bị người cùng “Họ” khiển trách.

Đến Đồng phủ, còn không đi vào đại sảnh, Hứa Thành nghe thấy tiếng Đồng Trác gào thét, đúng là gào thét.

“Các người dám phé vật” Đồng Trác hét lớn: “Ta nuôi dưỡng các người dùng để làm gì? Một gã Lã Bố mà khiến cho các người chạy còn nhanh hơn con thỏ. Thiếu chút nữa ngay cả ta cũng bị các người ném cho hần. Các người ngày bình thường không phải đều rất có năng lực đánh nhau đấy sao? Nguyên một đám Lão Tử đệ nhất thiên hạ, hiện tại ở đâu? Dừng khí ở đâu rồi hả?”

Chúng tướng đều quỳ gối, không nói tiếng nào, cảm như hén. Thời điểm này, ai xuất đầu, người đó không may. Lý Thôi, Quách Tử, một người sờ ngực, một người ôm cánh tay, muốn dùng thương thế của mình đến nói cho Đồng Trác, chúng ta cũng đã liều mạng, đừng tìm ta gây phiền toái.

Lý Nho một mực đi theo sau lưng Đồng Trác, hần hiểu được lúc này không phải thời điểm nổi giận. Nếu không nhanh chóng đánh bại quân Tịnh Châu, bọn hần sẽ rất khó ngăn chặn thế lực phản đối ở kinh thành. Đến lúc đó tình huống thật sự phiền toái. Lúc này hần lại không dám xuất đầu. Nếu bị Đồng Trác tóm lấy, rủi ro, tên tuổi con rể Đồng Trác cũng không thể bảo vệ được chính mình. Trong khi hần đang lo lắng thì bất chợt ngừng đầu, chứng kiến Hứa Thành đã đến cửa. Hôm nay hần ở cùng một chỗ với Đồng Trác, đối với biểu hiện của tất cả bộ phận quân đội nhà mình, tự nhiên cũng biết quá tường tận. Trong đó, chỉ có binh lính dưới trướng Hứa Thành biểu hiện có thể làm người vừa lòng, hơn nữa, nếu không phải Hứa Thành kịp lúc xuất động, Lã Bố rất có thể vọt tới dưới cờ Đồng Trác, dựa vào võ nghệ của đối phương, kết quả, suy nghĩ một chút cũng khiến người không rét mà run

Lúc này, Hứa Thành xuất hiện đúng thời điểm, Lý Nho nói với Đồng Trác đang dùng dằng dằng nổi giận: “Chúa công, Hứa hiệu úy đã đến”

Quả nhiên, như hần sở liệu, Đồng Trác nhìn thấy Hứa Thành, lập tức thay đổi sắc mặt. Y nói : “Bá Công, mau vào” Hứa Thành thấy Đồng Trác gọi mình, vội vàng đi nhanh vài bước, quỳ xuống chào, Đồng Trác giơ hai tay đỡ, ngăn động tác của hần, nói : “Ai nha Bá Công không cần như thế” Đồng Trác nói: “Người hôm nay lập đại công, ta còn không khen thưởng người”

“Đúng vậy” Lý Nho nhìn thấy Đồng Trác đổi sự chú ý sang Hứa Thành, lập tức đứng lên nói: “Hôm nay Hứa hiệu úy ngăn cơn sóng dữ, không để ý an nguy cá nhân, ngăn cản Lã Bố, khiến cho quân ta mặc dù bại, cũng không đến nỗi tháo chạy, nếu không để cho Lã Bố nhảy vào thành cục diện khó mà nói được”

“Đúng vậy” Đồng Trác cũng phụ họa nói. Hứa Thành nhìn Đồng Trác, thấy y không ngừng khích lệ chính mình, mà chúng tướng còn quỳ ở bên cạnh, hần thăm nghĩ, hai kẻ khốn khiếp các người, đây không phải tạo thành thế đối lập sao?

Hần vội vàng quỳ xuống, nói: “Khởi bẩm chúa công, lần này quân ta chỉ bởi vì khinh địch, không thể ngờ Lã Bố lại dũng mãnh như thế, chúng tướng lại đều rời khỏi vị trí, không thể chỉ huy toàn quân, mà mặt tướng chỉ làm theo phận sự của mình mà thôi. Nếu như trong các vị tướng quân ở đây có người ở đó, quả quyết không có thất bại hôm nay”

“Đúng đúng đúng” Lý Nho vội vàng nói: “Dù sao quân ta đông mà quân Tịnh Châu ít người. Ai, hôm nay chỉ cần một tướng có mặt, chúng ta sẽ thắng” Lý Nho nhìn đúng cơ hội lấy lòng mấy tướng quân.

Chúng tướng nghe hai người giải vây cho bọn họ, Lý Thôi, suy nghĩ khá nhanh nhẹn, lập tức nói: “Chúa công, lần này bại trận, chỉ là bởi vì khinh địch. Luận võ nghệ chúng ta kém Lã Bố. Ngày mai, chúng ta tất nhiên chỉ huy đại quân tới đánh một trận, thế phải rửa nỗi hổ thẹn hôm nay. Thuộc hạ cũng không tin Lã Bố này có thể chống đỡ được rất nhiều binh sĩ”

Nghe hần nói, chúng tướng lập tức kêu la, đều nhất quyết ngày mai tử chiến quyết đấu cùng Lã Bố một trận. Đồng Trác nghe xong những lời này, cũng kịp có phản ứng. Bên mình chiếm ưu thế, tức giận trong lòng y giảm xuống. Đồng Trác nhìn thấy chúng tướng còn quỳ trên mặt đất, “Hừ” một tiếng, nói: “Đều đứng lên cho ta”

Chúng tướng nghe vậy, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lần lượt đứng lên.

“Đúng vậy, ngày mai quân ta ra khỏi thành tới tái chiến” Lý Nho nói: “Tất nhiên phải giành toàn thắng” Tuy rằng hần không hiểu quân sự, nhưng lần này rõ ràng là nhiều người ức hiếp ít người nên sẽ không thua nữa

“Chúa công, . . .” Đồng Trác quay đầu lại, chứng kiến Hứa Thành có vẻ muốn nói lại thôi bèn nói: “Bá Công có lời gì, cứ việc nói”

Hứa Thành thăm mắng, nghĩ: “Lão khốn khiếp, mới nói qua phải khen thưởng Lão Tử, đảo mắt liền đã quên” đương nhiên, lời này hần chỉ có thể để trong lòng, tuyệt không thể nói ra được. Hần làm bộ suy tư trong chốc lát rồi mới nói: “Chúa công, mặt tướng có một chủ ý, nhưng không biết có nên nói hay không” bán thứ ấy đương nhiên muốn treo giá

“Hả? Có chủ ý gì người cứ việc nói” Hiện tại Đồng Trác cảm thấy Hứa Thành vẫn một người có thể dùng được. Điều đáng tiếc chính là xuất thân không tốt lắm.

“Là như vậy ” Hứa Thành ra vẻ hết sức vì Đồng Trác, nói: “Mặt tướng nhìn thấy Lã Bố người này dũng mãnh dị thường, có thể nói là thiên hạ khó tìm. Sao chúa công không chiêu hàng hần, thu dùng cho mình?”

Quả nhiên, lời này vừa nói ra, khiến cho Đồng Trác cùng Lý Nho đều lâm vào trầm tư. Chúng tướng đều có một bộ mặt bất mãn. Quách Tỷ là người đầu tiên nhảy ra ngoài, nói: “Không thể, hôm nay Lã Bố đã làm cho quân ta vô cùng nhục nhã. Bây giờ còn phải chiêu hàng, chẳng phải lộ ra quân ta không người?”

Hứa Thành cũng không đáp lời, làm ra dáng vẻ ta chỉ nghĩ kế, quyền quyết định ở các người nhưng trong nội tâm lại có chủ ý của riêng mình. “Không mang Lã Bố tới, Đồng Trác chẳng phải là không chết được, ta còn lẫn lộn cái rắm. Không phải con người phải tôn trọng lịch sử sao?”

Không nói đến Hứa Thành tìm lý do cho chính mình, Đồng Trác lại đang răn dạy Quách Tỷ: “Một người Lã Bố đủ chống đỡ trăm vạn đại quân. Tóm lại mạnh hơn nhiều so với các người. Ta được Lã Bố thì thiên

hạ còn có người phương nào có thể tranh phong cùng ta?”

Rốt cục, Đồng Trác vì khát vọng có cả thiên hạ, quyết định mời chào Lã Bố, vì thế ngay cả ngựa Xích Thố cũng đều cho đi. Đồng lương của Lã Bố, Hồ Bí trung lang tướng Lý Túc vâng mệnh đến chiêu hàng.

Hứa Thành biết rõ tương lai Lã Bố không lâu dài. Trận chiến này cũng đã xong, vì vậy, hắn bái Đồng Trác cáo lui, đi về chinh quân nhưng Lý Nho gọi hắn lại.

Lý Nho là tùy tùng đáng tin cậy của Đồng Trác, nhìn thấy Hứa Thành suốt ngày chỉ có chiến tranh, luyện binh, còn cân nhắc việc cho Đồng Trác, trong lòng hắn không khỏi xúc động, hắn đi tới bên cạnh Đồng Trác đang chìm đắm trong tưởng tượng, rỉ tai vài câu.

Nghe xong Lý Nho nói, Đồng Trác vỗ trán một cái, ra vẻ như bừng tỉnh đại ngộ, nói: “Ai nha, ta chỉ nghĩ đến mời chào Lã Bố, lại quên chúng ta còn có một người có thể chống lại Lã Bố ” y chỉ vào Hứa Thành nói: “Bá Công, lần này ngươi lập đại công, lại hiến kế cho ta, nên được thưởng. Nói, ngươi muốn phong thưởng cái gì?”

Hứa Thành nghe thế mà thầm phun một ngụm, thầm nghĩ: “Giả bộ cái gì, không muốn cho ta thăng quan thì nói rõ, khiến cho tự chính mình nói, nói đùa gì vậy? Ta sẽ nói cho ngươi sao?”

Lý Nho cũng có phần bất mãn, lại vội vàng bấm Đồng Trác. Đồng Trác ngây ngốc một chút, rồi kịp phản ứng, trong lòng biết mình nói sai, vội hỏi: “Như vậy Bá Công ngươi am hiểu luyện binh, Tây Viên cấm quân mặc dù thành lập nhiều năm, lại ít trải qua trận chiến. Lần này là quân đầu tiên tháo chạy. Không bằng giao bọn chúng cho ngươi. Ngươi tới huấn luyện, thế nào?”

Hứa Thành nghe xong, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, nhưng tất nhiên hắn là người vô cùng lão luyện, tận lực khắc chế xúc động bản thân mình, chậm rãi nói: “Ty chúc nguyện xông pha khói lửa vì thừa tướng. Chẳng qua là cấm quân này . .”

“Ai, có gì đặc biệt hơn người. Ta lập tức bổ nhiệm ngươi làm Thượng Quân hiệu úy, phụ trách tiết chế Tây Viên cấm quân” Đồng Trác vuốt râu, tự đắc nở nụ cười

“Hứa hiệu úy, thừa tướng giao nhiệm vụ này cho ngươi có thể có thâm ý” Lý Nho lại ló đầu ra nói: “Ngươi tuy rằng được bổ nhiệm làm Thượng Quân hiệu úy, quản lý cấm quân, nhưng Tây Viên cấm quân có tám bộ phận. Mỗi bộ phận có người thống lĩnh riêng. Thừa tướng cần người tiêu trừ sạch lực ảnh hưởng của những người khác, mới có thể đảm bảo toàn bộ cấm quân thuộc về thừa tướng quản lý. Trọng trách của ngươi không nhẹ. Đây chính là một phần trách nhiệm. Nếu như thành công, công lao của ngươi cũng thật lớn, thừa tướng tuyệt sẽ không bạc đãi ngươi”

Hứa Thành làm ra vẻ được sủng ái mà lo sợ, tỏ vẻ bản thân mình có thể được trao tặng trách nhiệm, vinh hạnh vô cùng, nhất định đem hết toàn lực vì thừa tướng.

Tạ ơn xong, Hứa Thành trở lại trong doanh của mình, suy nghĩ phương pháp tới tiếp thu cấm quân.

Lúc Linh Đế thành lập Tây Viên cấm quân, cũng đã bổ nhiệm tám Hiệu úy. Tám Hiệu úy theo thứ tự là: Thượng Quân hiệu úy, hoạn quan Kiến Thạc, Điển quân hiệu úy Tào Tháo, Trung quân Hiệu úy Viên Thiệu, Hạ quân Hiệu úy Bảo Hồng, Trợ quân tả hiệu úy Triệu Dung, Trợ quân hữu hiệu úy Phùng Phương, Tả hiệu úy Hạ Mưu, Hữu hiệu úy Thuần Vu Quỳnh. Trong đó Thượng Quân hiệu úy có được quyền lực tiết chế toàn quân. Năm đó Thượng Quân hiệu úy Kiến Thạc từng mượn điều này mong muốn giết Đại tướng quân Hà Tiến, nhưng cuối cùng không thể thành công

Thế nhưng Hứa Thành cũng không lo lắng không lấy được binh quyền. Hai vị Mãnh Nhân trong bát đại Hiệu úy, Trung quân Hiệu úy Viên Thiệu cùng Điển quân hiệu úy Tào Tháo sắp chạy trốn rồi. Những người khác hắn không để trong mắt. Vấn đề là phải phòng ngừa hai người kia, nhất là lực ảnh hưởng của Viên Thiệu ở trong cấm quân rất lớn. Hứa Thành hắn còn muốn dùng nhóm cấm quân này như là căn cơ của mình thì sao có thể để cho người khác một chiêu. Chạy hết hắn còn lẫn lộn cái rắm. Hơn nữa, thời gian không đợi người, phải khiến cho cấm quân mau chóng định hình sức chiến đấu. Bằng không, ứng phó như thế nào với đại chiến sắp đến.

6. Quyển 1 - Chương 6

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 6: Từ Hoảng

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Sáng sớm ngày hôm sau, Hứa Thành mang theo Dương Nhị, Bàng Bái cùng một nghìn thuộc hạ đi đến Tây Viên. Hắn đã quyết định, bất kể như thế nào hắn cũng phải nắm bắt được binh quyền cấm quân. Dù sao hắn cũng không sợ đắc tội ai. Viên Thiệu căn bản không cần cân nhắc, Tào Tháo không phải đang nịnh bợ Đổng Trác sao? Tuy rằng mục đích không đơn giản, có thể hắn cũng sẽ không ngăn cản. Thượng Quân hiệu uly vốn có quyền lực chỉ huy các Hiệu uly khác.

Mới vừa tới Tây Viên, Hứa Thành đã bị cảnh tượng trước mắt làm sợ ngây người, “Cái này. . . Đây là cấm quân sao?” Hứa Thành hỏi Dương Nhị ở sau lưng.

“Cái này. . .” Dương Nhị cũng không biết trả lời như thế nào. Với quân kỷ nghiêm minh cùng quân dung đầy đủ đã thành thói quen nên hắn không thể tiếp nhận cảnh tượng trước mắt.

“Oh~ Shit” Bàng Bái học được câu cảm thán kinh điển từ Hứa Thành: “Quả thực là rác rưởi so quân đội của Hoa Hùng cũng không bằng”. Binh sĩ của Hoa Hùng, quân kỷ nổi danh sa sút, quân dung cũng không cần nói. Ở trong quân Tây Lương, hầu như người người đều xem thường. Nếu không phải sức chiến đấu của quân đội Hoa Hùng cũng còn được, hoàn cảnh của nó có thể không cần phải nói. Dương nhiên, cái gọi là tinh nhuệ chỉ là do Bàng Bái tự nhận. Dưới con mắt của người khác, bọn hắn vẫn là phế vật, chỉ mạnh hơn so với rác rưởi mà thôi

Chỉ là lời này rõ ràng nói không đúng chỗ, Dương Nhị oán trách nhìn hắn một cái, khiến cho hắn câm miệng. Bàng Bái đành thu lại thái độ không phục

“Coi như vậy đi” Hứa Thành vẫy vẫy tay, trừng mắt ngăn cuộc đại chiến của hai người lại, nói: “Bàng Bái, kích trống, triệu tập toàn quân” sau đó hắn cất bước, bước vào quân doanh Cấm quân trông như một hiệu tập hóa.

“Thùng thùng. . .” Tiếng trống đơn điệu nhưng hùng tráng vang lên, truyền khắp toàn bộ quân doanh, lập tức khơi dậy một mảng hỗn loạn. Cho dù có không ít tướng sĩ cấm quân đang có mặt ở quân doanh, nhưng điều xảy ra vượt qua dự kiến của Hứa Thành chính là không một ai đến tập hợp.

“Con mẹ nó, một lũ khốn nạn” Hứa Thành tức giận mắng một tiếng: “Dương Nhị dẫn người xông vào doanh bắt toàn bộ ra cho ta ”

“Xông vào doanh?” Dương Nhị lại càng hoảng sợ, muốn đánh trận sao? Thế nhưng nhìn sắc mặt Hứa Thành, hắn thông minh thu hồi vấn đề, điểm nhân mã, “Giết” vào trong doanh.

Lần này, có thể nói là gà bay chó chạy. Người Dương Nhị mang theo đều là tinh binh do Hứa Thành tỉ mỉ huấn luyện. Ngoại trừ “Hãm Trận doanh ” dưới trướng Lã Bố hôm qua, cho dù tìm khắp cả nước cũng khó tìm ra đội ngũ có thể địch nổi bọn họ. Lúc này bọn họ nhảy vào quân doanh, gặp người liền đánh, sau đó tựa như đuổi gia súc, đuổi người tới giáo trường. Mà cấm quân gì vậy, không hề tổ chức phản kháng, ngẫu nhiên có hành vi cá nhân, cũng lập tức bị trấn áp.

Dương Nhị vọt lên mấy lần qua lại, hầu như đều đi khắp trọn quân doanh, lúc này hắn mới thu tay lại. Lúc này giáo trường cũng đã đầy ắp người. Lên tiếng hỏi mấy câu, Hứa Thành mới biết được, quân doanh này chính là quân doanh Cấm quân, người nơi này cũng đúng là binh sĩ Cấm quân, chỉ là từ khi Thượng Quân hiệu uly Kiến Thạc chết, căn bản không có huấn luyện, cũng không ai tới quản lý bọn hắn. Lúc này nhóm Cấm quân này cũng chỉ có thể xem như hơn binh cường một chút.

Biết rõ đầu đuôi sự việc, Hứa Thành áp úng mà nói không ra lời. Cuối cùng, hắn đi lên trên đài cao được thiết lập ngay tại giáo trường, xông lên trước mặt mấy vạn binh sĩ, hạ lệnh: “Bàng Bái, cho người năm trăm quân sĩ. Trong một tháng, hãy huấn luyện nhóm người này thành những binh sĩ tốt cho ta, nếu không Lão Tử phạt người đi khoét hầm cầu ”

Nói xong, cũng không để ý tới Bàng Bái đang trợn mắt há hốc mồm, cũng không quay đầu lại nhìn Bàng Bái đang vác bộ mặt đầu khổ, Hứa Thành quay người hung dữ nhìn đám binh sĩ Cẩm quân, nhìn thấy bọn hắn đang run rẩy, dẫn người đi ra ngoài. Cùng ngày Bàng Bái sáng tạo ra chiến tích huy hoàng đầu tiên của hắn: năm trăm quân sĩ đánh cùng mấy vạn cấm quân, thắng!

Không nói đến Bàng Bái ở đó thao luyện cấm quân, Hứa Thành mang theo người đi ra quân doanh. Tâm trạng phiền muộn, hắn mang theo Dương Nhị cùng hai tùy tùng lên phố, đi giải sầu.

Từ khi Đồng Trác vào thành, Lạc Dương dưới sự chà đạp của quân Tây Lương, đã tiêu điều rất nhiều, nhưng cuối cùng nó vẫn là thủ đô của Đông Hán, vẫn tương đối phồn hoa. Mặc dù vậy trong mắt Hứa Thành, cái này thật sự không coi vào đâu

Hứa Thành tùy tiện tìm một quán rượu, đi vào đầu tiên. Hắn tìm vị trí gần cửa sổ, ngồi xuống, kêu rượu và thức ăn. Nói về ăn uống, đương nhiên, đây là Dương Nhị cùng hai gã thân binh, Hứa Thành không uống rượu, cũng không phải hắn hoàn toàn không uống mà thật sự rượu ở thời này quá kém. Thứ nhất là quá nhạt, không có hương vị, đối với người uống quen rượu Mao Đài, Ngũ Lương như Hứa Thành mà nói, căn bản không đủ vị. Thứ hai chính là rượu quá đục khiến cho hắn không có hứng thú uống rượu.

Hứa Thành ngày thường không tự cao tự đại, đối với nhóm ‘tiểu đệ’ đều rất tốt, cho nên chỉ cần hắn không nổi giận, thủ hạ cũng không sợ hắn. Lúc này Hứa Thành phải mời khách, Dương Nhị dẫn đầu, một đám người không khách khí chút nào ăn lấy ăn để.

Thế nhưng rất hiển nhiên ông trời không muốn làm cho bọn hắn quá hài lòng, “Phịch” một tiếng. Mấy người quay lại nhìn, một người đã nằm ở trước mặt bọn họ, kêu “Ồi ” một tiếng. Mọi người nhìn trang phục. Thì ra cùng một phe, cũng là Tây Lương binh. Mấy người vừa ăn không được mấy ngụm rượu và thức ăn, nếu không thì vị huynh đệ nằm dưới kia gặp tai ương không may ngập đầu.

“Ai” Hứa Thành nhìn đám người Dương Nhị, cười đáng vẻ rất bất đắc dĩ: “Ngay cả ăn bữa cơm cũng không thoải mái” nói dứt lời, Hứa Thành đứng dậy, ném tiền, đi ra ngoài điểm. Đám người Dương Nhị nhìn rượu và thức ăn nằm dưới vị Tây Lương binh kia, cũng chỉ biết lắc đầu, đi theo. Dương Nhị khi đứng dậy, khó tránh khỏi không cẩn thận đụng phải vài vị trí trên người vị lão huynh này khiến cho hắn hoàn toàn hôn mê bất tỉnh

Ra đến bên ngoài điểm, trên đường đang trình diễn một cảnh tượng đặc sắc. Một gã đại hán, nhìn trang phục thấy cũng là Tây Lương binh, vài tên Tây Lương binh khác đau đớn nằm bẹp dí, rõ ràng là diễn hình của việc dùng ít đánh nhiều, dùng ít kích chúng, bên cạnh cũng có không ít người vây quanh xem.

“Đấu tranh nội bộ?” Hứa Thành nhìn thấy sự tình không giống như mình nghĩ, cũng không nóng nảy xuất thủ. Hắn đứng ở một bên hứng thú nhìn mà không nói. Đại hán kia bản lĩnh cũng không tệ lắm, mặc dù theo như Hứa Thành thấy, ra tay vẫn còn có chút đơn giản nhưng so với rất nhiều người cũng đã vô cùng xuất chúng.

“Người là tên khốn kiếp. Đại nhân của chúng ta sẽ không bỏ qua người” Tên Tây Lương binh đang tại bị đánh lên tiếng, trả lời hắn chính là một cú đâm móc, cộng thêm bị đạp một cước rất mạnh

“Oa, động tác thực trôi chảy” Dương Nhị ở bên cạnh hưng phấn phụ họa một câu, Hứa Thành trừng mắt nhìn hắn.

Lúc này vài tên Tây Lương binh đã bị đánh không bò dậy nổi, thậm chí còn không đủ sức để rút binh khí, chỉ có thể nằm trên mặt đất kêu “Hừ hừ. . .”. Đại hán kia cũng hừ lạnh một tiếng, quay người muốn bỏ đi.

“Chậm” Hứa Thành lên tiếng: “Huynh đệ đại danh là gì ”

Đại hán kia nghe thấy có người hỏi, quay đầu nhìn thoáng qua, nhìn thấy trang phục của Hứa Thành, sau lưng còn thân binh đi theo, biết không thể lãnh đạm, đáp lễ nói: “Bẩm tướng quân, ty chức là Từ Hoảng, đảm nhiệm chức Đô bá ở dưới trướng Dương Phụng đại nhân ”

“Phịch” Hứa Thành cảm thấy đầu của mình giống như bị người khác dùng thiết chùy hạng nặng đập một cái. Từ Hoảng này cũng là Tây Lương binh sao? Sao hắn lại không biết?

Nhìn thấy Hứa Thành há hốc mồm nhìn, dáng vẻ ngốc nghếch, Dương Nhị bên cạnh hắn thấy xấu hổ chết đi được. Hắn không nhịn được chọc Hứa Thành một phát, ý bảo ở trước mặt hắn là một đại hán, không phải màn thầu, không ăn được, không cần há miệng to như vậy.

Hứa Thành bị chọc tỉnh, tự mình cũng cảm giác mình không có ý tứ, ho ‘khụ khụ’ mấy tiếng, che dấu xấu hổ, chỉ mấy Tây Lương binh trên mặt đất, hỏi Từ Hoảng: “Các người xảy ra chuyện gì?”

“Hừ” Từ Hoảng nói: “Mấy người này vừa rồi ăn hiếp một cô nương, ta nhìn không vừa mắt”

“Ah” Hứa Thành gật gật đầu, ăn hiếp tiểu cô nương. Chính mình trước kia cũng thường làm. Cũng may mà không có kẻ mạnh như Từ Hoảng xuất hiện. Chỉ là lời nói tới đây, tự mình đi khi dễ, giống như có chút.

...

Hứa Thành lại không thể kiềm chế được mà lâm vào hồi tưởng chuyện ngày xưa. Lúc này, một Tây Lương binh trên mặt đất đã lấy lại sức, nhìn hai bên, đột nhiên kêu to, “Hứa tướng quân, ngài là Hứa tướng quân, ngài cần phải làm chủ cho chúng ta”

“A...” đám người đứng ngoài quan sát lập tức náo động. Bản thân Hứa Thành cũng không biết rõ, hôm qua đánh một trận, sự dũng mãnh của Lã Bố sớm đã truyền khắp Lạc Dương mà hắn, với tư cách Đại tướng duy nhất có thể chống lại Lã Bố, cũng bị toàn bộ Lạc Dương biết. Ở trong quân Tây Lương từ trước đến nay thuận theo kẻ mạnh cho nên Hứa Thành, trong lúc bất tri bất giác, đã trở thành người có lực ảnh hưởng rất lớn trong quân Tây Lương.

Nghe tên Tây Lương binh kia nói, đám người vây xem giật mình. Từ Hoảng đang ở trong cuộc, không thể ngờ người ở trước mặt hắn lại là Hứa Thành. Hôm qua, khi đánh trận, hắn cùng binh sĩ Dương Phụng bị Hãm Trận doanh đánh một kích mà bại, mà hắn cũng vì lực công kích kinh khủng của Hãm Trận doanh khiến cho chấn động. Sau khi rút lui đến trên tường thành, lại chứng kiến Hãm Trận doanh bị ngăn cản. Ngay tiếp theo Lã Bố dũng mãnh vô cùng cũng đều bị ngăn cản. Lúc ấy hắn chỉ có thể thấy được bóng dáng Hứa Thành, cực kỳ chấn động. Hôm nay rõ ràng gặp được bản thân Hứa Thành, khiến cho hắn rất mừng rỡ. Nghe tên Tây Lương binh kia nói, Hứa Thành giống như đối lập cùng hắn, vậy phải làm sao bây giờ?

Hứa Thành lại không có nhiều như vậy băn khoăn. Hắn biết rõ đối phương là Từ Hoảng vậy là đủ rồi. Vô luận phải dùng thủ đoạn gì, hắn đều phải thu Từ Hoảng cho mình. Đô bá, Dương Phụng có ánh mắt gì vậy. Một người như vậy, một nhân tài như này mà chỉ có chức quan bé đó, chức quan chỉ lớn hơn cấp thấp nhất, Thập nhân trưởng. Thật sự là lãng phí nhân tài.

Hứa Thành cảm thấy tất cả xúi quẩy hôm nay đều chạy sạch sẽ, toàn thân vô cùng thoải mái mà người bên ngoài không cảm thấy được. Tiếng kêu của tên Tây Lương binh kia làm hồng tâm tình của hắn. Nếu như để cho Từ Hoảng hiểu lầm, người có bồi thường được không?

Nhưng mà Hứa lão đại đúng là vẫn còn là Hứa lão đại. Hắn “Hả?” một tiếng rồi ngồi xổm xuống, hỏi: “Các người biết mặt ta?”

7. Quyển 1 - Chương 7

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 7: Xung đột

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

“Đúng vậy, đúng vậy” tên quân Tây Lương kia hồn nhiên không biết đại họa phút chốc giáng xuống đầu, gã cố gắng gật đầu, nói: “Tướng quân, ngài không nhớ rõ? Chúng ta vốn đều là thủ hạ Tề tướng quân. Lúc ấy chúng ta đều là thân binh của thừa tướng đại nhân. Về sau, ngài lập công, thăng lên Hiệu úy, Tề tướng quân cũng đi ra ngoài lập công, liền mang chúng ta ra ngoài. Hiện tại Tề tướng quân là thủ hạ của Hoa Hùng tướng quân, đảm nhiệm Nha môn tướng”

“Tề tướng quân, chính là Tề lão đại?” Hứa Thành nhớ lại gã binh lính càn quấy kia làm cho mình nểm qua không ít đau khổ. Không thể ngờ được hắn đã làm tới Nha môn tướng quân dưới trướng Hoa Hùng, thăng quan rất nhanh. Thế nhưng so với chính Hứa Thành hắn thì còn kém xa. Chức quân Đại Hán gồm có: Ngũ trưởng — Thập trưởng — Đô bá — Bách nhân tướng — Nha môn tướng, Kỵ đốc, Bộ khúc đốc, Tư Mã quân, Tư Mã — Kỵ Đô úy, Đô úy — Hiệu úy nhưng ngũ Hiệu hầu như thành quan võ cao cấp, Thiên văn — ngũ quan Trung lang tướng, tả, hữu Hồ Bí trung lang tướng cùng ngũ Hiệu — Phó tướng quân — Thiên tướng quân — Tạp hào tướng quân, Phó tướng quân, Thiên tướng quân, Tạp hào tướng quân là cuối cùng, nhưng hai chữ tướng quân nên địa vị có khác — Tứ chinh, Tứ trấn, Tiền hậu tả hữu tướng quân — Vệ tướng quân — Phiêu Kỵ, Xa kỵ tướng quân — Đại tướng quân

Hứa Thành âm thầm cười lạnh, hắn đang suy nghĩ biện pháp xử trí những tên khốn này thiếu chút nữa làm hư mất chuyện tốt của mình, một hồi tiếng vó ngựa truyền đến, ngay tiếp theo là tiếng gào to “Tránh ra, tránh ra”

Rất nhanh, một đội quân Tây Lương tách đám người ra lao đến. Người cầm đầu, Hứa Thành liếc mắt đã nhận ra chính là Tề lão đại. Có thể Tề lão đại không thấy hắn, gã nhìn thấy thuộc hạ của mình đều nằm trên mặt đất, tức giận nhảy xuống ngựa, đi về phía mấy tên thủ hạ. Chờ đợi chúng chính là một châu roi da, Tề lão đại vừa đánh vừa mắng “Khốn khiếp” “Thật mất mặt” đủ các loại ngôn từ.

Hứa Thành nhìn thoáng qua, nhìn thấy Tề lão đại dẫn theo ước chừng hơn ba mươi người, hơn nữa đều đứng một bên thở hổn hển, trong lòng hắn đã có chủ ý.

Hắn vẫy vẫy tay với Từ Hoảng cùng Dương Nhị, để cho bọn họ cùng tiến tới, nói: “Các người biết quen biết nhau, đúng không”

Từ Hoảng cùng Dương Nhị không hiểu ra sao, thầm nghĩ, hai chúng ta biết mặt nhau khi nào?

“Hôm nay hẹn nhau đi ra ngoài uống rượu, đúng không” Hứa Thành còn nói thêm.

Từ Hoảng vẫn không hiểu rõ, nhưng Dương Nhị đi theo Hứa Thành lâu ngày, dĩ nhiên mơ hồ cảm thấy có chút không thích hợp

“Đám tiểu tử kia tìm các người gây phiền toái, đúng không”

Hai người rất cục hiểu ra điều gì đó. Từ Hoảng vô cùng cảm kích, đây là đang cho mình chỗ dựa. Dương Nhị lại bất mãn trong lòng, làm gì phải kéo ta vào?

“Cho nên, các người quyết định thu thập bọn hắn, đúng không?” Nhìn thấy Hứa Thành chỉ vào mấy chục viện binh của đối phương, hai người nhất thời có chút không tự nhiên.

“Ta quyết định, ủng hộ các người” nói xong, Hứa Thành lập tức lôi kéo hai gã thân binh lui ra phía sau, đẩy Từ Hoảng, Dương Nhị lên phía trước. Hai người còn không kịp phản ứng, Tề lão đại đã đi tới, trong tay cầm roi da đánh máu, gã quát to: “Hảo tiểu tử, các người thật to gan, lại dám đánh thủ hạ của ta. Nói, các người là thủ hạ của ai” tuy rằng Tề lão đại luôn luôn ngang ngược, thế nhưng gã vẫn không muốn trên chọc vào nhân vật lợi hại, cho nên mới hỏi như vậy.

Đáng tiếc, Dương Nhị theo Hứa Thành ba năm, sao có thể không biết ý tứ của Hứa Thành. Lần này hắn chủ tâm gây chuyện, còn phải nói gì nữa sao? Dương Nhị cũng không trả lời, một bước lên trước, ngay sau đó, đầu gối liền đánh vào bụng Tề lão đại

Hỗn chiến lập tức bắt đầu, Từ Hoảng không khỏi lại một lần nữa càng thêm kính ý với Hứa Thành. Không hổ là Hứa tướng quân, thủ hạ đều lợi hại như vậy. Đồng thời hắn cũng có chút bội phục thủ đoạn của Dương Nhị, lợi hại. Đây là đánh giá của hắn với Dương Nhị. Hai người liên thủ, kết quả không ngoài suy tính của Hứa Thành. Hai người đều nhẹ nhõm giải quyết đối phương, tuy rằng mặt mũi đôi chút bầm dập. Nhưng

bên đối phương, thậm chí binh khí còn không rút ra cũng đã ngã xuống đất, không dậy nổi, thật sự là giỏi hơn nhiều.

Kỳ thật, khi Từ Hoảng tham gia cũng không có nhiều tác dụng. Hãn thuần túy dùng cứng đối cứng, mà Dương Nhị dùng công phu học được từ Hứa Thành. Công phu này là do Hứa Thành khi làm lão đại học được thuật cận chiến từ một bộ đội đặc chủng xuất ngũ, cùng với một ít chiêu số Tiệt Quyền Đạo. Công phu đơn giản thời này sao có thể so sánh được.

Huống chi khi Hứa Thành dạy bọn họ, là để cho bọn họ hiểu rõ chỗ hiểm của cơ thể con người, ra tay sao có thể nào kém được. Chính vì vậy, kể cả Tề lão đại, những kẻ chống lại Dương Nhị, đều vừa đối mặt đã lập tức bị giải quyết.

“Ai thật đáng thương” nhìn thấy một đám binh sĩ nằm trên mặt đất, Hứa Thành thở dài, nói: “Đi đường cũng không cẩn thận, té ngã bất tỉnh. Các người thật là không may”

“Đi, chẳng lẽ các người còn muốn thân mật cùng bọn chúng?” Nhìn thấy Từ Hoảng cùng Dương Nhị đứng ở một bên, sắc mặt khó coi, Hứa Thành ra vẻ quan tâm

“Không không không” hai người vội vàng lắc đầu, khoát tay. Dương Nhị thầm nghĩ: “Ta có thể thiếu chút nữa đã bị mặt mày hốc hác. Tiểu tử kia rõ ràng dùng tới cách thức của nữ nhân mới dùng móng vuốt đánh mặt ta, thật đáng giận” Từ Hoảng tức thì nghĩ: “Lại đánh như vậy nữa, người ta tìm tới tận cửa thì ta có thể cũng không cần lặn lội nữa”

Ý kiến nhất trí, tự nhiên là lập tức đi. Năm đó Hứa Thành làm lão đại, thế nên hãn quen thuộc dùng một chiêu này. Hãn đi vòng qua đầu phố, mang theo Từ Hoảng đi một chuyến đến quán rượu. Từ Hoảng rất cao hứng, tuy rằng hãn muốn chối từ nhưng nói gì thì nói Hứa Thành vừa mới giúp hãn, hơn nữa rõ ràng còn hứa hẹn làm chỗ dựa cho hãn. Cái gì không nên nói cũng không cần nói, sau này còn cùng Dương Nhị nghiên cứu thảo luận quyền pháp hãn vừa dùng qua.

Không lâu, một tửu lâu hiện ở trước mặt mọi người. Tuy rằng Hứa Thành không biết nhiều chữ tiểu triện, nhưng biết mặt chữ cũng đã không tệ rồi. Hứa Thành thấy nơi đó được gọi là “Hội tân lâu”, người đến người đi rất náo nhiệt, vì vậy dẫn đội đi đến chỗ đó.

Đáng tiếc, hôm nay ông trời rõ ràng không muốn làm cho hãn quá hài lòng. Hứa Thành vừa định vào cửa, một nhóm người cũng đang từ bên trong đi ra, Hứa Thành vừa định nhường đường, trong nhóm người kia liền truyền đến một tiếng: “Cút ngay”

Lúc này Hứa Thành ngược lại đứng vững, đối phương nhìn thấy Hứa Thành ngăn chặn cửa ra vào, lập tức có hai người mang dáng vẻ tùy tùng lao đến, đẩy hướng Hứa Thành, quát to: “Lớn mật, còn không nhường đường”

“Dừng tay” một tiếng gào to truyền đến, tuy rằng thanh âm không lớn, cũng rất có lực uy hiếp. Hứa Thành nhìn theo hướng âm thanh, hãn chỉ thấy một người chừng ba mươi tuổi, dáng người không cao, không thấp, sắc mặt hơi đen, mặc cẩm bào đi tới.

“Mạnh Đức, hà tất khách khí với mấy tên đầy tớ này?” Lại một người đi tới, sắc mặt rất trắng, khí thế cũng lộ vẻ ung dung. Lúc nói chuyện, vẻ mặt gã cực kỳ khinh thường. Gã đi theo phía sau mấy người, một người ăn mặc nho sinh, mấy người khác đều đeo trường kiếm, vừa nhìn khí thế cũng biết là võ tướng.

“Mạnh Đức” Hứa Thành cảm thấy mình đau cả đầu. Một mình Từ Hoảng đã đủ làm cho người ta giật mình, thế nhưng vẫn trong phạm vi có thể chấp nhận được. Hiện tại lại xuất hiện một vị cấp lão đại, còn muốn cho người ta sống hay không, muốn tới cũng không phải lúc này chứ?

“Vị này chính là Điện quân hiệu úy, Tào Tháo Tào Mạnh Đức đại nhân?” Hứa Thành trước tiên bước lên chào. Đa lễ người không trách. Hơn nữa, hiện nay có thể đắc tội với người này sao?

“Không dám” nhìn thấy đối phương làm lễ, Tào Tháo cũng thi lễ nói: “Vị tướng quân này là?”

“Tướng quân? Ha ha” Hứa Thành cười tự giễu, đáp: “Tại hạ không phải là tướng quân gì cả. Tào đại nhân chê cười, tại hạ là Hứa Thành, Hứa Bá Công”

“Oanh” tiếng động ồn ào trước quán rượu lập tức an tĩnh lại.

“Ah” Tào Tháo cũng lấp bắp kinh hãi. Vừa rồi hắn nhìn thấy Hứa Thành mặc quân phục tướng Tây Lương, không muốn gây chuyện, cho nên mới ngăn hai người tùy tùng lại nhưng không thể tưởng được người trước mặt lại là Hứa Thành hôm nay đang được đồn đại rất nhiều. Tào Tháo không nhận được liếc mắt quan sát, đánh giá đối phương rồi mới hỏi: “Các hạ chính là Hứa Thành, Hứa hiệu úy mà ngoài thành Lạc Dương ngăn cản Lã Bố, Lã Phụng Tiên, sao?”

Hứa Thành sờ sờ cái mũi của mình, thầm nghĩ: “Mình nổi danh như vậy sao?” Hắn vừa định đáp lời, nhưng có người không nhận được đã nói trước: “Một Hiệu úy nho nhỏ, cũng dám ngăn cản đường đi của đại nhân nhà ta. Thật to gan, còn không nhường đường” một tùy tùng nói.

Hứa Thành mỉm cười, nhìn khí thế ung dung của người này, hắn thầm nghĩ: “Đây là Viên Thiệu rồi. Dù sao ngày sau cũng là bá chủ một phương phương bắc, cho hắn chút mặt mũi” thân thể Hứa Thành hơi nghiêng, nhường một con đường.

Tào Tháo nghe tùy tùng nói vậy, trong lòng giận dữ. Chính mình đang nói chuyện, một tùy tùng nho nhỏ cũng dám chen vào, dám coi mình thành cái gì? Nhưng hắn lòng dạ rất sâu, nhìn thấy Hứa Thành chủ động nhường đường, cũng không nói thêm gì nữa, chấp tay với Hứa Thành sau đó dẫn đầu đi ra ngoài. Viên Thiệu đi phía sau, khéo mắt nhìn Hứa Thành, ngang nhiên cất bước đi về phía trước, người đứng phía sau theo sát mà ra.

Vốn chỉ là như vậy, Tam đại bá chủ phương bắc ngày sau gặp mặt lần thứ nhất có thể cứ như vậy mà xong. Nhưng thủ hạ của Viên Thiệu luôn luôn kiêu căng thái quá, nhìn thấy Hứa Thành nhường đường, bèn nói với Hứa Thành: “Lần sau nhớ kỹ, gặp mặt chủ nhân nhà ta, phải nhường đường, biết không?” Thanh âm không nhỏ, tất cả mọi người đều nghe thấy.

“Ha ha” Hứa Thành nở nụ cười, nghe thấy tiếng cười, Tào Tháo kịp phản ứng đầu tiên, thầm nghĩ: “Hong rồi” đây là suy nghĩ đầu tiên của hắn.

Quả nhiên, Hứa Thành thoáng ra hiệu, một thân binh lập tức ra tay, đao vẫn còn nằm trong vỏ đánh tới kẻ nói năng lỗ mãng kia. Tên tùy tùng không biết điều, “Phịch” một tiếng ngã xuống đất, không dậy nổi.

Một kích này lập tức khơi dậy không khí của hiện trường. Mấy vị võ tướng bên người Viên Thiệu rút kiếm bảo vệ chủ nhân, những người khác đưa thân binh hộ vệ tới, chừng hơn một trăm người.

Hứa Thành nhìn thấy phản ứng của đối phương, nhận không được cười gượng một tiếng: “Thật sự là thế gia đệ tử, tình cảnh lớn thật ”

Mà ra nằm ngoài dự tính của Hứa Thành chính là Tào Tháo, lại bị đối phương bài trừ ra bên ngoài, không hề đã được bảo vệ. Đúng vậy, Tào Tháo đang nịnh bợ董卓 Trác, những người này không phải là phường ngu ngốc nên có thể hiểu rất rõ. Huống chi Tào Tháo vẫn là hậu duệ của hoạn quan Tào Đẳng

Nhìn thoáng qua thế cục, nhìn thấy Hứa Thành đang nhìn mình mỉm cười, Viên Thiệu cũng cảm giác mình bên này có chút quá mức, chuyện bé xé ra to, vì vậy hắn phát phát tay, để cho thủ hạ thu hồi binh khí, lên tiếng nói: “Thủ hạ Hứa hiệu úy thân thủ không tệ nhưng đã đả thương tùy tùng tại hạ. Bây giờ cần phải làm cái gì?” Một câu sau cùng, thanh âm rất nghiêm túc, rất có chút ít khí thế từ trên cao nhìn xuống.

8. Quyển 1 - Chương 8

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 8: Dự tiệc

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Có lẽ lúc này gã tìm nhằm người. Hứa Thành cũng không để ý đến hắn, chỉ nhìn hắn cười, còn vừa nhìn vừa lắc đầu. Lần này cho dù là tượng đất cũng có thể bị Hứa Thành kích nổ tung, huống chi là một người luôn luôn ngang ngược, kiêu ngạo ương ngạnh đã quen như Viên Thiệu. Viên Thiệu không lên tiếng mà đưa mắt nhìn một võ tướng cầm kiếm ở bên cạnh. Võ tướng này tự nhiên hiểu rõ ý tứ của Viên Thiệu, liền tách ra khỏi thân vệ, đi lên trước, dáng vẻ muốn nói chuyện.

Nhưng ngoài dự liệu của bọn hắn, hai gã thân binh của Hứa Thành chạy ra đón chào. Cả hai không nói một lời, mà ngay cả dao vẫn để nguyên trong vỏ đã đập tới chỗ viên võ tướng. Viên võ tướng lại càng hoảng sợ, hắn không thấy Hứa Thành có ánh mắt hoặc là ám chỉ gì khác với hai gã thân binh. Hai gã thân binh lại lập tức ra tay, nhưng viên võ tướng cũng có võ nghệ, hắn vội vàng rút kiếm đỡ, dao kiếm va chạm, nhưng chỉ một tiếng thanh thúy “Đinh”, trên thanh dao không có lực đạo. Viên võ tướng cảnh giác nhìn, hắn cảm thấy không ổn. Thế nhưng đối phương không cho hắn thời gian phản ứng, hắn kêu lên một tiếng đau đớn, từ trên bụng truyền đến cơn đau nhức kịch liệt khiến hắn không thể kiềm chế, uốn cong cả người, khoe mắt của hắn cũng chứng kiến tên thân binh vừa mới cho hắn một kích đang lui về phía sau, hắn buông lỏng tâm trạng, thế nhưng lại một trọng kích vào chính sau đầu hắn vì vậy hắn lập tức hôn mê bất tỉnh.

“Thuần Vu Quỳnh” Viên Thiệu hô gấp. Người đứng phía sau gã cũng loạn thành một bầy, lập tức có người tiến lên giành lấy Thuần Vu Quỳnh, mà lúc này hai gã thân binh của Hứa Thành cũng đã thối lui đến sau lưng Hứa Thành.

Bên Viên Thiệu, tất cả mọi người ai nấy cũng đều bất ngờ, kể cả Tào Tháo bị gạt ở một bên. Bất kỳ ai cũng không ngờ người của Hứa Thành lại động thủ trước. Điều khiến cho người ta giật mình chính là Thuần Vu Quỳnh, đường đường là một trong tám Hiệu úy của Tây Viên cầm quân, vậy mà đối mặt với hai người thân binh thủ hạ của Hứa Thành ngay cả cơ hội hoàn thủ cũng không có đã bị thu thập.

Viên Thiệu tức giận đến phát điên, gã nào chịu bỏ qua chuyện này. Viên Thiệu đang muốn đi về phía trước liền cảm thấy tay áo mình bị bắt chặt. Viên Thiệu nhìn lại, chính là tên văn sĩ vừa rồi cùng gã đi ra ngoài. Tên văn sĩ đang lắc đầu với gã. Tất nhiên Viên Thiệu không phải là đồ ngốc, gã miễn cưỡng đè nén lửa giận trong lòng, quay đầu oán hận nhìn thoáng qua Hứa Thành đang mỉm cười, khoát tay chặn lại, hét lớn một tiếng: “Chúng ta đi” dứt lời, Viên Thiệu hất tay áo, quay người lên xe, rời đi. Những người ở phía sau Viên Thiệu cũng nhanh chóng đi theo.

Lúc này chỉ còn lại mấy người Hứa Thành cùng Tào Tháo, Tào Tháo nhìn theo bóng dáng mấy người Viên Thiệu cười lạnh lùng. Hắn quay người nhìn về phía Hứa Thành, đã thấy Hứa Thành cũng đang nhìn hắn, trên mặt vẫn còn nguyên nụ cười khác thường. Điều này làm cho Tào Tháo đôi chút rét lạnh trong lòng, vì vậy hắn cũng không hề dừng lại, chấp tay bái, cũng không đợi Hứa Thành đáp lễ, ngay khi tùy tùng dắt ngựa tới, lên ngựa mà đi.

“Tướng quân, ngài có biết các người vừa đắc tội với ai không?” Khi mọi người đi xa, Từ Hoảng hỏi

“Viên Thiệu đúng không?” Hứa Thành đáp.

“Tướng quân cũng nên biết, Viên gia bốn đời Tam công, môn sinh trải rộng thiên hạ. Ngay cả Đồng tướng cũng muốn nhường hắn ba phần mà Hứa Tướng quân thì ngược lại. . .” Từ Hoảng nói về khó hiểu.

“Cái thế giới này, nếu tính toán là thực lực, nhường hắn ba phần cũng không có nghĩa là sợ hắn. Hơn nữa, chỉ là một tay ăn chơi mà thôi, chí lớn nhưng tài mọn, bề ngoài càng lợi hại, cũng chỉ làm đáng mà thôi” Hứa Thành cười nói.

Từ Hoảng còn muốn nhắc lại vài câu với Hứa Thành nào cái gì là người Viên gia khác, hắn đã bị Dương Nhị kéo lại. Dương Nhị đi lên nhỏ giọng nói với hắn: “Tướng quân đã là Thượng Quân hiệu úy, sớm muộn gì cũng khởi binh xung đột cùng Viên Thiệu, Trung quân hiệu úy này. Vốn ý định hôm nay phải tỏ rõ với y một hồi ở quân doanh, không ngờ tên kia không có mặt. Hiện tại gặp gỡ, hết lần này tới lần khác bọn hắn lại không biết điều, dĩ nhiên không cần khách khí. Người chớ tiếp tục hỏi, tướng quân làm việc luôn luôn có đạo lý của mình”

Nghe một lời này, Từ Hoảng cũng không nói thêm gì nữa. Hắn đi theo sau lưng Hứa Thành tiến vào Hội tân lâu

Đi vào không đầy một lát, tiếng Hứa Thành gào to từ bên trong truyền ra: “Cái gì? Vương Việt, lão bản của các người là Vương Việt?”

Hứa Thành vô cùng kích động. Hôm nay thật sự hần gặp vận may. Ha ha ha, hần thực sự muốn lập tức chỉ tay lên trời cười to ba tiếng. Nói giỡn, Vương Việt là ai, đệ nhất kiếm khách cuối thời Đông Hán, hôm nay một khi đã gặp, tại sao có thể buông tha? Nếu vậy chính là bị thiên lôi đánh.

Dưới yêu cầu mãnh liệt của Hứa Thành, đại kiếm sư Vương Việt từ sau nhà đi tới bái kiến hần, Hứa đại tướng quân. Vương Việt vừa mới liền chứng kiến Hứa Thành xung đột cùng Viên Thiệu. Có thể nói hần không thể trêu vào bất kỳ người nào trong hai người đó nên đành phải lẩn tránh rất xa. Ai ngờ, Hứa Thành vừa nghe nói hần là lão bản của Hội tân lâu này, lập tức kích động như vậy. Rơi vào đường cùng Vương Việt chỉ biết đi ra ngoài.

Nhưng mưa to gió lớn cũng không xảy ra như trong dự liệu. Hiện tại trước mặt hần ngược lại là Hứa Thành với dáng vẻ cực kỳ tươi cười. Chính xác mà nói thì dáng tươi cười đó có vẻ cực kỳ nịnh nọt. Điều này khiến hần cực kỳ giật mình, muốn biết rõ nguyên nhân. Vương Việt hần là một người mê làm quan. Khi ở Liêu Đông đã tạo ra tên tuổi không nhỏ, vẫn muốn đạt được một chức quan. Nhiều năm qua đi, vô luận hần cúi đầu như thế nào, chỉ luôn nhận được những gương mặt lạnh lùng. Ngay cả một viên quan có thể lên mặt ở trước mặt hần. Không có vũ kỹ cường đại, hần thậm chí còn không đủ tư cách ngồi ở trong nhà không có quan lại quyền quý. Người người đều làm như hần không tồn tại vậy. Ngược lại tính cách hần nóng nảy, cuối cùng cũng không thể làm được một chức quan nhỏ. Cứ như vậy Vương Việt ngẩn ngơ trong mấy năm nay ở Lạc Dương.

Lúc này hần rõ ràng chứng kiến một vị Đại tướng triều đình cười quỵến rũ đối với hần. Vương Việt cho là mình nhìn lầm, không để ý lễ nghi mà dụi dụi con mắt. Gương mặt tươi cười trước mặt không thay đổi, hoàn toàn không chút thay đổi, tuyệt đối là cười nịnh nọt

Hần còn không có phản ứng. Vị Đại tướng triều đình này là thủ hạ đắc lực dưới trướng Đồng Trác, Đồng đại thừa tướng. Hứa đại tướng quân đã bắt đầu thổi phồng hần, thổi phồng hần là đại cao thủ lên trời, dưới mặt đất đều không có đối thủ, kiếm khách độc nhất vô nhị từ xưa đến nay. Thổi liên tục ước chừng nửa canh giờ, vị Đại tướng quân này mới đưa ra đề nghị của mình: “Vương tiên sinh, thế nào tới làm thủ hạ của ta, ta lập tức cho người chức quan Đô úy. Nếu như người không hài lòng, chúng ta còn có thể thương lượng lại” Vị Đại tướng quân còn vừa nói, vừa rót rượu cho hần.

Vương Việt hôn mê mất nhưng hần vẫn nghe rõ ràng. Đô úy, vị Thượng Quân hiệu úy Hứa Thành, Hứa đại tướng quân này cấp cho hần một chức vụ và quân hàm Đô úy. Đây chính là nguyện vọng cả đời của hần.

Vì vậy Vương Việt, đệ nhất kiếm sư cuối thời Đông Hán, bị Thượng Quân hiệu úy Hứa Thành đầu độc, mang theo mấy trăm đệ tử của mình gia nhập binh sĩ của Hứa Thành, sơ bộ tạo thành hình thức ban đầu của đội quân hùng mạnh “Quyền thuật quân” ngày sau tung hoành thiên hạ trong quân Hứa Thành.

Thuyết phục được Vương Việt, Hứa Thành vô cùng cao hứng, miệng ngâm nga đi ra khỏi Hội tân lâu, đi theo đằng sau là Dương Nhị cùng Từ Hoảng với tâm trạng ngơ ngác, không hiểu cho lắm, cùng với hai người thân binh. Trong khi đó Hội tân lâu, sau khi bọn hần rời khỏi, cũng bắt đầu đóng cửa. Vương Việt cùng với các đệ tử chuẩn bị đi đầu quân.

Về tới quân doanh, chứng kiến Bàng Bái mang theo tiểu đội năm trăm người đang đuổi đại quân gần mười vạn người đi vòng vèo quanh quân doanh. Nếu trong đại quân có người bị đuổi kịp, lập tức một châu quyền đâm cước đá xảy ra, sau đó người đó bị ném ở bên cạnh, lập tức có người đi lên biến hần thành một bao cát

Hứa Thành nhìn thoáng qua, chỉ điểm Bàng Bái vài câu, cũng bảo hần chuẩn bị cẩn thận chỗ ở cho thầy trò Vương Việt cùng Từ Hoảng. Hứa Thành cũng mặc kệ lúc này Từ Hoảng vẫn không phải là thủ hạ của hần. Ngay lúc này Đồng Trác phái người đến truyền lời, gọi Hứa Thành đến dự tiệc. Qua hỏi thăm, Hứa Thành mới biết được Lý Túc không làm nhục sứ mạng, chiêu hàng Lã Bố thành công. Đêm qua Lã Bố đã giết Đinh Nguyên, buổi sáng hôm nay đã tới quy thuận Đồng Trác. Đồng Trác vui mừng, nhận làm nghĩa tử, xếp đặt yến hội, văn võ trong triều đều đến chúc mừng nên đương nhiên không thể thiếu hần, vị đại hồng nhân này.

Tuy rằng trong lòng Hứa Thành xem thường Lã Bố, loại người ăn ở hai lòng, nhưng bây giờ hần không thể không giữ thể diện cho người ta. Huống chi hần thật sự muốn nhìn xem vị tuyệt đại mãnh nam danh truyền

thiên cổ này rốt cuộc có đáng vẻ như thế nào. Trên chiến trường, thời gian quá ngắn, hắn không nhìn rõ ràng

Vì vậy, mang theo thân binh, Hứa Thành, Hứa lão đại đi thẳng tới Đồng phủ

Đi đến Đồng phủ, tiệc rượu đã bắt đầu, quan lại quyền quý tụ tập dưới một mái nhà. Hứa Thành vừa tới, cho người ta thông báo một tiếng. Tiếp theo hắn tìm một vị trí ở vòng ngoài ngồi xuống. Hắn nhìn mọi người xung quanh đang uống rượu nhưng hắn không nhìn thấy Đồng Trác, cùng Lã Bố, đệ nhất chiến tướng Tam quốc trong suy nghĩ của hắn. Thậm chí hắn cũng không thấy Lý Nho. Điều này làm cho hắn cảm thấy rất kỳ quái.

“Đây không phải Hứa hiệu úy sao? Tại sao lại ngồi một mình ở chỗ này? Không phải phía trên không có chỗ ngồi cho Hứa hiệu úy chứ?” Một giọng nói châm biếm truyền đến, Hứa Thành quay nhìn, là Viên Thiệu.

Hứa Thành cũng không để ý tới Viên Thiệu, hắn vẫn ngồi ở chỗ đó, trong lòng hắn vẫn đang suy nghĩ nguyên nhân tại sao tên hỗn đản này lại có mặt ở chỗ này. Không phải hắn đang đối đầu cùng Đồng Trác sao?

Viên Thiệu nhìn thấy Hứa Thành không để ý tới mình, càng bức bối, cười nhạt hai tiếng, lớn tiếng nói: “Tại hạ nghe nói, Hứa hiệu úy là đệ nhất mãnh tướng dưới trướng Đồng đại nhân, đủ so sánh cao thấp cùng với Lã Bố Lã Phụng Tiên. Vì sao Đồng đại nhân chỉ nhận Lã Bố làm nghĩa tử, cũng không nhận Hứa hiệu úy vậy?”

Lời này của Viên Thiệu rất độc. Trong đại sảnh hoàn toàn yên tĩnh. Tất cả mọi người đều nhìn Hứa Thành, xem hắn trả lời như thế nào.

Hứa Thành thiếu chút nữa không nhịn được muốn bóp chết Viên Thiệu. Tuy rằng điều này có thể giải quyết tình huống trước mắt, nhưng rất hiển nhiên không hợp thực tế. Thế nhưng hắn không trả lời cũng không được. Một khi làm vậy chẳng khác nào chấp nhận điều đó. Khi đó không nói những người khác, chỉ một mình Lã Bố cũng đủ khiến Hứa Thành hắn chết hơn mười lần.

Hứa Thành nhìn thoáng qua Viên Thiệu, mỉm cười nói: “Xem ra Viên đại nhân có chút bất mãn đối với Đồng đại nhân của chúng ta. Có vẻ những lời này của người đang khích bác lý gián chúng ta”

Viên Thiệu vội vàng phủ nhận, nói chính mình chẳng qua là hiếu kỳ.

Hứa Thành nhìn thấy Viên Thiệu rối loạn trận tuyến, cũng không khách khí nữa, hắn nói: “Viên đại nhân nói tại hạ là đệ nhất mãnh tướng dưới trướng Đồng đại nhân, tại hạ không dám. Hoa Hùng tướng quân mới thật sự là đệ nhất mãnh tướng Tây Lương. Về phần Lã Bố Lã Phụng Tiên, nói thật, tại hạ cho rằng chính là đệ nhất chiến tướng đương thời. Ít nhất, tại hạ biết trong số những người ở đây, không người nào ở dưới Phương Thiên Họa Kích của Lã Phụng Tiên mà không bị bại. Chỉ riêng một thủ hạ chính là Hãm Trận doanh, khiến cho tại hạ kinh hãi không thôi. Trong khi đó dưới trướng Đồng đại nhân, tướng quân có thể hành quân đánh trận có rất nhiều. Lý Thôi tướng quân, Quách Tỷ tướng quân, còn có các vị tướng quân Từ Vinh, Trương Tế, Phàn Trù, đều là tướng quân lãnh binh bên ngoài. Khi ở Tây Lương, mấy vị tướng quân này uy chấn Khương Hồ. Về phần tại hạ, chỉ là thật giả lẫn lộn mà thôi. Thật buồn cười Viên đại nhân lại cho rằng tại hạ là thứ nhất, còn có thể so sánh với Lã Phụng Tiên. Chẳng lẽ Viên thị bốn đời Tam công đã dưỡng thành các hạ ánh mắt hẹp vậy sao?”

9. Quyển 1 - Chương 9

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 9: Súc thế

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Nói đến đây, Hứa Thành im ngay, nhưng chỉ vậy đã đầy đủ rồi. Hắn vừa nâng đám người Hoa Hùng lên, tự nhiên bọn hắn cảm thấy trên mặt như nở hoa, rất có mặt mũi, cũng nhao nhao lên tiếng nói rằng hắn nói rất hay. Trong lúc nhất thời, đại sảnh lại loạn thành một bầu.

Viên Thiệu, sắc mặt tái xanh, gã vốn cho rằng Hứa Thành có bản lĩnh đánh nhau hơn khả năng động não, không thể tưởng được đối phương cũng nhanh mồm nhanh miệng. Thật sự gã đã tính rất sai. Viên Thiệu luôn quen cảnh nở mày nở mặt. Ngày đầu tiên thua trong tay Hứa Thành hai lần. Đây là điều gã không chịu được vì vậy, ánh mắt gã chuyển động, nói tiếp: “Hứa đại nhân thật sự quá khiêm nhường. Người nào không biết ngại ngày hôm qua cũng rần rức lui Lã Bố cùng Hâm Trận doanh của hắn ha ha ha”

Hứa Thành âm thầm nắm chặt nắm đấm, nói: “Xem ra Viên đại nhân cũng không hiểu quân sự, thật không biết chức Trung quân hiệu úy của ngài làm thế nào mà có được. Ngài cần biết rõ, chúng ta có ba mươi vạn người, Lã Bố tướng quân có thể vọt tới chỗ hậu quân của ta, cái này vẫn chưa thể nói rõ vấn đề sao? Xem ra ta phải đề nghị thừa tướng cho ngài đi làm việc khác, tránh cho ngài ngày sau trên chiến trường mất mạng uống phí”

Viên Thiệu lại một lần nữa bị Hứa Thành làm tức giận đến chảy máu mắt. Đây không phải rõ ràng Hứa Thành nói Viên Thiệu gã là đồ dân chỉ biết dựa vào gia tộc sao? Điều này làm cho một người luôn luôn kiêu ngạo về xuất thân của mình như gã mà nói, tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ vì vậy Viên Thiệu đáp lễ nói: “Nói như vậy, ba mươi vạn quân Tây Lương lại không có người địch lại một mình Lã Bố. Thật sự là đáng tiếc”

Hứa Thành lại vừa cười nói: “Trong ba mươi vạn quân Tây Lương, xác thực không người có thể địch Lã Bố, nhưng Viên đại nhân ngài không biết đây là ông trời ban thưởng Lã Bố cho Đồng đại nhân của chúng ta sao? Đồng đại nhân của chúng ta đạt được Lã Phụng Tiên, không phải như hổ thêm cánh sao?”

“Nói rất hay ha ha ha” một giọng nói rất to truyền đến, Đồng Trác đi đến

Đồng Trác đã tới ngay khi Viên Thiệu vừa bắt đầu giao chiến cùng Hứa Thành. Y một mực lắng nghe toàn trường, thấy Hứa Thành giầy vò Viên Thiệu cho tức giận, trong lòng Đồng Trác vô cùng thoải mái. Đồng Trác đã sớm nhìn Viên gia không vừa mắt. Viên gia ý vào tên tuổi bốn đời Tam công, luôn gây khó dễ lên những việc y làm, nhất là đồ kiêu ngạo Viên Thiệu này. Nếu không phải Đồng Trác kiêng kỵ môn sinh Viên gia trải khắp thiên hạ, nắm giữ thực quyền ở địa phương, y đã sớm bình định Viên gia. Hiện tại, Hứa Thành coi như là thay Đồng Trác y xả cục tức này. Cuối cùng Hứa Thành còn nói một câu: ông trời ban thưởng Lã Bố cho Đồng Trác y, quả thực nói đúng suy nghĩ trong lòng Đồng Trác, lúc này Đồng Trác mới không nhịn được kêu một tiếng “hay”.

Nhiều người nhìn thấy Đồng Trác đã đến, cũng không dám huyên náo, Viên Thiệu cũng chỉ biết oán hận nuốt cục tức này, sau này tính tiếp.

Hứa Thành chăm chú nhìn một võ tướng mặc áo bào trắng sau lưng Đồng Trác: Lã Bố quả nhiên là Nhân trung Lã Bố. Hứa Thành thầm than một tiếng trong lòng, thật sự là bên ngoài thô vàng nam ngọc, trong thối rửa. Có thể thấy được tiểu bạch kiếm trong thiên hạ này, không có mấy người tốt, không bằng người có sắc mặt đen như mình.

Mà ánh mắt Lã Bố cũng đang nhìn về phía Hứa Thành. Vừa tiến đến, Lã Bố liền nhận ra đây chính là võ tướng duy nhất có thể ngăn mình, nghe thấy đối phương xưng mình là đệ nhất chiến tướng thiên hạ. Tuy rằng Lã Bố kiêu ngạo, cũng không khỏi có chút thích thú. Vốn ngay từ đầu Lã Bố còn có ý tứ độ sức cùng Hứa Thành một phen. Lúc này hắn nghe Hứa Thành nói xong, cũng cho rằng Hứa Thành là tri kỷ của hắn. Chẳng qua là ràng buộc về thân phận, nếu không hắn đã lập tức kết giao với Hứa Thành. Dù sao, trong lòng của hắn, tuy rằng Hứa Thành coi như lợi hại, nhưng vẫn không đủ tư cách ngồi ngang bằng cùng hắn.

Trên yến hội, Đồng Trác tuyên bố Lã Bố tự mình tới đầu quân cho mình, cũng mượn lời nói của Hứa Thành, cho rằng Viên Thiệu không biết quân sự, chuyển hắn sang làm chức quan Nghị lang, chức quan Trung quân hiệu úy tạm thời để trống. Cấm quân trước hết để cho Hứa Thành quản lý, mà Tào Tháo, đổi thành Tư Lệ hiệu úy, quản lý trị an kinh thành Lạc Dương, binh quyền trong tay phóng đại hết thảy. Đối với Hứa Thành mà nói thì đây là một tin tức tốt. Con đường bị ngăn cản, hoàn toàn chuyển mở, hắn có thể thực hành phương pháp quản lý của mình đối với cấm quân mà hắn lại thừa cơ đề nghị Đồng Trác rằng chiến lực cấm quân không đủ, cần tinh binh dẫn đầu. Lập tức Đồng Trác cho phép hắn chọn lựa một ít tinh binh

trong tất cả các quân của mình gia nhập cấm quân, như vậy việc thu nạp Từ Hoảng cũng danh chính ngôn thuận

Một khi mục đích đã đạt được, Hứa Thành cũng toàn tâm toàn ý tham gia yến hội. Đồng Trác nói chuyện xong, nhiều người cũng lập tức thoả mái ăn uống. Đương nhiên Hứa Thành lập tức tìm tới Lã Bố, biểu đạt một chút kính ngưỡng bội phục của mình, cũng hy vọng Lã Bố tướng quân có thể chỉ điểm nhiều hơn. Mấy câu nói này của Hứa Thành khiến cho Lã Bố không khỏi ngây ngẩn. Hơn nữa Lã Bố mới đến, mọi người còn đang xem thường cách làm người của hắn, cho nên việc Hứa Thành biểu lộ lấy lòng vô cùng trọng yếu. Lã Bố lập tức tỏ vẻ, có việc lão Hứa người cứ nói, huynh đệ ta chống đỡ cho người.

Hứa Thành đắc ý trong lòng, dấu giếm sắc mặt, cẩn thận bày tỏ cảm tạ của mình. Lúc này được Đồng Trác mớm lời, một ít quan viên cũng tới lôi kéo tình cảm cùng Lã Bố, Hứa Thành thừa cơ lui lại.

Lại nói Đồng Trác đạt được Lã Bố quy hàng, thực lực tăng mạnh. Rốt cuộc Đồng Trác không có cố kỵ, vì vậy hắn sửa thăng chính mình làm Tướng quốc, Phong Mi hầu, lên triều không phải bái, đeo kiếm lên điện, lại phong mẹ của mình làm Tri dương quân, Trĩ gia lệnh. Ngay sau đó hắn còn phong thủ hạ, trong đó Lã Bố làm Phấn Uy tướng quân, Giả tiết, Nghi bĩ tam ti, tiến phong Ôn Hầu, cùng năm triều chính. Từ đó Đồng Trác còn nắm kho vũ khí binh giáp, quốc gia trên bảo, uy chấn thiên hạ

Mà Hứa Thành lại không được phong thưởng lớn, không được chỗ tốt gì. Điều này cũng không phải Đồng Trác không muốn phong cho hắn mà do chính bản thân hắn cự tuyệt. Lý do là bản lãnh của mình không đủ, không dám ngồi ngang hàng cùng chư tướng, chỉ cần có thể ra sức phục vụ Đồng Trác là được. Đồng Trác rất cảm động, thích thú giao toàn bộ Cấm quân cho hắn, khiến cho binh quyền của hắn lập tức mở rộng, binh lực trong tay hắn đã có thể so sánh với mấy vị Đại tướng dưới trướng Đồng Trác.

Nhưng Hứa Thành là ai, sao có thể không có ơn tất báo. Lập tức hắn đề nghị Đồng Trác, hắn nói: “Sau khi Thập thường thị chết, rất nhiều ruộng tốt trong tay chúng đều đã hoang phế, mà bọn chúng vốn có hơn mười vạn gia nô. Những người này, lúc này không có việc gì, không bằng đưa những người này đi tổ chức đồn điền, đến lúc đó ngược lại có thể có rất nhiều lương thảo” Đồng Trác trầm tư suy nghĩ, hỏi ý kiến thủ hạ. Chư tướng đều cho rằng đề nghị này rất tốt. Thế nhưng phái ai đi bây giờ, hơn nữa ai nguyện ý rời khỏi Lạc Dương, thành thị phồn hoa này? Cuối cùng vẫn là Hứa Thành hùng hồn bày tỏ chủ ý của mình, để cho mình đến xử lý, chỉ cần mang theo cấm quân, có thể gây dựng được đồn điền.

Đồng Trác đồng ý, cũng gia phong hắn một chức trong ngũ quan Trung lang tướng, cũng cho phép hắn mỗi khi rảnh rỗi có thể bất kỳ lúc nào quay về Lạc Dương.

Sau đó, Hứa Thành lại tìm Lã Bố, nói hắn cực kỳ bội phục Lã Bố có thể huấn luyện ra quân đội như Hãm Trần doanh. Lần trước giao chiến, nếu không phải ỷ vào nhiều người cùng ưu thế địa lợi, hắn khẳng định sẽ thua. Khi Lã Bố đang đắc ý, hắn đưa ra đề nghị, hy vọng Lã Bố có thể phái thủ hạ, tinh binh mãnh tướng thường xuyên tới nơi trú quân của hắn chỉ điểm nhiều hơn, tự nhiên Lã Bố không ngần ngại, đồng ý ngay.

Vì vậy, để làm yên lòng Đồng Trác, Hứa Thành chỉ mang theo thủ hạ trước đây của mình, đám binh lính cần quấy, lưu manh kia để lại cho Đồng Trác. Hắn lấy một lý do mỹ miều: thay hắn bảo vệ thừa tướng. Chính bản thân hắn chỉ mang theo ba trăm thân binh, cùng hơn tám vạn cấm quân, cùng với gần hai mươi vạn gia nô đồn điền. Đại quân, trùng trùng điệp điệp mà ra khỏi thành Lạc Dương.

Sau khi đến địa điểm, Hứa Thành lập tức bắt đầu kế hoạch của mình. Bốn người Dương Nhị, Bàng Bái, Từ Hoảng, Vương Việt, mỗi người được phân phó một nhiệm vụ. Bốn người hoặc là xuất thân binh dân, chịu đủ kỳ thị, hoặc là có thân phận thấp kém, không có chỗ thể hiện, mà Hứa Thành cho bọn hắn cơ hội, tự nhiên tận tâm làm việc.

Dương Nhị vâng mệnh huấn luyện một quân đoàn bộ binh, binh sĩ dùng tấm chắn với đoản đao làm vũ khí, cần lực sát thương cực lớn trong chiến đấu giáp lá cà; Bàng Bái tính cách dễ dàng xúc động, Hứa Thành mệnh lệnh cho hắn huấn luyện một đội quân phản ứng nhanh, chính là kỵ binh. Những binh sĩ này, mỗi người đều được trang bị khảm đao dài nhỏ cùng một cung nhẹ, mấy trăm mũi tên. Đây chính là Du kỵ binh; Từ Hoảng có thuật bắn cung cao, binh lính của hắn là Cung nô thủ, nhưng mỗi Cung nô thủ còn mang theo trường đao. Nhiệm vụ của hắn là huấn luyện ra mỗi binh sĩ đều có thể cận, viễn chiến; Vương Việt kiêu pháp cao tuyệt, lại trải qua không ít trận chiến, Hứa Thành yêu cầu hắn huấn luyện ra một đội quân được

gọi là “Quyền thuật quân”, hơn nữa phải đề cao năng lực bản thân của binh lính đồng thời còn phải tinh thông chiến thuật hợp kích, dễ dàng cho đối địch trên chiến trường

Ngoài ra ở trong mắt Hứa Thành, thủ hạ của mình thật sự quá ít, danh tướng có tài chỉ có một Từ Hoảng. Những người khác, Dương Nhị cùng Bàng Bái đi theo tương đối lâu, học được từ hắn không ít thứ, có lẽ có hi vọng một mình đảm đương một phía. Vương Việt thuần túy là một võ lâm cao thủ, tuy rằng được xưng đệ nhất thiên hạ. So sánh với nhau, Vương Việt và Lã Bố thật đúng là khó nói ai lợi hại hơn ai, nhưng có một thứ hắn tuyệt đối không bằng Lã Bố. Đó chính là chỉ huy quân đội. Dù gì đi nữa dù Lã Bố không đủ lực lượng, cũng có thể lấy ít địch nhiều, đánh bại Tào Tháo nhiều lần. Nhất là đối với việc dùng kỵ binh, trên cơ bản Lã Bố có thể nói là đệ nhất nhân Tam quốc. Ngẫm lại lúc đọc sách, chứng kiến Lã Bố bị bắt, Tào Tháo cũng tiếc thuật chỉ huy kỵ binh của Lã Bố. Nếu không phải Lưu Bị ở bên cạnh gièm pha, nói không chừng ngày sau kỵ binh của Tào Tháo sẽ do Lã Bố dẫn đầu.

Không phải Hứa Thành không đi tìm những người mà được gọi nhân tài kia. Khi hắn vừa tới không lâu, hắn chợt nghe nói về nhị Tuân. Thứ nhất là Tuân Du Tuân Công Đạt làm Hoàng môn thị lang ở Lạc Dương. Hứa Thành lập tức chạy tới bái phỏng. Kết quả thế nào? Người ta chẳng qua nói mấy câu nhạt nhẽo cùng hắn rồi xin mời hắn rời đi. Đây là có lẽ phép rồi đó. Thế nhưng Hứa Thành cũng nhìn ra được ánh mắt khinh miệt trong mắt Tuân Du. Nghĩ lại cũng đúng thôi. Hứa Thành hắn là người nào, ở trong mắt những người này, hắn chẳng qua là một tay sai dưới trướng Đồng Trác, xuất thân vô cùng đê tiện. Có thể nói luận thực lực không có thực lực, luận địa vị không có địa vị. Dựa vào cái gì mà khiến người khác coi trọng hắn. Sau khi Hứa Thành suy nghĩ thông suốt điểm này, hắn lập tức đình chỉ không còn ảo tưởng với những người kia. Thế nhưng ngày sau thì phải làm sao? Hứa Thành không có cách nào khác, hắn đành phải tự mình huấn luyện.

Ở phương diện quân sự, Hứa Thành cũng không có bản lĩnh gì, nhưng hắn thắng ở tầm mắt rộng rãi, kiến thức rộng rãi, các loại phương pháp tác chiến cũng biết một ít. Đồng thời hắn còn có Từ Hoảng, viên Đại tướng tương lai này. Tuy rằng Từ Hoảng còn trẻ, nhưng có tiềm lực. Chỉ cần Hứa Thành chú trọng một chút, hắn lập tức có thể nhận được gọi ý. Không lâu sau Từ Hoảng có thể thảo luận ưu khuyết của các loại chiến thuật cùng Hứa Thành. Điều này làm cho Hứa Thành cùng mấy người Dương Nhị đều được lợi không ít. Đường nhiên, ngoại trừ Từ Hoảng, Hứa Thành còn ứng dụng phương pháp thi đua, cái gì quân sự năm hạng toàn năng, các loại thi đấu võ quân sự, chọn lựa ra một nhóm lớn tinh binh cường tướng. Những người này tuyệt đại đa số cũng chỉ là dân chúng tóc húi cua, hoặc là những người được gọi là hiệp sĩ mà khi Hứa Thành ra khỏi thành, bị hắn quét qua quét sạch, mang từ nội thành ra ngoài. Từ những người này, Hứa Thành lại chọn lựa ra một đám có uy vọng, đầu óc sống đảm đương tướng lĩnh các cấp. Còn về phần tướng lĩnh trước kia do triều đình bổ nhiệm, Hứa Thành đã sớm để cho bọn hắn cút xéo, để cho bọn hắn ở lại Lạc Dương coi giữ quân doanh.

Ngoại trừ những người đó ra, ở phương diện công việc đồn điền, Hứa Thành giao cho một thương nhân phá sản mà hắn cưỡng ép mang ra ngoài từ trong thành Lạc Dương, buông tay nhường hắn đi làm. Kết quả, ngay ngắn rõ ràng, khiến cho ngay cả đám người Dương Nhị, Bàng Bái còn đang có thái độ hoài nghi với người này cũng phải bội phục không thôi.

10. Quyền 1 - Chương 10

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 10: Hành thích

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Một tháng sau, Hứa Thành đều sắp xếp xong xuôi các phương diện công việc. Hứa Thành lên đường quay về Lạc Dương. Mục đích quay về Lạc Dương rất đơn giản, chính là mời Cao Thuận cùng “Hãm Trận doanh”

tới bồi luyện.

Tiến vào thành, Hứa Thành liền đi thẳng đến phủ Đồng Trác. Hắn biết rõ muốn tìm “Hãm Trận doanh”, trước tiên phải tìm Cao Thuận, muốn tìm Cao Thuận, phải được Lã Bố đồng ý, muốn tìm Lã Bố, đương nhiên phải tìm Đồng Trác, Đồng đại thừa tướng mà gã một tác cũng không rời.

Ngẫm lại tuy rằng hiện tại Đồng Trác uy danh lừng lẫy nhưng cuộc sống thật sự không thoải mái. Không lâu sau khi vào triều, thiếu chút nữa hắn đã bị người ám sát. Thích khách ám sát là Ngũ Phu, Ngũ Đức Du, đảm nhiệm Hà Nam doanh, Việt kỵ Hiệu úy. Lúc ấy Ngũ Phu mặc giáp nhỏ, trên người dấu lưỡi dao sắc bén, đi theo sau lưng Đồng Trác. Nếu không phải Đồng Trác phản ứng nhanh nhẹn, trên người hắn sẽ có hơn một lỗ thủng, sau đó đương nhiên Ngũ Phu bị xử tử. Đồng Trác cũng bị dọa đến quá hoảng sợ, Trong khoảng thời gian này Đồng Trác không cho Lã Bố rời khỏi chính mình nửa bước.

Nghĩ đi nghĩ lại, Hứa Thành Đã đến trước cửa ra vào phủ Đồng Trác. Vệ binh trước cửa thấy Hứa Thành, cúi đầu khom lưng hành lễ, cho hắn tiến vào.

Một đường thông suốt, Hứa Thành đi thẳng đến nội viện Đồng phủ. Thế nhưng Hứa Thành hơi bất ngờ khi hắn không gặp được Lã Bố ở nơi này. Hứa Thành cũng không để ở trong lòng, bái kiến Đồng Trác trước cũng không có vấn đề gì.

Hứa Thành đi vào phòng khách của Đồng Trác, lập tức hẩn lấp bắp kinh hãi. Một người đang chậm rãi bước đi về phía giường. Trên giường có một người đang nằm, nhìn dáng vẻ to béo, có thể xác định không thể nghi ngờ đó là Đồng Trác mà người kia, tuy rằng Hứa Thành không quen, hẩn vẫn nhận ra được. Vốn điều này cũng không có gì, thế nhưng trong tay người kia lại cầm một thanh đoản đao. Khi người nọ chậm rãi bước về phía trước, đoản đao cũng không ngừng phát ra ánh sáng lạnh lùng.

“Ha ha Tào đại nhân cũng ở đây. Thật sự là hạnh ngộ, hạnh ngộ” một giọng nói cởi mở từ bên ngoài phòng truyền đến.

Trong sảnh, Tào Tháo lập tức toát mồ hôi lạnh: “Làm sao bây giờ?” hẩn suy nghĩ thật nhanh, đột nhiên quay người, đối lại một bộ dáng tươi cười, nói: “Ha ha, thì ra là Hứa tướng quân, không phải tướng quân đi đồn điền sao? Tại sao lại nhanh chóng trở lại?”

Hứa Thành lại ra vẻ ngạc nhiên nói: “A, Tào đại nhân lại nở nụ cười đối với ta, đây chính là việc khiến tại hạ giật mình, hẩn Tào đại nhân gặp việc gì vui sao?” Ngẫm lại Hứa Thành thấy trước kia Tào Tháo đối với chính mình lạnh nhạt, trong lòng hẩn không khỏi rất không thoải mái. Ai bảo tiểu tử ngươi xem thường ta, lúc này trước hết để cho Lão Tử chơi đùa ngươi một chút

Tào Tháo run lên trong lòng, cười nói: “Ha ha, Hứa tướng quân chê cười. . .”

Lúc này, Đồng Trác đang ngủ cũng bị tiếng nói chuyện của hai người đánh thức, y nhìn thấy Hứa Thành, hỏi: “Bá Công, tại sao ngươi trở về? Hẩn là đồn điền tiến hành không thuận lợi?”

Thấy Đồng Trác đặt câu hỏi, Hứa Thành đành phải buông tha Tào Tháo. Ngẫm lại trước kia Tào Tháo đối xử lạnh nhạt cùng miệt thị đối với chính mình, Hứa Thành thật sự không cam lòng, nhưng lại không thể không buông tha hẩn. Hứa Thành liếc nhìn Tào Tháo, thở dài một hơi trong lòng, nói với Đồng Trác: “Bẩm báo thừa tướng, lần này ty chức trở về là muốn bẩm báo thừa tướng chuyện đồn điền cùng luyện binh”

Hẩn đang định nói tiếp thì nghe bên ngoài lại truyền tới một hồi tiếng bước chân. Hứa Thành nhìn lại thì thấy một dáng người to lớn cao ngạo đã tới tiền sảnh. Hứa Thành cười cười, nói: “Mặt tướng Hứa Thành, bái kiến Ôn Hầu không biết Ôn Hầu vừa rồi đã đi đâu?” thì ra là Lã Bố đã đến.

Vừa rồi Lã Bố từ vệ binh đã biết Hứa Thành đến. Lã Bố thấy hẩn ân cần thăm hỏi đối với mình, cảm thấy thoải mái, vì vậy Lã Bố cười hai tiếng, đáp: “Không thể tưởng được Bá Công nhanh như vậy đã trở lại. Ta vừa rồi phụng mệnh Thừa tướng chọn ngựa cho Tào đại nhân”

” Ah” Hứa Thành quay đầu lại nhìn vào hai mắt Tào Tháo, không lên tiếng, nhưng Tào Tháo nhìn thấy ánh mắt của hẩn không khỏi giá lạnh cả người. Lúc này, Đồng Trác cũng nhìn thấy đoản đao trong tay Tào Tháo liền hỏi: “Mạnh Đức, vì sao trong tay cầm một cây đao?” hẩn không suy nghĩ nhiều, chẳng qua chỉ cảm thấy kỳ quái.

Tào Tháo giá lạnh trong lòng, hấn vội vàng quỳ xuống, hai tay nâng đao lên trên đỉnh đầu, nói: “Mặt tướng được một cây Thất Tinh bảo đao, đang muốn hiến cùng thừa tướng”

Hứa Thành nhìn thấy, trong lòng cười nhạt, thầm nghĩ: “Tiểu tử, phản ứng rất nhanh”

Lúc này Đồng Trác đã cầm Thất Tinh bảo đao này trong tay, dùng tay thử thử lưỡi đao. Y nói: “Quả nhiên sắc bén, Đao tốt. Ha ha ha, đa tạ Mạnh Đức”

Tào Tháo nói: “Mặt tướng không dám, bảo đao này vốn nên hiến nhân vật anh hùng như thừa tướng”

Lời này khiến Hứa Thành chỉ muốn nôn mửa. Đồng Trác lại cười ha ha, không lên tiếng, thái độ cực kỳ tán thưởng Tào Tháo.

Mấy người nói chuyện trong chốc lát, Tào Tháo tìm một cơ hội đi thử ngựa. Hứa Thành biết rõ hấn bỏ chạy. Chỉ có điều lúc này người làm hồng cơ hội hành thích của Tào Tháo chính là Hứa Thành hấn, mà không phải Lã Bố. Hứa Thành đành phải tự mình nói ra, dù sao Tào Tháo đã chạy, việc này cũng không thể che dấu được. Tóm lại còn tốt hơn so với sau này bị Đồng Trác trách tội.

Sự tình cứ như vậy phát triển, Tào Tháo hành thích không thành, vứt bỏ thê nhi gia nhân, một mình bỏ chạy. Đồng Trác giận dữ, hạ lệnh truy nã cả nước. Mà Hứa Thành bởi vì trong lúc vô tình cứu Đồng Trác một mạng, yêu cầu đưa ra tự nhiên cũng rất dễ dàng được chấp nhận. Hứa Thành mang theo Cao Thuận cùng bảy trăm tướng sĩ ” Hãm Trận doanh” của hấn, còn có mấy viên Đại tướng dưới trướng Lã Bố như: Tào Tính, Hác Manh, Ngụy Tục, Trương Liêu, cùng trở về. Có đánh chết Lã Bố cũng không nghĩ ra, vốn hấn phái nhiều người như vậy cùng đi chủ yếu là để dò xét lẫn nhau, lại không ngờ, ngoại trừ cậu em vợ Ngụy Tục của hấn, tất cả đều bị Hứa Thành dùng giao tình lôi kéo.

Lại nói tiếp, khi Lã Bố tiếp nhận binh mã của Đình Nguyên, thủ hạ có bảy viên Đại tướng, chính là Cao Thuận, Tào Tính, Hác Manh, Ngụy Tục, Hầu Thành, Tống Hiến cùng Trương Liêu. Trong bảy người này, ngoại trừ Cao Thuận, Trương Liêu được nhiều người biết rõ, mấy người khác cũng đều được xưng tụng là hổ tướng. Tất nhiên người có thể được Lã Bố nhìn trúng, sao có thể có cách biệt? Ví dụ như Tào Tính, trực tiếp sáng tạo ra độc nhãn tướng quân. Nếu không phải tên Đại tướng kia nhổ mũi tên nuốt con người ngay tại chỗ, hành vi quá mức giết mình, còn không kịp bày tỏ cách nhìn khác của mình ở phương diện ẩm thực, cũng sẽ không bị đối phương nhân cơ hội giết chết. Nói không chừng Tào Tính hấn còn có thể giết đối phương thì sao?

Hứa Thành đang tính toán ngày sau giao chiến cùng Lã Bố, chỉ cần đắc thắng. Nếu dựa vào giao tình, chiêu hàng bọn hấn cũng không khó khăn lắm. Chẳng qua hấn lo lắng Cao Thuận, tên này là một phần tử ngoan cố. Hấn chỉ có thể giành nhiều công sức hơn lôi kéo tình cảm, đến lúc đó hy vọng hấn không đến mức đi tìm chết cùng Lã Bố một cách không đáng.

Một ngày sau, mọi người đã đến quân doanh Hứa Thành. Khi tiến vào quân doanh, đám người Cao Thuận đã bị tình cảnh trước mắt gây chấn động. Cái gì thế này? Khi người thấy một người kiên cường kéo tuần mã, hơn nữa kéo một lúc hai thốt ngựa, người sẽ có cảm thụ gì. Hứa Thành nhìn thấy lập tức kêu lên: ”Hong Phong, người làm cái quỷ gì vậy?”

Đại hán kéo ngựa, Hong Phong, một gã cao chừng hai mét, hành lễ đáp: “Bẩm tướng quân, hai thốt ngựa này nổi chứng, ty chức giữ chặt bọn chúng, tránh cho bọn chúng chạy loạn”

“Ừ đã biết. Người đi đi”

Hong Phong lại thi lễ một cái, lôi kéo ngựa đi.

Hứa Thành quay đầu lại nhìn xem mọi người sau lưng đang giết mình, hấn cười nói: “Khiến chư vị chê cười, tiểu tử này sức lực rất mạnh. Ta ngẫu nhiên phát hiện ra, liền đề bạt hấn làm một Đô bá nho nhỏ”

Tào Tính là người biết đối nhân xử thế, nói: “Hứa tướng quân, đây chính là một nhân tài, chỉ cần thêm chút tạo hình, đây chính là mãnh tướng có tài ”

Hứa Thành cười cười, cũng không đáp lời, tiếp tục mang theo mọi người đi vào trong.

Lúc này đám người Dương Nhị đã biết tin tức Hứa Thành trở về, đều ra đón, nhìn thấy mọi người, vội vàng chào. Đám người Cao Thuận đều có thể nói là Đại tướng. Mấy người Dương Nhị lại không có danh tiếng gì.

Ngoại trừ Cao Thuận, Tào Tính, Trương Liêu e ngại thể diện của Hứa Thành cũng đáp lễ, Hác Manh cùng Ngụy Tục thậm chí còn không nói một tiếng, rất hiển nhiên không coi trọng mấy người trước mặt.

Cũng may trước khi Hứa Thành rời đi đã dự liệu được khả năng có loại tình huống này, hẳn ngàn dặm dò vạ dò đám người Dương Nhị, cuối cùng không gây ra chuyện. Chẳng qua sắc mặt Bàn Bối không tốt lắm.

Hứa Thành cho Dương Nhị an bài chỗ ở của “Hãm Trận doanh”. Bản thân hẳn mang theo đám người Cao Thuận tiếp tục đi thăm quân doanh.

Đi một vòng quanh quân doanh, đám người Cao Thuận âm thầm gật đầu. Doanh trại quân đội này bố trí không sai. Chỉ là lúc này cũng không có gì để bọn họ tỏ vẻ, nhưng càng đi vào trong, sắc mặt của bọn hắn bắt đầu thay đổi, nhất là Cao Thuận.

“Giết giết giết” một đám binh sĩ cao lớn dưới sự dẫn dắt ở một Đại Hán mặt đen, râu quai nón, đang ra sức huấn luyện mà lúc này Cao Thuận nhìn đội binh sĩ trước mặt, trong mắt âm tình bất định. Mấy tên tướng lĩnh dưới trướng Lã Bố bên cạnh hắn cũng có sắc mặt lúng túng

Những binh lính này, trong tay đều có một thanh đại đao, nhưng đao cũng chỉ dài hai xích. Tuy rằng đám người Cao Thuận không biết đao này gọi là “Phác đao”, nhưng cũng nhìn ra phương thức huấn luyện của những binh lính này, rất rõ ràng, là phỏng theo “Hãm Trận doanh”. Vấn đề là vũ khí trong tay đám binh lính này có uy lực hơn so với của Hãm Trận doanh. Nếu đánh nhau cùng Hãm Trận doanh, ở phương diện vũ khí, tuyệt đối sẽ chiếm ưu thế.

11. Quyển 1 - Chương 11

BạchNhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 11: Khai chiến

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

“Ha ha Cao tướng quân có phải cảm thấy có chút quen mắt hay không?” Hứa Thành lên tiếng.

“Không biết Hứa tướng quân đây là ý gì?” Hác Manh chỉ vào những binh sĩ đang huấn luyện hỏi, giọng nói không có ý tốt

“Tại hạ không có bản lĩnh gì, luận võ ta không bằng một viên Đại tướng bình thường, luận văn, hơn tại hạ có vô số kẻ” Hứa Thành ung dung nói: “Nhưng tại hạ có một thứ vẫn tự nhận là rất tốt. Đó chính là giỏi về học tập” nói đến đây Hứa Thành nhìn sâu vào trong mắt chúng tướng

“Học tập?” Chúng tướng khó hiểu

“Đúng vậy” Hứa Thành nói tiếp: “Ngày đó giao tranh cùng Hãm Trận doanh mặc dù chỉ là giao thủ trong chớp mắt, tại hạ cũng hiểu rõ vì sao Hãm Trận doanh tung hoành sa trường, tại hạ biết rõ khí thế của nó thật chấn động. Nói thật về sau có người nói tại hạ có thể ngăn cản Lữ Tướng quân cùng Hãm Trận doanh, tại hạ chỉ cảm thấy điều này rất buồn cười, xấu hổ” Nói đến đây, Hứa Thành cười chưa dứt.

“Bình hoặc là tinh binh, nhưng không thể so sánh cùng Hãm Trận doanh. Có thể không bại lui đã là gặp may mắn lắm rồi, cho nên tại hạ quyết định nhất định phải huấn luyện ra một quân đội có thể so sánh với Hãm Trận doanh. Đó chính là quân đội kia. Chắc hẳn chư vị cũng nhìn ra, tuy rằng bọn hắn cũng không tệ lắm, nhưng so sánh với Hãm Trận doanh, thiếu khuyết cũng không phải là một hai điều. Cho nên tại hạ đề nghị với Ôn Hầu mượn chư vị Đại tướng cùng Hãm Trận doanh tới. Hy vọng chư vị có thể không keo kiệt chỉ giáo. Nói xong Hứa Thành cúi người bái lạy thật sâu đối với Cao Thuận cùng chúng tướng.

Hứa Thành đoán không sai. Người thời đại này căn bản không chịu được điều này, nhất là người có địa vị kém hơn người khác, chỉ cần một bên có thái độ khách khí, một bên khác chỉ cần không có tật xấu gì, tất cả đều mềm lòng. Hiện tại đám người Cao Thuận nhìn thấy Hứa Thành hành lễ như này, cũng đều nhao nhao trả lời ‘không dám không dám’ nhất định hết sức’.

Mục đích sơ bộ đã đạt được, Hứa Thành cho người dẫn chư tướng đi bố trí. Chính hấn tức thì cùng đám người Dương Nhị, Từ Hoảng đi thương nghị an bài huấn luyện.

Ngày thứ hai huấn luyện chính thức bắt đầu. Binh sĩ của Hứa Thành mặc dù chỉ tập huấn chừng một tháng, thế nhưng những người này đều có thể chịu khổ, hơn nữa phần lớn là xuất thân nghèo khổ, bọn hấn chỉ cần ăn đủ no, biểu hiện tố chất thân thể tuyệt đối ưu tú, mặc dù có một hai cái thiếu sót cũng có thể nói là rất tốt.

Đám người Cao Thuận đã đến, hơn nữa hiện tại Hãm Trận doanh được xưng là tinh nhuệ nhất thiên hạ danh, huấn luyện viên của Hứa Thành xem như đến đông đủ.

Hứa Thành cũng không trực tiếp nhúng tay, chẳng qua hấn tạo ra đối kháng. Trước tiên là người một nhà chống lại người một nhà. Người thắng sau đó sẽ so đấu cùng Hãm Trận doanh. Người thua tự mình đi tìm nguyên nhân, đương nhiên lần sau đấu lại. Ngoài ra còn phải tăng thêm phần thưởng cùng biện pháp trừng phạt nhất định khiến cho người thắng có cảm giác vinh dự, khiến cho người thất bại cũng có thể được khích lệ. Vốn đám người Dương Nhị vất hết óc cũng không nghĩ ra quy định này. Điều này rơi vào mắt của Hứa Thành lão đại, đành phải để cho Hứa Thành tự mình chế định. Kết quả không đến thời gian một nén nhang, Hứa Thành liền giao cho bọn hấn một xấp tài liệu. Sau khi xem xong, bọn hấn vô cùng bội phục Hứa Thành.

Trải qua một thời gian ngắn huấn luyện, thủ hạ của Hứa Thành có thể nói đã có thay đổi về chất mà thay đổi lớn nhất, không ai qua được “Thanh thú quân” được xây dựng y theo Hãm Trận doanh. Đầu lĩnh chính là Hiệu úy “Thanh Diện thú” Lê Phương. Chỉ vì trên mặt của hấn có một khối bớt màu xanh, đã bị Hứa Thành đặt cho ngoại hiệu này. Thế nhưng Lê Phương lại rất thích ngoại hiệu này. Trong quá trình huấn luyện Thanh Thú quân nhiều lần đối kháng cùng Hãm Trận doanh, tuy rằng luôn bại, nhưng cuối cùng đánh một trận, hai bên có thể nói là thế lực ngang nhau. Tuy rằng toàn quân Thanh Thú quân đều ngã nhưng Hãm Trận doanh cũng chỉ còn lại chưa đủ mười người mà thôi. Tiến bộ cực lớn khiến cho đám người Cao Thuận thấy mà kinh hãi không thôi.

Ngoại trừ những người đó ra, điều khiển cho người ta giết mình chính là trận thế xuất hiện. Đúng vậy, trận thế này vốn Hứa Thành để cho đám người Vương Việt huấn luyện các binh sĩ phối hợp lẫn nhau. Ví dụ như ba người một nhóm, năm người một nhóm. Thế nhưng khi loại tiểu trận này chồng lên, sinh ra uy lực cực lớn làm cho lòng người kinh sợ không thôi. Ba trận ba người cấu thành một tam phương đại trận, lại tiếp tục chồng lên, chồng lên. Cuối cùng cả một quân đội tạo thành một hình tam giác khổng lồ. Hứa Thành thấy được một bên có thể đồng thời đối đầu với kẻ thù và dùng đại trận tiến công, chẳng qua là ở phương diện chỉ huy cùng phối hợp tổng thể có chút khó giải quyết. Thế nhưng không chỉ đám người Hứa Thành, đám người Cao Thuận cũng nhìn thấy thay đổi này, mỗi người đều tự tìm ra nhược điểm của loại trận thế này đồng thời cũng nghĩ đến biện pháp phát huy toàn bộ uy lực của trận thế. Nhiều người kiếm củi đốt, ngọn lửa bốc cao. Đám người Cao Thuận lại là Đại tướng kinh nghiệm sa trường, không ít nan đề đều giải quyết xong.

Vốn đám người Cao Thuận cảm thấy chuyển đi này thua lỗ, nhưng trước khi quay về bọn hấn đã không có ý nghĩ này nữa. Ở trong quân đội Hứa Thành, bọn hấn bất tri bất giác bị Hứa Thành cùng thủ hạ của hấn khoét đi rất nhiều thứ, nhưng bọn hấn cũng đã học được không ít. Những phương thức huấn luyện giống như ngựa thần lướt gió tung mây, bọn hấn tai nghe mắt thấy từng cái một. Những điều này đối với bọn hấn mà nói, thậm chí ngay cả thống lĩnh đại quân, tinh binh cũng khó được như vậy. Ngầm lại toàn bộ quân Tịnh Châu chỉ tuyển ra được bảy trăm tướng sĩ Hãm Trận doanh, thế nhưng chỉ cần có phương pháp huấn luyện đúng đắn, bọn hấn có thể tự mình huấn luyện ra bảy trăm, bảy ngàn. . .

Đám người Cao Thuận rời đi, nguyên nhân rất đơn giản, chư hầu Quan Đông làm phản.

Thì ra sau lần yến hội nghênh đón Lã Bố vì Viên Thiệu vô cùng tức giận, ngày hôm sau lên triều cãi nhau mà trở mặt cùng với Đồng Trác. Viên Thiệu sợ tới mức mấy ngày sau lập tức chạy khỏi Lạc Dương. Đồng Trác nghĩ Viên gia thế lực quá lớn, không thể đắc tội quá sâu, vẫn bổ nhiệm hấn trở thành Thái thú Bội Hải. Trong

khi đó Viên Thiệu bởi vì sợ hãi Đồng Trác có thực lực quân đội quá mạnh mẽ, vẫn trung thực, không dẫn đầu chư hầu. Thiên hạ vẫn trong cục diện thái bình. Cục diện thanh bình này cùng với việc Tào Tháo trốn đi đã bị phá vỡ. Tào Tháo. Sau mấy tháng bỏ trốn khỏi kinh thành, cuối cùng Tào Tháo đã tới Trần Lưu. Được Thái Thú Trần Lưu là Trương Mạc ủng hộ, hấn tanhết gia tài, chiêu binh mãi mã, đồng thời, hấn còn giả mạo chỉ dụ vua mệnh chư hầu thiên hạ xuất binh thảo phạt Đồng Trác. Trong lúc nhất thời, quần hùng hưởng ứng, tổng cộng tập hợp binh mã mười tám lộ chư hầu. Tất cả cùng tôn Viên Thiệu làm minh chủ, thảo phạt Đồng Trác. Viên Thiệu dùng Tôn Kiên làm tiên phong, trước tiên đánh Tị Thủy Quan.

Đồng Trác kinh hãi, vì vậy phái Hoa Hùng nghênh địch. Kết quả, Hoa Hùng bị Tôn Kiên chém, cũng may Thái thú Huỳnh Dương Từ Vinh coi như lợi hại, y vào nhiều lính, đánh lui Tôn Kiên. Thế nhưng lúc này Viên Thiệu đã dẫn đại quân đi đến Hồ Lao quan. Tướng phòng thủ không dám nghênh địch, chỉ có thể thủ vững, cũng cấp tốc gửi thư cầu cứu. Đồng Trác bắt đắc dĩ, đành phải khởi binh đại quân tiến về Hồ Lao quan. Lúc này, thân là đại tướng thủ hạ của Lã Bố. Mấy người Cao Thuận tự nhiên phải đi theo quân chiến tranh.

Nhưng hết thấy những việc này đều không liên quan tới Hứa Thành. Có Lã Bố, Đồng Trác cũng không nghĩ tới việc để cho hấn xuất chiến. Hấn vẫn ở lại quân doanh tiếp tục luyện binh. Thế nhưng ánh mắt của hấn lại chăm chú nhìn chằm chằm vào chiến trường. Hứa Thành đã có ý định. Đồng Trác, sau khi Lã Bố thất bại, nhất định bởi vì sợ hãi thực lực quân đội chư hầu Quan Đông, mà rút lui về hướng Trường An. Điều hấn cần phải làm là tìm kiếm cách ở lại. Không sai hấn đúng là muốn ở lại, cho dù chư hầu Quan Đông đã công phá Hồ Lao quan, dù nơi này là bách chiến chi địa, hấn cũng phải đuổi bọn hấn đi. Nơi đây, mảnh đất Tư Châu này, đã trở thành tài sản riêng trong lòng của hấn, lãnh địa của hấn, ai cũng đừng nghĩ cướp của hấn.

Hiện tại Đồng Trác cực kỳ hối hận, y hối hận trước kia không giết Viên Thiệu cùng Tào Tháo, hai tên khốn kiếp này, nhất là Viên Thiệu, kẻ nhất gan này cũng dám đối đầu cùng với y. Trước kia thấy Viên gia thế lực quá lớn nên Đồng Trác nhân nhượng tha cho Viên Thiệu. Hiện tại, còn có cớ kị gì nữa, nghĩ tới đây, Đồng Trác hét lớn: “Người tới, truyền lệnh, bắt toàn bộ người nhà Viên Thiệu cho ta, cả nhà giết tuyệt”

Sát ý trong giọng nói Đồng Trác khiến cho mọi người ở đây đều cảm thấy vô cùng ớn lạnh. Xem ra Viên gia lần này xong đời, mọi người đều nói thầm trong lòng.

Lã Bố đứng ở một bên Đồng Trác, thấy mọi người đều không nói lời nào, thầm khinh bỉ trong lòng. Hấn bước lên một bước nói: “Nghĩa phụ, hần nhĩ nguyện lĩnh đại quân đi Hồ Lao quan, đuổi tận giết tuyệt cái gọi là chư hầu Quan Đông”.

“Tốt con ta dũng khí hơn người, là đệ nhất chiến tướng thiên hạ, nhất định đánh một trận thành công” Đồng Trác vui mừng, nói: “Ta mệnh ngươi thống lĩnh đại quân thiên hạ, lao tới Hồ Lao quan, nhất định phải khiến cho đám kia phản tặc kia nhìn thấy sự lợi hại của ta”.

“Hài nhi tuân mệnh” Lã Bố vừa chấp tay, lui xuống

“Ân tướng chậm đã” Lý Nho cũng tiến lên một bước, nói: “Ngày hôm trước, khi đám người Cao Thuấn tướng quân trở về, từng giao cho thừa tướng một phong thư. Ân tướng có từng xem qua?”

“Ngươi nói là thư của Hứa Thành?” Đồng Trác nói

“Đúng vậy” Lý Nho nói.

“Lời của Hứa Thành tướng quân mặc dù có chút đạo lý, có lẽ hấn không khỏi cũng có chút e sợ chiến nữa. Ha haha” Quách Tỹ ở bên cạnh nói.

Kỳ thật, phong thư này của Hứa Thành cũng không coi bí mật. Mọi người tại đây có thể nói cũng biết. Trong thư Hứa Thành nói: hiện tại chư quân Quan Đông vừa mới xây dựng hoàn tất, có thể nói nhuệ khí đang thịnh. Hơn nữa Quan Đông đất đai rộng lớn, hào kiệt xuất hiện lớp lớp. Trong quân Tây Lương tuy rằng mãnh tướng như mây, nhưng cũng không thể khinh địch. Tốt nhất có thể dựa vào Hồ Lao quan cùng Tị Thủy Quan bảo vệ chặt vùng đất Tư Châu, hơn nữa hoàng đế cũng ở trong tay quân Tây Lương. Qua một thời gian sau, chư quân Quan Đông tất nhiên sẽ bộc phát các loại mâu thuẫn, đến lúc đó, toàn quân xuất kích, tất nhiên có thể thu hoạch toàn thắng.

“Quách Tướng quân quá coi trọng Hứa Thành rồi. Đánh được hai trận chiến liền cho mình

là Tôn Vũ phục sinh, Bạch Khởi tái thể, thế mà không ít người còn đánh đồng hấn cùng Ôn Hầu. Hãy đợi quân ta đánh bại chư hầu Quan Đông, làm nhục nhĩ hấn một phen, để cho hấn suy nghĩ thật kỹ xem bản thân mình là đồ gì” Lý Thôi nói rất nham hiểm. Hấn đã sớm không vừa mắt Hứa Thành, một tên lính quen xuất thân hèn hạ, tự nhiên hấn muốn thừa cơ rùm pha một phen.

“Ai, cũng không thể nói như vậy” Lý Nho nói: “Kế này của Hứa Bá Công tuy rằng không tốt, nhưng lại là kế sách ổn thỏa nhất. Có thể thấy được Hứa tướng quân cũng rất có kiến giải. Chư vị đừng quên, tuy rằng chư hầu Quan Đông không đáng nói đến, thế nhưng vài ngày trước Tôn Kiên, Tôn Văn Đài lại vừa mới chém Hoa Hùng tướng quân”.

“Hừ” Đồng Trác vỗ má ửng đỏ, nói: “Tôn Kiên, thằng nhãi ranh, nhiều lần muốn hại ta. Hấn từng nhiều lần nêu ý kiến giết ta với Thái úy Trương Ôn cùng Hoàng Phủ Tung. Nếu không phải hai người kia đều nói phải có mệnh lệnh của triều đình, ta đã sớm bỏ mạng. Hiện nay, hấn còn dám đến đánh ta. Ta đương nhiên sẽ không bỏ qua hấn” nói đến đây, Đồng Trác đứng dậy, hạ mệnh lệnh nói: “Phụng Tiên con ta ở đâu?”

Lữ Bố ra khỏi hàng đáp: “Có hài nhi”

Đồng Trác nói: “Mệnh người đảm nhiệm tiên phong, lĩnh mười vạn đại quân đi Hồ Lao quan, đón đánh chư hầu Quan Đông, không được sai sót”

Lữ Bố đáp: “Hài nhi tuân mệnh”

Đồng Trác lại nói: “Chúng ta theo ta lĩnh đại quân đi sau, cùng nhau đến Hồ Lao. Ta cũng muốn nhìn xem thằng nhãi Viên Thiệu có từng ăn tim gấu mật báo mà dám đến vuốt râu hùm của ta. Ta nhất định phải ngũ mã phanh thây hấn, dùng để cảnh tỉnh thiên hạ” nói đến đây, Đồng Trác nghiêng răng nghiêng lợi, giống như đám người Viên Thiệu đang bị y cắn vào trong miệng, nhai nuốt vậy.

Chúng tướng cùng kêu lên, nói: “Cẩn tuân quân mệnh của thừa tướng. Nhất định phải ngũ mã phanh thây Viên Thiệu, dùng để cảnh tỉnh thiên hạ”

Thanh âm truyền ra ngoài vang xa. Nghe thấy uy thế đó có người cho là bọn họ đã lấy được thắng lợi.

12. Quyển 1 - Chương 12

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 12: Luận chiến

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Ban đêm, trong quân doanh liên quân Quan Đông, Viên Thiệu đang cùng mười bảy lộ chư hầu khác yến ẩm, chúc mừng Tôn Kiên giành được thắng lợi

Người đầu tiên lên tiếng là Hứa tướng quân, Thái thú Nam Dương, thân đệ đệ của Viên Thiệu, Viên Thuật Viên Công Lộ, hấn nói: “Chúng ta khởi binh, vì giúp đỡ chính nghĩa, thanh trừ gian tặc. Nay Tôn Văn Đài đại phá Hoa Hùng, phóng đại uy phong của quân ta. Ta đề nghị, tất cả mọi người kính Tôn Tướng quân một ly” dứt lời, hấn dẫn đầu nâng chén mời rượu Tôn Kiên.

Tôn Kiên cũng giơ cao chén rượu, uống một ngụm, xem như trả lễ.

Viên Thiệu, đang ngồi ở vị trí minh chủ, mắt húng trong lòng. Gã cảm thấy cực kỳ bất mãn khi đệ đệ của mình đoạt quyền lên tiếng trước tiên của mình, nhưng lại không biểu hiện ra ngoài, cũng đành phải kính Tôn Kiên một ly.

Lúc này, Tào Tháo nói: “Chư công, lần này tuy rằng Văn Đài chém Hoa Hùng, nhưng Đổng Trác không tổn thương nguyên khí. Huống hồ Đổng Trác còn có Lã Bố, thằng này trợ uy, chúng ta vạn lần không được khinh địch”

“Hừ ”

Tất cả mọi người nhìn về phía nhân vật không để Lã Bố ở trong mắt, Thái thú Liêu Đông Công Tôn Toản

“Ha ha, Lã Bố thì tính toán cái gì?” Viên Thiệu cười nói: “Hắn chỉ là một người bạc tình nghĩa với chủ, gia nô ba họ mà thôi dù có chút ít dũng lực. Hắn sao có thể chống đỡ được Bạch Mã tướng quân của chúng ta, chứ vịn có đúng hay không?”

“Đúng vậy, đúng vậy. Bá Khuê nhiều lần đánh bại Ô Hoàn, Hồ Khấu. Một kẻ như Lã Bố cần gì phải lo lắng” nhiều người nhao nhao đáp, cũng đều mời rượu Công Tôn Toản.

Công Tôn Toản liên tục nói “quá khen”, nhưng về đặc ý trong mắt thì người mù lòa cũng thấy được. Nhưng khi tình cảnh này lọt vào trong mắt Tào Tháo, khiến cho hắn thở dài. Tào Tháo quay đầu nhìn về phía Tôn Kiên, vị này là người duy nhất trong mười tám lộ chư hầu đã giao thủ cùng quân Tây Lương, hắn nhìn thấy Tôn Kiên chỉ yên lặng ngồi uống rượu.

Ngày kế tiếp, thám mã báo lại, nói Đổng Trác khởi binh hai mươi vạn, chia làm hai đường mà đến: một đường Lý Thôi, Quách Tỹ dẫn binh năm vạn, tiến về hướng Tị Thủy Quan; Đổng Trác chính mình dẫn đầu mười lăm vạn đại quân, cùng Lý Nho, Lã Bố, Phàn Trù, Trương Tế hướng về Hổ Lao quan, ít ngày nữa sẽ đến. Viên Thiệu nghe nói lập tức thương nghị cùng chư hầu. Gã nói: “Đổng Trác đóng quân Hổ Lao, chặn đứng trung lộ của chúng ta. Nay có thể chia binh một nửa nghênh địch” vì vậy Viên Thiệu liền phân Vương Khuông, Kiều Mạo, Bào Tín, Viên Di, Khổng Dung, Trương Dương, Đào Khiêm, Công Tôn Toản, tám lộ chư hầu, tiến về Hổ Lao quan nghênh địch. Tào Tháo dẫn quân vắng lai tiếp ứng phía sau tám lộ chư hầu. Riêng phần Viên Thiệu chỉnh đốn và sắp đặt binh mã chuẩn bị chém giết cùng quân Tây Lương.

Mà hướng đi, tình hình của quân đội Đổng Trác cùng chư hầu Quan Đông đều bị thám tử báo cáo. Hứa Thành đều biết.

“Các người nhìn thấy, tình hình chiến đấu của hai đại quân này thế nào?” Hứa Thành nhìn chúng tướng trước mắt, từ từ nói.

Chúng tướng đều không trả lời, cả đám đều lâm vào trầm tư, duy có lực sĩ số một Hồng Phong, không thèm quan tâm hét lên: “Hai bên không khác biệt lắm, thuộc hạ thấy rất khó phân ra thắng bại”

“Người còn lắm miệng” Bàng Bái trừng mắt nhìn hắn một cái. Thấy người lãnh đạo trực tiếp của mình không vui, Hồng Phong ngoan ngoãn ngậm miệng lại. Hắn vốn là người chần chừ nhỏ nhẻ cá tính quân. Ngày đó khi Bàng Bái xông vào doanh, năm trăm tên lính thủ hạ quá mức hưng phấn. Khi kẻ thắng lợi thu thập thành quả cuối cùng, bị một mình hắn quật ngã hơn mấy chục người, cuối cùng Bàng Bái phát hiện ra, đề bạt. Sau khi Hứa Thành thấy hắn, lập tức giao hắn cho Vương Việt dạy dỗ. Ngoài dự liệu của mọi người, chỉ trong thời gian ngắn ngủn mấy tháng, một hán tử gốc nghề hơn hai mươi năm lại là một kỳ tài võ thuật, trở thành mãnh tướng phải tính đến trong quân. Ngoại trừ số rất ít mấy người Vương Việt, không ai là địch thủ của hắn. Nếu giao chiến trên mặt đất, cũng chỉ có kiếm của Vương Việt mới có thể thắng được hắn mà hằng ngày Hồng Phong cũng không cố kỵ gì. Hắn chỉ sợ ba người, thủ đoạn của người của Hứa Thành quá lợi hại, Bàng Bái ân công, người lãnh đạo trực tiếp, Vương Việt sư phó, võ công quá mạnh mẽ, đánh không lại.

“Mặt tướng cho rằng, khả năng bại của quân Quan Đông lớn hơn” Từ Hoảng nói

“Ừ. Nói một chút coi” Hứa Thành nói

Chứng kiến tất cả mọi người đang chờ, Từ Hoảng nói: “Đổng Trác tuy chỉ một nhà, nhưng thực lực hùng hậu. Hơn nữa uy phong của Lã Bố, chúng ta cũng đều nhìn thấy. Thuộc hạ không cho rằng trong chư hầu có người có thể thắng được hắn. Hơn nữa liên quân Quan Đông nhìn như thế lớn, nhưng là do hơn mười lộ quân tạo thành. Bọn hắn có thống soái của riêng mình, người càng nhiều, chắc chắn sẽ có chút mâu thuẫn, huống chi trong chư hầu Quan Đông, vẫn nhân chiếm đa số. Võ tướng chính thức có thể đánh trận, ngoại trừ Tôn Kiên, thật đúng là không có mấy”

Nghe xong Từ Hoảng nói, chúng tướng đều không hện mà cùng gật đầu, Dương Nhị cùng Bàng Bái cùng nói trong lòng: quân thiên không hổ là người được tướng quân đề bạt, thật sự có vài phần năng lực.

“Theo ta thấy, chưa hẳn” Vương Việt biểu đạt hẳn không đồng ý với ý kiến của Từ Hoảng.

“Vương sư phó có ý kiến gì sao?” Chúng tướng đều đôi chút kinh ngạc. Dù sao Vương Việt nổi danh nhất chính là võ nghệ cùng với si mê chức quan, mà không phải khả năng lãnh binh chiến tranh quân sự.

Hứa Thành tức thì mỉm cười. Đây chính là điều hắn đã dự liệu được, quả nhiên trở thành sự thật. Trước tiên mặc kệ Vương Việt có ý kiến như thế nào, có thể nói ra suy nghĩ của mình, cũng đã đạt được yêu cầu của hắn. Huống chi Vương Việt còn là một đại tông sư. Hứa Thành hẳn còn chưa nghe nói ai trong số Đại tông sư là đồng gốc. Phần lớn đều là người khôn khéo hơn người. Nếu không bọn họ sao có thể đạt võ nghệ bản thân đạt tới trình độ đỉnh cao. Lúc trước Vương Việt muốn làm một chức quan, nhiều lần vấp phải trắc trở. Trong con mắt của hắn, chẳng qua là phạm vào một “Chấp niệm”. Đó là người thông minh vờ ngờ ngẩn điển hình, còn ngốc hơn so với người bình thường. Trong khi đó chính bản thân Hứa Thành cho Vương Việt điều hắn muốn. Đây chính là cách làm vô cùng khôn khéo để lôi kéo Vương Việt.

“Ta từng ở kinh thành nhiều năm, đã từng quen biết cùng đám người Viên Thiệu” nói tới chỗ này, Vương Việt đỏ mặt lên, nhưng rồi lập tức biến mất. Hắn nói tiếp: “Người này mặc dù có rất nhiều tật xấu, cuồng vọng tự đại, nhưng vì lấy gia thế, cũng mời chào được không ít người tài ba. Trong số đó không thiếu người túc trí đa mưu. Nếu như Viên Thiệu có thể nghe ý kiến của những người này, cũng không thể khinh thường, mà Tư Lệ hiệu úy Tào Tháo, cũng là một nhân vật đáng nói. Mỗi lần ta nhìn thấy hắn đều có cảm giác, cảm thấy hắn lợi hại hơn so với Viên Thiệu”

“Sao tướng quân không nói suy nghĩ của mình, để cho chúng ta cũng nghe một chút” Dương Nhị nói.

“Đúng vậy, chúng ta cũng muốn nghe xem tướng quân có cái nhìn thế nào” chúng tướng ở một bên hát đệm. Hứa Thành đối với người dưới của mình luôn luôn không vẽ ngông nghênh kiêu căng, bởi vậy chúng tướng có chuyện gì cùng ý tưởng cũng dám nói thẳng

“Ta? Ha ha cái nhìn của ta cùng Hồng Phong giống nhau, chẳng phân biệt được thắng bại” Hứa Thành cười nói ra ý kiến của mình.

“Ha ha ha” Hồng Phong cười to, nói: “Nói đến nói đi, thì ra lão Hồng ta nói rất đúng” Dáng vẻ đắc ý hả hê của hắn khiến tất cả mọi người thoáng bật cười.

“Mời tướng quân chỉ rõ” Từ Hoảng nói. Từ sau khi bị Hứa Thành đào góc tường tới, không lâu sau đó Từ Hoảng đã bị mấy người Hứa Thành hấp dẫn đàm luận chiến thuật, tự cảm giác mình được dẫn dắt rất nhiều. Nhưng trải qua một khoảng thời gian tiếp xúc, hắn phát hiện Hứa Thành còn có rất nhiều thứ đáng học, cho nên hắn quyết không buông tha bất kỳ một cơ hội học tập nào. Hắn lại không biết, thái độ này của hắn, khiến cho Hứa Thành vui mừng, lại cảm thấy sợ hãi. Dù sao Hứa Thành là một nam nhân bình thường, không quen với biểu lộ nhiệt tình đồng tính.

Hứa Thành nhìn chúng tướng, nói: “Đáp án trên thực tế vô cùng đơn giản, bởi vì hai bên cũng không muốn đánh”

“Cũng không muốn đánh?” Chúng tướng nhìn nhau, không hiểu rõ ràng cho lắm, không hện mà cùng nhìn phía Hứa Thành.

“Chỉ cần ngay từ đầu có thể bắt phân thắng bại, trận chiến này sẽ chỉ định ở chỗ đó mà thôi” Hứa Thành chậm rãi nói: “Các người ngẫm lại xem, cho dù Đồng Trác đánh bại liên quân, hắn có thể chiếm lĩnh đất đai Quan Đông sao?”

“Không thể, trong tay hắn cũng không đủ binh mã, mặc dù chiếm hữu trên danh nghĩa, trên thực tế Quan Đông vẫn nắm giữ ở trong tay chư hầu, không có cách biệt quá lớn so với tình huống hiện tại” Từ Hoảng nhìn thấy Hứa Thành nhìn về phía mình, hắn liền nói ra cái nhìn của mình. Hắn coi như không nghe thấy Hứa Thành nói thẳng tên Đồng Trác.

“Như vậy ta hỏi các người, Viên Thiệu đánh bại Đồng Trác sẽ có chỗ tốt gì?” Hứa Thành lại hỏi.

“Đúng vậy, bây giờ Viên Thiệu là minh chủ liên quân chư hầu, có quyền lực thay triều đình, có thể nói hãn chính là triều đình. Nếu như chiếm lĩnh Lạc Dương, hãn phải mang quyền lực phân ra ngoài. Huống chi, những đại lão trong triều sao có thể nhìn xem một mình hãn cầm quyền. Khi đó chư hầu Quan Đông cũng sẽ không nghe lệnh hãn. Bọn hãn đều có các phe phái ”

“Đã hiểu chưa?” Hứa Thành nhìn chúng tướng hỏi

Chúng tướng yên lặng gật đầu. Cái gì trung hiếu tiết nghĩa, tất cả đều không bằng một chữ “Lợi”.

“Chúng ta phải làm như thế nào?” Bàng Bái hỏi. Chúng tướng đều nhìn về phía Hứa Thành. Từ khi theo Hứa Thành, không bao lâu sau nhiều người đều đã hiểu rõ Hứa Thành quyết không trung với董卓. Tất cả mọi người đều là người thông minh, không ai đưa ra dị nghị. Dương Nhị, Bàng Bái là bạn bè của Hứa Thành, chữ “Hứa” trên người không bao giờ có thể rửa sạch. Từ Hoảng cho rằng nên làm cái gì thì làm cái đó. Huống chi Hứa Thành còn giúp hãn, nếu không hãn không cho là mình có thể dọn dẹp phết Tề lão đại cùng lĩnh của gã. Vương Việt thì quá mức lưu luyến tình trạng hiện nay, tới khi có phản ứng thì đã không còn kịp nữa. Toàn bộ thân gia cùng mấy trăm tên đồ đệ cũng đã hòa nhập vào đây. Điều này ngược lại còn khơi dậy ý chí chiến đấu của hãn. Vương Việt hãn sợ cái gì chứ? Nếu như Hứa Thành cho hãn tất cả, hãn sẽ không có ý định vứt bỏ những thứ này. Ý kiến của Hồng Phong hoàn toàn bị xem nhẹ. Mạng của Lê Phương, thống lĩnh Thanh Thù quân là do Hứa Thành cứu ra khỏi đại lao ở Lạc Dương. Hãn đã sớm bán mạng cho Hứa Thành.

“Nhiệm vụ của chúng ta, là...” Hứa Thành kéo dài giọng nói: “Xem – chiến ”

Chúng tướng sững sốt, hãn cứ như vậy buông tha cơ hội này sao? Chẳng lẽ tất cả mọi người nhìn lầm, hãn là một người trung thành.

13. Quyển 1 - Chương 13

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 13: Tam anh VS Lữ Bố

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

“Đừng nhìn ta như vậy, giống như ta là động vật quý hiếm vậy” Hứa Thành nói tiếp: “Ta cũng không suy đoán. Các ngươi hãy nghĩ xem, tuy董卓 làm nhiều chuyện xấu, nhưng đối xử với người dưới, nói như thế nào cũng không sai. Một tên lính quen có thể lên tới ngũ quan Trung lang tướng, ta cũng đủ biết, các ngươi nói đúng không?”

“Tướng quân, ngài cũng đừng khoe chức quan, biết rõ ngài khẳng định có ý khác” Bàng Bái không nhịn được nói, cũng chỉ có hãn có can đảm nói chuyện cùng Hứa Thành như vậy. Hãn bị phạt nhiều hơn nên cũng có sức miễn dịch.

“Ha ha” Hứa Thành gượng cười hai tiếng, nói: “Chư hầu Quan Đông ngoại trừ Tôn Kiên cùng Tào Tháo, cũng khó có thể dùng được việc, nhưng thủ hạ tuyệt đối không thiếu nhân tài.董卓 muốn dựa vào Lữ Bố đạt được thắng lợi, căn bản cũng không khả năng. Điều chúng ta cần phải làm, chính là khi bọn hãn mới vừa tiến vào giai đoạn giằng co, thúc đẩy một chút. . .” Thanh âm dần dần thấp xuống, một người mang hai thế lực lớn nhất thiên hạ nhập vào trong găm mưu của mình. Ở trong căn phòng nhỏ này, bị một đám tiểu nhân vật đùa bỡn.

Cùng lúc đó,董卓 dẫn đại quân đã đến Hổ Lao quan. Hãn mệnh lệnh Lữ Bố mang ba vạn binh mã đến đóng quân trước Hổ Lao quan, chính mình suất lĩnh chủ lực trú ở trong quan, đối diện cùng liên quân Quan Đông.

Ngày kế tiếp, Thái thú Hà Nội Vương Khuông, dẫn binh tới trước quan. Lữ Bố nhìn thấy, chỉ đem theo thiết kỵ ba nghìn, chạy vội tới đón. Vương Khuông tướng quân xếp trận thế, ghì chặt chiến mã, đứng ở dưới cờ nhìn về phía trước, chỉ thấy Lữ Bố xuất trận: đầu đội nón trụ vàng, cầm hoa bào gấm Tây Xuyên Hồng, trên người mặc liên hoàn giáp, eo buộc thắt lưng Linh Lung Sư; cung tên tùy thân, trong tay cầm họa kích, cưỡi ngựa Xích Thố: quả nhiên là “Nhân trung Lữ Bố, Mã trung Xích Thố”

Vương Khuông quay đầu lại hỏi nói: “Ai dám xuất chiến?” Đằng sau, một tướng phóng ngựa vác thương mà ra. Vương Khuông nhìn tới, chính là danh tướng Hà Nội Phương Duyệt, chỉ thấy hai ngựa giao nhau, còn không đầy năm hiệp, Phương Duyệt đã bị Lữ Bố một kích đâm xuống dưới ngựa. Quân Vương Khuông đều kinh hồn bạt vía. Sau đó Lữ Bố vác kích xông thẳng tới, quân Vương Khuông đại bại, chạy trốn khắp nơi. Lữ Bố xung phong như vào chỗ không người. May mắn, lúc này hai quân kiêu Mạo, Viên Di cũng đã chạy đến, hai người hợp binh cứu Vương Khuông. Lữ Bố binh ít, lập tức lui bước. Ba lộ chư hầu tổn thất không ít binh mã, rơi vào đường cùng, chỉ có lui về phía sau ba mươi dặm hạ trại, đồng thời sai người bẩm báo tình hình chiến đấu cùng Viên Thiệu. Viên Thiệu nhận được tin tức, lập tức mệnh lệnh toàn quân tiến lên, không bao lâu, năm lộ quân mã đều đi đến trước Hồ Lao quan. Mấy người Vương Khuông cùng năm lộ chư hầu mới tới thương nghị, đều nói Lữ Bố anh hùng, dũng mãnh không người có thể địch

Viên Thiệu nghe xong, giận dữ, nói: “Hứa Thành, một Hiệu úy nho nhỏ, trong tay chỉ có mấy ngàn binh mã, còn chặn được Lữ Bố cùng Hãm Trận doanh của hãn. Hôm nay, Hãm Trận doanh không ra, chỉ mới một mình Lữ Bố mà thôi, các người đã bị đánh đại bại, còn dám ở chỗ này làm loạn quân tâm của ta sao?”

Vương Khuông và ba người đều ấp úng không nói, chư hầu ở bên đều nhao nhao nói hãy bớt giận, nói chiến sự quan trọng hơn. Viên Thiệu cũng không tiện trách tội ba người, nhưng Lữ Bố canh giữ ở trước Hồ Lao quan, không đánh bại Lữ Bố, thì sao có thể đánh Đồng Trác trú đóng ở quan nội?

Tất cả mọi người đều buồn rầu không thôi. Những cái đầu vốn đang nóng sau khi Tôn Kiên chém Hoa Hùng, nhanh chóng lạnh xuống. Lúc này bọn hãn mới nhớ tới chính mình tụ tập mười tám lộ chư hầu mới chỉ có lực lượng tương đối ngang bằng Đồng Trác mà thôi.

Khi mọi người đang trầm tư suy nghĩ phương pháp đánh bại kẻ thù, một tên tiểu Hiệu vào báo lại: “Lữ Bố đang khiêu chiến ở trước doanh”

Mọi người nghe xong, hơi giật mình, cũng đều cảm tức không thôi. Bọn hãn đều cảm thấy tiểu tử Lữ Bố này khinh người quá đáng, vì vậy tám lộ chư hầu, đồng loạt lên ngựa, toàn quân chia làm tám đội, chia quân ở trên đồi cao, nhìn quân mã Lữ Bố từ xa, chỉ thấy đối phương túy pháp phối. Viên Thiệu đang muốn theo như quy củ tới trước trận kêu gọi đầu hàng, Lữ Bố không cho hãn cơ hội này. Hãn gào lên “Hôm nay ta tới chính là chém giết” Nói rồi một người một ngựa xông trận. Bộ tướng Mục Thuận của Thái thú Thượng Đảng Trương Dương, hét lớn một tiếng, giục ngựa vác thương nghênh chiến, vừa mới chạm nhau, đã bị Lữ Bố tay nâng một kích, đâm chết dưới ngựa. Chư hầu kinh hãi, nhất là năm lộ chư hầu tới sau. Lúc này bọn họ mới chính thức chứng kiến dũng mãnh của Lữ Bố. Bộ tướng Vũ An Quốc của Thái thú Bắc Hải, Khổng Dung không phục, vùng vẩy hai đại thiết chùy, thúc ngựa mà ra. Lữ Bố nhìn thấy, cũng vùng kích thúc ngựa tới đón, chiến hơn mười hiệp, Lữ Bố trở tay một kích chém đứt cổ tay Vũ An Quốc. Vũ An Quốc kêu thảm một tiếng, vứt bỏ chùy mà chạy, Lữ Bố thúc ngựa Xích Thố theo sát phía sau, mắt thấy sắp vượt qua, Viên Thiệu chỉ huy bát lộ quân binh đều xông lên, lúc này mới cứu được Vũ An Quốc. Lữ Bố cũng lui về

Chúng chư hầu quay về trại thương nghị. Tào Tháo nói: “Lữ Bố anh dũng vô địch, quả nhiên danh bất hư truyền. Theo ta thấy chỉ có hội hợp mười tám lộ chư hầu, cộng đồng thương nghị thượng sách, chỉ cần có thể đánh bại Lữ Bố, Đồng Trác dễ dàng đổi phó hơn nhiều”

Mọi người đang thương nghị, đang muốn phái người đi triệu tập mười lộ binh mã kia, một tên tiểu Hiệu lại vào bẩm báo: “Lữ Bố lại tới trước trận khiêu chiến”

Công Tôn Toản giận dữ, nói: “Tiểu tử cực kỳ kiêu ngạo” liền tự mình mang thủ hạ Bạch mã kỵ binh, đi ra trước trận.

Lúc này Lữ Bố đang điều võ dương goai trước trận. Hôm nay hãn liên tiếp đại thắng, vẻn vẹn mang theo ba nghìn kỵ binh thế mà chém giết chư hầu người ngã ngựa đổ. Lúc này tin tưởng của hãn đã lên tới tột đỉnh. Hiện tại Lữ Bố đang hồi hận trong lòng là vừa rồi hãn không thể nắm lấy cơ hội, trực tiếp nhảy vào trận địa địch, lần lượt làm thịt những chư hầu trông thì ngon mà không dùng được kia. Hiện tại Lữ Bố cần bản

cũng không tin liên quân chư hầu có thể giữ mà không bị bại khi lính kỵ binh của mình xung phong vào trận. Đứng quên, đằng sau ba nghìn thiết kỵ kia còn có ba vạn hổ lang chi sư đi theo.

Lữ Bố đang nghĩ ngợi lung tung ở nơi đó, nghĩ đến chính mình phải làm thế nào thu thập hết liên quân chư hầu giống như trăm rau cải dưa vậy, một tiếng hét lớn vang lên: “Lã Bố tiểu tặc, chớ có liều lĩnh. Gia gia của ngươi tới đây” Lã Bố tập trung nhìn, chỉ thấy một viên Đại tướng, mặc áo giáp bạc, cưỡi một thớt tuấn mã màu trắng, trong tay cầm giáo dài, chạy như bay đến. Đúng là Thái thú Liêu Đông Công Tôn Toản đang đến.

“Công Tôn Toản, hừ” Lữ Bố cười nhạt, thầm nghĩ: “Hôm nay sẽ cho ngươi, Bạch Mã tướng quân biến thành con lừa chết tướng quân” Lã Bố cũng không đáp lời, hai chân kẹp chặt, ngựa Xích Thố tựa như một tia chớp đỏ, mang theo Phương Thiên Họa Kích phát ra ánh sáng lạnh lẽo, xông về phía Công Tôn Toản.

Trên Hồ Lao quan, đám người Đồng Trác, Lý Nho một mực xem cuộc chiến, nhìn thấy Lã Bố anh dũng vô địch, đại thắng liên tiếp, tất cả đều cực kỳ hưng phấn, đều cho rằng đánh bại liên quân Quan Đông chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. Lúc này nhìn thấy Công Tôn Toản xuất chiến, Lý Nho cười nói: “Công Tôn Bá Khuê tự nhận là võ nghệ thành thạo, dám đến vượt râu hùm Ôn Hầu, không biết có thể giữ được tánh mạng hay không?”

Đồng Trác nói: “Công Tôn Toản là đệ tử của Lữ Thực, tuy rằng cũng coi như có chút bản lĩnh, nhưng dù sao cũng là đệ tử thế gia, chỉ thích thổi phồng, một phần bản lĩnh cũng bị người thổi thành vô cùng. Hắn ở biên cảnh du dương uy phong còn có thể được, ở trước mặt Phụng Tiên, hắn có thể làm thế nào? Hôm nay hắn dám tới nơi này, cũng đừng nghĩ còn sống mà trở về. Thầy của hắn không cảm thấy khiến cho hắn, một đệ tử như này đến chỉ là miếng mồi cho Phụng Tiên hay sao? Giết tiểu tử này cho ta.”

Chúng tướng gật đầu đồng ý. Tuy rằng Đồng Trác không quá lợi hại, nhưng ngay từ khi còn là thiếu niên đã bắt đầu lãnh binh chiến trận. Hiện tại tuy tuổi tác già nua, đảm lược nhỏ đi không ít, nhưng kinh nghiệm quan trường, vẫn còn có thể nhìn thấy người bản lĩnh. Phân tích này cũng coi như đúng trọng tâm.

Lập tức, Đồng Trác cho người thông báo cho Lã Bố đang giao chiến giữa chiến trường, yêu cầu phải hắn “Làm thật” Công Tôn Toản.

Nghe truyền lời, Lữ Bố không còn ngại ngần, hắn đang chiếm giữ ưu thế tuyệt đối. Lã Bố tin tưởng chỉ cần mấy hiệp nữa, hắn có thể đánh chết Công Tôn Toản ngay tại chỗ. Công Tôn Toản không vui, hắn đang đau khổ chèo chống. Hắn chỉ cảm thấy Phương Thiên Họa Kích của Lã Bố càng ngày càng nặng, càng lúc càng nhanh. Sở dĩ Công Tôn Toản còn không thất bại, chẳng qua là vì một chút tôn nghiêm của võ tướng. Thế nhưng hôm nay người ta chỉ rõ phải lấy cái mạng nhỏ của hắn. Nếu người không đi thì sẽ không còn cơ hội nữa. Công Tôn Toản rơi vào đường cùng, thừa dịp hai ngựa vượt qua nhau, hắn thúc ngựa chạy thực mạng về hướng đại doanh. Lã Bố sao có thể chịu bỏ. Mặc dù hôm nay phong quang vô hạn, nhưng trong số những người ra đánh nhau còn không có một người nào đủ sức nặng. Lúc này thật vất vả có một người đến, sao có thể khiến cho hắn chạy mất, huống chi Lão Tử được chỉ định phải lấy mạng của gã.

Kể từ đó, hai người một chạy một truy, đi thẳng đến đại doanh liên quân chưa hẳn, Đồng Trác sợ Lã Bố gặp bất lợi, mệnh lệnh ba vạn đại quân ở ngoài quan theo sát, cũng đánh về hướng đại doanh liên quân.

Tuy rằng chiến mã của Công Tôn Toản cũng là một tuấn mã khó có được, nhưng không thể so được với Xích Thố thần câu lướt gió mà đi. Công Tôn Toản chạy không được bao xa, khoảng cách chạy trốn đã hoàn toàn bị thu hẹp, Lã Bố giờ kích hướng về phía sau lưng của Công Tôn Toản, mãnh liệt nện xuống. Nếu cú đánh này đập trúng, dùng lực lượng của Lã Bố, sẽ lập tức nện đứt gân gãy xương của hắn, ngũ tạng đều có thể nát bấy.

Chư hầu đều cưỡi ngựa đứng ở trên cao, mắt thấy Công Tôn Toản rơi vào tình thế nguy hiểm, đều nóng vội không thôi, Bạch mã kỵ binh cũng lao tới cứu chủ tướng. Nhưng khoảng cách nhìn như rất gần, lúc này lại phẳng phất cách chân trời xa xăm. Trong lúc nhất thời, thiên địa vô cùng yên tĩnh, tất cả mọi người trơ mắt nhìn Phương Thiên Họa Kích của Lã Bố cứ như vậy đánh xuống, xuống. . .

“Cạch” một tiếng vang thật lớn, chấn động hai tai mấy chục vạn người ở đây, nổ vang. Ngay sau đó một tiếng trống to giống như sấm vang vọng toàn trường: “Gia nô ba họ, Trương Phi nước Yên ở chỗ này”

“Ầm” “Ầm” “Ầm”. Tiếng nổ mạnh liên tiếp truyền khắp nơi, vào lỗ tai mọi người, thỉnh thoảng còn xen lẫn tiếng gào to cực lớn, chấn động lòng người. Lúc này, người hai phe, kể cả đám người Đồng Trác đang đứng ở bên trên Hồ Lao quan, cũng kể cả chúng chư hầu Viên Thiệu đang đứng ở trên gò cao không biết tên, kể cả Bạch mã kỵ binh cùng Tịnh Châu tinh binh đang công kích lẫn nhau, đều đứng yên tại chỗ đó, nhìn xem một đạo hồng quang cùng một đoàn bóng đen trên chiến trường, nhìn xem cuộc chém giết này phẳng phất như không nên phát sinh ở nhân gian, cứ như vậy nhìn xem, thật lâu, thật lâu. . .

“Lã Bố chó có càn rỡ, Quan Vân Trường ở chỗ này” mọi người còn không kịp phản ứng, một tiếng quát chói tai cùng với một ánh hào quang lạnh giá, nhanh chóng chen vào. Ngay sau đó bóng đen vốn đã nhanh chóng bị ánh sáng màu đỏ bao trùm, mãnh liệt tránh thoát sự trói buộc của ánh sáng màu đỏ, sau đó ánh sáng màu xanh tập trung cùng một chỗ, lật ngược thế cờ. Ánh sáng màu đỏ bị bao vây lại. Nhìn qua, ánh sáng màu đỏ giống như bị chế trụ, nó không ngừng co rút lại, co rút lại. Ánh sáng màu xanh cùng bóng đen cũng co rút lại theo, gắt gao ngăn chặn nó. Mắt rõ ràng nhìn thấy ánh sáng màu đỏ đã co lại tới mức không thể co lại, ánh sáng màu xanh cùng bóng đen đã chiếm cứ ưu thế tuyệt đối. Đột nhiên, ánh sáng màu đỏ lại một lần nữa mãnh liệt co rút lại. Còn lần này, ánh sáng màu xanh cùng bóng đen không thể theo sát ngăn chặn, để lại khe hở cho ánh sáng màu đỏ. Một lát sau ánh sáng màu đỏ đại thịnh, một đạo hồng quang phẳng phất phân thân trở thành trăm ngàn đạo, vô cùng mạnh mẽ một lần nữa bao bọc ánh sáng màu xanh cùng bóng đen lại trong đó.

Mắt thấy ánh sáng màu xanh cùng bóng đen lúc này đây toàn lực bị áp chế bởi ánh sáng màu đỏ, nhiều lần mong muốn xung đột ra mà không có kết quả. Lúc này ở bên trong đột nhiên xuất hiện hai đạo Huyền hoa. Chúng không có khí thế chưa từng có từ trước đến nay như ánh sáng màu xanh, cũng không bá đạo ta mặc kệ hần là ai như bóng đen nhưng chúng kiên định đâm thẳng vào ánh sáng màu đỏ lúc này đã dốc hết toàn lực phân bố thành màn ánh sáng màu đỏ vây khốn thanh mang cùng bóng đen. Lúc này hai đạo Huyền hoa không mất bao nhiêu lực, phá vỡ mặt màn ánh sáng. Ánh sáng màu xanh cùng bóng đen bọ phát mà ra, ngược lại mãnh liệt đánh tới ánh sáng màu đỏ.

Rốt cục, ánh sáng màu đỏ không thể địch nổi ánh sáng màu xanh, bóng đen cùng hai đạo Huyền Hoa liên thủ, chỉ đành cố gắng phát lực, bức ánh sáng màu xanh cùng bóng đen ra một chút, lại giải khai phong tỏa của Huyền Hoa, bại mà trốn đi.

14. Quyển 1 - Chương 14

Lã Bố thất bại.

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 14: Ly gián

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

“Tướng quân, ngài nói không sai, liên quân Quan Đông quả nhiên là ngọa hổ tàng long. Ba huynh đệ Lưu Quan Trương lại đánh bại Lã Bố. Lúc này, quân Tây Lương co đầu rút cổ ở trong hai quan, Hồ Lao cùng Tỵ Thủy không ra. Liên quân Quan Đông cũng không công phá được hai tòa cửa ải hiểm yếu này, đương nhiên hai quân rơi vào tình trạng giằng co” Dương Nhị nhìn xem tin tức tình báo trong tay, nói với Hứa Thành

Chúng tướng mang vẻ mặt bội phục, hai mắt toát ra ánh lửa rực rỡ thiếu chút nữa đốt cháy Hứa Thành

“Tướng quân, có phải chúng ta nên hành động hay không?” Bàng Bái hỏi về đây khát vọng

“Đừng nhìn ta như oán phụ vậy, ta nổi da gà rồi đây” Hứa Thành không vui lên tiếng. Câu trả lời câu hỏi của Bàng Bái, lại gây ra một trận cười ầm ĩ

“Tướng quân, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ tướng quân ra lệnh một tiếng” một trung niên nhân dáng vẻ có chút hèn mọn bĩ ổi nói với Hứa Thành. Lão Thường, vốn tên là Thường Hâm, một cái tên bên trong có ba chữ “Kim”, bản thân là một thương nhân, bởi vì tham tài, đắc tội một gia tộc quyền thế ở Lạc Dương, cuối cùng bị gia tộc quyền thế kia cướp đoạt gia sản, chính hắn cũng cửa nát nhà tan. Từ đó về sau, tính tình Thường Hâm thay đổi hoàn toàn. Sau khi nhà tan không lâu, hắn liền đầu nhập, làm một nô tài dưới trướng Triệu Trung, một trong Thập thường thị, cuối cùng dùng phương pháp châm ngòi ly gián khiến gia tộc quyền thế kia cho dù cứng rắn hoàn toàn bị xóa tên khỏi Lạc Dương. Chính hắn trở thành một quản sự của Triệu Trung. Khi Hứa Thành thu nhận gia nô của Thập thường thị, phát hiện hắn. Nói chuyện vài câu, Hứa Thành liền mệnh cho hắn chủ trì đồn điền. Thường Hâm cũng không nói một câu, lập tức đi làm. Kết quả khiến cho những kẻ khinh thường hắn đều mở rộng tầm mắt nếu thời đại này mà có kính mắt. Hơn mười vạn người đồn điền hành động, không đến nửa tháng đã bị hắn quy hoạch ngay ngắn rõ ràng. Bản thân hắn cũng không lâu sau, chính thức tiến nhập vào vòng thế lực cao tầng quyết định quyết sách của Hứa Thành.

“Ừ” Hứa Thành gật gật đầu, “Còn người, lão Hà?”

“Tướng quân” Người được xưng là ‘lão Hà’ đáp: “Thủ hạ của chúng ta đã ở Dự Châu cùng Thanh Châu đã đứng vững, chỉ cần lương thực vừa đến, lập tức có thể lôi kéo dân đói. Chỉ là, nếu muốn vượt qua hai Quan Hồ Lao, Tỵ Thủy, còn phải do tướng quân nghĩ biện pháp. Hơn nữa, binh mã của Từ Vinh bị liên quân Quan Đông cô lập ở bên ngoài hai quan, trước mắt trú đóng ở Huỳnh Dương. Chúng ta còn phải dấu giếm hắn. Đó cũng không phải chuyện dễ”

Lão Hà, Hà Thông, bốn mươi tuổi, là thân tín của Hà Miêu, đệ đệ của Hà Tiến. Hà Miêu tham tài, giao hảo cùng Thập thường thị. Khi Hà Tiến bị giết bởi vì đám người Viên Thiệu hoài nghi hắn tham dự hại chết Hà Tiến, khi tru sát hoạn quan, đưa hắn cùng đi giết. Hà Thông thoát được tánh mạng, lại không có chỗ dựa, ở Lạc Dương ăn bữa hôm bỏ bữa mai,

không lý tưởng. Hắn cùng với Thường Hâm có chút giao tình, được tiến cử cho Hứa Thành, Hứa Thành phát hiện hắn có chút ít bản lĩnh ở phương diện tin tức, hơn nữa giao du rộng rãi, người nào cũng biết, vì thế để cho hắn thuận lợi xây dựng hệ thống tình báo. Khi Hứa Thành ra khỏi thành còn cố ý gom đám du côn lưu manh, không việc làm trong thành Lạc Dương giao cho hắn dạy dỗ. Điều này khiến cho hắn làm ra không ít việc đạt yêu cầu. Ngoài ra, hắn còn tiến cử không ít người có thể đánh nhau, giết người cho Hứa Thành, “Thanh Diện thú” Lệ Phương, chính là người hắn đưa từ trong đại lao Lạc Dương đến cho Hứa Thành.

“Không vội,” Hứa Thành mỉm cười nói: “Cả kế hoạch chính thức bắt đầu còn phải hơn mấy tháng nữa. Trước mắt điều chúng ta phải làm chính là để cho Đồng đại thừa tướng của chúng ta rời khỏi Lạc Dương, đến Trường An” Hứa Thành nhìn về phía Lệ Phương, một mực yên lặng yên không nói, nhìn thấy người kia gật đầu, hắn liền nói: “Rất tốt, trước hết chúng ta điểm khúc nhạc dạo. Kế hoạch ‘di chuyển’ ba ngày sau bắt đầu”

Bên trong Hồ Lao quan, doanh trướng của Đồng Trác

Lý Nho nói: “Ăn tướng, lúc này Ôn Hầu bại, binh không có lòng chiến. Chúng ta chỉ cố thủ hai Quan. Sĩ khí liên quân vốn đã thấp đi, lại một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, khó đánh bại” (“Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phụ chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

Đồng Trác từ chối cho ý kiến, Lã Bố ở bên cạnh vừa mới nếm mùi thất bại, lòng dạ cũng thấp, không còn dáng vẻ kiêu ngạo không ai bì nổi như lúc trước. Hắn nhìn thấy Đồng Trác không nói một lời, lập tức thấp giọng nói: “Nghĩa phụ, hài nhi cũng cho rằng Lý Nho nói không sai. Tuy rằng hai quân giao chiến hài nhi không sợ, thế nhưng chư hầu Quan Đông dùng phương pháp quần ấu, lại có thể ngăn chặn hài nhi. Sĩ tốt không có Đại tướng thống lĩnh, tất nhiên bị đánh bại. Hơn nữa, hài nhi còn nghe nói, hai viên dũng tướng Nhan Lương cùng Văn Sữu, thủ hạ của Viên Thiệu cũng đã từ Bộc Hải chạy đến. Quân địch lại thêm Đại tướng, nếu muốn cố ý giao chiến, quân ta phần thắng không cao”

Nghe xong Lã Bố nói, Đồng Trác giật giật người, thở dài một tiếng, nói: “Tin tức này ta cũng nghe thám

tử nói. Vốn có thể đánh một trận, đánh tan chư hầu Quan Đông, ai ngờ. Ai ”

Lý Nho nhìn thấy dáng vẻ hối hận của Đổng Trác sau khi than thở, nói lên rằng Đổng Trác y vì không thể chiến thắng chư hầu Quan Đông mà canh cánh trong lòng, liền khuyên nhủ: “Ân tướng không cần như thế, tuy rằng liên quân Quan Đông nhất thời chiếm ưu thế, nhưng quân ta chiếm giữ cửa ải hiểm yếu, lại quân lý đại quyền triều đình, có thể nói thiên thời, địa lợi đều đủ. Tỳ chức nghe thám tử báo nói, Viên Thuật e ngại Tôn Kiên lập công, khi đánh Tị Thủy Quan từng cắt đứt lương thảo. Tôn Kiên tính cương trực, vốn muốn tính sổ với hần, không biết sao Viên Thiệu lại ngăn được. Qua đó có thể thấy được liên quân cũng không phải bền chắc như thép, chỉ cần chờ thêm một thời gian ngắn, bên trong liên quân Quan Đông tất nhiên không hợp. Đến lúc đó chúng ta lại dùng danh nghĩa triều đình, phong cho mấy thành viên chư hầu trong đó quan to lộc hậu. Khi đó sẽ không khó khiến cái gọi là liên minh này sụp đổ. Sau đó quân ta lại một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm, tức thì liên quân Quan Đông tất bại, mà ân tướng tức thì tất nhiên uy chấn thiên hạ, thiên hạ sẽ thấy không người có thể chống đỡ được”

Lý Nho nói một phen, mặt Đổng Trác dần dần giãn ra. Lã Bố cùng chúng tướng cũng gạt rửa vẻ bạc nhược, lại một lần nữa hiện ra phong thái Đại tướng của bản thân mình

Lúc này, vệ binh ngoài cửa báo lại, “Ngũ quan trung lang tướng Hứa Thành tướng quân có thư đến ”

Trong phòng tất cả mọi người đều ngẩn người, Hứa Thành có chuyện gì?

Đổng Trác tiếp nhận thư, mở ra đọc. Trong chốc lát, Đổng Trác liền cười ha hả, nhìn thấy dáng vẻ đó của Đổng Trác, đúng là cười đến thập phần vui vẻ, khiến cho mọi người ở đây đều không hiểu. Cuối cùng vẫn là Lý Nho nhìn thấy Đổng Trác thật sự vui vẻ liền xen vào hỏi: “Không biết trong thư Hứa tướng quân nói chuyện gì mà có thể khiến cho ân tướng có thể giải trừ lo lắng trong lòng?”

Đổng Trác nghe xong, lại cười to một hồi. Khi cười đã đủ Đổng Trác mới nói với Lý Nho: “Lý Nho, người đến xem trong thư Bá Công viết như thế nào, ha ha. . .” Nói xong Đổng Trác liền đưa thư cho Lý Nho

Lý Nho ngơ ngác tiếp nhận, đọc một lát, hần cũng nở nụ cười. Thế nhưng hần không cười đến khoa trương như Đổng Trác. Hần chỉ hơi mỉm cười một chút. Lý Nho quay đầu lại trông thấy chúng tướng nhìn mình với ánh mắt hỏi dò, hần biết rõ tất cả mọi người muốn biết chuyện gì xảy ra, liền cười nói: “Hứa tướng quân đề nghị thừa tướng bảo vệ chặt quan ải, đồng thời dùng danh nghĩa triều đình phong thưởng quan chức cho một ít người không danh tiếng trong liên quân, khiến cho bọn họ không đồng lòng cùng đám người Viên Thiệu. Hơn nữa lại đề nghị thừa tướng dùng danh nghĩa vốn làm thứ của Viên Thiệu, ban thưởng tước vị cho Viên Thuật. Hai người đều là kẻ thấy lợi quên nghĩa, cho dù sẽ không làm chuyện huynh đệ phản bội, cũng sẽ xảy ra lục đục nội bộ. Thừa tướng thấy kế này của Hứa tướng quân rất hay, cho nên bật cười”

“Ha ha, Lý Nho, kế của người cùng kế của Bá Công không mưu mà hợp, người đang khen kế sách của mình hay ha ha” Đổng Trác một lần nữa cười to.

“Không dám, ân tướng thế là oan uổng tiểu tể rồi. Tiểu tể chẳng qua là vui mừng vì Đổng tướng có thể có được trí tướng như thế mà thôi” Lý Nho tuy rằng ra vẻ sợ hãi, nhưng ai cũng có thể thấy vẻ đắc ý trên mặt hần

“Chúc mừng thừa tướng, lại được Đại tướng” Lý Thôi, không hổ là người trong tộc Lý Nho, đầu óc phản ứng nhanh hơn nửa nhịp so với người khác. Mặc kệ Hứa Thành xuất thân như thế nào, lúc này đây hần hiển kế có thể nói đang lúc mọi người đều cho rằng là thời điểm nguy cấp, biểu đạt hần trung thành với Đổng Trác, lại biểu hiện chính mình xử sự không sợ hãi, ứng biến có thuật. Có thể nói lá thư này của Hứa Thành đã trở thành một tảng đá kê chân cho chính hần. Đổng Trác trọng dụng chỉ là chuyện ngày một ngày hai. Chính mình bày tỏ thái độ trước, sau này thiết lập quan hệ dễ dàng hơn rất nhiều.

Nghe Lý Thôi nói, mọi người ở đây, mặc kệ phản ứng không kịp, đều kêu theo: “Chúc mừng thừa tướng, lại được Đại tướng” thanh âm chất đầy toàn bộ phòng

“Tướng quân, nếu như ngài đã quyết định phải ở lại, cần gì còn phải bề ngoài tỏ vẻ trung thành, còn hiển kế sách phá địch cho hần. Chỉ là nói đi cũng phải nói lại, kế sách kia của ngài thật là mĩa mai còn muốn cho anh em trong nhà người ta cãi cọ nhau, thực xấu xa, thực xấu xa. . .” Không cần phải nói, người dám nói chuyện như vậy với Hứa Thành, ngoại trừ Bàng Bái sẽ không có người khác. Chỉ là lúc nói lời này, Hứa Thành dùng ngón tay thứ hai của bàn tay phải không ngừng tiếp xúc với ót của hần. Chờ khi Bàng Bái

dừng lại, trên ót đã đỏ lên một mảnh. Thế nhưng, rất hiển nhiên, hắn không quan tâm, hắn sớm đã bị Hứa Thành chinh. Nhớ ngày đó, năm trăm người đánh mấy vạn người, chuyện gì cũng đã làm qua, huống chi chẳng qua là bị gõ hai cái như này.

Mà Hứa Thành cũng nhìn tiểu tử này với dáng vẻ cười đùa cợt nhả, vẻ mặt như đành chịu. Sao lúc mới quen hắn không nhìn ra tiểu tử này lại là một tên khôn nạn như vậy nhỉ? Dũng khí ngược lại có đủ, thậm chí có chút quá mức. Đối với chủ nhân cũng dám giễu cợt, bản thân mình thật đúng là không có biện pháp sửa trị hắn, người nói xem giận hay không giận?

“Người là thực ngốc hay là căn bản chính là ngu ngốc. Chúng ta ở nơi đây có thể nói tất cả đều là người có chỉ số thông minh cao. Ta đã nói với người rồi, trước khi nói chuyện hãy suy nghĩ một chút, chẳng lẽ người không làm được sao?” rõ ràng lực uy hiếp của Hứa Thành không đủ. Bằng Bái vẫn vẫn giữ thái độ đùa cợt đó, Hứa Thành cũng đành chịu.

“Theo như ý tứ tướng quân là muốn ép Đồng Trác rời khỏi Tư Lệ, mà không phải muốn cho hắn và chư hầu Quan Đông đại chiến một trận. Nếu nói như vậy, chỉ sợ chúng ta cũng sẽ bị phái đi đại chiến một trận cùng liên quân, không phù hợp ước nguyện bảo tồn thực lực của chúng ta. Dưới loại tình huống này, Đồng Trác nhất định cũng có thể bảo tồn đại bộ phận binh lực. Nếu nói như vậy, ngày sau Đồng Trác vẫn là chư hầu thiên hạ có thực lực mạnh nhất. Ngày sau chúng ta phải đứng ở Tư châu, lảng giềng gần phía tây Ung Châu. Đồng Trác từ Đồng Quan cùng Hàm Cốc quan, từ trên cao nhìn xuống, bất kỳ lúc nào có thể công kích chúng ta, cho nên tướng quân muốn làm ra dáng vẻ trung thành, khiến hắn cho là chúng ta ở Tư Châu thay hắn ngăn cản chư hầu Quan Đông. Sau này chúng ta tìm cơ hội, cướp lấy Đồng Quan cùng Hàm Cốc quan. Khi đó chúng ta đã có vốn liếng để liều mạng, cũng không hề sợ hãi. Nói không chừng, chúng ta còn có thể chiếm lĩnh vùng đất Ung Châu, Quan Trung thì sao” Thường Hàm chậm rãi nói

“Cắt, người cho rằng ta thật sự không biết. Ồi” Bằng Bái tỏ vẻ cực độ xem thường đối với việc Thường Hàm không có năng lực quan sát nét mặt, nhưng lại được Hứa Thành tin tưởng.

“Đừng không biết tốt xấu. Ta cũng không tin người có thể thật sự nghĩ rõ ràng như vậy. Lão Thường sợ người quá xúc động, hư mất đại sự, mới nói rõ tầm quan trọng của sự việc cho người hiểu. Người cho rằng có ai nguyện ý giảng giải cho đồ ngốc như người không?” Hứa Thành giáo huấn hắn nói: “Mặt khác” Hứa Thành lại nói: “Về sau không cho phép học ta nói chuyện, miễn cho về sau có người nói ta không biết dạy người”

“Ha ha” Bằng Bái gãi đầu tươi cười một hồi, có vẻ trung thực.

.....

Bên ngoài Hồ Lao quan, đại doanh liên quân Quan Đông. Đại tướng Viên Thiệu, lúc này đang tràn ngập một bầu không khí không quá hài hòa.

“Đồng Trác lão tặc, rõ ràng là muốn ly gián chúng ta. Đúng là cực kỳ đáng giận, hắn thật sự cho là chúng ta sẽ mắc mưu của hắn sao?” Người lên tiếng nhìn về bốn phía, thấy mọi người cũng đều nhao nhao gật đầu, hình như tán thành lời hắn nói, nhưng động tác của những người kia rõ ràng cực kỳ gượng gạo. Hắn thở dài, lắc đầu, ngồi xuống

Viên Thiệu giờ phút này đang ngồi ở vị trí chủ vị, chứng kiến Tào Tháo lên tiếng, người ứng đối rải rác, lửa giận trong lòng thiếu chút nữa không nhịn được liền bộc phát ra ngoài. Viên Thiệu không thể ngờ sẽ có loại tình huống này phát sinh. Với hiểu biết của gã về Đồng Trác, gã không cho rằng Đồng Trác là một người không giữ thể diện như vậy. Hắn không tin Đồng Trác lại trao tảo ngọt cho những người đã tát vào mặt hắn. Chẳng lẽ Đồng Trác cũng không sợ mất uy tín của mình sao? Huống chi Đồng Trác cũng không phải là người khoan hồng độ lượng.

Ngay một canh giờ trước, Đồng Trác thoảng chốc phái ra nhiều sứ giả, cầm trong tay cái gọi là thánh chỉ, đi tới tất cả đại quân doanh, tuyên bố triều đình bổ nhiệm. Ở trên thánh chỉ, Đồng Trác đều thăng quan cho mấy chư hầu tham gia khởi binh lần này. Trong những người thăng chức, Tướng Tế Bắc Bào Tín được thăng làm quận thủ Thái Sơn, Thái thú Sơn Dương Viên Di chuyển làm Thái thú Thọ Xuân, Thái thú Tây Lương Mã Đằng được thăng làm Thứ sử Tây Lương. Huynh đệ kết nghĩa của hắn là Hàn Toại tuy rằng không tới cũng được bổ nhiệm làm Thái thú Thiên Thủy. Còn có Thứ sử Từ Châu Đào Khiêm được thăng làm Từ

Châu Mục. Điều khiến cho người ta tức giận là đệ đệ của gã, Viên Thuật, từ Hậu tướng quân thoảng cái nhảy lên tới Tả xạ kỵ tướng quân, cùng một cấp với gã, còn từ Thái thú Nam Dương thăng lên tới Thứ sử Dương Châu. Hơn nữa, Đồng Trác còn đặc biệt gửi thư nói Viên Thiệu gã rằng Đồng Trác y rất đau lòng việc huynh đệ Viên Thiệu mưu phản, nhất thời tức giận, giết cả nhà Viên thị, hiện tại rất hối hận. Thế nhưng sự tình đã khó có thể vãn hồi, đành phải cho đưa đưa thi thể người nhà của bọn hắn tới, mời bọn hắn bớt đau buồn. Điều này đã xảy ra thì bỏ đi, nhưng lão già kia lại vận chuyển chút ít thi thể đến doanh Viên Thuật, tới khi hắn chạy đến quân doanh Viên Thuật, sứ giả kia nói cái gì Viên Thuật mới là trưởng tử Viên gia, cho nên thi thể sẽ đưa đến đó. Viên Thiệu tức giận cho người mang tiểu tử kia đi làm thịt ngay tại chỗ, có thể sắc mặt chúng chư hầu đã chứng minh rõ ràng tất cả mọi chuyện. Trong mắt đám gia hỏa này, căn bản không tôn kính bản thân mình. Còn cả chính Viên Thuật tiểu tử này, vậy mà ở đó dùng thân phận gia chủ mời người đến, chẳng quan tâm đến chính mình là một đại ca. Ngay tại lúc này Viên Thuật đang đánh vào mặt gã nhưng bản thân làm mình chủ liên quân Quan Đông, cũng không thể ồn ào trước mặt mọi người, tranh chấp chuyện nhà. Viên Thiệu gã đành phải cố nén cơn thịnh nộ, làm bộ khóc lớn một hồi, sau đó, không để cho mọi người kịp phản ứng, Viên Thiệu lấy thân phận mình chủ mệnh cho mọi người đến đại trưởng của mình nghị sự, muốn mượn điều này di chuyển sự chú ý của mọi người, đồng thời thị uy với Viên Thuật. Cho dù là một kẻ ngu ngốc đều có thể nhìn ra được đây là kế ly gián, vậy mà nó thật sự lôi kéo được mấy người kia. Nếu không phải Tào Tháo cùng Thái thú Bắc Hải Khổng Dung biểu thị thái độ, mặt mũi của mình đặt ở chỗ nào?

Nghĩ tới đây, Viên Thiệu lại liếc nhìn mấy người mới được thăng quan, nhất là chỗ Viên Thuật vài lần. Những người bị gã nhìn phần lớn di chuyển ánh mắt, né tránh.

“Hừ một lũ khốn nạn” Viên Thiệu hừ lạnh một tiếng trong lòng. Viên Thiệu cũng biết đây không phải thời điểm nổi giận, đành phải theo như vừa rồi Tào Tháo nói mà nói: “Mạnh Đức nói rất có đạo lý. Đồng Trác lão tặc dụng tâm hiểm ác, muốn để cho chúng ta tự sát tại. Chư vị đừng quên, lúc trước chúng ta thể đã từng uống máu ăn thề. Một khi đổi ý, tất sẽ bị người trong thiên hạ chế nhạo, đến lúc đó Đồng Trác đối phó với chúng ta có thể dễ dàng hơn nhiều so với hôm nay”

15. Quyển 1 - Chương 15

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 15: Phá được

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Viên Thiệu nói gì đi nữa cũng xuất thân thế gia, kiến thức rộng rãi, cho dù bất luận điều gì, nói chuyện trước mặt mọi người cũng đã luyện qua vô số lần, quả nhiên là có thể nói rất hay, cũng sắp xếp được lời hiệu triệu. Mấy câu nói đó nói ra, những người trong lòng có quý kia, mặc kệ trong lòng muốn gì, lại không thể không thừa nhận Viên Thiệu gã nói đúng. Nếu như cứ như vậy mà cuộc chiến phản Đồng bị dừng lại, bọn hắn cũng đều không cần phải tiếp tục lăn lộn. Người trong thiên hạ đều khinh bỉ bọn hắn. Ở thời đại sĩ tử cầm quyền này, bọn hắn cần phải dựa vào sĩ tộc mà làm việc, một khi danh dự bị hủy hoại, muốn làm thành sự tình gì, đều phải khó khăn hơn rất nhiều.

“Đúng vậy, Đồng Trác khi quân nghịch tặc, dùng kế ly gián này phân chia chúng ta. Tâm kia có thể tru, chư vị đều là thần tử xã tắc, tuyệt đối không được để cho hắn bài bố, đã quên ước nguyện ban đầu” Thái thú Bắc Hải, Khổng Dung thân là hậu nhân của thánh nhân, rất xem trọng trung nghĩa, nhìn thấy Viên Thiệu nói có chút hiệu quả, vội vàng bổ thêm vài câu để vãn hồi tâm ý chư hầu.

Tào Tháo ở một bên hoàn toàn không há hốc miệng, có thể lòng của hắn đã lạnh. Hắn biết rõ, chính mình hao tổn tâm cơ mới triệu tập liên minh chư hầu. Tuy lúc bắt đầu tâm không đủ, có thể ít nhất còn có một mục tiêu thống nhất. Thế nhưng hiện tại, liên minh này đã không tồn tại nữa, sở dĩ nó còn không giải tán,

chẳng qua là vì thể diện của mỗi chư hầu mà thôi. Nghĩ tới đây Tào Tháo âm thầm thở dài một hơi, thầm nghĩ: vẫn cố gắng hết sức một lần cuối cùng, vì vậy hấn đứng lên, lạnh lùng nói: “Chúng ta phải tiến công. Nếu không muốn bị người trong thiên hạ hiểu lầm, chúng ta nhất định phải lập tức tiến công, đánh Hồ Lao quan, thổ lộ lập trường của chúng ta với người trong thiên hạ, nếu không vô luận ngày sau chúng ta biểu lộ như thế nào, chúng ta đều là một đám người vô năng, một đám người không cha, không vua. Hôm nay, Tào Tháo, Tào Mạnh Đức ta, ở chỗ này thề với trời, ta không đội trời chung cùng với Đồng Trác, nếu như trái lời thề này, ngày sau tất bị vạn đao phân thân, chết không có chỗ chôn”

Dứt lời, hấn quay người nhìn Viên Thiệu, chấp tay nói: “Mời minh chủ hạ lệnh, tiến công Hồ Lao quan” thanh âm chém đĩnh chặt sắt, khiến cho chư hầu đang ngồi tim đập nhanh một hồi.

“Nói hay lắm, ty chức cũng mời minh chủ hạ lệnh, ba huynh đệ ta nguyện xung phong” một tướng lãnh sắc mặt trắng nõn một mực ngồi ở sau lưng Công Tôn Toản, đứng lên, hướng Viên Thiệu nói. Phía sau, theo sát hấn là hai vị huynh đệ, Quan Vũ Quan Vân Trường cùng Trương Phi Trương Dực Đức. Lúc này, hai người này, một người mắt phượng trợn lên, một người phần nộ râu tóc dựng đứng, lập tức trong doanh trướng tràn ngập một cỗ sát khí, khiến cho những chư hầu bất mãn đối với lời nói của Tào Tháo nổi lên từng trận hàn ý trong lòng. Nguyên một đám muốn phản đối phải ngậm miệng, trong đó kể cả Viên Thuật.

Viên Thiệu cũng mãnh liệt đứng lên, nói: “Đúng vậy, tiến công Hồ Lao, Lã Bố đều bị chúng ta đánh bại, còn có ai có thể ngăn chúng ta. Hiện tại ta dùng danh nghĩa minh chủ, tất cả chư hầu nghe lệnh. . .”

“Mời minh chủ hạ lệnh” chư hầu đồng thời đứng lên, chấp tay nghe lệnh mặc kệ có người phản đối hay không, lúc này tuyệt đối không phải thời cơ. Tào Tháo tuyên ngôn thiết huyết, huynh đệ Lưu Bị trước trướng thỉnh thảo phạt, đẩy muốn chư hầu vào hoàn cảnh khó lường không thể không chiến. Nói cách khác, Viên Thiệu chỉ cần nói một câu, có thể cho kéo người phản đối người đi ra ngoài chém đầu. Những người đang ngồi đây, ai có thể đánh thắng được ba huynh đệ Lưu Quan Trương, huống chi sau lưng Viên Thiệu chính là Nhan Lương cùng Văn Sữu.

“Hôm nay chư hầu quay về doanh chính đồn binh mã, ngày mai đại quân lao thẳng tới Hồ Lao quan” Viên Thiệu cảm giác mình chưa bao giờ đồng dạng như này, thật có chút đã ghiền.

Tào Tháo nghe xong quân lệnh này, thiếu chút nữa xông đi lên cho Viên Thiệu hai cái tát tai. Người này có đầu óc gì vậy? Thời gian một ngày, không thể xảy ra chuyện gì sao? Hấn coi chư hầu đều là đồ dân sao? Còn thả bọn hấn quay về doanh, sợ bọn hấn không ai bảo vệ sao? Trong tay có binh, ai sợ ai? Người, Viên Thiệu cũng không phải có binh lực mạnh nhất, bỏ lỡ thời cơ lúc này, muốn một lần nữa làm cho chư hầu đồng lòng đánh một trận, nói dễ vậy sao? Những nghĩ thì như thế, Tào Tháo cũng không khỏi không phụ họa nói: “Cần tuân quân lệnh của minh chủ” nhưng khí thế thấp đi rất nhiều.

Tào Tháo đứng dậy quay về doanh, hấn nhìn thoáng qua Lưu Bị, cũng nhìn thấy một người với ánh mắt thất vọng. Lúc này, Lưu Bị cũng nhìn về phía hấn, hai người đồng thời khẽ lắc đầu, quay người ra đại trướng.

“Báo. . .” “Báo. . .” Một người lính liên lạc bước nhanh tới, giọng nói dồn dập khiến cho chư hầu đang đi ra đều dừng bước, thậm chí Viên Thiệu cũng từ trong trướng đi ra.

“Báo. . . , Tôn Kiên tướng quân phá được Tị Thủy Quan, đã mang binh đánh giết tới Lạc Dương rồi”

Các chư hầu lặng người, cực kỳ khiếp sợ.

“Lập tức khởi binh, tấn công Hồ Lao quan” Tào Tháo kịp phản ứng trước nhất, quát to. Hấn mặc kệ Tôn Kiên phá được Tị Thủy Quan như thế nào, dù sao Tôn Kiên đã tấn công vào, Đồng Trác nhất định cũng đã nhận được tin tức. Đồng Trác nhất định phải đi bảo vệ Lạc Dương, lực lượng phòng ngự Hồ Lao quan nhất định giảm mạnh. Lúc này không đánh, đợi khi nào?

“Đúng, đúng” Viên Thiệu phụ họa nói. Gã là người giết mình nhất trong mọi người, giết mình vì chiến lược của Tôn Kiên, đồng thời lại tức giận vì thắng lợi của Tôn Kiên. Chính mình suất lĩnh đại quân tấn công Hồ Lao quan thật lâu, cũng không thể đem phá được. Tôn Kiên chỉ dựa vào mấy ngàn binh mã vậy mà đánh chiếm Tị Thủy Quan chắc chắn không dưới Hồ Lao quan. Vị trí minh chủ này của mình, chẳng lẽ thật sự không giữ được sao? Cũng may Tào Tháo kịp thời gào to nhắc nhở gã, lập tức tấn công Hồ Lao. Chỉ cần

có thể đánh chiếm Hồ Lao quan, chính mình vẫn là đại anh hùng thiên hạ mà thắng lợi của Tôn Kiên cũng thành phụ trợ cho chính mình.

Lập tức, Viên Thiệu lập tức hạ lệnh: “Chúng tướng lập tức tất cả quay về trong doanh, một canh giờ sau, binh phát Hồ Lao”

“Tuân mệnh” chúng chư hầu lên tiếng. Lúc này không có bất kỳ tiền boa nào. Dù sao hiện tại Tôn Kiên đã công tiến vào quan ải, mấy trăm chư hầu cùng hân đồng thời canh giữ ở Tị Thủy Quan khẳng định cũng sẽ cùng theo vào. Nếu chính mình cũng không có chút công tích, ngày sau thật sự sẽ không mặt mũi nào nhìn thấy người trong thiên hạ. Hiện tại, bọn hân là một tổn hại cùng tổn hại, một vinh tất cả cùng vinh

Lúc này, Đồng Trác cũng không phải đã biết tin tức Tị Thủy Quan bị mất như Viên Thiệu cùng Tào Tháo tướng tượng. Thế nhưng đúng là Đồng Trác đang trên đường quay về Lạc Dương: “ Lý Nho, theo ý người, chư hầu Quan Đông đại khái sẽ xảy ra nội loạn từ chỗ nào?” Đồng Trác hỏi

“Ăn tướng, tiểu tể cho rằng, bọn hân cũng nên có chút thời gian chờ đợi. Mâu thuẫn cũng nên tích góp một chút mới có thể bộc phát” Lý Nho nở nụ cười, hân có sở trường nhất chính là ở phương diện này. Thói đời này, những người này là người như thế nào, hân hiểu rõ ràng. Chỉ một chút lợi cực nhỏ, nói không chừng có thể để cho bọn hân chém giết lẫn nhau, hướng chi lẫn này bọn hân ném ra nhiều mối như vậy, cũng nên có ít người cắn câu? Điều khiến cho hân đặc ý là châm ngòi cho huynh đệ Viên Thiệu Viên Thuật phản bội, cái gọi là thanh quan khó quản việc nhà, Viên Thiệu có danh vọng cao hơn so Viên Thuật, có thể Viên Thuật là con vợ cả, nhưng mà hai người cũng không phải đồ tốt đẹp gì, đều là loại người vì lợi ích cá nhân, cho dù không thể làm khó, ở riêng là chuyện cũng không phải không thể xảy ra, bởi như vậy, lực hiệu triệu của Viên gia bốn đời Tam công liền giảm bớt đi nhiều, đối phó cũng dễ dàng hơn nhiều

“Chỉ là chúng ta vẫn cần cẩn thận” hân nói tiếp: “Trong liên quân Quan Đông dù sao vẫn có người có kiến thức bất phạm. Nói không chừng sẽ tìm ra biện pháp phân tán lực chú ý của chư hầu, thí dụ như tấn công Hồ Lao quan”.

“Ha ha, vậy thì như thế nào, ta để Phụng Tiên ở lại Hồ Lao, chẳng lẽ lại còn không thủ được sao? Chỉ cần nhuệ khí thoáng qua đi, đám ranh con kia sẽ không chịu được nữa, ha ha ha” Đồng Trác đặc ý cười to. Lý Nho cũng ở một bên cũng cười theo, không uống phí một binh một tốt, lại có thể giải quyết liên quân Quan Đông. Ngẫm lại đều thoải mái, sao có thể không cười?

.....

“Lão Thường, người nói, Đồng đại thừa tướng của chúng ta nghe được tin tức Tị Thủy Quan thất thủ sẽ làm sao?” Hứa Thành lại ném ra một vấn đề. Chỉ là lúc này bên cạnh hân chỉ có quân đồn điền Thường Hâm, những người khác đều có nhiệm vụ, cũng đã xuất phát.

“Lá gan của Đồng đại thừa tướng đã không bằng khi hân còn trẻ, lúc chinh phạt Tây Lương thì lớn hơn. Nghe tin tức này, chỉ sợ là sẽ lập tức cho Lã Bố đến bảo vệ hân để tránh cho mình khỏi bị tổn thương gì đó. Dù sao người ta là thừa tướng, thân kiêu thịt mặc. Ngài nói có đúng hay không, tướng quân?” Thường Hâm hạ một quân cờ xuống bàn cờ ở trước mặt hai người, “Con mã ngọa tào (*khó vào đời - câu cửa miệng của dân đi làm khi gặp khủng hoảng kinh tế) ”

“Ai nha trình độ cờ của người thật sự càng ngày càng lợi hại. Ta chính là sư phó của người” Hứa Thành ra vẻ kinh ngạc, đưa tay ứng một chiêu, còn nói thêm: “Đúng vậy, Đồng Trác nhất định sẽ cho Lữ Bố rút quân về đi ngăn cản Tôn Kiên. Dù sao, Từ Vinh bị người vây ở Huỳnh Dương. Những người khác không ai là đối thủ Tôn Kiên”

“Ăn ngài một con” Thường Hâm chuyên chú nhìn bàn cờ, nói: “Bởi như vậy, khi nhận được tin tức, quân bản bộ Viên Thiệu tấn công Hồ Lao sẽ thuận tiện hơn nhiều. Chỉ cần có thể biết dùng chư tướng dưới trướng, thí dụ như ba huynh đệ Lưu Quan Trương, đánh chiếm Hồ Lao đã nắm chặt bảy thành”

“Ha ha, Đồng Trác bị hai mặt uy hiếp” Hứa Thành cười có chút gian xảo nói: “Này, quân này không thể ăn, đã sớm nói với người, như vậy đã từ biệt đời ngựa rồi”

“Chẳng lẽ Đồng Trác thật sự sẽ không để cho ngài đi cứu giá, điều này không hợp tính tình của hân” Thường Hâm cũng đành chịu buông quân cờ vừa mới ăn trong tay xuống.

“Đừng quên, quân đội của ta trước kia gọi cái gì?” Hứa Thành hơi lộ ra ý tứ: “Vào pháo đầu”

“Gọi là Cẩm quân?” Thường Hâm ngẩng đầu, hần cảm thấy trong đầu có chút bột nhão, “Ngài đừng hỏi ty chức vấn đề này, quấy rầy mạch suy nghĩ đánh cờ của ty chức”

“Ha ha, không có ý tứ. Ai kêu người tiến bộ quá nhanh ” Hứa Thành thoáng có chút xấu hổ. Chỉ là dùng loại thủ đoạn này để đối phó một kỳ thủ cờ tướng, có thể thấy được kỹ năng đánh cờ của bản thân hần tệ như thế nào: “Quân đội của ta vốn chính là cẩm quân. Người suy nghĩ một chút sẽ thấy. Viên Thiệu, còn có Tào Tháo, trước kia bọn hần đều là Hiệu úy Cẩm quân. Cho dù Đồng Trác không thể nghĩ ra, Lý Nho cũng sẽ nghĩ tới”

“Đúng vậy, một khi tên gia hỏa này có lực hiệu triệu quá lớn, cho cẩm quân của ngài đến đến, nếu như bất ngờ làm phản, Đồng Trác hần phải đối mặt với địch nhân, ít nhất gia tăng thêm mấy vạn, hơn nữa còn được trang bị tốt, tinh binh nghiêm chỉnh huấn luyện. Hần không có lá gan mạo hiểm” Thường Hâm nói.

“Cho nên, ta có thể bạo gan để cho thủ hạ đều đi ra ngoài, chỉ cần không chạm mặt, cũng không khiến cho Đồng Trác sinh nghi” hai mắt Hứa Thành tỏa ánh sáng, nhìn quân pháo ở dưới con mã.

“Chớ đắc ý” Thường Hâm chỉ vào quân xe của Hứa Thành: “Thế nhưng Đồng Trác còn có hơn mười vạn đại quân, hạ quyết tâm đánh lớn một trận, cơ hội thắng lợi là rất cao. Dù sao chư hầu Quan Đông không đồng lòng”

“Cái này phải nhìn chúng ta” Hứa Thành nói: “Tiểu tốt qua sông”

Lúc này Đồng Trác đang nổi giận lôi đình đối với Quách Tỹ ở trước mặt: “Ta cho người bảo người quay về lúc nào, còn dẫn theo quân đội. Chẳng lẽ bên cạnh ta có người tạo phản, binh lực của ta không đủ dùng sao? Ài?”

Quách Tỹ quỳ gối tại chỗ, sợ hãi rụt rè nói: “Mạt tướng thật sự không phải một mình điều binh. Mạt tướng thật sự nhận được quân lệnh của thừa tướng, nói chư hầu Quan Đông phái người đến Lạc Dương làm loạn. Gia tộc quyền thế Lạc Dương cũng có không ít gia nhập vào đó. Lúc này Lạc Dương đã đại loạn. Người truyền lời còn nói, liên quân Quan Đông đang tấn công mạnh Hồ Lao. Thừa tướng không thể phân binh, đành phải cho mạt tướng suất quân đi bình định” Dưới loại tình huống này, hần còn có thể nói kỹ càng sự tình, đủ thấy Đồng Trác cũng biết dùng người. Nói gì đi nữa bên người Đồng Trác cũng vẫn có không ít người tài.

“Ân tướng, lần này tất nhiên là có người cố ý dùng kế điều Quách Tỹ tướng quân đi. Chúng ta. . .” Lý Nho sẽ không bỏ qua cơ hội ban ơn lấy lòng Đại tướng cầm quân, chỉ có điều lợi không có điều xấu.

“Báo. . .” tên lính liên lạc kéo dài thanh âm, chỉ e người khác không biết hần đã đến, “Báo, Lý Thôi tướng quân truyền đến công văn cấp tốc. Tôn Kiên cường công Tị Thủy Quan, Tị Thủy Quan thủ vệ không đủ, đã thất thủ rồi”

“Người nói cái gì?” Đồng Trác túm lấy vạt áo trước của tên lính liên lạc kéo lên: “Người nói lạ một lần nữa” Đồng Trác quát lên.

“Tỹ. . . Tị Thủy Quan mất. . . Thất thủ” tên lính liên lạc lắp bắp, tốt xấu cố ra thốt ra vài lời nói.

16. Quyển 1 - Chương 16

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 16: Cướp bóc

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

“Ta giết người” Đồng Trác bộc lộ bộ mặt hung ác, một tay túm lấy người tên lính đáng thương, đánh văng ra thật xa. Có thể thấy được truyền thuyết Đồng Trác có sức mạnh không phải nói ngoa

“Người, chính là người. . .” Đồng Trác chỉ tay Quách Tỷ còn quỳ ở nơi đó, “Tỵ Thủy quan của ta thất thủ, người nói ta nên làm cái gì bây giờ, nói!”

“Thừa tướng, mặt tướng luôn trung thành, thừa tướng tha mạng...” Đồng Trác rống to một tiếng khiến Quách Tỷ sợ tới mức toàn thân run rẩy. Hắn vội vàng ôm lấy đùi Đồng Trác xin tha, đau khổ cầu khẩn

“Thừa tướng, đại chiến sắp tới, lúc này giết tướng sẽ bất lợi ...” Lý Nho mới vừa rồi bị tin tức Tị Thủy Quan thất thủ đánh cho một đập vào mông, lúc này mới có phản ứng. Hắn nhìn thấy Quách Tỷ ôm đùi Đồng Trác cầu khẩn, còn tưởng rằng Đồng Trác muốn giết hắn, vội vàng xin tha

“Ai nói ta muốn giết tên ngu ngốc này. Ta còn sợ ô uế tay của ta. Hiện tại chúng ta phải làm sao, Tị Thủy Quan thất thủ, Hồ Lao cũng nhất định khó bảo toàn, vậy phải làm sao bây giờ? Đều là vì thằng ngu xuẩn này” Đồng Trác một cước đá Quách Tỷ sang một bên, Quách Tỷ vẫn không thấy bất mãn, có thể giữ được tánh mạng, còn tốt hơn bất kỳ điều gì khác

“Thừa tướng, mặt tướng dẫn người đi đoạt lại Tị Thủy quan” Quách Tỷ biết rõ mạng nhỏ của mình đã được bảo vệ, hắn bắt đầu cân nhắc phương pháp có thể bảo trụ chức quan.

“Phế vật Tôn Kiên dễ đối phó như vậy sao? Lý Thôi trú đóng ở cửa ải hiểm yếu còn không địch lại, người đánh bại hắn? Cút qua một bên cho ta” Đồng Trác lại đá Quách Tỷ sang một bên.

Lúc này, các tướng lĩnh Trương Tế đang hộ tống Đồng Trác hồi kinh nghe tin tức cũng chạy tới, cùng nhau thương nghị với Đồng Trác, sự tình đã cấp tốc, phải lập tức quyết định một chủ ý.

“Chúa công, đa số binh mã của chúng ta đã cấp cho Ôn Hầu phòng ngự Hồ Lao quan, chỉ cần một Tôn Kiên thì chúng ta không sợ, có thể trước Tị Thủy Quan còn có những chư hầu khác, bọn hắn tất nhiên sẽ theo sát Tôn Kiên mà vào. Cho dù tăng thêm người cho Quách Tướng quân, thuộc hạ chỉ sợ vẫn không đủ binh lực...” Trương Tế nói như vậy.

“Sao ta có thể không biết điều đó?” Đồng Trác buồn bực nói: “Điều mấu chốt là chúng ta nên làm gì bây giờ?”

“Không bằng điều quân đội của Hứa Thành. Hắn huấn luyện lâu như vậy, cũng nên ra thêm chút sức rồi” Phàn Trù rời khỏi Tây Lương không bao lâu, đến Lạc Dương thời gian ngắn, chứng kiến Hứa Thành thăng quan nhanh như bay, hắn đã sớm có tâm lý bất bình.

“Không thể, không thể” Đồng Trác còn chưa mở miệng, Lý Nho liền tranh thủ thời gian hủy bỏ đề nghị của hắn: “Quân đội dưới trướng Hứa Thành vốn đều là cấm quân. Bọn người Viên Thiệu với Tào Tháo đã từng là Hiệu úy cấm quân. Một khi bọn hắn có thể cổ động cấm quân bất ngờ làm phản, chúng ta ngay cả một cơ hội đánh trả cũng không có”

“Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Phàn Trù châm chọc.

“Ân tướng, chuyện cho tới bây giờ, chỉ có triệu hồi Ôn Hầu, quyết chiến một lần cùng chư hầu Quan Đông” Lý Nho ôm quyền nói đối với Đồng Trác.

Đồng Trác nhắm mắt lại

“Ân tướng” “Thừa tướng” tất cả mọi người rất lo lắng, đây chính là thời khắc sống chết tồn vong.

“Tốt, lập tức truyền lệnh Phụng Tiên. Ta muốn quyết chiến cùng đám tiểu tử kia ở quan nội, yêu cầu hắn lập tức lui quân về. Chỉ cần lưu mấy vạn binh mã thủ vệ Hồ Lao quan là được rồi” Đồng Trác mở hai mắt, phát ra giọng nói hung ác.

“Nếu ta là Đồng Trác, ta sẽ co rút lại tất cả binh lực một chút, chủ động xuất kích, trước tiên phái binh lực nhỏ quấy rối, trì hoãn Viên Thiệu trên đường tiến quân, đồng thời trực tiếp cho kỵ binh của Lã Bố làm tiên phong, lợi dụng thủ vệ ở quan nội đã lâu, quen thuộc ưu thế địa hình, tấn công Tôn Kiên dọc đường. Dù sao ‘nỗ mạnh hết đà không thể đâm thủng lụa trắng’, quân của Tôn Kiên vừa mới trải qua đại chiến, mặc dù thiện chiến, gặp một Lã Bố dũng mãnh, có thể nói là thua không nghi ngờ” Hứa Thành uống một chén rượu, tuy rằng uống không tốt, dù sao cũng phải tỏ vẻ một chút. Ai bảo mình thật vất vả thắng một ván? Cao hứng mà.

“Mà nếu như Viên Thiệu nghe nói Tôn Kiên thất bại, với tính cách yêu quý tính mạng của mình, trên lòng gã cũng sợ tới ba phần. Một khi chủ tướng e sợ, hơn nữa liên quân Quan Đông lại từng ném qua nhiều thiết thời lớn trong tay Lã Bố, nhìn thấy Lã Bố đánh tới, nếu không bại lui, chỉ sợ không có ý trời dù có mãnh tướng, cũng khó chống đỡ đại cục” Thường Hâm cũng uống một ly, sắc mặt khó coi, ai kêu Hứa Thành thật sự quá xấu.

“Đúng vậy, chỉ cần nắm lấy cơ hội, tấn công mãnh liệt một chút, chỉ sợ Viên Thiệu không cả dám ở lại Hồ Lao quan. Một khi như vậy, hai quân lại trở về khởi điểm. Nếu như Đồng Trác hoặc là Lữ Bố lớn gan một chút, trực tiếp xông ra chém giết, cái gọi là trò khôi hài mười tám lộ chư hầu thảo Đồng, nên kết thúc thôi” Hứa Thành nhún mày, rượu này khó uống hơn so với thường ngày

“Sau khi Đồng Trác đánh bại chư hầu Quan Đông, liên quân Quan Đông cũng không trụ được bao lâu. Viên Thiệu vì tìm người chịu tội thay thất bại này, tất nhiên sẽ trách tội Tôn Kiên. Hắn nhất định sẽ cho Tôn Kiên các loại tội danh như tự tiện xuất binh. Sau đó thì với tình hình nóng nảy của Tôn Kiên, hắn không tìm Viên Thiệu đốc sức liều mạng cũng đã rất tốt, có thể mười tám lộ chư hầu sẽ thật sự giải tán” Thường Hâm nhìn xem Hứa Thành rất không hiểu, rượu ngon như vậy đều nhỏ ra, thực lãng phí.

“Trên thực tế bọn hắn đã sớm giải tán, chẳng qua là thiếu một người dẫn đầu mà thôi” Hứa Thành lại một lần phục rượu, đây không phải nước đầy chứ?

“Đáng tiếc cũng không biết là mệnh của bọn hắn không tốt hay là ông trời e ngại mạng của bọn hắn quá tốt, để cho chúng ta ở trong tối đâm một dao” Thường Hâm nâng cốc nói: “Nhất định Đồng Trác sẽ bại lui. Vấn đề là liên quân Quan Đông phải đối mặt với thời kỳ đau khổ”

“Đúng thế, tiểu tử Viên Thiệu diều võ dương oai ở trước mặt ta, còn có Tào Tháo lên mặt với ta, không để ta vào mắt. Ta sẽ cho bọn hắn đẹp mắt” Hứa Thành kêu gào.

Thường Hâm khẽ run rẩy, không thể nghĩ ra tướng quân vẫn còn mang hận. Hắn nhìn chung rượu ở trước mặt mình, cầm lên rót vào miệng.

Hứa Thành nhìn Thường Hâm, vui mừng: rốt cuộc tìm được tri âm rồi. Rượu này vốn uống không tốt mà.

“Nghĩa phụ, hãy cho hài nhi mang đủ binh mã đánh một trận cùng Tôn Kiên. Hài nhi nhất định đem đầu của hắn hiến cùng nghĩa phụ” Lã Bố nói

“Con ta không thể khinh địch” Đồng Trác khoát tay một cái nói: “Mặc dù Tôn Kiên là người Giang Đông, cũng là người dũng lược. Nhớ năm đó hắn cùng với ta cùng theo Hoàng Phủ Tung chinh phạt nghịch tặc Tây Lương, người này lúc ấy chiến dũng mãnh, không người có thể chống đỡ. Lúc này, hắn sĩ khí đang thịnh, chúng ta vẫn nên tụ tập đại quân tới đánh một trận, mới ổn thỏa”

“Thế nhưng quân bản bộ của Viên Thiệu chỉ sợ đã bắt đầu tấn công Hồ Lao quan rồi. Lúc hài nhi rời đi, đã được báo bọn hắn đang chinh quân” Lã Bố vội la lên.

“Ôn Hầu không cần sốt ruột” Lý Nhạo một mực đi theo bên cạnh Đồng Trác, lúc này hắn nói: “Hồ Lao còn có mấy vạn đại quân. Viên Thiệu chẳng qua là không hiểu quân sự, trong lúc cấp thiết tất nhiên khó có thể công phá. Chỉ cần chúng ta nhân cơ hội này đánh bại Tôn Kiên, Viên Thiệu nghe thấy tất nhiên sẽ lui lại”

“Thừa tướng, việc lớn không tốt” Trương Tế thở mạnh vọt vào

“Chuyện gì mà kinh hoảng như vậy?” Đồng Trác bất mãn nói: “Không phải ngươi đang chinh quân chuẩn bị chiến tranh sao?”

“Thừa tướng, việc lớn không tốt rồi” Trương Tế kêu lên: “Lạc Dương đại loạn”

“Người nói cái gì?” Đồng Trác lại một lần nữa bị chấn động nhảy dựng lên

.....

“Lão Lê, người nói, có phải tướng quân rất cay độc hay không?” Bàn Bái lại một lần phát khởi công kích với danh dự của Hứa Thành.

“Có chút” Lê Phương vốn là một người không quá thích nói chuyện, nhưng sau khi Bàn Bái không ngừng cố gắng, rốt cục hắn nói nhiều hơn. Ít nhất, ở trước mặt Bàn Bái là như thế, ai kêu Bàn Bái hắn có bản lĩnh có thể nói chuyện liên tục ba ngày tuy rằng nghe nói là Hứa Thành nghĩ ra được chiêu chinh hắn, có thể đây cũng là bản lĩnh.

“Ai” Bàn Bái thở dài, đáng vẻ trách trời thương dân: “Người hãy nhìn xem một chút, thành Lạc Dương đã thành cái dạng gì rồi. Người nói tướng quân sao lại nhẫn tâm như vậy?”

“Nếu người, người sẽ hung ác” Từ Hoảng không chút khách khí vạch trần suy nghĩ chân thật của Bàn Bái, phảng phất làm như không thấy ánh lửa xa xa ở trong thành Lạc Dương. “Tuy rằng chúng ta thiêu hủy nhà cửa của dân chúng, nhưng ngăn cản bọn họ bị đuổi khỏi Lạc Dương, lại tương đương với cứu được mạng của bọn họ, huống chi chúng ta còn bảo vệ tài sản của bọn họ. Nếu như là Đồng Trác, sợ là hoàn toàn không để lại bất kỳ cái gì cho bọn họ”

“Hơn nữa, ngày sau chúng ta cùng dân chúng xây dựng lại nhà của bọn họ. Khi đó bọn họ sẽ thấy chúng ta cùng chung hoạn nạn với bọn họ. Quân đội có thể tin cậy như vậy, những dân chúng này sẽ là hậu thuẫn cực kỳ có lực cho chúng ta”

“Công Minh, đừng như vậy, không phải ta nói phải cướp sạch gia sản của những gia tộc quyền thế Lạc Dương sao? Người không nhớ kỹ sao?” Bàn Bái rõ ràng tỏ vẻ mình là người vô tội.

“Nếu không để lại cho Đồng Trác một ít đồ, chỉ sợ hắn cũng không bỏ được mà rời đi. Đoạt thức ăn trước miệng cọp, vẫn cẩn thận một chút thì tốt hơn. Người cũng đừng có nghĩ ta sẽ thả người vào thành. Hãy ở lại ngoài thành, có lúc cần người xuất lực” Từ Hoảng được Dương Nhị nhắc nhở, nhất định phải coi chừng Bàn Bái, không cho phép hắn gây ra chuyện gì.

“Đã biết” Bàn Bái bĩu môi, thật không biết chuyện gì xảy ra, tất cả mọi người đều coi hắn như một nhân vật nguy hiểm

“Báo” từ xa bên ngoài chạy tới một con ngựa, người cưỡi ngựa mặc trang phục quân Tây Lương. Cần phải biết rõ, đến hiện tại, quân đội của Hứa Thành vẫn là cấm quân: “Có một đám người Hung Nô cũng gia nhập cướp bóc, còn cướp bóc không ít bách tính Lạc Dương, đã chạy ra ngoài theo cửa bắc rồi”

“Người Hung Nô?” Ba người liếc mắt nhìn lẫn nhau. “Bọn chúng ước chừng có bao nhiêu người?” Từ Hoảng hỏi

“Không nhiều lắm, ước chừng chỉ có mấy ngàn người. Chỉ là chúng ta không tra được rõ ràng cụ thể có bao nhiêu người ”

“Lão Từ, Công Minh” Bàn Bái vội vàng nói: “Làm sao bây giờ? Chẳng lẽ lại khiến cho tên gia hỏa này chạy như vậy?”

“Ai” hai người Từ Hoảng, Lê Phương thở dài. Không còn cách nào khác, ai kêu trong ba người chỉ có quân bản bộ của Bàn Bái là kỵ binh. Xem ra, lúc này muốn không pháí hắn cũng không được.

“Bàn Bái nghe lệnh” Từ Hoảng hạ lệnh: “Mệnh người lập tức chỉ huy quân bản bộ truy kích Hung Nô, không được sai sót”

“Tuân lệnh” Bàn Bái vừa chấp tay, quay người rời đi

Chỉ chốc lát sau, mấy ngàn thiết kỵ nhanh chóng lao đi.

17. Quyển 1 - Chương 17

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 17: Mảnh hổ Giang Đông

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

“Thừa tướng, trong thư nói, ngay trong đêm hôm nay chúng ta có một ít binh sĩ nổi lên xung đột cùng gia tộc quyền thế Lạc Dương. Người của chúng ta chịu chút thiệt thòi, tìm người tính sổ. Kết quả, không biết sao, cuối cùng trở thành toàn bộ tướng sĩ lưu thủ Lạc Dương xung đột cùng gia tộc quyền thế Lạc Dương, còn có người gây ra đại hỏa hoạn, cũng may đều đốt nhà cửa của dân chúng, nhưng có không ít dân chúng vì tránh loạn cục, đều trốn ra ngoài thành Lạc Dương. Bởi vì như vậy đã khiến toàn bộ bách tính Lạc Dương chạy ra ngoài, binh sĩ chúng ta lưu thủ không đủ, vì đối kháng những gia tộc quyền thế kia, không thể nào ngăn cản” Trương Tế đọc một phong thư.

“Khốn khiếp, khốn khiếp, con mẹ nó” Đồng Trác rít gào nói; “Gia tộc quyền thế chó má nào dám đối nghịch cùng lính của ta? Ta lột da bọn chúng”

“Trong thư không nói” Trương Tế lắc đầu nói.

“Ân tướng, nhất định là có quan hệ cùng Viên Thiệu, nói không chừng là nội ứng cho bọn Viên Thiệu” Lý Nho nói

“Nội ứng?” Đồng Trác toát mồ hôi trán. Nếu là nội ứng thì phiền toái, y biết rõ những gia tộc quyền thế này có bao nhiêu năng lượng, trong tay từng gia tộc quyền thế cũng có thể ít nhất gom lại được mấy trăm gia đình, mà những đại gia tộc quyền thế thậm chí có thể lập tức xuất ra mấy ngàn người. Lạc Dương thân là thủ đô Đại Hán, trong đó đến cùng có bao nhiêu gia tộc quyền thế. Ai cũng hiểu rõ, Viên gia bốn đời Tam công có quan hệ cùng bọn họ. . .

“Thừa tướng, làm sao bây giờ?” Rất hiển nhiên, Lý Nho cũng nghĩ đến tính nghiêm trọng trong đó, hấn lập tức nóng nảy.

“Đáng giận, làm như Đồng Trác ta dễ khi dễ phải không?” Đồng Trác nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Trương Tế, người không cần tham chiến, lập tức mang theo binh mã bản bộ, đi Lạc Dương, bắt hết tất cả gia tộc quyền thế Lạc Dương cho ta, tịch thu gia sản của bọn hấn cho ta. Kẻ nào dám phản kháng, giết không tha. Hừ, đấu với ta, Lão Tử diệt gọn các người”

Trương Tế linh mệnh mà đi. Khi hấn ra đi, Lý Nho thấy được khóe miệng của hấn có vẻ tươi cười. Lý Nho biết rõ hấn đang cao hứng có cơ hội phát tài, nhin không được thăm mắng vài câu. Lý Nho hấn cũng rất muốn đề nghị Đồng Trác rằng làm như vậy sẽ hoàn toàn phá hư nền tảng ở Lạc Dương, nhưng nhìn thấy sắc mặt Đồng Trác, Lý Nho vẫn thu hồi đề nghị này, không đáng vì mấy gia tộc quyền thế chọc thừa tướng tức giận. Lý Nho đã nghĩ như thế.

“Báo, Lý Thôi tướng quân đã trở về, bị trọng thương”

Đồng Trác với Lý Nho vội vàng đi ra ngoài đón.

.....

Tị Thủy Quan, binh sĩ của Thứ sử Dự Châu, Khổng Do vừa mới đi qua, hấn là người cuối cùng tiến vào Tị Thủy Quan. Sau khi hấn đi qua, toàn bộ Tị Thủy Quan đã trống không, không có lực lượng canh phòng.

Lúc này, một đội binh sĩ đi tới, bọn chúng không mang bất luận cờ hiệu gì, chẳng qua lặng yên đi xuyên qua Tị Thủy quan. Trong đội ngũ, Dương Nhị đang chia tay Vương Việt.

“Vương sư phó, ta đi ra ngoài trước, ngài cần phải đánh cả phần của ta, bằng không thì ta không để yên cho ngài” Dương Nhị nói

“Ha ha, điều này có chút khó khăn” Vương Việt cười nói: “Đám tiểu tử này, hãy xem đám tàn binh kia của chúng đã biết rõ bọn chúng là cái gì, căn bản cũng không thể chịu được một kích. Nếu như đánh cả phần của người, chẳng phải bọn chúng không có đường sống sao? Tướng quân cũng sẽ không đồng ý”

“Đúng vậy” Dương Nhị cười cười tự giễu, nói: “Nếu như vậy, ta đành đi ra ngoài mà thôi” hắn nhìn thấy binh sĩ dường như đều đi đến, liền nói: “Ta đi ra bên ngoài cùng bọn hắn. Vương sư phó, sự tình bên trong, giao cho các người. Cáo từ”

“Cáo từ. Chú ý một chút” Vương Việt chấp tay nói: “Đừng quên hỏi thăm lão Hà thay cho ta”

“Đã biết” Dương Nhị trả lời từ xa.

“Lý Thôi tướng quân vốn chỉ huy chiến đấu ở lâu thành, tuy rằng quân của Tôn Kiên dũng mãnh nhưng cũng khó có thể phá được Tị Thủy Quan. Thế nhưng một mũi tên bắn lên bắn trúng Lý tướng quân, lập tức quân ta lòng quân đại loạn, quân của Tôn Kiên mới thừa cơ chiếm lĩnh Tị Thủy Quan. Trong khi đó quân ta thiếu chỉ huy, chỉ có thể bại lui” phó tướng của Lý Thôi trả lời câu hỏi của Đồng Trác, nói.

“Đáng giận” Hôm nay Đồng Trác hoàn toàn không vừa ý. Y liên tiếp nhận được ba tin tức xấu khiến cho y cực kỳ giận dữ. Hiện tại, Đồng Trác nhìn thấy Lý Thôi hôn mê bất tỉnh nằm ở trên phản, quả thật trên bờ vai, một mũi tên cắm vào rất sâu. Nếu như không phải cứu chữa kịp thời, chỉ sợ lúc này Lý Thôi đã xong rồi. Thế nhưng Đồng Trác lại không thể nghỉ nhiều trong lúc này, tên tiểu Hiệ vừa rồi lại vào bẩm báo: Tôn Kiên đã ở phía trước không xa.

“Tôn Kiên, hãy để cho ta xem, những năm này người đến cùng lợi hại đến trình độ nào” Đồng Trác lẩm bẩm nói. Lúc Đồng Trác nói lời này, trên người của y mơ hồ lại hiện ra khí phách tung hoành Tây Lương năm đó.

Cuối cùng Tôn Kiên đã tới, nhưng hắn phải đối mặt không phải là tường thành Lạc Dương như trong tưởng tượng, mà đối mặt với Đồng Trác tự mình dẫn đầu hơn mười vạn đại quân.

“Chúa công, làm sao bây giờ?” Trình Phổ ở bên hỏi

“Tại sao bọn chúng lại ở chỗ này?” Hoàng Cái cũng khó hiểu, lo sợ không yên.

“Hừ” Tôn Kiên hừ lạnh một tiếng, nói: “Đồng Trác, thằng này rất sợ chết, chỉ sợ là đang quay về Lạc Dương thôi, như vậy vừa vặn tránh khỏi chúng ta còn phải công thành, truyền lệnh xuống, chuẩn bị chiến”

“Thế nhưng chúa công, quân ta nhân số quá ít, sợ không phải là địch thủ” Trình Phổ đề nghị.

“Tôn Kiên ta từ lúc nào thì lâm trận lùi chưa?” Tôn Kiên phẫn nộ quát với Trình Phổ: “Chẳng lẽ người sợ sao?”

“Chúa công” Trình Phổ lớn tiếng trả lời: “Trình Phổ ta, hán tử đầu đội trời chân đạp đất, nam nhi bảy thước, đi theo ngài chinh chiến sa trường, lúc nào đã sợ chưa?”

“Tốt” Tôn Kiên vỗ bả vai Trình Phổ, hắn quay người hỏi đám người Hoàng Cái: “Các người thì sao?”

“Nguyện theo chúa công phân cao thấp cùng Đồng Trác” Hoàng Cái, Hàn Đương, Tổ Mậu đồng thời nói to.

“Tốt” Tôn Kiên lại quay người nhìn binh sĩ sau lưng: “Các huynh đệ, các người sợ sao?”

“Không sợ” mấy ngàn binh sĩ Giang Đông gào thét lập tức chen ép tiếng ồn ào của hơn mười vạn quân Tây Lương trước mặt xuống. Ai nói Giang Nam không hảo hán, một khí thế bi tráng bao phủ toàn bộ chiến trường. Hiện tại nói cái gì cũng đều vô dụng. Trận chiến này, không phải người chết, chính là ta chết.

“Khá lắm Tôn Kiên” Lã Bố ở cánh quân bên trái quân Tây Lương, hắn nhìn thấy đối thủ ở phía trước không xa, nghe bọn hắn gào to, trong lòng cũng nhịn không được bội phục đạo cầm quân của Tôn Kiên, bội phục Tôn Kiên có dũng khí quyết tử. Đối với hắn, người sinh ra ở biên cảnh Tịnh Châu, sinh trưởng ở nơi tôn trọng kẻ mạnh mà nói, không có gì có thể làm lay động trái tim hắn hơn là có thể đánh nhau với một dũng sĩ. Nghĩ tới đây, hắn nắm chặt Phương Thiên Họa Kích trong tay: “Hãy để cho ta tới chấm dứt tánh mạng của người” Hắn lẩm bẩm nói: “Ít nhất, sẽ không làm nhục tên tuổi mãnh hổ Giang Đông của người”.

“Khá lắm Tôn Kiên” Đồng Trác ngậm thở dài: “Nếu người không đối nghịch với ta khắp nơi, ta tất nhiên sẽ trọng dụng người, đáng tiếc. . .”

“Khá lắm Tôn Kiên” Hứa Thành rời đi rất xa, nhưng vẫn nghe được tiếng gào to hùng tráng, vẫn có thể cảm thụ được khí thế chưa từng có từ trước đến nay của quân Tôn Kiên. “Ồ vào hoàn cảnh tuyệt đối xấu như thế, lại vẫn có thể động viên binh sĩ ngẩng cao sĩ khí, thật sự không đơn giản. Xem ra ta còn xem thường người”

“Nói là như thế nhưng ty chức vẫn cảm thấy Tôn Kiên không chừng mực. Có lẽ lúc này hấn lui binh, chờ các lộ binh mã khác tụ tập đầy đủ mới có hy vọng giành thắng lợi” Thường Hâm nói.

“Lão Thường, người sai rồi” Hứa Thành nói: “Ở thời điểm này, hấn không thể lui. Không nói đến kỵ binh của Lã Bố, hấn vừa lui, coi như quân Tây Lương không truy kích bọn chúng, lòng quân của bọn hấn cũng đã thất bại. Quân Tây Lương cường đại sẽ để lại một dấu ấn thật sâu ở trong lòng của bọn hấn. Khi đối mặt một lần nữa, mười thành chiến lực, nhiều lắm cũng chỉ có thể sử dụng ra bảy thành. Mặt khác, người đừng quên, binh lính của Tôn Kiên trên thực tế là mạnh nhất, tinh nhuệ nhất trong liên quân Quan Đông. Nếu như ngay cả hấn cũng không dám đánh, những người khác sao dám đụng quân Tây Lương? Ta nghĩ, Tôn Kiên biết rõ điểm này, mới mau chóng tiến quân, muốn dùng xu thế nhanh như chớp, dùng tinh binh công phá cổng thành Lạc Dương. Lạc Dương bị phá, phòng tuyến tâm lý của quân Tây Lương lập tức bị rách, bọn chúng sẽ cho rằng, toàn bộ vùng đất các châu quận hạt sẽ không còn là địa phương bọn chúng có thể ở lại, khắp nơi đều là kẻ thù của bọn chúng. Khi mà con người thất vọng, bọn chúng sẽ nhớ nhà. Vào lúc đó, các đồng minh của Tôn Kiên đi đến, đại quân tiếp cận, người hãy nghĩ một chút, quân Tây Lương sẽ làm sao?”

“Về nhà” Về mặt Thường Hâm hiu quạnh

“Thật xin lỗi” Hứa Thành nói. Hấn đã quên là Thường Hâm không có nhà.

18. Quyển 1 - Chương 18

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cường

Chương 18: Âm mưu

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

“Người đến cùng muốn thế nào?” Vu Phù La nhìn hướng đối diện hô.

“Giao tiền tài, dân chúng các người đã cướp đoạt ra” Bàng Bái nói mà tràn đầy sát ý.

“Chúng ta không có, tất cả đều ném trên đường rồi. Vì sao người còn phải truy chúng ta?” giọng nói của Vu Phù La khàn đi rất nhiều, không có vẻ kiêu ngạo giống như khi hấn cướp bóc ở Lạc Dương lúc trước.

“Đúng vậy sao?” Bàng Bái lãnh đạm nói. Hấn nhìn kỵ binh Hung Nô trước mặt không đủ hai nghìn. Trên đường đi, đội Hung Nô binh này đã bị hấn giết chết, bắt làm tù binh gần một nửa. Hấn đã biết rõ ngay khi Vu Phù La ở trước mặt này vừa mới lên làm Thiên Vu nam Hung Nô, tất cả thủ hạ liền làm phản, cùng nhau ủng hộ lập một người tên là Tu Bạch Cốt Đô Hầu làm Thiên Vu. Bởi vì lúc này Hung Nô trên danh nghĩa là thần tử Đại Hán, cho nên hấn liền dẫn thủ hạ đến Lạc Dương cáo trạng với Đại Hán hoàng đế. Đáng tiếc Linh Đế vừa mới chết, thiên hạ lập tức đại loạn. Vu Phù La này cùng với Bạch Ba quân, tàn quân còn sót lại của quân Khăn vàng hợp binh cướp bóc khắp nơi. Lần này hấn nhìn thấy Lạc Dương đại hỏa liền thừa cơ dẫn binh đến, muốn làm ngư ông đắc lợi, nhưng lại bị bộ hạ Hứa Thành âm thầm phái ở Lạc Dương thu thập mấy lần. Hấn cũng cảm giác được sự tình không đơn giản giống như nghĩ. Mặc dù dân chúng loạn, nhưng trong loạn giống như cũng có người duy trì bảo vệ vì vậy hấn vội vàng cướp bóc một phen rồi bỏ chạy. Thế nhưng ra khỏi thành không bao xa, đã bị Bàng Bái gắng sức đuổi theo. Hai quân

giao chiến, kỵ binh Hung Nô luôn luôn ở trên lưng ngựa không có địch thủ bị chém giết giống như cắt rau cắt dưa. Hắn chớp thời cơ, lập tức vứt bỏ tài vật với dân chúng chạy trốn. Nhưng Bàng Bái vẫn truy đuổi, chết không tha. Kỵ binh Hung Nô vốn kỹ thuật cỡi ngựa tinh xảo, lại có ngựa tốt, từng một lần bỏ qua bọn người Bàng Bái, nhưng đảo mắt một cái lại bị đuổi kịp. Thật lâu sau, hắn mới phát hiện, bọn người Bàng Bái, mỗi người, đều có hai con ngựa. Đến tận đây, hắn biết rõ không thể chạy thoát, mới dừng lại để đàm phán.

“Đúng vậy, ta cam đoan chúng ta về sau không bao giờ tới nơi này cướp bóc nữa. Chỉ cần người buông tha chúng ta” Vu Phù La nói. Trong mắt hắn, chịu thua kẻ mạnh trước mặt không có gì không đúng.

“Nhưng các người còn quên một vật” Bàng Bái nói

“Cái gì?” Vu Phù La hỏi

“Tướng quân đã từng nói” Bàng Bái lạnh lạnh nói: “Kẻ nào phạm thiên uy Đại Hán ta, cho dù lục soát khắp thiên hạ cũng giết không tha” Nói đến đây, hắn nhìn thoáng qua người Hung Nô đang bối rối, quát to: “Để lại mạng cho ta”

Tiếng nói chấm dứt, tiếng chém giết vang lên

.....

Tôn Kiên thắng lợi. Đây là điều mà bất luận kẻ nào đều không nghĩ tới. Ngồi ngơ ngác trên lưng ngựa, Tôn Kiên nhìn quân Tây Lương phía trước đang chạy thục mạng, cả người phảng phất như đang ở trong giấc mộng.

Vừa mới bắt đầu, biết rõ hầu như không có hi vọng thắng lợi, Tôn Kiên liền mệnh lệnh tiến hành chia số ít binh sĩ với Hàn Đường với Hoàng Cái, ngăn cản hai cánh trái phải của quân Tây Lương, chính mình suất lĩnh chủ lực cường công trung quân Đồng Trác. Một trận, trong lòng của hắn, đã xác định vì cả đời này, hắn đánh một trận cuối cùng, cho nên hắn quên cả sống chết, liều lĩnh công kích. Thế nhưng Đồng Trác, con người này quá nhất gan, không dám tiến lên giao chiến, lẩn tránh rất xa, chẳng qua Đồng Trác không ngừng nhồi nhét tướng sĩ binh lính lên trước mặt. Binh lực của hắn quá ít, rất nhanh chóng bị bao vây, thế nhưng hắn không nhận thua. Trên đời này, chỉ có Tôn Kiên chết trận, không có Tôn Kiên chiến bại.

Hứa Thành cũng quan sát ở phía xa, chẳng qua là quá xa, hắn không nhìn thấy rõ ràng, nhưng hắn cũng biết tình hình. Vào lúc này hắn lại không ra tay mà dù có muốn cũng không kịp. Hắn đã sớm an bài mười tay cung xạ thủ, chỉ cần thừa dịp loạn bắn rơi đại kỳ của Đồng Trác. Đây chính là quân hồn của thời đại này. Chỉ cần Tôn Kiên nắm bắt được cơ hội này, hoàn toàn có hi vọng chuyển bại thành thắng. Cho dù không được, vạn bất đắc dĩ, xạ thủ của hắn cũng sẽ ở vào thời khắc máu chốt lấy đi tính mạng của Đồng Trác với Đại tướng dưới trướng của y. Thế nhưng Hứa Thành cũng không muốn làm như vậy. Nếu chuyện xảy ra như vậy, quân Tây Lương tất nhiên đại loạn cũng đồng nghĩa sắp xếp của hắn cũng sẽ bị đảo lộn. Quân đội được phái ra nhất định phải bố trí lại một lần nữa, khi đó Tôn Kiên chắc hẳn đã đánh tới Lạc Dương. Cho dù hắn đã an bài, các tướng lĩnh Từ Hoảng có thể đánh đuổi Tôn Kiên đi, hắn còn phải đối mặt với Lã Bố. Lã Bố võ nghệ cao cường, mấy mũi tên hoàn toàn không có khả năng giết chết hắn. Hắn cũng có khả năng nhất, ở vị trí Đại tướng số một của Đồng Trác, sau khi Đồng Trác chết sẽ tiếp chưởng quân Tây Lương. Thế nhưng đây vẫn không là cái gì, bản thân Lý Thôi bị trọng thương, đã được vận chuyển về Lạc Dương. Chỉ cần nắm Lý Thôi trong tay. Với uy danh của Lý Thôi, lực hiệu triệu ở trong quân Tây Lương tuyệt đối không kém hơn Lã Bố. Đồng thời vào lúc đó rải lời đồn, nói Lã Bố đã bị liên quân Quan Đông đầu độc, trước trận phản bội, giết đám người Đồng Trác, thì có thể khiến cho quân Tây Lương không biết làm thế nào. Lúc này Hứa Thành hẳn đứng ra, thay mặt Lý Thôi tiếp chưởng quân Tây Lương, cộng thêm lúc trước hắn đã phái người rải ở trong toàn quân. Chỉ có Hứa Thành hắn, khi mà lời đồn về Lã Bố xuất hiện, còn có bối cảnh xuất thân cùng là quân Tây Lương, Lã Bố khó có thể làm nên chuyện. Lã Bố chỉ có thể bị đuổi đi hoặc đánh một trận. Tuy rằng kỵ binh của Lã Bố lợi hại, nhưng cũng chỉ có ba vạn, chỉ cần toàn quân vận dụng thoả đáng, không khó giành được thắng lợi như vậy gần ba mươi vạn đại quân cũng sẽ bị nắm giữ ở trong tay Hứa Thành hắn, không có đối thủ ở trong Tư châu. Đường nhiên đám người Viên Thiệu không cần nói tới.

Nhưng đây chỉ là bất đắc dĩ mới dùng đến chiêu này. Tuy rằng làm như vậy hắn có thể đạt được binh lực cực lớn, thế nhưng điều hắn sắp sửa phải đối mặt là một Tư châu náo động. Một khi Đồng Trác đã chết,

Cho dù hấn làm nhanh đi nữa, chờ khi hấn nắm giữ binh quyền, cũng nhất định có một bộ phận loạn binh lính tán loạn đến các nơi, loạn binh tạo thành tổn thương, không phải thời gian ngắn ngủn vài năm là có thể khôi phục được. Hơn nữa, ngoại trừ hấn, trong quân Tây Lương còn có những tướng lĩnh khác. Tất nhiên sẽ có người sau khi đánh bại Lã Bố với liên quân Quan Đông sẽ khiêu chiến với hấn. Thí dụ như con rể Đồng Trác, Ngưu Phụ, hấn phải đối mặt với một thậm chí là rất nhiều quân boom không hèn giờ. Còn có một điều khiến cho hấn rất đau đầu đó chính là quân Tây Lương có quân kỹ quá kém, ở thời điểm này rất khó có thời gian chỉnh huấn. Thế nhưng theo thời gian trôi qua, chắc chắn sẽ có người nhìn ra có chuyện không ổn, đến lúc đó chỉ cần có người tỏ ra nghi vấn. Mưu kế này của hấn rất có thể bị vạch trần. Đến lúc đó, hấn sẽ giống như Lã Bố, trở thành một người bất trung bất nghĩa. Đến lúc đó, thiên hạ sẽ rất khó có nơi sống yên ổn, con đường này, quá không an toàn

Cho nên vào thời điểm Tôn Kiên nguy hiểm, Hứa Thành còn phải khẩn trương hơn so bản thân của Tôn Kiên hấn. Hấn lo lắng những cung thủ kia lâm trận phát huy thất thường. Tuy rằng lúc huấn luyện đạt đến tỉ lệ chính xác chín phần, nhưng khó bảo toàn một phần tỉ lệ không chính xác không xảy ra ở thời điểm này.

Mà lúc này, tất cả mọi người cho rằng Tôn Kiên sắp xong đời. Đồng Trác cũng đã cho người đi Lạc Dương dự định lấy quan tài. Nói gì đi nữa Tôn Kiên cũng một anh hào, dù như thế nào Đồng Trác y cũng phải tỏ vẻ một chút

“Lão tặc Đồng Trác nạp mạng đi” một tiếng gào to, truyền từ phía sau trận của Đồng Trác.

Đồng Trác kinh hãi, hấn đã phái đại bộ phận binh sĩ ra đối phó Tôn Kiên, bên người chỉ còn mấy trăm thân vệ. Đồng Trác nhìn lại, một viên thiếu niên tướng lĩnh dẫn mấy chục người lao đến, sau lưng trên đại kỳ có một chữ “Tôn” sáng loáng.

“Thằng nhãi Tôn gia” Đồng Trác khinh thường nhìn thoáng qua. Hấn nói với thân vệ bên người: “Bắt hấn lại cho ta ”

Thân vệ lĩnh mệnh mà đi. Vốn bọn chúng đều là thủ hạ Hứa Thành huấn luyện qua, lại trải qua Lã Bố khảo thí, mới có thể đi theo bên người Đồng Trác cho nên bọn chúng đều có lòng tin tuyệt đối đối với chính mình.

Hai đội binh lực nhỏ ở trong thời gian nháy mắt, liền chiến cùng một chỗ. Đám thân vệ quả nhiên ra tay bất phàm. Thủ hạ của viên tiểu tướng lập tức tử thương một mảng, nhưng viên tiểu tướng thì khác. Thân vệ ở dưới tay hấn, không chịu nổi một kích, mấy trăm người, không ngăn được một người.

“Tôn Sách Tôn Bá Phù” Hứa Thành cắn răng nói: “Tôn Kiên, con mẹ nhà ngươi thật tốt phúc khí” Thường Hâm ở một bên khó hiểu. Tại sao tướng quân biết viên tiểu tướng này. Vấn đề là viên tiểu tướng này quả nhiên bất phàm.

Đồng Trác không thể không chạy. Tôn Sách xông lại. Tên cầm đại kỳ của Đồng Trác cũng theo sát mà bỏ chạy. Đại kỳ chữ “Đồng” xiêu xiêu vẹo vẹo, cương quyết không ngã.

“Vèo” một mũi tên từ trên chiến trường bắn qua, ở giữa cột cờ, thật vừa đúng lúc, vừa vặn bắn đứt dây thừng treo đại kỳ

Thân là Đại tướng, mắt nhìn xung quanh, tai nghe tám phương tiếng la của Tôn Kiên lập tức truyền ra, “Đồng Trác đã chết ”

Trình Phổ đã nghe được, hấn cũng hô: “Đồng Trác đã chết” tiếp theo Hoàng Cái, Hàn Đường, Tổ Mậu. Lại nói tiếp là tiếng la của tất cả Giang Đông quân kinh động đến quân Tây Lương, nhìn lại, soái kỳ không có, đại kỳ của thừa tướng đâu? Quân Tây Lương lòng quân đại loạn, Tôn Kiên thừa thế lần nữa phát động công kích mãnh liệt, quân Tây Lương đại bại

Tôn Kiên lấy được thắng lợi như mộng ảo, hơn nữa hấn còn thừa thắng xông lên, Đồng Trác mang theo quân Tây Lương chạy trốn bạt mạng. Lúc này căn bản Đồng Trác cũng không khả năng quay người tái chiến. Dừng lại, người một nhà sẽ bị giẫm đạp chết không ít. Đợi khi mất hết quân, đầu của Đồng Trác y chỉ sợ cũng bị Tôn Kiên lấy đi, cho nên, Đồng Trác chỉ biết bỏ trốn, một mực chạy trốn tới Lạc Dương.

Rất may mắn, tuy rằng Đồng Trác tặng ngựa Xích Thố cho Lã Bố, nhưng ngựa của y vẫn là một thớt bảo mã lương câu, chạy trốn rất nhanh, khiến cho Tôn Kiên không thể đuổi theo, thuận lợi xông vào thành Lạc Dương.

Nội thành loạn thành một bầy, Đồng Trác giận dữ, vừa hỏi nguyên nhân, mới biết được Trương Tế theo như mệnh lệnh của y đã bắt tất cả gia tộc quyền thế Lạc Dương lại, hơn mười vạn người. Đúng lúc này Đồng Trác lại nhận được chiến báo khẩn cấp, Viên Thiệu rút cục công phá Hổ Lao quan. Tướng phòng thủ Triệu Sầm đầu hàng, liên quân Quan Đông đánh tới.

Đồng Trác vừa sợ vừa giận, hỏi Lý Nho: “Chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Lý Nho nói: “Quân ta vừa gặp đại bại, sĩ khí đã mất. Không bằng dẫn binh dời để đô tới Trường An, dùng ứng với đồng dao. Những ngày này, trên phố đồng dao đều hát: đầu tây một nhà Hán, đầu đông một nhà Hán, lộc đi vào Trường An, lại vừa không gặp khó” tiểu tể suy nghĩ trong lời nói ‘ đầu tây một nhà Hán’, là ứng với Cao Tổ thịnh vượng tới Tây đô Trường An, truyền mười hai Đế; ‘ đầu đông một nhà Hán ’, đối ứng Quang Vũ Đế thịnh vượng tới Đông đô Lạc Dương, nay cũng truyền mười hai Đế, Thiên Đạo luân hồi, thừa tướng dời quay về Trường An, lại không ngại”

Đồng Trác cũng đành chịu nói: “Cũng chỉ có thể làm như vậy”

Lập tức, Đồng Trác sai người ngay trong đêm triệu tập văn võ tụ họp tới triều đình, nói: “Thành Lạc Dương đã trở thành đô thành Đại Hán hơn hai trăm năm, hiện tại vận số đã suy, ta xem Trường An có khí Thiên tử. Ta muốn phụng giá đi về phía tây, các người nhanh đi về chuẩn bị”

Tư Đồ Dương Bưu nói: “Quan Trung tàn phá thừa thớt, lại không có tông miếu. Hơn nữa từ bỏ Hoàng lăng, chỉ sợ bách tính thiên hạ đều sẽ kinh động bất an, thiên hạ rất dễ dàng sẽ lâm vào náo động. Lúc đó nếu muốn an định lại sẽ vô cùng khó khăn. Hy vọng thừa tướng suy nghĩ thật kỹ, vẫn không nên dời đô”

Đồng Trác giận dữ nói: “Người muốn ngăn trở đại kế quốc gia sao?”

Nhưng quần thần đều không muốn cầm giấy nợ của hấn, bọn chúng cũng nhìn ra có chuyện không đúng, Thái úy Hoàng Uyển còn nói thêm: “Dương Tư Đồ nói như vậy không sai. Trước kia Vương Mãng soạn nghịch, Xích Mi quân đánh vào Trường An, phóng hỏa đốt cháy, đốt Trường An chỉ còn lại gạch ngói vụn; còn làm hại dân chúng không thể không di chuyển, không có chỗ ở cố định, sinh sống, căn bản chính là trăm không còn một hai. Hiện tại, thừa tướng muốn vứt bỏ cung thất mà đi ở đất hoang, điều này sao có thể được?”

Đồng Trác nói: “Chư hầu Quan Đông phản loạn triều đình, thiên hạ đại loạn. Trường An có Đồng Quan, Hàm Cốc quan để phòng ngự, còn vô cùng gần với Lũng Hữu, gỗ đá gạch ngói, vài ngày có thể làm xong, xây dựng cung thất, cũng chỉ mất cả tháng là được, các người không được phép lại nói vậy”

Tư Đồ Tuân Sảng tiến lên khuyên ngăn nói: “Thừa tướng, không nên dời đô, dân chúng sẽ xô xao không yên”

Đồng Trác giận dữ, nói: “Ta cân nhắc vì thiên hạ, mà quần xem bọn hấn làm cái khổ gì mà mấy dân chúng thì làm cái gì?”

Lập tức biếm Dương Bưu, Hoàng Uyển, Tuân Sảng xuống làm thứ dân

Tiếp theo Đồng Trác hạ lệnh dời đô, hạn định bá quan lập tức chuẩn bị khởi hành

Lúc này, Lý Nho còn nói thêm: “Lúc này chúng ta thiếu khuyết lương thảo, phú hộ, gia tộc quyền thế Lạc Dương rất nhiều. Nếu như thừa tướng đã bắt hết bọn chúng, sao không đoạt gia sản của bọn hấn, không thể để cho bọn chúng có cơ hội báo thù”

Lập tức Đồng Trác mệnh lệnh chém đầu mấy ngàn phú hộ gia tộc quyền thế Lạc Dương, đoạt gia sản của bọn hấn, hơn nữa còn cho bắt dân chúng, đều đuổi đi đến Tây Kinh Trường An, hành động nhanh chóng, so với các chư hầu Viên Thiệu, thật sự là không thể tính bằng lẽ thường

Khi khởi hành, Đồng Trác còn cho binh sĩ phóng hỏa, đốt cháy nhà cửa của dân chúng, lại hỏa thiêu tông miếu hoàng cung. Trong lúc nhất thời, nam bắc hai cung, hỏa diễm đụng vào nhau, Hán gia Trường Nhạc cung đình, lập tức lâm vào bên trong đại hỏa.

Cuối cùng, Đồng Trác chuyên chở vàng bạc châu báu, gấm vóc đồ châu báu, nữ trang hơn một ngàn xe, lại ép buộc Hiến Đế với tất cả hậu phi, mang theo binh mã, tiến về Trường An.

19. Quyển 1 - Chương 19

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 19: Nhiếp hổ

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Đồng Trác rời đi, thế nhưng y cũng không nhận ra rằng thành Lạc Dương cũng không bị đốt thành một mảnh đất khô cằn như y đã tưởng tượng. Một ít địa điểm bốc cháy, khi binh sĩ rời đi không bao lâu, đã có người xuất hiện, dập tắt ngọn lửa, sau đó ở trên khu đất trống, sẽ nổi lên một ngọn lửa giống như hỏa hoạn chồng chất, khiến cho tất cả Lạc Dương giống như đang bốc cháy.

“Vì một chiêu này đối phó với Đồng Trác, lão Hà đã cho bộ hạ giấu không biết bao nhiêu người ở các ngõ ngách thành Lạc Dương. Bằng không, đại quân đồn điền chúng ta không thể che giấu được” Từ Hoảng nhìn một đồng lửa trước mặt, nói với Lệ Phương.

“Một chiêu vận dụng, trước sau mang hơn mười vạn người, tốn thời gian hơn mấy tháng, chỉ vì lừa gạt một người. Không thể không nói là đại thủ bút” Lệ Phương cũng không khỏi cảm thán vì một chiêu này.

“Tốt rồi, không cần phải nói. Có lẽ Tôn Kiên sẽ nhanh chóng tới, chúng ta cũng không thể để cho hắn nhìn thấy dáng vẻ bên trong thành Lạc Dương. Một khi tin tức này truyền đi, ai cũng không gánh chịu nổi trách nhiệm này” Từ Hoảng cưỡi ngựa đi về hướng cửa đông. Theo tin tức báo lại: Tôn Kiên đến từ phía đông.

Tôn Kiên ra roi thúc ngựa, hắn nhìn thấy ánh lửa truyền đến từ phương hướng Lạc Dương, biết rõ việc lớn không hay. Đồng Trác đáng chết này lại phát rồ, dám đốt kinh thành Đại Hán. Sau khi đánh một trận, tuy rằng hắn lấy được thắng lợi, nhưng cũng không có nghĩa hắn thật sự là người thắng. Thật sự là do vận khí mà thôi, cho nên hắn cho binh sĩ truy kích một lúc rồi nghỉ ngơi ngay tại chỗ, đồng thời chờ đợi binh sĩ những chư hầu khác tới. Thế nhưng ánh lửa kia lại làm cho hắn không thể không lập tức xuất binh.

Thành Lạc Dương đã ở trong tầm mắt thế nhưng Tôn Kiên lại thấy một đội quân ngăn chặn cửa thành.

“Các người là người nào?” Đối phương không mặc trang phục quân Tây Lương, cũng không ăn mặc như quân đội một trấn chư hầu trong liên quân. Tôn Kiên không dám chắc, liền hỏi.

Đối phương không trả lời. Người cầm đầu trên mặt có một cái bớt màu xanh, giơ tay làm một tư thế “Mời”. Vấn đề là động tác của hắn chỉ thẳng về hướng Tôn Kiên.

“Cái đồ xấu như quỷ kia, hãy lập tức tránh ra, nếu không đừng trách thương của ta vô tình” Tôn Sách, tư thế oai hùng, bồng bồng phần chấn. Hắn vừa mới đánh một trận cùng quân Tây Lương, hắn không nghe mệnh lệnh quay về của phụ thân, ngược lại hắn di chuyển một vòng lớn, trực tiếp tấn công trận Đồng Trác. Kết quả, đại xuất danh tiếng, cũng làm cho tất cả mọi người ở đây nhận biết Đại công tử Tôn gia vô dũng. Lúc này cách nói chuyện của hắn rất có khí thế.

“Nơi đây không thông, mời về” Đại Hán mặt xanh vẫn thể hiện một biểu lộ ngoan cố.

“Nhận lấy cái chết” Tôn Sách vác thương phóng ngựa tới. Thời đại này, không phải là bằng hữu thì là địch nhân. Địch nhân cần phải giết.

Đại Hán không cưỡi ngựa, trong tay chỉ cầm một thanh đại đao kỳ quái nhìn thấy Tôn Sách xông tới đâm mình, hắn cũng không đáp lời, vọt mạnh vài bước, vung đao bổ về phía chân ngựa. Tôn Sách cả kinh, không

ché dây cương, chiến mã lập tức dựng đứng người lên. Thế nhưng tất nhiên đây là lần đầu tiên đối mặt “Phác đao”. Phác đao không chỉ có thể dễ dàng dùng lực, hơn nữa chuôi đao đủ dài, chiến mã của hắn lập tức bị chém đứt chân sau.

“Hí. . .” Con ngựa hí vang một tiếng, ngã xuống. Tôn Sách gặp nguy không loạn, người lật nghiêng, tránh khỏi bị kết cục bị ngựa ngã đè lên người. Hắn nổi giận, mãnh liệt xông về hướng đối thủ, chỉ thấy đối phương đã lui về trong trận

“Giết” Người lên tiếng chính là Tôn Kiên. Mặc kệ đội quân vẫn không hiểu thấu này là người nào, đã đến tình trạng này, lại khiến cho hắn trở về, làm sao có thể?

Hai quân nhanh chóng xung phong đánh cùng một chỗ. Chuẩn xác mà nói, là quân Giang Đông của Tôn Kiên phóng tới đối phương, người ta cần bản vẫn không nhúc nhích.

“A...” . . . Tiếng kêu thảm thiết bên tai không dứt. Dù có đánh chết Tôn Kiên cũng không nghĩ ra, đội quân ở trước mặt này chỉ vụn vụn có không đến một nghìn người, rõ ràng chẳng qua phát đại đao trong tay lại khiến cho đội quân tinh nhuệ, con em Giang Đông của hắn thương vong vô cùng nghiêm trọng. Tôn Sách xông tới, chiến cùng một chỗ với viên tướng lãnh mặt xanh. Tứ đại tướng lãnh thủ hạ ngoại trừ Tổ Mậu áp hậu, cũng đều đi ra. Không biết sao, lại bị kéo vào trận địa địch, chung quanh đều là địch binh tay cầm đại đao, mà quân đội của hắn vẫn một mực bị ngăn tại trước trận.

“YAA.A.A.” Tôn Kiên hét lớn một tiếng, xông lên phía trước.

“Tiếp chiêu” một bóng đen mãnh liệt đánh về phía hắn. Tôn Kiên cả kinh, vung đao đón đỡ. “Keng” một tiếng vang vọng toàn trường. Tôn Kiên chưa từng thấy cảnh tam anh chiến Lữ Bố, cảnh Trương Phi cứng đối cứng cùng Lữ Bố, nếu không, hắn sẽ phát hiện, một tiếng này hoàn toàn không nhỏ hơn so với âm thanh ngay lúc đó.

Tôn Kiên đã cảm thấy một lực lượng không thể chống cự truyền đến. Cả người lẫn ngựa lại bị cứng rần rẩy lui hai bước. Cổ tay đã bị đánh rách tả tơi, hai tay tràn đầy máu tươi.

“Ai?” Tôn Kiên hoảng hốt. Từ khi hắn lãnh binh đến nay, còn chưa thấy ai có thể có khí lực mạnh như vậy, có lẽ Lữ Bố? Thế nhưng đối phương giao thủ với hắn lại là một viên đại hán, cao tròn vện hai đầu so đại hán mặt xanh vừa rồi, cười trên lưng ngựa trông cao hơn hẳn Tôn Kiên.

“Khá lắm, có khí lực. Ta là Hồng Phong” tay đại hán cầm một cây Kim qua giống như Kim qua cán dài trong tay võ sĩ ngự tiền của Hoàng Đế, chỉ có điều Kim qua này không phải màu vàng hơn nữa phía trên tràn đầy gai nhọn khổng lồ

“Hồng Phong?” Chưa nghe nói qua, nhưng Tôn Kiên lại nhớ kỹ cái tên này.

“YAA.A.A...” . . . Là Tôn Sách gào thét. Cha con Tôn Kiên tư tưởng tương thông, hắn vội vàng nhìn sang, chỉ thấy Tôn Sách trước công kích của Đại Hán mặt xanh đã rơi vào tình trạng cực kỳ nguy hiểm. Lúc này Tôn Sách chỉ có thể gắt gao phòng thủ, mặc kệ Tôn Sách không chống đỡ nổi, lúc này, hắn mới mười mấy tuổi mà thôi. Hắn còn cách võ tướng hạng nhất một bậc, không thể so về kinh nghiệm máu tanh, lại được Vương Việt tự tay chỉ đạo như Lệ Phương. Huống chi, Tôn Sách là chiến tướng, mà Lệ Phương am hiểu chém giết.

“Sách nhi” Tôn Kiên hét lớn một tiếng, phóng tới trước mặt Đại Hán. Bất kể như thế nào, hắn cũng không thể khiến cho Tôn Sách xảy ra chuyện. Cho dù không địch lại, hắn cũng muốn thử một lần. Ông trời đối với hắn thật sự không công bằng. Trong một ngày cho hắn hai lần rơi vào tình thế tuyệt vọng.

Nhưng vượt quá dự liệu của hắn, Đại Hán có khí lực lớn, binh khí trong tay trầm trọng dị thường. Hơn nữa thân thủ cũng rất linh hoạt, đứng trên mặt đất mà kiếm chế hắn ngồi trên lưng ngựa hắn, khiến cho hắn cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình.

“Chúa công, công tử” tam tướng Trình Phổ nhìn thấy cha con Tôn Kiên đồng thời gặp nạn, trong lòng khẩn trương. Thế nhưng những người bên cạnh bản thân cũng có thân thủ bất phàm. Lúc này chính mình và ba người liều mạng, vậy mà cũng không thể thoát khỏi vòng vây, ngược lại đều bị tổn thương. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chẳng lẽ cả đời tung hoành thiên hạ, rốt cục phải xong đời ở chỗ này sao?

“Xông lên” lại một lần ở thời khắc máu chốt, viện binh của Tôn Kiên đi đến. Tổ Mậu dẫn theo thủ hạ từ bên cạnh, coi thường mạng sống mà xông vào trận địa địch, rốt cục đã xé mở một lỗ lớn trong trận đối phương. Ba viên Đại tướng kịp thời vọt ra, lập tức tiến lên cứu cha con Tôn Kiên.

Ba viên Đại tướng quên cả sống chết quả nhiên không uống phí. Cha con Tôn Kiên được cứu ra, bọn chúng lập tức lui ra. Với địch nhân trước mắt, quân Giang Đông cũng không hề muốn dây dưa với địch nhân, thối lui đến sau lưng chủ tướng.

“Đại Vinh” Tôn Kiên bị thương một tiếng, chỉ muốn xông tới. Thế nhưng hắn bị tam tướng thủ hạ níu chặt. Bọn chúng đều nhìn thấy Tổ Mậu bị một tướng địch dùng búa lớn bổ vào lồng ngực. Khi Tổ Mậu chết, hắn thậm chí không thể phát ra một tiếng kêu, mà lúc này bên cạnh hắn cũng không còn một thủ hạ

“Chúa công, đi mau” Trình Phổ nín nhịn nước mắt: “Không thể để cho Đại Vinh chết vô ích” Cùng với Hoàng Cái, hai người Trình Phổ lôi kéo Tôn Kiên lên ngựa bỏ chạy, mà bên kia Hàn Đường cũng đã đẩy Tôn Sách lên ngựa.

Quân của Tôn Kiên rút lui. Tới cũng nhanh, thối lui cũng nhanh

“Như thế nào đây?” Lê Phương hỏi

“Giải quyết tất cả” Từ Hoảng đáp: “Chúng ta ngay lập tức đi hội hợp với tướng quân. Viên Thiệu đã vào được ”

Quân của Tôn Kiên liều mạng triệt thoái về phía sau, liều mạng giống như khi bọn chúng tiến công vậy. Chỉ có điều khi triệt thoái về phía, người chỉ huy đã không phải là bản thân Tôn Kiên.

Vậy đến cùng là người nào? Tôn Kiên thoát khỏi tình trạng cực kỳ bi thương. Hắn cho rằng vì mình mà Tổ Mậu chết đi. Ngược lại hắn suy nghĩ lại lịch của địch nhân có chiến lược thật đáng sợ kia. Tôn Kiên ngẫm lại mà đổ mồ hôi. Chẳng qua chỉ trong khoảng thời gian ngắn không đến một khắc, đội quân con em Giang Đông của mình tử thương vô cùng nghiêm trọng. Mức độ tử thương còn nhiều hơn so với khi giao chiến cùng Đồng Trác. Nếu không phải cuối cùng Tổ Đại Vinh dốc sức liều mạng cứu giúp, chỉ sợ toàn quân sẽ bị diệt. Thế nhưng Tổ Đại Vinh đi rồi. Nghĩ tới đây, Tôn Kiên lại lâm vào trong bi thống

“Chúa công ”Trong lời nói Hoàng Cái tràn đầy kinh hoàng

“Cái gì?” Thế nhưng hắn lập tức ngậm miệng lại. Trên mặt đất ở trước mặt đầy thi thể khiến cho hắn ngậm miệng lại

“Chính là binh sĩ của Thứ sử Dự Châu Khổng Do” Hoàng Cái nhận ra trang phục của các thi thể.

“Còn có đội ngũ của Thái thú Trần Lưu Trương Mạc” Hàn Đường cũng nhận ra một bộ phận

“Còn có. . .”

“Còn có. . .”

Toàn bộ là quân chư hầu các trấn đi theo đám bọn hắn tiến vào Tị Thủy Quan.

“Bọn họ trúng mai phục. Nhìn thì hầu như tất cả đều chết dưới tên” Tôn Sách chỉ vào một thi thể, nói.

“Mặc kệ, chúng ta phải lập tức rời khỏi nơi đây. Ta cảm thấy được, chúng ta như sa vào trong một ván cờ rất lớn” Tôn Kiên suy nghĩ rồi nói.

“Quay về Tị Thủy Quan sao?” Hàn Đường hỏi.

“Không được. Mấy người Khổng Thứ sử đều bị tập kích, nói rõ địch nhân đã sớm nhắm ngay Tị Thủy Quan. Chúng ta đi Hồ Lao quan. Tin tưởng mấy người Viên Xa kỵ cũng đã qua Hồ Lao rồi. Dù sao Đồng Trác vừa đi, Hồ Lao quan cũng chống đỡ không được bao lâu. Bọn họ nhiều binh. Hơn nữa trong các chư hầu không hề giống chúng ta, phần lớn là võ tướng, sẽ không dễ dàng thất bại. Đi” Tôn Kiên quay ngựa chạy về hướng Hồ Lao quan.

20. Quyển 1 - Chương 20

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cường

Chương 20: Giao đấu

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

“Ân tướng, người của chúng ta phát hiện có một đội ngũ đang ở phía bên phải, phía trước chúng ta, đang tiến về phía Lạc Dương” Lý Nho cẩn thận bẩm báo tin tức với Đồng Trác đang nhắm mắt dưỡng thần.

“Hả?” Đồng Trác mở mắt, nói: “Có lẽ là đội ngũ của Hứa Thành”

“Có thể, với bản lĩnh của Hứa tướng quân, hẳn nhìn thấy Lạc Dương bốc cháy, khẳng định biết rõ đã xảy ra chuyện, có thể là tiến về phía Lạc Dương trợ trận” Lý Nho nói.

“Vậy gọi hẳn một tiếng, không cần đi, tránh cho lại không công tổn thất một bộ binh mã” Đồng Trác nói.

“Ân tướng, chúng ta mang theo tiền tài, dân chúng, đi đường không nhanh, đang cần phải có người thay chúng ta ngăn cản truy binh, tranh thủ thời gian” Lý Nho nói.

“Vậy nếu Hứa Thành đầu hàng thì sao?” Đồng Trác hỏi: “Chẳng phải là không công tiện nghi cho đám kia nghịch tặc Viên Thiệu sao?”

“Ân tướng, ngài đã quên?” Lý Nho cười cười nói: “Hứa Thành ở Lạc Dương từng nhiều lần xung đột cùng Viên Thiệu. Với tính cách làm người của Viên Thiệu, há có thể tha cho hắn. Hứa Thành cũng không phải người ngu, chắc chắn hắn sẽ liều chết quyết chiến. Chờ bọn hắn đánh xong, chúng ta chỉ sợ đã đến Trường An rồi”

“Ừ” Đồng Trác gật gù đầu: “Cũng được. Cứ như vậy hãy cho các tướng sĩ đi nhanh hơn, dân chúng không chịu đi nhanh, dùng đao búa bọn hắn đi. Kẻ nào không đi được, giết ngay, phải nhanh đi đến Trường An”

“Tuân mệnh” Lý Nho nói.

“Không biết lúc này, Tôn Kiên đã tiến vào thành Lạc Dương hay chưa?” Viên Thiệu hỏi mưu sĩ Phùng Kỷ ở bên cạnh.

“Cho dù hắn tiến vào Lạc Dương cũng là do chúa công lãnh đạo có phương pháp. Người trong thiên hạ cũng chỉ sẽ ca công tụng công đức của chúa công. Chúa công không cần phải lo lắng” Phùng Kỷ nói

“Hừ, lần này kịp thời đánh vào Hồ Lao quan, huynh đệ Lưu Quan Trương quả nhiên dũng mãnh. Đáng tiếc, kiêu ngạo, khinh người quá mức, không giáo huấn. Hơn nữa bọn hắn có quan hệ mật thiết quá mức với Công Tôn Toản, nếu không có thể thu dùng cho mình” Viên Thiệu còn nói thêm.

“Chúa công không cần như thế. Ba người kia không có bối cảnh, không cần để ở trong lòng. Chúa công lần này lập đại công đức, nhất định khiến chúa công có địa vị độc nhất vô nhị ở trong thiên hạ. Đến lúc đó chỉ cần hô một tiếng, tất nhiên thiên hạ nghe theo. Người người ưng thuận tụ tập, lo gì đại sự không thành?”

“Hay” Viên Thiệu nghiêng đầu nhìn liên quân Quan Đông bên cạnh. Đúng vậy, Viên thị ta bốn đời Tam công, nên phát dương quang đại ở trong tay Viên Thiệu ta. Trong lòng của gã đột nhiên xuất hiện một loại suy nghĩ thiên hạ ta mặc kệ hắn là ai. Viên Thiệu nhìn bầu trời đỏ rực phía xa xa, cảm thấy đó chính là biểu tượng hồng vận chuyển vào đầu gã.

Lúc này, phía trước đột nhiên xuất hiện một đội binh mã, dọa cho Viên Thiệu nhảy dựng lên. Những chư hầu khác ở trong đội ngũ cũng đôi chút giật mình. Bọn họ cho rằng Đồng Trác đã chạy, thành Lạc Dương lại bốc cháy, cho nên vội vàng gấp rút lên đường, căn bản là không nghĩ tới cần phải phải trình sát. Không thể ngờ lại gặp phải quân đội gì đó? Chúng chư hầu cẩn thận từng li từng tí. Khi hai bên tiếp cận, bọn họ mới nhìn rõ ràng đối phương.

“Khổng Thứ sử, các người sao đến nơi này? Không đi Lạc Dương sao?” Có người hỏi.

“Chúng ta bị tập kích. Địch nhân quá mức lợi hại, chúng ta đành phải đến bên mình chủ, hợp lực kích tặc” Khổng Do nói ra nguyên nhân.

Chư hầu đều nhìn thấy đội ngũ trước mặt này. Nói là đánh tới bởi cũng không sai, nguyên một đám hữu khí vô lực

“Ta xem các người giống như không có tổn thất bao nhiêu binh mã?” Tào Tháo hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

“Chúng ta. . .” Khổng Do thuật lại quá trình bọn họ bị tập kích.

Trên thực tế, Hứa Thành binh ít. Hắn còn phải phái một bộ phận đi ra bên ngoài hai Quan ải, cho nên hắn mệnh lệnh “Thanh thú quân” của Lê Phương ở lại Lạc Dương ngăn cản Tôn Kiên. Tôn Kiên liên tục đại chiến, binh lực không nhiều lắm, vừa vận dụng tinh binh đối phó tinh binh, đề phòng chuyện xảy ra ngoài ý muốn. Ở bên ngoài thành Lạc Dương, hắn còn bố trí kỵ binh tinh nhuệ của Bàng Bái, nhưng bởi vì cần phải truy kích Hung Nô nên mới không có mặt. Thế nhưng Lê Phương suất lĩnh “Thanh thú quân” lại không giống bình thường. Hắn cũng không tốn phí bao nhiêu lực đã đuổi Tôn Kiên đi. Một trong những nguyên nhân cũng là vì Tôn Kiên cho rằng nghiệp lớn phản Đổng đã đến bước cuối cùng, không đáng dốc sức liều mạng. Bàng không, cho dù không chết ở trong tay “Thanh thú quân”, cũng sẽ chết trong tay người mình. Chính vì vậy Tôn Kiên mới không để ý Tổ Mậu chết, triệt binh bỏ đi. Huống chi, lúc này quân đội của Từ Hoảng đã xuất hiện.

Mà đi theo Tôn Kiên bao gồm mấy lộ quân chư hầu Khổng Do, đụng phải chính Cung Tiễn Thủ của Từ Hoảng với Quyền Thuật quân của Vương Việt. Từ Hoảng vượt qua binh mã Tôn Kiên, chờ quân đội Khổng Do ở phía trước. Hai bên vừa thấy mặt, tên nô liền ùn ùn kéo đến bái kiến ” anh hùng ”. Tiếp đó Quyền Thuật quân của Vương Việt một mực cùng ở phía sau liên tục công kích khiến bọn hắn, những đại nhân này ngày bình thường sống an nhàn sung sướng bị hù dọa sợ một trận, cho rằng đụng phải đại đội quân địch, hơn nữa quân đội của bọn hắn không giống đối thủ, đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc, ngay khi vừa đụng trận đã giải tán, đành phải chạy trốn. Trong khi đó Vương Việt cứ như vậy, hữu ý mà như vô ý đuổi theo bọn hắn, một mực đẩy bọn hắn hướng về phía mấy người Viên Thiệu. Đây là yêu cầu của Hứa Thành. Hắn không cho phép tiêu diệt bọn chúng, giữ lại có ích hơn, mới để cho bọn hắn còn sống gặp được Viên Thiệu

Sau đó chính Hứa Thành ra sân khấu. Đây là bộ phận chủ yếu trong kế hoạch, hai quân chân chính đối chọi. Đương nhiên, Hứa Thành một mực núp trong bóng tối, chuẩn bị xong tất cả, mà liên quân Quan Đông phải vội vàng ứng chiến. Hơn nữa Hứa Thành dụng kế khiến cho trong đó có một bộ phận quân chư hầu trở thành chim sợ cành cong, tất nhiên sẽ ảnh hưởng tới sĩ khí liên quân Quan Đông. Hơn nữa chư hầu Quan Đông không đồng lòng, mặc dù Hứa Thành binh ít, cũng đã chiếm hơn phân nửa phần thắng.

Nghe xong được đám người Khổng Do tự thuật, đám người Viên Thiệu vừa sợ lại vừa giận. Từ nơi này lại toát ra một đội quân như này. Nên biết rằng, cấm quân Hứa Thành, bởi vì Hứa Thành đã từng cứu Đổng Trác ở trong tay Tào Tháo, cho nên khi hắn thừa cơ yêu cầu, Đổng Trác đã cho hắn một ít áo giáp, binh khí. Tất cả đều là hàng tinh phẩm trong hoàng cung. Hứa Thành ra lệnh cho thợ thủ công dưới trướng thay đổi, lại thêm bọn họ không mang cờ hiệu, những chư hầu này nào có dự đoán được là cấm quân đến đánh bọn họ đâu?

Mà mấy người Viên Thiệu cũng bị chiến lực của đối phương làm kinh sợ. Đám người Khổng Do nói gì đi nữa cũng có gần mười vạn quân đội. Ngay lập tức đã bị đánh tan, đây cũng không phải là điều muốn làm mà có thể làm được.

“Có người. . .” Lại có người nhìn thấy một đội ngũ. Thế nhưng đội ngũ này không lớn cũng sẽ không khiến cho chư hầu lo lắng

“Nhanh, nhanh” Tôn Kiên gào to truyền đến: “Đại quân kẻ thù đã đến. Nhanh chuẩn bị giao chiến” trong lời nói tràn đầy lo lắng.

Mọi người cả kinh, có thể làm cho Tôn Kiên sợ thành như vậy, là người nào vậy?

Trong khi chúng chưa hầu vôi vàng hấp tấp lập chiến trận, một đại kỳ màu đỏ như máu xuất hiện ở xa xa, liên tiếp vung vẩy, khiến cho người ta cảm thấy một loại áp lực không thở nổi. Mấy võ tướng Tào Tháo nhìn thoáng qua, trong lòng kinh nghi bất định. Một cái lá cờ khiến cho mấy chục vạn đại quân tâm chí dao động. Đây rốt cuộc là dạng kẻ thù gì vậy? Chỉ có Tôn Kiên, gắt gao nhìn về phía trước.

“Tướng quân, bọn họ thật sự sẽ sợ sao?” Hồng Phong hỏi: “Chẳng qua là một lá cờ mà thôi”

Những người khác thì không nói một lời. Bọn họ đều nhìn ra trong quân đội đối phương xao động. Rất rõ ràng, đám binh sĩ đối phương rất bất an, cũng chỉ có Hồng Phong, người thô lỗ mới có thể hỏi như vậy.

“Không biết kẻ thù mới là điều đáng sợ nhất” trong lòng mọi người vang lên lời của Hứa Thành: “Chính mình dọa mình mới là rất dọa người” Đây là lời tuyên bố của Hứa Thành. Ngắm lại bị đập chết theo một cách không hiểu nổi, địch nhân là ai cũng không biết, liệu có ai không sợ không?

”Chúng ta đi, gặp mặt cùng bọn hắn một lần ‘ Hứa Thành nói

“Toàn quân tiến lên”

Đám người Viên Thiệu nhìn thấy mấy trăm cây đại kỳ đột nhiên xuất hiện, ba Đại phương trận bộ pháp đều nhịp, sát khí bức người, trong lòng có chút run rẩy.

“Chúng ta có hơn hai mươi vạn đại quân. Quân địch chỉ có mấy vạn người. Xem ra, một trận chiến này chúng ta tất thắng, không thể nghi ngờ ha ha ha” Tào Tháo đột nhiên lớn tiếng nói.

“Đúng vậy. Đạo dùng binh chính là lấy nhiều đối ít, dùng mạnh mẽ khắc yếu. Quân địch dùng mấy vạn quân đội đến chiến với quân ta, đúng là muốn chết” Tôn Kiên cũng phụ họa theo.

Hai người nói khiến cho không ít người thì thảo to nhỏ. Quân chưa hầu vốn bị chiến thuật tâm lý của Hứa Thành hù, lòng quân lay động, dần dần đôi chút khôi phục.

“Quả nhiên là Tào Mạnh Đức. Quả nhiên là Tôn Văn Đài, rất giỏi, cũng chỉ có hai người các người có thể gặp nguy không loạn. Hai vị, đã lâu không gặp. Hứa Thành rất vinh hạnh” giọng nói Hứa Thành xa xa truyền đến. Vừa rồi Tào Tháo, Tôn Kiên nói rất to nên hắn cũng đã nghe được.

“Ha ha, Hứa tướng quân, rất vinh hạnh. Không hiểu tướng quân đến vì cái gì? Chẳng lẽ là muốn đầu hàng quân ta?” Tào Tháo không buông tha bất luận cơ hội gì có thể gây phẫn chấn lòng quân.

Tôn Kiên đang suy nghĩ, nghĩ xem chính mình bái kiến Hứa Thành này từ lúc nào?

“Hứa Thành, người, đồ gian tặc này. Dựa vào Đồng Trác, làm ác vô số. Còn không xuống ngựa nhận lấy cái chết, còn đợi tới khi nào?” Viên Thiệu nhất thời bị quân uy Hứa Thành chấn nhiếp. Lúc này gã mới trấn tĩnh lại tinh thần, thấy binh lực Hứa Thành ít hơn rất nhiều so với bên mình, lập tức lớn lối.

“Ngu ngốc” Tào Tháo với Tôn Kiên đều thầm mắng trong lòng. Quân địch binh ít, nhưng chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra đều là tinh binh được huấn luyện nghiêm chỉnh. Nếu như thật sự phải đánh, cho dù thắng, sợ rằng cũng phải tổn thất vô cùng nghiêm trọng. Tào Tháo vốn định dùng mấy tactic thuyết phục Hứa Thành đầu hàng. Chuyện này ở cổ đại rất bình thường. Dù sao, lúc này bên mình chiếm ưu thế, nhưng lời mắng chửi này của Viên Thiệu lại phá hỏng tất cả, khiến cho hai quân không thể không đánh một trận. Thật không biết hắn muốn cái gì nữa đây? Tào Tháo thầm nghĩ: Dù cho Hứa Thành hàng, còn không phải tới lượt người xử trí.

“Không dám, không dám” nghe Viên Thiệu nói xong, Hứa Thành phá lên cười ha ha: “Tại hạ làm ác vô số, cũng không dám kiêu ngạo ở trước mặt Viên tướng quân. Ngắm lại Tôn Kiên tướng quân báo thù, giết kẻ thù diệt môn, báo thù cho hai vị Viên tướng quân, có thể nói là liều cái mạng già. Hai vị còn cắt đứt lương thảo của hắn, bởi vậy ở điểm làm ác, đối với hai vị Viên tướng quân, tại hạ vẫn tự thẹn không bằng”

Nghe Hứa Thành nói xong, Viên Thiệu hung hăng liếc nhìn Viên Thuật. Chuyện Viên Thuật cắt đứt lương thảo của Tôn Kiên, toàn bộ liên quân cũng biết, muốn phủ nhận cũng không được. Hiện tại, ý tứ của Hứa

Thành đang nói hai người bọn họ hợp mưu, nửa thật nửa giả, khiến cho gã không thể nào phản bác. Sao gã lại không tức giận, lại không oán hận tên đệ đệ hỗn đản này.

“Tiểu tặc chớ có ở chỗ này lời ngon tiếng ngọt. Nhanh tới thử xem đại đao của ta ” tiếng hét lớn vang lên, khiến cho Viên Thiệu thoát khỏi xấu hổ, không khỏi nhìn về hướng phát ra giọng nói.

“Đáng giận” Hứa Thành thầm mắng. Hắn vốn muốn mượn cơ hội kêu gọi đầu hàng trước trận, tổn hại nghiêm trọng huynh đệ Viên Thiệu một phen. Dù sao hai người này cũng không phải đồ tốt gì cho cam, có rất nhiều nhược điểm, không cần đến tấn công sĩ khí quân địch. Thật là đáng tiếc, hết lần này tới lần khác lại xuất hiện một tên khốn làm rối loạn kế hoạch của hắn

“Tiểu tặc nhanh mau ra đây. Gia gia ta không đợi được, ta muốn giết ngươi” một Đại tướng cầm đao đã chạy đến trước trận hai quân, lớn tiếng kêu gào.

“Chúng ta biết mặt sao?” Hứa Thành lộ ra dáng vẻ nho nhã lễ độ. Người này không thù với hắn. Ngoại trừ Viên Thiệu, hắn vẫn còn không chính thức đắc tội với ai đó.

“Tiểu tặc còn nhớ Tây Lương Mã Siêu. Ta muốn báo thù cho Thiệu chủ nhà ta”

21. Quyển 1 - Chương 21

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 21: Đệ nhất thiên hạ

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

“WOW, thì ra là thủ hạ của Mã Đằng” Hứa Thành nghĩ ra, Mã Siêu chính là nấc thang thứ nhất khiến hắn có thể đi tới ngày hôm nay.

“Thì ra là hắn” Tôn Kiên cũng nhớ ra rồi, Hứa Thành chính là tên tiểu binh đã giết Mã Siêu.

“Tiểu tử. . .” Vương Việt hét lớn một tiếng. Hắn vừa muốn đi ra giáo huấn tên tiểu tử không biết trời cao đất rộng này một chút. Hứa Thành là ai? Ân công của hắn, đến lúc chiếm lĩnh Tư châu, cần phải gọi là chúa công rồi. Có thể để cho người ta gọi là “Tiểu tặc” sao?

Cùng suy nghĩ với hắn, có khối người, chẳng qua đều bị Hứa Thành đè xuống.

Tất cả mọi người nhìn qua Hứa Thành với vẻ không hiểu. Hứa Thành đang nhú mày, hắn nhớ tới một người. Người này hết sức lợi hại, chỉ sợ thật sự chỉ có Vương Việt mới có thể đối phó được. Hồng Phong có lẽ cũng có thể, nhưng hắn là bộ tướng. Những tướng lĩnh khác ở phương diện võ nghệ sợ là đều phải thua kém người nọ một bậc.

“Ngươi là ai?” Hứa Thành hỏi.

“Tây Lương Bàng Đức Bàng Lệnh Minh, tiểu tặc mau tới đánh một trận”

“Quả nhiên là hắn” Hứa Thành thầm nghĩ.

“Mã Đằng đâu? Sao hắn không có mặt?” Hứa Thành kỳ quái. Mã Lão Tử cũng không gấp gáp. Bàng Đức người vì cái gì mà gấp vậy?

“Tiểu tặc chớ có dài dòng. Hắn ngươi là người nhát gan?” Bàng Đức khích tướng nói. Trên thực tế sau khi Mã Đằng được Đồng Trác bổ nhiệm đã đi rồi. Mặc dù là hậu duệ của Đại Hán Phục Ba tướng quân Mã Viện, nhưng Mã Đằng với huynh đệ kết nghĩa của hắn, Hàn Toại trước kia đều là phản nghịch triều đình. Lần này gia nhập liên quân, chính là muốn kiếm một danh phận. Nếu không phải Viên Thiệu phong tước hắn làm Thái thú Tây Lương, hắn cũng sẽ bỏ mặc. Thế nhưng Đồng Trác lại phong tước hắn làm Thứ sử.

Phàn Trù vốn trấn thủ Tây Lương cũng triệu hồi về Lạc Dương, không quay về. Mặc dù vị trí có danh, nhưng không đoạt được địa bàn thì tính toán cái gì? Chẳng qua là vì thể diện mấy đời công khanh, nên Mã Đằng lưu lại Bàng Đức với năm nghìn binh mã, còn phân phó Bàng Đức chỉ cần đi theo chư hầu là được, những thứ khác không cần để ý tới. Lần này nếu không phải nhìn thấy Hứa Thành, Bàng Đức cũng sẽ không nhất thời kích động, xông ra ngoài.

“Quả nhiên là người” Hứa Thành thầm nghĩ: “Ha ha, Lão Tử đang e ngại người quá ít không đủ xử dụng. Nếu như đưa tới cửa, cũng không cần rời đi”

Nghĩ tới đây, Hứa Thành đưa mắt nhìn Vương Việt, nói: “Ta muốn sống, nhưng phải cẩn thận. Người này võ nghệ ở trên đám người Công Minh”

Vương Việt đã sớm ngột ngạt không thở nổi, cũng không đáp lời. Hắn lập tức giục ngựa tiến lên, trong tay lại không dùng binh khí dài, vẫn là một thanh trường kiếm.

Bàng Đức nhìn thấy đối phương rốt cục ứng chiến. Tuy rằng không phải Hứa Thành, khiến cho hắn có hơi thất vọng, nhưng nói gì đi nữa Hứa Thành cũng là chủ tướng địch quân, không ứng chiến cũng phải thôi. Ứng chiến là được rồi. Lập tức Bàng Đức cũng không đáp lời, đại đao vung lên, xông lên chém giết.

“Đám mọi rợ Tây Lương, quả nhiên không có gia giáo. Dám một mình xuất chiến hừ” giọng nói xuất ra từ Hậu tướng quân Viên Thuật. Đây chỉ là tên gọi không sửa mà thôi, hắn đã sớm coi mình là Tả xa kỵ tướng quân.

Thời điểm này chư hầu đều trừng mắt lườm hắn. Người có gia giáo, người ta giúp người báo thù, người còn quản lương thảo của người ta.

Viên Thiệu thu hết điều nào vào trong mắt, trên mặt không lộ vẻ gì, trong lòng đang mừng thầm. Cách làm người của Viên Thuật khiến cho hắn đánh mất đại đa số người ủng hộ. Về sau Viên gia nhất định do Viên Thiệu già định đoạt.

Tào Tháo nhìn Viên Thiệu, thở dài trong lòng. Hắn và Viên Thiệu quen biết từ khi tóc để chỏm, từ nhỏ đã cùng một chỗ. Sao Tào Tháo còn không biết suy nghĩ của hắn, thấy bọn họ vào thời điểm này còn đang suy nghĩ nội đấu, trong lòng Tào Tháo thất vọng cực kỳ.

Chỉ có Tôn Kiên gắt gao trừng mắt nhìn hai người trong trận chiến. Hắn sớm bị hấp dẫn bởi cuộc chiến đấu ở trước trận

Lúc này, Vương Việt với Bàng Đức giao chiến đã phân ra cao thấp. Bàng Đức không thể ngờ, chính mình võ nghệ xưng hùng Tây Lương, thật không ngờ bất lực. Từ khi Mã Siêu chết, hắn thay thế Mã Siêu trở thành đệ nhất hãn tướng Tây Lương. Diêm Hành coi như là con rể của Hàn Toại, ngày xưa có thể phân cao thấp với Mã Siêu, cũng không phải là đối thủ của mình. Trong mắt của hắn, người trong liên quân có thể phân cao thấp cùng hắn, chỉ có hai người Quan Trương từng đại chiến Lữ Bố. Thế nhưng hôm nay đối thủ này, chỉ bằng một thanh trường kiếm, khiến cho chính mình chật vật không chịu nổi. Hơn nữa từ lúc giao chiến đến giờ vô luận mình ra tay như nào đi nữa, trường kiếm của đối phương luôn có thể vượt qua đại đao của mình, không va chạm. Ưu thế của đại đao căn bản không thể phát huy được.

“Nguy rồi. Đó là Vương Việt” Tào Tháo chuyên tâm quan sát liền nhận ra tướng lĩnh xuất chiến của quân địch.

“Cái gì?” Không chỉ có Viên Thiệu, phàm là người nghe qua danh tiếng Vương Việt đều giật nảy mình. Điều này cũng khó trách bọn hắn. Trên cơ bản Viên Thiệu chưa bao giờ coi trọng người thua kém mình. Trước kia Vương Việt gặp người khác, một là vừa già vừa lùn một mẫu, hai là từ trước đến giờ đều cúi đầu, cũng khó trách bọn hắn không biết.

“Thiên hạ đệ nhất kiếm sư, quả nhiên bất phàm” Tôn Kiên lẩm bẩm. Hắn còn nhìn thấy mấy người chặn đánh chính mình ở cửa thành Lạc Dương. Những người này ngày xưa đều là tiểu binh thủ hạ sao? Đột nhiên Tôn Kiên cảm thấy rất bất mãn đối với chính mình

Ngay khi chư hầu đang khiếp sợ. Đối phương xuất chiến chính là thiên hạ đệ nhất kiếm sư Vương Việt, Vương Việt cũng đã hoàn thành nhiệm vụ. Hắn một kiếm vượt qua đại đao, đâm về phía Bàng Đức. Bàng Đức ra sức huy động cán đao đẩy ra, nhưng lại làm cho cả ngực bị bộc lộ. Đột nhiên Vương Việt nện một

khuyết tay, đánh ngã Bàn Đức xuống ngựa. Ngay khi Bàn Đức mới bò lên từ trên mặt đất, Vương Việt đã chỉ kiếm vào cổ họng của hắn.

Chúng chur hầu kinh hãi. Lúc này, đất bằng bắt đầu nổi cuồng phong: “Tặc tướng chó có càn rỡ, Yên Nhân Trương Phi tới”

Vương Việt quỳnh lên. Ta đây còn không áp tải Bàn Đức đi. Tướng quân muốn người còn sống mà dùng. Vương Việt duỗi ra một chân, chuẩn xác đá trúng mục tiêu là gáy của Bàn Đức, đá hắn bất tỉnh. Còn về phần có di chứng hay không, tạm thời không thể nghĩ nhiều. Đáng thương thay Bàn Đức, hắn mới vừa vào Trung Nguyên. Trận chiến đầu tiên, đã rơi vào kết quả như vậy.

Trương Phi vốn không muốn xuất chiến. Trương Tam gia đã sớm nhìn huynh đệ Viên Thiệu không vừa mắt. Huynh đệ Lưu Quan Trương hẳn dựng công lao lớn như vậy, rõ ràng còn bị xem thường. Khi thủ hạ của Viên Thiệu là Nhan Lương, Văn Sứ mới tới, cả hai còn không phục ba huynh đệ hắn đánh bại Lữ Bố, đã tìm huynh đệ hắn gây phiền toái, còn châm chọc khiêu khích, nói ba huynh đệ bọn hắn chỉ biết lấy nhiều ực ít. Kết quả, Trương Tam gia một mình một xà mâu, đánh cho hai người rất biết điều. Thế nhưng Viên Thiệu lại còn nói Trương Tam gia hắn tư đấu, làm trái với quân quy, tước bỏ tất cả công lao. Nếu không phải đại ca ngăn cản, Trương Tam gia hẳn đã sớm làm thịt lão tiểu tử đó. Chẳng qua là lúc này đây, người khiến cho hắn xuất chiến chính là đại ca. Đại ca đồng ý với thỉnh cầu của Tào Tháo. Tào Tháo này đối đãi với ba huynh đệ bọn hắn vẫn rất không tồi, rất có lễ phép. Hơn nữa, theo Tào Tháo nói, người sử dụng kiếm chính là Vương Việt, nhưng hắn từng nghe nói qua, Vương Việt đơn độc cưỡi ngựa đi khắp Cửu Châu, đánh khắp thiên hạ không có đối thủ. Chính mình từ lúc thiếu niên đã nghe nói, nếu như gặp mặt, tự nhiên muốn đấu một trận, xem hắn rốt cuộc lợi hại như nào?

Hiện tại, tất cả mọi người chăm chú nhìn hai người trước trận sắp giao chiến. Tất cả mọi người trong liên quân Quan Đông đều biết rõ Trương Phi lợi hại, mà cấm quân Hứa Thành cũng đều hiểu Vương Việt xưng hùng thiên hạ vài chục năm. Người biết cũng đều đổ mồ hôi. Hai đại Mãnh Nhân, đến cùng ai lợi hại hơn ai?

Kết quả lập tức xuất hiện. Trường mâu của Trương Phi quá dài, lợi cho viễn chiến. Thế nhưng Vương Việt vừa tiếp cận, đơn giản đã tránh được sát chiêu của Trương Phi. Trò cũ tái diễn, trường kiếm đâm, bị cán mâu đẩy ra, dùng khuyết tay đánh. Trương Phi hơi nghiêng người lại tránh được. Vừa tránh né, Vương Việt lại đã mãnh liệt tiến tới gần, dùng bả vai đánh tới. Lúc này đây, Trương Phi muốn tránh cũng không được, cả người bị đánh bay xa hơn một trượng. Đây là vì thân thể Trương Tam gia đủ nặng. Ngay sau đó Vương Việt giục ngựa vọt tới. Trương Phi đứng dậy bỏ chạy, Trương Tam gia hẳn quả thật lỗ mãng, nhưng không phải là đồ ngốc. Đánh không lại, còn bày thể diện cái gì?

“Tam đệ đừng sợ, huynh tới” một tiếng hét vang lên, Quan Nhị gia cũng ra tay.

“Ai nha” Hứa Thành thầm hô một tiếng: “Đây chính là thần hộ mệnh xã hội đen tương lai. Đánh nhau cùng với hắn có thể phạm vào quy củ của mình đặt ra hay không? Có cần gọi Vương Việt trở về không?” Hắn lại suy nghĩ một chút: “Vẫn không nên. Mặc dù ta đứng là lẫn lộn hắc đạo nhưng cũng là người vô thần, không thể phụ lão sư nhiều năm giáo huấn hoạt động mê tín. Hơn nữa không cho phép sùng bái cá nhân”

Không nói đến Hứa Thành ở đó tưởng niệm chuyện xưa. Ở trước trận, vừa động thủ, Quan Vũ mới phát hiện vừa rồi Trương Phi bị bại một chút cũng không oan. Dao của Quan Nhị gia hắn vừa nhanh vừa nặng. Vốn giao thủ cùng võ tướng bình thường đều chiếm hết tiện nghi, nhưng đối thủ bám sát lấy người, không cho người ra hết sức lực. Còn nữa, đại đao nặng mấy chục cân, nhanh nữa cũng không có khả năng nhanh hơn một thanh trường kiếm, bị đối phương quấn lấy, đánh cận chiến, chiêu dài của đại đao cũng thành gánh nặng. Quan Vũ muốn rút bội kiếm, kiếm của đối phương kiếm sau nhanh hơn kiếm trước, căn bản cũng không có cơ hội

Hai người đi lòng vòng, Vương Việt đánh cho Quan Vũ toàn thân đổ mồ hôi. Mấy lần Quan Vũ muốn lưỡng bại cầu thương, đại đao liêu lĩnh bổ về phía Vương Việt, lại luôn bị Vương Việt phá giải. Kỳ thật, loại chiêu số này khi Vương Việt ra giang hồ đã sớm bái kiến nhiều loại phiên bản khác nhau. Tuy rằng Quan Vũ sử dụng có chút uy hiếp, nhưng còn chưa tới mức Vương đại hiệp hắn không thể đối phó. Cuối cùng Vương Việt nắm lấy cơ hội, đột nhiên từ trên ngựa xuất chân, đá vào đao cán Quan Vũ. Quan Vũ chỉ cảm thấy một luồng lực mạnh đánh úp lại, thế nhưng vì hắn ngồi trên lưng ngựa lại không có chỗ mượn lực. Dù sao

vào thời đại này còn không có bàn đạp ngựa vì vậy hắn cũng bước theo gót Trương Phi, ngã văng ra ngoài. Trong lúc nhất thời, Vương Việt liên tiếp đánh bại ba viên Đại tướng. Liên quân Quan Đông, kinh sợ tại chỗ.

22. Quyển 1 - Chương 22

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 22: Đả kích

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Nhìn thấy Vương Việt uy phong lẫm lẫm, người khó chịu nhất chính là đám người Viên Thiệu, kể cả Tào Tháo. Nhớ ngày đó, Vương Việt biết vâng lời, cầu xin chức quan, chính bản thân mình xem thường xuất thân của hắn, thậm chí không thèm liếc mắt nhìn. Có đôi khi ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không cho hắn. Lúc này báo ứng đã đến, khiến cho Hứa Thành nhật được đại tiện nghi.

“Vương Việt luôn luôn có nguyện vọng làm mệnh quan triều đình, mình chủ có thể đưa cho hắn một người chức quan, có lẽ có thể làm cho hắn. . .” Tào Tháo nói rất rõ ràng. Lúc này, lòng quân xuống thấp, mặc dù dùng chiêu này có chút mất thể diện, nhưng nếu như thật có thể chiêu hàng Vương Việt, được lớn hơn mất.

Viên Thiệu không muốn mất thể diện. Tào Tháo cũng đành chịu, hắn đành phải tự mình quát lên: “Phía trước có phải là Vương Việt tiên sinh, còn nhớ được Tào Mạnh Đức không?”

“Hừ” Vương Việt hơi hừ lạnh một tiếng. Trong lòng Vương Việt còn mang hận thái độ trước kia của đám người Tào Tháo đối với mình. Chỉ là trước trận hai quân, hắn còn không muốn quá thất lễ, lập tức đáp: “Đây không phải cấm quân Điển quân hiệu úy Tào đại nhân ngày xưa sao? Ngài có chuyện gì không? Hắn là ngài cũng muốn phân chia cao thấp cùng kiếm trong tay Vương mỗ sao?”

Tào Tháo run lên trong lòng, thầm nghĩ: trước kia sao không cảm thấy Vương Việt có khí thế như vậy? So chiêu với người, ta không muốn sống nữa sao? Tào Tháo cảm thấy hy vọng chiêu hàng xa vời, nhưng không nói ra, hắn lại không cam lòng. Vạn nhất nếu thành công thì sao?

“Vương tiên sinh từng làm sự phụ kiếm thuật của đương kim Bệ hạ. Chúng ta lại là quân cần vương. Vì sao tiên sinh lại muốn gây khó dễ cho chúng ta? Chỉ cần tiên sinh có thể giúp Thanh quân chúng ta, mình chủ liên quân Quan Đông ta, Xa kỵ tướng quân Viên đại nhân nguyện biểu tấu tiên sinh làm Kiêu Kỵ Hiệu úy” Tào Tháo cắn răng một cái, cho một chức quan không nhỏ.

“Ha ha ha” nghe xong lời này, Vương Việt đột nhiên cười như điên. Ngay sau đó chính là chúng tướng bên cạnh Hứa Thành.

“Vì sao tiên sinh bật cười?” Tào Tháo không vui nói

“Không dám, Vương mỗ sẽ nhớ kỹ tình nghĩa lần này của Tào đại nhân. Chỉ có điều Vương mỗ lúc này đã là cấm quân Trung Quân hiệu úy, hà tất còn muốn Kiêu Kỵ Hiệu úy? Ha ha” Vương Việt cười ha hả không thôi.

Mặt Tào Tháo nhất thời có thể so sánh với cùng mặt Quan Nhị gia, hắn đang suy nghĩ phải nói gì đó để vãn hồi thể diện, bộ tướng Thuần Vu Quỳnh bên cạnh Viên Thiệu đã giận dữ lên tiếng: “Vương Việt, người tính toán ngon như vậy sao? Chủ công nhà ta coi trọng người, mong muốn phong chức quan cho người, đó là vận may của người. Người cho rằng người được Đồng Trác phong làm Trung Quân hiệu úy, người trong thiên hạ sẽ thừa nhận sao?”

“Hừ” Vương Việt nhìn Thuần Vu Quỳnh khiến hắn sợ tới mức lui một bước, rồi mới lên tiếng: “Vương Việt ta là người nào, không tới phiên các người ở chỗ này vung tay múa chân. Ta có đủ tư cách làm Trung Quân hiệu úy hay không thì cần chủ công nhà ngươi tự mình thử xem hoặc là Thuần Vu Quỳnh người cũng được”

“Giang hồ hiệp sĩ dùng võ vi phạm lệnh cấm, nay lại còn là vượt đội mũ quan. Vương Việt, người quả nhiên vẫn chỉ là một kẻ hạ tiện không nên thân” Viên Thiệu vừa lên tiếng đã hết sức ngoan độc. Một người trước kia không có đủ tư cách ngồi ở trước mặt hắn đột nhiên đảm nhận chức vị của hắn, mặc dù chỉ là chức vị trước kia, thế nhưng vẫn khiến cho hắn cực kỳ phẫn nộ.

“Không dám nhận, Vương Việt ta như thế nào dám so cùng với Viên Thiệu đại nhân người” Vương Việt cũng không tức giận: “Viên đại nhân gia môn hiển hách, bốn đời Tam công, trong triều không thể chém trừ gian nịnh Thập thường thị, hiền kế chiêu Tây Lương Đồng Trắc vào kinh cho Hà Tiến, khiến triều cương đại loạn. Đây là không khôn ngoan; Thân là minh chủ liên quân Quan Đông, đương thời điểm cây bừa vạ xuân, cưỡng ép khởi binh, không để ý tới kẻ sinh nhai của dân chúng mấy châu Quan Đông chính là bất nhân; mà thời điểm khởi binh, không thông báo trước cho người nhà ở kinh thành, khiến phụ lão huynh đệ trong nhà chết thảm, đó là bất hiếu; Tôn Kiên báo thù cho huynh đệ người, huynh đệ người quản lương thảo của hắn, đây là bất nghĩa; Mắt thấy Đồng Trắc bức ép Hoàng đế chạy trốn, người đã từ từ hành quân, không để ý tới Hoàng đế, bất trung; Đại nhân bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa, cộng thêm không khôn ngoan, ngu độc đều đủ, có thể nói ‘Ngu độc tướng quân’, tại hạ thật sự bội phục, lại không dám mạo muội ở trước mặt đại nhân. . . Ủ? Ha ha”

Lúc Vương Việt nói mấy lời này quả nhiên thoải mái cực kỳ. Đây vốn là những lời Hứa Thành chuẩn bị cẩn thận để mắng Viên Thiệu. Tất cả những lời nói hung ác đều được cân nhắc qua vài lần, mượn cơ hội này đả kích sĩ khí liên quân. Lúc này lại bị Vương Việt hằn vạch trần rất thoải mái, nói ra trước. Chờ khi Vương Việt nói xong, đã thấy Viên Thiệu, sắc mặt trắng bệch, lung lay sắp đổ. Nếu không có người bên cạnh vịn, khẳng định đã rớt xuống ngựa.

Ngay tiếp theo đó chúng chư hầu bên Viên Thiệu, sắc mặt cũng cực kỳ khó coi. “Ngu độc” này của Viên Thiệu đều đúng là tội lớn. Hơn nữa người thời đại này coi trọng nhất đạo nghĩa. Thật ra nếu muốn tính toán thì bất luận một điều trong số đó cũng đều đủ Viên Thiệu chết mười tám cái mạng. Mà ở bên trong “Ngu độc” này bọn họ sợ khi phải dính vào mấy điều như vậy, tựa như là bất nhân, bọn họ hoàn toàn không chú ý chết sống của dân chúng, nhưng hết lần này tới lần khác mấy tội lớn này đều có bằng có chứng, muốn phản bác cũng không có chỗ nói, cũng khó trách Viên Thiệu lại tức giận như vậy. Sau khi công tiến Hổ Lao quan, vốn đều cho rằng sẽ thuận buồm xuôi gió, không ai ngờ một hồi kinh sợ, một hồi sợ, một hồi phẫn nộ, lúc này lại càng tức giận. Nếu như là bọn hắn, chỉ sợ cũng không chịu nổi. Mọi người ngấm lại xem, Gia Cát Lượng có thể mắng chết Vương Lăng. Mấy lời này của ta có thể còn độc hơn cả của hắn. Cho dù Viên Thiệu đang tuổi tráng niên, nhưng hắn xuất thân quá tốt, không từng chịu qua uất ức gì cả, ngày thường cách làm người lại bụng dạ hẹp hòi, cũng có thể bị mắng một lần bán thân bất toại sao?

“Chỉnh đốn và sắp đặt quân đội, lập tức lui lại” Vẫn là Tào Tháo quyết định thật nhanh. Đầu lĩnh sắp bị làm tức chết, còn đánh cái gì mà đánh? Huống chi sĩ khí đã xuống thấp tới mức không thể thấp hơn nữa.

“Quân ta còn chưa khai chiến, lui lại như vậy, há không phải làm trò cười cho người sao?” Người lên tiếng chính là Viên Thuật Viên Công Lộ.

“Muốn đánh mình người có thể ở lại” Tào Tháo nghiêm nghị nói. Thời điểm này hắn tuyệt sẽ không bán thể diện cho Viên Thuật, còn muốn lấy tranh quyền đoạt lực, hạ người gì vậy? Không ít người nhìn về phía Viên Thuật, ánh mắt đều lộ ra vẻ khinh thường. Chỉ riêng Viên Thuật không cảm thấy điều này. Khi thấy chúng chư hầu đều lui, hắn đương nhiên không dám ở lại, cũng rút lui theo.

Liên quân Quan Đông chậm rãi lui bước, quay trở về Hổ Lao quan.

“Không phải chứ” Hồng Phong sờ lên đầu. Chỉ như vậy đã rút lui, cũng quá dứt khoát một chút.

“Ha ha, Vương sư phó thắng liên tiếp ba trận, lại dùng ngôn ngữ ép buộc được Viên Thiệu thiếu chút nữa thổ huyết, lập công lớn” Đối với Vương Việt trở lại bốn trận, Hứa Thành không tiếc rả từ ca ngợi.

“Tướng quân quá khen. Mấy lời nói đó của ty chức là học theo ngài đó” Vương Việt liên tục khoát tay, nhưng chúng tướng đều thấy được vẻ đắc ý từ trong mắt của hắn. Cũng khó trách, Vương Việt nhàn nhai

uất ức nhiều năm như vậy, một khi được báo, vậy thì phải cố gắng nói cho sảng khoái. Huống chi, trải qua một trận đánh này, một lần nữa lại dựng lên cây đại kỳ thiên hạ đệ nhất kiếm. Từ khi Lã Bố ngang trời xuất thế, hai chữ Vương Việt ảm đạm không ít lại truyền khắp thiên hạ. Đối với một quân nhân mà nói chính là vinh quang bậc nào.

“Tướng quân, đối diện có một đội ngũ chưa bỏ chạy” bên cạnh có người chứng kiến sự việc không đúng, bẩm báo cho Hứa Thành.

“Hả?” Hứa Thành cả kinh, lúc này thật không sợ chết hay sao?

Hắn chỉ thấy đối diện có mấy ngàn quân mã, đơn độc lẻ loi xếp hàng đối diện. Nhìn trang phục, hẳn là đội ngũ của Tây Lương Mã Đằng.

“Ai nha, thật sự là trung nghĩa. Chủ tướng bị bắt, dù cho đối mặt đại quân, cũng không lùi bước. Tiểu tử Bàng Đức này không dậy nổi, lại có thể có một đội ngũ như vậy. Chỉ là ta vẫn cảm thấy bọn họ là một lũ ngốc” Hứa Thành phát biểu ý kiến của mình, cũng đạt được đồng ý của mọi người.

“Tiểu tặc” Bàng Đức bị đánh thức tỉnh. Hắn mặc kệ trên người bị cột dây thừng, câu đầu tiên liền mắng Hứa Thành.

“Người nhìn rõ ràng đi” Hứa Thành chỉ tay về quân đội đối diện: “Chỉ cần người nói một câu đi theo ta, ta sẽ thu hàng bọn chúng. Không đi theo ta, ta giết bọn chúng cho chôn cùng người, thế nào đây? Ta đối với người không sai?”

“Người” trên thực tế Bàng Đức không có bao nhiêu hận đối với Hứa Thành. Dù sao sự tình đã qua nhiều năm, nhưng nghe xong mấy câu nói đó, hắn vẫn thiếu chút nữa bị tức chết

Bàng Đức muốn phóng tới chỗ Hứa Thành, nhưng Hồng Phong nắm tay một cái khiến cho hắn một mực đứng ngay tại chỗ, tan rã ý đồ của hắn.

“Như vậy tốt rồi. Ta biết rõ người nhất thời khó có thể suy nghĩ kỹ càng. Ta cho người thời gian. Đêm nay sau khi liên quân Quan Đông rút khỏi Hồ Lao quan, người phải đầu hàng ta, thế nào?” Hứa Thành còn nói thêm.

“Cái gì?” Bàng Đức thiếu chút nữa cho là mình nghe lầm. Hồ Lao quan sở dĩ được gọi là Hồ Lao quan, không chỉ vì nó chắc chắn hùng tráng mà còn bởi vì nó đồng thời chia cắt Tư châu với Quan Đông. Bên nào đạt được nó, cũng có thể phòng thủ vững vàng, khiến địch không cách nào nhảy vào, nhưng Hứa Thành vậy mà cướp lấy cửa ải hiểm yếu này từ trong tay liên quân Quan Đông. Nói dễ dàng như thế giống như là ăn cơm, không bối cơm ra từ trong miệng sao?

Nhưng Bàng Đức vẫn không muốn đồng ý. Hắn rầm rì không nói lời nào.

“Bình bình” Hứa Thành vỗ tay một cái. Lập tức Từ Hoảng giương chiến búa lên. Gần vạn cung nỗ thủ kéo vũ khí trong tay.

“Thôi ngừng lại” nhìn thấy Hứa Thành như muốn làm thật, Bàng Đức dù không muốn hàng, cũng đành phải đồng ý. Tất cả đều là huynh đệ cùng hãn chinh chiến sa trường nhiều năm, sao hắn có thể cam lòng để cho bọn họ chết vô vị như vậy được.

“Tốt, thành giao” Hứa Thành cầm lấy bàn tay Bàng Đức, vỗ vỗ ba cái. “Cởi trói” mệnh lệnh ban ra cho thân binh bên cạnh xong Hứa Thành nhìn chúng tướng nói: “Thế nào, vẫn ta có chiêu đối phó họ Bàng”

Lời nói lọt vào trong tai Bàng Đức khiến cho hắn rất buồn bực, bản thân cảm giác vô cùng uất ức, thật tình hắn không biết họ Bàng Hứa Thành nói chính là một người khác.

“Tốt rồi, đại quân chậm rãi xuất phát, thẳng tiến Hồ Lao quan” Hứa Thành hạ lệnh.

Bàng Đức đành phải cùng theo đi, thủ hạ của hắn đã được thông báo đi theo bên cạnh đại quân, không tạo ra xung đột cùng binh lính dưới trướng Hứa Thành.

“Này, tiểu tử người không tệ. Lần thứ nhất chống được nhiều chiêu như vậy ở tay Vương sư phụ. Chờ đến Hồ Lao quan, ta mời người uống rượu” Hồng Phong đi lên, nói với Bàng Đức. Một cánh tay hắn còn ôm bả vai Bàng Đức. Bàng Đức chỉ cảm thấy một vòng sắt nhốt chặt chính mình, ra sức giãy mấy cái mà không

thể thoát, đành phải dùng loại tư thế đi tới. Nhưng mà trong vòng một ngày, ở những bản lĩnh khác nhau mà bản thân tự hào, võ nghệ cùng khí lực, đều chịu đả kích khốn khổ, lại làm cho hấn mất hết hứng thú.

23. Quyển 1 - Chương 23

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 23: Rút củi dưới đáy nồi

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Lại nói liên quân Quan Đông quay trở về Hồ Lao quan. Ngoại trừ an bài thủ vệ bên ngoài, cũng bắt đầu nghỉ ngơi. Viên Thiệu cũng khôi phục, tuy rằng gã vẫn còn có chút không thoải mái, nhưng nói chung, cũng đã trấn tĩnh lại.

“Đáng giận Vương Việt. Nhớ ngày đó người, đồ tiểu nhân khúm núm. Lúc này thật không ngờ làm nhục ta. Ta nhất định phải giết người” Viên Thiệu nghiêng răng nghiêng lợi: “Còn có Hứa Thành, các người, hai tên khốn kiếp, ta không tha cho các người”

“Sĩ khí quân ta xuống thấp. Trong những ngày gần đây không thể khai chiến. Tốt nhất có thể thủ ở trong quan đến lúc khôi phục, tiếp tục xuất kích cũng không muộn” Tào Tháo mặc kệ hấn, nhưng Viên Thiệu nói gì đi nữa vẫn là minh chủ, cũng phải bày tỏ một chút.

“Tốt” Viên Thiệu cũng hiểu rõ hiện tại một khi khai chiến, sĩ khí căn bản cũng không đủ. Những binh lính này hôm nay nghe Vương Việt nói, lòng quân khảng định càng thêm bất ổn, không thể xuất chiến được, đành phải chờ thêm hai ngày.

“Không xong” Khổng Dung chạy vào.

“Lại có chuyện gì?” Đầu Viên Thiệu sắp nứt ra rồi. Tại sao lại có việc hử?

“Lương thảo ở đại doanh quân ta bị người đốt rụi rồi” Khổng Dung nói.

“Cái gì?” Bàn tay Viên Thiệu bóp chặt lấy trán, quá đau.

“Vậy lương thảo còn thừa của quân Tây Lương ở trong quan đâu?” Văn Tào Tháo còn có chút tỉnh táo, hỏi.

“Không có một tên quân Tây Lương nào, hoàn toàn không có lương. Chẳng lẽ các người không phát hiện ra sao?” Khổng Dung lớn tiếng nói. Thời điểm này, lẽ nghi gì đó đều chẳng quan tâm. Không có cơm ăn, còn có thể làm gì?

“Làm sao bây giờ? Chúng ta làm sao bây giờ? Mạnh Đức” Viên Thiệu nhìn Tào Tháo cầu viện. Hiện tại gã chỉ cảm thấy vô cùng đau đầu, hơn nữa trong đầu đầy bọt nhão.

“Hứa Thành, nhất định là Hứa Thành, ” Tào Tháo xoa xoa tay: “Ta nói rồi, tám bộ phận cấm quân sao chỉ có một chút người như vậy. Vốn ta còn tưởng rằng những bộ phận đó đã bị Đồng Trác mang đi. Hiện tại xem ra chính là Hứa Bá Công phái bọn chúng thừa dịp đại quân ta không có mặt, đốt lương thảo của chúng ta còn thuyết phục hàng binh Hồ Lao quan phản bội, còn mang lương thực trong quan đi. Đáng giận, mưu kế của hấn thật ác độc”

“Lại là hấn?” Viên Thiệu phát hiện mình nghe nói tới tên của Hứa Thành đã có chút sợ: “Chúng ta phải làm sao bây giờ?”

“Rút lui” trong giọng nói Tào Tháo tràn đầy vẻ không cam lòng: “Không có lương thực, không có sĩ khí. Nếu chúng ta không rút lui, sẽ chỉ có một con đường chết. Mau bỏ đi, lập tức rút lui. Chỉ sợ Hứa Thành đã đi theo chúng ta tới rồi” Tào Tháo rống to.

Thái độ của Tào Tháo cũng không gây cho Viên Thiệu bất mãn. Gã đã không chú ý đến những thứ này. Viên Thiệu vội vàng phái người thông báo chúng chư hầu, rút khỏi Hổ Lao quan.

Khi xuất quan, Tào Tháo cho Tôn Kiên với Công Tôn Toản hai người dẫn đội đi về phía trước. Hai người này chính là người biết chiến tranh nhất trong chư hầu. Ai biết Hứa Thành không an bài đại quân ở bên ngoài quan. Thời điểm này đến đột kích, liên quân không phải xong đời sao? Có hai viên Đại tướng này dù sao vẫn có thể ngăn cản trong chốc lát.

Điều may mắn chính là, Hứa Thành cũng không phái người bố trí mai phục, liên quân bình yên rút ra khỏi Hổ Lao quan.

Liên quân Quan Đông rút khỏi không lâu sau, Hứa Thành cũng thần nhiên tiến vào Hổ Lao quan. Chúng tướng vô cùng hưng phấn, đương nhiên, ngoại trừ một người. Thiếu chút nữa Bàng Đức đã cắn nát đầu lưỡi. Hắn thật sự không nghĩ tới, Hứa Thành đánh chiếm Hổ Lao quan còn dễ dàng hơn so với ăn cơm.

Ở bên trong Hổ Lao quan một đêm, đám người Hứa Thành đi tới trên lầu thành, nhìn ra quan ngoại

“Tướng quân, thuộc hạ nghĩ, giờ này khắc này đám người Viên Thiệu khẳng định đã tiến vào Huỳnh Dương rồi” hai ngày này tâm tình Vương Việt rất thư thái, lời nói cũng nhiều hơn.

“Hắn vậy” Hứa Thành mỉm cười trả lời.

“Không có khả năng” Bàng Đức ở bên nói. Vốn Hứa Thành không đề cập tới ước định lúc trước, Bàng Đức hẳn cũng không muốn gây ra chú ý, nhưng nghe mấy câu đối thoại, hắn vẫn không nhịn được nói ra.

Nhìn ánh mắt trêu tức của Hứa Thành, Bàng Đức hoảng hốt đôi chút, nhưng Vương Việt đang ở một bên, hắn cũng không có bản lĩnh tập kích Hứa Thành ở trước mặt thiên hạ đệ nhất kiếm. Bàng Đức lập tức thể hiện quyết tâm, nói: “Thái thú Huỳnh Dương Từ Vinh, tinh thông chiến thuật, lại chiếm giữ thành trì Huỳnh Dương, mà sĩ khí liên quân lúc này không phấn chấn, lại hành quân mấy ngày liền, khẳng định mỗi một không chịu nổi, sao có thể đánh hạ Huỳnh Dương nhanh như vậy ”

“Người không tin?” Hứa Thành cười cười, hỏi

Bàng Đức không tự chủ được lui một bước, đáp: “Không tin”

“Ha ha” Từ Hoảng lên tiếng: “Bàng tướng quân, người lại đoán sai rồi”

“Xin lắng tai nghe”

“Tướng quân đã sớm sai người chở rất nhiều lương thảo tiến vào Huỳnh Dương. . .”

“Vậy liên quân càng tấn công mà không hạ được” Bàng Đức khó hiểu.

“Đây chẳng qua là mồi nhử, dẫn liên quân đi tấn công Huỳnh Dương mà thôi, vận chuyển rất nhiều lương thực tới” Từ Hoảng nói tiếp.

“Hả?” Bàng Đức có chút mơ hồ.

“Liên quân ra khỏi Hổ Lao quan, không có lương thảo, nghe nói Huỳnh Dương có lương thảo, với tính cách nóng nảy của đám người Viên Thiệu, chắc chắn sẽ không buông tha, cho nên tướng quân cho người chuyển lương thực, thả cho bọn chúng ăn uống đầy đủ hơn mấy tháng, sau đó lại cho Từ Vinh từ bỏ Huỳnh Dương”.

“Cái gì?” Bàng Đức kinh hãi, tặng lương thảo cho quân địch. Hắn nhìn Hứa Thành, ánh mắt đã có chút ít khác thường. Người này có bệnh nhưng rất nhanh hắn lại có phản ứng: “Lương thực có lừa dối”

“Làm sao lại như vậy?” Từ Hoảng hao hết miệng lưỡi, chính là muốn cho Bàng Đức tâm phục khẩu phục đối với Hứa Thành: “Bên trong liên quân cũng không phải đều là người ngu, há lại sẽ không kiểm tra nhóm lương thảo này ”

“Vậy rốt cuộc là vì sao?” Bàng Đức hoàn toàn hồ đồ.

“Nhớ ngày đó ta cũng giống như người, hoàn toàn không hiểu chuyện này. Hãy để cho tướng quân phân giải cho người một chút” Từ Hoảng nhường cơ hội thể hiện cho Hứa Thành.

“Ta đã sớm phái người tới Duyệt Châu, Thanh Châu, Dự Châu cùng với Ký Châu. Những năm này, từ khi loạn giặc Khăn vàng thì có rất nhiều lưu dân, dân chúng, áo không đủ che thân, bụng ăn không no. Chỉ cần một chút lương thực thì có thể làm cho bọn chúng đi theo người của ta đi vào Tư châu” Hứa Thành chậm rãi nói: “Ta vận chuyển lương thực đến Huỳnh Dương, chính là khiến cho chư hầu Quan Đông có ăn, như vậy bọn chúng sẽ không dễ dàng tản đi. Hành động di dân của ta sẽ thuận tiện rất nhiều”

“Đợi đến khi lương thực ăn đại khái gần hết, bọn chúng sẽ phát hiện trong phạm vi một trăm dặm, bọn chúng không thể tìm thấy một bóng người, cũng không tìm thấy một viên lương thực. Khi đó ta có thể dễ dàng đánh bại bọn chúng. Chờ bọn chúng trở lại địa bàn của mình, dân chúng trong địa bàn của chúng đã bị ta dẫn rời đi không biết bao nhiêu. Đến lúc đó, ta cũng muốn nhìn xem không có dân chúng, các đại nhân được coi là có xuất thân cao quý này, bọn chúng ngày sau đấu cùng ta như thế nào”

Bàng Đức sợ ngây người. Thật lâu hần mới lẩm bẩm nói: “Tốt một chiêu rút củi dưới đáy nồi. Không có dân chúng, sẽ không có binh, không ai trông trọng, cũng sẽ không có lương thực, ai còn có thể thành đại sự?”

Sau lần này nói chuyện này, Bàng Đức thành thành thật thật thực hiện lời hứa, đi theo Hứa Thành.

Mà đúng lúc Hứa Thành đang cố gắng thu phục Bàng Đức, Thái thú Huỳnh Dương Từ Vinh, cũng đang ở trên đường đi tới Tị Thủy Quan. Hần cảm khái vạn phần khi có thể bước trên con đường này,. Vốn hần trú đóng ở Huỳnh Dương, làm tuyến đầu cho quân Tây Lương của Đổng Trác, ngăn cản chư hầu Quan Đông. Thế nhưng khoảng chừng sau thất bại trước Tôn Kiên, chư hầu Quan Đông chỉ bằng vào ưu thế binh lực đã thành công ngăn cản hần ở thành Huỳnh Dương. Mấy ngày công thành, liên quân chư hầu thấy hiệu quả không lớn, quyết đoán buông tha Huỳnh Dương, ngược lại còn đi đường vòng tấn công hai Quan: Hồ Lao, Tị Thủy, chỉ phái Thứ sử Duyệt Châu Lưu Đại, Thái thú Đông Quận Kiều Mạo với Thái thú Quảng Lăng Trương Dương bao vây toàn bộ bốn cổng thành Huỳnh Dương, sau đó coi chừng ở bên ngoài. Điều này vốn cũng không có gì, người phong tỏa cửa của người là được. Khi cần ra ngoài, chẳng lẽ ta lại không thể mở lại mấy cửa sao? Hần vốn cũng muốn kiểm chế một bộ phận cũng tốt. Dù sao Hồ Lao quan với Tị Thủy Quan cũng không phải dễ đánh. Hần còn nghe nói, nghĩa tử Lã Bố mà thừa tướng thu hết sức lợi hại, được xưng đệ nhất thiên hạ chiến tướng. Liên quân Quan Đông chỉ là đám người vô dụng, có thể thành chuyện gì?

Thế nhưng điều hần hoàn toàn không ngờ tới, Thứ sử Duyệt Châu Lưu Đại thật không ngờ lại tuyệt tình như vậy. Đầu tiên Lưu Đại cho đào khoét ở ngoài thành, cắt đứt mạch nước ngầm cho nội thành. Sau đó lại bố trí rất nhiều cạm bẫy ở ngoài thành, khiến cho hần vừa ra khỏi thành đã tổn thất một số đông thủ hạ. Trong khi đó vài ngày không uống nước, khiến cho tinh binh cũng không đánh lại người bình thường. Bởi như vậy, hần và quân đội của hần thật sự bị vây ở bên trong thành Huỳnh Dương, chỉ có thể dựa vào nước dự trữ trong thành bảo vệ tánh mạng. Mỗi ngày mỗi người uống một chút nước. Khi đó Từ Vinh thật sự cho là mình sắp xong đời. Khi đó, hần thầm nghĩ tử chiến quyết đấu một trận cùng chư hầu ngoài thành, nhưng cấu tặc Lưu Đại này lại tuyên bố sẽ không phí một binh một tốt mà giết được Từ Vinh hần, chỉ thủ ở bên ngoài, không tiến công, đợi hần chết khát.

24. Quyển 1 - Chương 24

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 24: Bình tĩnh

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Từ Vinh thật sự sắp sụp đổ. Nên biết rằng, người có thể mười ngày không ăn cơm, cũng không thể ba ngày không uống nước. Sau đó nghe ngoài thành nói, Lã Bố thất bại, Đổng Trác không tốt. Vốn Từ Vinh hần sẽ cho rằng đây chỉ là một âm mưu, nhưng một mình Lưu Đại đã có thể như thế, ai biết trong liên quân Quan Đông còn sẽ có người như thế nào. Lúc ấy Từ Vinh hần đã tin như vậy nên đầu hàng đám người Lưu Đại. Thế nhưng thư đầu hàng được bắn ra thành không bao lâu, thời thế thay đổi, thủ hạ của Ngũ quan trung

lang tướng Hứa Thành đã đến. Một lần tấn công đã đánh tan quân đội vây thành bên ngoài. Tới khi viện quân mở cửa thành ra, hấn thiếu chút nữa bật khóc nhưng các tướng sĩ đi theo hấn thật sự đã khóc.

Người được gọi Dương Nhị này, hấn cũng biết mặt. Trước kia Hứa Thành tới lãnh giáo hấn, tiểu tử này là thân vệ của Hứa Thành. Không thể ngờ, hôm nay chính là tiểu tử này dẫn người cứu mình. Khi Dương Nhị tới gặp hấn, hấn mới biết được Đồng Trác thật sự thất bại, đã chạy thoát về hướng Trường An. Về phần hấn, không ai hỏi qua, mà Hứa Thành, cũng không nhận được thông báo. Nói cách khác, hấn và Hứa Thành, đều bị Đồng Trác từ bỏ, rất có thể bị trở thành vật hi sinh hấp dẫn lực chú ý của liên quân Quan Đông, mà với hiểu biết của hấn đối với cách làm người của Đồng Trác thì thấy điều này hoàn toàn có khả năng.

Cũng may nghe Dương Nhị nói, bọn họ đã cướp lấy Tị Thủy Quan, hơn nữa đã sắp đặt mưu kế hay, đang chờ đám người Viên Thiệu. Hiện nay bọn hấn phải về phòng ngự Tị Thủy Quan vì vậy Từ Vinh lập tức mệnh lệnh cho bộ hạ sau khi khôi phục đôi chút, tiến về Tị Thủy Quan. Đối với ân nhân cứu mạng, còn có cái gì không tin được hay sao?

Ai ngờ, tiểu tử Dương Nhị này còn đưa cho hấn một món lễ vật. Thứ sử Duyện Châu Lưu Đại lại bị bọn hấn bắt sống. Điều này đúng là thời thế thay đổi, hấn liền hỏi Lưu Đại nghĩ như thế nào mà dùng chiêu thức đoạn tuyệt để đối phó với hấn. Thì ra Lưu Đại ngẫu nhiên nghe thuộc hạ là tiểu binh đã từng là thợ săn nói. Hấn còn tưởng rằng Lưu Đại này có bản lãnh. Lập tức Từ Vinh, một kiếm đoạt mạng của Lưu Đại, báo thù cho các tướng sĩ của hấn.

Những việc khác Từ Vinh hoàn toàn nghe Dương Nhị, quay về Tị Thủy Quan. Chỗ đó có nước, hơn nữa cũng có lương thực. Lương thực ở trong thành Huỳnh Dương cũng không cần mang đi. Dương Nhị nói là giữ lại có ích, đã như vậy thì nghe người ta. Lúc ấy chính Từ Vinh hấn đã nghĩ như thế. Hứa Thành người này, cách làm người luôn luôn không tệ, nên sẽ không hại người.

Liên quân Quan Đông lại một lần bị đả kích lớn. Thứ sử Duyện Châu Lưu Đại bị giết, đầu treo ở trên lầu thành Huỳnh Dương, mà lúc này Huỳnh Dương đã là tòa thành không.

“Từ Vinh này đến cùng là đi nơi nào? Hấn chạy đến nơi nào?” Viên Thiệu lại tức giận. Thế nhưng gã lại bị cảnh tượng trước mắt làm cho càng hoảng sợ. Vốn Lưu Đại đã chết cũng không sao cả. Viên đại minh chủ càng dễ dàng tiếp thu đội ngũ của hấn, nhưng hiện tại, bóng dáng của Hứa Thành giống như quỷ giống nhau đặt ở trong lòng Viên Thiệu, khiến cho gã cảm thấy có cảm giác lạnh toát.

“Ai” Hiện tại Tào Tháo cũng không còn một chút khí lực. Hấn hoàn toàn không muốn nói gì nữa rồi. Khắp nơi đều rơi vào thế hạ phong làm cho hấn cũng rất khó chịu.

“Nghe những bại binh kia nói, ngày đó bọn chúng còn nhìn thấy có người vận chuyển rất nhiều lương thảo tiến vào thành. . .” Thái thú Đông Quận kiêu Mạo vô cùng cao hứng đối với việc Lưu Đại chết. Gã này thường ngày ỷ vào binh lực hùng mạnh hơn hấn, tới đòi tiền cần lương. Nếu như chính mình không cho, gã liền dám động binh uy hiếp. Nếu không phải Từ Vinh bên trong thành chưa chết, gã này nói không chừng đã thật sự đánh tới rồi. Hiện tại tốt rồi, thế giới an bình.

“Lương thảo?” Trong mắt chúng chư hầu đều toát ra ánh sáng. Từ khi rút khỏi Hồ Lao quan đến hiện tại, điều thiếu nhất chính là cái này.

“Đúng, quân đội vây thành bị người từ bên ngoài đánh tan. Thế nhưng quân đội giải vây đã đi không lâu trước đó. Trước khi đi còn vận chuyển vào thành rất nhiều lương thảo” Thái thú Quảng Lăng Trương Dương nói. Ít nhất nhìn qua thì đúng. Có cảm giác hấn thật không còn giữ được thể diện.

“Chư vị thấy thế nào?” Viên Thiệu hỏi. Hiện tại hấn dù bị đánh chết cũng sẽ không dễ dàng hành động.

“Khẳng định có quỷ kế. . .” Các chư hầu nói.

“Nói không chừng lương thực này có độc” đề nghị này được không ít người thông minh khẳng định tại chỗ.

“Nói không chừng đây chỉ là một mồi nhử, dẫn chúng ta vào thành sau đó giống như Lưu Thứ sử, lấp kín cổng thành, lại dùng chiêu đó để đối phó chúng ta, để cho chúng ta chết đói, chết khát” chúng chư hầu cố hết khả năng phát huy sức tưởng tượng.

“Nếu như không phải như vậy, hấn lấp kín cổng thành mà lại còn đốt thành thì sao?” Điều này dọa cả đám chư hầu kinh sợ.

Bên cạnh Tào Tháo, đám người Tôn Kiên đang trợn mắt nhìn thẳng. Sao bình thường không thấy tên gia hỏa này thông minh như vậy? Hiện tại ngược lại là một người lợi hại hơn rất nhiều so với trước đây.

“Mọi người hãy nghe nghe ý kiến của Mạnh Đức ” Thái thú Bắc Hải Khổng Dung nhìn thấy chư hầu càng nói càng huyênh hoặc, đành phải ngắt lời bọn chúng.

“Đúng, đúng, đúng. . .” Lúc này Tào Tháo đã thành người đáng tin cậy của liên quân Quan Đông.

“Mọi người hãy nghe nghe ý kiến của Văn Đài” Tào Tháo nhìn thấy sắc mặt Viên Thiệu không tốt lắm, hấn lập tức đá quả bóng sang cho Tôn Kiên. Dù sao hấn đã có mâu thuẫn cùng Viên thị huynh đệ, lúc này đây cũng không thể quan tâm nhiều.

Tôn Kiên nhìn thấy Tào Tháo chuyển lời nói tới mình, hấn có chút ngoài ý muốn. Thế nhưng Tôn Kiên không muốn bị người xem nhẹ, lập tức nói: “Từ nơi này mấy lần tiếp xúc tới nay, mưu kế của Hứa Thành này luôn làm cho người ta khó có thể cảm thấy. Rõ ràng vận lương như này khẳng định có vấn đề, nhưng lương thảo sẽ không có vấn đề gì. Hơn nữa, ta đoán chừng cũng sẽ không có mai phục bên trong thành. Dù sao, chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, mai phục gì cũng đều vô dụng. Trên thực tế, Hứa Thành không đủ binh lực, chỉ có mười vạn người. Hơn nữa hấn còn chia ra để chiến, cho nên ta đoán chừng khi hấn không phục kích chúng ta khi chúng ta mới ra khỏi Hồ Lao quan thì sẽ không dễ dàng động thủ. Khả năng lúc này đây chỉ là vì muốn cứu ra Từ Vinh mà thôi”

“Nhưng vì sao hấn lại sắp đặt nhiều lương thảo như vậy?” Viên Thuật hỏi.

“Không biết” Tôn Kiên trả lời dứt khoát. Hấn hoàn toàn không muốn nói nhiều với dạng tiểu nhân như Viên Thuật.

“Thì ra Tôn Tướng quân cũng không biết. Đây là phiên toái của chúng ta ” Viên Thuật nói tuy rằng rất không rõ ràng, nhưng không người nào ở đây lại không hiểu ý của hấn.

“Hừ” Tôn Kiên quay đầu đi chỗ khác. Lúc này hấn không có tâm tình nói chuyện cùng loại người này. Hơn nữa trong chúng chư hầu, binh lực của hấn tổn thất lớn nhất, hiện tại chỉ có hơn một nghìn người một chút. Nào ai biết Viên Thuật có phải muốn chọc giận hấn rồi thừa cơ giết hấn hay không.

“Theo mặt tướng thấy, có thể là quân ta trở về quá nhanh, mà quân địch lại phải bảo vệ quân Từ Vinh một mối, cho nên không kịp chở lương thảo đi”

Chúng chư hầu nhìn lại, thì ra là Đại tướng Trương Huân, thủ hạ của Viên Thuật.

“Đúng vậy, đích thị là quân ta điều quân trở về rất nhanh, mới khiến cho bọn chúng không thể vận chuyển lương thảo đi” rốt cuộc tìm được một hợp lý đáp án, tất cả mọi người nhao nhao đồng ý. Viên Thuật dương dương đắc ý, khen ngợi Trương Huân vài câu.

“Ai” Tào Tháo trầm thổ dài một tiếng, đột nhiên hấn nói khê với Công Tôn Toản vẫn giữ im lặng: “Ta rốt cuộc biết, vì sao hiện tại ngay cả Vương Việt cũng xem thường chúng ta”

Công Tôn Toản ngỡ ngàng. Hấn không hiểu rõ Vương Việt. Còn nữa, Tào Tháo cũng không coi trọng hấn, bọn họ lại không thân thiết. Chỉ là Công Tôn Toản cũng không lên tiếng, chẳng qua trong lòng hấn không ngừng bày tỏ xem thường đối với chúng chư hầu. Trương Huân là cái quái gì. Không có nghe vừa rồi Kiêu Mạo nói là sau khi Từ Vinh rời đi, người ta mới vận chuyển lương thảo vào sao? Hơn nữa không vận chuyển đi không biết nấu, chỉ chờ người đến ăn sao? Nghĩ tới đây, hấn lại muốn thay đổi Bạch mã kỵ binh, tăng cường lực chiến đấu của bọn hấn.

Rốt cục, chư hầu Quan Đông trải qua thương nghị. Trước tiên phái người vào thành dò xét, cũng kiểm tra lương thảo xem có vấn đề hay không, phát hiện thứ nhất không có mai phục, thứ hai lương thực an toàn. Lúc này chư hầu Quan Đông mới thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ ra mặt.

Trải qua một loạt hành động, chiến trường trở lại yên tĩnh.

Bên Hứa Thành, phái Từ Vinh thủ Tị Thủy Quan, Từ Hoảng thủ Hồ Lao quan. Hơn nữa cả hai chỉ cho phép thủ, không cho phép công.

Đồng thời, Thường Hâm cũng bắt đầu xử lý công việc ở Lạc Dương, xử lý các hạng mục chính vụ Tư châu. Vốn hấn cho rằng mình không thể đảm nhiệm, Hứa Thành chỉ cần nói một câu nói khiến cho hấn thành thành thật thật đi làm việc. Hấn nhớ đến lúc ấy Hứa Thành nói với hấn như này: người coi như đang kinh doanh sản nghiệp của người. Xảy ra chuyện, ta gánh chịu thay người.

Mà Lạc Dương biểu hiện ra ngoài là đã trải qua một trận hỏa hoạn, nhưng trên thực tế cũng không chịu bao nhiêu tổn thất. Lại nói tiếp, công lao lớn nhất, ngược lại là lão Hà không ở chỗ này. Nhớ ngày đó Hà Thông, theo lệnh Hứa Thành mang hầu như tất cả lưu dân không nghề nghiệp, trong đó kể cả không ít du côn, lưu manh với cái gọi là hiệp sĩ Lạc Dương, một lần quét sạch, đưa đến trại huấn luyện. Lúc ấy, không một ai nghĩ ra, đám người cận bã này có thể có tác dụng lớn như vậy. Theo như Hứa Thành nói, đám gia hỏa này xác thực không phải thứ gì, nhưng bọn chúng có tính thích ứng mạnh mẽ, tiếp xúc rộng, có liên hệ đối với tất cả các loại người. Hơn nữa, có một điều trọng yếu, đó chính là tất cả bọn họ đều là một đám rần rít địa phương, bất kể là nghe ngóng tin tức, làm chuyện gì đó, có rần rít địa phương trợ giúp, khả năng thành công tăng nhiều.

Lúc này đây, đoán chừng Đồng Trác có khả năng đốt thành, Hứa Thành định một kế. Đầu tiên giả mạo quân Tây Lương chọc một nhà gia tộc quyền thế Lạc Dương, gây ra xung đột, rần rít địa phương toàn thành lại một chầm ngồi thổi gió, hỗn loạn lớn bắt đầu nổ ra, lại giả vờ giả vệt đốt mấy gian nhà dân, gieo rắc chút ít lời đồn. Đám rần rít địa phương có thể dễ dàng xua đuổi đám dân chúng ra thành Lạc Dương mà dưới sự dẫn dắt đám rần rít địa phương này, hơn mười vạn quân đồn điền thừa dịp hỗn loạn lẫn vào tìm chỗ ẩn thân. Ở trong thành Lạc Dương to như vậy, ẩn thân rất dễ dàng, cho dù là vào thời điểm quân Tây Lương bắt người khắp nơi, cũng không bị phát hiện. Tất nhiên bọn chúng còn phải bận trốn về Trường An, không thể cẩn thận tìm tòi.

Mà khiến cho đám rần rít địa phương này có thể trung thực nghe lời, hoàn thành nhiệm vụ gian khổ như thế, không thể không nói trình độ điều khiển của Hà Thông cực cao. Trong khi đó trước khi hành động, phụng mệnh Hứa Thành, Hà Thông mang theo một ít đầu lĩnh rần rít địa phương đi tới tất cả các châu Quan Đông. Đi theo hấn còn có mấy ngàn con rắn nhỏ. Những người này, phân tán các nơi, tầng tầng mua chuộc. Khi Dương Nhị vận chuyển lương thực đến, liền lôi kéo dân đói, lưu dân vì một chút lương thực đã được dẫn đi đến Tị Thủy Quan, giao cho Từ Vinh lưu thủ ở đó. Sau đó lại đi làm sự việc tương tự. Ai bảo Hứa Thành đã đoạt nhiều tiền bạc của nhà giàu. Hấn có đủ lương thực ăn trong nhiều năm. Hơn nữa cường đạo, loạn phi, dư nghiệt Khăn vàng cũng bị Dương Nhị đả kích, suy yếu đi rất nhiều, thậm chí đại bộ phận đã bị bắt phục tùng. Về phần quan phủ, các đầu lĩnh cũng không có mặt, hơn nữa, bọn chúng ước gì đám lưu dân này đều rời khỏi.

25. Quyển 1 - Chương 25

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 25: Cảm thấy

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Bàng Bái đuổi giết Vu Phù La, sau khi trở về đã bị Hứa Thành mệnh lệnh càn quét loạn quân Tây Lương vẫn còn chạy thực mạng bên trong Tư châu. Sau khi nhận được mệnh lệnh này, Bàng Bái dẫn thiết kỵ đi khắp toàn bộ Tư châu, gần ba vạn loạn quân Tây Lương bị hấn tóm được từ khắp Tư châu. Phàm là kẻ phạm gian làm ác đều bị giết chết ngay tại chỗ.

Mà điều khiển cho Hứa Thành phiền lòng chính là hấn không thể không đối mặt với mấy lão gia hỏa không bỏ chạy hoặc là muốn đi mà không thể chạy ra ngoài thành. Đám người này tổng cộng có bốn người, chính

là Tuần Sảng, Hoàng Uyển, Dương Bưu với Đại Nho Thái Ung. Hứa Thành không nghĩ tới gã khốn Đổng Trác này lại không mang theo những gia hỏa khiến cho người đau đầu này. Có lẽ Đổng Trác sợ đau đầu. Đám người này đều là lão già thành tinh rồi. Khi tiến vào thành Lạc Dương liền nhìn ra có quỷ, cũng may phát hiện kịp lúc, Hứa Thành cho người ta dẫn bọn họ tới. Chưa bỏ chạy nhưng ngay lúc này muốn đi cũng không thể khiến các người rời đi. Mấy người này đều là nhân vật thuộc sĩ tộc, dậm chân một cái có thể khiến cho thiên địa đại loạn, nhất là Tuần Sảng, hẳn là ai? Ngẫm lại hẳn là gia chủ Tuần gia, Tuần Du, Tuần Úc đều phải nghe lời hắn, mà “Nhị Tuần” lại tài danh truyền khắp thiên hạ, kết giao với bao nhiêu cao nhân. Quách Gia chính là do Tuần Úc đề cử cho Tào Tháo. Nếu như Hứa Thành hẳn thật muốn giày vò Tuần Sảng, ngày sau người trong nhà muốn báo thù hắn thì sao bây giờ? Hiện tại động thủ giết người, giá họa Đổng Trác, đừng nhìn Hứa lão đại xuất thân xã hội đen, coi như là đại lưu manh cũng thật sự không làm được.

Vốn Hứa Thành đã rất phiền lòng nghĩ cách xử lý bốn lão già này. Không sai, chính là xử lý. Bốn vị này, ở trong mắt Hứa Thành, thuộc về loại người bảo thủ, không phân rõ phải trái, không đủ mạnh bạo, nhưng Dương Nhị lại cho hắn một “niềm vui lớn”. Tiểu tử này nói là từ Hà Thông tiếp được người một nhà. Khi Hà Thông đến Trác châu tìm hiểu tin tức phương bắc đã gặp được. Chủ nhà có chút tài hoa, chẳng qua là vì nghèo, lão chủ nhân bệnh sắp chết, tìm người hỗ trợ chữa bệnh, lại để cho Dương Nhị tự mình mang binh hộ tống, đi xuyên qua quận Hà Nội, vượt qua Kỳ Quan, từ mặt phía bắc qua Hoàng Hà, mới tới Lạc Dương. Điều này cũng không có gì, khiến cho một người thống binh Đại tướng làm hộ vệ mà thôi, nhưng lão Hà người đáng giá sao? Dương Nhị tiểu tử này là, người rảnh rỗi sao? Nhưng đến lúc người đi trị bệnh, đưa đến trước mặt Hứa Thành, tên tuổi vừa báo, thiếu chút nữa khiến Hứa Thành sợ tới mức lão đảo, Lư Thực

Lập tức, Hứa Thành ngay người trọn vẹn thời gian một nén nhang, sau đó quay người kéo Dương Nhị đến hậu viện đánh một trận. Bốn lão gia hỏa đã quá sức rồi, người còn tặng thêm một người, chề ta bị chết chậm sao? Hắn hồn nhiên mặc kệ Dương Nhị cũng là người bị hại

Không nói đến Hứa Thành làm thế nào có thể đối phó với mấy lão già cứng đầu, ngoan cố ở thành Lạc Dương, liên quân Quan Đông, sau hai tháng nghỉ ngơi tĩnh dưỡng, cũng bắt đầu nhìn chăm chăm vào hai quan ải. Đường nhiên, mức độ hành động của bọn chúng khá nhanh.

“Chư vị, lúc này nguyên khí quân ta đã phục hồi, đúng là thời cơ tốt để tiến công. Hy vọng chư vị có thể đưa ra kế sách hay” hai mắt Viên Thiệu sáng ngời có thần, tối hôm qua ngủ không sai

“Lúc này, địch nhân chúng ta cần phải đối mặt đã từ Đổng Trác biến thành Hứa Thành. Người này chỉ có mười vạn binh mã, mặc dù có Từ Vinh tương trợ phòng thủ Tị Thủy Quan, cũng có vẻ không đủ. Chẳng qua người này khéo mưu lược, tuy rằng binh ít, nhưng nghiêm chỉnh huấn luyện, chỉ sợ cũng không thể dễ đối phó so với Đổng Trác” Tôn Kiên thuần túy có lòng tốt, nhắc nhở mọi người chú ý.

“Hừ, Tôn Tướng quân khiếp đảm” gần đây Trương Huân có chút kiêu ngạo. Hắn cảm thấy bản thân mình đã vượt qua đệ nhất thủ hạ của Viên Thuật, Đại tướng Kỷ Linh. Trương Huân nghe xong lời này, nói: “Lần trước Hứa Thành chẳng qua là âm thầm đánh lén. Lúc này, hắn đã đến chỗ sáng, binh lực lại không đủ. Hơn nữa Lạc Dương bị Đổng Trác gây một trận hỏa hoạn đốt sạch sẽ, dân chúng cũng bị bắt đi không ít, chỉ sợ Hứa Thành chưa kịp ổn định sự tình phía sau. Hắn nào có thể nào ngăn cản được đại quân bên ta”

“Dưới trướng Hứa Thành có Vương Việt, được xưng đệ nhất thiên hạ hơn mười năm, chỉ sợ võ nghệ còn hơn cả Lã Bố. Hai người Quan Trường đều đã bại vào tay hắn. Quân ta tuyệt đối không được khinh địch” Tào Tháo đưa Lã Bố ra làm ví dụ cho tất cả mọi người, giới nước vào ngọn lửa, hắn lại nói: “Chẳng qua quân địch trú đóng ở cửa ải hiểm yếu, mà trước đó Hứa Thành cũng chỉ dụng kế đã đuổi chúng ta ra khỏi Hồ Lao quan. Hắn không đủ binh lực nên kế sách đúng nhất hiện nay, chúng ta chỉ có liều quân lực, cứng rắn tấn công”

“Không thể” Thái thú Hà Nội Vương Khuông còn không biết địa bàn của hắn đã trở thành đường tắt cho lưu dân Ký Châu trốn vào Tư châu, ở chỗ này phản đối nói: “Chúng ta còn phải đối phó Đổng Trác, nếu như tổn thất quá nhiều binh lực ở chỗ này, ngày sau chống lại Đổng Trác, chẳng lẽ không phải chỉ có một con đường chết sao?”

Tào Tháo nhìn hắn một cái, không nói gì thêm nữa. Hắn vốn là một lòng cùng chư hầu hợp binh giết Đổng Trác đền đáp quốc gia. Trải qua nhiều ngày ở chung như vậy, hắn cũng nhìn rõ ràng, trong những chư hầu

này chỉ sợ không có một người một lòng với hần. Khi chỉ hơi gặp khó khăn, sẽ không nguyện ý gánh chịu nguy hiểm tổn thất binh lực tấn công quan ải. Nếu không phải Tôn Kiên đi đầu công phá Tị Thủy Quan, bọn chúng chỉ sợ bây giờ còn đang phải kéo dài mất thời gian. Lúc này, bị Hứa Thành lợi hại đánh cho một hồi, đều sợ muốn chết, đều sợ ở trong đó có gian kế. Đúng là không biết nghĩ, làm gì có nhiều gian kế như vậy? Chiến tranh cuối cùng chính là binh mã, cũng không phải mưu kế. Thế nhưng nếu mọi người cũng không muốn, Tào Tháo hần dù to gan lớn mật, bằng một mình hần cũng không thể công phá hai cửa ải hiểm yếu ở trước mặt này. Hơn nữa, Đổng Trác đã đến Trường An, thời điểm này có muốn đánh cũng không đánh được, liên quân Quan Đông còn có thể duy trì chỉ vì nơi này có lương ăn mà thôi, mặt mũi của bọn hần, đã sớm không chú ý đến rồi.

Nghĩ tới đây, Tào Tháo sợ hãi cả kinh. Vì sao Hứa Thành lại để lương thực cho bọn hần ăn? Chẳng lẽ chính là vì để cho bọn họ ở lại chỗ này? Tào Tháo càng nghĩ càng cảm thấy đáng sợ. Thời gian dần qua, trên đầu đổ mồ hôi, chảy xuống dưới.

“Mạnh Đức” Viên Thiệu nhìn thấy đầu Tào Tháo đổ mồ hôi, lấp bắp kinh hãi, hỏi: “Người làm sao vậy? Hần là có chuyện gì?”

Tào Tháo gơ tay vuốt trán, lạnh giọng nói: “Ai có thể biết Hứa Thành vì cái gì để lại lương thực cho chúng ta?”

“Ha ha, Mạnh Đức hần là đã quên” Viên Thuật cười ha ha, nói: “Không phải Trương Huân tướng quân dưới trướng của ta đã nói rồi sao? Thủ hạ Hứa Thành vì không kịp chờ đi mà thôi”

“Chó má” Hiện Tào Tháo đang khấn trương muốn chết. Căn bản một chút mặt mũi cũng không bán. “Không vận chuyển đi được, hần không biết đốt à? Người coi ta với thủ hạ của người giống nhau, tất cả đều là đồ ngốc sao?”

Lập tức, bầu không khí vô cùng lạnh ngắt. Không một ai nghĩ ra, Tào Tháo nói lời độc ác như vậy. Lập tức Viên Thuật đứng lên, dáng vẻ rất giận dữ, mà Trương Huân gần đây rạn rở, hớn hử thì đỏ mặt, oán hận mà nhìn về phía Tào Tháo.

“Công Lộ không được vô lễ” Viên Thiệu quát đệ đệ của mình ngừng lại, gã lại nhìn Tào Tháo nói: “Mạnh Đức có thể nào nói như vậy, đầu còn đáng vẻ một sĩ phu ” sau khi thể hiện thái độ bề trên trước cả hai người gã lại hỏi: “Mạnh Đức, tại sao lại thất thổ như thế?”

“Ta nghĩ. . .” Tào Tháo cũng bình tĩnh lại: “Hiện tại lương thực chúng ta đang ăn rất có thể chính là do Hứa Thành cố ý để lại cho chúng ta. Hơn nữa, mục đích của hần chính là muốn chúng ta ở yên chỗ này. Thế nhưng vì sao hần lại làm như vậy, cuối cùng hần muốn làm gì, ta lại không nghĩ ra được. Cho nên nhất thời tình thế cấp bách, kính xin Công Lộ huynh bỏ qua cho”

Nhìn thấy Tào Tháo mềm nhũn, tuy rằng trong lòng Viên Thuật còn nổi cơn thịnh nộ, cũng không thể phát ra. Hần quay đầu lại hung hăng nhìn Trương Huân. Chuyện này khiến cho hần mất thể diện, trở thành đồ ngu ngốc, sau đó Viên Thuật mới oán hận mà ngồi xuống

Kỳ thật điều này cũng không thể nói Trương Huân là đồ ngốc. Ngày hôm đó sau khi Trương Huân hần nói ra câu đó không lâu liền nghĩ ra không đúng, nhưng nếu lại nói ra chẳng phải là rất mất mặt sao? Nếu như không ai nhận ra có gì không đúng, hần cũng vui vẻ giả bộ hồ đồ. Hôm nay không thể ngờ bị Tào Tháo vạch trần trước mặt mọi người, thật sự là tai bay vạ gió.

“Hả?” Viên Thiệu vuốt vuốt chòm râu ngắn của mình, dáng vẻ trầm tư. Gã nghe Tào Tháo nói cũng không cảm thấy có gì khẩn trương. Chỉ cần trong tay mình có binh, có lương thực, cũng không sợ gì Hứa Thành.

Lại nghĩ một lát, bỗng nhiên Viên Thiệu nở nụ cười: “Ha ha ha, ta hiểu”

“Mời mình chủ bảo cho biết” Tôn Kiên ở bên chấp tay nói, nhưng trong lòng hần lại nói: người muốn chính mình xấu mặt, ta giúp người một chút.

“Chư vị còn có ai nhớ rõ, khi Đổng Trác mới vào Lạc Dương, Hứa Thành có chức quan gì sao?” Viên Thiệu vẻ mặt đắc ý nói.

“Hình như là Hiệu úy” Tào Tháo nói. Khi đó hán cũng không để Hứa Thành vào mắt, tự nhiên cũng không nhớ rõ.

“Đúng vậy, một Hiệu úy nho nhỏ, trong thời gian thật ngắn, đã thăng làm Ngũ Quan trung lang tướng, thống lĩnh cấm quân. Chư vị không biết là có thứ gì đó không đúng sao?” Viên Thiệu tiến thêm một bước, vạch trần đáp án.

“Ah ta hiểu” Thái thú Hà Nội Vương Khuông nói: “Minh chủ nói là, tiểu tử này kéo chúng ta ở chỗ này, là vì muốn báo công với Đồng Trác, bày tỏ chính mình đánh rất khổ, tốt đạt được quan chức cao”

“Không sai” Viên Thiệu bày tỏ thoả mãn khi Vương Khuông phụ họa với mình.

“Nhưng hán lại có thể xác định nhất định sẽ đánh bại chúng ta sao?” Thái thú Bắc Hải Khổng Dung khó hiểu: “Cho dù hán muốn công, được quan chức, thế nhưng cũng không thể giằng co với chúng ta từ trước đến nay”

“Bình” Tào Tháo vỗ trán một cái: “Hổng rồi”

Ung Châu, Trường An

Lý Nho cầm một phần tấu chương, nói với Đồng Trác: “Ân tướng, Hứa Thành đã gửi tấu chương, nói là đã đánh đuổi liên quân Quan Đông ra khỏi hai quan Hổ Lao với Tỵ Thủy, còn cứu Từ Vinh tướng quân khỏi thủ Huỳnh Dương”

“Có việc này?” Đồng Trác cả kinh, bật dậy từ trên giường, cầm tấu chương nhìn lại.

“Hảo tiểu tử, lại nghĩ ra một chiêu này” Đồng Trác đọc trong chốc lát rồi ném tấu chương cho Lý Nho, hỏi: “Người xem chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

Trên thực tế sau khi Lý Nho nhìn thấy tấu chương này, hán vẫn rất lo lắng. Lúc ấy chính hán đề nghị Đồng Trác vứt bỏ Hứa Thành với cấm quân. Hiện tại tốt rồi, người ta thắng, làm sao bây giờ? Hán chỉ sợ Đồng Trác sẽ trách tội bản thân hán. Khi thấy Đồng Trác đôi chút không quan tâm, hán an tâm chút ít, liền nói: “Tiểu tể cũng không nghĩ ra Hứa Thành sẽ dùng phương pháp đánh lén, đốt lương thảo của đám người Viên Thiệu. Lúc ấy thật sự là quá gấp gáp, không ngờ hán có thể nghĩ ra chiêu này. Nhưng mà hán còn nói đám người Viên Thiệu vợ vét khắp nơi, lúc này vẫn còn ở trước hai Quan. Tiểu tể nghĩ, hán không thừa dịp thời cơ đám người kia có ít lương thực mà tiến hành công kích, rất có thể là có chút đối với ân tướng, cho nên tiểu tể cho rằng ý của hán là muốn quyền lực lớn hơn hoặc là muốn có chức quan cao hơn dù sao hán chỉ xuất thân từ một tiểu binh. . .”

“Như vậy sao?” Đồng Trác giống như có chút không yên lòng: “Hãy cho hán một chức quan. Người tìm người cân nhắc một chút, cao một chút cũng được, khiến cho hán giúp ta ngăn cản địch nhân ở phía đông. Dù sao Lạc Dương cũng bị đốt rồi, không sợ hán gây rối”

“Vâng, tiểu tể sẽ đi làm” Lý Nho lui ra.

Đi ra Đồng phủ, hán cảm thấy người đổ không ít mồ hôi. Hôm nay thật sự rất may mắn, thừa tướng không trách tội hán nhưng từ khi trở lại Trường An đến nay, hán luôn cảm thấy Đồng Trác có chút thay đổi, phần lớn thời gian bề ngoài vẫn tàn bạo nhưng vẫn có một chút thời gian thường có vẻ thất thần, đến cùng là chuyện gì xảy ra? Lúc này đây, hán sợ Đồng Trác trách tội, mới chọn đến vào lúc này, quả nhiên không việc gì. Vấn đề là về lâu dài như vậy cũng không phải là biện pháp, cũng nên tìm nguyên nhân rõ ràng mới được. Nghĩ tới đây, hán lắc đầu, lên xe ngựa quay trở về.

26. Quyển 1 - Chương 26

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 26: Tất cả vào chỗ, dự bị

Nguồn: Vipvanda (vipvanda)

Sưu tầm:

Hiện tại Hứa Thành đang bưng một chén rượu lên uống. Thật sự là rượu ngon.

Đã nhiều năm như vậy, thật không dễ dàng. Đêm qua trước khi ngủ, hần đột nhiên nhớ tới, trước kia đã xem qua một phim phóng sự, nói về việc cải tiến rượu Whiskey, chẳng qua là dùng nhiều than củi một chút là có được kết quả. Mấy năm không có rượu ngon uống, hần lập tức cho người đi tìm than củi.

Chẳng qua là dùng than củi một chút mà thôi, rượu không hề giống như trước nữa, cũng không đục ngầu, uống vào cũng ngọt mềm mại, sáng khoái hơn rất nhiều.

Bây giờ cuộc sống tạm ổn, không sai. Hết thủy Tư châu đều đã đi vào quỹ đạo, “Nhị Từ” phòng thủ hai quan Hồ Lao với Tỵ Thủy. Dương Nhị ở bên ngoài, dùng vũ lực để cam đoan việc di dân thuận lợi. Bàng Đức ở binh doanh cùng huấn luyện với những quân đội hợp nhất. Giáo quan đương nhiên là Vương Việt. Lão Hà ở bên ngoài vừa chủ trì di dân, vừa thiết lập mạng lưới tình báo, công việc tiến hành thuận buồm xuôi gió.

Mà nhức đầu nhất chính là hành chính. Chính vụ do Thường Hâm chủ trì, gã này thật sự đúng như hần nói như đang kinh doanh sản nghiệp. Bởi vì Thường Hâm xuất thân thương nhân, hiểu biết hơn hần rất nhiều đối với phương diện buôn bán, không cần hần phải xen vào nhiều, hiểu cần làm gì thì cứ làm như thế. Có một chút khó xử lý, đó chính là không thể tìm thấy mấy người biết viết chữ ở trong thành Lạc Dương. Không có biện pháp nào cả, gia tộc quyền thế đều bị giết không còn một mống. Hạ nhân còn lại của bọn họ đều bị Đồng Trác cho dẫn tới Trường An. Ở thời đại này, người đọc sách gần như là xuất thân ở trong nhà của người có tiền. Cần phải làm sao bây giờ đây? Hứa Thành nói một câu: nhận người, tùy người chiêu mộ người nào cũng đều được.

Trong tay có mệnh lệnh của đầu lĩnh, Thường Hâm giống trống kua chiêng, cực kỳ khủng khiếp. Lúc này ở Tư châu, cái khác không nhiều lắm, chính là nhiều người. Đồng Trác giết người chẳng qua là giết người trong gia tộc quyền thế. Dân chúng bình thường thật đúng là không bị tổn hại mấy, tuy rằng đã đoạt rất nhiều tài vật, nhưng đó là Hứa Thành để lại cho Đồng Trác. Hứa Thành để lại ít nhất hai phần ba cho nên nói hiện trong tay Hứa Thành có người lại có tiền, về phần lương thảo, Wow, một người có thể tiện tay bỏ ra đầy đủ lương thực cho ba mươi vạn người ăn mấy tháng thì sẽ bị đói sao? Mấy ngàn gia gia tộc quyền thế, hơn nữa đều có thể lăn lộn ở kinh thành, hãy ngắm lại xem, ở bên trong kho của bọn họ chứa đựng những thứ gì?

Đãi ngộ tốt, địa vị cao, ai mà không muốn làm quan? Đến lúc Thường Hâm làm xong, danh sách hiện lên cho Hứa Thành, rõ ràng bảy thành đều là xuất thân thương nhân. Vừa hỏi Thường Hâm, Hứa Thành mới biết được đại bộ phận đều là theo chân lưu dân đến, đến cùng chuyện gì đã xảy ra? Hỏi những người bị chọn trúng này, Hứa Thành mới hiểu được cái gì gọi là thương nhân. Đám người này, phát hiện rất nhiều lưu dân đều di chuyển đến Tư châu, đều cảm thấy kỳ quái, dùng các loại phương pháp nghe ngóng, nghe không ít lưu dân nói Tị châu có lương thực có thể ăn. Ngay khi bọn chúng hiểu rõ tình huống thật sự, không để ý đến chiến loạn, thật sự đi theo lưu dân tới nơi này, vừa vặn gặp phải lúc Thường Hâm nhận người. Những người nghĩ tài trí hơn người, muốn lăn lộn thay đổi xuất thân nghĩ cơ hội đã tới.

Nghe xong đám người này tự thuật, Hứa Thành bị dọa quá hoảng sợ, nếu đám người Viên Thiệu kia hoặc là bất kỳ một quan viên này chú ý, kế hoạch lớn của hần chẳng phải sẽ bị ngâm nước nóng sao?

Cũng may Thường Hâm ở một bên giải thích, khiến cho Hứa Thành không cần phải lo lắng. Hần nói những quan viên kia cho tới bây giờ cũng không để mắt tới thương nhân, cũng sẽ không kết giao cùng bọn họ. Về phần lưu dân, quan viên cho tới bây giờ đều xua đuổi, tử tế hơn một chút cũng chỉ là mặc kệ cho bọn họ tự sinh tự diệt, chưa bao giờ sẽ vì bọn họ mà phí tổn tâm sức, cho nên đối với việc lưu dân biến mất, dưới tình huống bình thường, không qua mấy tháng chắc là sẽ không chú ý tới. Cho dù có chú ý, cũng chỉ là do vô tình mà thôi, sẽ không ngăn trở. Tới khi bọn hần kịp phản ứng, kế hoạch di dân tới Tư châu cũng có thể gần như hoàn thành. Những lưu dân, dân đói còn sót lại sẽ tự phát tiến về hướng Tư châu. Dưới tình

huống đó, muốn ngăn cũng không ngăn được. Con người đều vì bát cơm, những việc khó hơn nữa cũng có thể làm được, trừ phi những quan lại kia có thể cho quân đội ngăn cản tất cả các con đường.

Nghe xong lời này, Hứa Thành mới yên tâm trở về uống rượu hưởng thụ

Thế nhưng có một tin tức lập tức phá hỏng tâm trạng tốt đẹp của hắn.

“Bạch Ba tặc” quấy rối khu tây bắc Lạc Dương, dân chúng tử thương vô cùng nghiêm trọng”.

“Chúa công, mặt tướng nguyên chỉ huy quân bản bộ đi tiêu diệt đám loạn tặc này” Bàn Bái ở một bên thỉnh chiến. Đương nhiên, Hồng Phong cũng không cam chịu yếu thế. Về phần Thường Hâm, hắn là quan văn, có thể xem nhẹ.

“Không được, ta còn không tìm người tính sổ ” Hứa Thành nhìn chằm chằm vào Bàn Bái, nói: “Ta cho người thu phục loạn binh. Người chạy khắp cả kinh đô và vùng lân cận mà không phát hiện ra có một Bạch Ba tặc sao? Để cho bọn chúng hiện tại quấy rối ta như này”.

“Lúc ấy xác thực không phát hiện tung tích Bạch Ba tặc” Bàn Bái nhỏ giọng nói.

“Cái gì? Nói rõ ràng, ta không nghe rõ” Hứa Thành nói

“Không có gì, không có gì” Bàn Bái liên tục phủ nhận.

“Người phạm sai lầm. Ta muốn phạt người” Hứa Thành nói. Hắn thờ ơ nhìn Bàn Bái, trầm giọng nói: “Ta cho người bảy trăm người. Người phải đi Tịnh Châu, đi liên lạc với những người Hồ ở phía bắc Tịnh Châu. Đương nhiên, chẳng qua là những bộ tộc nhỏ, đến lúc đó lão Hà sẽ cùng đi với người. Việc người cần làm, chính là uy hiếp, để cho bọn họ cúi đầu đối với chúng ta. Về phần đại đội kỵ binh, ta yêu cầu ở lại, sắp tới quyết chiến cùng liên quân Quan Đông, chúng ta không thể không có kỵ binh. Đánh xong, ta sẽ nhượng bọn chúng tới cho người. Nói cách khác, người không thể tham gia quyết chiến giữa chúng ta cùng liên quân Quan Đông”

“Chúa công” Bàn Bái vội vàng quỳ xuống, cầu khẩn nói: “Chúa công, Bàn Bái nguyện thừa nhận bất luận trừng phạt gì. Mời chúa công thu hồi mệnh lệnh đã ban ra” Thật vất vả đợi đến lúc có một trận đại chiến, đây không phải muốn cái mạng nhỏ của hắn sao?

“Ta biết rõ người rất muốn đánh nhau” Giọng nói Hứa Thành có chút ảm đạm: “Cho nên, ta mới phạt người. Người nên biết rằng, chúng ta sắp gặp phải cái gì, cho nên, ta không thể lại phóng túng người, bằng không, người lại tùy ý làm bậy, vất cái mạng nhỏ của mình đi. Ta cũng không muốn người đang ở dưới mặt đất mắng ta không hảo hảo quản giáo người ”

“Chúa công, Bàn Bái không dám” Lúc này Bàn Bái mới biết Hứa Thành đúng là chơi thật: “Chẳng qua, hiện tại đi Tịnh Châu cũng không cần gấp gáp. Thuộc hạ chỉ muốn đánh xong trận quyết chiến này là được. Thuộc hạ có thể lập quân lệnh trạng, về sau tuyệt sẽ không tùy ý làm bậy”

“Người vẫn không bỏ xuống được” Hứa Thành bất mãn nói: “Chỉ muốn chiến tranh, chuyện gì cũng chỉ làm vì sắc khoái, như vậy sao được? Người vẫn cần đi Tịnh Châu nếu chuyện chỗ lão Hà không thành công, nói không chừng ở đó sẽ có nhiều trận chiến ”

“Chúa công, chúng ta có thể đánh xong liên quân Quan Đông lại đi” Bàn Bái kiên định ý chí. Một trận đại chiến như vậy, ai biết bao nhiêu năm mới có thể gặp được một lần, bỏ lỡ sẽ phải hối hận không kịp. “Hơn nữa, khi đó chúng ta có thể mang càng nhiều binh hơn, tính toán lớn hơn trước ”

“Ta muốn không phải áp đảo, mà là tâm phục khẩu phục” Hứa Thành nói: “Quan mang nhiều binh có làm được cái gì? Xem ra, người thậm chí cũng không muốn đi Tịnh Châu. Tốt, người tới ”

Thân binh bên ngoài cửa đi vào, Hứa Thành ra lệnh: “Mang tiểu tử này đi cho ta. Hãy giam hắn lại, bất luận kẻ nào cũng không cho phép thăm hỏi, hơn nữa cũng không cho ai nói chuyện với hắn, có nghe thấy không?”

“Dạ” thân binh bắt Bàn Bái đưa xuống dưới. Bàn Bái lại đang vui cười, chỉ cần hắn được ở lại, còn sợ không có cơ hội chiến tranh sao?

“Hồng Phong” Hứa Thành kêu lên

“Có” vừa rồi Hồng Phong một mực ở bên cười trộm, Bàng Bái không may, hấn đương nhiên cao hứng, tiểu tử này gây chuyện với hấn cũng không ít

“Theo tin báo, Bạch Ba tặc có ước chừng ba vạn chủ lực, những người khác đều là người già yếu, phụ nữ và trẻ em, cho nên ta cho người một vạn binh mã, người phải ở trong vòng nửa tháng bình định bọn chúng. Nhất định phải xong trước thời điểm chúng ta quyết chiến cùng liên quân ” Hứa Thành nói

“Nửa tháng?” Hồng Phong có chút chần chờ, hấn cũng không phải là cao thủ chiến tranh.

“Yên tâm, ta cho người cao thủ xứng đáng, đến lúc đó người chỉ cần nghe theo hấn là được. Những thứ khác chỉ cần đánh là được rồi” Hứa Thành cũng không hy vọng đầu óc Hồng Phong có thể hiểu nhiều hơn

“Xin chúa công yên tâm, tất cả giao cho mặt tướng” Hồng Phong nghe nói có người hỗ trợ, lập tức vỗ ngực, biểu hiện quyết tâm.

Trên thực tế, Hứa Thành vẫn một mực chú ý tới đám Bạch Ba tặc này, chẳng qua là vẫn không tới lúc thu thập chúng. Lúc này tên gia hỏa này lại không biết điều, Hứa Thành tự nhiên sẽ không tha cho bọn chúng. Hấn cũng đã viết xong lệnh xử quyết ba thủ lĩnh Bạch Ba tặc, Hàn Xiêm, Lý Nhạ, Hồ Tài.

“Bẩm báo minh chủ, lúc này trong vòng trăm dặm, ngoại trừ quân ta, không phát hiện một bóng người” thám tử hồi báo Viên Thiệu

“Vậy phải làm sao bây giờ?” Chúng chư hầu khẩn trương, chung quanh không có một bóng người. Lương thực đã hết, đi đâu mà tìm bây giờ? Đến lúc Hứa Thành đánh tới, thật sự chỉ có một con đường chết

“Mạnh Đức, người có biện pháp gì hay không?” Viên Thiệu nhìn Tào Tháo hỏi, phảng phất hấn chính là cộng rơm rạ cứu mạng

“Không có biện pháp. Chỉ có cách thừa dịp lương thảo chưa hết, toàn lực tấn công Hồ Lao quan. Chỉ có tiến vào Tư châu, mới có lương ăn ”Tào Tháo nói. Thời điểm này trong lòng của hấn thậm chí có chút hả hê. Lúc này hết lương rồi, xem các người có dám đánh hay không

“Chư công cho rằng chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Viên Thiệu có chút không hài lòng lắm, gã lại hỏi những người khác

“Không bằng chúng ta trở lại vùng đất của mình, chuẩn bị lương thảo, lại đến quyết chiến sau” có người đưa đề nghị này. Kết quả, không chỉ Tào Tháo mà ngay cả Viên Thiệu thậm chí chỉ muốn một cước đạp chết gã đó.

“Không thể, lần này xuất binh, tốn rất nhiều thời gian, công sức. Đến hiện tại, Đồng Trác đã về tới Trường An, quân ta còn không thể kiến công, làm sao có thể đối mặt với người trong thiên hạ? Nếu như lúc này trở về, ta cũng không còn mặt mũi nào nữa” Tào Tháo chắc chắn chỉ muốn đánh cho kẻ kia một trận. Nói gì đi nữa liên minh lần này cũng do hấn triệu tập lại. cuộc chơi này cứ như vậy mà kết thúc đánh chết hấn cũng sẽ không đồng ý.

“Chúng ta thật sự cần phải tấn công Hồ Lao quan sao? Đánh tiếp, vậy có cần đánh quân Tây Lương canh giữ Hàm Cốc quan với Đồng Quan không? Hai quan này có thể còn khó đánh hơn so với Hồ Lao, Tỵ Thủy, chư vị cũng đừng quên” Viên Thuật không muốn lãng phí binh lực một cách vô ích, nói

“Trước tiên chúng ta có thể thử đến trước quan ải mắng chửi, xem có thể dẫn xuất Hứa Thành ra ngoài quan ngoại đánh một trận hay không ?” Tôn Kiên nhìn ra hiện trường mà tâm phiền, nói

“Tốt” Viên Thiệu lập tức đồng ý. Rốt cuộc đã tìm được một phương pháp thích hợp, mặc kệ Hứa Thành không xuất hiện, không cần tấn công cửa ải hiểm yếu, luôn là điều tốt, huống chi chẳng qua là mắng trận, không cần người chết

Ngày hôm sau, chúng chư hầu tí mĩ chọn lựa ra ba trăm tên quân sĩ lớn giọng đi tới trước Hồ Lao quan, mắng chửi to, mắng chửi cho tới tận trời tối đêm, chà đạp Hứa Thành hầu như trở thành một sinh vật không có trên thế giới này.

Nhưng Từ Hoảng thủ quan căn bản không có một chút phản ứng. Hứa Thành mệnh lệnh cho hần canh phòng nghiêm ngặt tử thủ. Không đến lúc quyết chiến quyết không được ra. Trong quan nội, một người, một cọng lông cũng không thể bay ra ngoài. Chẳng qua Hứa Thành bị mắng chửi thật sự quá thảm, quá thua thiệt, Từ Hoảng vẫn viết một phong thư, miễn cho đến lúc đó Hứa Thành trách hần

Đến một ngày, đội mắng chửi của liên quân vừa tới trước quan đứng lại, một mũi tên lập tức từ trên quan ải bay xuống, vượt qua trọn vẹn khoảng cách năm trăm bước, chuẩn xác trúng mục tiêu là miệng của một tên lính trong đội quân chửi mắng, đóng đinh hần ngay tại chỗ. Không thể không nói Từ Hoảng đã sớm nhìn trúng tiểu tử này, hần mắng vui vẻ, không bắn hần thì bắn ai? Đội mắng chửi lập tức lui lại, qua rất lâu, mới có người tới đây, lấy lá thư từ trên mũi tên xuống đưa đi

Viên Thiệu nhận được thư, mở ra vừa nhìn, trên thư chỉ có ba chữ to: Mười ngày sau.

27. Quyển 1 - Chương 27

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 27: Chơi người (1)

Nguồn: Vipvanda (vipvanda)

Sưu tầm:

Hồng Phong mang theo người đã gần đến Thủ Dương Sơn. Nơi đây đã là địa khu hoạt động của Bạch Ba tặc, thế nhưng hiện tại đám quân Bạch ba tặc đều giống như mất tích, không thấy một người

“Ta nói lão Lư, lão nhân gia ngài hãy nghĩ kế cho ta. Chúng ta rốt cuộc muốn đánh như thế nào?” Hồng Phong nói với Lư Thực ở bên cạnh.

Vốn trước đây, ngũ đại lão ngoan cố ở Lạc Dương, dù có đánh chết Hứa Thành cũng không muốn gặp mặt bọn họ. Hãy thử nghĩ một chút, một phần tử trí thức trung cấp, nói một cách chính là học sinh cấp ba, người lại để cho hần đi gặp mặt mấy học vấn gia nổi tiếng trong cả nước. Những người này luôn mang một gương mặt dạy người hướng thiện, vừa thấy mặt đã bàn kinh luận điển, hần có thể không đau đầu sao?

Nếu không phải lúc này Đại tướng thủ hạ có chút trí lực của Hứa Thành đều phải đi ra ngoài hết. Một người là Bằng Bái vẫn còn đang kêu rên ở bên trong phòng giam, chỉ còn lại có Hồng Phong, gã thật nhiều hơn não này. Không còn cách nào khác, Hứa Thành đành phải thỉnh đối thủ một mất một còn với quân Khăn vàng, Lư Thực, Lư đại lão gia xuất mã. Ai bảo Bạch Ba tặc đều là dư nghiệt khăn vàng?

“Không cần phải gấp, ha ha” Lư Thực vuốt râu cười nói. Ông ta vốn bệnh không đến được, vừa đúng lúc bị Hà Thông phát hiện ra chỗ ở. Hà Thông là quản gia của Hà Miêu, đệ đệ Hà Tiến, nào lại không biết Lư Thực lợi hại. Hứa Thành đã sớm dạy bảo hần, thịt mỡ bên miệng, tuyệt không thể bỏ qua. Thật không biết nếu như Lư Thực biết Hứa Thành ví von như vậy thì ông ta sẽ có cảm tưởng thế nào, lập tức hành động, mang cả nhà Lư Thực tới Tư châu, nhưng Hà Thông lại không biết, hần làm như vậy là đã làm cho Hứa Thành chịu nhiều đau đớn

Sau khi Lư Thực khỏi bệnh, dĩ nhiên là đi gặp Hứa Thành. Lư Thực vừa báo tên, không nghĩ tới vị tướng quân này không nói một lời đã ngậy đại, ngược lại khiến cho Lư Thực cảm thấy xấu hổ, đến khi có phản ứng, cũng không trả lời ông ta. Sau khi tiến vào trong nhà, không đầy một lát lập tức kêu người đưa tới lệnh đuổi khách. Lư Thực ông ta là người nào? Ông ta nào đã chịu qua đãi ngộ như này. Cũng may Lư Thực tu dưỡng thật tốt, lại thay đổi rất nhanh, trải qua không ít chuyện, cũng không thêm để ý, lập tức trở về chỗ ở. Thế nhưng Lư Thực vừa mới ra khỏi cổng phủ Hứa Thành thì gặp mấy băng hữu cũ. Mấy người gặp nhau, đương nhiên cao hứng vạn phần, Tuân Sáng liền đề nghị đến phủ Hứa Thành uống vài chén. Điều này khiến cho Lư Thực vô cùng mơ hồ. Sau đó có người giải thích Lư Thực mới biết Hứa Thành này thật sự sợ mấy người bọn ông ta. Ngược lại mấy người này lại nghiện khi dễ Hứa Thành, lấy cố gia tài đều bị quân Tây Lương cướp đi, suốt ngày đến phủ Hứa Thành ở nhờ ăn uống, còn thuận tiện giáo huấn vài câu

khiến cho Hứa Thành vừa nghe thấy mấy người này tới cửa lập tức chạy trốn từ cửa sau, điều này khiến cho Lư Thực dở khóc dở cười. Thì ra không phải Hứa Thành vô lễ đối với ông ta, mà là sợ ông ta.

Sau chuyện này, Lư Thực đã có một chút hảo cảm đối với Hứa Thành. Ít nhất hẳn không phải là một kẻ ỷ thế hiếp người, hơn nữa rất hiển nhiên hẳn vẫn rất tôn trọng lão nhân, bằng không cho dù sợ cũng có thể cự tuyệt bọn họ vào cửa, không cần phải đào tẩu

Những ngày tiếp theo Lư Thực rất đồng ý đối với rất nhiều chính sách mà Hứa Thành áp dụng. Lư Thực là người từng trải, tuy rằng không đến mức vứt bỏ toàn bộ những gì trước kia bản thân mình thờ phụng, nhưng cũng sẽ không quá mức lưu luyến. Phương pháp của Hứa Thành có chút hiệu quả và lợi ích, cũng có thể thông cảm. Mặc dù Lư Thực rất bất mãn với việc Hứa Thành trọng dụng thương nhân, ngăn cản liên quân nhập quan, nhưng Lư Thực cũng biết Hứa Thành thật sự không có cách nào ngược lại Lư Thực còn cho con trai Lư Dục gia nhập bộ phận hành chính, làm việc thực sự.

Về sau Hứa Thành đột nhiên tới gặp Lư Thực, khiến cho ông ta kinh hãi, còn tưởng là tiểu tử này định làm phản, về sau Lư Thực mới biết được Bạch Ba tặc hại dân, Hứa Thành muốn mời Lư Thực ông ta rời núi hỗ trợ bình định. Lư Thực nghe xong, lập tức liền đồng ý, ai kêu ông ta là một người luôn ra về yêu nước thương dân?

Nghĩ tới đây, Lư Thực nhìn vẻ mặt lo lắng của Hồng Phong, nói: “Người yên tâm, ta muốn những Bạch Ba tặc này còn không biết ta đã đến, cho nên bước tiếp theo nên làm như thế nào, người hãy cứ làm theo ý của mình ”

Hồng Phong ngăn người, chúa công rõ ràng là để cho ta nghe lời người mà.

Lúc này, thủ lĩnh Hàn Xiêm, Lý Nhạc với Hồ Tài của Bạch Ba quân đang thương nghị biện pháp đối phó quân đội chinh phạt của Hứa Thành tấn công bọn hắn

“Hứa Thành này cũng coi như rất giỏi, có thể bức liên quân Quan Đông ra khỏi Hồ Lao quan, cho nên chúng ta nhất định phải cẩn thận, không thể lơ đãng” Hàn Xiêm có phong thái thận trọng, nói

“Không thể lơ đãng?” Hồ Tài cười nói: “Vậy sao chúng ta còn muốn đi đoạt lương thực của hắn, giết người của hắn? Ta đã dò xét được tin tức, Bảng Bái kia đã bị Hứa Thành giam lại. Lần này tới đây chính là kẻ gọi Hồng Phong nổi danh đại nghịch tử trong quân của Hứa Thành. Nghe nói, ngoại trừ võ nghệ không tệ, kẻ này căn bản chính là đồ đàn. Chúng ta chỉ cần phục kích là có thể đánh bại bọn chúng, lo lắng cái gì?”

“Người cho rằng Hứa Thành không thể nghĩ tới điểm này sao?” Hàn Xiêm nói: “Trong liên quân Quan Đông có bao nhiêu người tài ba, đều phải chịu thiệt hại trong tay hắn. Nếu như chúng ta khinh địch, nhất định sẽ vạn kiếp bất phục ”

“Hừ” Hồ Tài bất mãn nói: “Vậy thì như thế nào, chúng ta đánh không lại thì có thể chạy. Thủ Dương Sơn này rất lớn, cũng không phải trốn không được mấy vạn người. Hơn nữa, đối phương chỉ có một vạn người, chúng ta chiếm ưu thế quân lực, vì sao không thể đánh một trận?”

Hàn Xiêm đang muốn phản bác thì nghe bên ngoài có người vào bẩm báo, gã tạm thời yên lặng, cho người ta tiến vào

“Bẩm báo, ba vị tướng quân, Hồng Phong kia phóng hỏa đốt núi ”

“Cái gì?” ba người ngăn người: “Hắn đốt núi ở nơi này sao? Ha ha ha” sau khi ba người kịp phản ứng, đều cất tiếng cười to. Lúc này thời tiết đã vào hè, thời tiết nóng ướt. Thời điểm này đốt núi, có thể đốt được mấy cây? Hơn nữa, Thủ Dương Sơn này rộng vài trăm dặm cho dù hắn đốt được một ngọn núi, có thể thế nào?

“Thế nào? Ta nói đúng” Hồ Tài dương dương đắc ý nói: ” Hồng Phong này căn bản cũng không phải là người tài, mọi người còn do dự cái gì? Hành động thôi ”

“Tốt” Hàn Xiêm nói, trong lòng gã cũng yên tâm không ít, nhưng vẫn không muốn quá mất mặt, Hàn Xiêm nói thêm một câu, “Nhưng vẫn phải cẩn thận ”

“Đi chúng ta cẩn thận một chút là được” Hồ Tài chiếm được thượng phong, tâm tình thật tốt, gã không muốn tiếp tục so đo cùng với Hàn Xiêm.

Ba người điểm binh mã, đốc toàn bộ lực lượng, quyết định đánh Hồng Phong một trận mai phục, khiến cho Hứa Thành phải gánh chịu thiệt hại lớn.

“Ba vị tướng quân, phía trước chính là Hồ Lô cốc, hai đầu chật hẹp, chính giữa rộng, thích hợp đánh phục” thám tử nói, “Quân đội của Hồng Phong vẫn còn ngoài ba mươi dặm ”

“Tốt, chúng ta trước chiếm giữ địa hình hai đầu, sau đó phái người dẫn dụ Hồng Phong tới, đến lúc đó lấp kín hai đầu, khi đó chúng ta ở bên trên ngọn núi cao nhìn xuống dưới, xem bọn hản chạy trốn nơi đâu?” Hồ Tài nói ra kế hoạch của hản

“Tốt ta đi đầu cốc bên kia” Hàn Xiêm không muốn nhìn thấy sắc mặt Hồ Tài, lập tức nói

“Tốt, ta và ngươi cùng đi. Dù sao ngươi còn phải phái binh dụ người, trong chúng ta cũng nên có người đi mà” Lý Nhạc nói

“Tốt, ta đầu bên này, chờ đợi hai vị hồi âm” Hồ Tài không thể ngờ Lý Nhạc lại lựa chọn đi cùng Hàn Xiêm nên gã có chút không vui

Hàn Xiêm cùng Lý Nhạc chỉ huy thủ hạ đi vào Hồ Lô cốc, đi sang phía bên kia

Thế nhưng, sự tình không hề giống tưởng tượng của ba người. Hàn Xiêm với Lý Nhạc nhanh chóng phát hiện ra đầu cốc bên kia đã bị người dùng các tảng đá hỗn loạn lấp kín.

“Không tốt, mau trở về” Hàn Xiêm hét lớn

“Giết” Từ bên trên hai ngọn núi, đột nhiên xuất hiện vô số tinh kỳ, tiếng gào thét rung trời cũng từ phía trên truyền xuống, ngay sau đó, cây lẩn, đá lẩn liên tiếp nện xuống, cung tên cũng không thiếu. Bạch Ba quân thương vong vô cùng nghiêm trọng, Hàn Xiêm, Lý Nhạc đều từ trong mắt đối phương mà thấy được sự tuyệt vọng. Đối phương thậm chí còn không nói một câu, đáng vẻ này xem ra là muốn mạng của bọn hản

Mà lúc này, Hồ Tài ở bên ngoài cũng không dễ chịu gì. Đột nhiên đại quân xuất hiện tại sau lưng khiến cho hản hoảng sợ vạn phần. Đối phương vừa xuất hiện đã ngay lập tức bắt đầu giết chóc, Bạch Ba quân của gã hoàn toàn không hề có lực chống trả, mà viên võ tướng quân địch cầm lang nha bổng trong tay đúng là một sát thần. Hản đi đến chỗ nào, tứ chi bay tứ tung. Đáng sợ nhất là, viên tướng địch này tiến về phía Hồ Tài gã.

Trận đánh này, quân Hứa Thành tiêu diệt Bạch Ba tặc, giết địch hơn một vạn, tù binh cũng hơn một vạn, ba đại đầu lĩnh Bạch Ba tặc toàn bộ đã chết tại chỗ. Trong đó, Hàn Xiêm, Lý Nhạc bị quân đội do Lư Thực chỉ huy giết chết, mà Hồ Tài thì bị Đại tướng Hồng Phong quân Hứa Thành, một gậy đập nát đầu, ba người cùng rơi vào cảnh chết không toàn thây

Thì ra Hồng Phong hạ lệnh đốt núi không lâu sau đó, trinh sát do Lư Thực phái đi liền phát hiện thám tử Bạch Ba tặc, cũng đã nắm bắt toàn bộ lộ trình của chúng, Lư Thực là người nào? Sau khi lắp ghép toàn bộ những tuyến đường này, đại khái Lư Thực đã biết được chỗ ẩn thân của Bạch Ba tặc. Vốn Lư Thực định trực tiếp tấn công nơi ở của bọn chúng, thế nhưng không lâu sau lại phát hiện mấy tên Bạch Ba tặc này đốc toàn bộ lực lượng. Điều này khiến cho Lư Thực sao có thể buông tha chiến thuật phục kích tốt như vậy! Mà nơi nào có thể bố trí mai phục, ở trong mắt Lư Thực, thậm chí còn không bằng một món ăn sáng, Bạch Ba tặc muốn phục kích đối phương, lại bị đối phương chiếm hết lợi thế, chỉ có thể coi như mạng bọn chúng không tốt.

“Minh chủ, ngày mai chính là kỳ hạn mười ngày, có lẽ chúng ta nên cân nhắc một chút, ngày mai nên thiết trận đối địch như thế nào” Tào Tháo rút cục đợi đến lúc cái này một ngày, cho nên hản đã đôi chút khôi phục tính hăng hái.

“Đúng vậy, quân địch nghiêm chỉnh huấn luyện. Chúng ta không thể không chuẩn bị cẩn thận” Viên Thiệu cũng biết trận chiến này có quan hệ trọng đại tới thể diện của liên quân Quan Đông, không thể qua loa,

chúng chư hầu cũng bày tỏ đồng ý

“Ta cho rằng, mình chủ coi suất quân trung, nhưng nên tiến lên trước một chút, dẫn chủ lực quân địch đánh tới. Cánh quân bên trái, có thể lấy Bạch Mã kỵ binh của Công Tôn tướng quân làm chủ lực. Cánh phải, ta đề nghị do Tôn Kiên tướng quân chỉ huy, hai vị tướng quân đều kinh nghiệm sa trường, chỉ huy tinh binh đột kích địch từ hai bên, nhanh chóng tiến vào chủ trận quân địch, như vậy, quân ta ba mặt vây kín, xứng đáng chiến thắng ”Tào Tháo nói.

“Đúng vậy, ta đề nghị cho đồng học của ta là Lưu Bị cùng huynh đệ của mình làm tiên phong. Ba người hẳn đều vô cùng dũng mãnh, xứng đáng khiến cho Bạch Mã kỵ binh phát huy được toàn bộ chiến lực ” Công Tôn Toàn nói, tạm thời hẳn không có thời gian cải cách kỵ binh, đành phải dùng mãnh tướng để bổ sung

“Ah, ba người này có thể đánh bại Vương Việt sao? Cần phải liên thủ sao?” Thái thú Quảng Lăng Trương Thuần cũng chỉ có ý tốt. Thế nhưng hẳn lại làm cho người ta hiểu lầm quá lớn, thiếu chút nữa bị đánh

“Tốt!” Viên Thiệu vỗ án nói: “Ngày mai đánh một trận cùng Hứa tặc, nhất định phải chém đầu hắn ”

28. Quyển 1 - Chương 28

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 28: Chơi người (2)

Nguồn: Vipvanda (vipvanda)

Sưu tầm:

Thế nhưng khi liên quân Quan Đông quay lại Hồ Lao quan, lại phát hiện trước quan ải chỉ có ước chừng mấy ngàn kỵ binh, đầu lĩnh đứng là Hứa Thành

“Ồ chư vị đã về rồi” Trong giọng nói của Hứa Thành có chút kinh ngạc

“Hứa Thành, hôm nay chúng ta muốn người chết không có chỗ chôn, người, đồ tiểu nhân” mặc dù Viên Thiệu có chút kỳ quái đối với tình huống trước mặt, nhưng trong lời nói vẫn không chút khoan dung cho người.

“Ai nha Viên tướng quân quá khách khí” Hứa Thành cũng không tức giận, thông dong nói: “Ta vốn muốn thừa dịp loạn đánh lui các người. Các người đã đến, ta cũng cần phải quay trở về. Gặp lại sau” Nói xong Hứa Thành hạ lệnh cho binh lính dưới quyền tiến vào trong quan ải. Nếu không có cung tên ở trên tường thành, Viên Thiệu thật sự muốn đánh tới giết chết Hứa Thành.

“Thừa dịp loạn?” Bên cạnh Tào Tháo có chút mất tự nhiên. Lúc này thám báo đi dò xét tin tức quay về bẩm báo: “Đại tướng quân địch Từ Vinh tập kích lương thực của quân ta, lại đang tiến về phía Huỳnh Dương ”

“Đáng giận” Tào Tháo vỗ tay một cái. Chúng chư hầu cũng hiểu rõ, Hứa Thành dùng một lá quyết chiến thư giả dối điều chủ lực liên quân rời đi, lại phái Từ Vinh thừa cơ tập kích Huỳnh Dương. Nếu như nơi đó lại thất thủ, thu thập hết lương thảo của liên quân. Sau này liên quân Quan Đông nghe tin tức này, tất nhiên khản trương, chắc chắn chạy về, bởi vì như vậy, Hứa Thành chỉ cần dùng mấy ngàn kỵ binh có thể phát huy lực sát thương lớn nhất, truy kích phía sau hoàn toàn đánh bại liên quân Quan Đông

“Mưu kế xảo trá rất hay” chúng chư hầu cảm thấy một cảm giác lạnh lẽo vô hình. Lúc này đây nếu như không phải phát hiện ra mưu đồ bí mật của Hứa Thành, thật sự mọi chuyện đã chấm dứt.

“Nhanh, Công Tôn tướng quân, người suất lĩnh quân kỵ binh bản bộ, mời nhanh chóng xuất kích, nói không chừng còn có thể đuổi kịp Từ Vinh. Tôn Kiên tướng quân xin người với Trương đại nhân cản phía sau. Quân ta lập tức chạy về Huỳnh Dương” nghe Phùng Kỷ nói xong, Viên Thiệu lập tức hạ lệnh. Lúc này thời gian chính là sinh mệnh

“Tuân mệnh” Công Tôn Toàn với Tôn Kiên đều đáp. Thời điểm này cũng không phải là thời điểm gây rối, chậm sẽ mất mạng

Liên quân Quan Đông nôn nóng chạy về Huỳnh Dương

Thế nhưng khi đại quân quay về tới nơi thì đã chậm, tiểu binh còn sót lại báo tin: Từ Vinh đã vận chuyển toàn bộ lương thực đi mất.

“Truy đuổi” đây là suy nghĩ duy nhất trong đầu tất cả mọi người. Đuổi không kịp tất cả sẽ chết. Thời điểm này, bọn chúng bộc phát tất cả lực lượng mà có thể đủ để đánh chiếm Hồ Lao quan

Rốt cục cũng nhìn thấy cờ xí của quân Từ Vinh từ phía xa, liên quân Quan Đông, từ mình chủ Viên Thiệu, cho tới một tiểu binh, đều lộ ra khuôn mặt tươi cười, nơi này cách ra hai Quan còn xa, không sợ Từ Vinh chạy mất.

Rất hiển nhiên Từ Vinh cũng chú ý tới truy binh đến, mà hình như hắn cũng không có ý tứ chạy trốn

Chờ đến khi liên quân tiến tới gần, tâm trạng tất cả người trong liên quân đều vô cùng giá lạnh. Trên sườn núi đối diện, một cây đại kỳ chữ “Hứa” cao cao tung bay, mấy vạn quân địch đã trận địa sẵn sàng đón quân địch. Mà lúc này, từ trên xuống dưới liên quân đều đã chạy hơn nửa ngày, tất cả cũng không nhớ bản thân mình đã đi bao nhiêu đường đất. Tất cả đều mệt mỏi không chịu nổi

Đội quân địch mệt mỏi rồi tấn công, đây mới là sát chiêu chính thức của Hứa Thành

“Sao. . . Làm sao đây?” Giờ phút này cả người Viên Thiệu run rẩy. Trong lòng gã xuất hiện một cảm giác lạnh giá, có lẽ không gì còn có thể lạnh hơn.

Tào Tháo cũng rung động vì Hứa Thành dùng sát chiêu này, thật lợi hại. Đây là suy nghĩ duy nhất trong lòng Tào Tháo lúc này, nhưng dù sao hắn khác với người thường. Tào Tháo chế trụ tâm trạng hỗn loạn, nói: “Chúng ta lúc này chỉ có liều mạng. Chỉ cần tướng sĩ phục vụ quên mình, chúng ta vẫn không nhất định thua ”

“Chư công, lúc này. . .” Viên Thiệu cũng không biết nên nói như thế nào, gã thật sự sợ hãi.

Tào Tháo còn muốn khuyên can nữa thì từ phía đối diện truyền đến giọng nói Hứa Thành: “Chư vị, đoạn đường này khổ cực, Hứa mỗ vẫn an các người ”

Viên Thiệu là thủ lĩnh nên đương nhiên phải lên tiếng nói chuyện, hắn miễn cưỡng ổn định lại tâm trạng, nhưng tất cả phần nộ trong lòng của gã đối với Hứa Thành thực sự đồng thời bạo phát: “Hứa Thành, người là đồ tiểu nhân hèn hạ, chỉ biết dùng quỷ kế, cũng không dám cùng quân ta quang minh chính đại đánh một trận, người là đồ nhu nhược ”

“Viên Thiệu, điều này chỉ có thể trách người quá dằn. Ta muốn nói cho người biết, Hứa Thành ta hôm nay chỉ muốn đánh bại các người, cho các người vĩnh viễn cũng không ngẩng đầu lên được khi đứng trước mặt người trong thiên hạ, ha ha ha” Hứa Thành kiêu ngạo nở nụ cười nói.

“Hứa Thành, người có phải là võ tướng không?” Công Tôn Toàn nói: “Người còn có vinh quang của một võ tướng không?” Vì bảo vệ tánh mạng, có tác dụng hay không có tác dụng, trước tiên vẫn cứ nói rồi tính sau.

“Hứa tướng quân, người bội ước trước đây, ngược lại không coi đây là hổ thẹn. Chẳng lẽ người lại coi đây là quang vinh hay sao?” Khổng Dung vội vàng tiếp sức. Trước khi đại chiến nổ ra, vẫn cần phải tranh giành chút thời gian.

Trong lúc nhất thời, chúng chư hầu liên tục dùng từ ngữ lộn xộn ở đủ loại phương diện công kích Hứa Thành.

“Đủ rồi” Hứa Thành quát to: “Không phải muốn công bằng đánh một trận sao? Ta sẽ cho các người nghỉ ngơi một canh giờ. Ta sẽ cho các người biết rõ tướng sĩ thủ hạ của Hứa Thành ta lợi hại ”

Sau khi mọi người kinh hãi trong thoáng chốc, liên quân cảm thấy vui mừng, mà bên quân Hứa Thành, thủ hạ chúng tướng đều vây lại, hiển nhiên là khuyên hắn không nên làm như vậy.

Nhưng mà quân Hứa Thành rất nhanh ngồi xuống ở trên sườn núi, bọn chúng cũng đang nghỉ ngơi

Chúng chưa hầu đều thở phào nhẹ nhõm, bất kể là không phải Hứa Thành tiểu tử này không bị kích mà choáng váng đầu hay không nhưng mà người đã ra chiêu ngu ngốc này, chúng ta cũng không cần khách khí, nắm chặt thời gian nghỉ ngơi, đợi lát nữa sẽ tìm người tính sổ

Thế nhưng lời nói của các võ tướng bên Hứa Thành lại hoàn toàn không giống như suy nghĩ của bọn họ. Nếu như bên liên quân nghe được, chỉ sợ sẽ lập tức đầu võ

“Ha ha” Bằng Bái cười gian nói: “Nếu tên kia nghĩ ra, chỉ sợ sẽ lập tức đã chạy tới dốc sức liều mạng cùng chúa công ”

“Đúng vậy” gần đây Từ Hoảng trôi qua rất thoải mái, hắn vừa cười vừa nói: “Ngay từ đầu chúng ta cũng không nghĩ tới người chạy một đoạn đường dài như vậy, thời điểm khó chịu nhất rõ ràng không phải vừa chạy xong, mà là sau khi nghỉ ngơi một thời gian ngắn, hai chân vô cùng bủn rủn, toàn thân vô lực, kẻ sách này chúa công quả nhiên rất cay độc. Lần này đám người Viên Thiệu ăn quả đắng lớn”

“Vốn, bọn chúng muốn dốc sức liều mạng, đánh cược một lần, sĩ khí có thể nói là đã đạt đến đỉnh. Hiện tại, sĩ khí hạ xuống, rốt cuộc không đứng dậy nổi nữa rồi” Dương Nhị ở một bên bổ sung

“Sĩ khí một khi bùng lên thì sẽ từ từ suy yếu” tuy rằng Từ Vinh đã nhận Hứa Thành làm chúa công, nhưng giọng nói vẫn không quá thể hiện sự tôn trọng.

“Cho nên chờ bọn hắn nghỉ ngơi đủ chính là lúc chúng ta thu hoạch ”

Thì ra là thế

Vốn những người ngồi trên lưng ngựa chính là những đại nhân có thân phận tôn quý, mệt mỏi thì cùng lắm chỉ là lắc lư mạnh mà thôi, sao có thể thấu hiểu nỗi thống khổ của đám binh lính tiểu tốt? Mà đám binh lính có thể nghỉ ngơi, bọn họ đã cảm ơn trời đất rồi, đâu ra mà nghĩ nhiều như vậy.

Tuy rằng quyết chiến còn chưa bắt đầu, kết quả thắng bại đã phân.

Ngày hôm sau, trước Hồ Lao quan, liên quân Quan Đông bày trận từ buổi sáng đến giữa trưa, nhưng bên trong Hồ Lao quan vẫn không có một chút động tĩnh. Lúc này chúng chưa hầu đã miệng đắng lưỡi khô, không thể nhẫn nại được nữa.

“Phái người, hỏi Hứa Thành vì sao còn không ứng chiến? Hắn là hắn muốn bội ước” Rốt cục Viên Thiệu đã không đợi được, nói

Một tên tiểu Hiệu bị phái tới. Rất nhanh chóng từ đầu tường đối diện truyền đến một tràng cười to, “Ha ha ha, Viên Đại tướng quân quá khách khí, biết chúng ta canh giữ quan ải quá buồn tẻ nên cố tình đi theo ta đến chỗ này. Chúng ta rất cảm kích, thế nhưng cũng thật sự băn khoăn”

Viên Thiệu nghe xong, lập tức tức sùi bọt mép. Hắn hiểu rằng bản thân mình lại bị đối phương đùa bỡn. Dưới sự phẫn nộ, Viên Thiệu rút bảo kiếm, muốn hạ lệnh công thành

“Vì sao bọn người bội ước?” Tào Tháo ngăn cản Viên Thiệu, la lớn.

“Chủ công nhà ta chỉ viết trên thư: mười ngày sau, cũng không nói làm gì mà” giọng nói kia tiếp tục vang lên: “Chư vị đọc nhiều sách vở, kiến thức uyên bác, đều là anh kiệt đương thời, sao ngay cả điều này cũng muốn hỏi ta?” Trả lời vấn đề rõ ràng, đơn giản, nhưng trên thực tế lại hoàn toàn gây tổn thương cho chúng chưa hầu

Quả nhiên, chúng chưa hầu nghe xong đều giận dữ, đều nhìn về phía Viên Thiệu.

Nhưng Viên Thiệu đã không còn sát khí vừa rồi. Gã chậm rãi tra kiếm vào trong vỏ kiếm, hằm hằm nhìn về phía Hồ Lao quan trong chốc lát, nói: “Tên tặc Hứa Thành này là muốn cho chúng ta tự loạn trận cước, không thể trúng kế của hắn” dứt lời, Viên Thiệu giục ngựa quay đầu, đi về phía hậu trận.

Mọi người cũng đành chịu không thể làm gì khác, cũng biết mặc dù lời nói của Viên Thiệu là muốn tránh một trận đánh, nhưng Viên Thiệu nói cũng có chỗ đúng, đành phải đi theo Viên Thiệu quay trở về. Liên quân Quan Đông đổi hậu trận thành tiền quân, chậm rãi quay trở về

Khi quay về đại khái mười dặm đường, Viên Thiệu đang ngồi trên lưng ngựa người một câu, ta một câu với mọi người, chửi rủa Hứa Thành, đột nhiên được tin cấp báo đại quân Hứa Thành đột nhiên bày trận ở trước Hồ Lao quan, giống như muốn tập kích phía phía sau quân ta

Mọi người nghe xong, đều vô cùng giận dữ, Viên Thiệu nói: “Khá lắm, tên gian tặc Hứa Thành này, thì ra đánh một trận chính là như vậy. Chư công hãy cùng ta cùng tiến quân quay trở lại, chúng ta giết hẳn một đòn hồi mã thương, lúc này nhất định phải cướp lấy Hồ Lao quan ”

“Tuân mệnh” chúng chư hầu ầm ầm đáp

.....

Trong năm liên quân chư hầu Quan Đông thảo phạt董卓 Trắc, phá Hồ Lao quan,董卓 Trắc trốn về phía tây tới Trường An, nhưng không lâu liên quân Quan Đông bị bộ tướng của董卓 Trắc là Hứa Thành phá, bại trận chạy ra ngoài Hồ Lao. Sau đó, Hứa Thành đại chiến cùng chư hầu trước Hồ Lao quan, hơn hai mươi vạn đại quân liên quân đại bại trong tay năm vạn binh lính dưới trướng Hứa Thành, tử thương hơn sáu vạn, bị bắt tới mười một vạn. Minh chủ liên quân, Viên Thiệu, cùng đám người Tào Tháo chạy thực mạng. Đến tận đây, chư hầu Quan Đông không tiếp tục có gan nhòm ngó về tây, kinh hoàng thất thố, chỉ sợ Hứa Thành đánh tới

29. Quyển 1 - Chương 29

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 29: Bắt cóc

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

“Các người. . .” Hiện tại Hứa Thành khóc không ra nước mắt, đám hỗn đản kia lại đi gây chuyện cho hắn.

“Chúa công, ngài làm sao vậy?” Dương Nhị đi theo Hứa Thành lâu nhất, nhìn thấy cục diện có vẻ không đúng liền lên tiếng hỏi.

“Các người. . .” Hứa Thành nhìn thấy trong đám tù binh bị áp giải đến, người kia với da mặt trắng nõn, hắn thật sự muốn gào lên mấy tiếng phát tiết một chút. Đám hỗn đản kia, các người trời người này để làm gì?

“Chúa công, người này là huynh trưởng Quan Vũ với Trương Phi, là đại ca kết nghĩa của bọn họ. Chúng ta bắt hắn, chính là vì muốn thu phục hai người Quan. Trương. Không phải ngài vẫn một mực không hài lòng vì thiếu thủ hạ tài năng sao?” Thường Hâm ở một bên can gián

“Đúng vậy, quả thật võ nghệ hai người kia không tệ” Vương Việt ở một bên cũng nói. Về phần bại trên tay hắn, đó cũng không phải là vì hai người Quan Trương kém cỏi

“Hừ” Lưu Bị giọng căm hận nói: “Gian tặc không nên vọng tưởng huynh đệ của ta sẽ mặc người bài bố. Hôm nay dù ta có chết thì các huynh đệ của ta cũng sẽ báo thù cho ta”

“Nhìn xem, nhìn xem” Hứa Thành có thái độ như thể ta đã đoán là sẽ như thế. Hắn nói với thuộc hạ: “Vừa nhìn đã biết rõ người này ngoài mềm trong cứng, căn bản thuộc về hạng người không thể thu phục. Các người bắt hắn tới, không phải làm khó cho ta sao? Chẳng lẽ các người muốn cho ta gánh tội danh giết tù binh sao?”

Mấy người Dương Nhị nhìn nhau, ngoài mềm trong cứng? Điều này cũng có thể nhìn ra sao? Thế nhưng bọn họ cũng biết Hứa Thành thật sự không muốn người này. Xem ra lần này đúng là đã làm sai. Nguyên nhân, chúa công không muốn nói, chúng ta cũng không nên nghe ngóng. Hơn nữa nghe khẩu khí của chúa công, xem ra còn phải giết người này. Thế nhưng mọi người vẫn không thể hiểu được chuyện này, hơn mười

vạn tù binh, nếu để những tù binh đó nghe thấy chuyện này, tình hình sẽ lập tức trở nên hỗn loạn, cũng khó có thể xử lý tốt.

Lập tức, Thường Hâm chấp tay với Hứa Thành nói: “Ty chức đã hiểu rõ. Chúa công, ty chức sẽ đi làm” nói xong Thường Hâm liền chỉ huy vệ sĩ mang Lưu Bị đi ra ngoài. Năm đó, hấn là thủ hạ của Triệu Trung, rất quen thuộc làm chuyện này.

Hứa Thành còn không kịp có phản ứng, Lưu Bị đã hiểu rõ, lập tức hấn quynh lên, mắng Hứa Thành: “Hứa Thành, ngươi, đồ gian tặc, cho dù hôm nay ta chết, huynh đệ của ta cũng sẽ không bỏ qua ngươi. Ngươi chết không yên lành” giọng nói thê lương, thật sự tựa như ác quỷ

“Ngừng” Lời nói của Lưu Bị làm cho Hứa Thành kịp phản ứng, hấn vội vàng ngăn lại: “Thả hấn ”

“Chúa công, thả đã có thể có chút khó làm rồi” Thường Hâm đi theo Hứa Thành, phải nhanh nhẹn vâng lệnh làm việc, nguyên tắc không được kéo dài. Thường Hâm cho rằng thả rồi lại giết thật sự rất khó khăn, cho nên đề nghị không tha.

“Ngươi. . .” Hứa Thành không còn lời nào để nói. Sao hôm nay gã này phản ứng chậm chạp như vậy độn, bình thường gã là một người rất thông minh mà.

“Bẩm báo, chúa công, ngoài thành có ba viên chiến tướng kêu cửa, kêu chúa công thả đại ca của chúng, Thành môn hiệu úy không địch lại, mời chúa công phái Đại tướng đến ”

“Giờ thì các người đã hiểu rõ” Hứa Thành vỗ tay nói với các vị thủ hạ: “Muốn đánh thì phải đánh cho xong, các người còn để lại cái đuôi. Nếu như sau này bọn hấn đi theo người khác đối đầu cùng chúng ta, lúc đó chúng ta sẽ ra sao?”

Các tướng biết rõ đây là lấy cớ, nhưng bọn họ vẫn phải theo chân phụ họa. Tất cả cùng lên tiếng cam đoan về sau làm việc nhất định sẽ trừ cở tận gốc. Nghe xong lời này, Hứa Thành khẽ run rẩy, nhưng hấn cũng chẳng buồn nói thêm câu nào. Điều quan trọng là theo tin báo, đối phương có ba người. Điều này nói lên rằng một người hấn là người kia. Đối với Quan, Trương thì hấn không có biện pháp, nhưng những người khác, hấn cũng sẽ không khách khí.

Ngoài cửa thành, Hứa Thành mang theo chúng tướng thủ hạ đứng đối diện với đám người Quan Trương. Về phần Thường Hâm, hấn lấy cớ không thích bạo lực, đi tìm Lữ Thực uống rượu rồi. Hai người này có chênh lệch xuất thân rất lớn hiện tại lại đi lại thân thiết với nhau như những bằng hữu, khiến cho Hứa Thành cực kỳ giật mình. Thế nhưng hấn vẫn tỏ thái độ khinh thường với Thường Hâm như cũ. Hấn không thích bạo lực, vậy thế giới này chỉ sợ cũng không tồn tại.

“Hứa Thành cầu tặc, mau mau thả đại ca ta ra” Trương Phi vẫn tính tình nóng nảy, dù cho hấn thấy Vương Việt ở phía đối diện, hấn cũng sẽ không tỏ ra khách khí.

“Thằng này mắng ta, có hai từ. Người đâu?” Hứa Thành vẫy tay một cái: “Đánh Lưu Bị hai roi cho ta”

Thân vệ lập tức đi thi hành mệnh lệnh. Dù sao Lưu Bị cũng đã áp giải lên trên lầu thành, không cần phải chạy đường xa.

“Ngươi” hai người Quan Trương đều vô cùng giận dữ, nhưng bị Vương Việt ngăn ở trước người Hứa Thành, bọn chúng cũng không thể làm gì được

“Nhị đệ, Tam đệ” Lưu Bị ở trên tường thành hô to: “Các đệ đi mau, không cần lo cho ta ”

“Đại ca” Quan Vũ cũng hô to: “Chúng ta nhất định sẽ cứu ra đại ca. Đại ca không cần lo lắng”

“Được rồi, được rồi” Hứa Thành nhìn thấy Trương Phi cũng muốn bày tỏ thái độ, hấn vội vàng lên tiếng bảo ngừng lại. Điều hấn ghét nhất chính là chuyện bày tỏ tình cảm. Từ khi còn bé tình cảm của hấn đều bị đè nén, che lấp. Hiện tại, chỉ còn cảm giác chán ghét.

“Ngươi rốt cuộc muốn như thế nào mới thả Lưu sứ quân?” Người đi theo hai người Quan Trương không phải như Hứa Thành đoán, một tướng quân anh tuấn nón trụ trắng, áo giáp trắng, trái lại người này chỉ mặc

một bộ áo giáp đồng xanh, tướng mạo chỉ có thể coi là hơn người thường một chút, cười một thót chiến mã bình thường. Thế nhưng khí thế người này lại vô cùng trầm ổn

“Người là ai?” Hứa Thành hỏi: “Người không phải họ Triệu chứ?” Dáng vẻ người này trông như không phù hợp.

“Cái gì mà họ Triệu?” Người nọ chau mày nói: “Ta là Công Tôn Chỉ là đệ tử ngoại môn Công Tôn gia tộc Liêu Đông ”

“Phụt” Hứa Thành thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi. Không phải họ Triệu thì coi như xong, còn gọi cái gì là Công Tôn Chỉ, người xuất thân từ Tuyệt Tình Cốc sao?

“Công Tôn Chỉ?” Hứa Thành có chút nghi hoặc. Không phải vào lúc này Lưu Bị đã cầu kết với Triệu Vân sao?

“Ta cùng quân đội của mình đã rời đi, nhưng gặp hai vị tướng quân Quan Trương. Ta bội phục lòng trung nghĩa của bọn họ nên đi cùng. Nói đi, rốt cuộc người muốn như thế nào thì mới thả Lưu Bị, Lưu đại nhân. Lưu đại nhân chỉ là một Huyện lệnh, còn không phải Dự Châu Mục, không thể gọi sứ quân, cũng không nên gọi là Huyện Đức công?” Công Tôn Chỉ giải thích nói

“Hả?” Hứa thành không thể ngờ thì ra người này nửa đường đưa tới cửa, hắn lại hỏi: “Thả Lưu Bị? Làm sao người biết ta muốn thả hắn, mà không phải muốn giết hắn?”

“Hừ muốn giết thì cũng không cần đến hiện tại. Ta thấy các hạ muốn chiêu hàng ba huynh đệ Lưu đại nhân nên mới làm như vậy” Công Tôn Chỉ chỉ vào Lưu Bị bị trói ở trên tường thành, nhìn Hứa Thành nói: “Các hạ vẫn không thể buông sao? ”

“Tốt” Hứa Thành vỗ tay. Tuy rằng không hợp lắm, nhưng cũng không khác biệt nhiều lắm. Tiểu tử này rất có tiền đồ: “Nếu như ta không tha thì sao?”

“Người dám” Tuy rằng Trương Phi không dám mắng chửi người một lần nữa nhưng tính tình nóng nảy vẫn như cũ. Sau khi hắn nghe xong lời này, lập tức vung xà mâu lên.

“Ta đi theo hai vị tướng quân, nếu như các hạ không tha người, chúng ta vẫn đứng ở Tư Châu, giết quan viên của người, giết lính của người. Dù sao nếu như người không tha người, chỉ sợ Lưu đại nhân cũng không muốn khuất nhục mà sống, vậy chúng ta sớm giúp đại nhân báo thù. Các hạ vị tất có thể đuổi theo chúng ta. Cho dù có thể đuổi theo, thủ hạ của các hạ, ngoại trừ Vương Việt đại nhân, chỉ sợ không còn người nào có thể đạt được tiện nghi từ chúng ta ” Công Tôn Chỉ vẫn bình tĩnh như cũ

“Tốt” Hứa Thành lại vỗ tay một cái. Không nói quy củ, ta thích. Hứa Thành nói: “Ba vị thật sự là trí dũng song toàn. Nếu là như vậy, không bằng chúng ta so tài một chút, ba người các người chỉ cần có thể thắng được hai trận, ta sẽ thả người, thế nào? Cũng không nên lùi bước, ta sẽ xem thường các người ”

“So cái gì?” Quan Vũ trầm giọng nói. Hắn bình sinh rất dũng cảm, nhưng không chịu nổi bị kích động.

“Luận võ” Hứa Thành cất giọng nói: “Hơn nữa mỗi người chỉ cho phép xuất chiến một trận ”

“Luận võ?” Quan Vũ có vẻ không dám chắc chắn. Nói gì thì nói bên đối phương cũng có Vương Việt. Quan Vũ hắn không sợ, nhưng thua thì hắn không thể đảm đương nổi trách nhiệm.

“Tốt, ta đáp ứng” Công Tôn Chỉ lên tiếng nói. Công Tôn Chỉ nhìn thấy hai người Quan Trương muốn nói, hắn lập tức nháy mắt ngăn hai người lại.

Trận đầu, người xuất trận bên Hứa Thành chính là Vương Việt. Bất ngờ bên kia xuất trận chính là Công Tôn Chỉ

“Chúa công, đối phương có thể dùng phương pháp Điền Kỳ đưa ngựa*, dùng ngựa đẳng cấp thấp chống ngựa đẳng cấp cao, người này có chút môn đạo” Từ Hoảng nói với Hứa Thành.

“Ừ, ” Hứa Thành gật đầu, xem ra người gọi là Công Tôn Chỉ này vẫn có chút đầu óc, người rất có nhãn lực. Hắn đã nhìn ra được bên Hứa Thành ngoại trừ Vương Việt chỉ sợ không còn ai là đối thủ của hai người Quan, Trương nên mới dám bạo gan so đấu.

Quả nhiên suy nghĩ của tất cả mọi người đều giống nhau, Công Tôn Chỉ vào trận, chỉ sau hai chiêu liền nhận thua trận đầu. Bên Hứa Thành thắng trận này.

Trận thứ hai, bên Hứa Thành, Bàn Đức ra giao đấu với Trương Phi. Đương nhiên đây là ý kiến của Hứa Thành, trong đoạn thời gian này Bàn Đức đã được mọi người thừa nhận. Bàn Đức không chỉ tinh thông binh pháp, vũ lực cũng gần bằng với hai người Vương Việt, Hồng Phong.

Trận này thật sự đúng là hai hổ tranh chấp, đánh tương đối kịch liệt. Một người phải cứu đại ca, một người vì thỏa mãn tâm nguyện, có thể nói đều đã dùng hết toàn lực. Đáng tiếc, sau khi đánh gần hai trăm hiệp, Bàn Đức hết khí lực đã rơi vào thế hạ phong, Hứa Thành sợ hấn bị tổn thương, thay hấn nhận thua. Kết quả, trận này Trương Phi thắng

Trận thứ ba, Quan Công chiến Bàn Bái, vốn Hồng Phong yêu cầu xuất trận, nhưng bị Hứa Thành ngăn cản. Tuy rằng vũ lực Bàn Bái thua kém chút ít, nhưng cũng chỉ thua kém một bậc so với mấy người Từ Hoảng, nên có thể duy trì một chút. Hơn nữa, Hứa Thành muốn dùng Quan Vũ giáo huấn Bàn Bái một chút, khiến cho hấn hiểu được thế nào là thiên hạ nhân thiên hạ tài, tránh khỏi kiêu ngạo như vậy

Kết quả, không ngoài sở liệu, tuy rằng Bàn Bái có thể đấu hơn ba mươi hiệp cùng Quan Vũ, vẫn bại. Điều này quả thật làm cho hấn có chút sa sút tinh thần. Thế nhưng với tính tình của hấn, chỉ sợ cơn nước xong xuôi thì ngay lập tức đã quên, cho nên mọi người cũng không lo lắng thay cho hấn

Trận đấu xong, Quan Vũ liền nói với Hứa Thành: “Chúng ta thắng hai trận, mau thả đại ca của ta ra”

Đúng lúc này, “Rầm rầm”, tiếng vó ngựa từ sau lưng đám người Quan Vũ truyền đến. Chỉ chốc lát sau, mấy ngàn chiến kỵ đã tiến đến cửa thành, bao vây đám người Quan Vũ vào giữa.

Lần này chọc phải tổ ong vò vẽ, lập tức Trương Phi giơ xà mâu lên đánh về phía Hứa Thành, Quan Vũ, Công Tôn Chỉ cũng theo sát phía sau. Đáng tiếc, Vương Việt với Hồng Phong liền thủ, bọn chúng không thể xông qua. Thế nhưng ngay khi vừa động thủ, lập tức Hứa Thành cũng nhìn ra, thân thủ của Công Tôn Chỉ này tưởng như không tốt, vậy mà một cây trường mâu múa kín không kẽ hở, lại lăng lệ ác liệt phi phàm. Bản lĩnh này hoàn toàn không dưới hai người Quan, Trương.

“Tốt rồi, tốt rồi. Tất cả mọi người dừng tay” Hứa Thành không kiên nhẫn được nữa, kêu lên.

“Hứa Thành, ngươi, đồ gian tặc, quả nhiên hạ lưu. Ngươi dám thất hứa trước mặt nhiều người như này. Ngươi đang mưu đồ cái gì hả?” Trương Tam gia luôn luôn ăn nói như thế cho nên Hứa Thành cũng coi như không nghe thấy

“Người tới, thả Lưu đại nhân” Hứa Thành kéo dài thanh âm hai từ “Đại nhân”. Hấn còn nói thêm: “Tiểu tử kia lại mắng ta bốn chữ gian tặc, hạ lưu. Trước lúc thả người đừng quên cho đại ca của hấn bốn roi ”

“Ngươi. . .” Vốn Trương Phi nghe Hứa Thành muốn thả người, hấn đã thả lỏng người, nhưng lại nghe thấy đại ca lại bị quất roi, hấn không nhịn được, tâm trạng nóng nảy, nhưng hấn có thể làm cái gì nào?

Chỉ chốc lát sau, Lưu Bị được dẫn từ trên tường thành xuống dưới. Ngoại trừ quần áo gã có chút hỗn loạn, hoàn toàn không hề hấn gì, cũng không có dấu vết roi quật. Lúc này thì ngay cả đồ ngốc cũng nhìn ra Hứa Thành đang chơi đùa người

Nhìn thấy Lưu Bị vô sự, Quan Vũ, Trương Phi cũng không hề sinh sự. Ba huynh đệ đều nhìn Hứa Thành, nhìn xem hấn định làm như thế nào. Dù sao phía ngoài có mấy ngàn thiết kỵ cũng không phải chỉ để làm cảnh. Mặc dù mấy huynh đệ có thể nói sức địch vạn người, nhưng cũng chỉ là nói mà thôi. Nếu thật sự đánh nhau thì không thể đảm đương nổi.

“Hứa tướng quân, các hạ rốt cuộc muốn như thế nào?” Công Tôn Chỉ cũng không còn trầm tĩnh như lúc trước. Hấn cũng không ngờ đối phương lại đột nhiên phái kỵ binh đến. Trước khi đến đây Công Tôn Chỉ hấn đã thăm dò được kỵ binh không có mặt Lạc Dương, khi đó mới dám tới cứu người, đánh bạc rằng đối phương không truy đuổi bọn hấn, nhưng hiện tại hấn thâm hận mình quá sơ suất, không nghĩ tới cái gọi là trận đấu chẳng qua là một kế hoãn binh mà thôi.

“Đơn giản ” Hứa Thành nói: “Ta đã thực hiện lời hứa, thả Lưu Bị, các người có thể rời đi ”

“Đi?” Công Tôn Chỉ chỉ tay về hướng kỵ binh vây ở bên ngoài. Quân kỵ binh cũng đã giương tên nỏ: “Chẳng lẽ các hạ lại muốn vui đùa chúng ta sao?” Trong khi đó huynh đệ Lưu Quan Trương lại trừng mắt nhìn chằm chằm vào Hứa Thành, đã hạ quyết tâm liều chết.

“Tần ra” Hứa Thành gào lên với kỵ binh phía ngoài: “Không nghe thấy sao? Ta muốn thả người. Hãy để cho huynh đệ người ta rời đi ”

“Rầm rầm” âm thanh áo giáp va chạm vang lên, quân kỵ binh thật sự mở ra một con đường.

Bốn người bị vây nhìn lại, mặc dù mấy người vẫn còn ngơ ngác không hiểu, nhưng tánh mạng vẫn quan trọng hơn. Lập tức hai người Quan Trương che chở Lưu Bị đi trước, Công Tôn Chỉ đi đoạn hậu, cùng đi ra phía ngoài. Bốn người vừa đi ra khỏi vòng vây của kỵ binh, lập tức lên ngựa chạy vội. Lúc này, đằng sau truyền đến một tiếng hô lên, huynh đệ Lưu Quan Trương ngược lại không có vấn đề gì, thế nhưng ngựa của Công Tôn Chỉ đột nhiên quay lại chạy về phía sau, xông về hướng cửa thành. Công Tôn Chỉ nghe thấy một giọng nói mà khiến người ta buồn nôn: “YAA.A.A.. Sao người lại trở về?”

Chứng kiến Công Tôn Chỉ bị vây, hai người Quan Trương vô cùng khẩn trương, bọn chúng cũng không muốn mang tiếng xấu vứt bỏ chiến hữu, thế nhưng đối phương có mấy ngàn tên kỵ binh chống đỡ. Bên này bọn chúng lại còn đại ca cần phải chiếu cố. Thật sự hai huynh đệ Quan, Trương không có biện pháp gì. Ngay sau đó, quân kỵ binh bắn một trận tên nỏ, đẩy lui mấy huynh đệ.

* Điền Kỵ đua ngựa

Tề Uy Vương thời Chiến Quốc rất mê đua ngựa, quan đại tư mã Điền Kỵ cũng thường đem ngựa ra đua, nhưng thường là thua ngựa của Tề Vương.

Có một lần, Điền Kỵ đưa mưu sĩ Tôn Tần cùng đi xem đua ngựa, cũng y như những lần trước, lần này ngựa của Điền Kỵ lại thua tiếp 3 cuộc.

Theo quy củ vào thời đó, trước khi đua, người ta thường phân ngựa gồm 3 hạng: thượng, trung, hạ, rồi để ngựa cùng hạng đua với nhau. Tôn Tần thấy ngựa của Điền Kỵ và ngựa của Tề Uy Vương chẳng hơn kém nhau bao nhiêu, bèn nói với Điền Kỵ:

- Ngày mai xin ngài cứ tiếp tục cho ngựa đi đua, tôi bảo đảm là ngựa của ngài sẽ toàn thắng.

Điền Kỵ vốn biết Tôn Tần là người có sở tài thực học, liền thưa ngay với Tề Uy Vương xin ngày mai tiếp tục tỷ thí, mỗi lần đua xin đặt cược 1 ngàn lượng vàng. Tề Uy Vương tin là mình đã nắm chắc phần thắng nên vui vẻ nhận lời.

Ngày hôm sau trên trường đua ngựa, người xem đã tập trung kín mít từ sáng sớm vì nhiều người đã biết chuyện Điền Kỵ đặt cược rất lớn cho cuộc đua, nên tò mò kéo nhau đến xem. Thấy tình cảnh này, Điền Kỵ có phần chột dạ, sợ rằng nếu thua thì thiên hạ sẽ cười chê.

Tôn Tần thấy vậy, cười mà nói:

- Xin Đại Tư Mã cứ yên tâm, ngựa của Tề Vương đều là giống tốt, thông thường thì ngựa của ngài khó thắng nổi. Nhưng chỉ cần một kế nhỏ thôi, ở lượt đua thứ nhất xin ngài hãy dùng con ngựa kém nhất đua với con ngựa giỏi nhất của Tề Vương, đương nhiên là ngựa của ngài sẽ thảm bại. Nhưng xin ngài đừng lo. Đến lượt đấu thứ hai, ngài hãy dùng con ngựa hay nhất để đấu với con ngựa trung bình của Tề Vương, tất nhiên là ngựa của ngài sẽ thắng. Đến lượt thứ ba, ngài hãy dùng con ngựa trung bình đấu với con ngựa kém nhất của Tề Vương hẳn là ngài sẽ thắng thêm một cuộc, như vậy chẳng phải ngài đã thắng chung cuộc rồi hay sao!

Điền Kỵ nghe xong vô cùng mừng rỡ, liền theo lời Tôn Tần, quả nhiên thua một cuộc đầu tiên nhưng thắng được 2 cuộc về sau, rốt cuộc giành được phần thắng.

Tề Uy Vương thấy Điền Kỵ thắng lợi cho là Điền Kỵ mua được ngựa hay.

Điền Kỵ cười nói:

- Chiến thắng của thần hôm nay, hoàn toàn chỉ dựa vào diệu kế của Tôn tiên sinh mà ra.

Rồi đem phương thức đua ngựa của Tôn Tẫn kể cho Tề Uy Vương nghe. Tề Uy Vương nghe xong vô cùng khâm phục mưu trí của Tôn Tẫn.

30. Quyển 1 - Chương 30

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 30: Vô đề

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Hiện tại Lý Nho đang vô cùng phiền muộn, nhất là lúc hắn cầm tấu chương trong tay, hắn thật sự không thể ngờ, Hứa Thành lại chiến thắng nhanh như vậy. Hơn nữa, thắng rất gọn gàng, dứt khoát. Tất cả đều là nhờ lợi dụng liên quân Quan Đông không đủ lương thảo, tâm lý nóng lòng khiêu chiến, thiết lập tầng tầng mưu kế, làm cho đối phương chui vào trong bẫy của mình

Vốn đối với bản tấu chương của Hứa Thành, ý tứ của Đổng Trác là để cho mấy người Lý Nho xem xét xử lý, thắng cho Hứa Thành một chức quan có sức thuyết phục. Thế nhưng nhóm bộ hạ cũ của Đổng Trác: Lý Thôi, Quách Tỹ, Trương Tế, Phàn Trù cùng với Lã Bố đang kiên quyết phản đối trao tặng Hứa Thành chức quan cao.

Điều này cũng không có gì đáng trách, Hứa Thành thắng chức nhanh một chút, bọn chúng đố kỵ cũng là điều rất bình thường. Thế nhưng lúc này Hứa Thành đại phá liên quân Quan Đông, uy chấn Hoa Hạ, thủ hạ có không ít hân tướng. Hãy ngẫm lại xem, Từ Vinh vốn là danh tướng đương thời, Vương Việt chính là thiên hạ đệ nhất kiếm sư, lúc này nghe nói còn đánh bại Tây Lương hân tướng Bàng Đức với hai người Quan Vũ, Trương Phi, tên tuổi đã trên cả Lã Ôn Hầu. Những người khác cho dù thua kém đôi chút, nhưng thực lực này của Hứa Thành, cũng đã có thể xác định trong thiên hạ hôm nay Hứa Thành chỉ đứng sau thừa tướng, lực lượng lớn nhất. Nếu cứ đối đãi với Hứa Thành như trước kia, nào ai biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Lần này đi đến Đông phủ, Lý Nho hẹn đám người Lã Bố, Lý Thôi cùng đi gặp Đổng Trác, hy vọng có thể thương nghị ra một biện pháp.

“Ân tướng, ngài xem chúng ta làm như thế nào hồi phục Hứa Thành?” Lý Nho hỏi Đổng Trác.

“Các người nghĩ như thế nào?” Đổng Trác nhìn mọi người bên dưới hỏi.

“Thừa tướng” Quách Tỹ xuất đầu nói: “Hứa Thành chỉ xuất thân từ một tiểu binh. Lần này hắn lập chút công lao, đó cũng là do thừa tướng dẫn dắt. Hắn có công lao gì mà dám ở chỗ này kể công?”

“Đúng đúng đúng” mọi người nhao nhao phụ họa.

“Hừ” Đổng Trác hừ lạnh một tiếng, ngăn lại tiếng huýt sáo bên dưới: “Hắn không có công lao, các người có, vậy sao?”

Mọi người bên dưới đều cảm như hén, biết rõ Đổng Trác nổi giận.

“Ngày bình thường, các người nguyên một đám điêu võ dương oai, đến lúc đánh nhau với liên quân thì nguyên một đám trở thành loại người vô dụng. Hôm nay, có người lập công, các người ngay ở chỗ này chèn ép, vậy các người vì cái gì không đi lập công lao này?” Đổng Trác cả giận nói.

“Ân tướng, lúc này thực lực trong tay Hứa Thành tăng mạnh. Lúc trước chúng ta có thể nói là từ bỏ hắn, chỉ sợ hắn sinh lòng oán hận đối với chúng ta. Chúng ta tặng hắn một quan chức chỉ sợ cũng vô ích, trong lòng chúng tướng cũng chỉ vì lo lắng mà thôi” Lý Nho vẫn luôn luôn theo cách làm bán giao tình cho chúng tướng, bằng không hắn sao có thể đi đến được đến hiện tại, như cá gặp nước

“Đúng vậy, chúng mặt tướng cũng chỉ nghĩ như vậy” vẫn là Lý Nho kiểm cố, chúng tướng vội vàng đồng ý.

“Hừ” gần đây Đồng Trác không quan tâm quản lý triều chính, ngược lại đầu óc rất thanh tỉnh: “Chỉ dựa vào bản thân Hứa Thành còn không làm gì được ta. Lúc này hần đã thành tử thù của chư hầu Quan Đông, Tư Châu trong tay hần cũng vừa mới trải qua chiến loạn, tất nhiên tiêu điều. Tuy rằng thực lực của hần tăng mạnh, nhưng trong tay hần cũng chỉ có hơn hai mươi vạn binh mã mà thôi. Trong tay của ta có hơn năm mươi vạn binh mã. Hần lại không phải là đồ ngọc nên lúc này mới dâng tấu chương lên ta. Nếu không, hần không bao lâu nữa chịu hai mặt giáp công, hoàn toàn xong đời” nói đến đây, Đồng Trác ngừng lại một chút rồi mới lên tiếng: “Lý Nho, mưu kế của ngươi thật tốt, nhưng ngươi đã quên thế giới này, quả đấm của người nào lớn, lời nói của người đó đúng”

“Ân tướng, tiểu tể đã hiểu rõ” Lý Nho gật gù đầu, nói: “Như vậy chúng ta hãy cho Hứa Thành một chức quan lớn, khiến cho hần ở lại Tư châu hỗ trợ chúng ta chống cự chư hầu Quan Đông. Một chức quan không có giá trị, khiến cho Hứa Thành ra sức cho chúng ta, như vậy chúng ta còn có thể kiếm được nhiều lợi ích hơn nữa. Chúng ta có thể dùng thủ đoạn trước kia đã dùng để đối phó với chư hầu Quan Đông. Bè đảng Hứa Thành, phần lớn xuất thân hèn mọn, đối với một bộ phận chúng ta hứa dùng quan lớn lộc nhiều lập tức sẽ làm bọn hần tự rối loạn từ bên trong. Hơn nữa Từ Vinh trước đây đã từng có chức quan cao hơn Hứa Thành. Bây giờ Từ Vinh làm thuộc hạ của Hứa Thành, trong lòng hần tất cũng không hề vừa ý, chúng ta cũng có thể cho hần một chức quan ngang bằng cùng Hứa Thành, cũng có thể gián tiếp tạo ra mâu thuẫn giữa hai người bọn chúng”

Chúng tướng nghe xong lời này, cũng liên đều đã hiểu rõ ý tứ của Đồng Trác, không phản đối nữa.

Không mấy ngày, triều đình lập tức phát ra thông cáo, cũng ban bố thánh chỉ, Hứa Thành vốn là Ngũ quan trung lang tướng, thăng làm Vệ tướng quân, Thành Hương Hầu, thống lĩnh quân sự vùng đất các châu quận hạt. Các thuộc hạ Thường Hâm phong làm Kinh Triệu doãn, lĩnh chính vụ Đông đô Lạc Dương. Từ Vinh vốn là Thái thú Huỳnh Dương, thăng làm Thứ sử Tịnh Châu, Trấn Bắc tướng quân, đám người còn lại, cũng đều có phong thưởng

“Chúa công, lão tặc Đồng Trác này muốn châm ngòi ly gián đó” Bàng Bái nói.

“Đúng vậy, ta xuất thân hèn mọn, hần trao tặng ta chức quan Kinh Triệu doãn, có thể thấy hần xác thực rắp tâm bất lương. Trước kia, chỉ có ở hai địa phương Trường An, Lạc Dương mới có chức quan này. Bây giờ Trường An không có, ngược lại Lạc Dương bị vứt bỏ này lại có Kinh Triệu doãn, bọn chúng thật sự không thực tâm” Thường Hâm cười gượng nói. Chức quan của hần đã hơn mười năm chưa nghe nói tới. Hôm nay lại thăng cho hần làm chức quan này, đây không phải tùy tiện nhặt một cái rác rưởi cho hần sao?

“Kế này của Đồng Trác rất độc” Hiện tại mấy người Tuân Sảng trở thành cổ vấn của Hứa Thành, khi cần cổ vấn thì hỏi. So với đám thuộc hạ của Hứa Thành, những lão nhân này hiểu rõ chuyện đấu đá trên triều đình hơn: “Hần chủ yếu là muốn gây bất hòa ở trong chính các người. Trong đó, Thường Hâm chủ chính vụ, mà Từ tướng quân trước kia là Đại tướng thủ hạ của Đồng Trác, tất nhiên Đồng Trác không cam lòng để cho người thu phục Từ tướng quân, cho nên hần muốn tách bọn người ra”

“Hừ” Từ Vinh vỗ một quyền lên mặt án trước mặt. Đồng Trác khi hần muốn dùng là dùng, muốn ném thì ném đi sao? Chỉ là nói không chừng đây là Đồng Trác đền bù tổn thất đối với hần, thế nhưng Tịnh Châu cũng không phải là nơi tốt lành gì.

“Ha ha” Hoàng Uyển ở một bên cũng nói: “Cái này cũng thế mà thôi, nhưng Từ tướng quân đi Tịnh Châu nhậm chức, tự nhiên phải mang binh mã, chứ vị đừng quên điều này”.

Lúc này, Tần Dương Thái Nguyên thủ phủ Tịnh Châu, đã bị Hắc sơn quân Trương Yến chiếm đoạt, cũng không phải nói đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ là có thể đi. Đến lúc đó vì binh lực nhiều hay ít, Hứa tướng quân nhất định phải thương nghị cùng Từ tướng quân. Nếu như thương nghị không ổn, hai người lập tức có thể gây ra mối bất hòa”

Nghe đến đó, Từ Vinh cả kinh trong lòng, đám lão gia hỏa này sao cái gì cũng có thể nghĩ lung tung, ta là loại người này sao? Thế nhưng hần không lên tiếng.

“Bất kể thế nào nói, Hứa tướng quân cũng hiểu rõ tất nhiên cần phải phân ra một bộ phận binh lực, như vậy người cũng đừng nghĩ tới chuyện có thể đối kháng cùng Đồng Trác, đến lúc đó, hấn binh xuất Hàm Cốc quan, muốn thu thập người, thật sự quá dễ dàng” Dương Bưu nói.

“Lão Lư, ngài thấy thế nào?” Ba vị trước đó chủ yếu là quan văn, Hứa Thành còn muốn nghe xem cách nhìn của Lư Thực, một nho tướng danh tiếng.

“Cách nhìn của ta chính là hai chữ: chia” Lư Thực nhấp một ngụm rượu. Nói gì thì nói rượu này của Hứa Thành thật sự không tầm thường, rất có hương vị.

“Tốt” Hứa Thành vỗ tay một cái, nói: “Chúng ta cũng không thể khốn thủ Tư châu, một địa phương nhỏ bé này. Tuy rằng chúng ta đông nhân khẩu, hôm nay đã đạt tới hơn sáu trăm vạn, tráng đinh cũng có hơn một trăm bảy mươi vạn, thế nhưng chúng ta không có bề dày về quân sự, một khi đánh nhau, cũng không có đường lui. Tịnh Châu rộng rãi, đất đai phì nhiêu, khoáng sản phong phú, cho nên lần này chúng ta vừa vạn thừa dịp chư hầu Quan Đông không còn lực tây tiến, tiến chiếm Tịnh Châu ”

“Chiếm Tịnh Châu không có gì tốt” Tuân Sảng nói: “Phía đông Tịnh Châu là Thái Hành và Ký Châu, nối liền với phía bắc U Châu hoặc là vùng phía nam quận Hà Nội, chính giữa Hồ Quan lúc này do Hàn phúc chiếm giữ, dễ thủ khó công. Điều này còn không đáng nói đến, phía tây Tịnh Châu, cùng Lương Châu, là một vùng đất rộng lớn của người Khương Hồ. Phương bắc, trong các bộ tộc Tiên Ti hùng mạnh, bộ tộc Thác Bạt với bộ tộc Mộ Dung vẫn liên tục cướp bóc Tịnh Châu, còn có người Ô Hoàn, người Hung Nô, ba thế lực này đều thập phần cường đại. Coi như các người đánh bại Trương Yển, Tịnh Châu này cũng là tiêu hao rất nhiều tiền lương”

“Ha ha, ai nói sẽ để cho ta tiêu hao tiền lương hay sao?” Hứa Thành cười cười, nói: “Quân đội của ta, đi đến Tịnh Châu, cần cải thiện thức ăn, chúng ta muốn ăn thịt”

Duyện Châu, Trần Lưu, phủ đệ Thái Thú Trương Mạc

“Mạnh Trác Công” Mạnh Trác Công là tên chữ của Trương Mạc. “Nếu không có ngài thu lưu, Tháo thật không biết còn có thể đi về nơi nào nữa. Một lần nữa Tháo bái tạ” Tào Tháo nói,

Tào Tháo, từ sau khi liên quân đại bại ở Hồ Lao quan, bởi vì không có đất đặt chân, mà binh sĩ cũng tiêu hao rất nhiều, cho nên hấn chỉ có thể đặt quan hệ bốn phía, may mắn Tào Tháo và Thái thú Trần Lưu, Trương Mạc, có tình bạn cố tri, Trương Mạc phái người đón hấn về Duyện Châu.

“Ai, Mạnh Đức, ngài cho rằng ta tìm ngài đến là vì tốt cho ngài sao?” Trương Mạc lắc đầu, nói: “Ngài cũng biết, lúc này Trần Lưu ta còn có bao nhiêu dân chúng, bao nhiêu tráng đinh không? Bây giờ bản thân ta cũng còn khó bảo toàn”

“Mạnh Trác Công, ngài đây là có ý gì?” Tào Tháo có chút không hiểu.

“Mạnh Đức, ngài chính là người mưu trí, chẳng lẽ còn nhìn không ra Duyện Châu đã không còn dân chúng rồi sao?” Trương Mạc có vẻ đôi chút cuồng loạn.

“Cái gì? Tại sao có thể như vậy? Khó trách trên đường đi ta không gặp mấy người” Lúc này Tào Tháo sợ thật sự. Trên đường đi Tào Tháo hấn chỉ lo chạy khắp nơi, chẳng qua hấn cảm thấy có quá ít người, hấn lại không đi về những nơi khác. Hiện tại Trương Mạc nhắc nhở, hấn mới cảm thấy bất thường.

“Ta cũng vừa mới biết rõ” Trương Mạc bình tĩnh lại, nói: “Không ít lưu dân, dân đói, thậm chí không ít tá điền, cũng đều chạy trốn. Bọn chúng đều bị người dẫn tới Tư châu”. Tuy rằng kế sách của Hứa Thành hung ác, nhưng nếu như là một người có đầu óc, chỉ cần chú ý một chút là có thể phát giác, nhưng hiện nay người có đầu óc đúng là quá ít.

“Lại là Hứa Thành kia sao?” Lúc này Tào Tháo thật sự chấn kinh. Chiêu này quá hung ác, hấn thậm nghĩ trong lòng. Nếu nói như vậy, hấn hầu như không cần đánh mà có thể đoạt được Duyện Châu. Đường nhiên, không chỉ như vậy, chỉ sợ chiêu này của Hứa Thành không chỉ dùng để đối phó với Duyện Châu mà thôi.

“Hiện tại ngài đã hiểu rõ” Trương Mạc nói: ‘Ta đã biết việc này nên mới mời ngài tới đây. Khi ở trước Hồ Lao quan, chúng ta đều bị Hứa Thành đùa bỡn trên lòng bàn tay, duy có ngài có thể tỉnh táo hơn, cho nên

hôm nay ta mời ngài tới, chính là xin ngài có thể giúp ta một tay, về sau Trần Lưu này giao cho ngài” Nói tới đây, Trương Mạc đứng dậy khỏi ghế ngồi, hành một đại lễ với Tào Tháo.

“Không thể, không thể” Tào Tháo vội vàng khoát tay, kiên quyết phản đối: “Mạnh Trác Công lúc này là cây đại thụ của triều đình. Hơn nữa Tào Tháo ta có tài đức gì, dám để cho Mạnh Trác Công nhường cho. Không thể, việc này quyết không thể ”

Cứ như vậy, hai người nhún nhường một hồi, người tới ta đi. Rốt cục, Tào Tháo không thể chối từ, đã tiếp nhận ấn soái Thái thú Trần Lưu. Lúc này Tào Tháo đã có một địa bàn của riêng mình.

31. Quyển 1 - Chương 31

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 31: Mỹ nữ cùng dã thú

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Nếu như nói đoạn thời gian trước Lý Nho vô cùng phiền phức, lúc này hẳn lại vô cùng nhúc nhủ.

Hắn rốt cuộc biết vì nguyên nhân gì mà Đồng Trác mỗi ngày luôn luôn có khoảng thời gian không được bình thường, hơn nữa sau khi biết nguyên nhân, hắn mới phát hiện, tốt hơn hết là không nên biết.

“Ngày đó, chúng ta đi ngang qua Hào Sơn, ta nhìn thấy. . .” Nói đến đây, Đồng Trác lộ ra dáng vẻ hết sức kích động: “Múa đẹp quá. Đúng vậy, ta chưa từng nhìn thấy điệu múa như vậy, tựa như Cửu Thiên tiên nữ trên trời, nhẹ nhàng khoan khoái, tiêu sái, lại xuất trần động lòng người ”

“Vậy ân tướng đang nghĩ đến nữ nhân kia sao?” Cha vợ, con rể cùng ngồi nói chuyện nữ nhân cũng là điều rất bình thường, Lý Nho cũng không kiêng kị gì cả.

“Người chưa thấy, dĩ nhiên không biết nàng đẹp như thế nào” Đồng Trác kêu lên: “Điệu múa đó, dáng vẻ thướt tha mềm mại, bồng bênh như tiên, tất cả những điều đó đều rất thuần khiết. Thuần túy trông nữ nhân này giống như là Thượng Nga Tiên Tử ”

“Vậy vì sao ân tướng không phái người đi tìm?” Lý Nho vừa nói xong, hắn chỉ muốn vả ngay vào miệng mình. Với cách làm người của Đồng Trác, một khi đã muốn đoạt cái gì đó, còn có thể không đi tìm sao?

Quả nhiên, Đồng Trác nói: “Ta có thể nào không đi tìm, thế nhưng đám khốn kiếp kia hoàn toàn không làm được việc, đến hiện tại cũng không tìm được, quả thực cực kỳ đáng chết”

Nói xong, Đồng Trác lại nhìn Lý Nho nói: “Lý Nho, người luôn luôn túc trí đa mưu, nhất định phải giúp ta. Người nhất định phải nghĩ ra một biện pháp giúp ta, giúp ta tìm được mỹ nhân kia, nhưng không thể làm bị thương nàng ”

Lý Nho nghe xong lời này, hắn chỉ muốn khóc ngay tại chỗ. Không có một tin tức gì, người bảo ta đi tìm ở chỗ nào, thế nhưng khi nhìn tình hình này của Đồng Trác, giống như sắp tẩu hỏa nhập ma, hắn lại không dám cự tuyệt ngay tại lúc này, vì vậy hắn thăm dò hỏi: “Ân tướng, ngài xem có thể cho một bức họa phỏng theo một chút hay không?”

“Không có” Đồng Trác trả lời rất dứt khoát, nhưng lại khiến cho Lý Nho như rớt xuống hầm băng.

“Thật sự không có cái gì phỏng theo sao?” Lý Nho lại hỏi một câu.

“Không có. Lúc ấy ta chỉ đứng nhìn từ đằng xa, không thấy rõ gương mặt, chỉ nhìn thấy nàng đang múa, thật sự rất đẹp” Đồng Trác trả lời thêm hai câu.

“Xong đời rồi” Lý Nho thầm nghĩ: “Chỉ biết là một nữ tử múa rất đẹp, chẳng lẽ lại để cho ta đi lục soát tất cả những nữ tử biết vũ kỹ? Chỉ sợ trước khi làm điều này cần phải chuẩn bị đại quân cẩn thận” hần lắc đầu, đi ra ngoài suy nghĩ biện pháp. Bất kể như thế nào thì hần cũng phải tìm cách báo cáo kết quả công việc tìm kiếm bằng không thì không một ai sẽ biết sau khi Đồng Trác biết tin, hần có thể mang đứa con rể này ra chém hay không. Quả thật không ai dám chắc về điều này.

Lý Nho còn đang suy nghĩ biện pháp đi tìm mỹ nhân, nhưng chuyện này cũng đã truyền khắp thành Trường An.

Đến lúc Lý Nho biết rõ, áp dụng biện pháp, lời đồn này đã bay ra ngoài thành Trường An, tràn ra khắp nơi, toàn bộ Ung Châu, khiến cho Lý Nho vô cùng đau đầu, nhưng điều khiến cho đau hần càng đau hơn là tin tức bay tới chỗ mấy viên võ tướng của Đồng Trác, vì muốn giành lấy sự tín nhiệm của vị thừa tướng Đồng Trác mà đều đi tìm mỹ nữ. Trong lúc nhất thời, nữ tử từ trên xuống dưới trong Trường An đều gánh chịu cảnh hải hùng khiếp vía, có không ít dân chúng bắt đầu chạy trốn khỏi thành Trường An.

Rơi vào đường cùng, Lý Nho khuyên bảo Đồng Trác rằng hậu cung của Hoàng đế nổi tiếng phong phú, hãy tuyên dụ với bá quan, yêu cầu bọn chúng tuyển chọn nhiều mỹ nữ tiến cung hơn. Dù sao đối với Đồng Trác mà nói, làm việc này cũng không có gì to tát, hậu cung Hoàng đế Hán triều nào mà không có hơn vạn người. Hậu cung Hán Vũ đế còn lên tới một vạn tám nghìn người.

Chẳng qua, khi bọn chúng tuyên dụ, hoàn toàn không nhìn thấy Tư Đồ Vương Doãn nhếch miệng cười lạnh lùng.

Thời gian này Lý Nho không được như ý, Đồng đại thừa tướng mắc bệnh tương tư không đúng lúc, nhưng ở Lạc Dương, Hứa Thành đang rất thoải mái

Bây giờ hần đang huấn luyện binh mã, bất kể là cấm quân, hay là quân Tây Lương ở lại, quân Quan Đông bị bắt, cũng không thể đạt tới yêu cầu của hần. Kỳ thật yêu cầu của hần rất đơn giản, chẳng qua hần yêu cầu tất các binh sĩ có thể mỗi nửa tháng thi đấu một lần, trong ba tháng tìm ra mười vạn người lợi hại nhất từ trong đó. Nói cách khác, không có tiêu chuẩn cuối cùng, những người đã chọn được, chính là tiêu chuẩn.

Hứa Thành bây giờ là Vệ tướng quân, chỉ đứng ngay sau bốn quân chức Đại tướng quân, Đại Tư Mã, Phiêu Kỵ Đại tướng quân, Xa kỵ tướng quân. Mà hiện tại ngoại trừ Viên Thuật chính là Tả xa kỵ tướng quân đỡ ông đỡ thẳng, những người chính thức chịu mệnh của triều đình, chức quan của hần là cao nhất. Sở dĩ có điều này cũng là vì nguyên nhân đám thủ hạ của Đồng Trác không muốn hần thăng quan. Từ một tên lính quèn thăng đến Vệ tướng quân, những năm gần đây, ngoại trừ Hà Tiến dựa vào muội muội của mình trở thành hoàng hậu mà kiếm một chức Đại tướng quân. Một khi ngay cả thân tín cũng được thăng chức cao nhất sẽ làm cho người ta nhìn chằm chằm.

Thế nhưng chắc chắn Hứa Thành sẽ không quản những điều này. Hần hiện tại rảnh rỗi tới mức quá nhàm chán. Vốn Hứa Thành nghĩ hần cũng có thể giúp đỡ một chút các công việc chính sự, quân vụ, chỉ điểm một chút. Thế nhưng nhưng vừa nhìn, mới biết được, căn bản hần không thể xen tay vào được.

Về phương diện chính sự, hai người Thường Hâm cùng Lư Thục hợp tác có thể nói châu liên bích hợp. Một người biết dân gian cần gì, một người hiểu rõ sự tình tầng trên. Hơn nữa hai người đều trải qua không ít chuyện, cách nhìn cũng thường thường giống nhau vì vậy xử lý công việc thuận buồm xuôi gió. Cho dù không đủ thì Hứa Thành vẫn còn có năm lão cố vấn. Đạo lý đứng hàng thứ nhất, năm lão tiên sinh không muốn nói cũng phải nói. Con người luôn là như thế ai bảo bọn họ vẫn luôn mang một dáng vẻ vì dân vì nước. Hiện tại dân chúng yêu cầu người một chủ ý, chẳng lẽ người còn thoái thác hay sao? Mà Hứa Thành cũng chỉ đưa ra những đề xuất về vấn đề chính sự, mà tất cả những điều này Thường Hâm đều đã vận dụng một cách thỏa đáng nên Hứa Thành không tìm ra bất luận sai sót nào, ít nhất hiện tại hần không tìm ra được.

Hứa Thành thấy ở phương diện chính sự, mình không thể nào xen vào, hần phải đi trại huấn luyện, nhìn xem binh sĩ huấn luyện. Lúc này hần lại đã quên thời điểm hần mới vừa vào cấm quân, đại bộ phận thủ hạ tinh binh đều để lại cho Đồng Trác, nhưng vẫn giữ lại ba trăm thân binh đã từng trải qua chọn kỹ lựa khéo trong vòng ba năm. Những người này, hơn nữa Dương nhị, Bàng Bái, sớm đã mang theo phương pháp huấn

luyện của hán tới quân doanh, mà cơ chế trừng phạt vị trí cuối “Tàn khốc” do hán thiết lập thật sự khiến cho các binh sĩ không cần quá gấp rút mà vẫn có thể bảo trì cường độ huấn luyện cực lớn. Nửa tháng đối kháng một lần cũng khiến cho các binh sĩ càng thêm chú ý hợp tác với nhau, sức chiến đấu cường đại bất tri bất giác ra đời.

Đến lúc Hứa Thành đi đến binh doanh, vừa nhìn hán đã hiểu rõ bản thân mình thật sự trắng tay không còn việc để làm. Thế nhưng một khi đã đến, dù không còn cách nào, nói gì đi nữa hán cũng phải vào xem. Các binh sĩ huấn luyện rất cố gắng, cũng rất nghiêm túc. Ngay từ khi bọn họ đến quân doanh cũng đã hiểu rõ nếu như bọn họ không huấn luyện tốt thì sẽ có kết quả gì. Không ai sẽ phạt người, đến lúc đó muốn không bị phạt cũng không được. Không ai chửi, mắng người, đến lúc đó người mắng người có khả năng sẽ chính là bản thân người. Lại nói khi người thất bại liên tiếp hai, ba lần những người khác cũng không muốn tiếp nhận người có vận mệnh thất bại, khi đó người sẽ rất cô đơn.

Khi Hứa Thành đi đến quân doanh, các binh sĩ vừa vặn tới lúc nghỉ ngơi. Lúc này từ một khu vực truyền đến những âm thanh khen ngợi khiến Hứa Thành chú ý, hán liền mang theo thân binh đi tới nơi đó.

Khi Hứa Thành đi tới gần, hán nhận ra có hai binh sĩ đang tỷ thí, một người trong đó đánh ngã một người khác xuống sân bãi, giành được thắng lợi. Người này đang đắc ý vãi lạng tứ phía, đáp lại hoan hô bốn phía, sau đó gã cúi người nhặt tiền ở trên mặt đất. Thì ra bọn chúng đang đánh cuộc.

“Đợi một chút” người thắng thu tiền vừa muốn rời đi, một giọng nói rất to vang lên, ngay sau đó một đại hán từ bên ngoài chen vào bên trong. “Huynh đệ, ta cũng đánh cuộc một lần. Nào tới đây” nói xong, người đó đi vào đứng ở giữa sân. Hứa Thành quan sát, người này còn cao hơn cả Hồng Phong, tối thiểu một mét chín.

“Ta nói” người thắng nói: “Lão đại, ta cũng không phải là đối thủ của người, người muốn tiền đi uống rượu cũng đừng đánh chủ ý tới tiền của ta ”

“Không phải người muốn tỷ thí sao?” Người được xưng là lão đại nói: “Bằng cái gì ta đến thì người liền đi, rõ ràng không phải nói chuyện không giữ lời sao?”

“Thôi được” người thắng nói: “Thì người đó, người nào mà không biết người hoàn toàn là một con dã thú. Tất cả mọi người chúng ta ở đây cùng tiến lên có lẽ còn có thể đè người ngã xuống. Ta một thân một mình, nhất định sẽ bị người chơi đùa. Hơn nữa, ngoại trừ mấy vị tướng quân, ai là đối thủ của người? Tiền ta vất vả khổ cực kiếm được cũng không muốn tùy tiện trôi theo dòng nước ”

Cho dù lão đại kia nói gì đi nữa, xem ra người vừa thắng kia đều nhất định không chịu so đấu. Người chung quanh bắt đầu trở nên ồn ào, trở nên hỗn loạn.

Hứa Thành đột nhiên đưa mắt ra hiệu cho đám thân binh ở bên cạnh, một tên thân binh liền đi vào sân bãi, nói: “Ta đến so với người”

Thân binh của Hứa Thành đều trải qua không ít chiến sự, hơn nữa bọn họ vừa có thân thủ cao, lại vừa can đảm. Nếu bình thường khi bọn họ được Hứa Thành điều đi ra ngoài, ít nhất cũng là một Đô úy, so với người bình thường, tốc độ thăng tiến nhanh hơn nhiều, bằng không, ở Hội tân lâu, đường đường Đại tướng lãnh binh Thuần Vu Quỳnh cũng sẽ không dễ dàng bị hai thân binh nhỏ nhỏ quật ngã như vậy. Thật sự mà nói thì thân binh của Hứa Thành không tầm thường.

“Lão đại” kia nhìn thấy có người tới khiêu chiến, trên mặt lập tức xuất hiện nụ cười tươi như đóa hoa, nói: “Đây chính là do người muốn đến, người cũng không thể chối từ ấ ý ”

“Đương nhiên, tới đây” Tên thân binh làm tư thế, nói.

“Không được” “Lão đại” đột nhiên lại nói: “Người đánh cược bao nhiêu? Cũng không thể ít hơn tiền một vò rượu”

“Ha ha” tên thân binh bị chọc cười. Hán không thể ngờ tên đại hán này mới nhìn qua hình như có chút đần độn mà vẫn có chút đầu óc, lập tức hán móc ra một xâu tiền, nói: “Ta cá một xâu tiền, thua toàn bộ cho người ”

Chung quanh vang lên tiếng “Ồ” rất to. Vào thời điểm này, một xâu tiền tuy không phải rất nhiều, thế nhưng ít nhất cũng đủ mua hơn mười vò rượu. Các binh sĩ cảm thấy tên thân binh rất hào phóng

“Tốt, ha ha” “Lão đại” kia cười to một tiếng, nói: “Người cẩn thận, ta đến ”

Lập tức hai người giao thủ. Rất hiển nhiên tên đại hán kia có sức lực rất lớn, lại thêm dáng người khổng lồ. Gã muốn dùng ưu thế thân thể để đối phó với tên thân binh, nhưng thân binh của Hứa Thành ngày thường đi theo Hứa Thành cũng học được không ít. Hắn sao có thể dùng cứng chọi cứng với đối thủ có sức mạnh hơn mình. Lập tức tên thân binh linh hoạt tránh né để đối phó, cũng không xuất kích.

Nhưng mà cuối cùng người thắng vẫn là tên đại hán kia. Tuy dáng người đại hán kia thô kệch, nhưng cũng không chậm chạp như những người khác. Cuối cùng tên thân binh vẫn không thể không liều mạng, thua.

Chứng kiến đại hán cười ha hả cầm tiền lên, Hứa Thành lên tiếng hỏi: “Người tên là gì?”

“Hắn gọi Diển Vi đi theo dân chạy nạn Trần Lưu tới đây” người bên cạnh lập tức trả lời thay cho đại hán kia. Ở trước mặt một người mặc trang phục tướng quân có biểu hiện tốt một chút cũng không có gì thiệt. Bất kỳ ai cũng nhìn ra, vị tướng quân này rất vừa ý Diển Vi.

“Phù” Hứa Thành liếm liếm đầu lưỡi. Hắn quay người đi tìm người tính sổ. Một đại nhân vật như này xuất hiện, vậy mà không ai đến nói cho hắn biết một tiếng. Nói gì đi nữa thì cũng là một cao thủ mà trong lúc này Diển Vi thu hồi tiền xong, gã còn đang suy tính xem có rảnh để đi đâu đó uống rượu.

32. Quyển 1 - Chương 32

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 32: Tiến quân (1,2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

“Hôm nay chúng ta thương lượng chuyện xuất binh Tịnh Châu, mọi người đều suy nghĩ xem chúng ta nên làm chút gì đó?” Hứa Thành đưa ra đề nghị.

“Thuộc hạ cho rằng, xuất binh Tịnh Châu, trước tiên chúng ta cần đánh Ky Quan, Hồ Quan, với Nhạn Môn Quan. Trong Tam đại quan ải này, hiện nay Ky Quan đã bị Trương Dương chiếm giữ, hắn còn chiếm quận Hà Nội. Hắn có cừu oán cùng chúng ta, không thể không đề phòng, chiếm lĩnh Ky Quan chính là đề phòng hắn; Hồ Quan ở bên trong Thái Hành sơn là lối đi duy nhất tới trung bộ Tịnh Châu cùng trung bộ Ký Châu. Nếu như không muốn để cho Hàn Phức tìm đến gây phiền phức cho chúng ta, đầu tiên phải có địa lợi; Nhạn Môn Quan ở phía bắc, có thể dùng để phòng ngự người Hồ phương bắc rình trộm chúng ta, để cho chúng ta có thể thuận lợi hoàn thành vây quét Hắc sơn quân ở Tấn Dương ” Bàn Bối lên tiếng nói trước tiên.

“Không thể như thế, như vậy quá chậm. Chờ khi chúng ta đánh chiếm cả ba cửa ải, chỉ sợ Hắc sơn quân Trương Yến sớm đã có thể trở mặt mà nuốt trọn một Tịnh Châu đang hỗn loạn. Bọn chúng là dư nghiệt khản vàng, làm việc tàn nhẫn, không có cố kỵ gì hết. Chúng ta muốn một Tịnh Châu nguyên vẹn, tuyệt đối không thể nhìn bọn chúng gây chuyện như vậy” Từ Hoảng vội vàng bày tỏ thái độ của mình để tránh cho Hứa Thành chấp nhận đường lối không đúng đắn của Bàn Bối.

“Nhưng nếu như khi chúng ta đánh Trương Yến, chư hầu sườn đông gây khó dễ cho chúng ta, cũng đủ khiến Tịnh Châu phải gánh chịu hậu quả. Chúng ta chính là đại địch không đội trời chung của bọn hắn” Bàn Bối không đồng ý mà buông tha.

“Như vậy xem ra, không thể khiến cho Hà Nội Trương Dương, Ký Châu Hàn Phức, U Châu Công Tôn Toản, thậm chí là Bột Hải Viên Thiệu cùng với người Hồ ở phía bắc đến tìm chúng ta gây phiền phức, vừa muốn

khiến cho Trương Yến không kịp phản ứng, không có thời gian dùng biện pháp cá chết lưới rách, chính là mục đích mà chúng ta cần đạt tới trong trận chiến này” Hứa Thành tổng kết.

“Đúng vậy, thật là khó” Tất cả mọi người thoáng đau đầu. Mục đích chiếm lĩnh Tịnh Châu xem ra cũng không dễ dàng. Hơn nữa đối thủ hàng xóm cũng nhiều lắm, căn bản cũng không thể chiếu cố toàn bộ được.

“Kỳ thật cũng không phải là không có biện pháp” Công Tôn Chỉ ở một bên nói.

“Người có chiêu gì? Nói mau” Bànng Bái vội la lên. Hần và Công Tôn Chỉ có quan hệ không tốt lắm, bởi vì hiện tại hai người đều là thống lĩnh kỵ binh, không ai phục ai.

Nói đi cũng phải nói lại, ngày đó Công Tôn Chỉ cùng Quan Trương tới cứu người, nhưng trên chiến trường chỉ vì Hần muốn cướp lấy một chiến mã, đó chính là chiến mã của Hứa Thành. Kết quả, một tiếng hô, lập tức quay trở về, cuối cùng uống Hần có một thân võ nghệ có thể so sánh với hai người Quan, Trương, bị mấy ngàn người bao vây cũng đành thành thật chấp nhận bị bắt. Hứa Thành yêu cầu Hần đầu hàng. Có khả năng Hần cảm thấy đầu hàng rất mất mặt, kết quả bị phạt tiền vào tù giam. Cuối cùng vì bị Bànng Bái cười mỉa trong lúc Hần được thả ra ngoài đã hoàn toàn làm thay đổi cá nhân Hần. Tuy rằng Hần vẫn còn đôi chút mạnh miệng, nhưng cuối cùng vẫn không thể chống chọi được với đôi môi mỏng tang của Hứa Thành. Dưới tình cảnh người ta vừa đâm vừa xoa, Hần bất chấp tôn nghiêm của một tên lính quèn, chấp nhận đầu hàng đi theo Hứa Thành.

Về sau nghe Hần nói, mới biết được Công Tôn Chỉ Hần mặc dù là đệ tử Liêu Đông Công Tôn gia, nhưng bởi vì xuất thân từ bên ngoài, trong gia tộc cũng không có địa vị gì. Mặc dù Công Tôn Chỉ có một thân võ nghệ, một lần ngẫu nhiên, Hần đắc tội với con trai Công Tôn Toàn, vì vậy vô luận Hần dùng cảm chiến đấu như thế nào, Hần vẫn một mực không được thăng cấp. Ở trong Bạch Mã kỵ binh, Công Tôn Chỉ vẫn là một tên lính quèn. Sau khi Hứa Thành đánh bại liên quân Quan Đông, Hần thất lạc đội của mình, đụng phải hai người Quan Trương đang tìm tìm đại ca, còn đánh nhau một trận, sau đó mới kết bạn. Chính vì vậy Công Tôn Chỉ mới cùng đi Lạc Dương đòi người. Hần cũng không nghĩ ra thật sự vận khí Hần không tốt, người cứu đi, chính mình lại bị bắt.

Hứa Thành cho Hần chức vị Hiệu úy kỵ binh. Công Tôn Chỉ dựa vào vài năm kinh nghiệm với võ nghệ hơn người, rất nhanh Hần đã làm tới chức thống lĩnh một chi kỵ binh khác mà Hứa Thành xây dựng. Từ đó về sau, Công Tôn Chỉ trở thành đối thủ của Bànng Bái.

Hiện tại, Công Tôn Chỉ nhìn thấy Bànng Bái hỏi ý Hần định nói, Hần vốn định chế nhạo một phen. Nghĩ đi nghĩ lại thì lúc này chính là thảo luận chính sự, không thể nói giỡn lung tung, Hần cũng không ngần ngại mà nói: “Chúng ta cũng có thể gây bất hòa trong từng bộ phận kẻ thù, làm cho đối phương tranh giành lẫn nhau. Theo như thuộc hạ được biết, Công Tôn Toàn luôn luôn có dã tâm đối với Ký Châu, chúng ta chỉ cần ở bên quạt gió, Công Tôn Toàn nhất định sẽ không nhịn được. Tuy rằng Hàn Phúc có thực lực mạnh mẽ, nhưng bản thân Hần lại là một kẻ bất lực, nhất định Hần sẽ cầu viện người khác. Người có khả năng nhất chính là Viên Thiệu, như vậy ba nhà bọn chúng cùng tranh giành với nhau, chúng ta muốn thu Tịnh Châu, lập tức dễ dàng hơn nhiều”

“Ồ ồ” Hứa Thành nói.

“Thuộc hạ nói có điều gì không đúng sao?” Công Tôn Chỉ khó hiểu hỏi. Những người khác đều có dáng vẻ tán đồng mà.

“Kế này của người có thể nói là rất độc, có thể còn cao hơn ta” Hứa Thành nói: “Nhưng người có biết không, chờ bọn Hần đánh nhau xong, bên chúng ta đều phải đi trồng trọt lương thực cả rồi”

“Vậy lại có quan hệ gì?” Công Tôn Chỉ nói: “Quân đội của chúng ta đều là quân thường trực, tráng đinh cũng đủ, không sợ không ai trồng trọt sao?”

“Ta nói là không có thời gian, không có thời gian đi đánh Tịnh Châu, chờ ba nhà bọn Hần đánh nhau xong, không bằng ta trực tiếp đánh bọn chúng cho xong, làm gì còn phải vất vả khổ cực đi đánh Tịnh Châu, trực tiếp đánh chiếm Ký Châu không phải sẽ xong sao?” Hứa Thành lớn tiếng nói.

Công Tôn Chỉ rụt rụt đầu, tránh khỏi nước miếng của Hứa Thành, đám người Bànng Bái mới có phản ứng nhưng vẫn không khỏi cười trộm khi thấy Công Tôn Chỉ bị răn dạy.

Mặc dù có rất nhiều phiền toái, trải qua thương nghị, rất nhanh chóng đại quân Tư châu của Hứa Thành vẫn vượt qua Hoàng Hà. Sau khi qua sông, đại quân phân ra một bộ phận nằm dưới sự dẫn dắt của Đại tướng Từ Hoảng, tiến đánh Ky quan, cường bức Hà Nội, khiến cho Trương Dương hiện giữ Thái thú Hà Nội, vô cùng khản trương, nhưng cũng may không phải Hứa Thành đích thân đến, khiến cho hắn cũng an tâm không ít. Hắn, trước đây khi ở ngoài Hồ Lao quan, đã vô cùng sợ hãi đối với quý kế của Hứa Thành.

Mà chủ lực đại quân, dưới sự dẫn dắt của Từ Vinh, Thứ sử Tịnh Châu hiện tại, vượt qua các địa phương Hà Đông, Văn Hỉ, Thượng Đảng, lao thẳng tới Tần Dương, thủ phủ Tịnh Châu.

Đối với điều này, chư hầu thiên hạ, nhất là Ký Châu Hàn Phúc vô cùng lo lắng. Một khi Hứa Thành đạt được Tịnh Châu, có thể tiến hành giáp công đồng thời hai mặt đối với hắn. Thậm chí Hồ Quan cũng không biết có thể giữ được hay không, khi đó, quân Hứa Thành chỉ cần vượt qua Hồ Quan, chỉ cần vượt qua một Ngụy Quận, là lập tức có thể đánh đến nhà của hắn, Nghiệp Thành. Điều này sao khiến Hàn Phúc không lo lắng cho được?

Mà Viên Thiệu đang ở quận Bột Hải bày mưu tính kế cướp lấy địa bàn của Hàn Phúc cũng kinh hãi trong lòng. Tuy sau khi Hứa Thành nhận được thánh chỉ, hắn hiểu rõ Hứa Thành sớm muộn gì cũng tiến đánh Tịnh Châu, hắn thật sự không ngờ đại quân Hứa Thành tới nhanh như vậy. Không phải Lạc Dương đã bị đốt thành phế tích sao? Hứa Thành lấy lương thực ở đâu, có thể duy trì chiến trận ở cường độ cao như thế, hắn không muốn sống nữa sao?

Không chỉ bọn chúng, phàm là những người biết rõ, đều tỏ ra vô cùng nghi kỵ bị đối với việc Hứa Thành nhanh chóng tấn công Tịnh Châu như vậy, có người cho rằng Hứa Thành đang hư trương thanh thế, cũng có người cho rằng Hứa Thành nhất định đánh nghi binh Tịnh Châu, thực chất là công chiếm Hà Nội hoặc Ký Châu. Dù sao, so với hai địa phương này, Tần Dương này là địa bàn lâu nay của Hắc sơn quân, thành thị hư hỏng, không có ý nghĩa lớn cho lắm, mà Tịnh Châu ba mặt lâm địch, dễ dàng công không dễ thủ, đánh chiếm được cũng sẽ trở thành một cục gân gà, ném không được cũng giữ cũng không xong.

Mà điều khiến cho người ta giật mình chính là Đại tướng Trương Tế dưới trướng Đồng Trác, chỉ huy mười vạn đại quân tiến vào chiếm giữ Hoàng Nông, từ trên cao nhìn xuống, bao quát Lạc Dương

Âm thanh “ai nha” vang lên, Tào Tháo xem hết tin tức tình báo trong tay, thốt lên một âm thanh kinh ngạc, nhìn người bên dưới hỏi: “Chư vị nhìn xem, Hứa Thành này đến cùng là có chuyện gì xảy ra?”

Hắn đang ngồi trên công đường. Lúc này hắn đã ngồi trước hai ban văn võ hơn mười người. Trong võ tướng, mấy huynh đệ của hắn như Tào Nhân, Tào Hồng, Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, còn có mấy người Nhạc Tiến, Vu Cấm, Lý Điển, Xa Trụ; Văn có: Hí Chí Tài, Tuân Du, Mao Giới, Tư Mã Lãng cũng đã ngồi một hàng.

Từ khi Trương Mạc nhường lại Trần Lưu, khiến cho Tào Tháo đã có một miếng đất phần trăm. Tào Tháo dựa vào gia thế và những biểu hiện trội hơn những chư hầu khác ở trước Hồ Lao quan, rốt cục cũng mời chào được không ít người tài ba. Tuy rằng Hứa Thành dùng kế di dân khiến cho dân chúng bình dân có thể không chế trong tay hắn thiếu rất nhiều, nhưng rất nhiều gia tộc quyền thế vẫn còn gia nhân nô bộc. Tuy rằng không thể cưỡng ép giành được, thế nhưng “Mượn” thì vẫn có thể làm được. Hơn nữa dù sao vẫn còn lại một ít dân chúng, miễn cưỡng cũng để cho hắn gom góp được hơn ba vạn người. Tào Tháo còn thu thập các thế lực nhỏ ở phụ cận, dư nghiệt khăn vàng, hơn nữa Thứ sử Duyện Châu Lưu Đại đã chết, Duyện Châu vô chủ, Thái thú Đông Quận là kiêu Mạo không lâu sau đó do Trương Mạc “Khuyến bảo” cũng đã mang địa bàn của mình hiến cho Tào Tháo. Tào Tháo lại thu quận Thái Sơn rộng lớn vào trong tay. Không bao lâu sau Tào Tháo đã an vị cầm giữ ba quận, tuy rằng so ra kém hơn những chư hầu mà địa bàn không bị Hứa Thành gây tai họa, thế nhưng coi như cũng có một chút phong quang, thời gian sống khá giả hơn khá nhiều.

“Chúa công ” Hí Chí Tài là người đầu tiên tìm nơi nương tựa Tào Tháo, bản thân lại là một kỳ tài, cho nên, hiện hắn đang giữ vị trí đầu não trong đám mưu sĩ, hắn nói: “Theo ty chức thấy, Hứa Thành muốn mở ra không gian của hắn, muốn có một vùng đất bề dày về phát triển quân sự ”

“Nói thì nói như thế” Tào Nhân nói: “Nhưng hắn vừa mới đánh xong một trận đại chiến, vừa muốn đồng thời áp chế hai người Trương Dương, Hàn Phức. Hắc Sơn quân tung hoành thiên hạ hơn mười năm, mỗi lần giao chiến cùng quan quân, dù sao vẫn có thể bảo trì thực lực của bản thân, luôn luôn có cách thức của riêng mình. Hắn chẳng lẽ lại có quỷ kế gì hay sao?”

“Chắc có lẽ không” Tuân Du còn không biết lão gia tử nhà mình đang ăn tiệc ở bên cạnh Hứa Thành, nói: “Lần này Hứa Thành không tự mình xuất chinh, ty chức nghĩ, hắn có khả năng làm như vậy là để cảnh cáo Trương Tế, không nên bước vào địa bàn của hắn. Xem ra, giữa hắn và Đồng Trác đã có bất hòa. Lúc này có thể nói hắn thụ địch mấy mặt. Ty chức thật sự nghĩ không ra hắn còn có thể có chiêu số gì, có thể thoát khỏi khốn khó. Hơn nữa, từ việc hắn phái Từ Vinh mang binh đi Tịnh Châu, ty chức xem hắn có thể đã thỏa hiệp với Đồng Trác”

“Ta xem chưa hắn, Hứa Thành người này dụng kế thường làm cho người ta không thể nào phát giác, cho dù có cảnh giác, cũng không thể tránh khỏi không nhập vào tầm bắn tên. Lúc này đây, ta vẫn tin tưởng hắn nhất định muốn dụng kế đoạt được Tịnh Châu” Tào Hồng nói.

“Nếu muốn dụng kế, trừ phi hắn có thể làm cho người ta căn bản không có thời gian phản ứng, trước khi chư hầu khởi binh can thiệp, đánh chiếm Tịnh Châu. Thế nhưng Tịnh Châu rộng rãi, hơn nữa Trương Yến quân khó chơi, khả năng này quá nhỏ” Tuân Du vẫn chưa tin một người lúc trước ở trước mặt mình luôn luôn văng vẳng dạ dạ lại có bản lĩnh lớn như vậy.

“Quân Hứa Thành huấn luyện nghiêm chỉnh, thậm chí còn có thể nói là binh mã tinh nhuệ nhất ta đã thấy. Ngoại trừ thiết kỵ của Lã Bố, ta còn chưa từng gặp binh của người nào có thể có được chiến lực như thế. Nói không chừng hắn thật sự có thể làm được thì sao” Hạ Hầu Uyên nói.

“Mấy quân đội dưới trướng Hứa Thành tuy rằng chiến lực bất phàm, nhưng đại bộ phận chỉ là bộ binh, kỵ binh chỉ có mấy ngàn, thế nhưng dù cho kỵ binh của hắn được khuếch trương, chẳng lẽ hắn lại dùng kỵ binh để công thành?” Tào Nhân luôn có chủ ý rất khó nắm bắt.

“Chúng ta không cần quân Hứa Thành làm như thế nào” Mao Giới nói: “Chúa công, quân ta thừa dịp cơ hội tốt này, binh phát Huỳnh Dương, cũng cho Hứa Thành một pháp mã (*đòn bí mật gia thêm cận nặng cho đàm phán), cũng không thể khiến cho cuộc sống của hắn quá tốt”

“Không thể” Tào Tháo thở dài, nói: “Mặc kệ Hứa Thành hắn có tính toán gì hay không, ta tới gần Huỳnh Dương, hiện tại tuy rằng thành này vô chủ, ta cũng có thể dựa vào thành này lấy được quyền chủ động đối với Hứa Thành, thế nhưng nếu như chọc giận Hứa Thành, binh lực hiện tại của chúng ta căn bản không ngăn được hắn. Mặc kệ hắn có thể đánh chiếm Tịnh Châu hay không, hắn đều có thể thu thập được chúng ta”

“Không bằng như này” Tuân Du nói: “Chúng ta có thể đánh nghi binh Huỳnh Dương, xem phản ứng của Hứa Thành. Nếu như hắn không muốn giao chiến cùng chúng ta, chúng ta trực tiếp đoạt được Huỳnh Dương, bởi như vậy không cần trải qua đại chiến, chúa công ở trong mắt người trong thiên hạ sẽ là minh chủ dùng đại nghĩa làm đầu thảo phạt Đồng Trác, khi bại khi thắng, thanh danh sẽ tốt hơn nhiều so với mấy người Viên Bản Sơ, có lợi cho đại kế sau này của chúa công”

“Nhưng Hứa Thành phái người đến thì làm sao?” Tào Hồng hỏi.

“Chúng ta sẽ rút về là được, cũng sẽ không có tổn thất gì” Tào Tháo nói.

Ngày kế tiếp, Tào Tháo phát binh tiến về hướng Huỳnh Dương, không tới vài ngày, đã đến dưới chân thành Huỳnh Dương.

“Khởi bẩm chúa công, trong thành Huỳnh Dương có người trấn thủ ”

“Cái gì?” Tào Tháo cả kinh: “Người nào? Hứa Thành thật sự phái người rồi hả?” Dù sao nơi này chỉ là một vùng đất vút đi, không có bóng người.

“Chúa công chớ lo” Hí Chí Tài nói: “Hứa Thành xuất binh gần mười vạn đi lấy Tịnh Châu, lại còn phải đề phòng Hoảng Nông Trương Tế, cũng không thể ít hơn năm sáu vạn binh mã, hơn nữa hắn phòng thủ Tư châu, kinh đô Lạc Dương, binh lực ở thành Huỳnh Dương có lẽ chỉ có mấy ngàn. Dù sao sau lưng Huỳnh

Dương có hai quan có thể ỷ lại được, trú binh ở chỗ này chỉ có lãng phí mà thôi. Chiêu này của Hứa Thành có thể nói là một chiêu kém cỏi ”

“Ừ” Tào Tháo gật đầu, hần hiểu ra, lập tức hạ lệnh, mệnh tướng sĩ thủ hạ đánh nghi binh Huỳnh Dương.

Chiến tranh lại một lần nữa xảy ra ngoài ý định, quân coi giữ Huỳnh Dương không đánh mà chạy, quay về Hồ Lao quan.

“Bọn chúng làm cái gì vậy?” Tào Tháo càng ngày càng đau đầu đối với Hứa Thành, binh đúng là tinh binh, nhưng luôn không đánh trận tử tế, lại chỉ một kích muốn mạng người. Hần không thể nghiêm túc một chút sao? Hần cũng không thể trách mình cũng chẳng qua là đánh nghi binh mà thôi.

“Báo, khởi bẩm chúa công, chúng ta phát hiện Đại tướng Dương Nhị dưới trướng Hứa Thành, đã suất quân vượt qua Hoàng Hà ”

“Dương Nhị? Hoàng Hà” Tào Tháo không hiểu. Đây không phải để cho mình chặt đứt đường lui của hần sao, Dương Nhị này qua sông làm gì? Nhưng hần rất nhanh đã có phản ứng: “Không tốt ”

Tào Tháo cảm địa đồ quan sát, Dương Nhị vượt qua Hoàng Hà. Ở trước mặt hần có hai con đường, một đường là tiến về phải, qua Mục Dã, Triều Ca, trực tiếp bức Nghiệp Thành, điều đó không có khả năng. Một hướng khác là đi về phía trái, một đại lộ nối thẳng Hà Nội. Trương Dương còn đang lãnh binh ở Ky quan để ngăn cản Từ Hoảng.

“Thì ra mục đích của Hứa Thành ở chỗ này” Tào Tháo đánh một quyền xuống địa đồ, áp quận Hà Nội ở dưới tay: “Trương Dương đã xong ”

“Chúng ta có thể cho khoái mã báo cho Trương Dương, dù sao vẫn nên để cho hần có chút thời gian phản ứng” Tào Nhân nói

“Không thể nào, Tử Liêm, người xem” Tào Tháo chỉ tay vào địa đồ nói: “Nếu như Trương Dương biết Dương Nhị đã thẳng tiến về hướng Hà Nội, hần muốn mang quân đồn trú ở Ky quan quay về, chỉ sợ phải mang theo tất cả binh lực đã mang đến Ky Quan trước đó. Đừng quên, lúc trước Tôn Văn Đài chỉ huy tinh binh liên quân, đối đầu với Dao thuận binh thủ hạ của Dương Nhị còn không thể duy trì trong một khắc. Mặc dù lúc ấy quân ta mỗi một, nhưng quân bản bộ của Dương Nhị có sức chiến đấu tuyệt đối không như binh thường. Lần này hần xuất chiến Hà Nội, tất nhiên sẽ không cho Trương Dương chiếm được địa lợi, nhất định sẽ nửa đường chặn đường, ép buộc Trương Dương đã chiến. Binh mã Trương Dương là thứ gì. Nếu như không xuất toàn lực, tất sẽ thua không có gì phải nghi ngờ, mà khi đó Từ Hoảng tới, Hà Nội tất mất”

“Kế này đơn giản như thế, Trương Dương có thể cũng sớm có chuẩn bị hay không? Nói gì đi nữa Trương Dương coi như đã đọc thuộc lòng binh thư. Người cầm quân đánh trận, tuyệt đối không thể điểm nhỏ này cũng không nhìn ra” Vu Cẩm ở một bên suy đoán.

“Chính là vì đơn giản, chúng ta đều sẽ không nghĩ tới Hứa Thành trong tình cảnh binh lực không vượt qua binh lực quân ta nhiều, ở trong phạm vi thế lực quân ta mà thông dong vượt qua Hoàng Hà, Trương Dương hần nào có thể nghĩ đến? Hơn nữa không một ai sẽ nghĩ ra Hứa Thành còn có thể rút ra một bộ phận binh mã” Hí Chí Tài rốt cục đã đôi chút hiểu rõ nỗi khổ sở ngày xưa của liên quân.

“Nói như vậy, Hà Nội bị chiếm đóng đã là chuyện không thể đảo ngược sao?” Tào Hồng không cam lòng vì Hứa Thành luôn chiếm được tiên cơ.

“Cũng không nhất định” Hí Chí Tài nói.

“Hả?” Tào Tháo vui mừng, không để Hứa Thành chiếm được tiện nghi là điều luôn khiến hần cao hứng.

“Chúa công có thể sai người thông báo Ký Châu Hàn Phúc, khiến cho hần phái người xuất binh Mục Dã, binh áp Hà Nội, khiến cho Dương Nhị tiến thoái lưỡng nan. Khi đó hần sẽ phân vân. Một là đánh Trương Dương, Hàn Phúc sẽ kiểm được tiện nghi, hai là trước tiên đánh Hàn Phúc, sau đó sẽ cùng Từ Hoảng từ Ky quan tới, hợp binh tấn công thành Hà Nội kiên cố”

“Tốt, bất luận thế nào, Dương Nhị này đều tổn thất không ít binh mã. Chỉ cần Trương Dương rút quân về rất nhanh, khi đó thành Hà Nội sẽ trở thành một khối gân gà, đánh không bằng không đánh. Đáng tiếc,

Kỳ quan vẫn phải để cho Hứa Thành đoạt đi. Hần tiến binh Tịnh Châu sẽ không còn bất kỳ nỗi lo nào đến từ mặt phía nam” Tào Tháo nói.

33. Quyển 1 - Chương 33

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 33: Dụ kích

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Thành Hoàng Nông, trong phủ Trương Tế.

Trương Tế đang đùa giỡn với mấy thị thiếp. Đây là những người mà hắn mượn danh nghĩa tìm kiếm mỹ nữ cho Đồng Trác, thuận tiện giành được.

“Tướng quân, ngoài thành ba mươi dặm có quân địch hoạt động” một tên tiểu hiệu đi vào bẩm báo.

“Quân địch? Quân địch nào?” Trương Tế còn không có phản ứng.

“Xem cờ hiệu là Đại tướng Vương Việt dưới trướng Hứa Thành tự mình dẫn binh đến đây” tên tiểu hiệu lại nói.

“Cái gì?” Trương Tế cả kinh. Hắn căn bản không thể tưởng được Hứa Thành dám xuất binh đánh Hoàng Nông của hắn. Bất kể thế nào đi nữa, Hứa Thành vẫn là thuộc hạ của Đồng Trác, mặc dù có ý tứ cầm giữ binh tự lập, thế nhưng ít nhất trên danh nghĩa Hứa Thành vẫn nghe theo mệnh lệnh Đồng Trác. Hơn nữa, hiện nay Hoàng Nông có đại quân mười vạn, Hứa Thành lại chia binh đi lấy Tịnh Châu, còn muốn trú binh phòng thủ tại hai quan Hổ Lao, Tử Thủy, binh lực tất không đủ. Chẳng lẽ Hứa Thành hắn lại tăng cường quân bị rồi sao? Hắn lấy người ở đâu? Xem ra phải phái thám tử đi điều tra tình hình mới được.

“Lần này hắn dẫn theo bao nhiêu binh mã?” Trương Tế lại hỏi. Trước đây Vương Việt đánh bại hai người Quan Trương, cùng Bàng Đức trước trận, uy danh lúc này đã ở trên Lã Bố. Nếu lần này Vương Việt mang theo nhiều binh tới, thật sự không dễ ứng phó.

“Chỉ có ước chừng một vạn người” tên tiểu hiệu làm hết phận sự đáp.

“Một vạn người?” Trương Tế thoáng ưỡn ngực. Nói giỡn, một vạn người ta để cho người trực tiếp leo lên tường thành cũng có thể giết sạch hết người của người. Người lại còn dám diễu võ dương oai ở trước mặt ta.

Lúc này, một viên phó tướng chạy vào nói: “Tướng quân, không xong. Thiếu tướng quân chọn ba vạn binh mã ra khỏi thành giao chiến với Vương Việt ”

“Trương Tú? Tiểu tử này chỉ thích khoe khoang tài năng” Trương Tế khản trương. Trương Tú là cháu của hắn, là độc đinh duy nhất của Trương gia. Nếu Trương Tú có mệnh hệ gì, hắn sẽ đau lòng đến chết. Trương Tế lập tức vội vàng điểm năm vạn binh mã, đuổi theo Trương Tú.

Nhưng khi đại quân Trương Tế bắt chập thể lực, hành quân rất nhanh, tiến lên đại khái được năm mươi dặm đường, vẫn không thấy tung tích Trương Tú, tâm trạng bất an trong lòng Trương Tế càng ngày càng nặng. Đột nhiên một cây đại kỳ chặn đường đi, đại kỳ màu đỏ tươi, bên trên viết một chữ “Vương”, Vương Việt lại xuất hiện chặn đường hắn.

“Cháu của ta đâu?” Trong lòng Trương Tế có dự cảm không hay.

“Hà?” Vương Việt cũng không trách tội đối phương thất lễ “Là tiểu tướng cảm thương sao?”

“Nói nhảm” Trương Tế kêu lên: “Người làm gì hắn rồi? Nói mau” Ông trời phù hộ, đừng khiến cho Trương gia của hắn tuyệt hậu.

“Không sao cả” Vương Việt bình tĩnh nói: “Thế nhưng hấn đang đi về Lạc Dương”

“Người. . .” Trương Tế thở phào một hơi. Trương Tú, cháu của hấn, lại bị Vương Việt bắt làm tù binh.

“Là Hứa Thành sai người tới sao?” Trương Tế lấy lại tâm trạng bình tĩnh. Dù sao Trương Tú chỉ bị bắt, còn không nguy hiểm tới tánh mạng. Trước mắt hấn muốn biết rõ ràng mục đích của Hứa Thành.

“Tướng quân nhà ta muốn Trương tướng quân cũng đi Lạc Dương làm khách” Vương Việt nói.

“Cái gì?” Trương Tế cảm thấy không ổn.

Lúc này, một vạn đại quân bên Vương Việt đột nhiên phân tán ra, đánh tới hướng quân đội của Trương Tế, dĩ nhiên là một vạn đánh năm vạn.

“Hừ” Trương Tế hừ lạnh một tiếng, “Muốn chết ta trước tiên giết người sau đó ta sẽ đi tìm Hứa Thành tính sổ” hấn vung tay lên, đại quân cũng lập tức xông lên nghênh đón. Thế nhưng rất rõ ràng đối phương lại không để cho hấn như nguyện ý. Từ bên cạnh đột nhiên tuôn ra một cơn mưa tên khiến cho đại quân của hấn vô cùng hỗn loạn. Những mũi tên to của Trường Cung binh sau khi được bắn ra, rất dễ dàng liền xuyên thấu áo giáp quân Tây Lương.

Hai mặt thụ địch, sau khi nhìn thấy cây đại kỳ mang chữ “Từ”, Trương Tế hiểu rõ chính mình đã trúng kế. Rất có thể Hứa Thành đã sớm mưu tính đối phó hấn, thế nhưng Trương Tế hấn cũng không phải là người thường. Hấn ở Tây Lương cũng đã trải qua vô số trận ác chiến. Tố chất tâm lý tốt khiến cho hấn nhanh chóng tỉnh táo lại, cũng nhanh chóng chỉ huy đại bộ phận binh sĩ trấn định lại từ trong bối rối. Thế nhưng lúc này, cơn mưa tên của đối phương vẫn đang đang không ngừng đoạt đi tánh mạng, mà quân của Vương Việt chỉ còn cách các tướng sĩ của hấn không đến năm mươi bước chân.

Trương Tế lập tức hạ lệnh, phân ra một vạn quân đội giải quyết quân cung thủ ở bên cạnh, còn lại toàn bộ nghênh đón đại quân Vương Việt. Dù sao khi quân cung nỏ mất đi ưu thế khoảng cách, liền chỉ có một con đường chết. Khi đánh giáp lá cà, không cần nhiều, ít người cũng có thể giải quyết

Thế nhưng Vương Việt cũng rất nhanh chóng làm cho hấn nhận thức được gì được gọi là “Quyền thuật quân”. Nhớ năm đó, Hán tướng quân Lý Lăng, chỉ huy năm nghìn “Kỳ tài kiếm sĩ” giao chiến cùng hơn mười vạn đại quân của Hung Nô Thiên Vu, liên tục khổ chiến ba tháng, khi hết lương, còn hơn ba nghìn người. Sức chiến đấu đó chỉ hai chữ “Cường đại” có thể tóm lược hết sao?

Trong “Quyền Thuật Quân” có mấy trăm đệ tử do đích thân Vương Việt tự mình huấn luyện, hành động ăn ý, ba người một đám, thành tiểu trận hình tam giác, phân tán ra, lực sát thương của trường đao đạt tới mức độ mạnh nhất, mà hai quân hiện đang quần cùng một chỗ, tiểu trận ba người của bên quân Vương Việt có thể đồng thời đối mặt bất kỳ một phương hướng nào. Thế nhưng quân Tây Lương lại không trải qua phương diện huấn luyện này, rõ ràng không thể phát huy ra uy lực của nhiều người hơn. Mấy vạn người lại bị một vạn người trấn áp nặng nề.

“Quyền thuật quân” này chính là quân đội có khả năng quần chiến mạnh nhất, chỉ cần hơi bị áp sát, bất kể là ai cũng không thể chạy thoát.

Mà lúc này, quân đội của Từ Hoảng ở bên cánh cũng làm cho Trương Tế chứng kiến một Cung nỏ thủ có lực lượng hùng mạnh nhất. Trường cung thủ không hề ngừng bắn tên, mà ba hàng Cung nỏ thủ ở phía trước liên tục bắn tên theo hàng làm cho một vạn quân được hấn phân ra toàn bộ đều bị ngăn lại bên ngoài ba trăm bước. Không một người nào có thể đột phá qua con đường sinh tử này, mà cho dù có thể đột phá qua cũng sẽ chết chưa biết chừng. Lúc này một số người trong quân Trường cung thủ đi tới hàng phía trước, lấy Trường Cung cực lớn trong tay, từ khoảng cách tám trăm bước, bắt đầu tiến hành đặc biệt chiếu cố đối với tất cả quan tướng mặc áo giáp trong quân Trương Tế. Một mũi tên một mạng người. Những người này, tất cả đều là tay bắn tia

Trương Tế đối mặt hai mặt đả kích, một mặt chống lại Vương Việt, đánh thì không đánh lại, chạy thì không chạy được, mặt khác lại không thể tiếp cận quân cung thủ đối phương. Hấn biết rõ, hôm nay cho dù hấn anh dũng, cũng không làm nên chuyện gì, mà các tướng quân của Đồng Trác hiển nhiên không có thói quen cùng chung hoạn nạn cùng binh sĩ, vì vậy, hấn dẫn theo một đám thân binh của mình bỏ chạy theo đường vòng

Trương Tế vừa chạy, bọn thủ hạ của hắn không có chỉ huy, tự nhiên cũng đầu hàng. Thời buổi này, binh sĩ chỉ đi theo người cho bọn họ cơm ăn, về phần trước kia ai cho ăn cơm, mặc kệ!

Trương Tế chật vật trốn về Hoàng Nông. Đối với Hứa Thành mà nói, Trương Tế căm thù đến tận xương tuỷ. Thế nhưng hắn cũng biết, lúc này nếu hắn muốn đánh Hứa Thành, hai vạn binh mã còn sót lại trong tay hắn căn bản không đủ cho người ta nhét ké rằng. Hắn lập tức viết một phong thư, sai người hỏa tốc đưa đến Trường An, hắn tố cáo lên Đồng Trác.

Thế nhưng khi hắn đang viết thư, ngoài phòng lại truyền đến tiếng nói của một người: “Vương Việt này thật sự chỉ có hư danh. Ta vừa đến, hắn liền mang theo binh mã bỏ chạy, làm hại ta đuổi theo mấy chục dặm mà vẫn không thể đuổi theo ”

Giọng nói này rất quen, là của Trương Tú, cháu hắn.

“Ha ha ha, ” đêm thành Trường An, trong phủ Tư Đồ Vương Doãn, truyền ra một tràng tiếng cười kiêu ngạo, thế nhưng dù là kiêu ngạo cũng không có ai dám tỏ vẻ bất mãn với người này, bởi vì người phát ra tiếng cười này là thừa tướng đương triều, Đồng Trác.

“Thật sự không quá ngưỡng ngưỡng” Đồng Trác nắm tay Vương Doãn. Y cũng mặc kệ đối phương nghĩ như thế nào, chỉ một mực nói: “Vương Tư Đồ đối đãi với Đồng Trác ta như này, Đồng Trác ta không thể không báo. Về sau, chỉ cần Vương Tư Đồ nói một câu, điều Đồng Trác ta có thể làm được, nhất định không thể đổi ý ”

“Ai nha như vậy không được?” Vương Doãn liên tục khoát tay, tỏ vẻ không dám: “Chỉ là một ca cơ, có thể nào lại để cho thừa tướng hậu tạ như vậy, Doãn thật sự không dám nhận”

“Nói gì vậy?” Đồng Trác hiển nhiên cao hứng cực điểm, nói: “Điều Thiên mặc dù chỉ là một ca cơ, tuy nhiên lại là người mà ta vừa thấy đã yêu. Chư vị có thể cảm thấy chán ghét nhưng đây là sự thật, không tin có thể đi hỏi. Tư Đồ ngài cũng biết, ta tìm nàng đã một thời gian thật dài. Hôm nay may có Tư Đồ nâng đỡ, cuối cùng để cho ta đạt được ước muốn. Ta cần phải cảm tạ như nào thì sẽ làm như thế ”

“Thời gian thật dài? Chẳng lẽ khoảng thời gian trước, thừa tướng tìm . . .” Vương Doãn cố tình như không biết.

“Đúng vậy, đúng vậy” một lần nữa Đồng Trác phá lên cười ha ha: “Nàng chính là nữ tử ta một mực tưởng niệm. Mấy người Lý Nho tìm hơn mấy tháng, ta cho rằng không có hi vọng, hôm nay may mắn mà có Tư Đồ” Dứt lời, Đồng Trác lập tức thi lễ.

“Thừa tướng khiến lão phu tổn thọ rồi” Vương Doãn lập tức dìu Đồng Trác: “Đây chính là tội lớn của Vương Doãn, sớm biết Điều Thiên là người trong lòng thừa tướng, ta sớm phải dâng lên mới đúng, lại để cho thừa tướng chịu khổ nhiều ngày như vậy, thật sự có lỗi”

Hai người lại một phen khách sáo, cuối cùng vẫn là Đồng Trác không chịu nổi xuân tâm nhộn nhạo, thi lễ, ôm Điều Thiên quay về phủ.

Mà Vương Doãn đứng ở cửa ra vào, nhìn xe ngựa Đồng Trác đi xa, trong mắt mới bắn ra ánh sáng lạnh thấu xương.

34. Quyển 1 - Chương 34

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 34: Ba mặt

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Dương Nhị qua sông không lâu sau, sứ giả đưa tin của Tào Tháo đã đến Ky Quan, nơi Trương Dương đang đóng quân, thông báo cho Trương Dương hướng di chuyển của Dương nhị.

Rất nhanh chóng thư được đưa đến, sau khi Trương Dương đọc thư, hần vốn đang có chút bán tín bán nghi. Giao tình giữa hần và Tào Tháo vẫn không đến được tình trạng tin tưởng lẫn nhau, nhưng ngay lập tức sứ giả mang tin tức cấp báo từ thành Hà Nội đã đến. Ngay lập tức Trương Dương trở nên cực kỳ nôn nóng, hần vội vàng sai người tập hợp đại quân.

“Thảo nào từ sau khi Từ Hoảng đến vẫn không tấn công, hần chỉ bày trận ở ngoài quan. Ta còn sợ hần có mưu kế gì, thì ra muốn dùng kế giương đông kích tây” Trương Dương nói.

“Không phải giương đông kích tây, mà chính là một hòn đá ném hai chim” sứ giả đưa tin của Tào Tháo cũng không phải không duyên cớ mà được tuyển, y cũng có kiến thức nhất định.

“Một hòn đá ném hai chim? Cầu tặc Hứa Thành kia” Trương Dương biết rõ nếu hần không vội quay trở về, nhà của hần lập tức không thể giữ được, mà Ky Quan này xem ra sẽ phải chấp tay dâng lên cho người ta, không đủ binh lực. Nghĩ tới đây, hần nhin không được lại mắng to Hứa Thành một trận. Chỉ vì Hứa Thành đồng thời chiêu mộ lưu dân từ nhiều địa phương, khiến cho hần căn bản không thể tìm thấy bao nhiêu người có thể tham gia quân ngũ.

“Chủ công nhà ta còn để cho ta nói với Thái Thú đại nhân rằng tốt nhất có thể thông báo cho Ký Châu Mục Hàn Phúc đại nhân, để cho Hàn đại nhân xuất quân tương trợ, mới có thể bảo trụ Hà Nội” Sứ giả mang tin tức còn nói thêm.

“Hay hay” Trương Dương nghe được chủ ý này, mặc dù trong lòng hần không ôm hy vọng quá lớn, nhưng dù sao vẫn còn tốt hơn so với không có gì. Trương Dương vội vàng phái người cưỡi ngựa đi cầu cứu Hàn Phúc.

Vì vậy, đêm đó, quân Trương Dương vội vã rút khỏi Ky Quan, ra roi thúc ngựa, tiến về hướng Hà Nội.

Bọn chúng không biết, ở bên đại doanh đối diện với mình, hoàn toàn không có phản ứng nào đối với việc này. Vấn đề là sau khi Dương Nhị chiếm lĩnh thành Hà Nội xong, mới có mấy trăm tên lính tiến vào Ky Quan.

“Này, người nói, chúng ta có thể ngăn chặn được Trương Dương sao?” Lý Hậu hỏi đồng bạn bên cạnh. Hần vốn là một thành viên của cấm quân Lạc Dương, trước kia căn bản hần không đánh nhiều trận chiến. Hơn nữa, tuy rằng bản thân hần là cấm quân, nhưng ở thành Lạc Dương, hần vẫn trong tình trạng ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, nhưng từ khi Hứa Thành tới đảm nhận chức Thượng Quân hiệu úy, cuộc sống của bọn hần tốt hơn trước rất nhiều. Tuy rằng bọn hần phải huấn luyện rất khổ, nhưng hần sợ bất kỳ điều gì, nhưng lại không sợ khổ, Hứa Thành khiến cho bụng của bọn hần no mà cũng từ lúc đó hầu bao của bọn hần cũng có phần đầy hơn. Điều này đã khiến cho bọn họ dứt khoát đi theo Hứa Thành, nhưng điều này cũng chưa quan trọng. Một người làm lính, hy vọng nhất là cái gì, còn không phải có thể đi theo một tướng quân có thể đánh thắng trận sao?

Hần cũng tham gia trận chiến đánh nhau với liên quân Quan Đông. Vốn khi vừa bắt đầu giao chiến, hần còn có chút khấn trương, nhưng tất cả cảm giác này rất nhanh bị quên lãng ở trong cảnh máu tanh giết chóc, cho đến tận lúc đánh xong, hần mới phát hiện, hần căn bản không bị thương, phối hợp xuất sắc cùng hai đồng bạn, để cho bọn họ đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, mà hần vốn cảm thấy đao trong tay hơi ngắn, khi chen chúc trong đám người, thanh đao đó lại phát ra lực sát thương cường đại, khiến cho hần từ bỏ tất cả nghi kỵ. Huống chi, đao này có thể đơn giản xé mở áo giáp tướng địch. Hần còn nhớ rõ có một tướng quân bị bọn chúng dùng tấm chắn dòn chặt về sau, bị đao của hần đâm vào áo giáp, cảm giác kia, không dễ dàng.

Lúc này đây, hần đi theo Dương Nhị, vượt qua Hoàng Hà, đến tấn công Trương Dương. Hần suy nghĩ rằng không phải có thể lấy được thắng lợi hay không, mà là có thể thuận lợi ngăn chặn Trương Dương, không để cho hần chạy hay không? Chỉ cần có thể giết được mấy địch nhân, hần sẽ có hy vọng thăng lên Ngũ trưởng.

“Người gấp cái gì?” Đồng bạn bày tỏ thái độ bất mãn đối với câu hỏi của Lý Hậu. Lý Hậu đã hỏi nhiều lần rồi, muốn thắng quan cũng không cần gấp như vậy. Không phải chúng ta đều giống nhau sao? Người xem ta cũng không gấp gấp như người.

Không nói tới suy nghĩ của một đám tiểu binh đó, Dương Nhị đang quan sát phía xa, hắn đã thấy một đám bụi mù. “Có lẽ chính là đại quân quân địch đã đến ” hắn tự nhủ rồi lập tức truyền lệnh toàn quân đề phòng, chuẩn bị nghênh chiến. Lần này theo như phương pháp mọi người thương nghị, hắn không đi công thành, vì làm vậy sẽ bị tiêu hao quá lớn, mà lựa chọn kế sách nửa đường phục kích. Dù sao Thái thú Hà Nội chính là Trương Dương, chỉ cần bắt được Trương Dương, Hà Nội còn có thể chạy hay sao?

Mà quân Trương Dương chỉ lo gấp rút lên đường, không chú ý tới đã trực tiếp vọt tới trước miệng người ta, rất nhanh chóng bị đánh bại, thu hàng. Trong khi đó tuy rằng Trương Dương muốn chạy trốn, hắn lại có một khuyết điểm rất rõ ràng, chính là bên người không có võ tướng đủ tư cách, mà thực lực của bản thân hắn lại không có gì, cho nên hắn không thể chạy trốn thành công, bị tiểu binh Lý Hậu bắt sống.

Trận chiến này kết thúc, Dương Nhị dùng trong tay Trương Dương thuận lợi gỡ cổ thành Hà Nội, mà tiểu binh Lý Hậu, bởi vì lập công lớn, được đề thăng vượt cấp làm Thập trưởng, thiếu chút nữa bị đồng bạn hãm mộ đến chết.

Mà trận chiến này lợi hại nhất ở chỗ Hứa Thành có thể dựa vào Hà Nội, bắc nhìn Ký Châu, mà một khi hắn chiếm lĩnh toàn bộ Tịnh Châu, toàn bộ nam bắc Ký Châu đều nằm dưới mí mắt đại quân của hắn. Lúc nào thích thì động thủ, hoàn toàn dựa vào tâm trạng của Hứa Thành vì thế Hàn Phục vô cùng hối hận đối với việc không thể lập tức xuất binh viện trợ Trương Dương.

Mà đồng thời với việc Dương Nhị đại phá Trương Dương, Hắc Sơn quân Trương Yến, cũng vì quân Hứa Thành khiêu khích mà buồn rầu không thôi.

Tuy rằng Từ Vinh tự mình dẫn đại quân còn cách nơi này mấy trăm dặm, thế nhưng quân tiên phong của hắn, cũng đã đến ngoài thành Tấn Dương. Quân tiên phong này chỉ có hai ngàn kỵ binh, mỗi ngày di chuyển xung quanh, bao vây quanh tường thành rộng lớn, còn bất chợt bắn tên vào trong thành, giết mấy tên lính quèn, hủy tinh thần của binh lính. Trương Yến phái người đuổi theo, ít người chẳng qua chỉ để cho người ta nhét kẽ răng, nhiều người, người ta cũng chạy trốn rất nhanh. Thế nhưng chờ người rời đi, hắn lại tới lần nữa. Gần đây đám quân tiên phong này bắt đầu phóng hỏa đốt đồng ruộng ở phụ cận. Những lương thực kia sắp chín, người đều đốt tất cả, Hắc Sơn quân chúng ta ăn cái gì?

“Theo ta thấy, Từ Vinh muốn dùng chiêu này tấn công tinh thần của chúng ta, đốt lương thảo của chúng ta. Tuy rằng cháy không nhiều lắm, nhưng đối với tướng sĩ dưới trướng chúng ta mà nói, đây chính là đốt vận mệnh của bọn hắn” Vu Độc, cháu Vu Phù La, hắn biết thúc thúc của mình thật sự đã chết dưới tay Bàn Bái trong quân Hứa Thành, hắn hận thấu xương đối với hai người Hứa Thành, Bàn Bái. Lần này Hứa Thành phái Từ Vinh tấn công Tịnh Châu, hắn hạ quyết tâm không cho đối phương thực hiện được mục đích.

“Đúng vậy, thế nhưng nếu muốn tiêu diệt đội quân địch này, hoàn toàn không dễ dàng.” Trương Yến gãi gãi đầu nói. Hắn thật sự không có biện pháp đối phó đội du kỵ. Tuy rằng trước kia Hắc Sơn quân của hắn cũng đã từng đánh tan những đội quân có phương châm tác chiến như này, nhưng đó là đại quân cùng hành động, luôn có thể tìm ra dấu vết. Hôm nay, bọn chúng đối mặt với một toán quân địch ít hơn, coi như là tung lưới đầy trời, tìm được tin tức quân địch. Thế nhưng chờ đại quân của mình tiến đến, chúng lại chạy mất. “Trừ phi có thể hoàn toàn bao vây đội quân địch này lại, ” hắn lẩm bẩm nói

“Hoàn toàn bao vây?” Vu Độc cười cười tự giễu, làm sao có thể? Lần trước hắn chỉ huy một vạn đại quân chặn đường cánh quân kỵ binh này, cương quyết làm cho đối phương xông về hướng chính diện mà cũng không thể ngăn cản. Hắc Sơn quân này chỉ có tổng cộng sáu vạn chủ lực, còn lại đều là người già yếu, phụ nữ và trẻ em, cho dù có thể vây kín tứ phía, cũng chưa chắc có thể ngăn chặn được đối phương.

“Cũng không thể để cho bọn chúng tiếp tục làm như vậy, đến lúc đại quân của Từ Vinh đến, sĩ khí của chúng ta không thể nào gượng dậy nổi. Đến lúc đó thậm chí còn không cần đánh nữa, chúng ta cũng phải chạy khỏi chỗ này” Trương Yến nói.

“Không thể, coi như là phải đi, ta cũng không thể khiến cho Hứa Thành sống khá giả” Vu Độc hung hãn nói.

“Vậy người định làm như thế nào?” Trương Yến hỏi.

“Hừ” Vu Độc lạnh lùng thốt: “Hắn không phải chỉ có một dùm kỵ binh sao? Chúng ta cũng có”

“Chúng ta có kỵ binh bao nhiêu đi nữa căn bản cũng không đánh lại người ta” Trương Yến phản đối nói.

“Ta không nói kỵ binh của chúng ta, mà là có thể mượn kỵ binh tới” Vu Độc biểu lộ đôi chút thần bí thế nhưng Trương Yến lại chỉ muốn cho hắn ném thử nắm đấm của mình.

“Thức thức của ta, Hô Trù Tuyền” Thấy Trương Yến có chút không vui, Vu Độc vội vàng nói.

“Hô Trù Tuyền?” Trương Yến biết rõ, đó là đệ đệ của Vu Phù La. Xem ra, Hô Trù Tuyền cũng bởi vì Bàn Bái chém chết Vu Phù La mà đến báo thù.

“Hắn sẽ mang bao nhiêu nhân mã đến?” Trương Yến mặc kệ mục đích của đối phương, điều hắn quan tâm chính địa vị của mình không thể bị ảnh hưởng. Nếu như Hô Trù Tuyền mang đến quá nhiều binh mã, một khi liên thủ với Vu Độc cùng chen ép mình, vậy mình quá thảm rồi.

“Không nhiều lắm, chỉ có bảy ngàn kỵ binh Hung Nô. Lúc này đây, hắn nên báo thù cho thức thức ta, Vu Phù La. Chẳng qua hiện nay Hứa Thành thế lớn, không thể đủ sức tiêu diệt hoàn toàn, cho nên thức thức ta đã nghĩ tới việc liên hợp chúng ta, trước tiên đánh bại Từ Vinh, chúng ta cùng cần mượn kỵ binh của hắn đối phó với đám quân phản loạn này” Vu Độc đương nhiên hiểu rõ suy nghĩ của Trương Yến nên lên tiếng giải thích.

“Đã như vậy, ta lập tức phái người thám thính động tĩnh quân địch. Người thông báo cho Hô Trù Tuyền không nên thức thức mà đến, để tránh làm kinh động đối phương. Chờ sau khi chúng ta xác định tin tức xong, khiến cho hắn trước tiên chỉ huy kỵ binh cuốn lấy đối phương, sau đó chúng ta lại phát đại quân công kích, một lần hành động tiêu diệt đội quân địch này” Trương Yến quyết định thật nhanh. Hắn cũng không thể đợi đến lúc Từ Vinh đến mới lại động thủ một lần nữa.

“Hiểu rõ” Vu Độc lĩnh mệnh mà đi.

Một cái lưới lớn, thời gian dần qua bắt đầu khép lại tại bốn phía Tấn Dương.

“Ân tướng, tin mừng, tin mừng” Lý Nho không để ý bất luận lễ tiết gì, trực tiếp vọt vào hậu đường của Đồng Trác, khiến cho Đồng Trác với Điều Thuyền đang biểu diễn “Phượng cầu hoàng” càng hoảng sợ. Điều Thuyền vốn đã quần áo không chỉnh tề, lúc này xấu hổ đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt, hất tay áo lên, chạy ra ngoài, cũng mặc kệ hai nam nhân ở đây cũng đã bị động tác này của nàng làm cho mê đảo thất hồn lạc phách

“Khục, khục” Lý Nho có chuyện trong lòng, có phản ứng trước tiên. Hắn vội vàng làm bộ ho khan, che dấu dáng vẻ xấu hổ

“Lý Nho” Đồng Trác cũng phục hồi tinh thần. Hắn lưu luyến nhìn về phương hướng Điều Thuyền mấy lần, thầm trách Lý Nho nhiều chuyện, quấy nhiễu niềm phúc của mình. Thế nhưng Lý Nho nói gì đi nữa cũng là thân tín của hắn, lại là con rể. Đồng Trác hắn không thể không cho Lý Nho vài phần thể diện: “Lúc này người có chuyện gì quan trọng mà cần phải đến đây?”

Lý Nho khẽ giật mình, lúc này? Sau đó hắn lập tức hiểu rõ, cha vợ đang trách mình quấy nhiễu chuyện tốt của hắn. Thế nhưng Lý Nho cũng đã tính trước, không kinh hoảng, vững vàng nói: “Thưa tướng, Hứa Thành đưa tới một vật ”

“Hứa Thành? Lại là hắn?” Đồng Trác không kiên nhẫn được nữa, nói: “Hắn lại có đồ vật gì?”

“Nghe nói, thứ này là do Tần Thủy Hoàng để lại ” Lý Nho chậm rãi nói, vẻ kinh diễm vừa rồi của Điều Thuyền hòa tan cơn cuồng hỉ của hắn, bởi vì rõ ràng Đồng Trác có một thái độ không quá quan tâm, cho nên hắn không muốn một lần mà nói xong, bán chỗ hấp dẫn.

“Tần Thủy Hoàng?” Đồng Trác rất ngờ ngạc: “Vật gì?”

“Thứ này mất qua không ít quay về, còn bị người đánh rơi làm hỏng” Lý Nho không rõ hôm nay tại sao mình lại ba hoa như này. Chẳng lẽ vừa rồi mình gặp Điều Thuyền, trong lòng nổi lên ý nhớ nhưng, muốn gặp lại một lần nữa, cho nên hắn muốn kéo dài thời gian ở chỗ này?

“Rốt bẻ còn đưa tới. Hứa Thành hắn không muốn sống sao?” Đồng Trác ít đọc sách, hắn hoàn toàn không hiểu đối với ám chỉ của Lý Nho

“Đã được người ta dùng vàng bịt bổ sung rồi” Lý Nho muốn đánh cho chính mình mấy cái tát, làm cho bản thân mình tỉnh táo lại. Vừa rồi không ngờ mình lại có thái độ đó, ai ngờ trong đầu chỉ toàn bóng dáng Điều Thuyền.

“Lý Nho, ngươi đến cùng bán cái gì?” Đồng Trác cũng phát giác Lý Nho có chút không đúng, hỏi.

“Ấn tượng, thứ này hiện tại được xưng ‘ kim tương ngọc giác’, chính là ngọc tỷ truyền quốc của Tần Thủy Hoàng để lại”

“Cái gì?” Đồng Trác mãnh liệt đứng lên, hai mắt nhìn chăm chăm vào Lý Nho: “Thật vậy chẳng?” Giọng nói Đồng Trác đã run run.

“Đúng vậy” Lý Nho cũng không nghĩ đến Điều Thuyền nữa, hắn giơ tay đưa ra gói đồ mình mang đến

“Chính là cái này?” Đồng Trác run rẩy chỉ tay, nhìn vào hộp gỗ được bọc vải bên ngoài. Trong hộp gỗ này chính là vật bao nhiêu người tha thiết ước mơ.

Lý Nho hăng hái gật đầu

Cái hộp được mở ra, Đồng Trác cho tay vào lấy ấn ngọc đưa ra ngoài. Một góc trên ấn ngọc đã hỏng, bị người dùng vàng bổ sung.

“Kim tương ngọc giác” Đồng Trác cảm thấy trước mắt có chút mơ hồ. Hắn lật ấn ngọc, chỉ thấy đáy ấn ngọc có khắc tám cái chữ triện:

“Vàng mệnh với trời, vĩnh viễn hưng thịnh”

35. Quyển 1 - Chương 35

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 35: Quân sự

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

“Người, tên hõn đản này, đều là người tự tiện xuất binh, mới để cho ta rơi vào kết quả như vậy” Trương Tế lớn tiếng quát đối với cháu của mình, Trương Tú.

Trương Tú không dám đáp lời, ủ rũ cúi đầu, quỳ ở nơi đó, về phần trong lòng hắn nghĩ cái gì thì người ngoài không thể biết được.

“Tướng quân” phó tướng của Trương Tế khuyên nhủ: “Lần này thiếu tướng quân chẳng qua nhất thời hiếu thắng mà thôi. Thật sự cầu tặc Hứa Thành kia quá gian trá. Hắn dám lợi dụng tình cảm chú cháu của tướng quân, dẫn tướng quân vào bẫy phục, chúng ta có thể bẩm báo việc này lên thừa tướng, để cho thừa tướng phái đại quân đến đây, bằm thây Hứa Thành thành vạn đoạn ”

“Đúng vậy” Trương Tú cũng ở một bên tán thành nói: “Thúc phụ đại nhân, cháu thấy Vương Việt xem ra chỉ có hư danh mà thôi, chỉ có thể đánh lén, cũng không dám giao chiến chính diện. Chỉ cần thúc phụ đại nhân cho cháu ba vạn người, cháu tất nhiên sẽ mang đầu của hắn về, để cho thúc phụ rửa sạch nỗi hận này”

“Câm miệng” Trương Tế hét lớn: “Không biết trời cao đất rộng. Nếu không phải mục tiêu lần này của bọn hần là thúc thúc này, cái mạng nhỏ của người sớm cũng không biết rơi ở nơi nào rồi. Người còn dám ở chỗ này kiêu ngạo ”

“Đừng tưởng rằng người học được vài năm võ nghệ thì cho là đủ. Người còn chưa gặp được cao thủ chân chính” Trương Tế trình trọng cảnh cáo cháu của mình: “Không nói đến hai người Vương Việt, Lã Bố danh chấn thiên hạ, một khi đơn đả độc đấu đến nay đều chưa gặp được đối thủ. Cho dù là như là ba người Lưu Quan Trương liên thủ đại chiến Lã Bố ở trước Hổ Lao quan, cũng không phải là người dễ đối phó. Hoa Hùng được xưng đệ nhất dũng tướng Tây Lương, danh tiếng đó phải trải qua bao nhiêu chém giết sống chết mà thành, ở trong tay Tôn Kiên, ngay cả mạng cũng không giữ được. Không lâu lúc trước Hứa Thành còn không có danh tiếng gì, lúc này chư hầu Quan Đông nghe thấy tên hần lập tức mất hồn mất vía, sợ vỡ mật, làm bá chủ một phương, có mấy người dám trêu trọc không? Thiên hạ rộng lớn, người tài ba dị sĩ tầng tầng lớp lớp, người mà còn như vậy, đến lúc đó cũng đừng trách ta không nhắc nhở người ”

“Nhưng Vương Việt không giao thủ cùng cháu, đó chính là sự thật” Trương Tú không phục nói.

“Một nước cờ mà dẫn dụ ba vạn đại quân của người tới không biết đi về hướng nào nữa, người còn không biết xấu hổ nói người ta không dám giao thủ với người sao?” Trương Tế thực sự bị đứa cháu này của mình chọc tức: “Vương Việt hần chỉ có một vạn người mà đánh áp đảo, đánh tan năm vạn đại quân của ta, tất cả đều là lão binh trải qua sa trường. Người nói xem, nếu không phải hần khinh thường không thèm giao thủ với người, vậy ba vạn người của người có thể còn lại mấy người?”

Trương Tế nói mà giọng nói càng ngày càng sắc lạnh, the thé. Hần tuyệt đối không chú ý thể diện của mình và cháu. Lúc này, nếu không nói rõ ràng, ai biết sau này Trương Tú sẽ còn bị người ta tính kế nữa hay không? Nếu như hần trúng kế, kết quả lần đó sẽ không còn tốt như lần này.

“Cháu cũng không tin Vương Việt có thể đánh thắng được sư phụ cháu, còn dám xưng đệ nhất thiên hạ, hừ” Trương Tú cũng biết Trương Tế chỉ vì tốt cho mình, hần không phản bác nữa. Dù hần rất hiểu thuận nhưng đối với Vương Việt hần vẫn còn không phục. Bản thân mình không thể so được, hần liền lôi sư phụ của mình ra, đại tông sư Đồng Uyên, cũng mặc kệ lão nhân gia ông ta đã bảy tám mươi tuổi.

“Đây không phải là chuyện của người” Trương Tế nói: “Người về sau phải chú ý, không thể lại trúng gian kế như lần này. Mà thôi, người có nghe hay không cũng chỉ là chuyện của mình người. Những gì ta cần nói cũng đã nói, người đi đi” Trương Tế đột nhiên có cảm giác không có tí sức lực nào, khoát tay áo nói với Trương Tú.

“Cháu xin cáo lui” sau khi Trương Tú hành lễ, hần đi ra ngoài, đi tìm đồ vật gì đó trút giận.

“Trương Thái Thú, chúng ta lại gặp mặt” gần đây Hứa Thành luôn rất kiêu ngạo.

“Người không giết ta, đến cùng là người có chủ ý gì?” Bởi vì Trương Dương biết rõ Hứa Thành không muốn giết mình, dũng khí cũng tăng lên ít nhiều, nói chuyện cũng có chút ít lực lượng.

“Chủ ý gì?” Hứa Thành tỏ thái độ ngạc nhiên: “Gần đây ta ủ được rượu ngon, đang muốn tìm người nếm thử. Trương Thái Thú làm quan lớn triều đình lâu năm nên tự nhiên hiểu biết nhiều hơn so với những người buôn bán nhỏ chúng ta rất nhiều, ta không tìm ngài, thì tìm ai?”

“Hừ” Trương Dương không nói thêm gì nữa, bưng chung rượu ở trước mặt lên, uống một hơi cạn sạch.

“Như thế nào?” về mặt Hứa Thành khẩn trương, đầu hần ghé gần sát vào Trương Dương. Dáng vẻ kia, giống như hai người bạn hữu giao hảo nhiều năm.

“Cái gì?” Trương Dương quay mặt đi, chán ghét nhìn Hứa Thành: “Cái gì mà như thế nào?”

“Ngài vừa uống rượu. Ta nói ngài cảm thấy như thế nào? Dễ uống không?” Hứa Thành hỏi.

“Không có cảm giác” Trương Dương dứt khoát nói.

“Không xong, thì ra tìm một cái lưỡi có tật xấu” Hứa Thành nhỏ giọng nói.

“Người nói ai có tật xấu?” Trương Dương quát lên với Hứa Thành. Kẻ sĩ chết cũng không chịu nhục.

“Tật xấu gì? Ngài nghe lầm” Hứa Thành không thừa nhận.

Cứ như vậy, sau khi Trương Dương bị bắt, mỗi ngày hắn đều phải đối mặt với vẻ mặt đáng ghét này của Hứa Thành. Trương Dương không muốn gặp, Hứa Thành cũng không bức. Chẳng qua Hứa Thành chỉ cho ngoại trừ lính canh giữ, Trương Dương không được gặp mặt những người khác. Lính canh giữ cũng không nói chuyện với Trương Dương. Trương Dương hẳn muốn tìm người ta nói chuyện cũng chỉ có thể tìm Hứa Thành. Cứ như vậy thời gian trôi qua cả tháng, Trương Dương không chịu nổi, hắn luôn luôn cho mình có địa vị cao, nào có thể chịu đựng nổi cực hình cô đơn này. Mỗi ngày hắn chỉ có thể nói chuyện với một bóng người. Điều này đáng sợ đến nỗi rốt cục Trương Dương hẳn phải khuất phục. Mặc dù Trương Dương không đảm đương chức vị thật sự, thế nhưng hắn cũng được coi là một thành viên trong quân Hứa Thành.

Vào ngày Trương Dương quyết định đầu hàng, có thể nói Hứa Thành vô cùng vui mừng. Hứa Thành cũng mặc kệ trong lòng Trương Dương có nguyện ý hay không, một khi hắn đã mở miệng, chỉ cần qua một thời gian ngắn, hẳn muốn một lần nữa phản bội, nhất định sẽ phải nghĩ kĩ xem có thể tẩy sạch những lời hứa trên người mình hay không đã.

Vì thế, Hứa Thành xếp đặt yến hội, hắn mời tất cả mọi người có thể mời đến, trắng trợn truyền bá. Trương Dương chỉ lạnh nhìn, cũng không lên tiếng phản đối, mà khi hắn nhìn thấy năm lão tiên sinh trong đám người mời đến, hắn cũng không nhin được nữa. Theo đúng như lời nói sau này của Trương Dương là hắn có cảm giác ông trời cũng như sụp xuống.

Yến hội tiến hành, Trương Dương cũng không nói chuyện cùng những bộ hạ kia của Hứa Thành, hắn xoắn lấy nhúm cổ vấn của Hứa Thành hỏi cái này hỏi cái kia. Những người khác bởi vì thành phần không giống với mấy người kia, cũng có hội đoàn của riêng mình, tự đắc vui cười.

Ngay khi mọi người đang tự mình vui cười, người sai vật vào bẩm báo: “Khởi bẩm chúa công, ngoài cửa có người cầu kiến”

“Người nào?” Hứa Thành đang đang rầu rĩ giải quyết vấn đề ngăn cách của thuộc hạ như thế nào, vô tình hỏi một câu.

“Người nọ nói hắn gọi là Trần Cung” người hầu đáp.

“Cái gì” Hứa Thành “Ồ” một tiếng rồi đứng dậy.

Trần Cung đứng ở Hứa Thành bên ngoài phủ, nghĩ đến tâm sự

Vốn Trần Cung hẳn đến Lạc Dương đã rất lâu, thế nhưng hắn vẫn có chút xem thường đối với Hứa Thành, nhất là đối với việc Hứa Thành trọng dụng đám người Thường Hâm có xuất thân thương nhân, cực kỳ không đồng ý, mới không ngay từ lúc mới đến Lạc Dương đã tới tìm nơi nương tựa ở Hứa Thành. Vấn đề là ở lâu rồi hắn cũng nhìn ra Lạc Dương đang đổi khác, hoàn toàn khác với Lạc Dương mà hắn đã tới trước kia, không có gia tộc quyền thế ngang ngược bá đạo, cũng không có tham quan ô lại hại người. Các quan lại có xuất thân từ thương nhân hiểu rõ ràng rằng cơ hội của mình đến không dễ, không ai nguyện ý làm loạn tự hạ bản thân mình xuống, mà bọn họ vận dụng đạo kinh doanh vào trong chính vụ khiến cho bớt đi rất nhiều chuyện bất bình, bọn họ cũng rất thông hiểu chính vụ. Bọn họ cũng hiểu rõ tầm quan trọng của dân chúng so với những quan lại xuất thân từ một gia tộc quyền thế, tuyệt đối không có ai sẽ đi khi dễ chính cha mẹ thân sinh ra mình.

Sau khi hiểu được hết thấy, Trần Cung mới thật sự bội phục Hứa Thành thêm mấy phần. Trước kia Trần Cung cũng chỉ tương đối coi trọng Hứa Thành về tài năng dụng binh mà thôi.

Nghĩ tới đây, Trần Cung lại lo lắng xem phải nói như thế nào để có thể thuyết phục Hứa Thành. Dù sao tất cả mọi người đều là người thông minh, người thông minh mới là những người khó thuyết phục nhất. Thế nhưng Trần Cung lại không lo lắng việc lúc này mình không có danh tiếng gì sẽ khiến cho Hứa Thành lãnh đạm. Một người có thể sử dụng một đám thương nhân làm quan, đủ để thấy Hứa Thành không phải coi trọng xuất thân hoặc danh tiếng.

“Người là ai?” đột nhiên bên cạnh Trần Cung xuất hiện thêm một người.

“Ừ?” Trần Cung cả kinh, hắn đã quá nhập thần, không chú ý tới bên cạnh mình lại có người từ lúc nào mà không biết: “Thật có lỗi, tại hạ đã thất thần, xin hỏi các hạ là. . . ?”

“Bình Nguyên Di Hành, Di Chính Bình. Di Hành người huyện Bình Nguyên” người tới có vẻ mặt cao ngạo, vừa nhìn cũng biết là đây là nhân vật mặt cao hơn đầu.

“Ah, thì ra là Di tiên sinh, ” Trần Cung đã gặp nhiều người, cũng sẽ không tùy tiện tức giận người khác. Mặc dù đối phương vô lễ, hắn cũng không so đo.

“Người là ai?” Di Hành nghiêng mắt nhìn Trần Cung một chút, hỏi: “Chẳng lẽ là người tới đây cầu quan dưới trướng Hứa Thành hay sao?” Hứa Thành cảm thấy thủ hạ dưới trướng có quá ít người tài ba. Vì rơi vào đường cùng, Hứa Thành cho yết bảng nói: chỉ cần có người tự nhận là có tài năng, có thể tới yêu cầu chức quan. Chỉ cần có thể làm tốt còn có thể yêu cầu thăng quan. Nói cách khác, người đi người sẽ tới, tự mình tuyển chức vụ. Nếu như có thể đảm nhiệm, chức vụ này sẽ là của người nhưng tuy rằng làm quan dễ dàng, Hứa Thành cũng giám sát vô cùng nghiêm khắc, cho nên đến hiện tại người có thể đi theo con đường này mà làm quan, không phải là không có, nhưng cũng không nhiều. Ngược lại phần lớn đã thành trò cười của mọi người.

“Như vậy các hạ là?” Trần Cung cười cười hỏi. Người này thật cuồng, ở trước cửa nhà người ta mà dám gọi thẳng tên của chủ nhân, một chút tôn kính cũng không có. Nghe khẩu khí của y có lẽ cũng không biết Hứa Thành, có khả năng không có giao tình. Ngẫm lại thiên hạ ngày nay, người dám ở trước cửa Hứa phủ, gọi thẳng đại danh Hứa Thành, chỉ sợ cũng chỉ có một người ở trước mặt này.

Đúng lúc này, “két” một tiếng, cánh cửa phủ Hứa Thành mở ra. Trần Cung vội vàng đứng thẳng người. Nếu như đã đến, hắn muốn trước tiên phải để lại một ấn tượng tốt, mà vị nhân huynh bên cạnh hắn này, vẫn mang vẻ mặt không quan tâm, hai tay chấp sau lưng, đầu ngẩng cao. Cuối cùng cánh cổng hoàn toàn mở ra, thế nhưng điều hiện ra trước mắt khiến Trần Cung càng hoảng sợ, bởi vì ở trước mặt hắn, có chừng hơn trăm người.

Hứa Thành lại mang theo tất cả khách khứa đi ra ngoài.

36. Quyển 1 - Chương 36

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 36: Mắng chửi người (1-2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

“Chúa công, ty chức cho rằng, hiện nay chúng ta có quá ít nhân tài. Đối với công việc quản lý địa phương, cùng với điều động quân đội, đều cần nhân tài. Nếu như chúng ta chỉ dựa vào số người hiện nay thì không đủ, hơn nữa nhân tài hiện nay của chúa công có thể quản dân, có thể quản tài chính, nhưng bọn họ có thể làm được đến như hiện tại đã là rất tốt. Một nguyên nhân rất quan trọng là vì Đồng Trác đã chém giết tất cả tất cả gia tộc quyền thế, phú hộ trong thành Lạc Dương. Nếu không, chỉ sợ thành Lạc Dương dù cho chịu áp bức bởi binh uy của chúa công, bên trong cũng sẽ lay động bất an mà nếu chúa công muốn ngày sau lại đi chiếm địa phương khác, cũng cần phải tiếp xúc với sĩ tử, gia tộc quyền thế, nhất định phải quản lý tốt những người này. Nhất định phải dùng người đọc sách, không phải ty chức xem thường Thường Hâm đại nhân cùng chư vị đại nhân do Thường đại nhân tuyển ra mà sự thật là như thế. Hết thấy, kính xin chúa công định đoạt” Trần Cung vốn còn muốn nói thêm một ít, nhưng hắn đã từ trong ánh mắt Hứa Thành nhận ra rằng chúa công mà mình nhận cũng hiểu rõ những điều này, cũng không cần nhiều lời.

“Hừ, ta còn nghĩ ngươi đến cầu quan, cũng nên mang chút bản lĩnh đến. Thì ra cũng chỉ như vậy” Di Hành ngang nhiên ngồi vị trí đầu não của quan viên bên dưới, nghe Trần Cung nói bèn lên tiếng châm chọc.

“Như vậy Chính Bình tiên sinh có đề nghị gì?” Trần Cung đôi chút không vui. Trước kia hắn chưa từng nghe nói tới tên của người này. Kẻ này sao đáng giận như vậy, vừa rồi chỉ có hai người, người điền cuồng thì cũng coi như không có chuyện gì. Lúc này có nhiều người trước mặt, nào có ai nói chuyện như vậy/

“Chính Bình? Các hạ là. . .” Ngược lại Trương Dương nghĩ tới một điểm gì đó.

“Di Hành” Di Hành ngẩng đầu lên, báo ra tên của mình.

“Ah” Trương Dương làm ra vẻ bình tĩnh đại ngộ, “Chẳng lẽ là người được Thái thú Bắc Hải Khổng Dung vinh danh là kỳ tài đương thời, cũng coi như là bạn tri kỷ Di Hành Di Chính Bình tiên sinh?”

“Khổng Văn Cử là danh nho đương thời, chúng ta cũng coi như có giao tình không cạn” Lời nói của Di Hành lập tức gây ra làn sóng bất mãn, cái gì gọi là “Cũng coi như”. Chẳng lẽ Khổng Dung người ta còn không sánh bằng người, một tiểu tử không có danh tiếng gì sao?

“Xem ra tiên sinh chính là người mang tài học cái thế” có người hỏi.

“Ta thiên văn địa lý, không gì không biết; tam giáo cửu lưu, không chỗ nào không hiểu; Phàm phu tục tử nào có thể so được ”

“Không biết Chính Bình tiên sinh có gì dạy ta?” Hứa Thành đã cực kỳ bất mãn với Di Hành, hẳn lại cực kỳ coi trọng Trần Cung. Di Hành người cho dù có đại tài, cũng không thể làm người vô lễ như này. Nếu như người không phải điên cuồng bẩm sinh thì chính là đồ ngu ngốc. Cho dù có tài năng cũng không thể dùng, bằng không rất dễ dàng khiến cho thủ hạ trở nên vô cùng hỗn loạn.

“Đương nhiên là có thứ cần nói cho người nghe, bằng không ta đến làm gì?” Lời nói của Di Hành khiến cho Hứa Thành hoàn toàn chứng thực sự thật tuổi thơ của hắn không được nuôi dạy theo gia giáo, chứng cứ rõ ràng là kẻ không có gia giáo.

“Người hiện tại tứ phía đều là địch. Phía đông có chư hầu Quan Đông. phương Tây có Đồng Trác giương mắt hổ, lại tự tiện xuất binh Tịnh Châu, khinh thường khai chiến, chỉ dựa vào một Tư Châu nho nhỏ, đã muốn tranh hùng cùng thiên hạ, thật sự là suy nghĩ ngu không ai bằng” Di Hành uống một ngụm rượu, cũng mặc kệ người bên cạnh thậm chí chỉ muốn xé hắn thành mảnh nhỏ.

“Vậy tiên sinh cho rằng nên làm cái gì bây giờ?” Hứa Thành ngăn chặn âm thanh xao động của thủ hạ bên dưới. Ngược lại hắn muốn nhìn xem người này có thể có thủ đoạn gì?

“Lời này của tiên sinh cũng không quá đúng” Trần Cung muốn áp chế nhuệ khí của Di Hành, xen vào nói: “Chư hầu Quan Đông, hiện tại nghe thấy danh tiếng chúa công tức thì kinh hồn táng đờm. Hơn nữa, bởi vì lần trước bọn họ liên minh tấn công Tư châu, điều dân chúng tham gia quân ngũ, đến nỗi khiến cho đất đai dưới sự cai trị của mình trở nên hoang phế. Năm nay hầu như không có lương thực để ăn, căn bản không thể tổ chức đại quân. Hơn nữa, chúa công dùng chiêu rút củi dưới đáy nồi, thu nạp rất nhiều lưu dân, khiến cho nhân khẩu mà bọn hắn có thể khống chế giảm bớt rất nhiều. Ngày sau cho dù đối địch cùng chúa công cũng khó đạt được kết quả lớn, mà chúng ta có thể thừa dịp bọn chúng không có lực chú ý phía tây, cướp lấy Tịnh Châu. Tịnh Châu chỉ có một mình Trương Yển là có thực lực. Hơn nữa bọn chúng phần lớn là giặc cỏ Khăn vàng, không có sức chiến đấu. Chỉ cần chúng ta cướp lấy Tịnh Châu, Tư Châu nho nhỏ theo như lời các hạ nói, cũng sẽ không tồn tại”

“Hừ, Tư Châu nho nhỏ, người còn chưa hiểu ý của ta. Một nơi nhỏ như này có người nhiều hơn nữa thì cũng chỉ là một ít lưu dân mà thôi, có thể thế nào đây?” Di Hành vẻ mặt khinh thường: “Quan Đông rộng rãi, nhân tài xuất hiện lớp lớp. Tuy rằng không có người có hùng tài đại lược, nhưng cũng có mấy người không tệ. So về các người, mạnh hơn đếm không hết. Các người tuy là nhất thời chiếm ưu thế, há có khả năng giành thắng lợi?”

“Thì ra là thế” Thường Hâm nhấp một ngụm rượu, nói: ”Theo như lời các hạ nói, cũng chỉ giống như đề nghị của Công Đài tiên sinh mà thôi, còn không phải là mời chào nhân tài sao? Giả bộ bản lĩnh cái gì?

“Người là ai?” Di Hành nhìn thoáng qua Thường Hâm.

“Kẻ hèn này Thường Hâm, một kẻ tiểu nhân. Chúa công đặt cho ta một tên, gọi Khiếu Trí Trai” Thường Hâm hành lễ. Người bình thường bị hắn thi lễ xong, kết quả không quá tốt. Thường Hâm cũng không biết Hứa Thành đặt cho mình cái tên này cũng không có ý tốt. Khiếu Trí Trai chính là tên của đại gian thần Hòa Thân. Hứa Thành xem TV nên biết rõ, hẳn thấy Thường Hâm vô cùng giáo hoạt, thuận tiện gán cái tên đó cho Thường Hâm.

“Kẻ hèn này? Xem ra đúng là một kẻ hèn, vô danh tiểu tốt mà thôi, người có bản lãnh gì?” hành vi của Di Hành bị đám quan viên coi như là không muốn sống nữa. Những người này đều đôi chút quen biết Thường Hâm.

“Các hạ quá vô lễ ai nói phía dưới chủ ta không có nhân tài?” Thường Hâm còn không có trả lời, một quan viên phía dưới liền đứng lên nói: “Thường Hâm đại nhân trong vòng một tháng ổn định Tư châu. Hà Thông đại nhân mời chào lưu dân bốn châu, những người này còn không tính. Dưới trướng chủ ta, có Vương Việt tướng quân được xưng đệ nhất thiên hạ. Khi quyết chiến nhị quan, Dương nhị tướng quân đánh tan Tôn Kiên, Từ Hoảng tướng quân đánh phá Viên Thiệu. Bàng Bái tướng quân chặn kích phá Công Tôn Toản, còn có Hồng Phong tướng quân đại phá Bạch Ba tặc. Lệ Công tướng quân cùng tám trăm tráng sĩ phòng thủ Lạc Dương. Những người này, có người nào không phải là nhân tài đích thực?”

“Hừ diện mạo Thường Hâm vừa vặn, có thể cho hắn đi phúng viếng hỏi bệnh. Hà Thông chính là một người có thể thủ mộ, Vương Việt đệ nhất thiên hạ, vừa vặn có thể kích trống hiệu lệnh. Từ Hoảng có thể đi chặn ngựa. Bàng Bái chạy nhanh, có thể truyền thư tặng hịch. Dương Nhị sao? Hắn có thể đi mài đao đúc kiếm. Hồng Phong có thể đi giết heo giết chó; Lệ Công thì có thể cho hắn đi phụ vách đất tường. Về phần những người còn sót lại, đều là phường giá áo, bị cơm, thùng rượu mà thôi ”

Di Hành, giọng điệu cứng rắn, vừa nói xong, chung quanh lập tức yên tĩnh thành một mảng, không người nào dám nói tiếp. Viên quan vừa rời ra mặt tức giận, cứng họng.

“Tiểu tử, người nói cái gì?” Điển Vi đang ngồi ở sau lưng Hứa Thành. Hiện tại Điển Vi chính là thống lĩnh thân binh của Hứa Thành, khi hắn thấy Di Hành vô lễ, tức giận chỉ muốn phát tác, nhưng hắn bị Hứa Thành đè nén xuống.

Thật lâu, Thái Ung ở một bên nói: “Tiểu tử, cũng không thể nói như vậy. Người cũng không thể điên cuồng thế. Chuyện này sẽ không tốt cho người ”

“Người là ai?” Di Hành vẫn giữ bộ dáng đó. Điều này khiến cho người ta không thể không bày tỏ một chút khâm phục đối với tính cách lỗ mãng của hắn.

“Lão phu Thái Ung, Thái Bá Dê” Thái lão là đại nho đương thời, tên tuổi có thể so sánh Khổng Dung, có khi còn danh tiếng hơn.

“Người chính là Thái Ung được Đồng Trác một ngày thăng liền ba cấp, ba ngày ba chức, tấn phong Trung lang tướng, phong Cao Dương hầu? Sao người không theo chủ của người?” Mồm miệng Di Hành cực kỳ khó lường

“Người. . .” Đại khái Thái Ung suy nghĩ một chút. Chính mình già rồi, xương cốt không được, đánh không lại Di Hành, già tuổi trẻ này cho nên ông cũng không nói gì nữa.

“Ha ha ha” Hứa Thành một mực ở dự thính đột nhiên phá lên cười, nói: “Ta nói, lão Thường, bao lâu rồi lão không bị mắng?” So với việc hắn ưa thích gọi Thường Hâm là lão Thường, kỳ thật hắn rất hối hận khi đã gọi Thường Hâm bằng cái tên này.

“Từ khi theo chúa công, chịu đựng quen rồi” Thường Hâm cũng mỉm cười trả lời: “Vẫn còn rất nhớ”.

“Đúng vậy ” Hứa Thành thở dài một hơi: “Ta từ khi sinh ra đã bị mắng, đến khi trở thành binh mỗi ngày đều phải chịu mắng mấy lần. Kết quả, người người đều cho ta dễ khi dễ. Ngày ta lên làm Hiệu úy, rõ ràng còn có thủ hạ mắng ta”

“Hả?” Thường Hâm cùng Hứa Thành trở thành kẻ xướng người họa: “Chủ công xử trí kẻ đó như thế nào?”

“Ta cho tiểu tử kia chạy quanh thành Thiên Thủy một vòng, vô cùng mệt mỏi. Hắn nhổ ra chừng một lít máu. Hơn nữa, ngày đó có nhiều kẻ không nghe quân lệnh của ta, ta liền tiếp giết hơn bảy mươi tên” Trong mắt Hứa Thành xuất hiện ánh sáng lạnh lẽo khiến cho những người ở chỗ này đều cảm thấy run rẩy trong lòng.

“Hừ vậy thì như thế nào?” Di Hành vẫn không thay đổi sắc mặt: “Ta cũng muốn nhìn xem người, một nghịch tặc triều đình có thể làm gì ta nào, ha ha ha”

“Tiểu tử muốn chết” Diển Vi đứng lên, hấn muốn giơ tay vặn gãy cổ gã này, thế nhưng lại một lần nữa bị Hứa Thành ngăn cản. Về phần Thường Hâm, căn bản hấn ngồi ở một bên xem náo nhiệt.

“Người nói thiên văn địa lý không gì không biết, ta muốn hỏi người một vấn đề” Hứa Thành hiểu rõ suy nghĩ của tiểu tử này. Tiểu tử này nghĩ rằng Hứa Thành hấn muốn mời chào nhân tài, không thể tùy tiện giết người đọc sách. Nếu một khi như vậy, ở trong mắt người khác, Hứa Thành hấn chính là một người lòng dạ nhỏ mọn, không biết dùng người. Cho dù Hứa Thành hấn muốn thu thập tiểu tử này một chút, chỉ sợ tiểu tử này cũng sẽ không để ý, mà ngược lại hấn còn có thể đạt được thanh danh cực lớn. Điều này giống như là mượn núi Chung Nam làm lối tắt lên làm quan (Do tích: Thời Đường Lư Tàng Dụng vờ làm ẩn sĩ, sống trong núi Chung Nam gần kinh đô Trường An, với hi vọng được vua vời ra làm quan. Sau quả nhiên ông được làm quan). Người đọc sách thường dùng cách này để có được tiền đồ tươi sáng quả thật không ít, mà loại người này, bình thường đều rất tự tin, cùng với tài học, sau khi giành được thanh danh, bọn họ có thể có tiền vốn để thiết lập chỗ đứng, cho nên biện pháp tốt nhất đối phó với loại người này chính là khiến cho bọn họ mất hết tự tin để cho học thức mà bọn họ tự cho là đúng trở thành rác rưởi.

“Người?” về mặt Di Hành khinh bỉ: “Không biết người đọc sách hay không? Ta cũng muốn xem người có vấn đề gì ”

“Ta biết rõ người xem thường ta xuất thân tiểu binh, có phải là đê tiện không?” Hứa Thành nhìn Di Hành: “Hơn nữa, ta trong lòng các người chính là gian tặc, là tay sai của Đồng Trác, người tới đây chỉ sợ chỉ là vì muốn làm nhục nhả ta một phen bỏ đi ”

“Vậy thì như thế nào?” Di Hành uống một chén rượu: “Chẳng lẽ người không phải gian tặc? Đây thật là chuyện nực cười”

“Đúng, ta là gian tặc” Hứa Thành lại một lần áp cơn thịnh nộ xuống: “Người trước tiên hãy trả lời vấn đề của ta. Ta muốn hỏi người. Người xưa đều nói ‘ ông trời tròn’, có phải thật vậy hay không? Có bằng chứng gì?”

“Đương nhiên là thật sự, ngày xưa đại học vấn gia Trương Hoành làm máy đo địa chấn, định vị thiên thể, đã từng nói ông trời hình tròn ” Di Hành thậm chí không cả nháy mắt.

“Vậy Trương Hoành làm sao mà biết được điều này? Còn nữa bên ngoài bầu trời là cái gì? Ngoài trái đất là cái gì? Thế giới này thật sự có thần linh sao?” Hứa Thành trực tiếp muốn chơi đùa chết tiểu tử Di Hành này: “Tại sao nước lại chảy về chỗ thấp hơn? Tại sao địa thế Đại Hán ta lại tây cao đông thấp?”

. . .

Không chỉ Di Hành, phần lớn người ngồi nơi đây đều rơi vào trầm tư.

“Người – trả - lời - ta” Hứa Thành từng chữ một

“Hừ học vấn ta học đều là đại học vấn. Những vấn đề này cũng chỉ có người, người không từng đọc sách mới hỏi thô bỉ như vậy” Di Hành què quã hóa khùng, quát lớn

“Tự người nói thiên văn địa lý không gì không giỏi” giọng nói Hứa Thành rất cực bắt đầu trở nên lạnh lùng: “Không có bản lĩnh, cũng đừng đến chỗ của ta gây chuyện. Theo ta thấy, người mới là đồ thô bỉ ngu ngốc ”

“Im miệng gian. . .” Di Hành kêu to thế nhưng ngay lập tức hấn bị Diển Vi tháo lệch cằm.

“Người tới, bắt hấn dẫn đi cho ta ” Hứa Thành vung tay lên, vệ sĩ lập tức đi lên đưa Di Hành xuống dưới. Trên sảnh đường chỉ để lại âm thanh “Úi chà úi chà” của Di Hành.

“Chúa công không thể giết hấn” Trần Cung vội vàng nói chen vào: “Điều này sẽ khiến cho sĩ tử thiên hạ sợ hãi, khiến cho khó có người đến góp sức với chúng ta” Hiện tại Trần Cung cũng hận Di Hành tận xương tủy. Sao lại có người kinh tởm như vậy? Thứ nhất là mắng chửi người, hơn nữa cũng chẳng phân biệt đối tượng. Trần Cung cũng không biết gã Di Hành này có phải là thật sự điên cuồng hay không nhưng trên thực tế nhưng thì đúng là như thế. Di Hành này thật sự không biết nhìn người, phân biệt tốt xấu. Trên đời này nếu không có Hứa Thành, hấn sẽ đi tìm Tào Tháo. Khi Di Hành hấn đến kinh thành Hứa Xương, hấn đã làm một tấm danh thiếp của riêng mình, trên đó viết: “Kiếm thế giới” nhưng tấm danh thiếp này không có chỗ để gửi tới, đến nỗi chữ viết trên danh thiếp đều đã phai màu mà hấn vẫn không có cơ hội đưa ra. Ngay

lúc đó ở Hứa Xương có những nhân vật nổi danh tụ tập, Tư Không Duyệt Trần Quân, Tư Mã Lăng đều là danh sĩ đương thời. Có người khích lệ Di Hành kết giao với bọn họ, Di Hành lại nói : “Ta nào có thể đi theo cùng một đám mổ heo, bán rượu?”

Vị Di Chính Bình Di Hành này tự bình luận về người khác tuyệt không đối không có gì hay ho. Hắn nói về Tuân Úc, mưu sĩ cấp cao nhất của Tào Tháo: “Tướng mạo quá trắng.Nếu như cần phúng viếng hỏi bệnh, có thể mượn mặt của hắn dùng một lát ” Di Hành ngụ ý Tuân Úc không thể dùng cho việc khác. Hắn nói Tuân Du cháu trai của Tuân Úc có thể dùng như là “Người thủ mộ ”, nói Hứa Trửu mãnh tướng Tào doanh có thể làm kẻ chặn ngựa. Đại tướng Từ Hoảng có thể làm đồ phụ giết heo giết chó, nói Tào Hồng là một “Thái thú yêu tiền” Tào Hồng có tính cách bủn xỉn, trong lịch sử quả thật nổi tiếng hậu thế vì “Thích tiền như mạng”. Về phần thủ hạ khác của Tào Tháo, tất cả đều là phường giá áo túi cơm —— khinh bạc đến cơ hồ có chút bệnh tâm thần.

Hắn chỉ để mắt đến hai người Khổng Dung, Dương Tu. Di Hành đánh giá : “Đại nhi Khổng Văn Cử, tên chữ của Khổng Dung, tiểu nhi Dương Đức Tổ, tên chữ của Dương Tu, không phải người tầm thường. Những ai đã từng đọc ” Hậu Hán thư? “Đại nhi ”, “Tiểu nhi” theo như lời của Di Hành cũng không phải là “Con lớn nhất ”, “Tiểu nhi tử ” như ngày nay chúng ta nói, mà là cùng loại với “Đại trưởng phu ”, “Hảo nam nhi ”, “Hảo nhi lang ” như ngày nay chúng ta nói. nhưng mà hắn để mắt tới hai người, đều là thủ hạ thân tín của Tào Tháo.

Tào Tháo ngược lại khá lịch sự đối với hắn. Khi bắt đầu Tào Tháo đã thầm nghĩ muốn làm nhục nhã hắn một chút, cho hắn đảm đương một chức quan lại nhỏ đánh trống, đại tiệc khách khứa thời điểm khiến cho hắn kích trống làm vui. Tào Tháo cũng không ngờ Di Hành này thật sự làm hơi quá. Ở trước mặt mọi người Di Hành cố ý chậm chạp thay y phục. Nói theo ngôn ngữ của ngày nay nói thì chính là “Nhảy thoát y vũ”, cố ý trần truồng khiến cho Tào Tháo, cả khách và chủ đều mất mặt. Đây chính là màn “Kích trống mắng Tào” nổi tiếng trong kinh kịch sau này. Đương nhiên Tào Tháo nổi giận; Vị đại gian hùng âm hiểm cười cười nói : “Di Hành nhất định muốn bôi nhọ Cô” nhưng hắn không muốn mang tiếng xấu là “Hại hiền” Tào Tháo cho người đặt Di Hành lên ngựa, cho hai binh lính áp giải đưa đến Nam Dương, cho Kinh Châu Mục Lưu Biểu, muốn mượn đao giết người. Thế nhưng trong “Văn Sĩ truyện ” của Trương Hành, Lưu Biểu này không hề giống như ở bên trong “Tam Quốc Diễn Nghĩa “, hắn cũng không phải dòng họ Hán thất, cũng không phải là người tài trí bình thường. Lưu Biểu chỉ liếc mắt đã nhìn thấu dụng tâm của Tào Tháo, hắn lại đuổi Di Hành đến Giang Hạ cho Thái Thú Hoàng Tổ làm một thư lại. Có một lần Hoàng Tổ tổ chức yến hội ở trên chiến thuyền, Di Hành nói chuyện vô lễ, kết quả bị Hoàng Tổ quát trách mắng. Di Hành này thật sự điên cuồng, tinh thần đôi chút dị thường, tranh luận mắng : ”Lão già chết tiệt, người ít lãi nhãi cái gì vậy?”. Cuối cùng “Lão già chết tiệt” lập tức giận không kiềm chế được, cho vị tài năng điên cuồng này lập tức đi gặp Diêm Vương.

Cho nên, hắn đi đến chỗ Hứa Thành với tư cách đó cũng có thể nói là hoàn toàn hợp lý.

“Công Đài, người nghĩ như thế nào?” Gặp Trần Cung không để ý chính mình vừa tới liền vì chính mình suy nghĩ, Hứa Thành cười gượng, chỉ tay vào đám người Tuân Sảng, nói: “Người xem mấy vị lão nhân gia, bọn họ ở chỗ này, coi như miễn cưỡng áp trận cho ta, nhưng trong đất Tư châu này, vẫn không có sĩ tử nào nguyện ý đến chỗ của ta làm việc. Đơn giản đám người đó xem thường ta. Ta thì sao? Ta cũng không biết ở trong địa bàn của mình còn có người nào có thể dùng, đành phải tùy tiện nhận người. Bọn hắn có thể làm được đến hiện tại, ta xem như bọn hắn đã tận lực mà ta thì da mặt mỏng ” đột nhiên giọng nói Hứa Thành chuyển thành âm trầm: “Ta mời một lần không đến, ta cũng sẽ không lại đi mời lần thứ hai. Ta dùng hết lễ, bọn chúng không tới đó chính chuyện của bọn hắn, ở trước mặt ta ngông nghênh kiêu căng, cần bản đưng có nghĩ làm mất mặt người khác, nâng cao thể diện của mình. Ta không phải là người có lòng dạ rộng rãi. Vì bản thân mình không quan tâm được công việc trong tay mình, đi tìm bọn chúng, đi cầu bọn chúng, bọn chúng thì sao? Cả đám đều cho là mình tài trí hơn người, thực sự coi mình làm thứ gì, chẳng là cái quái gì. Ta cũng không tin, không có đám người vô đức đó, ta không thể làm được chuyện gì ”

Hứa Thành vừa nói ra lời này, đám người bên ngoài ngồi nghe vô cùng ngạc nhiên, ai cũng không ngờ Hứa Thành lại nói như vậy, hơn nữa Hứa Thành còn bất ngờ thay đổi ngữ điệu. “Cái quái gì” đây là nói người đọc sách, cũng chính là những sĩ tử. Nghe giọng nói của Hứa Thành khau khí, thì cách nhìn của hắn đối với đám sĩ tử không tốt lắm. Điều này cũng đúng, đám người này quá ghê tởm, nhất là Di Hành kia.

Đương nhiên những người cảm thấy khó chịu nhất trong chuyện này chính là mấy người Tuân Sảng. Ngày thường bọn họ rất tự tại, dĩ nhiên mình ở người ta trong mắt lại là “ cái quái gì ”, mặc dù biết Hứa Thành không nói bản thân mình, nhưng nghe cũng rất khó chịu trong lòng. Nói gì đi nữa bọn họ cũng là đại lão triều đình, cho dù bọn họ không phải là đối tượng chỉ trích chủ yếu nhưng cho tới bây giờ bọn họ cũng chưa từng chịu cảnh mất mặt như hôm nay. Tất cả mấy người đều thoáng đỏ mặt, nhưng bọn họ là những người có kinh nghiệm quan trường, biết rõ lúc này không phải thời điểm nổi giận, hơn nữa Di Hành còn ở phía trước, bọn họ cũng không muốn bị hai mặt khinh bỉ, chẳng qua chỉ ngồi uống rượu giải sầu.

Mà Trương Dương, Thái Thú đại nhân đầu hàng này, bắt đầu cảm thấy vui vẻ trong lòng. Hứa Thành người không cần sĩ tử, sau này khẳng định khó thành đại sự. Thế nhưng sau khi Trương Dương nghỉ lại trong chóc lát Trương Dương lại toát mồ hôi lạnh. “Ta mời một lần không đến, cũng sẽ không đi mời lần thứ hai” “Cho người khác thể diện, thể diện của mình mất hết. Ta không phải là người lòng dạ rộng rãi” Nói cách khác, hần, một Thái thú Hà Nội, đã có rất nhiều vận khí nên Hứa Thành mới có thể phí nhiều thời gian chiêu hàng chính, tuy rằng Trương Dương không biết vì nguyên nhân gì, nhưng rất hiển nhiên không phải là vì coi trọng hần. Nếu không phải lúc này mình đã đầu hàng, không ai biết Hứa Thành sẽ thu thập mình như thế nào.

“Thế nhưng, chúa công, . . .” Trần Cung cũng không ngờ Hứa Thành lại nói ra mấy câu như vậy. Nếu như lời nói này của Hứa Thành truyền đi, bản thân chúa công mà Trần Cung hần vừa nhận thật sự sẽ không có người nào tới đầu quân, bởi vì bọn họ sẽ cho rằng Hứa Thành không coi trọng nhân tài, là một thất phu.

“Công Đài, ta biết rõ ngươi là vì muốn tốt với ta” Hứa Thành khoát tay chặn lại, hần cản Trần Cung lại nói: “Nhưng bây giờ những người tài giỏi kia, ta cũng không dám mời. ta cũng không muốn mất mặt hơn nữa dù ta có mời cũng không đến. Vì sao ta lại phải khiến cho bản thân mình mất mặt? Ta nói rồi, ta sẽ không làm cái gì gọi là một lần viếng thăm, hai lần viếng thăm, ba lần viếng thăm. Ngươi có bản lĩnh, ngươi muốn đến, ta cho ngươi chức vị, chính ngươi làm tốt, ngươi chính là vậy mới tốt chứ. Ngươi có thể gặp ta yêu cầu thăng chức, ta có thể đồng ý với ngươi, nhưng ngươi không đến, cho rằng bản thân mình tự cao tự đại, ta cũng sẽ không đi mời ngươi. Thử hạ của ta bây giờ đều là người xuất thân buôn bán nhỏ, chúng ta có quan hệ tốt, cũng làm tốt. Chúng ta cũng có thể làm tốt như những đệ tử công khanh, hậu nhân bốn đời Tam công. Hết chịu nổi ”

“Những người kia, coi dân chúng trở thành cái gì? Bọn họ đều là cha sinh mẹ dưỡng ra bản thân mình, ăn cũng nhờ dân chúng, uống cũng nhờ dân chúng, làm việc cũng nhờ dân chúng cuối cùng, còn bắt dân chúng bán mạng cho bọn hần. Có cái gì có thể lấy được, lập tức liều mạng tranh giành, gặp nguy hiểm, vứt bỏ người bỏ chạy. Một bầy giống như chó, khoác vài bộ quần áo đẹp mắt bên ngoài, tự xưng cái gì là đệ tử thánh nhân, kêu cái gì là chó má tiên hiền, nói vài câu rầm rộ cũng không kêu, coi mình như là chúa cứu thế. Những người này, hiện tại ta có thể thu thập bọn chúng. Nếu không phải Tư châu vừa mới ổn định lại, nếu không phải ta còn không muốn làm cho thiên hạ đại loạn, nếu không phải ta còn muốn để cho dân chúng dưới trướng của mình có khoảng thời gian yên ổn, hiện tại ta có thể xuất binh đánh chiếm Ký Châu, đánh chiếm Bột Hải, đánh chiếm Duyện Châu, cùng lắm thì giết nhiều hơn mấy người mà thôi, cũng không phải ta không từng giết người. Hiện trong tay ta có hơn bảy trăm vạn người, tráng đinh hơn hai trăm vạn, lưu lại một nửa số người làm ruộng, ta cũng có thể lập tức triệu tập trăm vạn đại quân, đi thịt bọn chúng, đi giết mấy con chó thì có cái gì khác nhau?”

Hứa Thành gào thét một hồi khiến tất cả mọi người cảm thấy một loại áp lực vô hình. Đây chính là thực lực mới khiến cho Hứa Thành dám nói như vậy, bởi vì hần có thực lực này, có thực lực, tiếng nói của hần lập tức có trọng lượng.

Chỉ có Thường Hâm đi theo Hứa Thành lâu chút ít, mơ hồ đoán được Hứa Thành mượn việc mắng chửi hầu Quan Đông để phát tiết cơn thịnh nộ. Nói cho cùng, vẫn là do tên khốn Di Hành kia quá khốn khiếp. Tuyệt đối không thể để cho hần quá tiện nghi, vẫn chưa có người nào đắc tội với Thường Hâm hần mà không trả giá thật nhiều. Nhất là hiện tại, huống chi hần còn muốn bản thân chúa công hài lòng.

Mà đối với Hứa Thành bộc phát ra như thế kịch liệt ngôn luận, từ mắng những sĩ tử không nề tình, đến mắng chửi hầu thiên hạ, chuyển biến này thật sự quá nhanh. Tất cả mọi người bị dọa đến sợ hãi sau khi ngẩn ngơ, bọn chúng đều trợn mắt nhìn về phía Di Hành biến mất, giống như muốn tóm người kia quay trở về, đánh cho một trận.

Mấy con chó mà thôi, đây là đánh giá của Hứa Thành đối với chư hầu Quan Đông. Không biết sau khi quần hùng thiên hạ biết rõ Hứa Thành nói bọn họ như vậy, bọn họ sẽ nghĩ như thế nào? Trần Cung thầm nghĩ, hẳn không có thời gian trách tội Di Hành, loại cuồng sinh này, không cần phải tốn nhiều thời gian. Hện tại Trần Cung muốn đạt thành nhất trí tư tưởng cùng Hứa Thành, chúa công mà hắn đã nhận. Hắn phát hiện ra một điều chỉ sau khi chính thức đối mặt với Hứa Thành, hắn mới biết mình căn bản cũng không hiểu rõ tình huống thật sự của Lạc Dương, cũng không hiểu rõ Hứa Thành. Hơn nữa lời nói lúc này của Hứa Thành, vô luận một câu trong số đó được truyền đi, cũng sẽ hình thành sóng to gió lớn trong khắp thiên hạ, nhưng lúc này Trần Cung hẳn lại đã dứt khoát cùng Hứa Thành. Tuy rằng những lời này của Hứa Thành đang nói trước mặt mọi người, biểu hiện ra lửa giận ngất trời, nhưng hắn vẫn cảm thấy ánh mắt Hứa Thành thính thoảng nhìn về phía hắn, xem ra cái này chúa công căn bản là không tức giận với Di Hành, ít nhất hắn giữ vững tỉnh táo. Xem ra lần này mình tới đúng chỗ.

“Vậy chủ công muốn xử trí gã điên cuồng kia như thế nào?” Trần Cung hỏi.

“Thường Hâm là trưởng phòng chính vụ, tự nhiên cũng phải xử lý mấy sự việc thuộc phương diện hình sự này” Hứa Thành bình tĩnh nói, giống như hắn lại thay đổi thành một người khác, khiến cho tất cả mọi người đang bị hù dọa lại ngẩn người ra: “Lão Thường, người xem nên làm cái gì bây giờ?”

“Không thể giết, nhưng cũng không thể cho hắn sống khá giả, cũng không thể để cho người ta lại tự đứng tới mắng chửi, làm mất thanh danh của chúng ta. Thật đúng là rất hao tổn tâm trí” Thường Hâm nói.

“Mặc kệ, người xem rồi xử lý là được” Hứa Thành khoát tay chặn lại: “Hôm nay chúng ta là vì nghênh đón Công Đài. Đừng để cho một tên cuồng sinh quấy rầy hào hứng của chúng ta. Nào mọi người kính Công Đài một ly”

“Không phải là vì nghênh đón ta sao?” Trương Dương bất mãn trong lòng. Thế nhưng Trương Dương cũng hiểu rõ bản thân mình ở trong lòng Hứa Thành thật sự không đáng tiền, cũng cũng không dám tranh cãi. Nếu thực sự chọc giận Hứa Thành, không ai biết sẽ có kết quả gì.

37. Quyển 1 - Chương 37

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 37: Cuộc chiến Tịnh Châu

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: tungphanh

” Trương Yến này vô luận dụ dỗ như thế nào, hắn cũng không đi ra. Chẳng lẽ hắn thật sự muốn ta dùng kỵ binh công thành sao?” Cách xa Tấn Dương thành, trong một thôn nhỏ, đám người Bàng Bái đang tổn thương đầu óc vì tên Trương Yến, con rùa đen này.

“Đừng nóng vội” Hà Thông bôn ba hơn nửa năm. Hắn mới vừa từ phía bắc Tịnh Châu trở về, “Hô Trù Tuyền đã xuất hiện, Trương Yến hẳn nếu cả ngày nhìn ra mình hữu tổn thất người mà không động thủ, coi như là Hắc Sơn quân cũng sẽ bị gây khó dễ. Đừng quên, Vu Độc chính là cháu trai Hô Trù Tuyền ”

“Đúng vậy, cùng lắm thì chúng ta dẫn dụ thêm mấy lần. Trương Yến này tính tình cẩn thận, nhưng ta cũng không tin hắn có thể chịu được Vu Độc với Hô Trù Tuyền thúc giục” Đối với lần thứ nhất xuất chiến của mình, Công Tôn Chỉ cố gắng đạt tới mức ổn thỏa. Hắn tuyệt đối sẽ không tán đồng loại chủ ý ngu xuẩn cho kỵ binh công thành.

“Trương Yến nhất định sẽ đi ra’ Để phòng ngừa vạn nhất, Bàng Đức cũng được Hứa Thành phái đến Tịnh Châu. Hắn vốn là Đại tướng Tây Lương, có thể có tác dụng chỉ dẫn rất tốt đối với mấy người Bàng Bái.” Hiện ta đang lo lắng là sau khi hắn đi ra ngoài, chúng ta cần phải làm thế nào mới có thể dễ dàng đánh chiếm Tấn Dương”

“Trương Yến liên tục chiến đấu ở các chiến trường phương bắc, hẳn tuyệt đối sẽ không thể không để lại đầy đủ binh lực để bảo vệ hang ổ” Công Tôn Chỉ nói.

“Công thành không bằng dã chiến. khi đó kỵ binh của chúng ta có thể phát huy hết thực lực” Hà Thông chỉ ra: “Chỉ cần bắt giữ hoặc là giết chết Trương Yến, Vu Độc, Hắc Sơn quân không có thủ lĩnh, sẽ không chiến mà tự tan. Chúng ta sẽ thừa cơ bức bách bọn chúng hiển thành”

“Chúng ta phải làm thế nào mới có thể không để Trương Yến chạy trốn?” Bàng Bái vò đầu, nói: “Hắn có binh lực sung túc, chỉ cần phân ra một bộ phận binh mã chống cự quân ta, có thể thừa dịp hỗn loạn đào tẩu. Chỉ cần hắn có thể trốn về Tần Dương, chỉ sợ đánh chết hắn cũng sẽ không ra ngoài nữa ”

Tất cả mọi người đều rơi vào tình trạng trầm tư, cũng không thể đánh người mà không cho người ta chạy trốn. toàn bộ thế giới cũng không có đạo lý này.

“Đã có” Hà Thông ngẩng đầu nói: “Chúng ta không đánh hắn”

“Không đánh?” Bàng Bái thậm chí muốn dùng ngón tay ấn vào trán Hà Thông xem liệu có phải trán hắn nóng lên hay không? Không đánh thì sao có thể bắt giữ hoặc là giết chết người ta?

“Một thanh đao sắp ra khỏi vỏ cùng với một thanh đao đã ra khỏi vỏ, cái nào uy hiếp lớn hơn? Chú ý, ta nói là uy hiếp chứ không phải lực sát thương” Hà Thông nói với ba người.

“ . . .” Ba người nhìn nhau, cảm thấy lẩn lộn.

“Ha ha, ” Hà Thông cười nói: “Chúng ta phân ra một bộ, chỉ cần tiêu diệt bộ phận kỵ binh Hung Nô của Hô Trù Tuyền, tạo thành uy hiếp cho Hắc sơn quân, và phân ra một bộ phận khác, bộ phận này chỉ cần giăng co cùng Trương Yến, không cần phải động thủ, nhưng bọn hắn phải tạo cho người ta cảm giác bất kỳ lúc nào cũng tấn công, để cho bọn chúng không thể có chủ ý. Hơn nữa, chúng ta chính là kỵ binh, tốc độ rất nhanh. Khi quân địch rơi vào trạng thái giăng co nhất định không dám thay đổi trận pháp, như vậy chính là cho chúng ta cơ hội tấn công”

“Đúng vậy” Bàng Đức bưng tỉnh ngộ trước tiên: “Trương Yến nhất định sẽ cân nhắc khả năng động thủ. Hắn không biết chiến lực thật sự của quân ta, chỉ cần quân ta làm ra vẻ khí thế, trước khi hắn có quyết định, đánh bại Hô Trù Tuyền, sau đó lại chia quân bao vây quân địch, có thể dùng chiêu dụ hàng, dùng quan to lộc hậu, có thể khiến cho hắn thành thành thật thật mà đầu hàng”

“Này người nghĩ cũng quá hay” Bàng Bái cũng không khách khí với người trong tộc: “Nếu Trương Yến được ăn cả ngã về không, khi quân ta tiêu diệt Hô Trù Tuyền, hắn không để ý tình thế ra tay thì lúc đó chúng ta phải làm sao?”

“Vậy phải nhờ vào người” Hà Thông đã sớm có đối sách.

“Trương Yến, người có ý gì?” Lúc này trong thành Tần Dương đang sắp bộc phát một trận luận chiến lớn. Binh mã Hô Trù Tuyền quá ít, hắn không dám dùng võ. “Người của ta giúp đỡ người đối phó kỵ binh của Hứa Thành, sắp truy đuổi tới Đến Tần Dương, người vì cái gì không ra đi chặn đường bọn chúng, ngược lại giương mắt nhìn để cho bọn chúng chạy thoát?”

“Hứa Thành luôn luôn quỷ kế đa đoan, Từ Vinh cũng là danh tướng hiếm có thời nay. Nào ai biết bọn chúng có thể có gian kế gì muốn dẫn ta mắc câu hay không ” Trương Yến thông thả nói.

“Gian kế gì?” Hô Trù Tuyền kêu lên: “Người cũng không phải không từng dò xét, đại đội nhân mã của Từ Vinh vẫn còn cách mấy trăm dặm. Ở quanh đây cũng không có một đội quân địch nào mà cho dù có thì có thể có bao nhiêu? Chẳng lẽ lại sáu vạn đại quân trong tay người lại không đánh lại sao?” Hô Trù Tuyền càng nói càng tức. Từ khi lão ca Vu Phù La bị người đuổi khỏi vị trí Nam Thiên Vu, cuộc sống của hắn không quá tốt. Lúc này hắn thật vất vả tụ tập được đội quân bảy ngàn người. Vốn Hô Trù Tuyền muốn tới Tịnh Châu hợp lực với cháu trai để sinh tồn, nhưng lúc này đây hắn đã tổn thất mấy trăm người, làm sao không đau đớn trong lòng?

“Đúng vậy, Cừ soái” Vu Độc cũng kêu oan cho thúc thúc của mình, “Chúng ta nhìn thấy mình hữu gặp nạn, mà người ta lại tới giúp chúng ta. Sao chúng ta có thể để cho qua chuyện này? Hắn Cừ soái có tính toán gì sao?”

“Có ý định gì sao?” Trương Yến nói: “Ta chỉ lo lắng gặp mai phục mà thôi. Các người đã nói như vậy, ngày mai chúng ta tự mình thiết lập một cạm bẫy, chỉ cần Thiên Vu Hồ Trù Tuyền có thể truy đuổi kỵ binh địch tiến vào vòng vây, chúng ta liền động thủ, thế nào?”

Vu Độc với Hồ Trù Tuyền liếc mắt nhìn nhau. Cả hai đều đồng ý với đề nghị này, quay về doanh chuẩn bị.

Mà Trương Yến nhìn theo bóng lưng của hai người bọn hắn, nhếch miệng lẩm bẩm nói: “Các người mang tâm địa mờ ám, ta còn không biết sao. Một trận hỗn chiến còn không biết ai có thể giữ được tánh mạng của mình”

Ngày kế tiếp, hai bên đều tiến hành y theo kế sách đã định của mình, nhất là bộ phận tiền quân, khiến cho Hồ Trù Tuyền phối hợp hết sức ăn ý với hai nghìn kỵ binh mấy người Bằng Bái phái ra, tựa như hai bên đều có hy vọng. Hồ Trù Tuyền dẫn binh đuổi quân kỵ binh tiến vào cạm bẫy, bao vây lại.

“Ta cũng muốn nhìn xem các người còn có thể chạy đi đâu?” Hồ Trù Tuyền cười chiến mã la lớn với hai nghìn kỵ binh ở phía trước: “Lũ chuột các người, hôm nay ta muốn dùng đầu của các người để tế điện ca ca ta trên trời có linh thiêng”

“Thiên Vu Hồ Trù Tuyền, người cần nói chuyện ở nơi này phải là ta” giọng nói của Trương Yến từ một hướng rất xa khác truyền đến. Bốn vạn Hắc sơn quân của hắn phân làm ba đội quân, bao vây ba mặt. Sau khi bảy ngàn kỵ binh Hồ Trù Tuyền truy đuổi hai ngàn quân kỵ binh tiến vào bẫy của hắn, đã ngăn chặn lối ra. Lúc này, hai nghìn kỵ binh quân Hứa Thành đã vây khốn bên trong cho nên Trương Yến mới có thể không khách khí với Hồ Trù Tuyền. Hắn không sợ Hồ Trù Tuyền bỏ cuộc bỏ chạy, trừ phi Hồ Trù Tuyền không sợ Hứa Thành trả thù.

“Trước tiên chúng ta xử trí đám tặc tử này, những cái khác nói sau” Vu Độc gặp hai người không đối phó, vội vàng nói sang chuyện khác.

“Hừ” Hồ Trù Tuyền cũng hiểu rõ bảy ngàn kỵ binh của mình tuy rằng không tính là ít, nhưng vẫn không thể rung chuyển Hắc Sơn quân. Tuy mục đích ban đầu của hắn khi đến đây cũng không đơn thuần, nhưng cũng không biểu hiện ra ngoài. Hắn vẫn cần nhìn Trương Yến một chút.

“Trước chờ một chút” Trương Yến cho toàn quân đình chỉ tiến công, nói “Ta hỏi bọn chúng vài lời”

“Còn muốn hỏi điều gì hay sao?” Hồ Trù Tuyền hét lớn: “Giết chúng là có thể báo thù cho huynh trưởng ta”

“Hồ Trù Tuyền, người tốt nhất khách khí một chút” đột nhiên Trương Yến trở nên giận dữ. Sau khi đám binh lính Hung Nô này đến, cũng biết sẽ không có chuyện gì tốt. Nếu không phải mình muốn cầu cạnh bọn chúng, sớm phải thu thập bọn chúng. Lúc này chúng còn dám kiêu ngạo như vậy, hắn coi thường họ Trương ta sao?

“Tốt rồi tốt rồi” Vu Độc khuyên nhủ: “Tất cả mọi người nói ít đi một câu. Trước tiên hãy để cho Trương Cừ soái nói đôi câu ”

“Các huynh đệ đối diện” Trương Yến cũng không muốn ngay lập tức trở mặt. Hắn muốn xây một bậc thang, nếu như sau có chuyện gì cũng có thể xuống thang, hô lên: “Lúc này các người đã lâm vào tuyệt cảnh, không có khả năng chạy trốn. Nên biết rằng các người chỉ có hai nghìn người, mà ta có chừng năm vạn đại quân ở nơi này, hơn nữa cũng chưa tính bảy ngàn kỵ binh ở phía đối diện. Nếu các người không muốn chết thì hãy đầu hàng. Chỉ cần các người buông binh khí, ta tuyệt đối sẽ không giết các người”

“ . . .” Không ai đáp lời.

“Khốn kiếp các người còn không hạ vũ khí đầu hàng, muốn chết sao?” Vu Độc cũng không muốn để cho Trương Yến có được hai nghìn kỵ binh rất hiếm này. Vì đã nhiều lần tiếp xúc cho nên hắn biết đội quân kỵ binh ở trước mặt này có chiến lực mạnh cỡ nào. Vốn Hồ Trù Tuyền bất hòa cùng Trương Yến, hắn rơi vào đường cùng mới giả trang làm người đứng giữa. Thế nhưng đối phương không đáp lời, tương đương với không cho nhau thể diện, hắn không thừa cơ châm chọc vài câu, hắn cũng không phải là Vu Độc.

“ . . .” Vẫn không ai trả lời

“Các người đến cùng nghĩ gì thế?” Trương Yến hét lớn: “Chẳng lẽ các người thật sự không muốn sống sao? Đi theo Hứa Thành thì có cái gì tốt? Hắn lúc này đã bốn bề thọ địch, sớm muộn gì đã chết vì loạn đả. Các người hãy sớm đầu hàng, ta quyết không bạc đãi các người”

“ . . .” Vẫn không ai đáp lời.

“Chính mình muốn chết chẳng thể trách người khác” Vu Độc nhìn thoáng qua Trương Yến. Khi hắn thấy Trương Yến không phản đối nữa, vung tay lên, muốn phát động công kích.

“Đợi một chút” một tiếng kêu the thé từ trong quân kỵ binh bị vây truyền ra, khiến cho người ta có một cảm giác rất chói tai sau khi nghe xong.

“Các người đầu hàng sao?” Trương Yến cố tình cao ngạo, đáng vẻ kiêu ngạo, vừa rồi hắn thật sự mất mặt, đương nhiên muốn tìm lại chút thể diện

“Không phải” đối phương trả lời rất dứt khoát.

“Vậy người muốn để lại di ngôn sao?” Trương Yến giận dữ, chơi ta sao?

“Cũng không phải” vẫn rất dứt khoát.

“Vậy là người muốn ta để cho người chết trước sao?” Trương Yến cũng nghe được chính âm thanh hàm răng mình nghiền ken kết. Ở trước mặt nhiều người như này, thật sự mình mất hết thể diện.

“Còn không phải” người này đại khái vẫn không nói khác.

“Toàn quân nghe lệnh, làm thịt bọn chúng cho ta ” Trương Yến rống to. Sắc mặt của Hô Trù Tuyền với Vu Độc khiến cho cơn phẫn nộ của hắn lập tức bạo phát, bằng không, hắn vẫn còn có thể kiên trì trong chỗ lát nữa.

“Đợi một chút ta có chuyện muốn nói” đối phương cũng rống lên, giọng nói còn to hơn so với giọng Trương Yến: “Trương tướng quân, Trương đại soái, người không thấy quá kỳ quái sao? Vì cái gì chúng ta lại dễ dàng rơi vào phục kích thế nhưng cho đến hiện tại chúng ta vẫn không bị thương tổn một người nào”

“ . . .” Trương Yến không nói gì, liếc mắt nhìn Vu Độc. Cả hai đều cảm thấy không ổn.

38. Quyển 1 - Chương 38

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 38: Cuộc chiến Tịnh Châu (2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm: tunghanh

“Oanh ”, “Oanh ”, tiếng vó ngựa vang lên, đất trời rung chuyển dữ dội. Chỉ có đại đội kỵ binh mới có thể tạo ra uy thế như này. Trương Yến vừa quay đầu nhìn, chỉ thấy cây đại kỳ hai mặt màu đỏ như máu, mấy vạn kỵ binh đã xông đến. Ngựa chưa tới, giọng nói đã lên tiếng:

“Hô —— Trù —— Tuyền chết đi ”

Lại là tên khốn Hô Trù Tuyền này gây họa. Trương Yến nghiêng rằng nghiêng lợi, khó trách đối phương lại từ sau lưng Hô Trù Tuyền đánh tới. Trương Yến hắn cũng không nghĩ chính mình là người dẫn đối phương tới. Hơn nữa hắn cũng không biết rằng sau khi Bàng Bái giết Vu Phù La, hắn đặc biệt thích các đầu lĩnh dân tộc du mục phương bắc. Chính là tục ngữ nói giết rồi nghiện. Có ai không muốn làm anh hùng dân tộc không? Đây chính là sở thích sau khi Bàng Bái được hưởng thụ vô số lời tán dương đã nuôi dưỡng thành.

“Ngu ngốc” Công Tôn Chỉ bất mãn nói với Bàng Bái: “Người kêu lên không phải khiến cho hắn tử chiến sao?”

“Dù sao cũng phải giết, cũng không quan tâm giết bao nhiêu” Bằng Bái đúng là miệng “con vịt”, rất ngoan cố.

Đại quân kỵ binh còn cách Hắc Sơn quân hai dặm thì đột nhiên tách ra, không quan tâm đến binh nhiều hay ít, chia làm hai nhóm, một toán phóng tới chỗ quân kỵ binh của Hồ Trù Tuyền, một toán chạy đến sau trận của Trương Yến. Đại quân Trương Yến đều là bộ binh, chỉ có thể giương mắt nhìn người ta đến chốn sau lưng của mình. “Chuẩn bị giao chiến” hấn rất căng thẳng. Dịch nhân chiếm cứ ưu thế, chỉ cần thời điểm này tấn kích quân trận của hấn, mấy vạn đại quân của hấn tất thua không còn gì nghi ngờ. Không biết có thể có bao nhiêu người có thể trở về đến Tấn Dương. Thế nhưng sau khi đối phương dừng lại, Trương Yến thở phào một hơi, xem ra đối phương cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt. Bằng không, đối phương khí thế đang thịnh, hoàn toàn có thể đánh một trận tiêu diệt rất tuyệt.

“Các huynh đệ, giết” Hồ Trù Tuyền không muốn đợi. Rõ ràng đối phương đã rõ muốn cái mạng nhỏ của hấn, không thừa dịp khí thế của đối phương vừa mới hạ xuống, xông lên đánh mở đường thoát, hấn có thể coi như là đồ ngu ngốc. Vấn đề là kỵ binh quân Hứa Thành cũng đã lao về phía hấn.

“Bắn tên” mệnh lệnh vang lên. Trước trận Trương Yến, phía trước các binh sĩ ở hàng đầu đã bị một loạt mũi tên

“Trương đại soái, người tốt nhất không nên vọng động” Bằng Bái cất giọng nói: “Chúng ta cũng không muốn làm khó người. Trước tiên người hãy quan sát đi”

Trương Yến khê giật mình. Có kẻ nào nói như vậy trên chiến trường không? Thế nhưng hấn vốn ở hậu trận, nhưng bây giờ lại rơi vào tình cảnh ở trước trận đối mặt với quân địch. Chỉ cần đối phương khê động, chính hấn chỉ sợ cũng có thể đi trước một bước. Hơn nữa địch nhân uy hiếp cũng làm cho hấn đôi chút hoảng loạn, khoảng cách xa như vậy, tên nỏ của đối phương có thể chuẩn xác nhắm trước người binh lính của hấn. Nếu như khai chiến, tên bắn của địch nhân, hậu quả đáng sợ khiến cho hấn nghe lời, không dám nhúc nhích.

Mà Công Tôn Chỉ cũng sớm đã chỉ huy quân bản bộ đi ra ngoài nghênh đón, thẳng hướng tới chỗ quân kỵ binh Hung Nô của Hồ Trù Tuyền, mà hai nghìn kỵ binh vốn bị Hắc Sơn quân với Hung Nô binh bao vây quanh cũng đột phóng tới chỗ Hồ Trù Tuyền với kỵ binh của hấn.

“Tên khốn đáng chết, dám đoạt chiến công của ta” Bằng Bái thấy Công Tôn Chỉ gặp vận khí tốt, vượt lên trước một bước, hấn rơi vào đường cùng chỉ có thể ở lại lãnh binh chăm sóc Trương Yến.

“Trương Yến, chẳng lẽ người giương mắt nhìn mình hữu gặp nạn sao?” lúc này Vu Độc là người nôn nóng nhất. Hấn là một thành viên của Hắc sơn quân, nhưng người bị đuổi giết chính là thúc thúc của hấn. Hắc sơn quân cùng Hồ Trù Tuyền chính là minh hữu, thế mà Hắc Sơn quân mắt thấy đối phương nguy cấp cũng không tới cứu, hấn rất cảm hận Trương Yến.

“...” bây giờ Trương Yến rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan, cũng không biết nên trả lời Vu Độc như thế nào. Nhưng khi nghĩ tới cảnh hai người Vu Độc với Hồ Trù Tuyền một mực hợp mưu muốn cướp lấy quân quyền Hắc Sơn quân, nên Trương Yến không hề trả lời Vu Độc.

“Các huynh đệ của ta, cùng ta giết” Vu Độc dùng dũng lực xưng hùng ở trong Hắc sơn quân, thủ hạ cũng có một đám thuần phục. Khi nghe hấn kêu gọi, tất cả đi theo Vu Độc tiến về hướng hai đội kỵ binh đang hỗn chiến cùng một chỗ.

“Muốn chết” Công Tôn Chỉ hét lớn một tiếng, gạt ra những người ở trước mắt ra. Tay hấn một trường mâu, giục ngựa đánh tới hướng Vu Độc. Công Tôn Chỉ chỉ mong tiểu tử này không chạy trốn như Hồ Trù Tuyền. Đây là suy nghĩ lúc này của hấn.

“Hãy xem ai chết” Vu Độc vung đại đao trong tay. Hấn là đệ nhất dũng tướng Hắc sơn quân, cũng là viên tướng nổi danh toàn thiên hạ, sao hấn có thể để một người vô danh tiểu tử vào mắt.

“Keng” đao mâu va chạm vào nhau, lập tức hai cánh tay Vu Độc nhúc nhích, mà Công Tôn Chỉ vẫn còn sát chiêu. Hấn thừa dịp cơ hội hai ngựa giao nhau, chuôi trường mâu mãnh liệt được vọt tới người Vu Độc, “Bình” một tiếng vang nhỏ. “Đại khái là xương sườn đã gãy” Vu Độc còn không kịp nghĩ về điều khác, hấn đã bị Công Tôn Chỉ quay ngược lại, dùng trường mâu đâm xuyên qua yết hầu.

“Hừ không biết tự lượng sức mình” Công Tôn Chỉ lần thứ nhất chém giết Đại tướng, biểu hiện không tề, biểu lộ tuy rằng có đôi chút cao ngạo hơi, thế nhưng không ảnh hưởng toàn cục.

“Giết, báo thù cho tướng quân” Là một tướng quân đương nhiên cũng có mấy tay chân thân tín. Khi nhìn thấy Vu Độc vừa đối mặt đã bị giết chết, những người này cũng mặc kệ thực lực của đối phương quá mạnh mẽ, nhiệt huyết bốc lên cùng đánh về hướng Công Tôn Chỉ.

Nếu là Đại tướng bình thường, tự nhiên sẽ không đánh đi giết mấy tên lính quèn, nhưng Công Tôn Chỉ là ai? Hắn vừa mới từ một tiểu binh thăng lên tướng quân không bao lâu, làm sao hắn có kiểu suy nghĩ này, huống chi hắn đang rất hưng phấn.

“YAA.A.A.” Công Tôn Chỉ rống to một tiếng, vung trường mâu tấn công. “Phốc” lại một người bị hấn đâm xuyên qua người. Ngay sau đó, hắn cạy mạnh, mãnh liệt vung trường mâu nâng thân thể của đối phương lên, vung lên trên không. “Cạch” Công Tôn Chỉ lại rút bội đao, “Phập” một đao hai đoạn, người bị thương còn chưa có chết hẳn ở giữa không trung tuôn ra một dòng máu tươi, thậm chí còn không kịp kêu lên một tiếng đau đớn, cứ như vậy đi gặp Diêm Vương.

Như vậy vẫn chưa xong, Công Tôn Chỉ mãnh liệt ném bội đao đi, hai tay vung trường mâu ra sức quét, bảy tên kỵ binh Hung Nô vừa mới tiếp cận hắn bị hấn cứng rần quét ngã xuống ngựa, bảy.

“Con mẹ nó, sao bình thường không cảm thấy tiểu tử này hung ác như vậy” Bàn Bại nhìn Công Tôn Chỉ mà thèm, nhưng chính bản thân hắn không đủ vũ lực, xem ra không thể khoe khoang.

Hô Trù Tuyền nhìn thấy lo sợ vỡ mặt. Hắn chỉ một mực nghĩ cách có thể đào tẩu. Vừa rồi khi kỵ binh đối phương vừa xuất hiện, lập tức hắn hiểu sự tình không hay, mà rất hiển nhiên Trương Yến có ý định làm ngơ. Hắn chỉ có bảy ngàn người, sao có thể đối phó được hơn vạn kỵ binh của đối phương. Hô Trù Tuyền nhìn thấy Đại tướng đối phương chỉ dùng một kích đã giết chết cháu của mình, điều hắn muốn không phải là báo thù. Chuyện báo thù cứ để sau hãy nói. Nếu như đánh không lại, đầu hàng. Thế nhưng đối phương không để hắn đầu hàng, cũng chỉ có thể chạy.

Hắn nghĩ tới đây, thấy không có người chú ý tới mình, kêu thân tín ở bên cạnh, vung trộm chạy ra ngoài khu vực chiến trường.

Trương Yến cũng nhìn thấy một màn này. Hắn cũng là cực kỳ chấn động trong lòng. Vu Độc có bao nhiêu cân lượng hắn hiểu rất rõ ràng. Nhớ năm đó hắn đánh cướp Ký Châu, đệ nhất mãnh tướng Ký Châu là Phan Phụng cũng chỉ có thể đánh ngang tay với Vu Độc mà thôi. Lúc này ngược lại, Vu Độc vừa đối mặt đối phương đã bị người giết. Đối thủ của Vu Độc chỉ là hạng người vô danh. Nghe nói dưới trướng Hứa Thành có Vương Việt được xưng đệ nhất thiên hạ, Dương nhị dụng binh mãnh mẽ thắng Tôn Kiên, cung nỗ thủ Từ Hoảng tới mức xuất thần nhập hóa, lực lượng vô cùng lớn, Hồng Phong võ nghệ cao cường, Lệ công giết người đoạt mệnh, hung hãn không sợ chết, cùng với người trước mặt mình chạy nhanh như gió táp, tiên phong kỵ binh Bàn Bại. Xem ra chính mình lúc này đã trêu chọc vào quả đấm thép mất rồi. Nghĩ tới đây, Trương Yến dập tắt ý định thừa cơ thu binh quay về thành Tấn Dương. Nếu như hắn làm vậy chỉ khiến cho kỵ binh của Bàn Bại đuổi theo chém giết mà thôi, mà hắn muốn đánh lên, cận chiến với kỵ binh, tuyệt đối không có khả năng. Khoảng cách này đủ để khiến đối phương kịp phản ứng. Huống chi người ta tất cả đều là quân chính quy, chiến lực được xưng là đệ nhất thiên hạ. Thủ hạ của hắn về điểm này căn bản không đáng so sánh với đối phương. Suy nghĩ này của Trương Yến cũng làm cho công tác chuẩn bị của đám người Hà Thông không thể phát huy tác dụng. Thế nhưng như vậy cũng tốt.

“Công Tôn tử” Bàn Bại thừa cơ chiếm tiện nghi của Công Tôn Chỉ: “Hô Trù Tuyền muốn chạy, người cần phải bắt cho được hắn, ta muốn đích thân giết hắn”

“Chạy đâu?” nghe Bàn Bại nhắc nhở, Công Tôn Chỉ không kịp tức giận với hắn, vội vàng giục ngựa đuổi theo Hô Trù Tuyền.

“Ngăn hắn lại” Hô Trù Tuyền gấp gáp ra lệnh cho thủ hạ, chính hắn lại ra roi thúc ngựa, bỏ chạy ra phía ngoài vòng vây. Thân tín của hắn lập tức phân ra một nhóm người. Tuy rằng chỉ có thể là mất mạng, thực sự thành công ngăn trở Công Tôn Chỉ cũng có thể khiến Hô Trù Tuyền cảm thấy may mắn, hắn không dám ở lâu, giục ngựa chạy như điên, chạy về hướng mà hắn đã tới từ nơi đó.

“Ha ha, ai vậy? Đường này không thông” lại một đại kỳ chữ “Bàng”, ngay lập tức ngăn ở trên đường đi của Hô Trù Tuyền. Một Đại Hán mặt tím, râu quai nón, đang vuốt ve đại đao trong tay mình mà phía sau hắn là mấy ngàn kỵ binh.

“Còn nữa sao?” trong lòng Hô Trù Tuyền hận Hứa Thành tới cực điểm. Không có việc gì mà Hứa Thành lại phái nhiều kỵ binh như này đến làm gì? Hắn thừa tiền rồi sao?

Nhưng nghĩ thì nghĩ, bị gây khó dễ, cũng chỉ còn cách đi đường vòng. Hô Trù Tuyền quyết định thật nhanh, thúc ngựa chuyển hướng, mặc kệ đối phương đã lao đến, ỷ vào ngựa của mình chạy nhanh, chỉ để ý một người sức lực chạy về phía trước.

Mà thân tín của hắn cũng tận trung cương vị công tác, cũng mặc kệ thực lực địch ta chênh lệch cách xa, lập tức phân người ra, nghênh đón, chỉ cầu ngăn cản địch nhân một lát.

“Tốt” Đại Hán trả lời một tiếng, đại đao trong tay nghiêm túc, quét ngang. Một tia sét đánh hiện ra. Sau khi ánh sáng xuất hiện, chỉ thấy năm tên kỵ binh Hung Nô xông lại đã bị chặn ngang thành mười khúc.

“Công Tôn Chỉ, một mâu quét ngã bảy kỵ binh, Bàng Lệnh Minh đơn đao chặt ngũ Hô” ngay sau người Tịnh Châu nhắc tới trận chiến này, ai ai cũng nói một câu như vậy. Thần uy của Công Tôn Chỉ cùng Bàng Đức vào lúc này đã một mực trù lên trong lòng Hắc sơn quân.

“Bàng tướng quân” Trương Yến hoàn toàn không để ý tình thế, tự mình cưỡi ngựa chạy tới, khiến cho Bàng Bái vô cùng kinh ngạc. Trương Yến này cũng thật to gan, nhưng hắn cũng không thể không bội phục trong lòng. Trương Yến này xem thời cơ rất nhanh, vào lúc này lôi kéo tình cảm, có thể dễ dàng hơn nhiều so với sau khi đầu hàng.

“Hai vị tướng quân là người phương nào, có thể cho Trương mỗ được biết không?” Trương Yến bày tỏ thái độ thành khẩn, hắn thật là muốn biết hai người này, một tay làm suy sụp sĩ khí bên mình là ai.

“Có thể là người nào? Gã hơi xấu kia gọi là Bàng Đức. Gã có xu hướng tiểu bạch kiếm gọi là Công Tôn Chỉ” Bàng Bái làm như rất bất mãn với hai đồng bạn đoạt mất danh tiếng của mình, hắn biểu hiện thái độ ngay tại chỗ này.

“Ài” Trương Yến yên lặng, có người như này sao?

“Ha ha ha. Đao tốt, thật sự là đao tốt, ha ha ha” Bàng Đức một đao đánh gục năm người, hắn cũng không vội đuổi theo Hô Trù Tuyền, ngược lại hắn cầm đại đao trong tay cười ha hả không thôi.

“Lệnh Minh, người cười cái gì?” Công Tôn Chỉ đột phá chặn đường, đuổi theo, nhưng ngựa của Hô Trù Tuyền chính là ngựa hay ngàn dặm mới tìm được. Lúc này nó đã chạy xa, không đuổi kịp nữa. “Sao người lại thả cho Hô Trù Tuyền chạy?”

“Hô Trù Tuyền hắn không chạy được, xem ta” Bàng Đức vung tay lên, sau lưng hắn lập tức có ba con chiến mã chạy lên trước, lập tức kỵ sĩ giương cung nỏ trong tay, mũi tên dài nhanh như điện bắn về phía Hô Trù Tuyền. Mỗi tướng quân dưới trướng Hứa Thành, cũng không thiếu tay bắn tia.

Đáng tiếc, lần này tập kích không thành công. Ba mũi tên đều cắm ở trên người Hô Trù Tuyền, nhưng hắn vẫn không rời xuống ngựa, cũng không biết là sống hay chết, bị ngựa mang theo chạy ra xa.

“Đã xong, hãy cứ chơi đao của người” Công Tôn Chỉ thấy tấn công thất bại, không thể bắt được Hô Trù Tuyền, tức giận trong lòng, cũng không hề quan tâm tới Bàng Đức, hắn lập tức quay trở về quân của mình. Lúc này kỵ binh do Hô Trù Tuyền mang đến cơ bản đã bị thu thập sạch sẽ. Hắn, một Đại tướng cũng không cần đi tranh công lao với thủ hạ.

“Không biết Trương tướng quân cảm thấy thế nào về quân đội của chúng ta?” Hà Thông thấy đại cục đã định, cũng không tiếp tục trốn ở một bên nữa. Hắn đi tới nói chuyện với Trương Yến.

“Các hạ là. . . ?” Trương Yến không biết hắn, thầm nghĩ người trông giống như một tiểu lão đầu này là ai?

“Ah, vị này chính là Hà Thông Hà Quảng Lợi tiên sinh. Chúa công chúng ta tự mình bổ nhiệm làm quân sư Trung lang tướng” Bàng Bái thấy Trương Yến có nghi vấn, bèn trả lời.

“Nguyên lai là Hà Tướng quân” Trương Yến vái lạy. Hắn chưa từng nghe qua nói về người nào là Hà Thông Hà Quảng Lợi. Hắn chỉ cho rằng Hà Thông chỉ là một thủ hạ bình thường của Hứa Thành.

“Hà tiên sinh” Công Tôn Chỉ với Bàn Đức chạy tới, nhìn thấy Hà Thông, vội vàng chào.

“Hà Tướng quân có cái gì. . .” Trương Yến muốn hỏi xem Hà Thông có gì đặc biệt hơn người mà có thể khiến cho hai vị mãnh tướng cung kính với mình, nhưng lời nói của hắn vừa mới thốt ra một nửa hắn lập tức kịp phản ứng, vội vàng dừng lại.

“Mặt tướng không thể bắt Hồ Trù Tuyền, kính xin tiên sinh thứ lỗi” Bàn Đức với Công Tôn Chỉ nhìn Hà Thông thỉnh tội nói.

“Không sao, không sao. Hơn nữa, ta cũng không phải tướng lãnh, nhị vị tướng quân không cần thỉnh tội với ta” Hà Thông nói. Thế nhưng trong lòng hắn ngược lại cảm thấy rất vừa lòng.

“Vừa rồi thất lễ còn dám hỏi Hà tiên sinh. . .” Trương Yến ở một bên hỏi. Lúc này tuy rằng hắn không biết Hà Thông có gì đặc biệt hơn người, nhưng hắn hiểu rõ người trông giống tiểu lão đầu này chính là một nhân vật.

“Ha ha, Hà Thông chỉ là một người bình thường mà thôi, có thể có bản lĩnh gì. Chẳng qua là đi theo chúa công sớm một chút mà thôi” Hà Thông khiêm tốn nói.

“Trương tướng quân chớ để cho thằng cha này lừa gạt nhưng hắn là một viên mãnh tướng có lực sát thương lớn nhất dưới trướng chúa công” Bàn Bái đi theo Hứa Thành lâu nhất, cũng rất hiểu Hà Thông, cũng không tràn đầy kính sợ Hà Thông giống như những người khác.

“Xin chỉ giáo” rất rõ ràng Trương Yến không hiểu rõ đạo lý. Hắn hoàn toàn bỏ qua năm vạn đại quân của mình đang ở chỗ này.

“Hà tiên sinh chính là người một tay chỉ huy di chuyển lưu dân Duyện Châu, Dự Châu, Ký Châu, Thanh Châu ” Bàn Đức ở một bên đáp.

“A...” Trương Yến ngây người, hắn không thể ngờ người ở trước mặt mình lại là một Mãnh Nhân.

.....

Hứa Xương, phủ Tào Tháo

“Chúa công, mặc dù làn sóng di chuyển lưu dân đã ngừng, số dân trong tay chúng ta có thể sử dụng được vẫn không nhiều lắm, cho dù đồn điền cũng không có bao nhiêu” Thương Từ gần đây đã tới nương nhờ Tào Tháo nói, hắn là Truân điền hiệu úy do Tào Tháo bổ nhiệm.

“Ai, không ngờ Hứa Thành độc ác như thế, hắn lại lấy đi hầu hết dân chúng tất cả châu phụ cận, ta cũng không thể lấy đâu ra người ” Tào Tháo cũng rất khổ sở.

“Chúa công, thuộc hạ có một kế, có thể làm cho chúa công đã tăng binh mã, lại được dân chúng” Trình Dục vừa tới, tự nhiên cũng muốn tặng ít đồ làm lễ gặp mặt.

“Trọng Đức, đã có kế hay, còn không mau nói” Tuân Du ở một bên thúc giục. Bọn họ đều vì chuyện này mà rất phiền lòng. Không có người, chỉ cần Hứa Thành phân ra một đại quân, bọn họ dù có cố gắng lớn hơn nữa cũng thành công cốc.

“Mọi người mời xem” Trình Dục chỉ tay vào bản đồ bày ở trên án, nói: “Hứa Thành dùng kế rút củi dưới đáy nồi, dụ dân chúng của ta, nhưng dù sao thời gian cấp bách, hắn có thể dẫn đi đại bộ phận lưu dân bốn châu Duyện, Ký, Thanh, Dự, đủ thấy bản lĩnh của hắn, nhưng mà ngoại trừ bốn châu này, Từ Châu, Dương Châu, Kinh Châu, ba vùng này không bị thiệt hại lớn. . .”

“Nhưng vùng đất ba châu này đều có người chiếm giữ. Thực lực quân ta lại không tốt, làm sao có thể có được dân chúng ba châu này?” Vu Cầm hỏi. Điều hắn quan tâm nhất chính là làm sao có thể có được rất nhiều binh mã.

“Văn Tắc tướng quân đừng vội” Trình Dục nói, “Mọi người đừng quên, người mà Hứa Thành dẫn đi là lưu dân ”

“Lưu dân?” Có gì không đúng sao?

“Đúng vậy, đúng là lưu dân, ” Trình Dục cao giọng, nói tiếp: “Lúc này, hai người Viên Di vốn là Thái thú Sơn Dương, Viên Thuật, Thái thú Nam Dương đã lần lượt được Đồng Trác trao tặng chức Thái thú Thọ Xuân với Thứ sử Dương Châu, mà Thọ Xuân thì nằm dưới sự quản hạt của Dương Châu, người ở đây miệng đông đúc, sản vật phì nhiêu. Lúc này hai người này cũng vì vùng đất này mà tranh đấu không ngớt, đến nỗi dân chúng Dương Châu chạy đi ra ngoài rất nhiều. Đại bộ phận dân chúng đều đi về hướng hai châu Kinh Từ. Kinh Châu Lưu Biểu với hào tộc trong châu, sợ lưu dân gây rối, từ chối không tiếp nạp. Từ Châu Đào Khiêm, cũng chỉ có thể tiếp thu một chút. Những người còn lại, đại bộ phận dừng lại ở biên cảnh hai châu, chỉ cần chúa công xuất binh Dự Châu, đưa đưa dân chúng về là có thể có trăm vạn dân chúng”

“Hay” Tào Tháo vỗ đùi, hưng phấn kêu lên một tiếng rồi đứng dậy. Mọi người tại đây cũng đều là quét qua âm ly, bọn chúng một mực ở làm Hứa Thành di chuyển kế sách mà tổn thương thấu đầu óc, lúc này vừa vụn rất tốt, rốt cục có người có thể dùng

“Chậm đã” Tư Mã Lãng, chính là anh trai của Tư Mã Bá Đạt, Tư Mã Ý: “Đưa dân chúng tới, đầu tiên cần phải có đầy đủ ăn lương thực. Nếu không có, sợ là trước tiên chúng ta sẽ trở thành đối tượng công kích của những thứ này lưu dân này. Hơn nữa, Thứ sử Dự Châu Khổng Do, cũng sẽ không tùy ý để cho chúng ta làm việc bên trong vùng đất của hắn”

“Ai nha, vậy phải làm sao bây giờ?” Hạ Hầu Uyên nói.

Tất cả mọi người nhìn phía Trình Dục, thấy hắn cũng cau mày, xem ra Trình Dục cũng chưa nghĩ ra, đang tìm biện pháp.

“Trước tiên cứ mặc kệ những thứ này, chúng ta tới đưa người về trước. Hơn nữa, không có người, tất cả những thứ khác đều là hư không” Tào Tháo gõ nhịp nói: “Về phần Khổng Do, hắn là một kẻ nhất gan. Khi trước ở Hồ Lao quan hắn đã bị đại quân Hứa Thành dọa bể mật, chúng ta chỉ cần bày tỏ nguyện vọng vì muốn ngăn cản Hứa Thành, hắn sẽ đồng ý. Hơn nữa, chúng ta giúp hắn giải quyết lưu dân, hắn còn phải cảm tạ ta nữa”

“Đã có” Tuân Du chợt nói.

“Công Đạt mau nói” lúc này đến phiên Trình Dục thúc giục hắn.

“Chúa công, chúng ta có thể mượn lương thực” Tuân Du chậm rãi nói.

“Công Đạt, người nói rõ ràng hơn một chút” Tào Tháo cầm thù đến tận xương tuỷ đối với thói quen của đám này kẻ sĩ này, nhưng hắn cũng không có cách nào khác.

“Ký Châu Hàn Phúc bị Hứa Thành gây hại ít nhất, mà trong các chư hầu, cũng chỉ có Ký Châu không bởi vì thảo phạt Đồng Trác mà chậm trễ cày bừa vụ xuân, sản xuất lương thực, lương thực dự trữ sung túc. Lúc này, Dương nhị đại phá Trương Dương, với tính cách của Hàn Phúc, tất nhiên hắn sẽ cực kỳ khiếp đảm. Chỉ cần ở thời điểm này chúng ta bày tỏ một chút, sẽ có thể mượn được một bộ phận lương thảo, chỉ cần sử dụng tiết kiệm, có thể chèo chống một hồi ”

“Diệu kế, diệu kế” Tào Tháo vui mừng nói: “Đây là thật sự ông trời trao Công Đạt với Trọng Đức cho ta, để cho ta thoát khỏi khốn cảnh này”

“Chúc mừng chúa công, chỉ là vừa rồi chủ ý của Trọng Đức còn không quá toàn diện” Hí Chí Tài ở một bên nói.

“Tiên sinh mời nói ”

“Chư vị, cũng biết tuy Hứa Thành dẫn đi rất nhiều lưu dân của bốn châu, nhưng có một loại người hắn không dẫn đi” Hí Chí Tài từ gợi ý của Trình Dục, nói.

“Người nào?” Mọi người vội hỏi. Hiện không có gì có thể khiến bọn họ hưng phấn hơn so với việc đạt được nhân khẩu.

“Các thế lực khản vàng lớn ”

“Khản vàng?”

“Đúng vậy, lúc này ở bốn xung quanh chúng ta, có ba thế lực khấn vàng, hơn nửa phần lớn ở Thanh Châu” Hí Chí Tài nói: “Đầu tiên, chính là quân Khấn vàng Bạch Nhiêu, nhân số nhiều nhất, tổng nhân số có chừng ba mươi vạn người. Tiếp theo, quân của Quân Hối, có hơn hai mươi vạn người, nhưng sức chiến đấu mạnh nhất. Cuối cùng chính là Từ Châu Lang gia khấn vàng Tang Bá, quân bản bộ cũng có hơn hai mươi vạn người, nhưng trên danh nghĩa đã về thuộc Đào Khiêm, không thể thảo phạt. Chỉ cần chúa công đánh bại, hàng phục Bạch Nhiêu, quân bản bộ của Quân Hối, nhất định sẽ có rất nhiều binh mã, Thanh Châu nhiều tráng sĩ, được triều đình đặt ngang hàng cùng Tây Lương, Tịnh Châu, U Châu, Tứ đại Cường Binh. Hơn nữa những người này đều đã thành thói quen giết chóc ở sa trường, một khi huấn luyện, có thể trở thành tinh binh. Khi đó, đã có tinh binh, lại chiếm lĩnh Thanh Châu, chúa công có lực lượng tranh giành cùng đám người Hứa Thành”

39. Quyển 1 - Chương 39

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 39: Nhận người

Nguồn: Vipvanda

Share by:

Trương Tế nhìn đại quân vào thành, cuối cùng tâm trạng hắn cũng yên tâm đôi chút. Những ngày này hắn chỉ sợ Hứa Thành lại đến tấn công hắn. Tuy rằng trong tay hắn có năm vạn đại quân, nhưng hắn thật sự không nắm chắc có thể thủ thành này. Đồng Trắc phái Lý Túc mang đến ba vạn đại quân, tuy không nhiều, tổng cộng có thể dâng lên cho người ta an tâm không ít. Chỉ cần sử dụng thoả đáng, hắn không tin không thể giáng cho Hứa Thành một đòn.

“Ha ha, Trương tướng quân, đã lâu không gặp” Lý Túc từ rất xa đã làm động tác mời.

“Lý tướng quân từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ” Trương Tế trả lễ. Tuy rằng Lý Túc có địa vị thấp hơn hắn thấp, thế nhưng người ta mang binh đến giúp mình, mình cũng nên khách khí một chút

“Trương tướng quân chịu trách nhiệm trước thừa tướng, thủ vệ Hoảng Nông, càng vất vả công lao càng lớn, còn tự ra nghênh đón Lý Túc, tại hạ thật sự không dám nhận”

“Lý tướng quân quá khách khí, ngài mang binh đến đây giúp ta, ta há không ra nghênh đón sao?” Trương Tế nói.

“Mang binh giúp tướng quân?” Lý Túc mơ hồ: “Ta phụng mệnh thừa tướng trợ giúp Hứa Thành tướng quân tấn công Tịnh Châu mà ”

“Cái gì?” Trương Tế kinh hãi.

“Có cái gì không đúng sao?” Biểu lộ của Trương Tế khiến cho Lý Túc có chút giật mình, hắn cẩn thận hỏi.

“Chẳng lẽ thừa tướng không nhận được tin tức cấp báo của ta sao?” biểu hiện của Trương Tế rất nôn nóng: “Hứa Thành phái người phục kích ta, đánh tan năm vạn binh mã của ta. Chẳng lẽ thừa tướng không biết những điều này sao?”

“Ai có chuyện gì sao?” vẻ mặt của Lý Túc biểu hiện “Thì ra là thế”: “Trương tướng quân hà tất phải như thế, cho dù không thỉnh công thành công, cũng không cần như thế ”

“Cái gì mà thỉnh công? Ta thất thủ năm vạn đại quân, nào dám đi thỉnh công lao gì” Trương Tế nói. Hắn thật sự hồ đồ mất rồi, bị người đánh, ngược lại còn có công lao.

“Ha ha, tướng quân cũng không cần phải giả bộ đâu ” Lý Túc một bộ ta biết ngay biểu lộ, “Ta và ngài đều biết rõ trong lòng. Lần này lại để cho Hứa Thành lập một đại công, tất cả mọi người đều không vui, nhưng nói gì đi nữa mọi người cũng đều đã chiếm được chỗ tốt, cũng không cần phải so đo như vậy mà”

“Hắn lại lập được công, công lao gì?” Trương Tế cảm giác mình khả năng vừa muốn xui xẻo

“Tướng quân hà tất giả bộ hồ đồ” Lý Túc tới gần hắn, nhỏ giọng nói: “Hứa Bá Công bí mật dâng lên thừa tướng ngọc tỷ truyền quốc để thể hiện lòng trung thành, tất cả mọi người đã biết việc này rồi. Tướng quân muốn đoạt công lao này của hắn, không thể thành công, cũng không xong. Thừa tướng cũng không trách tướng quân. Thế nhưng thừa tướng cũng bảo ta nói cho Trương tướng quân biết về sau tướng quân phải quan hệ tốt với Hứa tướng quân, không nên lại tranh đấu với nhau, dù sao tất cả mọi người đều là người một nhà”

“...” Trương Tế không nói chuyện. Ngọc tỷ truyền quốc bị Hứa Thành dâng cho Đổng Trác. Bản thân mình bị người ta dụ ra đánh cho một trận chiến, trở thành ý đồ tranh công. Gã khốn Hứa Thành này thật sự biết tính toán, một ngọc tỷ nho nhỏ lập tức có thể đổi lấy ba vạn đại quân của Đổng Trác, mà cũng còn chưa tính đến năm vạn người của mình đầu hàng hắn. Nghĩ tới đây, Trương Tế nắm tóc, hần hận, nhưng làm sao bây giờ? Đánh tiếp, khẳng định đánh không lại, cho dù giữ lại ba vạn người này, chỉ cần Hứa Thành phái người cáo trạng với Đổng Trác, chính mình phải ngoan ngoãn mang người đến chỗ của hắn, không chiếm được chút lợi ích thực tế, ngược lại còn khắc sâu cừu hận với Hứa Thành. Với địa vị lúc này của hắn ở trong lòng Đổng Trác, chính mình nhất định sẽ chịu không nổi.

Lý Túc cũng mặc kệ Trương Tế đứng đó mà sốt ruột. Nhiệm vụ của hắn rất đơn giản, mang binh đưa đến Lạc Dương, giao cho Hứa Thành thì xong. Những thứ khác chỉ dựa ý thích của hắn. Hắn thích làm gì thì sẽ làm như vậy. Hắn cũng không muốn lại quay về Trường An, hắn là Hồ Bí trung lang tướng, nghe thì thật lợi hại, nhưng chẳng qua có tiếng mà không có quyền. Ở Trường An hắn cũng không là gì cả, nhưng hiện tại đi ra ngoài, hắn chính là khâm sai, sứ giả của Thiên tử, Hứa Thành cũng phải đối xử tử tế với hắn.

“Trương hiệu úy, người mang các tướng sĩ vào thành, nghỉ ngơi một đêm. Ngày mai chúng ta tiến về Lạc Dương. Nghe nói Hứa Thành tấn công Tịnh Châu rất gấp, chúng ta cũng không nên trễ nải thời gian, Hứa Thành này có tiếng quân pháp bất dung tình” Lý Túc nói với một viên quan tướng sau lưng.

“Tuân mệnh” người nọ lên tiếng.

“Lý tướng quân, tướng quân không thể cứ như vậy mà mang binh đi” Trương Tế ở một bên nói. Lúc này hai mắt hắn đỏ bừng. Đáng vẻ nhìn qua căn bản gấp như lửa cháy trên đầu.

“Không mang đi, vậy sẽ làm trái với quân mệnh thừa tướng. Hơn nữa ta và ngài cộng sự cùng Hứa Thành mấy năm, cũng biết từ trước đến nay hắn quân pháp nghiêm khắc. Nhớ ngày đó hắn bắt đầu nắm giữ một lũy, trong vòng một ngày giết liên tiếp bảy mươi ba tên lính trái lệnh. Hiện tại thân binh bên người thừa tướng nghe tên của hắn còn nhẹn không được mà run rẩy. Nếu ta không thể mau chóng mang binh mã đến, nếu hắn tìm ta tính sổ, ta cũng không dám” Lý Túc nói.

“Nhưng hắn căn bản chính là mưu đồ làm loạn” Trương Tế rống to. Hiện tại hắn nói cái gì chỉ sợ cũng đều vô dụng, ai kêu một ngọc tỷ truyền quốc đáng giá như vậy.

“Trương tướng quân, chúng ta phụng lệnh thừa tướng làm việc. Nếu ngài có bất mãn gì, hãy trực tiếp đi tìm thừa tướng” Trương hiệu úy ở một bên nói.

“Người là ai? Dám nói chuyện với ta như vậy” Trương Tế rốt cuộc tìm được một người có thể nổi giận.

“Mặt tướng Trương Liêu, Trương Văn Viễn, phụng quân lệnh Ôn Hầu hiệp trợ Lý tướng quân. Hy vọng tướng quân tự trọng, không nên xử trí theo cảm tính” Trương Liêu lạnh lùng nói.

“Tốt rồi tốt rồi” Lý Túc ở một bên khuyên giải: “Trương hiệu úy là người Ôn Hầu phái cùng Hứa Thành bình định Tịnh Châu, hắn vốn là thủ hạ dưới trướng Đinh Nguyên, tương đối quen thuộc tình thế Tịnh Châu, vừa vặn có thể trợ giúp Hứa Thành một tay. Trương tướng quân hãy nể mặt Ôn Hầu cũng đừng trách tội hắn”

“Đừng tưởng rằng người là thủ hạ của Lã Bố thì có thể làm càn, hừ” Trương Tế vừa nghiêng đầu, quay người đi nghĩ biện pháp.

“Lý tướng quân, ty chức thấy chúng ta cũng không cần nghỉ ngơi. Trương Tế có cừu oán cùng Hứa tướng quân. Nếu như hắn cố ý trì trệ hành động của quân ta, làm trễ nải việc quân cơ, quân pháp của Hứa tướng quân cũng không dễ chịu, ty chức từng ở trong doanh Hứa tướng quân nên biết người nào không nghe quân

lệnh tất phải chém” Trương Liêu nhỏ giọng nói với Lý Túc nói. Ấn tượng của hắn với Hứa Thành coi như không tệ, cũng có chút giao tình với các tướng dưới trướng Hứa Thành. Lúc này những tiểu tử kia cả ngày đi theo nhóm bọn mình lãnh giáo cũng đã dương danh lập công, ngược lại những người bọn hắn vẫn còn không có danh tiếng. Cao Thuần thì còn khá hơn, ngược lại đám người Tào Tính đã sớm không chịu nổi. Lần này Hứa Thành thừa dịp tặng ngọc tỷ truyền quốc, thỉnh cầu Lã Bố cho hắn sử dụng một vài viên tướng quân Tịnh Châu, giúp đỡ bình định Tịnh Châu. Hơn nữa Đồng Trác ra chỉ lệnh, cho dù Lã Bố không muốn cũng phải phái người đến. Thủ hạ của Lã Bố nhiều người không muốn đánh trận chiến này nên mọi người bắt đầu đùn đẩy. Cuối cùng, bởi vì Trương Liêu vốn cũng không phải là bộ hạ của Lã Bố, hơn nữa thân phận lại thấp nhất, bị phái đi ra ngoài. Trương Liêu thì sao? Hắn vừa vặn có cơ hội đi ra khỏi cái cũi, nhưng Trương Tế ở nơi này lại khẳng khái bắt hòa cùng Hứa Thành. Trương Liêu hắn cũng không muốn cơ hội thật vất vả mới đợi đến lúc lại mất đi chỉ vì Trương Tế này nên mới nêu ý kiến với Lý Túc.

“Ừ được, phân phó toàn quân, không nên kinh động Trương Tế. Chúng ta lập tức lên đường” Lý Túc cũng biết nếu như bản thân mình ở tại chỗ này, bất kỳ điều gì cũng có thể xảy ra. Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, thủ hạ dưới trướng Đồng Trác không kẻ nào mà không to gan lớn mật. Nếu muốn nói Trương Tế sẽ dùng sức mạnh, hắn hoàn toàn không hoài nghi.

Kết quả khi Trương Tế trở lại trong phủ suy nghĩ tìm biện pháp, Lý Túc với Trương Liêu lập tức mang theo người rời đi. Đợi đến lúc Trương Tế quyết định dùng biện pháp mạnh mẽ giữ bọn họ ở lại. Hai người Lý Túc đã sớm dẫn binh chạy xa, khiến cho sau đó Trương Tế cảm thấy hối hận, cuống quýt.

“Hà tiên sinh có thể nói cho biết xem rốt cuộc làm thế nào mà kỵ binh của các người tới đây. Rõ ràng chúng ta tìm kiếm các vị, biết được lần này các vị cũng có không phải ra đại quân kỵ binh. Hơn nữa, các người xuất hiện cũng quá nhanh” Sau khi cùng quay trở lại Tấn Dương, Trương Yển muốn Hà Thông giải đáp nghi vấn của mình.

“Trương tướng quân không cần khách khí, những người quen biết gọi ta là lão Hà. Chúa công cũng gọi như vậy. Trương tướng quân cũng gọi ta là lão Hà là được. Trước kia chẳng qua ta chỉ là một nô tài hầu hạ người khác, không quen nghe người ta cung kính gọi mình” Hà Thông nói.

“Không dám ” Trương Yển nói, hắn thật sự không dám. Bây giờ hắn là hàng tướng, chính vì hắn đầu hàng nhanh, mới có thể đứng ở chỗ này. Nếu lại không biết tốt xấu, có thể không có kết quả tốt. Bây giờ trong thành Tấn Dương, binh lính thủ thành tất cả đều là Ti châu binh.

“Kỳ thật nói ra thì cũng đơn giản. Phía bắc Tịnh Châu, Hồ tộc hung hăng ngang ngược. Chúa công mệnh lệnh cho ta trước tiên tìm kiếm căn cơ của những bộ lạc nhỏ, để ngày sau khi giao đấu với đại quân phương bắc có thể thu dùng cho mình. Đúng lúc người của ta phát hiện tung tích Hồ Trù Tuyền, mới vội vàng thông tri cho các vị tướng quân” Hà Thông giải thích.

“Điều này còn không kết thúc” Bàng Bái ở một bên nói tiếp: “Kỳ thật, chúa công đã sớm phái ra kỵ binh. Chúa công vốn muốn gây chiến ở Tịnh Châu, cho nên người yêu cầu chúng ta tập kích, thừa dịp Trương Yển tướng quân không kịp phản ứng, một lần hành động đánh chiếm Tấn Dương. Vốn chúng ta định chọn người dẫn dụ tướng quân, cũng không muốn dẫn dụ Hồ Trù Tuyền. Thế nhưng cuối cùng vẫn còn khiến cho hắn trốn thoát” nói xong, hắn dùng ánh mắt u oán nhìn Công Tôn Chỉ.

“Nhìn ta làm gì. Đó là sai lầm của Bàng Đức” Tuy Công Tôn Chỉ bất mãn, nhưng hắn cũng không tiện biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể ở một bên uống rượu giải sầu.

“Đúng vậy, tuy rằng không biết Hồ Trù Tuyền sống hay chết, nhưng người Hồ phương bắc tựa như Sói, cực kỳ nhớ hận thù. Nếu như hắn còn sống, nhất định sẽ nghĩ hết biện pháp đối phó với chúng ta” Bàng Đức cũng đôi chút tự trách mình lúc ấy quá vô lễ. Ai biết Hồ Trù Tuyền sẽ được ngựa mang đi? Hơn nữa ngựa này cũng không tệ, không thể bắt lấy, thật sự là rất đáng tiếc.

“Kỳ thật điều này cũng không có gì. Coi như là không có Hồ Trù Tuyền, chúa công cũng sẽ đánh một trận cùng các bộ tộc thảo nguyên phương bắc. Nếu không ngày sau chúa công chinh chiến Trung Nguyên, còn phải đề phòng sau lưng. Đây cũng không phải là tác phong của chúa công. Lúc này đây, chúng ta còn có thêm Trương Yển tướng quân gia nhập liên minh, thực lực tăng mạnh, thật sự rất đáng mừng. Nào, trước tiên chúng ta cạn một chén vì Trương Yển tướng quân ” Hà Thông rất hiểu rõ lúc nào thì cần nói điều gì. Y cũng không muốn lạnh nhạt với Trương Yển. Nói gì đi nữa một người có thể tung hoành phương bắc cũng

phải có bản lãnh của mình. Dưới trướng chúa công hiện tại văn nhân võ tướng đều cực thiếu, lôi kéo thêm người, tuyệt đối không sai.

“Không dám, không dám” Trương Yến vẫn rất chột dạ. Không biết vì sao, hắn cảm thấy vị Hà Thông Hà Quảng Lợi trước mặt này khiến cho người ta có một cảm giác rất sợ hãi. Kỳ thật cũng không chỉ có hắn, khi Hứa Thành vừa với gặp mặt Hà Thông cũng đôi chút sợ hãi. Ngẫm lại, Hà Thông là người nào. Lúc đó y là đầu lĩnh lưu manh lớn nhất cả nước. Nói trắng ra Hà Thông tương đương với thủ lĩnh Mafia Italy, tổ trưởng Sơn Khẩu tổ Nhật Bản, hoặc là người lãnh đạo Hamas Palestine, hay là một nhân vật giống như Bin Laden thời này. Trương Yến vốn xuất thân không tốt lắm, không có đủ bản năng để chống lại Hà Thông, chẳng qua chột dạ đã là không tệ lắm.

“Ah, thiếu chút nữa quên mất, vừa tới đây, quân lệnh của chúa công” Bàn Đức lấy từ trong lồng ngực ra một phong thư, giao cho Hà Thông.

“Ừ” Hà Thông đọc thư rồi ngẩng đầu lên, nói: “Trương Yến tướng quân, chúa công nói nếu như tướng quân quy hàng, mệnh lệnh cho tướng quân nhậm chức Thái thú Hà Nội. Vì vậy tướng quân phải mang binh đi thay quân với Dương nhị tướng quân”

“Mang binh đi?” Trương Yến rất giật mình, xem ra sẽ không tước bỏ binh quyền của hắn. Cách thức dùng hàng tướng kiểu này mà nói chính là đại ân điển. Hơn nữa nghe nói Hà Nội cũng khá giàu có, cũng gần Lạc Dương. Hứa Thành này cũng yên tâm hơn đối với mình.

“Đúng vậy. Thế nhưng binh lính của tướng quân quá kém. Chúa công yêu cầu phái người chỉnh huấn. Hơn nữa, hiện tại Lạc Dương trống rỗng, sợ dĩ không phát sinh chiến sự, toàn bộ đều là bởi vì chúa công đánh đòn phủ đầu, dọa Trương Tế sợ hãi. Hơn nữa, hôm nay chư hầu Quan Đông, ồ còn không mang nổi mình ồ, nhưng dù sao Hà Nội cũng là tiền tuyến, tướng quân không thể phớt lờ. Nếu mất Hà Nội, chúng ta sẽ tạm thời mất đi quyền chủ động đối với Ký Châu” Hà Thông nói.

“Trương Yến nhất định sẽ cố gắng hết sức” Nói gì thì nói đến nước này rồi, còn có thể làm thế nào đây? Không dốc hết toàn lực cũng không được.

“Những người khác, Từ Vinh tướng quân sắp đến Tấn Dương. Bàn Đức tướng quân phải đi phòng thủ Hà Tây. Bàn Bái tướng quân với công Tôn Tướng quân phải đi Nhận Môn. Hơn nữa, nhiệm vụ của các người còn có việc rất quan trọng, chính là liên lạc nhiều hơn cùng các bộ tộc phương bắc. Tốt nhất là có thể đẩy lên mức độ giao tình, làm chút ít sinh ý và vân vân”

“Vậy những người khác?” Bàn Bái nói: “Chúa công đều phái ai để phòng Tào Tháo, còn phái ai đi phòng ngự Hồ Quan chống cự quân địch?”

“Hàn Phúc là đồ nhất gan. Chúng ta không đi đánh hắn, hắn đã rất cảm ơn trời đất. Hắn không dám ra Hồ Quan. Huống chi bên cạnh hắn còn có người giữ mắt hổ. Bây giờ Tào Tháo còn không có bao nhiêu người, cho dù hắn dám phái người đến, chúng ta cũng không phải sợ, chúa công đã chọn lựa người, ngay lập tức cũng có thể đi phòng thủ Hồ Lao quan” Hà Thông nói.

“Người nào?” Công Tôn Chỉ hỏi, “Chẳng lẽ lại là Lệ Công tướng quân? Không phải hắn chịu trách nhiệm huấn luyện tướng sĩ sao?”

“Không phải Lệ công” Hà Thông vuốt vuốt chòm râu của mình, nói: “Là Trương Liêu, Trương Văn Viễn”

“Thì ra là hắn” mặc kệ Bàn Đức với Công Tôn Chỉ cảm thấy khó hiểu, Bàn Bái la lên. Trương Liêu cũng được coi như là một nửa sư phụ của hắn. Không có người nào hiểu rõ bản lĩnh của các tướng lĩnh dưới trướng Lã Bố hơn với mấy người bọn họ. Trước kia ở trại huấn luyện, tuy rằng Trương Liêu không nhiều lời, mọi người hiểu năng lực dùng binh của hắn rõ như ban ngày. Theo như lời Hứa Thành chính là: không thể phá vỡ, dùng cảm không thể chống đỡ. Có Trương Liêu hắn phòng thủ Hồ Lao quan đừng nói hiện tại chỉ có một mình Tào Tháo, cho dù mười tám lộ chư hầu lại đến, có thể phá được cửa ải hiểm yếu này hay không vẫn còn rất khó nói.

40. Quyển 1 - Chương 40

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 40: Đạo phố

Nguồn: Vipvanda

Share by:

Vài ngày sau, tất cả cũng giống như Hứa Thành an bài, Từ Vinh tới, chỉ huy năm vạn đại quân trấn thủ Tấn Dương, thống lĩnh Tịnh Châu. Bàng Đức lãnh binh hai vạn đi quận Hà Tây, mà Bàng Bái với Công Tôn Chỉ lập tức mang theo hai vạn kỵ binh, với Từ Vinh trợ giúp một vạn bộ binh đi phòng thủ Nhạn Môn. Về phần Trương Yến, hắn dẫn binh tiến về Hà Nội đi thay quân với Dương nhị, mà sau khi Tịnh Châu bị quân Hứa Thành không cần tốn nhiều sức đoạt được, thiên hạ lại trở về yên bình. Tất cả các thế lực phản ứng với sự tình này đều rất bình tĩnh, ngay cả Đồng Trác, trên danh nghĩa Hứa Thành vẫn là thuộc hạ của hắn, đối với việc Hứa Thành cả gan khước trương thực lực, hắn vẫn ngầm đồng ý áp dụng chính sách này. Tào Tháo vội vàng phát triển về hướng đông, thu thập lưu dân, cũng không làm chuyện gì. Thế nhưng Ký Châu Hàn Phức luôn luôn có đôi chút lo lắng hải hùng, mà Viên Thiệu một mực đứng chân ở Bột Hải thì lòng nóng như lửa đốt.

“Ha ha ha, Lý tướng quân, Trương tướng quân, mọi người đã lâu không gặp, các vị luôn luôn tốt chứ?” Bên ngoài thành Lạc Dương ba mươi dặm, Hứa Thành tự mình dẫn theo thủ hạ nghênh đón Lý Túc với Trương Liêu đến.

“Ai, Hứa tướng quân làm khó tại hạ rồi. Lúc này ngài chính là Vệ tướng quân, trong thiên hạ ngoại trừ thừa tướng, chức quan của ngài là lớn nhất. Ta sao dám để cho tướng quân tới đón?” Lý Túc cười ha hả nói. Không còn cách nào khác, hiện tại các bộ hạ cũ của Đồng Trác vô cùng đổ kỵ với Hứa Thành.

“Ha ha, Lý tướng quân có chút bất mãn với Hứa Thành sao?” Hứa Thành nói, hắn cũng mặc kệ Lý Túc đôi chút thay đổi sắc mặt, lại nói tiếp: “Lần này Lý tướng quân tới rồi, cũng đừng rời đi. Vừa vặn ta có chuyện cần ủy thác cho tướng quân ”

“Không có chuyện gì, Lý Túc cố gắng hết sức thu xếp ổn thỏa” bản lĩnh lớn nhất của Lý Túc chính là ngả theo chiều gió, bản lĩnh quan sát nét mặt được dày công tôi luyện. Khi hắn chứng kiến Hứa Thành chẳng qua chỉ thuận miệng nói vui đùa mà thôi, cũng không thêm để ý.

“Ta muốn để tướng quân giúp ta quản lý quận Hữu Phù Phong, thế nào? Cam lòng từ bỏ binh quyền sao?” Hứa Thành trực tiếp biểu lộ ý của mình. Đối với người thông minh như Lý Túc, không cần quá lắt léo mà quận Hữu Phù Phong theo như lời hắn cùng Kinh Triệu Doãn, Tả Phùng Dực tổng cộng được xưng là Tam Phụ, tuy rằng quận Hữu Phù Phong phải nghe lệnh Kinh Triệu Doãn, nhưng nói gì đi nữa địa vị cũng tương đương với Thứ sử một châu. Hơn nữa quyền lực cũng không nhỏ. Lần này thật ra Lý Túc buồn bán lời. ” Hả?” Lý Túc không thể ngờ Hứa Thành sẽ trao tặng hắn chức vị lớn như vậy. Vốn hắn nghĩ kết quả tốt nhất chính là bị phái đến Tịnh Châu làm một Thái Thú, còn hắn phải tự mình thỉnh cầu hoặc là thể hiện trung trinh tài giỏi với Hứa Thành mà lấy được, không ngờ Hứa Thành ngay lập tức mang quận Hữu Phù Phong cho hắn. Điều này chứng tỏ Hứa Thành muốn hắn làm thân tín của mình, hơn nữa bản thân hắn không quá thông thạo quân sự, làm quan địa phương lại có vẻ phù hợp hơn. Lý Túc suy nghĩ một chút, hắn không chối từ, nói: “Tướng quân tin cậy như vậy, Túc nào dám không cống hiến ”

“Tốt” Lý Túc thức thời, Hứa Thành rất cao hứng. Người khác xem thường Lý Túc, là vì không rõ giá trị của Lý Túc. Cái được nhất của Lý Túc là hắn linh hoạt, mà không phải chỉ huy quân sự. Hiện tại đất đai dưới sự cai quản của Hứa Thành đã đi vào quỹ đạo, điều hắn còn thiếu cũng không phải nhân tài trung hạ cấp, hiện tại hắn đang thiếu nhân tài quản lý thượng tầng. Lý Túc thông minh linh hoạt, nên có thể rất nhanh thích ứng với tình huống nơi này. Huống chi quận Hữu Phù Phong gần trong gang tấc, Hứa Thành cũng không sợ hắn gây rối. Chỉ có điều Lý Túc bị nạy ra rồi, chỉ sợ đám người Lã Bố lại phải tìm người

khác đi lừa gạt Đổng Trác quay về Trường An rồi. Hắn vừa mới được báo tin, Đổng Trác vì Lữ Bố quấy rối tình yêu của hắn và Điêu Thuyền nên đã đi đến Mi Ổ. Xem ra Vương Doãn đã muốn động thủ.

“Văn Viễn, đã lâu không gặp. Thế nào, muốn làm chút gì đó, chính ngươi nói đi” Hứa Thành xoay người lại nói với Trương Liêu. Đây mới là quân bài mà hắn coi trọng nhất lớn.

“Không dám” Trương Liêu chấp tay đáp: “Nguyện ý nghe tướng quân sai phái” Tuy rằng Trương Liêu hắn có giao tình khá tốt cùng mấy người Hứa Thành, dù sao địa vị hắn còn quá thấp, chỉ là một Hiệu úy, căn bản là không thể so với Hứa Thành, cho nên mới nói như vậy.

“Văn Viễn ngươi quá khách khí, bản lãnh của ngươi người khác không biết, chúng ta còn không biết sao?” Hứa Thành vỗ bả vai Trương Liêu, nói: “Như vậy, ta cho ngươi một công việc quan trọng. Ta bổ nhiệm ngươi làm Chấn Uy tướng quân, đi Huỳnh Dương. Chỗ đó đã bị Tào Tháo chiếm được, nhưng quân phòng thủ không nhiều lắm, mà địa phương này lại là nơi giao chiến lâu dài của chúng ta cùng Tào Tháo, ta không phái Đại tướng đi thủ Hồ Lao với Tỵ Thủy, đành phải cho ngươi đi thủ Huỳnh Dương, như vậy cũng sẽ không sợ Tào Tháo tấn công hai Quan, trừ phi hắn lại muốn ăn cạn lương thực”

“Tuân mệnh” Trương Liêu biết rõ Hứa Thành cho hắn dùng một đội quân coi chừng Tào Tháo lúc này đang chiếm giữ Duyện Châu, cũng đã phát triển về Dự Châu với Thanh Châu, hai Quan ải Hồ Lao Tỵ Thủy ngược lại trở thành hậu phương. Đây tuyệt đối là trách nhiệm, không thể thiếu cơ hội kiến công lập nghiệp, bởi vậy có thể thấy được Hứa Thành đặc biệt coi trọng mình. Điều này làm cho hắn rất kích động.

“Ha ha, Văn Viễn lần đầu tiên được trao tặng trách nhiệm. Lần này mời khách từ phương xa đến dùng cơm cần phải uống vài chén, nếu không về sau phải dẫn binh, cũng không có cơ hội có thể uống thống khoái” Thường Hâm một mực ở một bên quan sát, thấy Hứa Thành đã an bài thỏa đáng, lúc này mới lên tiếng.

“Thường tiên sinh lại giễu cợt. Đợi lát nữa tại hạ nhất định uống hai chén cùng Thường tiên sinh” Trương Liêu vốn lo lắng lúc này Hứa Thành quan cao tước hậu, uy danh truyền xa, sẽ không coi trọng mình giống như lúc trước. Lúc này xem ra hắn đã lo lắng vô ích, nghe Thường Hâm nói vậy, Trương Liêu cũng không khỏi lên tiếng trêu chọc.

“Không riêng mời khách từ phương xa đến dùng cơm, còn tiệc cưới thì sao” Thường Hâm nói.

“Tiệc cưới?” Lý Túc chen lời nói: “Hắn là Hứa tướng quân muốn thành hôn sao?” Hắn vừa đi theo Hứa Thành, còn không quen gọi chúa công, nhưng thái độ thân thiết rất rõ ràng.

“Không phải chúa công” Thường Hâm kéo Lư Dục ở đằng sau, nói: “Người này là Lư Dục, con trai Lư Thực Lư gia, thành hôn cùng thiên kim Thái Ung tiên sinh, Thái Diễm Thái Văn Cơ, chúng ta đều là khách mời”

“Lư Dục báỉ kiến nhị vị tướng quân” Lư Dục vốn là một thư sinh, nhưng hắn đi theo đám người Hứa Thành lẫn lộn đã lâu, da mặt dày không ít, hắn thoải mái chào hỏi hai người Lý Túc, Trương Liêu.

Lại nói hắn có thể thành thân cùng Thái Văn Cơ, cũng rất trùng hợp. Vốn khi Bàn Báỉ đuổi giết Vu Phù La, cứu thoát Thái Diễm, mang về Lạc Dương. Thái Diễm vừa báo tên, không lâu sau Hứa Thành đã biết. Hắn là người nào? Sau khi nghe nói lập tức thêm chảy nước miếng. Đại mỹ nữ ở bên, nếu không làm gì thì uống nhiều năm làm lưu manh. Kết quả quyết chiến còn chưa bắt đầu, hắn nhân cơ hội ở Lạc Dương tìm tới tận cửa, nhưng điều rất bất ngờ là không tới một canh giờ, Hứa Thành lập tức xám xịt đi ra ngoài. Hắn cũng thể trong thâm tâm, tuyệt không gặp lại nữ nhân này. Nguyên nhân thực tế, rất rõ ràng, Hứa Thành không đủ độ. Hắn ở trước mặt Thái Diễm không nói chuyện được mấy câu đã không thể nói ra lời. Hãy nghĩ lại xem, Thái Diễm mà sống ở thời hiện đại thì tối thiểu nhất cũng là trên tiến sĩ (chỉ những người sau khi lấy được học vị tiến sĩ vẫn tiếp tục theo đuổi cấp bậc) hơn nữa khi nói chuyện tốt nhất là nói về chuyện ưu quốc ưu dân, hắn còn có thể ứng đối được một chút. Xui xẻo hơn thì chính là thi từ ca phú cộng với giờ chi, hồ, giả, dã (trợ từ dùng trong văn ngôn, để diễn tả bài văn hoặc lời nói không rõ ràng). Điều này rõ ràng muốn cái mạng già của hắn rồi, hắn sao có thể ứng đối? Hứa Thành hắn lại không thể biểu hiện mình uy vũ dũng cảm ở trước mặt nữ nhân. Cho dù hắn có thể dùng biện pháp mạnh mẽ cưới người ta, về sau cuộc sống gia đình chỉ sợ cũng sẽ không thoải mái. Nói thật, nam nhân, có mấy người có thể buông chính mình, chấp nhận tình huống bản thân mình ở trước mặt lão bà không thể nói nên lời sao? Hơn nữa thân là hậu nhân, hắn cũng chính thức hiểu rõ địa vị với tao ngộ, cảm giác của Thái Diễm. Hắn cảm thấy không thể vô lễ đối với người ta, mà sau khi Thái Ung xuất hiện, Hứa Thành thật sự không dám đi tới Thái gia.

Rơi vào đường cùng, hẳn chỉ có thể giương mắt nhìn một đại mỹ nữ như Thái Diễm bị tiểu tử Lư Dục này thừa cơ mà vào, dụ dỗ thu vào trong tay, mà hai nhà người ta cũng coi như môn đăng hộ đối. Lư Thực, Thái Ung đều là đại nho đương thời, quan hệ thông gia thật sự rất phù hợp. Lúc này, tình thế đã trở nên ổn định lại, người ta cũng chuẩn bị kết hôn, cũng không ai chú ý tới Hứa Thành, chúa công này cho đến nay cũng chỉ có hai tì thiếp hầu hạ, coi như vẫn là một tay quang côn.

Chỉ là rất hiển nhiên trong mắt người thời này, đương kim hai đại danh nho trong nước có quan hệ thông gia, thật sự khiến cho những người đọc sách đều có chút hưng phấn. Vốn Lý Túc không thể ngờ Lư Thực với Thái Ung lại ở Lạc Dương. Thế nhưng lúc này đã không cần bận tâm, mà Trương Liêu cũng có thể cảm thấy rất cao hứng đối với Lư Thực, một nho tướng này, tự nhiên cũng khách khí với Lư công tử. Mọi người cứ như vậy hàn huyên, ngược lại gạt Hứa Thành, chúa công, sang một bên, khiến cho hắn liên tục cười gượng gạo.

Mấy ngày sau, Lư Dục đã thành hôn, nhưng Hứa Thành thấy cảm thụ của mình không tốt lắm. Hứa Thành không cho Lư Dục hưởng tuần trăng mật, quăng cho Lư Dục một đống công việc, dùng công việc để trả thù. Thế nhưng điều này cũng không thể hòa tan sự cô đơn lạnh lẽo của Hứa Thành. Hãy nghĩ xem hắn tới đây đã nhiều năm, hắn vẫn không thể tâm sự với người khác ở trong chốn, điều này làm cho hắn rất thất vọng. Trước kia làm lưu manh, hắn có thể không quan tâm, nhưng hiện tại thì không thể.

Nghĩ mà đau đầu, Hứa Thành mang theo Điển Vi với mấy thân binh đi ra ngoài đường phố giải sầu.

Lạc Dương được Hứa Thành ngoài sáng, ngầm ngầm an bài, không chịu bao nhiêu tổn thất, lúc này cùng với việc nhân khẩu tăng nhiều, lại không có gia gia tộc quyền thế lưng quần, buôn bán cũng rất phát triển. Trên đường phố, cảnh tượng phồn vinh, náo nhiệt khiến cho Hứa Thành cảm thấy thư thái không ít.

“Thật sự rất lâu không đi ra ngoài, cảnh tượng đều không giống với trước kia” Hứa Thành cảm thán nói.

“Đúng thế, chủ. . . ai, công tử,” nhìn Hứa Thành mặc một bộ áo dài, Điển Vi vội vàng đổi giọng, nói: “Ta trước kia cho tới bây giờ đều chưa thấy qua nơi nào phồn hoa như này”

“Đúng vậy, mấy người lão Thường làm tốt lắm. Khi trở về cần phải khen thưởng cho bọn hắn” tâm tư Hứa Thành xoay chuyển, hắn còn nói thêm: “Điển Vi, sao ngươi lại đi theo dân chạy nạn đến nơi này? Với công phu của ngươi, không đến mức luân lạc với dân chạy nạn”

“Ha ha” Điển Vi sờ sờ đầu, cười nói: “Lúc trước thích khoe tài, nhìn thấy thủ hạ của Dương nhị tướng quân mang theo một đám dân chạy nạn đi đến nơi đây, ta còn tưởng rằng quan binh khi dễ dân chúng, liền ra tay can thiệp. Không ngờ, đám gia hỏa đó không nhiều người lắm, nhưng rất khó đối phó. Đánh nhau một lúc, vốn ta còn không đến mức bị bắt, nhưng bọn chúng lại dùng chấn bồng, lều vải vân vân, nhất là cái gì gọi là dây thừng, trói ta lại, ta cũng bị bắt đưa đến Lạc Dương”

41. Quyển 1 - Chương 41

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 41: Còn có

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

“Thì ra là thế. Có phải sau này giải trừ hiểu lầm, ngươi đi làm binh à?” Hứa Thành hỏi. Kiểu ứng phó này chính là tuyết chiêu đặc biệt của hắn.

“Đúng, chúa công nói không sai” Điển Vi trả lời.

“Ngươi cảm thấy vậy ứng phó như thế nào đây?” Hứa Thành đột nhiên hỏi: “Nên đối phó với kỵ binh như thế nào?”

“Ừ. . .” Diển Vi suy tư một lát. Đây chính là khảo nghiệm đối với hắn: “Theo thuộc hạ thấy, không phải không thể ứng phó. Không nên sử dụng đại quy mô, rất dễ dàng vướng víu cùng một chỗ. Lần trước có thể thành công chủ yếu là do vận khí của bọn chúng. Đối phó với kỵ binh, tốt nhất có thể sử dụng phân tán, chỉ cần khiến cho một số lính kỵ binh trượt chân, có thể đảo lộn thế trận của bọn chúng ”

“Không tệ lắm. Xem ra ngươi rất muốn đi ra ngoài lập công” Hứa Thành nghe Diển Vi nói, hắn biết rõ loại võ tướng như Diển Vi có một loại cảm giác bản năng đối với việc sử dụng vũ khí, hơn nữa suy nghĩ của Diển Vi cũng không khác nhiều so với của hắn. Xem ra rất có thể thực hiện được. Hứa Thành không nhịn được khen Diển Vi hai câu.

“Tạ chúa công khích lệ” Diển Vi cao hứng. Hắn đã quên là mọi người đang ở trên đường cái. Cũng may ở chung quanh không có nhiều người lắm, không ai chú ý đến bọn họ.

“Được rồi” Hứa Thành khoát tay chặn lại. Hắn dẫn đầu đi dạo. Hôm nay đi ra ngoài là vì muốn giải sầu, tại sao lại nói đến chính sự?

Lúc này, đột nhiên có người lao đến, lập tức Diển Vi đem ngăn Hứa Thành ở sau lưng. Thế nhưng người kia, rất hiển nhiên, không phải xông về phía bọn họ, mà nhanh chóng chạy qua bên người bọn họ. Từ phương hướng chạy của người này có thể thấy hình như là đang đi tới một quán rượu ở đối diện.

“Xem ra là có náo nhiệt” Hứa Thành nói: “Chúng ta cũng đi nhìn một cái” nói xong Hứa Thành cũng mặc kệ mấy người Diển Vi, đi thẳng tới.

Quán rượu ở gần đó, cho nên, Hứa Thành nhanh chóng đến nơi, nhưng lúc này, bên ngoài quán rượu đã tầng tầng, tầng tầng, vẫn còn không ngừng có người đi đến, lách vào bên trong. Không biết rốt cuộc là cái gì náo nhiệt dâng lên cho người ta nhóm:đám bọn họ như vậy cuồng nhiệt

“Ai, người không đi vào thì chớ cản đường” Một người vóc dáng nhỏ thấy Hứa Thành chắn ở trước mặt mình, tức giận nói. Thế nhưng gã nhanh chóng bị Diển Vi trấn áp.

“Trong này đến cùng là có cái gì vậy mà có thể khiến nhiều người đến đây như vậy? Chẳng lẽ lại là tuyệt sắc mỹ nữ?” Nói đến đây, Hứa Thành âm thầm cầu nguyện. Nếu như đúng là mỹ nữ, dù thế nào đi nữa cũng đừng là tài nữ, hắn thật sự không chịu nổi bọn họ.

“Mỹ nữ cái gì?” Gã người vóc dáng nhỏ muốn lách vào mà không vào được, lại bị Diển Vi nắm cổ tay, giọng nói không thân thiện cho lắm, nói: “Người không ra khỏi cửa sao? Hiện tại trong thành Lạc Dương, không người nào không biết Liễu tiên sinh đang giảng câu chuyện ” Phong Thần búng “. Hiện tại Liễu tiên sinh đã giảng đến Vũ Vương phạt Trụ rồi, Na Tra đang đại chiến Ma Gia tứ tướng”

“. . .” Hứa Thành đột được gior tay kéo tiểu tử này đi qua, tay nắm cổ gã, giọng nói có chút run rẩy: “Người. . . Người nói. . . cái gì? Người đang nói cái gì?”

“Người muốn làm gì?” Tiểu tử kia bị Hứa Thành khiến cho càng hoảng sợ: “Dưới đất cai trị của Hứa tướng quân không được phép khi dễ người khác. Người tốt nhất chú ý một chút”

“Chủ. . . Công tử, người làm sao vậy?” Diển Vi cùng các hộ vệ thấy Hứa Thành đột nhiên thất thố, cũng đều rất giật mình, đều vội vàng đi tới.

“Ta không có gì” Hứa Thành thả người xuống: “Thật có lỗi, ta quá kích động. Người nói người nọ kể câu chuyện ” Phong Thần búng “?”

“Hừ” tuy rằng người nọ bất mãn, nhưng bị cường thế chấp áp, gã cũng không có ý định phải gánh chịu thiệt thòi, đành phải nói: “Đúng vậy, mấy tháng trước Liễu tiên sinh bắt đầu kể người trong thành Lạc Dương đều biết ”

“” Phong Thần búng “? Xem ra cái này có ý tứ đây” Hứa Thành nhìn thoáng qua cửa tửu điếm, hắn cũng không chú tâm đến mấy người Diển Vi ở một bên đang lo lắng, hắn lập tức lách vào trong đám người đi vào bên trong. Mấy người Diển Vi sợ hãi vội vàng đi theo. Một nhóm người thực lực mạnh tiến vào, tách vòng vây người ra, nhanh chóng đi vào trong tửu điếm. Ngược lại gã có vóc dáng rất nhỏ bé, được mấy người Diển Vi vây xung quanh, cũng chen lấn tiến vào trong.

Lúc này, trong tử điểm, một người tuổi không lớn lắm, mặc nho sam, mặt đỏ râu đang nói, nước bọt bay tứ tung, lớn tiếng nói Na Tra dũng mãnh phi thường, đánh bại Ma Lễ Thanh, “Ma Lễ Thanh không kịp chạy, rốt cục bị Tam Thái Tử một thương đâm chết. Đến lúc này Ma Gia tứ tướng toàn quân đều không còn một người, quân Chu đại thắng, thừa thắng tiến quân về Triều Ca”

“Hay” mọi người có mặt ở nơi đây đồng thời bật lên âm thanh hoan hô, khiến cho Liêu tiên sinh này rất đắc ý. Hắn đứng lên vái lạy, nói: “Được các vị cổ động, Liêu mỗ này đa tạ. Hôm nay đến đây là kết thúc, ngày mai mời mọi người tới sớm ”

“Chờ một chút” trong đám người đột nhiên truyền ra một thanh âm, khiến cho Liêu tiên sinh đang muốn rời khỏi nội đường ngừng lại. Khi không nhận ra được người nói, hắn liền thi lễ về hướng mọi người, nói: “Không biết là vị nhân huynh nào có chuyện gì không?”

“Ta chỉ muốn hỏi người một vấn đề” giọng nói kia tiếp tục vang lên.

“Tại hạ không phải là học giả bác học uyên thâm, cũng không dám trả lời vấn đề gì” Liêu tiên sinh trả lời.

“Ta chẳng qua chỉ muốn hỏi một chút, Na Tra có thật sự dũng mãnh phi thường hay không?”

“Đó là đương nhiên. Trước tiên ta có thể lộ ra một chút, ngày sau Khương Tử Nha trên linh đài Phong Thần, Na Tra Tam Thái Tử được phong làm Tam Đàn hải hội đại thần, bài danh trước tiên ở trên Thiên giới” Liêu tiên sinh nghe xong vấn đề được hỏi, cũng không từ chối, lập tức. Khi nói xong, hắn bưng một chén nước bên cạnh, uống.

“Vậy hẳn vì cái gì không đánh lại Tôn - Ngô - Không?”

“Phụt” Liêu tiên sinh phun ra một ngụm nước vào mặt người đứng ở phía trước, hắn cũng không xin lỗi mà lập tức đảo mắt chung quanh, thần sắc cực kỳ kinh hoàng.

“Ai?” Liêu tiên sinh quát lên.

“Ta là lão đại của ngươi” Hứa Thành gạt mọi người ra, đi thẳng tới trước mặt Liêu tiên sinh: “Huynh đệ, thì ra ngươi ở chỗ này mà để cho ta đi tìm, đi” nói xong, hắn kéo bả vai Liêu tiên sinh: “Đi uống một chén cùng đại ca ” dáng vẻ muốn lôi người đi.

“Chậm đã ” Liêu tiên sinh định trụ chân lại, nhưng hắn lập tức thấy mấy người Diêm Vi đi theo Hứa Thành ở phía sau. Liêu tiên sinh thấy đối phương đều trang bị đao kiếm, biết rõ hôm nay đã đụng vào đồng hương rồi. Vấn đề là kết quả không biết là tốt hay xấu, hắn thầm than chính mình không may mắn. Liêu tiên sinh nuốt một ngụm nước miếng, trấn tĩnh lại tinh thần, nói: “Lão đại, người gấp cái gì. Người cũng nên để cho huynh đệ thu thập hành lý một chút ”

Hứa Thành nghe xong, thầm nghĩ: xem ra còn là một nhân vật, muốn kéo dài thời gian, hắn nói: “Tốt, ta chờ người. Diêm Vi, người đi giúp huynh đệ này của ta một chút ”

“Diêm Vi” Liêu tiên sinh thét lên một tiếng kinh hãi: “Ác Lai cổ xưa”

“Cái gì là Ác Lai?” Diêm Vi cả giận nói: “Nhanh đi thu thập, chớ để công tử nhà ta đợi lâu”

“Được được ta đi” Liêu tiên sinh gật đầu nói, hắn quay người muốn đi về phía hậu đường.

“Đợi một chút” Hứa Thành gọi hắn lại: “Diêm Vi, người hỏi chỗ ở của vị huynh đệ kia, người đi thu thập giúp hắn, ta còn muốn nói chuyện với hắn”

Diêm Vi lĩnh mệnh mà đi. Hứa Thành thấy lúc này mọi người vây xem đã bị thân binh xua đi, tìm một chỗ ngồi vắng vẻ ngay trong sảnh, lôi kéo Liêu tiên sinh này đi tới.

“Vị đại ca này” Liêu tiên sinh lên tiếng trước, hắn nói khẽ với Hứa Thành: “Tiểu đệ cũng không rõ ràng cho lắm, tiểu đệ tới đây cũng không làm chuyện gì vi phạm lệnh cấm. Đại ca có thể thương xót thả ta hay không?”

“Ha ha” Hứa Thành nhìn hắn nói: “Người sáng mắt không nói tiếng lóng. Người là người nào? Làm sao tới nơi này? Đang làm gì? Hãy thành thật thú nhận cho ta, bằng không ta giết người”

“Vị đại ca này” Liêu tiên sinh nuốt nuốt nước bọt, nói: “Tiểu đệ là Liêu Giang, chỉ muốn kiếm cơm ăn, căn bản không hiểu gì cả. Đi nương nhờ người, người ta cũng không thu ta. Ta không hiểu bất kỳ chuyện gì cả. Hơn nữa, tiểu đệ tới nơi này, đã bị vây ở Lạc Dương, căn bản không làm được gì, chỉ ở chỗ này kể chuyện, kiếm ít tiền, thăm nghĩ ngày sau có thể có ngày tốt lành mà thôi ”

“Ta hỏi ngươi từ đâu đến” Hứa Thành tăng sức mạnh trong lời nói khiến cho Liêu Giang lập tức đổ mồ hôi.

“Ta bị người giết, vừa mới tới đây” vẻ mặt Liêu Giang thống khổ, oán hận nói: “Đám Thát tử, hiện tại Lão Tử nhớ tới còn hận không thể phanh thây xé xác bọn chúng”

“Thát tử?” Hứa Thành hơi suy nghĩ một chút, “Biết kể ” Phong Thần bả “, lại biết rõ ” Tây Du ký “, còn có Thát tử, xem ra là đại quân Mãn Thanh, người dĩ nhiên là người triều Minh ”

Liêu Giang ngẩn người. Hắn không thể ngờ người trước mặt này tâm tư kín đáo như vậy. Một người có thể suy đoán ra nhiều chuyện như vậy, hắn thất kinh trong lòng, nhưng không thể nhìn được tâm trạng vui mừng, nói không chừng hai người bọn hắn có xuất thân giống nhau thì sao?

“Không sai” đột nhiên Liêu Giang tựa như người tìm được tổ chức, hưng phấn nói: “Tiểu đệ đúng là bị Thát tử ở Dương Châu giết chết, không biết đại ca bị giết thế nào?”

“Ừ ta bị người hãm hại” Hứa Thành thuận miệng đáp. Hắn không thể ngờ sẽ ở cùng một chỗ với một người triều Minh. Không biết ông trời còn có thể ném những người nào đến, hắn liền nghĩ tới rất lâu mà không có bất kỳ động tác nào sau đó hắn gơ ngón giữa, chỉ lên trên không, âm thầm nguyện rửa lão tặc thiên này.

“Đại ca, tiểu đệ ở chỗ này không chỗ nương tựa. Đại ca nể mặt chúng ta có cùng nguồn gốc, chiếu cố tiểu đệ nhiều hơn” Liêu Giang thực sự muốn nhân cơ hội thân cận hơn. Lời nói của hắn khiến Hứa Thành trợn mắt nhìn thẳng. Có người nào muốn chết chung cùng người khác không? Ta tới nơi này còn không tìm được một nửa kia của ta, nào có thời gian quản hắn?

“Đại ca, nhìn thấy đại ca có thể chỉ huy ‘ Ác Lai ’, biết rõ đại ca lăn lộn cũng không tệ, hẳn là. . .” đột nhiên Liêu Giang kinh hãi nói: “Hắn đại ca chính là người phụ tá của Hứa Thành?” Hắn hít một hơi: “Đại ca thật lợi hại, có thể làm ra chuyện lớn đến như vậy”

“Cái gì mà phụ tá? Ta chính là Hứa Thành” Hứa Thành nhìn ra tiểu tử trước mặt này không lừa gạt hắn, ngược lại hắn cũng có chút cảm giác thân thiết với người đồng cảnh ngộ. Hứa Thành thấy hắn suy đoán lung tung, nhìn không được nói ra thân phận của mình. Đương nhiên, cũng có ý tứ khoe thành tích trước mặt người hiểu biết lịch sử. Hãy xem ta, cũng có thể đánh bại vô số anh hùng thời đại này.

“Đại ca chính là Hứa Thành” Liêu Giang cả kinh kêu lên, khiến cho tất cả mọi người đang uống rượu trong tửu điếm giật mình. Lập tức tất cả mọi người đều quỳ xuống.

“Ngươi biết là được rồi” Hứa Thành trừng mắt liếc nhìn Liêu Giang, hắn quay người đi ra khách sạn với Diên Vi đã quay trở lại, hắn cũng không muốn có phiền toái. Đương nhiên, Liêu Giang cũng bị hắn mang đi. Trong tửu điếm, khi bọn hắn đi rồi, tất cả bao trùm một bầu không khí nghị luận, tất cả mọi người đang suy đoán mối quan hệ của Liêu tiên sinh với Hứa Thành, chỉ riêng chủ tửu điếm âm thầm tiếc rẻ khi một cây rung tiền đã rời đi.

Mà Liêu Giang đi theo mấy người Hứa Thành thì vô cùng mừng rỡ, chỉ cần nhận biết người đại ca Hứa Thành này, về sau có thể sẽ có những tháng ngày tốt lành.

42. Quyển 1 - Chương 42

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 42: Lão sư (1,2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Trở lại trong phủ, Hứa Thành quan sát, kiểm tra cẩn thận vị “Huỳnh đệ” này một lát, cuối cùng hắn cũng chính thức công nhận “Xuất thân ” của tiểu tử này. Thì ra tiểu tử này thật sự là người thời Minh mặt Thanh sơ, còn là người Bắc kinh. Thế nhưng số phận tiểu tử này cũng thật thảm, từ nhỏ đã không có một ngày tốt lành. Tuy rằng hắn cũng có hai năm đọc sách, cuối cùng cũng chỉ có thể sống vất vưởng ở đầu đường, không lý tưởng, cuối cùng có một thuyết thư tiên sinh (thuyết thư - biểu diễn các loại kí khúc như bình thư, bình thoại, đàn từ...) thương hại hắn, thu hắn thành một đồ đệ. Cho tận đến lúc Lý Tự Thành phá vỡ thành Bắc Kinh, hắn chạy trốn tới Dương Châu ở phía nam, lại bị Thanh binh ngăn ở bên trong thành. Cuối cùng, Thanh Dụ thân vương Đa Đa phá vỡ thành Dương Châu, làm một “Dương Châu thập nhật ”, kết quả hắn đã bị người giết. Hắn không chết, vẫn còn sống, chỉ có điều rơi vào không đúng thời đại, hơn nữa vừa vặn với thời gian mười tám lộ chư hầu tấn công Hồ Lao quan, hắn cũng đôi chút hiểu rõ Tam quốc, hắn vốn muốn đến vùng đất dưới sự cai trị của Tào Tháo. Thế nhưng dưới sự cai trị của Hứa Thành trước mắt vẫn cho phép vào, không cho phép ra, hắn cũng không có võ công. Không còn cách nào khác, cuối cùng Liêu Giang dựa vào trước kia nghe Bình thư để kiếm tiền. Hắn nghĩ lại cái gì là ” Thủy Hử “” Tây Du ký “” Tùy Đường anh hùng truyện “” Đại Minh anh liệt truyện ” và vân vân cũng không thể kể, hot nhất là ” Tam Quốc Diễn Nghĩa ” cũng không thể kể. Cuối cùng Liêu Giang nghĩ ra có thể kể ” Phong Thần bảng ”, không muốn tên tuổi nổi lên ở Lạc Dương. Vốn Liêu Giang thấy Hứa Thành xuất hiện một cách vô căn cứ, đã cảm thấy không đúng, thăm nghĩ qua ít ngày hắn tích lũy đủ tiền thì sẽ nghĩ biện pháp rời đi, cho dù không ra khỏi Tư châu, cũng không thể khiến người khác biết rõ hành tung của hắn, miễn cho có người nào đó bên Hứa Thành nghe được tin tức về hắn sẽ phái ra sát thủ gì đó đến diệt khẩu. Thế nhưng hắn tuyệt đối không ngờ bản thân lại đụng phải chính Hứa Thành. Ngay khi nói chuyện, tiểu tử này lại càng kinh hoàng, càng bối phục. Hắn là người sinh ở loạn thế, đương nhiên biết rõ thời loạn thế kiếm ăn gian khổ, huống chi Hứa Thành còn đánh bại các anh hùng hào kiệt xưng hùng Trung Quốc trong lịch sử mấy ngàn năm. Thế nhưng biểu hiện của Liêu Giang cũng làm cho Hứa Thành động lòng trắc ẩn. Vốn Hứa Thành sẽ không giết hắn, nhưng cũng không thể để cho hắn tùy tiện hành động, nhưng vì Hứa Thành khê động tâm, cuối cùng đã từ bỏ biện pháp này. Người của đời sau không hẳn có thể thành công ở thời đại này. Chính bản thân Hứa Thành hắn cũng vì vận khí thêm cơ duyên xảo hợp, hơn nữa tỉ mỉ mưu đồ trong thâm tâm, mới có thành tựu ngày hôm nay. Hơn nữa, hắn còn phải liều mạng. Tiểu tử này vừa nhìn cũng nhận ra ngay là người không phải dễ dàng có thể buông bỏ, chỉ cần không làm quá, cũng không cần lo lắng hắn gây ra chuyện lớn. Hơn nữa, nói gì đi nữa hắn và Hứa Thành cũng coi như là người cùng hội cùng thuyền, có chút tiếng nói chung. Tiểu tử này còn rất thức thời, rất làm người khác ưa thích. Huống chi, hắn biết rõ cách không làm lãng một sự tình cũng không thể cứ như vậy lãng phí. Cuối cùng an bài tiểu tử này như thế nào để tránh cho Hứa Thành nhớ tới thời gian trước kia, lập tức trở thành vấn đề hắn cần phải suy tính.

“Lão đại” thời gian Liêu Giang lẩn lộn ở trên đường phố còn nhiều hơn so với Hứa Thành, hắn hiểu rõ ý nghĩa của hóng mát dưới bóng cây đại thụ, cũng hiểu rõ tầm quan trọng của việc treo cây: “Đại ca hãy nhìn một chút, nghe nói ở chỗ đại ca có thể tự mình đề cử. Đại ca xem tiểu đệ có thể làm chức quan gì hay không?”

“Người?” Hứa Thành tỏ thái độ xem thường, tiểu tử này khi chết nghe nói mới chỉ có mười bảy mười tám tuổi. Khi tới đây vẫn chưa từng chịu qua cảnh khổ ai, trải qua bất kỳ sự tình gì, có thể có bản lãnh gì?

“Lão đại chớ xem thường tiểu đệ. Nếu luận về võ nghệ thì không được, nhưng nói gì đi nữa tiểu đệ ta cũng có thể đảm nhận các chức quan đại loại như quân sư gì đó” Liêu Giang tỏ vẻ không phục, hắn thật sự có thể dễ dàng đảm nhận chức quân sư này.

“Ah” Hứa Thành miệng nhếch lên, hỏi: “Vậy người biết chuẩn bị hậu cần, sắp xếp quân bày trận sao?”

“Cái này. . .” Liêu Giang ngẩn người, tuổi của hắn chưa nhiều để có thể nghĩ tới những chuyện đó: “Quân sư còn phải quản những thứ này sao?” Chỉ là, người thiếu niên chính là người cũng không phục, hắn không cam lòng bị Hứa Thành khí thế áp hơn, nói: “Tiểu đệ có thể bày kế sách ”

“Hả?” thái độ của Hứa Thành vẫn rất uể oải: “Người biết dùng hỏa công hay là chìm nước? Hoặc là không thành kế? Người cho rằng những kế sách này bất cứ lúc nào cũng có thể dùng sao? Người cũng cho rằng, quân địch đều là đồ ngốc sao?”

“Ta. . .”, Liêu Giang sờ chòm râu thưa, hắn muốn biểu hiện rằng hắn đã là một người trưởng thành,

nhưng rất hiển nhiên là không thành công.

“Thôi được ” Hứa Thành nói với hắn: “Ta cho ngươi một lão sư, ngươi hãy ngoan ngoãn đi theo hắn học tập ”

“Lão sư gì?” Liêu Giang vẫn không phục, nhưng một câu nói tiếp theo khiến cho hắn lập tức buông tha tôn nghiêm không có chút giá trị của mình.

“Mặt tướng Trương Liêu, phụng mệnh đến đây, mời chúa công huấn thị” Trương Liêu đi vào Hứa Thành, làm như không thấy ở bên cạnh Liêu Giang

“Văn Viễn, đến, ngồi” Hứa Thành rất khách khí với Trương Liêu: “Ta có chuyện cần nói với ngươi”

“Không dám, mời chúa công phân phó” Trương Liêu hạ thấp người nói. Hiện hắn đã chính thức trở thành Đại tướng dưới trướng Hứa Thành, cùng ngang hàng với ba người Vương Việt, Từ Hoảng, Dương nhị, địa vị còn cao hơn đám người Bàng Bái. Có thể nói Trương Liêu rất mang ơn Hứa Thành.

“Cho ngươi một phiền toái” Hứa Thành chỉ tay vào Liêu Giang: “Tiểu tử này là một người quen biết cũ của ta, ta muốn ngươi dạy hắn chút ít. Ngươi hãy mang theo hắn đi trại huấn luyện của Lệ công, chọn lựa binh mã, sau đó đi đến Huỳnh Dương, thế nào?”

“Vị tiểu ca này chính là người quen biết cũ của chúa công?” Trương Liêu hỏi. Hắn lo lắng tiểu tử này lại là loại người không thể chọc người gì đó, loại người này ở trong quân chính là một phiền toái.

“Đúng vậy, đúng vậy” Liêu Giang vốn bị Trương Liêu làm cho chần động, lúc này hắn mới có phản ứng, việc có thể làm đồ đệ của Trương Liêu khiến cho hắn rất hưng phấn: “Về sau mời Trương tướng quân chỉ giáo nhiều hơn”

“Đừng để ý đến hắn” Hứa Thành ở một bên giải sầu cho Trương Liêu: “Nếu hắn làm sai chuyện gì, ngươi có thể sử dụng quân pháp. Nếu hắn dám chạy loạn, ngươi cứ việc giết hắn ”

“Tuân mệnh” Trương Liêu như lấy được thượng phương bảo kiếm, thư thái hơn rất nhiều. Ánh mắt hắn nhìn về phía Liêu Giang đã có chút ít sát khí, rõ ràng Trương Liêu đang cảnh cáo tiểu tử này phải thành thật một chút.

“Ta đúng là mệnh khổ” Liêu Giang ở một bên nói thầm. Hắn biết rõ Hứa Thành lo lắng chính mình. Loại người như Trương Liêu đã trung thành, lại có bản lĩnh. Nếu như chính mình có ý khác, chỉ sợ thật sự không tránh khỏi một đao. Nghĩ tới đây, hắn rung mình một cái.

“Nơi này chính là đại doanh huấn luyện của chúa công” Trương Liêu chỉ tay về quân doanh phía trước, nói với Liêu Giang. Lần này Trương Liêu mang đến ba vạn quân Tây Lương mang trao đổi với Lệ công. Ba vạn quân Tây Lương này vẫn không thể đạt tới yêu cầu của Hứa Thành, vẫn cần phải huấn luyện nghiêm chỉnh một phen, mà hắn cũng sẽ mang đi ba vạn binh mã từ chỗ Lệ công.

“Vì sao phải thành lập một đại doanh huấn luyện riêng biệt? Không thể huấn luyện ở nơi đóng quân sao?” Liêu Giang không hiểu hỏi.

“Ý tưởng của chúa công không giống người thường” Trương Liêu nói: “Trại huấn luyện này là dùng để huấn luyện kiến thức cơ bản cho các binh sĩ, nền tảng vững chắc rồi, mới có thể tiếp tục huấn luyện những thứ khác ”

“Kiến thức cơ bản? Tham gia quân ngũ có kiến thức cơ bản gì?” đương nhiên Liêu Giang không hiểu những thứ này. Trước kia hắn được “Giáo dục” đều nói về chủ nghĩa anh hùng cá nhân.

“Ngươi đi vào thấy sẽ biết, chúng ta phải ở chỗ này thêm mấy ngày. Ngươi có rất nhiều thời gian” Trương Liêu đối diện trước cái này luôn lắc đầu tiểu tử có chút phiền, nhưng hắn cũng không phải không duyên có đập phá người, chỉ có thể nhẫn nhịn

Lúc này, Lệ công nghe tin tức đã đi ra ngoài, nghênh đón Trương Liêu. Hai người là người quen biết đã lâu, cũng không cần dài dòng, vừa nói vừa tiến vào quân doanh.

“Oa” Liêu Giang thở nhẹ một tiếng, bởi vì hắn chứng kiến mấy ngàn người đang công bao lớn trên lưng chạy bộ. Cái bao đó nói gì đi nữa nhìn qua cũng nặng hơn mười cân. Hơn nữa, mấy ngàn người làm cho hắn giật mình không nhỏ.

“Ý của chúa công là phàm là lính của cháu công, khi thắng lợi thì có thể sử dụng tốc độ nhanh nhất đuổi theo quân địch; khi bại lui, cũng có thể sử dụng tốc độ nhanh nhất đào tẩu” Lệ công thấy Liêu Giang có chút kinh ngạc, bèn lên tiếng giải thích. Trương Liêu đã tiết lộ mối quan hệ thực sự của Liêu Giang với Hứa Thành cho nên hắn rất khách khí với Liêu Giang.

“Ngay từ đầu đã huấn luyện binh sĩ chạy trốn, nhất định có thể khiến cho binh sĩ đồng tâm, coi là người tốt, ” kiếp trước Liêu Giang đã nghe Bình thư nên cho ra kết luận này.

“Phương Đồng, người tới làm quen cùng Liêu công tử, ta cùng Trương tướng quân đi thương lượng công việc đổi binh” Lệ công kêu một người đến, hắn nhìn Liêu Giang nói: “Phương Đồng là thân binh của chúa công ngày xưa, rất hiểu rõ phương pháp huấn luyện của chúa công, hắn có thể giải thích nghi vấn của người ”

“Mời chỉ giáo nhiều hơn” không trách người đa lễ, Liêu Giang rất hiểu đạo lý này.

“Không dám” Phương Đồng chừng ba mươi tuổi, nhìn qua rất hiền hoà: “Công tử có vấn đề gì cứ việc nói, tiểu tướng hết sức giải đáp”

Chứng kiến Lệ công, Trương Liêu đã đi, Liêu Giang thầm thở phào một hơi, thầm nghĩ: cuối cùng đã rời đi, hắn là người nợ là kiếp trước của ‘ Thanh Diện thú ’ Dương Chí? Hắn đã rất căng thẳng khi nhìn thấy Trương Liêu nhưng hắn không ngờ ở nơi đây còn có người có sát khí đậm đặc hơn so với Trương Liêu. Hắn không biết trước kia Lệ công chính là một kẻ liều mạng. Tuy rằng không tính là người xấu, thế nhưng tuyệt đối không tính là người tốt. Hơn nữa, hắn làm công việc huấn luyện binh sĩ, không có chút sát khí thì sao có thể chèn ép những lính du côn kia?

“Phương Tướng quân” không còn ai giám sát, Liêu Giang thư thái hơn rất nhiều: “Tướng quân hãy dẫn ta đi dạo xung quanh”

“Công tử khách khí, mời” Phương Đồng đi theo Hứa Thành nhiều năm, phù hợp giờ lên người một đầu cách làm tuyệt không cảm mạo, hắn chẳng qua là một Hiệu úy, rồi tướng quân còn thiếu một ít

“Có thể nói một chút lịch sử phát triển của chúa công không?” Liêu Giang thấp giọng nói, hắn muốn hiểu rõ những điều Hứa Thành đã trải qua. Điều này rất có ích cho hắn ngày sau nịnh bợ Hứa Thành.

“Chúa công ngày xưa chẳng qua là một thân binh dưới trướng Đồng Trác” Phương Đồng rất trực tiếp, hơn nữa tuyệt không kiêng kỵ Đồng Trác, nói: “Bởi vì trên chiến trường giết Mã Siêu, lập công mà được phong làm Hiệu úy”

“À?” Liêu Giang co rụt cổ, trong lòng của hắn, Hứa Thành lập tức bay lên đến một độ cao mới.

“Ta vốn là một Khương binh Tây Lương bình thường” nói đến đây, Phương Đồng có chút cảm khái: “Bị phân đến làm thủ hạ của chúa công đương nhiên giống như ta, còn có mấy ngàn người ”

“Điều này có gì khác nhau sao?” Liêu Giang nhìn thấy Phương Đồng như đang lâm vào trong hồi ức, muốn kéo hắn tỉnh lại.

“Công tử đừng tưởng rằng tiến vào dưới trướng chúa công sẽ tốt hơn” Phương Đồng nhìn Liêu Giang, nói: “Lúc ấy tuy rằng chúa công giết Mã Siêu, nhưng không lập được thanh danh, lại là trực tiếp nhảy lên từ tiểu binh, cho nên rất nhiều người không phục. Không ít người muốn hạ mã uy chúa công”

Phương Đồng bắt đầu giảng giải. Lúc này Liêu Giang không nói chen vào, hắn chỉ yên lặng nghe ở một bên.

“Những kẻ kia tự cho là rất giỏi. Khi chúa công lần thứ nhất huấn luyện, bắt đầu đập phá. . .”

“Nhưng bọn chúng không thể ngờ, chúa công lại mạnh mẽ như thế. Trong một ngày đó, những kẻ không tuân quân lệnh, bị chúa công giết bảy mươi ba người. Ngày hôm sau, mấy chục vạn tướng sĩ cũng biết trong quân Tây Lương chúng ta có một thiết huyết Hiệu úy”.

“Chúa công nói với những người kia, các người có thể đang tại mặt của ta mắng ta, ta sẽ không trách người, nhưng người không tuân quân lệnh, đó chính là chết đáng đời”

“Sau đó huấn luyện, bây giờ chúng ta nghỉ lại vẫn còn giá lạnh. Mỗi ngày mang nặng chạy hơn mười dặm, tận lực huấn luyện phối hợp. Tiếp theo chính là phân tổ đối kháng, một ngày mười hai canh giờ, chỉ có thể nghỉ ngơi bốn canh giờ, tất cả thời gian khác, tất cả đều là huấn luyện. Đương nhiên, chúa công cũng cùng chúng ta ”

“Những huấn luyện kia, nghe đơn giản, thế nhưng ngày sau trên chiến trường, người của chúng ta, cho tới bây giờ đều không chết trận hơn trăm người, cho dù đó là chiến đấu kiểu gì đi nữa ”

“Công tử, người có biết vì sao chúa công thăng quan nhanh, dễ dàng như vậy không? Nên biết rằng, người có xuất thân bình thường như chúa công, không thể chiếm được chức vị nào tốt cả, cho dù lập công lớn, cũng khó có thể được phong chức quan cao. Như chúa công được phong quan đến Vệ tướng quân, địa vị cao quý, mà lại không người hậu trường, có thể nói vô cùng điên cuồng” Phương Đồng đột nhiên hỏi.

“Vì cái gì?” Liêu Giang thuận miệng hỏi. Hắn nhớ năm đó sư phó hãn Bình thư thường nửa đường ngắt lời, hỏi lại một câu, hắn đã sớm quen với điều này. Trong mắt của hắn, Phương Đồng không đi thuyết thư thật đáng tiếc, một hạt giống rất tốt mà.

“Bởi vì tất cả thủ hạ của Đồng Trác đều rất sợ hãi chúa công, bọn chúng không dám chọc khiến chúa công phần nộ ” Phương Đồng nói tiếp: “Những chiến tích kia của chúng ta, khiến cho những Đại tướng thủ hạ của Đồng Trác nghe đều cảm thấy tuyệt đối không có khả năng, vì muốn nghiệm chứng một chút, cho nên khi bọn chúng xuất chiến thường mượn binh của chúa công, muốn nhìn có phải thật vậy hay không. Người thứ nhất chính là Lý Thôi” Phương Đồng tiếp tục nói.

“Lần kia, ta cũng đi theo, chúng ta đi chỉ có một nghìn người, kiên cường nhảy vào trong ba vạn Khương quân. Sau khi chiến đấu, đã chết tám mươi ba người, mà quân đội của Lý Thôi đi theo chúng ta, tử thương hơn một vạn người”

“Còn nguyên nhân thực sự khiến cho các tướng dưới trướng Đồng Trác cực kỳ sợ hãi chúa công chính là có một lần chúa công thiếu chút nữa giết Quách Tỷ. Có một lần, mấy người chúng ta xảy ra xung đột cùng người của Quách Tỷ, Quách Tỷ sai người mang binh đi giết những người này. Kết quả, chúa công giận dữ, mang theo ba nghìn binh mã, đêm đó nhập đại doanh Quách Tỷ chém giết, đánh cho đại quân mấy vạn chặt vật mà chạy, Quách Tỷ bị chúa công ngăn ở đại trướng, dùng đao mở ba rãnh sâu ở trên người hắn. Quách Tỷ sợ tới mức gần như ngắt xủ. Lần đó nghe nói Quách Tỷ không ngừng kêu thảm thiết, cuối cùng Đồng Trác đến. Dưới sự khuyên giải của Đồng Trác, chúa công thả Quách Tỷ ra. Khi ở trước mặt Đồng Trác với chúng tướng, chúa công không để ý ngăn trở, tự tay dùng than lửa đóng một dấu ấn lên vết thương trên người hắn, khiến cho Quách Tỷ thần trí mơ hồ. Hai ngày sau Quách Tỷ liền giao hung thủ giết người ra, mà rốt cục Đồng Trác cũng chú ý tới đội quân chúng ta, thu nhập chúng ta thành thân quân của hắn”

“Từ đó về sau, rốt cuộc không ai dám vô lễ đối với chúa công. Vốn cũng có người cũng không hài lòng với chúa công, nhưng chúa công vì cho Đồng Trác một lời giải thích, cũng rạch mấy đao trên người mình, lại dùng than lửa in dấu ấn, hung ác thì không phải bàn cãi. Một đoạn thời gian dài, Quách Tỷ nhìn thấy chúa công giống như gặp quỷ vậy, làm cho người khác cũng vô cùng kính sợ. Những người khác biết rõ việc này cũng rất kính sợ chúa công. Đây cũng là nguyên nhân chúa công có thể thuận lợi thăng quan. Lý Thôi Quách Tỷ, còn có đám người Hoa Hùng, cũng không nguyện ý tùy tiện đắc tội chúa công, hơn nữa ngày thường chúa công cũng không tranh giành cái gì cùng người khác. Cho dù rất tức giận, bọn chúng cũng không muốn chọc giận chúa công”

“Vậy có đúng là đánh nhau một trận với Lã Bố không?” Liêu Giang nghe nói mà trong lòng phát lạnh. Hắn nghĩ tới những lời đồn nghe được trước kia nên lên tiếng hỏi.

“Lã Bố người này quả thật rất khó đối phó, quân trận chúng ta nhìn như đơn giản, nhưng khi thực sự đánh nhau, có thể liên tục phá tan địch nhân. Hắn vẫn là thứ nhất, còn có Hãm Trận doanh của hắn, chỉ sợ chúng ta phải hợp lực đại bộ phận mới có thể đánh một trận” Phương Đồng nhớ tới ngày đó đánh một trận, trong lòng thổn thức, nói.

“Nhưng chúa công tại sao phải chuyển một đội ngũ tinh nhuệ như vậy cho Đồng Trác?” Liêu Giang hỏi

“Quân kỷ không thể tốt hơn nữa. Trong bọn họ có rất nhiều người không phải một lòng cùng chúa công, không giống những thân binh chúng ta, đều là thân tín của chúa công” Phương Đồng nói.

“Nghe nói bọn chúng có một lần thất thủ, bị một mình Tôn Sách đánh bại mấy trăm?” ngoài miệng Liêu Giang nói như vậy, trong nội tâm đang liên tục khích lệ, có thể thua ở trong tay Giang Đông “Tiểu Bá Vương”, cũng là vinh hạnh của các người.

“Hừ” Phương Đồng nhớ tới lần kia lập tức tức giận nói: “Thật không biết Đồng Trác, còn cả Lã Bố muốn cái gì đây? Đường đường là bộ binh, để cho bọn họ cưỡi ngựa làm gì? Không bổ sung đủ ngựa. Kỹ thuật cưỡi ngựa dễ luyện như vậy sao? Bằng không, một tên tiểu tử, dù có mãnh liệt, làm sao có thể dễ dàng đánh qua cửa bọn chúng”

”A, thì ra là thế” Liêu Giang thầm nghĩ.

Đi tới, đi tới, Liêu Giang chứng kiến không ít binh sĩ đang không ngừng vung đao đánh vào không khí, hẳn nhìn về phía Phương Đồng.

“Những người này đều là cung nỏ binh” Phương Đồng tương đối bội phục bản lĩnh dùng con mắt nói chuyện của Liêu Giang.

“Cái gì?” Liêu Giang giật mình hỏi: “Cung nỏ thủ chơi đao?”

“Quân ta có rất nhiều cung nỏ thủ. Bọn chúng không chỉ phải luyện tập bắn tên, còn phải đeo bội đao, bất kỳ lúc nào cũng có thể bảo vệ mình” Phương Đồng nói: “Bọn chúng mỗi ngày ít nhất phải vung đao một hai ngàn lần, chỉ luyện đơn giản nhất là chém, bổ, tước bổ với đập đầu, bởi vì trên chiến trường, chiêu thức hữu dụng nhất chính là chiêu thức đơn giản nhất ”

“Mấy ngàn lần? Wow, vậy không phải lấy cái mạng già sao? Ta dùng cái cuộc cũng chỉ có thể vung mạnh vài chục là cùng” Liêu Giang co rụt cổ: “Bọn chúng chịu được sao?”

“Đều là người xuất thân cùng khổ, không sợ chịu khổ. Hơn nữa, điều này là vì bảo trụ mạng của bọn hân. Trong bọn hân, nếu ai không muốn luyện, coi như không thành cung nỏ thủ” Phương Đồng thờ ơ nói.

“Vậy bắn tên thì sao? Không luyện tiễn thuật sao?” Liêu Giang hỏi.

“Luyện, luyện tiễn thuật, luyện thêm đao” Phương Đồng thuận miệng đáp: “Kỳ thật luyện đao cũng có điều lợi, vung đao nhiều lần, có thể tăng cường lực cánh tay. Trường Cung quân ta, người bình thường một lần có thể kéo ra năm đến mười lần, mà cung nỏ thủ quân ta, bình quân mỗi người cũng có thể kéo ra hai mươi lần trở lên. Nguyên nhân chủ yếu là vì bọn họ luyện đao mà luyện ra được, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện”

“Nhất cử lưỡng tiện?” Liêu Giang thốt lên: “Thật sự chỉ là. . . suy đoán mà thôi ”

Phương Đồng thấy hân giễu cợt, cũng không thèm để ý: “Kỳ thật theo như cách nói của chúa công, đúng một công ba việc, luyện tốt bắn tên, luyện đao tốt, còn một điều lợi nữa, sau này về nhà trồng cây không mệt mỏi ”

Thiếu chút nữa Liêu Giang trợn trừng mắt. Hứa Thành này thực sự nghĩ như vậy sao: “Cung nỏ thủ đều có thể đánh như vậy, vậy những binh chủng khác thì sao?”

“Chúng ta còn có Đao thuấn binh, bọn chúng chủ yếu luyện với lá chắn, mà không phải đao, lá chắn có đục, đục, chen lấn, với lắc mạnh. Bọn hân là binh chủng được chuẩn bị cho hỗn chiến, còn có ‘ Quyền thuật quân ’ của Vương Việt tướng quân. Những người này phần lớn là xuất thân hiệp sĩ, sở trường đơn đả độc đấu, hoặc là mấy người liên hợp đánh nhau, hơn nữa bọn chúng dưới chỉ đạo của Vương Việt tướng quân, ở trong bộ binh, năng lực tác chiến từng binh sĩ của bọn họ, ngoại trừ ‘ Thanh thú quân ’ thì mạnh nhất. Kỳ thật, ‘ Thanh thú quân ’ cũng tuyển ra từ chính bọn họ”

Lúc này, một đội kỵ binh gào thét lướt qua trước mặt bọn họ. Liêu Giang thấy rất rõ ràng, những người này, mỗi người đều không chỉ có một con ngựa, hơn nữa, cũng không ít người đang không ngừng đổi lấy ngựa cưỡi.

“Thiết kỵ Mông Cổ” Liêu Giang hoảng hốt, bản thân hẳn là người triều Minh, làm sao có thể không biết rõ ràng đặc điểm mạnh nhất của kỵ binh Mông Cổ?

“Cái gì Mông Cổ?” Phương Đồng ở một bên hỏi.

“Ha ha, không có gì. Ta chỉ nói lung tung mà thôi” Liêu Giang liên tục khoát tay. Trước khi hắn đến đây, Hứa Thành đã nghiêm chỉnh cảnh cáo hắn không được tiết lộ bất luận điều gì cùng lai lịch, quan hệ công việc của hai người bọn họ. Hắn cũng không muốn mới đến đã lập tức vi phạm lệnh cấm. Nhất là hắn vừa mới nghe Hứa Thành lòng dạ độc ác như thế nào, khiến cho hắn vô cùng sợ hãi. Hiện tại hắn tuyệt đối không dám phản Hứa Thành.

“Chúa công thật sự rất lợi hại. Chúa công nghĩ kỵ binh như vậy, có thể phát huy sức ngựa lớn nhất, khiến cho kỵ binh dùng tốc độ nhanh nhất bồn tập, gia tăng mạnh mẽ phạm vi công kích của kỵ binh ” Phương Đồng nói, trên mặt biểu lộ đáng vẻ tràn đầy khâm phục.

“Có gì đặc biệt hơn người?” Liêu Giang trầm nghĩ: “Ta cũng được” thật sự là không chịu nổi Phương Đồng giọng nói, hắn nói: “Ta cũng có ý tưởng. Nếu để cho kỵ binh đều mặc giáp sắt, ngựa cũng giống như thế, lại liên kết những chiến mã này đứng lên, tạo thành quân trận, trùng kích quân địch, người xem thế nào?” Nói xong, hắn liền chuẩn bị sẵn sàng chờ vẻ kinh ngạc cùng tán thưởng của Phương Đồng.

Nhưng hắn lại phát hiện Phương Đồng chỉ nhìn hắn. Sau một lúc lâu Phương Đồng mới lên tiếng: “Ách, ý tưởng của công tử không tệ, không tệ, nhưng người không biết làm như vậy quá ngu ngốc sao? Hơn nữa, kỵ binh của chúng ta đều được trang bị cung nỏ, lực có thể xuyên thấu áo giáp, có thể tấn công quân địch từ rất xa. Làm gì còn phải kiên cường chiến với quân địch? Vì sao chúng ta còn phải trang bị thêm một binh chủng này?”

“Nhưng này có thể hình thành lực tấn công hùng mạnh, tấn công quân địch” Liêu Giang không thoải mái trong lòng, trong “Thuyết nhạc toàn truyện ” có nói “Thiết phù Đồ” chính là đội quân vương bài của quân Kim.

“Chúa công đã từng nói qua, chúng ta cần phải huấn luyện đại quy mô cung nỏ thủ với khinh kỵ binh. Hiện tại quân đội chư hầu phần lớn là dân chúng mặc quân phục mà thôi, trang bị cũng không tốt. Tối đa cũng chỉ là mặc áo giáp da trên người, nỏ thủ của chúng ta, Trường cung thủ, cũng có thể rất dễ dàng trước khi quân địch tiếp cận chúng ta, làm mất lực chiến đấu của bọn hắn. Hơn nữa, chúa công đã từng nói, chúng ta xây dựng quân là muốn đi đánh người. Binh chủng quá chậm chạp, không phù hợp với mục đích xây dựng quân đội của quân ta” Phương Đồng tỏ vẻ khinh thường.

“Vù vù vù” Liêu Giang thở hổn hển, quá ghê tởm. Ngay cả một tên lính tiểu tốt dưới trướng Hứa Thành cũng dám xem thường ta.

43. Quyển 1 - Chương 43

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 43: Giáo huấn binh

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

“Công tử, người không sao chứ?” Phương Đồng cố ý hỏi. Hắn vẫn hiểu được khi quan sát nét mặt Liêu Giang. Thế nhưng hắn cũng không thể tấn công một cách quá mức vào niềm tin tưởng của người trẻ tuổi. Đây chính là những điều Hứa Thành dạy bảo bọn họ, cho nên Phương Đồng còn nói thêm: “Suy nghĩ của người kỳ thật rất tốt, ở trong quân chúng ta sẽ không được xem trọng. Thế nhưng nếu như ý tưởng này mà khiến cho các chư hầu khác biết được, chỉ sợ người ta sẽ coi người là kỳ tài vì vậy công tử cũng không nên ừ ừ”

“Người cho rằng ta không muốn đến nơi khác sao?” Liêu Giang trầm nghĩ: “Người nghĩ ta dám chạy tới chỗ nào đây? Trương Liêu hoàn toàn là một lính canh ngục danh tiếng lớn cỡ nào? Ta có thể chạy được không? Hơn nữa, xem bộ dạng các người như vậy, nếu ngày sau đánh bại những chư hầu kia, ta sẽ có quả ngon để ăn sao?”

Thấy Liêu Giang không đáp lời, Phương Đồng cũng không trách hấn. Kỳ thật cũng cần phải hiểu người trẻ tuổi ở thời đại này, ba mươi tuổi đã sắp trở thành ông nội rồi. Phương Đồng muốn coi mình có bối phận cao hơn cũng có thể hiểu được.

“Phương hiệu úy ”

Liêu Giang nhìn lại, hấn thấy một lão đầu hơn năm mươi tuổi đang đi tới, nhìn trang phục thì trông giống như một thợ thủ công.

“Phùng lão, lão nhân ngài gia có chuyện gì sao?” giọng nói Phương Đồng thay đổi, biểu lộ dĩ nhiên là nịnh nọt. Điều này làm cho Liêu Giang có một cảm giác phiền phức khó chịu, quá đau xót, vừa rồi sao không thấy hấn có thái độ như này?

“Tướng quân nói lúc nào thì gang có thể đến? Những hàng tồn kia của chúng ta đều sắp dùng hết rồi” ” trong giọng nói của Phùng lão” có vẻ khổ sở.

“Lão nhân ngài gia đừng nóng vội, có lúc nào tướng quân dám làm trì hoãn công chuyện của lão nhân gia ngài? Hơn nữa, cho dù tướng quân dám chậm trễ, chúa công cũng sẽ không, khẳng định gang sắp tới rồi, ngài không cần sốt ruột” Phương Đồng nói.

“Tốt lắm người vẫn giúp ta nói cho Lê Tướng quân một tiếng, khiến cho hấn phái người đi thúc giục một chút, hấn đang có sự tình, ta sẽ không tìm hấn rồi” nói xong “Phùng lão” xoay người rời đi, hoàn toàn coi Liêu Giang là một người trong suốt.

“Ai vậy?” Liêu Giang vô cùng ngạc nhiên: “Vừa rồi ta thấy người nói chuyện với hai vị tướng quân cũng không cung kính như này”

“Vị này chính là Đô ti binh khí trong quân chúng ta, Phùng Đồng lão tiên sinh” nói đến đây, Phương Đồng quan sát thái độ của Liêu Giang, biết rõ không nói rõ ràng thì không được, nói tiếp: “Khi chúa công ở Tây Lương đã phát hiện ra lão nhân này, một tay luyện thép ròng, có thể được coi là thép tinh trong thép tinh. Chúa công vừa đâm vừa xoa mới có thể mang người tới đây, ngày bình thường thì che giấu, chỉ sợ người khác biết được. Tới khi chúa công rời khỏi Lạc Dương mới bắt đầu lộ diện, quân ta có binh khí sắc bén, toàn bộ đều nhờ lão nhân gia ông ta với đám đồ đệ kia. Phác đao trong tay ‘ Thanh thú quân ’ tinh nhuệ nhất trong quân ta, , tất cả đều được làm bằng sắt mới. Bằng không, làm sao lão nhân gia lợi hại này chuyên chế tạo binh khí cho mấy vị tướng quân. Đúng là rất khó lường, tựa như trước đó vài ngày thanh đại đao rèn cho Bàng Đức tướng quân, cắt đứt hơn mười thanh đao kiếm mà cũng không cong mẻ”

“Sắt ròng? Không thể, cho dù lợi hại, cũng không có khả năng lợi hại hơn cả thép tinh. Nếu mà như thế thì sao còn phải gọi là ‘ sắt ’? Dùng tên gọi là thép không phải tốt hơn sao?” đương nhiên Liêu Giang biết rõ sắt ròng, nhưng hấn chỉ biết là đây là nguyên liệu các võ tướng Bình thư thường dùng làm binh khí. Thật ra Liêu Giang cũng không biết điểm lợi hại thật sự của sắt ròng. Cho dù chính bản thân Hứa Thành cũng chỉ có thể phân biệt được đây là một loại thép, không biết giá trị thật sự của loại sắt mới. Trong mắt hấn, thép rất khan hiếm. Thời đại này, trên người một số võ tướng vẫn mặc áo giáp đồng, điều này đủ biết thép thực sự khan hiếm cỡ nào. “Thép ròng” còn có một cái tên, đó chính là thép Damascus nổi tiếng trên thế giới, nổi tiếng là thủ đô tinh luyện kim loại thế giới, cho dù điều này là học trộm từ phương pháp chế luyện thép của Ấn Độ.

“Ai biết? Có thể là yêu cầu bảo vệ bí mật” Phương Đồng nói.

***** **8

Ba ngày sau, rốt cục Liêu Giang không cần ở lại ở trại huấn luyện. Tất cả những thứ hấn có thể nghĩ ra, ở trong quân Hứa Thành không phải đều đã có, nhưng căn bản không ai quan tâm tới, khiến cho hấn cực kỳ phiền muộn, hấn lớn tiếng thầm oán trách Hứa Thành không để lại thứ tốt nào cho hấn. Đương nhiên, hấn chỉ có thể giữ suy nghĩ này ở trong lòng.

Chẳng qua khi hấn muốn có một cơ hội biểu hiện, hấn lại không nghĩ rằng hấn phải chờ đợi cơ hội này lâu như vậy. Nhưng có một điều là hấn đã thật sự sáng chế ra một loại vũ khí đơn giản lại đáng sợ. Loại vũ khí này mỗi lần xuất hiện trên chiến trường, đều kèm theo một trận thắng lợi cực lớn. Điều duy nhất khá nuối tiếc chính là, những trận đại thắng này chỉ có một trận là do chính bản thân hấn đánh.

“Chúa công, thuộc hạ nhận được tin tức, Viên Thiệu phái người đi tìm Công Tôn Toản, giống như là muốn hợp binh tấn công Ký Châu” Hà Thông trở lại Lạc Dương, sau khi gặp Hứa Thành, câu đầu tiên y nói chính là tin tức này.

“Tên hỗn đản này rốt cục không nhịn được, ” Hứa Thành cười cười, nhìn về phía hai người bên cạnh. Một người là Thường Hâm, một người khác, dĩ nhiên là Trần Cung.

“Công Đài, người xem chúng ta phải làm gì?” Hần nhìn Trần Cung hỏi. Ngày đó Trần Cung tới gặp Hứa Thành xong, hần cũng có không ở lại bên cạnh Hứa Thành. Trần Cung không chối từ khổ cực, đi khắp Ti châu với Tịnh Châu, thậm chí còn ra khỏi phạm vi thế lực của Hứa Thành, tìm giúp hần một số người, ví dụ như: Trương Ký Trương Đức Dung, Lương Tập Lương Tử Ngụ, Ôn Khôi Ôn Mạn cơ, Giả Quỷ, Giả Lương Đạo, những người này, mặc dù không có danh tiếng như mấy người Tuân Sảng, nhưng những đều là có tài năng có nhận thức, nhân tài thực sự, khiến cho Hứa Thành rất thoả mãn. Tuy rằng những người này cũng không phải toàn bộ đều thuần phục Hứa Thành hần, nhưng Hứa Thành tuyệt đối không để ý điều này. Bây giờ Hứa Thành đang hài lòng với Trần Cung, cho nên, Hứa Thành trao cơ hội thể hiện đầu tiên cho Trần Cung.

“Chúa công” đương nhiên Trần Cung hiểu rõ ý tứ của Hứa Thành, cảm kích trong lòng, nói: “Chúng ta hiện tại vừa mới chiếm giữ Tịnh Châu, còn chưa tiêu hóa xong. Tuy rằng đây là một cơ hội tốt, nhưng nếu như hiện tại chúng ta lập tức tấn công Ký Châu, thật sự rất bất lợi với sự phát triển của chúng ta ”

“Lão Thường” Hứa Thành nói. Bởi vì cách thức Thường Hâm xử lý Di Hành khiến cho hần rất cao hứng, cho nên, hần quyết định về sau tuyệt đối không gọi tên Thường Hâm: “Người có điều gì muốn nói?”

“Ty chức tán thành ý kiến của Công Đài. Hiện tại tấn công Ký Châu, chỉ sợ sẽ kéo chúng ta vào vùng bùn. Lương thực của chúng ta tuy nhiều, nhưng thu xếp cho mấy trăm vạn lưu dân cũng hao phí cực lớn. Hơn nữa, tuy rằng Viên Thiệu không có bản lĩnh gì, nhưng bốn đời Tam công, lực hiệu triệu cũng không giống kẻ hèn mọn này. Ngoài miệng có thể không xem là gì, nhưng khi hần thực sự đứng lên, tuyệt đối không thể coi thường” Thường Hâm nói.

“Ty chức cũng có ý tứ này, ” Hà Thông nói: “Quân ta tuy rằng thực lực cường đại, có thể tấn công bất kỳ người nào trong thiên hạ. Một khi chúng ta tấn công Ký Châu, bất kể là ai, cũng sẽ không cam tâm tình nguyện. Đồng Trác, Tào Tháo, thậm chí còn Hán Trung Trương Lỗ, Kinh Châu Lưu Biểu, cũng sẽ không ngồi nhìn chúng ta”

Hai người đều từ phương diện mình phụ trách bày tỏ thái độ không ủng hộ động võ. Hứa Thành cũng không có ý kiến. Dù sao tấn công Ký Châu nhất định sẽ hao tổn nhiều thời gian, chỗ đó không giống Tịnh Châu, không có thế lực lớn nào. Hơn nữa, khiêu khích người khác khiến bị ghen ghét, thời gian tới chắc chắn sẽ không sống khá giả. Động tới căn cơ cũng không phải điều tốt. Huống chi hiện tại hần thiếu đại tướng, tất cả đại tướng cũng đều phải ra ngoài, căn bản không còn ai có thể mang binh.

“Nhưng cũng không thể khiến cho Viên Thiệu thực hiện được” Hứa Thành phát huy đầy đủ bản tính của người trong nước. Đó là không thể để người khác sống tốt, nhất là người quen: “Dù sao chúng ta cũng phải tìm cho hần một chút phiền toái. Bằng không chúng ta sẽ phụ lòng Viên Xa kỵ”

“Ha ha, điều này thì cần phải hỏi Hà đại nhân của chúng ta” Thường Hâm nói, Trần Cung cũng nhìn về phía Hà Thông. Không động binh mã, còn mấy chuyện xấu, đương nhiên là do ngành tình báo làm.

“Khục khục” Hà Thông bị người chăm sóc như vậy, hơn nữa trong số những người nhìn hần còn có Trần Cung, khiến cho hần đôi chút ngưng ngừng, vội vàng biểu thị một chút, rồi mới lên tiếng: “Có thượng trung hạ ba kế sách, mời chúa công định đoạt”

“Nói một chút coi” Hứa Thành nói.

“Thượng sách: truyền bá lời đồn, thông báo Ký Châu Mục Hàn Phúc. Nhất định Hàn Phúc sẽ có chuẩn bị, binh mã của Viên Thiệu cần lương thảo, tất cả đều dựa vào Hàn Phúc tặng cho. Chỉ cần Hàn Phúc cắt lương thực, binh mã của Viên Thiệu tất nhiên đại loạn, không công mà được tự phá. Trung sách: chúng ta phái người thông báo Công Tôn Toản, khiến cho hần nghĩ rằng Viên Thiệu chỉ muốn lợi dụng hần bức

bách Hàn Phúc, để cho Viên Thiệu đơn giản đạt được Ký Châu, chỉ cần Viên Thiệu đạt được Ký Châu, sẽ khai chiến với hắn. Dù Công Tôn Toản không tin, cũng phải đề phòng Viên Thiệu. Đồng thời, chúng ta dùng gieo rắc lời đồn, cũng thông báo cho Hàn Phúc, cho hắn biết Công Tôn Toản muốn liên thủ cùng Viên Thiệu tấn công Ký Châu, cũng tìm người hiến kế, khiến cho hắn giám sát Viên Thiệu. Chỉ cần Hàn Phúc nhìn thấy Viên Thiệu chỉnh đốn và sắp đặt binh mã, thì coi như xong. Lại châm ngòi cho hắn cắt đứt lương thảo của Viên Thiệu, tất nhiên Viên Thiệu sẽ rất thảm, thực lực sẽ có tổn hao nhiều. Đến lúc đó chỉ cần lại dùng kế, ba nhà đại chiến, rất đáng xem. Chờ khi bọn hắn đánh xong, chúng ta cũng có thể tiến công. Hạ sách: chúng ta không làm bất kỳ điều gì, chỉ quan sát mà thôi ”

“Ta xem trung sách mới thật sự là nước cờ hay, nhưng vì cái gì nó lại là trung sách?” Trần Cung hỏi.

“Đây là do chúa công. Chúa công dạy chúng ta, thấy một người làm cái gì. Đầu tiên cần phải xem tính cách của hắn, sau đó lại quan sát tình thế nơi đó khiến cho chúng ta đều luôn có thể đoán được tâm tư của người khác” Thường Hâm nói, nhưng trong lời nói hoàn toàn không có ý che giấu vẻ đắc ý.

“Hay. Trước kia ta luôn dùng tình thế để phán đoán sự tình, cũng không nghĩ tới điều này. Khó trách chúa công muốn hỏi Hà đại nhân, cũng chỉ có Hà đại nhân mới có thể hiểu rõ tính cách của những người kia như trong lòng bàn tay” Trần Cung nói.

“Đúng vậy, Hàn Phúc nhất gan, lại không có chủ trương. Nếu hắn phát hiện ra mưu đồ của Viên Thiệu, sợ trước sợ sau, cho dù mạnh hơn cũng thế. Chỉ cần Viên Thiệu phái người dọa dọa hắn, hắn sẽ không chịu nổi. Huống chi, theo ty chức được biết, mưu sĩ thủ hạ của Hàn Phúc, Tuân Thâm với Quách Đồ đều có liên hệ cùng Viên Thiệu, sẽ không cho hắn chủ ý hay. Hắn biết rõ càng sớm, Viên Thiệu được lợi càng lớn. Cho nên, chúng ta vẫn chỉ cần khiến cho Viên Thiệu gánh chịu chút ít thiệt thòi là được. Còn như muốn hại hắn tổn thất nặng nề, khẳng định trên thực tế trung sách cũng không thể làm được. Mà Công Tôn Toản biết quá sớm, sẽ để cho hắn co chân về, không thể bùng hết sức, địa bàn bị đánh chiếm sẽ ít đi. Hàn Phúc bị tổn thương nhẹ, đến lúc Viên Thiệu động thủ, lực lượng tiếp thu được sẽ lớn hơn nhiều, cho nên, chúng ta cũng không thể khiến Công Tôn Toản biết rõ mưu đồ của Viên Thiệu” Hà Thông nói.

“Tốt, đã như vậy, chúng ta cũng thông báo cho Hàn Phúc là được. Ai, thì ra trong đối thủ, đồ dần quá nhiều cũng là một loại thống khổ” Hứa Thành nói.

“Chỉ là, đồ dần nhiều hơn một chút cũng tốt. Ty chức không hy vọng đối nghịch với người thông minh ” nghe ra ý tứ châm chọc trong lời nói của Hứa Thành, Thường Hâm cười nói.

“Đúng đúng đúng, vẫn đồ dần tốt ha ha ha” mọi người cười to.

44. Quyển 1 - Chương 44

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 44: Huỳnh Dương tiểu chiến

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Trải qua mấy ngày hành quân, quân đội của Trương Liêu rốt cục đã tiến đến Huỳnh Dương. Thế nhưng Trương Liêu phải đối mặt, không phải là một tòa thành không người phòng thủ, mà bộ tướng của Tào Tháo, Lưu Duyên chỉ huy năm nghìn binh lính phòng thủ tòa thành lớn này.

“Năm ngàn người mà thôi, chúng ta có ba vạn người. Trên binh pháp không phải nói cái gì. . . cái này. . . Ah, binh lực đông hơn gấp bội thì tấn công, chúng ta có thể công thành” Liêu Giang ở một bên nói. Thế nhưng đáp lại lời nói của hắn, Trương Liêu chỉ khẽ liếc mắt nhìn.

“Chúng ta không sợ công thành. Cái đáng sợ chính là tổn thất quá lớn” Trương Liêu, bản tính nghiêm chỉnh, cảm thấy đôi chút khó chịu với tính tình láu cá của Liêu Giang, mặc dù Liêu Giang này là huynh đệ của

chúa công, nhưng chúa công cũng đã nói không cần khách khí với tiểu tử này, cho nên khi hần nói chuyện với Liêu Giang cũng sẽ không vòng vo. “Quân ta đánh chiếm thành xong, còn phải phòng thủ, sau này còn phải đối mặt đại quân của Tào Tháo, cho nên chúng ta cần phải dùng một cái giá thật nhỏ đánh chiếm Huỳnh Dương”

“Vậy làm sao bây giờ? Chúng ta đào đường hầm? Giả bộ làm viện quân của địch? Làm xe đụng thành” Liêu Giang phát hiện mình đối với chiến thuật công thành thật sự không có biện pháp hay.

“Xe đụng thành?” Trương Liêu không hiểu: “Chẳng lẽ có cái gì có thể phá vỡ tường thành sao?”

“Là đụng cửa thành” Liêu Giang nói.

“Ta còn tưởng rằng có cái gì có thể trực tiếp phá mở cửa thành. Thì ra chính là đụng mộc” Trương Liêu nói, giọng nói bình thản.

“Trương tướng quân, ngài không nên xem thường ta. Ta. . .” Liêu Giang bị thần tượng trong lòng xem nhẹ, lập tức không cam lòng.

“Tốt rồi, chúng ta chuẩn bị công thành thử xem thế nào, thử thực lực quân địch” Trương Liêu không để ý tới hần, nói với phó tướng bên người.

“Không biết người kia là ai?” trong khi đó trên tường thành Huỳnh Dương, Lưu Duyệt lo sợ trong lòng, hần và đám người Tào Tháo không thể ngờ Hứa Thành rõ ràng bỏ qua cửa ải hiểm yếu không phòng thủ đến đánh Huỳnh Dương. Lưu Duyệt thấy quân địch đại khái có khoảng hai, ba vạn người, thật sự quá sức tưởng tượng. Thế nhưng trên đại kỳ, tên chủ tướng cũng không phải Đại tướng danh tiếng dưới trướng Hứa Thành hiện nay, mà là một người họ “Trương”, khiến cho hần rất nghi hoặc. Hần không từng nghe nói thủ hạ của Hứa Thành còn có một Đại tướng họ Trương. Thế nhưng hần cũng tuyệt đối không dám xem thường. Phàm là những người đi theo Hứa Thành, cũng không thể coi thường, Tào Tháo mệnh lệnh cho hần thủ thành, hơn nữa Tào Tháo còn dặn dò hần kỹ càng, hướng chỉ nhìn trận thế địch quân, đã biết rõ người này không đơn giản.

“Tướng quân, quân địch đối trận” thân binh ở bên nói.

“Ừ, hãy cho mọi người chuẩn bị tiếp chiến. Yên tâm, thành Huỳnh Dương tường cao dày, chúng ta lại là bên thủ thành, tuy rằng quân địch nhiều hơn so với chúng ta, thực sự không mạnh hơn chúng ta” Lưu Duyệt cổ vũ sĩ khí.

Thế nhưng, biểu hiện của quân Hứa Thành cũng không giống như điều Lưu Duyệt hần có thể dự liệu. Hần chỉ là một tướng lĩnh truyền thống, không đoán được phương pháp giao chiến của quân Hứa Thành.

“Trường cung thủ, bày trận” quân bản bộ của Trương Liêu, bởi vì cần phải thủ thành, cho nên tất cả đều là bộ binh, nhưng trong số đó, quân cung nỗ chiếm một phần ba. Đây chính là điều tuyệt đối không thể có trong những quân đội khác. Thế nhưng rất nhanh chóng cung nỗ thủ quân Hứa Thành dưới sự chỉ huy của Từ Hoảng bắn tan quân Viên Thiệu, lại một lần nữa danh chấn thiên hạ.

“Bắn tên” mệnh lệnh vang lên. Gần vạn mũi tên đặc chế bắn về phía tường thành. Mà lúc này quân bản bộ của Lưu Duyệt còn đang chuẩn bị đá lăn, lăn cây, cung nỗ thủ cũng đang chuẩn bị đối xạ cùng quân Hứa Thành. Bọn chúng nào có thể dự đoán được ở khoảng cách xa như vậy, sẽ có người bắn tên. Hơn nữa, còn có thể bắt ngờ bắn ra, trên tường thành tử thương một mảng.

“Không tốt” Lưu Duyệt kinh hãi. Hần vừa mới nhìn thấy Cung Tiễn Thủ quân địch xuất trận, vốn tưởng rằng đối phương cần vào gần mới bắn tên, cho nên hần không kịp cho bộ hạ né tránh.

“Tắm chắn nhanh” Lưu Duyệt hét lớn.

Thuần bài thủ lập tức xông lên trước, ngăn tại trước người binh sĩ không có cầm tắm chắn, giơ tắm chắn lên. Bọn chúng vốn là vì Lưu Duyệt chuẩn bị khả năng xảy ra hỗn chiến trên tường thành, vì để bảo trì

thể lực, quân Thuần bài thủ một mực đứng ở bên kia tường thành, không tham gia lao động chân tay. Thế nhưng chính điều này cũng làm cho bọn chúng cứu được không ít người.

Kỳ thật, cho dù trong quân địch có nhiều lính cung thủ, bình thường cũng sẽ không tạo thành uy hiếp lớn như vậy đối với tường thành, bởi vì Cung Tiên Thủ bình thường không bắn được xa như vậy, chuẩn xác như vậy. Hơn nữa, cuộc chiến công thành, luôn luôn lấy cung tên làm đầu, cho nên binh sĩ thủ thành cũng cực kỳ cảnh giác phòng ngự cung tên, nhưng Trường cung thủ trong quân Hứa Thành không giống như vậy, cung của bọn họ đầy đủ sức lực, tầm bắn xa, nhìn bề ngoài thì chỉ có hai điểm này, kỳ thật đã có thay đổi về chất, trên căn bản đã phá vỡ quy tắc công thành thời đại đó. Hơn nữa bọn hắn chỉ cần bắn tên, căn bản có thể tạo nên phương thức bao trùm, địch nhân muốn tránh cũng không được, sao có thể không lần lượt trúng tên?

“Hừ” nhìn thấy quân địch dùng tấm chắn, Trương Liêu hừ nhẹ một tiếng: “Kình nỗ thủ, xuất chiến”

Trường cung thủ lập tức lui về phía sau, đổi thành một đội hơn ngàn người Kình nỗ thủ đi ra, tất cả cũng một mực đi về trước. Khi còn cách tường thành ước chừng năm trăm bước, bọn chúng dừng lại, giờ cung nỗ trong tay lên.

“Bắn”

“Vèo” “Vèo” một nghìn tên nỗ mang theo tiếng thét phóng tới tường thành.

“Nhanh nằm xuống” Lưu Duyên hét lớn. Hắn nhảy cảm ý thức được những tên nỗ này rất lợi hại.

“Phập” “Phập” Kình Nỗ xuyên qua một tầng lá chắn sắt, tiếp tục xuyên thấu thân thể các binh sĩ, trên tường thành lại vang lên hàng loạt kêu thảm thiết.

Nhưng lần này Lưu Duyên phản ứng rất nhanh. Tướng sĩ thủ hạ nghe theo mệnh lệnh, phần lớn nằm xuống, chỉ có một số ít phản ứng không lanh lợi bị tên nỗ quân Hứa Thành xuyên thấu qua người.

“Thật lợi hại” bây giờ Lưu Duyên căn bản không dám đứng lên: “Đây là cung nỗ gì vậy, có thể bắn được xa như vậy, sức lực này thì ngay cả võ tướng có tài bắn nhất cũng không thể bắn lợi hại như vậy” chỉ cần hai lượt tên vừa rồi, khiến cho hắn mất đi hai phần binh mã.

“Tướng quân, làm sao bây giờ?” Thân binh của hắn rất may mắn, ngay cả một cọng lông cũng không bị tổn thương thế nhưng y cũng cực kỳ kinh hãi.

“...” Lưu Duyên trầm ngâm suy nghĩ một hồi, hắn lại ngẩng đầu vụng trộm nhìn ra phía ngoài, thấy quân Hứa Thành còn không có ý định công thành, trong lòng đôi chút yên tâm: “Lập tức phái người vào trong nội thành, lấy các loại ván cửa, ván giường mang lên trên này ngăn ở trên tường thành, ngăn cản tầm mắt quân địch”

“Vâng” thân binh lĩnh mệnh mà đi. Đương nhiên, hắn cho đỡ hết tấm ván đi, bầu trời đổ mưa thì thật sự hết cách.

“Oa thật lợi hại, ta rốt cục hiểu rõ vì sao chúa công yêu cầu thiết lập nhiều hơn cung nỗ binh rồi” Liêu Giang hoan hô, hắn lại nhìn Trương Liêu hỏi: “Hiện tại quân địch căn bản không dám ngẩng đầu, sao chúng ta không xông lên?”

“Người quên chúng ta không nghĩ trong thành sẽ có người, căn bản không mang theo thang mây cùng các loại khí giới công thành. Hơn nữa tướng lĩnh quân địch phản ứng rất nhanh, thật sự là người có tài, không thể khinh địch” Trương Liêu nói.

“Không phải” Liêu Giang phản bác: “Hắn cho binh sĩ gục xuống, căn bản cũng không dám thò đầu ra. Nếu như chúng ta mang theo thang mây, chẳng phải có thể trực tiếp tấn công rồi sao?”

Lúc này, các tấm ván của Lưu Duyên đã được mang đến, lập tức tường thành được đôn cao lên một đoạn.

“Ngài xem, ngài xem, Trương tướng quân, ” Liêu Giang lại chỉ tay lên tường thành nói: “Hắn làm như vậy rõ ràng không phải là sợ chúng ta sao? Làm gì còn có điều cố kỵ? Chẳng lẽ lính của chúng ta không thể đánh lại bọn hắn. Ta cũng không tin hơn nữa chúng ta có thể dùng cung nỏ thủ áp chế quân địch trên đầu thành, sẽ tìm một cây gỗ to dùng làm đưng mộc, va chạm cửa thành, không cần dùng đến thang mây nữa”

“Tốt” Trương Liêu không nhịn được liền nói. Hắn hiểu bản thân mình mới vừa rồi đã bị thói quen cũ trói buộc. Hắn chỉ nghĩ rằng công thành là phải đánh tường thành, thật không nghĩ đến bên cạnh mình đã có cung nỏ thủ cường lực, hoàn toàn có thể không cần cố kỵ quân địch trên tường thành.

“Chuẩn bị đưng mộc” hắn lớn tiếng ra lệnh.

Rất nhanh, đưng mộc liền được mang lên trước trận.

“Cung nỏ thủ áp chế, những người còn lại toàn lực tấn công cửa thành, mở cửa thành ra cho ta” Trương Liêu hét lớn, phương pháp công thành này thật sự rất thoải mái, chỉ sợ không có biện pháp nào dễ dàng, thoải mái hơn biện pháp này? Thế nhưng hắn cũng không bị vui sướng xông lên làm choáng váng đầu óc, vẫn đang nhìn chăm chú lên trên tường thành đối diện. Dù sao tướng địch trên thành đối diện cũng được coi là một người có tài.

“Nguy rồi, bọn chúng muốn đưng cửa thành” Lưu Duyệt từ trong khe hở một khối ván cửa chứng kiến động tác của quân Hứa Thành phía dưới, trong lòng hắn vô cùng khẩn trương.

“Nhanh, xuống dưới, thủ vững cửa thành cho ta” hắn quát to với người bên cạnh mình nhưng hắn cũng hiểu rõ, cuối cùng thì hắn cũng không thủ được thành. Đối phương nhiều người hơn, hắn lại không thể tự do hành động, làm sao bây giờ? Đường đường là một tướng quân mà lúc này Lưu Duyệt gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

“Cạch” “Cạch” tiếng va đập kịch liệt truyền đến khiến cho nổi kinh hoảng trong lòng Lưu Duyệt càng tăng thêm.

“Lăn cây, lăn đá, nện cho ta, ném về phía quân địch đang phá cửa thành cho ta” Lúc này dưới tình huống hiện tại, Lưu Duyệt bất chấp tất cả.

Thế nhưng, binh sĩ vừa mới thò đầu lên, giơ gỗ, hòn đá, còn chưa kịp ném xuống, tên bắn của quân Hứa Thành đã tới rồi, không chút lưu tình đưa bọn chúng đến một thế giới khác. Cơn điên cuồng ngăn ngừa của Lưu Duyệt bị cưỡng chế ép xuống.

“Đáng giận” Lưu Duyệt giận dữ. Hắn vốn là người rất có phương pháp thủ thành nên Tào Tháo mới có thể giao cho hắn trách nhiệm canh giữ, phòng thủ Huỳnh Dương. Mà chỉ cần quân Tào có thể chiếm đóng Huỳnh Dương, quân Hứa Thành không thể không để ý đường lui trực tiếp tấn công Tào Tháo. Thế nhưng hắn lại đưng phải một đội quân khác thường như này. Cung Tiễn Thủ quá nhiều, thật lợi hại. Trong lịch sử, Lưu Duyệt phòng thủ Bạch Mã, bị Đại tướng Nhan Lương của Viên Thiệu tấn công, giữ gìn mấy tháng không lui, Nhan Lương một mực đợi đến lúc Tào Tháo đến giúp, cũng không thể đánh hạ.

“Giết” Tuy rằng giọng nói không lớn, nhưng Lưu Duyệt lại có thể nghe rất rõ ràng. Đây là giọng nói phát ra từ chỗ cánh cửa thành, cửa thành sắp bị phá rồi.

“Chuẩn bị trận giáp lá cà” hắn rống to.

“Cửa thành mở, cửa thành mở” Liêu Giang kêu to, phảng phất như cửa thành bị một mình hắn mở ra.

“Cho binh sĩ phá cửa lui về phía sau, đao thuẫn thủ phía trước, cung nỏ thủ phân ra một bộ phận, cần quét quân địch trong cửa thành trước mặt ” Trương Liêu tỉnh táo hạ lệnh.

45. Quyển 1 - Chương 45

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 45: Biến cố (1,2)

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

Lưu Duyên phát hiện mình lại tính sai. Quân địch phá mở cửa thành, hấn vốn cho rằng quân mình chỉ phải đối phó với quân địch là những binh sĩ đưng thành kia, chỉ cần liều chết đánh lui bọn chúng, đóng cửa thành lại, tiếp tục kiểm soát được cổng thành thì còn có thể lại chống đỡ thêm một thời gian ngắn. Mặc dù khả năng này rất nhỏ, nhưng cũng rất có khả năng xảy ra. Cho dù không thể làm được, quân hai bên hỗn chiến với nhau, có thể khiến cho quân địch không thể phát huy ưu thế nhiều người. Thế nhưng rõ ràng đám binh lính đó lại lui ra ngoài, ngay sau đó, một loạt tên nổ bắn vào trong, giết chết hàng loạt tinh binh được Lưu Duyên hấn an bài ở phía trước. Rõ ràng có mũi tên còn xuyên qua hai người.

“Nhanh, tách ra, trốn ở hai bên cửa thành, đến lúc quân địch đi xuyên cửa thành đánh tiếp”

Đạo thuận binh Quân Hứa Thành đã đến, ba người một nhóm, năm người một nhóm, chia làm từng nhóm một tràn vào cửa thành.

“Đánh” Lưu Duyên dẫn đầu vọt tới. Hấn tuyệt đối không thể khiến cho quân địch vào thành. Lúc này Lưu Duyên thật sự không muốn nghĩ tới việc ngay cả thành Huỳnh Dương, hấn căn bản cũng không phòng thủ được.

Trong hành lang cửa thành, âm thanh “Đình đình đang đang” liên tiếp vang lên, các tướng sĩ Tào quân rất nhanh phát hiện một vấn đề đáng sợ. Binh khí của bọn hấn đều đánh vào trên tấm chắn của quân Hứa Thành, căn bản không thể tạo thành thương vong cho quân địch. Mà mấy người quân địch co lại thành một khối, căn bản có thể phòng ngự bốn phía quanh người, về sau, mấy nhóm dùng sức ép vào, chính mình đã bị dồn chặt lại một chỗ. Sau đó từ giữa khe hở của tấm chắn xuất hiện từng thanh đoản đao, đâm vào thân thể bọn hấn. Cứ như vậy, quân địch phân tán, đánh hợp kích, lại phân tán, lại đánh hợp kích, tiến độ tuy chậm, nhưng mỗi lần bọn chúng tiến thêm một bước về phía trước, tướng sĩ Tào quân đều phải trả giá một cái giá lớn bằng máu. Bên trong hành lang cửa thành, tiếng kêu thảm thiết, đều từ binh sĩ quân Tào mà ra.

“Tướng quân, làm sao bây giờ? Chúng ta không thủ nổi”

Tiếng kêu thảm thiết rất cục cũng khiến cho Lưu Duyên trấn tĩnh lại. Sau khi nói “Rút lui” xong, Lưu Duyên dẫn đầu chạy trở về, hấn không phải trở về thành ở bên trong, mà chạy về hướng cửa đông. Bên kia là hướng phía Duyệt Châu, có thể quay về nhà.

“Thực vui vẻ. Trước kia nghe người ta nói công thành cũng phải mất cả tháng. Lần này, chưa tới một canh giờ, đánh chiếm được một thành lớn. Ha ha, quân ta quả nhiên bất phàm. Đúng là xứng với cái tên thiên hạ đệ nhất cường quân” Liêu Giang ở một bên cảm khái.

Lê ra đề nghị vừa rồi của tiểu tử này có thể đã lập được công lao nhưng Trương Liêu lại không để ý đến hấn. Phiền hà quá nhưng nói gì đi nữa Liêu Giang cũng là đệ tử chúa công giao cho của mình, cũng cần phải nói một câu: “Sở dĩ có điều này chỉ là bởi vì tướng địch chưa thấy loại quân đội như của chúng ta, cũng không biết chiến thuật của chúng ta. Hơn nữa binh lại ít. Nếu không, hấn chiếm giữ địa lợi, chúng ta dù có thể đánh chiếm được thành, tổn thất cũng lớn hơn rất nhiều so với hiện tại. Người vẫn không nên quá kiêu ngạo, kiêu binh tất bại”

Liêu Giang ở một bên vâng vâng dạ dạ. Thế nhưng ai cũng nhìn ra, tiểu tử này căn bản không nghe lọt tai.

“Báo cáo tướng quân, tướng phòng thủ quân địch bỏ chạy. Xin hỏi có cần đuổi theo hay không?” phó tướng đi tới hỏi.

“Không cần” Trương Liêu nói, tựa như Liêu Giang nói, công thành chiến cho tới tận bây giờ cũng chưa nghe nói chấm dứt trong thời gian ngắn như này. Tuy rằng hấn không nói ra ngoài, nhưng trong lòng vẫn cảm

thấy đôi chút khó tin: “Tranh thủ thời gian vào thành” hần ra lệnh.

Trương Liêu thật sự không ngờ viên tướng lĩnh quân địch mà hần thả chạy hôm nay, ngày sau đã gây ra đại phiền toái cho hần.

Lưu Duyên chạy như điên về Hứa Xương. Thành Hứa Xương này là tòa thành Tào Tháo chiếm lĩnh không lâu, bởi vì Hứa Xương không bị chiến loạn giặc Khăn vàng ảnh hưởng quá nhiều, thành trì coi như hoàn hảo. Hơn nữa Hứa Xương cũng được coi là một tòa thành lớn, cuối cùng Tào Tháo coi thành Hứa Xương này là trung tâm quyền lực của đất đai dưới quyền cai trị của mình.

Sau khi Lưu Duyên chạy trốn trở về Hứa Xương, hần chạy thẳng đến phủ Tào Tháo, việc này không thể chậm trễ được.

“Ồ, Lưu tướng quân, tướng quân không ở lại trông coi Huỳnh Dương, sao lại quay về Hứa Xương?” Tuân Du ở lại trấn thủ Hứa Xương hỏi. Thời điểm này thúc thúc của y là Tuân Úc còn chưa tới, hần tương đối am hiểu phương diện chính sự, cho nên ở lại làm việc trong Tào phủ.

“Công Đạt tiên sinh, không xong” Lưu Duyên nhìn thấy trước mặt Tuân Du có chén nước, hần cũng không khách khí, bưng lên uống một hơi, nói: “Hứa Thành phái người tấn công Huỳnh Dương, ta không thủ nổi, Huỳnh Dương thất thủ rồi”

“Cái gì?” Tuân Du vọt đứng dậy nói: “Hứa Thành vừa đánh chiếm Tịnh Châu, cho dù hần muốn khai chiến, cũng không thể đánh Huỳnh Dương. Hần có lẽ đi đánh Ký Châu mới đúng chứ?”

“Nhưng hần xác thực phái mấy vạn đại quân đến Huỳnh Dương” Lưu Duyên nói.

“Người sao không cấp báo sớm hơn một chút? Thất thủ mới đến” Tuân Du lớn tiếng trách Lưu Duyên.

“Ta. . .” Lưu Duyên cực kỳ oan uổng: “Bọn chúng chỉ công thành chưa tới một canh giờ, Huỳnh Dương đã thất thủ, ta làm sao tới báo?”

“. . .” Tuân Du đảm nhận nhà sùng sốt: “Người không có nói sai, không phải một ngày mà là một canh giờ sao?” Hần cho rằng một ngày đã chứng minh quân địch cực kỳ cường đại rồi.

“Cái gì mà một ngày? Nếu là một ngày ta còn dễ chịu chút ít, nhưng quả thật đúng là một canh giờ, một canh giờ” Lưu Duyên kêu to.

“Không thể, ta phải lập tức thông báo chúa công” Tuân Du không còn nghe Lưu Duyên phát tiết ở chỗ này, hần vội vàng đi ra bên ngoài, cho người mang tin tức Huỳnh Dương thất thủ lập tức chuyển cho Tào Tháo đang ở Thanh Châu tiêu diệt dư nghiệt khăn vàng.

“Chỉ mong Hứa Thành chỉ chiếm giữ Huỳnh Dương, mà không phải muốn đến đánh Duyện Châu” Lưu Duyên ở một bên cầu nguyện.

“Sẽ không đâu” Tuân Du nói. Hần đã từ trong cơn kinh hoảng ban nãy phục hồi tinh thần: “Có khả năng bọn chúng chỉ là muốn chiếm giữ Huỳnh Dương, do đó hình thành chiến lược uy hiếp đối với quân ta. Nếu quả thật Hứa Thành muốn tiến công Duyện Châu, Đổng Trác ở sau lưng Hứa Thành cũng sẽ không bỏ qua hần”

Lưu Duyên im lặng, đất trời thay đổi. Không thể ngờ đại địch trước kia, lúc này lại trở thành cái ô nhỏ bảo vệ tánh mạng.

.....

“Ha ha, Văn Viễn không tệ, chưa tới một canh giờ mà đã có thể công phá một thành trì kiên cố” Hứa Thành phát phát tay trên chiến báo, rồi chuyển nó cho Trần Cung. Hiện tại Thường Hâm, Hà Thông đều có việc cần hoàn thành, cũng chỉ còn lại một quân sư là Trần Cung.

“Trương Liêu tướng quân quả nhiên rất cao minh, không hổ là nhân tài chúa công lựa chọn đề bạt ” Trần Cung thoáng nói mấy câu tăng bốc: “Chỉ là một canh giờ, có phải có chút thái quá khoa trương hay không?”

“Công Đài, người không biết Văn Viễn. Hần cũng không phải là điều này là người biết nói khoa trương” Hứa Thành giải thích hộ Trương Liêu. Hần biết rõ trong vòng một canh giờ công hãm một tòa thành trì, thật

sự là có chút nghe rợn cả người, “Không phải hắn đã nói ở trong chiến báo là quân Cung nỗ thủ cường lực áp chế chính là nguyên nhân chủ yếu tạo nên thắng lợi sao?”

“Trước kia tỳ chức nghe nói Cung nỗ thủ quân ta mạnh mẽ, nhất là Từ Hoảng tướng quân vận dụng cực kỳ lợi hại. Không thể ngờ Trương tướng quân cũng có thể dùng cái này thành lập đại công” Trần Cung cảm thán. Nếu như chúa công đã nói như vậy, xem ra hoàn toàn không sai. Nếu có cơ hội nhất định phải đi xem cung nỗ thủ này rốt cuộc lợi hại như thế nào?

“Chúa công” Hà Thông chạy vào nói: “Vương Doãn đột nhiên làm phản, liên hợp Lã Bố, giết Đồng Trác”

“Cái gì” Trần Cung kinh sợ kêu lên một tiếng rồi đứng dậy.

“Tốt” Hứa Thành sớm đợi đến ngày này: “Mệnh lệnh Vương Việt với Từ Hoảng quan sát thật kỹ cho ta. Một khi Trương Tế có bất kỳ dị động, không cần hỏi ta, nên làm như thế nào thì hãy làm như thế đó. Tất cả phải coi việc đánh chiếm Hoàng Nông, Hàm Cốc quan cùng với Đồng Quan do Lý Thôi phòng thủ là quan trọng nhất ”

“Chúa công, ba quan khẩu. . .” Hà Thông hỏi. Chỉ có hai người Vương Việt với Từ Hoảng.

“Tận dụng mọi khả năng tiến về phía tây cho ta. Hoàng Nông nhất định phải chiếm được. Hãy nói cho Vương Việt, Từ Hoảng biết, có thể chiếm Hàm Cốc quan thì chiếm Hàm Cốc quan, nếu như còn có thể chiếm lĩnh Đồng Quan, cũng không cần phòng thủ Hàm Cốc quan nữa, để lại một ít người là được”

“Tuân mệnh” Hà Thông nôn nóng đi ra ngoài.

“Hình như chúa công đã sớm chuẩn bị cho ngày này sao?” Trần Cung ở một bên hỏi: “Hắn là chúa công biết rõ những sự tình này sẽ xảy ra?”

“Ha ha” Hứa Thành suy nghĩ một lí do thoái thác: “Khi ta trả lại ngọc tỷ truyền quốc thì kết luận sẽ có một ngày như này. Ta bí mật đưa cho Đồng Trác, cũng ám chỉ hắn rằng chỉ chuyển cho hắn, không có người khác biết rõ. Đồng Trác người này, lòng mang ý xấu, tự nhiên sẽ không nghĩ cần phải trả lại bảo vật cho Hoàng đế. Thế nhưng hắn lại đã quên, trên đời này không có bức tường nào mà gió không lọt qua được. Hắn muốn nói cho thân tín, thân tín lại muốn nói cho thân tín của thân tín. Từ điều này suy ra, chỉ cần trong triều có đại thần biết chuyện này, cơn thịnh nộ mà Đồng Trác nhiều năm gieo xuống sẽ bộc phát. Mà Lã Bố vốn là một phương thấy lợi quên nghĩa. Nghe nói hắn cầu kết cùng với một cơ thiếp của Đồng Trác, Đồng Trác đã từng ném kích vào hắn. Chỉ cần có một người dẫn dụ mà những đại thần trong triều kia, nghĩ cách châm ngòi ly gián, còn không phải chỉ giống như một bữa ăn sáng sao? Bởi vậy, chỉ cần kế hoạch chu đáo chặt chẽ, Đồng Trác hắn phải chết”

“Đúng vậy” Trần Cung vỗ tay, nói: “Hơn nữa Đồng Trác vì ái thiếp Điều Thiên, tránh né Lã Bố quấy rối, còn đi Mi Ổ, tương đương với việc biến mình thành mù lòa với điếc. Lã Bố quản lý binh quyền Trường An, chỉ cần đưa Đồng Trác quay về Trường An, bố trí tốt. Ai ngờ Đinh Nguyên, Đồng Trác cũng có thể được cho là kiêu hùng, lại đều chết trong tay kẻ tiểu nhân Lã Bố này, thật sự là. . .”

Nhìn Trần Cung lắc đầu, Hứa Thành cười cười, thầm nghĩ: Nếu không phải người chọn ta, người còn phải bày mưu tính kế cùng hắn. Đương nhiên, lời nói này dù đánh chết hắn cũng sẽ không nói ra ngoài: “Hơn nữa, thu thập Đồng Trác, đám quan lại trong triều chỉ sợ cũng muốn thu thập Lý Thôi, Quách Tỷ, Phàn Trù, Trương Tế, thậm chí còn cả ta. Chúng ta là một nhóm lớn tay sai của Đồng Trác. Vô luận thế nào đi nữa Hoàng Nông với Hàm Cốc quan không nhận được viện binh đến từ Quan Trung nhất định sẽ bị ta ăn tươi ”

“Mà nếu như đám người Lý Thôi muốn đối đầu cùng triều đình, vì chiếm lĩnh vùng đất Quan Trung, cần phải rút binh lực ra khỏi nơi đóng quân, chẳng khác nào đem Hoàng Nông với Đồng Quan không công tặng cho chúng ta” Trần Cung phân tích.

“Cho nên, ông trời đưa lễ vật tới, không thu chính là đại bất kính” Hứa Thành nhướng lông mi, nở nụ cười nói.

“Thế nhưng chúa công, nếu triều đình cho đám người Lý Thôi tới đánh chúng ta, chúng ta phải làm thế nào?” Trần Cung đột nhiên hỏi.

“Công Đài, người cho rằng, ta cùng chư hầu Quan Đông, bên nào khó đối phó hơn?” Hứa Thành nhìn Trần Cung hỏi.

“Ai nha” Trần Cung vỗ trán một cái: “Khi董卓 Trác còn, còn muốn chúa công thay hắn ngăn cản chư hầu Quan Đông. Lúc này董卓 Trác không còn, dù đám người Lý Thôi có thể đánh bại quân ta, bọn chúng cũng muốn sợ quân Quan Đông chiếm được lợi ích. Huống chi sau lưng còn có triều đình, nào ai biết có thể chọc một dao sau lưng bọn hắn hay không? Ha ha, xem ra ta lo ngại cũng bằng thừa”

“Cũng không phải lo lắng vô ích” Hứa Thành mỉm môi nói: “Chúng ta vẫn cần phải dự phòng khả năng này phát sinh. Ta sẽ cho Hà Thông nói cho Từ Hoảng với Vương Việt, để cho bọn họ đề phòng đối phương, tránh lật thuyền trong mương ”

“Chúa công suy nghĩ chu đáo chặt chẽ, khó trách có thể thành cơ nghiệp này. Trần Cung bái phục” Trần Cung cúi người chín mươi độ bái lạy, Hứa Thành nâng hắn dậy. Hai người liếc nhìn nhau, lần lượt cười to.

“Vương Tướng quân” cách thành Hoảng Nông hơn mười dặm, ở trong một quân doanh, Đại tướng Từ Hoảng dưới trướng Hứa Thành, vừa đi vừa nói vào trong đại trướng trung quân.

“Công Minh, có chuyện gì?” Vương Việt từ trong trướng đi ra. Hiện tại Vương Việt không thích người ta gọi mình là Vương sư phó. Tuy rằng không có vẻ cuồng nhiệt như trong quá khứ, nhưng hai chữ “Tướng quân” nghe vẫn hay hơn nhiều.

“Vương Tướng quân, chúa công có lệnh,董卓 Trác bị giết, lệnh cho chúng ta bất kỳ lúc nào cũng có thể xuất kích” trong lời nói Từ Hoảng tràn đầy hưng phấn. Rốt cục có trận chiến để đánh. Đây chính là trận chiến thứ ba của hắn.

“Thật sự? Chẳng lẽ Lã Bố không thể bảo vệ?” Vương Việt hỏi. Thế nhưng hắn nhưng không chú ý tới dáng vẻ vui vẻ của Từ Hoảng, mà cầm phong thư trong tay đối phương, mở ra đọc.

“Tiểu tử Lã Bố này lại phản rồi sao?” Lập tức Vương Việt dựng râu trừng mắt: “Thật là sỉ nhục võ giả chúng ta ”

Từ Hoảng cười trộm. Lúc này tuy rằng Vương Việt có danh tiếng hơn Lã Bố, nhưng dù sao Vương Việt đã gần năm mươi tuổi, hơn bốn mươi, lớn tuổi hơn Lã Bố nhiều. Hơn nữa còn có người nói hắn không phải đối thủ của Lữ Bố. Vương Việt đã sớm muốn đánh một trận cùng Lã Bố. Lúc này Lã Bố lại làm thịt cha nuôi của mình, hắn không thừa cơ nói vài câu mới là lạ.

“Không đúng” Vương Việt lại nói: “Chúa công để cho ta thủ Hoảng Nông, sao cho người đi Đồng Quan? Sao ta có thể đi tìm Lã Bố, chủ công nghĩ như thế nào vậy? Nếu không, chúng ta thay đổi?”

“Vương Tướng quân, Vương sư phó” Từ Hoảng cũng không muốn đổi cho Vương Việt cho nên hắn muốn gạt bỏ ý định của Vương Việt: “Mệnh lệnh chúa công chưa bao giờ được phép vi phạm. Nếu quả thật thay đổi, quân pháp quan cũng sẽ không đợi đến lúc ngài quyết chiến với Lã Bố”

“Ta sẽ viết thư cho chúa công, ta nhất định phải đánh một trận cùng Lã Bố ” Vương Việt quay người quay về trướng.

Từ Hoảng cũng đành chịu, đành phải tự mình hạ lệnh chuẩn bị, cũng may đây chính là nhiệm vụ của hắn, Vương Việt dù mang thân phận chủ tướng chẳng qua chỉ có danh mà thôi.

Mà khi Hứa Thành chuẩn bị tây tiến, tại phía đông xa xôi của đế quốc Đại Hán, Tào Tháo cũng nhận được thư cấp báo đến từ Hứa Xương.

“Đại quân Hứa Thành phá Huỳnh Dương của ta, chư công xem bây giờ cần phải làm gì?” Tào Tháo nhìn văn võ dưới trướng, hỏi

“Chúa công chớ lo ” Hí Chí Tài nghĩ một lát, nói: “Hứa Thành sẽ không tấn công Duyện Châu của chúng ta”

“Tại sao tiên sinh nói như thế?” Tào Nhân khó hiểu, hỏi.

“Đừng quên, sau lưng Hứa Thành còn có Đồng Trác. Hắn công chiếm Tịnh Châu, tuy rằng ta không biết hắn dùng biện pháp gì mà khiến cho Đồng Trác không tìm hắn gây phiền toái, nhưng nếu hắn lại tấn công bất kỳ địa phương nào khác, Đồng Trác tuyệt đối sẽ không cho phép. Đồng Trác tuyệt đối sẽ không để cho có người có thực lực mình, huống chi Hứa Thành vốn là thủ hạ dưới trướng Đồng Trác. Trong mắt của hắn, bây giờ Hứa Thành là con chó canh cổng cho hắn. Thế nhưng nếu như con chó canh cổng này lại không phòng thủ bảo vệ chủ nhân, chủ nhân đương nhiên sẽ không khách khí” Hí Chí Tài nói khiến gây ra một tràng cười.

“Như vậy xem ra, con chó canh cổng của Đồng Trác chỉ có thể có ưu thế chiến lược tiến có thể công, lui có thể thủ đối với quân ta, sẽ không thể há miệng cắn một miếng to” Trình Dục nói.

“Ha ha, không biết Hứa Thành nghe chúng ta nói hắn như vậy, hắn sẽ nghĩ như thế nào?” Tào Hồng cười to nói.

“Sẽ không nghĩ như thế nào. Thế nhưng ta nghĩ hắn sẽ trực tiếp phái đại quân tấn công Hứa Xương, phá thành, bắt toàn bộ mọi người đi, sau đó để lại một thành trống không cho chúng ta, để cho chúng ta ngồi ở cửa thành mà khóc” con trai Tào Tháo, Tào Ngang ở một bên nói.

“Tại sao Công Liễn lại nói như thế?” Vu Cẩm hỏi.

“Ta nghe nói, Cuồng sinh Di Hành, ở trên yến hội của Hứa Thành phát ngôn bừa bãi, mắng Hứa Thành một trận. Kết quả, Hứa Thành hung hăng nhục Di Hành một phen, đuổi ra khỏi Tư châu” Tào Ngang nói.

“Di Hành? Chưa nghe nói qua? Đến cùng là xảy ra chuyện gì?” Trên thực tế Hạ Hầu Uyên chính là thúc thúc của Tào Ngang, cho nên trực tiếp hỏi.

“Di Hành này ở trên yến hội của Hứa Thành, mắng Hứa Thành là gian tặc, vậy mà Hứa Thành lại thừa nhận. Thế nhưng ngay sau đó Hứa Thành lời sỉ tử thiên hạ với chư hầu thiên hạ ra mắng to một trận. Ý tứ của hắn là hắn ví von chư hầu Quan Đông đều thành con chó. Cách nói của hắn cùng chúng ta hôm nay có khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu” Tào Tháo thuật lại sự việc.

“Chúa công, bọn thuộc hạ đều không rõ” tất cả mọi người cảm thấy choáng váng đầu óc.

“Ta cũng vừa mới nghe được tin tức. Ngang nhi, người nói cho mọi người nghe một câu” Tào Tháo nói với con trai.

“Chuyện là như vậy. . .” Tào Ngang thuật lại toàn bộ sự việc xảy ra trên yến hội của Hứa Thành ngày hôm đó.

“Hứa Thành, tên khốn này cực kỳ đáng giận” Tào Hồng kêu lên, nhưng hắn phát hiện trong sảnh chỉ có một mình hắn nói chuyện, lập tức hắn ngậm miệng lại.

Hồi lâu, Hạ Hầu Đôn thở một hơi nói: “Trăm vạn đại quân ”

Mọi người tại đây đều hiểu rõ Hạ Hầu Đôn muốn nói điều gì, mà ngay cả Tào Hồng phản ứng có chút không lạnh lợi cũng biết lý do khiến mọi người trầm mặc. “Trăm vạn đại quân”, bốn từ này giống như bốn thanh kiếm sắc bén, chằm chú ghim vào trong lòng mọi người.

“Lúc này quân ta đồng thời phát triển vùng đất ba châu, cũng không có đến hai trăm vạn nhân khẩu, tráng đinh cũng ít đến thương cảm. . .” Trình Dục lẩm bẩm nói.

“Đó là khi Hứa Thành từng đánh hạ Tịnh Châu, lúc này tăng thêm Tịnh Châu, vùng đất dưới quản hạt của Hứa Thành, chỉ sợ có tiếp cận tới lượng nhân khẩu này. Điều này. . .” Nếu trước kia có người nói rằng hắn sẽ bị một người ở phía xa ngoài ngàn dặm làm cho sợ tới mức toát mồ hôi lạnh, nhất định hắn sẽ cho rằng điều này thật đáng buồn cười giống như mặt trời mọc từ hướng tây, cho rằng căn bản không có khả năng. Thế nhưng hôm nay, hắn không cần nghĩ cũng biết điều này hoàn toàn có thể xảy ra, nhưng hắn không cần tự ti, bởi vì giờ này khắc này các thủ hạ của Tào Tháo, hầu như tất cả đều đổ mồ hôi lạnh.

“Ta hiểu rõ những lời công tử vừa mới nói ” Hí Chí Tài thở dài nói: “Trước kia chúng ta chỉ coi kể rút củi dưới đáy nồi của Hứa Thành là một loại kế sách làm suy yếu quân địch, không nghĩ tới hiệu quả ‘tăng cường sức mạnh’ trong chuyện này. Nhân khẩu, dân chúng, đây mới là căn bản để tranh giành thiên hạ. Hứa Thành đã đi trước chúng ta rất xa. Người này không ngờ mưu tính sâu xa”

“Chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Bên trên đi nơi nào tìm nhiều người như vậy đến à?” Tào Hồng vội la lên.

Mọi người lại rơi vào trạng thái trầm mặc. Tào Tháo cũng chỉ ngồi nhìn đám đông thủ hạ trước mắt. Hắn biết rõ có hồi thúc cũng vô dụng, còn không bằng chờ đợi. Rất hiển nhiên những thủ hạ này đang suy nghĩ đối sách, nói không chừng có thể nghĩ ra kế sách hay nào đó.

“Kỳ thật, chúng ta không cần phải gấp gáp. Thủ hạ của Hứa Thành quá ít. Nếu hắn tấn công chúng ta, mặc dù những chư hầu khác không để cho hắn từ bên cạnh tìm việc, hắn cũng không thể chiếm được vùng đất ba châu, mà chúng ta đang ở thế yếu, hắn sẽ không để chúng ta vào trong mắt.” Hí Chí Tài là người thứ nhất suy nghĩ xong xuôi, nói: “Cho nên cho dù hắn muốn đối phó với chúng ta, hắn cũng muốn giải quyết Ung Châu, Đồng Trác, Ký Châu, Viên Thiệu, U Châu, Công Tôn Toản trước. Những người này, ngoại trừ vùng đất dưới trướng Công Tôn Toản không có bao nhiêu nhân khẩu, vùng đất dưới sự cai trị của Đồng Trác, Viên Thiệu cũng không ít hơn năm sáu trăm vạn người. Chờ bọn hắn đánh xong, chúng ta cũng đã phát triển, chỉ cần chúa công có thể nhanh chóng thu Từ Châu với Dương Châu vào trong tay, chúng ta có thể có vốn liếng liều mạng.”

“Đúng vậy, tứ phía Hứa Thành đều là địch, tiêu hao nhất định không như bình thường. Chờ hắn giải quyết xong sau lưng với bên cạnh, tinh binh chỉ sợ đã tiêu hao khá nhiều. Khi đó chúng ta cũng có thể có thực lực ngang bằng với hắn rồi.” Trình Dục cũng vì muốn trấn an suy nghĩ của mọi người, lên tiếng phụ họa.

“Đúng vậy, Hứa Thành tuy mạnh, nhưng hắn là địch nhân của thiên hạ. Mặc dù chúng ta yếu, cũng đang không ngừng phát triển lớn mạnh. Đến cuối cùng, còn không biết ai thua trong tay ai?” Tào Tháo lớn tiếng nói.

“Đúng vậy, có gì mà phải sợ hắn? Ta cũng không tin, chư hầu khắp thiên hạ liên hợp lại, sẽ không đánh lại một mình Hứa Thành. Cùng lắm thì, đến lúc đó chúng ta lại một lần cùng chư quân vây kín, bốn phương tám hướng tấn công. Ta muốn nhìn xem một con chó canh cổng như hắn còn có thể làm gì nữa đây?” Tào Hồng kêu lên.

“Ha ha ha. . . Đúng vậy, đúng vậy. Sao Hứa Thành có thể đồng thời ứng phó người trong thiên hạ?” Tào Tháo phá lên cười trước tiên, quét sạch áp lực vừa rồi. Lời nói của Tào Hồng gợi cho hắn một ý tưởng mới, khiến cho hắn nghĩ tới một ý kiến hay, đơn giản mà có hiệu quả cao. Chỉ có điều thời điểm thực hành thì có chút phiền toái. Hơn nữa hắn cũng không thể để cho người khác biết hắn có chủ ý này. Thế nhưng chỉ cần như vậy là đã đủ rồi, hắn tin tưởng khi Hứa Thành đụng phải mưu kế này, nhất định sẽ ăn đủ với hắn, lớn nhất có thể là một thất bại.

Nghị luận lại tiếp tục diễn ra, Trình Dục nghĩ tới một việc bèn hỏi: “Chúa công, vừa rồi công tử nói, mấy người Tuân Sảng lão đại nhân.... .”

“Đúng vậy, gần đây biên cảnh Tư Châu dần dần lỏng lẻo, người của chúng ta có thể ra vào. Đã xác định tin tức này, tổng cộng năm vị đại lão triều đình, đều ở chỗ Hứa Thành, trong đó có Tuân Sảng đại nhân. Ta còn không muốn thông báo cho Công Đát, chờ chúng ta bình định xong Thanh Châu, quay về Hứa Xương, mới nói.”

“Tuân mệnh” tuy rằng Tào Tháo như đang lầm bầm nói với bản thân mình, nhưng tất cả mọi người biết rõ, hiện tại Hứa Xương không thể thiếu Tuân Du được, không thể chuyển tin tức của Tuân Sảng cho Tuân Du, nếu không phía sau tất loạn, bọn chúng còn tính tiêu diệt dư nghiệt Khăn vàng cái cóc khô gì nữa.

“Có cần cấp thêm binh mã đi trợ giúp Hứa Xương, để ngừa Hứa Thành?” Tào Nhân hỏi.

“Không cần, binh lực chúng ta còn không đủ. Nếu như Hứa Thành không đến tấn công, chúng ta cũng không cần phải chia ra” Tào Tháo nói.

Tất cả mọi việc đều đã thương nghị xong, mọi người đi ra ngoài đại trướng Tào Tháo. Trong trướng chỉ còn lại một mình Tào Tháo. Lúc này, hắn lại mở thư cấp báo ra, hai mắt nhìn chăm chăm một hàng chữ phía trên: Cung nỗ thủ quân địch cường đại, một canh giờ công hãm Huỳnh Dương.

“Chúa công, có tin tình báo” Hà Thông lại tới tìm Hứa Thành.

“Lại có chuyện gì quan trọng?” Hứa Thành hỏi.

“Tôn Kiên đánh bại Lưu Biểu, chiếm giữ bốn quân Kinh Nam” Hà Thông đáp.

“Hả?” Hứa Thành cả kinh, tiếp nhận tin tức, nhìn lại, “Khá lắm, Tôn Văn Đài, được lắm”

“Đúng vậy, hần bắt chước cách hình thức quân đội của chúng ta, ứng dụng đại quy mô Cung binh với Đạo thuấn binh. Hai binh chủng này rất phù hợp ở phía nam. Hơn nữa con trai của hần, Tôn Sách đích thân lĩnh ba nghìn kỵ binh tinh nhuệ. . .” Hà Thông nói, biểu lộ trên mặt hết sức rõ ràng: hối hận: “Lúc trước cần phải liệu lĩnh bắt được hần”

“Hừ” Hứa Thành nói, “Không vội, hần và Lưu Biểu hai người tranh phong. Hiện tại không phải hần vừa đạt được Trường Sa sao? Lưu Biểu có thể sẽ không Bắc thượng, nhưng tuyệt sẽ không thể để một con hổ ở sau lưng mình. Hai người này còn tiếp tục tranh đấu, chúng ta cũng không cần vội vã quan xem bọn hần làm cái khỉ gió gì, trước tiên cần quan tâm tâm tính của chúng ta đã”

“Nhưng Tôn Kiên người này không giống kẻ hèn mọn. Hơn nữa hai cha con bọn chúng đều là người kiên cường đến cực điểm, vả lại cả hai đều rất vũ dũng. Để tránh họa này, ta có thể phái người. . .” Hà Thông làm một tư thế ‘cắt’.

“Không vội” Hứa Thành suy nghĩ một chút, vẫy vẫy tay nói: “Trước phái người giám thị. Đợi đến lúc chúng ta giải quyết xong chuyện bên này, không nên đánh rắn động cỏ”

“Vâng” Hà Thông lĩnh mệnh mà đi

Hứa Thành nhìn theo bóng lưng Hà Thông, thở dài một hơi. Loại người như Hà Thông này, có thể kết giao bằng hữu cùng hiệp sĩ, lưu manh thiên hạ, cũng có thể sử dụng, sau khiến bọn hần. Tuy rằng làm những điều này cần phải dựa vào thực lực, nhưng chủ yếu chính là dựa vào cái gọi là nghĩa khí. Người trong giang hồ không sợ chết có rất nhiều, loại người này chỉ biết bán mạng vì người bản thân mình ủng hộ, bọn chúng bội phục người dũng cảm, có khí phách. Tuy rằng Hà Thông không biết võ nghệ, nhưng bản tính hần dũng cảm, khí phách. Đó là một loại dũng cảm xuất phát ra từ thực chất bên trong. Hôm nay, vì Hứa Thành, Hà Thông lại muốn làm điều mà lâu nay hần vốn xem thường sao có thể nào không khiến cho Hứa Thành cảm động?

46. Quyển 1 - Chương 46

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 46: Lại thay đổi

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

“Tư Đồ đại nhân, đây là thư xin nhận tội của mấy người Lý Thôi, Quách Tỷ” một thư lại cầm lấy mấy lá thư giao cho Vương Doãn.

Lúc này Vương Doãn, có thể nói đắc chí vừa lòng. Hần xếp đặt kế ly gián Đồng Trác với Lữ Bố, cuối cùng đốt thành tro Đồng Trác, đại gian tặc thời nay, nắm giữ hoàn toàn thành Trường An ở trong tay. Lữ Bố bởi vì Điều Thiên có quan hệ đối với hần cũng nói gì nghe nấy, hiện trong tay hần có một thanh đao sắc bén, hần còn sợ ai?

“Lý Thôi, Quách Tỷ, Phàn Trì, Trương Tế, còn có Hứa Thành, những người này, tất cả đều là đồng đảng của Đồng Trác, đi theo hần làm bao nhiêu chuyện ác. Lúc này chúng còn muốn cầu xin khoan dung, nghĩ cũng đẹp lắm” Vương Doãn lớn tiếng cả giận nói: “Ta còn muốn ngũ mã phanh thây toàn bộ bọn chúng, để cho bọn chúng đều đi theo lão tặc Đồng Trác này”

“Tư Đồ không thể” Đại hồng lư Chu Hoán khuyên can nói: “Mấy người Lý Thôi, Quách Tỷ đều là người cầm trọng binh, nhất là Hứa Thành, sau khi Đồng Trác chết, đã trở thành chừ hầu một trấn mạnh nhất thiên hạ. Nên nhớ ngày đó, mười tám lộ chừ hầu liên thủ, đuổi Đồng Trác ra khỏi Lạc Dương, nhưng cũng đều bị hấn đánh phải quay trở về. Lúc này, nếu như Tư Đồ nếu không thể thứ tội cho hấn, thì cũng không nên lật mặt với hấn. Nếu như hấn liên kết cùng mấy người Lý Thôi Quách Tỷ đánh tới, vậy cục diện so với loạn Đồng Trác lúc trước càng không thể vãn hồi”

“Hừ, đám người Lý Thôi, Quách Tỷ đều là người vô năng, có gì phải sợ. Về phần Hứa Thành, chỉ là một hầu cận cho chủ nhân. Khi Đồng Trác còn sống, hấn đã muốn cầm giữ binh tự lập, lúc này còn muốn cầu xá tội, nghĩ khá lắm” Lã Bố ở một bên gào lên. Hấn bị người kéo ra từ trong chần Điều Thiên tới nghe nên vốn cũng không cao hứng. Thế nhưng hấn lại liên tục nghe đến cái tên Hứa Thành, một cái tên khiến cho hấn khó chịu, sao hấn không nổi nóng đây?

“Ôn Hầu bớt giận” Việt kỵ Hiệu úy Vương Kỳ gấp gấp nói: “Trong này hình như chỉ có bốn thư xin miễn tội, trong đó không có Hứa Thành”

“Phạm tội lớn, biết nhận tội còn không thể bỏ qua. Lúc này thậm chí Hứa Thành cũng không nhận tội, làm sao có thể xá tội cho hấn” Vương Doãn kêu lên.

“Hừ” Thái Thường Chủng Phật ở một bên nói: “Nhận tội? Nói không chừng căn bản hấn là không coi triều đình chúng ta vào trong mắt. Mọi người hãy ngẫm lại, mười tám lộ chừ hầu, đều bị hấn đánh bại. Chỉ sợ hấn cũng không để Đồng Trác vào trong mắt, há lại sẽ để ý triều đình chúng ta?”

“Chính bởi vì như thế, chúng ta mới không thể đồng thời hốt gọn một mẻ đám người Lý Thôi, Quách Tỷ với Hứa Thành, binh lực của bọn hấn quá mạnh mẽ. Hấn là chừ vị lại muốn xảy ra tình cảnh giống như với Đồng Trác sao?” Chu Hoán vội la lên.

“Vậy thì như thế nào? Chúng ta có Ôn Hầu, tại sao phải sợ lũ gian tà bọn chúng?” Không biết là một tên quan nhỏ nào đó, Lã Bố không nhận ra người này, lên tiếng tăng bốc.

“Dưới trướng Hứa Thành cũng có Vương Việt” Chu Hoán ở Lạc Dương rất lâu, hơn nữa còn tương đối quen thuộc Vương Việt, người đã từng đảm nhận lão sư kiểm thuật cho Hoàng đế.

“Hấn là Chu đại nhân cũng cho rằng Lã Bố ta không đánh lại Vương Việt đó sao?” Lã Bố gào lên với Chu Hoán khiến Chu Hoán sợ tới mức lui về sau hai bước.

“Không phải như vậy” Tư lệ hiệu úy Tống Dực đứng dậy, vốn chức Tư lệ hiệu úy chỉ ở kinh thành mới có thể thiết lập chức quan này, quản lý phòng ngự kinh thành. Bây giờ Trường An trên danh nghĩa là kinh thành Đại Hán, cho nên Đồng Trác bổ nhiệm hấn chức quan này, nhưng lại không trao binh quyền cho hấn. Hiện binh quyền ở kinh thành cũng đều nằm ở trong tay Lã Bố, cho nên hấn vẫn chỉ là một người có tiếng mà không có miếng: “Chúng ta có thể cho đám người Lý Thôi Quách Tỷ liên quân tấn công Hứa Thành, dùng cái này chuộc tội, chờ khi bọn hấn lưỡng bại câu thương, chúng ta làm ngư ông đắc lợi”

“Hay kế này rất hay” Chu Hoán khen. So với những người ở đây hấn hiểu rất rõ ràng, chỉ sợ lại dẫn đến một trận đại chiến, lúc này cũng không chiếm ưu thế binh lực, hấn cũng không cho rằng Lã Bố có thể ngăn cản thiên quân vạn mã. Bằng không, mười tám lộ chừ hầu cũng không thể đánh cho Đồng Trác phải bỏ chạy. “Tọa sơn quan hổ đấu, mặc kệ bên nào đắc thắng, chiếm tiện nghi cũng sẽ là triều đình.”

“Không thể, bọn người Lý Thôi Quách Tỷ không phải là tướng lãnh xuất sắc, đụng phải Hứa Thành, không thể tấn công mà phải chịu chết cũng không chừng. Ngược lại sẽ khiến cho lực lượng Hứa Thành lớn mạnh” Thành môn hiệu úy Thôi Liệt vẫn đứng ở vị trí cuối trong hàng võ tướng, nghe mọi người tranh luận, lúc này mới lên tiếng phản đối.

“Người là một Thành môn hiệu úy nho nhỏ, hiểu được cái gì? Lui ra” Vương Doãn trách cứ Thôi Liệt.

Thôi Liệt đứng cúi đầu ở vị trí của mình, không dám nói nữa, mà hấn cũng chỉ lo lắng mà thôi, cho nên cũng không nhắc lại.

“Tư Đồ đại nhân, ta cho rằng kế này của Tống đại nhân rất hay. Hãy để cho bọn chúng đánh nhau người chết ta sống, chúng ta lại lấy được tiện nghi” Chu Hoán vội vàng nói. Chỉ cần triều đình không cuốn vào chuyện này, hấn an tâm rất nhiều. Hấn, không giống như mấy quan viên còn lại này, cuồng nhiệt tham gia

tru sát Đồng Trác. Dù sao hiện tại triều đình có thể lực yếu nhất, tuy rằng uy danh không nhỏ, cũng chỉ là mang danh nghĩa trung ương mà thôi, nhưng nếu như làm cho người ta không còn coi triều đình là triều đình nữa, triều đình vừa mới ổn định lại này rất có thể một lần nữa rơi vào cảnh bấp bênh.

Thật sự Vương Doãn không muốn làm như vậy, hắn thầm nghĩ muốn trực tiếp xử tử những thủ hạ, đồng lõa của Đồng Trác. Vương Doãn hẳn cho rằng chỉ cần ai nắm giữ triều đình, có thể nắm giữ thiên hạ, ai cũng phải nghe mệnh lệnh triều đình, nhưng Chu Hoán cũng là lão thần, hơn nữa đi theo Hiến Đế tiến về phía tây, chịu không ít khổ sở, lúc này cũng chỉ suy nghĩ vì triều đình, không thể không bán chút mặt mũi cho Chu Hoán. Dù sao bên mình cũng sẽ không gánh chịu thiệt thòi gì. Chính vì như vậy hắn nói: “Hãy làm theo lời của Đại hồng lư, xử lý theo như kế sách của Tổng đại nhân. Lệnh mấy người Lý Thôi, Quách Tỷ đồng tiến, công kích Hứa Thành khác phát một chỉ tiến về Lạc Dương. Khiến trách Hứa Thành một mình chuyển ngọc tỷ truyền quốc cho Đồng Trác, là phản tặc, lệnh cho hắn tự trói đi vào kinh thành, nghe theo xử trí. Bọn chúng muốn không đánh cũng không được”

Sau khi nói xong, Vương Doãn nở nụ cười, hẳn cho là kế sách này của mình rất hay, làm cho hai tốp địch nhân chó cắn chó.

“Tướng quân, đây là ý chỉ triều đình, để cho chúng ta đồng tiến, đi đánh Hứa Thành, dùng công chuộc hành vi phạm tội phạm phải lúc đi theo Đồng Trác” bộ tướng của Lý Thôi, Dương Phụng nói. Dương Phụng này chính là lão đại trước đây của Từ Hoảng. Từ khi Từ Hoảng nổi danh, hắn vì ngày hôm đó bị Hứa Thành nạy mất một viên Đại tướng có tài mà vô cùng tức giận. Đương nhiên trong đó cũng có lòng ghen ghét Từ Hoảng.

“Cái gì? Đi đánh Hứa Thành?” Lý Thôi khẽ run rẩy. Nói là một chuyện, làm lại là một chuyện khác. Nói gì thì nói trước kia bọn chúng ở trước mặt Đồng Trác, chống đối, phản bội Hứa Thành, đó là công phu mồm mép. Hơn nữa Hứa Thành lại không có mặt, đương nhiên thờ ơ, nhưng nếu thật sự đánh nhau. . .

“Tướng quân, trên thánh chỉ nói để cho chúng ta với Quách Tỷ tướng quân, Phàn Trù tướng quân còn có Trương Tế tướng quân trấn thủ Hoảng Nông đồng thời xuất binh. Như vậy chúng ta có gần ba mươi vạn người, đánh Hứa Thành, không thành vấn đề” Dương Phụng ngay thơ phân tích.

“Người biết Hứa Thành có bao nhiêu binh mã?” Lý Thôi hỏi, hắn có chút động tâm.

“Có thể có bao nhiêu? Hắn đưa cho Từ Vinh mười vạn đại quân, Hắc Sơn quân thu hàng đều đang ở quận Hà Nội, còn phải phái binh thủ Hồ Lao với Tị Thủy Quan. Người bên cạnh hắn có thể có mười vạn binh mã cũng không tệ. Chúng ta có chừng gấp ba lần của hắn” Dương Phụng nói.

“Người phái người đi mời Giả tiên sinh đến, ta thỉnh giáo chủ ý của hắn một chút” Lý Thôi nói

“Vâng” Dương Phụng đi ra ngoài

Chỉ chốc lát sau, Dương Phụng quay trở lại, đi theo phía sau hắn là một người văn sĩ mặc áo đạo, ba sợi râu ngắn.

“Ai, Văn Hòa, người đã tới, người xem ta nên làm cái gì bây giờ?” Lý Thôi vừa nhìn thấy văn sĩ, lập tức đi ra nghênh đón sau đó thuật lại sự việc một lần.

“Tướng quân, ngài có cho rằng mấy người tướng quân, chính là tướng quân với mấy người Quách Tỷ tướng quân liên thủ, có thể đánh thắng được mười tám lộ chư hầu ngày xưa sao?” Văn sĩ này là Giả Hủ Giả Văn Hòa, ngày sau danh chấn tám phương. Lý Thôi thầm nén cơn giận, bình tĩnh hỏi.

“Đương nhiên. . . Không đánh lại, ý của người là nói?” Lý Thôi không ngượng ngùng mà nói không thể đánh thắng, mà hắn cũng đã hiểu rõ ý tứ câu hỏi của Giả Hủ.

“Nếu như không đánh lại, còn đi chịu chết làm gì? Ngày đó, nghe nói Hứa Thành chỉ dùng năm vạn người đối phó với liên quân Quan Đông” Giả Hủ nói.

Đương nhiên Lý Thôi cũng đã được nghe nói về chuyện này. Lúc này hắn nghĩ đến ba mươi vạn người cũng chỉ tương đương với binh lực liên quân Quan Đông trước kia. Đánh nhau, với tính cách nóng nảy của Hứa

Thành, một khi phát hỏa. Chuyện Quách Tỹ thiếu chút nữa bị Hứa Thành mang mấy ngàn người, róc xương lóc thịt sống lại một lần nữa hiện lên trong lòng hắn.

“Ta nên làm cái gì bây giờ? Nếu không đánh, triều đình cũng sẽ không bỏ qua cho ta. Chẳng lẽ ta chỉ có một con đường chết hay sao?” Lý Thôi cực kỳ bi ai. Cho tới bây giờ hắn chưa từng thương tâm như này. Ngay cả khi cha của hắn chết, hắn cũng không thương tâm như này.

“Lý tướng quân”

Lý Thôi vừa quay đầu lại, Quách Tỹ đã đứng ở phía sau hắn.

“Quách Tỹ, làm sao ngươi tới đây hả?” Lý Thôi hỏi.

“Ta nhận được ý chỉ triều đình, không biết nên làm thế nào cho phải, tới tìm ngươi hỏi một chút” Quách Tỹ nói.

“Ngươi cũng nhận được thánh chỉ đi đánh Hứa Thành sao?”

“Không sai, người nói chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Quách Tỹ rất gấp. Hai đầu đều có hổ, một người là Hứa Thành, từng tạo thành một vết thương không thể hàn gắn ở sâu trong tâm linh của hắn, không dễ chọc; Một người khác, Lữ Bố, ngày đó ở thành Lạc Dương, hắn chỉ đơn độc mang ba vạn Tịnh Châu binh đại phá ba mươi vạn quân Tây Lương, tựa như cũng không dễ trêu.

“Văn Hòa, người xem chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Người cần phải cho ta một chủ ý” Lý Thôi, ở trên phương diện chiến lược chiến thuật, trình độ linh hoạt còn xa mới bằng mức độ miễn cảm quyền mưu của hắn.

“Không biết Quách Tướng quân có tính toán gì không?” Giả Hủ hỏi.

“Ta cũng không muốn tự nhiên mà chịu chết. Nếu theo như ý chỉ triều đình mà xử lý, vậy Hứa Thành sẽ phát điên, ta lại không ngăn được hắn” Quách Tỹ nhớ tới trước kia bị vây ở trong đại trướng, đao của Hứa Thành sáng ngời ở ngay trước mắt hắn, sợ hãi hoảng hốt. Lần đó nếu không phải thủ hạ thông báo kịp thời, Đồng Trác tới sớm, mình coi như không chết cũng sẽ bị lột da. Thế nhưng trên thực tế thì chính Hứa Thành phái người thông báo cho Đồng Trác: “Cho nên, ta có ý định giải tán quân lính, trốn về quê nhà. Dù sao không phải giữ lại mạng sống quan trọng hơn sao?” Quách Tỹ lại hỏi Lý Thôi.

“Cái này. . .” Lý Thôi vẫn chưa hạ quyết tâm, hắn còn không hưởng thụ đủ.

“Không thể, hai vị tướng quân, nếu như cứ như vậy rời đi, đến lúc đó chỉ cần triều đình phát một tờ công văn, một Đình trưởng cũng có thể bắt các vị lại. Những thuộc hạ của chúng ta cũng sẽ không có ngày tốt lành. Tướng quân chẳng lẽ lại nhắm mắt nhìn thủ hạ trung thành và tận tâm của mình chịu khổ sao?” Giả Hủ bị chủ ý của Quách Tỹ khiến càng hoảng sợ, cái quái gì? Các người vừa đi, các người chết cũng không sao, dù gì ta cũng là thuộc hạ của Đồng Trác, ngày sau mấy người Vương Doãn bọn chúng sẽ bỏ qua cho ta sao? Chức quan của ta cũng không nhỏ, Hoàn Giang Đô úy, cũng vừa vặn đủ để bị xử tử.

47. Quyển 1 - Chương 47

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 47: Một văn một võ

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

“Chúng ta nên làm gì bây giờ? Hai bên chúng ta đều không thể trêu vào” Quách Tỹ nói.

“Hai vị tướng quân có còn nhớ một người không?” Giả Hủ nhắc nhở.

“Tiên sinh, người nào?” Dương Phụng nghe xong Giả Hủ nói, cũng hiểu rõ ngày sau nếu như bị truy sát, mình cũng trốn không thoát, gấp gấp hỏi.

“Lý —— Túc” Giả Hủ chậm rãi nói.

“Lý Túc, hắn sao rồi hả?” Lý Thôi hoàn toàn không quan tâm đối với chính người trong tộc của mình.

“Hai vị tướng quân cũng biết Lý Túc vừa tới Lạc Dương, đã được Hứa Thành trao chức Thái thú quận Hữu Phù Phong, trở thành một trong Tam Phụ Đông Kinh Lạc Dương. Lúc này hắn là người quyền cao chức trọng”

“Không phải chứ?” Quách Tỷ kinh hãi thốt lên: “Ngay cả một người như Lý Túc cũng có thể đảm nhận chức vị cao như thế sao?”

“Văn Hòa tiên sinh, ý của người nói là để cho chúng ta đi nương nhờ Hứa Thành sao?” Dương Phụng ở một bên hỏi.

“Hai vị tướng quân. Với thân phận của một người như Lý Túc, cũng có thể đảm nhận chức Thái thú Hữu Phù Phong, có thể thấy được Hứa Bá Công đúng là người nhớ tình bạn cũ” Ngoài miệng Giả Hủ nói như vậy, nhưng trong lòng hắn vẫn đang suy nghĩ, mặc kệ Hứa Thành hắn có phải là người nhớ tình bạn cũ hay không, trước mắt chỉ có thể đi nương nhờ hắn mới là con đường yên ổn nhất. Chỉ cần trước tiên phải bảo đảm được cái mạng nhỏ của ta, mạng của các người, ta đành phải bỏ đi vậy.

“Nhưng. . .” Lý Thôi cũng có điều khó nói: “Hứa Thành hắn vốn chỉ là một tiểu tốt, lúc này lại ở phía trên chúng ta, cái này. . .”

“Cũng được” Quách Tỷ đột nhiên kéo cánh tay Lý Thôi: “Chúng ta đi đầu hành Hứa Thành, thương lượng cùng Hoàng Nông Trương Tế một chút. Tốt nhất chúng ta cùng đi, như vậy, mới không còn bị Hứa Thành ăn tươi nuốt sống ”

Lý Thôi nhìn vào hai mắt Quách Tỷ, rốt cục hắn cũng cắn răng nói: “Tốt, chỉ cần chúng ta đầu hàng Hứa Thành, có thể khiến cho triều đình sợ ném chuột vỡ bình, không dám tự ý sử dụng binh đao. Chỉ cần chúng ta có thể đoàn kết cùng Trương Tế, cũng sẽ không sợ Hứa Thành mưu đoạt binh quyền của chúng ta”

“Bởi như vậy, chủ yếu chính là Trương Tế tướng quân” Giả Hủ nói.

“Ta có thể tự mình đi một chuyến” Quách Tỷ nói: “Gặp Trương Tế nói rõ lợi hại. Về phần Hứa Thành, phải có một người sở trường ăn nói, gặp Hứa Thành kể rõ thành ý của chúng ta”

Chứng kiến ánh mắt của mọi người ở đây đều nhìn về chính mình, Giả Hủ vừa chấp tay, vừa nói: “Giả mạo nguyện đi, nhất định không làm nhục sứ mạng”

“Tốt, chúng ta thương lượng một chút, xem cần nói gì đó để cho Văn Hòa nói cho Hứa Thành nghe” Quách Tỷ nói.

Mọi người chụm đầu tụ họp lại với nhau, nhất nhất thảo luận.

Trên đường lớn từ Tịnh Châu đi thông Lạc Dương, một đội ngũ đang chậm rãi đi trên đường. Nhìn trang phục bên ngoài của những người này thì biết rõ những người này phần lớn là kỵ binh dưới trướng Lạc Dương Hứa Thành. Chỉ có điều, những dũng sĩ này vốn nên ngồi trên lưng ngựa, tung hoành chạy băng băng, lúc này lại đang vây quanh mấy chiếc xe ngựa chậm rãi di chuyển. Ở chính giữa bọn họ, còn có một ít người mặc áo da, xem bộ dáng là người du mục phương bắc.

“Này, Cốc hiệu úy, lúc nào thì chúng ta có thể tới Lạc Dương?” Từ trong một chiếc xe ngựa thò ra một đầu người. Người này nhìn qua ước chừng sáu mươi tuổi.

“Trát Bản Hòa trưởng lão, không cần phải gấp gáp. Chúng ta sắp sửa đi tới Hoàng Hà rồi, đi qua Hoàng Hà, chính là khu vực Ti Châu, đã rất gần Lạc Dương” đầu lĩnh kỵ sĩ đáp.

“Chẳng lẽ không thể nhanh chút ít sao?” lão nhân được gọi là Trát Bản Hòa hỏi. Xem ra có lẽ ông ta đã không đợi được nữa rồi.

“Không thể, trưởng lão” đầu lĩnh Cốc hiệu úy nói: “Ngài biết rõ, bên trong một chiếc xe là một người bị trọng thương. Nếu như xe ngựa đi quá nhanh, sẽ khiến cho miệng vết thương của hắn vỡ ra”

“Vậy đến cùng là người nào? Vì sao các người lại chiều cổ hắn như vậy?” Trát Bản Hòa trưởng lão hỏi.

“Ta cũng không biết, chỉ biết là một tiểu tướng kỵ binh dưới trướng U Châu Công Tôn Toàn, rất lợi hại” Cốc hiệu úy đáp.

“Lợi hại? Có thể lợi hại hơn kỵ binh của các người sao? Lợi hại, anh dũng hơn cả Công Tôn Chỉ tướng quân sao?” Trát Bản Hòa nói với Cốc hiệu úy. Khi nói lại dẫn ra một vài người, mỗi một người lại đặt một câu hỏi. Trát Bản Hòa hỏi liên tiếp mấy vấn đề, xem dáng vẻ như là muốn hỏi đã lâu.

“Người này không phải do công Tôn Tướng quân bắt được, cho nên hai người bọn họ cũng không giao đấu với nhau. Thế nhưng như theo Bàng tướng quân nói người này, so với Công Tôn Chỉ tướng quân, chỉ có mạnh chứ không yếu hơn” Cốc hiệu úy cũng rất hay nói. Bàng không cũng sẽ không bị phái đi hộ tống người khác.

“Người cũng không nên gạt lão đầu tử ta, người trẻ tuổi” Trát Bản Hòa nói: “Công Tôn Chỉ tướng quân là tướng quân vũ dũng nhất mà ta nhìn thấy. Ta không tin người này có thể lợi hại hơn so với hắn” Lời nói của Trát Bản Hòa nhận được sự tán đồng của những người du mục đang cưỡi ngựa đi bên cạnh.

“Trưởng lão của ta ơi, ta làm sao mà lừa người?” Cốc hiệu úy cười cười, nói: “Các người đã chứng kiến kỹ thuật cỡi ngựa bắn cung của kỵ binh quân ta”

“Đúng vậy, tên nô của các người xác thực rất lợi hại” Trát Bản Hòa nói nghe xong hắn mà nói. Cốc hiệu úy cười gượng. Lão đầu tử bướng bỉnh này chỉ nguyên ý thừa nhận đối phương có trang bị tốt. Xem ra đối phương cũng rất tự phụ đối với kỹ thuật cỡi ngựa bắn cung của mình.

“Lúc ấy Bàng tướng quân dẫn theo hơn một ngàn người, vừa vặn gặp một đội kỵ binh trinh sát của Công Tôn Toàn. Hai quân gặp nhau, Bàng tướng quân vốn muốn bắt sống bọn chúng, nhưng đối phương rất ngoan cường, đã chạy trốn về hai bên còn bắn tên về quân ta. Trưởng lão ngài biết rõ điều khiến Bàng tướng quân mất hứng nhất chính là người khác càn quấy ở trước mặt mình, nhất là hắn vốn có lòng tốt, cho nên hơn một ngàn người liền áp tới, loạn tiễn bắn ra cùng một lúc. Kết quả, một đám ngu ngốc đã thành vong hồn dưới tên. Chỉ có người này, một cây gân thương, múa kín không kẻ hở, không chỉ không bị bắn chết, còn quay người xông lên chém giết. Thế nhưng cuối cùng hắn không thể trốn được, trên người rút cục vẫn phải trúng tên. Đến lúc quân ta dừng bắn tên, trên người hắn đã trúng bảy mũi tên, trọng thương bất tỉnh. Bàng tướng quân cảm thấy hắn là một nhân tài khó có được, liền mệnh lệnh quân y nghiêm chỉnh cứu chữa. Vấn đề là thương thế của hắn quá nặng, tuy rằng thoát chết, vẫn hôn mê bất tỉnh. Chính vì vậy Bàng tướng quân lệnh cho ta thuận tiện mang hắn về Lạc Dương tìm danh y khám chữa bệnh”

Nghe xong Cốc hiệu úy nói, đám người Trát Bản Hòa “ồ” lên một tiếng, tỏ vẻ đã hiểu rõ. Bọn họ biết rõ tên nô của kỵ binh quân Hứa Thành cực kỳ uy lực. Đừng nói là mặc giáp da, coi như là giáp sắt cũng không nhất định có thể phòng ngự được. Hơn nữa, quân cung nô sắp xếp thành hàng, từng dãy liên tiếp, dùng để chống lại kỵ binh của người thảo nguyên xung phong tấn công tập thể, có thể nói là trí mạng. Huống chi, hơn một ngàn người bắn một người, chỉ trúng lần lượt bảy mũi tên, bảo vệ mình không chết. Chuyện như vậy trong suy nghĩ của bọn hắn chỉ có thể cũng coi là kỳ tích. Khó trách Bàng Bái, tính cách nóng nảy, không coi ai ra gì, cũng không nỡ bỏ người này chết.

Quan sát thái độ của đám người Hồ phương bắc, Cốc hiệu úy một hồi cười thầm. Hắn thầm nghĩ: đây là ta còn cố ý nếu nói kém đi. Nếu các người biết rõ tiểu tử này vốn bị bắn chết ngựa, lại bị quân ta túm phía bao vây, mới có thể bắn hắn bị thương, không biết các người còn có thái độ gì nữa? Nghĩ tới đây, Cốc hiệu úy lại nghĩ tiếp: thật không biết tên hỗn đản nào, Bàng tướng quân rõ ràng nói rõ chỉ cần bắn bị thương là được, hắn còn bắn vào chỗ hiểm của người ta, thiếu chút nữa bắn chết người ta. Thực khôn khiếp, con mẹ nó, điều đáng hận nhất chính là làm hại hơn một ngàn người lần lượt bị phạt. Thế nhưng nói đi cũng phải nói lại, cho tới tận lúc này, người được Bàng tướng quân tiến cử cũng chỉ có một mình Hồng Phong tướng quân. Người này cũng có thể lọt vào mắt tướng quân, chẳng phải cũng có thể sánh bằng Hồng Phong tướng quân sao? Về sau nếu hắn thật sự phát đạt, chỉ bằng việc ta ở dọc con đường này quan tâm, chiều cổ hắn, ngày khác chẳng phải hắn cũng chiều cổ ta thật tốt sao? Ha ha.

Cuối cùng Giả Hủ đã tới Lạc Dương. Hắn thoảng giật mình với tán thưởng trước sự phồn thịnh của Lạc Dương, hắn tìm được phủ Hứa Thành, báo tên của mình.

Lúc ấy Hứa Thành đang đàm luận cùng Trần Cung, Thường Hâm cùng với Lư Dục vừa mới thành hôn, nghe thủ hạ báo danh, khiến Hứa Thành khi đi đang nói, kinh ngạc tới mức cắn phải đầu lưỡi. Cuối cùng Hứa Thành ban một mệnh lệnh mà khiến ngày sau Giả Hủ liên tục phàn nàn với hắn: “Đừng để cho hắn trốn thoát”

Kết quả, Giả Hủ bị thân binh của Hứa Thành trói gô lại, xô xô đẩy đẩy tiến vào bên trong. Lúc Giả Hủ nhìn thấy Hứa Thành đang định ra ngoài nghênh đón, sắc mặt hắn vốn đã rất khó coi, lúc này lại càng khó coi hơn, hồi hận nghĩ rằng Hứa Thành quả thật muốn rút miêng mình.

“Văn Hòa, người không sai chứ? Đều tại ta, không nói rõ ràng mệnh lệnh. Người cũng đừng trách ta, ha ha ha” Hứa Thành vừa cùng cười, vừa đạp, đuối mấy thân binh áp người đi, nhưng hắn lại quên cởi trói cho Giả Hủ.

“Hứa tướng quân, tướng quân ngài có thể nới lỏng dây trói tay cho tại hạ một chút không? Tại hạ chỉ là một văn nhân yếu ớt, tay trói gà không chặt, không thể chịu được đám thủ hạ hồ lang của tướng quân giày vò” Giả Hủ nói. Thế nhưng trong giọng nói của hắn vừa như bình tĩnh, vừa như đôi chút bất mãn.

Vốn văn nhân như Giả Hủ, người có thể ở trước mặt hắn nói muốn giết hắn, hắn cũng sẽ không thay đổi sắc mặt, bởi vì một lời nói như vậy tất phải có nguyên nhân. Nhưng khi còn chưa gặp mặt, đã muốn trói người, vô luận ở phương diện nào cũng đều nói không thông, Giả Hủ còn không biết đã xảy ra chuyện gì. Chuyện này, đối với người luôn luôn nắm tất cả trong tay như hắn mà nói, thật sự không thể dễ dàng tha thứ. Đến lúc biết rõ nguyên nhân, dĩ nhiên là do binh sĩ hiểu sai mệnh lệnh, chịu tai bay vạ gió, dù là ai cũng sẽ không dễ chịu.

“Cái này, Văn Hòa” Hứa Thành cẩn thận nói: “Người sẽ không trách ta chứ?”

“Không dám” Giả Hủ nói. Thế nhưng trên người hắn có thêm một sợi dây thừng, tình cảnh này có chút quái dị.

“Vậy là tốt rồi” Hứa Thành bắt đầu ra tay cởi trói, hắn vừa tháo dây vừa nói: “Người cũng biết, Văn Hòa, một nhân tài như người, ta cầu còn không được. Lúc này tự người tìm tới cửa, ta nhất thời nóng vội, người nói có thể tha thứ hay không?”

“Tướng quân biết rõ ta?” Giả Hủ hơi giật mình, hắn cử động thân thể đôi chút. Đám thân binh của Hứa Thành thật sự có khí lực. Nghe nói mỗi người đều là tinh nhuệ, xem ra thật sự không giả.

“Ha ha, Văn Hòa tiên sinh khiêm tốn. Chúa công từng nói với chúng ta, nói tới người có tài có đức trong thiên hạ, danh tiếng của tiên sinh nhớ mãi không quên. Chỉ vì tiên sinh theo Đổng Trác đi về phía tây, không thể gặp mặt, chúng ta cũng bởi vì chuyện này mà tiếc nuối lâu nay” Lư Dục từng theo Lư Thực ở Lạc Dương rất lâu, biết một chút thanh danh của Giả Hủ. Thế nhưng hiểu biết của hắn cũng có giới hạn mà thôi, hắn chỉ cho rằng Hứa Thành bởi vì nguyên nhân thủ hạ của mình là người đọc sách quá ít nay nghe nói một danh nhân đến, cho nên nôn nóng không thể chờ đợi được, vì vậy Lư Dục ở bên cạnh nói chen vào, đỡ mấy câu cho Hứa Thành, hắn cũng không biết giá trị thật sự của Giả Hủ.

“Không dám, tiên sinh là ?” Giả Hủ hỏi Lư Dục hỏi. Trong đám quan văn thủ hạ của Hứa Thành, Thường Hâm đáng vẻ hèn mọn bỉ ổi, Trần Cung trải qua phong trần, Hà Thông đáng vẻ hiền lành, chỉ có Lư Dục từ thuở nhỏ liền chịu sự dạy bảo của Lư Thực, một Đại Nho, nho nhã hơn người, mà hắn lại đang là người đứng thứ hai trong đám quan văn thủ hạ của Hứa Thành, tự nhiên cũng thiếu không được khí chất của người làm quan. Lúc này Lư Dục có thể được xưng tụng là khí chất bất phàm. Điều này khiến cho Giả Hủ vô cùng ngạc nhiên, hắn cứ tưởng rằng vị đại hiền nào đó đang ở chỗ này.

“Đây là Lư Dục, Lư Tử Gia, . . .” Hứa Thành ở một bên giới thiệu.

“Hắn là công tử của Lư Thực, Lư công tử gần đây cưới Thái Văn Cơ?” Không đợi Hứa Thành nói xong, Giả Hủ liền kêu lên.

“Chính là tại hạ” Lư Dục có chút mất hứng, mình nào có đi trêu chọc người nào, lấy lão bà chẳng lẽ là sai lầm sao? Người người đều bày tỏ vẻ ngạc nhiên đối với chuyện này, khiến cho bản thân mình như là từ sau khi cưới Thái Diễm mới có thể có địa vị cao. Bản thân mình có bản lĩnh thật sự nhưng khi nghĩ đến Thái Diễm, hai người mới thành hôn không lâu, lửa nóng trong lòng hẳn lại lập tức bốc lên.

“Không biết Văn Hòa tiên sinh đến có chuyện gì?” Thường Hâm ở một bên hỏi.

“Tại hạ đến đưa tin cho ba vị tướng quân Lý Thôi, Quách Tử với Trương Tế” Giả Hủ trả lời.

“Tin tức gì? Ba vị này tuy rằng cùng làm thủ hạ Đổng Trác với ta mấy năm, đều không có thâm giao” Hứa Thành nói.

“Chúa công, trước tiên vào nhà nói sau. Văn Hòa tiên sinh ở xa tới, cũng không thể đứng đây nói chuyện với chúa công ” Lư Dục nói.

Vì vậy, cả đám đi vào trong nhà, hàn huyên.

“Ba người bọn hắn muốn quy thuận ta?” Hứa Thành nghe xong Giả Hủ nói, kinh ngạc vạn phần, hẳn liếc mắt nhìn ba thuộc hạ ở xung quanh. Tất cả đều có dáng vẻ như vậy.

48. Quyển 1 - Chương 48

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 48: Đồng Quan

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

“Ba vị tướng quân cũng muốn giống như Lý Túc tướng quân, cầu yên ổn ở dưới trướng Hứa tướng quân, không cam chịu triều đình áp bách” Giả Hủ giải thích.

“Không —— đúng ” Hứa Thành kéo dài giọng, nói: “Văn Hòa, với ánh mắt của ngươi, hãy nói xem ba người bọn họ có cái gì không ổn?”

“Không ổn?” Giả Hủ thốt lên, biểu thị vẻ ngạc nhiên của mình: “Ba vị tướng quân hai mặt thụ địch, để tránh kết cục không thể chết già, mới quy hàng tướng quân, sao lại có cái gì không ổn?”

“Văn Hòa có thể nói cho ta biết đôi chút xem lúc ấy các ngươi đàm phán như thế nào không?” Hứa Thành hỏi.

Giả Hủ nhìn Hứa Thành nói: “Lúc ấy là như này. . .” Giả Hủ thuật lại một lần tình huống hai người Lý Thôi, Quách Tử, hẳn lại nói tiếp: “Về sau, Quách Tử tướng quân đi khuyên bảo Trương Tế tướng quân, rốt cục đã nhận được đồng ý của hắn, vì vậy ba vị tướng quân quyết định quy hàng Hứa tướng quân ”

“Hừ” Hứa Thành mỉm cười, nhìn về phía Thường Hâm với Trần Cung, nói: “Các người thấy thế nào?”

“Giả dối ”

“Trá hàng ”

Thường Hâm với Trần Cung không cần nghĩ ngợi, thốt ra đáp án.

“Tại sao hai vị biết rõ ba vị tướng quân giả ý quy hàng?” Giả Hủ hỏi. Thế nhưng hẳn lập tức có phản ứng, hẳn đã ngầm để lộ tin tức.

“Ha ha ha” Hứa Thành và ba người cười to: “Văn Hòa xem ra đã sớm biết, lại đến Lạc Dương lừa dối ta sao?” Hứa Thành cố ý trách tội Giả Hủ nói.

“Giả Hủ muốn biết Hứa tướng quân với hai vị tiên sinh có kết luận như thế nào?” Giả Hủ hỏi ngược lại.

“Lão Thường, người trả lời” Hứa Thành nói với Thường Hâm.

“Ha ha, theo như lời nói của Văn Hòa tiên sinh, điểm nghi ngờ thứ nhất, chính là chuyển biến của Quách Tỷ. Hẳn nghe Văn Hòa tiên sinh đề nghị, lập tức đồng ý. Điều này thật sự quá không tầm thường, cũng là điểm đáng ngờ lớn nhất. Hẳn cùng với chúa công, vẫn có cừ oán. Điểm nghi ngờ thứ hai, chính là Trương Tế. Bản thân Quách Tỷ cũng không phải là một người biết ăn nói thể mà có thể ở trong thời gian ngắn ngủi thuyết phục được Trương Tế, người có bản lĩnh hơn xa hẳn, thật sự không thể tin nổi. Huống chi Trương Tế từng bị quân ta tính toán, mối thù hận cùng chúa công cũng không nhỏ hơn so với Quách Tỷ. Hẳn tuyệt đối sẽ không tự nhiên để cho chúa công chiếm được lợi ích. Hoàn toàn không giống với thói quen của hẳn” Thường Hâm nói.

“Còn có một điểm đáng ngờ” Lư Dục đột nhiên xen vào nói, khiến cho Trần Cung muốn nói chuyện thiếu chút nữa uất nghẹn.

“Hả?” Hứa Thành làm ra vẻ ngạc nhiên nói: “Tử Gia, người cũng bắt đầu chơi mưu kế rồi sao? Ta thật cao hứng. Nào, nói một chút coi ”

Lư Dục nhìn thấy ánh mắt hài hước của mấy người, biết rõ bọn họ không tín nhiệm bản lĩnh của mình ở phương diện này. Dù sao năng lực của hẳn phần lớn là ở việc xử lý chính vụ, hẳn chưa từng trải qua các loại công việc đoán tâm tư của người khác mà hành động. Ngược lại Giả Hủ ở một bên lại có dáng vẻ rửa tai lắng nghe, khiến cho hẳn có đôi chút tự tin.

“Còn một điều” Lư Dục trấn tĩnh tinh thần, âm thầm động viên bản thân mình. Hẳn có thể chính thức tiến vào tầng lớp cao nhất trong quân Hứa Thành quyết định quyết sách hay không tuyệt đối dựa vào lần thể hiện này. Tuy rằng dựa vào năng lực của Lư Dục hẳn, đây cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi, nhưng cảm giác, cảm thấy lắng không một người lùn, thật không thoải mái. Lư Dục nói: “Mấy người Lý Thôi, Quách Tỷ, nhất là Trương Tế, bản thân bọn chúng chính là lão tướng sa trường, nhất thời thất kinh, chẳng qua là sợ triều đình một lần nữa ra tay với mình. Cùng với uy danh và năng lực bố trí của Lã Bố, chỉ cần bọn chúng phục hồi lại tinh thần sẽ phát hiện ra rằng tuy bọn chúng không thể tấn công quân ta, nhưng thực lực trong tay triều đình, bây giờ còn không phải là đối thủ của bọn hẳn, mà đại bộ phận binh mã Ung Châu vốn đều là thủ hạ của Đồng Trác. Chỉ cần bọn hẳn giương cao lá cờ báo thù cho Đồng Trác, tất nhiên có thể có địa vị ngang nhau cùng triều đình. Nói không chừng bọn chúng còn có thể tiên hạ thủ vi cường. Trong thành Trường An, tuy rằng Lã Bố nắm giữ binh quyền, nhưng binh lính, ngoại trừ quân Tịnh Châu vốn là quân lính của hẳn, tất cả đều là quân Tây Lương, nếu như bọn chúng trực tiếp tấn công Trường An. . .”

“Nếu như trực tiếp tấn công Trường An, thì sẽ rất nhanh, chỉ cần một lời kêu gọi, chỉ sợ Lã Bố cũng phải chạy trốn” Hứa Thành ở một bên tổng kết. Hẳn có cảm giác như lau mắt mà nhìn đối với Lư Dục. Không hổ là con trai của đại thần, từ trong bụng mẹ đã nhận rõ tình thế, mạnh hơn nhiều so với cha của hẳn.

“Bội phục, bội phục” Giả Hủ bái lạy một vái với hai người Thường Hâm với Lư Dục, nói: “Hai vị phân tích hoàn toàn chính xác, sâu sắc. Tại hạ cũng là người đi theo Lý Thôi lâu ngày, lại có mặt ngay tại chỗ, mới có thể cho ra kết luận này. Không thể ngờ hai vị chỉ cần phân tích đôi chút, có thể tính ra âm mưu của mấy người Lý Quách, Giả Hủ bội phục”.

“Ha ha, Văn Hòa, người lại lẩn ta” Hứa Thành cười nói, tiểu tử, ta còn không biết người? Tổ tông của mưu ngầm, vung dao đâm sau lưng cao thủ. Ở trước mặt ta làm ra vẻ khiêm tốn sao?: “Nếu như người đã đến, nhất định có điều dạy ta, dứt lời, không nên che giấu ”

“Chúa công muốn hỏi mưu kế đối phó với ba người này?” Giả Hủ thuận miệng nói. Tất cả mọi người ở đây đều không cảm thấy có gì không đúng, tất cả đều rất tự nhiên.

“Đương nhiên, người tương đối quen thuộc tình huống. Đương nhiên là người nghĩ kế rồi” Hứa Thành cười nói, cũng không biết là hẳn cười đám người Lý Thôi không biết tự lượng sức mình, hay là cười Giả Hủ thức thời.

“Chủ ý của ta chính là chúa công tự mình đi Đồng Quan một chuyến” Giả Hủ nói ra một câu kinh người: “Đây cũng là yêu cầu của ba người bọn họ bảo ta tới nói ”

Đồng Quan, cánh cửa cuối cùng phòng hộ Quan Trung, cũng là một cứ điểm kiên cố nhất. Thời Đường, khi xảy ra loạn An Sử, phản bội quân công phá Đồng Quan xong, toàn bộ thiên hạ Đại Đường lập tức từ đó lâm vào trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng, triều đại huy hoàng nhất trong lịch sử Trung Quốc từ đó về sau sẽ thấy cũng không thể hồi phục nguyên khí. Trong lịch sử sau này, cũng lại không có một triều đại nào có thể cường thịnh như Hán Đường, tựa như một người bệnh bị suy kiệt không thể hồi phục, không thể khôi phục lại một chút cảm khái. Kỳ thật chuyện này đương nhiên không liên quan tới việc Đồng Quan thất thủ.

Lý Thôi, Quách Tỷ, còn có Trương Tế, vì thủ tín với Hứa Thành, cũng vì chuẩn bị tác chiến, bọn chúng mang theo tất cả binh mã ra ngoài Đồng Quan, triển khai ở trước quan. Trương Tế đã sớm rời khỏi Hoàng Nông, mang theo toàn bộ binh mã dưới trướng đến nơi này. Hiện tại, cũng đang đợi đại quân Hứa Thành đến.

Buổi trưa, xa xa rốt cục xuất hiện một cây đại kỳ màu đỏ như máu, Hứa Thành đã đến.

“Ha ha, ba vị, đã lâu không gặp, Hứa Thành bái kiến” Hứa Thành nhìn thấy ba người bọn họ, cười nhạt trong lòng. Làm cũng không tệ lắm, không phòng thủ trong quan ải, xuất quan nghênh đón, như vậy mà đã nghĩ đến lấy tín nhiệm của ta sao?

“Bái kiến Vệ tướng quân” ba người đến gần vài bước, đồng thời thở dài, chào. Diễn trò, đương nhiên muốn làm như thật.

“Ai da, cái gì mà Vệ tướng quân, chỉ là cái tên hù dọa người khác mà thôi, khiến cho ba vị tướng quân chê cười” Hứa Thành đi nhanh vài bước, dìu ba người bọn họ đứng lên.

“Không dám, ngày sau còn phải nhờ tướng quân chiếu cố nhiều hơn, không dám bị chê cười?” giọng nói của Trương Tế có chút đông cứng, nhưng phối hợp với oán thù của hắn cùng Hứa Thành, biểu hiện rằng với tình thế hiện nay hắn không thể không dựa vào Hứa Thành, khiến cho người ta không có cảm giác nghi ngờ.

“Ha ha, Trương tướng quân nói đùa” Lý Thôi ở một bên hoà giải: “Hứa tướng quân, bên trong quan đã chuẩn bị xong xuôi tiệc rượu, hay là trước tiên vào trong Quan?”

“Tốt” Hứa Thành lên tiếng: “Chỉ là các tướng sĩ đều ở bên ngoài quan, ta muốn trước tiên trò chuyện cùng bọn họ, các người thấy thế nào?”

“Cái này. . .” Đám người Lý Thôi nhìn thấy thân binh của Hứa Thành đã bao vây xung quanh. Ba vạn đại quân Hứa Thành mang đã ngăn cách ba người bọn họ với hơn mười vạn binh mã ở vòng ngoài. Ba người biết rõ Hứa Thành đến là có chuẩn bị. Thế nhưng bọn họ chỉ cười thầm trong lòng mà thôi. Tình huống đều nằm trong lòng bàn tay, vì vậy, bọn họ đáp ứng yêu cầu của Hứa Thành.

Thấy ba người không phản đối, Hứa Thành cười cười, cười chiến mã, đi đến phía trước quân đội của ba người.

“Các tướng sĩ các người khỏe không?” Hứa Thành rống to: “Ta là Hứa Thành các người biết rõ ta sao?”

Toàn trường tĩnh lặng, khiến cho Hứa Thành có chút buồn bực. Chẳng lẽ người thời đại này không có tính sùng bái cá nhân? Thế nhưng ngay sau đó âm thanh kêu gào lại khiến cho hắn hưng phấn.

“Hứa Thành Hứa Thành Hứa Thành” hơn mười vạn người lớn tiếng la lên, vang vọng khắp đất trời. Hứa Thành là ai? Xuất thân từ Tây Lương, đánh bại chư hầu Quan Đông, vô cùng. . . , ừ tướng quân.

Tiểu binh bình thường không biết ân oán của Hứa Thành, Đồng Trác với tướng quân của bọn họ, chỉ biết là Hứa Thành chính là tướng quân tài năng nhất trong quân Tây Lương, hơn nữa là tướng quân đã đánh là thắng trận. Hiện tại, vị tướng quân này ở ngay trước mặt, không kêu lên vài câu, không phải có lỗi với chính mình sao? Huống chi còn có người dẫn đầu hô lên, người Trung Quốc có bản tính đi theo chiều gió, tất cả đều đã ăn vào trong xương tủy.

Chứng kiến cảnh tượng trước mắt, Hứa Thành cũng có chút kích động: “Về sau, các người hãy theo ta. Sau này các người đều là binh lính của Hứa Thành ta ”

Hứa Thành lại một lần nữa gào to khiến cho các binh sĩ cũng ầm ầm kêu gào, tình cảnh cực kỳ sôi động.

Lý Thôi, Quách Tỹ chứng kiến hết thấy, trong lòng đều xuất hiện một cảm giác bất an. Làm lính ai mà không muốn đi cùng tướng quân có thể đánh thắng trận? Hứa Thành này lại có khả năng làm được điều đó. Nếu cứ tiếp tục như này, không cần tiến vào trong quan, Hứa Thành có thể trực tiếp lôi kết hết binh lính mang đi. Trương Tế cau mày, bởi vì hắn trông thấy tiếng la là từ những binh sĩ Hứa Thành mang theo đến. Những binh lính này hiện tại ở lẫn vào giữa quân đội của ba người, một người gào lên, âm thanh vang vọng giống như là quân đội của cả ba người bọn họ cùng gào lên, mà bầu không khí lập tức nóng lên. Địa vị của Hứa Thành ở trong lòng các binh sĩ lập tức không giống với lúc trước. Xem ra, về sau cũng phải làm như vậy, Trương Tế trầm suy nghĩ.

“Hứa tướng quân, hay là trước tiên tiến vào trong Quan?” Quách Tỹ không chịu nổi, đi tới nói.

“Ừ” Hứa Thành đồng ý một tiếng, giục ngựa xoay người lại. Hắn vẫn không quên phất tay về hướng các binh sĩ. Hành động này của hắn lại gây ra một hồi xôn xao.

“Chúng ta đi trước dẫn đường” Ba người Lý Thôi giục ngựa đi ở phía trước, không nhìn thấy trong mắt Hứa Thành xuất hiện một ánh mắt châm biếm.

Tiến vào trong quan, ngay khi cánh cửa quan ải được mở ra, đám người Lý Thôi liền đột nhiên giục ngựa chạy như điên, vừa chạy vừa hô: “Nhanh mau ra tay”

Cùng với tiếng la của ba người, trên lầu thành quan ải, trên nóc nhà hai bên, lập tức liền xuất hiện rất nhiều Cung Tiễn Thủ, tên nổ mang theo ánh sáng lạnh lẽo, đều chỉ về hướng Hứa Thành, mà lúc này cánh cửa Đồng Quan đã đóng lại

“Ha ha ha” hai người Lý Thôi, Quách Tỹ ngửa mặt lên trời cười dài: “Hứa Thành, ngươi cũng có hôm nay” mắt Quách Tỹ sáng lên, hắn sớm đã đợi đến ngày hôm nay

“Còn không bắn tên, đợi khi nào?” Trương Tế rống to. Hắn cũng không kích động giống như hai người Lý Quách, giết người, phải làm thật nhanh.

Không có bất kỳ động tĩnh nào.

Trên đầu ba người Lý Thôi, Quách Tỹ, Trương Tế đỏ mồ hôi, đã xong, xảy ra sự cố

Chứng kiến cung tên chuyển hướng, Lý Thôi với Quách Tỹ lập tức quỳ xuống tại chỗ, không ngừng dập đầu cầu xin tha thứ. Chỉ có Trương Tế, đứng ở giữa sân, nhìn cung tên đã chỉ về hướng mình, lại cảm hận nhìn Hứa Thành, phảng phất như muốn ăn sống nuốt tươi hắn.

“Các ngươi tội gì khổ như thế chứ?” Hứa Thành Tưởng cảm khái nói.

“Thúc phụ chó hoang sợ, tiểu chất tới đây” một con tuấn mã, trên lưng ngựa là một tiểu tướng mặc giáp vàng, đột nhiên xuất hiện, từ phổ dài bên kia vọt tới hướng Hứa Thành.

“Trương Tú, ngươi đi mau” Trương Tế không để ý nguy hiểm, tiến lên, muốn ngăn cản độc đinh của dòng họ nhà mình.

“Chiều cổ một chút cho đứa cháu trai có tình có nghĩa này” Hứa Thành nói với người bên cạnh.

Khi nhìn thấy Trương Tú cưỡi ngựa tiếp cận, một người mặc trang phục như là thân binh đột nhiên xông về phía trước, lướt qua Trương Tế, lặn một vòng trên mặt đất, trường đao đã trôi qua đuôi ngựa.

“Ai nha” Trương Tú hét lên một tiếng kinh hãi. Hắn lập tức ngã xuống. Nhưng Trương Tú là ai? Bắc Địa Thương Vương. Tuy rằng đối phương vô lại, nhưng cũng không ảnh hưởng tới việc hắn phát huy trường thương, tiếp tục đánh về hướng Hứa Thành, bắt giặc trước bắt vua.

“Diễn Vi” Hứa Thành kêu một tiếng.

49. Quyển 1 - Chương 49

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 1

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 49: Tình hình chung

Nguồn: Vipvanda

Sưu tầm:

“Tiểu tử, tiếp chiêu” song kích bổ tới, thanh thế làm cho người ta sợ hãi “Cổ chi ác lai”, vốn là Môn thần, sao có thể để cho kẻ khác khinh nhờn?

Trương Tú còn chưa kịp trả lời, song kích của Điển Vi đã đánh tới, hai người một người thương pháp mạnh mẽ, sắc bén, tinh diệu, một người lực lớn thế chìm, trong khoảng thời gian ngắn, đấu khó phân thắng bại.

“Tiểu tử này rất lợi hại” Hứa Thành sờ sờ đầu. Hắn chưa từng nghe nói Trương Tú là một cao thủ. Hắn chỉ biết nếu không phải Hứa Thành hắn đến, thím của tiểu tử này sẽ bị Tào Tháo cưa mất.

“Đúng vậy, ‘bách điều triều phượng thương’, tiểu tử này là truyền nhân của Đồng Uyên” Vương Việt một mực đi theo bên cạnh Hứa Thành, hắn có kiến thức rộng rãi, chỉ cần liếc đã nhận ra lai lịch của Trương Tú.

“Hả?” Hứa Thành thốt lên một tiếng. Hắn thầm nghĩ, ta nào biết được Đồng Uyên là người nào? Ta chỉ biết vào thời Tống triều có một Đồng Quan.

“Đừng đùa, bên ngoài còn có hơn mười vạn đại quân. Vương sư phó, nhanh tay giải quyết một chút” Hứa Thành nhìn Vương Việt nói. Hiện nay chỉ có hắn gọi Vương Việt là Vương sư phó, điều này càng khiến Vương Việt cao hứng, càng cho thấy thân phận của mình không giống với như người bình thường.

“Điển Vi lui ra” Vương Việt rút trường kiếm ở bên hông ra, xen vào cuộc chiến của hai người, mũi kiếm đâm thẳng về phía cổ họng Trương Tú.

“Hứa Thành, nếu cháu của ta có gì bất trắc, dù ta làm quỷ cũng sẽ không bỏ qua cho người” lúc này Trương Tế vẫn đứng ở bên cạnh vô cùng sốt ruột. Hắn nghe được lời nói chuyện của Hứa Thành cùng Vương Việt, đương nhiên cũng biết lúc này người lên sân khấu là ai, cảm giác quỳnh quáng. Mặc kệ có tác dụng hay không có tác dụng, hắn cũng phải nói ra.

“Nhằm chán, đuổi đi” Hứa Thành khoát tay chặn lại, đám thân binh lập tức động thủ, lôi kéo Lý Thôi, Quách Tỷ với một Trương Tế đang ở trong trạng thái kinh hồn bạt vía, đi sang hướng bên kia của Đồng Quan.

“Chúc mừng chúa công” Giả Hủ một mực trốn tránh ở một góc nào đó quan sát cuộc vui, lúc này cũng đi ra.

“Nhờ có Văn Hòa” Hứa Thành xuống ngựa, thi lễ với Giả Hủ.

Thì ra Giả Hủ hiển kế cho Hứa Thành chính là giả vờ đồng ý điều kiện của đám người Lý Quách. Sau đó Giả Hủ trở về gặp mặt đám người Lý Quách, nói Hứa Thành đã nhìn thấu kế sách của ba người. Đương nhiên ba người cực kỳ kinh hãi mà vào lúc này Giả Hủ lại cho thấy lập trường của mình, cũng kể rõ mình ở Hứa Thành phủ đệ gặp buộc chặt sự tình, bày tỏ nguyện ý vì ba người bọn họ mà bày mưu tính kế. Kế sách mà hắn hiển cho ba người chính là để cho Lý Thôi với Trương Tế mang binh lực của mình ra bên ngoài Đồng Quan, dùng điều này để làm giảm đi nghi ngờ của Hứa Thành, lại điều thân binh của Quách Tỷ từ quan nội đến, mai phục ở bên trong, đến lúc đó có thể một kích giết chết Hứa Thành, cũng thuận tiện loại trừ vài tên tướng lãnh thuộc hạ của Hứa Thành. Sau đó ba người thừa dịp cơ hội Tư châu rối loạn, liên lạc với Phàn Trù còn đang ở Quan Trung, giương cao ngọn cờ báo thù cho Đồng Trác, tập kích Trường An, nắm giữ triều đình ở trong tay. Sau đó chinh hợp binh mã Ung Châu, có thể thừa cơ đánh chiếm Lạc Dương, sẽ hợp binh cùng Tịnh Châu Từ Vinh. Bởi như vậy, bọn chúng lập tức có thể khôi phục quân uy cường thịnh của quân Tây Lương như khi Đồng Trác còn sống.

Ba người rốt cục bị Giả Hủ khua môi múa mép như lò xo đã động tư tưởng, tướng tượng ngày sau tương lai huy hoàng, tất cả đều đồng ý kế sách này, vì vậy binh lực bên trong Đồng Quan bị mang ra ngoài quan không còn một mống.

Mà Quyền thuật quân, dưới trướng Vương Việt, trong vòng ba ngày trèo đèo lội suối, từ Hào sơn tiến vào Quan Trung. Dưới sự phối hợp của Giả Hủ, từ một lối đi bí mật tiến vào trong Đồng Quan. Tiếp đó bí mật tiếp cận sau lưng, dùng dao nhỏ giết mấy tên lính quen. Điều này rõ ràng là sở trường của bọn hắc. Mấy người Lý Thôi Quách Tỷ cứ như vậy mà thất bại.

Sau khi thu thập đám người Lý Thôi, Hứa Thành cũng không giết bọn hắc. Hắc đuổi mấy người Lý Thôi vào trong quan nội, mà ngay cả Trương Tú thua ở trong tay Vương Việt cũng bị ném tới đó. Kế hoạch của Hứa Thành rất đơn giản, binh mã của Quách Tỷ ở quan nội không chịu nhiều tổn thất, còn có Phàn Trù. Hai bộ hợp lại, lại chiêu mộ thêm người, còn có thể kiếm đủ hai mươi vạn binh mã, đủ gây phiền phức cho Vương Doãn, Lã Bố. Mà Hứa Thành hẳn đã sớm phát tán tin tức ra ngoài. Khi Lã Bố nhận được tin tức, sao hắc có thể buông tha mấy thuộc hạ cũ của Đổng Trác đã bị tổn thất thực lực nghiêm trọng? Hai đội quân hợp lực, thực lực binh mã cũng khá mạnh, mà còn được chú cháu Trương Tế giúp sức, bọn chúng chống lại Lã Bố, cũng không phải không thể đánh một trận. Hơn nữa binh mã Ung Châu vốn phần lớn là thủ hạ của Đổng Trác. Rất có thể triều đình sẽ hiểu được thế nào là phiền toái, như vậy Hứa Thành sẽ bớt đi rắc rối ở phía tây.

Mà rốt cục U Châu Công Tôn Toàn cũng động thủ, công kích Hàn Phức. Hàn Phức không địch lại được, dưới sự khuyên bảo của mưu sĩ, trao chức Ký Châu Mục cho Viên Thiệu. Viên Thiệu cùng Công Tôn Toàn cũng triển khai đại chiến. Như vậy, phía bắc Ký Châu, cũng tự nhiên không có khả năng uy hiếp Hứa Thành.

Phía đông, Tào Tháo ở Thanh Châu, đầu tiên hắc chống lại quân của Bạch Nhiêu, dư nghiệt khăn vàng còn sót lại. Bạch Nhiêu bắt nạt Tào Tháo binh ít, đại quân trực tiếp tấn công, mà Tào Tháo giả bộ bại lui, nhưng hắc mệnh lệnh cho huynh đệ Hạ Hầu chỉ huy quân đội tập kích từ phía sau. Thủ hạ của Bạch Nhiêu, phần lớn là nông dân, thứ nhất hoàn toàn không có kỷ luật, thứ hai không năng lực, sao có thể đối phó được huynh đệ Hạ Hầu như lang như hổ của Tào Tháo? Vì vậy Bạch Nhiêu đại bại, bị Tào Tháo truy kích hơn mười dặm, cuối cùng bị Vu Cấm chặt đầu. mà lúc này Tào Tháo đã biết rõ tầm quan trọng của nhân khẩu, cũng không trắng trợn giết chóc, mà tuyển chọn thanh niên cường tráng nhập quân, thực hành việc tích trữ quân, mặt khác những già yếu, phụ nữ và trẻ em cũng bị phân ra ruộng đồng. Dù sao đất đai dưới sự cai trị của Tào Tháo hoang vắng, điều này có thể mang lại nhiều lương thực hơn.

Về sau Tào Tháo, đã chiếm được trái ngon ngọt, lập tức dẫn binh đi đánh chiếm quận Thái Sơn của quân Quân Hối, thế nhưng lúc này đây, hắc đã muộn.

Lưu Bị, tông thân Đại Hán, hậu nhân của Trung Sơn Tĩnh Vương, khi hắc được hai huynh đệ trợ giúp, được biết Tào Tháo đánh bại Bạch Nhiêu, đoạt được mấy vạn binh lực, lập tức xuất kích, xuất phát từ Bình Nguyên, thừa dịp Tào Tháo vẫn còn chinh hợp bại binh của Bạch Nhiêu, tập kích bất ngờ quận Thái Sơn, đại phá quân khăn vàng của Quân Hối. Quân Hối bị Trương Phi giết chết ở trong hỗn chiến, mấy vạn đại quân, vào ngày đó thay chủ, đầu hàng Lưu Bị. Mà Lưu Bị, được mưu sĩ Giản Ung hiến kế, dùng danh nghĩa tôn thất với dân chúng thỉnh mệnh, hỏi Bắc Hải Khổng Dung mượn lương thực. Khổng Dung sợ uy danh Lưu Quan Trường, lại sợ Lưu Bị bỏ mặc quân lính khăn vàng đầu hàng sẽ tạo thành hỗn loạn, liền cho hắc mượn lương thảo. Lần này Lưu Bị thừa cơ hội nắm quận Thái Sơn trong tay.

Bởi như vậy, hai người Tào Lưu vốn có quan hệ cũng không tệ lắm, bắt đầu thấy nhau không vừa mắt, bắt đầu có xung đột ở Thanh Châu, không thể tạo thành uy hiếp thực chất đối với Hứa Thành.

Điều khiến cho người ta kinh ngạc còn có sau khi Giang Đông Tôn Kiên chiếm giữ bốn quân Kinh Nam, không nghe đám người huynh đệ Tôn Tĩnh khuyên bảo, tranh đoạt Giang Hạ cùng Lưu Biểu, rốt cục vẫn trúng phải kế dụ địch của Hoàng Tổ. Kết quả trúng mai phục mà chết. Tôn Sách giận dữ, không quan tâm tới người trong gia tộc với thủ hạ phản đối, cố gắng hết sức thu gom binh mã bốn quân Kinh Nam, nhìn phát động tấn công Lưu Biểu một cách mạnh mẽ, mà lúc này Lưu Biểu cũng là một nhân vật cực kỳ lợi hại, phân Hoàng Tổ, Văn Sính làm tướng, lại dùng huynh đệ Khoái thị làm mưu sĩ, đồng thời kích động Viên Thuật, người đã hạ bệ Viên Di để đảm nhiệm chức Thứ sử Dương Châu, cuối cùng thuyết phục hắc phái thủ hạ số một, Đại tướng Kỳ Linh mang binh tiến công Tôn Sách. Dưới hai đường giáp công, đối thủ cũng đều là danh tướng, Tôn Sách rốt cục không địch lại, bại quay về Trường Sa. Thế nhưng hắc không ngờ tới, lúc này tộc nhân Tôn thị bởi vì hắc bảo thủ, không nghe khuyên bảo, can ngăn, khiến cho binh lực gia tộc

đại tởn thất, đã ủng hộ huynh đệ của hắn là Tôn Dực làm gia chủ. Tôn Dực cũng đã giành được sự ủng hộ của Tôn Tĩnh, thúc thúc của hắn, Giang Đông Tiểu Bá Vương tương lai giận dữ, cho là mình bị phản bội, vì vậy không ở lại Kinh Nam, ngược lại phát triển về hướng Giang Đông. Chỉ sau mấy tháng, chỉ dựa vào hơn ngàn kỵ binh còn sót lại, đánh chiếm mấy quận Giang Đông, thu nạp một đám thủ hạ Chu Du, Lỗ Túc, Lăng Thao, trở thành thế lực lớn nhất Giang Nam, tồn tại song song cùng Tôn thị gia tộc ở phía nam.

Đến tận đây, thiên hạ đại loạn. Trong thiên hạ, chỉ có Tư châu không bị liên lụy, chúng chư hầu vừa công phạt lẫn nhau, cũng đều giữ lại một phần tâm tư nhìn chăm chú vào Hứa Thành, chờ chỉ cần con mãnh hổ này há miệng, sẽ nhìn xem hắn cắn phượng nào.

50. Quyển 2 - Chương 50

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 2

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 50: Đàm phán (1-2)

Nguồn: Vipvanda

Share by:

Tháng sáu, tuy rằng còn chưa tới giữa hè, nhưng ánh nắng đã cực kỳ gay gắt, gay gắt là gì? Đừng nói là điều này cũng không biết? Nắng gắt như lửa mà.

Tuy rằng thời tiết đã nóng đến mức không thể chịu nổi, mà Lạc Dương, thành thị lớn nhất thiên hạ vẫn không phải chịu bao nhiêu ảnh hưởng, vẫn phồn vinh như trước, trong ngoài thành người ra ra vào vào liên tiếp, mà trên đường phố trong nội thành, người người đi lại.

“Ai” một người, dáng người hùng tráng, tướng mạo nhìn qua coi như vẫn còn rất trẻ, nhưng lại khiến cho người ta có cảm giác cực kỳ lão thành ổn trọng, đi trên đường, thỉnh thoảng lên tiếng nói một hai câu.

“Tử Long, muốn cái gì?” Điển Vi, hộ vệ kiêm tay chân số một của Hứa Thành, chủ Lạc Dương, lúc này đang đi bên cạnh người nọ. Điển Vi thấy tâm trạng đối phương không cao, hảo tâm hỏi

“Không có gì” Triệu Vân nhìn Điển Vi trả lời. Triệu Vân hẳn đối xử với mọi người khác đều có thể trừng mắt lạnh lùng nhìn. Thế nhưng riêng với vị Điển Vi Tướng quân hiền lành, chất phác này, lại khiến cho hắn không thể làm gì. Phụng quân lệnh Hứa Thành, Điển Vi bất kỳ lúc nào cũng phải theo sát Triệu Vân, không thể để cho hắn chạy. Kết quả, Điển Vi nghiêm khắc làm theo mệnh lệnh của Hứa Thành, quả nhiên là một tác cũng không rời, làm bất kỳ điều gì cũng đều phải dính với Triệu Vân. Vốn Triệu Vân còn muốn giáo huấn Điển Vi đôi chút, nhưng hắn vừa động thủ lập tức phát hiện ra vị Điển tướng quân này cũng không dễ chơi, công phu mạnh mẽ. Cứ như vậy, Điển Vi liên biến thành tùy tùng thân cận của Triệu Vân, dính vào nhau, cho dù có xé ra cũng không rời.

Triệu Vân nhớ lại chuyện đến Lạc Dương, nhin không được thốn thức không thôi.

Một lần, hắn phụng quân lệnh Công Tôn Toàn, đi tới tuần tra biên cảnh U Châu. Hắn không từng nghĩ tới việc gặp đại đội kỵ binh của Hứa Thành, nhìn cờ hiệu, đó là đích thân Đại tướng Bàng Bái đến. Bàng Bái là ai? Có người xưng hắn là khắc tinh của Công Tôn Toàn, thủ hạ kỵ binh qua lại như gió, giống như một khối đao, giết người như cắt cỏ. Khi phát hiện này điều này, Triệu Vân cực kỳ giật mình. Hắn cho rằng Hứa Thành muốn tập kích U Châu, vội vàng dẫn theo thủ hạ quay trở về bẩm báo Công Tôn Toàn. Thế nhưng lúc đến dễ dàng, khi đi lại khó. Bàng Bái tự mình dẫn theo đội kỵ binh một người ngàn người đuổi giết, tên bắn ra như mưa châu chấu. Thủ hạ đi theo hắn còn không chạy được một dặm đã toàn bộ bị bắn chết. Triệu Vân hẳn cũng là vì dựa vào một thân võ nghệ cao cường, mới có thể tạm bảo vệ tính mạng. Vốn Triệu Vân cho rằng mình còn có thể chống đỡ trong chốc lát, hắn thật sự không ngờ tới Bàng Bái kia quá vô sỉ. Bản thân là kỵ binh mà rõ ràng bắn ngựa. Mỗi lần nghĩ đến chuyện này hắn đều vô cùng tức giận. Nhưng mà hắn không thể không thừa nhận đây là phương thức hữu dụng nhất khi đó. Hắn đã mất đi chiến mã, mặc dù vẫn còn võ nghệ, cũng chỉ có đứng ở giữa chiến trường, gánh chịu tên bắn tới.

Hắn nhớ rõ, lúc ấy Bàng Bái dẫn người vây quanh hắn, khiến cho hắn không thể trốn, sau đó mà bắt đầu câu hỏi, đối với hắn nói: “Người là ai? Nguyên đầu hàng không?”

Sao Triệu Vân hắn có thể đầu hàng? Tuy rằng Công Tôn Toàn cũng không đáng để cho hắn thuận phục, nhưng hắn cũng tuyệt đối không có chuyện khi đang ở trong quân U Châu mà lại rời bỏ người ta. Huống chi đối phương là gian tặc thứ hai trong thiên hạ. Lúc ấy Triệu Vân không biết Đổng Trác đã chết. Triệu Vân hắn nào có thể khuất phục làm thủ hạ một gian tặc?

Kết quả, hắn cự tuyệt lời chiêu hàng của Bàng Bái ngay tại chỗ. Hắn đã nói như thế này: “Đường đường là nam nhi, há có thể đầu hàng gian tặc? Chớ có nói bừa, đến đây đi”

Bàng Bái nghe hắn nói xong, phản ứng khiến cho người ta cảm thấy rất khó chịu, không phải là mắng to hắn không biết điều, cũng không phải một lần nữa chân thành chỉ bảo, khuyên nhủ, mà Bàng Bái cực kỳ bình thản nói hai chữ: “Ngu ngốc” sau đó Bàng Bái nói quân kỵ binh dưới trướng đang bao vây hắn: “Ta muốn sống. Đừng bắn chết” sau đó, tên bắn tới. Hắn ra sức gạt tên, nhưng sức người có hạn. Cuối cùng hắn vẫn trúng tên. Khi đó hắn đã ngất đi. Chờ khi hắn tỉnh lại, hắn đã ở Lạc Dương.

Khi thấy bản thân mình không chết, hơn nữa còn bị chuyển đến nơi này, tức thì Triệu Vân yên lòng. Triệu Vân hắn cũng không phải người cổ hủ, bằng không hắn cũng sẽ không rời bỏ Viên Thiệu đến nương tựa Công Tôn Toàn. Khi Triệu Vân ở trong quân Công Tôn Toàn, thấy đối phương không được tốt lắm, trong lòng lại có ý bỏ đi. Hiện tại đến Lạc Dương, hắn cũng muốn xem sẽ có chuyện gì xảy ra. Thế nhưng hắn tuyệt đối sẽ không đầu hàng.

Bởi vì tổn thương còn chưa bình phục, được thầy thuốc khuyên can, lúc ấy hắn cũng chỉ còn cách ở lại trong phòng, nằm ở trên giường. Vốn dĩ hắn chỉ là một tiểu Hiệu nho nhỏ, chức vị khi đó chỉ là một Thập trưởng, Triệu Vân tuyệt đối cũng không ngờ chính bản thân mình lại đột nhiên rất được hoan nghênh.

Ngày đó, dưới sự dẫn dắt của thầy thuốc, một trung niên nhân cầm trường thương của hắn trong tay đến. Khi chứng kiến chữ khắc “Thường Sơn Triệu” trên cán thương, hắn nhất thời kích động, bắt đầu nói chuyện cùng với đối phương. Thì ra ý định chính của đối phương chỉ nói về phương diện võ nghệ, không nói chuyện đến những phương diện khác. Đây cũng là ý của Triệu Vân hắn. Hơn nữa người kia ở phương diện võ nghệ có cách nhìn cực kỳ bất phàm, khiến cho hắn được lợi không ít.

Sau khi nói chuyện vài ngày với người trung niên kia, có một ngày người nọ lại dẫn theo một người tuổi trẻ hơn chút ít đến. Người trẻ tuổi này cũng không xưng tên. Khi bắt đầu nói chuyện vốn hai bên cũng chẳng có chuyện gì. Người trung niên kia cũng không nói với hắn về lai lịch của mình nhưng người trẻ tuổi này lại mang quần hùng thiên hạ ra bốn cột, nói cái gì cũng sai. Điều này làm cho Triệu Vân rất bất mãn, vì vậy, hai người bắt đầu tranh luận với nhau. Điều khiến cho Triệu Vân hết sức phiền muộn chính là hắn đã thất bại, không thể tranh luận thắng người ta.

Điều này vẫn chưa tính là gì. Sau này, khi thương thể của hắn đã bình phục khá tốt, có thể đứng dậy đi ra ngoài, hắn mới biết tên của hai người này từ miệng của người đang chăm sóc hắn. Người thứ nhất chính là Vương Việt; Người thứ hai, Hứa Thành.

Sau khi Triệu Vân nghe được tin tức này, hắn sửng sốt một hồi lâu. Cuối cùng, hắn quyết định tìm tới tận cửa, hỏi bọn hắn đến cùng muốn làm gì? Đừng tưởng rằng bày tỏ thái độ như vậy mà hắn sẽ đầu hàng.

Mặc dù hiện tại hắn rất hối hận về chuyện này, nhưng khi đó nào hắn có thể dự đoán được chuyện sau này?

Ngày đó, hắn được mời vào phủ Hứa Thành, bắt gặp cảnh Hứa Thành đang nghị sự cùng thủ hạ. Hứa Thành rất nhiệt tình đối với hắn, thân mật chào hỏi, mà Vương Việt ngồi ở một bên cũng mỉm cười đối với hắn.

Đối phương lễ phép thiếu chút nữa khiến cho hắn không nói ra lời. Thế nhưng cuối cùng hắn vẫn nói, : “Người chính là Hứa Thành? Người đối với ta như vậy, đến cùng là vì cái gì? Nhưng người đừng vọng tưởng ta sẽ hàng người”

Đối với câu nói này của hắn, Hứa Thành chỉ cười cười, nói: “Triệu Vân, Triệu Tử Long người dựa vào cái gì cho là ta muốn chiêu hàng người?”

“Vậy các người chuyển ta từ phương bắc đến nơi đây. Còn nữa, mấy ngày nay đã xảy ra chuyện gì?” Triệu Vân hỏi.

“Ban đầu chẳng qua chúng ta cảm thấy ngươi là nhân tài có bản lĩnh, võ nghệ cao cường, trung nghĩa hơn người. Thế nhưng hiện tại xem ra, ta chỉ cảm thấy ngươi là đồ cổ hủ” Hứa Thành nói.

“Đã như vậy, tướng quân có thể thả ta đi sao?” hần hỏi ngược lại. Nhưng mà thông qua mấy ngày nói chuyện, hần biết rõ điều này tuyệt đối không thể xảy ra.

“Có thể” Hứa Thành khiến cho hần cả kinh. Thật sự thả? Nhưng Hứa Thành nhanh chóng làm hần mất hy vọng: “Trước tiên ngươi trả cho ta món nợ ngươi còn thiếu ta là được”

“Ta thiếu nợ ngươi sao?” Hần khó hiểu hỏi. Cũng may những ngày này hần một mực không thể động thủ, ngược lại có thể luyện đầu óc: “Tốt, ta sẽ trả hết tất cả phí tổn cho ngươi, như vậy ta có thể đi sao?”

“Phí tổn?” lúc ấy Hứa Thành khẽ giật mình: “Ngươi đưa ta sao? Chỉ cần ta ban mệnh lệnh, Ti châu, Tịnh Châu không một người nào dám dùng ngươi. Sao ngươi có thể kiếm tiền? Chẳng lẽ ngươi cho rằng ta sẽ thả ngươi trước sao? Nếu ngươi chạy, chẳng phải ta thua lỗ sao?”

“Ngươi đến cùng muốn thế nào?” Lúc ấy hần mới cảm giác được bị người đùa bỡn, vô cùng giận dữ.

“Cho nên, theo như cách nói này, ngươi chỉ có làm việc cho ta, mới có thể trả hết tiền nợ” Hứa Thành không nhanh không chậm nói.

“Mơ tưởng” hần trả lời như đinh đóng cột.

“Đừng cho rằng việc của ta dễ làm” Hứa Thành nói mà lông mi cũng không thêm lay động: “Đi tới phương bắc ổn định dân chúng, phòng ngừa người Hồ xâm nhập phía nam, ngươi làm hay là không làm?”

“ . . .” Hần im lặng, Hứa Thành đưa ra điều kiện này khiến hần cảm thấy thật khó khăn. Không làm, là có khí phách, nhưng kiếp này đừng tới việc rời khỏi Lạc Dương. Nói không chừng còn phải chết ở chỗ này. Về sau hần nào có thể rong ruổi sa trường? Làm, mặc dù việc này rất đúng lương tâm, cũng có thể dùng việc này gán nợ, nhưng làm thì lại giúp đỡ Hứa Thành, đồ gian tặc triều đình này cũng cố thế lực; Hai lựa chọn khiến cho hần cảm thấy thật khó khăn.

“Ai, ta còn tưởng rằng Triệu Vân không phải là người cổ hủ, thì ra cũng là đồ ngốc, không biết biến báo” Hứa Thành ở một bên châm chọc nói.

“Ngươi” hần rất cảm tức, nhưng lại không thể làm gì. Không nói đến vết thương trên người vừa mới đôi chút bình phục, chỉ nguyên một Vương Việt đang ngồi ở nơi này, bản thân mình hoàn toàn không có nửa điểm nắm chắc có thể đối phó được. Cuối cùng Triệu Vân hần cân nhắc một chút, hần đã đáp ứng giúp đỡ Hứa Thành làm việc. Dù sao nếu không có hần ở đây, đám người Bàng Bái dưới trướng Hứa Thành cũng có thể làm được, không thiếu một người như hần.

“Tốt hoan nghênh” Hứa Thành nói. Thế nhưng giọng nói của hần lại thay đổi, lại hỏi: “Ngươi biết cầm quân không? Bằng không đảm nhận tiểu binh nhưng không kiếm được nhiều tiền, ngươi muốn còn phải ở thật lâu”

“Ai nói ta không biết cầm quân” Triệu Vân hần cũng tự nhận là Đại tướng có tài. Hai người Công Tôn Toản, Viên Thiệu không nhìn ra tài năng của hần. Hần không thể ngờ Hứa Thành nổi danh là “Danh tướng đứng đầu thiên hạ ” cũng không nhìn ra, thật sự đáng giận.

“Thật sự?” Hứa Thành hỏi, không đợi hần trả lời, Hứa Thành liền xoay người nhìn một người mập mạp, dáng vẻ có điểm giống một người hiền lành, nói: “Lão Hà, ngươi thử hần xem. Không được thì tìm người dạy hần. Đương nhiên cũng phải tính toán học phí”

Nói xong, Hứa Thành cũng không hề quan tâm tới Triệu Vân hần đang tức sùi bọt mép, lại bắt đầu nghị sự cùng người khác. Ngược lại lão Hà kia dẫn theo hần đi ra ngoài.

Vốn Triệu Vân hần xem thường tên mập mạp này. Hần thấy người này bộ dạng như vậy, cho rằng hiểu biết binh pháp cũng có hạn. Tuy rằng trông mặt mà bắt hình dong vẫn có điều không đúng, nhưng đây chính là suy nghĩ của hần vào lúc đó.

Nhưng khi luận binh pháp lại khiến cho hắn mồ hôi đầm đìa, thất bại rất thảm hại. Nhưng mà lão Hà kia lại an ủi hắn: “Ha ha, người mới trải qua vài năm làm lính, đã từng cầm đại quân chưa? Cho dù người đọc thuộc lòng binh thư, không có kinh nghiệm lãnh binh, cũng rất khó đánh thắng. Đừng quên, Triệu Quát cũng là bậc kỳ tài binh pháp. Nếu như có thể rèn luyện trên chiến trường chút ít thời gian, nói không chừng Chiến quốc sẽ thêm một viên danh tướng. Rất đáng tiếc. Thế gian vừa ra đời đã có chiến tranh. Cũng không có mấy người tính toán từng điểm một. Chủ công nhà ta mỗi lần đánh một trận chiến đều phải tính toán đến từng phương diện, không nắm chắc, chắc chắn sẽ không tùy tiện động thủ, cho nên không cần khổ sở. Ta sẽ tìm cho người một sư phó, đảm bảo người thoả mãn”

Lúc ấy hắn nghe lời này, mặc dù có chút ôn hòa, nhưng hắn luôn cảm thấy như là đại ca đang giáo huấn tiểu đệ. Về sau Triệu Vân biết lão Hà này chính là một thủ hạ quan trọng của Hứa Thành, Hà Thông, hắn có cảm giác không thể đứng thẳng người.

Thế nhưng Hà Thông cũng không nói dối. Hà Thông thực sự tìm giúp hắn một lão sư, hơn nữa còn là một danh tướng. Cái tên Lư Thực thiếu chút nữa khiến cho hắn chấn động tinh thần bất tỉnh. Lúc ấy hắn thực sự cực kỳ kinh ngạc. Lư Thực trung thành với triều đình ai không biết? Tại sao làm việc dưới trướng Hứa Thành gian tặc này? Nhất là khi Triệu Vân nhìn thấy còn có bốn vị đại lão đương triều ở cùng một chỗ với Lư Thực, hắn nói không ra lời.

Vấn đề là sau khi Lư Thực dạy hắn vài ngày, đại khái cảm thấy hiểu biết đôi chút về hắn nên có nói một câu với hắn: “Dân làm gốc, ta không có lỗi với bản thân, là đủ”

Những lời này, khiến cho hắn được lợi rất nhiều. Không có lỗi với bản thân, không cần quan tâm người khác nói gì đi nữa. Lư sư hiểu rất sâu sắc tinh túy của nho gia. Ở Lạc Dương hắn còn có thể xuất lực chiếu cố dân chúng một chút. Ở địa phương khác, hắn có thể làm gì? Nghe nói, sau khi bị mất chức, Lư sư thiếu chút nữa bị bệnh chết. Triệu Vân cũng không gặp những quan lại mà ngày thường hắn thường tôn sùng. Mấy ngày ở Lạc Dương, hắn cũng phát hiện dân chúng nơi đây có cuộc sống tốt hơn nhiều so với dân chúng ở những nơi khác. So với dân chúng nằm dưới sự cai trị của những chư hầu đội trên đầu cái mũ “Trung thần Đại Hán”, bọn chúng thật sự quá hạnh phúc.

“Ai” nghĩ tới đây, Triệu Vân lại thở dài một hơi. Hắn phát hiện mình nhanh chóng bị Hứa Thành thu phục được, thật khó xử.

“Từ Long phía trước có một tiệm rượu. Tắt tốt, ta mời người, thế nào?” Điển Vi ở một bên nói, hắn cũng rất bội phục Triệu Vân. Người có thể chống đỡ trên trăm hiệp khi giao đấu với Vương Việt, Triệu Vân vẫn là người thứ nhất. Với tính cách chân thật của Điển Vi, mà Triệu Vân lại là người ôn hòa, hai người tiến đến cùng một chỗ, ở chung cũng không tệ.

“Tốt” Triệu Vân gật gật đầu. Không nghĩ nữa, qua mấy tháng, đợi đến lúc ở phương bắc lập được công thì bỏ đi.

“Ai” Hứa Thành cũng rất đau đầu, hắn không giống như Triệu Vân, chỉ lo lắng cho tương lai của mình, hắn không chỉ lo lắng cho tương lai của mình, còn phải xử lý sự vụ ở các phương diện khác nhau.

“Trát Bản Hòa này tới là có ý gì? Hắn rõ ràng đưa điều kiện này, hắn coi binh mã của ta ở đó chỉ để làm cảnh thôi sao? Hay là hắn cho là mình vẫn là bá chủ trên thảo nguyên, muốn làm gì thì làm?” Hứa Thành hỏi Lư Dục.

“Trát Bản Hòa này kỳ thật giống với rất nhiều người Hồ. Bọn họ đều là người làm theo như ý của mình, chưa bao giờ quan tâm xem người khác nghĩ như thế nào. Lần này tỵ chức ta thấy Bàng tướng quân không đánh cho bọn hắn một đòn đau, nếu không, bọn hắn cũng không kiêu ngạo như vậy” Lư Dục nhớ tới chuyện hai ngày này hắn đàm phán với đám người Trát Bản mà tức giận. Đây là đàm phán sao? Căn bản chính là lưu manh chơi xấu. Sớm biết như vậy thì chuyển sự việc này cho Hà Thông hoặc là Thường Hâm, bọn chúng có sở trường nhất là đối phó với những loại người như này. Ai bảo tự nhiên mình đi khoe năng lực? Nghĩ lại mà hối hận.

“Ha ha, có thể làm cho một quân tử như ngươi phải tức giận, muốn chủ động đánh người xem ra Trát Bản này vẫn không phải là một tên khốn kiếp bình thường” Hứa Thành cười nói.

“Chúa công, thuộc hạ nghĩ hãy để cho Hà đại nhân đàm phán với đám gia hỏa kia, Hà đại nhân rất có biện pháp đối phó với loại người này” Lư Dục nói. Xem như hắn đã chịu đủ rồi, chưa thấy người nào không nói lý lẽ như vậy.

“Không thể” Hứa Thành lắc đầu nói: “Lúc trước lão Hà liên lạc với các tộc phương bắc, đã giả trang làm mặt trắng. Mặt đen này không thể lại để cho hắn giả làm tiếp. Tuy nói đám người Hồ này không nói đạo lý, nhưng đối với bằng hữu cũng không tệ lắm. Nếu lão Hà thay đổi thành một người khác thì khó có thể chiếm giữ một vị trí trong lòng bọn họ, về sau gặp phải phiền toái, hắn rất khó có thể ra mặt ”

“Bằng không Thường đại nhân cũng được” Lư Dục đã hiểu rõ, hình ảnh Hà Thông đã định hình trong lòng người Hồ phương bắc. Nếu như Hà Thông thay đổi lại hình ảnh của mình, sẽ lập tức mất đi biểu tượng chân thành trong mắt người Hồ phương bắc, rất bất lợi đối với công việc sau này của Hà Thông, cho nên hắn liền nghĩ tới một người khác.

“Vẫn không nên, lão Thường cũng rất mệt. Không thể lại trao thêm gánh nặng cho hắn ” một lần nữa Hứa Thành lắc đầu, nhìn về phía Lư Dục nói: “Sao ngươi chỉ nghĩ đến người khác, không chính mình động não. Ta không tin ngươi không nghĩ được ”

“Đa tạ chúa công ưu ái, thế nhưng” Vốn Lư Dục muốn nói bản thân mình thật sự không chịu nổi người không nói lý lẽ như vậy, nhưng Hứa Thành lại nói một câu khác khiến cho hắn ngừng ngay ý tưởng tổ khổ trong đầu.

Hứa Thành nói: “Người có thể đi tìm Tuân Sảng, Hoàng Uyển, Dương Bưu, thậm chí phụ thân của ngươi, Lư lão gia tử. Bọn họ đều làm quan trong triều đình nhiều năm, cho dù chưa từng gặp phải chuyện không nói đạo lý, cũng đã gặp một trăm tám mươi vụ việc. Bọn họ sẽ có biện pháp. Về phần nhạc phụ của ngươi, Thái Ung, người không cần hỏi. Thái Ung là một lão già một sách. Ta thật không biết người có chuyện gì vậy? Trông coi mấy đại bảo tàng, cũng không biết dùng, thật sự lãng phí của giờ. Thật xấu hổ khi người ở cùng ta lâu như vậy”

Lư Dục ngậy người. Đúng vậy , phụ thân thường nói người làm quan trong triều đình, sở trường nhất chính là tranh đấu, quang minh chánh đại hạ độc thủ. Xử lý mấy tên vô lại, còn không phải như một bữa ăn sáng sao?

Sau khi hiểu rõ, hắn lập tức chạy ra ngoài, đi thỉnh giáo mấy vị lão nhân gia, để lại Hứa Thành tiếp tục làm sự tình khác phiền lòng

Ngày hôm sau, Lư Dục sai người mời Trát Bản Hòa cùng với người thay mặt các bộ tộc phương bắc tới, một lần nữa bắt đầu đàm phán.

“Lư đại nhân, không biết Hứa tướng quân có đồng ý với điều kiện của chúng ta hay không?” Trát Bản Hòa chỉ tay hỏi. Hai ngày nay khi dễ tiểu tử trẻ tuổi trước mặt này, cảm giác rất không tệ, so với Bằng Bái không nói đạo lý mà Hứa Thành phái tới phương bắc kia, Lư Dục này thật sự dễ đối phó hơn nhiều.

“Trát Bản Hòa trưởng lão, ta muốn nghe một lần nữa điều kiện của các người” Lư Dục nói.

“Hừ, tốt” Trát Bản Hòa có chút không vui. Thế nhưng hắn cũng có không cảm thấy điều này có cái gì không đúng, không phải nói lại một lần nữa sao?: ” Bằng tướng quân của các vị đã từng nói qua, chỉ cần chúng ta đầu hàng Hứa Thành tướng quân, có thể được nhận một mảnh đất chăn thả ở Tịnh Châu, còn sẽ có muối ăn, sẽ có thiết khí, giống như binh khí trong tay các người. Lúc này chúng ta đã đầu hàng Hứa tướng quân, chúng ta yêu cầu các người thực hiện lời hứa của các người, cung cấp cho chúng ta muối ăn, dụng cụ bằng sắt, còn có binh khí”

“Có thể” Lư Dục đáp: ”Thế nhưng các người phải định cư ở Tịnh Châu, hơn nữa chúng ta còn giúp các người xây dựng nhà cửa, giúp đỡ giúp đỡ các người ổn định cuộc sống. Ngoại trừ những điều đó ra, các người còn phải thực hiện nghĩa vụ nhất định. Ví dụ như gia nhập quân đội của chủ công nhà ta, còn nữa các người phải dùng ngựa, dê bò để giao đổi muối ăn và những vật khác với chúng ta

“Không thể” không đợi Lư Dục nói xong, Trát Bản Hòa đã cắt ngang lời hắn, nói: “Lúc ấy Bằng tướng quân của các người chỉ nói các người sẽ cung ứng cho chúng ta muối ăn và các loại khác nữa, không nói chúng ta phải trả giá cái gì, cho nên các người phải tuân thủ lời hứa. Hơn nữa, chúng ta có thể ở chăn thả ở Tịnh

Châu, nhưng tất cả mọi người chúng ta trên thảo nguyên đều là hùng ưng lang thang, không thể luôn đứng ở một chỗ. Chúng ta cũng không thể định cư ở Tịnh Châu, điều này không phù hợp thói quen của chúng ta. .” Lời của Trát Bản Hòa đã nhận được sự ủng hộ của người những bộ tộc khác cùng có mặt, bọn hãn nhao nhao đưa ra điều kiện giống như của Trát Bản Hòa. Ngược lại bên Hứa Thành chỉ có một mình Lư Dục, nhưng cũng lộ ra lực lượng hùng mạnh.

“Điều này không thể” mấy lần trước, cũng tiến hành đàm phán đến chỗ này thì không thể tiến hành thêm nữa. Đương nhiên Lư Dục biết rõ đám người có mục đích gì. Kiếm một vùng đất ở Tịnh Châu, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, cần bản không chịu ước thúc, còn phải nhận được muối ăn miễn phí. Dụng cụ bằng sắt rất khan hiếm trên thảo nguyên. Hơn nữa đám người này còn lấy lời của Bàng Bái làm căn cứ. Dù sao Bàng Bái vẫn còn ở phương bắc, hãn lại không biết Lư Dục, một văn nhân, còn phải giảng giảng đạo lý, nhưng đám người Trát Bản Hòa này lại bắt chặt lấy hai câu của Bàng Bái không tha. Theo như lời nói của Lư Dục thì đó là tuyệt đối không nói lý, chỉ là một câu: bọn ta đầu hàng, người phải mang đất đai cùng với những đồ vật khác đến đền bù. Đây là ý tứ của bộ tộc bọn ta, những thứ khác bọn ta không thể làm chủ quyết định. Chỉ dựa vào mấy câu này mà khiến cho Lư Dục, một văn nhân nho nhã, thiếu chút nữa nổi điên.

Thế nhưng lần này, Lư Dục đến là có chuẩn bị. Không phải các người nói tới Bàng Bái sao? Ta sẽ nói cùng với các người về người này: “Trát Bản Hòa trưởng lão, còn có chư vị, điều kiện của các người đúng là do Bàng Bái tướng quân đồng ý với các người, cho nên chủ công nhà ta đã phái người đến hỏi Bàng tướng quân rồi. Mấy vị không cần phải gấp, Bàng tướng quân sẽ đích thân đàm phán với bộ tộc của các người”

“Cái gì?” Trát Bản Hòa thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Chúng ta mới là những người bộ tộc phái ra đại diện, chúng ta mới là người đến đàm phán. Sao các người có thể tới tìm bộ tộc của chúng ta?”

“Sao không thể?” Lư Dục tự nhiên nói ra: “Nếu như mấy người không thể đồng ý, đương nhiên cần phải hỏi ý kiến toàn tộc. Không phải các người muốn nghe ý kiến trong tộc sao? Bàng tướng quân sẽ nhận được những điều kiện được chúa công chúng ta chấp nhận. Bàng tướng quân sẽ mang những điều kiện này tới hỏi người trong bộ tộc các người, cho ra một con số chuẩn xác. Đến lúc đó sẽ thông báo kết quả này cho chúng ta, chúng ta có thể ký kết minh ước”

“Không thể” Trát Bản Hòa cùng với những đại diện bộ tộc khác đi cùng hãn, đều cùng kêu lên phản đối.

“Vì cái gì?” Lư Dục hỏi.

“Không tại sao, không được thì không được” Trát Bản Hòa kêu lên.

“Nhưng sứ giả của chúa công đã xuất phát” Lư Dục nói.

“A...” Trát Bản với kinh hãi, lập tức muốn đi ra ngoài: “Chúng ta cũng muốn cưỡi ngựa quay trở về. Chúng ta không nói chuyện nữa” những người khác lập tức ồn ào, cũng muốn cùng nhau quay về.

“Đợi một chút” Lư Dục gọi đám người Trát Bản Hòa lại: “Chư vị muốn rời khỏi Lạc Dương, cũng có thể, nhưng các người định đuổi theo sứ giả của chúa công sao? Sứ giả cưỡi ngựa đó”

“Chúng ta cũng có thể cưỡi cưỡi ngựa đuổi theo hãn”

“Chư vị hãn là đã quên khi các người tới, vì không muốn cho người ta chú ý, nên các người ngồi xe ngựa” Lư Dục như nở hoa trong lòng. Hãy xem ta giày vò chết các người. Đám người Lạc Dương chúng ta cho tới bây giờ đều là người có thù tất báo.

“Vậy người còn không chuẩn bị ngựa cho chúng ta?” Thật không ngờ Trát Bản Hòa còn nghĩ tới điểm mấu chốt của vấn đề.

“Chư vị, chúng ta còn không đàm phán xong xuôi. Nói cách khác, chúng ta còn không phải đồng minh, sao có thể mang ngựa của chúng ta cho các người? Điều này không phù hợp với thói quen của người Hán chúng ta ” Bắt đầu hoàn trả, người không phải là hùng ưng trên thảo nguyên sao? Hãy bay trở về đi.

“Đây là âm mưu của người” Trát Bản Hòa kêu to.

“Âm mưu? Làm sao lại như vậy?” Lư Dục làm ra dáng vẻ các người đổ oan cho ta: “Ta nghe các người nói Bàng tướng quân đã đáp ứng các người những điều kiện đó. Ta cho rằng Bàng tướng quân khẳng định rất

chiếu cổ cho tộc các người, mới để cho hần đi hỏi tộc nhân của các người. Có gì không đúng sao? ‘

“Nhưng. . .” đám người Trát Bản Hòa này có thể nói là ăn quả đắng. Chung quy lại ai bảo lúc này Bằng Bái kia là một sát thần. Người không nghe lời hần nói đều bị hần cho “Răng rắc” . Trước kia chính mình đã nói gì?

51. Quyển 2 - Chương 51

Bạch Nhật Mộng Chi Tam Quốc

Quyển 2

Tác giả: Cổ Long Cương

Chương 51: Chế độ Bát kỳ

Nguồn: Vipvanda

Share by:

Chứng kiến tất cả mọi người trước mắt đều đứng lại, Lư Dục cười thầm. Xem ra vẫn chiêu này lợi hại, đồ vô lại còn không sợ kẻ liều mạng sao? Lúc trước Hứa Thành ra quân lệnh cho Bằng Bái, ngoại trừ cho hần liên lạc nhiều hơn với mấy bộ tộc này, còn đặc biệt chỉ ra, người không phục lập tức giết ngay. Những người quy phục chỉ cần không làm cho các bộ tộc lớn Thác Bạt Tiên Ti phản kháng, tùy tiện để cho hần xử lý thế nào cũng được. Vấn Bằng Bái cảm thấy rất không thoải mái khi lần đó Hồ Trù Tuyền trốn thoát. Sau khi đã có quân lệnh của Hứa Thành, với tính tình của hần, hần há có thể để cho những người Hồ ở bên cạnh hần sống khá giả? Kết quả, Bằng Bái đã bị các bộ tộc phương bắc đặt cho một biệt danh là “Thương Lang”, nói hần như soi trong đêm tối, luôn đột nhiên đánh tới, ra tay lại hung ác. Một khi là địch, mỗi ngày đều sống trong cảnh hãi hùng khiếp vía. Có đôi khi chơi chiến lược đường cong cũng sẽ có hiệu quả kỳ diệu, Lư Dục thầm nghĩ.

Trước mắt tình hình đã hoàn toàn nằm dưới sự khống chế của hần, nhưng mà Lư Dục cũng biết đám người Hồ này cũng không thể làm quá căng. Bằng không, bọn chúng cũng rất có dã tính, hoàn toàn có thể nổi lên phản kháng, khi đó cái được không đủ bù cái mất.

Vì vậy, hần còn nói thêm: “Chư vị, kỳ thật hỏi như vậy cũng rất phiền toái. Dù ngựa của Bằng tướng quân có nhanh đi nữa, chỉ sợ trong một khoảng thời gian nữa vẫn không thể hoàn thành nhiệm vụ này, các người nghĩ sao?”

“Đúng đúng đúng” đương nhiên đám người Trát Bản Hòa cũng biết Lư Dục có ý gì. Thế nhưng Bằng Bái ở phương bắc thật sự giết người quá hung ác, bọn chúng đã sợ hãi trong lòng. Bây giờ người ta đã nói rõ nếu không đàm phán nghiêm chỉnh sẽ lập tức động thủ, bọn hần cũng chỉ có thể lui lại mấy bước. Lập tức, giọng nói của Trát Bản Hòa mềm đi: “Chúng ta đàm phán, chúng ta có thể đồng ý điều kiện của các người, đã thành”

“Ai, vậy phải làm sao?” Lư Dục làm ra vẻ: “Cần phải đàm phán cẩn thận. Kỳ thật, chúa công chúng ta cũng đã nói muốn các người trở thành huynh đệ của mình. Khi là huynh đệ, cái gì cũng có thể đàm phán. Chúa công cũng đã nói, không thể để cho các người thua thiệt”

Đám người Trát Bản Hòa nhìn nhau, không thể khiến cho chúng ta chịu thiệt sao? Nếu nói muốn giết đến nhà của chúng ta của nhất thời khấn trương qua đi. Đám người Trát Bản Hòa cũng biết Lư Dục đang lừa dối họ bọn hần. Thế nhưng Bằng Bái gây ra uy hiếp lớn như vậy, bọn hần cho rằng Hứa Thành muốn ép bọn hần đồng ý những điều kiện mình đề ra, cho nên tất cả đều đáp ứng. Dù sao chỉ cần trở lại trong tộc, đưa cả tộc di chuyển, không làm hàng xóm của Tịnh Châu nữa.

Lư Dục không ngờ bọn chúng sẽ nghĩ như vậy. Người trên thảo nguyên, không đánh lại thì bỏ chạy, không chạy được lại hành, không thể hàng mới là chết. Đây là lẽ thường tình, không giống Đại Hán, thất bại không phải chết, chính là hàng, chạy trốn thì mất hết tất cả. Thế nhưng hần cũng biết rõ, không thể để cho đối phương trong lòng tiếp nhận điều kiện của đối phương, sẽ rất khó kinh doanh tốt ở phương bắc, cho nên hần ở đây ngăn chặn đám người Trát Bản Hòa xong, muốn giảng giải kỹ càng điều kiện bên mình còn

có lợi ích đối với bọn hán, còn phải để cho bọn hán đưa ra ý kiến, như vậy hai bên mới có vẻ ngang hàng, mới có thể để cho những hán tử thảo nguyên này, một mặt không nói đạo lý, nhưng mặt khác lại rất chân thành, tâm phục khẩu phục.

Đàm phán một lần nữa bắt đầu. Lúc này đây, hai bên cũng không tiếp tục dùng thủ đoạn, mà cẩn thận mà lại rất nghiêm túc bắt đầu đàm phán từng điều, từng khoản một. Lư Dục cũng đã đạt được mục đích như nguyện khiến cho đám người Trát Bản Hòa không chỉ có phục ngoài miệng mà trong lòng cũng phải chịu phục.

Hai bên hiệp nghị: các bộ tộc phương bắc phạm là người ký kết minh ước cùng quân Hứa Thành, cũng có thể đạt được một vùng đất ở phía bắc Tịnh Châu, mà quân Hứa Thành sẽ phái người dựng các loại công trình kiến trúc chăn nuôi chắc chắn cho bọn hán, giúp bọn hán học tập phương pháp chăn nuôi cố định, không cần tiếp tục phiêu bạt tứ xứ, chịu đựng gió tuyết. Đây chính là điều các bộ tộc phương bắc rất tha thiết ước mơ. Hơn nữa nghe Lư Dục giảng giải, những loại hoa màu của người Hán, thân cây có thể dùng để nuôi dưỡng súc vật, mà phân và nước tiểu súc vật lại có thể khiến cho đồng ruộng màu mỡ, hai bên có sự bổ sung cho nhau. Đây là phương pháp chăn nuôi các bộ tộc phương bắc chưa từng nghĩ tới nghĩ nhưng lại thật sự có thể thực hiện được; đồng thời, những bộ tộc này sẽ dùng ngựa, dê bò các loại gia súc để đổi lấy những vật phẩm cần thiết như muối ăn; Khi cần thiết, các bộ tộc thảo nguyên cũng phải hiệp trợ quân Hứa Thành giao chiến, cũng có thể gia nhập quân Hứa Thành, hưởng thụ đãi ngộ giống như tướng sĩ người Hán. Những điều khoản lớn này được thống nhất, những thứ khác cũng dễ nói. Hai bên càng đàm phán càng cao hứng, Lư Dục cao hứng chính là vì mình lần thứ nhất một mình làm nhiệm vụ cuối cùng đã thành công, mà các bộ tộc phương bắc cũng rất cao hứng. Bọn hán cũng không dùng phiêu bạt, lại có núi lớn để dựa vào, không cần phải tiếp tục chịu cảnh bị mấy bộ tộc lớn kia ăn hiếp nữa. Xem ra, cuộc sống sau này của bọn hán sẽ trở nên tốt hơn nhiều.

Thu thập đám người Trát Bản Hòa xong, mức độ khống chế của Hứa Thành đối với các bộ tộc du mục nhỏ ở phương bắc đạt đến một độ cao nhất định. Nhất là rất nhiều dân chăn nuôi di dời về nam, khiến nghề chăn nuôi ở Tịnh Châu đã đạt thành một vòng tuần hoàn hợp lý. Mà trong những dân chăn nuôi này, tự nhiên cũng không thiếu kỵ sĩ với Cung Tiễn Thủ ưu tú, trở thành lực lượng trừ bị hùng mạnh cho kỵ binh quân Hứa Thành. Điều này vẫn không phải là lợi ích duy nhất, rất nhiều bộ lạc nhỏ ở phương bắc di dời về nam, thủ hạ mà những bộ tộc lớn kia có thể khống chế cũng bắt đầu giảm bớt rất nhiều, cũng có rất ít người muốn tiếp tục làm bia đỡ đạn cho chúng, chống lại đám người Bàng Bái. Bọn chúng không thể không vận dụng lực lượng của chính mình. Chính bởi như vậy, bọn chúng đều không thể không cân nhắc một chút xem làm như vậy có đáng giá hay không.

Thế nhưng Hứa Thành cũng không nghĩ như vậy là được rồi, khống chế người du mục phương bắc thì tuyệt đối không thể nương tay. Hần nhớ tới, trong lịch sử khống chế dân tộc thiểu số tốt nhất, chính là triều Thanh. Mãn Thanh định ra chế độ Bát kỳ khiến cho người Mông Cổ dưng mãnh, hung hãn cúi đầu áp tai đối với triều Thanh. Nhưng trong đầu Hứa Thành chỉ biết bát kỳ chính là Chính Hoàng kỳ, Tương Hoàng kỳ, Chính Hồng kỳ, Tương Hồng kỳ, Chính Bạch kỳ, Tương Bạch kỳ, Chính Lam kỳ với Tương Lam kỳ mà thôi. Những điều khác, hán tuyệt không hiểu rõ. Nhưng mà hán rất nhanh nhớ tới một người khác, có lẽ người này hiểu đôi chút.

Liêu Giang vốn đang ở Huỳnh Dương, không có chuyện gì làm, Trương Liêu biết được bản lãnh của hán, tự nhiên cũng sẽ không giao cho hán đi làm bất kỳ chuyện gì khiến cho Liêu Giang hán sắp buồn bực đến chết. Không ngờ Hứa Thành gửi mệnh lệnh đến làm cho hán vô cùng cao hứng, ô ô ô, Hứa lão đại cuối cùng cũng nhớ tới hán vì vậy, Liêu Giang đi tới chào bái biệt Trương Liêu, sau đó hán mang thấy mấy hộ vệ rời khỏi Huỳnh Dương. Vừa hay Trương Liêu cũng muốn tai mình được nghỉ ngơi nên cũng không giữ hán lại.

Trở lại Lạc Dương, bờ sông Liêu Giang còn không ngồi vững vàng, Hứa Thành đã tìm tới: “Tiểu Giang, người hiểu rõ bao nhiêu đối với chế độ Bát kỳ?”

“Bát kỳ?” Liêu Giang như bị cắn vào mông, nhảy lên nói; “Chẳng lẽ Thát tử cũng tới? Để cho ta đi giết hán”

“Bình” Hứa Thành vỗ cho hán một cái tát: “Cái gì mà Thát tử? Chẳng qua ta muốn hỏi một chút xem

người hiểu rõ bao nhiêu về cái chế độ bất kỳ kia, ta muốn dùng để đối phó người Hồ phương bắc”

“À?” Liêu Giang ngậy ra một lúc. Thế nhưng hắn vẫn phản ứng tương đối nhanh, hiểu rõ: “Bất kỳ này là Chính Hoàng kỳ, Tương Hoàng. . . Những thứ khác? Ừ, Đa Đa kia, hình như là cờ trắng ”

“Được” Hứa Thành vỗ đầu một cái, ủng công chính mình lòng tràn đầy hy vọng gọi tiểu tử này từ Huỳnh Dương trở về. Tiểu tử này rõ ràng còn biết ít hơn cả bản thân mình.

“Cái này, chủ. . . Công” Liêu Giang không có thói quen gọi Hứa Thành như vậy. Vào thời đại của hắn không thịnh hành cách gọi này: “Chế độ này còn không phải do con người chế ra sao? Mọi người cùng nhau cộng lại, còn không thể tìm ra biện pháp sao? Trí tuệ của ngài có thể so với Gia Cát Lượng, tóm lại sẽ nghĩ ra biện pháp”

“Bình” Liêu Giang tăng bốc lại không được Hứa Thành tán dương, hoặc là khích lệ, mà lại là một cái tát, đánh vào ót của hắn: “Cái gì mà trí tuệ so với Gia Cát Lượng? Hiện tại Gia Cát Lượng nhìn thấy người đều phải gọi là thúc thúc, về sau người chú ý một chút cho ta ”

“Dạ dạ dạ” Liêu Giang vuốt ve chòm râu nhỏ của mình, biểu hiện khúm núm, trong lòng lại đang tự đắc, mình cũng là thúc thúc của Gia Cát Lượng. Tuy rằng không có gì hay, nghĩ tới vẫn cảm thấy thoải mái.

“Ai được rồi, người đi gọi mấy người lão Thường tới, xem ra mọi người cần phải thảo luận cùng nhau, để cho bọn hắn hiểu rõ sự việc trước khi bắt tay vào hành động” Hứa Thành nói.

“Dạ” Liêu Giang trả lời , đi ra ngoài gọi người. Hắn đang muốn đi ra ngoài một chút. Lạc Dương rất phồn vinh, thoải mái hơn so với thành Bắc Kinh trước kia.

Ngay khi Hứa Thành cố gắng hết sức suy nghĩ biện pháp để có thể hoàn toàn khống chế người Hồ phương bắc quấy nhiễu. Một kiêu hùng mà hắn để ý nhất, Tào Tháo cũng đang phiền lòng. Tuy rằng tạm thời Tào Tháo chưa tới quấy rầy Hứa Thành, nhưng ba huynh đệ Lưu Bị cũng không phải là người tùy tiện mà có thể đối phó được. Từ khi Lưu Bị động thủ trước cướp lấy quận Thái Sơn, giành được một miếng thịt mỡ béo từ trong miệng hổ của hắn, hai nhà bắt đầu liên tục phân tranh. Tuy rằng binh mã hắn khá nhiều, thủ hạ cùng mưu sĩ cũng không ít, nhưng Lưu Bị thực sự cũng là một nhân vật, bắt đầu thực hiện các chính sách đồn điền, thu phục lòng người quận Thái Sơn. Hiện tại, Tào Tháo nghe nói Lưu Bị còn đang muốn tiến quân về quận Lang Gia, vậy mục tiêu của Lưu Bị rất rõ ràng, chính là Tang Bá. Nhất định do sau khi Lưu Bị ăn được một miếng bánh ngọt, lại muốn đi ăn một khối thịt mỡ khác.

52. Q.2 - Chương 52: Mưu Đồ

“Hừ, chỉ là đồ dẹt chiếu, quả nhiên là không biết trời cao đất rộng” Tào Tháo lẩm bẩm. Quận Lang Nha này có thể dễ dàng đoạt được như vậy sao? Đào Khiêm không có bản lĩnh, không thu thập được Tang Bá, nhưng hắn nắm giữ đạo lý. Quận Lang Nha nằm dưới sự cai quản của hắn. Không phải Lưu Bị người luôn luôn tự xưng là đồng dôi nhà Hán, hậu nhân của Trung Sơn Tĩnh Vương sao? Sao lại dám không để ý bản đồ triều đình phân chia, tự tiện vượt biên tấn công Tang Bá, người trên danh nghĩa vẫn là quan binh, đến lúc đó ta xem người nói gì nào. Ngược lại người sẽ cho ta lý do xuất binh thu thập của người.

“Chúa công, chư vị tiên sinh đều đến đông đủ, đang ở đại sảnh đợi chúa công tới” tùy tùng đi vào bẩm báo.

Tào Tháo không trì hoãn, hắn lập tức đi tới đại sảnh. Lần này hắn triệu tập mưu sĩ không chỉ vì đối phó với đồ tiểu nhân, Lưu Bị, mà còn thương thảo đại phương châm sau này. Hứa Thành mới là kẻ thù lớn nhất của hắn, lúc nào cũng khiến cho hắn cảm thấy đứng ngồi không yên.

“Chúa công, Lưu Bị chẳng qua là căn bệnh ngoài da, không đáng nhắc đến. Tướng lĩnh bên cạnh hắn chỉ có hai người Quan Vũ, Trương Phi, Văn cũng chỉ có một mình Giản Ung, chỉ là một người đồng hương của hắn mà thôi, không có bản lĩnh. Hắn vội vã mở rộng thế lực, ngược lại chỉ khiến cho người ta tràn đầy cảnh giác đối với hắn, đến cuối cùng ăn vụng không thành mà còn mất nắm gạo. Còn nữa, hắn vốn chỉ là một kẻ dẹt chiếu, cũng sẽ không có bất kỳ người có kiến thức nào đi tới tìm nơi nương tựa vào hắn” Hí Chí Tài

vẫn là mưu sĩ cấp cao nhất của Tào Tháo. Hắn đang cực kỳ mong mỗi bạn thâm giao của mình, Quách Gia đến.

“Lời nói này mặc dù là đúng, nhưng mọi thứ luôn luôn có điều ngoài ý muốn. Hứa Thành có xuất thân không thể so với Lưu Bị nhưng hôm nay chỉ cần hắn dậm chân một cái, thiên hạ chấn động. Hơn nữa lúc bắt đầu Hứa Thành chỉ có một mình, Lưu Bị còn có ba người tương trợ, chúng ta cũng không thể coi thường hắn. Ai biết hắn có phải là Hứa Thành thứ hai hay không?” Mãn Sủng, Mãn Bá Ninh, ở một bên cẩn thận từng li từng tí nói.

“Bá Ninh quá mức coi trọng Lưu Bị rồi” Trình Dục nói: “Thiên hạ Đại Hân, cũng chỉ có một Hứa Thành mà thôi, hơn nữa cũng là bởi vì lúc thành đại sự, bên cạnh hắn từ lúc bắt đầu cho đến hiện nay vẫn không đủ nhân tài. Ta nghĩ đây chính là nguyên nhân hiện tại hắn không động thủ thôn tính những thế lực bên cạnh mình. Cho dù hắn có thể đánh chiếm địa bàn, không có người đến giúp hắn giữ vững vị trí, cũng không được. Thế nhưng Lưu Bị là hạng người gì? Hắn vất vả có thực lực nhất định, nhưng hết lần này tới lần khác lại không kiềm chế nổi bản thân, lại muốn vượt biên xuất kích, muốn học Hứa Thành, lại tự xưng là dòng dõi nhà Hán ở khắp nơi, nhưng bên cạnh lại không có người theo. Theo ta thấy, những ngày an nhàn của hắn không nhiều lắm”

“Bá Ninh suy nghĩ rất đúng. Tuy rằng chúng ta xem thường Lưu Bị, nhưng lại không thể không phòng ngừa vạn nhất. Ngày đó Hứa Thành dùng thân phận Hiệu úy quân Đồng Trác tới gặp ta, ta cũng chưa từng coi trọng hắn. Lúc này Lưu Bị đã chiếm đoạt một quận, cầm giữ mấy vạn binh, so với thực lực ngày xưa của Hứa Thành còn mạnh hơn, chúng ta không thể không phòng” Tuân Du nói: “Thế nhưng Lưu Bị thiếu tính kiên nhẫn của Hứa Thành, Hứa Thành không để ý tới tình thế hiện nay, không thừa cơ đi mở rộng địa bàn, mà tranh thủ thời gian củng cố thực lực bản thân mình. Đây mới là chỗ đáng sợ của hắn, mà Lưu Bị vừa đạt được quận Thái Sơn, đến vội vã khuếch trương, có thể thấy được ở phương diện kiến thức, hắn còn lâu mới bằng Hứa Thành”

“Hoàn toàn không tệ, chúa công có thể chiếm được đại bộ phận đất đai ba châu, là vì chúa công được sĩ dân ba châu thừa nhận, có thể vững chắc chiếm đóng địa phương, mà tuy rằng Lưu Bị tuyên bố chính mình là dòng dõi nhà Hán, nhưng lại không được người trong tộc thừa nhận, cho nên căn cơ của hắn bất ổn, thân cảnh dù cường thịnh, cũng dài không cao” Hí Chí Tài lại tổng kết.

“Tốt, ta cũng là nghĩ như vậy, chỉ là. . .” Bỗng nhiên Tào Tháo dừng lại sau đó hắn còn nói thêm: “Hứa Thành thực lực mạnh, tất cả mọi người biết rõ. Hiện ta đang lo lắng, nếu ta không thể mau chóng mở rộng binh lực, chờ đến khi hắn ra tay, ta sẽ không hề có lực hoàn thủ”

“Chúa công đừng gấp. Theo ty chức thấy, cử động lần này của Lưu Bị cũng chính là một cơ hội của quân ta. Nói không chừng, chúa công còn có thể thu Từ Châu vào trong tay” Hí Chí Tài đã tính trước.

“Tiên sinh mau nói đi” Tào Tháo mừng rỡ nói.

“Chúa công” Hí Chí Tài mỉm cười nói: “Đầu tiên, chúa công viết thư cho Viên Thiệu, kỹ càng kể rõ ý đồ của Lưu Bị, Viên Thiệu vốn bất mãn đối với huynh đệ Lưu Bị. Tuy bản thân hắn không có tài năng, nhưng trên danh nghĩa vẫn là minh chủ chư hầu Quan Đông, chỉ cần chúa công nói ủng hộ hắn tranh đoạt Ký Châu cùng với Công Tôn Toản, với tình tình của Viên Thiệu, tất nhiên sẽ cho phép chúa công vượt biên tấn công Lưu Bị. Khi đó, quân ta tiến vào quận Lang Gia, cũng không cần Đào Khiêm đồng ý; Tiếp theo, chúa công có thể thư từ qua lại cùng Tang Bá, nói cho hắn biết Lưu Bị muốn công kích quận Lang Gia, Tang Bá là con Tang Giới, vốn làm quan lại Thanh Châu, bất hòa cùng quan trên nên mới vào rừng làm cướp, chúa công gia thế xứng đáng nhất định sẽ được hắn chấp nhận. Hơn nữa Lưu Bị vô cớ đánh tới, chúa công chỉ cần ước định cùng hắn, hai mặt giáp công Lưu Bị, Tang Bá tất nhiên sẽ đồng ý. Một khi Lưu Bị thất bại, chúa công lại hứa dùng quan to lộc hậu đối đãi với hắn, hắn tất nhiên sẽ quy hàng. Chúa công vừa đánh bại Lưu Bị, lại được đại quân, Đại tướng, một công ba việc”

Hí Chí Tài nói đến đây, mọi người tại đây đều lộ ra dáng tươi cười, Tào Tháo cũng như thế, hắn vội hỏi: “Vậy theo như lời tiên sinh là cũng có thể thu Từ Châu vào trong tay, thì như thế nào?”

Hí Chí Tài nghe câu hỏi của Tào Tháo, trong lòng biết rõ Tào Tháo đang nôn nóng. Đương nhiên với sự giàu có và nhân khẩu của Từ Châu, Từ Châu chính là nơi mà bọn hắn thêm đồ mất.

“Chúa công, muốn được Từ Châu cần hai bước” hắn tiếp tục nói: “Bước đầu tiên, Lưu Bị binh bại, chúng ta không thể chém tận giết tuyệt, cần phải đẩy hắn vào Từ Châu. Lưu Bị không để ý đạo nghĩa, tiến công Lang Gia, tất nhiên sẽ chọc khiến cho Đào Khiêm và đại tộc Từ Châu bất mãn, nhưng theo như ty chức tính toán thì nhất định Đào Khiêm sẽ thu lưu huynh đệ Lưu Bị, bởi vì Từ Châu không có Đại tướng. Đào Khiêm đang cần một người có thể chinh chiến đến hỗ trợ thống lĩnh Đan Dương binh tinh nhuệ của hắn; bước thứ hai, chúng ta cần cổ động Viên Thuật. Lúc này Viên Thuật đã đấu bại đồng tộc Viên Di, nắm giữ Dương Châu, nhưng Dương Châu đã bị hai người bọn hắn khiến cho bể nát tan tành. Viên Thuật xuất thân thế gia, không thiếu tài bảo lương thực, tư lự, nhưng chúng ta có thể hối lộ mưu thần dưới trướng hắn, khiến cho hắn tiến công Từ Châu. Đương nhiên Đào Khiêm sẽ phái Lưu Bị xuất chiến, chúng ta có thể từ chỗ Viên Thiệu, dùng danh nghĩa minh chủ của hắn để ra lệnh, lấy cớ thảo phạt Lưu Bị, tiến công Từ Châu. Khi đó Đào Khiêm không binh không tướng, chúng ta đoạt dễ như trở bàn tay. Chúng ta lại dùng Đào Khiêm mệnh lệnh cho Đan Dương quân quay lại Từ Châu, khi đó Lưu Bị không binh có thể dùng, cũng chỉ biết chạy thực mạng, chúng ta có thể phái một tướng, âm thầm mai phục, xua đuổi hắn vào khu vực Nhữ Nam, Nhữ Nam là địa phương có dư nguyệt quân Khăn vàng, binh lực không mạnh, tất nhiên sẽ bị Lưu Bị thu vào trong tay, uy hiếp Viên Thuật từ xa, Viên Thuật nhất định khó có thể an tâm tiến công Từ Châu, chúng ta có thể an ổn mà chiếm đóng Từ Châu”

“Tiên sinh, kế này không ổn. Nhữ Nam gần với Hứa Xương hơn. Nếu như ngược lại Lưu Bị quấy rối bên ta, Viên Thuật không có nỗi lo về sau, vẫn tiến công Từ Châu, chẳng phải chúng ta tiến thoái lưỡng nan?” Mẫn Sùng suy luận.

“Bá Ninh nói không tệ, cho nên ta còn có một kế sách khác ” Hí Chí Tài nghĩ rằng những thứ này cũng không phải là một ngày hay hai ngày có thể thực hiện được, há không thể bị truy hỏi: “Đúng là Nhữ Nam gần với Hứa Xương hơn, mới sẽ không để cho huynh đệ Viên thị mang lòng nghi ngờ chúng ta đã lợi dụng bọn chúng. Dù sao trên thế giới này có người nào nguyện ý vác đá nện chân của mình sao? Ít nhất cũng phải khiến cho bọn họ phản ứng chậm một chút. Về phần Viên Thuật, hắn tiến công Từ Châu, căn bản chỉ vì tham lam. Hơn nữa hắn lại từng có gút mắc trong lòng cùng Viên Thiệu, Viên Thiệu sẽ không giương mắt nhìn huynh đệ vẫn muốn tranh quyền đoạt lực cùng mình độc đắc vùng đất hai châu trong khi đó chính bản chính mình còn phải không ngớt tranh đoạt một châu cùng người ở phương bắc. Điều này sẽ khiến cho hư vinh trong lòng hắn không chịu nổi, chúng ta hoàn toàn có thể lợi dụng điểm này, khiến cho Viên Thiệu hạ lệnh cho Viên Thuật, không được tiến công Từ Châu. Nếu như Viên Thuật chống lệnh, chúng ta có lý do động thủ cùng hắn. Khi đó, chúng ta đã được quân đội của Tang Bá, quân đội Lưu Bị, Đan Dương quân Từ Châu. Hơn nữa thực lực bây giờ của húng ta, sao lại có thể sợ hắn? Chỉ cần chúng ta đánh bại Viên Thuật, chúa công có thể lợi dụng việc Đào Khiêm thu lưu huynh đệ Lưu Bị mà tạo thành ngăn cách cùng gia tộc quyền thế Từ Châu, khiến cho gia tộc quyền thế Từ Châu lựa chọn chính mình đảm đương Từ Châu Mục. Chúng ta có thể danh chính ngôn thuận đoạt được Từ Châu”

“Vậy phải giải quyết huynh đệ Lưu Bị như thế nào?” Trình Dục ở một bên hỏi. Kế hoạch này quá lớn, tóm lại vẫn có mấy điểm không chặt chẽ.

“Không vội, Lưu Bị vừa tới Nhữ Nam, phải có một thời gian ngắn mới có thể hoàn toàn nắm giữ quân đội. Sau khi chúng ta giải quyết xong sự việc Từ Châu, phái một bộ binh mã là có thể giải quyết bọn chúng. Thời gian ngắn ngủi, Lưu Bị đoạt được quân đội không thể đề cao được sức chiến đấu, căn bản là không tạo thành uy hiếp” Hí Chí Tài tràn đầy tự tin nói.

“Dù nói thế nào đi nữa Đào Khiêm cũng là Từ Châu Mục do triều đình phong, hơn nữa có nhiều ân đức cùng dân chúng Từ Châu. Sao chúng ta chỉ cần dựa vào mấy gia tộc quyền thế Từ Châu mà có thể kéo hắn xuống, chẳng lẽ lại cần. . .” Tuân Du làm động tác cắt bàn tay, thế nhưng biểu lộ trên gương mặt rõ ràng cho thấy rằng hắn phản đối.

“Cũng không phải” Hí Chí Tài cười cười nói: “Nói như vậy, nếu như việc đó bị tiết lộ ra ngoài, chẳng phải chúa công mang tiếng xấu trên lưng sao? Ta há có thể có loại chủ ý kém cỏi này? Mọi người ngấm lại, Đào Khiêm tuổi đã lớn, hơn nữa nghe nói thân thể cũng cực kém. Chúa công thay hắn quản lý sự vụ Từ Châu, có gì không được? Vấn đề Châu Mục, cũng không sao, mấu chốt là nắm thực quyền trong tay. Nhất là chúng ta cần nắm giữ Đan Dương binh ở trong tay”

“Viên Thiệu sớm muộn gì cũng sẽ nhìn ra kế của chúng ta. Dưới trướng hắn lại không thiếu người mưu trí.

Nếu như hấn đánh bại Công Tôn Toàn, tới tìm chúng ta tính sổ, khi đó chúng ta phải làm sao? Nếu như, hấn phát hiện sớm, dùng danh nghĩa mình chủ gây phiền toái cho chúa công. Ví dụ như yêu cầu chúa công binh, yêu cầu lương, hoặc là hấn bổ nhiệm những người khác đảm nhận chức Từ Châu Mục, chúng ta phải làm gì?” Tuân Du lại hỏi.

“Việc này không khó, ha ha” Tào Tháo ở một bên cười nói. đại kế hoạch này của Hí Chí Tài khiến cho thân thể hấn khoan khoái dễ chịu. Nếu như tất cả thật sự phát triển theo như lời nói của Hí Chí Tài, vậy hấn không cần hao tổn bao nhiêu sức lực đã có thể bỗng dưng đoạt được vùng đất một châu, tăng thêm hơn mười vạn đại quân: “Yêu cầu binh thì không cho. Cần lương chúng ta cho hấn. Từ Châu giàu có và đông đúc, không cần lo lắng không thể cấp nổi, mà bên người Viên Thiệu, Hứa Thành đã sớm thêm thường đã lâu. Cho dù hiện tại Hứa Thành không tiến công, Viên Thiệu cũng không dám xem thường. Viên Thiệu hấn không dám hành động quá mức đối với chúng ta, đến lúc đó hấn còn yêu cầu trợ giúp của chúng ta”

“Chúng ta cũng cần Viên Thiệu trợ giúp” Trình Dục lo lắng nói: “Nếu như Viên Thiệu bổ nhiệm Viên Thuật đảm nhiệm Từ Châu Mục, chúng ta phải làm thế nào?”

“Không thể” Tào Tháo chém đinh chặt sắt nói: “Viên Công Lộ lòng tham không đáy, hại dân vô số, gia tộc quyền thế Từ Châu cùng dân chúng tuyệt sẽ không khiến cho hấn nhập chủ Từ Châu. Nếu như Viên Thiệu thật sự hạ mệnh lệnh đó, ta cũng sẽ không nghe theo, xem hấn có thể làm gì ta nào?”

“Tốt, chúa công có suy nghĩ như thế, chúng ta tất nhiên đi theo” Hí Chí Tài nói một hồi khiến cho đám mưu sĩ đồng cảm, nhao nhao đứng dậy, nhìn Tào Tháo biểu đạt thái độ ủng hộ của mình.

Trong khi đám người Tào Tháo đang tính toán Lưu Bị, cùng lúc đó Lưu Bị cũng đang tính toán tương lai của mình.

“Hiển Hòa trở lại chưa?” Lưu Bị nhìn Quan Vũ ở bên người hỏi.

“Vẫn chưa, đại ca, đệ nghĩ Đào Khiêm hấn sẽ đồng ý. Hiện tại hấn phải đối mặt với Viên Thuật, vừa muốn đề phòng Tào Tháo hùng hổ dọa người, Tang Bá chính là tâm bệnh của hấn. Lúc này chúng ta có thể giúp hấn giải quyết nỗi lo lắng trong lòng” Quan Vũ nói.

“Thế nhưng, không người nào nguyện ý để cho bên người có thêm một cường giả. Tựa như Tào Tháo, vốn quan hệ không tệ cùng chúng ta, thế nhưng một khi chúng ta đã có thực lực, hấn sẽ nhìn chúng ta không vừa mắt. Ai, những thần tử Đại Hán này, đến cùng đều làm sao vậy? Mặc dù Đồng Trắc chết, nhưng Hứa Thành vẫn còn, bọn chúng lại không nghĩ xuất lực vì nước, chỉ nghĩ mưu tính cá nhân, ai” Lưu Bị ra dáng trung quân ái quốc. Quan Vũ tính tình ăn ngay nói thật, hấn đang muốn lên tiếng an ủi Lưu Bị, ở bên ngoài giọng nói ầm ầm của Trương Phi vang lên

“Đại ca, đại ca, Hiển Hòa đã trở về” cùng với tiếng nói, Trương Phi lôi kéo Giản Ung đi vào bên trong.

“Tam đệ, sao luôn vô lễ như thế?” Quan Vũ ở một bên trách cứ hấn nói.

“Ai, Nhị đệ không nên trách tội Tam đệ” Lưu Bị ở một bên khuyên ngăn Quan Vũ, cũng nên biểu hiện một chút lòng khoan dung độ lượng của đại ca, tiểu nhân vật một khi bộc phát, cũng nên làm ra một bộ dáng đến. Tựa như Lưu Bị, cũng muốn biểu hiện xuất thân tôn thất của mình, chú ý lễ tiết: “Nhìn thần sắc của Tam đệ với Hiển Hòa, xem ra là có tin tức tốt”

“Đúng vậy, chúa công” Giản Ung bị Trương Phi lôi kéo đau cánh tay. Thế nhưng thần sắc hấn đang cực kỳ hưng phấn, hấn vừa xoa cánh tay, vừa nói: “Đào châu mục đã đồng ý chúa công xuất binh Lang Gia, xuất kích Tang Bá. Chỉ cần chúng ta đánh bại đám gian tặc Tang Bá, Đào châu mục nguyện ý tiến cử chúa công làm Thái thú Lang Gia ”

“Tốt” Lưu Bị quát to một tiếng, thở phào một hơi nói: “Bởi như vậy, chúng ta không cần lo lắng có người nói chúng ta tự tiện vượt biên công kích”

“Đại ca, ta sẽ đi ngay bây giờ chinh quân. Ngày mai ta dẫn bọn hấn đi đánh tiểu tử Tang Bá này” Trương Phi kêu lên. Hấn là một phần tử hiếu chiến cuồng nhiệt.

“Ha ha” Hiện tại tâm tình Lưu Bị khoan khoái dễ chịu, hấn cười nói: “Tam đệ đừng gấp, chúng ta còn phải tính toán kỹ càng một chút. Dù sao bên người chúng ta còn có Tào Tháo, hấn sẽ không trở mặt xem chúng

ta xuất binh. Chúng ta còn phải đề phòng hấn ra tay sau lưng”

“Đại ca, sợ hấn cái cóc khô” Trương Phi kêu gào nói: “Nếu là hấn dám đến, ta sẽ đánh cho hấn gọi mẹ”

“Tam đệ không thể nói bậy như thế ” Quan Vũ ở một bên trách cứ: “Chiến tranh há lại là trò đùa, thực lực quân đội Tào Tháo mạnh mẽ hơn chúng ta. Lúc này, chúng ta lại phải chia binh, không thể chủ quan làm hỏng chuyện”

“Nhị đệ nói đúng” Lưu Bị một bên nói, hấn chuyển hướng nhìn Giản Ung nói: “Hiển Hòa, người xem, chúng ta phải làm thế nào?”

Là người quen từ nhỏ của Lưu Bị, lại là quan văn kiêm quân sư duy nhất hiện nay trong quân Lưu Bị, tuy rằng Giản Ung bản lĩnh có hạn, nhưng hấn cũng không thể không hết sức nghĩ biện pháp: “Chúa công, Tang Bá binh lực không kém, ưu thế duy nhất của quân ta chính là Quan tướng quân với Trương tướng quân dũng mãnh hơn người, nhưng trong hai người bọn họ phải có một người ở lại phòng ngự Tào Tháo, như vậy xem ra. . .” Hấn nhìn Lưu Bị. Hấn đương nhiên biết rõ tuy rằng Quan Vũ với Trương Phi tính cách khác nhau, nhưng trình độ hiểu chiến trong lòng thì tương xứng nhau. Hấn cũng không muốn gây ra phân nân. Người nào phải ở lại, vẫn phải giao cho Lưu Bị quyết định.

“Đúng vậy. Tuy rằng ta xuất thân dòng dõi nhà Hán, nhưng thuở nhỏ nhà nghèo, không có năng lực kết bạn với anh hùng hào kiệt tài trí hơn người, nếu không. . .” Lưu Bị không thể nói được nữa, khóe mắt đã đôi chút xuất hiện nước mắt, hàm răng cũng bắt đầu cắn lại. Mấy ngày này hấn luôn nhớ tới thời gian bị bắt ở Lạc Dương. Tuy rằng Hứa Thành không làm gì hấn, nhưng loại thái độ hoàn toàn không coi trọng hấn, mới là điều khiến cho bản thân hấn không chịu nổi. Rơi vào trong tay người ta, bị coi là một tên hề để đùa nghịch. Với tính cách nhẫn nhịn của hấn mà cũng khiến cho hấn phần hận muốn phát điên.

“Đại ca” Quan Vũ với Trương Phi quỳ xuống. Chủ nhục thân chết, cái này đúng ý nghĩ của bọn hấn, bọn họ cùng Lưu Bị là huynh đệ, lại làm quân thần. Hơn nữa hai người bọn họ vốn là nhân vật mắt cao hơn đầu, nhất là sau khi chiến thắng Lữ Bố, trong suy nghĩ của hai người có một loại tâm tính thiên hạ này chỉ có ta là nhất. Thế nhưng không ngờ mấy huynh đệ liên tục bị nhục bởi tay Hứa Thành, lúc ấy thanh danh còn không có gì, chỉ là một tiểu tốt. Ngay cả đại ca cũng bị người ta bắt giữ. Nếu như không phải người ta khinh thường không thèm giết bọn hấn, bọn hấn nhất định phải chết ở dưới chân thành Lạc Dương. Vì chuyện này, Lưu Bị ở trước mặt hai huynh đệ của mình đã rơi vãi không biết bao nhiêu nước muối, làm cho hai huynh đệ không thể lên tiếng khuyên nhủ, chỉ có thể quỳ ở nơi đó, chờ đến lúc Lưu Bị trấn tĩnh lại tình thần của mình.

“Chúa công, Nhị Tướng quân với Tam Tướng quân đều quỳ xuống” Giản Ung ở một bên nhắc nhở Lưu Bị đang khóc đến quên mình. Tốt hơn vẫn nên làm chút chính sự.

“Vân Trường, Dực Đức mau đứng lên. Đều là ta không tốt để cho nhị vị huynh đệ nhớ tới chuyện thương tâm ngày xưa ” Lưu Bị ngừng khóc, nâng hai người huynh đệ đứng dậy.

“Đại ca, cuối cùng có một ngày ta sẽ báo thù cho đại ca. Đến lúc đó, ta sẽ mang đầu Hứa Thành đến cho đại ca làm quả bóng đá” Trương Phi an ủi Lưu Bị.

“Đại ca, thù này sớm muộn gì cũng phải báo. Thế nhưng trước tiên chúng ta cần phải có thực lực mới được” Quan Vũ vẫn là người tương đối tỉnh táo, hấn ở một bên nói.

“Tốt, việc báo thù chúng ta bàn lại sau” Lưu Bị biết rõ một mực như vậy tuyệt tình cũng là không được, đến dựa quay lại đề tài mới vừa rồi: “Nhị đệ đọc thuộc lòng binh pháp, ta muốn giữ Nhị đệ ở bên người để bất kỳ lúc nào cũng có thể tham gia việc quân cơ, công việc phòng ngự Tào Tháo chỉ có thể làm phiền Tam đệ cùng Hiển Hòa phụ trách lương thảo đồ quân nhu, thế nào?”

“Cẩn tuân quân lệnh của đại ca, của chúa công ” Quan Vũ với Giản Ung liên tiếp nói, Trương Phi ở một bên tranh cãi trong chốc lát. Cuối cùng hấn không còn cách nào khác, chỉ có thể nghe theo.

Thành Lạc Dương, cuối cùng Hứa Thành với Liêu Giang cũng miễn cưỡng định hình ra chế độ Bát kỳ thô sơ, Hứa Thành, sau khi hấn được thủ hạ nhất trí đồng ý, nhanh chóng phái người đến Tịnh Châu, bắt đầu áp dụng.

Kỳ thật, chế độ Bát kỳ này của hần rất đơn giản. Hần căn cứ vào tất cả các bộ tộc du mục phương bắc chia làm hai bộ phận: nội bát kỳ với ngoại bát kỳ. Nội bát kỳ được tạo thành bởi những bộ tộc có mối quan hệ tương đối hữu hảo với hần, hơn nữa còn nghe theo mệnh lệnh của hần dời vào Tịnh Châu. Mà ngoại bát kỳ chính là những bộ tộc có giao tình với hần, nhưng vẫn yêu cầu ở lại trên thảo nguyên chăn thả gia súc. Những người này, trong mắt của hần, đại bộ phận đều có chút tâm tư khác thường, chẳng qua là sợ uy danh quân đội của hần mà thôi.

Hần lại để cho tập thể những bộ lạc này tự tuyển ra người mà mình ủng hộ để đảm nhiệm vị trí kỳ chủ. Thủ hạ của kỳ chủ, còn có tám Tham lĩnh. Thủ hạ của mỗi Tham lĩnh có hai Tá lĩnh. Xuống bên dưới vẫn dựa theo quy củ của Thanh triều. Chính bởi nguyên nhân này, tất cả những bộ tộc du mục thần phục hần đã bị chia làm mười sáu thế lực có thực lực tương đương nhau, thế còn bên trên Kỳ chủ thì sao? Y theo quy củ kẻ mạnh làm Vương trên thảo nguyên, sao có thể tùy tiện cúi đầu trước người khác? Tất cả mọi người đều ngang hàng mà bất luận kẻ nào cũng mơ tưởng thống nhất, tạo nên một liên minh thế lực du mục nguyên vẹn. Những thế lực đã dời vào trong nội địa Tịnh Châu còn dễ nói, chẳng qua là khiến cho hần dễ dàng quản lý hơn. Mà ngoại bát kỳ, thì có thể thâm hiểm rồi. Nên biết rằng, du mục, du mục, chính là muốn di chuyển nay đây mai đó, mà Hứa Thành phân bát kỳ lại theo như địa giới. Nói cách khác, ngoại bát kỳ cũng sẽ có một ngày, phạm vi thế lực sẽ hình thành giao nhau, tạo ra xung đột, ồn ào mâu thuẫn, đây là kết quả nhất định không tránh khỏi. mà có xung đột nhỏ tất sẽ có xung đột lớn. Kỳ chủ nhất định sẽ phải ra mặt cho bọn thủ hạ của mình, vì vậy, một xung đột nhỏ có thể dẫn tới hai đại kỳ hoặc là liên minh các kỳ bất hòa thậm chí là tranh đấu với nhau, hao tổn bên trong nội bộ các kỳ cũng sẽ tăng lên như vậy. Hứa Thành sẽ có thể an tâm mà ở bên cạnh xem cuộc vui, không cần lo lắng sẽ có lực lượng cường đại từ bên ngoài đến tìm gây phiền toái ỉn. Đương nhiên, vẫn còn có một khả năng khác, đó chính là trên thảo nguyên xuất hiện một người tài năng như Thành Cát Tư Hãn. Nếu quả thật điều này xảy ra, tính toán của Hứa Thành với Liêu Giang nhất định sẽ không có tác dụng. Khi đó thì không còn cách nào khác, chỉ có thể nói đáng đời.

Mà chế độ này, nhất là những người có thể hiểu rõ ý nghĩa thực chất trong đó, có thể nói là bội phục cúi đầu rạp xuống đất đối với Hứa Thành với Liêu Giang. Thậm chí là Lư Thực cùng Ngũ lão cũng đích thân chạy tới gặp mặt tiểu tử Liêu Giang này. Theo như lời của bọn họ, bọn họ hiểu rõ trí lực và âm hiểm của Hứa Thành, bọn họ không ngờ lại xuất hiện một người khác, thế nhưng lần này cũng tính là ông trời có mắt trực tiếp mang Liêu Giang tới cho Hứa Thành. Hứa Thành cũng biết không thể tức giận với mấy lão đầu tử này. Hần chỉ còn biết cam lòng chịu khổ. Nhưng nói gì thì nói tâm trạng hần vẫn rất vui vẻ. Không lâu sau, hần cũng trực tiếp gia nhập cùng với mọi người.

Nhưng thời gian vui vẻ của hần chỉ kéo dài một tháng. Tuy rằng chế độ Bát kỳ đã được những bộ lạc kia đồng ý, Hứa Thành cho người đi tuyên truyền rằng: có thể làm cho các người tập hợp lực lượng của mình thành một khối, không phải lo lắng sẽ có người khi dễ các người. Các bộ lạc nhỏ xảy ra chuyện, trong kỳ sẽ hỗ trợ. Mỗi một thành viên trong kỳ đều sẽ trở thành hậu thuẫn kiên cường của các người, nhưng cuối cùng sao lại vẫn xảy ra chuyện, chuyện gì chứ?

53. Q.2 - Chương 53: Nữ Nhân

“Ta muốn trở thành Kỳ chủ Chính Hồng kỳ ” Khi một nữ nhân mặc quần áo dân tộc và trang sức xinh đẹp xuất hiện trước mặt Hứa Thành, nói ra thỉnh cầu của nàng, Hứa Thành chỉ cảm thấy không còn lời nào để nói.

“Thật thích hợp” hần âm thầm trầm trồ khen ngợi: “Ồ ô ô, thấy hai má, xem vóc người, xem thần sắc, nữ nhân này căn bản chính là chuẩn bị cho ta mà” nhìn nữ nhân trước mặt này, Hứa Thành chỉ cảm thấy có một loại cực kỳ cảm giác quen thuộc, giống như là. . . Hứa Thành thích loại nữ nhân như này sao? Mọi người tự mình suy đoán nhưng ai cũng biết rằng xuân tâm của hần ngủ yên lâu nay rốt cục cũng bắt đầu nảy nở.

“Tiểu thư, xin hỏi, ta có thể biết rõ phương danh không?” Không để ý Hà Thông, Lư Dục, hai chuyên gia về xử lý công việc của các bộ tộc phương bắc đang đứng ở một bên với dáng vẻ kính hãi, biểu hiện lúc này của Hứa Thành tuyệt đối không có phong độ một thân sĩ.

“Mộ Dung Yến” nữ nhân xinh đẹp bị hấn nhìn đến mức chột dạ trong lòng, biểu hiện của Hứa Thành hoàn toàn không giống như bất kỳ tình huống nào mà nàng đã từng suy đoán trong lòng trước đó.

“Tên rất hay” Hứa Thành khen một tiếng, hấn quay đầu nhìn về phía Hà Thông.

Bản thân là một hảo thủ về quan sát sắc mặt, Hà Thông biết rõ Hứa Thành muốn hỏi cái gì, hấn trả lời: “Mộ Dung phu nhân là tộc trưởng Tiên Ti tộc, bộ tộc Vũ Văn”.

Tiên Ti tộc cực kỳ lợi hại, ở trong lịch sử Trung Quốc, có địa vị hết sức quan trọng, Thác Bạt thị từng thành lập vương triều Bắc Ngụy. Mộ Dung thị từng thành lập trước sau hai vương triều Đại Yên, còn có một số bộ tộc như Vũ Văn thị, Uất Trì thị, Vệ thị. . . , mà ngay cả tổ mẫu của Đường Thái Tông Lý Thế Dân cũng là người của Tiên Ti tộc, Độc Cô thị, mà hoàng hậu của Lý Thế Dân, cũng là người Trưởng Tôn Thị;

“Cái gì?” Hứa Thành sững sờ, sao lại liên quan đến bộ tộc Vũ Văn hả? “Ta không hiểu, lão Hà, người nói lại lần nữa”

“Hãy để cho ta nói thay” Mộ Dung Yến nói. Nói gì thì nói nàng tới đây để thỉnh cầu, hung danh của Hứa Thành, ở chỗ các nàng, lan truyền còn kinh khủng hơn so với “Thương lang” Bàng Bái. Tuy nàng tự xưng là can đảm hơn người, lần này trực tiếp đến gặp Hứa Thành thỉnh cầu ngôi vị Kỳ chủ, nhưng trong lòng luôn tồn tại đôi chút lo lắng.

“Hả? Có thể nghe nữ sĩ xinh đẹp nói chuyện, thật sự là vinh hạnh của ta, mời nói” giọng nói Hứa Thành đông cứng, lưu manh cùng với vẻ bề ngoại phong độ thân sĩ khiến người khác nghe mà có cảm giác nổi da gà về sau, cũng khiến cho người ta vô cùng ngạc nhiên: “Nữ sĩ” là có ý gì? Xem bộ dáng là đang nói nữ nhân, nhưng sao nghe cứ như có gì không đúng, có cách nói này sao?

“Ta vốn là người của Mộ Dung gia tộc, về sau gả cho Vũ Văn Các con thứ ba của tộc trưởng Vũ Văn tộc, chồng của ta, sau khi lão tộc trưởng chết, đoạt được vị trí tộc trưởng, nhưng hấn bởi vì một lần cùng dừng tộc tác chiến bất hạnh trọng thương, sau đó chết, ta thay hấn làm tộc trưởng. Nhưng mà bởi vì ta ưa thích mọi người gọi ta là Mộ Dung phu nhân, cho nên mọi người cũng đều gọi như vậy” Mộ Dung Yến nói.

“Người là người bộ tộc Mộ Dung thị?” giọng nói của Hứa Thành trở lại bình thường, nét mặt của hấn cũng làm cho đám người Hà Thông thả lỏng tâm trạng. Xem ra Hứa Thành đã phục hồi lại tinh thần. Nữ nhân đối diện này thật đúng là một hồ ly tinh, không thể phớt lờ. Nàng có thể khiến chúa công mê người đi, dù chỉ trong một giây lát, cũng cực kỳ khủng khiếp. Từ trước tới nay chưa thấy chúa công có thể bị nữ nhân nào khiến cho phải hành động như thế.

“Không phải, ta là người bộ tộc Vũ Văn” Mộ Dung Yến nói.

Hứa Thành đã hiểu rõ ý của nàng. Một khi nữ nhân gả ra ngoài, đối với người du mục phương bắc mà nói, chính là tài sản của người ta. Nhưng mà Mộ Dung Yến còn có thể để cho người ta xưng hô tên họ ban đầu của mình, lại có thể lên làm tộc trưởng bộ tộc Vũ Văn, khẳng định không đơn giản. Nàng dựa vào cái gì? Không phải là. . . Hứa Thành nổi giận. Sao nữ nhân này lại không biết tự trọng như vậy?

“Mộ Dung phu nhân tới đây vì có chuyện gì sao?” trong lời nói của Hứa Thành đã không còn vẻ nhiệt tình như vừa rồi. Thế nhưng hấn lại đang động tâm tư. Làm tình nhân, không biết có được hay không. Nếu không được quả thật là đáng tiếc. Trước sau lời lôm, hai chân dài, dáng người như này ở thời đại này tìm ở chỗ nào đây?

“Ta đã nói rồi, ta muốn trở thành Kỳ chủ Chính hồng kỳ trong nội bát kỳ” Sắc mặt Mộ Dung Yến có vẻ căng thẳng. Hứa Thành này chỉ trong chốc lát mà đã nhiều lần thay đổi sắc mặt, tâm tư liên tục thay đổi. Vừa rồi nhìn dáng vẻ của hấn hình như là có chút mê luyện đối với mình, nhưng chỉ trong giây lát lập tức lại trở nên tỉnh táo, thật sự quá nhanh. Nàng vừa định dựa vào tình huống vừa rồi để định ra một phương châm hành động, bởi vì quân kỳ của Hứa Thành có màu đỏ như máu, cho nên Chính hồng kỳ ở trong bát kỳ, dưới con mắt của các bộ tộc, được coi là một kỳ cao quý nhất trong bát kỳ, giống như là Chính hoàng kỳ trong bát kỳ Mãn Thanh.

“Theo ta được biết, thế lực bộ tộc Vũ Văn không nhỏ. Tại sao lại không thể trở thành kỳ chủ?” Hứa Thành hỏi.

“Đúng bởi vì chúng ta có thực lực quá mạnh mẽ, cho nên mới không thể làm Kỳ chủ” Mộ Dung Yến nói: “Bộ tộc Vũ Văn chúng ta có hơn ba vạn tộc nhân, trong đó tráng niên có thể ra trận thì có gần tám ngàn. Số lượng này ở trên thảo nguyên chúng ta mà nói, chính là một lực lượng cực kỳ cường đại. Bọn chúng sợ thực lực của chúng ta lớn mạnh hơn nữa, khi dễ bọn chúng, cho nên không đồng ý cho chúng ta làm Kỳ chủ”

“Người rất thẳng thắn. Nhưng mà ta cũng không có biện pháp nào cả. Vốn ta quy định chính các người tự mình lựa chọn kỳ chủ, bản thân ta cũng không thể đổi ý” Hứa Thành bày tỏ thái độ lực bất tòng tâm của mình.

“Chúa công” Hà Thông đã cắt đứt sự thương thức của Hứa Thành đối với Mộ Dung Yến, nói: “Vốn dĩ Kỳ chủ Chính Hồng kỳ được tuyển chọn chính là Mộ Dung phu nhân”

“Nói như vậy là bọn hần đổi ý” Hứa Thành hỏi.

“Đúng vậy” Mộ Dung Yến gật đầu nói: “Ta đến là vì muốn yêu cầu tướng quân có thể cho chúng ta có được một kết quả công bằng, đưa ta lên ngôi vị kỳ chủ”

“Ta sẽ không nhúng tay vào trong công việc nội bộ các bộ tộc các người” Hứa Thành lắc đầu. Nếu hần làm như vậy thì sẽ khiến cho các bộ lạc du mục vừa mới dựa vào hần sinh ra cảm giác không tín nhiệm hần, được không bù mất.

“Tướng quân chế định ra chế độ Bát kỳ. Nếu như được thực thi thì sẽ đại biểu cho quyền uy của tướng quân. Thế nhưng ngay từ ban đầu đã bị phá vỡ quy củ, sau này lời nói của tướng quân, còn có uy tín gì ở trên thảo nguyên sao?” Mộ Dung Yến bắt đầu khích tướng. Nhưng mà điều này tuyệt đối không thể xảy ra đây đối với Hứa Thành. Lời nói ác độc nhất của người cổ đại chính là mắng người, ở trong mắt người hiện đại, một chút lực sát thương đều không có. Huống chi chẳng qua chỉ là nói bóng nói gió một chút mà thôi.

“Quyền uy của ta là do quân lực của ta quyết định, không phải một chế độ Bát kỳ nho nhỏ ” Hứa Thành trực tiếp nói rõ ràng: “Phu nhân muốn có được ngôi vị kỳ chủ, cũng đừng nói với ta là muốn nhận được một dải ngọ công bằng” Hứa Thành thay đổi chủ đề.

“Ta muốn dùng điều này để phát triển bộ tộc của ta, có cái gì không đúng sao?” Mộ Dung Yến đột nhiên nở nụ cười. Trong lúc nhất thời, cả phòng đều bừng xuân sắc, khiến cho tất cả mọi người đều rung mình trong lòng: “Chẳng phải tướng quân đang cố gắng phát triển bản thân mình sao? Theo ta thấy, chế độ Bát kỳ này của tướng quân khiến cho tất cả bộ tộc gia nhập bát kỳ đều cột vào trên chiến xa của tướng quân, thậm chí còn. . .” Nói đến đây, nàng lại liếc mắt nhìn Hứa Thành, lại không có bất kỳ thu hoạch nào. Mộ Dung Yến không cam lòng, nhưng vẫn nói tiếp: “Thậm chí còn, đến lúc tướng quân đã bình định chiến loạn Đại Hán xong, dụng binh đối với phương bắc, bọn chúng cũng sẽ trở thành tiên phong của tướng quân. Ta nói không đúng sao? Tướng quân không phải là sợ ta một người tiểu nữ tử thế lực ”

“Làm sao người biết ta có thể bình định chiến loạn Đại Hán? Ngay bản thân ta cũng không tự tin ” Hứa Thành cũng cười cười nói. Nữ nhân này có chút ý tứ.

“Chiến lực, quân lực, sức dân kỳ thật cũng chính là một từ: thực lực” Mộ Dung Yến thu lại dáng vẻ tươi cười, làm cho người ta có cảm giác giống như đột nhiên trải qua một giấc mộng. Nhưng mà Hứa Thành không có cảm giác này. Không phải có một câu nói: những nữ minh tinh nổi tiếng nhất Trung Quốc của những năm ba bốn mươi đi đến thời kỳ hiện đại thì ngay cả làm một tiểu nha hoàn cũng không đủ tư cách. Nói cách khác, mỹ nữ thời hiện đại nhiều lắm. Tuy rằng nói như vậy có đôi chút khoa trương. Tất nhiên ở đây cũng có vấn đề chụp ảnh hoặc kỹ thuật quay phim cùng trang điểm cùng với từng phương diện khác nhau so với thời trước, nhưng có một sự thật: mỹ nữ, thời hiện đại tuyệt đối không thiếu, mọi người cũng thấy quá nhiều, cho nên, tuy rằng Mộ Dung Yến rất đẹp, nhưng cũng chỉ khiến cho Hứa Thành động tâm trong giây lát mà thôi. Hần nhìn thấy mỹ nữ còn nhiều hơn nhiều so với người bình thường. Tối khi hần bình tĩnh lại, tất cả cũng không thành vấn đề.

“Thực lực?” Hứa Thành nhìn về phía cái này xinh đẹp, trong lòng hần đang thầm so sánh nàng cùng những mỹ nữ mình đã thấy. Đại khái Thái Văn Cơ có lẽ có thể so đầu cao thấp cùng nàng ở trên phương diện mỹ mạo, nhưng khí chất của hai người căn bản khác nhau. Thái Văn Cơ có một phong thái tao nhã của người trí thức. Cũng chính vì loại khí chất này mà khiến cho hần sau khi gặp mặt Thái Văn Cơ cảm thấy cực không thoải mái. Hai người căn bản không có điểm chung, cho nên khi tiếp xúc với nhau mới không

hợp nhau, mà Mộ Dung Yến lại khác. So sánh với Thái Văn Cơ, một người có thể ở trong bộ tộc du mục phương bắc đoạt được vị trí tộc trưởng một bộ tộc, lại có thể khiến cho bộ tộc khác e ngại đến mức không dám để cho nàng đảm đương chức vị kỳ chủ thì có thể nhìn ra sự mạnh mẽ của nàng.

“Chính Hồng kỳ có những bộ tộc nào?” Hứa Thành nghĩ tới đây, đột nhiên nhìn Hà Thông hỏi.

“Ngoại trừ bộ tộc Vũ Văn gia tộc, cũng chỉ có Vệ thị nhất tộc theo như phân chia gia tộc, những bộ tộc khác, đều là tự mình thành tộc. Nhưng mà lần này sau khi lựa chọn Mộ Dung phu nhân, bọn chúng lại đề cử Trát Bản Hòa, tộc trưởng bộ tộc ở đó làm kỳ chủ” Hà Thông phát hiện ra hắc nghĩ mãi mà không hiểu lần này chúa công muốn làm gì, vậy sao hắn có thể phối hợp?

“Trát Bản Hòa? Lại là lão gia hỏa này?” Hứa Thành lẩm bẩm nói.

“Nguyên lai tướng quân cũng biết Trát Bản Hòa, lão gia hỏa này. Nếu như lão gia hỏa này biết rõ tướng quân cũng biết hắn, chỉ sợ lão sẽ sợ tới mức không đứng lên được” Mộ Dung Yến trêu đùa. Bất kỳ ai cũng nghe ra nàng rất bất mãn đối với Trát Bản Hòa. Xem ra, nàng cũng từng bị lão gia hỏa này khiến cho chịu thiệt thòi.

“Lão gia hỏa đó là một người rất biết chiếm tiện nghi, rất chán ghét” Lư Dục nhớ tới lần đó Trát Bản Hòa kích động các bộ tộc khác tìm phiền toái ỉn, lập tức hắn cảm thấy khó chịu trong lòng.

“Theo như lời Lư đại nhân, đúng là tất cả người trong bộ tộc chúng ta đều rất hiểu con người Trát Bản Hòa. Xem ra, Lư đại nhân cũng rất không hài lòng với con người Trát Bản Hòa” Mộ Dung Yến nói với Lư Dục.

Hứa Thành với mọi người nhìn nhau. Nữ nhân có chuẩn bị mà đến. Tuy rằng Lư Dục chính là người phụ trách đàm phán lần đó, nhưng chỉ cần liếc mắt đã nhận ra hắn, điều này nói rõ nữ nhân này đã bỏ ra không ít công sức. Nếu không phải những ngồi ở chỗ này tuyệt đối đều gian ngoan, xảo hoạt, mạnh hơn nhiều so với công lực của nàng, làm cho nàng vẫn luôn không thể phát huy được, chỉ sợ ngôi vị kỳ chủ Chính Hồng kỳ thực sự sẽ bị nàng đoạt mất.

“Mộ Dung phu nhân, chúng ta không thể cho phu nhân vị trí đó. Đây là công việc nội bộ của các người, chúng ta không thể nhúng tay vào” Hứa Thành đột nhiên đưa ra kết luận, khiến cho người khác căn bản không kịp phản ứng.

“Tốt lắm” Mộ Dung Yến đứng lên. Ngay khi tới đây nàng đã biết khả năng thành công rất mong manh. Nàng ở trên thảo nguyên, vô luận là sắc đẹp hay tâm trí, đều một mực chiếm thế thượng phong, nắm giữ tất cả mọi người ở trong tay. Hiện tại, Hứa Thành luôn tránh nặng tìm nhẹ. Nàng vừa ra chiêu, hắn lập tức chuyển chủ đề đi sang một hướng khác, khiến nàng có cảm giác đánh hụt một quyền, cực kỳ chán ghét. Còn cả thủ hạ của hắn, không một ai nhìn tới mỹ mạo của mình. Điều này thật khó có thể tưởng tượng nổi.

“Tiểu nữ tử cáo từ” Mộ Dung Yến quay người đi ra ngoài. Khi nàng đi tới cửa, lại xoay người lại, nói: “Lần này Hứa tướng quân biểu hiện không được tốt lắm. Ta cùng bộ tộc của ta cũng chỉ có thể rời khỏi Tịnh Châu. Mâu thuẫn cùng những bộ tộc khác khiến cho chúng ta không thể tiếp tục đứng ở chỗ đó. Thứ cho chúng ta muốn rời khỏi bất kỳ”

54. Q.2 - Chương 54: Đánh Nghi Binh (1)

“Không nên đi như vậy, nếu như đã đến, sao có thể cứ như vậy mà đi?” Hứa Thành nói. Không chiếm được tiện nghi thì lập tức người bỏ đi, xem ra đây thật là nguyên tắc làm việc của những người này sao?

“Hứa tướng quân, tướng quân đừng nói cho ta là tướng quân muốn đối phó với bộ tộc Vũ Văn chúng ta ” giọng nói của Mộ Dung Yến có đôi chút khó chịu. Tuy rằng mặt ngoài Mộ Dung Yến bình tĩnh, động lòng người, tất cả mọi người ở nơi này cũng đều nghe ra, nữ nhân này đã nổi giận. Không thể đi, kết cục chính là liều chết. Đối với chuyện này, đám người Hà Thông giống như hoàn toàn không có cảm giác, chỉ là một con mèo nhỏ mà thôi, phát uy thì có ích lợi gì?

“Xem ra tiểu tử Bàng Bái này quán triệt vô cùng thẳng thắn đối với chỉ thị của ta” Hứa Thành cười nói: “Người không phục tùng, giết không tha. Ta thật cao hứng khi các người có thể nhớ rõ ràng những gì ta đã nói ”

“Hứa tướng quân, nếu thật sự đúng như vậy thì tất cả những bố trí của ngài ở phương bắc sẽ hoàn toàn đổ vỡ. Ngài tuyệt đối sẽ không bắt kẻ nặng nề như vậy. Hơn nữa, nếu như thật sự động thủ, chỉ sợ Hứa tướng quân còn phải tiêu diệt mấy bộ tộc có quan hệ thông gia cùng chúng ta. Một khi tướng quân ngài tiêu diệt những bộ tộc này, ngài lại phải tiếp tục động thủ tiêu diệt những bộ tộc có quan hệ thông gia với bọn họ. Chuyện này quả thật cũng không quá dễ dàng” Mộ Dung Yến lại nở nụ cười.

“Người tới, hãy dẫn Mộ Dung phu nhân đến dịch quán nghỉ ngơi” Hứa Thành cũng không trả lời, hắn trực tiếp đuổi nữ nhân này đi, khiến ột quyền này của nàng lại một lần đánh hụt.

“Chúa công, không cần lo lắng tới lời nói của nữ nhân này. Những bộ tộc du mục này chỉ biết thu lợi ích ỉn, làm việc một bên. Khi ở trước mặt thực lực cường đại, bọn chúng sẽ hiểu được nặng nhẹ, sẽ không giống như những gì nữ nhân này nói” Hà Thông ở một bên khuyên giải.

“Sao nữ nhân này có thể lên làm tộc trưởng?” Hứa Thành hỏi vấn đề hắn quan tâm nhất.

“Vũ Văn Các, chính là trưởng phu của nàng, trong một lần chiến đấu cùng bộ tộc khác đã bị giết, nàng thừa cơ nắm giữ quyền hành, hình như trong chuyện này có gì đó bí ẩn. Thuộc hạ ở phương bắc thời gian cũng không dài, vẫn không thể biết rõ ràng” Hà Thông nói.

“Ta cần phải hiểu rõ ràng. Rõ ràng nữ nhân này có thể hiểu rõ ý tứ khi bố trí chế độ Bát kỳ của ta, hơn nữa dưới tình huống thực lực không hề yếu, lại tình nguyện buông tha tự do ở phương bắc mà tiến vào bên trong bát kỳ. Tuy rằng nàng muốn đạt được ngôi vị kỳ chủ, tóm lại ta vẫn có cảm giác, cảm thấy nàng có ý tứ gì khác. hơn nữa, biểu hiện của nàng không giống như một người có thể ở trong hoàn cảnh mạnh được yếu, hơi quá non, người hiểu chưa?” Hứa Thành nhìn về phía Hà Thông.

“Đã biết” Hà Thông âm thầm trách mình, quá sơ suất. Biểu hiện nữ nhân gọi là Mộ Dung phu nhân này, trước kia dựa vào ánh mắt của mình thì mình hoàn toàn có thể nhận ra được có điều gì không đúng, lần này vẫn phải cần chúa công nhắc nhở, thực mất mặt.

“Mặt khác, hãy điều tra cẩn thận cho ta một lần nữa ” Hứa Thành nuốt nuốt nước bọt. Nhìn thấy Hà Thông giật mình, hắn cười “Ha ha” hai tiếng, nói: “Người hiểu rõ rồi” sau đó, quay người đi ra ngoài.

“Xem ra, chủ công vừa ý bà tử rồi. Điều này cũng không hay lắm” Hà Thông âm thầm lắc đầu. Hắn không phải như những hủ nho kia, không phải nghĩ cái gì là môn đăng hộ đối, nhưng chúa công nhà mình muốn kết hôn với một nữ tử ngoại tộc, điều này vẫn khiến hắn rất khó chịu.

Nghĩ xong, Hà Thông đang muốn đi tìm Thường Hâm, ông bạn già kia, thương lượng một chút về vấn đề chúa công đại phát xuân tâm, nhưng lại phát hiện Thường Hâm với Trần Cung từ bên ngoài bước nhanh vào.

“Có chuyện gì gấp? Có thể khiến cho hai người các người như vậy?” Hà Thông nghehnh đón, hỏi.

“Tào Tháo đánh bại Lưu Bị, đã chiếm được hai quận Thái Sơn với Lang gia, còn thu được đại quân của Tang Bá, thực lực tăng mạnh. Chúng ta muốn tìm chúa công thương nghị đối sách” Trần Cung vội la lên, hắn cực kỳ không thích Tào Tháo.

“Chúa công vừa đi, chúng ta đi tìm” Hà Thông vừa muốn mang theo hai người rời đi, lại phát hiện Liêu Giang từ bên ngoài thản nhiên đi vào trong.

“Chư vị đại nhân” Liêu Giang nhìn thấy mấy người, tiếng vẫn an trước.

“Trọng Cử” Tên chữ của Liêu Giang. Vốn hắn lấy tên chữ là Bằng Cử, bị Hứa Thành đánh ột trận trí tử, thích thú cải thành Số 2 Bằng Cử, chính là Trọng Cử rồi. Tới khi hắn kịp phản ứng thì đã muộn { Trọng Cử —— trúng cử }. “Khi người đến có gặp chúa công ở bên ngoài không?” Hà Thông hỏi.

“Không gặp, có chuyện gì?” Liêu Giang cũng nhận ra mấy người có việc, hỏi.

“Tào Tháo. . .” Trần Cung nói lại sự việc một lần. Liêu Giang hiệp trợ hoàn thành chế độ Bát kỳ, khiến ọi người đã có chút tin tưởng đối với trí lực của hắn.

“Ta còn nghĩ là có chuyện gì chứ? Chuyện này nào có đáng gì? Sao còn phải muốn chúa công tự thân xuất mã?” Liêu Giang vui mừng. Lần này hắn có cơ hội ra mặt: “Có thể cho Trương Liêu tướng quân xuất binh

từ Huỳnh Dương, đánh nghi binh Hứa Xương, bức Tào Tháo lui binh; khiến cho Lưu Bị lui về Từ Châu, Đào Khiêm bệnh hoạn quần thân, không lâu nữa sẽ chết. Với thể mạnh của Lưu thị huynh đệ, nhất định có đại quyền Từ Châu. Đến lúc đó, để cho bọn họ với Tào Tháo cắn nhau một trận, chúng ta xem nào nhiệt là được rồi”

“Bình” Hà Thông vỗ một cái tát lên trên trán của hần: “Nói hươu nói vượn, người cũng biết Tào Tháo sẽ để cho Lưu Bị an tâm đứng ở Từ Châu, đến khi lưu Bị giành được Từ Châu xong quay về tìm hần tính sổ thì sao?”

“Cũng không phải có đại quân của chúng ta ở phía sau lưng Tào Tháo sao? Hần dám không triệt binh?” Liêu Giang không phục nói.

“Tiểu đồ dẫn, hần không biết tìm người khác động thủ sao? Người thêm chảy nước miếng đối với Từ Châu cũng không chỉ một Tào Tháo” Hà Thông lại thêm cho hần một cái tát. Hà Thông đúng là khắc tinh của Giang.

“Không chỉ một mình Tào Tháo?” Liêu Giang nhú mày suy nghĩ: “Ah, đúng rồi Viên Thuật Viên Công Lộ” hần nhớ tới trong “Tam Quốc Diễn Nghĩa”, Lưu Bị từng chiếm lĩnh Từ Châu, về sau khai chiến cùng Viên Thuật, “Chỉ là, tuy rằng Viên Thuật nhiều lính, cho dù hần có thể đánh bại huynh đệ Lưu Bị, nhưng cũng không thể đoạt được Từ Châu” Hần còn nói thêm. Hần rõ ràng nhớ rằng, Đại tướng Kỷ Linh của Viên Thuật đánh lên ban đêm Lưu Bị, Lưu Bị cùng Quan Vũ đại bại mà chạy.

“Nói thì nói như thế, nhưng người đã quên, Tào Tháo một mực ở bên cạnh, nếu như Viên Thuật cử binh xâm phạm, Từ Châu còn có ai có thể phòng được hần? Không tốn bao nhiêu binh mã, hần có thể đánh chiếm Từ Châu” Thường Hâm ở một bên giáo huấn Liêu Giang.

“Chúng ta phải làm gì bây giờ?” Liêu Giang cũng đành chịu. So với những lão hồ ly này, hần còn quá non.

“Trước tiên cần tìm được chúa công, xem chúa công có ý điểm thêm chút ít cho Tào Tháo hay không? Nếu không thì chỉ có thể khiến cho Tào Tháo ở một bên càn quấy” Hà Thông đưa ra chủ ý của mình. Hần thật sự không muốn tạm tha Tào Tháo như thế này.

Rất nhanh mấy người đã tìm được Hứa Thành. Sau khi Hứa Thành nghe xong báo cáo của bọn hần, hần hỏi: “Tào Tháo đánh bại Lưu Bị như thế nào?”

“Lưu Bị mệnh lệnh cho Trương Phi thủ thành. Trương Phi là một mẫn phu, Tào Tháo lặng lẽ xuất binh, khi tới gần Thái An, sai người giả trang thành dư đảng Quần Hối, dụ Trương Phi ra khỏi thành trì. Kết quả, đánh một trận, Trương Phi thất thủ quận Thái Sơn, sau đó, Tào Tháo lại mệnh lệnh cho Hạ Hầu Uyên chỉ huy kỵ binh nhanh chóng xuất kích, khi đến Lang Gia, thừa dịp lúc ban đêm tập kích Lưu Bị. Tang Bá vốn chỉ thủ vững không ra, nhìn thấy Lưu Bị bị tập kích, lập tức từ trong thành xông ra chém giết. Dưới sự trong ứng ngoài hợp, binh lính Lưu Bị vốn chỉ là một đám ô hợp, hơn phân nửa chạy tán loạn, ba người Lưu Bị thất bại, chỉ còn mỗi cách chạy đến chỗ Từ Châu Đào Khiêm”

“Không khác gì so với suy đoán của ta. Tào Tháo biểu hiện không tệ. Cứ thực hiện theo kế sách cũ, không quan tâm tới hần. Trước tiên chúng ta cần xử lý xong công việc phương Bắc” Hứa Thành nói với thái độ có cũng được mà không có cũng không sao.

“Thế nhưng chúa công, nếu Tào Tháo đã chiếm được Từ Châu, mặt Đông Nam chúng ta sẽ thêm đại địch. Người này mạnh hơn quá nhiều nếu so sánh về mọi mặt với Viên Thiệu” Trần Cung khuyên nhủ.

“Chính bởi vì Tào Tháo vốn là người không tầm thường, cho nên mới không thể ra binh” Hứa Thành nhìn thật sâu vào hai mắt Trần Cung: “Một kích trí mạng là đủ, không cần nhiều, nói cách khác, không ra tay thì thôi, vừa ra tay, lập tức không thể khiến cho hần có đánh trả. Tào Tháo là một đại địch, cho nên, ta mới xếp hạng hần vào mục tiêu tiêu diệt cuối cùng. Hiện tại hần đã có ba châu, xem ra Từ Châu không lâu nữa cũng là của hần. Nếu chúng ta khai chiến với hần, nhất định sẽ kéo dài. Đến lúc Viên Thiệu sẽ có cơ hội trì hoãn, tăng cường thực lực, lại ở một bên giúp đỡ Tào Tháo gây phiền toái cho chúng ta, chúng ta thật sự không thể đối phó được hai mặt. Mà Viên Thiệu giao chiến cùng Công Tôn Toản, lúc này tuy rằng đã chiếm ưu thế, nhưng Ký Châu của hần ở ngay dưới mí mắt chúng ta, chúng ta có thể bất kỳ lúc nào từ hai mặt nam bắc công kích hần, hần trốn cũng không có chỗ trốn. Chờ khi chúng ta có thể nắm giữ đại bộ

phận thực lực phương bắc, Tào Tháo bằng mấy châu quận không có nhiều nhân khẩu, sao có thể đánh lại ta?”

“Ty chức đã hiểu rõ” Trần Cung biết rõ Hứa Thành làm như vậy nhất định sẽ không đơn giản như nói, nhưng hắn là chúa công, lại đang nói lý, mình cũng đành phải tiếp nhận.

“Cho hắn thêm chút mắm muối cũng được, chỉ là đừng làm quá” Hứa Thành chứng kiến Trần Cung không buông ra được, rộng rãi nói: “Lệnh cho Trương Liêu vui đùa cùng bọn chúng một chút. Liêu Giang, người trở về truyền lệnh cho Văn Viễn, nói cho hắn biết đừng làm ọi người thất vọng. Ai, nhưng bên cạnh Văn Viễn chỉ có một mình người. Văn Hòa còn phải cùng Hồng Phong thủ Đồng Quan. Nếu không cho hắn giúp đỡ Văn Viễn, nhất định sẽ có kết quả tốt”

Nói xong, Hứa Thành không quan tâm tới Liêu Giang ở bên cạnh bị khinh thường, đang có biểu hiện cực kỳ bất mãn, trực tiếp đi ra bên ngoài.

Hứa Thành nói một câu, Tào Tháo lại cực kỳ tức giận.

“Đáng giận chiếm Huỳnh Dương của ta, ta còn không tìm người. Lúc này người lại còn xâm phạm Hứa Xương của ta. Hứa Thành, ta nhất định phải băm thây người thành vạn mảnh” Tào Tháo đang ở Lang Gia, sau khi nghe tin tức Trương Liêu xuất binh, lúc ấy hắn đang hung hăng quăng nón trụ xuống đất, mà Tang Bá xuất thân từ thổ bá vương Thanh Châu, đã bị hắn phái đi tiếp thu địa bàn khác ở Thanh Châu, hắn cũng không muốn lãng phí nhân tài.

“Chúa công, xem ra Hứa Thành này chỉ là vì không muốn để cho chúng ta đạt được Từ Châu, cho nên chỉ phái một mình Trương Liêu, nhưng Trương Liêu này có thể ở trong khoảng thời gian ngắn ngủi phá được Huỳnh Dương, tất có chỗ bất phạm của hắn, để tránh Hứa Xương gặp bất lợi, vẫn nên rút quân về” mưu sĩ đi theo Tào Tháo lúc này không phải Hí Chí Tài. Hí Chí Tài đang bị bệnh, đang nằm dưỡng bệnh ở Hứa Xương, bằng không Tào Tháo cũng sẽ không nôn nóng như vậy. Vạn nhất có chuyện không hay xảy ra, nhưng làm sao bây giờ?

“Điều quân trở về?” Tào Tháo không cam lòng, mắt thấy thịt mỡ sắp rơi vào tay. Nghe nói Viên Thuật đã xuất binh rồi, nếu thời điểm này hắn lui binh, rõ ràng tự nhiên tiện nghi cho người khác.

“Chúa công, mặt tướng nguyện chỉ huy một đội quân quay về viện binh Hứa Xương. Nhất định có thể mang thủ cấp tiểu tặc Trương Liêu đến cho ngài” Hạ Hầu Uyên ở một bên thỉnh lệnh. Hạ Hầu Uyên hắn rất có tâm đắc đối với việc vận dụng kỵ binh, còn muốn đánh tiếp một đợt kích chiến. Lần trước đánh Lưu Bị cũng rất thoải mái. Mà khi Hạ Hầu Uyên hắn dẫn đầu, đám người Tào Nhân, Tào Hồng cũng nhao nhao chờ lệnh

Đánh nghị binh (2)

“Chư vị tướng quân không thể” một giọng nói trong trẻo vang lên, một người tuổi còn trẻ đứng lên.

“Phụng Hiếu có suy nghĩ gì, mau nói đi” ánh mắt Tào Tháo sáng lên. Sau khi Quách Gia nhận được thư của Hí Chí Tài, đã đến đầu quân cho Tào Tháo, hai người đã từng nói chuyện rất lâu, cả hai có thể nói là đã hận gặp nhau muộn, cho nên lúc này Tào Tháo thấy Quách Gia nói ra suy nghĩ của mình, hắn rất kỳ vọng Quách Gia có thể cho hắn một ý kiến hay.

“Điều Tái tướng quân, tuy rằng dùng kỵ binh rất hay, cũng không biết có thể vượt trội hơn quân kỵ binh của Bàng Bái mà lúc này nổi danh ‘Thương lang’ hay không?” Quách Gia không trực tiếp trả lời, mà hắn nhìn Hạ Hầu Uyên hỏi.

“Cái này. . . Không từng so qua, ai biết?” Hạ Hầu Uyên cũng biết kỵ binh quân mình chỉ có vừa mới xây dựng, cho đến trước mắt cũng chỉ đánh ột trận chiến mà thôi. Hình như Bàng Bái người ta đã uy chấn Bắc Cương rồi. Đương nhiên là không thể nào so sánh được rồi. Chỉ có điều ngoài miệng hắn không thể nhận thua mà thôi.

“Ha ha, cái này cũng không tệ” Quách Gia cười nói: “Theo nghiên cứu của ty chức đối với Hứa Thành, người này luôn luôn tính trước làm sau, mỗi một bước hành động cũng có thể nói là không chệch vào đâu được.

Theo như ty chức nghĩ, hấn rất có thể bố trí nhiều biến pháp ứng phó, mới có hiệu quả như thế ”

“Quách Gia tiên sinh, có thể không cần vòng vo như vậy hay không? Hãy mau nói biện pháp của ngươi” Hạ Hầu Uyên không kiên nhẫn được nữa. Đám văn nhân này thật đáng ghét.

“Tướng quân đừng vội, hãy thử nghĩ một chút, dưới trướng Hứa Thành có kỵ binh hùng mạnh, Đại tướng của hấn sao có thể không đề phòng kỵ binh? Đối với kỵ binh, bọn chúng nhất định có chiến thuật ứng biến” Quách Gia nói.

“Nếu hấn không biết kỵ binh của chúng ta, chúng ta chẳng phải là có cơ hội sao?” Hạ Hầu Uyên không phục nói.

“Với sự nghiêm ngặt của Hứa Thành, Đại tướng có thể để cho hấn tín nhiệm, hơn nữa còn phó thác trách nhiệm, có thể là người thô lỗ sao? Nghe nói Hồng Phong, người lỗ mãng nhất dưới tay hấn cũng từng tính toán khiến cho ba vạn người Bạch Ba quân, toàn quân bị diệt”

“Vậy chúng ta cứ ở đây giương mắt nhìn bọn chúng công kích Hứa Xương sao?”

“Đúng vậy” Quách Gia nói.

“Cái gì?” Tất cả mọi người đều nhảy dựng lên, ngược lại Tào Tháo nheo lại mắt, hìn như hấn đã nghĩ tới điều gì.

“Mọi người còn nhớ trận chiến đầu tiên của Trương Liêu này là trận nào không?” Quách Gia dần dần dẫn dắt mọi người.

“Phá Huỳnh Dương”

“Cho nên, chúng ta mới chịu mặc kệ Hứa Xương. Nhưng mọi người hãy nhớ rõ, Lưu Duyệt tướng quân vẫn còn ở Hứa Xương” Quách Gia nói.

“Lưu Duyệt mặc dù là bại tướng dưới tay Trương Liêu, nhưng dù sao hấn cũng đã quen thuộc phương thức tác chiến của Trương Liêu. Tuy rằng thời gian giao chiến. Một người có tài năng như Lưu Duyệt tướng quân, sao có thể trở thành người bị đánh mà không tìm cách đánh trả?” Quách Gia không để ọi người có cơ hội phản ứng: “Chư vị, bàn về thủ thành, trong quân ta, ngoại trừ hai vị tướng quân Vu Cấm với Tào Nhân, còn không có ai có thể hơn được Lưu Duyệt tướng quân”

“Nói như vậy, chúng ta có thể an tâm ở chỗ này tiếp tục giao chiến rồi” Hạ Hầu Uyên nhìn về phía Quách Gia, ánh mắt hấn đôi chút thay đổi. Tiểu tử này cũng rất hay.

“Không phải” Quách Gia lại một lần nữa hủy bỏ đề nghị của Hạ Hầu Uyên.

“Vậy rốt cuộc muốn như thế nào?” Tào Hồng ở một bên nghe nói vậy cũng trở nên gấp gáp.

“Huỳnh Dương” trong mắt Tào Tháo toát ra ánh sáng lạnh.

“Chúa công tài cao” Quách Gia chấp tay nói với Tào Tháo.

“Chúa công, chúa công với Phụng Hiếu tiên sinh đến cùng là có ý định gì? Có gì bí hiểm?” Tào Hồng hỏi. Hạ Hầu Uyên cũng không muốn ra mặt, hấn có cảm giác như là bị người đùa nghịch.

“Ha ha, Phụng Hiếu, ngươi hãy nói một chút” Tào Tháo cười to, nói.

“Chúa công nói xem có giống như của ty chức hay không?” Quách Gia khiêm tốn nói. Hấn thông minh N lần so với Dương Tu sau này. Chắc chắn hấn sẽ không đoạt danh tiếng của Tào Tháo. Nhưng mà vào lúc này Dương Tu cũng không có cơ hội tự cho là thông minh, hấn đang cùng cha mình, Dương Bư ở Lạc Dương.

“Ý tứ của Phụng Hiếu là để cho chúng ta đi tới tập kích Huỳnh Dương, cho Hứa Thành một đáp lễ” Tào Tháo nói.

“Trương Liêu nhất định sẽ phái người phòng thủ, vừa rồi ta nghe ý của Phụng Hiếu tiên sinh hình như nói chúng ta còn phải bày kế cướp lại Từ Châu cùng một lúc, bởi như vậy chúng ta có thể phái ra ít binh lính hơn, điều đó có thể sao?” Tào Nhân hỏi.

“Trương Liêu muốn tấn công Hứa Xương, trong mắt của ta, phần lớn chỉ là đánh nghi binh. Vốn chẳng qua ta lo lắng hấn thấy Hứa Xương binh ít, sẽ thay đổi từ đánh nghi binh thành đánh thực. Sau khi ta nghe Phụng Hiếu phân tích, ta mới nhớ tới, hấn muốn đánh nghi binh, tự nhiên muốn mang theo nhiều dẫn nhân mã tới thì mới có thể hù dọa người khác, như vậy binh mã hấn có thể để lại Huỳnh Dương cũng không nhiều lắm. Chúng ta có thể không cần quá nhiều binh lực, cũng biến từ đánh nghi binh thành thực đánh. Ta không tin không thể bức hấn quay về” Tào Tháo giải thích.

“Hơn nữa, chúng ta còn có thể ở nửa đường phái người đánh lén. Nói không chừng chúng ta cũng sẽ có chút ít thu hoạch thì sao?” Quách Gia bổ sung.

“Hay. Ha ha ha, xem ra hai chữ ‘ Diệt Tà ’ của ta có lẽ phải dành cho Quách Phụng Hiếu người” Hạ Hầu Uyên nghe xong chủ ý của Tào Tháo với Quách Gia, tâm tình hấn rất thư thái. Nửa đường đánh lén, không phải là sở trường của mình sao?

“Đây chính là ăn miếng trả miếng. Ngày đó, Hứa Thành đánh lén ban đêm đám người Thử sử Dự Châu Khổng Do. Lúc này chúng ta cũng làm cho hấn nếm thử hương vị này” Tào Tháo hưng phấn nói: “Nhờ có Phụng Hiếu ở đây, khám phá ra mưu đồ của Hứa Thành, bằng không ta đã có thể rối loạn trận tuyến rồi”

“Chúa công khen trật rồi, ai” Quách Gia lại thở dài một hơi: “Kỳ thật ty chức cũng có một vài điều không đoán được, trong lòng cũng rất phiền muộn”

“Hả?” Tào Tháo nhìn thấy sắc mặt Quách Gia, hấn biết rõ Quách Gia không phải khiêm tốn giả tạo, trong lòng ngạc nhiên, lại hỏi: “Phụng Hiếu có cái gì mà nhìn không thấu?”

“Chúa công” Quách Gia nhìn về phía Tào Tháo, vừa nhìn về phía mọi người ở đây, giọng nói hấn đột nhiên đề cao: “Chư vị, các người có biết Dương Nhị ở nơi nào không?”

Những người ngồi đây đều rất sợ hãi. Đúng vậy Dương Nhị đi đâu?

Lúc này, lại bàn về chúng tướng dưới trướng Hứa Thành, tuy rằng bởi vì công tích ở Bắc Cương, thanh danh ba người Bàng Bái, Bàng Đức, Công Tôn Chỉ rất vang dội, mà Bàng Bái bởi vì có thêm một biệt hiệu là “Thương lang” nên càng thêm nổi tiếng. Thế nhưng luận đến lực uy hiếp, hai người Dương Nhị với Lê Phương có thể chính diện đánh bại Tôn Kiên, mới là những người khiến cho người có ý chí kiêng kỵ. Hãy thử nghĩ xem trước kia Tôn Kiên uy danh, chỉ dựa vào một đội binh mã mệt mỏi mà đánh bại một Đổng Trác hùng mạnh, một nhân vật bậc nào, nhưng mãnh hổ Giang Đông này lại liên tiếp thua ở trong tay Lê Phương với Dương Nhị. Nhất là Dương Nhị, ở thời điểm Tôn Kiên chỉ huy tinh binh liên quân, đã dùng lực phá lực, chính diện đánh bại hấn. Đó là một người mãnh liệt tới mức nào? Cho nên, trong suy nghĩ của những người có lý trí, Dương Nhị mới là đệ nhất Đại tướng dưới trướng Hứa Thành.

“Hứa Thành phái Hồng Phong với mưu sĩ Giả Hủ thủ vệ Đồng Quan, để ngăn ngừa Lã Bố với đám người Lý Thôi, Quách Tỷ; phái Từ Hoảng thủ vệ Hoảng Nông; phái Trương Yển thủ vệ Hà Nội; phái Từ Vinh tọa trấn Tấn Dương; phái Bàng Bái, Công Tôn Chỉ phòng thủ Nhạn Môn; phái Bàng Đức phòng thủ Hà Tây; phái Trương Liêu phòng thủ Huỳnh Dương; Vương Việt đi theo bên cạnh hấn; nhưng Dương Nhị ở nơi nào?” Quách Gia như đang hỏi người khác, cũng như đang hỏi mình.

Dương Nhị ở nơi nào? Viên tướng có thể nặng lực hàng phục mãnh hổ này chỉ trong khoảng thời gian một ngày đã nuốt sống gần như toàn bộ người của Trương Dương, mình còn là người đưa đối phương vào trong miệng người ta. Nghĩ tới đây, tất cả mọi người đều có cảm giác giá lạnh trong lòng.

“Phụng Hiếu có thể nói suy nghĩ của người không?” Tào Tháo vốn có bản tính đa nghi. Hấn không tin Hứa Thành sẽ đặt một quân bài lớn như vậy ở bên cạnh nhìn mình, nhưng hấn có cảm giác, cảm thấy lạnh cổ, cho nên hấn muốn cho Quách Gia khiến inh an tâm một chút.

“Chúa công, ty chức đã nghĩ thật lâu. Lúc này, sự vụ Ung Châu tuy rằng chiến cuộc rất loạn, triều đình có Lã Bố tương trợ, nhưng đám người Lý Thôi với Phần Trù có thực lực cũng không yếu, chiến lực quân Tây Lương cũng rất mạnh, mà chắc hấn Lã Bố vẫn muốn đánh một trận cùng Vương Việt. Đám người Lý Quách đã từng ăn đủ bởi tay Hứa Thành. Nếu như Hứa Thành tiến quân Trường An, có đến tám phần hấn có thể sẽ rơi vào tình cảnh bị hai người bọn họ giáp công. Hơn nữa còn có Lương Châu Mã Đằng có mối thù giết con cùng Hứa Thành. Mã Đằng hấn cũng tuyệt đối sẽ không ngồi im mà nhìn Hứa Thành tấn công Ung Châu, cho nên ty chức chỉ cho ra một đáp án: Dương Nhị đang đứng ở bên cạnh Viên Thiệu, nhất định là

một đại quân có chiến lực mạnh mẽ ” Quách Gia nói. Thế nhưng sau khi hắn nói xong, rõ ràng nghe thấy mọi người bên cạnh đều thở phào một hơi nhẹ nhõm.

“Phụng Hiếu suy tính thế nào?” đầu óc Tào Tháo đôi chút hỗn loạn.

55. Q.2 - Chương 55: Hôn Sự

“Từ trước đến giờ Hứa Thành chỉ phái người phòng thủ Huỳnh Dương, lần này hắn cũng chỉ cho quân quấy nhiễu chúng ta, khuếch trương thanh thế. Ty chức hiểu rõ, Hứa Thành coi chúa công là đại địch, hắn muốn tiêu diệt tiêu diệt hết những đối thủ hùng mạnh ở bên cạnh mình xong, sẽ chính thức khai chiến cùng chúa công. Đừng quên, trong số các chư hầu phương bắc, cũng chỉ có chúng ta xem ra nhỏ yếu nhất, mà lúc này hắn lại chia binh làm hai đường, coi chừng hai hướng nam bắc Ký Châu. Tuy rằng Hứa Thành không phái Đại tướng đắc lực nhất dưới trướng hắn. Dù đây mới chỉ là nghi ngờ, chỉ cần người có suy nghĩ cũng đều có thể nhìn ra Viên Thiệu chỉ là một kẻ tài trí bình thường, Ký Châu lại dồi dào rộng lớn, nhân khẩu đông đúc, chính vì Hứa Thành có thói quen dùng người làm phương châm tác chiến, cho nên ty chức mới có suy đoán này”.

“Xuyt” Tào Tháo âm thầm thở một hơi. Tuy rằng hắn không sợ, thế nhưng hắn hiểu rõ, chỉ cần Hứa Thành có thể phân ra một đại quân, có thể đánh bại hắn như đi tấn bộ. Hiện tại binh lực của Tào Tháo hắn cũng có hơn mười vạn, những binh lính này tuy rằng đã huấn luyện một thời gian ngắn, nhưng lực chiến đấu của bọn hắn vẫn không thể được coi là có đẳng cấp, mà quân đội của Hứa Thành từ trước đến nay luôn luôn biểu hiện chiến lực hùng mạnh cùng với tướng lĩnh dưới trướng hắn hùng hãn. Bản thân hắn vẫn không có bao nhiêu phần thắng.

“Trên thực tế ty chức phản đối đẩy Lưu Bị đến Nhữ Nam” Quách Gia lại đột nhiên nói.

“Phụng Hiếu có ý gì?” Tào Tháo ngạc nhiên nói.

“Đẩy Lưu Huyền Đức tiến vào Nhữ Nam, chẳng qua chỉ khiến cho hai huynh đệ Viên Thiệu cùng Viên Thuật có phản ứng chậm chễ hơn mà thôi. Dù sao bọn chúng sớm muộn gì đều cũng sẽ biết, Viên Thuật không có gì đáng sợ. Bên cạnh Viên Thiệu đang có đại địch rình mò, cho nên ty chức đề nghị chúa công phái người đẩy Lưu Bị tiến tới Uyển thành” Quách Gia nói khiến cho ánh mắt Tào Tháo sáng lên.

“Uyển thành?” Tào Nhân đám người đem địa đồ lật ra đi ra

“Ha ha, hay ...” Xem hết địa đồ, mọi người cười to.

“Huynh đệ Lưu Bị cùng Hứa Thành, một người tự xưng là dòng dõi nhà Hán, một kẻ là gian tặc nhà Hán, căn bản sẽ rơi vào tình cảnh không đánh không được. Vì Uyển thành nhìn xuống vùng đất Ti Châu, căn bản không có gì trở ngại, mà khoảng cách cũng không quá xa, đẩy Lưu Bị tiến tới Uyển thành, Hứa Thành có thể nhức đầu”

“Uyển thành vốn nằm dưới sự cai trị của Viên Thuật, nhân khẩu cũng không ít. Nhưng mà bởi vì chúa công thực thi kế sách chiêu dân, hơn nữa có người ở nơi đây tạo phản, chiến loạn liên tiếp, Lưu Bị đến ở đó, cũng không phát triển được bao nhiêu thế lực, mà phía nam chính là Kinh Châu Lưu Biểu, bọn chúng là đồng tông. Lưu Bị nhất định sẽ tìm cách đạt được nhiều trợ giúp từ Lưu Biểu. Lưu Biểu sớm có ý tiến lên phương bắc, đơn giản là sĩ tộc Kinh Châu phần lớn muốn giữ hiện trạng yên ổn, hơn nữa liên tục có nội loạn, còn cả ôn dịch thành họa, hắn cũng chỉ có thể trở mắt nhìn chư hầu khoe hùng. Lúc này, có người nguyện ý vì hắn làm tiên phong, lại không cần Kinh Châu xuất binh xuất người, chỉ cần cho chút ít tiền lương, chỉ sợ hắn cũng đang ước mong Lưu Bị tới ”

“Nếu như Lưu Bị được lợi, hắn có thể xuất binh từ phía sau, thu phục đất đai, kiếm tiện nghi, Lưu Bị không có nhiều nội lực, chỉ cần Lưu Biểu hắn dùng danh phận đại nghĩa ngăn chặn Lưu Bị, Lưu Bị không có binh khí, lương thực, chỉ có thể hiệu lực cho Lưu Biểu hắn”

“Úc, thoải mái” giọng nói Hứa Thành như là rên rỉ.

“Tướng quân, bên ngoài Thường Hàm đại nhân tới rồi” một thị nữ báo lại.

“Mời hấn vào” Hứa Thành tiện tay quơ quơ, tiếp tục hưởng thụ.

Vì vừa gặp mặt Mộ Dung Yến kia, trong lòng của hấn tựa như có một mối lửa đang bùng cháy, cho nên, sau khi nghị sự xong, hấn lập tức trở về nội viện của mình, tìm hai thị nữ của mình, kéo về trong phòng, tiến hành vận động, tận hưởng cảm giác sung sướng một hồi, sau đó, tiếp tục được nha hoàn mát xa, hưởng thụ nhân sinh

Kỳ thật, ngày bình thường Hứa Thành cũng là có rất nhiều công chuyện. Một là vì bận rộn hơn nữa hai thị nữ này cũng không phải là những người đặc biệt xuất chúng, cho nên thường thường hấn cũng không thường tiến hành tập thể dục tập thể, vì không có nhiều hứng thú.

Nhưng lúc này thì hoàn toàn khác, tuy rằng hấn không thể đồng ý với Mộ Dung Yến, hấn đã quyết định thu Mộ Dung Yến này vào trong tay mình. Lần này tuyệt đối không giống như chuyện lần trước với Thái Văn Cơ. Mộ Dung Yến chỉ là một tộc trưởng Hồ tộc, hơn nữa bộ tộc này cũng sắp bị hấn thu thập hết, cho nên căn bản cũng không sẽ có bất kỳ chứng ngại nào như đối với Thái Văn Cơ.

Thứ nhất mặc dù người ta vẫn là người cô độc, một nữ nhân không có thể lực, nhưng ảnh hưởng của nàng, nhất là khi nàng bị Vu Phù La bắt đi, bởi vì là con gái Đại Nho Thái Ung, cộng thêm danh tiếng của chính bản thân nàng cũng không nhỏ, nhiều người bị bắt cũng biết rõ nàng, vì vậy bọn họ coi nàng là người đáng tin cậy. Khi Bằng Bái đuổi theo, đánh bại quân đội của Vu Phù La, chính người con gái yếu ớt này cũng răn dỗi hồi Bằng Bái lưu lại một bộ phận binh mã chiếu cố, bảo vệ những người bị bắt này. Chính vì điều này mà những người kia đã coi nàng trở thành chúa cứu thế. Sau khi quay trở lại Lạc Dương ổn định cuộc sống, tên tuổi Thái Diễm đã đi theo mấy vạn người đó truyền khắp Tư châu.

Hãy thử so sánh nếu như những người dân Lạc Dương này coi Hứa Thành hấn như là vạn gia sinh Phật, Thái Diễm chính là Quan Âm đại sĩ Phật trước, mà Thái Văn Cơ cũng thật sự không muốn gả cho hấn. Ngay khi hai người vừa nhìn thấy nhau, Thái Văn Cơ đã biết Hứa Thành chính là bộ tướng của Đồng Trác. Thái Văn Cơ không một lần có thái độ tốt đối với hấn. Nếu như không phải bộ hạ của hấn cứu được Thái Văn Cơ, chỉ sợ nàng đã đuổi hấn ra khỏi cửa. Chẳng lẽ phải bắt hấn dùng sức mạnh đối với Thái Văn Cơ? Nói đùa sao? Hãy suy nghĩ xem nếu như Phật Như Lai cưỡng gian Quan Âm Bồ Tát, sẽ xảy ra tình huống như thế nào?

Một lần sẩy chân để hận nghìn đời; một chiêu vô ý, thua trắng bắng, tất cả những điều này đều là giáo huấn, miệng nhiều người xói chảy vàng, tích hỷ tiêu cốt (nguyên chỉ dư luận có sức mạnh ghê gớm, sau nói trăm người ngàn ý, xấu tốt lẫn lộn). Khi đó Hứa Thành hấn vừa khởi sự, nào dám ở vào thời điểm quan trọng làm ra chuyện gì đó quá mức?

Mặc dù mình trước kia có đôi khi hấn cũng hay giở thói lưu manh, nhưng hiện tại không thể. Một khi gặp bất lợi, chờ đợi hấn chính là cái chết. Tuy rằng ngoài miệng hấn không quá xem trọng sĩ phu, nhưng hấn cũng biết sĩ phu mới là cơ sở của thời đại này. Nếu như hấn mạnh mẽ cưỡng ép con gái của một vị Đại Nho, những người chính thức có kiến thức, ai biết trong lòng bọn hấn sẽ có ý kiến gì không?

Vẫn là sự nghiệp trọng yếu. Một khi đã có thể lực, đã có địa bàn, đã có quyền lực, còn có thể thiếu mỹ nữ sao? Hứa lão đại, một người hiểu rất sâu sắc đạo lý: có quyền thì có tiền, có tiền thì có mỹ nữ, sao có thể phạm sai lầm ở phương diện này? Hơn nữa, Thái Văn Cơ không hòa hợp cùng hấn, chẳng lẽ hấn còn muốn thành lập một đảng đối lập ở ngay trong nhà mình sao? Nếu như là Mộ Dung Yến thì khác, hấn căn bản có thể thờ ơ bỏ qua cảm thụ của nàng. Người bên ngoài cũng sẽ không ủng hộ của nàng. Mộ Dung Yến, không giống Thái Văn Cơ, chỉ khẽ vẩy tay lập tức có hàng đoàn fan hâm mộ. Hơn nữa, Thái Ung vẫn còn sống, Hứa lão đại không có biện pháp đối phó với những người này.

“Chúa công” giọng nói của Thường Hâm vang lên bên cạnh của hấn. Hứa Thành vẫn đang nhắm mắt hưởng thụ. Hấn cũng không mở mắt, chỉ giơ tay nói: “Lão Thường tới rồi, ngồi ”

“Thật không biết cái này có gì tốt? Khiến cho toàn thân đau đớn mà còn gọi là hưởng thụ, cũng không biết chủ công nghĩ như thế nào? Ai, không phải thứ nào của chúa công cũng đều có thể học tốt, người bình thường thật sự không chịu nổi ”

Nhìn thấy vẻ mặt Hứa Thành rất sáng khoái, Thường Hâm nói thầm.

“Lão Thường, người có chuyện gì không mới vừa nói, yêu cầu đến nơi này nói? Úc. . .” Hứa Thành thoải mái kêu lên. Thế nhưng không hiểu tại sao mà Thường Hâm cảm thấy run lên trong lòng, nghe giống như sói tru?

“Cái này. . .” Thường Hâm cũng đành chịu. Xem ra Hứa Thành không có ý định khiến cho nha hoàn dừng lại, hẳn cũng không có cách nào khác, vì vậy nói thẳng: “Chúa công, người xem người nhà của Công Đài, Văn Hòa bọn hắn đã đều bí mật đi tới Lạc Dương, Từ Hoảng tướng quân cũng đã kết hôn ở Hoàng Nông rồi. Mà ngay cả Tử Gia cũng đã thành gia lập nghiệp trong khi đó chúa công người đến nay. . . cho nên, tỳ chức cùng Hà Thông, cùng với Công Đài với Tử Gia, quyết định tìm chính thê cho chúa công”

“Ai da” Hứa Thành quỳnh lên, vắn vẹo cổ.

“Chúa công, người không việc gì chứ?” Thường Hâm lại càng hoảng sợ. Đừng có không thể vắn trở lại được.

“Người. . . Các người. . .” Hứa Thành một tay vuốt cổ, một tay chỉ vào Thường Hâm, nói: “Hôn sự của ta, các người can thiệp vào làm gì? Cũng đừng quá mức”

“Chúa công, thứ cho tỳ chức nói thẳng, có phải chúa công coi trọng nữ nhân gọi là Mộ Dung Yến kia sao?”

“Đúng vậy, không được sao?”

“Không phải không được, nhưng mà không ổn”

“Nói nhảm, còn không phải các người có ý tứ đó chỉ là một nữ nhân ngoại tộc sao? Có cái gì không thể hay sao? Không phải đã nghe nói vào thời Hán Vũ đế, còn có người Hung Nô làm quan ở Hán triều sao? Sao ta lại không thể lấy một nữ nhân ngoại tộc? Ta cũng là vì muốn trút giận cho Đại Hán chúng ta, hả giận cho những công chúa Đại Hán chúng ta trước kia phải lấy chồng ở bên ngoài quan ngoại, người hiểu hay không?”

“Nói nhảm, người cho ta không biết người nghĩ như thế nào hay sao? Nếu những công chúa kia vẫn còn sống, nhất định bọn họ chạy không thoát khỏi lòng bàn tay của người” Đương nhiên những lời này Thường Hâm sẽ không nói ra, nhưng hắn vẫn nói: “Chúa công, chúng ta không phải phản đối người nạp nữ nhân này, mà là hy vọng chúa công không nên thu nàng vào trong nội viện ”

“Có ý tứ gì?” Hứa Thành tốn sức nghiêng đầu lại, nói: “Để ở bên ngoài, chẳng phải là rất không an toàn sao?”

“Chúa công, nữ nhân Mộ Dung Yến này rất có tâm cơ, cũng rất có dã tâm. Nếu ngày sau nàng được chúa công sủng ái, tất nhiên sẽ không tình nguyện bình thân, nếu nàng. . .”

“Không phải là tranh quyền sao? Ta biết rõ, người yên tâm, ta sẽ không cho nàng cơ hội này”

“Chúa công, người có thể xác định cam đoan sao?”

“Không thể ”

“Vậy sao chúa công còn nói như vậy?”

“Bởi vì căn bản ta thờ ơ, ta ở thời điểm, ai cũng đừng nghĩ tìm đến phiền phức của ta, ta không có ở đây, vậy ta còn bắt kể nàng cái gì?”

“Chẳng lẽ chúa công sẽ không để cho hậu duệ của mình”

“Nếu không có bản lĩnh, còn không bằng không cầm quyền, phế đi phế lại. Nếu như lại trở thành một người giống như vị đang ở Trường An vị kia, ta sẽ để lại cho bọn hắn một phong thơ, đừng để cho bọn chúng mất mặt ta, cùng chết là được rồi”

“À?”

“Vậy còn cái gì? Cái đó là vật đua trời lựa, con người không có bản lĩnh sinh tồn, đương nhiên cần phải bị loại bỏ. Thế giới này không chỉ có một mình họ Hứa ta. Hơn nữa, họ Hứa cũng có nhiều người cho dù ngày sau ta nắm giữ cả Đại Hán thì thế nào? Tóm lại sẽ đến một lúc nào đó biến mất”

“Chúa công, chúa công hãy xua đuổi ý nghĩ đó ra khỏi đầu ”

“Khách khí, khách khí, quy luật tự nhiên”

“Nhưng mà chính thê thì nhất định phải tìm. Chư hầu thiên hạ chỉ còn mình ngài là vẫn không có chính thê mà ngay cả Lưu Bị, tiểu tử đó cũng có một phu nhân”

“Tốt, tùy các người. Nhưng mà chỉ có một yêu cầu mỹ nữ, còn phải vào tầm mắt của ta thì mới được ”

“ . . được, được, chúng ta cam đoan điều này” Ta còn tưởng rằng có ý kiến cổ quái gì, cũng chỉ như vậy, chẳng lẽ chúng ta dám tìm người quái dị cho người sao? Cho dù người không nói cái gì, chúng ta cũng muốn không muốn bị người khác cười chết.

“Đúng rồi, Dương Nhị cũng độc thân, người cũng tìm cho hắn một người”

“Cũng hay, Dương Nhị tướng quân vất vả nhất, ngược lại cũng có thể cân nhắc một chút cho hắn. Với tính cách ổn trọng của hắn, không biết hắn thích kiểu người như thế nào? Ừ, đoan trang, điềm đạm nho nhã một chút hắn là sẽ không sai ”

“Vẫn cần phải đằm dáng một chút ”

“Chúa công, . . . chúa công không thể làm tổn hại Dương Tướng quân chẳng lẽ hắn lại đắc tội ngài sao?”

“Người cũng không nên bị tiểu tử kia lừa gạt, nhưng hắn là một khá kín tiếng, trong còn dễ nhìn hơn Bàng Bái. Ta nghe nói Bàng Bái thu vài phòng ở Bắc Cương, nếu hắn nghe nói, khẳng định phải gấp muốn chết”

56. Q.2 - Chương 56: Vô Tình Gặp
57. Q.2 - Chương 57: Nội Ứng
58. Q.2 - Chương 58: Không May
59. Q.2 - Chương 59
60. Q.2 - Chương 60: Lại Là Bất Cốc
61. Q.2 - Chương 61: Tập Kích
62. Q.2 - Chương 62: Mùa Thu Hoạch Hành Trình (1)
63. Q.2 - Chương 63: Nghiệp Thành Khó Khăn (1)
64. Q.2 - Chương 64: Nghiệp Thành Khó Khăn (2)
65. Q.2 - Chương 65: Nghiệp Thành Khó Khăn (3)
66. Q.2 - Chương 66: Nghiệp Thành Khó Khăn (4)
67. Q.2 - Chương 67: Nghiệp Thành Khó Khăn (5)
68. Q.2 - Chương 68: Hành Trình Thu Hoạch (2)
69. Q.2 - Chương 69: Hành Trình Thu Hoạch (3)
70. Q.2 - Chương 70: Hành Trình Thu Hoạch (4)
71. Q.2 - Chương 71: Hành Trình Thu Hoạch (5)
72. Q.2 - Chương 72: Hành Trình Thu Hoạch (6)
73. Q.2 - Chương 73: Hành Trình Thu Hoạch (7)
74. Q.2 - Chương 74: Lập Kế Hoạch
75. Q.2 - Chương 75: Hiến Kế
76. Q.2 - Chương 76: Hành Trình Thu Hoạch (8)
77. Q.2 - Chương 77: Hành Trình Thu Hoạch (9)
78. Q.2 - Chương 78: Hành Trình Thu Hoạch (10)
79. Q.2 - Chương 79: Tin Tức Hôn Nhân
80. Q.2 - Chương 80: Khách Mời
81. Q.2 - Chương 81: Vạch Trần
82. Q.2 - Chương 82: Tất Cả Chú Ý
83. Q.2 - Chương 83: Phá Quân Chi Uy

“Chúa công, theo ty chức thấy, Hứa Du Hứa Tử Viễn ăn nói khéo léo, có thể làm phó sứ cho Quách Công Tắc!” Phùng Kỷ đang ngồi, nghe Quách Đồ nói, hắn đã biết rõ Quách Đồ muốn tìm người phân gánh trách nhiệm, vì vậy, Phùng Kỷ lập tức tìm ra một Hứa Du không có mặt ở nơi này, như vậy sẽ không sợ Hứa Du hắn không muốn! Dù sao chờ tới khi Hứa Du hắn biết rõ, chúa công đã ban mệnh lệnh xuống, cũng không tin Hứa Du hắn dám vi phạm mệnh lệnh của chúa công!

“Được rồi! Hãy để Hứa Du cùng đi!” Viên Thiệu nói.

Ngay khi Viên Thiệu với Tào Tháo đang nhao nhao chuẩn bị tiến công Hứa Thành, Kinh Châu Tương Dương cũng cực kỳ náo nhiệt, vì sao? Tuy rằng Mãn Sủng vẫn còn chưa đến, thế nhưng một người khác lại sớm đã đến, ai vậy? Lưu Bị!

Lại nói Lưu sứ quân này của chúng ta từ khi chiến bại ở Từ Châu, ba huynh đệ bị đại quân Tào Tháo chém giết mà thất tán, thật vất vả mới có thể trốn ra ngoài thành Từ Châu. Trên đường đi Lưu sứ quân hoảng hốt chạy bừa, bỏ chạy theo một phương hướng! Thế nhưng khoan hãy nói, vị Lưu sứ quân này quả thật mạng lớn, hắn thật sự có thể chạy ra ngoài phạm vi tìm kiếm của đại quân Tào Tháo! Nhưng mà chờ khi hắn phục hồi tinh thần, hắn mới phát hiện ra bản thân mình đã chạy ra ngoài Từ Châu, sắp đến quận Sơn Dương, dĩ nhiên đi đến địa giới Duyện Châu!

Lần này vị Châu Mục đại nhân mới nhậm chức không bao lâu đã xuống đài, cũng không thể không lo lắng, chạy đến đại bản doanh kẻ thù, đây không phải tiến vào con đường chết sao?

Nhưng mà cuối cùng Lưu Bị cũng là một đời nhân kiệt, hắn cải trang, giả mạo lưu dân, lại trốn ra khỏi Duyện Châu, tuy rằng trong lúc hắn giả mạo lưu dân đã từng bị cưỡng ép chộp tới đồn điền, nhưng hắn vẫn còn trốn ra được! Sở dĩ có điều này cũng là hắn có vận khí tốt, đám người Tào Tháo cũng thật không ngờ hắn lại sẽ chạy một vòng quanh nhà mình. Tất cả trọng tâm tìm kiếm đều đặt ở phía nam!

Chạy khỏi Duyện Châu, Lưu Bị cẩn thận suy nghĩ, cuối cùng rốt cục hiểu rõ mình không thể thành đại sự, tối thiểu nhất bây giờ vẫn không thể! Huống chi huynh đệ còn bị thất lạc, hắn càng không có chỗ dựa! Làm sao bây giờ? Tìm đại thụ hóng mát! Vì vậy, hắn xuất phát đi về phía Kinh Châu. Trên đường đi, Lưu Bị chịu cảnh màn trời chiếu đất, chịu không biết bao nhiêu khổ cực, rốt cục, khi đến phụ cận cổ thành, hắn ngã bệnh! Mắt thấy hắn sắp chết trắng cổ! Quý nhân tới! Người nào? Không phải Trương Phi! Là Hoa Đà!

Hoa đại thần y sắc mấy thang thuốc, kéo Lưu Bị từ trên đường tới hoàng tuyền quay về trần gian! Sau khi Lưu Bị tỉnh lại, nhỏ một ít nước mắt, nước mũi đối với Hoa Đà, quả thực không biết nên báo đáp như thế nào cho phải! Nhưng mà Hoa thần y người ta không để việc này ở trong lòng! Hoa Đà để lại cho hắn mấy thang thuốc, thấy hắn đáng thương, còn cho hắn một ít tiền tài, rồi thanh thản bỏ đi! Vốn Hoa Đà vừa đi, Lưu Bị cũng có ý định tiếp tục tiến về hướng Kinh Châu, nhưng vào lúc này, số phận hắn lại tới, Trương Phi từ trong cổ thành đi ra ngoài đánh cướp! Chuyện tiếp theo rất dễ dàng, huynh đệ gặp nhau, quay về cổ thành thương nghị con đường đi sau này!

Trương Phi đứng chân ở cổ thành tương đối lâu, cũng biết đôi chút tin tức, biết rõ chuyện Quan Vũ đầu hàng Tào Tháo, cũng biết ước định của Quan Vũ cùng Tào Tháo, nhưng hắn cũng không thể tha thứ cho Quan Vũ, vẫn có thái độ hùng hùng hổ hổ đối với nhị ca của mình, mà Lưu Bị lại chỉ chửi mình vô dụng, mắng lão bà của mình, Cam phu nhân làm liên lụy Nhị đệ, khóc tới mức hôn thiên hắc địa! Cuối cùng, vẫn là Trương Phi khuyên nhủ hắn bình tĩnh!

Hai người thương nghị tới thương nghị lui, vẫn cảm thấy đi nương tựa Lưu Biểu chính là con đường tốt nhất hiện nay! Vì vậy, hai người tới Kinh Châu.

Nhưng mà cho dù đi tới Kinh Châu, Lưu Biểu cũng không phải là thứ tốt lành gì! Lưu Bị hắn là cái thứ gì? Hơn nữa, khi bình bại chạy trốn chết, trên người hắn cũng không mang theo đại ẩn Châu Mục Từ Châu, cũng không thể nào chứng minh hắn chính là Lưu Bị! Cuối cùng, hai huynh đệ cũng đành chịu, chỉ còn cách ở lại, may mà Trương Phi trở thành cường đạo vài ngày, trên người không thiếu tiền tài, còn có khả năng gánh đỡ một đoạn thời gian. Hai huynh đệ suy nghĩ biện pháp, chờ cơ hội tốt gặp Lưu Biểu.

Rốt cục, cơ hội tới, Quan Vũ đại phá Kỳ Linh, danh truyền thiên hạ! Mà ngay cả trong thành Tương Dương cũng truyền đi rất xôn xao, Lưu Bị nhạy cảm cảm thấy cơ hội tới! Hai huynh đệ lại một lần nữa đi bái kiến Lưu Biểu. Lần này, rốt cục Lưu Biểu chấp nhận gặp mặt hai người bọn họ!

Cảnh tượng tiếp kiến cực kỳ long trọng! Các nhân vật quan trọng ở Kinh Châu gần như đều có mặt! Thái Mạo, Trương Doãn, Khoái Việt, Khoái Lương, Văn Sính, còn có người gần nhất Kinh Châu đại xuất danh tiếng lão tướng —— Hoàng Trung!

Gặp mặt, Lưu Bị cũng không cần dùng tới bản lĩnh chính mình quen dùng nhất, cũng là thuận thực nhất: khóc, mà hấn chỉ biểu đạt thái độ kính ngưỡng của mình đối với Lưu Biểu, với nguyện ý vì Lưu Biểu mà ra sức.

Lưu Biểu rất thoả mãn đối với biểu hiện của Lưu Bị, hấn chứa chấp Lưu Bị với Trương Phi, nhưng cũng có không phân cho bọn hấn quyền lực, mà chỉ mới cho bọn hấn một hư danh, một người là Biệt giá Kinh Châu, một người là Kinh Châu Biệt Bộ Tư Mã, quan cũng không nhỏ, nhưng lại không quản lý người!

Vì vậy, Lưu Bị cùng Trương Phi được giữ lại! Thời gian trôi qua thanh nhàn, về sau Giản Ung với Tôn Càn nghe tin tức, cũng đi tới Kinh Châu! Bởi như vậy, ngoại trừ Quan Vũ, thành viên tổ chức của Lưu Bị lại tề tựu!

Nhưng mà đến lúc này, vận may của Lưu Bị vẫn chưa hết! Một ngày, Lưu Bị với Trương Phi nhàn rỗi vô sự, cưỡi ngựa đi ra ngoài thành săn bắn giải sầu, kết quả, đụng phải một người trông giống như một tên ăn mày bị một con lợn rừng dồn đến trên một thân cây, mà cái cây kia đã bị con lợn rừng bị đâm khiến cho nghiêng ngả, xem dáng vẻ chống đỡ không được bao lâu. Cái mạng nhỏ của người kia cũng khó giữ được. Kết quả, Trương Phi chạy tới một mâu chọc chết con lợn rừng, (con ngựa sớm bị lợn rừng làm cho sợ hãi, không dám đi qua) cứu thoát người đó, sau đó ba người hàn huyên, người này tự xưng tên là Thiện Phúc, ăn nói rất bất phàm. Cứ như vậy, Từ Thứ bởi vì ân cứu mạng, bị Lưu Bị thu nạp vào dưới trướng!

Từ Thứ nói với Lưu Bị tuy rằng trước mắt thiên hạ tương đối thanh bình, nhưng hiện tượng này chỉ là tĩnh lặng trước cơn bão. Trên thực tế thiên hạ trên bờ vực đại loạn; hơn nữa, hấn còn khích lệ Lưu Bị nghỉ ngơi dưỡng sức, bình thường kết giao nhiều với danh nhân Kinh Châu, trước kiếm danh tiếng. Đến khi thời cơ tới, hấn sẽ có cơ hội hiển sơn lộ thủy!

Lưu Bị làm theo lời của Từ Thứ, an tâm mà ở lại Kinh Châu!

Thời gian không phụ lòng người! Cơ hội của Lưu Bị tới, Hứa Thành tây tiến Ung Châu, công phạt Trường An!

Sau khi Lưu Bị nghe tin tức, hấn muốn lập tức đi gặp Lưu Biểu thỉnh chiến, nhưng hấn lại bị Từ Thứ ngăn cản! Từ Thứ nói cho hấn biết: vô sự mà ân cần, thì không phải gian xảo thì tức là đạo chích; Nếu như Lưu Bị hấn đi ngay bây giờ, lộ ra vẻ nhiệt tình quá mức, sẽ chỉ làm cho người ta cảm thấy hấn có mưu đồ làm loạn, ngược lại được không bù mất; chuyện lớn như này, Lưu Biểu nhất định sẽ nghĩ đến hấn, cũng nghe ý kiến của hấn. Dù sao Lưu Bị hấn cũng đã trải qua mấy trận đại chiến, từng có tiếp xúc cùng quân Hứa Thành!

Lưu Bị khiêm tốn nghe ý kiến của Từ Thứ, thờ ơ lạnh nhạt, chỉ còn chờ Lưu Biểu phái người đến mời hấn đi thương nghị.

Quả nhiên, Lưu Biểu đang thương nghị cùng chúng thuộc hạ, rốt cục nhớ tới bên người còn có một nhân vật số má là Lưu Bị hấn, Lưu Biểu liền phái con trai trưởng Lưu Kỳ đến mời. Rốt cục Lưu Bị lại chờ đến thời cơ phát huy, vì vậy hấn mang theo ba người Từ Thứ, Tôn Càn, Giản Ung đi gặp Lưu Biểu, về phần Trương Phi, hấn sớm đã bị Từ Thứ chuốc say gục xuống. Không còn cách nào khác, hấn quá nóng nảy, nếu mang theo Trương Phi đến, hấn lại quấy nhiễu làm hỏng việc thì sao?

Bốn người tới phủ Lưu Biểu, trước tiên hành lễ, sau đó lại ân cần thăm hỏi thăm các thủ hạ của Lưu Biểu, rồi mới bắt đầu chủ đề chính.

Người lên tiếng trước chính là Lưu Biểu, chủ Kinh Châu, hấn nói: “Huyền Đức, Hứa Thành tây tiến Trường An, người xem chúng ta nên ứng đối tình thế hiện nay như thế nào?”

Lưu Bị cũng không trả lời, mà hỏi ngược lại: “Châu Mục đại nhân (Lưu Bị lúc này cũng không được Hán Hiến đế thừa nhận, cũng không có tên trong gia phả hoàng thất, cho nên, hắn không thể xưng huynh đệ cùng Lưu Biểu), Kinh Châu có nhiều nhân kiệt, về biện pháp đối phó với tình thế trước mắt, ta nghĩ, bọn họ nhất định có kiến giải hơn so với ta!”

“Ai! Huyền Đức, lời người nói không sai, ta cùng các vị thủ hạ thương nghị, đang khó có kết quả!” Lưu Biểu nói: “Có người cho rằng cứ ngồi nhìn ngao cò tranh nhau, mưu đồ ngư ông đắc lợi, hơn nữa lại có người cho rằng, ta nên cố gắng hết sức tụ tập đại quân Kinh Châu, Bắc Phạt Hứa Thành. Bọn họ đều không nhường nhau trên hai vấn đề đó, đều nói không chịu phục tùng đối phương, cho nên ta mới nghĩ tới người! Huyền Đức người là người đã từng trải việc đời, đã từng đã tham gia đại chiến chống Hứa Thành, ý kiến nhất định đúng trọng tâm, người nhất định phải cho ta muốn một chủ ý”

Nghe xong lời này, Lưu Bị nói: “Châu Mục đại nhân, không biết ngư ông đắc lợi ở nơi nào?”

“Hứa Thành binh tiến Ung Châu, tất có một trận đại chiến cùng Lã Bố, thực lực hai bên đều cực kỳ cường đại. Mặc kệ bên nào giành thắng lợi, cuối cùng cũng nhất định lưỡng bại câu thương. Đến lúc đó, chúng ta xuất binh, tất nhiên một đường bằng phẳng, cái này chẳng phải là ngư ông đắc lợi sao?” Nghe xong câu hỏi của Lưu Bị, Lưu Biểu còn không lên tiếng, Thái Mạo nhảy ra ngoài nói trước.

“Ha ha, lời của Đô đốc đại nhân tại hạ không dám gạt bừa!” Lưu Bị cười ha hả hỏi.

“Hả? Không biết Lưu sứ quân có ý kiến gì không?” Thái Mạo hỏi ngược lại.

“Xin hỏi Đại đô đốc, Hứa Thành xuất binh, ngài cho rằng phương bắc Viên Thiệu với Tào Tháo sẽ ngồi yên không lý đến sao?”

“Hừ! đương nhiên sẽ không, nhưng mà chắc hẳn sứ quân đại nhân cũng cần phải biết, Hứa Thành xuất binh chỉ có mười vạn mà thôi, đại bộ phận binh lực của hắn vẫn đang ở lại hai châu Tì Tịnh. Với thực lực của hai người Viên Thiệu với Tào Tháo, hãy thử nghĩ xem cho dù thắng, cũng chỉ là dẽ thương địch thủ một nghìn, tự tổn tám trăm, chờ khi chúng ta đến, bọn hắn lại có tư cách gì đấu với chúng ta?” Thái Mạo có chút đắc ý.

“Ha ha ha. . .” Lưu Bị cười ha hả.

“Lưu sứ quân! Người cười cái gì?” Thái Mạo nghiêm nghị hỏi, Lưu Bị cười to khiến cho hắn cảm thấy không nén giận được, chẳng lẽ mình nói rất buồn cười sao?

“Không nói đến phương bắc Viên Thiệu, có hai châu U Ký, nhân khẩu đông đúc; ngay chỉ Tào Tháo, lúc này cũng có vùng đất ba châu Duyện Châu, Thanh Châu, Từ Châu. Nếu như Tào Tháo nghe nói Hứa Thành tây tiến, tất nhiên sẽ thừa cơ tiến công Huỳnh Dương. Trận chiến này, hẳn nhất định sẽ xuất toàn lực. Theo ta tính toán, binh mã mà hắn xuất chiến, nhất định sẽ không ít hơn hai ba mươi vạn! Cho dù tự tổn tám trăm, cũng ít nhất sẽ còn lại hơn mười vạn binh mã! Hơn nữa, hai châu Tì Tịnh, vùng đất dưới quản hạt của Hứa Thành, nhân khẩu nhiều, có thể nói đứng đầu thiên hạ. Nếu như hai người Viên Tào có thể công chiếm nơi đây, chưa vị có thể nghĩ một chút, bọn họ cũng tìm được một nguồn mộ lính nhiều như thế nào?”

“. . .” Thái Mạo không nói chuyện!

“Lưu sứ quân đang nói chuyện giật gân! Người nói như vậy không phải muốn cho Kinh Châu ta xuất chiến, nhưng người đã từng nghĩ tới Tôn Sách lúc này đang chiếm giữ toàn bộ Giang Nam, hơn nữa còn nắm trong tay cả Dương Châu, đối với Kinh Châu ta hình thành xu thế hai mặt giáp công. Nếu như đại quân Kinh Châu ta bắc thượng, Tôn Sách đánh tới thì chúng ta phải làm sao?” Trương Doãn thấy Thái Mạo bị bác bỏ (chứng minh là sai), vội vàng lên tiếng nói.

“Ha ha, chỉ sợ Trương đô đốc quá lo lắng!” Từ Thứ cũng đi ra hỗ trợ Lưu Bị, hắn nói: “Tôn Sách chiếm giữ toàn bộ Giang Nam, không sai hẳn chính là một uy hiếp rất lớn, cũng không biết Trương đô đốc có nghĩ tới hay không? Bờ Trường Giang rộng lớn như vậy, Tôn Sách hẳn phải dùng bao nhiêu người mới có thể phòng ngự? Giang Nam có bao nhiêu nhân khẩu? Hơn nữa, Tào Tháo vẫn canh cánh trong lòng đối với chuyện Tôn Sách tập kích chiếm lĩnh Dương Châu, Tào Nhân ở Nhữ Nam, Nhạc Tiến với Xa Trụ ở Từ Châu, đã phòng ngự Tôn Sách, cũng có thể bất kỳ lúc nào xuất kích. Nếu như Tôn Sách hẳn dám đến tấn công Kinh Châu ta, ở Dương Châu có thể để lại bao nhiêu binh mã? Đây chẳng phải là không công tặng địa bàn cho

Tào Tháo sao? Còn nếu như Dương Châu thất thủ, Tôn Sách chỉ có thể tác chiến từ trên sông, chẳng lẽ Trương đô đốc không có lòng tin đối với Kinh Châu Thủy Quân chính bản thân mình huấn luyện sao? Còn nữa, ngày xưa khi thảo phạt Đổng Trác, Kinh Châu ôn dịch khắp nơi, vì bá tánh dưới quân hạt của mình, Châu Mục đại nhân không thể không buông tha ý định xuất chiến. Kết quả, ngay cả những bọn đạo chích cũng cho rằng Châu Mục đại nhân sợ chiến. Lúc này, Bắc Phạt Hứa Thành chính là cơ hội cho châu Mục đại nhân lấy lại thanh danh, chẳng lẽ chư vị không nghĩ như vậy sao?”

“ . . .” Trương Doãn cũng bại hạ trận! Hắn nào còn dám nói cái gì nữa, Lưu Biểu cũng rất yêu thích giết người! Khi Lưu Biểu hắn vừa tới Kinh Châu, mấy chục gia tộc quyền thế Kinh Châu không nghe hiệu lệnh đều bị hắn giết sạch sẽ!

“Chúa công, nếu như hai vị đô đốc Thái Mạo cùng Trương Doãn đã không có ý kiến, không phải chúng ta có thể thương nghị biện pháp tiến binh sao?” Khoái Việt nói.

Lưu Biểu nhìn hai người Thái Mạo, hắn nhìn thấy hai người mang vẻ mặt ủ rũ, biết rõ hai người đã không thể nghĩ ra lý do ngăn cản xuất binh, bèn nói: “Nếu như thế, Dị Độ, người cho rằng phải xuất binh như thế nào?”

“Chúa công” Khoái Việt nói: “Ty chúc cho rằng, đại quân Kinh Châu ta tổng cộng hơn hai mươi vạn, nhưng xuất một nửa là được!”

“Mười vạn? Vậy không phải hơi nhiều sao?” Thái Mạo la lên, Kinh Châu chưa bao giờ một lần xuất nhiều binh mã như này!

“Mười vạn binh mã là hơi ít! Vừa rồi không phải Lưu sứ quân đã nói rồi sao? Tào Tháo có thể xuất binh ba mươi vạn người!” Khoái Việt trả lời.

“Ừ! Cũng là đạo lý này!” Lưu Biểu gật đầu nói: “Hãy động viên mười vạn binh mã! Nhưng mà dùng người nào làm tướng?”

“Chúa công, Thái đô đốc chính là Đại đô đốc binh mã Kinh Châu ta, dùng Thái đô đốc chính là đạo lý!” Trương Doãn nói.

Lưu Biểu nhìn nhìn Thái Mạo, lắc đầu. Bây giờ không phải là lúc hồ đồ, Thái Mạo có năng lực gì hắn còn không biết sao? Nếu thật để cho Thái Mạo làm chủ tướng, còn không bằng không ra chiến còn hơn! Nghĩ không ra người thích hợp, Lưu Biểu bắt đầu nhìn về phía Khoái Việt.

“Chúa công, Lưu sứ quân từng nhiều lần tham dự đại chiến, mà huynh đệ Trương Phi dũng mãnh, có thể làm Đại tướng, ty chúc cho rằng, có thể mời Lưu sứ quân làm chủ tướng bắc phạt!” Khoái Việt nói.

“Điều này sao có thể?” Lưu Bị vừa định chối từ, nhưng hắn còn chưa kịp lên tiếng, Thái Mạo Trương Doãn cùng lúc kêu lên, cả hai nói: “Quân Kinh Châu ta sao có thể để ột người ngoài chỉ huy?”

“Nói vậy, Huyền Đức chính là Biệt giá Kinh Châu, sao có thể coi là người ngoài?” Lưu Biểu quát lên, nhưng ánh mắt hắn vẫn nhìn Khoái Việt đầy vẻ nghi ngờ.

“Chúa công, Lưu sứ quân chính là người thích hợp nhất làm chủ tướng quân Kinh Châu ta, hơn nữa còn có Hoàng Trung Hoàng Hán Thăng làm tiên phong, đệ của ty chúc, Khoái Lương làm Tham quân, cùng với các chư tướng khác, lần này Kinh Châu quân ta nhất định có thể đại hiển dị sắc!” Khoái Việt khẽ đưa mắt ra hiệu cho Lưu Biểu.

“Đúng vậy, ha ha, Huyền Đức nghe lệnh!” Lưu Biểu đã hiểu rõ ý tứ của Khoái Việt, hiện nay Lưu Bị chính là người thích hợp nhất làm chủ tướng, và có Khoái Lương làm Tham quân trên danh nghĩa, thực tế lại là chức giám quân, cũng sẽ không sợ Lưu Bị giở trò, cho dù Lưu Bị có vấn đề, lúc này Kinh Châu đệ nhất mãnh tướng Hoàng Trung cũng không phải chỉ để trưng bày cho đẹp mắt, ai sợ ai?

“Có ty chúc!” Lưu Bị nghe Lưu Biểu gọi mình, lại chứng kiến ánh mắt của Từ Thúc, hắn biết rõ thời cơ đã tới, cũng không làm bộ dạng từ chối, lập tức tuân mệnh!

“Mệnh người làm chủ tướng đại quân Kinh Châu ta, Bắc Phạt Hứa Thành!”

“Tuân mệnh!”

Vì vậy, Kinh Châu nhanh chóng khai triển chuẩn bị chiến đấu, bởi vì Kinh Châu luôn luôn giàu có và đông đúc, lại một mực ở vào trạng thái chiến tranh cùng Giang Nam Tôn thị, cho nên, bọn họ chuẩn bị cũng không phí bao nhiêu thời gian, ngược lại còn nhanh hơn so với Viên Thiệu với Tào Tháo!

Mà vừa lúc này, lại có một tin tức quan trọng truyền đến, quân Hứa Thành luôn luôn bách chiến bách thắng thất bại! Sau một trận đại chiến cứng đối cứng cùng Đại tướng quân, Ôn Hầu Lã Bố, lại tiếp tục đánh nhau một trận cùng Thái úy Chu Tuyền, quân Hứa Thành chiến đấu thất bại, cho nên Hứa Thành không thể không mang theo đại quân bại lui, nhưng bởi vì đại bộ phận binh mã hấn mang theo đều là bộ binh, tốc độ quá chậm, cho nên quân Hứa Thành bị Lã Bố mang ba vạn kỵ binh đi trước ngăn cản đường quay về Đồng Quan, rơi vào đường cùng, Hứa Thành phải chỉ huy đại quân chạy vòng quanh tránh quân đội của Lã Bố với Chu Tuyền ở Ung Châu binh sĩ tử thương hơn nửa chạy tứ tán khắp nơi, mười vạn đại quân còn lại không đủ năm vạn!

“Điều đó không có khả năng” Sau khi nghe tin tức, bất kể là Tào Tháo, Lưu Bị, thậm chí còn có Viên Thiệu, đều làm ra cùng một phản ứng. Đối với những người đã từng chịu tổn thất nặng nề dưới tay Hứa Thành như bọn họ mà nói, Hứa Thành luôn luôn tính trước làm sau, không an bài sự tình tới mức không tìm ra lỗ thủng, hấn tuyệt đối sẽ không dễ dàng động thủ mới đúng. Lúc này đây, hấn dám chỉ mang theo mười vạn đại quân đi tấn công Ung Châu, không có khả năng dễ dàng thất bại. Hơn nữa, thậm chí ngay cả đường lui cũng đều bị cắt đứt, điều này sao có thể? Chẳng lẽ hấn đột nhiên choáng váng hay sao! Cho nên, ba người, cùng với thủ hạ của bọn hấn, đều có cảm giác trong chuyện này có âm mưu, cũng đều phái người mang tin tức đi về phía Trường An, nhắc nhở Lã Bố cẩn thận, cũng tăng cường chuẩn bị chiến đấu, hy vọng có thể sớm xuất binh, không còn có tâm tư riêng như trước, nhưng Lã Bố trước kia chỉ giao thủ trong chốc lát với thủ hạ của Hứa Thành ở thành Lạc Dương làm sao có thể lý giải nỗi khổ tâm của mấy vị này. Bây giờ hấn đang hăng hái, chỉ huy đại quân triển khai truy kích Hứa Thành, cũng đồng thời hạ lệnh cho đám người Lý Thôi Quách Tỷ với Hàn Toại, Mã Đằng, để cho bọn hấn nhanh chóng phái binh trợ trận, cùng nhau bao vây chặn đánh Hứa Thành!

92. Q.2 - Chương 92: Chiến Bại

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cuối cùng triều đình Trường An ra quyết định là do Lã Bố chỉ huy kỵ binh làm tiên phong, mà Chu Tuyền chỉ huy đại quân đối kháng Hứa Thành! Tuy rằng Lã Bố bất mãn, thế nhưng, sau khi được Công Dã Kiên khuyên giải, hấn lại tự biết ở trên phương diện quân sự, bản thân hấn không bằng Chu Tuyền, Lã Bố vẫn đành phải từ bỏ ý đồ đoạt quyền,

Cứ như vậy, triều đình ở Trường An rút ra mười lăm vạn đại quân, dùng Lã Bố chỉ huy thủ hạ năm vạn kỵ binh làm tiên phong, tiến về trước, đón đánh Hứa Thành.

Kỵ binh của Lã Bố tiến nhanh, đụng phải quân Hứa Thành, năm vạn kỵ binh, gặp mười vạn đại quân của Hứa Thành tại Vị Nam!

Vốn, quân Hứa Thành đã sớm cho quân trinh sát tìm hiểu tình hình, đã biết quân Lã Bố đến, nhưng Lã Bố tới quá nhanh! Cho nên, khi hai quân chính thức gặp nhau, quân Hứa Thành chỉ có mấy ngàn kỵ binh bày trận thế ở bên cạnh Hứa Thành, cùng với một ít các binh sĩ sắp xếp thuận trận ở phía trước đại quân, mà đại quân phía sau, vẫn vô cùng hỗn loạn!

Lã Bố thấy thế, lập tức hạ lệnh, xông! Chính hấn làm gương cho binh sĩ, mang theo ba nghìn Phi Hùng quân, xông thẳng về hướng Hứa Thành trong chiếc áo choàng màu đỏ như máu!

Vốn, thừa dịp địch loạn, tấn công quân địch là chuyện rất bình thường, cũng là chiến thuật rất chính xác! Hơn nữa, Lã Bố vẫn có một loại thái độ thù địch không rõ ràng đối với Hứa Thành, cho nên, hấn nhìn thấy cơ hội này, không lập tức nhào lên, hấn cũng không phải là Lã Bố!

Nhưng hấn lại xem thường Hứa Thành hoặc là nói Hứa Thành đoán được tâm lý của hấn, hăng hái đùa bỡn hấn một chút!

Quân Hứa Thành phía trước quả thật là thuần trận, nhưng ngay khi hàng binh sĩ thứ nhất đột nhiên ngời xồm xuống, lộ ra cường nỗ binh đang giương cùng, tên đã đặt trên dây cung!

“Bắn!” Theo mệnh lệnh của Hiệu úy lãnh binh vang lên, hơn một ngàn tên nỗ cực kỳ mạnh mẽ bắn về phía Lã Bố với các tướng sĩ Phi Hùng quân của hắn đang phóng tới!

“Hừ! Chút tài mọn!” Lã Bố chứng kiến tên nỗ bay tới, khinh miệt bĩu môi, hắn tiện tay đang đưa chiến kích nhìn đánh về phía tên nỗ đang bay tới, “Đình!” Một tiếng vang nhỏ!

“Không tốt!” Lã Bố cả kinh trong lòng! Mũi tên làm bằng gỗ, sao va chạm với chiến kích bằng thép lại có âm thanh va vào kim loại truyền đến? Điều này nói rõ —— mũi tên không làm bằng gỗ! Đó chính là bằng sắt hay sao?

Lập tức, bên cạnh hắn vang lên hàng loạt tiếng kêu thảm thiết! Lã Bố nghiêng đầu vừa nhìn, ba nghìn tướng sĩ Phi hùng quân mà hắn tỉ mỉ chọn lựa huấn luyện, đã có không ít người ngã xuống chiến mã, mắt thấy đã không sống nổi! (đã trúng mũi tên, cho dù không chết, sau lưng có mấy vạn thiết kỵ cũng đủ giết chúng!)

Vốn, trên người tướng sĩ Phi Hùng quân, thủ hạ Lã Bố đều mặc giáp sắt, tương đương với giáp sắt kỵ binh bán thành phẩm (ngựa của bọn hắn không có giáp sắt), bình thường bọn chúng cần bản cũng không sợ cung tên uy hiếp, cho dù mũi tên bình thường được cường cung bắn ra, cũng chỉ có thể gãi gãi ngứa cho bọn chúng, thế nhưng, bọn chúng không thể ngờ, Hứa Thành đã sớm biết sự hiện hữu của bọn chúng nên mới nghĩ ra một chiêu này để đối phó với chúng. Vì sao cung tên bình thường bắn không xuyên qua giáp sắt? Vì đã học vật lý ở trường cấp 3, Hứa Thành đương nhiên có thể biết được đáp án, đó là bởi vì “Động năng” chưa đủ! Mà đối thủ của giáp sắt chính là cung tên không đủ “Nặng”, cho nên, lúc này hắn cố ý để cho người ta chế tạo loại mũi tên này, dùng mũi tên sắt, đầu tên bằng sắt, hơn nữa cường lực mà cung nỗ phóng ra, cộng với tốc độ tấn công của chính các tướng sĩ Phi Hùng quân, những mũi tên này sau khi được bắn ra có thể đơn giản bắn thủng giáp sắt, tiếp theo, lấy đi tánh mạng những tướng sĩ Phi Hùng quân! Kỳ thật, vốn Hứa Thành có thể cho cung nỗ thủ trực tiếp bắn ngựa, thế nhưng, vì hắn muốn tạo ra lực uy hiếp, hơn nữa, Phi Hùng quân cực kỳ tinh nhuệ, có thể giết nhiều người chẳng phải là một công việc tốt sao?

Cứ như vậy, một loạt tên nỗ qua đi, ba nghìn Phi hùng quân, thoáng cái ít đi vài trăm! Điều này cũng chưa tính, nhóm tên nỗ thứ hai của quân Hứa Thành lại bay tới! Đồng thời, hơn hai vạn Trường cung thủ bắn ra mũi tên dài xếp hàng ở sau Cung nỗ thủ cũng bắt đầu bắn tên lên trời không. Lập tức, bầu trời thoáng tối đi một chút!

Nhưng lúc này Lã Bố đang chìm sâu trong phần nộ cực điểm, hắn không chú ý tới tình huống này hoặc có thể nói là vô thức mà bỏ qua! Cho nên, ngay khi hơn hai vạn mũi tên dài mang theo lực xuyên thấu cực lớn rơi xuống, ngoại trừ Lã Bố có thể dựa vào vũ kỹ cường đại của mình mà có thể bảo trụ tính mạng của mình, hắn cũng chỉ biết giương mắt nhìn kỵ binh của hắn liên tiếp ngã xuống ngựa, sau đó, chết đi! Mà sau khi bọn kỵ binh chết đi đã tạo thành không gian rộng lớn ở bên người Lã Bố, khiến cho Lã Bố nhất thời cảm thấy tim đập nhanh!

“Không tốt, mau bỏ đi!” Đối mặt hoàn cảnh xấu này, rốt cục Lã Bố nhận thức được ý đồ của bản thân mình tuyệt đối không thể nào thành công. Hắn lại nhớ lại tình hình giao tranh lần thứ nhất của mình cùng Hứa Thành, không thể ngờ, lại một lần nữa giao đấu, vẫn là mình bị bức lui! Hơn nữa, lần này, còn nhanh gọn hơn so với lần trước!

Nhưng rất hiển nhiên các tướng sĩ quân Hứa Thành đã được giáo dục cái gọi là đánh chó mù đường, sau khi Lã Bố mang binh rút lui, bọn họ lập tức tiến lên theo sát từng bước một, tuy rằng chậm hơn rất nhiều, nhưng cung tên của bọn họ rất nhanh, đủ sức lực! Hơn nữa, mấy vạn kỵ binh của Lã Bố hình thành trận thế tấn công dày đặc, cho dù kỵ binh có muốn chuyển hướng cũng không dễ dàng, cho nên, đến lúc Lã Bố với thủ hạ kỵ binh chạy khỏi phạm vi sát thương của Cung nỗ thủ quân Hứa Thành, Lã Bố quay đầu lại nhìn, trên mặt đất để lại tối thiểu nhất chừng trên vạn thi thể! Sơ bộ tiếp xúc, quân Lã Bố đã tử thương một phần năm kỵ binh, đây là chuyện chưa từng xảy ra! Nhất là đối với Lã Bố mà nói!

“Hứa Thành, cẩu tặc kia! Có gan đánh một trận cùng ta!” Đúng là không dễ có người chọc Lã Bố phần nộ, nhưng lúc này tuyệt đối không tính Hứa Thành!

Hứa Thành nghe xong Lã Bố gào thét, cũng không trả lời, mà là đối với bên người Dương Nhị với Lệ Phương nói: “Có dám đánh cuộc, ta không cần lên tiếng, cũng có thể làm Lã Bố tức giận đến bị giày vò!”

Dương Nhị với Lệ Phương liếc nhìn nhau, đồng thời lắc đầu — không đánh bạc! Ai còn không biết bản lĩnh của lão nhân ngài gia!

“Ai!” Hứa Thành chứng kiến phản ứng của hai người, bất đắc dĩ lắc đầu nhưng mà cái lắc đầu này của hắn không có cùng ý tứ như cái lắc đầu của hai người Dương Lệ lúc trước! Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng đến động tác của hắn, chỉ thấy hắn giơ một ngón tay cái về hướng Lã Bố, sau đó, chậm rãi cuộn lại, chỉ ngón tay cái hướng về phía mặt đất, lại còn nhẹ nhàng chọc hai cái!

Dương Nhị với Lệ Phương nhìn, đồng thời trong lòng đổ mồ hôi, thầm kêu: chúa công, người thật là ác độc! Nhưng mà hai người cũng một mực nhớ kỹ tư thế ngón tay này, mong đợi sau này sẽ dùng nó với người khác!

“Hứa Thành, người tên chết nhất này! Ta muốn nghiền xương người thành tro!” Chứng kiến Hứa Thành lặng lẽ nhưng có hành động vô cùng ác độc trực tiếp vũ nhục người, Lã Bố giống như Hứa Thành đã nói — phần hận muốn điên lên! Lã Bố chỉ thiếu điều giục ngựa xông lên, cũng may vài tên tướng lãnh thân tín ở bên cạnh hắn hợp lực giữ chặt hắn lại!

Nhưng người không qua cũng không có nghĩa là người ta không sẽ đi qua! Lã Bố với tướng lĩnh thủ hạ không dám xông đi lên tìm Hứa Thành, nhưng Hứa Thành dám tìm phiền phức từ bọn hắn! Trong khi Lã Bố đang thương nghị với chúng tướng biện pháp đối địch, Hứa Thành chỉ huy đại quân xông tới chém giết! Đối tượng tiếp xúc đầu tiên với quân kỵ binh của Lã Bố vẫn là những cung nỗ thủ bắn ra tên trước tiên!

Rơi vào đường cùng, chỉ biết chịu trận mà không thể đánh trả Lã Bố phân thủ hạ kỵ binh của mình thành vài cánh quân nhỏ, hắn có ý đồ tiến công quân Hứa Thành từ các phương hướng khác nhau, mà hắn thì tự mình dẫn một cánh quân kỵ binh ngăn chặn các Cung nỗ thủ quân Hứa Thành.

Nhưng Dao thuận binh quân Hứa Thành cũng không phải là đối tượng dễ bị ức hiếp, mười mấy người kết thành một thuẫn trận bảo vệ chính mình, lại tránh ra con đường, cung tiễn các kỵ binh của Lã Bố tiến vào giữa những thuẫn trận này, sau đó, các Trường thương binh một mực trốn ở trong mỗi tiểu trận này, dùng trường thương tay, không khách khí, bọn họ chuyên môn đâm các kỵ binh, tiếp theo các đao thuận thủ luôn hạ độc thủ chém đứt ngựa chân ngựa mã bụng, quân kỵ binh của Lã Bố chỉ sau một lần tấn công mà tổn thất mấy ngàn tướng sĩ cùng mấy ngàn con chiến mã, sau đó đại bộ phận vất vả thối lui ra khỏi đại trận quân địch, sau đó, quân kỵ binh lại bị vô số tiểu trận bao vây lại khiến cho đám kỵ binh không thể xông ra ngoài, bị quân Hứa Thành giết chết từng người một!

Mà các Cung nỗ thủ quân Hứa Thành, bên trái, mặt phải với đằng sau đều có bảo vệ, bọn hắn chỉ cần ra sức lực mà bắn tên là được, kỵ binh của Lã Bố căn bản không thể xông đến trước mặt bọn họ!

Chứng kiến loại tình huống này, Lã Bố dù cho cực kỳ phẫn nộ cũng không có cách nào, hắn cũng không phải đồ đần, hắn biết rõ không thể tiếp tục xông lên! Cho nên, hắn lại một lần nữa lui lại! Chỉ là lần này, từ khi kỵ binh xuất hiện trên chiến trường đến nay, theo như sử sách được ghi lại, đây là lần đầu tiên quân kỵ binh bị bộ binh truy đuổi!

Cứ như vậy, hai đại quân, một chạy, một truy, đương nhiên, đuổi không kịp chạy! Tuy rằng Hứa Thành cũng có mấy ngàn thân quân kỵ binh, nhưng dùng những người này đuổi theo Lã Bố, rất hiển nhiên là mua bán không tính toán hơn thiệt!

Không lâu, Lã Bố đang chạy trốn gặp Chu Tuyền, đang chỉ huy đại quân tiến đến! Mặc dù Lã Bố cũng không hòa thuận với Chu Tuyền, thế nhưng, hắn cũng biết, nếu như luận năng lực dùng binh, Chu Tuyền tuyệt đối ở phía trên hắn! Cho nên, Lã Bố liền thuật lại tình hình giao chiến cùng quân Hứa Thành với Chu Tuyền, yêu cầu hắn nghĩ biện pháp!

Chu Tuyền nghe xong Lã Bố miêu tả, tức giận quá hoảng sợ. Sút chút nữa Chu Tuyền đã muốn rút bội kiếm chọc Lã Bố một kiếm. Đã có bao giờ quân kỵ binh gặp quân bộ binh mà phải gánh chịu thiệt hại nặng nề như này chưa? Hãy xem binh mã của Lã Bố, còn sót lại chỉ sợ cũng chỉ hơn ba vạn một chút. Chỉ sau một trận đánh mà chết đi hơn một vạn, gần hai vạn kỵ binh, lại còn là kỵ binh Tây Lương tinh nhuệ, đây coi là cái gì? Đối phương chỉ có mười vạn người! Cho dù dùng năm vạn kỵ binh chống lại ba mươi vạn

người cũng không thể vừa đánh mà đã tổn thất nhiều người như vậy. Nhưng mà cuối cùng, Chu Tuyền vẫn đè nén tính tình của mình. Không còn cách nào khác, tuy rằng hắn là Thái úy, trên danh nghĩa là thống lĩnh tối cao của quân đội, thế nhưng, Lã Bố vẫn là Đại tướng quân, địa vị còn cao hơn cả Chu Tuyền hắn, sao có thể để cho hạ quan xử trí thượng quan? Hơn nữa, hiện tại các tướng lĩnh cầm quân hình như đều là người của Lã Bố, không thể động thủ! Điều khó xử lý nhất chính là công phu của Lã Bố! Chỉ sợ hắn vừa mới rút kiếm, mạng của hắn cũng lập tức bay mất!

Vì vậy, rơi vào đường cùng, Chu Tuyền chỉ có thể lại để cho Lã Bố tiếp tục làm tiên phong, mang theo đại quân tìm đến giao chiến với Hứa Thành!

Cứ như vậy, hai cái đại quân rốt cục lại gặp nhau! Quân Hứa Thành vẫn một mực sắp xếp thành trận thế, chậm rãi mà tiến lên, mà Chu Tuyền thì sao! Hắn có kỵ binh làm dẫn đường, đương nhiên đã biết tình huống bên quân Hứa Thành, cho nên, đến lúc hai quân gặp nhau, trận thế của đại quân bên hắn cũng gần như hoàn chỉnh!

Không cần nói nhảm, Chu Tuyền cho Lã Bố “Lăn” sang một bên, Chu Tuyền cũng cho phép hắn thừa dịp hai quân giao chiến, tự tìm kiếm cơ hội tốt mà giao chiến! Bản thân Chu Tuyền thì dùng cự thuẫn binh của Cao Thuận làm tiên phong, theo sát phía sau chính là giáp sắt binh, dùng hai đội binh sĩ dòn sát thủ để đối đầu với Cung nỗ thủ của Hứa Thành! Hắn chỉ chờ đội quân hai vạn người này có thể phá tan Cung nỗ thủ quân Hứa Thành, như vậy, mười vạn đại quân phía sau hắn có thể tiếp tục xông lên, quần chiến cùng đại quân Hứa Thành, mà kỵ binh của Lã Bố, một khi không bị những Cung nỗ thủ cường đại áp chế, hơn nữa bộ binh của Hứa Thành đã bị đại quân của Chu Tuyền hắn giữ chân, nhất định sẽ thừa cơ công kích điểm yếu kém của quân Hứa Thành, nói như vậy, có thể giành được đại thắng!

Ý tưởng của Chu Tuyền quả thật rất tốt, dùng theo đúng đạo binh pháp, nhưng không thể không nói những chiêu số này của Chu Tuyền—— Lữ Thực cũng biết! Như vậy, nói cách khác, đám người Hứa Thành đã sớm đề phòng một chiêu này!

Chứng kiến quân địch phái ra Cự thuẫn binh, hơn nữa, chứng kiến tướng lĩnh cầm quân rõ ràng là Cao Thuận, người còn được xưng là: “Mỗi lần công kích, không người phá giải”, Hứa Thành quyết định thật nhanh, lệnh kỳ vậy một cái, ba vạn cung nỗ thủ vẫn một mực ở trước lập tức bắt đầu lui về phía sau, mà Dao thuẫn binh đi theo ở phía sau bọn họ tức thì lập tức tiến về phía trước. Mười vạn người, một đám tiến về phía trước, một đám lui về sau, hai binh chủng xen kẽ lẫn nhau mà vẫn không gây ra hỗn loạn chút nào! Nhưng như vậy vẫn chưa hết, Cung nỗ thủ lui ra phía sau lập tức bắt đầu vận động sang hai bên, cũng tạo thành trận thế ở hai bên!

Nhìn thấy loại tình hình này, Chu Tuyền thầm than một tiếng, hắn không thể ngờ quân địch thay đổi trận nhanh như vậy, Cự thuẫn binh là một binh chủng rất hữu dụng dùng để phòng ngự Cung nỗ thủ với kỵ binh, nhưng điều này cũng không có nghĩa là Cự thuẫn binh cũng có ưu thế chống lại bộ binh như bọn họ, tầm chắn cực lớn cơ hồ như toàn bộ được chế tạo bằng gang, có thể cầm lấy hành động đã gần như hết mức, nếu không phải do chính Cao Thuận huấn luyện, một vạn Cự thuẫn binh này chỉ sợ đến bây giờ còn không thể ra trận! Mà khi thấy Dao thuẫn binh thủ hạ của Hứa Thành, trong tay mỗi người cầm một lá chắn hình tròn, nhẹ nhàng linh hoạt rất nhiều, nếu như giao chiến cùng Cự thuẫn binh, bọn họ nhất định có thể có không gian phát huy lớn hơn!

Nhưng cảm thán thì cảm thán, Chu Tuyền cũng không phải là không có biện pháp! Tuy rằng hắn rất tức giận Lã Bố không thừa dịp khi quân địch thay đổi trận, đánh đột kích. Nếu như Lã Bố làm như vậy, Dao thuẫn binh với Cung nỗ thủ quân Hứa Thành sẽ bị ngăn cản khi thay đổi trận, hai binh chủng nhét chung một chỗ, sẽ khó có thể phát huy ra chiến lực cần thiết của mình, hắn lại chỉ huy đại quân công kích, nói không chừng có thể tìm được chiến thắng! Nhưng cho dù Chu Tuyền tức giận cũng đã chậm, ai kêu hắn ra lệnh cho Lã Bố tự tìm kiếm thời cơ chiến đấu? Cho nên, Chu Tuyền cũng đành phải phát lệnh, lệnh cho Cự thuẫn binh đình chỉ tiến lên, mà lệnh cho giáp sắt binh đi theo ở phía sau bọn họ, đi xuyên qua từ trong khe hở của bọn họ, đi lên đón tiếp Dao thuẫn binh quân Hứa Thành!

Hứa Thành cũng nhìn thấy an bài của Chu Tuyền, hắn âm thầm cười cười, mặc dù Chu Tuyền là một viên Đại tướng hiếm có, nhưng dù sao hắn chưa từng giao chiến cùng quân Hứa Thành, không rõ Dao thuẫn binh lợi hại! Quả nhiên, nhìn thấy giáp sắt binh đi lên, Dao thuẫn binh quân Hứa Thành lập tức kết thành hơn mười trận thế hình tròn, chuyển động, tiến về hướng kẻ thù ở đối diện!

Rốt cục, giao chiến bắt đầu!

Không thể phủ nhận, giáp sắt binh ở thời đại này thật sự rất có chút ít chiến lực. Chỉ riêng một thân giáp sắt, khiến cho đao kiếm khó làm thương tổn, mà mỗi một thành viên Thiết giáp quân, cũng đều được Cao Thuận tỉ mỉ chọn lựa ra, đều có năng lực tác chiến sa trường rất tốt, có năng lực phòng thủ cao cộng với lực sát thương, xác thực bất phàm! Nhưng rất đáng tiếc bọn họ cũng có nhược điểm! Đó chính là giáp sắt quá nặng đi, mặc dù dùng đao kiếm khó có thể sát thương bọn họ, mà quân Hứa Thành cứ mười người hình thành một chỉnh thể, tạo thành lực va đập cực kỳ mạnh, nhưng có thể đơn giản đánh gục Thiết giáp binh (giáp sắt binh)! Mà một khi Thiết giáp binh ngã xuống đất, những tướng sĩ Thiết giáp binh mặc giáp sắt công kênh sẽ rất khó có thể ngồi dậy! Sau đó, điều đáng sợ hơn đã tới, hằng hà chà đạp, rất nhanh có thể tiễn bọn họ lên trời cao!

Chứng kiến những thứ này, Hứa Thành với hai Dương Nhị, Lệ Phương ở bên cạnh đều cảm thấy đôi chút vui mừng, nhất là Lệ Phương. Nói gì đi nữa những binh lính này gần như đều do hắn phụ trách huấn luyện mà thành!

Nhưng đám người Hứa Thành cũng không thể vui mừng quá lâu, biến cố đến rồi!

Ở trong quân giáp sắt đột nhiên xuất hiện mấy nhóm người, lực lượng cường đại giúp cho bọn chúng không ngừng đánh phá trận thế quân Hứa Thành, thiết giáp binh tiếng ngay sau lưng cũng bắt đầu phát động phản công! Cũng không lâu lắm, đã phát động phản kích ra gần như là toàn bộ tuyến!

“Cái này. . . ?” ba người Hứa Thành quay mặt nhìn nhau!

“Hãm - trận - doanh!” Lệ Phương hung dữ nói ra ba chữ kia. Cũng khó trách, lúc này đây, “Thanh thú quân” của hắn cũng không được mang theo trong đại quân, hắn không cam lòng! Nên biết rằng, “Thanh thú quân” vốn chính là dùng mô hình “Hãm Trận doanh” Cao Thuận để chế tạo ra, mà nhiệm vụ được định sẵn của đội quân này chính là đối kháng “Hãm Trận doanh” ! Nhưng mà về sau Hứa Thành cải biến chủ ý, hắn cùng Giả Hủ cộng đồng suy nghĩ cho ra một phương án tác chiến mới, “Thanh thú quân” đã bị phái đi giao chiến ở nơi khác! Điều này làm cho những người đã sớm bắt đầu đánh cuộc quyết chiến thắng bại của “Thanh thú quân” cùng “Hãm Trận doanh” cực kỳ thất vọng!

“Hãm Trận doanh? Không phải tất cả chúng đều cỡi trần sao? Sao lúc này chúng lại tiến vào Thiết giáp quân?” Dương Nhị la lên.

“Xem ra, Cao Thuận cũng không phải là người cứng nhắc....!” Hứa Thành than dài một tiếng ;“Nhưng mà điều này cũng làm thỏa mãn tâm nguyện của chúng ta!”

“Có lẽ Chu Tuyền đã bắt đầu hành động!” Lệ Phương gật đầu nói!

Đúng như Lệ Phương nói, Chu Tuyền thấy Thiếp giáp quân bắt đầu chiếm giữ ưu thế, lập tức mệnh lệnh toàn quân đẩy mạnh, mà lúc này Cung nỗ thủ quân Hứa Thành được triển khai sang hai bên đại quân, khó có thể trợ giúp tác chiến chính diện! Nhưng rất hiển nhiên Chu Tuyền cũng không có suy nghĩ bỏ qua đội ngũ cung nỗ binh cường đại này, Cự thuẫn binh cũng bắt đầu phân sang hai bên, đi tới tấn công những Cung nỗ thủ!

Hai quân rất nhanh đã quần chiến cùng một chỗ! Tuy rằng quân Hứa Thành chiếm ưu thế ở năng lực tác chiến chỉnh thể, nhưng “Hãm Trận doanh” Cao Thuận lúc nào cũng có thể xuất hiện tại nơi đại quân triều đình đang gặp nguy cấp, hơn nữa, Cao Thuận còn đích thân chỉ huy đội ngũ này xông lên chém giết thẳng tới chỗ Hứa Thành!

“Lão Cao thật không niệm tình xưa. Nói gì đi nữa mọi người cũng coi như quen biết một thời gian, cứ như vậy lão Cao muốn mạng chúng ta sao?” Dương Nhị nhìn thấy con đường mà “Hãm Trận doanh” đang tiến lên, nói.

“Hắn coi thường thân vệ kỵ binh của chúa công khó có thể phát huy sức chiến đấu ở trong loạn quân!” Lệ Phương nói.

“Như vậy cũng tốt, bại trận, cũng không phải không tốt” ngược lại Hứa Thành hoàn toàn không có biểu hiện lo lắng.

93. Q.2 - Chương 93: Phỏng Đoán

Vừa lúc đó, rốt cục Lã Bố cũng dẫn quân xông tới! Lúc này, Đao thuận binh quân Hứa Thành muốn đối phó với đại quân bộ binh Chu Tuyền, cung nỏ thủ rơi vào uy hiếp chính diện của Cự thuận binh, không còn có người có thể chiếu cố tới Lã Bố hãn và ba vạn kỵ binh! Có thể nói Lã Bố hãn nguyện ý đánh ai thì đánh người đó!

Lã Bố cũng rất khó xử! Đánh đội ngũ nào bây giờ? Thật sự rất khó lựa chọn! Nhưng mà Hứa Thành lại cho hãn một đáp án!

Chứng kiến Lã Bố đến, Hứa Thành, người đã tiến hành nghiên cứu Lã Bố cực kỳ thấu trieejy lại một lần nữa dùng tay ra hiệu cho Lã Bố từ phía xa!

Lập tức Lã Bố cũng nhớ tới vừa mới trải qua thất bại không lâu, sổ sách lớn nhất nên tính toán ở trên người Hứa Thành này, cho nên, hãn lập tức chỉ huy đại quân, thẳng tiến, đánh tới chỗ Hứa Thành đang đứng!

“Ha ha! Thật sự mãnh liệt! Lã Ôn Hầu quả nhiên là Lã Ôn Hầu!” Hứa Thành khẽ cười một tiếng, hạ lệnh: “Phát tín hiệu! Cờ tung bay!”

Cứ như vậy, “Bởi vì Đại tướng quân, Ôn Hầu Lã Bố dũng cảm dẫn đầu ba quân, tự mình dẫn đại quân công kích Hứa Thành, khiến cho Hứa Thành không thể không trốn tránh, cuối cùng, dẫn đến quân Hứa Thành tan rã lỏng quân, một trận đại chiến, cuối cùng chấm dứt với thắng lợi nghiêng về đại quân triều đình!”

“Mà sau một trận đại chiến này, tuy rằng quân Hứa Thành quân kỷ ngay ngắn, nhưng có không ít binh sĩ chạy trốn tứ tán, Hứa Thành cũng không khỏi không lui binh về phương hướng Đồng Quan, nhưng mà, bởi vì vô cùng tự tin, đại quân mà Hứa Thành mang theo đại bộ phận đều là bộ binh, cho nên, Lã Ôn Hầu có thể đoạt trước một bước, đi đến Hoa Âm, ngăn cản con đường trở về của Hứa Thành, mà bởi vì đại bộ phận Cung nỏ thủ tử thương, thủ hạ binh lính không có bao nhiêu sĩ khí, cho nên, đối mặt với kỵ binh của Lã Bố, quân Hứa Thành không thể tiến hành đánh trận như lần trước, rơi vào đường cùng, hãn chỉ còn cách kích động sĩ khí còn sót lại, khơi dậy ý chí trong quân, cuối cùng rốt cục phá tan đại quân Chu Tuyền đang ngăn chặn ở phía sau, bỏ chạy vào bên trong Ung Châu!”

“Mà sau khi trải qua liên tục ba trận đại chiến, Hứa Thành vốn mang theo mười vạn đại quân, đi theo ở bên cạnh hãn đã không còn đủ năm vạn. Hơn nữa, những binh lính này còn đang không ngừng chạy trốn!”

Hứa Thành thất bại, ngoại trừ các quan lại triều đình Ung Châu, còn có Đại tướng quân Lã Bố, mấy người Lý Thôi, Quách Tỷ với Lương Châu Hàn Toại, Mã Đằng không có kinh nghiệm giao tranh thực tế cùng Hứa Thành, cũng không có người tin tưởng! Trong chuyện này, kể cả Chu Tuyền cũng không tin, nhưng Chu Tuyền phán đoán từ chiến tích thực tế mà tổng kết, căn cứ tướng sĩ quét dọn chiến trường báo cáo, đại bộ phận thương vong lại là binh mã quân mình, hơn nữa cộng thêm gần hai vạn kỵ binh của Lã Bố tử thương, quân mình thương vong chừng năm vạn, mà thi thể các binh sĩ quân Hứa Thành không có bao nhiêu, vẫn không đến một vạn! Điều này nói rõ chuyện gì? Chu Tuyền cho rằng trong chuyện này có quỷ, thế nhưng, sao Hứa Thành lại cố ý đại bại? Nên biết rằng, binh bại như núi đổ! Nếu sau khi binh bại, muốn một lần nữa tụ tập các binh sĩ, khó khăn trong chuyện này cũng không phải đơn giản nói tụ tập là được, khả năng có thể nói là hầu như không! Trừ phi lại xây dựng một đội quân khác, nếu làm như vậy thì còn dễ dàng một chút!

Vì có những nghi ngờ này, Chu Tuyền bất an trong lòng, vì vậy, hãn đã đi tìm Lã Bố đang muốn chuẩn bị đuổi bắt Hứa Thành!

“Ôn Hầu, lần này Hứa Thành chịu tổn thất rất ít thương vong, không có khả năng bại lui mà lại thoải mái như vậy. Ta cảm giác, cảm thấy trong chuyện này hãn tất có lừa dối!”

“Hừ! Thái úy đại nhân quá lo rồi! Nên biết rằng, sau khi đại bại, tổ chức quân đội căn bản gần như không có! Ít nhất, hiện đang không có! Cho nên, trong mắt của ta, Hứa Thành thật sự bại lui!” Lã Bố nói với Chu Tuyền.

“Hứa Thành có thể tung hoành nhiều năm, tuyệt đối không thể dễ dàng thất bại!” Chu Tuyền cũng không phải là người miệng lưỡi sắc bén. Tuy rằng hắn có cảm giác có chuyện gì đó không đúng, nhưng ngoại trừ việc quân Hứa Thành thương vong quá ít, hắn lại không có lý do gì để có thể thuyết phục người khác, mà lý do thương vong quá ít này có thể đơn giản bị bác bỏ!

“Ha ha, Thái úy đại nhân, có phải ngài cảm thấy quân Hứa Thành bại mà quá kỳ hoặc không?” Đúng lúc này, Ngụy Tục đi ra.

“Ngụy Tướng quân có thuyết pháp gì sao?”

“Đương nhiên là có!” Ngụy Tục dương dương tự đắc nói: “Thái úy đại nhân có lẽ cũng không biết, binh sĩ gia nhập quân Hứa Thành, hạng mục huấn luyện đầu tiên của chúng là cái gì không?”

“Là cái gì?”

“Ha ha, chỉ sợ mọi người không nghĩ tới, chính là chạy trốn!” Ngụy Tục nói.

“Chạy trốn?” Không riêng gì Chu Tuyền, mà ngay cả Lã Bố, Thành Liêm những người chưa từng đi tới trại huấn luyện quân Hứa Thành cũng nhao nhao biểu lộ thái độ ngạc nhiên!

“Đúng vậy!” Ngụy Tục cũng cảm thấy đắc ý vì lời nói của mình có thể làm cho nhiều người kinh ngạc một phen.

“Hứa Thành hắn điên rồi sao? Ngụy Tướng quân, không phải người đang nói chơi đấy chứ?” Tống Hiến là người đầu tiên thể hiện sự nghi ngờ.

“Ta không có nói sai, các người không tin, có thể hỏi Cao Thuận! Nếu không phải Tào Tính với Hác Mạnh không có mặt, các người hỏi hai người bọn hắn cũng được!” Ngụy Tục nói.

“Xác thực như thế!” Cao Thuận thấy mọi người nhìn về phía mình, hắn cũng đành phải đứng ra xác nhận.

“Sao các người lại biết rõ những điều này?” Chu Tuyền ngạc nhiên nói.

“Bởi vì trước kia khi còn ở Lạc Dương, chúng ta, chính là ta, Cao Thuận, Tào Tính, Hác Mạnh, Trương Liêu năm người từng bị tên khốn Hứa Thành này mượn, giúp huấn luyện binh, cho nên, biết rõ những thứ này!” Ngụy Tục đáp.

“Ah! Ta cũng nghĩ ra rồi!” Lã Bố nói, hắn gần như đã quên chuyện này! Đúng là có một lần, đúng là khi Tào Tháo hành thích Đồng Trác, bị Hứa Thành khám phá, Hứa Thành có công cứu Đồng Trác, Hứa Thành thừa cơ đề nghị với Đồng Trác, muốn năm viên Đại tướng thủ hạ của Lã Bố đi hỗ trợ huấn luyện tân binh! Nghĩ tới đây, Lã Bố cũng nhớ tới chuyện bị Hứa Thành kiểm soát lấy mất Trương Liêu, giận dữ trong lòng! Lúc này đây, hắn chỉ hận không thể lập tức giết Hứa Thành!

“Chư vị tướng quân, nói chuyện gì cao hứng như vậy?” Mấy người đang nói thì lại có người đến. Mọi người quay nhìn, thì ra là Công Dã Kiên ở hậu phương phụ trách áp chế vận lương thảo!

Vì vậy, mọi người liền nói cho hắn chuyện mọi người vừa thảo luận!

“Ừ! Trước tiên huấn luyện binh sĩ chạy trốn, có thể khiến cho các binh sĩ cảm thấy chủ tướng chính là một người thương lính như con mình, tất nhiên có thể ở trong khoảng thời gian ngắn nhất giành được lòng trung thành mà kính yêu của các binh sĩ, hành động này của Hứa Thành coi như không tệ!” Công Dã Kiên giả vờ giả vịt nói. Sao hắn có thể không biết những điều này?

“Hừ, cái gì mà không sai? Trong mắt của ta, chỉ là tự chui đầu vào rọ. Lúc này không phải Hứa Thành hắn đã phải gánh chịu hậu quả của huấn luyện sao? Các binh sĩ tử thương không nhiều lắm, không ít người đang bỏ trốn! Ha ha ha!” Hầu Thành cười nói.

“Hầu tướng quân, cũng không thể nói như vậy. Chuyện này chỉ có thể nói là Hứa Thành dụng binh vẫn chưa đến nơi đến chốn, bằng không. . . Ai da! Không tốt!” Công Dã Kiên đột nhiên kêu to!

“Công Dã, làm sao vậy?” Lã Bố bị tiếng kêu to này của Công Dã Kiên làm cho giật mình hoảng sợ, nhất định đã xảy ra chuyện! Hắn nghĩ như vậy! Lúc này, hắn cực kỳ tin tưởng vào Công Dã Kiên!

“Ôn Hầu, còn có Thái úy đại nhân, có phải các người muốn chinh quân truy kích Hứa Thành không?” Công Dã Kiên hỏi.

“Đúng vậy!” Lã Bố đáp!

“Hồng rồi! Hồng rồi!” Công Dã Kiên nghe xong, lập tức kêu lên!

“Công Dã, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?” Lã Bố cũng kêu lên, đừng vô duyên vô cớ dọa người được không!

“Hứa Thành có mười vạn đại quân, thương vong không lớn, vì sao lại đại bại? Vì sao hần biết rõ bên ta kỵ binh đông đúc, cũng không mang theo kỵ binh đến tác chiến? Theo như ty chức được biết, Hứa Thành dụng binh luôn luôn cẩn thận, hần tuyệt đối sẽ không tự đại như vậy!” Công Dã Kiên nói mà khiến cho tất cả mọi người cảm thấy sau lưng như có một cơn gió lạnh thổi tới, hần đang lúc mọi người trong suy nghĩ, nhất là trong lòng các tướng thủ hạ của Lã Bố, người nhiều mưu trí rất có địa vị, bởi vì tín nhiệm Công Dã Kiên hần, khiến cho Lã Bố với chúng tướng thủ hạ cũng lo lắng vì lời nói của hần.

“ Binh lính dưới trướng Hứa Thành, theo như tin tức thám báo báo về đã không còn đủ năm vạn, vẫn còn đang không ngừng chạy tứ tán! Hừ! Theo ta thấy, hần chính là muốn chia binh!”

“Chia tách ra? Có ý tứ gì?” Ngụy Tục hỏi.

“Chư vị, hãy thử nghĩ một chút, Trường An còn thừa lại bao nhiêu binh mã, hơn nữa còn có Đại tướng trấn thủ không?” Công Dã Kiên hỏi.

“Không tốt!” Lần này, Lã Bố với Chu Tuyền cũng kêu lên!

“Đúng vậy, minh tu sạn đạo (*giả bộ đã sửa xong con đường đang bị hư), ám độ trần thương (*)! ” Công Dã Kiên quả quyết nói: “Ôn Hầu với Thái úy đại nhân đuổi bắt Hứa Thành, kỳ thật, theo suy nghĩ của đối phương, ngược lại Hứa Thành muốn dùng chính bản thân mình làm mồi nhử, dẫn dụ hai vị, khiến cho hai vị đại nhân rời xa Trường An, mà đại quân giả vờ chạy tứ tán kia của hần, chỉ sợ dưới sự chỉ huy của Đại tướng thủ hạ của Hứa Thành, thừa cơ công kích Trường An!”

“Nhưng. . . Trường An chính là một tòa thành kiên cố! Sẽ không dễ dàng bị công phá!” trong lời nói của Tống Hiến rõ ràng rất thiếu tự tin.

“Chư vị cũng đừng quên, lần này những người đi theo Hứa Thành đến chính là ai?” Công Dã Kiên nói.

“Lê Phương, Dương Nhị!” Ngụy Tục hung hăng nói. Lúc trước hai người còn là những tiểu nhân vật còn phải lãnh giáo mình, lúc này, cũng đã nổi tiếng Đại tướng thiên hạ, quả thật khiến cho người ta không chịu nổi!

“Hoàn toàn không sai, hai người này chính là cao thủ dụng binh!” Công Dã Kiên nói: “Ôn Hầu, Thái úy đại nhân, còn nhớ ngày đó trên triều đình quyết định xuất binh, chúng ta đã suy đoán thế nào không?”

“Hứa Thành dám lấy mười vạn quân đội đánh tới Ung Châu, chỉ vì trong thành Trường An khả năng có nội gian!” Lã Bố nói từng chữ từng câu.

“Không sai! Hiện tại, ta càng xác định suy đoán này!” Công Dã Kiên nói.

“Ta lập tức suất quân quay về Trường An!” Chu Tuyền quyết định thật nhanh nói. Dù sao, Trường An mới là trọng yếu nhất!

“Có muốn chúng ta cũng trở về không? Vậy cần phải đối phó Hứa Thành như thế nào?” Hầu Thành hỏi.

“Ôn Hầu, người hãy chỉ huy kỵ binh tiếp tục truy kích Hứa Thành, mặt khác, hãy phái người thông báo cho đám người Lý Thôi, Quách Tỷ, còn có Hàn Toại, Mã Đằng, để cho bọn họ cũng nhanh chóng phái kỵ binh đến. Lúc này đại quân Hứa Thành đã mất nhiều cung nỏ thủ, chúng khó có thể đối kháng được với đại bộ phận kỵ binh, nhưng bên cạnh hần vẫn còn có mấy ngàn kỵ binh thân vệ, cho nên, chúng ta cũng phải dùng kỵ binh để truy hần!” Chu Tuyền nói.

“Đúng vậy, Hứa Thành kém cỏi, đáng lẽ hần không nên dùng chính mình hãm vào hiểm địa, chỉ cần hần xảy ra điều gì sai lầm, cho dù người của hần có thể công phá Trường An, cuối cùng, thất bại nhưng sẽ là của bên hần!” Công Dã Kiên nói.

“Tốt, hãy do Thái úy đại nhân tự mình dẫn bộ binh quay về viện binh Trường An, mà ta, tức thì phụ trách truy kích Hứa Thành! Hừ, ta nhất định phải làm cho hắn biết rõ sự lợi hại của ta!” Lã Bố kêu gào nói.

“Ha ha, kỳ thật, Hứa Thành còn phạm vào một sai lầm. Lúc này chung quanh hắn đều đối địch, đám người Viên Thiệu Tào Tháo nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội này. Cho dù hắn cuối cùng có thể chạy khỏi Ung Châu, chỉ sợ lúc đó đã là chuyện không biết bao nhiêu lâu mới xảy ra, mà Lạc Dương lại như rắn mất đầu, cho dù hắn để lại không ít binh lực, cũng khó có thể chống lại mấy đại quân toàn lực tiến công cùng một lúc, bởi như vậy, cuối cùng thất bại, chỉ có thể là hắn!” Công Dã Kiên còn nói thêm.

“Công Dã nói không sai, ha ha ha!” Lã Bố cười to.

Vì vậy, ở Ung Châu lại bắt đầu diễn ra một trận truy kích chiến, Lã Bố suất lĩnh ba vạn kỵ binh còn sót lại, mà Hứa Thành thì mang theo mấy ngàn kỵ binh cộng thêm mấy vạn bộ binh. Lúc mới bắt đầu, Hứa Thành còn chống lại Lã Bố mấy trận, ngẫu nhiên còn giành được chút ưu thế. Thế nhưng, kết quả sau cùng vẫn nằm trong dự liệu của Lã Bố. Bên chạy trốn vẫn là Hứa Thành. Hơn nữa, binh sĩ của Hứa Thành cũng có không ít người thừa dịp loạn chạy tứ tán! Điều này càng khiến cho Lã Bố tin tưởng mười phần vào suy tính của Công Dã Kiên, cho rằng Hứa Thành muốn dùng bản thân để dẫn dụ sau đó hắn lại một lần nữa thu nạp những loạn binh này, thừa dịp Trường An trống rỗng, hơn nữa còn có nội ứng, một lần hành động tập kích phá Trường An! Cho nên, Lã Bố hắn càng tăng cường truy kích Hứa Thành. Nhưng mà nhiều ngày qua đi, bên cạnh Hứa Thành chỉ còn lại có mấy ngàn kỵ binh, sự tình lập tức trở nên không tốt như trước! Bởi vì Hứa Thành không cần bận tâm tới bộ binh nữa, hắn hoàn toàn có thể tự do chạy trốn! Điều là kỵ binh, ai chạy nhanh hơn ai nào?

Mà lúc này đây, đám người Lý Thôi, Quách Tỷ còn chưa dẫn viện binh tới, điều này làm cho Lã Bố vô cùng căm tức, cho nên, hắn sai người thảo mấy lá thư dùng ngôn từ mạnh mẽ, gửi cho bọn người kia, sau đó hắn còn ném thư của Viên Thiệu, Tào Tháo gửi tới cho hắn vào một bên, hắn tự nhận là đã biết mưu kế của Hứa Thành, nào còn có thể để những lời khuyên bảo đó ở trong lòng? Về phần thư của Lưu Bị, hắn càng không thèm nhìn, trực tiếp ném vào trong chậu than đốt đi!

Lã Bố suất quân truy kích Hứa Thành, Chu Tuyền cũng trở về viện binh Trường An, để ngừa quân Hứa Thành tập kích bất ngờ! Mà Hoa Âm, Lã Bố cũng dựa theo đề nghị của Công Dã Kiên để lại Tổng Hiến suất quân hai vạn canh giữ, để ngừa viện quân của Hứa Thành!

Ngay khi sau vài ngày Lã Bố truy đuổi Hứa Thành đến mức chỉ còn lại kỵ binh, trong thành Hoa Âm, Tổng Hiến cũng đã nhận được tin tức này! Kết quả, hắn rất phiền muộn! Không sai, chính là cảm giác này!

“Đáng giận! Hứa Thành thằng này, ngày bình thường được người ta thối lợi hại như vậy, không ngờ hắn lại vô dụng như vậy!” Trong đêm, ở đại sảnh, Tổng Hiến nói với phó tướng, một người tên là Vương Kỳ.

“Cũng không phải như vậy. Đối đầu với Ôn Hầu, còn có mấy tướng quân các vị, có mấy người có thể chống đỡ đây!” Vương Kỳ nín nọt nói, hai con mắt già híp lại chỉ còn lại có một đường nhỏ.

“Nói nhảm cái gì vậy? Người cho ta mù hay sao? Ôn Hầu? Hừ!” Tổng Hiến cười nhạt nói: “Nếu không phải nhờ có Hãm Trận doanh với giáp sắt binh của Cao Thuận, hơn nữa đại quân của Chu Tuyền, hừ! Năm vạn kỵ binh chỉ sợ ngay cả cộng lòng của người ta cũng không thể làm tổn thương đến mấy cái!”

“Cái này, ha ha, tướng quân nói rất đúng! Nói rất đúng!” Vương Kỳ không thể ngờ Tổng Hiến cũng dám nói xấu Lã Bố, hắn chỉ cảm thấy run lên, nhưng hắn vẫn phụ họa theo Tổng Hiến. Nói gì đi nữa vẫn là hiện quan không bằng hiện quân!

“Lúc này, biết rõ Hứa Thành sẽ không toàn lực đánh với hắn, đương nhiên hắn có thể muốn đánh thế nào thì đánh thế ấy! Kết quả, người ta chỉ thấy hắn đánh ấy vạn đại quân của Hứa Thành tan tác không còn, nào sẽ dự đoán được Hứa Thành chủ động chia tách ra? Như thế rất tốt, mấy người Ngụy Tục, Hầu Thành, đương nhiên là lập chiến công lớn, ta lại chỉ có thể ở thành nhỏ Hoa Âm này, hừ!” Rốt cục Tổng Hiến nói ra nguyên nhân phần hạn của mình.

“Cái này. . . Tướng quân, ngài còn sợ không có cơ hội lập công sao? Đến lúc thu thập Hứa Thành, đại quân đông tiến, tấn công hai châu Tư Tịnh, vậy công lao sẽ ít sao? Ngài nhất định sẽ mạnh hơn so với hai người Hầu Thành, Ngụy Tục!” Vương Kỳ nói.

“Người biết cái gì!” Tống Hiến hoàn toàn không niệm tình Vương Kỳ đang an ủi hắn, hắn lớn tiếng mắng: “Người tướng hai châu Tư Tịnh dễ đánh như vậy sao? Không nói tới Đồng Quan ở đằng kia đã được Giả Hủ với Hồng Phong sửa chữa, lúc này còn khó tấn công hơn cả Hồ Lao quan, ngay cả thành Hoảng Nông, thành Lạc Dương, không nơi nào không phải là thành kiên cố? Hơn nữa, Bàng Bái, Từ Vinh dưới trướng Hứa Thành còn Tịnh Châu. Ở chỗ Bàng Bái còn có hơn mười vạn kỵ binh, Từ Vinh ngày xưa cũng là tướng quân có năng lực hạng nhất trong số thủ hạ của Đồng Trác, còn có Bát kỳ gì đó! Lão Tử ta trước kia cũng là người Tịnh Châu, những người Hồ này rất khó đối phó, người cho ta không biết sao? Hứa Thành có thể thu phục bọn chúng, sao người biết bọn chúng sẽ không tham gia với quân Hứa Thành đối phó chúng ta?”

“Cái này. . . Tiểu tướng không thể ngờ trong chuyện này lại có nhiều việc cần phải cân nhắc, tướng quân đúng là đại tài!” Vương Kỳ thật sự bị lời nói của Tống Hiến làm cho hoảng sợ, hắn cũng không biết mình đang nói cái gì nữa, chẳng qua hắn cảm thấy về sau quyết không thể gương cho binh sĩ nữa!

“Hừ! Đó là đương nhiên, không có chút bản lĩnh, có thể đảm nhận chức Thượng tướng quân sao?” Tống Hiến lại không cảm thấy điều gì!

“Loảng xoảng!” Cánh cửa phòng vốn đã bị Tống Hiến đóng kỹ bị người mở ra, một tên lính quèn vọt vào, đi theo sau hắn là mấy tên thân binh đang cực kỳ kinh hoàng!

“Khốn khiếp, ai kêu người vào!” Tống Hiến giận dữ, những lời nói bực tức vừa rồi cũng chỉ có thể nói với phó tướng mà thôi, nếu như để cho tiểu binh truyền đi thì sẽ như thế nào? Lã Bố không róc xương lóc thịt hắn mới là lạ! Cho nên, hắn có tâm tư giết người diệt khẩu!

“Dem. . . Tướng quân, địch. . . Địch. . . Địch tập kích!” Sau khi vất vả nói xong, tên tiểu binh nghiêng đầu sang bên, đã chết! Lúc này, Tống Hiến mới phát hiện ra trên người tên lính quèn này cắm vài mũi tên! Mà từ xa xa, cũng truyền đến từng hồi tiếng kêu!

“Địch tập kích! ? Các người không nghe thấy sao?” Tống Hiến la lên, lửa giận lập tức chuyển dời đến trên người mấy tên thân binh, vậy mà chúng không đến báo cáo!

“Tướng quân, là ngài. . . Ngài nói, không để bắt luận kẻ nào tiến vào!” Một thân binh ngập ngừng nói.

“Người ***!” Tống Hiến rút kiếm chọc cho tên thân binh này một cái, còn nói không để bắt luận kẻ nào tiến vào, chẳng phải tên tiểu binh tới báo tin này đã vào được sao?

Nhưng mà thời gian cũng không cho phép hắn đi truy cứu chuyện này. Nghe thấy tiếng kêu, rất hiển nhiên quân địch đã vào trong thành! Tình thế khẩn cấp, Tống Hiến hắn cũng chỉ có thể lập tức sai người đi tới chiêu tập đội ngũ, tập hợp hướng khác ở trong thành Hoa Âm, trước khi tiếp xúc cùng kẻ thù, tranh thủ thời gian chinh quân! Nhưng mà thành Hoa Âm nhỏ, quân địch tiến nhanh, sức ép nặng nề, cuối cùng, Tống Hiến không thể không từ bỏ ý nghĩ chinh quân!

Mà nhìn thấy quân Tống Hiến lui về phía sau, quân tấn công thành thừa cơ truy kích, cho đến tận khi đuổi quân đội của Tống Hiến ra khỏi thành, mới đình chỉ truy kích, thế nhưng đối phương cũng chinh quân bày trận. Từ tình hình này rõ ràng đối phương muốn đánh một trận chiến đường hoàng cùng quân Tống Hiến!

Chinh quân hoàn tất, hai quân tiếp cận!

“Người đến là người phương nào?” Tống Hiến đã sớm thấy được đối phương mặc trang phục quân Hứa Thành, nhưng mà hắn muốn hỏi tướng lĩnh binh của đối phương là người phương nào!

“Hà Đông Từ Hoảng!” Theo tiếng nói, một đại hán cưỡi con ngựa cao to, tay cầm búa chiến, người mặc liên hoàn chiến giáp từ trong quân Hứa Thành đi ra.

“Từ Hoảng?” Tống Hiến nghĩ nửa ngày, hắn cũng không nhớ ra có người nào tên là Từ Hoảng! Nhưng nếu trong bốn người Cao Thuận, Ngụy Tục, Tào Tính với Hác Mạnh, có một người ở đây, chỉ sợ lập tức sẽ yêu cầu Tống Hiến lui binh! Mấy người này từng có khoảng thời gian không ngắn tiếp xúc cùng Từ Hoảng, đương nhiên biết rõ Từ Hoảng luôn luôn mang theo quân đội kiểu gì! Đó là một đại quân, toàn bộ do cung nỏ thủ tạo thành, đều có thể đánh viên, cận chiến! Mà thôi, đội quân do Tống Hiến chỉ huy này, nếu giao chiến cùng quân đội Từ Hoảng, chỉ sợ cũng chỉ có thể đành bó tay lần lượt bị giết!

“Hừ!” Từ Hoảng nhìn thấy phản ứng của đối phương, giận dữ trong lòng. Coi như mình xuất chiến ít, nhưng nói gì đi nữa bản thân mình cũng là một trong ngũ đại tướng trong quân Hứa Thành! (ngũ đại tướng quân Hứa Thành: Dương Nhị, Lê Phương, Vương Việt, Từ Hoảng, Trương Liêu) thế mà đối phương hình như hoàn toàn không biết mình, thật sự không thể nhẫn nhục!

“Khai chiến!” Búa chiến vung lên, mấy vạn tên nổ lập tức bắn thẳng về hướng Tống Hiến với binh lính của hắn!

“Không tốt!” Mặc dù là trong đêm, nhưng nhiều người như vậy, vẫn có không ít bỏ đuốc, cho nên, Tống Hiến vẫn tinh tường nhìn thấy không ít tên nổ bay về hướng của hắn, không kịp trốn tránh. Hơn nữa, vì biểu hiện uy phong của kẻ làm tướng, hắn vẫn ngồi trên lưng ngựa, hắn có thể trốn đi đâu? Cho nên, trong lòng quỳnh lên, Tống Hiến liền giang tay ôm cả người Vương Kỳ đang cưỡi ngựa ở bên cạnh, đẩy lên phía trước, che chắn trước người hắn!

“Phốc!” “Phốc!” Liên tiếp vài thanh âm vang lên. Đến lúc Tống Hiến nhìn lại, trên người Vương Kỳ đã cắm tám mũi tên, nhưng điều đáng ăn mừng chính là, hắn không trúng tên!

“Hừ! Người chính là đại tướng thủ hạ của Lã Bố? Xem ra, người so với những người khác dưới trướng Lã Bố kém hơn không chỉ nửa phần mà là hẳn một phần!” Từ Hoảng hạ lệnh ngừng bắn tên, nhưng lúc này, mũi tên đuôi lông vũ dày đặc đã sát thương hơn phân nửa quân Tống Hiến!

“Người. . . Người dám đánh một trận cùng ta không?” Tống Hiến thực hiện hành động giãy dụa cuối cùng. Không sai lúc này Tống Hiến đã đến bước cuối cùng rồi! Hai vạn người của Tống Hiến khi bị Từ Hoảng dẫn quân tập kích thành cũng đã tử thương không ít, sau đó lại trải qua lễ tẩy rửa của cơn mưa mũi tên đuôi lông vũ, bây giờ những người vẫn còn có thể đứng, cũng không quá mấy ngàn người mà thôi! Đương nhiên Tống Hiến cũng đã nhìn thấy được những điều này, hắn cũng được chứng kiến cung nỗ thủ quân Hứa Thành lợi hại ra sao, nhưng mới rồi rõ ràng đứng ở phía trước trong quân đối phương rõ ràng là một đám Trường đao thủ! Cũng đành chịu thôi, hắn biết rõ nếu như hắn dẫn quân chạy trốn, cung nỗ của đối phương nhất định sẽ tổ chức tiệc tiễn biệt mình, mà nếu như đầu hàng, Tống Hiến hắn còn không có ý nghĩ này, cho nên, Tống Hiến muốn dùng tự mình dùng võ nghệ để chấn áp đối phương.

“Đến đây đi!” Từ Hoảng vui mừng, hắn ngựa tay lâu lắm rồi!

“Giết!” Một tiếng hét lớn , trường thương vung lên, Tống Hiến nhìn Từ Hoảng vọt tới.

“Ai! Thì ra cũng chỉ thường thôi!” Từ Hoảng tiện tay ngăn cản một chiêu này của Tống Hiến, hứng thú của Từ Hoảng lập tức giảm mạnh. Vốn hắn cho rằng thủ hạ Lã Bố cũng có chút đáng xem, không ngờ chỉ là dạng đầu thương bọc nền, trông thì ngon mà không dùng được!

“YAA.A.A..!” Tống Hiến lại không nghĩ nhiều như vậy, một thương sau nhanh hơn một thương trước, chỉ muốn chọc một lỗ trên người Từ Hoảng!

“Nhận lấy cái chết!” Không kiên nhẫn được nữa, Từ Hoảng hét lớn một tiếng , búa chiến bổ nghiêng xuống!

“Đ...A...N...G...G!” Tống Hiến vác thương kiên cường chống đỡ!

“A.... . . !” Tiếng kêu thảm thiết lập tức truyền khắp chiến trường! Búa của Từ Hoảng giống như đại đao của Bàn Đúc, xuất từ hai bàn tay Phùng Đông lão nhân trong quân Hứa Thành, vô cùng sắc bén, cán thương của Tống Hiến bị một búa chém đứt, sau đó, chiến búa vẫn không ngừng lại, bổ xuống đầu Tống Hiến rồi tiếp tục trượt xuống một bên vai!

Tin tức Hoa Âm bị tập kích, Tống Hiến chết trận không lâu sau truyền đến Trường An! Chu Tuyền kinh hãi, phòng ngự thành Trường An lại tăng cường mấy tầng! Đương nhiên hắn sẽ không thiên cận như Tống Hiến, không biết Từ Hoảng là ai. Chỉ có điều, điều làm hắn nghi hoặc chính là không phải Từ Hoảng ở Uyển thành sao? Nếu như hắn cũng đi đến Ung Châu, vậy bên trong Uyển thành hiện tại là người nào?

94. Q.2 - Chương 94: Uyển Thành Thay Đổi (thượng)

Chu Tuyền không biết Từ Hoảng thật sự đã rời khỏi Uyển Thành, quân Hứa Thành cũng không phải ra một Đại tướng khác đi tới trấn thủ Uyển thành, nhưng bên trong Uyển thành vẫn đang có đại quân canh

giữ. Điều này đã thực hiện theo như mưu kế của Giả Hủ, tặng Uyển Thành cho đại quân Trương Lỗ!

Từ lúc Hứa Thành xuất binh Ung Châu, Từ Hoảng đã bắt đầu phái người không ngừng quấy rối Hán Trung, binh lính mà hấn phái ra cũng có biểu hiện cực kỳ kiêu ngạo, thậm chí có một bộ phận cũng dám chạy tới thành Thượng Dung gây sự! Rõ ràng đội quân này đã tiến vào trong nội địa Hán Trung, cũng không biết đội quân đó làm thế nào mà có thể vượt qua bức tường phòng ngự quân Hán Trung, hơn nữa còn có thể sống sót mà trở về.

Nhưng biểu hiện đột xuất này lại khiến ọi người phản ứng mãnh liệt, sứ giả của Viên Thiệu, Quách Đồ với Hứa Du còn chưa tới, Trương Lỗ cũng đã bắt đầu vung tay vung chân. Từ khi hấn chiếm lấy Hán Trung đến nay, mặc dù hấn không tiến quân vào Trung Nguyên, nhưng cũng là nhân vật đã quen xưng vương xưng bá. Sao Trương Lỗ hấn có thể để mặc cho người khiêu khích? Nhưng cuối cùng, Trương Lỗ vẫn nhanh chóng tỉnh táo lại và nhận ra một Hứa Thành có thể xưng hùng Trung Nguyên cũng không phải là người mà mình có thể tùy tiện có thể đắc tội, cho nên, ngoại trừ việc sai người tăng cường phòng ngự, hấn cũng không có làm bất kỳ gì!

Nhưng không lâu sau hành động của Từ Hoảng tiến thêm một bước nữa, quân đội của Từ Hoảng bắt đầu phóng hỏa quân Hán Trung đóng quân ở bên trong thành! Dù Trương Lỗ hiền lành, hấn cũng không thể nhẫn nhịn cực tức này. Mà lúc này mấy người Quách Đồ cuối cùng đã tới, sau một hồi châm ngòi ly gián (kỳ thật cũng không tính như vậy đều là địch nhân, không cần châm ngòi), khiến cho Trương Lỗ, người luôn luôn ngang ngược ở Hán Trung, một vùng đất vắng vẻ đã biết Hứa Thành gặp phải bất lợi, vì vậy, Trương Lỗ hạ lệnh, khởi mười vạn quân Hán Trung, do đệ đệ Trương Vệ chỉ huy, tiến công Tư châu. Đương nhiên, nhiệm vụ đầu tiên chính là phải nhổ cái đinh Từ Hoảng đáng giận này ở trong Uyển thành! (Hán Trung luôn luôn giàu có và đông đúc, lại không tham gia vào đại chiến, dự trữ sung túc, công tác chuẩn bị đương nhiên nhanh!)

Vì vậy, mười vạn đại quân, dưới sự chỉ huy của Trương Vệ, hùng hổ mà tiến đánh Uyển Thành.

Nhưng chờ khi bọn hấn tiến đến Uyển thành, lập tức tất cả đều ỉu xiu, sao vậy? Từ lúc Từ Hoảng thám thính biết được Trương Lỗ xuất binh, hấn lập tức vụng trộm mang binh rời khỏi Uyển Thành! Cảm giác này chẳng khác nào như một quyền đánh hụt, nhưng có một điều khá tốt chính là niềm vui thu hoạch lớn hơn cảm giác thất lạc vồ hụt, Uyển thành này, Trương Vệ không uống phí một binh một tốt mà vẫn có thể thu được vào trong tay, cuối cùng đền bù sự phẫn nộ của hấn, khiến cho hấn vừa có thể mắng to Từ Hoảng là đồ nhất gan, lại có thể vừa vui vẻ ra mặt đối với vận may của Trương gia mình! Đương nhiên, hấn vui mừng thì lại khiến cho Quách Đồ với Hứa Du cùng đi theo trong quân cảm thấy cực kỳ ghen ghét! Hai người vốn muốn cùng đi để xem có thể đề xuất một vài chủ ý để cho quân Hán Trung không nên bị bại quá nhanh, đương nhiên, có thể thủ thắng thì tốt hơn, nhưng hai người cũng không có nhiều lòng tin đối với chuyện này! Thế nhưng điều cả hai không ngờ tới là quân Hứa Thành chủ động buông tha thành trì, khiến cho huynh đệ Trương Lỗ không tốn công sức nhất được một lợi ích lớn như vậy! Hai người cũng không đoán ra Hứa Thành thật sự có chủ ý gì, nhưng vẫn suy nghĩ một chút và cho rằng Từ Hoảng bị phái đi tăng cường phòng ngự đối với chủ công của mình, Viên Thiệu với Tào Tháo! Nhưng bởi vì cả hai thật sự không quen nhìn Trương Vệ cả ngày cười ha hả, không lâu sau hai người cáo biệt Trương Vệ, quay về Ký Châu!

Mà Quách Đồ với Hứa Du vừa đi, Trương Vệ không còn người có thể chia xẻ niềm vui sướng, có cảm giác bức mình, hấn lập tức ra lệnh cho thủ hạ nghỉ ngơi ba ngày, sau đó, tiến về hướng Tư Châu!

Nhưng ngay trước khi lên đường, Trương Vệ phát hiện một vấn đề!

Uyển thành thì làm sao?

Phái binh trấn thủ? Để lại bao nhiêu? Ít chỉ sợ không thể thủ nổi, nhiều hơn, không đủ người đi đánh Tư châu thì sao?

Ngay khi Trương Vệ đang phiền não không biết nên xử trí Uyển Thành này như thế nào, người giải quyết vấn đề đã đến!

Mười vạn đại quân Kinh Châu, do Hoàng Trung làm tiên phong, cũng trùng trùng điệp điệp tiến về phía Uyển Thành!

Làm sao bây giờ? Cuối cùng Trương Vệ quyết định, trước tiên phái người bẩm báo tình huống với đại ca Trương Lỗ, sau đó, toàn quân ở lại trấn thủ Uyển Thành!

Cũng không thể khiến cho thành trì thật vất vả mới chiếm được lại thất thủ, nhất là không thể để cho người Kinh Châu giành được! Nói như vậy, không phải Hán Trung đã bị bịt mất đường ra sao?

Mà quân Kinh Châu thì sao? Hoàng Trung làm tiên phong, đi cùng với hắn chính là Từ Thứ được Khoái Lương bổ nhiệm làm tham tán trong quân! Cũng cần phải nói Khoái Lương cũng là người cực kỳ có trí lực, sao Khoái Lương lại không thể nhận ra Từ Thứ là một đại tài? Cho nên, vì an toàn của Kinh Châu, hắn dùng chính danh nghĩa của mình là Tham quân, mà trên thực tế là quyền lực giám quân, điều Từ Thứ đi đến chỗ Hoàng Trung thứ nhất là có thể khiến cho Lưu Bị, một kẻ ăn ở hai lòng không có thủ hạ nhiều mưu trí trợ giúp; thứ hai chính là khiến cho Hoàng Trung có thể có một người có trí lực cường đại ủng hộ. Dù Hoàng Trung đã trở thành Kinh Châu đệ nhất mãnh tướng, nhưng tài năng dụng binh của hắn vẫn còn không được xác nhận, vẫn cần thận một chút thì tốt hơn!

Nhưng Khoái Lương lại quá mức cẩn thận. Kỳ thật, nếu hắn biết rõ đánh giá âm thầm của Hứa Thành đối với Hoàng Trung, hắn nhất định có thể yên tâm rất nhiều. “Trong Ngũ hổ thượng tướng”, người mà Hứa Thành tôn sùng nhất vẫn là Hoàng Trung! Tuy rằng Hoàng Trung tuổi là lớn nhất, nhưng nói một cách tương đối Hoàng Trung, ngoại trừ Mã Siêu có thời gian đi theo Lưu Bị ngắn nhất, ba người Quan Vũ, Trương Phi, Triệu Vân đi theo Lưu Bị hơn hai mươi mấy năm, nhưng chiến công có thể nói ra được, còn thực không có mấy. Phần lớn thời gian là cùng Lưu Bị trốn chạy để khỏi chết! Mà Hoàng Trung từ khi đi theo Lưu Bị, đoạt Tây Xuyên, trong chiến đấu lúc nào cũng xông lên phía trước, anh dũng giết địch, dũng cảm trước ba quân. Sau đó, hắn tự mình lãnh binh tranh đoạt Hán Trung, chiến dịch Định Quân Sơn, dẫn người tự mình chém giết danh tướng nước Ngụy Hạ Hầu Uyên, trong thời gian thật ngắn bởi vì công lớn mà được thăng làm Hậu tướng quân, vị trí ngang hàng cùng Quan Vũ, Trương Phi, Mã Siêu. Nếu Hoàng Trung không có một chút bản lĩnh, đây tuyệt đối là điều không thể nào!

Nhưng Khoái Lương hoàn toàn không thể biết rõ những điều này!

Hoàng Trung dẫn đội ngũ tiên phong của mình rất cục cù cũng đi đến Uyển Thành, nhìn thấy đại kỳ trên đầu thành, hắn cũng vô cùng ngạc nhiên! Tuy rằng Hoàng Trung đã sớm được trình sát đưa tin, thế nhưng, hắn vẫn bán tín bán nghi chuyện này. Lúc này chính mắt nhìn thấy, hắn mới hoàn toàn tin binh mã của Trương Lỗ xác thực đã ra khỏi Hán Trung, hơn nữa, lại còn “Đánh hạ” Uyển Thành!

Vốn Hoàng Trung đôi chút coi thường, không thêm để ý tới quân Hán Trung. Hắn cho rằng bọn họ chỉ có thể ẩn trốn tại Hán Trung, gây chút chuyện với quân Ích Châu, nhưng lần đầu gặp mặt, hắn thấy đối phương lại có thể đánh hạ Uyển Thành do quân Hứa Thành canh giữ, khiến cho hắn dường như mơ hồ không hiểu rõ trong lòng! Dù sao, hắn vẫn hiểu rõ quân Hứa Thành, lần trước giao chiến cùng các tướng lĩnh Thái Sứ Từ cũng khiến cho hắn không dám một chút khinh thường đối với quân Hứa Thành. Cho dù hắn nam đã nhiều lần lập đại công ở phía, mấy lần đánh đại bại quân Giang Đông! Ngay cả Cam Ninh nổi danh Đại tướng cùng Giang Đông Tiểu Bá Vương cũng bị đánh bại trong tay hắn!

“Thiện Phúc tiên sinh, người xem, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Hoàng Trung nhìn Từ Thứ hỏi, huynh đệ Khoái thị đối với hắn rất không tệ, hắn cũng rất có lòng tin đối với ánh mắt của huynh đệ Khoái thị, tin tưởng Từ Thứ này có thể xuất ra chút gì đó!

“Thấy tình hình này, quân Hán Trung không giống như là mới trải qua đại chiến!” Từ Thứ nói.

“Ta xem cũng thế, hoàn toàn không có dấu vết của chiến đấu, nhưng chính vì như vậy ta mới phát giác có gì đó không đúng. Chẳng lẽ trong quân Hán Trung có người mưu trí cao tuyệt, có thể khiến cho quân Hứa Thành không đánh mà lui sao?” Hoàng Trung hỏi.

“Ha ha, Hoàng lão tướng quân quá lo rồi, có thể làm cho quân Hứa Thành không đánh mà lui, điều này thật sự là rất không có khả năng, nếu thật sự có người như vậy, Trương Lỗ cũng không cần xuất binh Trung Nguyên, hắn sẽ trực tiếp tấn công Ích Châu trước, nói như vậy, vẫn còn đôi chút có khả năng!” Từ Thứ cười nói.

“Ha ha, điều này cũng đúng! Nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Không phải người trấn thủ Uyển Thành là Từ Hoảng sao? Nghe nói hắn là Đại tướng phải tính đến trong quân Hứa Thành, sao hắn có thể để cho

quân Hán Trung dễ dàng chiếm được một thành lớn trọng yếu như vậy?” Hoàng Trung hỏi.

“Cái này, cũng không phải là điều mà tại hạ có thể biết được! Có lẽ Hứa Thành cảm thấy không đủ binh tướng phòng ngự Viên Thiệu với Tào Tháo, nên đã điều Từ Hoảng đi!” Từ Thứ đáp.

“Cũng dám khinh thường quân Kinh Châu ta như vậy sao? Buông tha Uyển thành, phía trước thành Lạc Dương lập tức không còn thành lớn nào có thể trú đóng, đây không phải để cho chúng ta có thể tiến quân thần tốc, trực tiếp tiến công Lạc Dương sao? Hứa Thành với thủ hạ của hắn đều muốn như vậy sao?” Hoàng Trung phần nộ sau đó hắn lại tỉnh táo hỏi.

“Đúng vậy, đi qua Uyển thành, cũng chỉ có thành Nghi Dương còn có thể phòng thủ, mà chúng ta vẫn có thể vượt qua Lạc Thủy, đi qua Vĩnh Ninh, trực tiếp có thể tiến công Lạc Dương, đây rất cuộc. . .” Từ Thứ cũng có chút mơ hồ. Trước mắt còn không có tiền lệ ai đó đơn giản buông tha thành trì trong tay mình!

“Bẩm báo tướng quân, quân Hán Trung tới khiêu chiến!” Hoàng Trung đang thương nghị cùng Từ Thứ, một tên tiểu Hiệu đi tới báo cáo, tin tức này lập tức khiến cho Hoàng Trung giận dữ!

“Bọn chúng ngăn cản con đường bắc phạt của ta, ta còn không tìm bọn chúng tính sổ, lại vẫn dám tới khiêu chiến với ta, ta cũng muốn nhìn xem là người nào mà dám như thế!” Sau khi Hoàng Trung tức giận quát lên một câu nói như vậy, hắn lập tức giục ngựa chạy tới trước chân thành Uyển Thành, hắn đã thấy được trong quân Hán Trung có một người ăn mặc như tướng lãnh mang theo một nghìn binh sĩ đang đứng đằng kia!

“Tiểu tử, ngươi là người phương nào, hãy xưng tên ra! Dưới đao lão phu không có quỷ vô danh!” Người chưa tới, tiếng la của Hoàng Trung đã tới trước. Nên biết rằng, tuy rằng Hoàng Trung lớn tuổi, hắn vẫn không chịu nổi kích động. Lúc này, có người ngăn cản con đường tiến quân của hắn cũng đã làm cho hắn rất khó chịu, chỉ có điều hắn gánh chức tránh Đại tướng tiên phong nên mới không phát tác ngay tại chỗ, mà tỉnh táo phân tích cùng Từ Thứ, nhưng đối phương cản đường lại còn dám ra khiêu chiến hắn. Kích thích này khiến cho hắn không chịu nổi, vì vậy, hắn lập tức nổi giận.

“Ha ha, Kinh Châu không người mà lại phái ra một lão già đến, ha ha ha!” Viên tướng đối diện cười to nói.

“Tiểu tử, ta chính là Kinh Châu tiên phong Đại tướng Hoàng Trung, ngươi là ai? Hãy xưng tên ra cho ta!” Hoàng Trung độc thân độc mã đi tới trước mặt những người này, lạnh giọng hỏi.

“Lão đầu nhi, ngươi đã già như vậy, lại vẫn dám xuất chiến! Tốt, Bổng tướng quân khiến cho ngươi hiểu rõ trước khi chết ” tướng lãnh xuất chiến quân Hán Trung làm một tư thế rất Uy Vũ, nói: “Bổng tướng quân chính là thủ hạ Hán Trung Trương Thái Thú, Nha môn tướng quân, Trịnh Trọng!”

“Trịnh Trọng? Vật gì! Ta xem ngươi chỉ lỗ mảng!” Hoàng Trung cười nhạt nói: “Ra tay đi! Hãy để cho lão phu nhìn xem ngươi có phải có chút cân lượng hay không?”

“Lão đầu nhi muốn chết!” Trịnh Trọng quát to một tiếng, giơ cao trường thương, giục ngựa đánh tới hướng Hoàng Trung.

“Đ...A...N...G...G!” Trường thương bị đại đao đánh bay sang qua một bên, Trịnh Trọng còn không kịp phản ứng, đại đao của Hoàng Trung cũng đã lại chém về hướng đầu của hắn.

“Dưới đao lưu người!” thời khắc nguy cấp, giọng nói Từ Thứ vang lên! Thế nhưng, lúc này lưỡi đao đã cách cổ Trịnh Trọng rất gần.

“Hắc!” Hoàng Trung đúng là Hoàng Trung, chuôi đao chuyển hướng, thân đại đao cũng di chuyển một vòng!

“Bình!” Vòng đao kịp thời, Trịnh Trọng tránh khỏi kiếp đầu thân mỗi thứ một nơi, nhưng thân đao của Hoàng Trung vẫn hung hăng vỗ vào trên mặt của hắn, giống như là dùng cạnh đại đao quạt hắn vậy! Á thanh đó —— giòn! Ngoại trừ những thứ đó ra, còn để lại một dấu vết đỏ tươi!

Nhưng đã trúng đòn nghiêm trọng như vậy, Trịnh Trọng lại vẫn có thể một mực ngồi trên lưng ngựa, mặc dù thân thể có chút lay động, nhưng dù sao vẫn không té xuống ngựa!

95. Q.2 - Chương 95: Uyển Thành Thay Đổi (trung)

“Coi như cũng được!” Hoàng Trung âm thầm gật đầu một cái. Thảo nào tiểu tử này cũng dám tới khiêu chiến, vẫn có chút bản lĩnh. Hoàng Trung biết rõ chính bản thân mình đã dùng bao nhiêu lực lượng. Tiểu tử này vẫn còn có thể ngồi trên lưng ngựa không rơi xuống, nói rõ hắn vẫn có bản lĩnh!

“Thiện Phúc tiên sinh, vì sao người bảo ta dừng tay?” Không quan tâm tới Trịnh Trọng kia, để mặc cho những binh sĩ quân Hán Trung cứu hắn đưa đi, Hoàng Trung xoay người lại nhìn Từ Thứ hỏi.

“Tại hạ nghĩ tới một khả năng, tại hạ vẫn cảm thấy lúc này vẫn không thể cãi nhau mà trở mặt cùng quân Hán Trung, cho nên, mới liều lĩnh hô một câu, nhưng dưới tình huống đó lão tướng quân vẫn còn có thể thu tay, thật không tưởng tượng được!” Từ Thứ nói.

“Ha ha, cái này không coi là cái gì!” Hoàng Trung cười nói. Mang kiêu hoa tới rước người đương nhiên là chuyện tốt! Cười xong, hắn lại hỏi: “Nguyên Trực tiên sinh, người nghĩ tới khả năng nào?”

“Vừa rồi nhìn thấy tướng lĩnh quân Hán Trung tới khiêu chiến quân ta, tại hạ mới đột nhiên nhớ ra Uyển Thành này chính là chỗ xung yếu nam bắc. Lúc này, Uyển Thành bị người chiếm giữ, nhất là Trương Lỗ, nếu như hắn có thể theo có này thành, đối với vùng đất Trung Nguyên chẳng phải hắn tiến có thể công, lui có thể thủ sao? Sao hắn có thể sẽ đơn giản buông tha, mà Kinh Châu ta đương nhiên cũng không có khả năng cho phép có người chiếm cửa nhà của chúng ta, trước kia là quân Hứa Thành, còn có thể chịu được, nhưng quân Hán Trung thì sao có thể ở trong mắt người Kinh Châu, cho nên, chúng ta rất có khả năng đánh một trận cùng quân Hán Trung của Trương Lỗ!”

“Người nói là. . .” Hoàng Trung mở to hai mắt!

“Đúng vậy, chính là chiêu: Biện Trang đâm hổ! Hai hổ tranh chấp, tất nhiên lưỡng bại câu thương, chiến lực quân ta mạnh hơn quân Hán Trung, mà bọn chúng lại có thể chiếm hữu Uyển Thành, trấn thủ trong thành, bất luận cuối cùng ai thắng ai bại, đến lúc đó, Hứa Thành chỉ cần phái người đến kiểm tiện nghi là được!” Từ Thứ thở ra một hơi dài.

“Cái này, cái này, cái này. . . Chúng ta nên làm gì bây giờ?” Tuy rằng Hoàng Trung dũng mãnh, hắn cũng cực kỳ khiếp sợ thủ đoạn độc ác này. Đối phương không hề cố kỵ mà buông tha một tòa thành lớn, coi đây là miếng mồi, khiến cho hai đại địch tự giết lẫn nhau, chính mình thì đóng vai trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi, đây là cái gì vậy? Những thứ này, đã vượt ra khỏi phạm vi tiếp nhận của một võ tướng truyền thống như hắn!

“Vẫn cần phải đợi tới khi Lưu sứ quân với Khoái Lương đại nhân tới rồi tiếp tục thương lượng!” mặc dù Từ Thứ nói câu đó, nhưng lòng của hắn cũng đã chạy thật xa, hắn thật sự muốn gặp người nghĩ ra kế sách này!

Thế nhưng, không đợi hai người trở về xây dựng quân doanh, từ bên trong Uyển Thành đã có một đội binh mã chạy ra ngoài, dáng vẻ rất nóng vội, chỉ chốc lát sau, đã đến trước mặt bọn họ, đứng vậy, trước mặt!

“Trong các người, ai là kẻ ra tay? Nói!” Đầu lĩnh đội binh mã đứng là thống soái quân Hán Trung, Trương Vệ. Xem ra, lúc này Trương Vệ cực kỳ tức giận, trong giọng nói khó nén sát khí!

“Cái gì mà ai động thủ?” Hoàng Trung nghe xong Từ Thứ phân tích, tâm trạng hắn đang đôi chút hoảng hốt, thuận miệng hỏi.

“Ai đánh thủ hạ của ta thành như này?” Cùng với giọng nói về cực kỳ thê lương của Trương Vệ, một đám binh sĩ dùng xe đẩy một người ra ngoài, xem ra, đó chính là Trịnh Trọng lúc ban nãy! Chẳng qua lúc này Trịnh Trọng đã không còn dáng vẻ hăng hái vừa rồi, ngược lại trông hắn có chút đần độn!

“Làm sao vậy?” Hoàng Trung trấn tĩnh lại, hắn nhìn thấy Trịnh Trọng, trong lòng buồn bực thầm nghĩ: không thấy có cái gì không đúng, cũng không thiếu đầu, cánh tay, chân!

“Người. . . , có phải là người không? À?” một tên tiểu binh quân Hán Trung ghé vào bên tai Trương Vệ nói gì đó, lập tức Trương Vệ rống to với Hoàng Trung!

“Người rớt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Hoàng Trung cũng rống lên, ai sợ ai!

“Chiến trường chém giết, tài nghệ không bằng người, hấn chết là đáng đời! Huống chi hấn một mình xuất chiến!” Trương Vệ cũng cố gắng ngăn chặn cơn giận của mình, hấn muốn nói rõ ràng sự việc. “Nhưng, vì sao các người lại ra tay hung ác như này? Lại đánh hấn. . . đánh hấn ——— đánh choáng váng!”

“Cái gì?” Hoàng Trung, Từ Thứ mất tự nhiên mà đồng thời đưa tay ra sờ đầu! Đánh —— đánh choáng váng!

Hoàng Trung nhìn nhìn đại đao của mình, âm thầm nuốt nước miếng một cái. Ồi, thật không dễ làm! Chẳng lẽ lại thật sự muốn đánh? Nói như vậy chẳng phải là trúng kế sách của Hứa Thành sao?

Yên lặng!

. . .

“Tại hạ là tham tán trong quân quân tiên phong Kinh Châu, Thiện Phúc! Không biết cao tính đại danh tướng quân, có phải là huynh đệ Hán Trung Trương Thái Thủ, Trương Vệ tướng quân?” Vẫn là Từ Thứ có phản ứng nhanh, nếu không muốn trúng gian kế của Hứa Thành, không thể khai chiến, trước tiên vẫn nên thử chấp nói.

“Bổn tướng quân đúng là Trương Vệ. Hai vị, có nên cho Bổn tướng quân một công đạo không?” Trương Vệ nói. Vốn, nếu như là một tướng lĩnh bình thường, hấn không thèm quan tâm! Một mình xuất chiến, không chết cũng có thể bị xử tử, thế nhưng Trịnh Trọng này lại không phải là người bình thường! Hấn là cháu họ phu nhân Trương Lỗ. Bình thường Trịnh Trọng rất được phu nhân Trương Lỗ ưa thích, từ nhỏ đã nhìn hấn lớn lên, hơn nữa gia tộc của hấn ở Hán Trung cũng rất có thế lực. Bằng không, hấn nào dám tùy tiện vi phạm quân lệnh! Trương Vệ vốn có ý định trước tiên quan sát tình huống, đến lúc nhận được mệnh lệnh của Trương Lỗ sẽ tiếp tục hành động! Nhưng sau khi được thủ hạ báo tin Trịnh Trọng hấn bị đánh choáng váng, Trương Vệ cũng không cần vội vã đi ra tìm thuyết pháp rồi!

“Hừ!” Hoàng Trung nghe xong lời Trương Vệ nói, hấn giận dữ trong lòng, Trịnh Trọng tới khiêu chiến trước, chính mình để lại cho hấn một cái mạng, chẳng lẽ lại còn sai? Hấn đang muốn lên tiếng phản bác, lại bị Từ Thứ kéo một chút, hấn chỉ còn biết tức giận đứng ở một bên để cho Từ Thứ đối phó với Trương Vệ!

“Trương tướng quân, vị Trịnh tướng quân này tới khiêu chiến Hoàng lão tướng quân bên quân ta. Vốn, hấn không thể chống đỡ nổi Hoàng lão tướng quân một hiệp, nhưng lão tướng quân thấy hấn còn trẻ, vẫn thả hấn một con đường sống, chẳng qua chỉ trừng phạt nhẹ một chút, thật sự không thể ngờ loại tình huống này lại có thể xảy ra. Điều này, điều này chỉ có thể coi là vô ý mà lỡ tay mà thôi! Trương tướng quân, ngài xem, chúng ta có thể hay không thương lượng một phương pháp hay không. Nào. . Ha ha, cái này. . . À?” trong lời nói của Từ Thứ, trong mềm mại lại có vẻ kiên cường, đã biểu đạt ra chính mình lúc này không có ý tưởng giao chiến cùng quân Hán Trung, bằng không nào còn phải dùng tới biện pháp thương lượng để giải quyết, còn nói Hoàng Trung có vũ lực cường đại, Trịnh Trọng này là tướng lĩnh quân Hán Trung, Trương Vệ thân là thống soái quân Hán Trung nên rõ ràng bản lĩnh của hấn, hấn cũng không thể đỡ một hiệp dưới tay Hoàng Trung, chính là đề tính Trương Vệ một câu, nếu vẫn không biết thân phận, ta cũng không phải sợ người!

Nói gì đi nữa Trương Vệ cũng là người thống lĩnh đại quân nhiều năm, lúc này hấn cũng từ trong tâm tình lo lắng, tức giận mà bình tĩnh trở lại. Hấn nghe những lời Từ Thứ nói, nhất là chỉ sau một hiệp Hoàng Trung đã đánh bại Trịnh Trọng, cũng suýt chút nữa đã giết chết người, khiến hấn nhin không được kinh sợ tới mức toàn thân đổ mồ hôi lạnh! Trước mặt nhiều người như vậy, Từ Thứ này tuyệt đối sẽ không nói láo, bằng không thì thủ hạ của mình đã sớm nhao nhao lên rồi! Mặc dù Trịnh Trọng dựa vào quan hệ mà lên làm Nha môn tướng quân, thế nhưng, hấn vẫn phải có chút ít bản lĩnh, vậy mà hấn không thể đối địch với lão nhân đối diện này một hiệp. Nói cách khác chính bản thân mình bây giờ đang ở trong hiểm địa!

Nghĩ tới đây, Trương Vệ quay đầu lại hung hăng nhìn những thủ hạ báo tin kia. Thật không ngờ đám thủ hạ kia lại bỏ mặc chủ tướng hăm vào hiểm địa mà không ngăn cản. Nếu không phải đối phương không có ý muốn đánh, chẳng phải cái mạng nhỏ của mình cũng gặp nguy hiểm sao? Người có thể ở trong một hiệp đánh bại Trịnh Trọng, tuyệt đối không phải là người mình có thể đối kháng!

“Vậy không biết Thiện Phúc tiên sinh muốn làm gì bây giờ?” giọng nói của Trương Vệ đã mềm đi rất nhiều, tuy rằng vẫn có chút tức giận, nhưng tóm lại vẫn không đến mức hùng hổ dọa người như vừa rồi!

“Không bằng như vậy, hãy để cho Hoàng lão tướng quân bồi thường một lễ, thế nào?” Từ Thứ đáp, hai con mắt hần vẫn nhìn thẳng vào Trương Vệ.

“Cái gì? Ta mặc kệ!” Hoàng Trung không vui, lại còn muốn hần nhận lỗi! Tuyệt đối không được!

“Hoàng lão tướng quân!” Từ Thứ nghiêm nghị quát. Đồng thời, hần lại đưa mắt ra hiệu cho Hoàng Trung!

“Ừ! Hừ!” Hoàng Trung giãy dụa trong chốc lát. Cuối cùng, hần gơ thanh đại đao về phía trước, vòng tay lại, xem như đã đồng ý! Đại sự quan trọng hơn, trước tiên vẫn phải nhẫn nhịn một chút!

“Trương tướng quân, ngài nghĩ sao?” Từ Thứ cười nhìn Trương Vệ hỏi.

“... được rồi!” Trương Vệ cũng đành chịu. Mặc dù Từ Thứ cười đến mặc dù tốt thấy, thế nhưng, nói tới biện pháp giải quyết lại căn bản không có một chút thành ý. Thứ nhất nhận lỗi, sao đủ nha? Nhưng hần Trương Vệ còn thật không dám không đáp ứng, Từ Thứ trong mắt rất rõ ràng — tràn đầy cảnh cáo, yêu cầu không đáp ứng, chỉ sợ hần muốn khiến cho vô cùng Hoàng Trung động thủ! Nói gì đi nữa còn là của mình mệnh quý giá một chút, Trương Vệ bây giờ là thật sự hối hận, làm sao lại gấp gáp như vậy đâu này? Hần thật sự muốn hiện tại sẽ đem cùng mấy báo tin binh sĩ làm thịt cho chó ăn!

“Ha ha, như vậy không sao thì tốt rồi” Từ Thứ cười nói.

Tiếp đó, Hoàng Trung ngồi trên lưng ngựa, hướng về đã choáng váng Trịnh Trọng làm một vái lạy, xem như bồi lễ! Cái này lễ thế nhưng bồi thường một chút thành ý cũng không có, thế nhưng, Trương Vệ cũng sợ không dám nói.

Hoàng Trung bồi lễ xong, Trương Vệ muốn đánh nói trở về thành. Hần âm thầm thề, nhất định phải tìm cơ hội báo thù này! Có kẻ cũng dám uy hiếp hần, thật sự cực kỳ đáng giận!

Thế nhưng, Từ Thứ là người phương nào, sao hần há không thể nhìn ra quyết định này của Trương Vệ?

Cho nên, Từ Thứ trực tiếp đánh nát giấc mộng này của hần, Hoàng Trung bồi lễ xong, Từ Thứ lại nói: “Trương tướng quân, các người tiến công Hứa Thành sao?”

“Đúng vậy!” Trương Vệ thuận miệng đáp, hần đang nghĩ cách tìm biện pháp trả thù!

“Đại quân Kinh Châu chúng ta muốn đi tấn công Tư châu, không bằng Trương tướng quân đi tới doanh trướng chúng ta, đợi chủ tướng quân ta, Lưu Bị Lưu sứ quân đến, cùng nhau thương nghị tình hình, thế nào? Hợp tác mạnh mẽ, chúng ta hoàn toàn có thể liên hợp tiến quân!” Từ Thứ mang dáng vẻ hoàn toàn suy tính vì mọi người.

“Người! . . .” Trương Vệ giận dữ, vừa mới chơi trò uy hiếp, tiếp đó lại muốn chơi trò bắt cóc?

“Sao? Trương tướng quân không vui?” Hoàng Trung dùng tay xoa xoa đại đao, nói. Hần làm người chính trực, vừa mới hiểu rõ mục đích thực sự của Từ Thứ, vô cùng bội phục trong lòng! Đây chẳng phải là phiên bản Hà Thông bắt cóc đám người Thái Mạo sao? Có Trương Vệ ở trong tay, chẳng phải đại quân Hán Trung tương đương với binh mã của mình sao? Tối thiểu nhất, có thể dùng làm tiên phong, giảm bớt tổn thất của chính quân mình. Hình như là chính mình đã nói với Từ Thứ nếu nói tình hình ngày đó Hà Thông bắt cóc đám người Thái Mạo, không thể ngờ Từ Thứ vậy mà hiện học hiện mại, trách không được Khoái Lương tiên sinh yêu cầu hần đến giúp mình, quả nhiên khó lường!

“Cái này. . . , ta còn có đại quân cần phải chỉ huy! Hãy đợi đến khi Lưu sứ quân đến rồi ta tới!” Trương Vệ miễn cưỡng trấn định tâm thần, hần lấy đại quân ra làm hậu thuẫn cho bản thân, hy vọng hai người Từ Thứ với Hoàng Trung có thể có chút kiêng kị! Thế nhưng, chính bản thân hần cũng đều nhận ra trong giọng nói của mình có đôi chút chột dạ! Chỉ sợ cũng chỉ có đồ ngốc mới không thể nghĩ ra là có thể thông qua hần để khống chế đại quân Hán Trung này, mà Từ Thứ với Hoàng Trung hoàn toàn không phải loại “Đáng yêu” này!

“Hà tất đợi đến lúc đó? Hơn nữa, không lâu nữa mấy người Lưu sứ quân sẽ tới, khi đó lại tiếp tục đưa ra lời mời thì chẳng phải khó khăn hơn sao? Trương tướng quân, chỉ cần tướng quân dặn dò thủ hạ một tiếng là được mà” Từ Thứ nói, trong lời nói của hần đã lộ ra chút không kiên nhẫn. Ngay khi vừa tới thì có Trịnh Trọng tới khiêu chiến, cho đến tận hiện tại, hần còn chưa ăn cơm nữa!

“Được rồi!” Người ở dưới mái hiên cần phải cúi đầu, hướng chỉ là ở dưới uy hiếp của đại đao! Trương Vệ quay đầu lại nhìn binh lính của mình hô: “Các người trở về, nói cho tất cả tướng lĩnh trong doanh, tăng cường đề phòng, ta không trở lại, không cho phép mở cửa thành Uyển Thành, có nghe hay không?”

“Tuân mệnh!” Các binh sĩ cũng không phải là đồ ngốc, có thể nói lời uy hiếp của Từ Thứ lạnh thấu xương, bọn họ cách đó không xa, sao có thể không nghe rõ? Nhưng mà bọn chúng vừa mới chứng kiến năng lực của cHoàng Trung, bọn chúng cũng không có ý tưởng đi cứu một người mà bản thân không nổi cứu, hơn nữa, coi như là đi cứu người, có thể cứu được sao? Cho nên, dưới sự chỉ huy của một tên tiểu Hiệu, đại bộ phận binh sĩ ra khỏi thành lại đi trở về, mà Trương Vệ thì Cùng đi” với Hoàng Trung với Từ Thứ”, đằng sau là 200 thân binh của hắn, đi về hướng đại doanh tiên phong quân Kinh Châu!

“Ai da, Trương tướng quân đích thân đến, Bị thật sự vinh hạnh vạn phần, Tử Nhu tiên sinh, người nói có đúng hay không à?” Lưu Bị, suất lĩnh đại quân, ngay sau khi Trương Vệ bị bắt cóc đến đại doanh quân Kinh Châu không lâu, cũng đi đến! Hắn và Khoái Lương nghe Từ Thứ với Hoàng Trung thuật lại vấn đề này xong, vừa cùng với Từ Thứ phỏng đoán mục đích của Hứa Thành, vừa cảm thấy bên quân mình thật sự rất may mắn, đã có Trương Vệ nơi tay, còn không phải cái gì cũng có thể giải quyết xong sao?

“Đúng vậy, đúng vậy, Trương tướng quân anh kiệt thời nay, đích thân đến trong doanh quân ta thương nghị công việc hành quân, chỉ riêng phần ý chí này, không phải người bình thường có thể so được! Hoàng Hán Thăng tướng quân với Thiệu Phúc tiên sinh có thể mời tướng quân đến, chính là đã lập một đại quân công đặc biệt!” Khoái Lương cảm thấy đúng như mình dự kiến trước, điều Từ Thứ đi khỏi Lưu Bị, an bài cho Hoàng Trung. Không phải đó chính là lập công sao! Hơn nữa, cũng không cần phân chia công lao cho Lưu Bị, như vậy, ảnh hưởng của Lưu Bị ở trong quân Kinh Châu cũng không lớn, cũng không cần lo lắng hắn có thể quấy nên sóng to gió lớn!

Nhưng mà hắn cũng cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ đạo này thiên hạ lưu hành tình trạng bắt cóc hay sao? Hãy thử nghĩ mà xem, mấy năm này, vụ án bắt cóc thật sự xảy ra không ít! Con trai Viên Thiệu bị Dương Nhị bắt cóc; cha Tào Tháo bị Hà Thông bắt cóc; Bên cạnh mình, em vợ Lưu Kinh Châu Lưu Biểu, Thái Mạo với Phó Đô đốc Trương Doãn cũng bị bắt cóc. Hiện tại thân đệ đệ của Thái thú Hán Trung Trương Lỗ cũng bị bắt cóc! Chỉ có điều ba lần trước người bắt cóc đều là thủ hạ của Hứa Thành, lần này, đổi lại chính là người của mình!

“Ừ! Thiệu Phúc này quả nhiên không phải là người tầm thường, có tài học mới có thể khoe, không sai! Nên đoạt hắn từ trong tay Lưu Bị!” Khoái Lương âm thầm quyết định chủ ý!

“Lưu sứ quân, Khoái tiên sinh, hai vị định làm như thế nào, xin mời nói đi!” Trương Vệ nghe Khoái Lương bề ngoài ca ngợi mình nhưng lại ngầm ngầm tổn thương mình, tức giận đến toàn thân chảy máu mắt, nếu không phải hắn nhớ ra nơi này không phải là địa bàn của mình, hắn nhất định sẽ bắt Khoái Lương cho ngũ mã phanh thây! Đương nhiên, cũng không thiếu ba người khác!

“Trương tướng quân cần gì phải gấp gáp chớ, trừ hai đường chúng ta, còn có hai đường đại quân của Viên Thiệu với Tào Tháo, cũng đã đủ khiến cho quân Hứa Thành sút đầu mẻ trán, chúng ta có rất nhiều thời gian thương lượng! Không bằng mọi người trước tiên ngồi xuống bày một bàn tiệc, vừa đối ẩm vừa đàm phán, thế nào?” Lưu Bị mỉm cười nói.

“Hảo hảo tốt, lão Trương ta đi một ngày đường, đã sớm đói bụng! Đại ca, hãy nhanh để cho thủ hạ bày chỗ ngồi!” Trương Phi ở một bên một mực tìm không thấy cơ hội nói chuyện, hắn đang buồn bực được khó chịu, nghe Lưu Bị nói, nhất thời tinh thần tỉnh táo!

“Hừ!” Trương Vệ hừ lạnh một tiếng, nhìn thoáng qua Trương Phi, hắn cũng không cần che giấu, sau đó hắn thở phì phì mà ngồi xuống!

Chỉ chốc lát sau, tiệc rượu đã chuẩn bị xong, mang ra đến trước mặt mọi người, Trương Phi lập tức bắt đầu ăn liên tục, Lưu Bị vẫn không trách cứ hắn thất lễ, Trương Vệ bắt đầu gây khó dễ.

Trương Vệ cũng khó gặp được một cơ hội, hắn lập tức phản kích một chút, Lưu Bị, Khoái Lương, Từ Thứ đều là bậc siêu nhân, Hoàng Trung uy phong hiên hách, chỉ có Trương Phi, thoát nhìn như một măng phu,

cho nên, hấn chĩa mũi thương này (khi đó còn không có ‘ họng súng ’, mọi người có thể dùng ‘ mũi thương ’ thay thế) chỉ ngay vào Trương Phi.

“Vị tướng quân này chắc hẳn chính là Tam đệ Trương Phi Trương Đức Đức của Lưu sứ quân, nghe nói từng theo Lưu sứ quân tới trước Hồ Lao quan đại chiến Ôn Hầu Lã Bố, không biết việc này là thật hay là giả?”

“Đương nhiên là thật sự, người hẳn dám hoài nghi lão Trương ta hay sao?” Trương Phi la lên, trong miệng còn ngậm lấy một miếng thịt gà!

“Vậy không biết Quan Vũ Quan Vân Trường ở đâu? Nghe nói hẳn là Nhị đệ của Lưu sứ quân khi đại chiến Hồ Lao quan nghe nói hẳn cũng có một phần!” Trương Vệ hỏi. Trước đó hẳn đã từng thăm dò tin tức về những việc xảy ra gần đây nhất ở Trung nguyên từ Quách Đồ với Hứa Du, đương nhiên biết rõ Quan Vũ bây giờ là người của Tào Tháo!

“Người là có ý gì?” Trương Phi nghe xong hai chữ “Quan Vũ”, lập tức giận dữ, lập tức hấn lật tung chiếc án ở trước mặt, đùi gà trong tay cũng bay ra, bay thẳng đến trán Trương Vệ!

“Tam đệ, lui ra!” Lưu Bị nhìn thấy sự căng thẳng, vội vàng nghiêm nghị quát.

“Trương tướng quân, mời lui ra!” Hoàng Trung cũng tranh thủ thời gian ngăn trước mặt Trương Vệ, hẳn cũng không thể khiến cho Trương Phi, đồ mãng phu này, gây tổn thương cho Trương Vệ, cho dù thế nào đi nữa nếu điều đó xảy ra sợ rằng chuyện sẽ không tốt!

“Lão già Hoàng Trung, hẳn là người muốn cùng Tam gia gia người đánh nhau một trận hay sao? Người tránh ra cho ta!” Trương Phi đang lửa giận đầy ngực, căn bản hẳn không nghe thấy tiếng quát của Lưu Bị, hẳn chỉ thấy Hoàng Trung chắn ở trước mặt mình, điều này làm cho hẳn càng thêm tức giận! Thiên hạ ngày nay, ngoại trừ Lã Bố với Vương Việt, Trương Phi hẳn, ai cũng không đối phó được? Coi như hai người kia đến, hẳn cũng không sợ!

“Trương tướng quân, nhanh mau lui xuống!” Từ Thứ cũng đi ra can ngăn, hy vọng có thể khiến cho Trương Phi bán cho hẳn một thể diện!

Mà Trương Vệ thì sao, hẳn chân tay luống cuống, hẳn không thể ngờ: chẳng phải chỉ có một câu nói, chính mình cũng không nói gì quá mức, có đáng phải hành động như vậy không? Người này sao nóng nảy vậy? Hẳn chỉ muốn mượn chuyện của Quan Vũ châm chọc Lưu Bị một chút, phát tiết một chút. không ngờ, vậy mà lại bị phản ứng!

“Trương Phi, chớ cho là lão phu sợ người, lùi xuống cho ta!” Hoàng Trung nghe xong Trương Phi nói, lập tức hẳn cũng nổi cơn thịnh nộ bùng bùng, giơ tay tiếp cự chưởng của Trương Phi, hai người hăng say so lực!

“Cái này. . . ?” Từ Thứ nhìn về phía Lưu Bị, phải làm sao bây giờ? Lão già Hoàng Trung này nóng nảy vậy mà cũng không tốt lắm, rõ ràng còn dính vào Trương Phi, hiện tại ai có thể tách hai người này ra?

“Tam đệ, người lùi xuống cho ta!” Lưu Bị cảm thấy không còn thể diện, hẳn đi đến trước mặt Trương Phi, đen mặt gầm lên!

“Đại ca, ta. . .” Trương Phi muốn nói là “Ta cũng muốn buông tay lui ra, nhưng lão già họ Hoàng này rất lợi hại, ta không lui xuống được!” Nhưng vì hẳn há miệng lên tiếng, kinh lực trên tay khó tránh khỏi lập tức yếu đi một chút, Hoàng Trung thừa dịp cơ hội này lại tăng thêm một chút sức lực, đơn giản chỉ cần Trương Phi hẳn không nói ra lời, làm cho hẳn tập trung đủ tinh thần độ sức cùng mình.

Lưu Bị cũng đã nhìn ra, Hoàng Trung này đã bị câu nói vừa rồi của Trương Phi chọc giận! Cũng thật là! Hoàng Trung người ta cũng hơn năm mươi tuổi, Trương Phi lại vẫn tự xưng gia gia ở trước mặt hẳn, cho dù là tượng đất cũng phải nổi nóng nữa là, huống chi còn là Hoàng Trung, đệ nhất dũng tướng Kinh Châu!

Trong Diễn Nghĩa, Hoàng Trung bởi vì lập được công huân lớn lao trong chiến dịch Lưu Bị cướp lấy Hán Trung, cuối cùng, được Lưu Bị phong làm một trong “Ngũ hổ thượng tướng”, lúc ấy Quan Vũ đang ở Kinh Châu, nghe nói chuyện này xong, giận dữ, nói: “Đức Đức là đệ ta; Mạnh Khởi mấy đời danh gia; Tử Long theo huynh trưởng ta đã lâu, cũng như đệ đệ của ta; vị trí cũng tương tự như ta, thế nhưng Hoàng Trung là hạng người gì mà dám ngồi ngang hàng với ta? Đại trượng phu cuối cùng không làm bạn cùng tiểu tốt!”

Việc này truyền ra ngoài, bởi vì Quan Vũ là huynh đệ kết nghĩa của Lưu Bị, Hoàng Trung vì thể diện của Lưu Bị, không so đo cùng Quan Vũ, thế nhưng, cũng không thể nói hẳn sẽ không có tính nóng nảy!

Lúc này, Hoàng Trung làm Đại tướng Kinh Châu, tuy rằng Lưu Bị trên danh nghĩa là chủ tướng cầm quân lần này, nhưng trên thực tế Lưu Bị hẳn có thân phận một khách khanh, làm sao có thể khiến cho Hoàng Trung hẳn bán mặt mũi?

Lưu Bị thấy Hoàng Trung không nhượng bộ, cũng không có cách nào khác, mặc dù phần nộ trong lòng, hẳn vẫn không thể phát ra, hẳn chỉ phải nhìn Khoái Lương với Từ Thứ với ánh mắt cầu trợ.

Đại khái Khoái Lương cũng nhìn chuyện không xong, hai người này hành động rất mất mặt ở trước mặt người ngoài, thật sự là quá mức. Đương nhiên, hẳn càng tức Trương Phi hơn một chút. Dù sao chuyện này xảy ra cũng vì Trương Phi khiêu hấn Hoàng Trung trước, nhưng vì hẳn đã ở cùng Trương Phi một đoạn thời gian, hẳn cũng biết mình nói chỉ sợ cũng không thể đả động Trương Phi, cho nên, hẳn chỉ có thể nhìn Hoàng Trung lên tiếng: “Hoàng Tướng quân, các người làm như vậy còn thể thống gì, còn không buông ra!”

“Mặt tướng! . . .” Hoàng Trung có thể không bán thể diện cho Lưu Bị, nhưng Khoái Lương nói gì đi nữa cũng là danh sĩ Kinh Châu, chức quan ở Kinh Châu cũng cao hơn Hoàng Trung hẳn, cho nên, vẫn cần phải có thể diện, nhưng lúc này hẳn cũng không thể thả tay ra được, bởi vì, phong thủy luân chuyển, Trương Phi cũng tăng sức mạnh rồi!

Hai người cứ như vậy không ai nhường ai, độc sức thật sự đã xảy ra!

Lưỡng bại câu thương

Ý của câu thành ngữ này là chỉ cả hai bên đều bị tổn thương trong cuộc giành giật, chẳng bên nào được lợi cả.

Câu thành ngữ này có xuất xứ từ “Sử ký - Truyện Trương Nghi Liệt”.

Thời Chiến Quốc, cuộc chiến tranh giữa hai nước Hàn Ngụy đã kéo dài hơn một năm, mà vẫn chưa phân thắng bại. Tần Huệ Vương muốn xuất quân can thiệp việc này, mới triệu tập quần thần lại bàn bạc. Các đại thần mỗi người một ý khiến Tần Huệ Vương chẳng biết quyết đoán ra sao. Bấy giờ, có một người nước Sở tên là Trần Chấn mới kể truyện Biện Trang Tử giết hổ ọi người nghe: “Một hôm, Biện Trang Tử nhìn thấy hai con hổ đang ăn thịt một con trâu, ông định rút kiếm ra đâm chúng thì có một người đi theo ông vội ngăn lại và nói: Hiện nay chúng đang mải ăn, nhưng đến lúc ăn ngon miệng rồi thì chúng tất tranh giành cắn xé nhau. Như vậy thì con hổ to hơn tất bị thương, còn con hổ nhỏ kia chắc chắn sẽ bị cắn chết. Đến lúc đó, ông mới ra tay đâm chết con hổ bị thương kia, thì chẳng phải trong một lúc mà giết được cả hai con hổ ư? Biện Trang Tử nghe nói rất có lý, bèn dừng tay ngồi đợi. Cuối cùng quả đúng như người này đã nói, chỉ trong một lúc mà ông giết được hai con hổ ”.

Kỳ thực thì Trần Chấn đã ví hai nước Hàn Ngụy là hai con hổ, khuyên vua Tần hãy đợi khi hai nước này đánh nhau thiệt hại nặng nề rồi mới tiến đánh, thì sẽ chẳng khác nào Biện Trang Tử ngồi không mà được lợi.

Tần Huệ Vương nghe xong vô cùng mừng rỡ, liền tạm ngừng xuất quân để chờ thời cơ.

Hiện nay, người ta vẫn thường dùng câu thành ngữ này để chỉ hai bên đều bị tổn thương trong tranh chấp, chẳng bên nào được lợi cả.

96. Q.2 - Chương 96: Uyển Thành Thay Đổi (hạ)

Mà nhìn hai người như hai chú chọi gà, hai ánh mắt đều mở to tròn, trừng mắt như người chết, trên cánh tay cũng nổi gân xanh, cả hai đều muốn dốc hết khí lực, khiến mọi người đứng ngoài quan sát cũng cực kỳ khấn trương, chỉ sợ bọn họ vạn nhất xảy ra điều xấu! Lưu Bị lo lắng cho huynh đệ của mình, bên cạnh hẳn cũng chỉ còn một người có thể đánh nhau; mà Khoái Lương thì lo lắng cho Hoàng Trung, Kinh Châu khó được có được một viên hổ tướng, nếu lại bị tổn thương, sẽ tìm người khác ở nơi nào đây?

Đột nhiên, một tiếng hét, từ ngoài - tướng truyền đến!

“Địch tập kích!”

“Cái gì?” Người đầu tiên kịp phản ứng, không phải là Lưu Bị với Khoái Lương đứng ngoài quan sát, còn cả Trương Vệ, ngược lại là hai người Trương Phi với Hoàng Trung đang hết sức chăm chú độ sức với nhau!

“Địch tập kích từ nơi nào?” Hai người đồng thời buông lỏng tay ra, nhanh chóng chạy ra ngoài trường!

“Ha ha ha!” Ngay khi hai người sắp đi ra ngoài đại trường, Từ Thứ đột nhiên cười ha hả!

“Ngươi. . . Thiện Phúc tiên sinh, ngươi cười cái gì?” Trương Phi đã nghe được tiếng Từ Thứ cười, dừng bước, hỏi.

“Mời nhị vị tướng quân chớ trách, mới vừa rồi là mưu kế nhỏ mọn của tại hạ, tại hạ chỉ muốn tách hai vị ra, mời hai vị bỏ qua!” Từ Thứ cười nói.

“. . .” Trương Phi với Hoàng Trung im lặng, con mắt hai người cũng không nhỏ, hai người nhìn nhau, người nhìn ta, ta nhìn người, đột nhiên đều nở nụ cười.

“Ha ha ha, lão già Hoàng Trung, ngươi đã lớn tuổi như vậy, sao khí lực còn lớn như vậy?” Trương Phi nói trước.

“Ha ha ha, khí lực của ngươi cũng không nhỏ, mạnh mẽ hơn cả lão phu, nhưng nếu như giao chiến, ngươi nhất định bại bởi tay ta!” Hoàng Trung đáp. Nói gì đi nữa Trương Phi đang tuổi tráng niên, khí lực hơn hẳn một bậc, cũng có thể hiểu được! Chỉ là, hắn đã quyết định xong chủ ý, sau này khi đánh nhau với Trương Phi, nhất định không thể tỷ thí võ nghệ cùng hắn, khí lực của mình so ra kém hắn, dùng cung tên mới có thể nắm chắc phần thắng!

“Ha ha, Tam đệ cùng Hoàng lão tướng quân có thể nói không đánh nhau thì không quen biết. Nào, chúng ta hãy cạ chén, chúc mừng quân ta có hai viên hổ tướng. Lần này chúng ta nhất định có thể đại phá Hứa Thành!” Lưu Bị rất biết nắm lấy cơ hội liên lạc cảm tình, thừa dịp này, hắn nâng chén nói.

Những người khác thấy thế, cũng đều uống một ly! Chỉ có Trương Vệ, một thân một mình, buồn thảm ngồi ở đó, lạnh lùng nhìn hết thấy!

“Trương tướng quân, hẳn là ngươi đang suy nghĩ chúng ta cần phải công Hứa Thành như thế nào, đúng không?” Khoái Lương uống rượu xong, thấy Trương Vệ vẫn không nhúc nhích, biết không nên đối xử quá lạnh nhạt với hắn. Tuy rằng hiện tại trên thực tế hắn chỉ là con tin!

“Hừ!” Trương Vệ cũng không trả lời, hắn chỉ ngồi ở một bên, uống rượu!

“Trương tướng quân, kỳ thật, đối với lần tiến binh này, tại hạ có một đề nghị, hai bên chúng ta tổng cộng để lại một vạn binh mã trấn thủ Uyển Thành, sau đó, tướng quân cùng Lưu sứ quân làm chủ soái, cùng nhau quản lý công việc hành quân, thế nào?” Khoái Lương biểu hiện giống như một loài động vật vô hại. Đáng tiếc, bất kỳ ai cũng có thể hiểu được sự ác độc trong lời nói của hắn.

“Ha ha ha, Khoái Lương tiên sinh quả nhiên là danh sĩ Kinh Tương nha, vừa ra khỏi miệng là được kể hay!” Trương Vệ cười nhạt, đối với đề nghị này của Khoái Lương, cho dù hắn có chết cũng không thể đồng ý! Để cho quân Hán Trung đi theo giao chiến cùng với bọn hắn, chính mình lại cùng làm chủ soái hành quân cùng Lưu Bị, nói cách khác chính là dùng chính mình làm vật thế chấp, sử dụng quân Hán Trung làm kẻ chết thay, điều này sao có thể được? Mười vạn đại quân gần như chính là một nửa binh lực của Hán Trung, nếu như thương vong quá lớn, cho dù hắn có thể trở về Hán Trung, hắn sao có thể ăn nói với đại ca Trương Lỗ? Cho dù đại ca bởi vì hắn chính thân đệ đệ mà không chỗ dồn vào chỗ chết, Ích Châu Lưu Chương há lại sẽ buông tha cơ hội tốt như thế? Khi đó, Hán Trung không đủ binh lực chẳng phải sẽ gặp phải tai hoạ ngập đầu sao? Nói không chừng, không đợi Lưu Chương động thủ, Lưu Bị người này đã muốn động thủ với Hán Trung trước, bọn chúng có quân Hán Trung làm quân tiên phong, ngồi mát ăn bát vàng, cho dù không thể tấn công đánh bại Hứa Thành, chỉ sợ bọn chúng cũng có thể toàn thân trở ra. Đến lúc đó, nhìn thấy Hán Trung trống rỗng, ai có thể đảm bảo bọn chúng sẽ không vòng lại tiến công Hán Trung? Cuối cùng, chính mình vẫn không thoát được một chữ chết! Nói như vậy, một mình mình chết, so với người trong cả gia tộc chết còn tốt hơn nhiều! Mà dựa và mệnh lệnh của mình đã ban xuống, quân Hán Trung trong Uyển Thành nhất định sẽ không để cho quân Kinh Châu vào thành, bằng vào chắc chắn tường thành Uyển Thành, với binh lực không chênh lệch nhiều, cho dù quân Kinh Châu có Hoàng Trung với Trương Phi, hai mãnh tướng,

cũng đừng nghĩ có thể đánh bại bọn họ, bảo đảm một đội quân như vậy, cũng tương đương với bảo vệ Hán Trung! Nghĩ tới đây, Trương Vệ quyết định chủ ý!

“Ai! Tử Nhu tiên sinh nói sai rồi!” Lưu Bị không đồng ý với lời của Khoái Lương, hần nói: “Trương tướng quân tới trước, Uyển Thành cũng không phải thành trì bình thường, sao có thể không duyên cớ nhường lại?”

“Vậy theo cách nhìn của sứ quân, phải làm thế nào?” Khoái Lương giận dữ, Lưu Bị này quả nhiên không phải đồ tốt đẹp gì. Ta cũng không tin Trương Vệ sẽ không sợ chết! Bỏ qua một cơ hội thật tốt, không cần tới, Lưu Bị hần muốn nhân cơ hội làm chuyện gì hay sao?

“Tử Nhu tiên sinh, tiếp sau đó lương thảo của chúng ta đều phải đi qua Uyển Thành vận đến tiền tuyến, cho nên, binh lực ở lại trấn thủ Uyển Thành cũng không thể quá ít!” Lưu Bị lại nói: “Cho nên, tại hạ cho rằng có thể để Trương tướng quân để lại năm vạn binh mã bảo vệ thành, mà mười vạn đại quân Kinh Châu chúng ta, Trương tướng quân chỉ huy năm vạn quân Hán Trung, cùng thẳng tiến Lạc Dương, thế nào?”

“Cái này. . .” Khoái Lương rơi vào trầm tư!

“Chúa công lời ấy không sai!” Từ Thứ ở một bên còn nói thêm.

“Sao không sai?” Trương Phi nhìn hần hỏi.

“Ha ha, . . .” Từ Thứ cười không đáp, cho dù người sáng suốt cũng biết, có mấy lời tuyệt đối không thể nói rõ!

“Được rồi! Ta có thể đồng ý!” Trương Vệ suy tính một lần, nói.

“Tốt, Trương tướng quân quả nhiên rộng lượng!” Lưu Bị vui mừng, cầm chén rượu, nhìn Trương Vệ mời một ly!

“Ai giúp ta đi tới Uyển Thành truyền lệnh?” Trương Vệ trầm giọng hỏi, tuy rằng hần đã đáp ứng, nhưng tâm tình của hần vẫn không tốt hơn chút nào!

“Lão phu đi!” Hoàng Trung làm việc luôn luôn phụ trách, luôn đảm bảo!

“Đại ca, ca đến cùng là có ý gì?” Trương Phi nhìn Hoàng Trung dẫn Trương Vệ đi ra khỏi đại trường xong, vội vàng nhìn Lưu Bị hỏi.

“Ha ha, Dục Đức, tại sao ngươi không hỏi Thiện Phúc tiên sinh? Hần là nhất định biết rõ!” Quả thật đây chính là một lần khó có được, Lưu Bị lập tức bán chỗ hấp dẫn cho Từ Thứ!

“Ý của chúa công chính là khiến cho Trương Vệ cảm thấy có một chút cơ hội mà thôi!” Từ Thứ nói: “Vốn, Khoái Lương tiên sinh làm mặt đen, dùng tánh mạng uy hiếp Trương Vệ, khiến cho hần mệnh lệnh mười vạn quân Hán Trung làm quân tiên phong cho quân ta, mười vạn quân Hán Trung, cơ hồ gần như là tiền vốn của Trương Lỗ, Trương Vệ không dám gặp bất lợi? Cho nên, bề ngoài hần không nói, trong lòng tất nhiên đã nảy sinh ý định chết, bởi như vậy, quân Hán Trung trú đóng ở Uyển Thành, chúng ta lại không dám đơn giản đi vòng qua. Nếu như đường lui bị chặn, chẳng phải là tự tìm đường chết sao?”

“Chúng ta đánh hạ tòa thành này trước không được sao?” Trương Phi nói.

“Ha ha, Uyển Thành là thành kiên cố, chỉ riêng tường thành đã cao chừng sáu trượng, bên trong nội thành còn có đại quân mười vạn. Binh pháp Tôn Tử có nói: binh lực gấp đôi thì tấn công, binh lực ngang bằng thì vây; mà binh lực của chúng ta chỉ là tương đối, cho nên, chúng ta khó có thể phá được Uyển Thành! Thậm chí có thể nói, chỉ cần quân Hán Trung hạ quyết tâm tử thủ, chúng ta căn bản không thể đánh chiếm được! Huống chi trước khi Trương Vệ bị ta cùng với Hoàng lão tướng quân bắt, hần từng hạ lệnh, hần không trở về thành, cửa thành Uyển Thành không được mở ra! Bởi như vậy, muốn dùng kế cũng cực kỳ khó khăn!”

“Cho nên, chúa công đồng ý cho Trương Vệ để lại năm vạn đại quân trấn thủ Uyển Thành, lại cho Trương Vệ chỉ huy năm vạn đại quân cùng tiến quân với chúng ta, bởi như vậy, cũng tương đương với việc giao đường lui của chúng ta cho quân Hán Trung của hần, dùng điều này làm vật thế chấp tính mạng của Trương Vệ! Cũng làm cho Trương Vệ có thể yên tâm, không hề nảy sinh ý định chết!”

“Người kia cái đó giá trị chúng ta nhiều người như vậy mệnh?” Trương Phi nghe xong Từ Thứ phân tích, la lên.

“Trương tướng quân chớ sốt ruột!” Từ Thứ nói tiếp: “Tuy rằng Trương Vệ chỉ huy năm vạn đại quân theo chúng ta tiến lên, quân ta có mười vạn, gấp đôi hẳn. Hơn nữa chúng ta còn có Hoàng lão tướng quân với Trương tướng quân, hai mãnh tướng, năm vạn của đại quân Trương Vệ phải nghe chúng ta an bài! Đến lúc đó, chúng ta chỉ cần đưa tin cho Uyển Thành, nói chúng ta chiến sự bất lợi, Trương Vệ lệnh cho bọn chúng nhanh chóng đến giúp, bởi như vậy, bên trong Uyển Thành không còn binh lực, chúng ta có thể đơn giản mà chiếm được thành!”

“Thiện tiên sinh chờ một chút” Trương Phi sờ lên đầu, cẩn thận suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Tiên sinh cho người giả mượn quân lệnh của Trương Vệ, động viên binh lực Uyển Thành, nhưng bởi như vậy, tới khi bọn hắn hội hợp cùng Trương Vệ, há không phải binh lực của bọn hắn cũng giống như của chúng ta, vậy lúc đó chúng ta phải làm gì?”

“Trương tướng quân cũng biết sử dụng đầu óc, thật đáng mừng!” Từ Thứ giễu cợt Trương Phi, khiến cho hắn đỏ mặt lên!

“Thôi được rồi, tiên sinh hãy nói một chút, đến cùng chúng ta phải làm gì?” Trương Phi la lên.

“Ha ha, Trương tướng quân, người đã quên, không phải ta đã nói, binh lực bọn chúng vừa ra, chúng ta lập tức cướp lấy Uyển Thành, bởi như vậy, chính đường lui của bọn chúng bị chặn, bọn chúng còn dám có hành động gì?”

“Vậy người của chúng ta đều ở cùng với người Trương Vệ, sao có thể để cho bọn chúng không chú ý, đến cướp lấy Uyển Thành?” Trương Phi lại hỏi.

“Ai!” Từ Thứ vỗ ót, nói: “Ta còn tưởng rằng Trương tướng quân sẽ sử dụng đầu óc, thì ra chỉ vô ích mà thôi!”

“Sao. . . ?” Trương Phi nghe xong lời này của Từ Thứ, hắn giơ nắm đấm lên trước mặt Từ Thứ!

“Dễ nói, dễ nói” Từ Thứ nhìn nắm đấm của Trương Phi to như bình bát (chén ăn của sư), lập tức hắn thay bằng một khuôn mặt tươi cười, nói: “Kỳ thật rất đơn giản, chúng ta có thể đưa tin cho Lưu Kinh Châu, khiến cho Lưu Kinh Châu phái người tới đánh chiếm Uyển Thành!”

“Thế nhưng, nếu như Trương Vệ hạ lệnh, khiến cho quân coi giữ Uyển Thành vô luận tình huống như thế nào cũng không được xuất binh thì sao?” Khoái Lương hỏi.

“Ha ha, Trương Vệ chính là thân đệ đệ của Trương Lỗ, tình nghĩa vô cùng, cho dù Trương Vệ để lại quân lệnh đó, tướng lĩnh trấn thủ cũng không dám để cho hắn gặp nguy hiểm, nếu không, thấy Trương Vệ gặp nguy không cứu, tánh mạng hắn chẳng phải khó bảo toàn sao?” Từ Thứ đáp.

“Thì ra là thế, đại ca, thì ra đại ca lại nghĩ ra diệu kế như thế, thật đúng khiến cho lão Trương ta suýt chút nữa không hiểu!” Trương Phi nghe xong Từ Thứ giảng giải, cảm thán nói.

“Cái này. . . Ta. . .” Lưu Bị xấu hổ vụn phần, nào hắn có nghĩ ra nhiều như vậy? Vừa rồi nghe Từ Thứ giảng giải, hắn cũng như lọt vào trong sương mù. Hắn vốn chỉ nhìn ra trong mắt Trương Vệ có ý tứ dứt khoát, cho nên, đưa ra một kế sách hòa hoãn, khiến cho hai bên đều có thể tiếp nhận, nhưng Từ Thứ lại căn cứ vào điều này chế ra một kế sách, thật sự khiến cho hắn không thể ngờ!

“Kỳ thật, ta cũng thật không nghĩ nhiều như vậy. Phần sau hoàn toàn là kế sách của Thiện Phúc tiên sinh mới đúng!” Lưu Bị có một ưu điểm, hắn tuyệt đối không bao giờ chiếm công lao của thuộc hạ!

“Bất kể là kế sách của ai, dù sao đối với chúng ta mà nói, đều có chỗ tốt!” Vốn Khoái Lương nghe xong Từ Thứ giải thích, đã nảy sinh ý tưởng thu hồi binh quyền, thu thập Lưu Bị, nhìn thấy dáng vẻ khiêm tốn của Lưu Bị, mới nhớ tới, chính mình trước kia kết giao cùng hắn mấy lần, cũng không nhìn ra Lưu Bị có bản lĩnh gì! Hơn nữa, nếu hắn có trí lực bậc này, còn có thể liên tiếp thất bại sao? Lúc này Khoái Lương mới buông tha ý nghĩ này, nhưng hắn càng cảm thấy hứng thú đối với Từ Thứ. Hắn quyết định hắn nhất định phải đoạt được Từ Thứ từ trong tay Lưu Bị, một kẻ vốn không có tiền đồ!

Không lâu sau, Hoàng Trung cùng Trương Vệ đã trở về, bọn họ đến dưới thành Uyển Thành dạo qua một vòng, truyền quân lệnh, quân Hán Trung lập tức phái ra năm vạn binh mã hộ tống quân Kinh Châu cùng giao chiến! Vì vậy, quân Kinh Châu cùng quân Hán Trung cũng không nảy sinh một trận đại chiến theo như suy nghĩ của Hứa Thành, mà cùng nhau tiến quân về hướng Lạc Dương! Ở trước mặt bọn chúng, có hai con đường, mà trên hai con đường này, chỉ lần lượt có hai thành nhỏ ngăn bọn chúng! Lạc Dương, tựa hồ có chút nguy hiểm!

Mà trong khi đại quân Lưu Bị đang tiến về phía Lạc Dương, ở một chiến tuyến khác, đại chiến lại đã sớm bộc phát! Chỗ đó chính là —— Huỳnh Dương!

Tào Tháo nghe nói Hứa Thành Tiến quân Ung Châu xong, lập tức triệu tập các lộ binh mã thủ hạ, để lại Tào Nhân trấn thủ Nhữ Nam, Xa Trụ thủ thành Từ Châu, Nhạc Tiến thủ Đan Dương, Hạ Hầu Uyên mang kỵ binh đóng quân ở khu vực Hoài Âm, lại lưu Tang Bá trấn thủ Thanh Châu, sau đó Tào Tháo, tự mình dẫn đại quân ba mươi vạn, dùng Hạ Hầu Đôn làm tiên phong, mang theo mấy tướng Quan Vũ, Hứa Chử, Tào Hồng, Tào Thuần, Vu Cấm, Lý Điển, Lưu Duyên, Biện Hỉ, Khổng Tú, Thái Dương, Mao Giới, cùng với các mưu sĩ Quách Gia, Trình Dục, Lưu Diệp, Tuân Du, Lữ Kiên, còn có, con trai trưởng Tào Ngang, cháu trai Tào An Dân, Tào Hưu, Tào Chân, Hạ Hầu Bá, Hạ Hầu Thượng, trùng trùng điệp điệp, hùng hổ mà thẳng tiến tấn công Huỳnh Dương!

97. Q.2 - Chương 97: Đánh Lén Ban Đêm

Huỳnh Dương, Trương Liêu suất lĩnh đại quân năm vạn, dùng Cốc Nông, Phương Đồng làm phó tướng, Liêu Giang làm Tấn Quân hiệu úy, bảo vệ chặt thành trì! Phía sau, là hai quan Hồ Lao, Tỵ Thủy, tướng phòng thủ theo thứ tự là Thái Sứ Từ với Ngụy Duyên, quân hai vạn năm nghìn, tổng cộng mười vạn đại quân, thành thế tam giác, hỗ trợ lẫn nhau.

Đại quân Tào Tháo tới trước tự nhiên là tiên phong Hạ Hầu Đôn. Sau khi hấn tới, hấn cũng không như những người khác nghĩ, lập tức bắt đầu tiến công thành Huỳnh Dương, mà chỉ thành thật phái ra các trạm canh gác dò xét, tìm kiếm tình huống chung quanh, thuận tiện xây dựng đại doanh bên ngoài Huỳnh Dương hai mươi dặm!

Không lâu, đại quân của Tào Tháo cũng đến, ở khu vực Hạ Hầu Đôn lựa chọn đóng quân, lại trước sau dựng lên năm tòa đại doanh, Tào Tháo ở trung doanh, chung quanh doanh của hấn có bốn doanh, phân biệt do Hạ Hầu Đôn, Vu Cấm, Lý Điển, Tào Ngang thống lĩnh.

“Trương tướng quân, ngài nói, lão Tào sẽ tấn công chúng ta sao?” Liêu Giang đứng trên lầu thành thành Huỳnh Dương, ngắm nhìn bóng dáng tướng sĩ Tào quân bận rộn ở phía xa xa, nói: “Ài, chúa công hành động quá nhanh, chỉ kịp bố trí mấy thứ. Bằng không, toàn bộ thành Huỳnh Dương đều sẽ biến thành. . . , ài!”

“Bọn chúng nhất định phải phá trận tên của chúng ta trước mới được, nếu không, cho dù bọn chúng có thể công phá tòa thành này của chúng ta, ta cũng có thể nắm chắc bọn chúng phải trả một cái giá lớn không ít hơn hai mươi vạn người!” Trương Liêu nói.

“Hắc, hai mươi vạn, chỉ sợ là cái giá lớn mà bọn chúng phải trả khi công phá tường thành!” Liêu Giang cũng rất tự tin, hấn bố trí trong ngoài thành Huỳnh Dương đủ cả, đủ để khiến Tào Tháo với những bộ hạ của hấn ăn đủ!

“Không nói nữa, chờ bọn hấn xây dựng xong quân doanh, sợ rằng cũng phải trời tối! Xem ra hôm nay bọn chúng sẽ không công thành! Vẫn nắm chặt thời gian nghỉ ngơi!” Trương Liêu nói xong, hấn liền xoay người đi xuống tường thành.

“Lão Tào.. Lão Tào, chúng ta có thể gặp mặt chính là duyên phận, ta an bài tiệc tẩy trần người cần phải ăn đó! Không cần quá khách khí!” Thấy Trương Liêu đi xuống tường thành, Liêu Giang cũng không đi theo, mà hấn vẫn đang đứng yên đó làm bầm lều bầu, hấn nhìn quân doanh Tào Tháo, trong ánh mắt thậm chí có một dáng vẻ chờ đợi!

Đêm, Tào doanh!

Tào Tháo với mưu sĩ, đại tướng thủ hạ đang thương nghị biện pháp tiến công Huỳnh Dương. Nói một cách xác thực chính là tìm biện pháp có thể mau chóng đánh hạ Huỳnh Dương. Dù sao, Huỳnh Dương chỉ là một trạm trung chuyển, phía sau nó, còn có hai tòa cửa ải hiểm yếu đứng thẳng đứng ở bên trong, còn là những nơi khó tấn công hơn nơi này! Cho nên, mọi người đang ngồi trong này đều có vẻ mặt ngưng trọng!

“Vu Cẩm tướng quân, người từng giao chiến cùng Trương Liêu, có thể giảng một chút đặc điểm giao chiến của hắn không?” Trình Dục nhìn Vu Cẩm hỏi. Giao chiến mà hắn nói chính là lần Vu Cẩm cùng với Hạ Hầu Uyên phục kích Trương Liêu.

“Tại hạ cũng biết không nhiều lắm về Trương Liêu, chỉ biết người này dũng mãnh hơn người, có gan có kiến thức, giàu ... mưu lược, hơn nữa tính táo bạo bình tĩnh. Ngày đó tại hạ cùng với Hạ Hầu Diệt Tài phục kích hắn, sau khi hắn biết trúng phục kích, gặp nguy không loạn, chỉ huy thoả đáng, cũng tự mình dẫn thủ hạ binh tướng ra sức phản kích. Điều không ngờ tới nhất chính là hắn rõ ràng không ngờ tới chuyện chúng ta phục kích, vậy mà hắn lại cũng để lại phục binh, cuối cùng phản công để cho quân ta tổn thất vô cùng nghiêm trọng!” Vu Cẩm đáp, hình như hắn cực kỳ bội phục Trương Liêu!

“Đúng vậy, nghe nói Trương Liêu Trương Văn Viễn này, từng là tướng lĩnh thủ hạ Lã Bố. Người có thể được Lã Bố để mắt, tất nhiên võ nghệ bất phàm; hơn nữa, nghe nói sau khi hắn cùng với Lý Túc tìm tới nương tựa Hứa Thành, lập tức được trao tặng chức quan Thái thú Huỳnh Dương, mang binh đến thủ vệ nơi đây, đánh bại Lưu Duyên tướng quân. Nếu như hắn không có chút ít bản lĩnh, không thể nào có thể làm cho Lã Bố với Hứa Thành đều coi trọng hắn như vậy!” Tuân Du nói.

“Ha ha, chắc hắn Lã Bố không coi trọng hắn, nếu không, Lã Bố cũng không tự nhiên đưa hắn cho Hứa Thành!” Lưu Diệp cười nói.

“Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này. Chư vị, chúng ta vẫn nên nghĩ biện pháp có thể đánh bại Trương Liêu, công phá Huỳnh Dương!” Trình Dục nói.

“Nếu muốn đánh bại Trương Liêu, đầu tiên cần phải nghĩ biện pháp đối phó Cung nỗ thủ của chúng, nhưng kẻ thù ở trên tường cao, tầm bắn của cung nỗ lại xa hơn so với chúng ta, điều này thật sự là một nan đề...!” Lữ Kiên nói.

“Việc này không khó!” Lưu Diệp cười nói.

“Hả?” Mọi người đều bị thực sự kinh ngạc! Lưu Diệp này lại có chủ ý gì hay sao?

“Tử Dương tiên sinh, tiên sinh hắn là có biện pháp phá trận tên của chúng?” Hạ Hầu Đôn đột nhiên đứng lên nói, dáng vẻ hắn có đôi chút hưng phấn. Chỉ cần phá được trận tên quân Hứa Thành, đánh giáp lá cà, hắn tuyệt đối không sợ. Dù tướng sĩ quân Hứa Thành có chiến lực vượt xa quân đội bình thường!

“Đương nhiên là có!” Lưu Diệp vuốt râu mỉm cười nói. Lúc này biểu lộ của hắn có vẻ có một chút tự đắc mà thôi, nhưng trong lòng của hắn lại đang nở hoa. Dù sao, ở dưới trướng Tào Tháo có nhiều mưu sĩ vô tướng, trong số đó hắn là một người duy nhất hiện nay có thể nghĩ ra biện pháp đối phó Cung nỗ thủ quân Hứa Thành, đây chính là độc nhất vô nhị...!

“Biện pháp gì? Nói mau!” Tào Hồng cũng nhảy lên nói, những người khác cũng ngẩng cao đầu, dáng vẻ mong chờ.

“Chư vị có thể hỏi chúa công!” Lưu Diệp mỉm cười chỉ chỉ Tào Tháo, nói.

“Ha ha ha! Tử Dương hà tất như thế?” Tào Tháo cười to, suy nghĩ một chút, nói: “Sau khi Tử Dương tới quân ta không lâu sau, lập tức dâng cho ta một tờ đồ, ta ra lệnh cho công tượng theo họa đồ mà chế tạo, tạo thành một loại khí giới, tên là ‘ Phích Lịch xe ’. Xe này có thể bắn tảng đá lớn mấy chục cân ném tới trên đầu thành, uy lực cực lớn! Có kỳ vật này, chúng ta công phá Huỳnh Dương có thể nói là dễ như trở bàn tay. Chẳng qua sự tình vô cùng trọng đại, cho nên ta dặn dò Tử Dương không được lan truyền, cho nên, hôm nay mới nói cho chư vị, chư vị chớ có trách hắn! Ha ha ha!”

“Thế nhưng, ‘ Phích Lịch xe ’ này bắn tảng đá to lên tường thành, cần phải tới gần tường thành mới đúng, như vậy làm sao có thể trốn được mưa tên của quân địch?” Tào Hưu đột nhiên hỏi.

” Hừ nhi quả nhiên tâm tư kín đáo, ha ha ha, tốt lắm!” Tào Tháo cười to, hần nhìn thấy trong gia tộc của mình có thể xuất hiện một nhân tài mà cực kỳ cao hứng!

“Hai bên ‘ Phích Lịch xe ’ này đều lấp đặt tấm ván bảo hộ, có thể bảo vệ sĩ tốt, mà chính là tên, làm sao có thể bắn được xe cực lớn đang di chuyển? Khi đó, ‘ Phích Lịch xe ’ có thể tùy ý phóng ra, không sợ không phá được trận tên quân Hứa Thành!” Lưu Diệp biện hộ cho chính chiến xa của mình nghĩ ra.

“Nói như vậy, chúng ta có thể lập tức triệu tập binh lực, chuẩn bị tiến hành cận chiến cùng quân trấn thủ thành Huỳnh Dương, tuy rằng quân ta nhiều lính, mà sĩ tốt quân Hứa Thành lại am hiểu quân chiến, cho nên đây cũng nhất định là một trận đại chiến vô cùng thâm hiểm, chứ vị tuyệt đối không được khinh thường!” Tuân Du nhắc nhở.

“Công Đạt nói đúng!” Tào Tháo tán thành nói: “Chư tướng quay về doanh, phải nói lại những lời này cho thuộc hạ của các người, để cho bọn chúng không được khinh địch, hiểu chưa?”

“Cẩn tuân quân lệnh chúa công!” Chúng tướng cùng kêu lên nói.

Những điều cần thương nghị đều thương nghị xong, mọi người lại trò chuyện trong chốc lát, rồi lần lượt đi ra khỏi đại trường Tào Tháo, phải về chính quân doanh của mình.

“Giết ..!”

“Giết...!”

“Chuyện gì xảy ra?” Nghe bốn phía vang lên tiếng hét hò, người Tào doanh không khỏi cực kỳ kinh hãi. Nơi này là trung doanh, tại sao lại xuất hiện tiếng kêu ở chỗ này? Mà ngay cả Tào Tháo cũng từ trong đại trường đi ra, hần muốn nhìn xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng thời gian không cho phép bọn họ cẩn thận tìm hiểu tình hình. Vô số hỏa tiễn từ trên bầu trời rơi xuống, lập tức từng ngọn lửa bốc lên từ trong trung doanh của Tào Tháo!

“Địch tập kích!”

“Nhanh hộ vệ chúa công rời khỏi!” Trong đám đông có người hô to! Có người đánh giết tới trung doanh, điều này làm cho người Tào doanh đều kinh hãi không hiểu, vài viên Đại tướng đi đến trước mặt Tào Tháo, muốn dẫn hần đi tới nơi khác!

“Tránh ra!” Tào Tháo đẩy mấy viên Đại tướng ra, quát lên: “Có chuyện gì mà sợ? Còn không mau đi chỉnh quân chuẩn bị chiến tranh!”

“Kẻ thù phạm trung doanh của ta, nhưng chỉ là tự tìm đường chết, chỉ cần tắt cả doanh vây kín, bọn họ chấp cánh cũng khó thoát được. Chư vị tướng quân, tắt cả mang binh mã, từ tứ phía vây quanh bọn chúng! Chỉ cần để lại Hứa Trữ tướng quân ở chỗ này hộ vệ là được rồi!” Quách Gia ở một bên nói.

“Cái này. . .” Chúng tướng nhìn lẫn nhau, đại quân kẻ thù đột kích doanh, sao có thể khiến cho chủ công của mình một mình ở tại chỗ này?

“Còn không mau đi? Chẳng lẽ các người không tin Trọng Khang?” Tào Tháo quát to.

“Vâng!” Chúng tướng lập tức ôm quyền rời khỏi, nhao nhao đi tới chỉ huy đại quân phản công.

“Giết..! Ra sức đốt cho ta!” Ngụy Duyên cười một thốt chiến mã, hần vừa lớn tiếng mệnh lệnh cho thủ hạ, vừa dùng đại đao chém chết một tên binh sĩ quân Tào!

“Thoải mái! Thoải mái! Ha ha ha!” Người ở cùng một chỗ với Ngụy Duyên, dĩ nhiên là Thái Sử Từ, hần cũng cười một con ngựa, mũi cương mâu trong tay dưới ánh lửa chiếu rọi, lóe ra ánh sáng lạnh như băng!

“Tặc tướng là người phương nào, đỡ một thương của ta!” Ngay khi hai người Ngụy Duyên với Thái Sử Từ dẫn theo thủ hạ phóng hỏa cực kỳ thỏa thích, một tiếng hét lớn vang lên, ngay sau đó, Đại tướng quân Tào Lý Điển mang theo thân binh xuất hiện, hần vung trường thương lên, đánh về hướng Ngụy Duyên! Mà thân binh hần mang đến, tức thì đánh về phía các Cung nỗ thủ đang bắn hỏa tiễn!

“Hừ, người cũng đỡ một đao của ta!” Ngụy Duyên cũng không biết viên tướng ở trước mặt chính là Lý Điển, trở tay đánh một đao, nghênh đón trường thương Lý Điển, nhưng cho dù hần biết rõ đối phương của mình

là Lý Điển, hắn cũng sẽ không có gánh nặng tâm lý, nói không chừng hắn sẽ càng cao hứng. Việc hắn cùng Thái Sử Từ chẳng phân biệt võ nghệ cao thấp đủ để cho hắn hoành hành nhất thời trên chiến trường!

“Tiếp mâu!” Ngay khi Lý Điển hối hận vì đã chọn một nhân vật lợi hại, Thái Sử Từ đột nhiên xuất thủ hoàn toàn không có chút đạo đức nào hết, cương mâu cực kỳ xảo trá đâm về phía sau lưng Lý Điển! Rõ ràng Thái Sử Từ có chủ tâm muốn cho Lý Điển dù đi đến âm phủ cũng phải tuyệt hậu!

“Không nên. . . !” Lý Điển muốn nói là “Không biết xấu hổ”, mà không phải “Không được qua đây”, thế nhưng, tuy rằng Thái Sử Từ cũng không muốn như vậy, nhưng nói thế nào đi nữa nơi này cũng là Tào doanh, bọn hắn cần phải tốc chiến tốc thắng!

“Phốc!” Ở thời khắc nguy cấp Lý Điển phát huy được thân thủ nhanh nhẹn tôi luyện qua nhiều năm chém giết trên chiến trường, hắn kiên cường ngăn cản một đao của Ngụy Duyên rồi vẫn đang nỗ lực nghiêng người, rớt cực, tránh thoát mối nguy hiểm trước sau, nhưng cương mâu của Thái Sử Từ cũng không phải như bình thường, tuy rằng thân hình Lý Điển lóe lên một cái, vẫn bị một mâu này chọc thủng một lỗ thủng ở bụng dưới.

“A... ——!” Kêu thảm một tiếng, Lý Điển thúc ngựa bỏ chạy! Mà lúc này đây, thân binh của hắn chúng ta đã làm vong hồn dưới trường đao của các Cung nỗ thủ từ lâu!

Ngụy Duyên với Thái Sử Từ cũng không đuổi theo. Khi cả hai thấy Tào doanh đã có phản ứng, lập tức triệu tập thủ hạ, bắt đầu triệt thoái về phía sau. Dù sao hiện tại vừa mới nhập xuân, gió thổi cũng khá mạnh, không sợ lửa này không cháy to! Hơn nữa, bọn họ dẫn theo một vạn người đến phóng hỏa, đã đốt Tào doanh cháy không nhỏ chút nào!

“Tặc tử chạy đâu!” Đến khi bọn hắn đang chỉ huy các binh sĩ rút lui, lại một người ăn mặc như Đại tướng Tào doanh lao đến. Người này cũng không nói chuyện, xông lên đánh một đao về phía đầu Thái Sử Từ.

“Hừ! —— a!” Thái Sử Từ vốn định chống chọi một đao kia của tướng địch, hắn cũng không ngờ một đao kia của đối phương thật không ngờ lại rất nặng. Tuy rằng cuối cùng hắn nỗ lực ngăn được một đao đó, nhưng một đao kia vẫn chấn động khiến hai tay hắn run lên! Khiến cho hắn chấn động!

“Người là người phương nào?” Thái Sử Từ thấy quân Tào cũng không có nhiều người xông tới bên này, lập tức hắn cảm thấy an tâm, hắn nhìn người kia hỏi. Người tới quay lưng về phía ánh sáng, khiến cho hắn thấy không rõ diện mạo!

“Người không xứng hỏi!” Tướng mới đến trầm giọng nói, nói xong, hắn lại lại bổ ngang một đao đến!

“Cuồng vọng!” Thái Sử Từ một tiếng hét lớn, nhưng sau khi tiếp hết một đao kia, hắn lại lớn la lên: “Văn Trường giúp ta!” Câu nói này của Thái Sử Từ khiến cho Ngụy Duyên đang đưa lưng về phía hắn chỉ huy quân đội triệt thoái về phía sau lại càng hoảng sợ!

“Tiếp đao!” Ngụy Duyên quay đầu lại chứng kiến Thái Sử Từ lại bị đối phương đánh cho không thể đánh trả, nhất thời khẩn trương, lập tức hắn đánh một đao bổ về phía người kia!

Tướng mới đến không chút hoang mang, ngăn cương mâu của Thái Sử Từ, rồi lại đánh trả một đao của Ngụy Duyên, đao thế cực nhanh, khiến cho Ngụy Duyên xuất đao trước phải rút lui để tự bảo vệ mình!

Hết thấy những điều này chỉ xảy ra trong nháy mắt, khi hai người Thái Sử Từ với Ngụy Duyên nhìn thấy rõ mặt người này, rốt cuộc biết hắn là ai!

Lúc này, người kia đã đi tới trong vòng ánh lửa, mặt đỏ râu dài, ngoại trừ Quan Vũ gần đây thanh danh cực kỳ nổi thì còn ai vào đây?

“Người là Quan Vũ?” Vì muốn xác định rõ ràng, Ngụy Duyên hỏi.

“Đúng là Quan mỗ, các người có thể chống đỡ được mấy đao của ta, cũng nên tự hào rồi!” Quan Vũ vuốt râu nói, mắt xếch híp, để cho người ta có cảm giác ra cực kỳ khinh miệt!

“Lớn mật!” Nghe xong Quan Vũ nói, Ngụy Duyên với Thái Sử Từ đều giận dữ, lập tức đao mâu đều cử động, giết tới!

Ba người nhất thời đánh nhau như đèn kéo quân. Mới rồi Ngụy Duyên với Thái Sử Từ có một chút khinh địch, cho nên mới bị Quan Vũ áp chế, đều một chiêu liền bị đánh lui, nhưng lúc này bọn họ đã toàn lực ra tay, không thể giống với lúc trước. Mặc dù Quan Vũ kiêu ngạo ngút trời, cũng không khỏi không tập trung toàn bộ tinh thần ứng phó!

Lúc này, lại thêm một thanh đại đao hiện thân từ trong bóng tối, đánh về hướng ba người đang giao chiến.
“Tiếp đao!”

Hai người Ngụy Duyên với Thái Sử Từ nghe xong tiếng quát mày, lập tức tăng cường công kích, mà cây đại đao thứ ba vượt qua hai người, chém thẳng về phía cổ Quan Vũ!

Lúc này, Quan Vũ muốn đối phó Ngụy Duyên với Thái Sử Từ, căn bản không rảnh tay để chống đỡ, trừ phi hấn như Lý Điển, liều mạng bị thương, chỉ sợ mới có thể tránh thoát một đao kia! Nhưng một khi đã biết thân phận của hấn, chỉ sợ ba người trước mặt này cũng không buông tha hấn như đã buông tha Lý Điển!

Vừa lúc đó, thân thể Quan Vũ bất chợt lui về phía sau vài thước, tránh thoát đại đao trường mâu của Ngụy Duyên với Thái Sử Từ, Thanh Long Yển Nguyệt Đao cũng kịp thời vung lên, đục phải chuôi đao của thanh đại đao đang đánh lén! Chặn!

“Đ...A...N...G...G!” một tiếng, tướng mới đến lướt qua bên người Quan Vũ!

“Đi!” Ngụy Duyên với Thái Sử Từ thấy một đao kia không thể làm bị thương Quan Vũ, vốn hai người muốn tiếp tục tiến lên chém giết, nhưng lại nghe thấy viên chiến tướng thứ ba mới đến gọi lui, cả hai mới nhớ tới nơi này là Tào doanh. Với bản lĩnh của ba người, liên thủ có thể nắm chắc tuyệt đối đánh bại Quan Vũ, nhưng chỉ sợ ba người mình cũng khó giữ được tánh mạng, cho nên, cả hai đành phải giục ngựa thối lui theo người nọ.

Nhìn thấy ba người chạy trốn, Quan Vũ giận dữ. Vốn hấn chứng kiến Lý Điển trốn chạy để khỏi chết, mới sang đây xem xét tình hình, hấn vốn tưởng rằng dựa vào bản lĩnh của mình, thu thập tướng địch đột kích doanh cũng không thành vấn đề, thế nhưng hấn không ngờ tới quân địch lại xuất ra ba tướng, hơn nữa mỗi người đều có võ nghệ cao cường, ngược lại thiếu chút nữa khiến cho hấn phải nằm lại ở chỗ này, nếu không phải chiến mã của mình là Trảo hoàng phi điện có khả năng thông linh, thời khắc mấu chốt mang theo hấn kịp thời lui về sau một chút, chính bản thân hấn tuyệt đối không nắm chắc có thể tránh thoát đại đao của người thứ ba!

Nghĩ tới đây, hấn kẹp Trảo hoàng phi điện, đuổi theo về hướng đám người Ngụy Duyên đang bỏ trốn. Hấn cho rằng, dựa vào bản lĩnh của mình, ba người đối phương tuy rằng lợi hại, cũng có thể dùng phương pháp quần chiến ngăn chặn bọn họ, đến lúc chúng tướng Tào doanh tề tựu, nhất định có thể bắt bọn chúng!

Tốc độ của Trảo hoàng phi điện vốn rất nhanh, hưởng chỉ ngựa của mấy người Ngụy Duyên đều là chiến mã bình thường, ba người rất nhanh đã bị Quan Vũ đuổi theo!

Nhưng điều khiến cho Quan Vũ càng thêm tức giận chính là tuy rằng hấn đuổi theo những chiến mã này, thế nhưng, lại không đuổi kịp người! Một cái miệng địa đạo tối đen, sâu thẳm ở ngay bên cạnh ba con chiến mã, điều này nói rõ cái gì? Quan Vũ hấn là tướng quân trên ngựa, phải không tướng quân dưới mặt đất!

“Hừ! Hai người các ngươi xảy ra chuyện gì hả? Sao lại quần đấu cùng Quan Vũ? Để cho thủ hạ dùng tên bắn hấn không được sao?” Trương Liêu, chính là tướng lãnh thứ ba bên quân Hứa Thành đột nhiên xuất hiện. Sau khi trở lại Huỳnh Dương, Trương Liêu bắt đầu giáo huấn Ngụy Duyên với Thái Sử Từ!

“Chúng ta. . .” Ngụy Duyên muốn biện bạch hai câu, nhưng hấn nhìn thấy sắc mặt Trương Liêu thì lập tức bỏ qua! Chính hai người mình quả thật có chút kém cỏi, không nên khinh địch, kết quả, bị Quan Vũ cuốn lấy. Nếu không phải Trương Liêu đến kịp lúc, chỉ sợ hai người cũng thật sự không về được!

“Mà thôi, các người nhanh chóng quay về Hồ Lao với Tị Thủy Quan, bảo vệ chặt quan ải, không được sai sót, nhất là không được xuất chiến! Có nghe hay không?” Trương Liêu biết rõ thời gian quý giá, trước khi quân Tào kịp phản ứng cho hai người trở lại hai quan, không thể không từ bỏ ý đồ tiến thêm một bước giáo dục bọn hấn!

“Vâng!” Ngụy Duyên với Thái Sử Từ ước gì đi nhanh hơn, hai người bọn hắn luôn luôn tâm cao khí ngạo, nhưng Trương Liêu có địa vị cao hơn bọn hắn quá nhiều, hai người ở trước mặt hắn chỉ có thể lần lượt chịu giáo huấn, nhưng trước sau Trương Liêu vẫn chỉ vì muốn tốt cho hai người bọn hắn, để cho bọn hắn có khổ mà không thể nói nên lời, lúc này Trương Liêu nhả ra, hai người lập tức xoay người đi ra ngoài.

“Trương tướng quân cần gì phải gấp gáp, ” Liêu Giang thấy hai người kia đầu đầu rời đi, mới bắt đầu lên tiếng nói chuyện. Hắn cũng không muốn chọc hai người kia, Thái Sử Từ thì còn tốt, Ngụy Duyên thì miễn đi! Không còn cách nào khác, hắn chịu ảnh hưởng quá sâu của Diên Nghĩa. Tuy rằng hắn không đến mức cho rằng Ngụy Duyên có tính phản chủ trong đầu, nhưng hắn cũng sẽ không có cảm giác tốt đẹp! Hơn nữa, hắn tuy quân Hứa Thành lý lịch yêu cầu lão hơn hai người, thân phận bản thân hắn chỉ là một Tán quân hiệu úy mà thôi, sao có thể quản được hai người này?

“Một mối lửa này khẳng định đốt cháy sạch sĩ khí của Tào Tháo, khiến cho hắn có khổ mà không thể nói nên lời. Ha ha, ngày mai, hắn nhất định sẽ toàn lực tấn công mạnh, đến lúc đó, chúng ta một lần nữa cho hắn một đòn phủ đầu đau đớn, sau khi liên tiếp bị ăn đòn, hắn có thể thành thật một chút!”

“Nói thì đúng như thế, nhưng Tào Tháo phải không là người bình thường. Sau khi cha hắn bị bắt cóc, hắn vẫn có thể thông dong điều hành, đánh hạ Từ Châu, cho nên, làm người nhất định phải cực kỳ tỉnh táo, chúng ta không thể khinh thường!” Trương Liêu nói.

Liêu Giang bĩu môi, không nói gì. Tối nay, hắn dùng chính kế sách dùng địa đạo tập kích Khương Duy của Đặng Ngải, kết quả đại thu hoạch thành công, điều này cũng làm cho hắn tin tưởng cực độ, mà hắn còn có rất nhiều thứ đồ vật chưa xuất ra. Mặc dù Liêu Giang biết Tào Tháo và thủ hạ cũng không phải là những người dễ trêu, nhưng hắn vẫn không có để lời nói của Trương Liêu ở trong lòng!

98. Q.2 - Chương 98: Ve Sâu Thoát Xác

Ngay khi đám người Liêu Giang trong đêm hỏa thiêu Tào doanh gà bay chó chạy, khiến cho sĩ khí đối phương đại chấn động, Tây Bộ, Quan Trung, Hứa Thành vẫn đang mang theo ba nghìn thân vệ kỵ binh không ngừng trốn tránh hơn mười vạn kỵ binh của Lã Bố cùng đồng minh bao vây chặn đánh, mà sau lưng những kỵ binh này, còn có bộ binh của tất cả bộ phận cộng lại chừng mười lăm vạn người đang đi theo! Nói cách khác, hai vùng Ung Lương tổng cộng hơn ba mươi vạn đại quân —— chặn đánh —— ba nghìn kỵ binh của Hứa Thành!

Một khoảng thời gian này, Mã Đằng với Hàn Toại từ phía bắc Lương Châu tới đây, vốn khi tới bờ bắc Vị Thủy, thấy Hứa Thành không có ý đồ vượt sông, cả hai để lại một phần nhỏ binh mã, phối hợp địa phương quân thu thập tất cả đội thuyền ở bờ sông Vị Thủy không còn một mảnh, sau đó, kỵ binh với hơn mười vạn bộ binh, vượt qua Vị Thủy, cùng đại quân Lã Bố từ phía đông đánh tới, đại quân Lý Thôi Quách Tỷ Trương Tế Phàn Trù từ phía tây bộ đánh tới, ba đường vây kín, phân bậc thang mà đuổi giết Hứa Thành với chút ít thủ hạ của hắn, truy kích khiến cho Hứa Thành không ngừng lượn quanh ở bờ nam Vị Thủy, mắt thấy vòng vây càng ngày càng nhỏ (vùng phía nam, tất cả đều là núi lớn, đi vào đi tới, không nhất định có thể trở ra!), nhưng lúc nào Hứa Thành cũng rất cảnh giác. Nhiều ngày trôi qua, ba nghìn người vẫn gần như còn đủ quân số, đương nhiên điều này cũng có thể coi có một phần công lao của đám người Lã Bố, binh mã của chúng đuổi theo còn không tới gần quân của Hứa Thành đã lập tức gào to lên, hành động còn không nhanh bằng đám người Hứa Thành!

Mà lúc này, hơn mười vạn đại quân theo Hứa Thành tới, vẫn không thấy bóng dáng. Thậm chí ngay cả Từ Hoảng tập kích Hoa Âm, cũng chỉ hơi hiện thân đã lại mất tích, mà Chu Tuyền vì đề phòng đại quân này, cũng chỉ có thể cố định đứng chân ở Trường An, nào dám xông ra ngoài!

Mà lúc này, đám người Hứa Thành lại một lần bị phát hiện, chỉ có thể tiếp tục bỏ chạy!

“Đám người kia, thực con mẹ nó không phải thứ gì!” Vừa cỡi ngựa chạy trốn, Hứa Thành vừa hùng hùng hổ hổ, hắn hoàn toàn không để ý thủ hạ ở bên cạnh nghe thấy: “Lão Tử hôm nay vừa mới ăn hết một miếng rau dại, đây là món ăn cực kỳ tự nhiên! Đám khốn kiếp này, ghen ghét thì cũng đừng ghen ghét quá, cũng phải nhường ta ăn cho xong đã! Vì sao phải đuổi đến nhanh vậy?” Nói xong, Hứa Thành sờ lên miệng, mùi vị của rau dại thơm ngát, rốt cục hắn tin tưởng câu chuyện “Trần châu Phỉ Thúy Bạch Ngọc Thang” trước

kia hấn đã từng nghe nói qua! Nghĩ xong, hấn lại nhìn tên thân binh bên cạnh hỏi: “Tiểu Hắc, hôm nay là tên khốn nào truy Lão Tử, thấy rõ cờ hiệu không?”

“Chúa công, thấy rõ, hình như là cái gì chó má con rể của Trần Tây tướng quân Hàn Toại, gọi là Diêm Hành! Lão Hắc ta nhìn thấy rất rõ ràng!” Bên cạnh Hứa Thành, một đại hán mặt đen nhìn như than đá đáp!

“Diêm Hành? Ah! Không ngờ lại là Kim Thành Diêm Hành! Được! Tiểu Hắc! Gần đây biết chữ không ít, thậm chí ngay cả chữ ‘ Diêm ’ khó như vậy chữ cũng nhận ra!” Hứa Thành khen ngợi nói. Cũng khó trách, nên biết rằng, vào thời đại này chữ viết không phải là chữ viết đã được đơn giản hoá, tất cả đều là chữ triện!

“Đúng thế, tiểu tử này đuổi theo chúng ta vài lần, lại không biết, há không được đồ ngốc?” “Tiểu Hắc” tự đắc nói: “Đúng rồi, chúa công, cái gì gọi là ‘ tự nhiên ’?”

“Ồ dào! Tự nhiên, chính là ‘ trời sinh đã như vậy ’!” Hứa Thành nói mà có biểu lộ như tiếc rên sắt không thành thép.

“‘Trời sinh đã như vậy ’? Không phải vật gì cũng là trời sinh đã như vậy hay sao? Ếch xanh? Con cóc? Nhưng rau dại không tính!” “Tiểu Hắc” thâm nói.

“Nghe nói người ngày hôm qua vụng trộm nướng một con chim sẻ?” Hứa Thành lại hỏi.

“Vâng. . . À? Phải không!” Tiểu Hắc vốn định gạt đầu, đột nhiên hấn có phản ứng, liên tục lắc đầu!

“Chim sẻ!” Hứa Thành đột nhiên miệng tiết nước bọt, nuốt ực một tiếng rất to!

“Cái này, chúa công, ty chức thật không có. . .” “Tiểu Hắc” ở một bên nhỏ giọng nói.

“Không có?”

“Không có. . . Được rồi! Có, nhưng mà ty chức chỉ được chia một chân con chim sẻ! Đều bị cướp đi rồi!”

“Tiểu Hắc” ủy khuất nói.

“Chắc chắc chắc!” Hứa Thành liếm liếm đầu lưỡi, nói: “Sau khi trở về, ta mời các người ăn dê nướng nguyên con!”

“Đa tạ chúa công!” Tuy chạy trốn, nhưng Hứa Thành vẫn làm cho thân vệ bọn kỵ binh dưới trướng hấn cảm thấy nóng lên trong lòng! Ô ô ô! Sớm biết như vậy trước kia khi tìm những món ăn dân dã sẽ không hiển cho hấn! Vụng trộm phân chia chim sẻ có thể đạt lợi nhuận một con bộ dê. Nếu là một con thỏ, chẳng phải sẽ có giá trị như một con trâu sao?

“Chúa công, phía trước có dấu hiệu gì, một vòng tròn với một cái bàn nằm nghiêng!” Ngay khi mọi người đang nghĩ tới vô số món ăn ngon, một kỵ binh chạy ở phía trước hô lên! Kết quả, hấn đã chiếm được hầu như tất cả mọi người tràn ngập sát ý ánh mắt!

“Chúa công, . . . Cái này, cái này. . . Phía trước có dấu hiệu gì!” Một kỵ binh quay đầu lại, chứng kiến ánh mắt đồng bạn, hấn càng hoảng sợ!

“Dấu hiệu? Thật là dấu hiệu đó sao?” Hứa Thành khản trương hỏi thăm!

“Đúng vậy! Tiểu nhân không nhìn lầm!” Một kỵ binh đáp.

“Nó, các huynh đệ! Thời gian khổ sở của chúng ta đã chấm dứt! Toàn quân đi về hướng bắc!” Hứa Thành hét lớn! (dấu hiệu gì đó chính là ký hiệu ngầm do Hứa Thành tự mình định ra: “OK”, chữ “K” nghiêng chính là dáng vẽ một bàn!)

“NGAO ———!” Tất cả mọi người đều gào lên tán thưởng cổ vũ. Tuy rằng bọn hấn không biết Hứa Thành mang theo bọn hấn chạy khắp nơi là vì mục đích gì, nhưng thân là thân vệ của Hứa Thành, bọn hấn tuyệt đối phục tùng kiêm tín nhiệm Hứa Thành. Đúng vậy, phục tùng là đứng đầu! Thế nhưng, thời gian qua bọn hấn bị hơn mười vạn người liên tục đuổi theo cuộc sống không có gì mà khá giả, lúc này, Hứa Thành đột nhiên nói bọn hấn rằng thời gian khổ sở đã chấm dứt, sao bọn hấn có thể mất hứng? Hơn một tháng. Đúng là một kỳ tích, hơn mười vạn người ở địa bàn của mình đuổi theo hơn ba nghìn người, vậy mà không thể đuổi theo!

Thông qua dấu hiệu trên đường đi chỉ hướng, Hứa Thành mang theo đại đội kỵ binh tiến thẳng về hướng bắc, tuy rằng trên đường đi vẫn phải đi vòng vo mấy lần, rốt cục vẫn đi đến bờ sông Vị Thủy!

Vị Thủy!

Một trong những nhánh sông của sông Hoàng Hà!

Nơi Khương Thái Công câu cá!

Ở chỗ này, Hứa Thành cũng sẽ một là thả câu cá, nhưng hắn và Khương Thái Công không giống nhau. Khương Thái Công người ta câu chính là một Chu Văn Vương, chính là tìm một minh chủ để phụ tá! Hứa Thành hắn thì đang câu hơn ba mươi vạn người, hơn nữa toàn bộ là địch nhân!

“Tất cả mọi người, lấy hết những cái túi mang theo trên người xuống cho ta!” Vừa đến bờ sông Vị Thủy! Hứa Thành đã lớn tiếng hạ lệnh.

Nghe quân lệnh, ba nghìn kỵ binh lập tức xuống ngựa, mỗi người đều lấy từ trên người chiến mã, ngang hông của mình, xuống không ít hơn năm túi da dê to!

“Dùng cái đó thổi gió, đúng, chính là vật kia! Thổi tất cả các túi lên cho ta!” Hứa Thành tự mình cầm một cái túi da hình tam giác, phía trước có gắn một cái ống bằng gỗ!

Không lâu, chừng gần hai vạn túi da dê đã căng phồng bày ở bờ sông!

“Buộc toàn bộ lại! Mấy cái buộc thành một khối, phía trên buộc thêm trên một ít mảnh gỗ, đúng, chính là như vậy! Ha ha! Đám người Mã Đằng cho rằng thu hết thuyền ở bờ bắc Vị Thủy sẽ khiến cho Lão Tử sẽ không có biện pháp qua sông sao? Hiện tại bọn hắn đều đến bờ nam Vị Thủy, tuy rằng bè da dê của lão tử mã không thể dùng để chở ngựa, thế nhưng, chở người thì không có vấn đề! Đây chính là điều bọn chúng sẽ không thể ngờ tới!” Nhấn nhẹn hồi lâu, Hứa Thành nhin không được nói ra mấy câu! Dù sao hiện tại bên người hắn không có người ngoài!

Rất nhanh, bè da dê từ trong miệng Hứa Thành xuất hiện ở vị trên mặt nước Vị Thủy, tuy rằng dáng vẻ không quá vừa mắt, vẫn có khả năng dùng được. Sau khi Hứa Thành với thủ hạ kỵ binh của mình chuẩn bị xong bè da dê của mình, bọn hắn lập tức đi tạm biệt chiến mã của mình, sau đó, mấy ngàn cái bè da dê lớn trôi theo nước chảy, hơn nữa ở phía trên đám binh sĩ không ngừng bơi chèo. Không cần bao lâu, Hứa Thành với bọn thủ hạ của hắn đến bình yên sang tới bờ bắc Vị Thủy!

Sau đó, Hứa Thành cũng không lập tức mệnh lệnh cho thủ hạ rời khỏi bè da dê chạy trốn, mà hắn cho người tìm một sườn núi tương đối bằng phẳng trên một ngọn núi nhỏ ở ngay bên cạnh bờ sông Vị Thủy, cho tất cả mọi người kéo bè da dê của bọn hắn đi tới đó, sau đó, hắn cho kéo tất cả bè da dê lên trên mặt đất, hắn là người đầu tiên nằm xuống, thoải mái! Tất cả trông giống như ghế sofa bằng da dê! Ngay trong lúc này tam lộ đại quân, vốn bao vây kín bọn hắn, cũng đã bắt đầu xuất hiện ở bờ bên kia Vị Thủy!

Lã Bố, Mã Đằng, Hàn Toại, Lý Thôi, Quách Tỷ, Trương Tế, Phàn Trù, còn có một loạt “Tiểu” nhân vật, như Trương Tú, Diêm Hành, Cao Thuận, Ngụy Tục, Mã Đại, Mã Thiết, đứng ở bờ nam Vị Thủy, quan sát tình hình.

Ở trên sườn núi nhỏ đối diện bên kia bờ Vị Thủy, dựng lên rất nhiều đồ vật không biết tên. Bên trên là Hứa Thành với ba nghìn kỵ binh thân vệ đã biến thành bộ binh thân vệ, đám người Lã Bố không khỏi cảm thấy miệng lưỡi phát khô, trong lòng bốc hỏa!

Hơn mười vạn đại quân, đuổi theo mấy ngàn người chạy hơn một tháng, vì cẩn thận một chút mà, vẫn tiến sát từng bước, tầng tầng lớp lớp bao vây, lại còn để cho đối phương trốn thoát! Đã xảy ra chuyện gì vậy?

“Mã Đằng, Hàn Toại, các người xem đã xảy ra chuyện gì? Không phải các người nói Hứa Thành dù chấp cánh cũng không thể vượt qua Vị Thủy sao? Vậy hiện tại bên trên bờ sông bên kia là cái gì? Đó là ai?” Con giận dâng lên khiến cho Lã Bố gầm lên với Mã Đằng với Hàn Toại.

“Lã Bố, ngươi có ý gì? Nói ta làm việc bất lợi sao?” Mã Đằng cũng rất giận dữ, tính tình của hắn còn nóng nảy hơn so với Lã Bố, Hứa Thành là cừu nhân giết chết con hắn, nhưng hắn biết rõ lúc này, nhìn thấy như

có thể báo thù, cừu nhân lại chạy thoát, sao hán có thể không phẫn nộ! Hơn nữa, Lã Bố tính toán là vật gì mà cũng dám mắng hán?

“Mã Đằng lớn mật, ngươi dám vô lễ đối với Ôn Hầu sao?” Ngụy Tục là người đầu tiên đứng ra biểu hiện một phen tại trước mặt biểu tỳ phu của mình!

“Hừ! Các người muốn thế nào?” Hàn Toại ra hiệu, Diêm Hành cũng giục ngựa nhích lại gần!

Vì vậy, người bên cạnh Lã Bố, mấy người Hầu Thành, Thành Liêm, người bên phía Hàn Toại với Mã Đằng, đám người Mã Đại, Mã Thiết, Dương Thu cũng nhao nhao tỏ rõ lập trường!

“Ôn Hầu, hiện tại điều chúng ta cần phải làm chính là tiêu diệt Hứa Thành, nếu không, chờ hán nghỉ ngơi lấy sức xong, chúng ta không dễ đối phó với hán như lần này!” Cao Thuận nhìn thấy tình thế hai phe căng thẳng, mà đám người Lý Thôi, rất hiển nhiên chỉ muốn xem náo nhiệt, đích thân hán phải đứng ra khuyên can!

“Đúng vậy! Đại sự làm trọng! Không nên xấu mặt ở trước mặt kẻ thù!” Trương Tế cũng nói, chỉ cần có người khuyên can, xung đột nhất định sẽ không thể xảy ra, Hứa thành vẫn đang ở một bên nhìn chăm chăm!

“Hừ!” Lã Bố với Mã Đằng đồng thời hừ lạnh một tiếng, quay đầu lại, không hề liếc nhìn đối phương.

Xem ra không còn biện pháp nào khác, không thể đẩy Hứa Thành vào chỗ chết!

“Làm sao bây giờ? Lại để cho Hứa Thành kiêu ngạo ở trước mặt chúng ta sao?” Phàn Trù nhận tương đối ít thiệt thòi của Hứa Thành, lên tiếng nói trước tiên. Về phần những người khác, Lã Bố, Lý Thôi, Quách Tỷ, Trương Tế, sau khi tỉnh táo lại, ý nghĩ đầu tiên của bọn hán dĩ nhiên là Hứa Thành có thể chạy trốn cũng là hợp lý!

“Hứa Thành luôn luôn gian trá. Vốn tưởng rằng lần này hán khó thoát khỏi cái chết, thế nhưng, hán vẫn nhảy ra khỏi vòng vây của chúng ta. Lúc này, hán biểu hiện như thế, liệu có phải là hán cố ý muốn chọc giận chúng ta dẫn mắc câu mà chúng ta đi qua sông hay không?” Trương Tế đáp.

“Đúng vậy! Binh sang nửa đường thì đột kích!” Không biết ai phát cảm khái!

“Cùng lắm thì trước tiên có thể làm cầu để cho người sang bên đó dò xét một chút! Như vậy có thể dò xem chuyện gì sẽ xảy ra?” Lã Bố lạnh lùng nói: “Muốn bị tên Hứa Thành kia cười sao?”

Tuy rằng Lã Bố thô lỗ, nhưng lần này hán nói rất đúng, cho nên ba bên rất nhanh thông qua biện pháp này, bắt đầu cho người đi vào trong rừng ở bên cạnh chặt cây! Đương nhiên, những việc này đều do đám tiểu binh làm, các tướng quân tự nhiên là nghỉ ngơi ở một bên!

Nhưng công việc có nhiều người xử lý! Khi nhìn thấy không được bao lâu nữa có thể qua sông, mấy chủ tướng đều tụ họp cùng một chỗ, đương nhiên bên cạnh cũng có bộ tướng của mình!

“Hứa Thành thật sự quá kiêu ngạo, đáng tiếc Công Dã tiên sinh lại đi vận lương thảo không có mặt. Bằng không, hán nhất định có biện pháp thu thập hán!” Hầu Thành nhỏ giọng nói.

“Có lẽ vậy!” Ngụy Tục nói tiếp: “Các người nói đối diện có phải chính là chỗ mà đại quân Hứa Thành mai phục, bằng không vì sao hán lại không trốn? Không sợ chúng ta đánh qua sao?”

“Đúng vậy, cho dù hán muốn chọc tức chúng ta, sao hiện tại chúng ta bắt đầu chuẩn bị qua sông, hán còn chưa đi?” Thành Liêm đưa ra nghi vấn.

“Hừ! Không đi rất tốt, cho dù viện binh của hán ở ngay bờ bên kia, ta cũng không tin, lần này chúng ta có hơn ba mươi vạn đại quân mà còn sẽ bại bởi hán!” Ngụy Tục nói.

“Vậy cũng không nhất định!” Nghe chúng tướng của Lã Bố thảo luận, Diêm Hành xen vào nói: “Nghe nói cung tên quân Hứa Thành lợi hại vạn phần! Mấy vạn kỵ binh đánh tới, nếu đại quân của hán thật sự mai phục ở phía đối diện, chúng ta không nhất định có thể thắng! Ha ha ha!”

“Họ Diêm đấy, ngươi có ý tứ gì?” Ngụy Tục giận dữ. Đây không phải đang giấu cợt chuyện bọn hán lần trước vừa tiếp xúc một chút, đã bị Hứa Thành đánh cho toàn quân suýt chút nữa bị diệt sao?

“Không có ý gì!” Diêm Hành chiếm thế thượng phong, hắn cũng không để ý tới Ngụy Tục, hắn chẳng có gì mà sợ Ngụy Tục! Vốn khi hắn vừa tới, đã muốn khiêu chiến Lã Bố, tuy rằng hắn bị Hàn Toại giữ chặt, nhưng hắn vẫn khiêu khích Trương Tú cái gì mà gọi là “Bắc Địa Thương Vương”, kết quả, không kém bao nhiêu! Mà ngoại trừ Lã Bố, Trương Tú đúng là võ tướng lợi hại nhất Ung Châu! Cho nên, chỉ cần không phải Lã Bố, hắn sẽ không sợ đánh nhau một trận với tên tiểu tử này!

“Diêm Hành, không được nói lung tung!” Ngụy Tục chính là em vợ Lã Bố, Diêm Hành lại cố ý khiêu khích Lã Bố, cho nên, ngay khi Lã Bố ở cách đó không xa nghe thấy lời Diêm Hành nói đã thay đổi sắc mặt, Hàn Toại nhìn thấy, đành phải vội vàng ngăn cản Diêm Hành. Lã Bố đúng là tên khốn kiếp, Hàn Toại hắn cũng không thể khiến cho Lã Bố nắm lấy cơ hội giết mất Đại tướng đắc lực kiêm con rể của mình!

Nghe cha vợ nói chuyện, tuy rằng Diêm Hành không phục, nhưng so sánh hai bên Diêm Hành cũng biết mình chênh lệch với Lã Bố, nếu lúc này Lã Bố tìm tới chính mình, mình cũng không có bất kỳ cơ gì để tránh xung đột. Vào lúc này, đánh nhau chết thì cũng sẽ chết vô ích! Cho nên, hắn biết điều ngậm miệng lại!

“Hừ!” Lã Bố còn không lên tiếng, Ngụy Tục đã đắc ý, nói: “Thì ra có ít người cũng chỉ có công phu mồm mép rất inh, bên trong lại vốn là miệng còn hôi sữa! Ha ha ha!”

“Muốn chết!”

“Đ...A...N...G...G!” kiếm của Diêm Hành bị kiếm của Lã Bố cản lại, Lã Bố cũng biết võ nghệ của Diêm Hành. Vừa rồi kiếm của Diêm Hành bổ về phía Ngụy Tục, cực kỳ nhanh. Với bản lĩnh của Ngụy Tục, hắn chỉ có thể chờ cái chết

99. Q.2 - Chương 99: Phản Kích

“Lã Bố, ngươi muốn che chở người này?” Diêm Hành quát, Ngụy Tục, tên khốn này, cũng dám mắng hắn là đồ nữ nhân!

“Đúng thì sao?” Lã Bố âm trầm hỏi. Mấy ngày này, tam lộ đại quân, hai lộ đại quân kia cũng không coi trọng hắn, hắn đã sớm muốn giết người lập uy! Hơn nữa Hứa Thành lại chạy thoát khỏi vòng vây dày đặc như tường đồng vách sắt, càng làm cho hắn nổi giận muốn điên lên. Tất cả những điều này cộng lại, khiến cho Diêm Hành có đầy đủ lý do trở thành vong hồn dưới tay hắn!

“Ôn Hầu, bên bờ sông đối diện có người tới!” Ở trong thời khắc nghỉ mà làm ngay như ngàn cân treo sợi tóc, một tên lính quen đi tới nói với Lã Bố.

“Có người?” Lã Bố khẽ giật mình, hắn không quan tâm tới Diêm Hành nữa, thu kiếm đi đến bờ sông Vị Thủy! Mà những người khác tự nhiên cũng đi theo chân hắn.

“Hứa Thành này đến cùng đang giở trò quỷ gì?” Tất cả mọi người thầm nghĩ trong lòng.

Chỉ chốc lát sau, bọn hắn đã nhìn thấy ở bờ bên kia Vị Thủy có một thân vệ tiểu binh của Hứa Thành, đối phương thấy bọn họ đi đến, cũng không lên tiếng nói chuyện, mà chỉ giơ tay chỉ xuống mặt sông Vị Thủy, sau đó hắn lại quay nhìn, chỉ về hướng thượng du Vị Thủy, sau đó, với bộ dạng xun xoe, hắn đi về phía đám đông binh sĩ trên núi nhỏ!

“Có ý tứ gì?” Mấy người Lã Bố khó hiểu!

“ . . . ”

Thời gian dần qua, mọi người sắc mặt bắt đầu thay đổi —— Vị Thủy!

“Xuyt, hiện tại sao lại có nước? Cầu tặc Hứa Thành kia chỉ biết dọa người!”

“Thế nhưng, hiện tại đã sớm nhập xuân! Không phải lũ xuân cũng đã đến rồi sao?”

“Cho dù không tới, thời gian lâu như vậy, tích nước cũng đã đủ!”

Người nhìn ta, ta nhìn người!

“Chạy mau!” Có một người cầm đầu, mọi người lập tức quay người bỏ chạy!

“Nhanh đi tìm một cao điểm!” Cao Thuận quát thủ hạ.

“Cứu mạng!”

“Phía nam! Phía nam có núi!”

“Đừng chạy dọc sông, lũ lụt sắp đến rồi!”

“Mau tìm một núi!”

“Hứa Thành, ta chơi tổ tông của ngươi!”

“Ta biết rõ chỗ đó có ngọn núi!”

. . .

Các loại thuyết pháp, không phải không có trường hợp cá biệt! Nhưng tập hợp mấy chục vạn đại quân không dễ dàng, thế nhưng nếu như muốn cho bọn chúng đại loạn, lại thật sự không cần bao nhiêu sức lực! Ngay trowcows khi đại quân trở nên hỗn loạn, Lã Bố cười Xích Thố, bỏ lại tất cả mọi người đang hỗn loạn ở tại đằng sau!

“Ôn Hầu, phía trước có một ngọn núi nhỏ!” Đằng sau truyền đến tiếng hô to, Lã Bố cũng không kịp nghe hết! Chẳng qua là hướng về địa thế cao địa phương dùng sức chạy!

Rốt cục, cũng không biết dùng bao lâu, dưới sự chỉ huy của Lã Bố, liên quân Ung Lương giống như nổi điên chạy tới vài ngọn núi. Sườn núi thế cũng không dốc lắm, ngay cả kỵ binh cũng có thể phóng ngựa lên trên, cho nên đã tạo thành tình cảnh như này: ở trên mấy ngọn núi, kỵ binh ở tầng trên, mà bộ binh ở tầng dưới! Bọn kỵ binh bị chính bộ binh quân mình ngăn chặn con đường xuống núi! Mà mấy ngọn núi này cũng không lớn, hơn ba mươi vạn người thật sự là một con số rất nhiều, coi như là có thêm một vài ngọn núi, thì vẫn có thể nhét đầy mấy ngọn núi đó.

Cho nên, tình hình trên núi rất loạn, quả thực không thể kể rõ tình hình hỗn loạn tới mức nào, mà mấy người cầm đầu bởi vì vừa rồi tất cả đều bỏ chạy như điên nên đã bị phân tán. Với tình hình lúc này trên núi, bọn hán muốn tụ họp lại cùng một chỗ, trong khoảng thời gian ngắn thì tuyệt đối không thể làm được! Và có ai dám cam đoan những tiểu binh chạy trốn đã sớm hỗn loạn tới mức không thể nói được lại chính là thủ hạ của mình?

Cho nên, khi bọn hán chứng kiến đại kỳ màu đỏ như máu đột nhiên xuất hiện. Trên đại kỳ có viết các chữ “Dương”, “Lệ”, “Tử”, cùng với đại quân Hứa Thành xuất hiện từ phía sau mấy ngọn núi, đi ra ngoài bao vây quanh các ngọn núi, coi như đám người Lã Bố muốn chỉ huy đại quân phá vòng vây, cũng làm không được! Mà dưới sự cưỡng ép xua đuổi của cung nỗ thủ quân Hứa Thành, mấy chục vạn đại quân của bọn hán không thể không càng thêm chen chúc mà nhét chung một chỗ!

Sau đó, bên quân Lã Bố nhìn thấy quân Hứa Thành, dưới sự yểm hộ của các cung nỗ thủ, dùng hàng rào, cự mã rào kín mấy ngọn núi duy nhất có thể trú binh này! Vốn, binh sĩ liên quân Ung Lương chứng kiến tình hình này cũng muốn bỏ chạy xuống núi, thế nhưng, đừng nói có thể lách qua những khe hở, cho dù có thể lách qua những khe hở, chứng kiến vô số khe rãnh mấp mô, cùng với những cọc gỗ nhọn trong những khe rãnh này, chúng cũng lập tức bỏ chủ ý này!

Liên quân Ung Lương của đám người Lã Bố lâm vào hoàn cảnh tuyệt vọng! Mà lúc này, Hứa Thành còn nhàn nhã nằm ngủ gật ở trên ghế sa *** bằng da dê của mình! Mà đám thân vệ của hán vẫn đang không biết bên quân mình đã thắng, bọn hán đều đang khẩn trương mà chờ lũ lụt sông Vị trong dự đoán!

“Làm sao còn chưa tới?” “Tiểu Hắc” thì thầm nói.

“Ai da! Đám người Lã Bố đều đã chạy, nước còn chưa tới, chẳng phải là lãng phí một cách vô ích nhiều ngày cố gắng của chúng ta sao?” Một người khác nói.

“Có cần hỏi chúa công không?” Có người hỏi.

Mọi người nhìn một chút Hứa Thành, lúc này hắn giống như đã ngủ say! Tóm lại tốt hơn thì vẫn không nên đánh thức hắn dậy!

. . . , . . .

Chờ một chút. . .

“Chúa công!” “Tiểu Hắc” đột nhiên nhìn Hứa Thành kêu lên!

“Cái . . . Chuyện gì?” Hứa Thành bừng tỉnh, hỏi.

“Chúa công!” “Tiểu Hắc” vác vẻ mặt buồn rười rượi, nói: “Lũ lụt chưa có tới! Vậy phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ chúng ta còn phải tiếp tục chạy?”

“Cái gì. . . Cái gì lũ lụt?” Hứa Thành nghi ngờ nói!

“Chúa công, lũ lụt sông Vị! Không phải ngài bố trí người ngăn chặn dòng Vị Thủy ở thượng du, đến lúc đám người Lã Bố tập trung lại, chúng ta dùng nước nhấn chìm bọn chúng sao?” “Tiểu Hắc” hỏi.

“Nơi đó có cái gì lũ lụt?” Hứa Thành nói: “Ta để cho người ta chặn nước Vị Thủy ở thượng du lúc nào?”

“Vậy ngài. . . ?” Một thân vệ hỏi.

“Chờ thêm chút nữa, các người sẽ biết! Ta lại ngủ thêm một lát!” Hứa Thành đuổi lưng một cái, ngáp một cái, lại nằm xuống, “Thực con mẹ nó mệt mỏi!”

“Tiểu Hắc” : . . .

Các thân vệ: . . .

Tuy rằng cũng đành chịu, nhưng khi thấy hiện tại Hứa Thành chỉ muốn ngủ, bọn hắn thân là thủ hạ cũng không thể quá mức bức bách! Hãy thử nghĩ mà xem, nếu như quả thật không có gì nước mà vẫn phải tiếp tục chạy trốn, vậy còn không bằng nghỉ ngơi thoải mái trước đã! Vì vậy, sau khi để lại mười mấy người tiếp tục canh gác, nhưng thân vệ khác cũng học Hứa Thành, tiến về bên da dê của riêng mình nằm ngủ!

Thời gian cứ như vậy trôi qua đại khái khoảng nửa ngày, chờ khi bọn hắn tỉnh lại, tất cả lập tức nhìn thấy một màn khiến cho người ta cực kỳ giật mình, hơn mười người lính gác mà bọn hắn để lại sớm đã ngủ rồi, thay vào đó, lại là hơn ngàn tướng sĩ không biết từ nơi này xuất hiện ngay bên cạnh quân mình, tuy rằng là người một nhà, thế nhưng đây là điều mà bọn hắn tuyệt đối không thể tha thứ cho bản thân mình! Cho nên, bọn hắn nhanh chóng đứng lên, sửa sang lại dung nhan của mình, sau đó tiếp tục làm cương vị của mình ở bên cạnh Hứa Thành, người vẫn như cũ ngủ say!

“Sao chúa công lại có tính cảnh giác thấp như vậy?” Dương Nhị, dẫn người đến mời Hứa Thành nhìn Từ Hoảng ở bên cạnh mình hỏi.

“Đó là đương nhiên, những binh lính này không biết tình huống cụ thể, nhất định giữ được tính cảnh giác, mà chúa công lại không như thế, đương nhiên ngủ rất yên giấc!” Từ Hoảng đáp.

“Đúng vậy!” Dương Nhị nói.

Thì ra sau mỗi lần Hứa Thành giả bại, liên tiếp phân tán thủ hạ, để tránh đại quân Lã Bố truy kích, cuối cùng, những đám binh sĩ bị phân tán được tập trung thành thủ hạ của Dương nhị, Lê Phương, Hứa Thành thì tự mình trở thành mỗi nhữ dẫn dắt mấy người Lã Bố. Đám thủ hạ còn lại cùng chạy với Hứa Thành, mấy người Lã Bố đuổi!

Nhưng nếu như chuyện chỉ như vậy, ở bên trong địa khu của kẻ thù, gần mười vạn đại quân muốn im hơi lặng tiếng hoạt động, căn bản là chuyện hoàn toàn không thể xảy ra. Huống chi vì để cho Chu Tuyền, một binh pháp gia lão luyện thành thật đứng chân ở Trường An, Từ Hoảng cũng xuất binh tiến vào Ung Châu, vì thế, mấy người Lã Bố bố trí không biết bao nhiêu trinh sát ở chung quanh của mình!

Nhưng đám người Hứa Thành lại đã thật sự làm được! Hết thấy những điều này cần phải quy công lao cho Công Dã Kiên!

Ngay từ đầu khi Lã Bố truy kích Hứa Thành, Công Dã Kiên đã lập tức tự đề cử mình, đã nhận được công việc áp tải lương thảo mình muốn! Mà Dương Nhị với Lê Phương thì sao? Khi đại quân vận chuyển lương thảo di chuyển ở phía sau, cho dù ngẫu nhiên có người phát hiện ra đám người Dương Nhị, Lê Phương, vì theo suy nghĩ của mấy người Lã Bố, tự nhiên muốn thông báo Công Dã Kiên ở đại quân vận chuyển lương thảo trước tiên. Trước tiên cần phải đảm bảo lương thảo mà!

Thế nhưng, những binh lính tới báo tin này hoàn toàn không ngờ tới là khi bọn hăn tìm được Công Dã Kiên, đợi chờ bọn hăn chỉ là cái chết!

Ngay từ đầu, những người tới báo tin còn ít, Công Dã Kiên có thể phát phát tay ra lệnh thu thập, thế nhưng, người đến sau càng ngày càng nhiều, vì giữ bí mật, nên khi đi ngang qua một sơn cốc tương đối “An toàn”, toàn bộ đại quân hộ vệ lương thảo bị cưỡng ép đổi thành tướng sĩ quân Hứa Thành! Trọn vẹn hai vạn người, toàn bộ “Bị đổi”! Có lẽ điều này rất ít có khả năng xảy ra, tuy rằng Công Dã Kiên là chủ tướng, thế nhưng, những tướng lĩnh khác cũng có ý nghĩ của bọn hăn, sao bọn hăn có thể có sao dễ dàng bị Công Dã Kiên đùa bỡn trong lòng bàn tay? Vậy cần phải hỏi một người khác, hăn chính là phó tướng mà Lã Bố đưa cho Công Dã Kiên. Nói một cách chính xác là Công Dã Kiên đề nghị Lã Bố chuyển một viên phó tướng — Bao Bất Đồng!

Mà một khi có được hai người này, trong số lương thảo của đại quân Lã Bố, cũng sẽ có một phần của quân Hứa Thành! Dù sao đám người Công Dã Kiên mang đầy đủ lương thảo cho đại quân của đám người Lã Bố dùng trong mấy tháng! Công Dã Kiên không nói, Bao Bất Đồng không nói, vậy bên Lã Bố còn có ai có thể biết lương thực nhiều hay ít sao?

Giải quyết xong phương diện giữ bí mật, chỉ còn lại biện pháp thu thập liên quân Ung Lương!

Hết thấy, chuyện này lại phải nhờ vào một người khác, đó là — Giả Hủ! Giả Văn Hòa!

Người định ra toàn bộ kế hoạch lớn này chính là Giả Hủ. Vốn, Hứa Thành chỉ muốn biện pháp đối phó Lã Bố, cùng với đánh chiếm Trường An. Có Công Dã Kiên, hăn có thể biết rõ kế hoạch của quân địch. Có Bao Bất Đồng, thủ hạ của Bao Bất Đồng hăn có không ít người do Hứa Thành phái đi, hăn sẽ không sợ tấn công Trường An tiêu tốn thời gian quá lâu! Nhưng Giả Hủ lại đưa ra một kế sách cũng không cần hao phí nhiều binh lực, lại có thể hút gọn một mẻ các thế lực phải đối ở hai địa phương Ung Châu, Lương Châu!

Kế sách rất hiểm! Nếu không phải Hứa Thành biết rõ Giả Hủ luôn luôn có thói quen ưa thích dựa vào cây đại thụ, hăn cùng tất cả mọi người đều cũng sẽ nghĩ Giả Hủ muốn hãm hại hăn, dù là như thế, hăn cũng suy tính rất lâu rồi mới đồng ý kế hoạch này!

Trước tiên Hứa Thành phái người khảo sát rõ ràng địa hình Ung Châu, đặc biệt là địa hình hai bờ sông Vị Thủy, tìm ra một địa hình thích hợp nhất cho kế hoạch này, mà sau khi kế hoạch bắt đầu, Hứa Thành chỉ cần mang theo liên quân Ung Lương, dọc theo Vị Thủy, một mực chạy về hướng tây là được, thẳng cho đến khi nhìn thấy dấu hiệu ” OK ”!

Ngay khi quân Hứa Thành đã đạt được ưu thế mang tính quyết định ở Ung Châu, tại chiến tuyến với các lộ quân khác, chiến tranh giữa quân Hứa Thành đối với những chư hầu khác cũng đã hừng hực khí thế triển khai!

Nơi xảy ra chiến trận sớm nhất chính là Huỳnh Dương!

Trương Liêu với Liêu Giang gây nên một đêm hỏa, không chỉ có đốt cháy hoàn toàn chủ doanh của Tào Tháo mà ngay cả Đại tướng Lý Điển cũng bị trọng thương! Điều này làm cho người Tào doanh đều nổi trận lôi đình. Nhưng nói gì thì nói bọn hăn cũng đều được coi như là người kiệt xuất, không bị phần nộ xông lên làm choáng váng đầu. Vì dự phòng loại tình huống này lại một lần nữa xảy ra, không đợi đến hừng đông, bọn hăn lập tức phái người tìm kiếm trong toàn bộ doanh, kết quả, ở bên trong và khắp chung quanh trung doanh tìm ra tám địa đạo.

Sau khi cẩn thận kiểm tra hết xung quanh quân doanh của mình, ngày hôm sau, Tào Tháo lập tức chuyển tới hơn trăm chiếc “Phích Lịch xe”, mang theo đại quân, đằng đằng sát khí tiến đến tấn công thành Huỳnh Dương!

Mà người trong thành Huỳnh Dương, nhìn thấy những đại gia hỏa này, đều bị chấn động. Đương nhiên,

ngoại trừ Liêu Giang! Hắn đã biết rõ Lưu Diệp đã làm thủ hạ của Tào Tháo, sao hắn lại không biết những xe bắn đá này cũng sắp sửa xuất hiện! Về phần đám người Trương Liêu, bọn hắn giết mình, hoàn toàn là bởi vì Huỳnh Dương cũng có xe bắn đá!

“Tiến lên!” Vu Cấm phụ trách đợt công kích thứ nhất bên quân Tào Tháo, hắn chỉ huy “Phích Lịch xe” chậm rãi tiến về dưới chân thành Huỳnh Dương, chỉ cần tiếp cận sông đào bảo vệ thành, hắn có thể mệnh lệnh những đại gia hỏa ném đá. Hơn nữa, quân Hứa Thành luôn luôn có cung tên sắc bén, những tấm ván bảo hộ của “Phích Lịch xe” chắc chắn sẽ khiến cho cung tên không còn tác dụng!

“Chuẩn bị!” Trương Liêu cũng bắt đầu hạ lệnh! Hắn đang ở chỗ cao, tuy rằng xe bắn đá trong thành Huỳnh Dương nhỏ hơn một chút, thế nhưng, khoảng cách công kích vẫn có thể xa hơn “Phích Lịch xe” của Tào doanh đứng ở dưới mặt đất.

Vu Cấm thấy Trương Liêu cũng không hạ lệnh bắn tên để ngăn cản “Phích Lịch xe”, hắn cho rằng Trương Liêu biết rõ cung tên của mình không có tác dụng đối với mấy đại gia hỏa này, cho nên, hắn mệnh lệnh cho thủ hạ đẩy nhanh tốc độ!

“Thả!”

Mệnh lệnh của Trương Liêu vang lên. Trong ánh mắt kinh ngạc của Vu Cấm, hơn trăm khối đá từ trên không trung, vẽ nên một đường vòng cung duyên dáng, bay thẳng tới ‘Phích Lịch xe’ của Tào doanh!

Đây là một trận chiến đấu nghiêng về một bên, Vu Cấm với thủ hạ của hắn chỉ biết bị đánh mà không hề có lực hoàn thủ! Bọn hắn chỉ có thể đứng trơ mắt nhìn những “Phích Lịch xe”, được bọn hắn coi là “Vũ khí bí mật” bị đá ném ra từ trên lầu thành Huỳnh Dương đập cho tan nát! Thậm chí cũng có không ít thủ hạ cũng bị nện trở thành thịt nát!

Rơi vào đường cùng, Vu Cấm đành phải nhận quân lệnh từ Tào Tháo, lui lại!

Mà nhìn thấy Vu Cấm bị bên mình cứ rần đánh cho phải rút lui, từ trên lầu thành Huỳnh Dương vang lên tiếng hoan hô rung trời!

“Hay hay hay!” Trương Liêu vỗ tay vào một cỗ xe bắn đá, cảm thán nói! Hắn đương nhiên biết nếu như không có những xe bắn đá này, khẳng định khó có thể giữ vững tường thành, cho dù có thể giữ vững vị trí, cũng không biết phải hao tổn bao nhiêu binh mã!

Mà Liêu Giang, thì mang một dáng vẻ cao ngạo vô cùng, trên mặt hắn mang một dáng vẻ buồn nôn “May mắn mà có Lão Tử”, chọc cho Trương Liêu dở khóc dở cười, tức giận chỉ muốn cho hắn một cái tát!

Trái ngược lại với bầu không khí vui sướng ở bên trong thành Huỳnh Dương thành, bên quân Tào Tháo lại vô cùng ủ rũ, Vu Cấm tới trước mặt Tào Tháo thỉnh tội. Tào Tháo chỉ tùy ý an ủi hắn vài câu, cũng có không trách mắng nặng nề, ngược lại Tào Tháo còn hỏi mọi người biện pháp đối phó với Trương Liêu ở trong thành Huỳnh Dương!

“Tuy rằng xe bắn đá có uy lực khá lớn, thế nhưng lực sát thương cũng không mạnh mẽ, cho nên, chúng ta có thể bỏ qua những xe bắn đá ở trên lầu thành, chúng ta có thể trực tiếp cường công!” Vì đã quan sát tình hình lúc trước, Trình Dục nhìn Tào Tháo đề nghị.

“Thật sự là lời lẽ sai trái!” Vu Cấm tức giận ngắt lời hắn, nói: “Cung nỏ quân Hứa Thành mạnh, thiên hạ vô song, chờ khi chúng ta tấn công lên lầu thành, bọn chúng tối thiểu nhất có thể giết chết làm chúng ta bị tổn thất năm vạn người! Hơn nữa, tuy rằng xe bắn đá có lực sát thương không mạnh, thế nhưng lực uy hiếp thật lớn, tướng sĩ quân ta không đủ sĩ khí, làm sao có thể đơn giản mà đánh hạ tường thành Huỳnh Dương?”

“Cái này. . .” Trình Dục không trách Vu Cấm vô lễ, nhưng hắn lại nhất thời không nói nên lời!

Bọn hắn không nói, Tào Tháo cũng nhất thời không nói chuyện, ngay sau đó mọi người đều mang một dáng vẻ trầm tư suy nghĩ!

Lúc này, “Chúa công, mặt tướng có một bên pháp, có thể dùng một chút!”

“Ừ?” Đám người Tào Tháo cả kinh, quay đầu nhìn lại, lại là Lưu Duyệt! Vị tướng quân này là ngày xưa chỉ trong một lát đã khiến thành Huỳnh Dương thất thủ!

“Không biết Lưu tướng quân có phương pháp gì có thể dùng trong chốc lát?” Trình Dục vội vàng hỏi.

“Cung nổ thủ!” Lưu Duyệt nói từng chữ từng câu.

“Cái gì Cung nổ thủ?” Vu Cẩm hỏi.

“Chỉ cần có mấy vạn Cung nổ thủ là có thể!” Lưu Duyệt đáp.

“Quân ta lấy đâu ra nhiều cung nổ thủ?” Hạ Hầu Đôn la lên: “Người nào mà không biết cần phải huấn luyện nhiều cung nổ thủ mới có thể đối kháng lại trận tên của Hứa Thành, thế nhưng, chúng ta thì sao? Liên tiếp mấy trận đại chiến, vừa mới có thể nghỉ ngơi lấy lại sức, cầu tặc Hứa Thành kia lại khai chiến! Hơn nữa, không phải người cũng không biết, cho dù có cung nổ thủ, tầm bắn của cung nổ chúng ta cũng theo không kịp cung nổ của đối phương, chẳng phải là khiến cho những cung nổ thủ của chúng ta chịu chết vô ích sao? Còn nữa, người có thể tốt huấn luyện Cung nổ thủ sao?”

“Huấn luyện Cung nổ thủ cũng không khó!” Lưu Duyệt lên tiếng nói.

“Hả? Sao ta không biết?” Tào Tháo cũng sững sờ!

“Chúa công, theo mặt tướng quan sát biết được, Cung nổ thủ quân Hứa Thành, đại bộ phận chỉ hiểu được biện pháp kéo cung bắn tên mà thôi, bởi vì một lần bọn chúng bắn ra ít nhất hơn vạn mũi tên, cho nên, không cần lo lắng bắn không trúng thứ gì! Bởi như vậy, Cung nổ thủ cũng có thể dễ dàng chiêu mộ! cũng chính bởi vì như thế mặt tướng nghĩ chỉ cần quân ta có thể ngăn chặn xuất mấy vạn Trương cung, nổ của quân Hứa Thành, chúng ta hoàn toàn có thể dùng tên phá tên!” Lưu Duyệt nói.

“Vậy tầm bắn thì phải giải quyết như thế nào?” Hạ Hầu Đôn lại hỏi.

“Chỉ cần cung nổ có kinh lực đủ mạnh mẽ, đương nhiên giải quyết được tầm bắn!” Lưu Duyệt nói.

“Khẩu khí thật là lớn. Nếu như kinh lực quá mạnh mẽ, những Cung nổ thủ của chúng ta sao có thể đủ sức kéo cung bắn tên?”

“Hừ! Tay không kéo ra được, có thể dùng chân đạp ra!” Lưu Duyệt nói ra lời nói kinh người!

“Đạp ra! ?” Kể cả Tào Tháo, tất cả đều ngạc nhiên kinh sợ!

“Không sai! Đạp ra! Lại không cần chính xác, làm thế thì không nhất định phải dùng tay” Lưu Duyệt nói.

“Nói hay lắm! Chúng ta lấy ở đâu nhiều vật liệu để làm những cung nổ này?” Hạ Hầu Đôn lại hỏi, nhưng giọng nói của hắn đã ôn hòa rất nhiều!

“Mời chúa công thứ tội!” Đột nhiên Lưu Duyệt xuống ngựa, quỳ xuống trước mặt Tào Tháo!

“Ha ha, Lưu Duyệt người đã chế tạo xong mấy vạn cung nổ này rồi hay sao?” Tào Tháo cười nói, nhưng sát cơ trong lòng của hắn đang càng ngày càng thịnh. Có kẻ cũng dám gạt hắn làm những thứ này, rõ ràng đã không coi hắn, chúa công này vào trong mắt!

“Không phải!” Lưu Duyệt dập đầu nói: “Mặt tướng chỉ lén chuẩn bị vật liệu cẩn thận, cũng không tự tạo cung nổ!”

“Thì ra là thế!” Tào Tháo thở ra một hơi, nói: “Được rồi, quay về doanh, ra lệnh cho tướng sĩ quân ta tăng cường chế tạo cung nổ! Chính người giám sát chế tạo!”

“Mặt tướng tuân mệnh!” Lưu Duyệt không biết mình mới vừa đi dạo một chuyến từ Quỷ Môn quan, nghe Tào Tháo nói, hắn vui vẻ lĩnh mệnh!

Ngay khi Tào Tháo giao chiến cùng quân Hứa Thành ở Huỳnh Dương, Viên Thiệu, người chiếm cứ hai châu U Ký ở phương bắc, đang ở ở Hà Nội, tìm tới đối thủ cũ, Trương Yển!

Nhưng so với bên Tào Tháo, Viên Thiệu càng không thể chiếm được tiện nghi, tuy rằng đối thủ của hắn yếu hơn rất nhiều so với Trương Liêu!

Kể đầu tiên xui xẻo chính là Đại tướng thủ hạ của Viên Thiệu, Nhan Lương!

Viên Thiệu cũng giống như Tào Tháo, cũng xuất binh ba mươi vạn, trong đó, Nhan Lương lãnh binh năm vạn làm tiên phong!

Nhan Lương luôn luôn kiêu ngạo, nhất là trước kia Trương Yển mấy lần bại dưới tay quân Ký Châu, cho nên, căn bản hắn cũng không coi trọng Trương Yển, mang theo đại quân tiến rất nhanh. Hắn nhanh chóng dẫn quân tiến tới dưới chân thành Hà Nội!

Hắn cũng không giống như Hạ Hầu Đôn, đợi đại quân Viên Thiệu đến đông đủ mới tiến hành công kích, mà dựa theo luật lệ chiến đấu trước kia, đi tới khiêu chiến trước!

“Trương Yển, ngươi là bại tướng dưới tay ta, còn không mau mau ra ngoài thành đầu hàng!” Hắn gào to như thế!

Nghe tiếng la của Nhan Lương, Trương Yển nhìn quanh tả hữu, chần chờ hỏi: “Nhan Lương này muốn chết hay còn có quỷ kế gì?”

“ . . . ” chúng tướng bên cạnh hắn đều không thể trả lời. Loại hành vi này, nếu là trước kia thì được coi là rất anh dũng, mà trong ánh mắt bây giờ của bọn hắn, căn bản chính là ngu ngốc nên mới làm như vậy!

“Được rồi! Mặc kệ! Bắn lén hắn, bắn chết hắn!” Trương Yển thấy thủ hạ không nói chuyện, trực tiếp hạ lệnh

Mệnh lệnh ban ra, vận mệnh của Nhan Lương cũng được quyết định như vậy. Đường đường là một viên hổ tướng Ký Châu, chỉ vì kiến thức nông cạn, không rõ phương pháp tác chiến của đối phương, khi xuất hiện ở trước trận khiêu chiến, bị đối phương không chút khách khí lấy đi tánh mạng!

Mà Nhan Lương vừa chết, năm vạn quân Ký Châu hắn mang đến lập tức đại loạn, Trương Yển thừa dịp cơ hội tốt, mệnh lệnh thủ hạ tướng sĩ đồng thời xông ra chém giết, chém giết hơn phân nửa năm vạn đại quân này!

Trận đầu tiếp xúc, quân Ký Châu của Viên Thiệu có thể nói là thảm bại! Mà bên quân Trương Yển, chỉ có mấy tên lính truy địch quá nhanh không cẩn thận bị sưng chân!

Mà sau khi được biết Nhan Lương chết trận, năm vạn đại quân tiên phong tổn thất hơn phân nửa, Viên Thiệu tức giận gầm lên như sấm, gã rút bội kiếm đâm xuyên qua người một viên phó tướng chạy về báo tin, nếu không phải được người bên cạnh ngăn cản, nói không chừng gã đã phát điên băm nát tất cả tướng lãnh mưu sĩ trong trường!

Sau đó, sau khi khôi phục lại, Viên Thiệu lập tức cho toàn quân tiến nhanh, dùng tốc độ cao nhất tiến tới Hà Nội! Viên Thiệu thế phải rút gân lột da Trương Yển, dùng điều này để trút mối hận trong lòng!

Nhưng mà, sau khi đi đến Hà Nội, tuy rằng lính của gã nhiều, nhưng bên quân Trương Yển có cung nỏ cường lực áp chế, quân Viên Thiệu tấn công chẳng qua làm cho người ta lập thêm nhiều công lao mà thôi! Cho dù tướng sĩ quân Ký Châu liều mạng tấn công lên thành tường, không được bao lâu, vẫn phải bỏ chạy xuống dưới.

Cuối cùng, thương vong cực lớn khiến cho Viên Thiệu tỉnh táo lại, nhưng điều khiến cho đám thủ hạ của Viên Thiệu cực kỳ giật mình chính là Viên Thiệu, trước đó rất phần khích tiến quân, lúc này lại thành ra là người sợ địch, e sợ chiến! Vì để bảo trụ thực lực của mình, dù thế nào đi nữa, vị chúa công này của bọn hắn cũng không muốn lại phát động đại quân công kích Hà Nội, khiến cho những mưu sĩ với các tướng lĩnh lại phải chịu tổn thương đầu óc mà suy nghĩ!

100. Q.2 - Chương 100: Cướp Đường

Mà lúc này, đại quân Kinh Châu cùng Hán Trung từ phía nam tới, cũng gặp phải đối thủ lợi hại!

Tuy rằng quân Kinh Châu liên hợp tiến quân cùng quân Hán Trung, nhưng vì để cho Trương Vệ hết hy vọng, Khoái Việt pha trộn năm vạn quân Hán Trung mà Trương Vệ mang theo cùng mười vạn quân Kinh Châu, bởi như vậy, dù Trương Vệ có ngàn biện pháp, hẳn cũng không thể một mình đào tẩu!

Mà Trương Vệ thì sao? Tuy rằng hẳn không nghĩ tới việc chạy trốn, nhưng hẳn có ý định tìm cơ hội từ chính trong quân mình, ỷ vào quân thế, đàm phán cùng quân Kinh Châu. Trong mắt của Trương Vệ hẳn, trừ phi mấy người Lưu Bị với Khoái Việt chấp nhận hao tổn binh lực rất lớn tiêu diệt chính bản thân mình, cũng chỉ có thể đồng ý điều kiện của mình, chỉ cần mình kiên quyết một lòng, bọn người Lưu Bị nhất định sẽ không thể làm gì mình! Nhưng Khoái Việt lại phá vỡ tư tưởng này của hẳn, khiến cho hẳn chỉ có thể ngoan ngoãn cùng đi theo!

Bởi vì từ Uyển Thành đến Lạc Dương cũng không có nhiều quan ải, cho nên đoạn đường này, đại quân Lưu Bị tiến quân cực kỳ trôi chảy!

Một ngày, khi còn cách Nghi Dương không xa, Lưu Bị đang đàm phán vui vẻ cùng Khoái Việt với Từ Thứ, trình sát báo lại: “Phía trước có kẻ thù cản con đường! Hoàng Trung tướng quân không dám một mình động binh, đặc biệt mệnh bọn tiểu nhân hồi báo sứ quân!”

“Hả? Địch quân có bao nhiêu nhân mã?” Lưu Bị hỏi

“Ước chừng có hơn một vạn người!” Trình sát đáp.

“Hơn một vạn người? Căn bản chính là muốn tìm chết!” Trương Phi nghe nói quân Hứa Thành chỉ có một vạn người, lập tức hẳn vui mừng nói: “Đại ca, khiến cho đệ lĩnh một đội binh mã, đi tới diệt bọn chúng!”

“Dực Đức tướng quân không thể lỗ mãng!” Từ Thứ vội vàng ngăn cản Trương Phi, hẳn lại nhìn trình sát hỏi: “Quân địch là người phương nào lãnh binh? Vì sao Hoàng lão tướng quân không tấn công?”

“Đối phương tổng cộng có ba loại cờ, theo thứ tự là ‘Vương’, ‘Hong’, ‘Điển’, Hoàng Hán Thăng tướng quân hoài nghi người lãnh binh quân Hứa Thành chính là Vương Việt, cho nên không dám một mình xuất binh tấn công!” Trình sát đáp.

“Phù. . .” Nghe xong trình sát nói, Lưu Bị thở ra một hơi, nói: “Không thể ngờ Hứa Thành lại phái Vương Việt đến ngăn cản quân ta. Người này võ nghệ cực cao, thiên hạ vô song, cho dù là Lã Bố sợ cũng khó có thể thắng hẳn, chúng ta cần phải làm gì?”

“Vay chữ ‘Hong’ chính là Đại tướng Hồng Phong dưới trướng Hứa Thành rồi. Nghe nói người này từng đánh bại Tôn Kiên, tuyệt đối không thể xem thường; Chữ ‘Điển’ có lẽ chính là Điển Vi, người ngày xưa đi theo Lệ Phương càn quét Hung Nô! Hứa Thành thật sự quá coi trọng quân ta, hẳn lại phái ra ba viên Đại tướng!” Khoái Việt cũng ở một bên nói.

Mà lúc này Trương Phi cũng rất biết điều. Tuy rằng hẳn không sợ, nhưng hẳn cũng biết mình không là đối thủ của Vương Việt, sao có thể lại can thiệp vào thì sao!

“Ha ha, Lưu sứ quân, hùng tâm ngày xưa đại chiến Lã Bố trước Hồ Lao quan đã đi đâu rồi? Chẳng lẽ người e sợ chiến sao?” Trương Vệ ở một bên châm chọc nói, nhưng lời nói của hẳn cũng không gây ra phản ứng gì, chỉ có một mình Trương Phi hung dữ trừng mắt nhìn hẳn vài lần!

“Sứ quân! Tử Nhu tiên sinh!” Từ Thứ đột nhiên nói: “Tuy rằng mấy người Vương Việt lợi hại, nhưng cũng không thể nói là chúng ta kém cỏi. Huống chi, đối phương võ nghệ cao cường, nhưng không nghe nói mưu trí có chỗ nào inh.” Hơn nữa quân ta binh lực là bọn hẳn gấp 10 lần, chúng ta hà tất sợ bọn họ?”

“Thiện Phúc tiên sinh nói không sai, đúng Lưu Bị chột dạ, chúng ta có mưu kế của Khoái Việt tiên sinh với Thiện Phúc tiên sinh, cần gì phải e ngại mấy kẻ không có dũng lực! Truyền quân lệnh của ta, toàn quân tăng tốc đi tới, hội hợp cùng Hoàng Hán Thăng tướng quân!” Lưu Bị nghe xong lời Từ Thứ nói, tinh thần lại phấn chấn, hẳn nói.

Lúc này đây, Hoàng Trung ở cách trung quân của Lưu Bị cũng không xa, cho nên, Lưu Bị mang theo đại quân rất nhanh tiến đến chỗ quân Hoàng Trung!

Sau khi báo kiến Hoàng Trung, đám người Lưu Bị liền đi tới trước trận, nhìn về phía quân Hứa Thành!

Một điều nằm ngoài dự liệu của bên Lưu Bị là hơn một vạn người ở phía đối diện cũng không phải là do Cung nỗ thủ với Dao thuấn binh tạo thành như bọn hán đã nghĩ. Một vạn quân này, toàn bộ mặc giáp da, tay cầm trường đao mà thôi, chỉ có chỗ hiểm trên người mới có một mảnh thép bảo vệ! Hơn nữa, những binh lính này cũng đứng tương đối lỏng lẻo, cũng không hình thành trận thế dày đặc! Còn nữa, chính là bọn hán cũng không xếp thành đội ngũ chỉnh tề!

Mà trước trận một vạn đại quân này, có ba viên Đại tướng cỡi ngựa đứng đối lập cùng bọn hán từ phía xa, ở giữa có một người, chính là Vương Việt mà huynh đệ Lưu Bị đã bái kiến!

“Toàn quân bày trận!” Lưu Bị hạ lệnh!

Nhưng lần này Lưu Bị đã quá nôn nóng, hán đã quên rằng đại quân của hán do quân Kinh Châu với quân Hán Trung pha trộn mà thành, xếp thành hàng hành quân thì không thành vấn đề, nhưng một khi phải xếp trận thế chiến đấu thì lại không hề dễ dàng, quân lệnh được chuyển xuống quân Kinh Châu, quân Kinh Châu lập tức hình thành xuất trận thế thường dùng, nhưng trận thế thường dùng của quân Hán Trung lại không giống như vậy! Tuy rằng Từ Thử vội vàng ngăn cản hán, nhưng mệnh lệnh đã do lính liên lạc truyền xuống bên dưới! Tuy rằng Lưu Bị nhanh chóng thu hồi quân lệnh, nhưng đã tạo thành đôi chút hỗn loạn!

Đúng lúc này, chứng kiến cơ hội tốt, Vương Việt, trường kiếm vung lên, phát động đại quân xông lên tấn công!

Lưu Bị cũng thật không ngờ. Kỳ thật, nếu hán có thể đứng ở chỗ cao, hán có thể nhìn rõ ràng trận thế của đội quân trước mặt hán có hình dạng như thế nào! Mỗi sáu người hình thành một trận hình tròn (viên trận), chính giữa có một người, bên ngoài năm người, như vậy sáu tiểu trận lại hình thành một đại trận. Theo thứ tự suy ra, hơn một vạn người ở trước mặt hán tạo thành một trận thế rất lớn!

Coi như là khi bọn hán công kích, trận thế này cũng không có thay đổi!

Cho nên dù Lưu Bị nhìn thấy tình huống khẩn cấp, không thể không mệnh lệnh tướng sĩ thủ hạ toàn thể công kích, đại quân của hán cũng không thể xông qua đội ngũ do hơn một vạn người tạo thành! Mà đại quân Lưu Bị lập tức đã bị “Khóa” chặt, mà khi hai quân giằng co cùng một chỗ, đám binh sĩ liên quân Kinh Châu cùng Hán Trung giống như là bị trận thế cực lớn này cắn nuốt, biến mất từng mảng một!

Nhớ ngày đó, “Quyền thuật quân” lần thứ nhất một mình giao chiến, lấy một địch năm, đối mặt năm vạn quân Tây Lương của Trương Tế. Lúc này, tuy rằng Lưu Bị có đông quân hơn thế nhưng nói một cách chính xác, các phương diện của đại quân Lưu Bị đều kém hơn năm vạn quân Tây Lương, hơn nữa, chính ngay trong đại quân này vẫn còn tồn tại tâm tư khác thường của riêng mình, sao có thể nói đại quân này đồng tâm đối địch?

Nhất là Vương Việt, hán giục ngựa xông trận trước tiên. Vương Việt căn bản cũng không quản trước mặt có bao nhiêu người, trực tiếp đánh thẳng về hướng Lưu Bị! Lưu Bị vô cùng kinh hãi, hán đành phải mệnh lệnh cho Trương Phi với Hoàng Trung nghênh chiến, nhưng hai người Trương Phi, Hoàng Trung, rất nhanh chóng bị Hồng Phong với Điển Vi ngăn cản, bốn người chém giết theo từng đôi. Trương Phi đối mặt Hồng Phong, Hoàng Trung, tức thì đối mặt Điển Vi! Mà Vương Việt, vẫn hoàn toàn không ngừng lại, đánh thẳng tới chỗ Lưu Bị!

“Cái này. . .” Lưu Bị hoàn toàn kinh hãi, hán không biết nên làm như thế nào. Nếu như hán ở lại tại chỗ, ai dám cam đoan Vương Việt sẽ không thể giết hán? Nếu như hán né tránh, tất nhiên sẽ kéo theo toàn quân trận trở nên đại loạn!

“Lưu sứ quân, chúng ta cần phải làm gì đây?” Khoái Việt cũng nhìn thấy Vương Việt, nhất là khi hán nhìn thấy một con đường máu do chính Vương Việt chém giết mà thành, các binh sĩ ở trước mặt hán giống như là giấy, căn bản không thể ngăn cản hán dù chỉ trong một khắc!

“Sứ quân, đi mau! Nếu ngài không đi thì sẽ không còn kíp!” Từ Thử hiểu rõ tình thế hơn bất kỳ người nào khác. Những binh lính này không thể ngăn được Vương Việt. Thử nghĩ lại, Hứa Thành từ khi thu Vương Việt làm thủ hạ, hán hầu như không cho Vương Việt xuất chiến. Vì đã bị kìm hãm lâu ngày, lúc này, Vương Việt chỉ sợ còn lợi hại hơn vài phần so với mãnh hổ ra khỏi cũi, nếu sứ quân ngài không đi, sợ rằng sẽ không thể đi được, khi đó, mười lăm vạn đại quân chỉ có vận mệnh bị tàn sát!

“Ai!” Lưu Bị tức giận hất roi ngựa lên, mệnh lệnh cho thủ hạ rút lui! Sau đó, hấn quay đầu ngựa, chạy!

Nghe thấy hiệu lệnh, tướng sĩ quân Kinh Châu với quân Hán Trung cũng lập tức quay người bại lui, nhưng điều khiến bọn hấn không thể ngờ là những tướng sĩ quân Hứa Thành đang giao chiến cùng bọn hấn còn chạy nhanh hơn cả bọn hấn, một đường đuổi giết bọn hấn cũng không thoát được! Bọn hấn cứ chạy như này, ngược lại bị chết còn nhanh hơn!

“Sứ quân, mệnh lệnh tướng sĩ phía trước quay lại nghênh địch, mà chúng ta một lần nữa triệu tập binh sĩ phía sau kết thành trận, chống đỡ quân địch!” Từ Thứ la lên.

Lưu Bị không cần nghĩ ngợi, hấn lập tức thay đổi hành động theo đề nghị của Từ Thứ. Dưới sự cố gắng của Lưu Bị, quân Kinh Châu, đang tán loạn, bắt đầu trở nên có trật tự! Nhưng vẫn câu nói kia, có chuẩn bị mới có thu hoạch, dù bên Lưu Bị phản ứng kịp thời, cũng không sánh bằng quân Hứa Thành có chuẩn bị, phản ứng nhanh!

Ngay khi hậu quân Lưu Bị sắp chỉnh đốn và sắp đặt thành công, ở hai bên sườn đại quân của hấn, đột nhiên xuất hiện hai đội kỵ binh, mỗi một đội đều ước chừng có hai, ba nghìn người, giống như hai thanh trường đao sắc bén, hung hăng cắm vào hai bên sườn hậu quân lôi thôi của Lưu Bị hấn!

“Lưu Bị, ngươi đồ tặc tử tai to, chạy đâu, Liêu Hóa ở chỗ này!” Tướng lĩnh chỉ huy đội kỵ binh bên trái kêu gào nói, đại đao trên tay hấn càng không chút lưu tình, liên tiếp cướp đoạt tánh mạng quân Kinh Châu!

Lưu Bị đang còn cảm thấy lạ lẫm khi nghe thấy cách xưng hô “Tên giặc tai to”, phía bên phải cũng có tiếng la truyền đến: “Lưu Bị, đầu của ngươi, Bùi Nguyên Thiệu ta muốn lấy rồi, nạp mạng đi!”

Mà quân Kinh Châu vừa mới chỉnh quân trông có dáng vẻ đôi chút, sau khi bị hai đội quân đầy đủ sức lực hung ác đánh một kích, lại lần nữa lâm vào tình trạng hỗn loạn không chịu nổi! Thừa thời cơ này, Vương Việt lại điên cuồng đánh về phía Lưu Bị!

“Cái này, phải là gì bây giờ?” Lưu Bị nhìn thấy tình hình trước mắt, thất kinh trong lòng. Nên biết rằng, năng lực quân sự của hấn vốn cực kỳ bình thường, hấn nào có thể đối phó được với tình huống trước mắt!

“Sứ quân, không có cách nào, hiện nay chỉ có cách rút quân, rồi mới định đoạt tiếp!” Từ Thứ cũng đành chịu, tổ chức của quân Kinh Châu, kém hơn quân Hứa Thành cũng không phải là nửa lần hay một lần!

“Ai!” Lưu Bị lại một lần nữa thở dài, hấn không thể không tiếp tục ban ra hiệu lệnh, sau đó, chạy trước!

Mà Vương Việt chứng kiến Lưu Bị lại bỏ chạy, trước mặt mình lại có rất nhiều binh sĩ cản đường, biết mình không thể đuổi kịp Lưu Bị, nên lập tức dừng ngựa lại. Coi như hấn buông tha cho Lưu Bị một con đường sống! Đúng lúc này, một tiếng xé gió cực kỳ bén nhọn truyền đến, Vương Việt cảm thấy da đầu mát lạnh, hấn vội vàng hơi nghiêng người, chỉ thấy một mũi tên lông vũ “Bổng nhiên” lướt qua chóp mũi hấn!

Vương Việt giận dữ, hấn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Hoàng Trung đã bắn ra mũi tên thứ hai hướng về phía hấn!

101. Q.2 - Chương 101: Kế Ngựa Đực

“Các người đã muốn chết, ta sẽ thanh toán các người!” Nghe thấy thủ hạ cùng chư tướng Tây Lương chửi bậy, rốt cục cơn giận của Lã Bố bùng lên, họa kích giương lên, muốn đại khai sát giới.

“Đã đủ rồi! Tranh cãi nhau ầm ĩ như vậy thì làm được cái gì? Không phải chỉ khiến cho Hứa Thành chế giễu sao?” Vốn Trương Tế và mấy cự tướng của Đổng Trác, vẫn một mực ở một bên nhìn mấy người Lã Bố với chúng tướng Tây Lương làm ầm ĩ, dù sao chuyện này không liên quan tới bọn hấn. Huyền não càng vui vẻ càng tốt, nhưng khi mắt thấy hai bên càng ồn ào, ở vào bờ vực phát hỏa, có vẻ như không cần nói một câu đã có thể rút đao lấy máu, bọn hấn không thể ngồi yên được nữa. Với tình hình này, binh mã ba bên đều trộn lẫn vào nhau, một khi hai nhà động thủ, khẳng định sẽ kéo tất cả binh sĩ vào trong cuộc, vậy chẳng phải bọn hấn cũng không may mà gặp cảnh tai bay vạ gió sao? Cho nên, Trương Tế lập tức lên tiếng ngăn chặn hai phe.

“Hiện tại, chúng ta nên suy nghĩ biện pháp lao ra khỏi vòng vây của Hứa Thành. Đến lúc đi ra ngoài, các người đánh tiếp cũng không muộn!” Trương Tế nói.

Nghe xong hần mà nói, mấy người Lã Bố với chúng tướng Tây Lương cũng dụ lại. Hai bên đều từ bỏ ý định sẽ gây ra một cơn mưa máu. Nói gì đi nữa mọi người vẫn xem như là người biết chuyện. Hiện tại một khi đánh nhau chỉ để cho người khác dính tiện nghi.

“Theo ta được biết, Cao Thuận tướng quân với Ngụy Tục tướng quân đều đã từng tới quân doanh của quân Hứa Thành, không biết có phải có chuyện này không?” Trương Tế lại hỏi.

“Không sai! Vậy thì thế nào?” Ngụy Tục nói.

“Vậy là tốt rồi, ta muốn hỏi một chút, có thể các người từ trong hiểu biết của các người đối với quân Hứa Thành, tìm ra cho chúng ta một điều gì đó có lợi hay không?” Trương Tế hỏi.

“Cái này. . .” Ngụy Tục không thể trả lời. Khoảng thời gian hần ở trong quân doanh quân Hứa Thành, vốn hần cũng không dễ tìm hiểu tình hình, bây giờ bảo hần tìm ra một điều có lợi cho bên mình từ tình huống hiện tại, cái này không phải làm khó hần sao?

“Rất khó!” Ngụy Tục không nói chuyện, cũng không có nghĩa là Cao Thuận cũng không lên tiếng nhưng câu trả lời của Cao Thuận lại khiến cho đám người Trương Tế rất thất vọng!

“Hứa Thành làm việc, cho tới bây giờ đều có kế hoạch kín đáo. Chúng ta rất khó tìm ra lỗ thủng từ đó. Huống chi, lúc này chúng ta bị vây, hoàn toàn không có lương thảo. Thứ hai, trên núi không có nước, thời gian chúng ta có thể chống cự cực nhỏ, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, chúng ta thật sự không có biện pháp gì!” Cao Thuận nói.

“Chẳng lẽ mọi người cứ như vậy mà chờ chết sao?” Lý Thôi vội la lên.

“Có lẽ chúng ta còn có một đường sinh cơ!” Cao Thuận lại nói.

“Hả? Đường sinh cơ? Cao Thuận, ngươi nói mau!” Lã Bố vừa nghe đến còn có cơ hội, hần lập tức tỉnh táo tinh thần.

“Kỳ thật, đây cũng không phải là biện pháp, cũng chỉ có một chữ ‘liều’ chữ mà thôi!” Cao Thuận lắc đầu nói.

“Liều’? Sao liều?” Mấy người Lã Bố khó hiểu nói.

“Trên núi chúng ta còn có hơn mười vạn kỵ binh, có lẽ chúng ta có thể dùng hơn mười vạn người cưỡng ép phá tan chướng ngại mà quân Hứa Thành bố trí dưới chân núi. . .” Ngay chính bản thân từ trong giọng nói của Cao Thuận cũng không có lòng tin.

“Quả thực là nói hưu nói vượn, cung nỗ quân Hứa Thành lợi hại thế nào, người cũng không phải không biết. Lúc này hơn mười vạn kỵ binh chen chúc tới tình trạng không chịu nổi, xông xuống chân núi, căn bản cũng không khả năng hình thành lực tấn công, hơn nữa nếu như Hứa Thành phát hiện chúng ta chinh quân, hần lại sẽ cho chúng ta cơ hội sao?” Lý Thôi la lên.

“Cho nên ta mới nói ‘liều’, chỉ có dốc sức liều mạng, mới có một đường sinh cơ!” Cao Thuận nói.

“. . .” Mọi người đều nhìn nhau, dốc sức liều mạng? Còn giống như không đến lúc đó thì phải? Hứa Thành lại không chủ động công kích!

Cao Thuận nhìn xem phản ứng của mọi người, hần cũng biết đám người này không rơi vào tình trạng sống chết trước mắt sẽ không có ý định dốc sức liều mạng, cho nên, hần cũng chỉ có thể lặng lẽ lắc đầu, trầm mặc.

“Các người thấy, chúng ta có thể trước tiên lấy hơn mười vạn con ngựa trên núi xuống trước không?” Hứa Thành nhìn thủ hạ hỏi.

“À?” Chúng thủ hạ đồng thời kinh hãi. Ý tưởng này của chúa công cũng quá vượt xa khả năng người thường có thể nghĩ! Vượt xa người thường, theo như thuyết pháp bình thường, chính là không bình thường.

“A... Cái gì? Cho rằng Lão Tử không thể làm được sao?” Hứa Thành vươn cổ nhìn chúng tướng thủ hạ, ánh mắt hần cực kỳ không có ý tốt.

“Chúa công, sao ngài lại không thể làm được? Nhưng mà bọn mặt tướng tâm tư dần dần, nhất thời không thể ngờ tới biện pháp của chúa công ngài mà thôi!” Dương Nhị đột được tiến về phía trước một bước, hần cười nói. Nhưng rồi hần lại nhìn Từ Hoảng với ánh mắt hung hăng. Hảo tiểu tử, hãy chờ xem, dám đẩy ta ra ngoài, người có bản lĩnh thì hãy cứ đợi đấy.

“Các người không nghĩ như vậy, đúng không? Điều này làm cho ta quá thương tâm!” Hứa Thành la lên: “Oan uổng ta luôn luôn bắt tay các người mà chỉ bảo, các người rõ ràng đánh ta thế này, Các người định làm như thế nào? Bị đánh hay là lần lượt phạt?”

Không phải chứ? Sao lại lập tức muốn động thủ? Bỗng nhiên Dương Nhị với Từ Hoảng cảm thấy cực kỳ bội phục Lê Phương. Không biết có phải Lê Phương hần dự đoán được tình huống hiện tại nên mới giúp Dương Nhị làm việc, tìm người chuẩn bị nấu cơm? “Chúa công!” Từ Hoảng nhin không được cũng lên tiếng nói: “Bọn mặt tướng hình như vẫn không đến mức vi phạm quân lệnh? Hình phạt lần lượt bị phạt này đáng không nên để cho bọn mặt tướng phải chịu”

“Người còn dám mạnh miệng?” Hứa Thành cả giận nói: “Vậy bản Phiêu Kỵ tướng quân mệnh lệnh người lấy hơn mười vạn con chiến mã xuống núi cho ta, nhanh đi!”

Lập tức Từ Hoảng biến sắc, hiện tại đúng là kiếm cơ rồi! Nhưng sao có thể lấy hơn mười vạn thốt chiến mã từ trên núi xuống? Hình như những người trên núi cũng không quá dễ nói chuyện! Đánh tập kích? Nhất định là phải chịu tổn thất người. Nếu là như vậy thì không cần chúa công ra tay, mình cũng không mất mũi để mà sống! Làm gì bây giờ? Đàm phán? Nói gì đi nữa thì trước tiên mình có thể nói với đám người Lã Bố nói, các người muốn mạng sống, trước tiên giao ngựa ra đây. . . Đợi đã nào...! Sau đó, Lã Bố sẽ một kích đâm thủng người mình!

“Chúa công, cái này. . .” Từ Hoảng nhìn Hứa Thành cầu xin tha thứ, biểu hiện của hần mềm đi rất nhiều!

“Người không thể động đầu óc sao? Chỉ là lấy mấy thốt ngựa xuống mà thôi! Chẳng lẽ không ai có thể lấy chúng xuống được sao?” Hứa Thành làm bộ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép!

“Thật sự có thể lấy được ngựa xuống?” Dương Nhị ở một bên không hiểu hỏi.

“Người cũng có nghi vấn?” Hứa Thành cười híp mắt nhìn hần hỏi.

“Ha ha, chúa công, ngài cũng đừng có gạt chúng ta. Chúa công ngài hãy nói xem đến cùng ngài có biện pháp nào?” Dương Nhị nói.

“Ai! Mất mặt! Thật sự là mất mặt! Thậm chí ngay các người cũng không nghĩ ra!” Hứa Thành la lên: “Dương Nhị, người có nghĩ tới thê tử của người không?”

“Có nghĩ!” Dương Nhị giật mình nói. Rời khỏi nhà đã lâu như vậy, thân làm một nam nhân bình thường, sao sẽ không muốn gái đây?

“Từ Hoảng, người thì sao?” Hứa Thành lại hỏi.

“Dĩ nhiên muốn!” Từ Hoảng đáp, lão bà hần chính là đệ nhất mỹ nữ Hoảng Nông, sao hần lại sẽ không muốn?

“Vậy các người nói, thê tử của các người có nghĩ tới các người không?” Hứa Thành lại hỏi.

“Dương nhiên sẽ nhớ!” Từ Hoảng với Dương Nhị cùng kêu lên đáp, bọn hần rất có lòng tin đối với địa vị của bản thân mình ở trong lòng thê tử.

“Vậy các người nói, hiện tại là lúc nào rồi hả?”

Dương Nhị nhìn nhìn bầu trời, nói “Sắp tới giờ Dậu!”

“Bình!” Hứa Thành không chút khách khí cho hần một cái tát, hần nói “Cái gì mà giờ Dậu? Đồ đần, là mùa xuân!”

“Ừ! Đúng là mùa xuân, mùa xuân!” Dương Nhị khúm núm nói.

“Vậy người nói, mùa xuân, sẽ có tình huống như thế nào xảy ra?”

“Mùa xuân, vạn vật sống lại, đông tuyết tan chảy, cỏ cây sinh sôi nảy mầm, cái này, hoa màu có thể nở, rắn cũng không ngủ đông, gấu cũng ra khỏi hang . . .” dưới ánh mắt nhìn chăm chú của Hứa Thành, giọng nói của Dương Nhị càng lúc càng nhỏ. Càng nói, thân thể hắn càng về lui về sau, đến lúc Hứa Thành nâng tay lên, hắn càng có bộ dạng xun xoe rồi sau đó hắn lập tức bỏ chạy.

“Thật sự là một tên khốn kiếp” Hứa Thành bị Dương Nhị khiến cho khác tức giận. Hắn bực tức nói: “Sao hắn không thể nghĩ ra được? Công Minh, người nói!”

“A...!” Từ Hoảng vốn đang ở một bên cười vui vẻ, không ngờ họa trời giáng, hắn nói: “Cái này! Mùa xuân! Cái gì . . . Nó. . . Cái gì. . .” Khi nhìn thấy sắc mặt Hứa Thành càng ngày càng không tốt, Từ Hoảng cảm thấy hôm nay mình cũng có thể gặp nguy hiểm, hắn tiếp tục lắp bắp: “Nó. . . Cái gì. . . Động vật động dục! . . .”

“Tốt!” đột nhiên Hứa Thành thốt lên một tiếng tốt, điều này càng khiến Từ Hoảng hoảng sợ, hắn làm theo phản xạ có điều kiện học được Dương Nhị, hai tay ôm đầu!

“Người ôm đầu làm gì?” Hứa Thành hỏi.

“Không có. . . Không có gì!” Từ Hoảng cười cười. Hình như vừa rồi chúa công nói một từ “Tốt”!

“Công Minh, người nói không sai, mùa xuân, đúng là thời điểm động vật động dục. Các người hãy thử nghĩ một chút, trên núi có hơn mười vạn con chiến mã, sao có thể chịu được?”

“Thế nhưng, chúa công, hình như chiến mã đều bị thiến! Sao chúng còn có thể động dục?” Lúc này Dương Nhị đã quay trở lại, hắn lên tiếng hỏi.

“Nếu không nói thì đâu biết người ngu xuẩn!” Hứa Thành nói mà không chút lưu tình tấn công Dương Nhị: “Ngựa, luôn luôn có ngựa đực, con ngựa cái! Ngựa đực bị thiến, chẳng lẽ vậy con ngựa cái cũng bị thiến hay sao?”

“Vậy ý của ngài là. . . ?” Dương Nhị hỏi.

“Còn có khả năng là cái gì? Chính là xếp đặt ngựa giống đực, khiến cho những con ngựa cái kia tự mình đưa tới cửa, ngựa mà! Cả đàn cả lũ đấy, một đám ngựa mẹ xuống núi, vẫn có thể bức ép một đám ngựa thiến xuống dưới! Cho dù hơn mười vạn thốt không xuống toàn bộ, nói gì đi nữa, đại bộ phận là được!”

“Điều này cũng đúng!” Từ Hoảng nói.

“Chúa công, kế sách của ngài quả nhiên đủ. . .” hai người Dương Nhị cố ý không nói gì thêm cho rõ ràng. Dù sao vẫn là “Tấn dương” kế sách của Hứa Thành.

Vì vậy, gian kế của Hứa Thành được Dương Nhị với Từ Hoảng cộng đồng chấp hành. Vào ban đêm! Lúc này tầm mắt của người không thể nhìn xa, cho nên hơn mười thốt ngựa đực giống kéo xe được Công Dã Kiên với Bao Bất Đồng cho người vận chuyển đến dưới núi, liên quân Ung Lương ở trên núi cũng không thể phát hiện!

Mà rất nhanh chóng, những hàng rào, cự mã dùng để vây khốn liên quân trên núi, cũng bị di chuyển, mở một lỗ hổng thật lớn để cho những chiến mã bị dẫn xuống dưới có thể thuận lợi xông xuống núi!

Đã bắt đầu!

Dương Nhị xuất ra một con dao găm, hung hăng cắm vào bờ móng một con ngựa đực!

102. Q.2 - Chương 102: Nội Gian Vào Thành

“Hí. . .” Tiếng hí dài lan truyền rất xa trong bầu trời đêm yên tĩnh.

“Hí. . .”

“Hí. . .”

Mọi người nên biết rằng, cô đơn lạnh lẽo quả thật rất đáng sợ! Thời gian dài trống rỗng, coi như là một quả phụ thủ tiết nghiêm khắc nhất cũng khó có thể chống lại. Người còn như thế, huống chi ở trên chân núi có một đám ngựa cái đối mặt với một đám ngựa thiện mà không thể phát tiết! Hơn nữa lúc này chính giữa mùa xuân, chính là thời điểm các cô nàng ngựa cái bước vào giai đoạn động dục mạnh nhất! Lúc này, ngựa đực hí vang đã trở thành liều thuốc thôi thúc tình mạnh nhất đối với các cô nàng ngựa cái.

Bầy ngựa trên núi bắt đầu xao động! Dần dần có một mạch nước ngầm, bắt đầu chậm rãi di chuyển xuống chân núi!

Những con ngựa thiện thì sao? Cho dù chúng vô cùng hùng tráng cũng vô ích! Vì đã không có tiêu chí giống đực, chúng ở trước mặt một thớt con ngựa bình thường nào đi nữa, đều đã mất đi tư cách cạnh tranh, ngay cả tư cách nóng giận cũng sẽ không có! Cho dù là Xích Thổ thần câu của Lã Bố, cũng không có tư cách! Cho nên, cho dù những con ngựa thiện này không bị âm thanh của ngựa đực dưới núi ảnh hưởng, thế nhưng, chúng vẫn bị kéo xuống, liên tục di chuyển xuống dưới núi.

Rốt cục bầy ngựa xao động đã kinh động đến binh sĩ trên núi. Phạm vi nhỏ hẹp thế này, động tĩnh lớn như vậy, không kinh động tới bọn chúng mới là lạ chứ!

Thế nhưng, mặc kệ biện pháp ngăn cản của các binh sĩ, tác dụng hoàn toàn không lớn. Nói gì thì nói con người không thể có sức mạnh như ngựa! Mặc dù có thể kéo một thớt ngựa lại, cũng không thể ngăn được toàn bộ bầy ngựa. Huống chi chủ lực trong số đó chính là một đám ngựa cái đã bắt đầu động dục muốn đi tìm phối ngẫu! Mà lúc này tính tình của đám ngựa cái có thể nói là táo bạo nhất! Ai dám ngăn cản chúng hoặc là giữ chặt chúng, nhất định sẽ phải ăn mấy cước của chúng, mà mấy cước này, đừng nói là người bình thường, ngay cả chính Lã Bố, một người có đẳng cấp cũng không dễ dàng tiêu thụ!

“Làm sao bây giờ?” Nhìn bầy ngựa đã không thể bị khống chế, mấy người cầm đầu trên núi cũng không biết nên làm gì bây giờ! Chẳng lẽ đến dựa chăm sóc như vậy?

“Có lẽ chúng ta có thể đi theo sau ngựa, đánh xuống xông ra khỏi vòng vây của Hứa Thành!” Có người đề nghị.

“Điều này có thể sao?” Có người hỏi ngược lại.

“Rất không có khả năng! Hứa Thành há có thể không có phòng bị sao?”

“Chúng ta kích động bầy ngựa từ phía sau, khiến cho bầy ngựa càng thêm hỗn loạn, hình thành xu thế vạn mã lao nhanh, cho dù lúc này chiến mã không thể hình thành lực tấn công hữu hiệu, chúng vẫn có thể tạo thành hỗn loạn nhất định! Chúng ta có thể đi theo đằng sau bầy ngựa, thừa cơ thoát khỏi vòng vây!”

“Có thể thử một lần!”

“Nhưng nếu như Hứa Thành mệnh lệnh cho quân cung nỗ thủ phòng ngự ở bên sườn, chúng ta phải làm gì?”

“Đúng vậy! Như vậy chẳng phải chúng ta trở thành bia ngắm sao?”

“Chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy giương mắt nhìn hơn mười vạn con chiến mã bị Hứa Thành dẫn đi sao?”

“Vậy người nghĩ ra biện pháp đi!”

“Không phải nói! Đi theo. . .”

“Vậy là muốn chết!”

. . .

Trong tiếng cãi vã, từng đám chiến mã không ngừng biến mất dưới chân núi. Đợi đến lúc những đầu lĩnh này một lần nữa kịp phản ứng, số ngựa mà bọn hắn có thể cản lại chỉ còn lại không tới ba vạn thớt! (loạn An Sử lúc, một lần Sử Tư Minh ỷ vào người ngựa, thường phái người đến bờ sông thả ngựa khoe khoang, kết quả, cũng không biết là bị Quách Tử Nghi hay Lý Quang bật, dùng kế ngựa cái dụ rồi đi đại bộ phận ngựa!)

Nhưng tai nạn của bọn hắn vẫn không phải đã hết!

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Hứa Thành lập tức mệnh lệnh thủ hạ mang bánh nếp, nước canh vừa mới làm xong, còn nóng hôi hổi đến dưới núi. ngày hôm qua, bởi vì nghĩ tới “Kế ngựa đực”, cho nên kế hoạch dùng đồ ăn chiều hàng đã bị tạm thời gác lại! Nhưng hôm nay, thì không có gì có thể ngăn cản Hứa Thành dùng chiều này

Mùi thơm của thức ăn vừa làm nấu xong truyền đi rất xa. Rất nhanh đấy, đám binh sĩ liên quân Ung Lương trên núi đã lập tức ngửi thấy mùi thơm này! Thật đáng chết...!

Cả ngày hôm qua, những binh sĩ liên quân Ung Lương chạy xa như vậy, vừa mệt vừa đói. Kết quả ngay cả nước cũng không có mà uống! Chỉ riêng điều này đã khiến đám binh sĩ, vốn là kiêu binh Hãn tướng, cực kỳ khó chịu, nhưng không xảy ra xích mích, phục tùng mệnh lệnh chính là thiên chức của các tướng sĩ! Thế nhưng, hiện tại không giống với lúc trước, dưới núi truyền đến mùi thơm! Mùi thơm của thức ăn!

Khi con người đang đói bụng, dù là người bình thường không thích ăn cơm, đều ăn rất ngon lành! Cho nên, lúc này Hứa Thành thả ra đồ ăn, đối với các tướng sĩ liên quân Ung Lương mà nói thì đó là lực câu dẫn rất mạnh! Nhưng người ở thời đại đó đã quen với cái đói, cho nên, ngày đầu tiên không ăn không uống vẫn có thể chịu được, kế sách của Hứa Thành cũng không thể có hiệu quả quá lớn! Nói một cách chính xác là không có đạt hiệu quả! Căn bản cũng không có binh sĩ xuống dưới đầu hàng theo như Hứa Thành đã nghĩ.

“Chúa công, hình như biện pháp của ngài không quá hữu hiệu...!” Dương Nhị nói.

“Ai nói không có hiệu quả? Chẳng lẽ người không nhìn thấy đám binh sĩ kia đều đang chảy nước miếng sao?” Hứa Thành mạnh mẽ nói.

“Tuy rằng như thế, thế nhưng đám kia binh sĩ vẫn không xuống, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Dương Nhị lại nói.

“Làm gì bây giờ?” Hứa Thành trừng mắt nhìn chăm chú những binh sĩ liên quân Ung Lương ở trên núi, âm trầm nói: “Lão Tử cũng không tin, bọn chúng có thể chịu được ngày đầu tiên, chẳng lẽ lại còn có khả năng nhịn được hai ngày, ba ngày sao? Từ ngày mai trở đi, mỗi ngày ngoại trừ nấu cơm dự dõ bọn chúng, còn phải kiêng tới mấy thùng nước. Mỗi ngày rót hết nước từ trong hai thùng nước, ta cũng không tin khi bị cơn khát giày vò, nghe tiếng nước chảy, bọn chúng vẫn có thể chịu được! Nếu cứ tiếp tục như vậy, ta cũng không tin bọn chúng có thể chịu được hơn ba ngày!”

“Đó là đương nhiên rồi. Ba ngày, tất cả mọi người đều có thể chết khát!” Dương Nhị nhỏ giọng nói.

“Người nói cái gì?” Hứa Thành hỏi.

“Không có. . . Không có gì!” biểu hiện của Dương Nhị hoàn toàn giống như không có điều gì xảy ra!

“Tốt rồi, đừng quên, nhắc nhở các tướng sĩ chú ý cảnh giới. Lúc này, điều đáng sợ nhất chính là địch nhân dốc sức liều mạng! Ừ, còn nữa, tặng cho trên núi một ít đồ ăn với nước!” Hứa Thành nói.

“Chúa công, ngài nói cái gì?” Dương Nhị cho là mình nghe lầm.

“Ta nói cho tặng trên núi một ít thức ăn nước uống!” Hứa Thành đáp.

“Chúa công, ngài nói sai rồi?” Dương Nhị hỏi.

“Không sai! Làm sao vậy?” Hứa Thành khó hiểu nói.

“Chúa công, ngài xác định ngài không nói sai?” Dương Nhị vẫn cẩn thận từng li từng tí mà hỏi thăm.

“Người có lời gì cứ nói!” Hứa Thành không kiên nhẫn nói.

“Vì sao chúa công ngài lại tặng trên núi nước với đồ ăn?” Dương Nhị hỏi.

“Không phải người rất thông minh sao? Tự mình nghĩ đi!” Hứa Thành bực bội nói, nói xong Hứa Thành không hề quan tâm tới Dương Nhị, hất lập tức rời đi. “Đừng quên, tặng cho người trên núi một ít thức ăn nước uống, không cần nhiều, đủ ấy chục người dùng là được rồi!”

“Tuân lệnh!” Dương Nhị trả lời, rồi hẩn làm theo như Hứa Thành nói, bắt đầu cúi đầu xuống rơi vào trầm tư! Qua một hồi lâu, hẩn rốt cục lại ngẩng đầu lên, nhưng lúc này đây, hẩn nhìn về phương hướng Hứa Thành vừa rời đi, nhẹ giọng nói: “Chúa công, ta sớm biết ngài âm hiểm tàn nhẫn, vẫn không thể ngờ,

âm hiểm tàn độc của ngài đã đạt đến cảnh giới như thế. Một chiêu ‘đám hổ tranh ăn’ này của ngài, quả nhiên đủ độc!”

Thì ra Dương Nhị nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ ra kế sách của Hứa Thành là như vậy: Hứa Thành ang thức ăn lên núi, mà trên thực tế chẳng qua là đưa cho tướng lãnh lĩnh quân của một lộ quân trong tất cả ba lộ đại quân, tướng lãnh lĩnh quân của lộ quân này vì tư lợi tiểu nhân, nhất định sẽ không giao những thứ này để bọn chúng cùng cộng hưởng. Như vậy, những tướng lĩnh của hai lộ khác sẽ sinh lòng bất mãn với lộ quân kia; ngày hôm sau, vẫn mang thức ăn giao cho tướng lãnh của lộ quân đó. Lúc này, hai lộ quân còn lại chỉ sợ đã đói bụng đến mức quá hoảng sợ, nhất định sẽ động thủ cướp đoạt. Một khi chuyện này xảy ra, không cần chờ đến Hứa Thành động thủ, người trên núi sẽ tự giết lẫn nhau, bởi như vậy, tất nhiên sẽ xảy ra một trận hỗn loạn lớn, mà Hứa Thành có thể đóng vai ngư ông đắc lợi. Hắn chỉ cần bỏ ra một chút đồ ăn không đáng kể mà thôi!

Kỳ thật, Dương Nhị đã nghĩ sai. Hứa Thành chỉ sợ các tướng lĩnh tam lộ đại quân đói bụng đến mức quá thảm. Dưới tình thế cấp bách, chúng sẽ dẫn người dốc sức liều mạng, bởi như vậy, mặc kệ là như thế nào đi nữa, tất nhiên quân đội của Hứa Thành sẽ có tổn thương. Mà hắn cho người mang thức ăn cho đám tướng lĩnh kia, lại sẽ khiến các tướng lĩnh nhất thời không thể có suy nghĩ dốc sức liều mạng, mà chỉ cần bọn chúng nhất thời không quá đói, Hứa Thành có đầy đủ thời gian đến thu hàng những binh sĩ đói bụng đến mức không chịu được rồi.

Trong thành Trường An, sau khi Công Dã Kiền vận chuyển lương thảo đến cho Hứa Thành, hắn cùng với Bao Bất Đồng mang theo cùng “Mấy vạn” đại quân đã trở về! Đương nhiên, chính là bị đánh bại mà quay về!

“Tư Đồ đại nhân, Thái úy đại nhân, mấy người Ôn Hầu trúng gian kế của Hứa Thành, bị nhốt trên núi đơn độc, ty chức thể đơn lực mỏng, lại bị Từ Hoảng đánh lén, suýt chút nữa toàn quân bị diệt, may mà Bao hiệu úy dốc sức liều mạng cứu giúp, ty chức mới có thể mang theo quân đội trở về! Ô ô!”

“Công Dã Kiền, người chỉ nói vậy. Người suýt chút nữa toàn quân bị diệt, sao người có thể mang mấy vạn đại quân trở về? Không phải người đang nói dối thì là cái gì?” Việt kỵ Hiệu úy Vương Kỳ nói.

“Khi mấy người Ôn Hầu trúng gian kế của Hứa Thành, cho rằng Hứa Thành chặn nước lũ ở thượng du Vị Thủy, vội vàng trốn tránh, nhưng có mấy vạn binh mã không chạy vào vòng vây của Hứa Thành! Cho nên sau khi ty chức bình bại, vẫn thu nạp được nhiều binh mã. Khi đi ngang qua các nơi, ty chức cho rằng binh mã phân tán các nơi, bất lợi với việc ngăn cản Hứa Thành, cho nên, tự chủ trương đưa bọn chúng cùng quay về Trường An, cho nên, ty chức mới có thể mang theo nhiều nhân mã trở về. Mời Tư Đồ đại nhân cùng Thái úy đại nhân tra rõ!” Công Dã Kiền giồng như vợ bé phải chịu rất nhiều ủy khuất.

“Công Dã tiên sinh nói cũng hợp lý, như vậy, ta muốn hỏi người một chút. Ngày đó đến cùng sao Ôn Hầu lại bại trận, bọn hãn dùng ba mươi mấy vạn binh mã vây công Hứa Thành, vốn chỉ có ba nghìn người mà thôi, làm sao lại đột nhiên trúng gian kế. Hơn mười vạn binh mã mà Hứa Thành dùng để vây núi sao lại đột nhiên xuất hiện, sao đám người Lã Bố lại không thể phát hiện? Nên biết rằng, đây chính là hơn mười vạn người! Dù nói thế nào đi nữa cũng không thể đột nhiên xuất hiện mới đúng!” Chu Tuyền nhìn Công Dã Kiền hỏi. Về phần Bao Bất Đồng, người này trong mắt mọi người ở đây chẳng qua là một nhân vật nhỏ bé, cho nên, chỉ có thể đứng hầu ở một bên!

“Ty chức cũng không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì! Lúc ấy ty chức đang ở hậu quân vận chuyển lương thảo. Ty chức hoàn toàn không biết tình huống cụ thể!” Công Dã Kiền không ngu mà nói hết tình huống lúc đó. Hơn nữa, nếu hãn có thể biết tất cả tình huống khi đó, chẳng phải hãn sẽ làm cho người hoài nghi sao?

“Như vậy! Vậy Công Dã Kiền, lão phu hỏi người, người nói người bị Từ Hoảng phục kích, sao người có thể thoát thân!” gần đây Vương Doãn một mực truy bắt nội gian ở trong thành Trường An, hầu như có thể nói là Vương Doãn đã đại khai sát giới, cho nên bây giờ hãn nhìn ai cũng có hiểm nghi.

“Ty chức đã nói qua, vị Bao Bất Đồng Bao hiệu úy này đã cứu thoát ty chức đấy!” Công Dã Kiền nói.

“Hừ! Chê cười, Bao Bất Đồng này không có danh tiếng gì, sao có thể cứu người ra ngoài từ trong tay Đại tướng Từ Hoảng của Hứa Thành? Người cho rằng lão phu dễ bị lừa gạt sao?” Vương Doãn cả giận nói.

“Tư Đồ đại nhân, ty chức không biết ngài có ý gì? Chẳng lẽ ngài hoài nghi ty chức có gì sai sao? Nhưng khi ấy đúng là vị Bao hiệu úy này đã cứu ty chức ra, ty chức không lừa gạt ngài!” Công Dã Kiên làm ra vẻ nóng nảy, la lên.

“Hừ, người còn dám nói dối? Người tới. . .” Vương Doãn la lên.

“Ty chức không có. . .” Cùng với tiếng kêu của Vương Doãn, hai võ sĩ trước điện tiến lên, bắt lấy Công Dã Kiên, kéo Công Dã Kiên đi ra ngoài điện. Mặc kệ Công Dã Kiên kêu như thế nào đi nữa, đều không hiệu quả. Mà lúc này, Bao Bất Đồng đã sớm bị “Dọa” quỳ trên mặt đất, rất nhanh, hắn cũng bị người kéo đứng lên, kéo đi ra ngoài cửa đại điện! Đương nhiên, hắn cũng bắt đầu kêu lên, nội dung tự nhiên chính là “Oan uổng”!

“Tốt rồi, thả hắn ra!” Khi Công Dã Kiên sắp bị đưa ra đến cửa đại điện, Công Dã Kiên vẫn nói ba chữ: “Ta không có. . .”, Bao Bất Đồng cũng không ngừng kêu “Oan uổng”, rốt cục Chu Tuyền nhận định bọn hắn không nói sai, vì vậy mệnh lệnh võ sĩ trước điện buông hai người ra.

“Vừa rồi chẳng qua chỉ thăm dò hai người các người một chút, kính xin Công Dã đại nhân cùng Bao hiệu úy không cần để ở trong lòng!” Vương Doãn nói, nhưng từ biểu hiện trên gương mặt của hắn mà nói, Vương Doãn hoàn toàn không có ý tứ có lỗi.

“Công Dã đại nhân, ta hỏi người lúc này Hứa Thành có hành động gì không?” Điều Chu Tuyền quan tâm nhất chính là hướng đi của Hứa Thành.

“Ty chức đã phái người đi dò xét một chút, Hứa Thành chỉ cho quân bao vây đại quân của mấy người Ôn Hầu, hắn cũng không có hành động gì khác!” Công Dã Kiên đáp.

“Như vậy!” Chu Tuyền vuốt vuốt râu mép của mình, không nói thêm gì nữa.

“Đã như vậy, Công Dã đại nhân, người cũng đã mệt mỏi, đi về trước nghỉ ngơi đi!” Vương Doãn nói.

“Vậy ty chức xin được cáo lui trước!” Công Dã Kiên biết rõ trước mắt Vương Doãn với Chu Tuyền không hề tin tưởng mình, hắn cũng không nói thêm gì nữa, đi ra ngoài điện, quay về chỗ ở.

“Người là Bao Bất Đồng, đảm nhiệm Hiệu úy ở trong quân Lã Bố?” Công Dã Kiên đi rồi, Vương Doãn lại nhìn Bao Bất Đồng hỏi.

“Đúng vậy!” Bao Bất Đồng tỏ vẻ cẩn thận từng li từng tí, đáp.

“Ngày đó các người bị tập kích, đúng không? Nhưng có tình huống dị thường nào không?” Vương Doãn lại hỏi.

“Ngày đó ty chức chỉ phụng quân lệnh của Công Dã đại nhân, dẫn đội đi phía trước, đi đến trước một sườn núi, đột nhiên Từ Hoảng xông ra chém giết, chúng ta không địch lại, nên bại lui!” Bao Bất Đồng nói.

“Hả?” Vương Doãn với Chu Tuyền lẫn nhau nhìn thoáng qua, trước mắt cái này Hiệu úy giống như có chút sợ phiền phức, chỉ nói mình phụng chính là Công Dã Kiên quân lệnh, nhưng lại nói không nên lời nghi điểm gì đến, chẳng lẽ cái gì Công Dã Kiên thật không có vấn đề?

“Người lui ra đi!” Nhận được ánh mắt của Chu Tuyền, Vương Doãn nói với Bao Bất Đồng.

“Vâng, ty chức cáo lui!” Bao Bất Đồng ngoài miệng trả lời, nhưng trong lòng thì đang cười thầm: chỉ dựa vào mấy câu hỏi này của các người mà muốn Lão Tử ta phải nói ra, thật không không biết tự lượng sức mình!

Đợi đến lúc Bao Bất Đồng cũng lui ra ngoài, Vương Doãn lại lên tiếng: “Mọi người hãy nghĩ xem, Công Dã Kiên có chỗ nào khả nghi hay không? Ta hoàn toàn không nhìn ra điểm nào khả nghi!”

Vốn, còn có mấy cái đại thần trong triều vẫn có nghi kị đối với việc Công Dã Kiên có thể bình yên trở lại Trường An, thế nhưng, nghe xong Vương Doãn nói, không ai còn điều gì để nói. Ai kêu Vương Doãn nói cái

gì mà: “Ta cũng không có nhìn ra điểm gì khả nghi”? Ai biết trong lời nói của Vương Doãn có ám chỉ điều gì hay không! Cho nên, vẫn không cần nhiều chuyện!

“Hãy cẩn thận tra xét quân đội mà hai người Công Dã Kiên mang về. Nếu như không có vấn đề gì, chúng ta cũng có thể yên tâm về hẳn!” Chu Tuyền ở một bên nói.

“Được rồi! Ta phái người đi thăm dò!” Vương Doãn nói.

Vương Doãn đi thăm dò những binh mã được mang về từ tất cả những nơi ở Ung Châu, mặc dù trong chuyện này có nội ứng mà đám người Hứa Thành an bài, thế nhưng đám người Vương Doãn cũng không thể điều tra được! Kỳ thật Hứa Thành an bài người rất rõ ràng, chính là giả mạo những thân binh lúc trước Lã Bố mang từ Tịnh Châu đến Trường An, thế nhưng, những người này, tổng cộng cũng có thể lên đến mấy vạn, mà Hứa Thành chỉ an bài hơn ngàn người tới đây! Hơn nữa, sao mấy người Vương Doãn có thể dự đoán được Hứa Thành đã cho đổi tất cả thân binh của Lã Bố trong đội quân này thành nội ứng? Về phần những thân binh chính thức của Lã Bố, Công Dã Kiên đã sớm để bọn chúng lại cho Tào Tính với Hác Mạnh phòng thủ Hàm Dương với Võ Công, mà khi nhìn thấy những người này rất quen, Vương Doãn còn cho là bọn hắn đều là người mình, đều theo Lã Bố từ rất lâu!

“Mấy ngày hôm trước Tào Tháo không ngờ chúng ta cũng có mấy ném đá. Lúc này, chắc hẳn hẳn đã nghĩ tới biện pháp để đối phó chúng ta. Trương tướng quân, tướng quân thử nghĩ xem quân Tào sẽ làm gì?” Liêu Giang đứng ở trên lầu thành thành Huỳnh Dương, nhìn Trương Liêu hỏi.

“Biện pháp cũng không phải chỉ nghĩ ra là xong!” Cốc Nông đoạt trước một bước nói: “Chúng ta ở chỗ cao, hơn nữa có trận tên phòng hộ, Tào Tháo muốn phá mấy ném đá của chúng ta, chỉ sợ cũng không dễ dàng như mong muốn!”

“Tóm lại không thể chắc chắn mọi chuyện! Người cho là hẳn không thể nghĩ ra, nói không chừng hẳn có thể nghĩ ra thì sao!” Trương Liêu nói: “Chúng ta quyết không thể phớt lờ, tất cả đều phải giữ vững tinh thần, yêu cầu đúng bởi vì chúng ta không cẩn thận mà thất thủ thành Huỳnh Dương thành, tội của chúng ta rất lớn yên!”

“Chúa công đã từng nói là cần phải coi kẻ thù lợi hại hơn so với kẻ thù nghĩ thì mới tốt, Cốc Nông, người đi theo Bàng tướng quân nhiều năm như vậy, chẳng lẽ người đều chủ quan như này sao?” Phương Đồng ra vẻ giáo huấn Cốc Nông.

“Đương nhiên không đúng, ta biết rõ sai rồi mà vẫn không được sao?” Cốc Nông khó chịu trong lòng. Không phải chỉ là một câu nói sai sao? Sao bọn hắn lại nhiều lời như vậy, thật sự là miệng hai người này như mẹ chồng!

“Chẳng lẽ Tào Tháo muốn cường công?” Liêu Giang đột nhiên kêu lên.

Mấy người Trương Liêu đứng trên lầu thành vội vàng nhìn ra phía ngoài thành, chỉ thấy mấy Đại phương trận đi ra ngoài từ bên trong Tào. Xem ra, chỉ sợ một phương trận phải có mấy vạn người! Xếp thành phương trận lớn như này đến tiền công, chẳng lẽ Tào Tháo thật sự muốn cường công. Nhưng dùng phương pháp này công thành chỉ sợ là chỉ đi mà chịu chết! Đây rõ ràng cũng không phải là cách làm người của Tào Tháo!

“Mọi người chuẩn bị cẩn thận. Thấy không, trong tay những người kia đều cầm cung nỏ không nhỏ, chỉ sợ Tào Tháo cũng muốn học chúng ta dùng tên trận. Mọi người nhất định phải cẩn thận, mệnh lệnh tất cả binh sĩ chú ý phòng hộ!” Trương Liêu hạ lệnh.

“Vâng!” Cốc Nông với Phương Đồng tiếp lệnh, đi xuống dưới chỉ huy binh sĩ.

“Trương tướng quân, chúng ta phải cẩn thận....! Cung nỏ thủ của quân thù không ít hơn so với chúng ta, mà chúng ta phải phân chia Cung nỏ thủ ra bốn phía, chúng ta rõ ràng càng ít hơn so với đối phương! Sợ là Cung nỏ thủ của chúng ta không thể ngăn chặn bọn chúng!” Liêu Giang lo lắng nói.

“Ta biết rõ, yên tâm! Ta sẽ không liều mạng cùng bọn chúng, cùng lắm thì rời khỏi thành tường là được!” Trương Liêu nói.

“Không thể rời khỏi tường thành nhanh như vậy. Thực con mẹ nó, Tào Tháo!” Liêu Giang la lên: “Trương tướng quân, ta đi xuống trước”

“ . . .” Trương Liêu im lặng, hồn tiểu tử này, vừa mới lâm trận đã sợ rồi, “Được rồi! Người đi vào trong thành chuẩn bị đi!”

“Toàn thể nghe lệnh! Nằm ngửa xuống!” Tới gần tường thành thành Huỳnh Dương, trên đầu thành vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, Lưu Duyệt vui mừng, cơ hội tốt! Vì vậy, hấn thừa cơ lớn tiếng hạ lệnh.

“Chống đỡ nỏ!”

“Chuẩn bị mũi tên!”

“Bắn!”

Cùng với các loại mệnh lệnh của Lưu Duyệt, ba vạn cung nỏ thủ Tào doanh mới trang bị lập tức chuẩn bị. Cùng với sự trợ giúp của các chiến hữu hiệp trợ ở bên cạnh, tất cả Cung nỏ thủ nằm xuống, giơ chân lên, dùng chân đạp, kéo căng các cung cứng, nỏ cứng ra. Sau khi các chiến hữu ở bên cạnh đặt các mũi tên cực lớn vào rãnh phóng tên, sau đó, mệnh lệnh vang lên, “Vào”, mũi tên được bắn ra! Sau đó, lại làm lại một lần nữa!

Khi nhìn thấy ba vạn mũi tên cỡ lớn bay lên trên không trung, Trương Liêu quyết đoán mệnh lệnh thủ hạ rời khỏi tường thành! Dưới loại tình huống này, tuyệt đối không thể liều mạng, mặc dù Cung nỏ thủ bên mình cũng không thua kém đối phương, thậm chí có thể nói còn mạnh hơn. Thế nhưng, hấn tuyệt đối không thể gánh chịu nổi tổn thất! Người ta có ba mươi vạn người dự bị, bên cạnh mình không có người để bổ sung!

Rất nhanh, ba vạn mũi tên lớn này đã tạo thành một rừng cây ngay trên tường thành Huỳnh Dương, nhưng trận mưa tên này không thể đả thương người! Cho dù Lưu Duyệt nhất thời hưng phấn, mệnh lệnh thủ hạ bắn trọn vẹn hơn mười vạn mũi tên, hành động này của hấn cũng chỉ có thể tăng thêm ”Mật độ ”rừng cây trên tường thành!

“Chúa công, trên đầu thành đã không còn địch nhân rồi!” Tào Hồng chứng kiến tình cảnh trên lầu thành Huỳnh Dương ở phía đối diện, hấn vội vàng la lên với Tào Tháo.

“Mệnh lệnh Lưu Duyệt sau khi bắn hai lượt tên nữa, Tào Hồng người lập tức dẫn người xông lên cho ta!” Trong lòng bàn tay Tào Tháo cũng đổ mồ hôi. Chẳng lẽ trận tên quân Hứa Thành dễ dàng bị phá như vậy sao?

Lưu Duyệt nhận được mệnh lệnh, hấn lại hạ lệnh bắn ra hai lượt tên, sau đó, Tào Hồng hô to một tiếng, hấn với Biện Hỉ, Thái Dương mang theo hai vạn binh sĩ, khiêng thang mây, gào thét, phóng về hướng lầu thành Huỳnh Dương.

“Xông lên!” Lấp xong thang mây, Tào Hồng bò lên tường thành trước tiên! Sau lưng hấn chính là đám binh sĩ dũng mãnh của hấn.

103. Q.2 - Chương 103: Thiệt Tướng

Tào Hồng xông lên đầu tường!

“Tốt!” Tào Tháo thấy tình cảnh này, hấn hét to một tiếng tốt! Mà những chiến tướng Tào doanh ở phía sau nhìn thấy cảnh này cũng hoan hô tung tăng như chim sẻ!

Giống như trên đầu thành không có kẻ thù!

Tào Hồng bước nhanh tìm kiếm ở trên tường thành, tìm kiếm vật gì đó khắp nơi !

“Chuyện gì xảy ra?” Tào Tháo cả kinh! Chẳng lẽ có cái gì không đúng?

Đúng lúc này, Tào Tháo thấy rõ ràng Tào Hồng kêu to lên điều gì đó, đám binh sĩ đã xông lên đầu tường bắt đầu từ trên thang mây tụt xuống dưới!

“Không tốt!” Tào Tháo kêu to một tiếng: “Nhanh đi cứu Tử Liêm!”

Đã muộn! Chỉ thấy trên người Tào Hồng đột nhiên cảm thấy mũi tên, thân hình cao lớn của Tào Hồng, cứ như vậy ngã xuống tường thành Huỳnh Dương! Mà Thái Dương đi theo hắn lên tường thành, hình như muốn kéo hắn xuống, cũng rất nhanh chóng trúng mũi tên, té trên mặt đất không đứng dậy nổi!

“Huynh đệ!” Tào Tháo hét thảm một tiếng, học ra một ngụm máu tươi!

Không lâu, từ trong miệng binh sĩ bại trận quay về, đám người Tào Tháo đã biết được nguyên nhân cái chết của Tào Hồng!

Thì ra khi Tào Hồng cùng binh lính của mình xông lên tường thành, cả đám không thấy binh sĩ quân Hứa Thành, tìm kiếm khắp nơi đường xuống chân tường thành để đi mở cửa thành ra! Thế nhưng điều làm cho người ta không ngờ tới ——không có cầu thang! Từ trên tường thành cao như vậy lại không có cầu thang, sao con người ta có thể đi xuống? Rất nhanh chóng từ những thang mây vắt đầy trên mặt đất phía bên trong tường thành, Tào Hồng đã có được đáp án, thì ra Trương Liêu cùng binh lính của mình lên thành tường là nhờ vào thang mây! Đúng lúc này, ở bên trong thành tường đột nhiên xuất hiện vô số Cung nỗ thủ quân Hứa Thành, lập tức Tào Hồng vô cùng căng thẳng, hắn gấp rút cho thuộc hạ rút lui, thế nhưng, hắn đi bị các Cung nỗ thủ quân Hứa Thành coi trọng, vì vậy, hắn cứ như vậy mà đi dạo chơi thiên đường, hơn nữa hắn còn mang kèm theo một người muốn cứu hắn, Thái Dương!

“Trương Văn Viễn, ta thề, ta nhất định phải giết người báo thù cho huynh đệ của ta!” Nghe xong thuộc hạ báo cáo, Tào Tháo hiểu rõ chính bản thân mình lại một lần nữa trúng kế sách của bọn người Trương Liêu. Không một ai có thể dự đoán được, thậm chí có người sẽ phá bỏ cầu thang ở bên trong tường thành! Thế nhưng, chính vì vậy mà mình đã tổn thất một huynh đệ, Tào Hồng từ khi mình mới bắt đầu khởi binh đã lập tức đi theo mình!

“Mời chúa công bớt giận! Ngày mai chúng ta có thể vẫn dùng Cung nỗ thủ áp chế tường thành Huỳnh Dương, khiến cho các binh sĩ chuẩn bị đụng gỗ, tiến công từ chỗ cửa thành! Chẳng lẽ đám người Trương Liêu còn có khả năng giữ trụ ở ngay cửa thành sao?” Lưu Duyệt cũng cảm thấy không phục trong lòng. Hắn không thể ngờ rằng tuy Cung nỗ thủ của hắn lập công, mà vẫn không thể hỗ trợ giành được bất kỳ lợi ích nào, còn bồi thường thêm hai viên Đại tướng bên quân mình. Đây thật sự là điều khiến cho người ta khó có thể chịu được!

“Tốt, làm theo biện pháp này của ngươi, chúng ta sẽ nghe lệnh, ngày mai nhất định phải dùng đầu Trương Liêu tế huynh đệ của ta cùng Thái Dương tướng quân trên trời có linh thiêng!” Tào Tháo hung hãn nói.

“Cẩn tuân hiệu lệnh của chúa công!” Chúng tướng lên tiếng nói, mà một đám mưu sĩ bên cạnh, như Quách Gia, Trình Dục, Tuân Du, muốn lên tiếng khuyên nhủ Tào Tháo rằng một khi kẻ thù đã nghĩ ra một kế sách quái dị như vậy, ai biết đối phương còn có thể có nghĩ ra những quái chiêu nào khác hay không? Tóm lại vẫn nên bàn bạc kỹ hơn, thế nhưng khi nhìn thấy Tào Tháo với chúng tướng có một dáng vẻ như nhất định phải liều mạng, tất cả đều thông minh không muốn bản thân mình gặp rủi ro!

Ngày hôm sau, Tào Tháo vẫn phái Lưu Duyệt chỉ huy Cung nỗ thủ áp chế quân phòng thủ thành Huỳnh Dương, đợi đến lúc Trương Liêu cho binh sĩ lui khỏi lầu thành, hắn lập tức mệnh lệnh thủ hạ sĩ tốt mang đụng gỗ tiến đến va chạm cửa thành Huỳnh Dương, mà bởi vì trong thành không có người chèo chống cửa thành, cho nên, cửa thành rất nhanh chóng đã bị phá mở ra!

Vì vậy, lại một lần nữa tấn công!

Lần này, đầu lĩnh chính là Đại tướng Hạ Hầu Đôn, với mấy tướng Tào thị nhất tộc Tào Thuần Tào Tử Hòa, cùng với tiểu bối Tào thị Tào An Dân, Tào Hưu, Hạ Hầu gia Hạ Hầu Thượng, Hạ Hầu Kiệt, trong nhóm này còn có Biện Hỉ ngày hôm qua suýt nữa mất mạng, mọi người đều anh dũng tranh lên trước, mưu đồ có thể báo thù cho Tào Hồng, cũng như đại phá Huỳnh Dương!

Nhưng điều mà bọn hắn không nghĩ tới là lúc này Trương Liêu lại xông ra chém giết từ hai bên sườn cổng thành! Ngay tiếp theo đấy, đi theo hắn, đồng thời xông ra chém giết từ hai bên thành còn có mấy ngàn quân phòng thủ Huỳnh Dương!

Người đầu tiên gặp xui xẻo chính là Tào An Dân, hắn vừa vặn ngăn cản phía trước Trương Liêu. Bức tường gạch ở một bên đột nhiên phá ra một cái động lớn, từ trong đó một đội quân xông ra chém giết. Tào An Dân đang ngờ ngác không hiểu, kết quả, bị Trương Liêu vung tay lên, một đao tiến hắn tiến lên Tây Thiên!

Sau đó, Trương Liêu cũng không cần hạ lệnh, quân phòng thủ Huỳnh Dương lập tức chia cắt quân Tào đang tiến vào thành. Quân Trương Liêu chia làm hai đội, một đội ngăn chặn quân Tào từ bên ngoài tiến vào trong, một đội khác, tức thì dồn quân Tào đã vào bên trong thành đi vào trong thành.

Mà Hạ Hầu Đôn xông lên phía trước nhất, nghe thấy động tĩnh phía sau, hấn vội vàng quay đầu nhìn lại, phát hiện ra đội ngũ của mình đã bị người ta chặn ngang cắt đứt. Trong cơn kinh hãi, Hạ Hầu Đôn hét lớn một tiếng: “Không tốt, mau bỏ đi!”, sau đó hấn quay đầu ngựa lại, phóng về phía Trương Liêu, hấn hy vọng có thể chống đỡ thủ lĩnh quân địch, mở ra một đường cho những bộ hạ của mình.

Nhưng võ nghệ Trương Liêu cũng không kém bao nhiêu so với hấn. Hai người giao chiến khiến cho động cổng thành vốn đã hẹp bị chia tách thành hai đoạn!

Lúc này, quân phòng thủ Huỳnh Dương đã đánh đuổi quân Tào ở phía ngoài ra khỏi động cửa thành, sau đó, dốc sức liều mạng một lần nữa đóng cửa thành lại.

“YAA.A.A... . . !” Hạ Hầu Đôn khản trương. Nếu như bị ngăn ở bên trong thành Huỳnh Dương nhất định hấn sẽ rơi vào cảnh lành ít dữ nhiều, vì vậy, hấn lập tức liều mạng, trong khoảng thời gian ngắn, hấn càng lúc càng bức lui Trương Liêu.

“Phương Đồng cẩn thận!” Trương Liêu thấy sau khi Hạ Hầu Đôn bức mình lui lại, lúc này hấn lại vọt tới phía Phương Đồng đang giao chiến cùng Tào Hưu nên lập tức nhắc nhở.

Phương Đồng vốn đang chiếm thượng phong, tuy rằng Tào Hưu võ nghệ không tệ, thế nhưng sao Tào Hưu có thể vượt qua một cao thủ huấn luyện, đã từng trải qua gian khổ huấn luyện, , thế nhưng nghe tiếng kêu của Trương Liêu, Phương Đồng đảo mắt nhìn thấy Hạ Hầu Đôn, hấn biết mình không ngăn được người này, lập tức vọt sang một bên, để cho Hạ Hầu Đôn cứu Tào Hưu đi!

“Nguyên Nhung, người mở đường, ta cùng với Tào Hưu cản phía sau!” Tào Thuần tỉnh táo nhất. Nên biết rằng, hấn vốn nên chính là người chỉ huy Hồ Báo kỵ tinh nhuệ nhất dưới trướng Tào Tháo, không có bản lĩnh sao có thể được!

“Tử Hòa, các người cẩn thận!” Hạ Hầu Đôn biết rõ lúc này không phải là lúc mình có thể tỏ vẻ anh hùng, hấn chỉ còn biết lên tiếng thể hiện quan tâm, sau đó lập tức vung đại đao, đánh về phía cổng thành! Mà lúc này Trương Liêu đã bị Tào Thuần với Tào Hưu dốc sức liều mạng chỉ huy tướng sĩ Tào quân chặn bên ngoài, chỉ có thể giương mắt nhìn hấn tiếp cận cửa thành.

Đúng lúc này, cửa thành đột nhiên “Két..” Một tiếng, chậm rãi mở ra!

Điều này làm cho Hạ Hầu Đôn đang liều mạng đánh về phía cổng thành, còn có Tào Thuần, Tào Hưu đang liều mình giao chiến với Trương Liêu, Phương Đồng lấp bắp kinh hãi. Đã xảy ra chuyện gì?

“Nguyên Nhung đừng gấp, Hứa Chử tới!” Cùng với một tiếng hét lớn, “Hồ si” xuất hiện ở bên trong cổng thành. Không chỉ có như thế, theo cùng xuất hiện với Hứa Chử, còn có một Đại tướng khác đồ mặt râu dài, không phải là Quan Vũ sao?

“Các huynh đệ, giết vào!” Hạ Hầu Đôn nhìn thấy hai người xông vào, lập tức vui mừng. Hấn hét lớn một tiếng, quay người đánh vào trong thành. Hấn lập tức nghĩ ra chước công Tào Tháo nhìn thấy cửa thành đột nhiên đóng cửa, ý thức được tình huống có biến, mới phái ra hai viên Đại tướng đến giúp! Có hai viên chiến tướng vạn người không ai địch tương trợ, còn phải sợ ai sao?

Lúc này Trương Liêu lại đang hoảng hốt trong lòng. Hấn không thể ngờ Tào Tháo lại phản ứng nhanh như vậy, hơn nữa, Tào Tháo còn rất quyết đoán, trong nháy mắt đã phái ra Quan Vũ với Hứa Chử đến trợ chiến. Xem ra, cuộc chiến tranh đoạt cổng thành này, bên mình không có hi vọng thắng lợi!

“Rút lui!” Quyết định thật nhanh, Trương Liêu lập tức hạ lệnh lui về phía sau!

“Xông lên!” Thế cục xoay chuyển, dưới sự dẫn dắt Tam đại hổ tướng Tào doanh, Quan Vũ với Hứa Trử, cùng với Hạ Hầu Đôn, quân Tào uy thế đại thịnh!

“Mau mau vào thành!” Trương Liêu cũng chỉ có thể hạ mệnh lệnh này! Hấn còn có sắp xếp ở bên trong, không sợ ba người này lợi hại!

Chớp mắt thời gian, quân phòng thủ Huỳnh Dương dưới sự chỉ huy của Trương Liêu, xông ra khỏi động cửa thành, phóng vào bên trong thành Huỳnh Dương! Mà phía sau bọn hắc, chính là tam đại hổ tướng Tào doanh kiên quyết đuổi theo không bỏ.

“Không tốt!” Trảo hoàng phi điện của Quan Vũ nhanh nhất, hắc là người đầu tiên xông ra khỏi động cửa thành, cho nên hắc cũng là người đầu tiên phát hiện phía trước không đúng!

“Đây là Ứng thành (Ứng thành - bức thành nhỏ ở ngoài cổng thành)

, mau trở về!” Quan Vũ vội vàng kìm chiến mã lại, quay người hô với người phía sau, cùng lúc đó, hắc còn quay đầu ngựa lại, chạy về phía sau.

“Chuyện gì xảy ra?” Hứa Chử theo sát Quan Vũ, hắc nhìn thấy Quan Vũ đột nhiên chạy ngược trở lại, kỳ quái hỏi.

“Ứng thành ?” Nghe Quan Vũ la, Tào Thuần cả kinh nói: “Không tốt, cẩn thận cung tên!”

Nhưng rất hiển nhiên những tướng sĩ Tào doanh phản ứng không đủ nhanh, cho nên, khi bọn hắc thật sự có thể hiểu được cái gì gọi là Ứng thành (Ứng thành - bức thành nhỏ ở ngoài cổng thành)

, cung tên đã từ tứ phía phóng tới khiến cho bọn hắc khó có thể đưa ra bất kỳ biện pháp trực tiếp nào bảo vệ mình!

Ứng thành (Ứng thành - bức thành nhỏ ở ngoài cổng thành)

! Chính là trong thành, bốn phía cổng thành, lại xây dựng lên mấy tường thành, bên trong lại thiết lập một cửa thành, như vậy, đối phương từ bên ngoài tiến vào qua một tầng cửa thành, sẽ gặp phải đầy một khu vực trống trải rất lớn như sân vườn. Nếu như có người bắn tên ở tứ phía trên tường thành, vậy người ở bên trong phòng, bốn xung quanh cũng không được bảo vệ, chỉ có một con đường chết, trừ phi chạy trốn nhanh, có thể xông về động cổng thành ở bên trong.

Cho nên, gặp phải Huỳnh Dương xếp đặt thiết kế một Ứng thành, tướng sĩ Tào doanh xông đến tương đối nhanh đều tương đối không may. bộ tướng của Hạ Hầu Đôn, huynh đệ Chung Tắc, Chung Thân, bộ tướng Ấn Minh vốn của Tào Hồng, cùng với đám người Biện Hỉ, toàn bộ chết trong loạn tên. Hơn nữa còn thêm Tào An Dân, Hạ Hầu Kiệt lúc trước chết ở trong động cửa thành. Một trận đánh này Tào doanh tử thương gần mười người tướng lãnh, đây là cũng chưa tính người bị trúng tên như Tào Thuần, Tào Hưu. Dù sao một trận chiến này, quân Tào lại thảm bại!

“Chúa công, lúc này từ trên núi trốn xuống hơn bảy vạn người, như vậy hai ngày này chúng ta đã thu hàng hơn mười vạn tướng sĩ liên quân Ung Lương!” Từ Hoảng nhìn Hứa Thành đưa tin.

“Ừ! Rất tốt!” Hứa Thành gật đầu nói.

“Vẫn là do biện pháp của chúa công ngài tốt. Không có nước uống, không có cơm ăn, người ta khó có thể chịu được. Lúc này mới qua ba ngày, tiếp đến qua một hai ngày nữa, chỉ sợ trên núi cũng không còn người nào nữa!” Dương Nhị ở một bên nói.

“Chúa công, chúng ta cần đề phòng những hàng binh này. Ty chúc sợ rằng trong bọn hắc có người là trá hàng!” Lệ Phương nói.

“Nói không sai!” Hứa Thành nói: “Nhưng chúng ta thu binh khí của bọn hắc, hơn nữa mỗi ngày chỉ cho bọn họ ăn lưng dạ, ngược lại các người cũng không cần lo lắng quá mức, chỉ cần phái người chú ý nhiều hơn một chút là được!”

“Chúa công, theo ty chức thấy chúng ta tốt nhất có thể chia tách những tướng lãnh với những binh lính kia để trông giữ, bởi như vậy, cho dù có người trong bọn họ muốn động thủ, không có người dẫn đầu, tiểu binh bình thường cũng khó có thể làm thành chuyện gì, mà không có tiểu binh ở một bên trợ uy, tướng lãnh cũng đừng nghĩ đến chuyện tạo thành đại sự!” Từ Hoảng còn nói thêm.

“Chủ ý này không sai! Người cứ như thế mà làm! Nếu như trong bọn họ có người cố ý cản trở, nhất định có quỷ!” Hứa Thành nói.

“Nhưng cũng bởi như vậy, những kẻ cố ý mà chúng ta muốn loại bỏ từ trong đám đông binh sĩ, nếu bọn chúng kích động binh sĩ, chẳng phải là càng khó làm sao?” Dương Nhị nói.

“Hắc! Phải nói rõ là cần phải tách những tướng lĩnh ra khỏi binh sĩ của mình sao?” Hứa Thành cười cười, nói: “Hãy đi tìm những tướng lĩnh kia, hãy nói là ta muốn gặp mặt bọn chúng. Tất cả cùng đến gặp mặt ta một lần, chỉ cần không thả bọn chúng trở về, đưa đến một doanh khác là được!”

“Ý kiến hay, ty chức sẽ đi làm!” Từ Hoảng liền ôm quyền, đi ra ngoài.

Nhìn thấy Từ Hoảng đi làm việc, Dương Nhị lại nhìn Hứa Thành hỏi: “Chúa công, chúng ta đã chiêu hàng nhiều người như vậy, thế nhưng đám người Lã Bố trên núi lại vẫn đang không có một chút động tĩnh, có phải chúng ta quá dễ dãi không?”

“Dễ dãi? Đúng! Đúng là có chút dễ dãi ngoài ý định, chẳng qua là ta lại không cho rằng đám người Lã Bố có thể có ý kiến gì!” Hứa Thành nói.

“Hả? Chúa công, xin ngài giải thích sự khó hiểu trong lòng ty chức!” Dương Nhị ngạc nhiên nói.

“Người cũng không tự mình nghĩ sao?” Nghe xong Hứa Thành nói, Dương Nhị lập tức mang một bộ mặt khổ sở. Lại nữa rồi, sao chúa công của hắn luôn dùng chiêu này?

“Chúa công, cái này. . .” Dương Nhị nhất thời không thể ra điều gì nên nói!

“Ta chờ ý tưởng của người!” Hứa Thành tuyệt không có ý định dằn xếp.

104. Q.2 - Chương 104: Điều Kiện

“Cái này. . . Theo ty chức nghĩ. . . Đám người Lã Bố cũng nhất thời không thể nghĩ ra biện pháp gì, chúng ta phòng thủ chặt chẽ dưới chân núi, mà khi bọn chúng chạy trốn, trên đường vất tất cả đồ quân nhu, khí giới trên đường, cũng không ít binh sĩ thậm chí ngay cả binh khí cũng tiện tay ném đi, bởi như vậy mặc dù chúng có cố tình muốn đánh vỡ vòng vây của chúng ta, thế nhưng thực tế lại không thể làm được!” Nói xong, Dương Nhị ngẩng đầu nhìn sắc mặt Hứa Thành, kết quả, hắn không nhìn thấy được điều gì!

“Còn nữa, trong đám người Lã Bố ở trên núi không có người có năng lực có thể bày mưu tính kế. Lã Bố thì không cần nói, ngay cả đánh cho trận chiến cũng chỉ có thể coi là một gã gà mờ, thủ hạ Cao Thuận cũng có thể được coi là Đại tướng hiếm có, nhưng hắn cũng chỉ tương đối xuất sắc khi hai quân giao đấu trên chiến trường, những phương diện khác thì hắn không được. Mà trừ hắn ra, trong số những thủ hạ còn lại của Lã Bố ở trên núi cũng không có nhân tài! Về phần Lý Thôi, Quách Tỷ, Trương Tế, Phần Trù, đám này là cự tướng của Đổng Trác, bọn chúng thì càng không cần phải nói. Trước kia chúng chỉ biết nịnh nọt, tung binh quấy nhiễu dân tương đối lành nghề. Hiện tại rơi vào tình cảnh này, chỉ sợ chúng sớm đã sợ hãi! Còn hai nhóm người Mã Đằng cùng Hàn Toại, Mã Đằng là người dũng cảm kiên quyết, thế nhưng không từng nghe nói hắn có tài năng mưu lược. Về phần Hàn Toại, hắn được xưng là ‘Hoàng Hà cử khúc’, nhưng chỉ để nói hắn lòng dạ tàn nhẫn, tâm cơ thâm trầm, am hiểu đấu đá với nhau, cũng không phải nói về năng lực của hắn trên chiến trường, bằng không với tính tình tư lợi của hắn, sao hắn lại dựa vào Mã Đằng, lại còn nhận là anh em kết nghĩa, còn không phải vì hắn muốn có một chỗ dựa có thể đánh nhau trận chiến sao?” Nói xong, Dương Nhị lại nhìn sắc mặt Hứa Thành, sao vẫn không có chút thay đổi?

“Người nói những điều này cũng không tệ!” Rốt cục Hứa Thành vẫn phải lên tiếng: “Nhưng người có nghĩ tới điều này không: không phải đám người Lã Bố trên núi không muốn động thủ, nhưng lại chỉ giương mắt xem chúng ta từng bước xói tái binh lực của bọn hắn!”

“Mời chúa công chỉ rõ!” Dương Nhị biểu hiện rất khiêm tốn!

“Kỳ thật rất đơn giản, một con hổ có ba đầu, lại còn không phân ra chủ yếu và thứ yếu, ba đầu này thậm chí chỉ muốn chỉ huy thân thể con hổ này. Người nói, con hổ này sẽ có động tĩnh gì?” Hứa Thành hỏi.

“Cái này. . . hình như chỉ sợ con cọp này rất khó có động tĩnh!” Dương Nhị đáp.

“Hoàn toàn không tệ! Những người trên núi kia, có người nào không phải là kẻ tư lợi không? Cho nên, bọn chúng cũng không muốn buông tha cho binh quyền trong tay, thế nhưng bản thân bọn chúng đều không có

đảm lượng tự mình hành động, hơn nữa, ngay bản thân mỗi người bọn chúng cũng không có thực lực kia. Còn nữa cả đám bọn chúng đều ăn uống no đủ, nhất thời chúng cũng không chú ý tới thủ hạ tướng sĩ của bọn hắc cũng không thể sống bao nhiêu thời gian. Chỉ mới một hai ngày mà thôi, khi rơi vào tình cảnh đói khát, chúng đã nhao nhao đầu hàng chúng ta, lúc này, thể lực giảm đi hơn phân nửa, binh lính bên người cũng đều bị cơn đói khát tra tấn, trở nên không có chiến lực. Sao bọn chúng còn có đảm lượng đại chiến một trận cùng ta?” Hứa Thành nói.

“Thì ra là thế!” Dương Nhị nói.

“Kỳ thật, nếu như chúng ta một mực bao vây như hiện này, đến cuối cùng, bọn chúng sẽ nhất định dốc sức liều mạng cùng ta, chúng ta cũng sẽ phải chịu một ít tổn thất!” Hứa Thành lại nói.

“Chúng ta có thể đánh đột kích một lần, binh lính trên núi đều sắp đã không chịu được, không thể ngăn cản chúng ta!” Lệ Phương đột nhiên lên tiếng nói.

“Không vội. Kỳ thật, đánh như vậy, nhưng khó có thể thực hiện được mục tiêu của ta, cho nên, chúng ta còn phải dùng thêm một chiêu nữa!” Hứa Thành cười nói.

“Chúa công, ngài còn có mục đích gì?” Dương Nhị hỏi.

“Cao Thuận!” Hứa Thành cười gian nói.

“Ha ha, quả nhiên là một nhân vật đáng giá!” Dương Nhị cũng ở một bên cười gian.

“Lã Bố, người đi ra cho ta!” “Tiểu Hắc” đứng dưới chân núi, la to lên trên núi.

“Tiểu tử ngông cuồng ngươi là người phương nào, không muốn sống chẳng? Tên của Ôn Hầu nhà ta há lại để cho ngươi gọi?” Nghe “Tiểu Hắc” la, Ngụy Tục từ trên núi đi xuống dưới, hung dữ gào lên.

“Ngươi là đồ gì? Hãy nhanh để cho Lã Bố đi ra đây, chủ công nhà ta có chuyện muốn nói với hắc!” thái độ của “Tiểu Hắc” cực kỳ kiêu ngạo, rất có dáng vẻ ông trời là nhất, chúa công thứ hai, Lão Tử là thiên hạ đệ tam.

“Hỗn trướng, chủ công nhà ngươi là cái thá gì mà dám để cho Ôn Hầu nhà ta chờ?” Hiện tại Ngụy Tục cũng coi như mười phần trung thành, có thể thấy Lã Bố phân cho hắc không ít cơm ăn.

“Ngươi là cái thá gì mà dám nói như vậy, hãy mau để cho Lã Bố đi ra đây, có nghe hay không?” Căn bản “Tiểu Hắc” cũng không coi Ngụy Tục ở trong mắt!

“Tiểu tử, ngươi muốn chết, tiếp ta một thương!” Ngụy Tục giận dữ. Hắc nhìn thấy trang phục của “Tiểu Hắc” không phải là một người có địa vị cao, nên cũng không đánh giá cao hắc. Ngụy Tục vừa nhắc thương đã lập tức xông tới, đánh về phía “Tiểu Hắc”.

“Các huynh đệ, bọn chúng muốn giết người, đánh trả đi!” “Tiểu Hắc” cũng không yếu thế, mặc dù hắc không bỏ chạy, chỉ gào to cũng đủ hù chết ba con mèo già!

“Vèo!” “Vèo!” “Vèo!”

Cùng tiếng gào to của “Tiểu Hắc”, ba mũi tên bắn ra, rất chuẩn xác cắm trên mặt đất tại phía trước mặt Ngụy Tục, xếp thành một loạt, vừa vặn ngăn cản đường Ngụy Tục.

“Hảo tiểu tử, ngươi dám ám toán Lão Tử!” Ngụy Tục lại càng hoảng sợ. Tuy rằng hắc không dám tiếp tục xông về phía trước, hắc cũng không muốn cam chịu yếu thế!

“Cái gì? Ta ám toán ngươi? Ngươi là cái đồ gì? Lại muốn ta —— đệ nhất thân vệ của đương kim Phiêu Kỵ Đại tướng quân—— Hắc Long gào lên. Ám toán ngươi? Sao ngươi không nhìn lại xem mặt hàng của mình mà xem!” “Tiểu Hắc” cảm thấy cảm phần trong lòng khi nghe thấy Ngụy Tục chỉ trích của mình.

“Hắc tiểu trùng? Ha ha ha, Hắc tiểu trùng! Ha ha ha, thì ra ngươi gọi Hắc tiểu trùng!” Nghe “Tiểu Hắc” nói xong, Ngụy Tục đột nhiên cười ha hả!

“Ngươi ***, cười cười cái gì?” “Tiểu Hắc” giận dữ gào lên: “Lão Tử gọi Hắc Long, không phải là cái gì Hắc tiểu trùng, ngươi có nghe hay không?”

“Hắc tiểu trùng! Ha ha ha! Con sâu nhỏ!” Ngụy Tục vẫn tiếp tục cười to.

“Móa, sớm biết như vậy thì mình sẽ không đặt loạn tên của mình như vậy. Thảo nào khi đặt tên rồi chúa công nghe xong tên của mình đã phì cười! Thì ra là ý tứ này, sao mình không nghĩ tới âm hài hước này nhỉ? Thật sự là tính sai!” “Tiểu Hắc” âm thầm vô cùng hối hận trong lòng, cho nên khi hắn nhìn thấy Ngụy Tục vẫn đang phá lên cười như điên, tâm tình hắn càng thêm khó chịu!

“Các huynh đệ, bắt mất đồ đạc của hắn, khiến cho Lão Tử nhìn hắn có phải là một con côn trùng hay không?” “Tiểu Hắc” lớn tiếng la lên.

“Cái gì? Tiểu tử khốn khiếp người!” Ngụy Tục nghe tiếng “Tiểu Hắc” kêu, run lên trong lòng. Sao kẻ này lại nham hiểm thế? Mặc dù hắn cũng không cho rằng đối phương có thể làm được như đối phương đã nói, nhưng nếu có vạn nhất thì sao? Đây cũng không phải là lúc khoe anh hùng, cho nên, Ngụy Tục hắn quay đầu bỏ chạy!

“Nhớ kỹ hãy nói cho Lã Bố, chúa công nhà chúng ta nói là có thể tha các người một mạng, chỉ cần hắn đồng ý một điều kiện của chúa công nhà ta!” Chứng kiến Ngụy Tục bỏ chạy, “Tiểu Hắc” cảm thấy đã kiếm được thể diện quay về. Đương nhiên, hắn cũng không quên chính sự mà Hứa Thành giao cho hắn.

“Là điều kiện gì?” Lã Bố nghe Ngụy Tục chuyển đạt xong, hắn nhìn mọi người bên cạnh mình hỏi.

“Lúc này chúng ta có thể nói là cá nằm trên thớt, dù là muốn chết hay muốn sống cũng phải toàn bộ dựa vào suy nghĩ của Hứa Thành, hắn không có lý do gì mà đột nhiên lại có lòng tốt như thế!” Đám người Lý Thôi nghe nói chỉ cần Lã Bố đồng ý một điều kiện của Hứa Thành, bọn hắn có thể có cơ hội giữ được mạng sống, lập tức tâm tư trở nên linh hoạt.

“Ha ha, ta hiểu điều Hứa Thành muốn chính là hắn muốn Ôn Hầu hàng phục hắn, bởi như vậy, hắn sẽ có một lợi khí thiên hạ vô song, khi đó hắn còn sợ ai sao?” Quách Tỷ nói.

“Hừ! Vớ vẩn! Hứa Thành muốn cho Ôn Hầu hàng phục hắn, hà tất hắn cần phải nói ra ở thời điểm này. Hắn chỉ cần chờ tới lúc cuối cùng, chúng ta đều không chịu nổi, hắn mới nói ra chẳng phải hắn càng dễ đạt được mục tiêu sao?” Trương Tế nói.

“Hừ! Đều là vì các người. Nếu không vì các người, chúng ta đã sớm xông xuống núi, hà tất cứ ở chỗ này hồ đồ đoán ý tứ của Hứa Thành?” Lã Bố đột nhiên cả giận nói.

“Ôn Hầu, nếu lúc trước người hạ mình một chút, không tranh giành binh quyền, chẳng phải chúng ta cũng đã sớm xông xuống núi rồi, chúng ta cũng không cần phải ở chỗ này đoán xem Hứa Thành có ý định gì!” Diêm Hành ở một bên nói.

“Lớn mật, ta chính là Đại tướng quân triều đình, nào có đạo lý bị người khác chỉ huy?” Lã Bố la lên.

“Cái gì Đại tướng quân? Bây giờ không phải người đang là cá trong chậu của người ta! Cá ở trong lưới!” Tướng lĩnh Tây Lương, Dương Thu ở một bên nhỏ giọng nói, nhưng câu nói của hắn vẫn khiến cho tất cả mọi người nghe được.

“Người nói cái gì?” Lã Bố giận dữ, mắt quét ngang, dáng vẻ lập tức muốn động thủ.

“Đã đủ rồi! Đã như vậy mà vẫn còn tranh giành, không biết còn tới khi nào nữa. Chẳng lẽ các người thật muốn đợi đến lúc Hứa Thành đem chúng ta đuổi tận giết tuyệt sao?” Mã Đằng la lên.

“Hừ!” Lã Bố hừ lạnh một tiếng, không nói thêm gì nữa.

“Vậy các người nói có phải Hứa Thành muốn toàn thể chúng ta đầu hàng hay không?” Phàn Trù lên tiếng nói.

“Sẽ không đâu, bằng không hắn cũng không muốn Ôn Hầu đồng ý một điều kiện của hắn!” Hàn Toại nói.

“Ôn Hầu, chỗ người có vật gì quý hiếm hay không?” Lý Thôi hỏi.

“Ta nào có vật gì kỳ lạ quý hiếm?” Lã Bố đáp.

“Chưa từng nghe nói Hứa Thành là đồ tham tài hơn nữa, nếu như hần muốn bảo vật quý hiếm, hần cũng không cần phải lấy từ chỗ chúng ta! Hần hoàn toàn có thể đợi đánh chiếm Trường An cũng không muộn!” Hàn Toại lại nói.

“Trường An? Có phải là hần muốn cho Ôn Hầu giao Trường An ra hay không? Không đúng! Ồ! Ta hiểu!” Quách Tỷ đột nhiên vừa cười vừa nói.

“Đến cùng là Hứa Thành có ý gì? Người hiểu rõ cái gì?” Lã Bố nhìn thấy Quách Tỷ cười lại khiến cho hần có cảm giác không tốt lắm.

“Người nào không biết trong nhà Ôn Hầu có một nữ nhân tuyệt sắc xinh đẹp? Hãy thử nghĩ xem Hứa Thành một thân một mình nhiều năm, rốt cục không chịu được cảnh cô đơn lạnh lẽo, muốn cầu lấy Điêu Thuyền từ Ôn Hầu!” Quách Tỷ cười dâm nói.

“Lớn mật, Quách Tỷ người muốn chết sao?” Lã Bố nghe xong phỏng đoán của Quách Tỷ, lập tức hần nổi giận, rút bội kiếm đâm Quách Tỷ.

“Ôn Hầu không nên!” Mọi người nhìn thấy tình cảnh này, đều vô cùng kinh hãi, lập tức cùng động thủ, một mực giữ chặt Lã Bố. Trong số những người ở đây cũng không thiếu hảo thủ, nếu không kéo Lã Bố, đồ hung ác này, cũng không biết có bao nhiêu người phải chết trên tay hần.

“Ôn Hầu không nên, Hứa Thành tuyệt không phải là đồ háo sắc, bằng không, Thái Văn Cơ, một tuyệt sắc thiên hạ, sao hần có thể giương mắt nhìn người này gả vào Lữ Gia mà không tự mình chiếm lấy?” Cao Thuận ít nhiều hiểu rõ Hứa Thành, tranh thủ thời gian nói chuyện để xua tán sát khí của Lã Bố.

“Không tệ không tệ, Ôn Hầu tạm thời bớt giận, Hứa Thành cũng không phải có ý tứ này, Quách A Đa (Quách Tỷ có tục danh là ‘ A Đa ’) hoàn toàn nói hư nói vượn!” Lý Thôi ở một bên cũng vội la lên. Nếu cứ chọc giận Lã Bố để cho hần không đi nói chuyện với Hứa Thành, chẳng phải mọi người sẽ không may mắn sao?

“Hừ!” Bị nhiều người lôi kéo, Lã Bố cũng không thể động thủ, cuối cùng hần chỉ có thể hung hăng mà “Hừ” một tiếng với Quách Tỷ, bày tỏ sự phẫn nộ của mình. Mà đối với hành động này của Lã Bố, Quách Tỷ cũng không dám có bất kỳ dị nghị gì.

“Không có gì ngoài này rất không có khả năng, còn có cái gì đúng Hứa Thành khả năng khiến cho Ôn Hầu làm đây này?” Hàn Toại tránh đi vừa rồi cái đề tài kia, nhìn mọi người tại đây hỏi.

“Mọi người hãy nghĩ một chút xem có chuyện gì mà Hứa Thành muốn làm nhưng hần lại không tiện làm không? Nói không chừng hần muốn cho Ôn Hầu đi làm thay cho hần!” Trương Tế nói.

“Hần thì còn có gì mà hần không làm được? Ngay cả triều đình hần cũng dám rõ ràng không để vào mắt, hần còn sợ ai?” Phàn Trù hỏi.

“Cái này. . .” Đột nhiên, Ngụy Tục ở một bên làm ra vẻ đã nhớ ra, có vẻ muốn nói nhưng lại thôi.

“Người có lời cứ nói, làm cái quỷ gì vậy?” Lã Bố đang nóng nảy không vui, hần la lên với Ngụy Tục.

“Mọi người chắc chắn cũng biết trước khi Hứa Thành thành đại sự, hình như là bởi vì hần. . . giết. . . giết Mã Siêu, cho nên, có thể hần sợ Mã Tượng quân có điều bất mãn đối với hần, nên hần mới muốn cho Ôn Hầu động thủ. . .” Mặc dù Ngụy Tục không nói xong, nhưng tất cả mọi người đã hiểu rõ ý của hần. Ý của Ngụy Tục chính là Hứa Thành Tưởng khiến cho Lã Bố giúp đỡ hần giết Mã Đằng, chấm dứt hậu hoạn!

Nghĩ tới đây, mọi người cũng cho rằng đó là một lý do thật tốt. Lúc này Hứa Thành chiếm ưu thế, nếu như hần chiêu hàng những người bên mình, nếu như Mã Đằng cũng đầu hàng, hần sẽ không tiện ra tay chấm dứt hậu hoạn. Giữa Mã Đằng cùng hần có mối thù giết con, nên hần không thể yên tâm, cho nên, lúc này hần muốn cho Lã Bố động thủ. Sau khi suy nghĩ mọi người cũng cảm thấy có lý nên ánh mắt mọi người nhìn chúng tướng Tây Lương cũng bắt đầu có chút sát khí.

“Không đúng!” Đột nhiên Cao Thuận lại lên tiếng nói.

“Hả? Có cái gì không đúng?” Hàn Toại nắm chặt thời cơ hỏi, để tránh ra mọi người xảy ra xung đột!

“Hứa Thành hẳn không đáng phải làm như vậy. Khi đó chỉ cần hắn từ chối không chấp nhận Mã Tượng quân đầu hàng là được. Nói gì đi nữa Mã Tượng quân cũng chưa chắc sẽ đầu hàng hắn, cho nên, hắn căn bản cũng không tốn công tốn sức!” Cao Thuận phân tích nói.

“Ừ! Nói rất có lý!” Hàn Toại gật đầu đồng ý trước tiên. Thời gian dần qua, mọi người cũng đều nghĩ thông suốt. Xác thực như thế! Vậy Hứa Thành đến cùng muốn một điều kiện gì đây?

“Mà thôi, chúng ta vẫn nên trực tiếp đến hỏi Hứa Thành, nếu không, cho dù chúng ta đoán nát cả đầu, chỉ sợ cũng không thể đoán ra đến cùng hắn có điều kiện gì!” Hàn Toại thấy tình hình trước mắt, hắn biết thật sự không thể cứ ngồi yên suy đoán như này nên đành phải mở miệng nói.

“Được rồi, chúng ta hãy đi hỏi Hứa Thành!” Trương Tế ở một bên cũng bày tỏ tán thành vì tất cả mọi người cùng đồng ý với ý kiến này, bọn hắn cùng đi hỏi Hứa Thành.

“Ha ha ha, Thiên Vu Lâu Ban, thật sự là để cho người ta không thể ngờ tới. Thật không ngờ các hạ lại hiếu khách như này, biết rõ Bổng tướng quân muốn đi “Bổ Đại thành” làm khách, vậy mà không ngại khổ cực, tự mình tới đón tiếp, thật sự khiến cho Bổng tướng quân được sung ái mà lo sợ!” Bànng Bái hoàn toàn không quan tâm tới sắc mặt khó chịu của Lâu Ban ở phía đối diện, lên tiếng nói.

“Hừ! Bànng Bái, người không nên liều lĩnh, người chỉ có mười vạn kỵ binh, đối diện với các người, có đại quân năm mươi vạn, mà Hứa Thành xuất binh Ung Châu, ý đồ tiến công Trường An, đang thất bại mà chạy trốn. Lúc này, hắn đang bị Lã Bố dẫn người đuổi theo chém giết, đã trở thành một con chó nhà có tang, những người ở Lạc Dương kia chỉ sợ sớm đã vô cùng nôn nóng, bọn chúng căn bản không thể viện trợ bất kỳ cái gì cho người, cho nên, bại cục của người đã định. Người nên sớm đi đầu hàng ta, có lẽ ta có thể tha cho người một mạng!” Lâu Ban la lớn, trong giọng nói mang theo vẻ kiêu ngạo kiêu căng không hề muốn che giấu!

“Năm mươi vạn? Ha ha ha, Thiên Vu Lâu Ban, thân là Thiên Vu toàn bộ các bộ tộc Tiên Ti, người thực sự biết tính toán! Năm mươi vạn? Toàn thể các bộ tộc các người có bao nhiêu người mà các người có thể xuất ra nhiều binh mã như vậy? Hơn nữa, nếu như người thật sự có năm mươi vạn đại quân, vì sao khi chủ công nhà ta xuất phát đánh Ung Châu, người không đến, hiện tại người mới đến? Không phải các người sợ sao?” Bànng Bái nói xong, lập tức hất phất lên cười như điên, hắn cười cho đến khi thấy toàn thân Lâu Ban run rẩy! Vốn lời nói này của hắn cũng không đến mức quá đả thương người, sở dĩ lời nói của Bànng Bái có thể khiến Lâu Ban tức giận như vậy, là bởi vì lời nói của hắn đã nói tới một điểm mấu chốt: quả thực khoảng thời gian trước, Lâu Ban hẳn, lúc này Tiên Ti Thiên Vu, cảm thấy sợ hãi quân Hứa Thành, Bànng Bái!

Vốn, tin tức Hứa Thành xuất binh gửi tới thảo nguyên phải hao phí rất nhiều công sức cùng thời gian đấy, nhưng Lâu Ban vì có chút liên hệ cùng Viên Thiệu, đã nhận được rất nhiều tin tức không lâu sau khi những người đầu tiên nhận được (người trước tiên nhận được tin tức tự nhiên là đám người Viên Thiệu). Đương nhiên Lâu Ban hẳn biết rõ Viên Thiệu tặng tin tức này cho hắn là có mục đích. Mục đích của Viên Thiệu là khiến cho hắn có thể mang binh xuất kích đánh phía bắc Tịnh Châu. Tốt nhất là Lâu Ban hẳn có thể đánh bại đại quân kỵ binh mà Hứa Thành bố trí ở phương bắc, cũng tiến thêm một bước đánh chiếm vùng phía nam Tịnh Châu, đảo lộn hậu phương của Hứa Thành. Đương nhiên, điều này vốn cũng là mục tiêu tác chiến của hắn, thậm chí hắn còn muốn đánh qua Hoàng Hà, đánh tới Lạc Dương. Trong mắt của hắn, hắn tập hợp các bộ tộc du mục trên thảo nguyên, được chừng hai mươi lăm vạn kỵ binh, nói phao lên thành có năm mươi vạn. Một đội quân như thế, trước tiên đánh bại đám người Bànng Bái chỉ với mười vạn kỵ binh vẫn một mục quấy rối ở phía bắc Tịnh Châu, thật sự là quá dễ dàng. Cho dù Bànng Bái giảo hoạt, nhưng tối thiểu nhất, thắng lợi của bọn hắn vẫn có thể được bảo đảm, cùng lắm thì cuối cùng thành quả thắng lợi của bọn hắn ít đi đôi chút mà thôi. Nhưng điều khiến cho hắn với những minh hữu của hắn không ngờ tới chính là không ngờ Bànng Bái thật hung hãn, phái ra Đại tướng dưới trướng là Công Tôn Chỉ với Triệu Vân, chỉ huy chỉ năm nghìn kỵ binh, lại cũng làm đám tấn công vào địa bàn của hắn. mà lúc đó trên địa bàn của hắn đã tụ tập một nhóm lớn thế lực Liêu Đông Tiểu Vương Tô Phó Duyên, Hãn Lô Vương Ô Duyên, Ô Hoàn Tả Hiền Vương Khứ Ti, Hữu Hiền Vương Đạp Đốn, Liêu Tây Tiên Ti chi chủ Kha Bì Năng, còn có hơn mười vạn binh mã mà bọn hắn mang đến nhập minh, hơn nữa bản thân hắn cũng mang hơn mười vạn binh mã, dưới thực lực mạnh như vậy, hai người, ở giữa ban ngày, hiển nhiên dám xông vào nơi trú quân của Hãn Lô Vương Ô Duyên, ngang nhiên giết chết Ô Duyên đang nghỉ ngơi ở trong đại trướng, sau đó, nghênh ngang bỏ đi.

Thái độ không coi ai ra gì, làm cho các Vương khi biết được tin tức đều giận dữ, lập tức mang binh truy kích. Lẽ ra, người tham gia truy kích chừng hơn mười vạn, đầy đủ để nghiền hơn năm ngàn kỵ binh kia thành tro, thế nhưng, ba ngày sau đó, đến lúc những người này quay trở lại, hần lại nhận được tin tức đang Ô Hoàn Tả Hiền Vương Khứ Ti, bị Triệu Vân đơn thương độc mã đột nhập đại quân, một thương xuyên qua người, xong đời! Kha Bĩ Năng cũng trúng một mũi tên của Triệu Vân đó, nếu không phải hộ vệ bên cạnh hần nhanh nhẹn, dùng thân hộ chủ, không phải Kha Bĩ Năng chỉ bị thương đơn giản như vậy mà thôi! Mà đội quân kia của quân địch, lại vẫn ung dung tự tại ở trên thảo nguyên!

Phần nộ, thực sự xen lẫn cả sợ hãi. Đúng vậy, những năm gần đây này, từ khi Bàng Bái kia phụng mệnh Hứa Thành trấn thủ phía bắc Tịnh Châu, bọn hần, những các hán tử vốn coi vùng đất thảo nguyên ranh giới Hán triều như là hậu hoa viên nhà mình đã không còn những ngày tốt lành. Bàng Bái Bàng Tử Dương kia cực kỳ hung ác, khiến cho bọn hần cảm thấy còn đáng sợ hơn cả sài lang trên thảo nguyên, “Thương lang lướt qua, hoang tàn!” Không biết bao nhiêu bộ tộc bởi vì không nghe theo hiệu lệnh của hần mà cả tộc bị tiêu diệt. Không biết bao nhiêu dũng sĩ trên thảo nguyên bởi vì phản kích phản kháng ác ma đáng sợ này, cuối cùng lại bị hần giết chết. Mà những người bị hần bắt làm tù binh, không nguyện đầu hàng, đã bị những binh lính dưới trướng hần bắt lại, buộc ở sau đuôi ngựa, bị ngựa kéo đi, bị giết chết tươi trên mặt đất! Đấy cũng còn quá nhẹ, cũng có không ít dũng sĩ bị hần thực hành cái gọi là ” thiên táng “, bị trói, đặt ở những nơi mà kèn kèn hoặc đàn sói rất hay qua lại, cuối cùng, bị những súc sinh kia mổ đi từng lớp da thịt, nội tạng, cuối cùng bị mổ chết hoặc là gặm chết, chỉ để lại một bộ hài cốt! Những người tốt hơn một chút thì bị chết đói, chết khát, cuối cùng cũng chỉ sẽ trở thành thức ăn cho những động vật trên thảo nguyên! Nhưng điều này cũng không tính là gì, Bàng Bái hung ác, thực sự hần vẫn không thể hù dọa các dũng sĩ trên thảo nguyên, chết có cái gì đáng sợ? Tất cả những điều đó vẫn không thể áp chế các hán tử trên thảo nguyên! Nhưng điều làm cho người ta cực kỳ chán ghét chính là ngoài Bàng Bái này, Hứa Thành còn phái ra một người khác, Công Tôn Chỉ! Tịnh Châu đệ nhất lực sĩ! Không có dáng người cao lớn, không có dáng vẻ xuất chúng, thế nhưng chính là người này, chỉ dựa vào một cây cương mâu, lần lượt đơn giản mà đánh bại những người được gọi là ” đệ nhất dũng sĩ trong tộc “, khiến cho các hán tử thảo nguyên, những người luôn luôn tôn trọng dũng sĩ, bội phục hảo hán, ở trước mặt hần căn bản không thể nổi lên ý chí chiến đấu. Kết quả, những bộ tộc nhu nhược đầu hàng! Cuối cùng trở thành cái gọi là “Bát kỳ”, trở thành nô tài của Hứa Thành!

105. Q.2 - Chương 105: Chiến Sự Phương Bắc

Vốn, hai người Bàng Bái với Công Tôn Chỉ kia, hơn nữa còn có Bàng Đức ở Hà Tây đánh nhau với Khương khiến cho các bộ tộc kinh hồn bạt vía, kêu cha gọi mẹ, một mực canh giữ ở phía bắc Tịnh Châu, cũng đã để cho người ta đủ đau đầu, thế nhưng lúc này lại đột nhiên xuất hiện một kẻ tên là Triệu Vân! Thật sự quá ghê tởm Người này lớn lên như thế nào vậy? Công Tôn Chỉ đã đủ mảnh liệt rồi, giết người như làm thịt con thỏ, nhưng sao Triệu Vân này hình như còn lợi hại hơn hơn mấy phần? Trong đại quân vạn người, lấy thủ cấp tướng địch, như vào chỗ không người, cuối cùng nghe nói đã chạy thoát mà ngay cả cộng lõng cũng không bị thương! Rõ ràng những kỵ binh nhanh nhẹn dùng dũng mãnh kia đã trở thành bao cỏ, những dũng sĩ mà Ô Duyên vì an toàn của mình đã chọn lựa ra để hộ vệ mình đã thành cây cỏ hay sao?

Vì thế, đám Vương của các bộ tộc luôn luôn tùy tiện, không coi người Hán ở trong mắt, ngược lại với thái độ ngang ngược can rờ khi mới tới, sau tiếp thu, phân chia xong người của hai người Tô Phó Duyên với Khứ Ti, vẫn không thể quyết định có nên tiến công Hứa Thành hay không, mọi người vẫn còn đang bất đồng ý kiến! Mà ngay cả Lâu Ban hần cũng cảm thấy đôi chút lo lắng. Hãy thử nghĩ mà xem, năm ngàn người dưới trướng Hứa Thành lại dám đến khiêu chiến hơn hai mươi vạn binh mã của bọn hần, còn đánh cho bọn hần cực kỳ huỷ hoại, người ngã ngựa đổ, mà ở chỗ Bàng Bái hình như có mười vạn kỵ binh! Hơn hai mươi vạn người của bên mình liệu có thật sự có thể đánh bại bọn chúng không? Ai có thể bảo chứng? Đừng quên Hứa Thành, người đứng sau lưng mười vạn đại quân này là ai, nghe nói đây chính là một “Thường thắng tướng quân”, hơn nữa, dưới trướng hần còn có một nhóm lớn các mãnh nhân: Lệ Phương, Vương Việt, Điển Vi, tất cả những người này đều đã từng lộ uy phong ở trên thảo nguyên! Cho nên, khi bọn hần nhận được tin tức Hứa Thành xuất binh tiến công Ung Châu, cũng không thể kịp thời có phản ứng. Ngược lại còn muốn ngồi yên xem xét tình hình, chỉ biết cầu nguyện cái gọi là Côn Luân thần hoặc là Trường Sinh Thiên gì đó, hy vọng khi Hứa Thành hành quân có thể ngã chết, lúc ăn cơm nghẹn chết, khi đánh trận bị mũi tên bắn

chết! Mà khi bọn hần lại một lần nữa nhận được chiến báo, nói Hứa Thành bị đánh bại bởi Lã Bố, thậm chí cả con đường về nhà cũng bị ngăn chặn, đang chạy thực mạng khắp nơi ở Ung Châu, lập tức, tình cảm quần chúng sôi trào! Xuất binh! Lúc này tất cả các Vương bộ tộc cùng nhau phản ứng. Lúc này không đánh, còn đợi khi nào! Hứa Thành bị đánh bại, Bàng Bái với bọn thủ hạ của hần nhất định sẽ thất hồn lạc phách. Lúc này chính là thời cơ xuất binh tốt nhất để có thể trút mối hận trong lòng!

Thế nhưng, điều khiến cho bọn hần càng không thể ngờ tới chính là Bàng Bái này lại đi trước một bước xuất binh, mang chiến hỏa đến tận nhà của bọn hần —— trên đại thảo nguyên! Chỉ có mười vạn người, đối mặt với hơn hai mươi vạn đại quân của bên mình mà vẫn làm như không có chuyện gì!

Về phần “Bố Đại thành” (có nghĩa là thành túi) theo như lời của tên khốn Bàng Bái kia thì chính là tòa thành lớn mà bọn hần hợp lực tất cả bộ tộc ở trên thảo nguyên mà xây dựng nên! Vốn, khi hần hạ quyết tâm xây thành, mùa đông cũng đã đến sớm. Khi đó, trên thảo nguyên ở phương bắc, dưới thời tiết giá lạnh như này, có thể tìm được chỗ sưởi ấm với phi ngựa chạy là hai chuyện hác nhau, huống chi còn cái gì mà chuyển gạch xây thành, căn bản chỉ muốn bị lạnh cóng, mà lúc này người bị lạnh cóng chính là đi tìm cái chết! Cho nên, bọn họ không có cơ hội! Khi nhìn thấy hơn mười vạn tộc nhân có vẻ như không thể chịu được giá lạnh, sức vật cũng vì rét căm căm mà bị đông cứng chết vô số. Chính vào thời điểm đó, Phong Ba Ác, một trí giả trên thảo nguyên, nghĩ ra một diệu pháp, hần cho người ta đi tìm vô số cái túi, bên trong những cái túi này đổ đầy đất, sau đó, để cho người ta dựng những nồi nấu lớn, nấu nước nóng! Vốn, những người trên thảo nguyên bọn hần cũng không biết Phong Ba Ác này muốn làm gì, nhưng sau khi nước ấm giội lên đất cát, sau đó nhân lúc đất cát này còn nóng gom thành một đồng, đến lúc một đồng đất hình chữ nhật thành hình, lại chặn những cái túi đầy đất kia ở bên ngoài, một đoạn tường thành xuất hiện ở trước mặt mọi người. Chứng kiến tình cảnh này, mọi người sôi trào, cứ như vậy, tất cả bộ tộc dưới sự nỗ lực cùng nhau, một tòa thành lớn chỉ không đầy mấy ngày đã xuất hiện trên thảo nguyên, căn bản là một kỳ tích! Tòa thành này tuy kém hơn những thành lớn của người Hán ở phía nam, thế nhưng, ai có thể chỉ trong vòng vài ngày đã xây dựng được một tòa thành trì lớn như này không? Hơn nữa, loại phương pháp này chỉ cần dùng một thời gian, bọn họ hoàn toàn không cần dùng gạch ngói, chỉ cần mùa đông nấu nước tưới đất là có thể biến thành thành trì. Khi mùa xuân đến, tòa thành này có thể bị bỏ đi, tất cả tộc nhân có thể tiếp đó trở lại cuộc sống du mục!

Bàng Bái này chắc chắn cũng biết rõ hiện tại bọn hần có một tòa thành lớn, cho nên muốn dùng từ “Túi thành” để mỉa mai tòa thành trì này đơn sơ, hần có ý gì vậy? Tòa thành này vốn dùng túi đựng đầy đất chống chọi lên nhau mà thành, gọi là “Túi thành” có gì không thỏa đáng!

Trong nháy mắt, Lâu Ban suy nghĩ vô số điều trong đầu, chờ khi hần phục hồi tinh thần, thấy ở trước mặt mình, Bàng Bái vẫn vững như Thái Sơn, Lâu Ban giận dữ trong lòng. Không thể tưởng tượng được ở chỗ này có người chỉ nói mấy câu mà làm ình suy nghĩ miên man, nhất là hần cũng dám nói mình “Sợ!” Mình có được thực lực thế này mà còn sợ hần sao?

“Bàng Bái, người sắp chết đến nơi, miệng lưỡi vẫn còn bén nhọn như thế. Người không sợ sau khi ta giết chết người, sẽ bầm thây người thành vạn đoạn sao?” Lâu Ban giận dữ hét.

“Chắc chắc chắc! Thiên Vu Lâu Ban, người cũng phải cẩn thận khi nói chuyện, coi chừng trúng gió lớn đau đầu lưỡi! Đánh bại ta? Nói cái gì đáng chê cười vậy! Từ khi Bàng Bái ta trấn thủ phương bắc đến nay, các người chưa từng có thể còn tiến vào ranh giới Đại Hán ta một bước. Bên cạnh ta đây là mười vạn binh sĩ! Mỗi một người đều là dũng sĩ trên sa trường, người dám coi bọn hần giống với những đồ bao cỏ như bên các người sao? Ha ha ha! Chờ ta bắt giữ người, ta nhất định khiến người ở lại để làm việc trong phường xay bột mà chúng ta mới mở ở Tịnh Châu, tới cùng kéo cối xay với những con lừa kia. Người nên biết rằng, con lừa rất giống với người, đều rất có khả năng!” Luận đến đầu võ mồm, Bàng Bái có thể nói là người thứ hai trong quân Hứa Thành, ngoại trừ Hứa Thành còn có thể chèn ép hần đôi chút, những tướng lĩnh khác, có ai mà không sợ cái mồm, miệng kia của hần? Lời nói của hần đã khiến cho không ít người sợ tới mức phải chạy trốn!

“Khốn nạn!” Khi thấy Lâu Ban bị chọc tức giận đến sắc mặt tái nhợt, ngón tay run rẩy, anh họ của hần, Ô Hoàn Hữu Hiền Vương Đạp Đốn, lập tức đứng ra nói chuyện, nhưng ngoại trừ mắng nhau, hần cũng không thể nói nên cái gì ra hồn! “Bàng Bái, người chỉ là một kẻ nhu nhược, lúc nào người cũng đứng ở đằng sau những kỵ sĩ của người, để cho các kỵ sĩ của người ngăn cản cung tên của chúng ta, còn tự xưng cái gì là ‘

Thương lang ', phì! Người thậm chí còn không bằng một con thỏ!"

"Ha ha ha!" Bàng Bái cười dài một tiếng, nói: "Ta đã từng nghe nói qua Thiên Vu Lô Ban là đệ nhất dũng sĩ Tiên Ti các ngươi! Chẳng lẽ hần đã từng anh dũng đánh nhau sao? Thân là tướng lĩnh thống binh, ta chỉ huy đại quân chém giết các ngươi thậm chí còn không cả kịp gọi mẹ, như vậy là đủ rồi! Ta nào cần phải đánh nhau với các ngươi, đồ bao cỏ! Thủ hạ ta có mười vạn binh sĩ, ta chỉ cần tùy tiện tìm một ít người trong số đó cũng có thể khiến cho các ngươi chịu không nổi! Chẳng lẽ các ngươi đã quên năm nghìn binh sĩ thủ hạ của ta đánh nhau với cái gọi là năm mươi vạn đại quân của các ngươi mà khiến cho người ngã ngựa đổ, cái gì tự xưng Hãn Lỗ Vương Ô Duyên, còn có cái gì là Ô Hoàn Tả Hiền Vương Khử Ti, không phải đều bị các huynh đệ thủ hạ ta đánh chết ngay tại chỗ, ngay trong vòng vây của đám bao cỏ các ngươi sao? Các ngươi lại vẫn dám nói cái gì dũng khí ở trước mặt ta, chó má không biết nặng nhẹ!"

"Người. . ." Đạp Đốn cũng bị tức giận đến toàn thân run rẩy, hần còn có thể nói cái gì? Tất cả những điều người ta nói đều đúng sự thật! Mà ngay cả những kỵ binh Tiên Ti tộc nghe Bàng Bái mắng bẹn hần là bao cỏ, vốn ngay từ đầu lửa giận ngút trời, sát khí ngất cao, lúc này cũng chỉ còn lại một chút xấu hổ. Đối với những người luôn luôn kính trọng dũng sĩ như bẹn hần mà nói, năm ngàn người của người ta còn dám đến tấn công mấy chục vạn người trong liên doanh bộ tộc của bẹn hần cũng đã đủ để cho bẹn họ bội phục đến đầu rạp xuống đất rồi, huống chi còn nhẹ nhàng, đơn giản, dễ dàng lấy đi tính mạng của hai tộc Vương ngay trong đại quân của bẹn hần! Bẹn hần còn có thể nói cái gì? Còn có thể tức giận hay sao?

"Người này, vốn đang nói chúng ta tự tiện xuất binh, không để ý tới an nguy của các tướng sĩ, không chỉ không có luận công ban thưởng, mà còn nói chúng ta đánh phải chịu trừng trị quân pháp, lúc này khai ân để cho chúng ta dãi tội lập công, nhưng bây giờ ở chỗ này lại khoe khoang khoác lác, lấy công lao của chúng ta làm lá cờ đầu, thật sự không biết thẹn!" Công Tôn Chỉ ở một bên nhỏ giọng nói với Triệu Vân.

Triệu Vân nghe xong giọng nói bức tức của Công Tôn Chỉ, hần chỉ cười cười, cũng không nghĩ là thật. Hần sớm đã biết, hai người kia từ khi mình biết đến nay, không có một ngày mà hai không tranh giành với nhau! Mía mai lẫn nhau càng là chuyện thường ngày. Kỳ thật, khi đó bẹn hần xuất binh tấn công đại doanh liên quân Tiên Ti quả thực rất nguy hiểm. Nếu không phải hần và Công Tôn Chỉ đều là kẻ tài cao gan cũng lớn, hơn nữa Công Tôn Chỉ có tên tuổi rất lớn ở trong các bộ tộc phương bắc, hấp dẫn sự chú ý của chủ lực quân địch, hần muốn đánh chết Khử Ti kia, căn bản chính là nói chuyện hoang đường viễn vông. Mà cho dù bẹn hần đã giết Khử Ti, náo loạn địch doanh, đừng nói Bàng Bái không cho bẹn hần quân công, cho dù thật sự muốn dùng quân pháp xử phạt bẹn hần, bẹn hần cũng không thể nói gì! Hơn nữa hần cũng biết, Bàng Bái đã sớm đưa tin về chuyện này đến quân chính viện Lạc Dương, tất cả đều do chúa công cân nhắc quyết định! Lúc này việc đó thành quân công hay là tội trạng, tất cả chỉ biết dựa vào suy nghĩ của chúa công. Chỉ có điều chúa công xuất binh Ung Châu, nhất thời bẹn hần chỉ sợ cũng không nhận được kết quả, mà lần này Bàng Bái có thể vẫn cho bẹn hần xuất chiến, rất hiển nhiên là muốn để cho bẹn hần lại lập quân công, để tránh khi phía trên thực sự cân nhắc quyết định bất lợi với bẹn họ, cũng có công lao mà chống đỡ!

106. Q.2 - Chương 106: Chiến Sự Phương Bắc (2)

Công Tôn Chỉ thấy Triệu Vân không đáp lời, tự cảm thấy không thú vị, cũng ngậm miệng lại!

"Tại sao không nói chuyện? Chẳng lẽ các ngươi cũng hiểu rằng chính bản thân mình chỉ là bao cỏ sao? Chắc chắn chắc, thật sự đáng tiếc! Bao nhiêu hần tử mạnh mẽ thế này lại bị mấy bao cỏ thống lĩnh, thật sự là bị ai! Chẳng lẽ Tiên Ti tộc thật sự không có anh hùng sao?" Bàng Bái nói to, hần đã trải qua rèn luyện trong thời gian dài, hơn nữa trên chiến trường vô cùng yên tĩnh, thanh âm của hần hầu như có thể lan truyền ra trong vài dặm!

"‘ Thương lang ’ Bàng Bái, ai nói Tiên Ti tộc chúng ta không có anh hùng? Người có dám đánh một trận cùng Hoắc Khắc Sơn ta?" Theo tiếng gầm lên giận dữ, trong đại quân Tiên Ti đối diện với Bàng Bái, một con chiến mã lao ra! Ngồi trên lưng ngựa là một đại hán tay cầm hoàn thủ đao!

"Người! ?" Bàng Bái buồn bực! Hần quay đầu lại nhìn Công Tôn Chỉ, Công Tôn Chỉ nghiêng đầu qua một bên, coi như không nhìn thấy hần! Bàng Bái lại nhìn Triệu Vân, Triệu Vân thì mang vẻ mặt gương gạo, nhìn biểu lộ này của Triệu Vân, rất rõ ràng là "Ta không đánh!"

Bàng Bái khổ sở đôi chút. Quả thật cần phải chính mình đi đánh sao? Hắn cũng không sợ. Hãy thử nghĩ xem một người đã từng được Vương Việt dạy bảo, lại suốt ngày rèn luyện với cao thủ như Công Tôn Chỉ, về sau còn cộng thêm thêm Triệu Vân, người như vậy sẽ là một người kém cỏi sao? Chẳng qua là đại hán trước mặt này thật sự khiến cho Bàng Bái không thể nổi lên chiến ý, bởi vì con ngựa mà người nọ cưỡi thật sự là gây đến mức không thể gây hơn. Nếu không phải xương cốt con ngựa này vừa thô vừa to, chỉ sợ ngay cả việc mang đại hán trên lưng nó cũng là cả một vấn đề. Vấn đề là gã ngồi trên ngựa không có yên này không sợ bị đầu xương ngựa đâm vào đau hông sao? Hơn nữa, hoàn thủ đao trong tay hắn, từ khoảng cách xa như vậy mà hắn đều có thể chứng kiến —— gỉ sét! Nếu đi đánh nhau với một người như này, đây không phải là khi dễ người ta sao? Tuy rằng hắn rất ưa thích khi dễ người khác, thế nhưng, lúc này ở trước mắt bao người, về sau nếu có người nhắc tới việc này, nói tướng quân Bàng Bái, đánh bại một đại hán Tiên Ti cưỡi ngựa gây ồm, cầm đao rỉ, chẳng phải sẽ để cho hắn rất mất thể diện sao?

“Bàng Bái, chẳng lẽ ngươi sợ sao? Người không phải là anh hùng người Hán sao? Nhanh mau ra đây đánh một trận cùng ta! Ta muốn nhìn xem là Thương Ưng (Diêu Hâu) trên thảo nguyên chúng ta lợi hại hay là ác lang hung tàn như ngươi lợi hại!” Bàng Bái càng bản khoắn hơn, hắn vừa muốn thắng lợi, lại vừa muốn đảm bảo danh dự. Hoắc Khắc Sơn lại không có nhiều phiền phức như vậy, hắn không ngừng rống to với Bàng Bái ở đối diện, rất có dáng vẻ Lão Tử chân trần không sợ người đi giày!

“ . . . ” Bàng Bái không chế dây cương, để cho chiến mã thoáng lui hai bước, tới vị trí ngang bằng Công Tôn Chỉ với Triệu Vân, hắn nói: “Huynh đệ, Bái kính nhờ!”

Công Tôn Chỉ với Triệu Vân còn không kịp phản ứng xem trong lời nói của hắn có ý tứ gì, thì thấy Bàng Bái đột nhiên vung roi ngựa, quất ngay vào hông chiến mã của Công Tôn Chỉ!

“Bàng. . . ” Công Tôn Chỉ bất ngờ bị tập kích, hắn không đề phòng, chiến mã lập tức mang theo hắn chạy ra khỏi trận của đại quân bên mình. Công Tôn Chỉ tức giận đến mức hắn muốn mắng to ngay tại chỗ: “Bàng Bái người khôn nạn!” Thế nhưng đầu óc hắn luôn luôn phản ứng tương đối nhanh. Hắn lập tức nhớ ra lúc này hắn đang ở trước trận hai quân, trước mặt hơn mười vạn mắt người, nếu trách mắng Bàng Bái, cho dù Bàng Bái không so đo với hắn, nhưng hắn hoàn toàn không thể chạy thoát tội mắng chủ tướng trước trận, bôi nhọ quân uy!

Ngoài phần nộ, Công Tôn Chỉ còn oán hận người gọi là Hoắc Khắc Sơn này. Người không có việc gì muốn đi ra khoe anh hùng sao? Cho dù muốn khoe, người cũng cần phải xuất ra một chút hàng! Cưỡi một thớt ngựa gây ồm, cầm một thanh đao rỉ, người đi ra ngoài, đây không phải hàn tâm người sao?

“Tiểu tử, ngươi về trước bàn giao hậu sự, Bản tướng quân sẽ cho ngươi thăng thiên!” Sau khi Công Tôn Chỉ giữ chặt ngựa, hắn la lớn với Hoắc Khắc Sơn. Lúc này cũng không thể trách sát ý đang điên cuồng nổi lên trong lòng của hắn, thật sự quá ghen ghét!

“Người chính là Công Tôn Chỉ sao?” Hoắc Khắc Sơn rất biết cách kiềm chế, hắn rất lễ phép mà hỏi thăm.

“Vậy mà còn không biết Bản tướng quân. Xem ra ngươi thật sự không có đủ tư cách!” Công Tôn Chỉ khinh miệt nói. Lúc này cũng khó trách Công Tôn Chỉ nói như vậy, tên tuổi “Tĩnh Châu đệ nhất lực sĩ” của hắn vang dội cỡ nào. Hiện nay ngay cả Triệu Vân căn bản còn không thể so sánh với hắn. Một thân áo giáp màu xanh, một cây cương mâu trong tay, các tộc du mục phương bắc, có bộ tộc nào mà không biết tên tuổi của hắn? Nên biết rằng, ở trong đội quân này, ngoại trừ hắn, những người khác tuyệt đối không được phép mặc giáp xanh! Đây cũng không phải là hắn không cho phép, mà là do các tướng sĩ tự phát làm như vậy! Đại biểu cho hắn có địa vị cường giả độc nhất vô nhị lúc này ở trong đội quân này!

“Tốt, hãy để cho ta xem ngươi đến cùng có bao nhiêu lợi hại, vậy mà có thể làm cho nhiều người tôn sùng ngươi như vậy!” Hoắc Khắc Sơn giơ hoàn thủ đao hoen rỉ, xong về phía Công Tôn Chỉ!

“Đợi một chút!” Công Tôn Chỉ đột nhiên la lên.

“Sao? Ngươi sợ sao? Chẳng lẽ ngươi cũng dám xem thường ta, lại không muốn đánh một trận cùng ta sao?” Hoắc Khắc Sơn nói đến phần sau thì hắn lập tức nóng nảy, đỏ mặt tía tai!

“Người đi đổi con ngựa khác, lại đi đổi thanh đao khác. Bản tướng quân không muốn để cho người ta nói ta chỉ biết khi dễ một tên ăn mày!” Công Tôn Chỉ ôm áp cương mâu, ác độc nói.

“Ha ha ha! Người đừng tưởng rằng Hoắc Khắc Sơn ta dễ đối phó, ngựa gầy ốm thì làm sao? Dao rí thì thế nào? Người hãy nhìn xem lão tử lợi hại hay không!” Phá lên cười ha hả, Hoắc Khắc Sơn lập tức giục ngựa lao đến.

“Tiểu tử, đây là người muốn chết!” Công Tôn Chỉ cực kỳ bất mãn đối với biểu hiện của Hoắc Khắc Sơn. Sao người này lại không nhìn ra tấm lòng của “Người tốt”? Tuy rằng trong lòng của hắn rất muốn làm thịt người này ngay tại chỗ, tóm lại đồ ngốc này vẫn nên trông vừa mắt một chút để cho hắn có hứng thú giết, đúng không?

Hai con chiến mã tiếp cận, Công Tôn Chỉ muốn một mâu chọc tiểu tử này xuống ngựa. Trong mắt của hắn, nếu để cho Hoắc Khắc Sơn ở trước mặt hắn có thể sống quá hai hiệp, đó chính là bôi đen mặt hắn! Cho nên, một mâu này của hắn vừa nhanh lại mạnh, thẳng tiến đâm vào bụng dưới Hoắc Khắc Sơn! Thế nhưng, ngoài dự liệu của hắn, ngay khi một mâu này của hắn sắp đánh trúng mục tiêu, thân thể cao lớn của Hoắc Khắc Sơn đột nhiên linh hoạt mà uốn éo tránh được một kích này của hắn. Hơn nữa ngay sau đó tốc độ của Hoắc Khắc Sơn đột nhiên nhanh hơn, Hoàn thủ đao lập tức lướt qua cán mâu của Công Tôn Chỉ.

Hoàn thủ đao của Hoắc Khắc Sơn dài hơn một ít so với Hoàn thủ đao bình thường, cho nên chỉ trong thời gian nháy mắt, mũi đao đã đến gần chóp mũi Công Tôn Chỉ!

“...” Công Tôn Chỉ lại càng hoảng sợ, nhưng cuối cùng hắn, một là võ nghệ cao cường, hai là bình thường hắn luyện tập cùng Bàn Bái, cũng chơi không ít trò đánh lén với gã Bàn Bái không biết theo quy củ kia, cho nên đã tạo thành được phản xạ có điều kiện, hắn lóe lên, né tránh!

Nhưng như vậy vẫn chưa xong, vào khoảng khác hai ngựa giao nhau, Hoắc Khắc Sơn đột nhiên giật mạnh dây cương, thốt ngựa gầy ốm của hắn lập tức hí dài một tiếng, thân ngựa lập dừng lên, mà hắn lại quay người trên lưng ngựa, Hoàn thủ đao vung lên bổ xuống hướng về phía lưng Công Tôn Chỉ!

“Cẩn thận!” Bàn Bái với Triệu Vân đều bị tốc độ tiếp xúc như tốc độ ánh sáng của hai người này làm cho cực kỳ kinh sợ. Hai người Bàn Bái đều không thể ngờ một Công Tôn Chỉ bản lĩnh như thế, vậy mà ngay từ đầu đã rơi vào thế hạ phong! Thật sự là rất bất ngờ!

Nghe tiếng chiến mã hí vang phía sau, Công Tôn Chỉ vốn đã tối rên trực giác nhảy cảm trên chiến trường, lúc này tạo nên tác dụng, hắn quyết đoán nghiêng người, rốt cục lại đã tránh được một đao kia của Hoắc Khắc Sơn, nhưng cái kia thân thanh giáp trên cánh tay phải thứ mặt nuốt khẩu bị một đao kia của Hoắc Khắc Sơn tước mất một góc!

“Khá lắm! Thốt ngựa gầy này lại có thể đột nhiên gia tốc, lại có thể phối hợp cùng chủ nhân đến trình độ này, căn bản chính là một thốt chiến mã thượng đẳng có một không hai! Thanh đao rí kia, có thể tước bỏ áo giáp của Công Tôn, là một thanh bảo đao! Hoắc Khắc Sơn này, hùng ư? Căn bản chính là một lão hồ ly!” Bàn Bái kêu to!

“Yên tâm, Hoắc Khắc Sơn này che dấu bản lĩnh chân thật của mình, đơn giản là hắn không có lòng tin đối với chính bản thân mình, chỉ cần tránh thoát một sát chiêu này, Công Tôn tướng quân không phải là người mà hắn có thể đối phó được!” Triệu Vân trầm ổn nói. So với Bàn Bái, hắn thật sự tin tưởng mười phần đối với Công Tôn Chỉ!

“Làm như ta không biết à? Hoắc Khắc Sơn này chỉ là biết bắt ngờ tập kích mà thôi. Nếu chính thức đánh nhau, chỉ dựa vào bản lĩnh đó thì ngay cả ta cũng nhất định không đánh lại, còn muốn đánh thắng Công Tôn, cái rắm! Chỉ sợ ngược lại đã chọc giận hắn!” Bàn Bái chưa bao giờ tự mình nhận thua!

“Ha ha ha! Tốt Hoắc Khắc Sơn người hãy để cho ta xem người còn có bản lĩnh gì nữa!” Đúng như Triệu Vân với Bàn Bái đã đoán trước, sau khi tránh thoát hai sát chiêu tập kích của Hoắc Khắc Sơn, Công Tôn Chỉ giận quá mà cười gằn, không đợi Hoắc Khắc Sơn trả lời, Công Tôn Chỉ lập tức vung mâu giục ngựa xông tới chỗ hắn!

Thế nhưng Hoắc Khắc Sơn này rất hiển nhiên cũng không phải là một con lừa đen, không có năng lực!

Chứng kiến Công Tôn Chỉ nổi giận đùng đùng, đằng đằng sát khí mà lao đến chỗ mình, hắn cũng không phóng ngựa nghênh đón như một võ tướng đối chiến, mà hắn lại không chút hoang mang mà từ bên trong túi đựng ở bên thân ngựa ra một vật, cầm vật này dùng đưa trên tay mình!

“Dây quần ngựa?” Không chỉ Bàng Bái với Triệu Vân đang đứng ngoài quan sát, mà ngay cả Công Tôn Chỉ đang công kích cũng càng hoảng sợ, vật này rất khó đối phó! Đừng tưởng rằng dây quần ngựa dùng để ứng phó chống lại khi đại đội kỵ binh công kích mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất, khi chống lại một thốt công kích chiến mã, chỉ cần ném chuẩn xác, cũng có thể khiến cho bất luận kẻ nào lặn xuống từ trên chiến mã! Hơn thế nữa, Bàng Bái, Triệu Vân, còn có Công Tôn Chỉ, bọn hán cũng đều biết một sự việc, đó chính là người dân tộc du mục, hầu như đều có thủ đoạn cưỡi ngựa cực kỳ cao siêu, khi chiến mã đang chạy băng băng, ngồi rất vững chắc, nắm đúng cơ hội ném dây quần ngựa, còn không phải chỉ như một bữa ăn sáng sao? Mà lúc này đây, nếu như Công Tôn Chỉ bị người một người hoàn toàn vô danh trên thảo nguyên đánh ngã khỏi chiến mã, dù là chính bản thân hán kịp thời nhảy xuống, hoặc là dừng lại không để cho Hoắc Khắc Sơn có cơ hội, hán cũng hoàn toàn mất thể diện!

“Tử Long, người nói người này có phải tinh thông đạo kỳ nhân, hơn nữa còn là một kỳ nhân không?” Bàng Bái ngược lại không lo lắng an nguy của Công Tôn Chỉ, hán đột nhiên có chút hứng thú với Hoắc Khắc Sơn này!

“May mà trận chiến này, chúng ta cũng có không có suy nghĩ ỷ lại vào trang bị, bằng không, chỉ sợ đây sẽ là một đòn tấn công rất lớn đối với sĩ khí của chúng ta!” Triệu Vân nói.

“Móa, tiểu tử này đến có chuẩn bị! Giả heo ăn thịt hổ!” Đối với hai người bên ngoài trận chiến đang nhẹ nhõm nói chuyện phiếm, Công Tôn Chỉ lại không có tâm tình này, ánh mắt hán đang nhìn chằm chằm dây quần ngựa trên tay Hoắc Khắc Sơn, tốc độ vẫn không giảm, thẳng tiến tới chỗ đối phương.

“Ha ha, Công Tôn Tướng quân, người cũng nên cẩn thận!” Hoắc Khắc Sơn la lên. Kỳ thật hán cũng rất kiêng kỵ Công Tôn Chỉ. Đừng nhìn như Công Tôn Chỉ đang ở đó chờ hán ném ra dây quần ngựa này, hình như cây cương mâu rất dài của đối phương vẫn đang một mực dừng ở cách chân trước chiến mã một khoảng cách không xa. Chỉ cần vừa nhìn cũng biết Công Tôn Chỉ muốn dùng trường mâu kịp thời đẩy dây quần ngựa chuẩn bị quần vào người! Nhưng kiêng kỵ thì kiêng kỵ, Bàng Bái nói không sai, Hoắc Khắc Sơn chính là một hồ ly giáo hoạt, hán nhìn thấy Công Tôn Chỉ ngay tức khắc đã có phòng bị thoả đáng, lập tức hán cũng thay đổi suy nghĩ, chứng kiến khoảng cách giữa hai người càng ngày càng gần, hán mạnh mẽ, hung hăng vung dây quần ngựa về phía Công Tôn Chỉ, mục tiêu của hán không phải là chiến mã của Công Tôn Chỉ, mà là bản thân Công Tôn Chỉ hán!

107. Q.2 - Chương 107: Chiến Sự Phương Bắc (3)

“Hán muốn cuốn lấy Công Tôn! Tử Long!” Bàng Bái chứng kiến hành động đó của Hoắc Khắc Sơn, la lên, thế nhưng, hán không hề có hành động, hán chỉ kêu lên với Triệu Vân mà thôi, bởi vì hán là chủ tướng, khi hai bên còn không chính thức khai chiến, hán không thể làm rối loạn trận tuyến!

“Nguy rồi!” Ngay cả Triệu Vân vẫn rất trầm ổn, chứng kiến tình cảnh này, hán cũng nhin không được mà kêu lên! Nhưng Triệu Tử Long vẫn là Triệu Tử Long, càng khẩn cấp, hán lại càng trấn tĩnh! Hán tiện tay buông ngân thương, rồi giương cung lấp tên, mục tiêu: Hoắc Khắc Sơn!

Công Tôn Chỉ cách Hoắc Khắc Sơn quá gần. Tuy rằng hán phản ứng rất nhanh, thế nhưng hán vẫn bị dây quần ngựa quần vào người. Chính vì như vậy tuy rằng trên tay hán vẫn đang cầm cây trường mâu, hai cánh tay đều bị cuốn lấy, nào còn rảnh rỗi để dùng?

“Ha ha ha! Xem Hoắc Khắc Sơn ta giết ‘ đệ nhất lực sĩ Tịnh Châu ’!” Hoắc Khắc Sơn nhìn thấy Công Tôn Chỉ bị trói, ngồi ở trên ngựa không thể động đậy, lập tức hán cảm thấy vui mừng, giục ngựa giương đao, muốn vinh hiển khiến mình uy phong một phen!

“Cẩu tặc muốn chết! A. . .” Công Tôn Chỉ, thân đang ở hiểm cảnh, hán vẫn không kinh hoảng, ngược lại thân thể hán đột nhiên co rút lại, sau đó Công Tôn Chỉ gào to một tiếng, sử dụng lực đạo toàn thân mãnh liệt giãy mạnh người một cái!

“Bình!” Dây quần ngựa đã đứt!

“Cái gì?” Hoắc Khắc Sơn vốn đang kích động mà xông lại để thu chiến lợi phẩm của mình, đầu của Công Tôn Chỉ, hán nào có thể dự đoán được dây quần ngựa được chế từ gân trâu cũng không thể chống đỡ Công

Tôn Chỉ toàn lực giãy dựa một cái, hơn nữa còn lập tức bị đứt đứt!

“Nhận lấy cái chết!” Một tiếng hét lớn, Công Tôn Chỉ không còn suy nghĩ như lúc ban đầu. Hiện tại, nếu như hắn không bấm vào Hoắc Khắc Sơn này thành tám khối, hắn không thể trút hận trong lòng!

“Đ...A...N...G...G!” Tuy rằng Hoắc Khắc Sơn giết mình vì thần lực của Công Tôn Chỉ, thế nhưng, hắn cũng giống như Công Tôn Chỉ ban nãy, hai người cách nhau quá gần, hắn căn bản không thể trốn thoát một mâu mang theo cơn thịnh nộ của Công Tôn Chỉ! Hắn chỉ còn biết vùng vẫy bảo đao hoen gỉ kiên cường chống đỡ, nhưng đối mặt với một Công Tôn Chỉ đã từng nổi danh trên thảo nguyên với lực lượng cường đại, bảo đao của hắn hoàn toàn không thể gây nên tác dụng gì hết, hai ngựa giao nhau, sau một cú va chạm, Hoàn thủ đao của hắn đã bị cứng rắn đánh bay đi! Mà bản thân Hoắc Khắc Sơn hắn, cổ tay đổ máu, bị chấn động không nhẹ!

“Lại đến!” Công Tôn Chỉ gào thét ở phía sau hắn!

“Tiếp chiêu!” Chứng kiến Công Tôn Chỉ hoàn toàn không có ý không buông tha, Hoắc Khắc Sơn cũng biết hiện tại hắn đừng nghĩ có thể bình yên thoát khỏi chuyện này, hơn nữa Công Tôn Chỉ chỉ cách một khoảng cách rất gần, trong tay hắn lại không có binh khí, cho nên, dưới tình thế cấp bách, cũng không biết hắn lại lấy ra một vật gì đó từ trong túi ở trên thân ngựa, không nhìn đã lập tức ném ra sau lưng!

“Hừ!” Công Tôn Chỉ tiện tay dùng trường mâu ngăn đỡ vật này, tốc độ chiến mã vẫn không giảm, trường mâu thẳng tiến đâm tới lưng Hoắc Khắc Sơn! Hiện tại hắn cũng không hề thể hiện cái gì gọi là “Tĩnh Châu đệ nhất”, hắn cũng mặc kệ trong tay Hoắc Khắc Sơn đã không có binh khí, dù sao hiện tại hắn chỉ một lòng muốn đánh chết tên giáo hoạt khôn khéo này ngay tại chỗ!

“Công Tôn Tướng quân đã thật sự nổi giận!” Triệu Vân cười nói. Hắn vừa mới nhìn thấy Công Tôn Chỉ bức đứt dây quẩn ngựa, liền thu lại cung tên. Trong mắt của Triệu Vân hắn, chỉ cần Công Tôn Chỉ không rơi vào khôn cảnh, Hoắc Khắc Sơn này chỉ có một con đường chết!

“Đó là đương nhiên, cho dù ta cũng không dám thật sự chọc giận người này. Người có biết hắn làm thế nào có được danh xưng ‘ đệ nhất lực sĩ Tĩnh Châu ’ không?” Bàn Bối ở một bên hỏi.

“Mặt tướng tối chậm, cũng không biết rõ!” Triệu Vân chấp tay đáp.

“Tử Long, ta đã sớm nói với ngươi rồi, không nên dùng những nghi thức xã giao này! Người xem Công Tôn người ta, rõ ràng địa vị thấp hơn ta, nhưng cho tới bây giờ hắn không coi ta là quan trên, chúng ta ngược lại khá thân thiết! Kỳ thật, chúa công chúng ta với thủ hạ, có rất nhiều người cũng đều không thích những nghi thức xã giao này, làm vậy không chân thật, vẫn nên thân thiết một chút, tùy tiện một chút, đúng không?” Bàn Bối chứng kiến Triệu Vân chấp tay hành lễ với mình, hắn nói với vẻ không tự nhiên.

“Vâng, mặt tướng đã biết!” Triệu Vân không hề hành lễ. Đương nhiên biết rõ những “Tật xấu ” của các tướng lĩnh quân Hứa Thành chẳng qua hắn nhất thời vẫn không quen với việc này!

“Chúng ta nói đến chỗ nào rồi hả?” Bàn Bối lại hỏi.

“Nói đến Công Tôn Tướng quân dùng biện pháp nào để đạt được danh tiếng ‘ đệ nhất lực sĩ Tĩnh Châu ’!” Triệu Vân đáp.

“Đúng, chính là chỗ này!” Bàn Bối nói: “Trên thực tế, Công Tôn người này đạt được danh này còn sớm hơn so với việc ta giành được danh tiếng ‘ Thương lang ’ này, đó là khi chúng ta vừa tới nơi này trấn thủ không lâu, Công Tôn Chỉ này một mình dẫn theo hơn một ngàn binh sĩ đi ra ngoài, đến ở tạm trong một bộ tộc, tộc trưởng bộ tộc này biểu hiện rất nhiệt tình đối với hắn, thế nhưng gã lại âm thầm phái người liên hợp mấy bộ tộc ở phụ cận, cũng mượn binh lực của các bộ tộc này, muốn bao vây Công Tôn Chỉ sau đó giết hắn! Kết quả, đối đầu phương tụ tập đủ, Công Tôn Chỉ này, vốn đã nhận được tin tức trước đó, hắn thừa dịp đối phương còn không hình thành vòng vây, mạnh mẽ phát động công kích, chính hắn xông thẳng tới giết mấy tộc trưởng kia! Người biết kết quả thế nào không?”

“Công Tôn Tướng quân đại thắng?” Triệu Vân nói. Dĩ nhiên thái độ của hắn là hoàn toàn tin tưởng đáp án này, nhưng chỉ sợ như thế vẫn không thể khiến cho Công Tôn Chỉ đạt được danh hiệu kia của hắn!

“Cái gì mà đại thắng?” Bàng Bái thấy Triệu Vân không trả lời được, đắc ý khoát tay chặn lại, hần nói tiếp: “Hần vốn muốn thắng, thế nhưng, không ai dự đoán được vào lúc đó thậm chí có một đội quân hơn vạn người Hung Nô muốn đi đánh lên Tịnh Châu chúng ta, vừa vạy xông vào chiến trường!”

“Hả?”

“Kết quả đương nhiên là khi thấy thời cơ không ổn, hần lập tức rút lui!” Bàng Bái nói lên tai nạn xấu hổ của Công Tôn Chỉ, thái độ của hần rất cao hứng. Hần nói tiếp “Hình như Hung Nô binh người ta không muốn bỏ qua, chúng tiện tay diệt mấy bộ tộc kia, vẫn theo đuổi không bỏ! Hần và bộ hạ thì lại vừa mới trải qua một cuộc chiến đấu, không mang theo nhiều ngựa, lại mệt mỏi, sợ sau khi bị người Hung Nô đuổi theo không có khí lực đánh tiếp, cho nên tìm một cao điểm tạm thời nghỉ ngơi một chút, không lâu sau đó người Hung Nô quả nhiên đuổi tới!”

“Lúc đó Công Tôn Tướng quân thế nào?” Triệu Vân bắt đầu nổi hứng thú, hần cũng mặc kệ Công Tôn Chỉ đang hung ác dùng sức giầy vò Hoắc Khắc Sơn vừa mới lấy lại được Hoàn thủ đao, hần nhìn Bàng Bái hỏi.

“Còn có thể làm sao? Sau này hần nói với ta, làm người mà phải tìm chỗ khoan dung mà độ lượng. Đám người Hung Nô này không giảng đạo lý, hần đã chạy còn không buông tha, cho nên, hần nổi giận! Thừa dịp người Hung Nô cũng nghỉ ngơi, hần mang theo mười mấy thân binh xông tới chém giết tướng lãnh người Hung Nô!”

“Đám người Hung Nô kia đều là một đám đám ô hợp, chiến lực không tệ, nhưng bọn hần nào có thể dự đoán được khi chúng còn không nghỉ ngơi bao lâu thì đã có người lao xuống núi chém giết? Hơn nữa, ngựa của Công Tôn Chỉ lại là ngựa tốt được đặc tuyển, rất nhanh! Chiến mã của hần mang theo hần bỏ qua mười mấy thủ hạ, cuối cùng biến thành tình huống một mình hần tấn công địch doanh!”

“Khá tốt, hộ vệ của tướng lĩnh Hung Nô phản ứng rất nhanh, chúng lập tức lên ngựa, muốn ngăn cản Công Tôn Chỉ. Nhưng thế thì sao nào? Chúng không thể ngăn cản! Mấy chục người che chắn mà chỉ trong chớp lát cũng không thể ngăn cản hần vọt tới!”

“Mà vào lúc này tướng lĩnh Hung Nô cũng đã lên ngựa, khi nhìn thấy tình hình này, hần còn không chạy sao? Chuyện cứ như vậy diễn ra, hần chạy, Công Tôn Chỉ truy đuổi ở phía sau, đằng sau lại là đám hộ vệ, cuối cùng, lại là hơn một vạn Hung Nô binh. Đi cuối cùng chính là binh mã Công Tôn mang theo, một nhóm lớn, ai cũng không buông tha ai, chỉ biết dùng sức truy đuổi! Ha ha ha!” Bàng Bái nói xong, nghĩ đến tình cảnh thú vị đó, hần nở nụ cười!

“Ha ha! Chắc chắn cũng không phải muốn truy đuổi, chẳng qua là tướng lĩnh Hung Nô không chạy thì sẽ bị công Tôn Tướng quân giết chết, mà Công Tôn tướng quân nếu không truy đuổi, cũng sẽ bị địch quân ở phía sau đuổi theo. Nói gì đi nữa một người cũng không đánh lại một vạn người, mà hơn một vạn Hung Nô binh lại không thể không xông lên bảo vệ tướng lãnh của bên mình. Cũng như thế những binh sĩ bên ta đuổi theo ở phía sau cũng phải đi tới trợ giúp Công Tôn tướng quân. Như vậy xem ra, trên thực tế bọn họ đều rơi vào tình cảnh bất đắc dĩ mới đúng!” Triệu Vân cũng không ngờ rằng sẽ có chuyện thú vị như này. Quả thật đã khiến cho người ta không thể tưởng tượng nổi!

“Chính là như vậy mà!” Nghe Triệu Vân nói, Bàng Bái quát to một tiếng nói tiếp: “Tử Long, ngươi thực là tri âm của ta! Rõ ràng là mọi người đều không thể không làm như vậy, nhưng đến cuối cùng, sau khi Công Tôn Chỉ này trở về, lập tức truyền thành chuyện một mình hần truy đuổi hơn một vạn Hung Nô binh phải chặt vật bỏ chạy, hần còn nhận được danh tiếng ‘đệ nhất lực sĩ Tịnh Châu’, tên tuổi của hần còn vang dội hơn so với cả chủ tướng là ta. Như vậy còn có công bằng hay không?”

“Cái này. . .” Triệu Vân thấy Bàng Bái lại dùng tới chiêu thức ấy mà dở khóc dở cười, nhưng xuất phát từ tính công bình, hần vẫn nói: “Nói gì đi nữa, dám chỉ đem mấy chục người trùng kích đại doanh vạn người, thật sự là chuyện mà người bình thường hoàn toàn không thể làm được! Công Tôn Tướng quân vẫn rất giỏi!”

“Rất giỏi? Còn lợi hại hơn cả người khi người có thể xông thẳng tới lấy đầu tướng địch ngay trong hơn mười vạn đại quân sao? Cho nên Tử Long, ta cho rằng, ngươi mới là ‘đệ nhất lực sĩ Tịnh Châu’. Đợi đánh xong trận chiến này, ngươi hãy hảo hảo giáo huấn Công Tôn Chỉ một chút, ta trợ uy cho ngươi!” Bàng Bái không thèm để ý xem hành vi này của mình bây giờ hèn hạ đến cỡ nào! Hần vẫn hùng hồn nói.

“Đã sớm biết người rắp tâm bắt lương!” Triệu Vân thầm nghĩ, hắn hiểu Bàng Bái chỉ muốn nhìn xem hắn và Công Tôn Chỉ rốt cuộc là ai lợi hại hơn ai. Thế nhưng bởi vì trước kia hai người luận bàn đều đến điểm dừng là ngừng lại, chưa từng phân ra thắng bại, khiến cho kẻ gọi là chủ tướng này đứng ở một bên xem đã sớm nóng nảy!

“Mặt tướng vẫn cho rằng công Tôn Tướng quân vẫn lợi hại hơn, cho nên, danh tiếng ‘ đệ nhất lực sĩ Tịnh Châu ’ này danh cho Công Tôn tướng quân vẫn thích hợp hơn!” Như là đã xuyên thủng Bàng Bái rắp tâm, tự nhiên Triệu Vân là sẽ không bị lừa!

“Người. . .” Bàng Bái còn muốn khích lệ thêm một chút, tranh thủ sớm ngày nhìn thấy một trận long tranh hổ đấu chính thức, thế nhưng, trên chiến trường đột nhiên xuất hiện một thanh âm khiến cho hắn đành phải nuốt câu nói kế tiếp vào trong bụng!

“Còn ai tới?” Chỉ thấy Công Tôn Chỉ một tay giơ cao Hoắc Khắc Sơn lên, một mặt giương giọng khiêu chiến, một mặt hung hăng ném Hoắc Khắc Sơn xuống mặt đất, hắn quay nhìn về phía sau mệnh lệnh một tiếng: “Trối lại! Mang về kéo bột cho ta!”

Thì ra ngay khi Bàng Bái với Triệu Vân đang nói chuyện với nhau, Công Tôn Chỉ cũng đã chơi đùa với Hoắc Khắc Sơn một hồi, bởi vì không muốn dễ dàng tha cho người này, hắn đập xuống mấy mâu, cho đến tận khi nện cho xương cốt Hoắc Khắc Sơn không biết đã đứt bao nhiêu khúc, hắn mới cầm ngang người Hoắc Khắc Sơn, dùng một cánh tay giơ lên dương oai! Về phần xương cốt Hoắc Khắc Sơn đã đứt, hắn còn có thể kéo xay bổ hay không thì lại là chuyện khác. Hắn vẫn thật sự chưa nghĩ tới điều này. Thế nhưng thốt ngựa gầy còm của Hoắc Khắc Sơn, nằm ngoài dự đoán của mọi người lại là một chiến mã thượng đẳng thì hắn tuyệt đối sẽ không buông tha, đương nhiên, còn có cây bảo đao!

108. Q.2 - Chương 108: Chiến Sự Phương Bắc (4)

“ . . .” Nghe Công Tôn Chỉ khiêu chiến, đám người Lâu Ban đang không biết nên nói cái gì cho phải! Hoắc Khắc Sơn này cũng không phải là mặt hàng đơn giản, hắn là một người cực kỳ lợi hại trong Liêu Tây Tiên Ti tộc. Hắn không chỉ có công phu mạnh mẽ, hơn nữa người này rất giỏi dùng các loại thủ đoạn lừa bịp để ám toán người khác, không ít dũng sĩ Tiên Ti lợi hại hơn so với hắn cuối cùng đều bị hắn đánh bại. Tuy rằng hắn có thân phận cực kém ở trong tộc, nhưng lần này mọi người để cho hắn xuất chiến, chính là hy vọng hắn đánh có thể bại mấy Đại tướng bên quân Bàng Bái, trước tiên hạ thấp sĩ khí của đối phương, đây cũng là một loại biểu hiện Lâu Ban những thứ này thủ lĩnh đối mặt Công Tôn Chỉ với Triệu Vân không có có lòng tin! Thế nhưng, Hoắc Khắc Sơn cũng chỉ chiếm một chút ưu thế ngay lúc ban đầu, đến lúc Công Tôn Chỉ kịp phản ứng, hắn cũng không có cơ hội gỡ bất kỳ quý kẻ nào! Công Tôn Chỉ công kích như giông như cuồng phong bạo vũ, căn bản khiến cho Hoắc Khắc Sơn. một cơ hội ra tay cũng không có, ngày bình thường cũng không tính thấp võ nghệ cũng khiến không đi ra, cuối cùng, cứ như vậy sau khi hắn bị đánh gần tàn phế lại bị bắt làm tù binh!

“Đã thành cam sao?” Công Tôn Chỉ nói to. Hiện tại chiến ý của hắn đang rất đậm đặc, lại không có chỗ phát tiết, hắn rất khó chịu trong lòng!

“Các huynh đệ, cùng ta giết!” Công Tôn Chỉ gào to vừa qua khỏi, đám người Lâu Ban đang nghĩ biện pháp ứng đối, Bàng Bái lại đột nhiên hạ lệnh toàn bộ tuyển xuất kích! Lập tức, mười vạn kỵ binh, mang theo một tiếng rống to ngút trời, xông lên chém giết hướng về những người Tiên Ti ở phía trước! Khí thế giống như bài sơn đảo hải, như đất trời sụp đổ! Khí thế này, hơn nữa uy phong mà Công Tôn Chỉ vừa dùng lực lượng một người kiên cường áp chế hơn hai mươi vạn người Tiên Ti, càng làm cho người ta cảm thấy mười vạn đại quân cực kỳ sắc bén, không thể chống lại! Quả thực khí thế như có thể gặp núi phá núi, gặp biển lấp biển!

Mà biểu hiện của đám người Lâu Ban, tuy rằng sĩ khí đối phương quá thấp, thế nhưng, y vào nhiều người, bọn hắn cũng không chút khách khí hạ lệnh tiền quân phía trước đại quân xuất động chặn đánh, vì vậy, chừng hai mươi vạn đại quân kỵ binh xung phong va chạm với nhau, tiếng kêu, la hét, âm thanh đan vào cùng một chỗ, sát khí ngút trời, cực kỳ quyết liệt, hơn xa bất luận một cuộc chiến đấu nào từ khi thiên hạ đại loạn đến nay!

Đám người Lâu Ban, gần đây luôn luôn chú ý đến chiến pháp, lại không ngờ rằng quân Hứa Thành lập tức đưa toàn bộ đại quân đột kích, thậm chí không để lại đội dự bị, ba viên Đại tướng Bàng Bái, Công Tôn Chỉ với Triệu Vân thậm chí xung phong lên phía trước, dẫn người liên tục đột phá thủ hạ kỵ binh của bọn hắn chặn đường!

“Đám người kia đến là cùng muốn làm gì? Sao chúng lại xông lên cùng một lượt? Hắn không sợ hậu quân chúng ta xông lên tiêu diệt bọn chúng sao?” Tiểu Vương Tô Phó Duyên nghi ngờ nói.

“Bàng Bái đúng là một ác lang狡 hoạt, hắn sẽ không dễ dàng để cho chúng ta đoán được mục đích của hắn!” Lâu Ban có chút hối hận khi hắn không mang Phong Ba Ác với Diêm Nhu đến, mà lại để cho bọn hắn lưu thủ “Bổ Đại thành”. Nếu như trong hai trí giả này, có một người ở đây, nói không chừng có thể xem thấu kế sách của Bàng Bái, hắn cũng không cần liên tục không thể có chủ ý như lúc này!

“Hừ! Các người cũng biết nếu như đàn sói gặp mãnh hổ, thì sẽ dùng biện pháp chiến đấu nào không?” Kha Bĩ Năng đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Tự nhiên là vậy công!” Tô Phó Duyên thay thế mọi người đáp.

“Đúng vậy, đúng là vậy công! Điều này giống như tình huống binh lực chúng ta nhiều hơn so với đối phương, hơn nữa chiến lược, sĩ khí của đối phương mạnh mẽ hơn so với chúng ta! Thế nhưng, các người có biết lợn rừng gặp gấu chó thì sẽ như thế nào không?” Kha Bĩ Năng lại hỏi.

“Kha Bĩ Năng, người không nên thừa nước đục thả câu, đó chính là thói quen xấu của người Hán! Chúng ta biết rõ người thường xuyên xâm nhập núi sâu rừng thẳm đi săn, kiến thức nhiều hơn chúng ta. Nói đi, người đến cùng là có ý gì?” Đạp Đốn không nhịn được nói.

“Mọi người đều biết, gấu chó chính là dã thú cường hãn nhất trong núi rừng, cho dù là mãnh hổ, chỉ sợ cũng không dám đơn đấu cùng gấu chó. Ngay khi mãnh hổ xâm nhập địa bàn của gấu chó, cuối cùng thường thường chính là mãnh hổ bị đuổi đi, thế nhưng nếu như lợn rừng gặp phải gấu chó, thì lại hoàn toàn khác. Nó sẽ dựa vào lớp da cứng rắn, răng nanh lợi hại, không sợ hãi chút nào tấn công mạnh gấu chó! Mà kết quả sau cùng, theo ta được biết, so với gấu chó yếu hơn rất nhiều lợn rừng ngược lại thường là người thắng! Mà không ít gấu chó đơn đấu cùng lợn rừng đều bị răng nanh lợi hại phá vỡ bụng, cuối cùng chết đi!” Kha Bĩ Năng không để ý tới Đạp Đốn đang mỉa mai với chính mình, hắn hít một hơi nói.

“Toàn lực tấn công mạnh, không để đường rút lui, thì ngay cả cường địch cũng khó có thể chiến thắng, là như vậy, đúng không?” Lâu Ban nhìn Kha Bĩ Năng hỏi.

“Đúng vậy!” Kha Bĩ Năng đáp.

“Thấy đáng về bọn người Bàng Bái liều lĩnh, giống như xác thực là như vậy!” Tô Phó Duyên còn nói thêm.

“Hừ, ta cũng muốn xem xem, hắn học được bản lĩnh gì từ lợn rừng để có thể đánh thắng ta có binh lực còn nhiều gấp đôi so với hắn! Đừng quên, chúng ta là người, không phải là gấu!” Lâu Ban la lên.

Hai quân vẫn giao chiến không ngớt, mà đám người Lâu Ban tự cho là đã hiểu được chiến thuật của Bàng Bái, tất nhiên là yên lòng quan sát cuộc chiến!

Hồi lâu!

“Bọn người Bàng Bái đã chiếm giữ ưu thế! Có cần phái hậu quân ra không?” Tô Phó Duyên nhìn Lâu Ban hỏi.

“Chờ một chút, trước mắt bọn chúng còn chưa tới mức độ rất mỏi mệt!” Lâu Ban nói.

...

“Không tốt, hình như đại quân của chúng ta không chống nổi, kẻ thù lại xông tới!” Nhìn thấy ba người Bàng Bái phân chia dẫn kỵ binh tinh nhuệ đột kích các nơi, dẫn đại quân tấn công về phía hậu quân của quân Tiên Ti, Tô Phó Duyên không thể nhịn được nữa!

“Không thể ngờ bọn chúng lại liều mạng như vậy! Nhưng các dũng sĩ của chúng ta còn có khả năng chống đỡ thêm một lát, chờ thêm chút nữa!” Lâu Ban vẫn nói như vậy.

. . .

. . .

“Không đúng! Cái gì mà là lợn rừng dốc sức liều mạng? Đây là một cái bẫy!” Đột nhiên Đạp Đốn phản ứng, hấn la lên “Hậu quân hãy nhanh chóng xuất kích!”

“Đạp Đốn, người muốn làm gì? Nơi này là do ta làm chủ!” Lâu Ban cực kỳ căm tức đối với hành vi hạ lệnh vượt quyền của Đạp Đốn, tức giận gầm lên với hấn!

“Nếu không xuất kích sẽ trễ! Các người không nhìn thấy sao? Kỵ binh của bọn hấn cùng lắm cũng chỉ dạo quanh trên chiến trường, rồi lại thành từng đoàn từng đoàn rút ra một khoảng cách không xa, điều này căn bản chúng đang nghỉ ngơi! Hơn nữa chúng làm vậy thì có thể xuất kích bất kỳ lúc nào! Ta đã nói rồi, chiến lực của kỵ binh Tiên Ti tộc chúng ta vốn cũng không bằng đối phương, sĩ khí lại không bằng, sao có thể kiên trì lâu như vậy? Thì ra bọn chúng đã sớm có chủ ý, Lâu Ban, nếu như người không xuất kích, ta sẽ lập tức mang binh của mình bỏ đi, hơn mười vạn người ở hậu quân đối đầu với gần mười vạn người của đối phương, chúng ta căn bản cũng không có thắng lợi hy vọng. Hãy dừng để các dũng sĩ tổn thất vô ích ở chỗ này!” Đạp Đốn vừa nôn nóng vừa giận nói.

“Cái này. . .” Khi Lâu Ban còn bé, phụ thân của hấn, Thiển Vu Tiên Ti tiên nhiệm, Nan Lâu đã chết, quyền lực trong tộc của bọn hấn vẫn một mực do Đạp Đốn quản lý. Thế nhưng về sau Lâu Ban lớn lên, mới ép buộc Đạp Đốn rời đi, mà Đạp Đốn vẫn dựa vào bản lĩnh làm tới Ô Hoàn hữu hiền Vương. Bàn về các loại kinh nghiệm, tất nhiên Đạp Đốn hơn Lâu Ban rất nhiều! Lúc này Đạp Đốn nói như vậy, hấn cũng nhìn ra có chuyện gì đó không đúng, hấn quỳnh lên, giọng nói dĩ nhiên đã mềm hơn: “Đường huynh, ta sẽ hạ lệnh, người không được!”

“Ô. . . !”

Lâu Ban còn không hạ lệnh, ở phía sau của bọn hấn, đột nhiên vang lên một hiệu kèn lệnh sừng trâu dài!

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Không ngờ vào lúc này chuyện lại xảy ra ở phía sau, đám người Lâu Ban không khỏi cực kỳ kinh hãi.

“Là âm thanh sừng trâu của bộ tộc trên thảo nguyên chúng ta, nói không chừng là muốn cùng đi tấn công bọn người Bàng Bái, không cần lo lắng!” Đạp Đốn an ủi mọi người.

“Nhưng hiện tại chúng ta hầu như đã tập hợp tất cả bộ tộc, còn có người nào sẽ đến sao? Chẳng lẽ là tướng quân Cao Lãm mà Viên Thiệu để lại lưu thủ U Châu hay là Liêu Đông Công Tôn Độ? Nhưng bọn hấn không biết dùng sừng trâu làm hiệu!” Kha Bĩ Năng hỏi ngược lại.

“Ô!” “Ô!” “Ô!” . . .

“Tổng cộng mười sáu âm thanh!” Đợi đến lúc âm thanh sừng trâu không vang lên nữa, Tô Phó Duyên đột nhiên nói.

“Mười sáu âm thanh? Có ý tứ gì?” Kha Bĩ Năng không hiểu hỏi.

“Mười sáu âm thanh? Mười sáu mươi sáu. . . Cái này. . . Đây là. . . Thần ...!” Lâu Ban đột nhiên ngây người!

“Chuyện gì xảy ra vậy? Cái gì là mười sáu âm thanh? Rốt cuộc là có ý gì? Lâu Ban!” Đạp Đốn vừa nhìn đáng vẻ thất hồn lạc phách của Lâu Ban, hấn đã biết rõ không ổn, vội vàng nghiêm nghị hỏi.

“Mười sáu âm thanh. . . Tịnh Châu. . . nội, ngoại bát kỳ. . . Mười sáu lộ đại quân!” Đáng vẻ Lâu Ban, phảng phất như không phải hấn đang nói về chuyện của mình, sắc mặt hấn xám ngoét!

“Bát kỳ quân?” Bởi vì tiếp xúc ít cùng Tịnh Châu, cho nên, đám người Đạp Đốn không có phản ứng nhanh giống như Lâu Ban, nhưng điều này cũng không chứng minh cho việc bọn hấn không biết nội, ngoại bát kỳ Tịnh Châu. Hơn nữa, bọn hấn cũng biết Nội, Ngoại Bát kỳ hình thành từ các bộ tộc du mục, mà nguyên nhân những bộ tộc du mục này gia nhập Bát kỳ, ít nhất là có một nửa là bởi vì những bộ tộc du mục này gánh chịu ức hiếp nặng nề từ những bộ tộc lớn của bọn hấn! Như vậy, hai phe sẽ không có bất kỳ lý do nào để không ảy ra đụng độ! Lần này, bọn hấn đã hoàn toàn tính sai. Trước kia mỗi lần Bàng Bái giao chiến,

cho tới bây giờ hẳn đều một mình tác chiến, chưa bao giờ mượn binh lực của người khác, chính điều này đã định hình nên cách suy nghĩ của bọn hắn về Bàng Bái. Hơn nữa, Bát kỳ từ khi đi theo Hứa Thành đến nay, cũng chưa từng phải binh xuất chiến, trong mắt bọn hắn, cái gọi là Bát kỳ này chẳng qua chỉ là một cái tên mà thôi, vẫn chỉ là một đám người mà bọn hắn muốn ức hiếp thì ức hiếp, nào có ai có thể nghĩ đến ở thời khắc mấu chốt này, đám người này sẽ xông ra ngoài chọc bọn hắn một đao? Mà một đao kia, rồi lại là một đao trí mạng! Nghĩ tới đây, cũng giống như Lâu Ban, sắc mặt tất cả mọi người đều tái nhợt, đã xong!

“Cùng lắm thì liều mạng! Chết là cùng chứ gì! Có cái gì đáng sợ? Lâu Ban, hạ lệnh xuất kích! Trước tiên đánh bại bọn người Bàng Bái rồi nói sau!” Đạp Đốn đột nhiên lớn tiếng rống lên với Lâu Ban!

Mà lúc này, bọn người Bàng Bái tự nhiên cũng đã nghe được âm thanh sừng trâu thê lương kia, lập tức khí thế toàn quân biến đổi. Lúc này quân Bàng Bái không còn dánh vẽ mệt mỏi như ban nãy, thay vào đó là một tinh thần vô cùng phấn chấn, sát khí bức người đại quân lập tức xông tới trước trận!

“Không thể ngờ quân lệnh của chúa công thật sự có tác dụng, những người trong bát kỳ vẫn không dám không nghe lệnh!” Công Tôn Chỉ nói. Sau một khoảng thời gian chém giết dài, hẳn vẫn có phong thái rất nhẹ nhàng, hiển nhiên vừa rồi hẳn đã nghĩ ngợi rất đủ.

“Hừ! Chúa công mệnh lệnh cho bọn Giả Quỷ trấn thủ Tịnh Châu, bọn hắn đã sớm điều chuyển một hai trăm vạn nông hộ dung nhập vào mười sáu bộ tộc Bát kỳ, hơn nữa, trong những nông dân đó có không ít đã từng đánh trận, đại bộ phận đều được phân chia binh khí, các tộc Bát kỳ muốn chạy cũng không thể được, hơn nữa, các bộ tộc Bát kỳ này đều thu được lợi ích khi đi theo chúng ta, hơn nữa khi làm lính càng thu được lợi ích nhiều hơn nên đương nhiên sẽ không bỏ qua!” Bàng Bái nói.

“Thấy, bọn họ đến rồi!” Triệu Vân chỉ tay phía trước, chỉ thấy ở phía sau, hai bên sườn quân Tiên Ti của đám người Lâu Ban, xuất hiện các loại cờ xí đại quân khác nhau. Nhìn cờ hiệu thì thấy đó đúng là mười sáu lộ đại quân của Nội, Ngoại Bát kỳ, mà lại nhìn kỹ một chút, dưới mười sáu cờ hiệu này, chỉ sợ có không dưới mười vạn người!

Với trí lực của Hứa Thành với Giả Hủ, hơn nữa với thói quen luôn luôn làm việc chiếm giữ ưu thế, trước khi Hứa Thành lên đường, hẳn đã phải người truyền mệnh lệnh ười sáu Kỳ chủ của Nội, Ngoại Bát kỳ, để cho bọn hắn nghe quân lệnh của Bàng Bái, khiến cho Bàng Bái có thể có quân lực ngang bằng với người Tiên Ti, giành được thành quả trước người Tiên Ti. Thù lao, sau khi chiến thắng, tất cả đồ vật (kể cả súc vật với nhân khẩu) của Tiên Ti tộc đều về Nội, Ngoại Bát kỳ, Hứa Thành hẳn, ngoại trừ ranh giới, không lấy mấy may! Lúc này, mười sáu lộ binh mã Bát kỳ chính là làm theo quân lệnh của Bàng Bái ban ra lúc trước. Khi hai quân mới bắt đầu thì không được lộ diện, mà tận lực ẩn giấu, đi đến sau lưng người Tiên Ti, chờ cơ hội thọc cho chúng một đao. Mà các loại biểu hiện của Lâu Ban, nhất là hắn phân chia toàn quân làm hai đội: tiền, hậu, muốn phân chia tiến công, tiết kiệm binh lực. Điều này lại vừa vặn khiến cho bọn người Bàng Bái có cơ hội tốt nhất bảo tồn binh lực! Mà đám người Lâu Ban căn bản lại không ngờ Bát kỳ sẽ xuất chiến. Đến hiện tại, đám người Lâu Ban đã không có bất kỳ khả năng giành thắng lợi. Đương nhiên, bọn hắn vẫn còn cơ hội trốn chạy để tránh khỏi cái chết, thế nhưng, bọn hắn càng biết rõ, nếu như lần này Bàng Bái thắng lợi, với thói quen tác chiến nhất quán của hắn, nhất định hắn sẽ không để lại hậu hoạn. Nếu như bọn hắn bỏ chạy, vậy bọn hắn sẽ phải đối mặt với sự truy đuổi chém giết như vĩnh viễn không dừng lại của Bàng Bái! Mà bọn hắn còn biết, cho tới bây giờ, người Bàng Bái muốn truy sát, vẫn chưa có người nào có thể chạy thoát khỏi bàn tay hắn! Bởi vì không ai có thể nhanh hơn so với hắn!

“Liều mạng!” Lâu Ban cắn răng một cái, muốn hạ lệnh! Thế nhưng, cánh tay của hắn lại đột nhiên bị người kéo lại!

“Đợi một chút!” Tiểu Vương Tô Phó Duyên nói!

“Người làm sao vậy?” Nhìn thấy sắc mặt Tô Phó Duyên đỏ bừng, Lâu Ban lạnh lùng hỏi.

“Chúng ta đánh không lại bọn hắn! Binh lực của bọn hắn nhiều hơn so với chúng ta!” Tô Phó Duyên lúng túng nói.

“Vậy thì thế nào, chúng ta có thể dốc sức liều mạng! Cùng lắm thì chết!” Lâu Ban quát lên, hẳn đã có vẻ cuồng loạn. Từ trạng thái hăng hái, tất cả đều nắm giữ ở trong tay, trong nháy mắt mà thôi, tất cả chuyển thành tình trạng sắp bại vong, hắn chịu tấn công quá lớn!

“Chúng ta có thể không chết!” Tô Phó Duyên cũng rống lên. Nếu không phải Lâu Ban là Thiên Vu được toàn Tiên Ti tộc cộng nhận, hẳn căn bản cũng không muốn đến. Lúc này, không chỉ tổn thất binh mã, hơn nữa ngay cả mạng của mình cũng sắp mất, hẳn không thể chịu nổi!

“Người muốn thế nào?” Lâu Ban hung hăng túm lấy Tô Phó Duyên, ánh mắt phảng phất như muốn nhìn thấu nội tâm của hắn!

“Chúng ta có thể đầu hàng!” Tô Phó Duyên không dám nhìn vào vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống của Lâu Ban, ngược lại hắn quay nhìn về phía Đạp Đốn với Kha Bĩ Năng, hy vọng có thể nhận được sự trợ giúp từ bọn hắn! Nhưng bởi vì vừa rồi Đạp Đốn cũng đề nghị phải liều mạng, cho nên, chủ yếu hắn nhìn về phía Kha Bĩ Năng, chủ Liễu Tây Tiên Ti!

“Đầu hàng! ? Tốt, đó là một biện pháp tốt!” Nghe Kha Bĩ Năng nói thế, Tô Phó Duyên lập tức vui mừng như điên, quay đầu muốn tiếp tục thương lượng với Lâu Ban!

“Phụt”

“Người. . .” Tô Phó Duyên không thể tin khi nhìn thấy phía trước ngực xuất hiện mũi dao, hắn quay đầu lại nhìn xem, dĩ nhiên lại là Kha Bĩ Năng, người đã đồng ý với cho hắn một dao ở sau lưng!

“Đầu hàng đối với người mà nói thì là một biện pháp tốt, nhưng đối với chúng ta —— không được!” Nhìn thấy Tô Phó Duyên chết không nhắm mắt, Kha Bĩ Năng lạnh lùng nói. Mà lúc này, thân vệ của hắn cùng với thân vệ của hai người Lâu Ban, Đạp Đốn sớm đã bao vây đám thân vệ Tô Phó Duyên vào giữa, đồng thời, còn che ánh mắt của các binh sĩ chung quanh!

“Vậy mới tốt chứ! Đây mới là dũng sĩ Tiên Ti tộc chúng ta!” Tán thưởng một tiếng, Lâu Ban xoay người, nhìn Bàng Bái chỉ huy đại quân, hắn hít sâu một hơi, nói: “Các dũng sĩ Tiên Ti tộc, đây chính là thời điểm cho các người bày ra dũng khí của mình. Phía trước, chính là Vạn ác Bàng Bái, hắn là ác lang trên thảo nguyên, hắn muốn chém tận giết tuyệt chúng ta, cho nên, ta, Lâu Ban, Đại thiên vu Tiên Ti tộc, mệnh lệnh các người, tiến lên, xông lên chém giết, chém rụng cái đầu sói của hắn cho ta, giết!”

“Thực con mẹ nó, thằng này chính là một bừa cào! Rõ ràng là bọn chúng muốn đến xâm lấn, chúng ta chỉ phản kích mà thôi, lại nói ta muốn làm thịt sạch bọn chúng!” Lâu Ban gào to to như thế nên Bàng Bái cũng đã nghe thấy. Thế nhưng Bàng Bái đánh giá không cao đối với lời này của Lâu Ban!

“Ha ha, bọn chúng luôn luôn là như vậy, xâm lấn Đại Hán chúng ta thì coi như là chuyện đương nhiên, coi việc đánh cướp trở thành chuyện thường ngày. Nhưng sau lần đại chiến này, bọn chúng lập tức sẽ không còn loại suy nghĩ này rồi! Trận này, chính là trận quyết chiến cuối cùng của chúng ta cùng tất cả bộ tộc trên thảo nguyên!” Triệu Vân ở một bên thẩn thức nói. Một trận đại chiến này chính là trận đánh quy mô cuối cùng của bọn hắn ở phương bắc. Về sau trên thảo nguyên, sẽ không còn có một lực lượng nào có thể chống lại bọn hắn! Mà hơn nữa lần trước tập kích người Hung Nô, liên tục hai trận đại chiến có ý nghĩa trọng đại, Thường Sơn Triệu Tử Long hẳn đều là một thành viên quan trọng, làm sao lại không khiến cho Triệu Vân hắn, một người luôn muốn làm ra thành tích, không khỏi cảm thán đây?

“Chuẩn bị một chút! Người Tiên Ti sắp xông tới!” Công Tôn Chỉ bình tĩnh nói. Vì đã ở phương bắc nhiều năm như vậy, hẳn sớm đã đợi đến một ngày này rồi!

“Hừ! Ta cũng cổ vũ sĩ khí!” Bàng Bái bỗng dưng rống to một tiếng, nói: “Các tướng sĩ, đã bao nhiêu năm, đám người đối diện kia, bọn chúng không ngừng xâm chiếm ranh giới Đại Hán chúng ta, gian dân cướp bóc, việc ác bất tận, cho dù là đối với các bộ tộc du mục khác, bọn chúng cũng không chút nương tay. Các người hãy thử nghĩ một chút, bọn chúng cướp bóc bao nhiêu đồ vật của chúng ta, chúng ta có bao nhiêu thân bằng hảo hữu đều chết ở trong tay bọn chúng, mối thù của chúng ta đối với bọn chúng, có thể nói là nghiêng hết nước Hoàng Hà cũng rửa không sạch. Lúc này, dưới sự dẫn dắt của Phiêu Kỵ Đại tướng quân, chúng ta không ngừng mà tấn công bọn chúng. Trận chiến đầu này, chính là một trận quyết chiến cuối cùng, là màn thanh toán cuối cùng của chúng ta với chúng, mọi người giơ cao chiến đao trong tay, xông về phía tử địch của chúng ta, xông lên!”

“Giết!” Lời nói của Bàng Bái đã khơi dậy mối hận trong lòng các tướng sĩ kỵ binh, giống như các kỵ sĩ Tiên Ti tộc, bọn hắn cũng đều rống to một tiếng sau đó giục ngựa phóng về phía đối phương!

Cùng nhất trí hành động với quân Hứa Thành, đồng bọn đồng hành trên chiến trường của bọn hán, hơn mười vạn người Bát kỳ quân, ở thời điểm này, cũng không chút khách khí xông về phía hậu quân của đại quân Tiên Ti tộc, giao chiến với hai vạn binh mã Lâu Ban để lại, đối mặt tiền hậu giáp kích, Lâu Ban cũng chỉ có một chiêu như vậy mà thôi!

“Hỏi ta?” Ở trước mặt Ngụy Tục, sau khi được biết Lã Bố muốn hỏi xem rốt cuộc mình muốn đưa ra điều kiện gì, biểu hiện của Hứa Thành là cực kỳ giật mình! “Không phải Lữ Phụng Tiên đã là thuộc hạ của Chủ hạ Đinh Nguyên sao? Sao ngay cả điều này hán cũng không nghĩ ra? Hứa Thành ta luôn luôn rất coi trọng Cao Thuận, chẳng lẽ hán cũng không biết điều này sao? Ta chỉ yêu cầu hán nhường Cao Thuận cho ta mà thôi! Ngay cả điều này cũng phải hỏi, hán thật sự là không có thuốc chữa rồi!”

Nhìn thấy Hứa Thành không ngừng lắc đầu, giống như đang cảm thấy đáng tiếc khi Lã Bố đã không hiểu mình, Ngụy Tục nhìn không được thấy ghen ghét trong lòng. Người ở trước mặt hán này, khi bọn hán vẫn còn ở Lạc Dương, chỉ biết nịnh bợ bọn hán, mà lúc này, người này đã trở thành chư hầu mạnh nhất thiên hạ, cho dù là chư hầu toàn bộ thiên hạ quần công, hán vẫn có thể vững như Thái Sơn, còn có năng lực đại thắng một trận! Điều khiến cho Ngụy Tục hán tức giận chính là bản thân mình, nhớ ngày đó, hán được Hứa Thành mời đi tới quân doanh, lại ỷ vào quan hệ cùng Lã Bố, không có ý định gây dựng quan hệ cùng Hứa Thành. Hiện tại, người ta chỉ cần Cao Thuận, đối với chính mình thì căn bản chẳng thèm ngó tới, điều này thật sự để cho người ta rất khó chịu!

“Làm sao vậy? Ngụy Tướng quân, người có ý kiến gì không?” Khi nhìn thấy Ngụy Tục ở một bên sững sờ không nói lời nào, Hứa Thành hỏi.

“Không dám, Phiêu Kỵ Đại tướng quân, ngài ‘ chỉ cần ’ Cao Thuận là được, vậy sao?” Ngụy Tục cố gắng nhấn mạnh từ “Chỉ cần”, biểu đạt suy nghĩ trong lòng mình.

“Đúng vậy. Một Cao Thuận là được rồi, chỉ cần dẫn Cao Thuận tới đây, Ôn Hầu có thể dẫn người quay về Trường An! Ta tuyệt đối sẽ không ngăn cản, ta có thể ở trước trận hai quân!” Làm như không nghe thấy ý tứ trong lời nói Ngụy Tục, Hứa Thành thuận miệng đáp.

“Một Cao Thuận là được, Đại tướng quân, yêu cầu của ngài ‘ chỉ cần ’ có những thứ này sao?” Đường như không yên tâm về Hứa Thành, Ngụy Tục lại hỏi một lần nữa, nhưng lần này, từ “Chỉ cần” càng được nhấn mạnh hơn nữa!

“Không sai! Ngụy Tướng quân, người trở về nói cho Ôn Hầu, Cao Thuận vừa đến trong doanh ta, quy thuận ta, hán sẽ được tự do!” Hứa Thành nói.

“Đã như vậy, mặt tướng lập tức quay trở về, cáo từ!” Chứng kiến Hứa Thành không có ý tứ giữ lại chính mình, tuy rằng Ngụy Tục thất vọng, nhưng hán cũng không có lý do tiếp tục ở lại, đành phải quay người đi ra ngoài đại tướng Hứa Thành!

109. Q.2 - Chương 109: Cao Thuận

Ngụy Tục vừa đi ra ngoài, từ phía sau đại tướng, lại có một người xuất hiện. Người này nói: “Chúa công, Ngụy Tục này cũng muốn ngài thu lưu hán! Sao ngài không có biểu hiện gì vậy?”

“Văn Hòa, đến, ngồi!” Hứa Thành giơ tay vờ người vừa mới xuất hiện, hán nói: “Ai, người này chỉ là một kẻ dựa vào quan hệ bám váy đàn bà bò lên mà thôi, hơn nữa, tâm tính gã không tốt, cho dù gã có một chút bản lĩnh, ta cũng không muốn thu lưu!”

“Chúa công nói không sai!” Giả Hủ nói: “Người này vào lúc chủ công mình rơi vào tình cảnh khó khăn lại không có lòng đền đáp, lại muốn trèo cành cây cao khác, quả thật làm cho người ta cười chê! Nhưng sao chúa công không ám chỉ hán có thể thương lượng, như vậy, đến lúc chúa công tấn công Trường An, rất có khả năng hán sẽ làm nội ứng. Khi đó, cho dù chúa công đã thả Lã Bố về, đánh chiếm Trường An cũng chỉ là chuyện trong lòng bàn tay mà thôi!”

“Khả năng nội ứng? Ha ha, Văn Hòa, chẳng lẽ ngươi không nhìn ra, nếu quả thật ta ám chỉ hán, hán khẳng định sẽ là một nội ứng! Kỳ thật, ta cũng muốn dùng hán, tuy rằng hán dựa vào quan hệ với Lã Bố, nhưng hán cũng đã được đám người Cao Thuận thừa nhận là một trong ‘ tám kiêu tướng ’ dưới trướng Lã Bố. Nếu

như có thể dạy dỗ tốt, hấn cũng là một chiến tướng hiểm có, nhưng chính vì cái gọi là dạy dỗ này, ta không có lòng tin đối với hấn!” Hứa Thành thở dài nói.

“Chẳng lẽ ý của chúa công là người này còn khó giáo huấn hơn so với binh lính càn quấy?” Giả Hủ hỏi.

“Người này vốn là một tên lính lưu manh dưới trướng Tịnh Châu Đinh Nguyên, về sau hấn lại ỷ vào quan hệ cùng Lã Bố, luôn luôn cuồng vọng tự đại, làm xằng làm bậy. Nếu như ta cưỡng ép hấn thay đổi những tật xấu kia, nhất định hấn sẽ cực kỳ hận ta. Lúc này, chúng ta không được phép có chuyện gì đó sai lầm!” Hứa Thành nói.

“Lời này cũng đúng!” mặc dù Hứa Thành nói cũng không hoàn toàn chính xác, Giả Hủ thực sự hiểu rõ hấn có ý gì. Tuy rằng loại người như Ngụy Tục sẽ không thực sự trung thành đối với bất kỳ một người nào, nhưng đây cũng không phải là điều khiến cho người ta phải lo lắng. Điều khiến cho người ta lo lắng chính là hấn không ổn định ở trong quân Hứa Thành, quân kỷ của quân Hứa Thành cực nghiêm. Với tính cách làm người của Ngụy Tục, cho dù hấn biết khắc chế, hấn cũng sẽ vi phạm như trước đây, mà nếu như Hứa Thành dùng chuyện đó để xử phạt hấn, ở trong mắt người khác, ngược lại sẽ trở thành việc Hứa Thành chèn ép hàng tướng. Lúc này, Hứa Thành vừa mới chiếm giữ được một vùng lãnh thổ rộng lớn, cũng nên trấn an đôi chút. Nếu như lại có một lời đồn đại, hoặc là bị những kẻ có ý đồ có ý truyền bá, sẽ khó tránh khỏi xảy ra những sự việc bất ngờ, nằm ngoài dự liệu. Việc này sẽ cực kỳ bất lợi đối với ổn định toàn bộ vùng đất chiếm được!

“Theo ty chức biết, còn có thông tin nghe được từ chỗ mấy người Dương Nhị tướng quân, Cao Thuận này đúng là một người tuyệt đối trung thành, chúa công có nắm chắc khiến cho hấn quy hàng không?” Giả Hủ lại hỏi.

“Không có nắm chắc!” Hứa Thành trực tiếp đáp.

“Không có nắm chắc?” Từ khi Giả Hủ đi theo Hứa Thành đến nay, đây chính là lần đầu hấn nghe Hứa Thành nói bốn chữ “Không có nắm chắc”. Trước kia, cũng như cho tới bây giờ Hứa Thành đều chủ động tìm người gây phiền toái, hấn càng không từng nói qua cái gì mà “Không có nắm chắc” ! Điều này thật sự khiến cho hấn mở rộng tầm mắt, hấn càng có hứng thú đối với Cao Thuận này,!

“Cao Thuận người này, luôn luôn trầm mặc ít nói, nhưng ý chí cực kỳ kiên định. Ta sợ vạn nhất hấn vì bản tính ngu trung của mình, khi Lã Bố mệnh lệnh cho hấn đi đầu hàng ta, hấn sẽ không nghe, nếu thật sự chuyện đó xảy ra thì thật đáng tiếc!” Hứa Thành nói tiếp.

“Chúa công, chẳng lẽ ngài sẽ không sợ Cao Thuận này giả hàng ngài, đến lúc Lã Bố ra khỏi vòng vây, hấn lại chạy sao?” Giả Hủ nói.

“Đồ quạ đen!” Hứa Thành trầm mắng một tiếng, suy nghĩ của Giả Hủ sao lại u ám thế, chỉ muốn nghĩ tới chỗ xấu của người ta. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, chuyện này cũng không nhất định là không xảy ra! Nếu giả hàng, cuối cùng nếu như Cao Thuận không thể chạy ra khỏi quân doanh, tự sát cũng chỉ sợ có thể làm ra được. Nếu như chuyện xảy ra đúng như vậy thì chính mình có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không thể rửa sạch tội danh bức giết hàng tướng! Cái rắc! Vậy sau này còn ai sẽ tới đầu hàng mình nữa không?

“Ha ha, chúa công, không cần lo nghĩ. Theo như ty chức nghĩ đừng nói một đám võ tướng trên núi không nghĩ ra được một chiêu này, còn nữa, nếu thật sự Cao Thuận là một hảo hán kiên trinh bất khuất, hấn nhất định sẽ không làm những chuyện như vậy. Nếu hấn dùng trung thành làm nguy trang để tiến hành lừa gạt, lòng trung thành của hấn còn cái gì đáng nói. Chuyện này chỉ tổn hại cho danh vọng làm người của hấn mà thôi, cho dù có người nghĩ ra được chiêu này, chắc chắn có tới chín thành là Cao Thuận hấn sẽ tuyệt đối không làm chuyện này!” Nhìn thấy sắc mặt Hứa Thành khê biển, Giả Hủ vội vàng lên tiếng bổ cứu. “Hơn nữa, Lã Phụng Tiên làm người cực kỳ cuồng ngạo, tuy rằng lần này hấn bại trong tay chúa công, thế nhưng hấn tuyệt đối sẽ không nghĩ chính bản thân mình vô năng, mà hấn sẽ chỉ trách tội chúa công quá mức xảo trá. Nếu như bảo hấn dùng quỷ kế này, chỉ sợ hấn cũng sẽ không nguyện ý!”

“Mà thôi, mặc kệ chuyện này, binh tới tướng đỡ, nước tới lấy đất ngăn! Ta cũng không tin ngay cả một Cao Thuận mà ta cũng không thu phục được! Hừ!” Hứa Thành nóng nảy, có vẻ tức giận nói.

“Ha ha, đúng là như thế, với thực lực của chúa công, thiên hạ ngày nay, còn ai có thể đánh đồng cùng chúa công? Chúa công chiêu hiền đãi sĩ, người có tài năng trong thiên hạ chỉ sợ đều được sủng ái mà lo sợ!” Giả

Hủ lập tức vuốt mông ngựa, nhưng hắn chỉ nhận được một cái liếc mắt của Hứa Thành, Giả Hủ chỉ biết lắc đầu cười gượng, nhưng hắn cũng không có gì bất mãn đối với hành động này của Hứa Thành. Thủ hạ của Hứa Thành có người nào mà không từng chịu cảnh này? Từ khi hắn đi theo Hứa Thành đến nay, cũng chưa từng chịu loại áp lực vô hình này, thời gian trôi qua cực kỳ nhẹ nhõm!

Ngày hôm sau, Hứa Thành mang theo Lê Phương, Dương Nhị, Từ Hoảng cùng với Giả Hủ ra bên ngoài đại trường của mình nghênh đón Cao Thuận đến, nhưng sắc mặt Cao Thuận cũng không phải quá tốt!

“Ha ha, Cao tướng quân, đã lâu không gặp, thấy sắc mặt của ngươi, giống như không quá tốt! Có muốn ta để cho người ta làm chút thức ăn ngon cho ngươi hay không?” Nói gì đi nữa thì Hứa Thành và Cao Thuận vẫn có giao tình với nhau, Hứa Thành không chút khách khí mà lên tiếng vui đùa!

“Được rồi! Xin mời Phiêu Kỵ tướng quân ạt tướng một chút gì đó để ăn!” Cao Thuận đáp.

“Ách! . . .” Hứa Thành liếc mắt nhìn chúng thủ hạ của mình, Cao Thuận cũng không giống như một người ăn dẫu rất sâu! Sao hắn lại có thể tiếp nhận vui đùa?

“Còn không mau đi làm một bàn tiệc rượu, đứng nhìn cái gì?” Vẫn là Dương Nhị có phản ứng nhanh, lập tức nhìn những tiểu binh ở bên cạnh hô to.

Mặc dù các tiểu binh cũng không hiểu rất rõ đối với Cao Thuận, nhưng bọn hắn cũng có thể đoán được người có thể làm cho chúa công nhà mình với mấy Đại tướng lợi hại nhất dưới trướng chúa công cùng ra nghênh tiếp, tuyệt đối sẽ không phải là một tiểu nhân vật, cho nên, vừa nghe thấy mệnh lệnh của Dương Nhị, lập tức có người chạy đi gấp đầu bếp quân doanh!

“Nào, nào, Cao tướng quân, mau mời vào!” Hứa Thành tự mình nhắc màn cửa đại trường lên, cung thỉnh Cao Thuận tiến vào. Hắn không biết động tác này của hắn khiến cho ngoại trừ hắn cùng mấy tên thủ hạ thân tín, tất cả mọi người đều trợn mắt há hốc mồm! Cảnh tượng này khiến cho lòng người chấn động mạnh mẽ!

“Đa tạ!” Cao Thuận vừa chấp tay nói với Hứa Thành, cũng không khách khí, hắn là người đầu tiên tiến vào đại trường! Điều này càng làm cho người ta giật mình kinh sợ ề cả rằng! Đương nhiên, khó tránh khỏi cũng có người cảm thấy bất mãn trong lòng, nhưng nhìn thấy Hứa Thành với những Đại tướng kia mang dáng vẻ tươi cười, những người này cũng biết tuyệt đối sẽ không có chuyện tốt!

Tiến vào đại trường, Hứa Thành với mọi người cũng không vội vã nói chuyện gì với Cao Thuận, mà là đợi đến lúc rượu và thức ăn được đưa lên, nhìn Cao Thuận không chút chú ý tới hình tượng của mình mà ăn như hổ đói, như gió cuốn mây tan, sau khi dọn sạch một bàn rượu thịt, mới bắt đầu câu chuyện!

“Lão Cao, không phải ngươi đã phân hết những thức ăn mà ta tặng cho ngươi cho thuộc hạ của mình, đây chứ? Hay là ngươi cũng không được phân chia cái gì?” Hứa Thành càng tỏ vẻ thân mật.

“Lão Cao?” Cao Thuận nghe xong cách xưng hô này của Hứa Thành đối với chính mình, hắn không biết nên trả lời như thế nào, nhưng trong lòng hắn cũng đang nóng lên.

“Tướng quân nói không sai, xác thực không được phân chia cái gì! Ai!” Cao Thuận có thể nói cái gì nữa đây. Tuy rằng thủ phạm đầu sỏ gây ra cho thủ hạ của hắn đói bụng chính là Phiêu Kỵ Đại tướng quân Hứa Thành đang ngồi ở trước mặt hắn, nhưng kể sách của bọn hắn không bằng người, bại trên chiến trường, còn có thể nói cái gì? Người ta không có một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (“Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phụ chiến, dũng khí đã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc) chém tận giết tuyệt cũng đã hết lòng quan tâm giúp đỡ! Tuy rằng đói bụng vài ngày nhưng tuyệt đại bộ phận binh sĩ vẫn có thể sống sót!

“Ngày mai, Lã Bố sẽ xuống núi vào buổi trưa! Hy vọng Phiêu Kỵ tướng quân có thể tuân thủ lời hứa!” Cao Thuận lại thuận miệng nói. Khi nhắc tới Lã Bố, tuy giọng nói của hắn bình thản tới cực điểm, nhưng trong giọng nói của hắn vẫn ẩn chứa sự phẫn nộ thì sao có thể dấu đi được lỗi tai mấy người Hứa Thành!

“Thế nào, giúp ta đi tới trấn thủ Ký Châu, đồng ý không?” Hứa Thành mặc kệ cái gì mà Lã Bố, hắn lên tiếng nói.

“Ký Châu?” Cao Thuận chấn động, “Ngài đã đem Ký Châu cũng đánh xuống sao?”

“Vẫn còn chưa, nhưng cũng không bao lâu nữa, thế nào? Có hứng thú hay không?” Hứa Thành tiến thêm một bước dụ dỗ Cao Thuận.

“Tướng bên thua, có thể có đất dung thân cũng đã đủ rồi, như ý không dám giống như này hy vọng xa vời!” Cao Thuận chấp tay nói nhưng lời nói của hắn đã nói rõ tất cả, Cao Thuận hắn —— hàng!

“Ha ha ha! Tốt tốt!” Không chỉ có Hứa Thành, ngay cả những thủ hạ của hắn cũng đề phả lên cười ha hả. Đương nhiên, Giả Hủ, một văn nhân, chắc chắn sẽ không làm chuyện không để ý tới lễ nghi như này, bọn hắn giống với tiểu thư khuê các, trên căn bản chỉ cười mà không lộ hàm răng!

“Lão Cao! Chúng ta, những bằng hữu cũ lại có thể ở cùng một chỗ. Nào, ta mời người một chén!” Dương Nhị giơ chén rượu lên, vòng tay nói với Cao Thuận. Đương nhiên Từ Hoảng với Lệ Phương cũng sẽ không muốn rút lại phía sau, hai người cũng nhao nhao nâng chén lên!

“... Đa tạ! Móa!” Đối mặt với mấy người quen biết đã lâu, lúc này đã là các tướng quân có địa vị còn hơn xa mình, nhìn sắc mặt chân thành tha thiết của bọn hắn, Cao Thuận nhất thời nói không ra lời. Đây mới là bằng hữu, đây mới là huynh đệ, luôn luôn trong nóng ngoài lạnh. Hắn chỉ có dùng một từ “Cạn” để bày tỏ lòng cảm động của mình!

Ngay từ đầu Hứa Thành không khách khí, mà đối đãi với Cao Thuận giống như trước, vẫn không có gì đặc biệt, hắn cũng không hỏi dò về chuyện sao dám người Lã Bố lại cho Cao Thuận xuống dưới đầu hàng, khiến cho Cao Thuận tránh khỏi rất nhiều xấu hổ không cần thiết. Tuy rằng những chuyện này rất nhỏ, nhưng là rất thuận lòng người. Hơn nữa, đương nhiên Hứa Thành biết rõ loại chiến tướng như Cao Thuận hy vọng nhất là cái gì, hắn làm ra vẻ thuận miệng nói cho Cao Thuận đi tới trấn thủ Ký Châu. Cái này chính là cái gọi giao phó trách nhiệm. Với bản lĩnh của Cao Thuận, đương nhiên hắn cũng có thể dự đoán được, Ký Châu cũng về tay Hứa Thành. Một khi như vậy, trên cơ bản Hứa Thành đã thu hết toàn bộ phương bác vào trong tay. Khi đó, kẻ thù lớn nhất của hắn sẽ là Tào Tháo. Hãy thử nghĩ lại xem Trương Liêu đến trong doanh Hứa Thành, lập tức bị phái đi trấn thủ thành Huỳnh Dương, một thành chỉ dùng để ngăn cản Tào Tháo mà thôi, chỉ như thế nhưng Trương Liêu cũng đã là một trong ngũ đại tướng. Nếu như hắn được phái đi Ký Châu, nhiệm vụ quan trọng nhất chỉ sợ sẽ là uy áp Thanh Châu, vùng đất đó chính là nguồn mộ lính của Tào Tháo, đương nhiên Tào Tháo phải sống chết bảo vệ, như vậy thân là chủ tướng Ký Châu, trách nhiệm của hắn lớn cỡ nào? Vừa mới cảm thụ được lòng người dễ thay đổi, không thể không phụng mệnh mà hàng, Cao Thuận, không phải đã thật lòng hàng phục, cũng có thể hiểu được. Huống chi hắn và đại đa số quan quân trung thượng cấp trong quân Hứa Thành đều có giao tình, thậm chí trong số đó cũng có không ít người có thể coi là học sinh của hắn! Đi theo người quen, tự nhiên càng dễ nói chuyện!

“Chúa công!” Lời nói này của Cao Thuận căn bản không để lộ bất kỳ cảm xúc nào, giống như là đạo lý hiển nhiên. “Vì sao không thấy ‘ Thanh thú quân ’ do Lệ Phương huấn luyện?”

“Ha ha, lão Cao, có phải người muốn nhìn xem ‘ Thanh thú quân ’ hiện tại đã như thế nào hay không? Người lại muốn lại cho Thanh thú quân và ‘ Hâm Trận doanh ’ của người so đấu hả?” Dương Nhị ở bên cười nói.

“Mặt tướng đúng là có ý nghĩ này!” Cao Thuận nhìn vào ánh mắt hỏi dò của Hứa Thành, đáp.

“ ‘ Thanh thú quân ’ cũng không ở chỗ này, mà ở Huỳnh Dương!” Hứa Thành đáp.

“Huỳnh Dương?” Cao Thuận thất thanh nói. Đệ nhất công thành binh sĩ cùng với vương bài tướng quân cùng để ở một thành thị được phòng thủ nghiêm ngặt!

“Sao? Lão Cao, không nghĩ tới sao?” Dương Nhị cười hỏi.

“Vậy Tào Mạnh Đức nhất định sẽ bị thua thiệt!” Cao Thuận lắc đầu biểu thị ra sự bất ngờ của mình.

“Hắn đã bị thua thiệt!” Giả Hủ cười nói: “Trên đường ta tới đây đã nhận được chiến báo từ Lạc Dương gửi tới, Tào Hồng, Thái Dương cùng chừng hơn mười viên chiến tướng đều chết trận, mà ngay cả Hạ Hầu Đôn cũng suýt chút nữa bị Văn Viễn tướng quân chém ở dưới cửa thành Huỳnh Dương!”

“Thì ra là thế!” Cao Thuận thỏ thẻ không thôi. Trước kia hắn cho rằng Hứa Thành tiến công Ung Châu chẳng qua là muốn thừa dịp tất cả chư hầu không thể tập hợp đủ lương thảo, nắm lấy thời cơ mà thôi, mà

chỉ sau một trận, bản thân Hứa Thành lại bị ‘ hãm ’ ở Ung Châu. Hắn vốn tưởng rằng vì chuyện này, cho dù Tư châu không mất, quân Hứa Thành cũng sẽ bị đánh mà không hề có lực hoàn thủ dưới sự liên hợp tấn công của Tào Tháo với Viên Thiệu cùng với các lộ chư hầu khác. Nếu như sau trận chiến này, Hứa Thành hẳn còn có thể giữ được hai châu Tư Tịnh, hẳn nhất định cần phải bái tạ ông trời. Thế nhưng Cao Thuận không thể ngờ là lúc này, Ung Châu bị Hứa Thành đánh chiếm hầu như đã thành một kết cục đã định, mà từ chính Hứa Thành mà phỏng đoán, chỉ sợ hẳn còn có hậu chiêu có thể đánh chiếm Ký Châu. Nếu chuyện như vậy xảy ra thì ngay cả U Châu cũng không chạy thoát. Mã Đằng với Hàn Toại, hai thế lực lớn nhất Lương Châu này, thực lực đại tổn, hơn nữa còn bị vây khốn tại đây, như vậy Lương Châu cũng khó trốn thoát khỏi bàn tay Hứa Thành, Tào Tháo thì tốt rồi, hẳn cũng đã tổn thất hơn mười viên chiến tướng, Tào Hồng này chính là Đại tướng đi theo Tào Tháo từ lúc bắt đầu khởi binh, hơn nữa còn là đường đệ của Tào Tháo. Chư hầu thiên hạ thế mà lại đồng thời bại vào trong tay Hứa Thành, như vậy xem ra, Hứa Thành cũng không phải quá mức cần thiết mình, nhưng hẳn vẫn nhớ mãi không quên mà thu nạp mình, đây rõ ràng là một ân tình lớn cỡ nào.

“Chúa công, mặt tướng có một thỉnh cầu!” Cao Thuận đột nhiên nói.

“Có lời cứ nói! Ta đáp ứng rồi!” Hứa Thành nói.

“Đa tạ chúa công!” Cao Thuận cũng không hỏi nguyên nhân vì sao Hứa Thành lại đồng ý một cách sáng khoái như vậy, hắn nói tiếp: “Chúa công, ‘ Hãm Trận doanh ’ đi theo mặt tướng lâu ngày, vốn, nhớ lại ngày xưa đi theo Lã Bố, mặt tướng muốn để lại đội quân hùng mạnh này cho hắn chuẩn bị sử dụng ngày sau. Lúc này xem ra, với chúa công mà nói, Ung Châu đã nơi nhất định phải có. Mặc dù lúc này Lã Bố có thể thoát được đại nạn, cuối cùng hẳn khó có thể lại cựa mạnh tại trước mặt chúa công. Bấy trăm tướng sĩ ‘ Hãm Trận doanh ’, không khỏi là lão Binh bách chiến sa trường, cực kỳ hiếm có, chúa công tự nhiên cũng biết giá trị của bọn hắn. Nếu như bọn hắn lại đi theo Lã Bố, chỉ có thể lãng phí mà thôi, cho nên, mặt tướng thỉnh cầu chúa công, ngày mai khi Lã Bố xuống núi, mời chúa công có thể nghĩ biện pháp để lại ‘ Hãm Trận doanh ’!”

“Lão Cao ngươi yên tâm! Chúa công sớm đã có suy tính này rồi, ngươi thử suy nghĩ xem, không có ‘ Hãm Trận doanh ’ ở bên cạnh, Cao Thuận ngươi vẫn là Cao Thuận sao?” Từ Hoảng cười nói.

“Cái này. . . Tạ ơn chúa công!” Cao Thuận cảm giác mình tới nơi này chưa tới một canh giờ mà những lời mình còn nhiều hơn so với những gì mình nói trong ba tháng. Nhưng nào cần tính toán gì? Đi theo một chúa công như thế này, mỗi ngày cũng nói nhiều như này cũng không lỗ mà!

“Ai. . . ! Còn có chuyện gì nữa? Quân đội như ‘ Hãm Trận doanh ’, chỉ cần là người thì ai cũng đều sẽ không bỏ qua, hơn nữa nếu ta để cho Lã Bố dẫn người đi, nói một cách chính xác thì hẳn mang theo người của mình đi, thế nhưng ta lại không có ý để cho hắn làm điều đó!” Hứa Thành dương dương đắc ý nói ra suy nghĩ chân thật của mình.

“ . . . ?” Cao Thuận cười gượng gạo, lắc đầu im lặng. Trước đây khi ở Lạc Dương trợ giúp luyện binh, hắn đã cảm thấy chúa công này không là loại người lương thiện gì cho cam, hắn không thể ngờ rằng khi càng tiếp xúc gần gũi hẳn càng thấy gã chúa công này còn âm hiểm hơn cả so với trong suy nghĩ của hắn, trên núi đấm người kia chúng ta đều đang chuẩn bị hành trang đầu rồi, bọn hắn đều cho là mình có thể đi theo Lã Bố sao? Nhưng chính bọn hắn không biết khi bọn hắn xuống núi, Hứa Thành liền phái binh lên núi bắt người!

“Đám người Lý Thôi thì coi như xong, Mã Đằng với Hàn Toại. . .” Cao Thuận còn nói thêm.

“Không cần quan tâm đến bọn chúng, Từ Vinh với Bàng Đức vẫn ở lại bên cạnh, bọn chúng vừa đi, Từ Vinh lập tức xuất binh từ Hà Đông, vượt qua Hoàng Hà, ngăn chặn đường về của chúng, sau đó bắc thượng, tiến công Lương Châu. Bàng Đức ra khỏi Hà Tây, tấn công theo hướng tây, sau đó tiến về phía bắc từ hướng nam, như vậy, hai viên Đại tướng nam bắc giáp công, quê nhà của hai người này đã không phải là của bọn chúng rồi!” Hứa Thành càng nói càng hăng hái. Rõ ràng hẳn thật sự nắm tất cả mọi việc trong tay!

“Ngay khi Từ Vinh đi theo Đồng Trác đã vô cùng có uy danh ở Lương Châu, Bàng Đức càng là đệ nhất mãnh tướng Tây Lương trước đây, làm người cũng cực biết đạo dùng binh. Hai người Mã Đằng cùng Hàn Toại vì chặn đường chúa công, hầu như đã mang theo Đại tướng Tây Lương có chút bản lĩnh. Trong những người ở lại, chỉ có ba tướng lãnh Trương Hoành, Thành Nghi, Lương Hưng là còn có chút danh tiếng, nhưng binh lực của bọn chúng không đủ. Những năm này Bàng Đức tướng quân trấn thủ Hà Tây, các tộc Khương

Đều bị hàng phục. Lần tiến quân này, hấn cũng đã phụng mệnh chiêu mộ binh sĩ Khương Đề, bởi như vậy, chống đối của các tộc bản xứ đối với hấn cũng sẽ giảm đi rất nhiều. Trận chiến như này, chỉ ít chúng ta có bảy thành nắm chắc, hai vị tướng quân có thể trong ba tháng đánh chiếm trọn một Tây Lương!” Giả Hủ mỉm cười nói. Trong này cũng có kế sách của hấn, hấn có thể không vui sao?

“Chúa công còn mệnh lệnh cho Bàng Bái quyết chiến một trận cùng các tộc Tiên Ti. Nghe nói Lâu Ban tụ tập kết minh hầu như tất cả các bộ tộc Tiên Ti, muốn dùng ưu thế binh lực tranh phong cùng quân ta. Thế nhưng bọn chúng không thể ngờ rằng chúa công sớm đã cất giấu mai phục ở phương bắc, binh lực của Bàng Bái căn bản cũng không sẽ ít hơn bọn chúng. Hơn nữa bản thân tiểu tử Bàng Bái này chính là một gã cực kỳ xảo hoạt, nếu như Lâu Ban có thể thoát được tánh mạng, coi như đã rất may mắn!” Khi Dương Nhị nói đến Bàng Bái, tiểu đệ của mình, hấn không khỏi lộ ra vẻ kiêu ngạo, không chút che dấu!

“Ai!” Nghe xong đám người này “Thối gió ” một châu, Cao Thuận thở dài ra một hơi, nói: “Như vậy nếu như Bàng Bái thắng, hấn sẽ thắng tiến đánh hai châu Ký U, nhưng nếu là ta, ta tất nhiên sẽ dùng tốc độ cao của kỵ binh, đánh thẳng tới Nghiệp Thành. Nghiệp Thành vốn đã bị chiếm đóng qua một lần. Lần này lại một lần nữa nhìn thấy quân ta, tất nhiên người trong thành sẽ thất kinh, bởi như vậy, chúng ta có thể thừa cơ hội một lần nữa đánh chiếm thành, cho dù Nghiệp Thành tử thủ khó công, Viên Thiệu nhận được tin tức, hấn cũng sẽ lòng nóng như lửa đốt. Một khi hấn rút quân, hấn sẽ rơi vào tình cảnh tiền hậu giáp kích của quân phòng thủ Hà Nội cùng kỵ binh hùng mạnh của ta, chỉ sợ là hấn có muốn không thất bại cũng không được. Một khi Viên Thiệu bại, hai châu U Ký truyền hịch khả định!”

“Ha ha ha, không tệ, đúng là như thế!” Trong lúc nhất thời, ở trong đại tướng Hứa Thành tràn đầy giọng nói vui mừng, mà ở giữa truyền lại xuất tinh thần phần chấn. Sao trong lúc này lại vang lên tiếng nói phần chấn, chuyện này người bình thường há có thể biết sao?

“Như vậy, nơi chiến đấu gian khổ nhất nhất chính là Huỳnh Dương của Văn Viễn!” Cao Thuận còn nói thêm.

110. Q.2 - Chương 110: Đi Hay Ở ?

Huỳnh Dương!

Đại doanh Tào Tháo!

Sau khi Tào Hồng với nhiều tướng lãnh chết trận, thương tâm cùng với nôn nóng kích động, dưới một kích này, đột nhiên Tào Tháo cảm thấy cực kỳ đau đầu. Đau đến mức khiến cho hấn mỗi ngày đều chỉ liên tục gào thét, thậm chí hấn còn không thể ngủ, tinh thần kém đến nỗi không chịu được nữa, nhưng tiếng kêu la càng ngày càng nhiều, càng ngày càng to. Vì thế, các tướng với chúng mưu sĩ trong doanh lại đi tìm thầy thuốc, tìm Vu sư. Tất cả các loại phương pháp đều dùng qua nhưng vẫn không thấy khá. Mỗi ngày ở trong doanh, Tào Tháo phải dùng một sợi dây bằng vải bố băng ngang trán, hai bên cho hai binh sĩ cầm hai đầu dây kéo mạnh, làm vậy thì cơn đau đầu mới tạm dừng một đoạn thời gian ngắn, khi đó Tào Tháo mới có thể tạm thời xử lý công việc. Dưới tình hình này, công cuộc tiến công Huỳnh Dương của quân Tào cũng dừng lại!

Mà vào lúc này, trong tướng Quan Vũ!

“Đại ca thật sự đi đến Kinh Châu sao?” Tuy rằng Quan Vũ ở vào trạng thái cực độ kích động, nhưng hấn vẫn cố gắng hạ thấp giọng nói!

“Đúng vậy! Quan tướng quân, sứ quân cũng đã biết ước định của tướng quân cùng Tào Tháo, sứ quân cũng không trách tướng quân, chỉ tự trách mình bố trí không chu toàn, ngược lại còn để cho người nhà của mình làm liên lụy tới tướng quân, bằng không, với bản lãnh của ngài, Tào Mạnh Đức sao có thể vây được ngài! Rõ ràng điều này chỉ có thể nói là ý trời trên người!” Trải qua trăm cay nghìn đắng, rốt cục khi Tào Tháo đang bệnh nặng, Tồn Càn mới tìm được cơ hội tiến vào đại tướng Quan Vũ, thông báo cho Quan Vũ chuyện xảy ra trước kia.

“Vì sao các người không sớm tới tìm ta?” Lúc này gương mặt Quan Vũ đã chuyển từ đỏ sang tỏa sáng.

“Quan tướng quân, tướng quân không thử nghĩ xem, tướng quân ngài là người như thế nào? Với bản lĩnh của ngài, Tào Mạnh Đức không đồng ý thả tướng quân ngài đi. Mấy lần ta tới tìm tướng quân ngài nhưng đều bị người ngăn lại. Có một lần ta còn bị bắt, bị đưa đến chỗ Tào Tháo. Vì Tào Tháo không muốn làm cho tướng quân ngài sau biết được mà tức giận nên hấn mới cho người thả ta ra!” Rõ ràng lời này của Tôn Càn có ý đồ khơi dậy nghi ngờ. Kỳ thật Tào Tháo thấy Tôn Càn hấn là người trung thành nên mới tha cho hấn, người có lòng trung thành! Luôn có người tôn trọng!

“Tào Tháo! Ai! . . .” Quan Vũ nghe xong lời này của Tôn Càn lập tức hấn trở nên giận dữ, nhưng lại không thể trút giận, Tào Tháo đối xử với hấn như thế nào, ai mà không rõ ràng sao? Hấn tức giận cũng không thể phát ra được!

“Quan tướng quân, tướng quân cũng đã biết, vì đào viên tam kiệt đang thiếu người trí dũng song toàn như tướng quân, sứ quân mới có thể bại ở trong tay Vương Việt ở biên cảnh Tư Châu!” Tôn Càn còn nói thêm.

“Đại ca tiến binh Tư châu thế nào? Không phải người đã nói Hoàng Trung Hoàng Hán Thăng nào đó có bản lĩnh phi phàm, có thể ganh đua cao thấp cùng Tam đệ sao? Hấn cùng với đại ca, Tam đệ liên thủ, chẳng lẽ còn không đánh lại một Vương Việt?” Những ngày này lòng tự tin của Quan Vũ tăng vọt. Tuy hấn không cho rằng một mình hấn có thể một người đơn đầu với Vương Việt, nhưng ở trong mắt của hấn nếu ngày đó ba huynh đệ bọn hấn liên thủ, sao Vương Việt lại có thể kiêu ngạo như vậy?

“Đại quân giao chiến sao còn để xen lẫn tình cảm cá nhân?” Tôn Càn mới nói rõ: “Lần đó Vương Việt mô phỏng phương pháp Quan tướng quân dùng một vạn kỵ binh đại phá Kỷ Linh. Hấn dùng một vạn bộ binh, cộng thêm năm nghìn kỵ binh đánh bại mười lăm vạn liên quân Kinh Châu cùng Hán Trung do sứ quân chỉ huy. Hơn nữa, bên cạnh hấn còn có mãnh tướng Hồng Phong cùng Điển Vi dưới trướng Hứa Thành. Hai kẻ này võ nghệ rất mạnh, có thể đánh bất phân thắng bại cùng Trương tướng quân. Ba người đều tới, bên người sứ quân dù có mãnh tướng, cũng không đủ dùng!”

Lời này của Tôn Càn lại ninh bợ nói lại thảm trạng ngày đó của Lưu Bị, đã kích thích ngạo khí của Quan Vũ, cũng như để cho hấn chớ quên huynh đệ đào viên còn có người đang phải chịu khổ, mục đích là khiến cho Quan Vũ hấn mau chóng trở về! Hãy thử nghĩ mà xem một người lợi hại như vậy, có bản lĩnh như vậy, nổi danh như vậy, tại sao có thể không có nghĩa khí huynh đệ, mất thấy huynh đệ của mình chịu khổ, sao có thể ung dung hưởng thụ ở nơi khác?

“Tốt, ta phải đi chào từ giả Tào tướng quân!” Quan Vũ hạ quyết tâm. Hấn vẫn nên đi tìm đại ca. Tào doanh này cuối cùng vẫn không phải là nơi mà hấn nên ở lại!

“Không thể, Tào Tháo thu nạp tướng quân, vốn là muốn tướng quân bán mạng cho hấn. Lúc này tướng quân ngài lại đi tới gặp, chào từ giả hấn, sao hấn có thể đồng ý? Đây chẳng phải tướng quân ngài tự mình đi vào con đường chết sao? Chúng ta vẫn nên vụng trộm rời khỏi nơi này mới đúng!” Tôn Càn nghe xong lời Quan Vũ nói, hấn vội vàng ngăn cản Quan Vũ. Nói giỡn, đây không phải muốn chết sao?

“Không thể!” Quan Vũ kiên cường nói: “Tuy rằng Tào tướng quân mời chào ta là có dụng tâm kín đáo, nhưng trong khoảng thời gian này ta ở Tào doanh, Tào tướng quân đối đãi ta không bạc, ta không thể như vậy vụng trộm mà chạy đi. Nói gì đi nữa Quan Vân Trường ta, cả đời quang minh lỗi lạc, làm việc sao có thể lén lút như thế. Ngày đó ta tới Tào doanh một cách quang minh, lúc này, tự nhiên ta cũng muốn quang minh rời đi. Tới đi đều rõ ràng mới là đạo làm người của nam nhi đại trượng phu!”

“Nhưng. . .” Tôn Càn phát hiện ra tư duy của mình hình như không đủ. Vòng vèo chỉ cần ngoặt một cái là đến đích. Không phải Quan Vũ phát điên rồi đấy chứ?

“Không cần nhiều lời, ý ta đã quyết!” Quan Vũ khoát tay ngăn Tôn Càn lại, không cho hấn nói thêm gì nữa. Quan Vũ nói tiếp: “Nói gì đi nữa, ngày đó ta phụng mệnh đại ca bảo vệ chị dâu Cam thị. Lúc này nếu như ta vụng trộm chạy đi, chị dâu sẽ ra sao? Hiện nay chị dâu vẫn còn đang ở Hứa Xương, không người bảo vệ, nếu như chị dâu gặp nạn, ta không thể ăn nói với đại ca? Hơn nữa ta còn thể diện gì nữa mà đứng giữa trời đất?”

“. . .” Tôn Càn cũng không thể tiếp tục lên tiếng khuyên can nữa. Chuyện này liên lụy trực tiếp đến hai vị phu nhân của Lưu Bị. Dù sao hấn cũng chỉ là thuộc hạ, đây cũng không phải là chuyện mà hấn có thể quyết định. Nói gì đi nữa, hấn cũng không có tư cách này, thậm chí nói đúng cũng không được coi trọng!

“Ta đi tìm Tào tướng quân! Công Hữu, trước tiên người ra bên ngoài doanh, như vậy an toàn hơn một chút!” Quan Vũ mặc vào áo chiến bào màu xanh lá mà Lưu Bị tặng cho hắn, định đi ra ngoài.

“Quan tướng quân. . .” Tôn Càn kêu lên một tiếng. Khi thấy Quan Vũ quay đầu lại, hắn lại nói tiếp: “Nếu như Tào Tháo cố tình không đồng ý, tướng quân không thể tranh chấp cùng hắn, nhưng hãy tiếp tục tìm cơ hội!”

“Ta hiểu rõ, cảm ơn người! Công Hữu!” Nói xong, Quan Vũ quay người đi ra ngoài!

Quan Vũ rời đi, nhưng hắn cũng có không chú ý tới khi hắn đi không lâu, một tên lính quen đứng hầu ở bên cạnh lều của hắn rời khỏi cương vị, chạy! Phương hướng đúng là đại tướng Tào Tháo!

“Quan tướng quân, ngài không thể đi vào!” Quan Vũ tới đại tướng của Tào Tháo, nhưng hắn bị vệ binh ngăn cản ở ngoài trướng.

“Vì cái gì?” Quan Vũ hỏi.

“Chúa công đau đầu khó nhin, hiện tại không tiếp khách!” Vệ binh nói.

“Không phải Tào tướng quân không đau đầu nữa sao? Không phải Tào tướng quân đã bắt đầu xử lý quân vụ sao?” Quan Vũ nói: “Người chớ cố ý gây khó xử ta, để cho ta đi vào!”

“Nhưng Quan tướng quân. . .” Khi thấy Quan Vũ ít nhiều đã nổi cơn thịnh nộ, tên vệ binh cũng không biết nên như thế nào cho phải!

“Quan tướng quân!” Một giọng nói vang lên sau lưng, Quan Vũ xoay người nhìn lại, thì ra là Quách Gia với Tuân Du!

“Thì ra là Phụng Hiếu tiên sinh với Công Đạt tiên sinh, ” Quan Vũ ngạo nghễ nói: “Quan mỗ có việc gấp muốn gặp Tào tướng quân, mời hai vị tiên sinh cho vệ tốt tránh ra, chớ cản trở Quan mỗ!”

Tuy rằng Quan Vũ nói không lễ phép, nhưng Quách Gia với Tuân Du cũng không biểu hiện thái độ, chỉ nghe Quách Gia nói: “Quan tướng quân đã nhận được tin tức của Lưu sứ quân, muốn chào từ biệt chúa công, đúng không?”

“Ừ? Các người đã biết?” Quan Vũ khê giết mình. Đột nhiên, hắn ra tay nắm lấy bả vai Quách Gia, di chuyển sang bên cạnh la lên: “Các người gặp Công Hữu sao? Các người làm gì hắn rồi?”

“Quan tướng quân, chúng ta cũng không làm gì Tôn Công Hữu. Trước tiên xin tướng quân buông tay, tại hạ không chịu được thần lực của tướng quân!” Quách Gia la lên.

“Đúng vậy! Quan tướng quân, nhớ ngày đó bắt được Tôn Càn, chúa công còn cảm thán vì lòng trung thành của người đó rất hiếm có, cho nên đã thả ra, chúng ta há lại sẽ giết hắn? Nói gì đi nữa hắn đã mang tin tức Lưu sứ quân nói cho tướng quân, chúng ta lại bắt hắn thì có ích lợi gì? Bây giờ hắn còn đang trong đại trướng của tướng quân, chúng ta cũng không động đến hắn!” Tuân Du cũng ở một bên nói.

“A...! . . .” May mà sắc mặt Quan Vũ vốn đỏ, không biểu hiện thái độ ngượng ngùng của hắn, nhưng từ việc hắn buông tay ra thì vẫn có thể nhận ra được điều đó, hắn nói: “Quan mỗ nhất thời nóng vội, đắc tội, mời Phụng Hiếu tiên sinh chớ trách!”

“Ha ha! Không sao, không sao!” Quách Gia xoa bả vai, âm thầm khinh bỉ đối với biểu hiện mạnh mẽ vừa rồi của Quan Vũ, rồi mới lên tiếng: “Quan tướng quân, chúng ta nên đi ra ngoài xa bàn lại! Chớ quấy rầy chúa công nghỉ ngơi, chúa công đã liên tục nhiều ngày không thể ngủ! Mời!”

Quan Vũ quay đầu lại nhìn đại tướng Tào Tháo, lắc đầu, cũng không đa tạ, rồi hắn đi đến hướng mà Quách Gia chỉ.

Quách Gia với Tuân Du liếc nhìn nhau, đều âm thầm lắc đầu, lập tức đi theo.

“Phụng Hiếu tiên sinh, Công Đạt tiên sinh, bây giờ có thể nói không?” Rời khỏi doanh trướng Tào Tháo đã xa, Quan Vũ dừng lại, quay đầu lại nhìn hai người nói.

“Quan tướng quân, tướng quân chính là nhân kiệt đời nay! Không chỉ trung nghĩa hơn người, hơn nữa võ nghệ cao cường, tinh thông binh pháp” Tuân Du nói trước: “Cho nên, chúa công yêu thích tài năng của

tướng quân, đối đãi với tướng quân cũng hậu hơn các tướng khác! Điểm này, chắc chắn tướng quân sẽ không phản đối!”

“Cái này. . . Thật là như thế!” Quan Vũ chần chờ một chút, đáp.

“Quan tướng quân, ngày đó, tướng quân bị đại quân vây quanh, bên người còn có phu nhân của Lưu sứ quân, nếu không có chủ ta tử tế, Trình Trọng Đức hòa giải, tướng quân cùng Cam phu nhân nhất định đều phải chết trong trận, điểm này, tướng quân có thừa nhận không?” Tuân Du lại hỏi.

“Quan mỗ thừa nhận!” Quan Vũ thở dài một hơi, một lần nợ nhân tình, xem ra cả đời cũng khó có thể trả hết. Nhưng cũng không thể khiến ấy người đại ca đơn độc ở bên ngoài. Là huynh đệ tự nhiên phải có nạn cùng chịu mới đúng. Quan Vũ nói: “Nhưng hai vị chớ quên ngày xưa ta cùng với Tào tướng quân đã ước định. Theo như ước định lúc đó, nếu như Quan mỗ được biết tung tích đại ca, tự nhiên sẽ rời bỏ nơi này mà đi tìm, hẳn là hai vị muốn để cho Tào tướng quân bị mang tiếng là bất tín sao?”

“Chúng ta tự nhiên nhớ rõ ước định của Quan tướng quân cùng chúa công, còn nhớ rõ chuyện Quan tướng quân dùng một vạn kỵ binh đại phá Kỷ Linh, phân giải Từ Châu chi vây công công lao, Quan tướng quân cũng không làm trái với ước định!” Quách Gia giả trang làm kẻ mặt trắng!

“Đã như vậy, Quan mỗ rời đi cũng sẽ không tính toán là sai chứ?” Quan Vũ nói.

“Đương nhiên không sai, thế nhưng Quan tướng quân, chủ ta đối đãi với tướng quân như thế, khi chủ ta đang khốn đốn, tướng quân lại bỏ đi sao? Tự bản thân tướng quân có cảm thấy tướng quân đã đáp lại ân tình sâu nặng của chúa công nhà ta với tướng quân chưa?” Quách Gia lại hỏi: “Với cách làm người của chúa công, tự nhiên sẽ không cần nhận được báo đáp ân huệ, nhưng Quan tướng quân, trong lòng tướng quân thật sự có thể cứ như vậy mà bỏ đi không?”

“Cái này. . .” Quan Vũ bắt đầu trầm mặc!

“Quan Vũ, đồ tiểu nhân vong ân phụ nghĩa ở đâu?” Ngay khi Quan Vũ đang lưỡng lự, một tiếng rống to, từ nơi không xa truyền đến. Tất cả mọi người đều nhận ra đó chính là Hạ Hầu Đôn đang đi tới!

“Quan Vũ, ngươi, đồ tiểu nhân!” Hạ Hầu Đôn vừa tới, hắn đã lập tức giơ đại đao chỉ thẳng vào Quan Vũ, mắng: “Chủ công nhà ta đối đãi với ngươi như thế, ngươi lại muốn rời đi vào lúc này, thật sự ngươi là một tiểu nhân chính cống!”

“Ai nói Quan mỗ là tiểu nhân? Ta có cái gì không đúng?” Dù cho Thanh Long Yển Nguyệt Đao không có ở bên người, Quan Vũ cũng không chút sợ hãi mà rống lên. Hắn cũng không thẹn với lương tâm. Hắn cảm thấy khó xử chẳng qua là bản khoản trên phương diện tình cảm mà thôi! Lý do cực kỳ nhiều, hơn nữa cũng vô cùng hợp lý!

“Nguyên Nhược tướng quân, không thể như thế, Quan tướng quân không phải loại người như vậy!” Quách Gia cùng Tuân Du đồng thời đứng ra, ngăn cản hai người. Hình như hai người Quách Gia sợ bọn hắn sẽ sống mái với nhau!

“Chúng ta đang nói đến việc này cùng Quan tướng quân. Quan tướng quân cũng thật khó xử, một mặt là tình thâm nghĩa trọng, một mặt khác là ân tình sâu nặng, hai phe cũng đều cần Quan tướng quân tương trợ, thật sự không thể trách Quan tướng quân do dự!” Tuân Du nói.

“Cái gì mà do dự? Chủ ta đối đãi hẳn như thế nào, có ai mà không biết? Nhưng hẳn lại nghe thấy chủ cũ triệu hồi là muốn ly khai. Đây không phải bạc tình bạc nghĩa phụ nghĩa vậy thì là cái gì?” Hạ Hầu Đôn cố ý không bỏ đại đao trong tay xuống!

“Chẳng lẽ đại ca của ta có việc ta không nên đi giúp sao?” Quan Vũ lớn phẫn nộ quát, Sao nào? Đi theo các người chính là trọng tình trọng nghĩa, đi tìm huynh đệ kết nghĩa thì lại biến thành bạc tình bạc nghĩa hả?

“Nguyên Nhược tướng quân chẳng qua là nhất thời nôn nóng, Quan tướng quân làm người rộng lượng, mới chớ để ý!” Quách Gia cùng Tuân Du lại một lần nữa vội vàng ngăn cản hai người, thậm chí Quách Gia còn đưa mắt ra hiệu đối với Hạ Hầu Đôn.

“Hừ!” Nghe xong hai người Quách Gia nói, Quan Vũ cúi đầu đứng ở một bên, không hề nhìn Hạ Hầu Đôn, đáng vẻ giống như là Hạ Hầu Đôn không xứng nói chuyện cùng hắn!

“Nếu không có chủ công nhà ta cho người mang binh xuất chiến, sao người có thể thành lập công tích dùng một vạn binh mã đại phá hai mươi vạn? Người cho rằng chủ công nhà ta không phải người khác sao? Chẳng lẽ không phải người thì không làm được sao? Người đi theo Lưu Bị, có khi nào đánh thắng trận không? Còn không phải từ đầu đến cuối đều bại sao? Chủ ta đối với người có ân tái tạo, chẳng lẽ người đã quên sao?” Nhìn thấy ánh mắt của Quách Gia, Hạ Hầu Đôn sửa sang lại lí do khiển trách, lại lớn tiếng nói.

111. Q.2 - Chương 111: Du Kích

“ . . . ” Lần này Quan Vũ là thật sự không thể nói nên lời, phần nộ cũng vô ích! Bởi vì đây là sự thật! Lần đó, với bản lĩnh của Nhạc Tiến với Xa Trụ, canh giữ Từ Châu đợi đến lúc Tào Tháo chỉ huy đại quân đến giúp, không phải là việc khó, hơn nữa, Hạ Hầu Uyên cũng rất giỏi sử dụng của kỵ binh, hoàn toàn có thể quấy rối Kỷ Linh từ bên ngoài, khiến cho Kỷ Linh hấn không thể an tâm công thành!

“Nguyên Nhung tướng quân, không nên nói nữa, Quan tướng quân hiểu rõ trong lòng!” Tuân Du còn nói thêm một câu về chuyện cũ này.

“Đúng vậy! Quan tướng quân, chủ ta đối đãi với tướng quân sâu nặng, nhưng đó cũng không phải là nguyên nhân để chúng ta yêu cầu tướng quân vĩnh viễn đứng ở bên chúng ta, nếu không chúa công người sẽ không đáp ứng hai điều kiện đó của Quan tướng quân, nhưng lúc này, chúa công thân mắc kỳ chứng, mỗi ngày đều phải chịu đựng nỗi thống khổ vô bờ, chúng ta lại vừa mới tổn thất hơn mười viên Đại tướng, sĩ khí biến mất, vào lúc này tướng quân lại muốn rời đi, chẳng phải chúng ta đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương, tướng quân cảm thấy làm như vậy có thích hợp không?” Quách Gia “Thương tâm” nói: “Hơn nữa, tướng quân vừa đi, nếu như chúa công được biết, ốm đau cộng thêm thương tâm, tướng quân chẳng phải là muốn. . . Ai!”

“ . . . ” lúc này Quan Vũ đã không còn tức giận nữa, hấn chỉ nhú chặt hai hàng lông mày, không nói một lời!

“Quan tướng quân, lúc này, theo tại hạ biết, Lưu sứ quân cùng Trương Vệ giao chiến với nhau ở Uyển Thành, Trương Vệ chỉ có thể tử thủ, cũng không dám xuất chiến, Lưu sứ quân chiếm ưu thế, tình thế cũng không cần gấp, nhưng nếu tướng quân vừa đi, sĩ khí quân ta chỉ sợ cũng rất cuộc không thể gượng dậy nổi. Lần này xuất chinh có thể đã thất bại, chẳng lẽ tướng quân lại giương mắt nhìn gian tặc Hứa Thành này tiếp tục kiêu ngạo sao? Nhưng chẳng lẽ đây chính là việc các thần tử Đại Hán ta nên làm sao?” Tuân Du lại tăng thêm một chút liều lượng!

“Mà thôi! Ta đợi đến lúc phá được thành Huỳnh Dương sẽ tìm Tào tướng quân!” Rốt cục Quan Vũ thốt lên sau đó hấn không để ý tới mọi người, đi về hướng doanh trại của mình.

Nhìn thấy Quan Vũ đi xa, đám người Quách Gia thở dài một hơi, nhưng rồi Quách Gia lại nóng giận, hấn nói: “Nguyên Nhung tướng quân, vừa rồi tướng quân biểu diễn quá mức nôn nóng, suýt chút nữa thì hỏng việc rồi!”

“Ta cũng quá tức giận! Quan Vũ này thật sự là không biết điều, đã thuận phục chúa công, lại vẫn muốn đi tìm Lưu Bị, hừ!” Hạ Hầu Đôn đã không còn thái độ nổi giận đùng đùng như ban nãy ngược lại lúc này hấn trông có vẻ đơn độc!

“Thế sự vô thường, cái gì cũng có khả năng!” Tuân Du thở dài nói: “Chỉ cần Quan Vũ không đi, như vậy sĩ khí tạm thời cũng không tiếp tục hạ xuống, chúng ta còn có một cơ hội! Hơn nữa Quan Vũ đã bày tỏ thành tâm, với tính cách của hấn, ngược lại hấn càng thêm mãnh lực giao chiến, điều này đối với chúng ta mà nói, cũng là chuyện tốt!”

“Được rồi, đừng nói nữa, vẫn nên đợi đến lúc chúa công tốt hơn một chút rồi nói sau! Chúng ta cần phải trở về!” Quách Gia nói xong, hấn lập tức cùng với hai người quay trở về.

Thì ra tên lính quen chính là trạm gác ngầm mà Tào Tháo phái ra giám thị Quan Vũ, sau khi hấn báo tin tức cho Tuân Du với Quách Gia, Quách Gia cho rằng Quan Vũ luôn luôn tự ngạo, mà lại luôn luôn xem thường sĩ phu, bằng vào hai người bọn họ, chỉ sợ dù nói thế nào cũng khó có thể lưu lại hấn, vì vậy, hai người đã đi tìm Hạ Hầu Đôn, để cho hấn ra mặt diễn mặt đen, dùng tính khí nóng nảy của võ tướng để yểm hộ, nói rằng Tào Tháo luôn luôn hậu đãi đối với Quan Vũ hấn, nhất là khiến cho hấn từ sau khi bại trong tay Vương Việt có thể lại một lần nữa trọng chấn uy danh, loại ân tình này đối với Quan Vũ, một người nổi

danh là trọng nghĩa, trọng tình, không thể không nhận, cũng không thể không báo, sau đó, lại dùng sĩ khí quân Tào không phần chần làm lý do, ép buộc Quan Vũ, khiến cho hắn không thể tùy ý rời đi! Cuối cùng, sau đó Tuân Du với Quách Gia sử dụng tình cảm, dùng nghĩa, cuối cùng khiến cho Quan Vũ đồng ý ở lại! Nhất là ngay từ đầu Quách Gia với Tuân Du thối phồng Quan Vũ, có chín thành Quan Vũ hẳn cuối cùng sẽ đồng ý, mà với tính cách của loại người như Quan Vũ này, cho dù hắn biết mình bị tính kế, nhưng một khi đã đáp ứng, hắn sẽ không đổi ý!

“Ai da! Lại không ném trúng!” tiểu thê tử của Hứa Thành, Mi thị phu nhân, dịu dàng la lên.

“Muội muội, tư thế của muội không đúng! Hơn nữa, lực đạo quá mạnh mẽ!” Thái Văn Cơ ở một bên cười chỉ điểm, bên cạnh thì là Văn Thu đang che miệng mà cười (có dáng vẻ nữ tử nhà Hán rồi, Hứa Thành lợi hại không).

Na nữ nhân này có thể nói là người có sức ảnh hưởng nhất hiện nay bên Hứa Thành, đương nhiên, chỉ trong đám nữ nhân. Trong lĩnh vực chính sự, hiện tại các nàng còn không có năng lực quấy nhiễu!

“Ai! Đừng tới!” Mi thị dịu dàng nói: “Nếu không phải nghe nói tướng công bọn họ thắng lợi, ta mới không muốn đi ra ngoài! Mới mấy ngày ở lại đó, xương cốt đều mềm nhũn! Ngay cả ném thể vào bình rượu cũng không quăng được!” (ném thể vào bình rượu - trò chơi phạt uống rượu trong những buổi tiệc thời xưa)

“Ha ha! Muội muội, chẳng lẽ muội muội không cao hứng sao? Lần này Phiêu Kỵ Đại tướng quân đại thắng, về sau không còn có người có thể rung chuyển hắn nữa!” Thái Văn Cơ cười nói.

“Điều này còn có liên quan gì? Căn bản không có quan hệ tới chúng ta!” Mi phu nhân nói: “Việc đánh trận, để cho đám nam nhân đi làm là được rồi! Ta mới mặc kệ!”

“Vì sao đánh trận chính là chuyện của nam nhân bọn hắn? Các người thật phiền toái, rõ ràng quan tâm, lại còn không muốn nói!” Văn Thu cố ý bĩu môi, cười nói.

“Cái này không phải là chuyện của ta!” Thái Văn Cơ nói: “Tử Gia hẳn chỉ là quan văn, cũng không phải là võ tướng!”

“Còn không phải như vậy! Đều là vì Hứa Thành người kia, muội dám nói không lo lắng người kia vạn nhất bị đánh bại, tên ngu ngốc Lư Dục kia cũng không may sao?” Văn Thu nói không chút khách khí.

“Ha ha! Văn tỷ tỷ, chính tỷ tỷ gọi tướng công là người kia, gọi Lư đại nhân là đồ đàn, còn gọi Thường đại nhân là kẻ hám lợi, nói trong tên của hắn có ba chữ vàng, cũng là bởi vì tham tài! Không nói đến tướng công cùng Thường Hâm đại nhân, lúc này Lư đại nhân có địa vị chỉ ở phía dưới Thường Hâm đại nhân, trong Hành chính viện không có những người khác có thể so sánh được!” Mi phu nhân vừa cười nói.

“Muội còn nói ta?” Văn Thu phản bác: “Còn không phải muội ở sau lưng gọi Hà Thông lão đầu kia là lão tặc đầu! Muội không sợ hắn biết, tìm hai ca ca của muội gây phiền toái sao? Nhưng hắn trông coi viện giám sát, nếu hắn cố ý muốn tìm hai ca ca muội gây phiền toái, cũng không khó lắm!”

“YAA.A.A..! Tỷ dám nói vậy! Xem muội là cho tỷ ngứa!” Mi phu nhân bắt đầu tiến công Văn Thu!

“Thu muội muội, muội dám gọi tướng công của ta như vậy, không sợ ta. . .” Thái Văn Cơ giơ hai bàn tay trắng nõn lên với Văn Thu, ngón tay run run, cũng bắt đầu bày tỏ uy hiếp hướng phía xương sườn Văn Thu!

“A...! . . . Không nên!” Văn Thu vội vàng lui về phía sau, nhưng cũng khó thoát khi bị một người khác ngăn chặn, mà người có đảm lượng ngăn cản nhị phu nhân của Hứa Thành, đương nhiên chỉ có Mi phu nhân!

Cười đùa một lúc, ba người tản ra, lại bắt đầu hàn huyên.

Thái Văn Cơ vốn đã trải qua đại khổ nạn, hiếm khi có yên bình, mà từ khi gả cho Lư Dục, cuộc sống thật sự quá cô đơn lạnh lẽo, Lư Dục liền xin Hứa Thành giúp đỡ, muốn mời hai lão bà của Hứa Thành đi tới kết giao với Thái Văn Cơ, bởi vì trong đại quan quân Hứa Thành, tuy rằng mấy người Dương Nhị đều cười lão bà, nhưng Dương Nhị cưới con gái thương nhân, khó có thể có tiếng nói chung cùng Thái Văn Cơ, mặc dù lão bà của Từ Hoảng xuất thân gia tộc quyền thế, bản thân vẫn còn ở Hoảng Nông, cho nên Lạc Dương cũng chỉ có hai vị này phu nhân của Hứa Thành mới đủ tư cách thân thiết cùng Thái Văn Cơ. Tuy rằng

Mi thị cũng là con gái thương nhân, nhưng nàng vốn còn là một thiếu nữ, không có thói hư tật xấu, thân phận vừa cao, mà lại rất nghịch ngợm, rất được Thái Văn Cơ tán thưởng, mà Văn Thu đương nhiên càng không cần phải nói. Tuy nàng bị Hứa Thành “Mạnh mẽ đoạt” lấy, tuy rằng nàng có xuất thân Tiên Ti tộc, nhưng cũng có đồng bệnh tương liên với Thái Văn Cơ, ở chung cùng với nhau cũng rất hòa thuận!

“Hừ! Nếu có một ngày như vậy, ta muốn đi bên ngoài nhìn một cái, nhìn xem những kẻ gọi là chư hầu kia đều là cái dạng gì!” Văn Thu nói, trong giọng nói ngập tràn vẻ không phục!

“Biết rõ tỷ không phục khi bị Phiêu Kỵ Đại tướng quân thu nạp, biết tỷ là nữ trung anh kiệt xuất, dám đơn độc xông miệng hổ, được chưa!” Thái Văn Cơ khẽ động trong lòng, nhưng nàng rất nhanh chóng nghĩ ra một lý lẽ!

“Đúng đấy, Văn tỷ tỷ, ta rất bội phục tỷ tỷ! Có thể trải qua những chuyện truyền kỳ như vậy, cuộc sống còn đặc sắc hơn nhiều so với ta!” Mi phu nhân lại ở một bên nói.

“Chuyện đó thì có gì đáng nói!” Văn Thu ôm cổ nàng, dùng ngón tay điểm vào chóp mũi của nàng, nói: “Cùng lắm thì về sau muội quán quít lấy Hứa Thành để cho tên đó mang muội đi ra ngoài chơi một chuyến!”

“Vậy cũng không hay, Phiêu Kỵ tướng quân chỉ sợ sẽ mất hứng!” Cho tới bây giờ Thái Văn Cơ vẫn cảm thấy rất kinh hãi khi nhìn thấy hai tỷ muội ở trước mặt này không coi Hứa Thành là một người quan trọng! Nàng từng khích lệ các nàng, không nên được sủng ái mà không nhéo, cũng không được mấy ngày, hai nữ nhân này lại khôi phục nguyên dạng, căn bản coi lời của nàng như gió thoảng bên tai!

“Văn Cơ tỷ tỷ, tỷ không cần lo lắng!” Mi phu nhân nói với Thái Văn Cơ: “Tướng công sẽ không quản chúng ta nói gì về hắn! Hắn nói rất không muốn nhìn thấy tượng gỗ! Ha ha a!”

“ . . . ” Thái Văn Cơ im lặng, có phải Hứa Thành quá quá mức phóng túng đối với hai nữ nhân này hay không? Vẫn nguyện ông trời phù hộ!

Thủ phủ U Châu, Phạm Dương!

“Đáng giận! Bàng Bái lại thắng được dễ dàng như thế! Người thật sự xác định, hắn còn có hơn tám vạn binh lực?” Cao Lâm, địa vị tối cao ở U Châu hiện nay, trưởng quan quân sự, hắn phụng mệnh lệnh Viên Thiệu lưu thủ U Châu, thân là một trong “Tứ trụ Hà Bắc”, hắn một mực quan sát chặt chẽ đối với Bàng Bái ở bên cạnh mình, hơn nữa là lòng đổ kỵ rất mạnh, giống như lão trượng nhìn thấy tiểu lão bà xinh đẹp! Nhưng hắn vốn tưởng rằng Lâu Ban xuất hết binh sĩ Tiên Ti tộc, lấy nhiều khi ít, cơ hội thắng không nhỏ! Nhưng sau khi nghe tin các thám tử báo về Công Tôn Chỉ với Triệu Văn dùng năm nghìn binh lực đại náo đại doanh Lâu Ban, giết chết hai tộc Vương, lập tức hắn không đặt kỳ vọng cao vào Lâu Ban, nhưng hắn vẫn cho rằng vì Lâu Ban có binh lực gấp đôi, vẫn có thể níu kéo Bàng Bái một thời gian ngắn. Ít nhất cũng có thể khiến cho Bàng Bái đại thương nguyên khí, như vậy, U Châu vẫn an toàn một chút!

Nhưng hắn tuyệt đối không thể ngờ rằng Hứa Thành rõ ràng còn an bài một chiêu độc, Bất kỳ binh luôn luôn không xuất chiến vậy mà lại đột nhiên xuất hiện trên chiến trường, hơn mười vạn đại quân tấn công hậu quân, tên ngu ngốc Lâu Ban này toàn quân bị diệt, bản thân Lâu Ban cũng chết trận sa trường, tiếp theo, Đạp Đốn, Kha Bĩ Năng còn có Tô Phó Duyên cũng không có thể thoát được tánh mạng! (hắn không biết Tô Phó Duyên là bị Kha Bĩ Năng giết chết!)

“Tiên Ti tộc xem như đã xong, về sau trên thảo nguyên phương bắc sẽ do Hứa Thành định đoạt! Hắn không có nỗi lo ở phía sau, U Châu chúng ta không được an bình nữa! Đáng giận!” Cao Lâm thở dài nói tiếp: “Mau mau gửi chiến báo đến chúa công ở tiền tuyến, hy vọng những mưu sĩ của chúng ta ở đó có thể nghĩ ra biện pháp!”

Chỉ có điều Cao Lâm cũng không biết, lúc này ở bên ngoài thành Hà Nội, Viên Thiệu cũng không có khoảng thời gian tốt đẹp. Trương Yển thủ vệ Hà Nội mặc dù nói không quá phòng thủ kiên cố, nhưng cũng khiến cho đại quân của Viên Thiệu gánh chịu tổn thất không thể đền bù. Cũng cần nhắc lại rằng Tào Tháo ở Huỳnh Dương tổn thất không ít tướng lĩnh, nhưng hắn không thương vong bao nhiêu binh sĩ. Thế nhưng bên Viên Thiệu thì ngược lại, sĩ tốt tử thương vô cùng nghiêm trọng!

Mà điều càng làm cho Viên Thiệu khổ sở đó chính là Chu Thương đã đến!

Sau khi tự mình dẫn đại quân xuất phát, đương nhiên Hứa Thành biết rõ các lộ chư hầu sẽ thừa dịp hư không mà tấn công, tuy rằng hắn đã an bài tất cả binh mã tử thủ các nơi, nhưng vì dự phòng vạn nhất, hắn vẫn còn để lại Lạc Dương mấy đội binh mã, có thể bất kỳ lúc nào tiếp viện tất cả các bộ phận! Đội quân này do Vương Việt làm chủ tướng, Hồng Phong, Điền Vi, Chu Thương, Hách Chiêu làm phó tướng, “Quyền thuật quân” là chủ lực, một vạn kỵ binh hình thành đội quân đánh du kích cường đại!

Mà phía sau những tướng lĩnh này, còn có ba người Thường Hâm, Hà Thông, Trần Cung làm tham mưu. Mặc dù nói quyền lực đã được phân chia, vào thời khắc mấu chốt cũng nên giúp đỡ một chút!

Sau khi mấy người Vương Việt đánh tan đại quân do Lưu Bị chỉ huy, lập tức lưu thủ ở hai tòa thành nhỏ ở phía nam Lạc Dương, do Trần Cung ở gần đó chỉ huy, Vương Việt thì bị Hứa Thành điều đi tới Ung Châu, hoàn thành tâm nguyện lâu nay của hắn, đánh một trận cùng Lã Bố. Kỳ thật Hứa Thành cũng không muốn cho Vương Việt hắn đến, bởi vì thật sự không cần thiết nhưng Vương Việt phát tác tính khí bướng bỉnh nóng nảy hiếm thấy, bất đắc dĩ, cuối cùng Hứa Thành vẫn phải đồng ý!

Mà Chu Thương, sau khi mấy người Thường Hâm thấy đại cục đã định, lại cảm thấy có chút lo lắng đối với Trương Yển, cho nên phái Chu Thương đi giúp Trương Yển! Đội quân này hoàn toàn do kỵ binh tạo thành, nhân số có năm nghìn người, phó tướng lại là Hách Chiêu có năng lực bất phàm!

Đương nhiên, trong quân Hứa Thành cũng không có ai xem thường Chu Thương. Quân Khăn vàng tan rã, rèn luyện trong núi sâu rừng thẳm, hơn nữa cuối cùng thành hình trong quân Hứa Thành, năng lực của người này sớm đã không phải là điều người bình thường có thể đối phó được!

Sau khi vượt qua Hoàng Hà, qua Kì quan, Chu Thương cùng Hách Chiêu lập tức quyết định không vào trong thành Hà Nội, phương châm tác chiến chính là chuyên đánh vòng ngoài!

Năm nghìn kỵ binh, nhân số mặc dù không nhiều lắm, nhưng kỳ thật thực lực tuyệt đối không thể khinh thường. Hãy thử nghĩ xem Hứa Thành để lại quân đội phòng thủ, có thể yếu ớt không? (Tào Tháo tấn công trọng binh Viên quân canh giữ Ô Sào dùng cũng không quá năm nghìn kỵ binh mà thôi!)

Vốn Viên Thiệu tấn công Hà Nội tuy rằng không được như ý, nhưng đóng quân ở bên ngoài vẫn coi như an ổn! Nhưng hai người này vừa đến, Viên Thiệu lập tức ăn không ngon ngủ không yên!

Đầu tiên, mấy người Chu Thương cắt đứt con đường lương thảo của Viên Thiệu! Tướng trông coi doanh trại lương thảo chính là Đại tướng Thuần Vu Quỳnh của Viên Thiệu, tuy rằng vị Thuần Vu tướng quân này đã từng bị hai thân binh của Hứa Thành đơn giản đánh gục, khiến cho Viên Thiệu cực kỳ mất mặt, nhưng dựa vào biểu hiện trung thành với Viên Thiệu, hơn nữa hắn coi như là có mối quan hệ rộng rãi ở Viên doanh, cho nên sau khi Viên Thiệu đạt được Ký Châu, hắn vẫn được trọng dụng!

Một lần nữa nhận được ân sủng của Viên Thiệu, sau một thời gian ngắn kiểm chế tính cách của mình, Thuần Vu Quỳnh lại trở về tính cách trước đây. Những thứ khác chúng ta không biết, có một điều rất rõ ràng, đó chính là —— chủ quan! Trong mắt của hắn, tuy rằng bên quân mình tiến quân bất lợi, nhưng là phía sau vẫn rất an toàn, cho nên, một người luôn luôn thích rượu khi đang làm nhiệm vụ như hắn, không thể thiếu được vấn đề này!

Cứ như vậy, vào một buổi đêm đã khuya, Chu Thương cùng Hách Chiêu cùng suất quân đến, tiếp đó đều công tiến cái này trông coi lương thảo quân doanh rồi, vị Thuần Vu tướng quân này vẫn đang trong tình trạng say mềm bất tỉnh, mà tới khi hắn tỉnh lại, hắn đã nhìn thấy đại đao của Chu Thương!

Khi thấy tánh mạng mình sắp mất, Hách Chiêu kịp thời xuất hiện, ngăn cản đao của Chu Thương thay hắn! Mà bởi vì lúc lên đường, hai người Chu Thương cùng Hách Chiêu đã nhận được mệnh lệnh là không được để cho Viên Thiệu rút quân, cho nên, hai người chỉ đánh vào doanh trại lương thảo, bắn chút lửa mà thôi, cũng không thiêu hủy bao nhiêu lương thảo, sau đó hai người lập tức dẫn người bắt theo Thuần Vu Quỳnh bỏ chạy! Sau đó vì cần phải tấn công sĩ khí của Viên quân, Hách Chiêu đề nghị, Thuần Vu Quỳnh bị cởi hết quần áo (đáng thương Thuần Vu Quỳnh, hắn không biết Chu Thương xuất thân thổ phỉ, ngay cả cái quần lót cũng không để lại cho hắn!), trói lại trông giống như bánh chưng, cuối cùng bị Chu Thương phái người, ở giữa ban ngày ban mặt, ném tới trước cổng đại doanh Viên quân!

Kết quả, lúc này không một ai có thể can ngăn, Viên Thiệu giận dữ, xử trảm!

Tiếp đó, sĩ khí đại chấn, Chu Thương cùng Hách Chiêu chỉ huy quân bản bộ, mà bắt đầu vây quanh đại doanh quân Viên Thiệu, bắt đầu thực hiện kế hoạch!

Hơn nửa đêm, trống trận ù ù, tướng sĩ trong quân Viên Thiệu sợ tới mức không dám ngủ, tinh thần suy sụp nghiêm trọng. Cuối cùng Viên Thiệu nghe theo ý kiến của Điền Phong phái thêm thủ hạ dò xét vào ban đêm, hơn nữa chia làm mấy lớp, như vậy có thể nghỉ ngơi thật tốt!

Không thể dùng chiêu đánh trống trận ù ù nữa, quân Chu Thương lại bắt đầu vây doanh bản tên vào nửa đêm, vốn là hắc tiễn! Đó chính là mũi tên không mang theo lửa, hơn nửa đêm, không nhìn thấy mũi tên bay từ chỗ nào mà đến, không biết chắc mũi tên sẽ bắn trúng người nào, tất cả sĩ tốt Viên doanh đều run sợ trong lòng!

Tiếp đó, bắt đầu lượn quanh doanh phóng hỏa!

Dù sao mục đích chính của mấy người Chu Thương là không để Viên quân ngủ ngon giấc! Nhưng hành động của bọn hắn lại được các thám tử mà Hứa Thành an bài ở trong binh sĩ Viên quân truyền bá một loại ý tứ khác. Đó chính là quân Hứa Thành chịu nhiều mặt giáp công, không nhanh được, cho nên mới phái người đến quấy rối, mục đích chính là muốn ngăn trở quân ta! Không lâu lời truyền đến lỗ tai Viên Thiệu, lại khiến cho Viên Thiệu khá an tâm! Hơn nữa Viên Thiệu còn quyết định mấy lần tiến công thành Hà Nội, nhưng ột đám binh sĩ tinh thần suy sụp nghiêm trọng đi tấn công một tòa thành kiên cố, kết quả cuối cùng cũng có thể hiểu được!

Về sau, đám người Thư Thụ đề nghị sắp đặt cạm bẫy để thu thập đội quân này của Chu Thương. Thật ra là khiến mấy người Chu Thương chịu một chút tổn thất! Vì vậy, Chu Thương cùng Hách Chiêu lại quay lại liên tiếp tập kích quấy rối doanh trại lương thảo Viên quân, khiến cho Viên Thiệu luôn cảm thấy không yên trong lòng, gã chỉ sợ lại xuất hiện một sự kiện “Thuần Vu quận” khác!

Mà theo tin tức nhận được, các lộ chư hầu khác cũng không có tiến triển, Viên Thiệu cũng không vội tấn công Hà Nội nữa, gã phân phó thủ hạ nhất định phải nghĩ biện pháp trước tiên bắt được hai tên gia hỏa Chu Thương cùng Hách Chiêu. Các mưu sĩ thủ hạ của Viên Thiệu tự nhiên tận tâm tận lực, định ra các loại kế sách. Thế nhưng vào lúc đó hai người Chu Thương lại không thấy xuất hiện nữa! Giống như hai người đã dẫn quân đi tìm một chỗ ngồi nghỉ ngơi!

112. Q.2 - Chương 112: Quan Vũ Chết

Mà trong khi đại quân Viên Thiệu bị Chu Thương cùng Hách Chiêu cho khiến cho sút đầu mẻ trán, bên quân Tào Tháo cũng bắt đầu có hành động!

Từ khi sự kiện Quan Vũ qua đi, tình hình Tào doanh vẫn như vậy. Mấy ngày nữa lại trôi qua, trong mấy ngày này, Quan Vũ cũng không hề ra khỏi đại trướng, hẳn chỉ ở bên trong, mà người Tào doanh cũng không có ai đến quấy nhiễu hắn. Cho đến tận khi Tào Tháo khỏe hơn đôi chút, mới phái người tới mời hắn tới thương nghị công việc tiến công Huỳnh Dương!

“Thành Huỳnh Dương phòng thủ cổ quái vạn phần, khiến cho người ta khó có thể dự tính, chúng ta nên dùng biện pháp nào tiến công mới tốt?” Tào Tháo vuốt dài băng trắng quần trên đầu, vẻ mặt đau khổ hỏi.

“Chúa công, Cung nỗ thủ do Lưu Duyệt tướng quân huấn luyện có thể có tác dụng áp chế, cho nên, đây chính là bước đầu tiên của chúng ta!” Trình Dục đứng ra nói.

“Lời nói đúng là như thế, nhưng nhiều cung nỗ thủ như vậy mà trước mắt cũng chỉ có thể để cho chúng ta lên tới tường thành, đi vào cửa thành mà thôi, nhưng chúng ta lại không thể rời khỏi tường thành đi xuống bên dưới, bên trong cổng thành còn có động giấu binh, chúng ta phải đột phá thế nào qua nơi này?” Hạ Hầu Đôn nói.

“Ngoại trừ những thứ đó ra, ở trong cổng thành còn xếp đặt thiết kế Ỗng thành (Ỗng thành - bức thành nhỏ ở ngoài cổng thành), một khi tiến vào trong, chỉ sợ sẽ trở thành bia ngắm cho Cung nỗ thủ đối phương, điểm này, khó đối phó hơn!” Tào Ngang cũng nói.

“Ai. . . !” Tào Tháo nghiêng rằng, lại nhức đầu! Hắn nhìn chúng thuộc hạ khoát tay áo, ý bảo bọn họ tiếp tục thương nghị.

“Kỳ thật, những xếp đặt thiết kế này coi như là đã lộ ra, không còn gì đáng sợ, chúng ta vẫn có phương pháp đối phó, thế nhưng, nếu như bọn chúng còn có thủ đoạn khác, chẳng phải chúng ta còn phải tổn thất thủ hạ sao?” Tuân Du cũng nêu ra một vấn đề!

“Có thể cho quân cung nỏ rời khỏi trận, tiến gần tới thành tường hơn một chút, nên có thể trên đại thể ngăn chặn Cung nỏ thủ quân địch phía trên Ứng thành (Ứng thành - bức thành nhỏ ở ngoài cổng thành). Còn động giấu binh bên trong cổng thành thì chỉ cần cẩn thận một chút, có mãnh tướng dẫn người ngăn cản, cho dù đối phương có nhiều hơn cũng không đáng sợ, sau đó, chúng ta sẽ phải đối phó với phía trong nội thành, cần tướng lĩnh cầm quân cẩn thận từng li từng tí, có lẽ có thể đánh chiếm thành!” Quách Gia nói.

“Cùng lắm thì chúng ta dùng hỏa tiễn đốt thành này là được, tránh khỏi phiền toái!” Tào Hưu đột nhiên la lên.

“Theo như lời binh lính lúc trước đi theo Tào Hồng Tướng quân tấn công lên thành tường nói, ở bên trong tường thành, đa số kiến trúc bằng đất đá, rậm rạp chằng chịt, chỉ sợ cũng không thể thiêu đốt! Cho dù có thể thiêu cháy, mặc dù mùa xuân nhiều gió, chỉ sợ cũng theo không kịp tốc độ cứu hỏa của bọn chúng!” Sau khi Mãn Sùng nghe tin Lưu Biểu xuất binh tiến công Hứa Thành, hắn đi đến nửa đường đã trở về, lúc này lên tiếng nói, xem ra hắn vẫn rất hiểu rõ tình hình.

“Cứu hỏa phải dùng nước. . . !” Tào Ngang cúi đầu trầm tư, hắn nói tiếp: “Đúng rồi, mọi người còn nhớ rõ biện pháp lúc trước Thứ sử Duyện Châu Lưu Đại dùng để vây khốn Từ Vinh tại Huỳnh Dương không?”

“Đào giếng cắt đứt nước mạch, cho chúng chết khát!” Hạ Hầu Đôn hưng phấn kêu lên.

“Kế này không được!” lúc này Tào Tháo lên tiếng nói: “Với trí lực của Hứa Thành với Trương Liêu, há chúng có thể không thể nghĩ tới những thứ này sao? Đây chỉ là tự mình tìm phiền toái!”

“Thế nhưng phụ thân. . .” Tào Ngang nói: “Nếu bọn họ không đề phòng thì sao? Chúng ta có thể không uống phí một binh một tốt mà có được Huỳnh Dương!”

“Không được!” Tào Tháo vuốt đầu, sắc mặt cực kỳ khó coi, nói.

“Công tử!” Quách Gia ở một bên khuyên nhủ: “Lúc này sĩ khí quân ta không phấn chấn, chúng ta cũng không biết thật sự quân Hứa Thành trong thành Huỳnh Dương đã chuẩn bị những thứ gì, cho dù bọn chúng không có phòng bị, một khi chúng ta bắt đầu đào giếng, tất nhiên Trương Liêu có cách để biết rõ, chỉ cần bọn chúng tranh thủ thời gian dự trữ đầy đủ nước uống, muốn chờ tới khi bọn chúng chết khát, vậy sẽ không biết phải cần bao nhiêu thời gian. Khi thấy một thời gian dài mới có hiệu quả, mà trong thời gian ngắn không thấy hiệu quả, sĩ khí tất sẽ lại hạ xuống. Rốt cuộc chúng ta không chống đỡ nổi!”

“Nhưng cứ tổn hao binh sĩ, sĩ khí cũng sắp không chịu nổi!” Tào Ngang nói.

“Quan mỗ nguyện lĩnh một đội quân, tấn công nội thành!” Quan Vũ đột nhiên đứng ra nói.

“Quan tướng quân, việc này không thể đùa bỡn!” Trình Dục nói.

“Ai nói Quan mỗ nói đùa?” Quan Vũ nhìn thoáng qua chư tướng trong trường, mắt xéch híp mắt càng thêm lợi hại, hắn nói: “Giống như Phụng Hiếu tiên sinh nói, chỉ cần Tào công mệnh lệnh Lưu Duyệt tướng quân dùng cung nỏ thủ áp chế quân mai phục ở trên Ứng thành (Ứng thành - bức thành nhỏ ở ngoài cổng thành), Quan mỗ hoàn toàn nắm chắc có thể đánh vào nội thành!”

“Thế nhưng thành Huỳnh Dương phòng phủ vô cùng kỳ quái, khó có thể đo lường được, nhất định trong nội thành cũng có cơ quan. Lần này Vân Trường đi chẳng phải nguy hiểm sao?” Tào Tháo lo lắng nói, mấy người Quách Gia sợ hãi lo lắng, cũng có không cáo hủ đi hấn Quan Vũ muốn bỏ đi, cho nên ngữ khí của hắn vẫn cực kỳ ân cần!

“Đa tạ Tào tướng quân cân nhắc vì Quan mỗ, nhưng Quan mỗ chính là chiến tướng kinh nghiệm sa trường, một chút nguy hiểm sao có thể làm gì được mỗ? Hơn nữa từ khi xuất chiến đến nay, Quan mỗ vẫn không được xuất chiến nhiều, sớm đã đến lúc không kiên nhẫn được nữa. Xin mời Tào tướng quân hạ lệnh!” Dứt lời Quan Vũ lại chấp tay với Tào Tháo.

“Chúa công, nếu như Quan tướng quân đã yêu cầu, hãy để cho Quan tướng quân xuất chiến !” Quách Gia đề nghị Tào Tháo.

“ . . . ” Sau khi quan sát kỹ Quan Vũ vài lần, Tào Tháo lại nhìn Quách Gia, giống như cảm thấy hai người bọn họ có điểm gì là lạ, nhưng vì hấn rất đau đầu nên không tiếp tục miệt mài suy nghĩ. Hấn nói: “Được rồi! Ngày mai Văn Trường lãnh binh tấn công thành trì, dù thế nào cũng phải cẩn thận!”

. . .

Ngày hôm sau, trước thành Huỳnh Dương!

Quân Tào bày trận, vẫn như hai lần trước, đầu tiên đại trận Cung nỗ thủ do Lưu Duyên huấn luyện phát uy, khiến quân Hứa Thành trên tường thành bị bức lui xuống dưới, nhưng lần này hấn cũng không cần như vậy mà đã xong. Ngay sau khi quân Hứa Thành bị buộc xuống dưới, Lưu Duyên mệnh lệnh đại trận di chuyển lên trước một đoạn, sau đó lại là một hồi loạn tiễn, sau đó lại di chuyển lên trước, lại bắn tên, cứ như vậy đại trận Cung nỗ thủ quân Tào dồn đến dưới tường thành!

“Oanh!” Quân Tào đi theo phía sau quân Cung nỗ thủ của Lưu Duyên nhìn thấy tình hình này, lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu, đục gỗ mở đường, phá mở cửa thành, sau đó, Quan Vũ vùng Thanh Long Yển Nguyệt Dao lên, kẹp Trảo hoàng phi điện dưới háng, dẫn đầu xông vào cửa thành!

Mới vừa tiến vào động cổng thành, Quan Vũ rất cẩn thận, nghiêm mật đề phòng. Thế nhưng khi hấn nhìn thấy hai cửa động sâu rất to, hấn lập tức xông ra ngoài! Trong động giấu binh không có người, cung nỗ thủ quân Hứa Thành trên ứng thành có lẽ đã bị tử thương vô cùng nghiêm trọng nên đã triệt hạ đi tránh né mưa tên, không cần lo lắng!

Như vậy hãy xông qua cửa thành thứ hai của Ứng thành (Ứng thành - bức thành nhỏ ở ngoài cổng thành) nhìn xem bên trong đến cùng còn có những thứ gì!

“Xông lên!” Quan Vũ lại vùng đao, các binh sĩ quân Tào đều gầm lên, vọt tới cổng thành thứ hai, đục gỗ cũng giờ lên xông tới!

“Hãy để cho Quan Văn Trường ta thấy, các người còn có thủ đoạn lừa bịp nào nữa!” Quan Vũ cầm đại đao, thâm suy nghĩ trong lòng!

“Ai! . . . Không thể ngờ tới lại là hấn! Chẳng lẽ Quách Gia quách Phụng Hiếu biết rõ ta bố trí sát cơ ở chỗ này, để cho hấn đi tìm cái chết sao?” Liêu Giang, giờ phút này hấn đang đứng ở trong địa đạo phía dưới tường thành Ứng thành (Ứng thành - bức thành nhỏ ở ngoài cổng thành), nhìn xuyên qua khe hở một không gian rộng lớn giống như cái sân ở giữa hai bức tường gạch!

“Trọng Cử! Làm sao vậy? Sao người lại cho rằng Quách Gia muốn làm như vậy?” Trương Liêu hỏi: “Những nhân tài trong Tào doanh đều rất không đơn giản! Chẳng phải Tuân Du được xưng là: tính toán không bỏ sót! Sao người không cho rằng là hấn?”

“Cái gì mà tính toán không bỏ sót? Ít nhất hấn phải biết đôi chút tình hình thì mới làm được. Hấn căn bản hoàn toàn không biết gì về ta cả. Dù hấn có muốn tính toán không bỏ sót cũng không thể làm được! Mà ta nói là Quách Gia, là vì ở dưới trướng Tào Tháo, chính người này giỏi mưu kế nhất, hơn nữa, người này còn giỏi sử dụng kế sách thích hợp với từng đối phương. Nếu như hấn đưa ra chủ ý này vậy lần này hấn có thể là cho Quan Vũ đến dò xét tình hình của chúng ta, cho dù Quan Vũ chết cũng không tổn thất người của Tào doanh!” Liêu Giang cũng không quay đầu lại, hấn vẫn lộ ra nhìn ra ngoài từ khe hở đó.

“Nói vậy! Quan Vũ là Đại tướng Tào doanh, thanh danh vang xa, năng lực cũng cực kỳ xuất sắc, Tào Tháo vô cùng thân thiết với hấn, sao hấn có thể bị Tào Tháo bán đứng?” Trương Liêu trách mắng.

“Ta không nói là Tào Mạnh Đức muốn bán đứng Quan Vũ! Ta nói là Quách Phụng Hiếu!” Liêu Giang không vui nói. Căn bản Trương Liêu nghe mà không hiểu điều hấn muốn nói!

“Vậy càng nói vậy!” Trương Liêu nói: “Quách Gia chính là mưu sĩ hạng nhất trong Tào doanh, đương nhiên hấn phải tận tâm tận lực giúp đỡ chủ công của mình, giúp đỡ Tào Tháo tăng cường thực lực còn không kịp. Sao hấn có thể âm toán Đại tướng nhà mình? Nếu như thủ hạ của Viên Thiệu thì còn có thể, ta cũng không từng nghe nói có loại người này trong Tào doanh!”

“Ai da! Người không hiểu!” Liêu Giang tắt cả xong lay động tay, hắn không có ý định nói thêm gì nữa!

“Vì cái gì không nói?” Trương Liêu túm lấy tiểu tử này lôi ra khỏi lỗ hổng, nói: “Nói! Để cho ta nghe lý do của người!”

“Ai nhé! Sư phụ của ta, Trương Văn Viễn tướng quân của chúng ta! Ngài hãy để cho ta nhìn một chút nữa, được không? Sau này chúng ta hãy nói!” Liêu Giang biết mình bố trí những gì ở sau cánh cổng thành Ủng thành (Ủng thành - bức thành nhỏ ở ngoài cổng thành) này, lúc này tính mạng Quan Vũ đã mất bảy thành. Nếu như hắn tiến vào cửa thành này, vậy hắn đã mất đi chín thành tánh mạng, mà một thành cuối cùng, chờ hắn gặp cơ quan, cũng sẽ mất nốt! Cho nên, việc quan trọng nhất trước mắt đương nhiên là tranh thủ thời gian quan sát kỹ hơn vị “Vũ Thánh Nhân”, “Quan Thánh đế quân” này!

“Một đám binh sĩ có cái gì tốt mà nhìn?” Trương Liêu lại túm Liêu Giang quay trở lại, hắn nâng cằm Liêu Giang lên và nói: “Nói đi!”

“Được, được, ta nói!” Ai! Trong tay Trương Liêu có “Thượng phương bảo kiếm”, có toàn quyền quyền xử trí Liêu Giang. Liêu Giang không thể không nghe theo lời của Trương Liêu, nhất là những ngày này không biết vì sao, Trương Liêu lại biết tạo “giày chặt” cho người ta đi (ví với việc ngâm gậy khó khăn cho người khác, cũng ví với việc ràng buộc, hạn chế), mà đến hiện tại, người duy nhất bị Trương Liêu hấn làm hại chính là Liêu Giang. Nếu như Liêu Giang vẫn muốn cuộc sống ngày sau tốt hơn, hắn chỉ biết buông tha cho nguyện vọng nho nhỏ này của mình!

“Ngày xưa Quan Vũ đi theo Lưu Bị chiến bại, bị quân Tào Tháo vây ở trên núi đất, điều này tướng quân ngài biết chứ?” Liêu Giang chủ động cải biến xưng hô đôi chút, trước kiểm đôi chút thoải mái rồi nói sau.

“Đương nhiên!” Trương Liêu gật đầu nói.

“Vậy hấn ước định cùng Tào Tháo, Ủ, ước định thứ hai ngài cũng biết?” Liêu Giang lại hỏi.

“Hình như có một sự việc như vậy! Ta nhớ không rõ. Chúa công lại ước hẹn với thủ hạ sao? Hẹn chuyện gì?” Khi Lưu Bị chiến bại, đánh mất Từ Châu, Trương Liêu vừa mới đến dưới trướng Hứa Thành, đang bận rộn công việc giao nhận, tiếp thu quân đội, sau đó hấn lập tức tiến quân ra khỏi Hồ Lao quan, đánh chiếm Huỳnh Dương, sau đó lại phải bố trí phòng ngự, loay hoay làm hết việc này việc kia, nào có thời gian rảnh rỗi đi nghe những chuyện không đâu!

“Quan Vũ vì bảo vệ phu nhân của Lưu Bị nên mới bị bao vây. Tuy rằng hấn vốn định tự tử để tận trung nghĩa, thế nhưng hấn cũng không thể đành lòng, không phải là vì Cam thị sao? Cho nên khi Trình Dục khuyên bảo hấn, hấn đã ước định cùng Tào Tháo: một, hấn chỉ tạm thời đầu hàng, đến lúc nghe tin tức của Lưu Bị, hấn có thể rời khỏi! Tào Tháo không thể ngăn cản! Thứ hai, nếu như Tào Tháo đã đáp ứng điều kiện kia của hấn thì Tào Tháo có ân đối với hấn, hấn sẽ giúp Tào Tháo giao chiến, nhất định phải lập công, mà nếu như hấn không lập được công lao, hấn tuyệt đối sẽ không ly khai!” Liêu Giang chậm rãi nói!

“Về sau thì sao? Tào Tháo có đồng ý không?” Trương Liêu đôi chút không hiểu Tào Tháo, chẳng lẽ làm chủ công đều phải không giống người thường?

“Khi Tào Tháo đồng ý với Quan Vũ thì vẫn còn không biết khi đó Lưu Bị sống chết thế nào, hơn nữa lúc ấy rối loạn, ai biết hấn còn có thể sống sót hay không? Mà cho dù số mạng Lưu Bị may mắn, không chết, cùng lắm thì phải người ở bên cạnh Quan Vũ giám sát là xong, không để người mang tin tức của Lưu Bị tới cho hấn nghe, chẳng phải kết thúc sao?!”

“Mặc dù điều này không làm trái với ước định kia, thế nhưng lại không đúng!” Trương Liêu nói: “Dùng đường ngang ngõ tắt đối với ngay thẳng trung nghĩa, thật sự khiến cho người ta cười chê!”

“Tào Tháo cũng đã có nói ‘Thà ta phụ người trong thiên hạ, chớ không để người trong thiên hạ phụ ta’ mà Trần Công Đài chính là chứng minh! Nếu không phải hấn thật sự ưa thích vũ dũng của Quan Vũ, lại muốn biểu hiện mình cầu hiền như khát nước, nào hấn sẽ đồng ý hai điều kiện kia!”

“Tướng quân, cửa thành mở, có cần cho các tướng sĩ động thủ?” Ở phía trên truyền đến tiếng thân binh, các Cung nữ thủ ở bên trong hai tầng Ủng thành (Ủng thành - bức thành nhỏ ở ngoài cổng thành) xin mệnh lệnh!

“Nói ọ người không nên gấp, đến lúc Tào Tháo hoặc là quân đội phía sau của chúng tiến vào thì hãy ra tay!” Liêu Giang ra lệnh.

“Tướng quân. . . ?” Mặc dù biết Liêu Giang đã sắp đặt một ít cơ quan, cũng là có thể nghe theo mệnh lệnh của hắn, nhưng hiện tại Trương Liêu ở chỗ này, hắn mới thật sự là tổng chỉ huy, cho nên, dựa theo quy định, thân binh vẫn nhìn hỏi dò ý tứ Trương Liêu.

“Hãy làm theo như ý tứ của Liêu Hiệu úy, đi truyền lệnh đi!” Trương Liêu phát phát tay, hắn rất hài lòng đối với biểu hiện của thân binh này, đây mới là huấn luyện nghiêm chỉnh !

“Đám người Quan Vũ muốn đi qua, Trương tướng quân, tướng quân hãy nhanh đi chuẩn bị một chút!” Liêu Giang ghé mắt nhìn qua khe hở, nói với Trương Liêu.

“Cẩn thận, chú ý quan sát!” Mỗi lần một cửa thành bị phá mở, Quan Vũ cũng không lập tức hô to tiến công, mà hắn để cho đám binh sĩ thủ hạ cẩn thận lực lợi tiến lên, dốc sức đập phá động giấu binh ở tường gạch hai bên cổng thành. Vì Liêu Giang với Hứa Thành hợp lực bố trí cơ quan giảo quyệt, hắn cũng không khỏi không hành động như thế!

“Tướng quân, phía trước không có gì, chẳng qua là. . .” Một tiểu binh ở phía trước quay ra, quay đầu lại nhìn Quan Vũ hô.

“Chỉ là cái gì?” Quan Vũ vừa hỏi vừa giục ngựa đi theo!

“Đây là cái gì. . . ! ?” Dù là Quan Vũ dũng cảm hành đầu thiên hạ, đảm lượng lớn nhất, nhưng đối mặt loại tình cảnh quỷ dị như này hắn vẫn cảm thấy sợ hãi trong lòng! Hắn chỉ thấy ở sau cửa thành, con đường chia ra làm ba, chính giữa một lối đi đi thông vào trong thành, mà hai lối đi hai bên thì phân biệt đi về hai bên. Đương nhiên điều này vẫn không có gì, nhưng đường trong thành lại vô cùng chật hẹp, hơn nữa hai bên những con đường này đều là —— tường! Lối đi này kéo dài, hơn nữa bầu không khí ở nơi này, giống như là ba lối đi thông tới Quỷ Vực, làm cho lòng người có chút run rẩy!

“Quan tướng quân, chúng ta không thể vào bên trong” Các tiểu binh đôi chút lùi bước, đều co lại trong miệng động cổng thành. Bọn hắn đều xuất thân binh thường, bọn hắn rất quan tâm đến cái mạng nhỏ của mình. Nhưng bọn hắn cũng không biết, ở trên đỉnh đầu của bọn hắn, những phục binh Trương Liêu thu xếp, ở bên trong tường thành cũng đang nín hơi ngưng mắt nhìn, chỉ sợ bị bọn họ phát hiện. Nếu không phải vì còn phải đợi hậu đội quân Tào, tình thế tốt như này, chỉ sợ những phục binh kia sớm đã không chờ được, ra tay hạ thủ!

“Sợ cái gì?” Giống nhau Liêu Giang đã dự tính, Quan Vũ hét lớn một tiếng, nói: “Trong chiến trận, tự nhiên phải anh dũng tiến về phía trước, nào có đạo lý lui về phía sau? Người!” Quan Vũ giơ tay chỉ vào tên tiểu binh đã đưa ra câu hỏi, nói: “Bò lên trên tường thành, nhìn xem đằng sau có cái gì?”

“. . . Cái này. . . là ...!” Tiểu binh run rẩy, dưới sự trợ giúp của đồng bạn, hắn bò lên trên tường!

“Thiệt nhiều ngõ nhỏ ! Quan tướng quân, nơi đây sao nhiều ngõ nhỏ như vậy! Ôi, chỗ đó, có con đường, đúng, lại có một chỗ ngoặt, có một sườn dốc vươn ra từ phía sau, nên chúng ta có thể trực tiếp từ trên tường thành đi tới, tiến vào bên trong thành này! Nhưng mà con đường này có vẻ hơi dài!” Tiểu binh lại kinh hồn bạt vía la lên: “Nhưng sao lại không thấy quân địch? (hắn không nhìn thấy, nếu nhìn thấy, hắn chính là một bia ngắm) tường này cũng không có cái gì, chẳng qua bức tường rất dày, chừng vài xích!”

“Mấy người nữa lên đi, các người đi xuống xem đằng sau có phòng ngự gì hay không! ?” Quan Vũ ra mệnh lệnh này khiến cho sắc mặt mấy tiểu binh vô cùng đau khổ, như sawos chảy ra nước! Mặc dù Quan Vũ đôi chút thương hại bọn hắn, nhưng hắn cũng không có cách nào, thời điểm này không được phép có hai từ thương cảm!

Khi đi quan sát, các tiểu binh lại đã trở về, “Quan tướng quân, trong vòng hai dặm đằng sau đều không có người!”

“Hả?” Quan Vũ trầm tư trong một giây lát. Điều này khiến hắn không khỏi phải cẩn thận cân nhắc, hắn nói: “Người trở về báo tin cho Tào công tử (Tào Tháo đau đầu, do kia con trai trưởng Tào Ngang chỉ huy toàn quân. Đương nhiên có người ở bên cạnh phụ tá chỉ đạo), nói ta dẫn người tiến vào. Các tướng sĩ, hướng phải, chậm chậm tiến lên!”

“Quan tướng quân, có người tới từ sườn bên kia!” Một tiểu binh vừa mới lộn mình trở lại la lên.

“Nhìn rõ ràng là người nào không?” Quan Vũ hỏi.

“Đại kỳ của đối phương! Hình như là một tướng quân, còn mang theo một đám binh sĩ!” Tên tiểu binh la lên.

“Nếu như đối phương từ sườn bên qua đi tới, chỗ đó sẽ không có vấn đề gì” Quan Vũ trầm suy nghĩ, sau đó, hấn lại hô lên: “Kẻ thù sắp xuất hiện, cẩn thận phòng ngự!”

Chỉ chốc lát sau, từ chỗ rẽ bên phải con đường kia, Trương Liêu mang theo mấy trăm binh sĩ đi vòng ra. Đây là lần đầu tiên hấn hiện thân ở trước mặt tướng sĩ quân Tào. Lần này hấn cũng không muốn xuất hiện nhưng vì tình thế bắt buộc. Mà từ sau lần bí mật đánh úp doanh trại, Quan Vũ luôn không quên hấn, vừa thấy bộ dáng của hấn, Quan Vũ lập tức nhớ ra!

“Thì ra là một bại tướng dưới tay ta, người cũng dám tới đây ngăn ta sao? Sao không thấy hai tên bại tướng kia?” Quan Vũ luôn luôn rất kiêu ngạo!

“Quan Vũ, Quan Vân Trường! Ha ha ha!” Trương Liêu đột nhiên cười to, nói: “Hoàn cảnh hẹp hòi như này, chẳng lẽ người nghĩ những tiểu binh đằng sau người có thể xông qua vòng vây mấy trăm tướng sĩ của ta ngăn chặn sao? Đáng chê cười!” Mà trong khi hấn đang nói chuyện, mấy trăm binh sĩ đã xếp thành nhiều hàng, dựng tấm chắn, hình thành trận thế!

“... ! ?” Quan Vũ sửng sốt. Lúc này hấn mới hiểu rõ ý tứ của đối phương. Đối phương cũng không có cạm bẫy gì cả, mà chỉ muốn dùng ít ngăn nhiều! sức chiến đấu của binh sĩ Quân Hứa Thành luôn luôn vượt xa binh lính của những chư hầu khác, hơn nữa nghe nói binh sĩ quân Hứa Thành am hiểu nhất giao chiến thành thị, mấy trăm binh sĩ ngăn trở phía sau hấn, chen lấn chằng chịt một đoàn, thật sự có thể hoàn toàn phát huy hết sức người.

“Hừ!” Quan Vũ lạnh hừ lạnh một tiếng, sau đó còn gọi một tiểu binh mang tín hiệu gửi tới Tào Ngang ở đằng sau, cũng không hề trả lời Trương Liêu, hấn phóng ngựa thẳng tiến tới chỗ Trương Liêu. Lúc này thời gian hấn vào thành đã không ngắn, không thể lại lãng phí!

“Giết!” Trương Liêu quát to một tiếng, nhưng thanh âm của hấn giống như không đủ lực, điều này làm cho Quan Vũ, một mực hết sức chăm chú, có chút ngạc nhiên!

“Đ...A...N...G...G!” Vì Quan Vũ giao chiến với Trương Liêu ở chính giữa con đường nhỏ hẹp, bởi vì binh khí của hai người đều rất dài, uy lực cũng không nhỏ, khiến cho hai phe binh sĩ, vốn phải giao chiến với nhau, đều bị ngăn cản, để cho bọn hấn trở thành người xem!

Ngay từ đầu, Trương Liêu dũng mãnh hơn người, đánh khó phân thắng bại cùng Quan Vũ, nhưng chỉ sau hai ba mươi hiệp, hấn có vẻ thở hổn hển. Xem ra hình như Trương Liêu sắp không chịu nổi!

“Nhận lấy cái chết!” Quan Vũ đang càng đánh càng dũng cảm, càng đánh càng hưng phấn, hấn thích nhất là đơn đấu, bất kể là chống lại ai, hấn đều ưa thích biểu hiện một chút năng lực của bản thân hấn!

“Rút lui!” Rốt cục bắt được cơ hội, Trương Liêu đánh một đao bức lui Quan Vũ, hấn quay đầu ngựa lại, bỏ chạy vào trong. Hình như trước đó Trương Liêu muốn cho các binh sĩ ngăn Quan Vũ lại, nhưng Quan Vũ lại chỉ quẩn lấy hấn, các binh sĩ căn bản không thể xen vào chính giữa hai người bọn hấn. Đến tận lúc này, hấn chỉ còn biết “Trốn” ! Mà hấn vừa trốn, mấy trăm binh sĩ thủ hạ dĩ nhiên không còn sĩ khí, tất cả cũng lập tức bỏ chạy!

Tướng sĩ quân Tào thấy tình cảnh này, cùng hô một tiếng, đều muốn đuổi theo!

“Giặc cùng đường chó đuôi!” Đối với kẻ thù, Quan Vũ thật sự vẫn rất cẩn thận, hấn cũng không muốn lật thuyền trong mương! Hấn chỉ đứng nhìn Trương Liêu dẫn người bỏ chạy qua lối rẽ.

Thế nhưng, sự việc trên đời lúc nào cũng không theo lòng người! Nhất là trên thế giới này lúc nào cũng có một số người đui mù, không biết tốt xấu, tựa như Trương Liêu bây giờ, ở trong lòng Quan Vũ, chính là tự nhiên tha hấn một mạng một cách uống phỉ, thả hấn một con đường sống, nhưng khi người vừa mới khuất sau lối rẽ, thì có một câu ca dao truyền đến trong lỗ tai Quan Vũ:

“Quan Vũ Quan Vân Trường, trung nghĩa vô song, sứ quân còn sống, vội vàng giúp Tào Tháo!”

“ . . .” Tiếng ca vừa lọt vào tai, sắc mặt Quan Vũ lập tức trở nên như muốn rỉ máu, mắt xé càng mở thật lớn, hai tròng mắt như muốn phá ra ngoài, Trảo hoàng phi điện giống như cũng cảm nhận được phần nộ cùng sát ý cuồng bạo của chủ nhân, không ngừng đập vó ngựa trên nền gạch! Mà binh lính đi theo hần, thì đều lo lắng lo lắng bất an mà nhìn hần, sợ hần đột nhiên nổi giận. Tuy rằng mấy người Quách Gia không truyền ra sự việc xảy ra trước đó mấy ngày, Quan Vũ cũng không nói đến, nhưng trên đời không có bức tường nào gió không lọt qua được. Các tướng sĩ Tào quân cũng ít nhiều nghe được chuyện này. Khi bọn hần nhìn thấy dáng vẻ lúc này của Quan Vũ, thầm nghĩ chuyện này đúng là không giả! Bọn hần không thể ngờ rằng Trương Liêu lại có thể biết lợi dụng điểm này, chỉ cảm thấy kẻ thù đáng giận cực kỳ âm hiểm! Kỳ thật bọn hần đã đổ oan uổng cho Trương Liêu, đây chính là kế sách mà Liêu Giang định ra, vì để chọc giận Quan Vũ, về phần mấy ngày hôm trước có chuyện này hay không, chỉ sợ kết quả đều giống nhau!

“Xông lên! Giết. . . !” Tiếng la xông lên tận trời, như muốn băm nát mây trắng trên trời!

“Xông lên!” Chuyện đã tới nước này rồi, đừng nói xông lên, mà ngay cả dốc sức liều mạng cũng phải làm! Đám binh sĩ Quân Tào, một mực theo sát ở sau lưng Quan Vũ, toàn thể tiến về phía trước, vọt tới.

“Quả nhiên có một sườn dốc!” Sau khi vọt tới chỗ quẹo, Quan Vũ thấy được một sườn dốc như lời tên tiểu binh đã nói lúc trước, có thể lướt qua những bức tường chán ghét này, theo sườn dốc đi thông vào nội thành Huỳnh Dương!

“Các tướng sĩ, tiến lên, Huỳnh Dương là của chúng ta rồi!” Quan Vũ giục ngựa xông trận trước tiên, Trảo hoàng phi điện thật sự chạy quá nhanh, ở phía sau hần, chính là các tướng sĩ Tào quân xem ra. Hành động này gọi là dùng cảm, mà ở trong mắt tướng sĩ quân Hứa Thành đang mai phục phía trước, thì gọi là muốn chết!

“Ròng rọc sắt —— chuẩn bị!” Một tên tiểu Hiệu giơ tay lên!

Quan Vũ tới gần sườn dốc!

“Ròng rọc sắt —— đẩy lên đỉnh sườn dốc!” Tên tiểu Hiệu lại chỉ huy! Bọn hần trốn ở phía sau sườn dốc này, mà sườn dốc này nghiêng rất cao, cho nên mấy tên tiểu binh đi dò đường của Quan Vũ không thể nhìn thấy bọn hần đang trốn ở sau sườn dốc.

Quan Vũ bắt đầu xông lên sườn dốc! Hần vẫn không chú ý tới một vật rất to xuất hiện ở phía trước, bởi vì hần đang quay đầu về phía sau, hạ lệnh thủ hạ nhanh lên một chút!

“Bắn xe!”

“Ầm ầm!” Mang theo uy thế cường đại không thể chống cự, một “Ròng rọc sắt” thật lớn, hình trụ, bằng sắt, có thể ngăn cản toàn bộ sườn dốc (giống như xe lu cản đường), đang lăn về hướng Quan Vũ đang kích động xông lên sườn dốc công! Đương nhiên, cũng kể cả các tướng sĩ Tào quân phía sau hần đã bị sợ tới mức sắc mặt trắng bệch!

Quan Vũ quay đầu bỏ chạy! So sánh giữa trút hận cùng bảo toàn tánh mạng, hần vẫn đưa ra lựa chọn chính xác. Nói gì đi nữa, hần cũng muốn giữ được tánh mạng để có thể lại đi tìm, trợ giúp Lưu Bị !

Cơ thể của Trảo hoàng phi điện quá dài, suýt chút nữa nó không quay vòng được!

Trảo hoàng phi điện thật vất vả mới có thể quay đầu, nó cũng bắt đầu chạy, nhưng lần này, Trảo hoàng phi điện, luôn luôn được Quan Vũ yêu thích cũng có không phát huy tác dụng! Tuy rằng tốc độ của nó rất nhanh, thế nhưng, nó chạy bằng bốn chân, “Ròng rọc sắt” đang lăn, tốc độ càng lúc càng nhanh. Hơn nữa ở trước mặt Trảo hoàng phi điện, còn có các tướng sĩ Tào quân, chen chúc, không len nổi chặn đường, mà hai bên thì chính là tường vây rất cao, nó cũng không thể nhảy qua, cho dù nó có thể nhảy qua, nó lấy đà ở chỗ nào? Con đường này căn bản chỉ rộng hơn một ít so với một con hẻm mà thôi! Còn nữa, dù trọng lượng cơ thể Quan Vũ không tới 200 cân, nhưng lại còn có Thanh Long Yển Nguyệt Dao. Sức nặng như vậy, nó không bị đè ngã mà còn có năng lực chạy trốn nhanh như vậy cũng đã rất giỏi rồi!

“Liêu Hiệu úy này an bài thật sự quá độc! ‘ròng rọc sắt’ lăn xuống, sợ không ít hơn mười vạn cân lực lượng, không phải những người này đều bị đè nát sao?” Bên cạnh tên tiểu Hiệu chỉ huy thả “ròng rọc sắt”,

sau khi thả xong, các tiểu binh thầm nói chuyện.

“Đề nát vẫn còn tốt hơn so với việc chúng ta phải đi dốc sức liều mạng!” Tiểu Hiệu nặng nề vỗ cho tên lính quèn vừa nói một cái, hần nói “Những an bài của Liêu Hiệu úy, làm cho chúng ta đã phải làm bao nhiêu việc, Các người còn ở nơi này lải nhải sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy Hoàng tam, chẳng lẽ người muốn đi đánh nhau sống chết không biết sao?” Bên cạnh có người cười hỏi.

“Ai nói ta muốn hử?” Tên tiểu binh gọi là Hoàng tam la lên: “Ta chỉ nói là thi thể bị đề nát thì rất khó thu thập, các người nói có đúng hay không?”

“Có cái gì mà khó thu thập?” Tên tiểu Hiệu ở một bên la lên: “Dùng cái xẻng xúc thì không phải sẽ xong sao? Chỉ như xúc tuyết mà thôi! Sau đó lại dùng nước dội mấy lần, tất cả hoàn thành!”

“Oa! Vắn Hồ lão đại ngài rất sáng suốt!” các tiểu binh đồng loạt nịnh nọt!

“Không chỉ có sáng suốt, hơn nữa còn thần võ!” Hoàng tam kia lại hưng phấn mà nói: “Quan Vũ thanh danh thật lớn, còn không phải hần vẫn chết ở trong tay chúng ta sao? Sau này chuyện này truyền ra ngoài, có kẻ nào còn dám coi thường chúng ta không?”

“Đúng đúng đúng. . .” Một đám tiểu nhân vật lâm vào trong tình cảnh tự sướng cực kỳ mãnh liệt, ngay cả tên tiểu Hiệu vốn đôi chút thanh tỉnh hơn lúc này cũng có vẻ mặt say mê. Nhưng lúc này khu vực trước mắt bọn hần không xa đã sớm trở thành một mảng đầy máu thịt, bọn họ có thể ở một nơi như này, ngửi thấy mùi máu tanh, vẫn có biểu hiện như không, cũng đã không phụ tín nhiệm của Trương Liêu mà sắp xếp bọn hần ở nơi này! (Điều này cũng nói lên bọn hần cũng rất có thực lực, tối thiểu nhất chính là những người đã trải qua bách chiến, bằng không sao có thể bình yên đối mặt cảnh tượng máu me nhầy nhụa ở phía trước?)

Ngoài thành, nhận được tin báo của Quan Vũ, Tào Ngang mang người vọt tới cửa thành tầng ngoài! Bên trái hần chính là Hạ Hầu Đôn, phía bên phải là Vu Cấm, mỗi một tướng lĩnh đều cố gắng mang một bộ mặt lạnh lùng nhất. Khi nghe tin báo của Quan Vũ là bên trong thành này thật sự quá mức quỷ dị, vốn theo ý của Quách Gia, không nên đi vào trong, bởi vì Quách Gia hần cảm thấy có chút bất an trong lòng! Thế nhưng vì chuyện đã đi tới bước này, Quan Vũ đã dẫn người xông vào, đám người mình lại muốn lui về, có coi được không?

Cho nên, bọn họ “Làm việc nghĩa không được chùn bước” mà vọt vào chính trong cạm bẫy mang tên là “Huỳnh Dương” mà Trương Liêu với Liêu Giang tỉ mỉ xếp đặt thiết kế, chuẩn bị đầy đủ, hao tổn công sức tu sửa lại!

“Bắn tên!” Ngay khi mấy tướng lĩnh ở phía trước sắp đi vào bên trong thành Huỳnh Dương, Phương Đồng, người vẫn một mực quan sát bọn hần, rốt cục hạ lệnh, lập tức từ chính giữa tường thành Huỳnh Dương, rút xuống từng khối cục gạch, ngay sau đó, ở chính giữa tường thành, lộ ra một đám “Cửa sổ”, mà từ trong những cửa sổ này bay ra ngoài, chính là từng mũi tên nổ đoạt mệnh!

“Không tốt! Mau quay lại!” Cũng không biết là người nào hô lên trước tiên, nhưng dưới mắt đây chính là mệnh lệnh chính xác nhất! Tuy rằng. . . hơi trễ!

113. Q.2 - Chương 113: Quân Tào Bại Trận

“A...!” Tào Ngang trúng tên, trúng giữa trái tim! Cỗ! Phía sau lưng! Trước ngực! Rất nhiều tên cắm vào người, ai bảo hần là chủ tướng, quá dễ làm người khác chú ý!

“Công tử! A!” Hạ Hầu Đôn võ nghệ cao cường, ngăn cản được phía trước, trên lưng lại bị một mũi tên nổ bắn trúng! Trong cơn đau đớn, động tác của hần đột nhiên dừng lại, rồi lập tức có một mũi tên bổ sung đến, lại một lần nữa bắn trúng bắp đùi của hần! Nhưng hần chẳng ngó ngang gì tới bản thân mình, quay mình xuống ngựa, chạy tới chỗ Tào Ngang!

“Nguyên Nhung, không còn kịp rồi, đi mau!” Vu Cấm dùng thân thể chặn phía sau lưng thay Hạ Hầu Đôn, hần không hề do dự mà dùng thân thể đỡ đòn cho Hạ Hầu Đôn thối lui về hướng cửa thành, không để Hạ Hầu Đôn đi nhặt thi thể Tào Ngang!

“Chúng tướng sĩ, làm thành một vòng! Dùng tấm chắn ngăn cản!” Lữ Kiền vẫn vô toàn tài, hấn cũng đi theo trong quân, thời khắc mấu chốt, tạo ra tác dụng cực lớn, nhưng chính điều này cũng làm bại lộ chính bản thân hấn! Lữ Kiền vừa nói xong, hấn lập tức bị loạn tiễn xuyên thân! Cái chết của hấn, khiến các tướng lĩnh quân Tào rỉ máu trong lòng, Hạ Hầu Đôn càng điên cuồng kêu gào! Vào lúc này, đại đội quân Tào đi theo ở phía sau bọn hấn đã lui ra ngoài, chỉ còn riêng bọn hấn còn ở lại bên trong Ứng thành (Ứng thành - bức thành nhỏ ở ngoài cổng thành)!

“Muốn học chúng ta? Hừ! Ta vốn định cho các ngươi ung dung tự tại trong chốc lát!” Phương Đồng cảm thấy quân Tào phản ứng không chậm, hơn nữa thuần trận cũng đôi chút với thuần trận của Đao Thuần bình bên quân mình, cảm thấy có chút không hài lòng trong lòng, hấn lập tức hạ lệnh: “Hạ lệnh, Thanh Thú quân, giết!”

Thanh Thú quân, vương bài quân Hứa Thành, tuy rằng không xuất chiến quá nhiều, nhưng thực lực vĩnh viễn đều là thực lực!

“Oanh! Rầm rầm!” tường thành Ứng thành lại một lần nữa chịu đủ tàn phá, bộ phận tiếp xúc với mặt đất bị đẩy ra! Gạch vỡ lại một lần vùng đầy đất!

Xuất hiện ở trước mặt tướng sĩ quân Tào chính là tám trăm chiến sĩ Thanh Thú quân!

“Giết!” giọng nói nặng nề vang lên, khiến cho các tướng sĩ quân Tào đã làm thành một vòng tròn, cũng từng bước lui về hướng cửa thành không khỏi rét run trong lòng!

“Giết!”

“Phụt!”

“A.... . !”

. . .

Đối mặt với Thanh thú quân, tấm chắn cũng sẽ trở nên vô dụng, móng vuốt dã thú màu xanh sắc bén có thể không tổn chút sức lực mà có thể xé rách tấm chắn! Mà đám binh sĩ trốn ở phía sau tấm chắn sẽ phải đương đầu với phác đao sáng loáng!

“Lao ra!” Có vẻ như Vu Cẩm đã dùng hết khí lực toàn thân, hấn hô lên khản cả giọng!

“Ta liều mạng với các ngươi!” Đẩy Vu Cẩm tiến về hướng cửa thành, Hạ Hầu Đôn không để ý trên đùi có thương tích, mạnh mẽ xông về phía các chiến sĩ Thanh Thú quân! Dưới hình thức mạng đổi mạng, hai gã chiến sĩ Thanh Thú quân không thể ngăn cản lực lượng cuồng bạo của hấn, bị chém ngang lưng ngay tại chỗ!

Nhưng kế tiếp, Hạ Hầu Đôn hấn không còn tiếp tục có vận may nữa! Chiến sĩ Thanh Thú quân lập tức điều chỉnh chiến thuật, mấy người đồng thời xuất đao, từ nhiều phương vị, nhiều góc độ bổ về phía thân thể của hấn! Cho dù hấn có thể đột phá qua mấy người vây khốn, những chiến sĩ Thanh Thú quân khác chỉ biết đứng ở một bên nhìn sao? Chỉ trong một khoảng thời gian rất ngắn, trên người Hạ Hầu Đôn đã khó có thể tìm thấy một chỗ nào còn lành lặn! Dốc sức liều mạng? Vô dụng thôi, Thanh thú quân từng có kiểu huấn luyện này!

“Nguyên Nhượng! Đi mau!” Vu Cẩm lại đã quay trở lại, hấn không biết vì sao bản thân mình lại quay trở lại! Hấn cũng không có thời gian suy nghĩ, trên thực tế hấn luôn không lớn gan. nếu bình thường nói không chừng hấn quả thật đã chạy thoát, nhưng vào lúc này, trong lòng của hấn chỉ có một giọng nói, Tào gia không thể lại chết người được nữa! Có lẽ là bởi vì Tào Tháo đối xử với hấn rất tốt, khiến cho huyết khí trong lòng của hấn, vốn không có nhiều lắm, lúc này đây lập tức bùng lên!

Không để ý tới Hạ Hầu Đôn đang giãy dụa, cũng mặc kệ trên người đã trúng bao nhiêu đao, Vu Cẩm liều mạng ngăn cản Thanh thú quân tiến công, hấn tàn nhẫn nói với Hạ Hầu Đôn: “Ngươi không đi, chúng ta cùng chết!” Giọng nói thê lương, giống như quỷ khóc!

“Mang Hạ Hầu tướng quân đi!” Đây là lần cuối cùng Hạ Hầu Đôn có thể nghe thấy giọng nói của Vu Cẩm. Hạ Hầu Đôn nhanh chóng đã bị mấy tướng sĩ quân Tào còn sót lại dốc sức liều mạng đẩy hấn đi, mà hấn đã

không còn sức lực giãy giụa để thoát khỏi không chế, quay trở lại tìm Vu Cẩm! Lần đầu tiên hắn rơi nước mắt trên chiến trường!

“Hay, hay Thanh thú quân!” Phương Đồng nhìn thấy tình cảnh bên trong Ứng thành (Ứng thành - bức thành nhỏ ở ngoài cổng thành), thầm lớn tiếng ngợi khen trong lòng. Tuy rằng hắn đã sớm quen thuộc đội quân nhỏ bé này, thế nhưng việc chỉ trong thời gian ngắn như vậy mà có thể công phá phòng tuyến phòng ngự do Hạ Hầu Đôn với Vu Cẩm chỉ huy, hơn nữa một mực đối phương còn dốc sức liều mạng, hắn cũng không khỏi không bội phục!

Lúc này, quân Tào đã trốn!

“Không cần kết trận, trực tiếp tiến công!” Phương Đồng hạ lệnh trong giọng nói của hắn tràn đầy vẻ tàn khốc! Quân Tào đi theo sau lưng Tào Ngang đã hoàn toàn bị đánh tan, lúc này quân mình mà kết trận thì sẽ rất lãng phí thời gian, Đại tướng bị giết, sĩ khí của quân địch đã bị PHÁ...! Hiện tại chỉ cần tiến công, tiến công, lại tiến công!

“Giết ..!” Các tướng sĩ quân Hứa Thành cũng uất nghẹn đã lâu! Thời gian lâu như vậy, bọn hắn một mực đứng ở chân ở bên trong thành Huỳnh Dương không thể ra chiến, hơn nữa nếu không phải xây dựng công sự phòng ngự thì lại đào địa đạo, giống như chuột, cục tức này, đã sớm muốn nổ tung mất!

Ba vạn đại quân từ trong cửa thành vọt ra, bám sát, truy kích đại quân Tào Tháo lui về phía sau. Với tốc độ của bọn hắn, trận đánh truy kích này hoàn toàn có khả năng diễn biến thành một trận đánh tiêu diệt, bởi vì các tướng sĩ quân Tào đều bỏ chạy về hướng đại doanh của mình, đây không phải là tự loạn trận cước sao?

“Ai! . . .” Quách Gia cùng Tuân Du, Trình Dục liếc mắt nhìn nhau, rồi Trình Dục nói: “Lưu Duyên tướng quân, bắn tên đi!” Giọng nói ẩn chứa sự nguội lạnh!

“Thế nhưng. . .” Lưu Duyên run rẩy cánh tay, chậm chạp không thể giơ lên!

“Nếu như để cho bại quân xông tới đại doanh của ta, không riêng bọn hắn, ngay cả chúng ta cũng sẽ theo gót bọn hắn, tánh mạng của chúa công, cũng nguy ở sớm tối!” trong giọng nói của Quách Gia chỉ còn lại nỗi cô đơn!

“Ta. . .” Lưu Duyên không thể nghĩ tới, bởi vì đại quân cung nỏ chính mình hiến kế mà xây dựng nên, từ khi xuất hiện cho tới bây giờ, phát huy tác dụng lớn nhất lại sẽ là giết người một nhà!

“Người không hạ lệnh! Hãy để cho ta làm!” Trình Dục đi đến bên cạnh hắn, ấn bờ vai của hắn, nhẹ giọng nói.

“Toàn quân nghe lệnh! . . .” Lưu Duyên đột nhiên giơ cánh tay lên nói to!

“Bắn. . . Bắn. . .” Giọng nói của hắn đột nhiên lại trở nên thật nhỏ! Thật nhỏ!

. . .

“Bắn tên. . . !” Gào thét xong, Lưu Duyên cảm thấy như khí lực trên người đều bị hai từ vừa rồi rút hết, hắn ngồi phịch xuống trên mặt đất!

Cuộc tấn công cuối cùng vào thành Huỳnh Dương, bên Tào Tháo: Quan Vũ chết trận! (bị chèn ép thành bánh thịt, kể cả kia chiến mã Trảo hoàng phi điện!) Tào Ngang chết trận, Lữ Kiên chết trận, Tào Hưu chết trận, Hạ Hầu Đức chết trận, Hạ Hầu Thượng chết trận, Tào Báo chết trận, hàng tướng Khăn vàng Tôn Lễ, Hà Nghi chết trận. . . Bên Hứa Thành: hầu như không có thương vong! Bởi vì quân Hứa Thành hầu như chỉ ở bên trong tường thành Ứng thành bắn tên, và đuổi theo truy kích mà thôi, căn bản cũng không đánh giáp lá cà cùng quân Tào!

Tào Tháo cuối cùng cũng biết được. Khi đó Tào Tháo nghe nói tới con số tổn thất nặng nề mà hôn mê bất tỉnh, một người duy nhất còn sống trở về là Đại tướng Hạ Hầu Đôn. Tào Tháo quát to một tiếng, ngất đi! Sau đó, quân Tào dưới sự chỉ huy của các mưu sĩ, Quách Gia, Tuân Du suốt đêm triệt thoái về phía sau!

(“Cuộc chiến Huỳnh Dương, năng thần vô tướng, huynh đệ con cháu, tử thương vô cùng nghiêm trọng, quân ta nguyên khí đại thương, khó có thể bình phục, đây đều là do sai sót của ta!” —— ngày sau Tào

Tháo đã nói như vậy!)

“Người nói đám người này vì sao cứ chạy về phía trước. Tại sao bọn hán không ở trong quân để chỉ huy thủ hạ, cứ chạy về phía trước đi tìm cái chết, tội gì mà phải khổ như vậy?” Liêu Giang đọc chiến báo trước mặt, khó hiểu nói. Mà lúc này, hán đang đứng ở trên tường thành Ứng thành, dưới tường thành, có rất nhiều thi thể, mỗi một thi thể, bất kể là nằm ngửa hay nằm sấp, đều mở mắt rất to, tỏ rõ bọn hán chết mà không cam lòng, bởi vì, bọn hán còn không nhìn thấy kẻ thù đã chết, thua trong một kiểu trận chiến mà từ trước tới nay bọn hán chưa từng gặp qua khiến bọn hán thật sự vô cùng uất ức trong lòng!. “Có bản lĩnh thì dùng dao thật, thương thật đánh nha!” trước khi chết phần lớn bọn hán đã la lên như vậy. Đáng tiếc, không có một người nào nghe thấy lời của bọn hán, bọn hán nhất định trở thành vật hi sinh ột loại phương thức chiến đấu mới!

Sau “Huỳnh Dương công thủ chiến”, trong lãnh thổ Đại Hán chiến tranh phòng thủ thành thị hoàn toàn được cải biến khỏi diện mạo cũ của nó, hoàn toàn biến một thành thị thành một cạm bẫy chiến tranh hùng mạnh, hầu như nó đã trở thành phương thức phòng thủ được chọn lựa đầu tiên của tất cả các bên chư hầu. Đương nhiên, phải có thực lực thì mới có thể làm được như vậy! Huỳnh Dương, để chế tạo những cạm bẫy kia, đã cho di chuyển toàn bộ cư dân trong nội thành tới Tư châu. về phần những cạm bẫy kia, chúng càng làm cho người hao hết tâm tư! Mà từ sau khi “Ròng rọc sắt” xuất hiện, vô luận là bên nào đi nữa, chỉ cần là bên thủ thành, đều đã nghĩ đến lực tấn công hùng mạnh của nó! Mà bên quân mình chỉ cần xây dựng một sườn dốc thật dài là đủ! Không kịp xây dựng Ứng thành thì đã có người xây dựng sườn dốc ở ngay sau cổng thành!

Mà việc đám người Liêu Giang sử dụng động giảo binh với Ứng thành cùng mấy lớp tường thành phòng hộ với bố trí cửa thành thì sau này các bên đã sử dụng khiến trở nên xuất thần nhập hóa, muốn tấn công lên trên tường thành sao? Dù có tấn công lên trên tường thành thì cũng chỉ như nằm mơ! Muốn phá tan cửa thành sao? Trước tiên viết xong di thư rồi hãy nói!

Mà sau cuộc chiến Huỳnh Dương, tuy không một ai có thể học được cách bố trí nội thành giống như của Huỳnh Dương nhưng rất nhiều thành lớn đã trở nên càng khó có thể tấn công! Cho đến tận sau khi Gia Cát Lượng xuất hiện, sau khi Lưu Biểu chết, Lưu Bị dùng danh tiếng của Lưu Kỳ, cưỡng đoạt quyền hành Kinh Châu, trong chiến đấu, dùng “Ròng rọc sắt” tấn công tường thành Tương Dương, sau hơn mười cú va chạm, tường thành Tương Dương chắc chắn đã bị cứng rắn đung sập, khiến bố trí ở trong thành của đám người Thái Mạo trở thành bài trí! Từ đó về sau, “Ròng rọc sắt” tăng cao giá trị sử dụng, trở thành vũ khí được cực kỳ yêu thích cả trong tiến công lẫn phòng thủ. Đây chính là điều Liêu Giang hoàn toàn không nghĩ tới! (ròng rọc sắt xuất hiện ở Bình thư, trong ” Đại Minh anh liệt truyện ” có Thường Ngộ Xuân thường dùng ròng rọc sắt. Trong ” Thuyết nhạc toàn truyện ” có Lương Hồng Ngọc dùng ròng rọc sắt phòng thủ quan ải, đối chiến Kim Ngột Thuật! Thường Ngộ Xuân dùng ròng rọc sắt để phòng thủ một con đường núi trên một ngọn núi có tên là “Loạn thạch sơn”, cũng không quá lớn! Hơn nữa, ròng rọc sắt chính thức, toàn thân che kín những mũi sắt sắc nhọn, càng thêm lợi hại!)

“Cái này thì có gì đáng nói? Tào Báo, Tôn Lễ, Hà Nghi chỉ là ba hàng tướng, đi theo bên người Tào Ngang làm các loại Hiệu úy, phó tướng mà thôi. Mặc dù Lữ Kiền là võ tướng, nhưng chỉ làm một chức Tòng sự, tự nhiên đi theo bên người Tào Ngang. Tào Hưu với Hạ Hầu Đức, Hạ Hầu Thượng đều là thân thích của Tào Ngang, sống chung một chỗ, chỉ muốn kiếm một chút quân công, cũng không đủ nặng! Những người khác, Quan Vũ là tiên phong, Vu Cấm cùng Hạ Hầu Đôn thân là phó tướng mới có thể ở cùng nhau, những kẻ còn lại chỉ là hạng người vô danh! Cho nên, thành quả chiến đấu của chúng ta, ngoại trừ Tào Ngang, Quan Vũ, Vu Cấm, không có thu hoạch quá lớn! Nhất là chúng ta chỉ hướng mũi nhọn vào tướng lãnh, binh lính quân Tào tử thương không nhiều lắm. Đánh nhau như vậy, thì càng không thể được coi là chiến công!”

114. Q.2 - Chương 114: Thẩm Lý Và Phán Quyết

“Hoàn toàn không tán thành!” Liêu Giang liên tục khoát tay, hán lớn tiếng la lên: “Trương Liêu Đại tướng quân, ngài đừng có nghiêm trọng như vậy, một trận chiến đánh gục nhiều tướng lĩnh của quân địch như vậy, nhất là Quan Vũ, Vu Cấm, đều là đại danh tướng, Tào Ngang lại là con trai trưởng Tào Tháo, thân thích của Tào Tháo lại càng tử thương vô cùng nghiêm trọng, không tìm thấy nhiều người nổi nghiệp trong gia tộc, còn không coi vào đâu sao? Vậy tướng quân ngài còn muốn xuất binh đi bắt Tào Tháo sao?”

“Nói bậy!” Trương Liêu cho Liêu Giang một cái tát, hấn nói tiếp: “Tình hình lúc này, nếu chúng ta xuất binh truy kích, còn không phải làm cho quân Tào dốc sức liều mạng với chúng ta sao? Ai binh tất thắng (quân đâu thương tất chiến thắng, nghe nói qua chưa? Dựa vào tâm tình Tào Tháo bây giờ, một khi giao chiến, vậy chỉ có không chết không thôi! Hơn nữa một khi không có thành trì Huỳnh Dương này phòng hộ, chúng ta cũng chỉ có dựa vào thân thể máu thịt để đánh mà thôi!”

“Biết rõ, ta biết rõ, đừng đánh nữa!” Khi thấy Trương Liêu lại một lần nữa muốn xuất chưởng, Liêu Giang chỉ biết kêu to lui về phía sau!

“Biết rõ là tốt rồi! Thấy tốt thì phải tiếp thu, đây mới là điều một tướng lãnh nên chú ý. Đừng nghĩ đánh thắng trận, coi chừng vui quá hóa buồn!” Trương Liêu lại dạy dỗ hấn một câu!

“Hiểu rõ hiểu rõ!” Liêu Giang đáp mà chẳng hề để ý, hấn nói: “Chẳng qua chỉ cảm thấy có chút đáng tiếc mà thôi! Tào Tháo là người không bình thường, dưới trướng hấn vẫn có mấy danh tướng Tào Nhân, Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Nhạc Tiến, Lý Điển, đám mưu sĩ Quách Gia đều không bị mất một cọng lông, chờ hấn lấy lại tinh thần, hơn nữa binh mã lại không có tổn thất bao nhiêu, còn không phải là một đối thủ khó đối phó sao?”

“Được rồi! Những nghi ngờ này bây giờ nói hơi sớm!” Trương Liêu lại nhìn hấn khoát tay áo, hấn móc từ trên người ra một phần sách lược, nói: “Đây là từ Lạc Dương gửi đến, Tào Tháo một mực vây thành, người mang tin tức vừa mới đưa vào trong thành! Nghe nói người đã từng đi qua Kinh Châu, rất quen đối với người ở nơi đó, có phải hay không?”

“Có thể nói như vậy! Có chuyện gì?” Liêu Giang cũng chẳng buồn cầm lấy cuốn sách lược, hấn còn kém hơn cả so với Hứa Thành. Mà chữ vào thời đại này mà hấn có thể nhận biết cũng không đủ một đầu!

“Lần này Lưu Bị tới tập kích trọng địa Tư Châu của ta, ngoại trừ có Biệt giá Kinh Châu Khoái Lương đảm nhiệm Tham quân, Hoàng Trung cùng Trương Phi đảm nhiệm Đại tướng, nghe nói bọn chúng có thể thuận lợi mà đi qua Uyển Thành, là vì bên người Lưu Bị có một mưu sĩ tên là Thiệu Phúc, cơ biến phi phạm! Người có biết người này hay không?” Trương Liêu đọc sách lược xong nhìn Liêu Giang hỏi.

“Chuyện Lưu Bị hỏi chúng ta làm gì? Không phải là địa bàn chúng ta phụ trách!” Liêu Giang không thật sự muốn trả lời, hấn cũng không thể biết hết mọi việc! Nếu để lộ ra thì nào ai biết Hứa Thành có muốn cái mạng nhỏ của hấn hay không? Nhưng hấn vẫn hỏi ngược lại!

“Nguyên nhân rất đơn giản! Hiện tại thiên hạ chiến loạn thay nhau nổi lên, cho dù tin tức tốt, tổng cũng có thể không thể truyền đến được các địa phương! Nếu như phát đi tin tức về đối phương, nói không chừng sẽ có thu hoạch cũng không nhất định! Đương nhiên đây cũng là có lựa chọn, có tin tức cần giữ bí mật, mà có tin tức lại không cần, nhất là như chuyện tìm người thì càng không cần dấu diếm người khác! Được rồi, nếu như người không biết thì ta sẽ mang phong thư này công bố ra toàn quân để hỏi dò. Nếu như dân chúng Huỳnh Dương mà không bị dời đi, vậy thì sẽ tốt hơn!” Trương Liêu lắc đầu, hấn định bỏ đi ngay!

“Vậy người hãy đi đi!” Liêu Giang cũng học hấn lắc đầu, hấn nói: “Ta chưa nghe nói qua người nào là Thiệu Phúc! Hiện tại đứng sĩ tử có chút danh tiếng đang ở Kinh Châu có, người mà ta biết rõ cũng chỉ có Bác Lăng Thôi Châu Bình, Đinh Xuyên Thạch Quảng Nguyên, Nhữ Nam Mạnh Công Uy, lại có một người hình như là một người gọi là Từ Thứ Từ Nguyên Trực, người này bất thường nhất ở trong bốn người, nghe nói người này vào lúc thiếu niên không thích đọc sách, lại chỉ thích đấu kiếm, sau này vì báo thù mà giết người, để tóc dài bôi mặt mà trốn đi, sau đó hấn bị bắt, những binh lính bắt hấn cho người ta đến nhận diện hấn, nhưng những người khác đều không dám! Vì vậy, những binh lính trói hấn vào trên cây cột, khiến cho hấn phải dầm mưa dãi nắng. Về sau hình như là có người giúp hấn, hấn bỏ trốn, từ đó về sau vẫn mai danh ẩn tích, không biết đi nơi nào!”

“Không đúng! Cũng không giống!” Trương Liêu nghe Liêu Giang nói, hấn suy nghĩ một chút, nói: “Theo như lời người nói, Từ Thứ này càng giống là một hiệp sĩ, không phải là Thiệu Phúc này!”

“Vậy cũng không thể biết được!” Liêu Giang rụt rụt cổ, làm bộ không nên đối đầu cùng Trương Liêu, hấn nói: “Lúc thiếu thời Từ Thứ này là một hiệp sĩ, nhưng sau đó hấn cải tà quy chính, theo học danh sĩ Kinh Châu là Thủy Kính tiên sinh Từ Mã Huy, còn nghe nói hấn từng tới Đinh Xuyên học, bản lĩnh nghĩ không nhỏ!”

“Đã như vậy, ta sẽ báo tin tức về Từ Thứ Từ Nguyên Trực cho Lạc Dương, để cho bọn họ đi thăm dò!” Trương Liêu cũng không có nghi ngờ, hần thuận miệng nói.

“Nếu thật sự người đó chính là Từ Thứ, có thể đi tìm người nhà của hần. Nghe nói người này rất hiếu thuận với mẹ, quanh năm không nhà hần càng sẽ cảm thấy mắc nợ rất nhiều đối với mẹ, cho nên, nếu có thể mang mẹ của hần tới chỗ của chúng ta, vậy sẽ rất tốt!” Liêu Giang đề xuất đại kế!

“Đã hiểu rõ! Ta sẽ ghi trên thư!” Trương Liêu dần dần đi xa!

“Không tốt! Nếu như mẹ của Từ Thứ chạy đến bên mình mà tự sát thì phải làm sao? Hứa lão đại lại chính là gian tặc Đại Hán, tiếng xấu còn nhiều hơn Tào Tháo khi xưa mấy phần!” Nhìn Trương Liêu rời đi, đột nhiên Liêu Giang vỗ đầu một cái, hần vội vàng đuổi theo Trương Liêu, nói: “Này, Trương tướng quân, nếu như gặp mẹ của Từ Thứ, cũng không thể làm cho bà ấy quá phản cảm đối với chúng ta! Nghe nói bà ấy chính là một người rất kiên cường, nóng nảy, nhất là không muốn nhìn thấy gian tặc. . . Ồ, đừng đánh người, ngài hãy nghe ta nói! . . .”

“Tướng quân! Nơi đây còn có một người còn sống! . . .” Dưới thành có giọng nói truyền lên!

Ung Châu, dưới chân mấy ngọn núi nhỏ!

Vào ngày Hứa Thành thu phục được Cao Thuần, một Đại tướng có năng lực huấn luyện binh lính, chỉ huy tấn công siêu phàm, hần đã cho Lã Bố một con đường sống! Nhưng hần lại vẫn chơi trò chữ nghĩa trong ngôn ngữ, đám người Lý Thôi đều bị hần giữ lại hết, hơn nữa những binh lính trên núi thật sự đối bụng tới tình trạng không còn chịu đựng được nữa, hầu như đều bị hần dùng một ít đồ ăn mà chiêu hàng. Cuối cùng, ngoại trừ Lã Bố mang theo ba thủ hạ: Ngụy Tục, Hầu Thành, Thành Liêm với mười mấy thân binh vô cùng thê lương mà rời khỏi vòng vây, những người khác đều không ngoại lệ đầu hàng Hứa Thành hần!

Hiện tại, Hứa Thành đang mở tiệc ăn mừng! Tuy rằng trong đám thủ hạ của hần cũng có người phê bình kín đáo đối với việc mở tiệc ăn mừng này, nhưng đa số thắng thiếu số, nhất là số người đó cũng không thể tính là số ít, cho nên, tiệc ăn mừng vẫn bắt đầu!

Mà ở nơi này, trước khi tiệc ăn mừng bắt đầu, việc đầu tiên mà Hứa Thành muốn làm chính là tiến hành xử trí đối với những bại tướng dưới tay! Vốn Hứa Thành tính toán là đợi khi hần đánh chiếm Trường An, hần sẽ đồng thời xử trí bọn họ với đám người Lã Bố, Vương Doãn (hần không có tính toán thu thập Chu Tuyền, lão tiểu tử kia đi theo Lư Thực, chính là lão ca, không dễ làm!), tiến hành “Ung Châu Đại thẩm phán” mới lộ ra long trọng, có uy phong! Thế nhưng ý tưởng này của hần lại bị Giả Hủ cố hết sức phản đối, nguyên nhân là chờ khi bọn hần đánh chiếm Trường An xong, việc đầu tiên cần phải làm chính là yên ổn lòng người, mà không phải là giết người, bởi vì tuy nói trong những người này phần lớn đều bị trừng phạt đúng tội, vào lúc tiến hành giết bọn chúng, vẫn gây ra khủng hoảng nhất định. Vốn Ung Châu, dưới tình trạng ba bên hỗn chiến đã trở nên cực kỳ hỗn loạn tới mức không còn nhận ra hình dáng, căn bản không thể chịu được một trận rối loạn nữa! Hứa Thành cũng nói lý do của mình, nói mình căn bản cũng không có ý định giết người, cho nên khủng hoảng sẽ không nghiêm trọng! Nhưng lý do của Giả Hủ càng đầy đủ, theo như ý tứ của hần: Hứa Thành người, mặc dù là người thắng, thế nhưng vẫn cần phải chiếu cố tâm tình sĩ tử thiên hạ, đánh chiếm Trường An đương nhiên phải tiến hành xử trí cẩn thận đám người Vương Doãn. Theo như thương lượng trước đó, một không thể giết, thứ hai không thể vũ nhục! Bởi vì này đại bộ phận những người này, tuyệt đối không thể xem nhẹ danh vọng của bọn hần trong thiên hạ, hơn nữa môn sinh khắp thiên hạ. Chỉ riêng điểm này càng không thể được, không thể chỉ vì khoa cử mà Hứa Thành người đang tiến hành sẽ có cải biến nhưng người lại để những người này cùng xét xử với đám người Lý Thôi, Quách Tỹ, chẳng phải là một hình thức vũ nhục những người này sao? Kẻ sĩ chết cũng không chịu nhục!

Sở dĩ Giả Hủ nói như vậy, bởi vì Giả Hủ hần ở trong lòng Hứa Thành, chính là một trong Tam đại nhà tâm lý học chiến tranh cuối thời Đông Hán (hai người khác là Quách Gia với Gia Cát Lượng, ba người này đều yêu thích đoán tâm tư người khác! Tư Mã Ý luôn đoán chỉ đoán tâm tư Chư Cát Lượng, không tính trong này!), rốt cục Hứa Thành cũng phải gánh chịu thống khổ mà tiếp nhận suy nghĩ đó, vì vậy Hứa Thành tiến hành xử trí những hàng tướng kia trước!

Hiện tại, ở trong đại tướng Hứa Thành, dưới sự áp giải của các binh sĩ, người đầu tiên bị áp giải tới chính

là ba người Lý Thôi, Quách Tỹ, Trương Tế lần thứ hai bị Hứa Thành bắt được, cùng với Phàn Trù, còn có một số bộ tướng của bọn hắn!

“Phiêu Kỵ Đại tướng quân tha mạng!” Người vừa được áp giải tới, mới vừa tiến vào đại tướng, Hứa Thành còn chưa kịp lên tiếng, điều làm cho người ta không ngờ tới nhất chính là Lý Thôi là người đầu tiên lập tức quỳ xuống, dập đầu, đồng thời hô to “Tha mạng” ! Tiếp đó, Quách Tỹ cũng có phản ứng, động tác giống nhau cùng trình diễn. hai người Lý Quách là ví dụ điển hình của cái gọi là dẫn dắt, lại có một số võ tướng nhất gan tiếp tục bắt chước! Nhưng mà loại hành vi này của bọn hắn chỉ nhận được tiếng quát tháo, mắng mỏ của binh sĩ áp giải bên cạnh! Bởi vì đám người vẫn chưa đi đến nơi nên quỳ xuống! Bọn hắn quỳ sớm, ngăn cản đường đi của người phía sau!

“Cái này. . . Lão Lý!Ồ, còn có lão Quách! Nói gì đi nữa tất cả mọi người đã từng là cộng sự một thời gian ngắn, tình nghĩa vẫn phải có. Ta thật không muốn chém đầu của các người, các người làm gì như vậy?” Đối mặt với tình cảnh này, Hứa Thành dờ khóc dờ cười, hắn đành phải ngăn lại những binh sĩ đang định đánh người, lên tiếng nói với hai người từ xa.

“Đại tướng quân thật không muốn giết chúng ta sao?” Suy bụng ta ra bụng người, Lý Thôi không thể ngờ rằng trên thế giới này thậm chí có chuyện tình cảm quá đơn giản như này, lại có người mở một bên lưỡi cho kẻ thù của mình! Vì không thể tin vào điều này, hắn nhin không được lại hỏi một tiếng, hy vọng Hứa Thành có thể trả lời. Nếu vẫn là như thế thì cái mạng nhỏ của hắn thì càng thêm bảo đảm một chút! Mà những người kia ở bên cạnh hắn cũng đều ngẩng mặt lên với một dáng vẻ trông mong!

“Chúa công!” Mấy người Dương Nhị cũng không khách khí, lập tức lên tiếng nói: “Đám người Lý Thôi chính là tiểu nhân vong ân phụ nghĩa. Ngày xưa, chúa công không ân oán cùng bọn hắn, nhưng bọn hắn lại muốn tính toán chúa công, dùng mưu đoạt binh quyền của chúa công. Nếu không phải chúa công nhìn thấu gian kế kia, dùng diệu kế mà phá, chỉ sợ sớm đã gặp phải độc thủ của bọn hắn! Chúa công vốn đã niệm giao tình nhiều năm cùng làm thủ hạ của Đồng Trác, tha cho bọn hắn không chết, thả bọn chúng vào Ung Châu, thế nhưng mấy người này, cũng dám liên hợp với đám giặc Lã Bố, một lần nữa động thủ với chúa công, thật sự là cực kỳ đáng chết, cho nên, ty chức đề nghị chúa công lập tức xử trảm bọn người kia, cũng miễn cho bọn hắn lại giở trò với chúng ta!”

“Đúng vậy! Chúa công, bọn ty chức cũng có ý kiến đó!” Chúng tướng nhao nhao ủng hộ Dương Nhị, yêu cầu Hứa Thành lập tức giết đám “Khốn nạn” Lý Thôi! Trong lúc nhất thời, trong đại tướng vô cùng hỗn loạn!

“Hắn ***, các người, diễn kịch cũng đừng có hăng say như vậy chứ? Nhao nhao cả lên!” Hứa Thành lắc đầu, ra vẻ vất óc suy nghĩ, giống như hắn đang buồn rầu trong lòng vì có nên giết mấy người Lý Thôi với Quách Tỹ hay không! Trên thực tế hắn chỉ muốn nhìn xem tên nào có giọng to nhất, về sau làm cho người này đến dưới thành Trường An chiêu hàng!

“Cái này. . .” Hứa Thành giống như rơi vào thế khó xử, nhất thời không thể có chủ ý!

“Chúa công, không cần suy nghĩ thêm! Xin ngài hạ lệnh, giết bọn chúng đi!” Dương Nhị biểu hiện rất xuất sắc, lại một lần yêu cầu làm thịt người!

“Đại tướng quân, tha mạng! Mấy người mặt tướng thật sự không muốn đối đầu cùng Đại tướng quân! Thật sự là vì cầu tặc Lã Bố cùng đám người Mã Đằng, Hàn Toại dùng binh lực bắt buộc, chúng ta cũng không thể làm gì khác!” Lý Thôi nằm rạp xuống tiến về phía trước, đi đến cách Hứa Thành không xa, hắn ngẩng đầu lớn tiếng khóc la lên đối với Hứa Thành: “Lần kia, trong Đồng Quan, Đại tướng quân tha tính mạng, mặt tướng sớm đã mang ơn đối với Đại tướng quân, không dám lại động thủ đối với Đại tướng quân, điều này thật sự là oan uổng..! Đại tướng quân, ngài nhất định phải minh giám!”

“Đúng là như thế!” Mặc dù Quách Tỹ không làm ra dáng vẻ khiến cho người ta buồn nôn như Lý Thôi, nhưng cũng không kém bao nhiêu, hắn cũng quỳ đi về phía trước vài bước, khóc rống chảy nước mắt mà khẩn cầu Hứa Thành: “Đại tướng quân, ngày xưa ở trước Đồng Quan, Đại tướng quân binh uy vô cùng hùng mạnh sớm đã thâm nhập trong lòng chúng ta. Từ ngày đó về sau, chúng ta càng không có ý định đối nghịch cùng Đại tướng quân. Nếu không có Lã Bố cùng đám người Mã Đằng bức bách, chúng ta há lại sẽ tự tìm đường chết, vạn mong Đại tướng quân minh giám!”

“Đúng là như vậy! Điều là vì mấy người Lã Bố bức bách chúng ta!” Lý Thôi rất hiểu rõ đạo lý mọi người

cùng ở trên một thuyền thì phải đồng lòng, hắn vội vàng ở một bên bày tỏ vẻ cực kỳ đồng ý! Hắn và Quách Tỷ lại tiếp tục tiến hành một “Đại hội tố khổ”, nội dung tự nhiên là lên án “Hành vi phạm tội” của đám người Lã Bố, Mã Đằng, không có mặt ở nơi này hiện nay.

Hứa Thành ngẩng đầu nhìn hai bên, chứng kiến đám thuộc hạ của mình đều có ánh mắt cực kỳ miệt thị đối với mấy kẻ đang khóc lóc kể lể này.

“Đồ đàn! Cái này gọi là co được dân được. Nhớ ngày đó Lão Tử làm lão đại đã từng chơi không biết bao nhiêu lần, hơn nữa còn chơi cực kỳ hay! Lũ khốn các ngươi không thừa cơ học tập lấy một chút mà ngược lại còn xem thường người ta. Tuy rằng hai người này biểu diễn thật sự kém cỏi, nhưng các ngươi cũng thật sự là. . . Này!” Hứa Thành tức giận mà nhìn đám thủ hạ của mình, nhưng hắn vẫn tương đối hài lòng đối với biểu hiện của các thủ hạ, dù sao không có người nào hy vọng thủ hạ của mình thường xuyên biết cách “Co được dân được”, nếu không, không phải bản thân mình sẽ không còn an toàn sao?

Nghĩ tới đây, Hứa Thành liếc mắt nhìn lại, hắn nhìn thấy mấy người vẫn một mực đứng ở nơi đó, không nói một lời, một người trong đó từ khi tiến trường vẫn chỉ liên tiếp cười nhạt, Trương Tế!

“Trương Tế tướng quân!” Hứa Thành hơi ngửa người về sau, ưỡn ngực, mỉm cười hỏi: “Tại sao ngươi lại không nói một câu? Hắn là người muốn đi tìm cái chết sao?”

“Họ Hứa kia, một khi Trương Tế ta đã đến nơi này, ta cũng không có ý định còn sống trở về, ngươi không cần giở các loại thủ đoạn của ngươi, muốn cho ta mất mặt như hai tên ngu ngốc này, hừ! Không có cửa đâu!” Trương Tế bình tĩnh nói, vươn đầu, dáng vẻ hùng hồn như anh hùng sẵn sàng hy sinh!

“Trương Tế, ngươi muốn chết sao? Dám vô lễ như thế đối với Phiêu Kỵ Đại tướng quân? Còn không nhanh nhanh bồi tội với Đại tướng quân!” Người lên tiếng nói chuyện chính là Lý Thôi, hắn đến cùng với Trương Tế nhưng lại không muốn bị Trương Tế làm liên lụy, lời này của hắn chỉ là muốn phủi sạch quan hệ cùng Trương Tế!

“Ngu ngốc!” Trương Tế thảm máng một tiếng, hắn cũng không để ý tới Lý Thôi, trong mắt hắn, đám người đang quỳ trên mặt đất kia chính là một đám đã người chết rồi, hắn chẳng thèm quan tâm!

“Tốt, Trương Tế quả nhiên có gan!” Hứa Thành cũng âm thầm bật cười, nhưng hắn biết rõ nhược điểm của Trương Tế, mới không sợ hắn tiếp tục ngang ngạnh. Hứa Thành nói: “Ngươi sẽ không sợ ta khiến cho Trương gia của ngươi tuyệt hậu, giết Trương Tú, cháu ngươi sao?”

“Ngươi dám!” Trương Tú chính là điểm yếu trí mạng của Trương Tế, hắn hoàn toàn không muốn Trương Tú gặp chuyện không may! Hứa Thành, nếu như ngươi làm hại một sợi tóc của cháu ta, ta dù có chết, hóa thành Lệ Quỷ cũng không buông tha ngươi!”

Nghe xong lời này, Dương Nhị đưa mắt nhìn Từ Hoảng, ý là lần này ngươi nên xuất mã áp chế địch nhân kiêu căng! Nhưng Từ Hoảng nhìn thấy ánh mắt của Dương Nhị hắn, lại quay đầu đi, như không hề nhìn thấy, khiến cho Dương Nhị hắn cảm tức vạn phần. Hắn nào có dự đoán được Từ Hoảng vốn sinh ra đã kém cỏi hơn Trương Tế, bởi vì Trương Tế vừa mới hạ sinh lễ, còn chưa kịp cưới tiểu thiếp Trâu thị, thì đã bị Từ Hoảng hoàn mỹ tiếp thu. Lúc này, mặc dù trong lòng Từ Hoảng ngàn nguyên vạn nguyên Hứa Thành giết Trương Tế, nhưng nếu bảo Từ Hoảng hắn châm ngòi thì hắn tuyệt đối không thể làm được! Huống chi hắn biết rõ hôm nay căn bản Hứa Thành cũng không có ý định khai đao, cho nên lời này thì hắn càng không thể nói!

“Thúc phụ đại nhân, chết thì chết, sợ cái gì! Trương Tú ta không phải là tiểu nhân tham sống sợ chết!” Trương Tú cũng là một trong những tướng lĩnh Tây Lương bị bắt, tuy rằng hắn không đối bụng đến mức không thể chịu được, nhưng vì hắn gặp phải tình cảnh bị mấy viên Đại tướng thủ hạ của Hứa Thành vây công, muốn chạy cũng không chạy được! Hắn đã bị Lệ Phương bắt sống!

“Tiểu tử không biết trời cao đất rộng, chờ khi ngươi thật sự phải chết thì ngươi sẽ biết sợ!” Đám người Lý Thôi nghe Trương Tú nói mà cảm thấy chói tai, nhưng bọn hắn cũng chỉ có thể âm thầm phản bác trong lòng!

“Chúa công! Thời gian không còn sớm, chúa công nên quyết đoán!” Dáng vẻ Giả Hủ rất thoải mái, thời gian có hạn, đằng sau còn có chúng tướng Tây Lương cũng đều cần xử trí, cho nên hắn không thể không nhắc

nhỏ Hứa Thành!

“Trương Tế! Nói thật, ta không muốn giết ngươi, còn cả cháu ngươi nữa!” Hứa Thành mím môi, hai bàn tay xoa cằm, chậm rãi nói.

“Vậy ngươi muốn thế nào?” Trương Tế nghe nói mạng sống mình còn có hi vọng, nhất mồm non mà gia tộc dùng để nối dõi tông đường không gặp nguy hiểm tánh mạng, giọng nói của hắn không tự chủ được đã chậm lại! Dù sao tánh mạng chính là thứ đáng quan trọng nhất, mỗi người chỉ có một cơ hội, vẫn có thể cứu được thì vẫn nên cứu thì mới hay!

“Ta thả ngươi tự do, tha cho ngươi giữ lại gia tài, nhưng từ nay về sau ngươi không thể lại tiếp tục làm tướng lĩnh. Về phần Trương Tú, ta muốn hắn đi phương bắc, hiệp trợ Cao Thuận tướng quân giao chiến! Ngươi nên tin tưởng Cao Thuận tướng quân!” Hứa Thành vừa gật đầu với Cao Thuận, vừa nhìn về phía Trương Tế!

“Tin!” Đối mặt với biện pháp xử trí này, Trương Tế không do dự, có thể nói là Hứa Thành đã thả cho hắn một con đường sống! Lần trước hắn cùng đám người Lý Thôi muốn hãm hại Hứa Thành, sau khi thất bại Hứa Thành không giết bọn hắn. Lúc này đây Hứa Thành vẫn thả hắn, lại không cảm thấy hắn thật sự hết thuốc chữa! Chính bản thân hắn dù có ném đi chức quan cũng không có vấn đề gì. Khi hắn vừa mới vào trong trướng hắn đã nhìn thấy Cao Thuận ngồi ở phía trước, không xa Hứa Thành, có thể được ngồi gần Hứa Thành như vậy, đồ ngốc cũng biết Cao Thuận được Hứa Thành coi trọng tới mức độ nào. Trương Tú có thể đi theo Cao Thuận, có thể nói là lựa chọn cực kỳ tốt. Hắn đương nhiên càng thêm rõ ràng bản lĩnh và cách làm người của Cao Thuận, hơn nữa hai người đều là xuất thân hàng tướng, cũng coi như có tiếng nói chung, nên càng thêm dễ dàng ở chung, Trương Tú sẽ không chịu ủy khuất!

Sau khi hiểu rõ, Trương Tế cũng mặc kệ bản thân mình vừa mới có thái độ là cực kỳ ác liệt đối với Hứa Thành, rốt cục hắn vẫn quỳ xuống trước Hứa Thành, còn lôi kéo Trương Tú cùng quỳ xuống. Trương Tế nói: “Đa tạ Phiêu Kỵ tướng quân ân điển! Trương Tế vô cùng cảm ơn! Trương Tế ở chỗ này thề, cuối cùng cả đời ta, nếu như lại còn có hai lòng đối với Phiêu Kỵ tướng quân, tất sẽ chết không có chỗ chôn, Trương thị nhất tộc, cũng chắc chắn từ nay về sau bị tiêu diệt!”

“Đại tướng quân, chúng ta thì sao?” Chứng kiến Trương Tế đã nhận được ưu đãi lớn như vậy, đám người Lý Thôi cũng nở hoa trong bụng, Trương Tế còn có thể nhận được đãi ngộ như vậy, chính mình biểu hiện tốt như vậy, nhất định không quá kém!

“Lý Thôi, Quách Tỷ, hai người các ngươi làm cho người ta rất chán ghét, nhưng ta còn không muốn giết các ngươi. Sau khi ta chiếm lĩnh toàn bộ Ung Châu, ta sẽ thả các ngươi, nhưng bây giờ các ngươi vẫn phải ở trong doanh từ binh được thành lập cho các ngươi!” Ngay khi hai người Lý Quách chưa kịp có phản ứng, Hứa Thành đã vung tay lên, cho người ta kéo bọn hắn đi ra ngoài!

“Dương Phụng!” Hứa Thành lại chọn một tướng lĩnh! Nghe cái tên này, Từ Hoảng lại khẽ run rẩy, tại sao lại là một người mà hắn thiếu nợ tình cảm!

“Có mặt tướng!” Dương Phụng đang lo lắng bất an trong lòng, nhưng bởi vì Trương Tế cùng đám người Lý Quách bị xử trí mà không có liên quan gì đến biểu hiện, hắn cũng không dám loạn bày tỏ điều gì!

“Ngươi còn biết mặt hắn không?” Hứa Thành dùng ngón tay chỉ vào Từ Hoảng! Từ Hoảng càng không nhận nổi co rụt người lại!

“Vị này chính là. . .” Dương Phụng âm thầm bồn chồn trong lòng, hắn nào có nhận ra Từ Hoảng. Khi Từ Hoảng bị Hứa Thành khoét chân tường khoét thì chỉ là một Đô bá, chính là Thập nhân trưởng. Với địa vị của hắn lúc đó, hắn nào có thể chú ý tới một tiểu nhân vật như vậy! Vì vậy, hắn không nhận mà suy nghĩ hỗn loạn. Không phải mình giết thân nhân của người này đấy chứ? Chẳng lẽ Hứa Thành muốn báo thù giúp thủ hạ?

“Mặt tướng Từ Hoảng từ Công Minh, bá kiến Dương Tướng quân! Mặt tướng vốn từng đảm nhiệm chức Đô bá ở dưới trướng Dương tướng quân, về sau mới theo chúa công! Cho nên chủ công nhà ta mới có câu hỏi như thế! Kỳ thật, chức Đô bá của mặt tướng vẫn là do Dương Tướng quân tự mình trao tặng! Chỉ có điều về sau tướng quân ngài lại quên!” Sự việc đã như vậy thì vẫn nên hào phóng một chút, vì vậy Từ Hoảng nói ra lai lịch của mình!

“Cái gì?” Không chỉ có Dương Phụng, tất cả cự tướng quân Đồng Trác hiện còn ở lại trong trướng Hứa Thành, đều vô cùng kinh hãi! Bọn hắn nào có thể nghĩ rằng Từ Hoảng một trong ngũ đại danh tướng quân Hứa Thành, lại có xuất thân là một Đô Bá nhỏ nhoi trong quân Tây Lương, điều này hoàn toàn khác với hai người Dương Nhị với Bàng Bái, hai người kia chính là nguyên lão, theo Hứa Thành ngay từ đầu, tự nhiên không tính! Mà điều khiến cho bọn hắn rất kinh ngạc chính là Từ Hoảng còn xuất thân từ thủ hạ của Dương Phụng!

“Cái này. . . Cái này. . . !” Dương Phụng đột nhiên cảm thấy cực kỳ hối hận, sao một nhân tài như vậy lại bị Hứa Thành đục mất? Thiệt thối!..! Thiệt thối quá! Đã sớm nghe nói Từ Hoảng lợi hại, Tổng Hiến cũng được coi như là Đại tướng dưới trướng Lã Bố, bị Từ Hoảng hấn lần qua lần lại một chút mà đã mất mạng. Nếu có một người như thế tại bên người, mình sẽ không thể rơi vào hoàn cảnh như này!

“Cho nên vì nề Công Minh, Ta sẽ không làm khó người. Từ lúc này người tự do!” Hứa Thành hào phóng nói.

Tiếp đó, Hứa Thành tiến hành xử trí đám người Phàn Trù, bởi vì Phàn Trù không có nhiều tiếng xấu, lại rất có dũng lực, Hứa Thành bổ nhiệm hắn làm Thái thú Lũng Tây, đối phó những dân tộc thiểu số mà lúc này cũng không phải rất an ổn. Tướng lĩnh phụ tá cho Phàn Trù hẳn chính là Dương Phụng với một gã tướng lĩnh khác gọi là Đoàn Ổi, đương nhiên, đây chỉ là an bài trước mắt, nhưng phải sau khi Hứa Thành chiếm lĩnh toàn bộ Ung Châu bọn hắn mới có thể nhậm chức! Thủ hạ, binh sĩ cùng quan quân trung hạ cấp cũng đều do Hứa Thành an bài!

Cuối cùng, Hứa Thành lại xử lý đám người Mã Đằng đi theo Hàn Toại. Tuy rằng Mã Đằng có mối thù giết con cùng Hứa Thành, nhưng nói thế nào đi nữa, đã qua đã nhiều năm như vậy, lòng báo thù của Mã Đằng hẳn đã sớm phai nhạt. Thứ hai, Hứa Thành đã bắt hầu như cả nhà bọn chúng, Mã Đại, Mã Thiết cũng đã trở thành tù binh, dùng một tính mạng đã mất đi đổi ba mạng trong nhà, vẫn rất có lợi! Về phần Hàn Toại, Hứa Thành rất muốn giết hắn bởi vì Hàn Toại từ đầu đến chân là một kẻ mưu mô, tiểu nhân! Hàn Toại giết không biết bao nhiêu người lãnh đạo trực tiếp mới có địa vị cùng thực lực hôm nay, nhưng cuối cùng Hứa Thành vẫn phải thừa nhận, nói gì đi nữa Hàn Toại ở lực ảnh hưởng không nhỏ Lương Châu, thậm chí còn mạnh hơn so với Mã Đằng, còn có Diêm Hành, con rể của hắn cũng không đơn giản, võ nghệ binh pháp đều hơn người một bậc. Nếu như Hứa Thành hắn có thể sử dụng thì đương nhiên vẫn phải sử dụng, hơn nữa, Hứa Thành còn nhận được chiến báo của Bàng Đức cùng Từ Vinh, nói là thành Thiên Thủy của Hàn Toại rất khó đánh hạ, mấy vạn đại quân tấn công mạnh mẽ nhiều ngày vẫn không thể đánh hạ! Cho nên, hắn còn cần phải người mang theo người này đi chiêu hàng!

Trong cả quá trình, Hứa Thành không một lần vùng dao, rốt cục khiến cho những hàng quân hoàn toàn tiêu tan nghi ngờ, Hứa Thành cũng để lại một ít hàng tướng trợ giúp, thuận lợi chỉnh biên hai mươi mấy vạn đại quân này, bắt đầu tiến quân về hướng Trường An!

Ký Châu, Nghiệp Thành!

Mặt trời vừa mới lên cao ba cây sào, cửa thành cũng không có bao nhiêu người ra vào! Chỉ có thừa thớt mấy tiểu binh canh phòng tụ họp cùng một chỗ, dùng cánh tay kẹp thương, hai tay bắt vào nhau, nhún nhảy, có vẻ như muốn giữ chút hơi ấm trong cái lạnh của đầu xuân!

115. Q.2 - Chương 115: Hiệu Ứng Hồ Điệp*

“Ai! Từ khi Dương Nhị cướp sạch Nghiệp Thành của chúng ta, người lui tới đã ít đi rất nhiều!” một lão Binh nhìn qua thì khoảng hơn năm mươi tuổi, đứng ở trước cửa thành, tắm ánh nắng mặt trời, nói với những các tiểu binh cùng nhau phơi nắng ở bên cạnh.

“Đúng vậy! Hắn ***, ngay cả chất béo của chúng ta cũng giảm nhiều!” Một binh sĩ trong đó, khoảng hơn hai mươi tuổi, trên mặt mọc ra một sợi lông màu đen rất dài nói. Lúc hắn nói chuyện, sợi lông màu đen lay động, dưới ánh mặt trời chiếu xuống, hình như là sáng lên, phản xạ ánh sáng cực kỳ khó coi.

“Đúng vậy, ta nói, Hắc mao! Người mỗi ngày đều lảm bảm không có chất béo, vậy vì sao lúc trước người không đi theo Dương Nhị kia, sao người còn ở chỗ này làm gì? Ta nghe nói đám dân chúng đi theo Dương

Nhị rời đi, đều được phân chia đất đai, phân chia trâu bò, hiện tại cuộc sống vô cùng thoải mái! Ai!” Lại có một binh sĩ đáng vẻ hơi gầy nói với “Hắc mao” nói.

“Hắn ***! Người nghĩ Lão Tử không muốn sao?” “Hắc mao” thấp giọng nói, vừa nói hắn còn vừa nhìn nhìn lâu thành, sợ quan quân ở phía trên nghe thấy, ” Lúc ấy Lão Tử không phải không muốn. Chư hầu thiên hạ, có người nào thực làm, thực sự nghĩ cho dân chúng hay sao? Ta cho rằng Dương Nhị giống giặc Khăn vàng huynh đệ Trương Giác như trước, cũng chỉ biết lừa gạt người khác, chờ đến Tịnh Châu thì lại bỏ mặc dân chúng! Ai ngờ tất cả những điều người ta nói đều là sự thật! Hiện tại hối hận cũng không còn kịp!”

“Điều này cũng đúng! Lúc ấy ta cũng muốn đi, nhưng bà nương trong nhà đang bệnh, sao có thể đi xa? Ông trời không để chúng ta đi! Lúc này, vừa nghĩ tới những người rời đi, ta đỏ mắt mà muốn khóc!” binh sĩ gầy, người hơi mào câu chuyện, nói.

“Thôi đi người! Bì Hâu! Người cho chúng ta không biết hay sao? Khi đó người một mực trốn ở nhà, ôm không ít tiền, mấy khối vải thô, đặt gần lò sưởi phía dưới đầu giường các người, sợ không may gặp binh tai, về sau an ổn, người thừa cơ mang theo bà nương của người ra khỏi thành đi tránh nạn, còn nói may mắn nhờ binh sĩ thủ thành người ta tốt bụng, không ngăn cản người, hiện đang hối hận! Ha ha!” Mấy tiếng cười vang lên khiến cho “Bì Hâu” đỏ mặt.

“Hừ! Mấy người tiểu tử các người! Chỉ biết đứng ở chỗ này mà hối hận! Đúng là không biết nghĩ, Nghiệp Thành có hơn mười vạn người, nếu như người ta muốn lừa gạt, cũng sẽ không lừa gạt như vậy, không sợ những người này bạo động sao? Chuyện đó cũng không dễ đối phó! Nếu không phải lão đầu tử ta đã ở Nghiệp Thành mấy chục năm, ta đã sớm đi theo!” lão Binh kia chen vào nói.

“Hong gia! Nghe nói bên quân Hứa Thành có một Đại tướng gọi là Hồng Phong, lực lớn vô cùng, võ nghệ cao cường, không phải là người trong tộc của người đó chứ?” “Hắc mao” cười hì hì thay đổi chủ đề, nhìn hỏi hắn.

“Nếu như ta có một người trong tộc như vậy, ta sẽ cho hắn bắt tất cả các người lại, lần lượt ném từng người vào trong nước!” “Hong gia” đáp lễ nói: “Hơn nữa, ta họ Hồng chính là người trong tộc Hồng Phong, vậy người Vương hắc mao, hắn là người cũng là người trong tộc Vương Việt vô địch thiên hạ hay sao?”

“Ha ha! Ta lại nghĩ là chỉ sợ người ta không nhận!” “Hắc mao” làm vẻ mặt thất vọng, giống như vừa mới bị Vương Việt cự tuyệt!

“Ha ha ha” “Bì Hâu” cố gắng đè nén tiếng cười, không để cho người trên lâu thành nghe thấy, hắn nói: “Người muốn nhận họ hàng với Vương Việt sao? Nếu là như vậy, chẳng phải ta có thể nhận Dương Nhị làm anh em bà con hả? Người cũng đừng quên, biểu đệ ta mang họ Dương. Nếu theo như cách nói của các người, nói không chừng hắn chính là người một nhà cùng Dương Nhị! Ha ha ha! Nói như vậy, ta có thể phát tài rồi!”

“Người, đồ tham tiền! Người suốt ngày chỉ muốn phát tài! Ngày bình thường người đúng là đồ vất cổ chày ra nước. Người đừng có nằm mộng! Người xem những gia đình giàu có ở Nghiệp Thành chúng ta, nào có nhỏ mọn như người! Cho nên người muốn trở nên giàu sang, tuyệt đối không thể keo kiệt!” “Hắc mao” khinh thường nói.

“Có người đến!” Ngay khi mấy người đang trò chuyện rất say sưa, hai con ngựa, chở hai người, chạy rất nhanh về hướng cổng thành! Chỉ có điều nhìn dáng vẻ chiến mã, giống như đã chạy đường rất xa, hơi thở dồn dập, ở trong giá lạnh của mùa xuân, liên tục thở ra hơi thở màu sương trắng, tan biến trong không khí.

“Nhanh. . . ! Nhanh. . . Đi tới báo cáo, quân Hứa Thành công phá Phạm Dương, Cao Lãm tướng. . . quân bị vây khốn ở Dịch Kinh, nhanh đi!” Vừa đến cửa thành, không để những binh lính thủ cửa thành ngăn cản, lập tức hai kỵ sĩ đã ngã xuống ngựa, giống như cực kỳ mệt mỏi!

“Ta đi nói cho Trương hiệu úy!” “Sáu Hâu” quay đầu chạy lên lâu thành. Đây chính là đại sự, hắn, một tên lính quèn, cũng biết U Châu thất thủ rồi!

Hai người kỵ sĩ dựa vào ngựa, không ngừng há miệng thở phì phò, “Hắc mao” nhìn thấy tình cảnh này, hắn vội vàng cầm một bầu nước đến, đưa cho hai người lính.

“Hai vị, Cao Lãm tướng quân cũng không thể phòng chống quân Hứa Thành sao?” “Hắc mao” cẩn thận hỏi. Loại lính truyền tin này luôn luôn có tính cách rất kiêu ngạo, một tiểu tốt canh giữ cổng thành như hắc không thể đắc tội được, nhưng hắc vẫn không nhin được tò mò, lên tiếng hỏi.

“Khục!” Có thể là nước quá mát, uống nước, người lính bị sặc một cái.

“Xin lỗi, đại nhân, chúng ta quen uống nước lạnh, không có chú ý!” “Hong gia” nhìn thấy cảnh này, hắc vội vàng xin lỗi!

“Không có gì!” Kỵ sĩ bị nghẹn khoát khoát tay ý bảo chính mình không có việc gì!

“Hai vị, chức quan của hai vị là gì? Có phải là hai vị tướng quân không?” “Hong gia” đột nhiên lại hỏi.

“Ừ! . . .” Hai gã kỵ sĩ sững sờ, ánh mắt như điện lập tức đánh về phía hai mắt “Hong gia”. Dưới khí thế như sóng điện đó, “Hong gia” khẽ lão đảo, thân hình nhoáng một cái, suýt chút nữa ngã nhào trên đất!

“Các người. . . ? !” “Hắc mao” không phải là đồ ngốc, khi hắc nhìn thấy tình cảnh này, đã biết rõ hai kỵ sĩ này là địch mà không phải là bạn! Hắc vừa định quay người hô to, đã bị một tiếng quát nặng nề, chói tai gọi lại.

“ ‘ Hắc mao ’, không muốn chết, chớ đi!” Người lên tiếng chính là “Hong gia” !

“Hong gia” này cực kỳ có uy tín trong đám tiểu tốt canh giữ cổng thành, “Hắc mao” nghe lời “Hong gia” nên đứng lại! Mà lúc này, hai gã kỵ sĩ sớm đã ngăn chặn con đường của hắc, thái độ mệt mỏi lúc trước, nào còn để lại nửa phần?

“Hai vị đến từ Tịnh Châu hay là từ Ti châu đến?” “Hong gia” nhỏ giọng hỏi: “Các người không phải lại muốn tập kích chiếm lĩnh Nghiệp Thành chứ?”

Hai người kỵ sĩ không trả lời, cả hai chỉ nhìn chằm chằm vào “Hong gia” với “Hắc mao”, trong mắt tràn đầy vẻ hỏi dò!

“Ha ha! Hai vị, tiểu lão nhân sống nhiều năm như vậy, sắp trở thành lính canh cổng thành bốn mươi năm. Đôi mắt này rất độc đó! Người nào ta chưa từng gặp qua sao?” “Hong gia” thoáng có chút đắc ý nói: “Hai vị bề ngoài đúng là rất mệt mỏi, thế nhưng chúng ta đều là người một nhà mà hai vị vẫn còn cầm chặt lấy ngựa không tha, là có ý gì? Điều này có ý nghĩa là hai vị rất không biết diễn trò, giả bộ sốt ruột, trong mắt lại vô cùng bình tĩnh. Còn nữa tiểu lão nhân đã từng chứng kiến cũng không phải ít binh lính truyền tin, hàng năm đều có rất nhiều người, sao lại chỉ có các người chạy đến cửa thành rồi không đi tiếp? U Châu thất thủ chính là chuyện đại sự, nào tới lượt đi báo cáo một Thành môn hiệu úy nhỏ bé? Hơn nữa, nếu quả thật là tin tức khẩn cấp, binh lính truyền tin đã quát lên từ rất xa rồi, sao hai vị, thậm chí chút âm thanh cũng đều không có?”

“Ha ha!” Rốt cục, một người trong hai gã kỵ sĩ lên tiếng, hắc nói: ” Vị lão ca này không đơn giản! Nhưng U Châu thất thủ chính là chuyện đại sự sao? Nếu tạo thành khủng hoảng chẳng phải không hay sao? Chuyện này sao có thể kêu la truyền bá? Chúng ta chém giết xong ra ngoài từ lớp lớp vòng vây, đi đến cửa thành, mệt mỏi thật sự không đi được, dừng một chút coi như là hợp lý, nắm ngựa không tha không càng nói rõ bọn chúng ta nghỉ một lát rồi còn phải tiếp tục chạy sao? Hơn nữa, nào có chuyện dùng hai người tới đoạt cửa thành hay sao?”

“Hừ!” Tất cả luận cứ đều bị bác bỏ (chứng minh là sai), hình như “Hong gia” có chút tức giận, hắc nói: “Nhưng các người không phải là bị tiểu lão nhân ta lừa gạt sao?”

“Không cần phải gấp gáp ‘ Bì Hâu ’ nói là đi tìm Trương hiệu úy, đó là Thành môn hiệu úy , quản lý suốt một mặt tường thành, dài mấy dặm! Không thể sẽ tới nhanh được!” Thì ra “Hắc mao” chứng kiến một gã kỵ sĩ khác luôn nhìn vào trong thành, hắc lên tiếng nói để giảm bớt tình hình, hắc cũng không muốn làm cho hai người cảm thấy sự tình khẩn cấp, sẽ làm thiệt cả hắc và “Hong gia”. Nếu điều đó xảy ra thì chẳng có lợi.

“Các người không sợ chúng ta giết các người?” Kỵ sĩ nói chuyện với “Hong gia” đã cảm thấy tình huống lúc này như không còn nắm giữ trong tay, lên tiếng nói!

Lời này của hắn khiến cho “Hong gia” cùng “Hắc mao” nghe mà cảm thấy giá lạnh trong lòng. Vẫn là “Hong gia” nắm chắc trong lòng, hắn nói: “Chúng ta ở chỗ này cũng không được tốt lắm! Từ khi Dương Nhị tướng quân của các người tới nơi này, thời gian qua trong Nghiệp Thành càng không dễ chịu, lại phải suốt ngày chuẩn bị đánh trận, những người chúng ta đã sớm chịu đủ rồi, chỉ hy vọng đánh xong nhanh lên một chút. Lúc này, các người đã chiếm được U Châu, lại muốn đến tập kích Nghiệp Thành, xem ra thắng lợi đã định rồi, sao chúng ta còn phải giúp đỡ đám lão gia kia?”

(*thay đổi hàng loạt khi có một sự thay đổi nào đó)

“Đúng như vậy!” “Hắc mao” được dẫn dắt, lập tức hấn tấn thành nói: “Hiện tại dân chúng trong Nghiệp Thành đều rất hối hận lúc trước không đi theo Dương Nhị tướng quân đến Tịnh Châu. Hiện tại dân chúng đều bị những kẻ làm quan kia vơ vét đến cực khổ, ngay cả nhà chúng ta có người nhà làm lính mà cũng không tránh khỏi”.

Hai người kỵ sĩ liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy dở khóc dở cười. Xảy ra chuyện gì vậy? Dương Nhị ở Nghiệp Thành gây ra một trận cướp đoạt quy mô, không chỉ chính bản thân Dương Nhị hấn cao hứng vì đã cướp đoạt mà thậm chí hắn còn cướp đoạt được cả dân tâm, không biết điều này có phải chính là cái gọi người tính không bằng trời tính không?

“Cái này. . . , khục! Chúng ta không phải là thủ hạ của Dương Nhị!” Kỵ sĩ có dáng vẻ tương đối bình thường nói.

“Ta biết rõ ta biết rõ!” “Hắc mao” đột nhiên không còn sợ hãi nữa, hắn nói: “Nghe nói Dương Nhị tướng quân đi theo Phiêu Kỵ Đại tướng quân Hứa Thành đến Ung Châu đánh Trường An, đánh Lã Bố rồi!”

“Vậy hai vị là. . . ?” “Hong gia” cẩn thận hỏi, quân đội do Dương Nhị chỉ huy có quân kỵ tốt, không cướp đoạt của dân chúng, nhưng những người tới đây cũng là binh lính dưới trướng quân Hứa Thành!

“Chúng ta là thủ hạ của Bàng Bái tướng quân dưới trướng Phiêu Kỵ Đại tướng quân, ta là Triệu Vân, vị này là, chính là Công Tôn Chỉ tướng quân!”

“Ta. . . Má ơi!” “Hắc mao” sợ hãi kêu lên một tiếng rồi hấn ngã ngồi trên mặt đất, khiến cho “Hong gia” tức giận xông tới đá hắn!

“Bọn họ là thủ hạ của ‘ Bắc Địa Thương lang ’, có thể làm chúng ta. . . ” “Hắc mao” kéo “Hong gia”, nhỏ giọng nói với hắn, vừa nói hấn vừa làm một động tác cắt cổ.

“Ai nói chúng ta muốn giết các người?” động tác này của “Hắc mao” bị phát hiện, Công Tôn Chỉ cực kỳ bất mãn đối với hành vi này của “Hắc mao”!

“Không có không có. . . ” “Hắc mao” sợ tới mức liên tiếp lui về phía sau. Nếu không phải hấn sợ chết, nói không chừng hấn đã lập tức bỏ chạy!

“Ồ ồ ồ!” “Hong gia” vừa gõ vào gáy “Hắc mao”, nói: “ ‘ Thương lang lướt qua, hoang tàn ’, là nói dùng để đánh người Hồ, cũng không phải nói muốn giết con dân Đại Hán chúng ta, người nha! Mất mặt!” Lời tuy nói như thế, nhưng tay của hấn cũng không nhịn được, thoáng run lên! Đám người Viên Thiệu cũng truyền bá không ít điều bậy bạ về các tướng lĩnh trong quân Hứa Thành, Bàng Bái càng trực tiếp bị tô phồng trở thành một Ma vương giết người, thanh danh cực kỳ đáng sợ, dùng để dọa trẻ con khóc đêm cực kỳ hữu hiệu!

“Dạ dạ dạ! Ha ha hắc!” “Hắc mao” cười ngây ngô hai tiếng, không nói gì nữa, nhưng trông mắt hấn vẫn thủy chung cảnh giác mà nhìn chằm chằm vào Công Tôn Chỉ với Triệu Vân!

“Tiểu tử Bàng Bái này thậm chí đáng sợ như vậy sao?” Công Tôn Chỉ cũng hơi bị giật mình, Bàng Bái, một kẻ cả ngày hết ăn lại nằm, rồi còn giảo hoạt vạn phần, thậm chí, cách làm người cực kỳ không biết xấu hổ, căn bản cũng không biết cảm thấy hổ thẹn là gì, thường xuyên ôm thị nữ ngủ giữa ban ngày, loại người này mà cũng có lực uy hiếp lớn như vậy sao?

“Ha ha hắc!” “Hong gia” đã nghe được câu hỏi của Công Tôn Chỉ, mặc dù đối với hấn mà nói, vẫn cảm thấy có chút khó hiểu (thuộc hạ bất kính với quan trên), nhưng hấn vẫn không dám đưa bình luận đối với hành vi của Bàng Bái! Bởi vậy có thể thấy được, lời đồn hại chết người....!

“May mà chúng ta không từng bước từng bước công thành, bằng không, với thanh danh của Bàng tướng quân, chỉ sợ chúng ta mang tất cả hơn hai mươi vạn kỵ binh tới đánh, cũng không thể đánh hạ Ký Châu!” Triệu Vân nói.

“Bịch!” Đứng không vững nữa, hai chân “Hong gia” mềm nhũn, hần cũng ngồi trên mặt đất! Hai mươi vạn kỵ binh, đối với người sống ở khu vực Trung Nguyên mà nói, là điều tuyệt đối có thể hù chết người! Kỳ thật Triệu Vân nói rất đúng. Hiện nay tổng số kỵ binh mà Bàng Bái có thể chỉ huy vào khoảng hai mươi vạn người, nhưng lần này bọn họ chỉ mang tới tám vạn kỵ binh chính quy, những Bát Kỳ Binh đã đi tới tiền công “Bổ Đại thành”! Có Phong Ba Ác làm nội ứng, tất cả đều không cần quan tâm quá mức! Hơn nữa bởi vì tất cả bộ tộc Tiên Ti phần lớn tụ tập ở trong thành, càng giảm đi thời gian tìm tòi trên thảo nguyên, trực tiếp đánh tận diệt!

“Trương hiệu úy đến rồi!” tiếng kêu của “Bì Hâu” rớt cục truyền đến!

“Vốn có ý định đánh qua cửa ải này, hiện tại xem ra không cần, lão ca, huynh đệ, giúp chúng ta một chút, ứng phó vượt qua cửa ải này, chỉ cần đợi thời gian một nén nhang, ta cam đoan các người không lo nữa đời sau!” Công Tôn Chỉ nhỏ giọng nói.

“... Tốt!” “Hong gia” đứng lên trầm tư một chút, rồi hần mãnh liệt gật đầu một cái đáp ứng, về phần “Hắc mao”, hần cũng chỉ tụt lại sau một chút mà thôi! Thời loạn thế nhân mạng không bằng cây cỏ, chỉ cần đối trên một chút, có thể quản được cả đời, hơn nữa còn thắng còn rất lớn, cũng khó trách bọn hần sẽ đồng ý! Nhưng cũng không biết điều này có tính là một kiểu liên minh hay không. Hai Đại tướng thuộc loại hạng nhất lại liên minh cùng hai gã tiểu tốt canh cổng thành, thân phận không thể thấp. Đây là điều trước đây chưa từng xảy ra, mà chỉ sợ sau này cũng không từng có! Đương nhiên, thời gian của liên minh này cũng ngắn nhất từ trước tới nay, chỉ có thời gian một nén nhang!

“Trương hiệu úy ở phía sau!” “Bì Hâu” đi tới, nhìn thoáng qua, hần phát hiện bầu không khí không thích hợp, nhưng khi chứng kiến ánh mắt của hai người bằng hữu cũ, hần thông minh mà không hỏi bất kỳ điều gì! Mà Công Tôn Chỉ với Triệu Vân, thì trước khi hần đến, đã đứng không vững nữa rồi, “Mệt mỏi” dựa lưng vào tường, ngồi xuống trên mặt đất!

“U Châu làm sao vậy?” Một người gọi là Trương hiệu úy đi tới, kéo vạt áo Triệu Vân, kéo hần đứng dậy, lớn tiếng hỏi.

“Ngu ngốc!” Tất cả mọi người có mặt ở nơi này, ngoại trừ “Bì Hâu” cùng với Trương hiệu úy này, đều thầm mắng một tiếng trong lòng! Công Tôn Chỉ với Triệu Vân mắng Trương hiệu úy này không có đầu óc, không biết tin tức U Châu bị chiếm đóng không thể nói toạc móng heo! Mà “Hong gia” cùng “Hắc mao” thì đang vừa mắng, vừa âm thầm đổ mồ hôi lo lắng cho Trương hiệu úy này. Dám xé rách quần áo của Đại tướng thủ hạ dưới trướng “Bắc Địa Thương lang” Bàng Bái, thật sự không biết chữ chết được viết như thế nào! Điều bọn họ lo lắng thật sự có thể xảy ra. May mắn Trương Hiệu úy này kéo áo Triệu Vân, nếu hần kéo Công Tôn Chỉ, người đã bị Bàng Bái ảnh hưởng, tính cách nóng nảy to như ông trời, nói không chừng lập tức cũng sẽ bị một quyền nghiền nát xương cốt!

“Phạm Dương thất thủ! Cao Lãm tướng quân bị vây Dịch Kinh!” Triệu Vân nói về hữu khí vô lực! Khi nói những lời này, tối thiểu hần phải hít thở sâu ba lượt!

“Lập tức cùng ta đi gặp Tướng Nghĩa Cừ tướng quân!” Trương hiệu úy lôi kéo Triệu Vân muốn đi vào trong nội thành!

“Hiệu úy đại nhân, hần đã mệt mỏi tới mức như vậy, xương cốt đều sắp rụng tới nơi, dù ngài có cưỡng ép kéo hần đi, chỉ sợ sẽ muốn mạng của hần!” “Hong gia” ở một bên nói, đây chính là nhiệm vụ của bọn hần, nhất định giúp đỡ Công Tôn Chỉ với Triệu Vân lưu ở lại chỗ cửa thành này.

“Quân tình khẩn cấp, nào có thể đợi?” Trương hiệu úy cũng không quay đầu lại, tiếp tục lôi kéo Triệu Vân đi vào trong!

“Tướng quân, ta không đi được!” Triệu Vân cũng cảm thấy buồn nôn, hần nào ngờ bản thân mình sẽ rơi vào tình cảnh này. Lần đầu tiên hần hiểu vì sao Công Tôn Chỉ luôn không khách khí đối với Bàng Bái. Loại chủ ý này thực sự tổn hại! Mà Công Tôn Chỉ càng sắp nứt vỡ cái bụng, hần đã nín nhịn cực kỳ vất vả! Rốt cục có người chia xẻ nỗi thống khổ của hần rồi! Thật sự là thoải mái!

“Ngươi!” Khi nhìn thấy vị Trương hiệu úy này có vẻ sắp nổi giận, “Hắc mao” cũng lên tiếng nói: “Hiệu úy đại nhân, ngài trước tiên có thể đi thông báo cho Tướng tướng quân. Chúng ta tìm một chiếc xe, sẽ đem người đến phủ tướng quân cho ngài, ngài thấy thế nào?” có đôi khi tiểu nhân vật cũng rất hiểu cơ biến!

“Ừ! Được rồi! Các người mau một chút, đừng làm cho tướng quân đợi lâu!” Sau khi quay nhìn Triệu Vân một lát, Trương hiệu úy miễn cưỡng gật đầu, hần sải bước rời đi. Khi bỏ đi, hần nghĩ rằng nếu như quân Hứa Thành đang vây công Dịch Kinh, nên tạm thời sẽ không đến tấn công Nghiệp Thành!

Trương hiệu úy rời đi, mọi người bên trong động cổng thành liếc mắt nhìn nhau, lặng lẽ nở nụ cười! Sau đó, Công Tôn Chỉ nói với Triệu Vân: “Trước kia chúa công nói cái gì mà một con bướm vỗ cánh có thể dẫn tới một cơn cuồng phong, một cái đinh có thể quyết định tồn vong của một quốc gia, ta không tin, hiện tại ta mới biết chúa công đến cùng là có ý gì!”

“‘Rầm Ào Ào!’” Tướng Nghĩa Cừ hát thư sách trên án xuống rơi đầy đất, hần gào lên: “Điều đó không có khả năng! Làm sao lại như vậy? Làm sao lại như vậy? Cao Lãm lại không thể giữ vững vị trí Phạm Dương. Nếu như xảy ra chuyện đó, chẳng phải Ký Châu đã nguy như chồng trứng sao?”

“Đúng vậy! Tướng quân, ngài xem chúng ta nên làm sao bây giờ?” quả thật Trương hiệu úy đổ đầy mồ hôi, một nửa là vì mệt mỏi, một nửa thì là vì căng thẳng!

“Ngươi, nhanh đi! Ngay lập tức đi tìm Thẩm Chính Nam, mời hần tới đây!” Tướng Nghĩa Cừ ra lệnh.

“Thẩm đại nhân đã bị chúa công cách chức rồi, như vậy. . .” Trương hiệu úy có chút mà chần chờ!

“Cái gì cách chức? Lúc này thì thời điểm quan trọng, nào còn chú ý được nhiều như vậy? Còn không mau đi đi!” Tướng Nghĩa Cừ quát lớn.

“Ty chức tuân mệnh!” Trương hiệu úy thi lễ một cái, xoay người rời đi!

“Đợi một chút, hai người tới báo tin đâu?” Tướng Nghĩa Cừ lại hỏi.

“Mấy tiểu binh canh cổng thành sẽ lập tức chuyển người tới, hai người đó mệt mỏi tới mức không thể đứng lên!” Trương hiệu úy trả lời.

“Đã biết! Ngươi đi đi!” Tướng Nghĩa Cừ hoàn toàn không nghi ngờ, hần không thể ngờ rằng chính tiểu binh trong nhà mình đã bí mật quy hàng rồi!

“Không đúng! Không đúng!” Thẩm Phối vừa nghe nói U Châu thất thủ, hần lập tức nhảy dựng lên! Thẩm Phối đi đi lại lại trong phòng khiến cho Trương hiệu úy cảm thấy tim mình đập hỗn loạn!

“Thẩm đại nhân, có cái gì không đúng?” Trương hiệu úy nhỏ giọng mà hỏi thăm. Tuy rằng Thẩm Phối đã bị cách chức, hiện tại chỉ là một bình dân, nhưng uy vọng vẫn còn, hần tuyệt đối không thể vô lễ!

“Bàng Bái được người xưng là ‘Bắc Địa Thương lang’, giỏi dùng kỵ binh, cực kỳ nhanh chóng, nhưng hần có thể đánh bại Cao Lãm hay sao? Cao tướng quân có thành trì làm lá chắn, hơn nữa luôn cẩn thận đề phòng Bàng Bái!” Thẩm Phối hỏi.

“Cái này ty chức không biết, hai sứ giả tới báo tin mệt mỏi không chịu nổi, ty chức ấy tiểu binh canh cổng thành tìm chiếc xe chuyển bọn hần đến chỗ Tướng tướng quân, cũng không biết đã tới chưa!” Trương hiệu úy nói.

“Là như thế này..!” Thẩm Phối thuận miệng lên tiếng, hần nói: “Ngươi đi hỏi một chút, ai! Được rồi, ta cùng đi tìm Tướng tướng quân với ngươi!”

“Tướng quân đại nhân cho ty chức tới mời ngài tới, ta dẫn ngài đi!” Trương hiệu úy vừa nói vừa đi trước dẫn đường! Hần không biết, hần đã vô tình coi chủ ý của “Hắc mao” chính là của mình mới không để cho Thẩm Phối sinh lòng nghi ngờ. Bàng không, một tiểu binh cổng thành lại vô cùng nhiệt tình với người mang tin tức, nói gì đi nữa cũng có chút kỳ quái. Huống chi lúc này lại là thời kỳ nhạy cảm! Những lời này của hần cũng làm cho Nghiệp Thành rốt cục lại một lần nữa rơi vào trong tay quân Hứa Thành. Nhưng lần này, quân Hứa Thành chắc chắn sẽ không rời đi! Dù sao nói đi cũng phải nói lại, cho dù Thẩm Phối sinh lòng nghi ngờ, cũng không còn kịp rồi!

Tiếng kêu gào rớt cục vang lên. Dù Trương hiệu úy này đi hơi nhanh một chút, trong một tòa thành to lớn như này, chạy từ một nhà chạy đến nhà khác đã hết thời gian một nén nhang, tuy rằng hắn rất ra sức, thế nhưng, bất kể là Thảm Phối hay là Tướng Nghĩa Cừ, đều không thể lại ban thưởng cho hắn! Lúc Dương Nhị đến, chỉ có sáu vạn binh mã, Nghiệp Thành lại có vài chục vạn dân chúng với bốn vạn đại quân phòng thủ, mà lúc này, binh lực bên trong Nghiệp Thành có lẽ đã bị Viên Thiệu lấy đi hết, dân chúng càng đã sớm được Dương Nhị dạy bảo, nghe tiếng kêu sẽ lập tức đóng cửa. Dù sao quân Hứa Thành chắc chắn sẽ không vô cớ xâm nhập nhà dân, bọn hắn ngược lại muốn đề phòng binh sĩ Viên Thiệu chạy vào trong nhà! Về phần tại sao dân chúng sẽ biết quân đến chính là quân Hứa Thành, chỉ cần nghe khẩu hiệu kêu lên rung trời của vô số binh sĩ là sẽ biết:

“Thủ hạ Phiêu Kỵ Đại tướng quân Hứa Thành, phụng mệnh công kích quân bản bộ Viên Thiệu, dân chúng Nghiệp Thành không được ngăn trở, tướng sĩ Nghiệp Thành lập tức đầu hàng!”

Dương Nhị có thể công phá Nghiệp Thành là vì có nội ứng, hơn nữa đánh lén, mà Bàng Bái công phá Nghiệp Thành lại chỉ nhờ vào mấy tiểu tốt ở cửa thành, hai viên Đại tướng kịp thời ngăn cản quân phòng thủ lâu thành muốn đóng cửa thành, cùng với Bàng Bái hắn chỉ huy tám vạn của kỵ binh cùng gào to, sau đó, Bàng Bái cũng chỉ phải cho người tuần thành, thu nạp hàng binh là xong, chỉ có ở đánh chiếm Thảm Phối với Tướng Nghĩa Cừ thời điểm phí hết một chút khí lực, vốn Thảm Phối muốn tự vận, hắn lại bị Tướng Nghĩa Cừ ngăn lại, cuối cùng, đều bị bắt giữ!

“Hắn ***! Hai người các ngươi rõ ràng không nghĩa khí, cũng không nói giúp Lão Tử vài lời hữu ích, ta chạy đông chạy tây, mệt mỏi, các ngươi thì ngược lại, chẳng qua chỉ nói giúp mấy câu, nửa đời sau đều không cần buồn nản!” Bàng Bái suất quân đánh chiếm Nghiệp Thành xong, từ trong miệng đồng bạn, “Bì Hâu” được biết chuyện đã xảy ra, lập tức hắn mắng to lên, hắn không thể ngờ rằng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, hai đồng sự lâu năm của hắn lại thu được chỗ tốt lớn như vậy, thật sự hắn cảm thấy bất bình, ghen ghét trong lòng!

“Ai da! Cái này. . .” “Hắc mao” gáy gáy lỗ tai, hắn nói: “Ai kêu ngươi chạy nhanh? Còn không phải muốn đi tranh công, kiếm tiền thưởng sao? Chẳng qua là vận khí không tốt lắm mà thôi, nhưng ngươi không oán chúng ta bỏ mặc ngươi được!”

“Ngươi. . .” Không thể ngờ “Hắc mao” rõ ràng được tiện nghi mà còn khoe mẽ, “Bì Hâu” lập tức đỏ mặt!

“Đúng vậy! Bì Hâu, không có vậy chuyện quan trọng mà! Chẳng phải lúc đó ngươi đã có giác ra có chuyện không đúng rồi sao? Nhưng ngươi cũng không làm gì, đúng không? Đây là công lao! Hiểu không? Hơn nữa, chúng ta chỉ là mấy tên lính quèn mà thôi, người ta là Đại tướng quân, còn có thể keo kiệt ban thưởng cho ngươi hay sao?” Hồng gia an ủi Bì Hâu!

“Ừ! . . .” Bì Hâu mất tự nhiên vặn vẹo, uốn éo thân thể, hắn thoáng thừa nhận lời Hồng gia nói, hắn cũng nghĩ thông suốt. Nếu không phải mình đi tìm Trương hiệu úy, quân phong thủ lâu thành khẳng định sẽ đi xuống dưới tra hỏi, như vậy Công Tôn Chỉ với Triệu Vân phải lập tức khai chiến, có thể đánh chiếm Nghiệp Thành hay không còn rất khó nói!

Vì vậy, Bì Hâu lập tức trấn định tâm tư, nhất định hắn phải đi tìm Công Tôn Chỉ với Triệu Vân nói rõ công lao của mình. Hắn tuyệt đối không có khả năng khiến cho cơ hội cứ như vậy không công mà chạy mất! Triệu Vân có thể cho hắn điều gì đó, nhưng hắn lại không biết, ở trong mắt Công Tôn Chỉ, hắn chẳng qua chỉ đang thực hiện chức trách của binh sĩ canh cổng thành nên làm một chuyện trùng hợp mà thôi mà hắn muốn thu được điều gì từ trên người Công Tôn Chỉ, tuyệt đối càng không có mất, cho nên, khi hắn đi tìm Công Tôn Chỉ, Công Tôn Chỉ sai người bắt đuổi hắn đi. Nhưng điều khiến ọi người không ngờ tới là tên lính quèn tử Bì Hâu này lại rất quyết tâm, hắn không phải chỉ muốn đi theo Công Tôn Chỉ, mà là trực tiếp đòi tiền!

Mặc dù nhiều lần bị xua đuổi, bị đánh, nhưng hắn sống chết cũng không đi, Công Tôn Chỉ lại thật sự không muốn làm thịt hắn. Đối mặt với một tên cứng cỏi như này, Công Tôn Chỉ cũng đành chịu để cho hắn đi theo. Sau một thời gian ngắn, bởi vì vấn đề cuộc sống, Bì Hâu rốt cục không thể tiếp tục kiên trì, không tiếp tục đi theo sau lưng Công Tôn Chỉ! Mà khi Công Tôn Chỉ đang cảm thấy vô cùng may mắn, Bì Hâu rõ ràng lại xuất hiện, nhưng lần này, gã này đã trở thành một thành viên trong quân đội Công Tôn Chỉ, hơn nữa chính Bàng Bái cho phép hắn trở thành một thân vệ! Thì ra Bì Hâu vốn có ý định buông tha, nhưng

tin tức về hắn lại để cho Bằng Bái biết được. Một chuyện hay ho như này sao có thể không được dùng làm trò chơi? Vì vậy, dưới sự trợ giúp của Bằng Bái, hắn lại đã trở về! Cứ như vậy, hắn và Công Tôn Chỉ, hai người bắt đầu chương trình chạy Ma-ra-tông dài đến hơn hai mươi năm, tổng số tiền đòi hỏi càng liên tiếp tăng trưởng. Theo như Bì Hâu nói, số tiền tăng lên chính là tiền lãi. Trong hai mươi năm này, phương thức mà Bì Hâu sử dụng có thể nói bịp bợm chồng chất, mỗi ngày ba lượt, tựa như ba bữa cơm trong một ngày, rất đúng giờ. Chỉ đến đêm đại hôn của Công Tôn Chỉ, vì ăn mừng đại hôn Công Tôn Chỉ, cũng xem như đã quen biết đã lâu, hắn nắm chặt bàn tay, trừ đi ba phần tiền trong sổ ghi nợ!

“Ta cười đắc ý, ta cười đắc ý. . .” Hứa Thành nhìn các bộ hạ đều đang hắn mà xì xào thì thầm đấy, cũng không biết đang nói chuyện gì,

“Chúa công, phía trước chính là Trường An rồi! Có cần bắt đầu tiến công không?” Từ Hoảng thay thế Dương Nhị, thành người đầu tiên lên tiếng hỏi!

“Không cần phải gấp gáp! Người cũng không phải không biết, Vương Việt sư phó của người cách chỗ này cũng không tới một trăm dặm, hiện tại người muốn tiến công, không sợ sau này hắn tìm người tính sổ sao?” Hứa Thành nhìn hỏi hắn.

“Ha ha! Đúng, sao mặt tướng lại quên mất chuyện này nhỉ? Vậy hãy đợi chút đi!” Từ Hoảng lắc đầu, cười cười lui ra! Trương Tú, Diêm Hành Đem đi theo bên cạnh Hứa Thành không xa nhìn thấy cảnh này mà ngây người! Ô chúa công trước mặt, hành động này thật sự quá tùy tiện! Khi lui ra thậm chí còn không cả hành lễ! Chủ công mà bản thân mình nhận không khỏi hơi thiếu uy thế một chút!

“Chúa công từ trước đến nay không nặng nghi thức xã giao! Hai vị cũng không cần ngạc nhiên!” Chứng kiến thái độ của hai người, Tào Tính nói với hai người, hắn và Hác Manh, từ sau khi mấy người Lã Bố bị vây, đã có liên lạc cùng với Hứa Thành, cho nên, khi Lã Bố quay lại Trường An, đi ngang qua Vũ Công cùng Hàm Dương, hắn và Hác Manh đóng cửa thành không ra, chỉ tặng một tí thức ăn và ngựa!

Lã Bố vốn muốn cướp đoạt binh quyền trong tay hai người, tự mình nắm giữ, buông tha Hàm Dương cùng Vũ Công, quay lại Trường An, như vậy trong tay mình đã có binh, cũng dễ nói khi quay về! Nhưng Lã Bố không thể ngờ rằng hai người bọn họ lại đã sớm đầu hàng Hứa Thành, như vậy hắn cũng chỉ còn lại có tam tướng với mười mấy tiểu binh bên người, chính thức trở thành tư lệnh không quân!

Vì thế, Lã Bố mắng chửi hai người từ Vũ Công mắng Hàm Dương, nhưng hai người này trốn trong thành, không gặp hắn! Dù Lã Bố có mắng cũng không nghe thấy! Rốt cục, Lã Bố không chịu được, xám xịt mà quay về Trường An!

Khi Hứa Thành dẫn đại quân tới đây, hai người dâng thành trì, cũng giao binh quyền, Hứa Thành cũng không khách khí, chọn mấy tướng lãnh tạm thời thống lĩnh hai địa phương này, mang hai người bọn họ đi theo bên người!

“Vương Việt muốn tới?” Sau khi ngạc nhiên đối với hành vi “Vô lễ” của Từ Hoảng, hai người Trương Tú với Diêm Hành lập tức nhớ tới câu nói kia của Hứa Thành: Vương Việt sư phó của người cách chỗ này không tới một trăm dặm!

Vương Việt tới làm gì? Chẳng lẽ Hứa Thành đích thân lĩnh quân đội còn không thể đánh hạ Trường An sao? Hơn nữa, không từng nghe nói Vương Việt có thể lãnh binh!

“Đệ nhất thiên hạ!” Trương Tú nhớ tới lúc mình thảm bại trong tay Vương Việt khi còn ở Đồng Quan! Nhớ tới kiếm quang lúc đó, trong lòng của hắn vẫn đôi chút lo sợ bất an, tuy rằng lúc này đã là người một nhà, nhưng sợ hãi của hắn đối với Vương Việt vẫn không giảm!

“Vương Việt cùng Lã Bố, đến cùng ai mạnh ai yếu? Lúc này cũng có thể có một kết quả!” Diêm Hành nói khẽ với Trương Tú, rất dễ dàng đoán được mục đích Vương Việt tới đây.

“Người cho rằng bọn hắn có bao nhiêu phần thắng?” Trương Tú lại nhìn Diêm Hành hỏi.

“Mặc dù ta đã gặp Lã Bố, chưa từng gặp Vương Việt! Không biết!” Diêm Hành rất thông minh mà lảng tránh vấn đề này! Trả lời không đúng chẳng phải mình sẽ mất mặt sao? Nói gì đi nữa mình cũng được coi

là một cao thủ, ánh mắt cũng không thể thấp!

“Nếu như là người, đều gặp hai người, hơn nữa, cũng còn đã giao thủ, người cho rằng bọn hắc sẽ có bao nhiêu phần thắng?” Diêm Hành hỏi ngược lại.

“Ta cho rằng Vương Việt sẽ thắng!” Trương Tú nhìn vào ánh mắt hỏi dò của Diêm Hành, đáp: “Ta có thể đối địch hơn trăm hiệp cùng Lã Bố, mà ta, ở trong tay Vương Việt, vẫn không nắm chắc có thể đánh hơn năm mươi hiệp!”

“Không thể nói như thế! Hai người có chiến pháp khác nhau, người đối địch cùng bọn hắc, kết quả tự nhiên cũng sẽ không giống nhau, nhưng điều này cũng không thể đại biểu cho việc người dùng làm giới tuyến mà phân thắng bại giữa hai người!” Diêm Hành lắc đầu nói.

“Ta cũng cho rằng Vương Việt sẽ thắng!” giọng nói của Hứa Thành đột nhiên vang lên ở bên cạnh hai người!

“A...! ? Chúa công!” Hai người cả kinh, vội vàng thi lễ! Bọn họ cũng không phải là Từ Hoảng. Người ta nói gì đi nữa cũng là đại tướng thân tín của Hứa Thành, mình cũng không thể học người ta!

“Sao không hỏi xem vì sao ta lại có loại suy nghĩ này?” Hứa Thành cười hỏi. Nói gì đi nữa luận về thể giao, Hứa Thành hẳn có vai vế ngang hàng với Trương Tế. Nếu bàn về chuyện này, Trương Tú còn phải thấp hơn hẳn! Loại cảm giác này khiến cho hẳn rất thoải mái!

“Cái này. . .” Trương Tú với Diêm Hành cùng nhìn nhau, không biết trả lời như thế nào!

“Được rồi, được rồi! Vẫn nên đợi sau này hãy nói!” Hứa Thành mỉm cười lắc đầu, lại trở về vị trí của mình!

Đám người Hứa Thành vui vẻ cười đùa nói chuyện, mà trước mặt bọn họ, trong thành Trường An, bầu không khí vô cùng khẩn trương!

Sau khi Lã Bố trở về, bởi vì không có binh mã, vị trí Đại tướng quân chỉ khiến người ta chê cười. Vì không muốn bị tức giận, hẳn thậm chí không lên triều, cả ngày trốn ở trong nhà mình, bữa bãi tâm hoan cùng mấy thiếp xinh đẹp!

Mà sau khi vượt qua việc kiểm tra đo lường trung thành của Vương Doãn với Chu Tuyền, Công Dã Kiên, ngay tiếp theo cũng không ngờ cả Bao Bất Đồng, đều đã chiếm được ân sủng của triều đình. Nếu như không phải hai người bọn hắc bại binh mà quay về, một lần nữa thăng quan tiến tước cũng không phải là chuyện mộng tưởng! Nhưng dù vậy, lúc này hai người đã vinh quang tột đỉnh! Ít nhất, ở trong mắt Vương Doãn thì là như vậy!

“Nếu muốn phá địch, lúc này biện pháp duy nhất của chúng ta, chính là thủ, phòng thủ đến khi tin tức thắng lợi của các lộ chư hầu truyền tới!” Công Dã Kiên ở trên triều đình chậm rãi nói. Thời khắc khẩn cấp này, ngay cả Hiến Đế, vì tuổi không lớn, một mực không hỏi triều chính, cũng xuất hiện ở trên triều đình, nhưng Hoàng Đế như hẳn cũng không ngồi trên ghế mà ngồi quỳ! (lại không có ghế, đương nhiên phải quỳ! Những người khác đều giống nhau!)

“Chúng ta có thể thủ ở sao? Hơn mười vạn đại quân mà còn thất bại, bị bại mà ngay cả một tiếng động cũng đều không nghe thấy. Sao người có thể xác định chúng ta có thể thủ thành Trường An?” Phục Hoàn, vị này là quốc trượng, bởi vì Vương Doãn lo lắng một lần nữa xuất hiện chuyện ngoại thích chuyên quyền, hẳn một mực đã bị áp chế. Lúc này hẳn lần đầu tiên xuất hiện ở trên triều! Nhưng biểu hiện của hẳn lại cực kỳ kiêu ngạo! Có thể thấy Vương Doãn lo lắng quả không thừa!

“Tỷ chức không thể xác định!” Công Dã Kiên hồi đáp.

“Vậy người còn nói như vậy sao?” Lúc này Quốc cửu Đồng Thừa cũng là võ tướng. Đây chính là cái gọi là trong núi không hổ, hầu tử xưng đại vương! Hẳn có bản lĩnh bình thường, nếu không hẳn cũng sẽ không biểu hiện gấp gáp như vậy!

“Vậy không biết quốc trượng với quốc cửu còn có thượng sách gì sao?” Công Dã Kiên thâm than một tiếng, hỏi ngược lại.

“Lập tức phái người đi cầu viện Thái thú Hán Trung Trương Lỗ, hứa dùng quan to lộc hậu, tất nhiên hẳn sẽ đến!” Phục Hoàn nói: “Hứa Thành chịu trong ngoài giáp công, tự nhiên lui bước!”

“Hừ! Chê cười!” Vương Doãn cả giận nói: “Trương Lỗ vốn xuất thân Mễ tặc, là một dạng cùng giặc Khăn vàng, triều đình không truy cứu tội lỗi của hắn, phong hắn làm Thái Thú, hắn lại chiếm lấy Hán Trung, không chỉ đã cắt đứt liên hệ của triều đình cùng Ích Châu, còn không nghe mệnh lệnh thiên triều, tự thành một hệ. Loại người này, quốc trượng đưa hắn đưa tới, chẳng phải là dẫn sói vào nhà sao?”

“Hán Trung Trương Lỗ, cho dù hắn dốc hết Hán Trung quân mà đến, cũng không phải đối thủ của Hứa Thành. Hơn nữa sao Hứa Thành lại không phái người đi phòng thủ quan ải đi thông Hán Trung? Hắn có thể tới được không?” Chu Tuyền cũng chậm rãi nói.

“Trương Lỗ cùng Ích Châu Lưu Chương, đánh lẫn nhau đã nhiều năm, hắn vừa ra binh, còn không nói có thể cứu được Trường An hay không, chẳng phải chính hắn tự dẫn lửa thiêu thân sao?” Công Dã Kiên cũng lại đưa tin.

“Vây. . .” Phục Hoàn cũng không biết nên nói như thế nào nữa. “Chúng ta cũng có thể mời binh Khương Đế Lương Châu, chỉ cần cho bọn hắn chút ít vàng bạc châu báu là có thể mời bọn chúng xuất binh! Chỉ cần chúng ta có thể kiên trì một thời gian ngắn, chờ bọn hắn vừa đến, Hứa Thành dĩ nhiên sẽ bị bại lui!”

“Xem ra quốc trượng còn không biết!” Công Dã Kiên tiếp tục hành động lính hầu của Vương phái.

“Cái gì mà chúng ta không biết?” Đồng Thừa hỏi.

“Vừa mới nhận được tin tức, Lương Châu đã bị bộ tướng Từ Vinh, Bàng Đức của Hứa Thành liên thủ đánh hạ. Về phần các bộ tộc Khương Đế Lương Châu, theo như lời của quốc trượng, đã là một trong những đội quân chủ lực dưới tay Bàng Đức! Hơn nữa, nghe nói những binh mã man di này, bị Bàng Đức huấn luyện khiến quân kỷ nghiêm chỉnh, thậm chí ngay cả việc quấy rối dân chúng đều rất ít! Cũng không biết có phải là thật sự hay không!” Công Dã Kiên mà nói ra một vài điều khiến cho những đại thần không rõ chân tướng cực kỳ sợ hãi! Lương Châu man di luôn luôn cương quyết bướng bỉnh lại sớm đã bị Hứa Thành chinh phục. Chẳng lẽ ngày nay mặt trời mọc từ phía tây hay sao? Chẳng lẽ trước kia mấy lần triều đình dụng binh ở Lương Châu đều vô ích sao? Sao thành quả thu được lại khác vậy?

“Vương Tư Đồ, vậy trăm nên làm cái gì bây giờ?” Rốt cục Hiến Đế cũng không kiềm chế được, hắn lo lắng hỏi.

“Bệ hạ, không cần phải gấp, thành Trường An cao, hào sâu, dù Hứa Thành có trăm vạn đại quân cũng đừng mơ tưởng đánh hạ thành. Hơn nữa, dân chúng trong thành từ khi chúng ta tru sát Đồng Trác đến nay, đều trung thành kính yêu bệ hạ, chỉ cần triều đình lên tiếng hô hào, mấy chục vạn dân chúng đều có thể giúp đỡ triều đình, cần gì phải sợ Hứa Thành hắn!” Vương Doãn chấp tay nói.

Chương 116: Không chiến có quả

“Đúng vậy, xin bệ hạ bớt buồn phiền. Hứa Thành nói gì đi nữa vẫn là Phiêu Kỵ tướng quân do triều đình phong. Không nói hắn có thể công phá Trường An hay không cho dù hắn có thể công phá được, hắn cũng tuyệt không dám bất kính đối với bệ hạ, trừ phi hắn muốn trở thành kẻ thù của thiên hạ!” Thái Thường Chủng Phật, từ sau khi Phục Hoàn với Đồng Thừa xuất hiện ở trên triều đình, địa vị của hắn cực kỳ hạ thấp thế nhưng hắn rốt cục cũng tìm được cơ hội nói chuyện!

“Hừ! Tự mình đa tình!” Công Dã Kiên nghe xong Chủng Phật nói mà cười nhạo trong lòng. Hắn thầm nói: “Kẻ thù của thiên hạ? Chúa công cũng sớm đã tính hết rồi, cũng không cần mấy người các người coi chúa công là người như thế nào. Còn không phải các người bị chúa công nắm trong tay, muốn dẹt thì dẹt, muốn tròn thì tròn sao?” Không chỉ có Công Dã Kiên hắn mà ngay cả Vương Doãn với Chu Tuyền cũng cảm thấy khó chịu với những điều Chủng Phật nói, nhất là Vương Doãn nếu không phải Chủng Phật đã trải qua điều tra xem xét nội gián, bằng vào mấy câu nói đó của hắn, Vương Doãn sẽ lập tức ra lệnh tru sát hắn!

“Nếu như thế trăm an tâm!” Hiến đế nói khiến cho Chu Tuyền với Vương Doãn lại một lần nữa nhú mày. Đây rõ ràng cũng không phải là điềm tốt!

“Bệ hạ, hiện nay trong triều mặc dù có Chu Thái úy có thể chống binh nhưng chúng ta vẫn thiếu mãnh tướng nên biết rằng trong quân có chủ soái, không tướng thì chiến lược cũng không cách nào đi lên được!” Công Dã Kiên lại nhìn Hiến đế tấu.

“Không phải có Đại tướng quân Lã Bố sao? Không phải Trẫm nghe nói hắn trở về rồi sao?” Hiến đế hỏi.

“Cái này. . .” Công Dã Kiên biểu lộ khó xử nhìn về phía Vương Doãn! Lã Bố không lên triều, một mặt vì đại bại trên chiến trường, không gánh chịu nổi trách nhiệm, một phương diện khác chính là vì Vương Doãn không muốn binh quyền lại một lần nữa bị loại người bướng bỉnh như Lã Bố nắm giữ! Như vậy đối với triều đình mà nói chính là tai họa!

“Không bằng như vậy! Thần đi tới thành thực mời Đại tướng quân xuất chiến. Hơn nữa dưới trướng Đại tướng quân còn có ba viên Đại tướng có thể dùng. Đây cũng có thể coi là một trợ lực lớn!” Chu Tuyền thấy sắc mặt xấu hổ của Vương Doãn biết rõ suy nghĩ của Vương Doãn, hẳn biết rõ bản thân mình phải ôm việc này mà làm. Bây giờ không phải là lúc đề phòng Lã Bố, không có dũng tướng dẫn đầu, những binh lính mới đưa tới không lâu trong thành Trường An sao có thể chống đỡ cùng đại quân Hứa Thành?

“Người hãy cầm thánh chỉ của Trẫm đi!” Hiến đế ngậy thơ nói.

“Cái này cũng không cần thiết. Bệ hạ, Lã Bố chính là Đại tướng triều đình, phân ưu vì Bệ hạ chính là bổn phận cần gì phải hạ chỉ nhắc nhở?” Chu Tuyền cũng không muốn làm theo chủ ý rồi bời của Hiến đế đi mời Lã Bố. Nói đùa, có lúc nào Lã Bố coi trọng cái gọi là Thiên tử Đại Hán không? Cầm lấy thánh chỉ của Hiến Đế hẳn đi tìm Lã Bố nói không chừng sẽ có phản tác dụng!

Trong khi đang nghị sự thì từ bên ngoài đại điện đột nhiên có một thị vệ chạy vào, hình như có chuyện khẩn cấp phải báo cho Công Dã Kiên. Sau khi tên thị vệ thì thảo một hồi vào lỗ tai, Công Dã Kiên khoát tay chặn lại, cho hắn đi xuống!

“Công Dã ái khanh có chuyện gì?” Hiến Đế hỏi.

“Bệ hạ!” Công Dã Kiên mỉm cười khom người đáp: “Lần này Lã Phụng Tiên không muốn ra chiến cũng không được!”

“Hả? Cuối cùng đã xảy ra chuyện gì vậy? Ái khanh mau mau nói đi!” Hiến đế lập tức hứng thú!

” Vương Việt, người cùng được xưng ‘ vô địch thiên hạ ’ cùng Lã Bố đã tới trong quân Hứa Thành. Hắn tranh tài một trận cùng Lã Phụng Tiên vì cái danh hiệu này!” Công Dã Kiên nói.

116. Q.2 - Chương 116: Không Chiến Có Quả

Ba ngày sau dưới thành Trường An!

Vương Việt, Lã Bố!

Trong mắt mọi người giống như tràn đầy kích điện! Cuồng phong! Oanh lôi! (kỳ thật không có bất kỳ điều gì!)

Khí thế vô hình đặt ở trong lòng mấy chục vạn người chăm chú xem cuộc chiến!

“Người có di ngôn gì lúc lâm chung không? Ta có thể thực hiện giúp người!” Vương Việt lên tiếng nói trước, giọng nói có chút thành khẩn.

“Làm sao người biết người nhất định thắng lợi?” Lã Bố cả giận nói.

“Vốn tưởng rằng ta chạy như bay cả ngày đến đây, người sẽ lợi dụng cơ hội ta mệt mỏi mà khiêu chiến cho nên chúa công đã để ta tĩnh dưỡng ba ngày mới đối chiến cùng với người. Đáng tiếc! Lúc này ta xem sắc mặt người mỗi một, thần sắc tiêu tụy. Trận chiến này chưa đấu người cũng đã thua ba phần!” Vương Việt tự nhiên nói.

“Ít nói nhảm đi, muốn đánh thì đánh, không cần phải dài dòng!” Lã Bố cảm thấy khí thế của mình bị Vương Việt nói mấy câu chuyện phiếm mà làm giảm đi không ít, hẳn không khỏi bắt đầu bối rối trong lòng! Phương Thiên Họa Kích bắt đầu lắc lư!

“Muốn đánh, muốn đánh!” trong trận Quân Hứa Thành, Dương Nhị kêu loạn một hồi đã bị Hứa Thành dùng một cái tát trấn áp!

“Người loạn gọi cái gì? Đây chính là cái gọi khiến cho đối phương căng thẳng!” Từ Hoảng ở một bên cũng trách mắng Dương Nhị với giọng nói bất mãn.

“Ta còn căng thẳng hơn cả ngươi!” Dương Nhị hạ giọng la lên.

“Sao ngươi phải như vậy? Ngươi!” Từ Hoảng cảm thấy ngưỡng ngừng. Hắn không ngờ tiểu tử Dương Nhị này lại có tình cảm tốt với Vương Việt!

“Thế nhưng ta đánh bạc Vương sư phó thắng nếu hắn thất bại ta sẽ phải bồi thường lớn hơn!” những lời này của Dương Nhị khiến cho Từ Hoảng đang vô cùng cảm thán, giật mình kinh ngạc, suýt chút nữa ngã, rớt xuống ngựa!

“ . . .” Trương Tú với Diêm Hành còn có đám người Cao Thuận đều tương đối được Hứa Thành coi trọng. Bọn hắn cùng sống chung với Dương Nhị, đã nghe nói Dương Nhị này vô sỉ đến cực điểm. Trong khi đó Cao Thuận đã sớm biết tính tình của Dương Nhị, nên hắn còn tiếp thụ được. Trương Tú với Diêm Hành thì đều không nhận được, trừng mắt coi thường Dương Nhị!

“Ngươi chỉ là vì đánh bạc sao?” Từ Hoảng chỉ muốn bắt tên khốn này lại sau đó cẩn thận thu thập hắn!

“Còn có thể vì nguyên nhân gì? Còn không phải là vì hai tên khốn nạn Bàng Bái, Công Tôn Chỉ! Ván bài này đã được sắp đặt mấy năm, suýt chút nữa đã không thể tiếp tục chơi nữa!” Dương Nhị nói.

“Bọn hắn cũng dám đánh bạc Vương sư phó thua! ?” Từ Hoảng mở to hai mắt! Hai gã này không muốn sống chẳng?

“Bọn họ nói trong vòng hiệp khó phân thắng bại! Ta nói trong vòng một trăm hiệp Vương sư phó có thể thắng!” Dương Nhị khẩn trương nói.

“Hừ!” Khá tốt chỉ là Từ Hoảng vẫn hung hăng mà tỏ vẻ mình một chút đối với đồng僚 loại hành vi này khinh thường!

“Ta cá là trong vòng năm mươi hiệp sẽ phân thắng bại hơn nữa người thắng chính là Vương Việt sư phó!” Giọng nói Hứa Thành xen vào! Sau đó Hứa Thành lại nhìn chúng tướng ở hai bên, hỏi: “Các người ai đánh bạc cùng ta?”

“ . . .” Tuyệt đối sẽ không có người nào đồng ý. Thu thì cũng không có gì đáng nói. Thắng, ai dám? Chỉ riêng việc thua Hứa Thành đã mất thể diện, ai dám đòi tiền cược không?

“Ai! Vốn ta muốn người thắng sẽ được lĩnh chức Thứ sử Ung Châu!” Hứa Thành lắc đầu, hình như hắn đang lâm bầm lâu lâu!

“ . . .” Vẫn không có người đáp lời. Mấy lão nhân Dương Nhị trong quân Hứa Thành biết rõ Hứa Thành chưa bao giờ có thói quen bắn tên không đích, hơn nữa thắng thì sao nào? Căn cứ quy định cải cách mà Hứa Thành đã cho tiến hành, chức Thứ sử Ung Châu chỉ có thể chủ quản hành chính Ung Châu, bọn hắn, một đám quân nhân kiêm chức vị đó làm gì? Hơn nữa chức vị này hình như thuộc về Lại bộ quản lý, Hứa Thành sẽ tùy tiện sẽ dùng nó để đánh bạc sao? Có âm mưu, nhất định có âm mưu!

“Vương Việt ta vốn là một kẻ vũ phu bởi vì phạm vào khúc mắc ở trong thành Lạc Dương, muốn dựa vào người cao quý, thâm nghĩ mưu một chức quan. Sau này may mắn chúa công không bỏ ta, trao cho ta địa vị cao, quyền cao. Từ đó về sau tâm kết trong lòng ta dần dần cởi bỏ, ta mới phát hiện mình không phải là người có thể cầm quân cho nên ta mới mời chúa công nhường cơ hội cho những tướng lĩnh khác. Ta chỉ là một người bình thường chỉ huy ‘ Quyền thuật quân ’ kiêm huấn luyện tân binh mà thôi. Hôm nay đánh một trận cùng ngươi là tâm nguyện cuối cùng của ta, ta cũng không muốn để cho người ta nói ta khi dễ ngươi!” Vương Việt rút trường kiếm ra, xoa xoa lưỡi kiếm, nói.

“Ai thắng ai thua còn chưa biết đâu! Cái gì mà ỨC HIẾP?” trong mắt Lã Bố bắt đầu bốc lửa. Đánh đơn đấu, đây là lần đầu có người dám nói có thể “Khi dễ” hắn!

“Ngươi nghỉ ngơi tĩnh dưỡng cho tốt. Ta sẽ thỉnh chúa công kéo dài kỳ hạn công thành thêm ba ngày, ngươi tự giải quyết cho tốt!” Nói xong Vương Việt tra trường kiếm vào vỏ, không thêm quan tâm đến Lã Bố, hắn quay đầu ngựa trở về trận, bỏ mặc Lã Bố đứng ở đó, đi cũng không được mà ở lại cũng không xong. Cuối cùng Lã Bố chỉ có thể thở một hơi dài nhẹ nhõm, hắn cũng vòng ngựa Xích Thố quay lại thành Trường An!

“Không phải chứ!” Dương Nhị gào thét một tiếng “Rõ ràng lại không đánh, chẳng lẽ lại muốn chúng ta chờ thêm vài năm? Khi đó Lã Bố chết thì phải làm gì?”

“Cạch!” Từ Hoảng không thể nhìn được nữa, một cước đạp hấn xuống ngựa!

“Lại kéo dài ba ngày sao?” Hứa Thành từ chối cho ý kiến đối với đề nghị của Vương Việt!

“Chúa công, mặt tướng cho rằng không thể!” Trương Tú nhìn thấy Hứa Thành gật đầu với mình, hấn mới lên tiếng: “Thời cơ chiến đấu sẽ mất đi, nếu chỉ bởi vì Vương Tướng quân luận võ cùng Lã Bố mà kéo dài thời gian chỉ sợ sẽ bất lợi với sĩ khí quân ta”

“Một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (”Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phụ chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc) Vương mỗ cũng biết đạo lý này” Vương Việt cũng không phải là người chỉ vì lời nói của Trương Tú mà tức giận. “Nhưng lần này thì lại không như thế. Việc đánh hạ Trường An đã thành kết cục đã định, muộn vài ngày, sớm vài ngày đối với quân ta mà nói cũng không xảy ra chuyện gì lớn cho nên ta mới mời chúa công lùi lại mấy ngày sau mới công thành. Hơn nữa Lã Bố ở Trường An thời gian cũng không ngắn trong thành Trường An có đủ các loại người mà ai cũng phải khuất phục trước vũ lực của hấn. Nếu có thể đánh bại hấn, chúng ta đánh vào Trường An, những kẻ không an phận trong lòng cũng sẽ thành thật một chút!”

“Vậy Vương tướng quân ngài có nắm chắc phần thắng hay không?” Cao Thuận hỏi.

“Cho dù khi Lã Bố ở vào thời điểm hùng mạnh nhất ta cũng nắm chắc đánh bại hấn!” Vương Việt nói.

“Vương sư phó người có phải hay không thái quá mức tự tin rồi! ?” Dương Nhị thăm dò nói.

“Ha ha đây không phải là vấn đề có tự tin hay không mà trên thực tế Lã Bố cho tới bây giờ đều khó có khả năng là đối thủ của Vương sư phó!” Hứa Thành nói.

“Chúa công, cho dù Lã Bố chính là kẻ thù của chúng ta, ngài cũng không nên quá xem thường người ta” Dương Nhị phản bác.

Cao Thuận, Tào Tính với Hác Mạnh cùng hai người Trương Tú, Diêm Hành từng có một ít kinh nghiệm giao đấu cùng với Lã Bố đều bày tỏ đồng ý với ý kiến của Dương Nhị, đương nhiên đồng thời cũng biểu đạt vẻ khó hiểu đối với những câu nói kia của Hứa Thành.

“Lã Bố lợi hại Đúng vậy lợi hại trên chiến trường cắn xé nhau, có thể nói hấn là vô địch; Vương sư phó cũng không phải là đối thủ nhưng Vương sư phó hấn nghiên cứu quyền thuật vốn là thuật so đấu giữa hai người, Lã Bố đánh nhau cùng Vương sư phó chính là dùng sở đoản của mình tấn công sở trường của Vương sư phó, không thất bại mới là lạ! Hơn nữa còn bị bại rất nhanh!” Lúc này Hứa Thành mới lộ ra vẻ sâu hiểm khó dò!

“Thì ra là thế! Ha ha ha!” Vương Việt ngửa mặt lên trời cười dài, nói: “Khi ta đứng đối mặt cùng với Lã Bố, ta chỉ dựa vào trực giác cảm thấy hấn không phải là đối thủ của ta nhưng không như chúa công nghĩ sâu sắc đến như vậy. Nếu như trận này tất thắng, cuộc chiến này còn gì hứng thú! Chúa công, nếu như ngài đã hiểu rõ ràng như thế, vì sao còn đồng ý để ạt tướng tới đây?”

“Nếu như ta không để người nhìn thấy Lã Bố, người có thể cam tâm sao?” Hứa Thành nói với Vương Việt.

“Đương nhiên không thể!” Vương Việt dứt khoát nói: “Đã như vậy mặt tướng sẽ thu hồi thỉnh cầu kia của mình, chúa công, mặt tướng thật sự không cần phải tiếp tục so đấu cùng với Lã Bố. Mặt tướng quyết định quay về Lạc Dương! Xin ngài cho phép!”

“Như vậy cũng tốt nhưng thời gian cũng không cần gấp Vương sư phó người không muốn nhìn thấy Trường An rồi hãy đi sao?” Hứa Thành lại hỏi.

“Có cái gì tốt mà nhìn? Chẳng lẽ Trường An có thể phồn hoa hơn so với Lạc Dương sao? Không phải chỉ nhiều hơn một đám công khanh bá quan mà thôi! Đều là một đám đáng ghét, không nhìn cũng thể!” Vương Việt nói.

Ngày hôm sau Vương Việt quay trở về Lạc Dương!

Đêm đó!

Trên lầu thành cửa nam thành Trường An, Thành môn hiệu úy đảm nhận nhiệm vụ thủ thành mới nhậm chức không lâu: Bao Bất Đồng, đang đứng! Mà người đi theo ở bên cạnh hắn không phải là ai khác mà chính là đường đường Vệ úy Công Dã Kiên!

“Thế nào?” Công Dã Kiên hỏi.

“Yên tâm! Chung quanh trăm người đều là người một nhà!” sắc mặt Bao Bất Đồng ngưng trọng mà “Mỉm cười” nói: “Chỉ cần đèn rạng sáng, đám binh sĩ trên tường thành mỗi một không chịu nổi, tinh thần lại lỏng lẻo, cửa vừa mở ra chúa công có thể công khai vào thành” .

“Tốt!” vẻ mặt lo lắng của Công Dã Kiên đã dần ra, hắn nhẹ nhàng nói: “Ta đi xem phòng ngự ở những nơi khác. Người hãy chú tâm một chút!”

“Yên tâm đi!” Bao Bất Đồng âm thầm ra hiệu!

Rạng sáng cuối cùng đã tới. Khi sắc trời còn đang đen kịt, trên thành Trường An các binh sĩ canh phòng còn không có mặt, từng đám bóng đen đã theo tường thành mò tới bên cạnh cổng thành!

“Ô oa ô oa. . .” Hắc Long học xong tiếng kêu của quạ xong hắn thầm oán hận: “Học cái gì không học lại chỉ muốn học con quạ! Chúa công cũng thiệt là! Vốn ta muốn nói mùa xuân mà, hãy nên học chim khách, cũng biểu thị chúng ta đại thắng! Đúng rồi tại sao chim khách lại kêu?”

“Két..!” Tiếng kêu của quạ vừa qua không lâu, cửa thành Trường An rốt cuộc đã mở ra một đường nhỏ sau đó khe hở này chậm rãi mở rộng, rốt cục tất cả đều mở rộng!

Hắc Long khoát tay, hắn là người đi vào đầu tiên! Sau đó một hàng bóng đen dài hẹp bắt đầu tiến hành hạ độc thủ quân coi giữ cổng thành không có tiêu chí người một nhà! Cho đến tận khi một bó đuốc bùng sáng quay ba vòng trên tường thành. Âm thanh “Ầm ầm” mới khiến cho các binh sĩ canh phòng tường thành mới toàn bộ bừng tỉnh!

“Địch tập kích ...! . . .”

“Xông lên!” khi thấy không còn cần thiết che dấu tung tích của mình, tất cả quân Hứa Thành nằm dưới sự chỉ huy của bốn Đại tướng; Dương nhị, Từ Hoảng, Lê Phương, Cao Thuận hợp thành một dòng nước lũ cực kỳ hùng hậu xông vào cổ đô mấy trăm năm của Đại Hán —— Trường An!

“Quét sạch tất cả lực lượng phản kháng trong thành sau đó đến cửa cung tập hợp!” Dương Nhị hạ lệnh.

“Tuân mệnh!” Mấy người Từ Hoảng đồng thời trả lời sau đó bốn người chia nhau mà đi!

Ngay sau đó là liên tiếp những tiếng hò hét. Trận chiến công thành này là trận chiến nghiêng về một bên!

Nhưng có một điều cần phải thừa nhận đó chính là Nghiệp Thành còn khó tấn công hơn so với Trường An! Đây là kết luận mà cuối cùng Dương Nhị đã đưa ra! Trường An rộng lớn hơn so với Nghiệp Thành, đông người hơn! Thế nhưng có một điều khác biệt chính là người ở nơi này không một lòng! Đồng Trắc cho di dời tất cả gia tộc quyền thế danh môn Lạc Dương đến Trường An mặc dù đại bộ phận đều chịu tổn thất thế nhưng vẫn còn có những thế lực cũ của Trường An cũng rất nhiều mà khi quân Hứa Thành phá thành mà vào cũng không thể khiến cho bản thân những thế lực này, các danh môn, gia tộc vốn có lực lượng vũ trang nhất định, liên hợp lại phản kháng cho dù có cũng chỉ mấy nhà mà thôi!

Mà chính bản thân gia tộc các quan lại triều đình đến từ bên ngoài thì càng không cần phải nói, dưới sự bảo vệ của mấy ngàn cấm quân Hoàng thành do Chu Tuyền chỉ huy, âm thầm nguyện rửa Hứa Thành!

“Trong thành thế nào?” Hứa Thành chậm rãi tiến vào cửa thành Trường An!

“Gần như đã không còn một âm thanh nào khác!” Công Dã Kiên ở một bên nói.

“Sao người còn ở lại chỗ này vậy?” Hứa Thành la lên đối với hắn.

“Chúa công, không phải ngài muốn tá ma giết lừa chứ?” Công Dã Kiên ở trên triều đình quá lâu nên đã học được một ít điều xấu, tâm lý hắn có chút u ám! Hơn nữa trên thực tế bọn hắn là bộ hạ cũ của Hứa Thành, tự nhiên cách nói chuyện cũng không kiêng kỵ.

“Bình!” Hứa Thành tiếp tục vung tay tát, hần nói: “Cái tốt thì các ngươi không học! Sao các ngươi lại học theo tính tình của Dương Nhị với Bàng Bái rồi hả?”

“Ha ha hắc!” Bao Bất Đồng ở một bên cười trộm.

“Các người không thể tiếp tục ở lại Trường An khiến cho người ta phát hiện ra thân phận của các người, cũng không có chuyện gì cả nhưng sẽ có người nói các người đều là người không nói đạo nghĩa, vô sỉ phản bội, chẳng lẽ các người muốn để cho thiên hạ bêu danh sao? Cho nên các người hãy về Lạc Dương, để cho lão Thường an bài một vị trí cho các người. Nếu các người không muốn làm chính vụ thì tìm lão Hà cũng được!” Hứa Thành nói.

“Chúa công cái này là có ý gì? Đến lúc đó chúa công ngài hãy cho sửa lại sách sử một chút không phải sẽ được sao?” Công Dã Kiên thờ ơ nói.

“Ngươi hãy bỏ ý nghĩ đó đi! Chẳng lẽ ngươi không biết ta căn bản không quản được những người ghi sách sử kia sao?” Hứa Thành cũng thờ ơ nói.

“Còn người nào mà ngài không thu thập được sao?” Bao Bất Đồng tranh nói trước Công Dã Kiên. Khi người không có mặt ở trong quân Hứa Thành mới càng có thể cảm nhận được Hứa Thành lợi hại cho nên khi hần nghe Hứa Thành nói vậy mà cảm thấy rất ngạc nhiên!

“Còn không phải là lão già Thái Ung kia sao, ta luôn luôn đề xướng kính già yêu trẻ, tự mình cũng không thể đánh vào mặt của mình!” Hứa Thành nói.

“... Nói xạo! Còn không phải ngươi muốn lấy con gái người ta sao?” Công Dã Kiên với Bao Bất Đồng đồng thời la lên trong lòng thế nhưng bọn hần có thể đoán được tâm tư Thái Văn Cơ, cũng không thể không nói suy nghĩ của bọn hần không linh hoạt!

“Vậy chúa công, chức quan của ty chức ở Trường An đã là Vệ úy, ngài cũng không thể để cho Thường đại nhân trao cho ty chức chức quan quá thấp!” Công Dã Kiên nói. Rõ ràng tư tưởng quan chức của gã vẫn còn rất mạnh!

“Vậy phải cho các người chức quan gì mà mới không thể khiến người ta chú ý đây? Hơn nữa các người còn phải làm tốt để tránh khỏi bị người khác hạ cấp” Hứa Thành làm ra vẻ suy tư nói.

“Chúa công, chúng ty chức vẫn nên làm từ chức quan khỏi đầu! Ty chức cũng không muốn để lại tiếng xấu này! Hơn nữa ty chức muốn dùng tên cũ của mình!” Bao Bất Đồng nói.

“Được rồi! Nế dùng tên cũ trước đây thì chỉ cần không bị người đã từng gặp các ngươi biết rõ là được, như vậy các người không cần phải bắt đầu từ tầng thấp nhất! Nhưng như vậy thì cần phải chọn cho các người một chức quan sao cho xứng mới được!” Hứa Thành nói mà khiến cho sắc mặt Công Dã Kiên cùng Bao Bất Đồng cực kỳ sầu khổ!

“Các người cẩn thận suy nghĩ xem có chức quan nào phù hợp thì báo cho ta. Đợi khi ta quay trở lại Lạc Dương, ta sẽ đi thương lượng một chút với mấy người lão Thường!” Hứa Thành khoát tay áo nói: “Hiện tại các người không thể để người ta phát hiện. Ta sẽ cho người mang các ngươi đi ra ngoài quân doanh”

“Vâng!” Hai người khom mình hành lễ!

Tạm thời xử lý xong sự việc của Công Dã Kiên với Bao Bất Đồng, mấy người Hứa Thành đi tới đại môn hoàng cung mới phát hiện đại quân đã sớm công phá nơi đây, hần chỉ cần đi theo người mấy người Dương Nhị phái tới dẫn đường, tiến vào bên trong!

Rất cục khi đi đến cung Vị Ương Hứa Thành nhìn thấy một đám binh sĩ đang bao vây quanh toàn bộ cung điện. Dương Nhị, Cao Thuận đều có mặt ở nơi này, Từ Hoảng với Lệ Phương vẫn còn ở nơi khác chỉ huy quân đội không đến, còn Trương Tú với Diêm Hành thì đi theo Hứa Thành! Mà trên bậc thang bên ngoài cửa điện cung Vị Ương chính là mấy văn võ bá quan Chu Tuyền, Vương Doãn, Phục Hoàn ôm một hải tử mười mấy tuổi đang giằng co cùng thủ hạ của hần!

“Tránh ra chúa công đến rồi!” Hắc Long vốn xông lên phía trước nhưng thân phận hần bây giờ chính là thân vệ số một của Hứa Thành, nên hần là người lên tiếng nói đầu tiên khi phát hiện ra Hứa Thành đến!

“Nhiều người như vậy mà không thể dồn lại sao? Như này mà cũng là làm sao?” Hứa Thành làm ra vẻ nói.

“Vị này là nghĩ đến chính là Phiêu Kỵ Đại tướng quân sao?” Vương Doãn từ trong đám người đi ra nghiêm nghị hỏi.

“Ta chính là Hứa Thành người là Vương Doãn Vương Tư Đồ! Ta đã thấy bức họa của ngươi! Ngươi còn xấu hơn nhiều so với bức họa mà họa sĩ vẽ!” Hứa Thành, lưỡi đỏ như kiếm, nói không chút lưu tình!

“Ngươi. . .” Vương Doãn giận dữ nhưng hấn lập tức nhịn xuống. Hiện tại cũng không phải là thời điểm tức giận với Hứa Thành. Vương Doãn nói: “Thánh giá ở chỗ này ngươi thân là Phiêu Kỵ Đại tướng quân vì sao còn không bái kiến?”

“Hoàng đế ở nơi nào?” Nghe thấy giọng nói của Hứa Thành, Hiến đế ngửa người về phía sau, thân thể co lại, không dám đi tới!

“Hứa Thành, sao ngươi dám nói như thế ở trước mặt bệ hạ? Ngươi cũng nên biết đây chính là tội thất lễ trước quân vương?” Đồng Thừa vốn muốn nói đây là “Tội khi quân” nhưng lời nói vừa đến bên miệng hấn, hấn lập tức sửa lại!

Đối với Đồng Thừa mà nói thì Hứa Thành từ chối cho ý kiến!

“Ngươi. . . Ngươi chính là Phiêu Kỵ tướng quân. . . Hứa khanh gia sao?” Khi thấy Hứa Thành không trả lời Đồng Thừa, Hiến đế vẫn còn có thể xuất ra một chút dũng khí!

“Ngươi chính là đương kim bệ hạ?” Hứa Thành nghiêng đầu hỏi.

“Trẫm đúng là đương kim thiên tử! Khanh gia tự tiện mang binh đánh vào Trường An, thủ hạ lại cưỡng ép tiến vào hoàng cung là vì nguyên nhân gì?” Hiến đế lộ ra vẻ e sợ, lên tiếng hỏi.

“ . . .” trong lòng Hứa Thành đột nhiên xuất hiện một chủ ý, hấn nói: “Ta chỉ là muốn tới hỏi bệ hạ xem Đồng Trác Đồng tướng quốc chết như thế nào? Không biết Đồng tướng quốc có tội tình gì? Vì sao triều đình phải xử tử Đồng tướng quốc? Ta xuất thân từ môn hạ của Đồng tướng quốc nên vì hấn báo thù!”

Nghe xong những lời này của Hứa Thành thì không chỉ có người bên triều đình mà ngay cả chúng tướng phía sau hấn đều có chút khó hiểu. Khi Hứa Thành hấn còn ở dưới trướng Đồng Trác cũng đã “Độc lập” mặc dù không nói rõ ràng, trở mặt thành thù nhưng cũng đã tự lập môn hộ. Nhưng bây giờ Hứa Thành lại hỏi nguyên nhân cái chết của Đồng Trác, ra vẻ có ý muốn báo thù cho kẻ mập mập kia. Thật sự không một ai hiểu đến cùng Hứa Thành hấn muốn làm gì?

“Vương Tư Đồ! Ngươi với Lã Bố hãy nói vì sao phải xử tử Đồng tướng quốc?” Hiến đế quay người nhìn Vương Doãn hỏi.

. . .

Đám người đứng ngoài xem yên tĩnh!

. . .

“Đây chính là Hoàng đế mà chúng ta phải chết để bảo vệ sao?” phần lớn đám quan lại triều đình đều nghĩ như vậy! Bọn hấn đều cảm nhận được một tia hàn ý đang tiến vào lòng của bọn hấn!

Thật lâu!

“Ai! . . .” Vương Doãn thoát khỏi tình trạng ngây ngẩn, hấn ngửa mặt lên trời thở phào một hơi rồi chậm rãi đi xuống bậc thềm!

Các tướng sĩ quân Hứa Thành vẫn không nhúc nhích!

“Thì ra là muốn Vương Tư Đồ tự sát để có thể lưu toàn thân!” Có ít người nghĩ như vậy!

“Cho ta một cây đao!” giọng nói Vương Doãn lộ ra vẻ khá bình tĩnh!

“ . . .” Không có người trả lời hấn. Tất cả mọi người đang dùng ánh mắt thương hại nhìn hấn!

“ . . . ” Vương Doãn nhìn bốn phía nhìn một cái rồi đột nhiên hấn tiến về phía trước, xông tới chỗ một binh sĩ quân Hứa Thành, đoạt thanh đao trong tay tên lính.

“Này lão đầu nhi ngươi làm gì?” thân thủ của Vương Doãn quá kém, hấn bị tên binh lính lách người tránh thoát sau đó tên lính dùng lời lẽ hào hùng nói với Vương Doãn!

Vì không đoạt được đao, Vương Doãn quay nhìn bậc thềm trước điện rồi cuối cùng hấn vẫn phải quay đầu đi sau đó cúi đầu vọt tới cột đá đầu tiên ở bên cạnh.

Không thể dừng vào! Dương Nhị kéo hấn lại nói: “Vương lão đầu, ngươi không biết ngươi làm áu me bắn tung tóe còn khiến người khác phải tẩy rửa sao? Nói đạo đức một chút không được sao!”

“Hứa Thành, ngươi dám khinh ta thế này sao?” Vương Doãn tức giận tới mất trí, hấn xoay đầu lại nhìn Hứa Thành, lớn tiếng gào thét!

Khi nhìn thấy ánh mắt Vương Doãn tràn ngập tuyệt vọng gào lên, ánh mắt mọi người đều nhìn về hướng Hứa Thành, trong mắt ai nấy cũng đều tràn đầy khinh bỉ. Sao người này ác độc như vậy, ngay cả chết cũng không cho người ta chết thoải mái!

“Ta khinh ngươi cái gì?” Hứa Thành oan uổng nói.

“Nếu như ngươi vì Đồng Trác mà báo thù thì ta sẽ bồi thường ngươi một cái mạng! Ngươi không muốn động thủ thì ta tự sát, vì sao người còn cho thủ hạ ngăn cản? Còn cố ý trào phúng ta? Đây không phải người có chủ tâm khinh thường ta thì là vì cái gì?” Vương Doãn lớn tiếng gầm lên!

“Ta nói nên báo thù vì Đồng tướng quốc! Nhưng ta nói ta muốn giết ngươi sao? Ta vốn chỉ muốn chửi, mắng ngươi một chầu là được!” Hứa Thành giờ hay tay nói: “Hơn nữa thủ hạ của ta ngăn cản ngươi tự sát chính là vì tấm lòng muốn chăm sóc người bị thương ngươi cũng không nên đổ oan uổng cho bọn hấn hơn nữa ngươi còn phải cực kỳ cảm tạ bọn hấn mới đúng!”

“Ngươi. . . !” Vương Doãn giờ tay chỉ vào Hứa Thành mà không nói ra lời!

“Ta cái gì mà ta? Ngươi người này thực không nói đạo lý!” Hứa Thành ngang ngược khoát tay chặn lại, hấn nhìn chung quanh la lớn: “Đều ở chỗ này mà làm gì? Không thể đồn lại à? Đều theo ta ra ngoài!”

Nói xong không để ý tới Hiến để với văn võ bá quan đang trợn mắt há hốc mồm, kinh ngạc tới cực điểm, Hứa Thành quay người lại, tách thủ hạ tướng sĩ ra, quay trở về theo đường cũ! Rất nhanh thủ hạ của hấn đều lui xuống theo hấn!

“Chúa công cứ như vậy đi sao?” Dương Nhị hỏi.

“Không đi thì có thể làm gì? Đại sát một trận?” Hứa Thành hỏi ngược lại: “Nếu không thì cho ngươi tới động thủ nhé?”

“Không cần không cần!” Dương Nhị liên tục khoát tay nói: “Thế nhưng chúa công, ngài sẽ không cứ như vậy mà buông tha đám người này chứ?”

“Cái gì mà buông tha với không buông tha? Ta không có kẻ thù trong bọn họ!” Hứa Thành nói.

“ . . . Không có kẻ thù? Không phải chứ! Đã đánh một trận lớn như vậy mà còn không có kẻ thù sao?” Dương Nhị phát hiện ra bản thân mình giống như vĩnh viễn cũng không thể hiểu được suy nghĩ của Hứa Thành, tâm trạng hấn không khỏi phiền muộn!

“Các người đánh vui vẻ như vậy mà có nhìn thấy Lã Bố hay không?” Hứa Thành lại hỏi.

“Chúa công Lã Bố đã bị chết!” Hắc Long ở bên đáp.

“Cái gì?” Hứa Thành trợn trừng mắt nhìn Hắc Long hỏi: “Hắc Long, làm sao ngươi biết? Không phải là ngươi giết chứ? Ngươi trở nên lợi hại như vậy từ khi nào?”

“Chúa công, chuyện này không phải do tiểu nhân làm!” Hắc Long liên tục khoát tay nói: “Tiểu nhân đi đến đã nhìn thấy trên thi thể của hấn cùng với ba tướng lĩnh thủ hạ đều cắm mũi tên, hơn nữa gương mặt đã bị giẫm đạp tới mức hoàn toàn thay đổi nên nghĩ ra là hấn muốn ngăn quân đội của chúng ta, người của chúng ta xông tới chỗ của hấn nên mới bắn tên giết hấn!”

“Ai!” Hứa Thành lắc đầu “Lão Cao nha! Trong nhà Lã Bố còn có người nào?”

“Còn có một chính thê là Nghiêm thị phu nhân, tiểu thiếp Diêu Thuyền phu nhân, hơn nữa còn một con gái tên là Lã Văn!” Giọng nói của Cao Thuận có đôi chút trầm trầm. Nói gì đi nữa Lã Bố cũng chính là chúa công đầu tiên của hắn, nay Lã Bố chết như vậy cũng thật sự khiến cho người ta cảm thấy khó chịu!

“Tất cả đều là nữ nhân ai! Thật sự là khó làm! Còn có Diêu Thuyền!” Hứa Thành cảm thấy mình giống như là bị điện giật khi nghe nói đến nữ nhân này. Hắn nói: “Phải người cẩn thận chăm sóc, đợi khi Trường An yên ổn, hãy đưa Nghiêm thị với con gái nàng đến Ký Châu. Có người trông nom thì ta nghĩ cũng không ai có thể khi dễ cô nhi quả phụ các nàng!”

“Mặt tướng thay Lã Bố tạ ơn chúa công!” Cao Thuận dập đầu đối với Hứa Thành, Hứa Thành cũng không ngăn cản hắn! Về phần Diêu Thuyền thì nàng chỉ là một thị thiếp mà thôi. Lỗi của nàng chính là xinh đẹp, đúng vậy chính là xinh đẹp nhưng không phải bản thân nàng đã mất đi rất nhiều sao?

“Ai cho các người tiến đánh hoàng cung. Không phải ta đã mệnh lệnh các người chỉ tới cửa cung là ngừng hay sao?” Hứa Thành lại nhìn chúng tướng thủ hạ hỏi: “Nếu không phải lúc này ta phản ứng nhanh, các người có biết sẽ có bao nhiêu phiền toái hay không? Ừ?”

“Còn có lão Cao, sao người đi cùng mà cũng không ngăn bọn hắn lại?” Hứa Thành lại trách cứ Cao Thuận.

“Mời chúa công thứ tội!” Cao Thuận đang muốn trả lời thì Diêm Hành ở phía sau đột nhiên chạy ra quỳ gối trước mặt Hứa Thành.

“Là người hạ lệnh?” Hứa Thành hỏi.

“Đúng vậy. . . Mặt tướng!” Diêm Hành vốn tưởng rằng công tiến hoàng cung mà thôi trên thực tế không dễ xảy ra điều gì quá mức thì không gì không được. Thế nhưng lúc này hắn đột nhiên cảm thấy có chút sợ hãi trong lòng đến nỗi trong giọng nói của hắn cũng mang theo chút run rẩy!

“Vì sao người muốn trái với quân lệnh?” Giọng nói Hứa Thành cũng không có thay đổi gì nhưng chính vì thế mà lại làm cho chúng tướng ở đây đều cảm thấy có chút khó chịu giống như trái tim bị cái gì đó đè lại!

“Mặt tướng. . .” rốt cục Diêm Hành hiểu rõ Hứa Thành có uy thế lớn đến cỡ nào. Một người có bao nhiêu thực lực thì người đó sẽ có bấy nhiêu lực uy hiếp chẳng qua là Hứa Thành là kiểu người mà lực uy hiếp bình thường cũng không hiện ra rõ ràng mà thôi!

“Vốn khi chúng ta đánh tới trước cửa cung thì ngừng lại, không tiếp tục tiến công nữa nhưng cấm quân thủ vệ hoàng cung lại bắn chết vài tên quân sĩ của chúng ta cho nên mặt tướng mới nhất thời phần nộ dẫn binh tấn công vào. Dương Nhị tướng quân với Cao Thuận tướng quân thì sau đó mới tới!” Diêm Hành đáp.

“Chỉ là như vậy sao?” Hứa Thành lại hỏi.

“Đúng vậy! Chẳng qua là về sau Chu Tuyền mang binh phản kháng lại làm chết không ít huynh đệ cho nên chúng ta cứ như vậy mà tiếp tục tấn công!” Diêm Hành cũng không dám ngẩng đầu lên thế nhưng sau khi nói xong cảm giác của hắn tốt lên rất nhiều!

“Mặt tướng có thể làm chứng vì Diêm tướng quân!” Trương Tú coi như là một trong những tướng lĩnh đến sớm, hơn nữa lại cùng là hàng tướng như Diêm Hành nên bình thường hai người đi lại có vẻ gần. Lúc này hắn cũng ra mặt vì Diêm Hành!

“Trái với quân lệnh cuối cùng là trái với quân lệnh!” Hứa Thành chậm rãi nói: “Dương Nhị, người phái người đi về phía Từ Hoảng hỏi xem lần này tiến công Trường An còn có các tướng sĩ nào làm trái với quân lệnh hay không?”

“Vâng!” Dương Nhị quay người đi tìm người!

“Lát nữa chính người đi tới chỗ Diêm quân hiệu úy báo cáo (Diêm quân hiệu úy tương đương với quân pháp quan quân Hứa Thành) ngoại trừ xử phạt mà Diêm quân hiệu úy phạt người, ta còn muốn phạt người bị giam cầm ba ngày! Người nghe rõ không?” Hứa Thành nhìn Diêm Hành nói.

“Dạ, mặt tướng linh mệnh!” Diêm Hành thở ra một hơi. Hắn chỉ sợ Hứa Thành thừa cơ hội giết người! Nhưng như này thì an tâm! Nếu thật sự suy nghĩ kỹ một chút thì thấy bản thân mình vẫn còn suy bụng ta ra bụng người. Nếu Hứa Thành muốn giết chính mình thì hắn còn phải đợi tới lúc này không?

“Đứng lên đi!” Hứa Thành nói.

“Đa tạ chúa công!” Diêm Hành đứng lên nhưng khi ánh mắt hắn quay nhìn bốn phía, hắn nhìn thấy ngoại trừ Trương Tú, hắn chỉ thấy những ánh mắt thương cảm làm cho trong lòng của hắn đột nhiên lại cảm thấy có chút lo sợ bất an!

“Chúa công” không lâu sau người mà Dương Nhị phái đi ra ngoài đã quay lại bẩm báo: “Từ tướng quân hồi báo chúa công, nói hôm nay công thành không có một tên binh lính vi phạm quân lệnh!”

“Người hiểu rõ lỗi của người nghiêm trọng như thế nào không?” Hứa Thành lại nhìn Diêm Hành hỏi.

“Mặt tướng đã hiểu rõ!” Diêm Hành chỉ biết khom mình hành lễ! Không thể ngờ rằng ý thức quân kỷ của chính mình cũng không sánh bằng một tiểu binh! Thật sự khó có thể chịu được!

“Các người trước kia đã từng hỏi ta là vì sao không cần toàn quân tiến công Trường An. Đây là đáp án. Ta muốn cả thành thị này không phải là một đồng phế tích! Ở chỗ của ta mà không có quân kỷ thì vĩnh viễn cũng sẽ không có cơ hội xuất chiến bởi vì Hứa Thành ta sẽ không để ý đến cái gì gọi là công khanh gia tộc quyền thế mà ta chỉ không muốn bị dân chúng chửi bới. Điểm này các người vĩnh viễn nhớ kỹ trong lòng cho ta! Mà muốn đạt thành điểm này thì nhất định phải nghiêm túc quân kỷ cho ta. Diêm Hành người vừa tới cho nên ta chỉ phạt nhẹ người về sau người sẽ không còn có cơ hội lần thứ ba vi phạm quân kỷ, hiểu chưa?” Càng gần đến cuối giọng nói của Hứa Thành lại càng thêm nghiêm khắc khiến cho tất cả mọi người bên người đều không dám ngẩng đầu lên!

“Mặt tướng nhất định sẽ không tái phạm!” Diêm Hành nghe Hứa Thành giáo huấn mà có chút khó chịu trong lòng càng lúc càng tăng. Mình đã lớn từng này mà đã có ai nói với mình những lời này chưa? Bây giờ thì tốt rồi nhưng mình không nghe lại không được!

“Tốt rồi! Dương Nhị, người tiếp tục dẫn người bao vây Hoàng thành, chư tướng còn lại đi tới trấn an các nơi khác trong thành! Diêm Hành, người đi tìm Điển quân hiệu úy. Tất cả đều đi thôi!” Hứa Thành khoát tay ra hiệu, chúng tướng lập tức giải tán lại khiến cho hắn cảm thấy có chút “Chim thú tán loạn”.

117. Q.2 - Chương 117: Ngoài Ý Muốn

Diêm Hành nhìn Cao Thuận đi bên cạnh hắn hỏi: “Cao tướng quân vì sao các người nghe chúa công xử phạt ta lại đều có chút biến sắc? Chẳng lẽ phạt rất nặng?”

“Diêm tướng quân!” Cao Thuận nhìn Diêm Hành đầy ý tứ nói: “Theo ta được biết mấy Đại tướng Dương nhị, Bàng Bái, Lệ Phương (mặc dù là người nghiêm chỉnh nhưng trước khi có vị trí này thì liều mạng phạm sai lầm là điều rất bình thường) dưới trướng chúa công, ba người này trước kia đều từng bởi vì vi phạm quân kỷ mà bị giam cầm! Cho nên người cũng không cần phải gấp!”

“Giam cầm chính là nhốt ở một chỗ mà không thể đi ra ngoài sao?” Diêm Hành hỏi.

“Đợi đến lúc đó người sẽ biết!” Cao Thuận khó có cơ hội bán được cái nút (*chỗ hấp dẫn)!

“Thật không biết chúa công dùng biện pháp gì để huấn luyện quân đội mà không có người vi phạm quân kỷ. Liệu có phải người Dương Tướng quân phái đi đã gạt ta hay không? Hoặc là Từ tướng quân báo cáo láo tình huống?” Tuy rằng Diêm Hành nóng nảy không tốt gì nhưng hắn vẫn tương đối tín nhiệm đối với cách làm người của Cao Thuận cho nên hắn không chút giấu diếm mà nói ra hoài nghi của mình!

“Ha ha!” Cao Thuận nở nụ cười hiềm thấy, nói: “Diêm tướng quân người cũng đã biết trước kia khi chúa công giáo huấn binh đã làm những điều gì để làm nghiêm túc quân kỷ hay không?”

“Không biết! Mời Cao tướng quân vui lòng chỉ giáo!” Diêm Hành nói.

“Ta từng giúp đỡ chủ công huấn luyện binh lính hơn nửa thủ hạ của chúa công cũng có người từng ở dưới trướng Lã Bố cho nên đối với chuyện của chúa công vẫn có một chút hiểu biết! Người cũng đã biết ngày

đầu tiên chúa công thắng làm Hiệu úy, những người vì không nghe quân lệnh, vi phạm quân kỷ đã bị giết có hơn bảy mươi người!” Cao Thuận nói.

“Ngày đầu tiên đã giết hơn bảy mươi người?” Diêm Hành hít một hơi thật sâu. Điều này coi như là ở một nơi máu tanh như Lương Châu cũng chưa từng có!

“Về sau có thời gian người hãy đi nghe ngóng một chút về những chuyện trước kia của chúa công ” Cao Thuận có lòng tốt nói: “Chúa công làm người hòa khí nhưng cái này cũng không có nghĩa là chúa công không nóng nảy. Ít nhất những người mà ta quen biết dưới trướng chúa công, không có người nào dám thực sự chọc chúa công tức giận!” Nói đến đây Cao Thuận lại liếc nhìn Diêm Hành, khi nhìn thấy trong lòng của hắn cộng lòng mới nói tiếp: “Bởi vì. . . Không ai có thể chịu đựng được lửa giận của chúa công! Cũng không có ai muốn gánh chịu nó!”

“Là như thế này ..! Ha ha a!” Diêm Hành cảm giác điệu cười của mình đã méo mó hẳn đi! Sao nghe Cao Thuận nói mà bản thân mình như mới trốn thoát từ Quỷ Môn quan về? Chúa công thật sự đáng sợ như vậy sao? Nghĩ tới đây hắn không tự chủ được rung mình một cái!

Cao Thuận nhìn dáng vẻ Diêm Hành trầm nghĩ: những người các người luôn luôn cương quyết bướng bỉnh. Hiện tại mới đầu hàng không lâu mới lộ ra vẻ thành thật một chút. Coi như là chúa công lợi hại khoa trương một chút áp chế các người tránh khỏi về sau gánh chịu phiền toái! Nhưng nói đi cũng phải nói lại là hèn như cũng không quá khoa trương thì phải?

“Chúa công, ” sau khi đánh chiếm Trường An, Giả Hủ cũng theo vào! Hắn phụ trách xử lý công việc hậu chiến. Lúc này, hắn đang đưa tới một ít chiến báo mới chuyển tới cho Hứa Thành, hắn nói: “Trường An vừa vỡ, hơn nữa Lương Châu, sau khi Hàn Toại đến, Thiên Thủy cũng đã bị đánh chiếm. Lúc này, thư xin hàng của các nơi khác ở Ung Châu, đại bộ phận đều đã đến, những nơi khác, có lẽ còn trên đường!”

“Tốt! Hãy cho những quan viên đó tạm thời giữ nguyên chức quan hiện nay, ổn định các hình huống. Lại theo như chiến tích mà quyết định chức quan của bọn hắn!” Hứa Thành nói. Tâm tình bây giờ của hắn không thật tốt! Lã Bố chết rồi, vậy thì tốt rồi! Nhưng vợ và con gái hắn lại cũng không thể tìm thấy, trong đó đương nhiên cũng kể cả Điêu Thuyền, đây là điều thật sự khiến cho hắn cực kỳ thất vọng. Sau đó Hứa Thành nghe Tào Tính nói trước khi Lã Bố đánh trận luôn luôn bố trí gia quyến cẩn thận trước, có thể Lã Bố đã dự đoán rằng Trường An không an toàn, trước khi bọn hắn công thành đã chuyển người trong nhà ra khỏi Trường An! Nghe lý do này, Hứa Thành lập tức phái người tìm kiếm khắp nơi, nhưng kết quả lại không như người mong muốn, điều này không thể khiến cho Hứa Thành hắn cảm tức sao? Hắn vẫn còn có thể ngồi ở chỗ này nghe báo cáo cũng đã xem như rất tốt rồi!

“Vâng!” Giả Hủ đồng ý một tiếng, hắn nói tiếp: “Chúa công, nơi này có một số người mới, đúng là những người mà chúng ta đang khan hiếm, ngài có muốn gặp mặt hay không?”

“Người nói cho ta nghe! Gặp thêm phiền!” Nghe Hứa Thành nói, Giả Hủ cười cười, nhưng rồi hắn rất nhanh thu liễm, nghiêm trang nhìn danh sách, bắt đầu đọc: “Chung Diêu, chữ Nguyên Thường, người Trường Xã Dĩnh Xuyên, hiện giữ chức Tư lệ hiệu úy, am hiểu mưu lược, hơn nữa, hắn có tài nghệ thư pháp rất cao, từng theo học Thái Bá Dê; Khương Tự, đảm nhiệm Chủ bạ Thiên Thủy, khi Bàn Đức cùng Từ Vinh công Thiên Thủy chính là người này nhiều lần hiến kế, khiến cho hai người không công mà lui; Dương Phụ, tự Nghĩa Sơn, Ký nhân Thiên Thủy, có dũng lực (” Tam quốc chí ” ghi lại Dương Phụ giao chiến với Mã Siêu, người trúng năm vết thương, vẫn có thể chạy thoát, có thể thấy được, bản lĩnh không nhỏ), giỏi mưu kế; Quách Hoài, chữ Bá Tế, người Dương Khúc Thái Nguyên, giỏi mưu kế, làm việc tinh vi, hiện ở dưới trướng Từ Vinh; mấy người này, chúa công ngài thấy thế nào?”

“Khương Tự?” Hứa Thành trông giống như không nghe thấy câu hỏi của Giả Hủ, hắn hỏi: ” Khương Tự này có phải là cha của Khương Duy không? Chẳng phải ta buôn bán lời sao? Mua lớn tặng nhỏ! (kỳ thật phụ thân Khương Duy gọi là Khương Quýnh, Khương Tự là thúc phụ của hắn) tốt tốt, vụ mua bán này làm được!”

“Chúa công?” Giả Hủ lại nhẹ giọng kêu một chút!

“Trước tiên giữ mấy người này lại, sau khi trở lại Lạc Dương rồi nói sau! Nói gì đi nữa cũng phải hỏi ý tứ mấy người lão Thường bọn hắn!” Hứa Thành lại suy nghĩ rồi nói.

“Vâng!” Giả Hủ đồng ý một tiếng, quay người buông danh sách, rồi lại nhìn hỏi hần: “Chúa công, đã đánh chiếm Trường An, ty chúc cho rằng nên mau một chút dời triều đình tới Lạc Dương, như vậy chúa công có được danh tiếng ủng hộ Thiên tử, ra lệnh cho chư hầu thiên hạ. Từ nay về sau, vô luận làm gì, cũng có thể danh chính ngôn thuận!” Giả Hủ càng nói càng hưng phấn. Một người luôn luôn trầm ổn như hần mà sau khi nghĩ đến lợi ích sau này cũng không nhịn nổi mà đôi chút hưng phấn.

Nghe xong Giả Hủ nói, Hứa Thành cũng không bày tỏ điều gì rõ ràng. Sao hần có thể không biết lợi ích của việc “Dùng thiên tử sai khiến chư hầu”, nhưng đó cũng không phải là điều hần muốn: “Văn Hòa, ta hỏi người, người biết tiêu diệt một vật, vũ khí gì lợi hại nhất, có thể tiêu diệt vật đó mà không thể để lại tung tích không?”

“Không để lại dấu vết?” Giả Hủ sững sờ, chẳng lẽ chúa công muốn giết Hoàng đế? Loại ý nghĩ này vừa xuất hiện trong đầu đã bị hần đã đánh xuống tận tầng Địa ngục thứ mười tám. Nói chơi chủ công của mình có dần như vậy sao? Bàn về thủ đoạn ngầm, mình cũng cảm thấy không phải là đối thủ, nhưng đến cùng chúa công là có ý gì vậy? Hình như chúa công không muốn chuyển Hiến đế đến Lạc Dương, chúa công đến cùng muốn làm gì?

“Ty chúc ngu dốt, mời chúa công chỉ rõ!” Giả Hủ nghĩ một lát mà cảm thấy không hiểu được, hần liền nhìn Hứa Thành hỏi.

“Thời gian!” Hứa Thành mỉm cười, nói ra đáp án của hần!

“Thời gian?” Giả Hủ nghe xong từ này, nhướn lông mày đầu bắt đầu rơi vào trầm tư. Một lát sau, sắc mặt của hần có chút giãn ra, nói: “Chúa công có ý tứ là để cho thời gian tẩy đi ảnh hưởng của Hán Đế?”

Giả Hủ không chút do dự dùng một từ “Hán Đế”, ý tứ rất rõ ràng, chỉ sợ chỉ có đồ ngốc mới có thể không hiểu!

“Không sai!” Hứa Thành nhẹ gật đầu, hần nói: “Đừng xem ta cải cách hình như là rất được lòng người, nhất là khoa cử, chính là mục đích để cho những sĩ tử không có đường ra kia theo đuổi, thế nhưng, như vậy là được rồi sao? Không! Mà Hoàng đế, chính là cái có phản đối ta tốt nhất! Vô luận ta có ‘dùng thiên tử sai khiến chư hầu’ hay không, bọn hần vẫn cho ta làm ột loạt tội danh lớn, coi đây là căn cứ để phản đối ta!”

“Thế nhưng, chúa công, nếu không phải. . .” Giả Hủ muốn nói điều gì đó nhưng hần lại bị Hứa Thành khoát tay ngăn trở.

“Ta không muốn dời đô. Thứ nhất, như vậy hao phí quá nhiều, không đáng! Thứ hai, ta sống rất tốt ở Lạc Dương, cần gì phải để ột người cười trên đầu ta? Trên danh nghĩa cũng không được! Thứ ba, cung đình Lạc Dương, sau khi ta thực hành khoa cử xong, đã bị tất cả bộ phận chiếm đoạt, những thứ khác cũng phần lớn bị phân cho bên ngoài thuê, nếu trở về, chẳng lẽ còn phải trục xuất những người đó sao? Ta cũng phải giữ lời của mình! Thứ tư chính là thời gian rất thần kỳ! Ta tuy rằng đánh vào Trường An, nhưng một ... không ... giết đại thần, thứ hai không làm nhục quân vương, như vậy bọn hần không thể định tội danh lớn lên đầu ta, ta lại có thể dùng đạo nghĩa nói chuyện với những người đó. Đối với việc giam lỏng Hoàng đế tại đây, trong hoàng cung, ta có thể dùng danh nghĩa của hần, những người khác lại không được!” Hứa Thành có vẻ hơi đắc ý, hần nói tiếp: “Nhưng nói đi cũng phải nói lại, kỳ thật ta cũng không muốn dùng danh nghĩa Hoàng đế, dù sao trước kia ta cũng chưa từng dùng, còn không phải cũng chỉ là một dạng giao tiếp sao? Thời gian trôi qua càng lâu, mọi người sẽ càng quên lãng Hoàng đế, như vậy chẳng phải rất tốt sao?”

Giả Hủ nghe xong, lâm vào trầm tư. Đương nhiên hần biết rõ, Hứa Thành, với các lộ chư hầu khác, cũng sẽ không coi trọng Hoàng đế, Hiến đế này, kỳ thật chẳng qua là vật phẩm mà mọi người dùng để ngăn chặn miệng người trong thiên hạ mà thôi! Thật ra các lộ chư hầu cũng đều có mộng Vương Bá, chẳng qua là Hán thất thành lập bốn trăm năm, xâm nhập lòng người, không thể tùy tiện mà có thể lật nhào, mà Hứa Thành làm như vậy, thứ nhất, tránh khỏi trở thành việc trở thành một gian thần như Đổng Trác. Nói không chừng hần làm như vậy, thanh danh của hần lại sẽ rất tốt cũng không chừng, mà Hứa Thành muốn thống nhất thiên hạ, cũng cần phải thêm một ít năm, trong khoảng thời gian lâu như vậy, chỉ cần không để tên Hoàng đế xuất hiện, không xuất hiện ý chỉ gì của hần, lực ảnh hưởng của hần sẽ dần dần nhỏ đi, tiến tới biến mất. Đến lúc đó, Hứa thành muốn đăng cơ, sẽ bớt đi rất nhiều lực cản!

“Ty chúc đồng ý với ý chỉ của chúa công!” Giả Hủ trả lời khiến cho Hứa Thành an tâm không nhỏ. Kỳ thật, hắn cũng đã nghĩ tới việc hắn không cần danh nghĩa Hoàng đế, thì những người khác cũng có thể dùng! Thời điểm này giả chiếu thư xảy ra rất nhiều, chẳng qua càng thêm hắn có thể chính thống mà thôi!

“Tốt, ngày mai chúng ta lên triều, hãy để cho những người kia cảm thụ một chút lòng trung thành của chúng ta, ha ha ha!” Hứa Thành cười to nhưng Hứa Thành chỉ cười trong chốc lát, hắn lại nhìn Giả Hủ hỏi: “Tiểu tử Dương Nhị kia đã đổi cảm quân trong hoàng cung thành người của chúng ta chưa?”

“Chúa công hết sức xin yên tâm, Dương Nhị tướng quân đã làm thỏa đáng. Chu Tuyền cũng biết không thể ngăn cản nên để tùy ý chúng ta phân phó! Nhưng là. . .” Giả Hủ muốn nói rồi lại thôi.

“Chỉ là cái gì? Chẳng lẽ Chu Tuyền muốn nhận Dương Nhị làm con nuôi?” Hứa Thành trêu chọc nói.

“Ha ha!” Giả Hủ bị Hứa Thành trêu chọc mà cảm thấy vui vẻ lên, hắn nói: “Cũng không phải là Chu Tuyền, mà là bệnh của Hoàng Phủ Tung lại tốt lên!”

“Hoàng Phủ Tung? Thiệt là, sao lão gia hỏa này quá tà dị. Sắp chết rồi lại không chết! Thật không có đạo lý!” Hứa Thành mắng to. Không còn cách nào khác, Hoàng Phủ Tung này đối với hắn mà nói thì dường như khó xử lý. Thứ nhất chúc quan Hiệu úy lúc ban đầu chính bởi vì Hoàng Phủ Tung mà mới rơi vào tay hắn, hiện tại hắn phát tích, cũng không thể không nhắc tới chuyện này! Huống chi ở Lạc Dương còn có lão già Lư Thực kia chính là bằng hữu lâu năm của Hoàng Phủ Tung!

“Được rồi, đợi ngày mai rồi nói sau!”

Ngày hôm sau, triều đình!

Vốn Hứa Thành muốn tới để nói mình không có ý định dời đô, sau đó hắn sẽ đi ngay. Hắn vô cùng chán ghét bầu không khí ở nơi đây, một kiểu chỉ khiến cho người ta khó chịu, buồn nôn, nhưng hôm nay, ở chỗ này hắn lại gặp một người mà khiến cho hắn cực kỳ giật mình!

Điều khiến cho hắn giật mình, cũng không phải là vì người này rất giỏi cỡ nào, có tiếng cỡ nào, mà chỉ vì người từ Giang Đông đến, hắn là sứ thần của Tôn Sách! Đương nhiên, người này cũng rất có danh tiếng, tối thiểu nhất, người này lão nhị rất có tên tuổi trong nhà mà lão đại nhà bọn hắn chính là Gia Cát Lượng, mà hắn gọi là Gia Cát Cẩn!

“Gia Cát Tử Du?” Hứa Thành nghe Thái Thường Chủng Phật nói tới mấy chữ “Gia Cát Cẩn”, lập tức hắn buột miệng nói bốn chữ này!

Gia Cát Cẩn không thể ngờ rằng Hứa Thành lại có thể nói ra tên của mình, mà còn giống như rất quen thuộc, lập tức trong lòng Gia Cát Cẩn xuất hiện một loại cảm giác gọi là “Được sủng ái mà lo sợ”! Chớ nhìn những người này không chào đón Hứa Thành, nhưng đối với bọn họ mà nói, Hứa Thành vẫn là một tòa núi cao, hơn nữa còn khiến bọn hắn chỉ biết ngẩng đầu nhìn! Có thể để cho Hứa Thành biết tên mình chính là một loại vinh hạnh!

“Tên ti tiện không khỏi làm nhục tai Phiêu Kỳ Đại tướng quân, Gia Cát Cẩn xấu hổ vạn phần!” Gia Cát Cẩn khom người nhìn Hứa Thành thì lễ một cái, nói.

“Không khách khí, tên tuổi người xác thực không nhỏ! Cái gì mà nhục với không nhục?” Hứa Thành cười nói với Gia Cát Cẩn, ấn tượng của hắn đối với ba huynh đệ Gia Cát Lượng kỳ thật cũng không tệ, nhưng nghe nói cách làm người của Gia Cát Cẩn rất có phong cách trưởng giả, hơn nữa cách làm người ôn hòa hiền hậu thành thật, rất không tệ! Chỉ tiếc hắn cũng không biết bản lãnh chân chính của Gia Cát Cẩn, bằng không, hắn cũng không muốn đuổi Gia Cát Cẩn quay về Giang Đông!

(Gia Cát Cẩn, huynh của Gia Cát Lượng, sau khi được Lỗ Túc đề cử, làm quan Đông Ngô. Ý chí rộng lớn, ôn hòa hiền hậu thành thật, được Tôn Quyền cực kỳ tin cậy, cố gắng hòa hoãn quan hệ Thục Hán cùng đông Ngô. Sau khi Lữ Mông qua đời, Gia Cát Cẩn thay Lữ Mông lĩnh Thái thú Nam Quận, trấn thủ Công An. Sau khi Tôn Quyền xưng đế, Gia Cát Cẩn làm quan đến Đại tướng quân, lĩnh Dự Châu Mục. Gia Cát gia xuất ra hai bề tôi hàng đầu, có thể nói rất lợi hại, nhỏ nhất là Gia Cát Quân cũng đã làm Trưởng thủy hiệu úy Thục Hán!)

“Phiêu Kỵ Đại tướng quân quá khen, vị này chính là phó sứ của tiểu nhân, danh sĩ Giang Đông Bộ Tổng Bộ Kính Văn, còn vị này chính là Từ Thịnh, Từ tướng quân, Tôn Tướng quân phái tới hộ tống tiểu nhân cùng Bộ đại nhân!” Gia Cát Cẩn nhìn Hứa Thành giới thiệu hai người bên người!

“Tốt, vừa nhìn cũng đã thấy không phải là nhân vật bình thường. Xem ra mục đích lần này Tôn Bá Phù phái các người đi sứ cũng không nhỏ!” Hứa Thành cười nói, nhưng nụ cười của hắn ở chỗ này lại khiến cho ba người Giang Đông rất bồn chồn trong lòng. Cũng không biết hiện tại hắn có thân phận gì, lúc này mà tùy tiện biểu lộ chỉ sợ bản thân lại phải chờ thêm mấy ngày!

Ba người Gia Cát Cẩn chỉ biết tiếp tục khiêm tốn. Tuy rằng ba người ở Giang Đông đều là nhân vật được Tôn Sách coi trọng, nhưng Hứa Thành cũng không phải là người mà những chư hầu khác có thể so sánh, bọn hắn nào dám thất lễ ở Hứa Thành?

Hứa Thành quay đầu lại nhìn chúng tướng cùng hắn tiến lên điện, ý tứ trách cứ cực kỳ rõ ràng, rõ ràng để cho người ta sờ lên đầu mình rồi mà cũng không có chút tin tức, thật sự là thất trách! Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ oan uổng của mấy người Dương Nhị, Hứa Thành hiểu nói không chừng trong chuyện này còn có nội tình! Đáng tiếc bây giờ không phải là lúc nói lời này!

“Không biết Tôn Sách phái chư vị tới Trường An, là vì có chuyện gì?” Hứa Thành quay đầu lại nhìn Gia Cát Cẩn hỏi.

“Không dám làm nhọc lòng Phiêu Kỵ tướng quân hỏi, chúng ta thay mặt chủ mình, Tôn tướng quân tiến cống triều đình!” Gia Cát Cẩn vẫn khom người đáp.

“Chỉ đơn giản là tiến cống thôi sao?” Hứa Thành cười hỏi.

“Cái này. . . Ha ha, ” Gia Cát Cẩn cũng cười nhẹ một tiếng, hắn nói tiếp: “Kỳ thật chủ ta Tôn Tướng quân cũng muốn cầu triều đình có thể trao tặng chức quan, để hiển lộ rõ ràng công lao tôn quý!”

“Thì ra là thế, vậy không biết Tôn Sách muốn cầu chức quan gì vậy?” Hứa Thành lại hỏi.

“Hứa tướng quân, nơi này là triều đình, thánh giá ở chỗ này, muốn hỏi thì trước tiên cần bái kiến bệ hạ rồi nói sau!” Chu Tuyền trầm giọng nói. Hiện tại Vương Doãn đã nghỉ ngơi ở nhà, duy trì triều đình, còn sót lại chút tôn nghiêm, cũng chỉ có thể dựa vào hắn!

“Dạ dạ dạ!” Hứa Thành cũng không tức giận, hắn chấp tay với Hiến đế, nói: “Bái kiến bệ hạ!” Ngay cả một từ “Thần” hắn cũng không nói.

“Hứa khanh gia không cần đa lễ!” Hiến đế quỳ gối ngồi ở trên Hoàng vị, giơ tay thủ thế đỡ hư không.

“Gia Cát tiên sinh, các người đường xa mà đến, có việc trước hết xin mời tấu!” Hứa Thành khiến cho Gia Cát Cẩn hơi cảm thấy hư vinh một chút. Người có thể làm cho Hứa Thành tôn xưng là tiên sinh, trên đời này có thể có mấy người? Chưa từng nghe nói Hứa Thành này có nhiều thiện ý với người đọc sách!

“Đa tạ Phiêu Kỵ tướng quân!” Gia Cát Cẩn thu thập tâm tình, hắn lấy từ trong tay áo ra một phần tấu chương, đưa ột tiểu hoạn quan bên cạnh Hiến đế.

Hiến đế tiếp nhận tấu chương, mở ra đọc trong chốc lát, tay lại bắt đầu hơi run rẩy, cuối cùng, hắn vẫy tay kêu Chu Tuyền lên, nói: “Thái úy, người tới nhìn một chút!” So với quốc trượng Phục Hoàn, quốc cữu Đồng Thừa, hắn vẫn cho rằng chỉ có Chu Tuyền mới có thể ổn định cục diện!

Chu Tuyền xem hết tấu chương, hắn cũng thở ra một hơi thật dài, rồi ánh mắt lại nhìn về phía ba sứ giả Giang Đông Gia Cát Cẩn, trong ánh mắt cũng đã không còn nhiều thiện ý!

Đám người Gia Cát Cẩn cũng đang lo sợ trong lòng. Đương nhiên ba người bọn hắn biết rõ trong tấu chương này có điều gì, càng biết rõ nếu như tấu chương này được đưa cho Hứa Thành thì sẽ xảy ra chuyện đại sự cỡ nào!

“Hứa tướng quân, Giang Đông Tôn Sách muốn cầu chức quan ‘Đại tướng quân’, người thấy thế nào?” Chu Tuyền rốt cục nói chuyện. Hắn vừa nói đã lập tức làm cho cả triều đình vang lên một hồi những tiếng xít xoa!

“Cuồng vọng!” chư tướng dưới trướng Hứa Thành hầu như cùng rống lên, âm lượng hầu như có thể lật ngược cung Vị Ương này! Lúc này trong lòng bọn hắn chỉ có một loại cảm giác, đó chính là phẫn nộ! Mà khí thế do bọn hắn tạo thành thì ngay cả Chu Tuyền cũng cảm nhận được áp lực trầm trọng, chỉ cảm thấy mà không thể nói nên lời! Về phần ba người Giang Đông, hai người văn nhân thì không cần nói, ngay cả Từ Thịnh cũng không khỏi thay đổi sắc mặt, khó tránh khỏi chết!

“Kêu la cái gì? Muốn chấn động diệc ta sao?” Một điều xảy ra bất ngờ lại chính là Hứa Thành trấn ép những Hân tướng này. Hắn nói: “Không phải là một chức Đại tướng quân sao? Giá trị đến mức khiến các người kêu gào như vậy sao? Thật sự là hiếm thấy vô cùng, thể diện không khỏi rất lớn!”

“Thế nhưng chúa công. . .” Không ai trong chúng tướng quan tâm tới việc Hứa Thành quát mắng, bọn hắn chỉ nghĩ có một điều là chức quan “Đại tướng quân” này, sau khi Lã Bố chết, chỉ có Hứa Thành, cũng chỉ có chủ công của bọn hắn mới là người thích hợp nhất để chọn lựa. Vốn từ thời Linh Đế, hai Đại tướng quân triều đình là Hà Tiến, Lã Bố khó có thể khiến lòng người bội phục. Lúc này rõ ràng Hứa Thành vô luận thực lực hay là công huân đều đủ, không thể nghĩ tới hiện tại Tôn Sách này lại không biết tốt xấu, hắn cũng dám đến đoạt. Sao bảo bọn hắn không tức giận, nhất là những người đã tham gia đại chiến Lạc Dương thì càng cực độ khinh thường Tôn Sách. Ngay cả cha hắn, Tôn Kiên cũng đã bị bọn hắn đánh bại, bọn hắn nào có còn có thể để Tôn Sách vào mắt! ,

“Tử Du” Hứa Thành càng thêm thân mật với Gia Cát Cẩn, hắn nói: “Không phải các ngươi vừa tới không lâu, đúng không?”

“Hứa đại nhân sao được biết. . .” Bộ Tổng lãnh mồm lạnh miệng hơi có chút mà!

“Nếu ta không đoán sai, các ngươi muốn thừa dịp ta còn không đánh chiếm được thành Trường An, đến cầu lấy chức quan. Lúc này triều đình xem ta làm nghịch thần, các ngươi có thể nhẹ nhàng, dễ dàng đạt thành mục đích, đúng không?” Hứa Thành hỏi.

“Cái này. . .” Ba người Giang Đông không biết nên nói như thế nào cho phải, bởi vì Hứa Thành đoán đúng tám chín phần mười! Vốn bọn hắn sớm đã đến, nhưng vẫn ở trong một nhà giàu sang, chờ cơ hội. Bọn hắn cho rằng nếu như Hứa Thành tấn công Trường An, chính mình có thể thừa cơ dâng lên công phẩm. Làm như vậy thì thứ nhất là trong lúc triều đình nguy cấp mà xuất hiện, có thể khiến cho người ta có cảm giác tốt, hơn nữa tuy rằng trên thực tế Tôn Sách đã cát cứ phía nam, lại cũng không đủ để cấu thành uy hiếp đối với triều đình, triều đình lại có thể có thêm minh hữu, xa thân gần đánh. Dùng một chức quan hư mà lấy được lòng người phía nam, khả năng triều đình đồng ý là rất lớn! Nhưng điều này đã sai lầm ở chỗ là đánh giá Hứa Thành quá thấp, Hứa Thành chỉ dùng mấy ngày thời gian, hầu như không cần đánh trận mà có thể đánh chiếm thành Trường An. Chính điều này khiến cho tính toán của bọn hắn không thể thực hiện được, nhưng không đánh không được, đành phải kiên trì mà thôi!

“Ha ha ha, tiểu tử Tôn Sách này cũng rất điên cuồng, hắn có lý do gì mà đòi cầu chức quan Đại tướng quân này?” Hứa Thành cười lớn, nhìn Gia Cát Cẩn hỏi.

“. . .” Gia Cát Cẩn cảm thấy khó có thể tiếp nhận đối với việc Hứa Thành gọi Tôn Sách là tiểu tử, nhưng hiện tại hắn không dám tiếp tục chọc Hứa Thành tức giận, hắn chỉ có ẩn nhẫn trong lòng, lên tiếng nói: “Chủ ta gần đây bình định Sơn Việt phía nam, có công lớn khi ổn định ranh giới phía nam của Đại Hán ta, cho nên, được mọi người thỉnh cầu, thỉnh cầu triều đình chức quan Đại tướng quân!”

118. Q.2 - Chương 118: Phong Quan

“Chê cười!” “Không biết trời cao đất rộng!” . . . Chúng tướng quân Hứa Thành nói đáp lễ Gia Cát Cẩn như vậy!

“Xin hỏi chư vị tướng quân, chủ ta có gì mà không biết trời cao đất rộng?” Từ Thịnh có vẻ không chịu nổi, hắn không nhịn được nên khiêu chiến với chúng tướng quân Hứa Thành.

“Hừ!” Đối mặt với vấn đề này, chúng tướng quân Hứa Thành lại không muốn trả lời, hết thấy lỗ mũi hướng lên trời, đáng vẻ khinh thường.

“Vì sao chư vị không đáp? Hắn là nói không nên lời?” khí thế Từ Thịnh vô cùng mạnh mẽ.

“Ha ha!” Giả Hủ không biết xông ra từ nơi nào, hần nói: “Vị này là Từ tướng quân, không phải là các vị tướng quân nói không nên lời, mà bọn hần cho rằng không cần thiết!” Nói đến đây, Giả Hủ nghiêm sắc mặt lại, hần nói tiếp: “Thủ hạ của chủ ta Phiêu Kỵ tướng quân, Lê Phương tướng quân suất quân đại phá mười lăm vạn quân nam bắc Hung Nô, Bàng Bái tướng quân đại phá hai mươi lăm vạn liên quân Tiên Ti Ô Hoàn, Bàng Đức tướng quân đại phá các tộc Khương Để. Lúc này phương bắc đã lại không có người nào có thể uy hiếp con dân Đại Hán ta, đại công như thế, thử hỏi, Tôn Sách tướng quân bình định Sơn Việt có thể so được hay sao?”

“ . . .” Từ Thịnh ngậy người, Tôn Sách đại phá Sơn Việt cũng không đánh bại hơn năm vạn người của đối phương, không bằng một nửa của một tướng quân dưới trướng Hứa Thành! Hơn nữa, hình như Sơn Việt cũng không thể so với những dân tộc du mục phương bắc!

“Chủ ta xua dân Sơn Việt xuống núi, cho dân làm nông canh, quy về giáo hóa, cũng không chỉ đánh bại bọn chúng mà thôi!” Bệ Tống nói.

“Ha ha! Chủ ta thiết lập Bát kỳ, khiến các bộ tộc phương bắc đều chịu cai quản, sinh sống hòa đồng cùng con dân Đại Hán ta, sớm muộn gì cũng dung nhập vào trong Đại Hán ta, hoàn toàn trở thành một thành viên con dân Đại Hán ta, việc này há chỉ có quy về giáo hóa mà có thể so sánh hay sao?” Giả Hủ càng nói càng không khách khí.

Nói đến đây, mọi người đều dừng lại, bởi vì Hứa Thành lại nói chen vào.

“Các người nói Tôn Sách làm theo thỉnh cầu của các người, trong số ‘ mọi người ’ này, chẳng lẽ cũng có Trương Chiêu, Chu Du, Lỗ Túc?” Hứa Thành nhìn ba người Giang Đông hỏi.

“ . . .” Ba người Gia Cát Cẩn lại liếc mắt nhìn nhau, bọn hần đều nhớ đến khi bọn hần bắt đầu lên đường, Bộ Chất, người đã từng thay mặt Tôn Tinh đến Lạc Dương đã nói với bọn hần về những điều đã từng trải qua. Có vẻ như Hứa Thành biết rõ Giang Đông như trong lòng bàn tay. Nếu như gặp phải hần, dù thế nào thì cũng phải cẩn thận để ý. Hiện tại xem ra, thật sự Bộ Chất không đúng nói ngoa, bởi vì, ba người Trương Chiêu theo như lời Hứa Thành đều đã từng khuyên can Tôn Sách về chuyện dâng sớ cầu quan với triều đình, cho rằng không cần phải làm thế, nếu không sẽ kết thù kết oán cùng Hứa Thành.

Nhìn biểu lộ của ba người, Hứa Thành biết mình đoán được không sai biệt lắm, hần cũng chẳng cần quan tâm tới cái gì là tiết lộ cơ mật, hoặc là khiến cho Tôn Sách có được nhân tài nào đi nữa. Hiện tại hần đã chiếm cứ ưu thế tuyệt đối, chỉ cần có thể tiếp tục giữ vững, chính là vô địch thiên hạ!

“Hừ! Tôn Sách chiếm được mấy nơi không người, hần thật sự cho rằng Lão Tử là đệ nhất thiên hạ rồi! Quả nhiên là không biết người biết ta, tiểu bối càn rỡ!” Hứa Thành mắng: “Cha hần, Tôn Kiên dũng cảm cương trực hơn người, không nghe người khuyên can, cuối cùng mất mạng ở Kinh Châu. Lúc này, hần cũng bắt đầu không nghe người khuyên can, xem ra mạng hần cũng không lâu nữa!”

“Hứa tướng quân, người. . .” ba người Giang Đông muốn nói vài lời thay chủ công mình, nhưng bị Hứa Thành trừng mắt, tất cả đều rụt trở về.

“Trở về nói cho Tôn Sách, chút bản lĩnh đó, trước tiên hãy đánh bại Kinh Châu Lưu Biểu rồi nói sau! Càng không nên cuồng vọng muốn đến tranh hùng ở Trung Nguyên. Đừng nói ta, hiện tại Tào Mạnh Đức cũng có thể khiến cho hần thịt nát xương tan! Thật sự là ấu trí. Người trẻ tuổi, sao đều kích động như vậy!” Hứa Thành nói xong, hần liền quay người đi ra ngoài triều đình. Hần chỉ cảm thấy chán ngán trong lòng, thậm chí cả sự việc đã đàm phán cẩn thận cùng Giả Hủ hần cũng không muốn nói, hần biết rõ Giả Hủ sẽ làm tốt.

Đi đến cửa điện, hần lại quay đầu nói tiếp: “Tôn Sách muốn làm Đại tướng quân, có thể, ta đồng ý, cộng thêm chức Thái Thú Nhữ Nam cho Trương Chiêu, Thái thú Sơn Dương cho Tôn Quyền, cứ như vậy đi!”

Cả triều sững sốt, cho dù muốn để cho Tôn Sách đi đánh Tào Tháo, cũng không thể quá lộ liễu như này! Coi thường người ta không có đầu óc sao?

“Chúa công, đáng vẻ ngài như vậy, Tôn Sách hần sẽ mắc lừa sao?” Sau buổi triều, mấy người Dương Nhị đều tìm đến Hứa Thành, Dương Nhị là người đầu tiên nói ra nghi vấn trong lòng mình.

“Đương nhiên, với tính tình cuồng ngạo của Tôn Sách, hẳn đã sớm muốn bắc tiến Trung Nguyên, chẳng qua là trong lòng hắn còn có vẻ sợ hãi Tào Tháo mà thôi. Hiện tại quân Tào Tháo bại trận ở Huỳnh Dương, cơ hội tốt như vậy, hơn nữa ta cho hắn lý do, sao hắn sẽ bỏ qua?” Hứa Thành đáp.

“Cho dù quân Tào Tháo bại ở Huỳnh Dương thì Tào Tháo cũng không phải là đối tượng mà Tôn Sách hẳn có thể trêu chọc!” Lệ Phương nói.

“Huống chi lúc này Tào Tháo và những thuộc hạ của hắn đang trong tình trạng trong lòng có lửa mà không có chỗ phát, lúc này Tôn Sách tới chạm vào, không đốt hắn sứt đầu mẻ trán mới là lạ!” Dương Nhị cười quái dị nói.

“Các người đều sai rồi!” Hứa Thành nhìn chúng tướng, nói: “Với tâm trạng lúc này của Tào Tháo, Tôn Sách mà không mất mạng sống ta mới cảm thấy lạ!”

“Chúa công, Tôn Sách có thể chiếm giữ mười quận Giang Đông, còn đánh chiếm Dương Châu, hẳn không thể kém cỏi như vậy!” Trương Tú có cảm giác mình nên biểu hiện công bằng một ít.

“Kỳ thật, không chỉ là ta, Tào Tháo cũng đã sớm nhìn ra nhược điểm của Tôn Sách, đó chính là cậy mạnh dũng cảm, nhất là thân làm chủ tướng lại xông lên tuyến đầu, mà Tào Tháo, sau khi được quân ta tẩy rửa, tuyệt sẽ không lại câu nệ dùng ám chiêu, nếu hắn khiến cho Tôn Sách chạy, ta mới cảm thấy kỳ quái!” Hứa Thành nói.

“Thật sự khó hiểu như vậy sao?” Chúng tướng đều cảm thấy có chút khó tin!

“Tốt rồi, không nói những thứ này nữa, đó là chuyện của người ta!” Hứa Thành khoát tay áo, nói: “Ngày mai, phái người điều Lý Túc từ Lạc Dương đến đây cho ta, đồng thời nói ấy người lão Thường, hủy bỏ Tam Phụ Lạc Dương, Lý Túc chuyển sang làm Kinh Triệu Doãn Trường An, Tào Tính!”

“Có mặt tướng!” Tào Tính ra khỏi hàng, hành lễ!

“Người cai quản Trường An cho ta, ta bổ nhiệm người làm Tư Lệ hiệu úy kiêm lĩnh Trung quân hiệu úy cấm quân, chức vị Chấp Kim ngô, chức quan không cao, nhưng trách nhiệm không nhỏ, người cần phải làm cho tốt!” Hứa Thành trịnh trọng nói.

“Tự chức đa tạ chúa công ưu ái!” Tào Tính lui trở về, đây chính là Trường An, thủ đô! Có thể lãnh binh ở một nơi phồn hoa như này, coi như cũng vui vẻ! Hơn nữa, xem ra chúa công còn phải trở lại Lạc Dương, những Đại tướng còn lại tự nhiên cũng phải đi theo, như vậy chẳng phải nói hắn chính là nhân vật số 1 Trường An sao? Tào Tính gần như nhảy lên!

“Từ Hoảng!”

“Có mặt tướng!”

“Người mang Diêm Hành, Hác Mạnh, lĩnh binh mười vạn, trấn thủ Ung Châu!”

“Cẩn tuân hiệu lệnh của chúa công!”

“Những người khác chờ đến Lạc Dương sẽ có an bài cho từng người!” Hứa Thành nói với chúng tướng, hắn lại quay nhìn Giả Hủ, nói: “Văn Hòa!”

“Có tỳ chúc!” Giả Hủ chấp tay làm lễ!

“Ngày mai, người phác thảo chiếu thư, ý chỉ viết phong Tôn Sách làm Đại tướng quân, cho Chung Phạt, Đồng Thừa đi truyền chỉ, cũng đồng thời phong bọn hắn làm một quận thủ Giang Đông, để cho bọn hắn đi tới Giang Đông làm quan, không cần trở về nữa!” Hứa Thành bắt đầu cười âm hiểm.

“Vâng!” Giả Hủ liên tục trầm trồ khen ngợi trong lòng!

“Cũng cử Chu Hoán, Phục Hoàn đến Kinh Châu cho ta, chiếu thư viết như thế nào người xem rồi xử lý!”

“Lưu Biểu phong làm Phụ quốc tướng quân, Kinh Châu Mục, bổ nhiệm Lưu Bị làm Thái thú Giang Hạ. Nghe nói Hoàng Tổ, vốn là Thái thú trước kia là người rất ác độc, thế lực ở Kinh Châu cũng không nhỏ, hắn còn là tộc trưởng Hoàng thị nhất tộc, hãy cho hắn làm Hoàng Giang tướng quân, mang theo Hoàng Trung đầu một trận với Lưu Bị và Trương Phi!”

“Được rồi, cũng không để lại Vương Doãn, tấn chức Tào Tháo làm Tư Không, trực tiếp đưa Vương Doãn tới cho hấn, hai người bọn hấn có giao tình, đã từng hợp mưu muốn giết Đồng Trác, hãy để cho bọn hấn lại tụ họp với nhau! Hãy xem Tào Tháo có đau đầu đến chết hay không?”

“Còn có những danh sĩ có danh vọng kia, tương đối trung thành với triều đình, hãy tính toán tăng thêm cho bọn hấn một chức, cho đưa toàn bộ ra ngoài cho ta, coi như là ta chảy máu lớn, bán phá giá, không nên trả giá!”

“Nhưng vị trí bỏ không của bọn hấn thì phải làm sao? Cũng không thể rút người của chúng ta từ Lạc Dương!” Giả Hủ vội vàng hỏi.

“Tùy tiện tìm mấy người, để bọn hấn làm thay là được! Chỉ cần không gây thêm phiền toái cho chúng ta, chức quan tùy tiện là được!” Hứa Thành nói.

“Nhưng còn Chu Tuyền với Hoàng Phủ Tung thì sao?” Giả Hủ âm thầm cải biến lời nói vừa rồi của Hứa Thành thành thăng quan từng tầng một, hấn không có khả năng khiến cho những người kia lập tức thăng lên các loại đại quan Tư Đồ, Thái Thường!

“Hai người kia cũng không thể tăng loạn, bọn hấn là Đại tướng. Cứ để cho bọn hấn đi tới Lạc Dương huấn luyện tiểu binh cho ta là được!”

Sự vụ triều đình, cứ như vậy mà được xử lý!

Một tháng sau, Hứa Thành chiến thắng trở về! Toàn thành Lạc Dương vui mừng! Dân chúng không quan tâm xem người Hứa Thành đánh là Hoàng đế hay là một người khác. Dân chúng Te châu với dân chúng Tịnh Châu hiện tại chỉ thừa nhận Hứa Thành, bởi vì chỉ có Hứa Thành mới có thể đảm bảo cuộc sống cho bọn họ!

Mà trước khi Hứa Thành chiến thắng trở về Lạc Dương, hấn cũng đã được bẩm báo sau khi Bàng Bái tập kích bất ngờ chiếm lĩnh Nghiệp Thành, hấn cũng không dừng lại, mà chỉ để lại hai vạn đại quân trấn thủ, những kỵ binh khác, nhanh chóng đi tấn công đại quân Viên Thiệu vẫn còn ở Hà Nội! Rốt cục dưới sự tiên hậu giáp kích của Bàng Bái và Trương Yển, quân bản bộ của Viên Thiệu bị đánh tan, trong đó, Công Tôn Chỉ giết chết Văn Sứ, Triệu Vân đánh bị thương và bắt giữ Trương Cáp, Viên Thiệu cùng đại bộ phận tướng lĩnh mưu sĩ bị bắt! Sau đó, Viên Thiệu gửi thư ra lệnh, Cao Lãm ở U Châu mặc dù không bị công kích, nhưng vẫn đầu hàng, chỉ có Viên Đàm ở Bật Hải không nghe mệnh lệnh của Viên Thiệu, cũng học theo biện pháp của Viên Thiệu khi trước, tự lập làm Xa kỵ tướng quân, vọng tưởng đại sự. Kết quả, Bàng Bái giận dữ, phái Triệu Vân mang quân tiến công Bật Hải, không lâu sau, Viên Đàm bị Triệu Vân đánh hạ thành trì, chém chết!

Sau đó, Bàng Bái để Công Tôn Chỉ với Triệu Vân phân chia trấn thủ U Châu với Ký Châu, chính mình mang theo tù binh về tới Lạc Dương!

Hứa Thành hết sức hài lòng với Bàng Bái, hấn hao hết miệng lưỡi tâm cơ, cũng được Viên Thiệu “Giúp đỡ”, rốt cục hấn cũng thu phục được rất nhiều người tài ba Ký Châu, mà Viên Thiệu cũng nhận được “An toàn” của bản thân! Về sau, Trương Liêu cùng Liêu Giang, Bàng Đức với Từ Vinh cũng trở về, mà rốt cục những việc hấn định ra ở Trường An, cũng khiến cho Hoàng đế hạ chiếu thư!

Nơi tuyên bố chiếu thư, vẫn là đại đường phủ Hứa Thành.

Hứa Thành ở giữa, phía sau là Hồng Phong với Diên Vi!

Bên trái: Thường Hâm, Hà Thông, Giả Hủ, Lư Dục, Trần Cung, Trần Quân, Mi Trúc, Liêu Giang, Trương Ký, Lương Ngu, Giả Quỷ, Ôn Khôi, Diên Phong, Thư Thụ, Tuân Thâm, Đồng Chiêu, Quách Đồ, Tân Bì, . . .

Phía bên phải: Vương Việt, Dương Nhị, Bàng Bái, Lệ Phương, Trương Liêu, Bàng Đức, Từ Vinh, Cao Thuận, Trương Yển, Thái Sử Từ, Ngụy Duyên, Trương Tú, Trương Cáp, Cao Lãm, Chu Thương, Hách Chiêu. . . (cũng không ít người không có mặt)

“Đã nhiều năm như vậy, mọi người tận tâm tận lực, liều mạng, rốt cục cũng đi đến một bước này hiện nay. Lúc này, ta không có vật gì tốt cho các người, chỉ là một chức quan, mọi người cứ nhận trước, đợi đến lúc sau này rồi nói sau! A...!” Hứa Thành nói chẳng ra đầu ra đuôi khiến mọi người cười vang.

Hứa Thành đợi ọi người cười xong, hần mới giơ một cuốn vải lụa vàng trong tay, nói: “Thứ nhất là một chiếu thư, nói là Hoàng đế tuổi nhỏ, vẫn không thể tự mình chấp chính, để cho ta thay quyền quản triều chính, ta sẽ không đọc! Dù sao cũng chỉ là một sự việc!” Không đợi mọi người bật cười, Hứa Thành lại cầm chiếu thư thứ hai lên!

“Chiếu thư này chính là dành cho các người, các người cần phải nghe cho kỹ.” Nói xong, Hứa Thành mở vải lụa vàng!

“Hiện tại, ta tuyên bố: Giả Quỷ!”

“Có ty chúc!” Giả Quỷ không thể ngờ bản thân mình sẽ là người thứ nhất, hần đôi chút buồn bực!

“Người một mực bảo vệ chặt Hà Đông, khiến cho Mã Đằng với Hàn Toại không thể trực tiếp đánh vào Tịnh Châu, quấy nhiễu hậu phương của ta, công kia không nhỏ, ta bổ nhiệm người làm Thứ Sử Lương Châu!”

“Tạ chúa công!”

“Bàng Đức!”

“Có mặt tướng!”

“Người hàng phục Khương Đế, đại phá Hung Nô cũng có công lao của người. Hơn nữa người cùng Từ Vinh tướng quân công phá Lương Châu, ta trao người chức Chinh tây tướng quân, trấn thủ Lương Châu Cho ta, đồng thời người liên tiếp tiến về hướng tây cho ta. Vào thời Vũ Đế, Trương Khiên ra khỏi Tây Vực, tạo thành giai thoại thiên cổ, hơn nữa Ban Siêu xếp bút nghiên theo việc binh đao, cũng lưu danh bách thế, ranh giới Đại Hán ta ở hướng tây cuối cùng có thể đến đâu, đều dựa vào người!”

“Tạ ơn chúa công! Ty chúc nhất định không phụ kỳ vọng của chúa công!”

“Từ Vinh!”

“Có mặt tướng!”

“Người từ khi ta mới bắt đầu khởi binh đã đi theo ta, cũng một mực trấn thủ Tịnh Châu, hiện tại ta chuyển người làm Thứ sử Ung Châu, Cao Lăng Hầu, người có bằng lòng hay không?”

“Ty chúc đa tạ chúa công!”

“Lương Ngụ!”

“Có ty chúc!”

“Người thân là Thái thú Hà Tây, nhưng vẫn bốn ba vất vả an trí toàn bộ trăm họ Tịnh Châu, chúng ta có thể có một hậu phương lớn an bình, may mắn mà có người, nay ta trao người Thứ sử Tịnh Châu!”

“Tạ chúa công!”

“Trương Yển!”

“Có mặt tướng!”

“Thủ vệ Hà Nội, đề phòng Viên Thiệu xâm nhập, lại cùng Bàng Bái đánh hợp kích đại phá Viên Thiệu, công huân lớn lao, ta trao người chức Hậu tướng quân, trấn thủ Tịnh Châu cho ta!”

“Tạ chúa công!”

“Vương Việt!”

“Có mặt tướng!”

“Tướng sĩ đại quân ta, hầu như đều xuất phát từ người dạy bảo, tập kích phá Hung Nô, đánh bại Lưu Bị, đều có công lao của người, nay trao người chức Vệ tướng quân, kính đợi!”

“Tạ chúa công!”

“Lệ Phương!”

“Có mặt tướng!”

“Đại quân ta tinh nhuệ, nhờ có người cùng Vương Việt, đại phá Hung Nô cũng do người lãnh binh, nay trao người chức Trấn Quân tướng quân!”

“Tạ chúa công!”

“Bàng Bái!”

“Có mặt tướng”

“Công lao của người, người đang ngồi đều biết, ai cũng đều nói người là Hoắc Khứ Bệnh tái thế. Tốt lắm, ta trao người chức Chinh bắc tướng quân, Quan Quân Hầu! Tiết chế quân sự hai châu U Tĩnh, người trở về nói cho Công Tôn Chỉ, hấn chính là Trấn Bắc tướng quân, Hợp Kỵ Hầu; Triệu Vân, làm Bình Bắc tướng quân! Hai người bọn hấn do người chỉ huy! Các người ngoại trừ việc cần phải thanh trừ thế lực đối địch, hãy dùng sức tiến về phía bắc cho ta, chỗ đó đến cùng có cái gì? Đi tới chỗ nào, dấu hiệu Đại Hán ta khắc ở nơi nào! Có nghe hay không?”

“Vâng! Nhất định không để chúa công thất vọng!”

“Ôn Khôi!”

“Có tỵ chức!”

“Người hiểu quân sự, Từ Vinh tướng quân với Bàng Bái đều nói khi người ở Tịnh Châu thường thường giúp bọn hấn, ta mệnh lệnh người làm Thứ sử U Châu! Chỗ đó chúng ta vừa mới bình định, lại tiếp giáp với các bộ tộc phương bắc, cần người tài năng như người, cũng đừng làm cho ta thất vọng!”

“Tỵ chức tạ ơn chúa công, nhất định không phụ chúa công nhờ vả!”

“Trương Ký!”

“Có tỵ chức!”

“Người có thể giao hảo cùng các bộ tộc, trao người chức Đình úy, chưởng tư pháp, làm Pháp viện trưởng, ta hy vọng người không chỉ có thể làm cho con dân Đại Hán ta tuân theo luật pháp, cũng có thể khiến cho các tộc khác cũng tuân thủ pháp quy Đại Hán ta, nhiệm vụ này rất nặng, người nhất định phải hoàn thành!”

“Tỵ chức lĩnh mệnh!”

“Dương Nhị!”

“Có mặt tướng!”

“Người tới biên cảnh địch mời chào di dân, kê lót nền tăng cường đại nhất định cho quân ta, cũng tập kích bất ngờ Nghiệp Thành, nay trao người chức Trung Quân đại tướng quân!”

“Tạ ơn chúa công!”

“Trương Liêu!”

“Có mặt tướng!”

“Người thủ vệ Huỳnh Dương, đại phá Tào Tháo, càn quét công lao càng lớn, nay trao người chức Chinh đông tướng quân!”

“Tạ chúa công!”

“Thái Sử Từ!”

“Có mặt tướng!”

“Người thủ vệ Hồ Lao quan, khiến cho quân Tào không thể xâm nhập, trao người chức Kinh Xa tướng quân!”

“Tạ chúa công!”

“Ngụy Duyên!”

“Có mặt tướng!”

“Người thủ vệ Tị Thủy Quan, cùng Thái Sử Từ với Trương Văn Viễn tướng quân cùng nhau tập kích đại doanh quân Tào, đánh bị thương Đại tướng quân Tào Lý Điển, trao người chức Hồ Nha tướng quân!”

“Tạ chúa công!”

“Cao Thuận!”

“Có mặt tướng!”

“Ta mang an nguy sau này của Ký Châu giao cho người, mệnh người làm Trấn Đông tướng quân! Trương Tú đi theo người đảm nhiệm Hoàn Dã tướng quân! Thanh Châu chính là đại binh doanh của Tào Tháo, các người cần phải áp chế cho ta!”

“Tạ chúa công!”

“Thường Hàm!”

“Có tỵ chức!”

“Thượng thư lệnh! Chương hành chính viện, phụ trách hành chính thiên hạ!”

“Tỵ chức lĩnh mệnh!”

“Hà Thông!”

“Có tỵ chức!”

“Ngự sử đại phu, chương viện giám sát, phụ trách duy trì trật tự, vạch tội bá quan!”

“Tuân mệnh!”

“Lư Dục, Thượng thư tả phó xạ; Trần Quân, Thượng thư hữu phó xạ; phụ tá thượng thư lệnh xử lý chính sự!”

“Giả Hủ, Trung thư giám lệnh; Trần Cung, Bí thư giám lệnh; phụ tá bốn quan xử lý quân chính!”

“Mi Trúc, Thiếu phủ, chương công bộ, phụ trách thủy thổ và xây dựng công trình!”

“Từ Hoảng, đảm nhiệm Chinh Nam tướng quân; Diêm Hành đảm nhiệm Ứng Dương tướng quân; Hác Mạnh, đảm nhiệm Bình Định tướng quân; Chu Thương, đảm nhiệm Hồ Liệt tướng quân; Hách Chiêu, Đăng khấu tướng quân; Trương Cấp, đảm nhiệm Phấn Vũ tướng quân; Cao Lãm, đảm nhiệm Dương Vũ tướng quân!”

“Thư Thụ! Thứ sử Ký Châu!”

“Điền Phong, nghe nói người cứng rắn mà phạm thượng, nhậm chức người làm Ngự sử trung thừa, phụ tá Hà Thông!”

“Tuân Thâm, Đồng Chiêu, Thị trung, trưởng sử, bổ sung chỗ khiếm khuyết của ta”

“Hong Phong, Trung lĩnh quân; Điền Vi, Trung hộ quân; tả hữu tùy tùng của ta!”

... ..

Nguyên một đám, đều đã chiếm được chức quan, hơn nữa, đều cao đến bất ngờ! Mọi người có thể nói tất cả đều vui vẻ! Duy chỉ có một người!

“Chúa công, còn tỵ chức thì sao?” Liêu Giang nhảy ra ngoài!

“Người! ?” Hứa Thành vỗ đầu, “Không tốt, ta đã quên mất người!”

“Cái gì?” sắc mặt Liêu Giang lập tức vô cùng sầm khố!

“Đúng vậy! Nam nhi đại trượng phu, một chức quan, được coi là cái gì? Người xem ta, chẳng phải không được thăng quan sao?” Hứa Thành rõ ràng không biết cách làm yên lòng người, cũng không biết có phải hấn cố ý nói như vậy hay không! Kỳ thật sau khi hấn cho Tôn Sách chức Đại tướng quân, cảm thấy nếu như mình lại tăng quan, cũng không hơn được Đại tướng quân, thứ hai, nếu như mình lại có yêu cầu như Tôn Sách, như vậy chẳng phải mất mặt sao? Cho nên, Hứa Thành dứt khoát không thăng chức, ngược lại hấn lại được rất nhiều, mà Tôn Sách thì sao? Đấu với hấn, chỉ là một tên hề mà thôi!

“Chúa công, ty chức cũng xuất đại lực, ngài cũng không thể. . . (qua cầu rút ván) ...!” Liêu Giang nhìn Hứa Thành nói: “Người sao cũng đều do tùy tiện ột chức quan a?”

“Vậy người muốn làm cái gì quan?” Hứa Thành cười híp mắt hỏi.

“Không cần rất cao, Trương Liêu tướng quân là Chinh Đông tướng quân, ty chức muốn chức Bình Đông tướng quân!” Liêu Giang nói khoác mà không biết ngượng.

“Bình Đông tướng quân? Sau mười năm nữa thì có lẽ ta sẽ xem xét cho người chức vị này!” Hứa Thành đã kích Liêu Giang, hấn nói: “Người trước hết làm quân sư tướng quân! Đợi khi tìm được chức quan phù hợp, ta sẽ trao cho người!”

“Chúa công, chức quân sư tướng quân rất thấp!” Liêu Giang không hài lòng.

“Đúng vậy, không phải sau này hãy nói sao? Người cảm thấy thua thiệt sao?” Hứa Thành nói.

“Thăng một cấp cũng được, một cấp thôi!” Liêu Giang đáng thương nói.

“Lại thăng một cấp, là chức gì? Văn Hòa, người nói xem so san với quân sư tướng quân cao nhất cấp trong quân, tiểu tử này cũng có thể làm chức quan gì?” Hứa Thành nhìn Giả Hủ hỏi.

“Chúa công, không bằng hãy trao Liêu Hiệu úy chức Vũ Lâm trung lang tướng, thế nào?” Giả Hủ lập tức nhớ tới một cái tên dễ nghe mà lại phù hợp.

“Tốt, ta đồng ý!” Hứa Thành lại nhìn Liêu Giang hỏi: “Hài lòng chưa?”

“Được, được! Ha ha ha! ~” lại một tràng cười vang!

119. Q.2 - Chương 119: Giang Đông Chiến Màn

Liều bay phát phối, lá rụng bay tán loạn, tuy khí trời phương nam luôn luôn ấm áp hơn so với phương bắc, thế nhưng đã đến thời điểm cũng phải có đồ vật phải quy về mặt đất! Hiện tại, trên đường phố trong thành Sài Tang, khắp nơi đều là những đồ vật mà có thể làm cho người cảm thấy mùa thu đã đến!

Một thanh thiếu niên phong cách ăn mặc như nho sinh, nhìn hoa rụng tung bay đầy trời, chậm rãi đi tới! Nếu như bên cạnh hấn có người, nhất định người đó sẽ dùng bất luận từ ngữ ca ngợi có thể dự đoán được, không chút keo kiệt mà dùng ở trên người của hấn!

Phong lưu phóng khoáng, tiêu sái bất phàm . . . Đương nhiên, trọng yếu hơn là tướng mạo như Phan An!

Điều đáng tiếc chính là, người tuổi trẻ này rất hiển nhiên có tâm tình không tốt! Trên gương mặt tuấn mỹ cơ hồ khiến người không thể tìm ra khuyết điểm nhỏ nhất, hiện lên vẻ sầm khố, mà từ bên trong vẻ sầm khố này càng để lộ ra một vẻ cực kỳ bất đắc dĩ!

“Ai!” Người tuổi trẻ thở dài một tiếng, ngẩng đầu lên, nhìn bầu trời xanh biếc như ngọc, cùng những cánh chim vẫn còn bay lượn trên bầu trời, hấn ngao ngán thốt lên: “Ông trời, tại sao phải như vậy? Một con đường khó khăn nhất mà bắt phải vòng theo ý tứ của người khác sao?”

Thở dài xong, người tuổi trẻ lại cúi đầu cười khỏ một tiếng, hấn nói tiếp: “Sao ta lại dằn như vậy, thiên địa bất nhân, vạn vật thay đổi! Ta trách ông trời thì có ích lợi gì đâu? Hấn cũng sẽ không quản! Mà thôi, điều này cũng không hấn là chuyện xấu, thua một trận cũng tốt, đánh tan tính kiêu ngạo của hấn, cũng mới có lợi đối với sự tình từ nay về sau!”

Người trẻ tuổi lại yên lặng đi một hồi, đi tới trước cổng chính một tòa, người tuổi trẻ đi vào, không có bất kỳ người nào ngăn trở, bởi vì đây là nhà của hắn!

Tiến vào cổng chính, người tuổi trẻ đi thẳng về hướng hậu viện, hắn muốn đi tới chỗ đó tìm chút an ủi. Ở chỗ đó, có hồng nhan tri kỷ của hắn, mà nữ tử này lại khiến cho hắn đến hiện tại vẫn cực kỳ động tâm, người này còn có một thân phận khác, đó chính là thê tử của hắn!

Trên đường đi, mái hiên đầu cổng (đầu cổng - một loại kết cấu đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa, gồm những thanh ngang từ trụ cột chia ra gọi là cổng và những trụ kê hình vuông chèn giữa các cổng gọi là đầu), rường cột chạm trổ, đình đài lầu các, cùng với những kiến trúc này là cảnh vật chung quanh phối hợp một cách hoàn mỹ, cũng không thể làm cho người tuổi trẻ dừng bước lại! Nếu như là lúc trước, cùng với việc thưởng thức, hắn nhất định sẽ cẩn thận quan sát một chút để xem bố trí ở nơi này còn có chỗ nào không cân đối cùng bầu không khí ở trong viện này! Thế nhưng hiện tại thì không được, hắn rất phiền lòng, phiền lòng tới mức hắn vốn rất biết cách kiên nhẫn cũng không thể chịu đựng được! Hắn cần người trấn an tâm trạng trong lòng của hắn!

“Boong boong! . . .”

Người tuổi trẻ đột nhiên ngừng bước chân, bước đi trở nên chậm rãi, thông thả! Có thể tiếng đàn đã đã động hắn, thói quen nhiều năm khiến cho hắn nghe xong tiếng đàn liền nhin không được mà để tâm trạng mình tiến vào trong đó, cẩn thận cân nhắc hàm súc thú vị cùng với cảnh giới trong đó, mà hắn rất không thích những khúc đàn, thú chơi tao nhã của người cổ đại, tầng lớp sĩ tộc đã phí hết tâm huyết truyền thừa lại bị người đàn sai, nếu như gặp được, hắn sẽ không chút ngần ngại mà chỉ ra, đây cũng là nguyên nhân mà ở Giang Đông tồn tại một câu ngạn ngữ: khúc đàn sai, Chu Lang viếng thăm!

Hắn, chính là Chu Du! Chu Công Cẩn! Người đời xưng là: Giang Đông Chu Lang!

“Ngoài viện nhà khách đã đến, vì sao không tiến vào bên trong!” thanh âm êm tai truyền đến, thế nhưng tiếng đàn vẫn chưa ngừng, Chu Du nghe xong, lông mày cau lại, dáng vẻ lập tức chuyển thành nụ cười gượng gạo, hắn cũng biết thanh âm kia. Đó không phải thanh âm của Tiểu Kiều, mà là tỷ tỷ Tiểu Kiều, Đại Kiều! Không thể tưởng được! Tôn Sách vì muốn nhận lỗi với hắn, lại để cho chị vợ hắn ra tay!

“Bái kiến phu nhân!” Đi vào trong nội viện, Chu Du lập tức nhìn thấy phu nhân của mình Tiểu Kiều đang đánh đàn, âm thanh “Boong boong”. Dù Chu Du hắn đã vào trong, nhưng tiếng đàn vẫn không ngừng! Tại bên người Tiểu Kiều, Đại Kiều cao quý thanh nhã đang ngồi trên mặt đất!

“Công Cẩn, ngươi làm gì với muội muội của ta vậy? Vì sao đánh đàn lại như nhập ma vậy? Thậm chí ngay cả ngươi cũng không biết nữa!” Nói xong, Đại Kiều nở nụ cười! Hàm răng trắng tinh hơi lộ ra, dáng vẻ này của nàng có phong cách tuyệt đại tao nhã! Điều này làm cho Chu Du, người luôn luôn không có sức chống cự đối với những điều xinh đẹp thiếu chút nữa trở nên ngây dại!

“Phu nhân khen trật rồi!” Chu Du mỉm cười, nói với Đại Kiều.

“Khen nhầm?” hơi thở mùi đàn hương từ miệng Đại Kiều khẽ bay ra, nàng quay người nhìn về phía muội muội của mình, Tiểu Kiều vẫn đang khảy đàn, ngón tay thon dài trắng nõn không ngừng mà nhảy lên trên dây đàn, giống như không nghe thấy hai người nói chuyện, cả người đều đang đắm chìm trong khúc đàn! Hai vợ chồng các người đều làm sao vậy? Công Cẩn, ngươi không nên làm ta sợ!”

“Tiểu Kiều đàn khúc này quá chuyên tâm, phu quân trở về mà không biết, chứng tỏ một điều là tinh thần nàng đều nhập vào bên trong khúc đàn, hai tai không nghe thấy thanh âm bên ngoài, đã chính thức bước vào đạo âm luật! Phu nhân vừa nói, không phải là ý tứ này sao? Cho nên, ty chúc mới chịu đa tạ phu nhân khen nhầm đối với Tiểu Kiều!” Chu Du mỉm cười không thay đổi, nhẹ nhàng nói ra ý của mình! Sau đó, hắn liền ngửa mặt lên trời, nhắm mắt lại!

“Ah! ?” ánh mắt Đại Kiều sáng lên, chuyển hướng nhìn về phía Tiểu Kiều, tiếp nhận, nàng cũng khép hai mắt, lắng lắng nghe tiếng đàn!

Trong khoảng thời gian ngắn, trong nội viện cực kỳ yên tĩnh, chỉ có tiếng đàn du dương của Tiểu Kiều lưu chuyển!

“Ai! Đương nhiên Chu Du hiểu rõ mục đích đến đây của phu nhân, ta sẽ không trách trách Bá Phù!” Nghe xong khúc đàn, tuy thân phận Đại Kiều là chủ mẫu, nhưng lúc này nàng tới với thân phận tỷ tỷ Tiểu Kiều, chị vợ Chu Du, hơn nữa ba người cũng đều rất quen thuộc, cho nên ba người cũng không trở về phòng, bắt đầu nói chuyện ngay tại trong nội viện, Chu Du lên tiếng nói trước, ngăn chặn Đại Kiều nói trước!

“Đúng vậy! Tỷ tỷ, Công Cẩn cùng tỷ phu có giao tình từ khi tóc để chỏm, thuở nhỏ là bằng hữu tốt, sao có thể bởi vì một chút tranh chấp mà giận dỗi?” So với Đại Kiều hoạt bát, mặc dù Tiểu Kiều nhỏ hơn mấy tuổi, tính điềm đạm nho nhã hơn đôi chút. Xem ra cũng vì phu quân của tỷ muội các nàng tỷ muội có tính cách khác nhau, mới chịu ảnh hưởng khác nhau!

“Hai vợ chồng các người hẳn đã sớm đoán được ta muốn tới? Thậm chí ngay cả lời nói cũng đã chuẩn bị trước, cố tình muốn ngăn cản ta ở chỗ này sao?” Đại Kiều mỉm cười trách cứ hai người.

“Tỷ tỷ, tỷ cũng không thể nói vậy!” Tiểu Kiều nhẹ nhàng đánh Đại Kiều một cái, bày tỏ vẻ bất mãn! Đại Kiều lại đáp lễ nàng một cái, vì vậy, hai tỷ muội trêu chọc cười đùa, mà Chu Du, thân là trượng phu của Tiểu Kiều, lại chỉ có thể quay mặt đi, hẳn chỉ có thể giả bộ không trông thấy đối với phong cảnh mỹ lệ này! Không còn cách nào khác, đây chính là bi ai của cấp dưới, nhất là Chu Du, một người chính nhân quân tử!

“Các người cái đó!” Tự nhiên Đại Kiều biết mình vui đùa ầm ĩ cùng tiểu muội là không hợp quy củ, nhất là nàng có thân phận chủ mẫu, thế nhưng Tôn Sách lại chính là người luôn luôn không nói quy củ người, mà vợ chồng nàng cũng đều là bạn tốt của Chu Du. Với tư cách này của nàng, trên thực tế cũng không có gì quá mức! Huống chi, mục đích của nàng là muốn cho Chu Du buông bỏ câu thúc trong lòng, thoải mái nói ra suy nghĩ trong lòng, để cho nàng trở về nói với Tôn Sách. Dù sao người Tôn Chu gia đã nhiều năm có quan hệ hảo hữu, ồn ào tranh cãi cuối cùng vẫn là chuyện không tốt! Thế nhưng phản ứng của Chu Du lại làm cho nàng khó mở miệng!

“Công Cẩn, tỷ tỷ muốn hỏi chàng, chàng hãy trả lời một chút đi!” Tiểu Kiều cùng Đại Kiều có cảm tình như thế nào? Mục đích của Đại Kiều khi đi tới nơi này nàng há lại không biết sao? Tỷ muội liên tâm mà! Mà Chu Du, theo cách nói của thời đại này, chính là một nam nhân tốt, trong nhà, tuyệt đối nghe theo thê tử! Đương nhiên, Tiểu Kiều cũng tuyệt đối nghe hần!

“Phu nhân, Bá Phù có nói gì tới thời điểm xuất binh hay không?” Chu Du nghe xong Tiểu Kiều nói, hần trầm tư một chút rồi hỏi Đại Kiều.

“Kỳ thật, ta tới thành Sài Tang cũng là muốn hỏi người, Công Cẩn, người cùng Bá Phù đến cùng vì ý kiến gì mà không hợp. Ta biết rõ việc này vốn không phải ta, một cái nữ nhân nên hỏi, nhưng sự tình này lại khiến cho các người, một đôi huynh đệ, một bước cũng không nhường, hẳn lại để cho người chạy về Sài Tang, nhưng hẳn lại phải người đưa tin đến Kiến Nghiệp, để cho ta tới khuyên nhủ người, còn nói tới khi hẳn trở về, bất luận thắng bại, đều muốn xin lỗi người! Người hãy nói xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì?” hàng lông mày Đại Kiều thoáng nhăn lại, làm cho người ta cảm thấy tâm tình của nàng cũng không phải vui vẻ như vừa mới vui đùa ầm ĩ cùng Tiểu Kiều!

“Bá Phù hẳn muốn xuất binh đánh Tào Tháo!” đương nhiên Chu Du hiểu rõ đức hạnh của Đại Kiều, cho nên, hẳn không chút ngần ngại mà nói ra nguyên nhân của sự việc!

“Lại muốn đi chiến tranh?” Đại Kiều thở dài một hơi, nói; “Đàn ông các người, vẫn không thể nào buông bỏ được!”

Nhìn thấy tỷ tỷ không vui, Tiểu Kiều đành phải giúp nàng vui vẻ lên, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng nàng!

“Các người chắc bởi vậy mới không hợp ý kiến, đúng không?” Đại Kiều lấy lại tâm tình, nàng lại nhìn Chu Du hỏi: “Trước kia Bá Phù hẳn cũng thường xuyên xuất binh chiến tranh! Tuy các người cũng có bất đồng ý kiến nghĩ, vì sao lần này lại huyên náo nghiêm trọng như vậy?”

“Ta lo lắng, Bá Phù đi chuyến này, đất đai Giang Bắc hao tâm tổn sức, bao vất vả mới lấy được, sợ khó còn có thể bảo trụ, hơn nữa, Giang Đông ta . . .” Chu Du lời còn chưa nói hết, đã bị một hồi cối mở vui vẻ cười to đã cắt đứt!

“Ha ha ha, cơ hội khó có được! Từ ngày đó nhìn đau gả các con ra ngoài, cha đã rất lâu không thể trò

chuyện trong chốc lát với hai tỷ muội các con!” Nghe thấy lời nói này là đã biết rõ, nhạc phụ Chu Du, Kiều quốc lão đã đến!

“Tham kiến phụ thân (nhạc phụ) đại nhân!” Đại Kiều, Tiểu Kiều, cộng thêm Chu Du, cùng hành đại lễ tại chỗ đối với Kiều quốc công!

“Tất cả đứng lên, tất cả đứng lên, ha ha ha, ” Kiều quốc lão cười to nói, lão càng cao hứng vì ba người trước mắt, lão nói: “Ta vốn muốn đến Sài Tang tĩnh dưỡng một chút, chưa từng nghĩ Công Cẩn người cũng tới, vốn định tới thăm phụ thê các con, không thể tưởng được Đại Kiều cũng tới, lão phu thật sự cao hứng!”

“Phụ thân đại nhân, mời ngồi!” Đại Kiều cùng Tiểu Kiều, mỗi người một bên dìu Kiều quốc lão, Chu Du thân là con rể, chỉ có thể cung kính đứng ở một bên!

“Đều ngồi, đều ngồi!” Kiều quốc lão liên tục lắc không hai tay ấn xuống, để cho ba người đều ngồi xuống, Đại Kiều ngồi ở bên cạnh Kiều quốc lão, Tiểu Kiều ngồi cùng Chu Du!

“Đáng tiếc! Bá Phù không có mặt, bằng không, lão phu có thể chân chính một nhà đoàn tụ!” Kiều quốc lão nhìn ba người, còn nói thêm.

“Nhạc phụ đại nhân, Bá Phù luôn luôn bận rộn chinh chiến, tiểu tể thay hấn bồi tội với nhạc phụ đại nhân!” Chu Du nói, hấn đứng lên muốn hành lễ với Kiều quốc lão!

“Ai! Ngồi xuống, ngồi xuống!” Kiều quốc lão đã ngăn Chu Du lại, lão nói: “Ta chỉ buột miệng nói một câu mà thôi, chẳng lẽ ta không biết Bá Phù muốn chinh chiến bốn phía sao? Như vậy cũng không tệ. Hai con rể của ta, một người oai hùng, một người văn nhã, đúng là hợp nhau lại càng tăng thêm sức mạnh, người khác hâm mộ còn không kịp!”

“Phụ thân, người tới vừa đúng lúc, con gái có một chuyện muốn nhờ!” Đại Kiều ngồi ở bên cạnh Kiều quốc lão nói.

“Hả? Tốt!” Kiều quốc lão đang lấp bắp kinh hãi, lại lập tức cười ha hả nói: “Con có Bá Phù làm chỗ dựa, còn có chuyện gì mà phải cầu ta? Chẳng lẽ là Bá Phù khi dễ con hay sao? Ta phải đi tìm Ngô quốc thái, để cho Quốc thái ra mặt cho con, dạy dỗ tiểu tử kia một trận, thế nào?”

“Phụ thân, không phải như thế!” Đại Kiều còn không kịp thể hiện thái độ bất mãn đối với cha già, Tiểu Kiều liền nói chuyện: “Tỷ tỷ chỉ muốn cầu phụ thân đại nhân hỗ trợ làm giảm bớt quan hệ của Công Cẩn cùng tỷ phu, hai người bọn họ cãi nhau, Công Cẩn bị tỷ phu đuổi về Sài Tang!”

“Cái gì? Công Cẩn, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Kiều quốc lão cả kinh. Đây không phải là chuyện đùa. Hai con rể của lão là người như thế nào, đều có tính cách gì lão rất rõ ràng, Tôn Sách tuy kiêu ngạo một ít, thế nhưng theo quan hệ của hấn cùng Chu Du, bất luận phát sinh chuyện gì cũng không đuổi người đi! Hơn nữa, Tôn Sách tính cương, Chu Du tính nhu, nhất là với tính cách làm người của Chu Du, càng không có khả năng xảy ra xung đột, cho dù đánh nhau bằng mồm mép, bởi như vậy mà có thể khẳng định đã xảy ra đại sự!

“Chẳng qua là không cùng ý kiến về vấn đề chinh chiến, nhạc phụ đại nhân không cần nóng lòng! Không có gì đâu!” Chu Du nói, hấn còn mỉm cười với Kiều quốc lão!

“Ta biết rõ tính cách của các người, nhưng Công Cẩn có thể làm cho Bá Phù thậm chí còn đuổi người trở về thì sự tình đã không đơn giản, chẳng lẽ người cho rằng lão phu không thể hiểu rõ sự tình gì trong đó sao?” Kiều quốc lão không vui nói. Lão cũng không muốn hai con rể của mình xảy ra bất luận vết rạn nào, đây rõ ràng không phải là chuyện tốt đối với hai người con gái bảo bối của lão.

“Nhạc phụ đại nhân không nên gấp gáp!” Chu Du chấp tay đối với Kiều quốc lão lại thi lễ một cái, “Kỳ thật, tiểu tể chỉ có đôi chút ý kiến không hợp với Bá Phù về vấn đề Bắc Phạt!”

“Bắc Phạt? Bá Phù hấn vừa mới bình định Sơn Việt, tại sao lại muốn đánh trận nữa? Hấn muốn Bắc Phạt, phạt ai? Kinh Châu Lưu Biếu?” Kiều quốc lão hỏi.

“Không phải Lưu Biếu, mà là. . . Tân nhiệm Tư Không, Tào Tháo!” Chu Du chậm rãi nói.

“Cái gì! ?” Kiều quốc lão mới nhận lấy một chén nước từ trong tay Đại Kiều, đang định uống cạn, nghe được Chu Du nói, nhẹ buông tay, ly rơi trên mặt đất!

“Lưu Biếu cùng Bá Phù là kẻ thù truyền kiếp, chinh chiến không ngừng, có đánh nữa cũng chỉ như thế mà thôi, thế nhưng Tào Tháo thì mắc mớ gì tới hần? Hơn nữa, hần là Đại tướng quân triều đình bổ nhiệm, thế nhưng Tào Tháo cũng là Tư Không triều đình mới bổ nhiệm, hần có lý do gì muốn đi đánh người ta?” Kiều quốc lão hít một hơi sau đó thở ra, lên tiếng hỏi.

“Nhạc phụ đại nhân, ngài cũng biết khi Chung Phật mới tới, lúc tuyên bố thánh chỉ thì không chỉ có ý chỉ bổ nhiệm Bá Phù là Đại tướng quân, còn bổ nhiệm Trương Tử Bồ là Thái Thú Nhữ Nam, Nhị công tử Tôn Quyền là Thái Thú Sơn Dương, nhưng những địa bàn này, hiện tại cũng tại trong tay Tào Tháo, Bá Phù coi đây là bằng chứng, muốn đi đánh Tào Tháo!” Chu Du vô lực nói.

“Tào Tháo ở phía bắc có Thanh châu, Duyện Châu, Từ Châu, cùng với đại bộ phận Dự Châu, thực lực chỉ ở trên Bá Phù, sao Bá Phù hần lại không khôn ngoan như vậy? Hơn nữa, triều đình bổ nhiệm, nghe xong biết ngay là có vấn đề, căn bản chính là muốn khơi mào tranh đấu giữa hần cùng Tào Tháo, Bá Phù không phải là người hồ đồ, sao lại trúng quỷ kế của người ta?” Kiều quốc lão lại hỏi tiếp.

“Ai! Nói tới chuyện này thì tiểu tể không thể không bội phục Phiêu Kỵ tướng quân Hứa Thành, hần quả nhiên đùa bốn anh hào thiên hạ trên lòng bàn tay, khó trách hần có thể có công lao sự nghiệp ngày hôm nay!” Chu Du thở dài một tiếng, nói.

“Nếu như thế, Công Cẩn, thừa lúc này rảnh rỗi, người hãy nói cho lão phu xem Hứa Thành này lợi hại như thế nào?” từ khi hai con gái của Kiều quốc lão gả ra ngoài, mà bắt đầu hưởng thụ cuộc sống điền viên, không quan tâm đến chuyện quốc gia, nếu không phải hôm nay có quan hệ đến con rể của mình, lão chẳng muốn nghe những chuyện này!

“Những chuyện khác không nói, Chung Phật này tới truyền chỉ ý, đồng thời, bọn hần cũng phụng mệnh đến đây Giang Đông nhậm chức!” Chu Du suy nghĩ rồi nói.

“Nhậm chức? Nhậm chức gì?” Kiều quốc lão hỏi, ngay cả nhị Kiều cũng cảm thấy nghi hoặc, đại quan triều đình đến Giang Đông, một nơi thâm sơn cùng cốc để đảm nhiệm chức gì?

“Chung Phật bị triều đình, nói trắng ra là bị Hứa Thành, bổ nhiệm làm Thái Thú Trường Sa, Đồng Thừa cùng cùng đi với hần, dùng thân phận quốc cữu, đảm nhận chức Thái Thú Võ Lăng!”

Không để ý tới cha con Kiều gia đang kinh hãi, Chu Du lại nói: “Mà Chu Hoán, quốc trưởng Phục Hoàn vốn đi Kinh Châu bổ nhiệm Lưu Biếu làm Phụ Quốc tướng quân, thì lại được bổ nhiệm làm Thái Thú Nam Quận cùng Thái Thú Quảng Lăng, bốn người này vốn đều trung thành và tận tâm đối với triều đình, bị Hứa Thành trục xuất ra khỏi triều đình, thế nhưng những địa phương mà bọn hần muốn tiếp quản, lại có thể nổi hai bờ Trường Giang thành một mảnh, nếu như bọn họ cố tình, hoàn toàn có thể làm cho chúng ta hoặc là Lưu Biếu, không uống phí chút nào khí lực, mà có thể chiếm giữ ưu thế. Thử nghĩ xem, ai dám để cho bọn họ đi đảm nhiệm?”

“Đương nhiên không thể để cho bọn hần đi đảm nhiệm, thế nhưng nếu như làm như vậy lại chính là không nghe mệnh lệnh triều đình, vi phạm thánh ý, về sau, Hứa Thành có cớ để đối phó chúng ta. Ít nhất sau này chúng ta cùng Lưu Biếu, không người nào có thể cương quyết bướng bỉnh đối nghịch với Hứa Thành, sự việc không nghe theo mệnh lệnh triều đình, thậm chí cả sự việc hôm nay hần cầm giữ chuyện của triều đình cũng không thể nói ra được vì nếu như nói ra sẽ chỉ là tự sát tai mình mà thôi!”

“Tào Tháo kỳ thật cũng giống như chúng ta, Vương Doãn so với bốn người Chung Phật, Chu Hoán, còn trung thành tận tâm với triều đình hơn, hần ở chỗ Tào Tháo, sẽ chỉ làm Tào Tháo càng thêm khổ sở! Nhưng những người này lại không thể bị tổn thương, làm tổn thương những người được sĩ tử trong thiên hạ kính ngưỡng ở ngay trên đất của mình, sẽ chỉ làm cho bản thân mình càng thêm mất nhân tâm!”

“Chẳng qua là mấy cái không có chút giá trị thánh chỉ, khiến cho thiên hạ có thực lực chur hầu lâm vào khốn cảnh bên trong, đầu thương yêu không dứt, Hứa Thành có thể nói đương thời đệ nhất âm mưu mọi người!”

“Chúng ta trước hết không đề cập tới chiến tích trước kia của Hứa Thành, nói chuyện thực lực hiện tại của hần! Lúc này, Hứa Thành đã chiếm cứ vùng đất sáu châu Tư Tịnh Ký U Ung Lương, cương thổ Đại Hán,

một nửa đã nhập vào trong tay hần! Điều này cũng chưa tính các bộ tộc phương bắc đã bị hần một mực khống chế trong tay! Mà trước đó vài ngày chư hầu vây công, chính là hơn trăm vạn đại quân! Mà binh mã Hứa Thành thuyền chuyển, cũng chỉ có hơn ba bốn mươi vạn. Kết quả, hần thắng, thắng rất gọn gàng, nhất là hần tự mình dẫn đại quân, tới Ung Châu không đánh một trận mà đại phá tam lộ đại quân Ung Lương, chỉ xếp đặt một cạm bẫy mà thôi!”

...

“Công Cẩn, chúng ta nói chuyện tỷ phu hần Bắc Phạt Tào Tháo, sao chàng lại nói sang chuyện của Hứa Thành kia rồi hả?” Chu Du nói một thôi một hồi thật lâu, tiểu Kiều rốt cục không nhịn được, cắt ngang lời của hần!

“Ách! . . . ?” Chu Du bị cắt ngang lời, hần ngơ ngàng nhìn chung quanh, một hồi lâu mới phát hiện ra mình lạc đề, hần không nhịn được đỏ mặt lên!

“Công Cẩn, có phải ý của ngươi là cho dù Bá Phù có thể thắng được Tào Tháo, cũng khó mà đối phó được với Hứa Thành, đúng không?” Nếu là trước đây, nhìn thấy Chu Du xấu hổ, nói không chừng Kiều quốc lão sẽ không quan tâm tới thể diện người già mà giễu cợt hần một chút, nhưng hôm nay thì không thể, lão còn có chuyện trọng yếu muốn hỏi!

“Nói như vậy còn sớm!” Chu Du điều chỉnh tâm tình, hần còn nói thêm: “Tiểu tể lo lắng là chỉ sợ Bá Phù không thể thắng được Tào Tháo, ngược lại sẽ bị đánh bại mà quay về!”

“Chỉ giáo cho?” ba phụ tử Kiều thị đồng thời hỏi.

“Tuy Tào Tháo bị Đại tướng Trương Liêu quân Hứa Thành đánh trọng thương tại thành Huỳnh Dương, tổn thất vô cùng nghiêm trọng, có thể nói là hần đã tổn thương gân động cốt, thế nhưng, với cách làm người của Hứa Thành, vì sao Hứa Thành hần lại không hề tiếp tục tiến đánh, tiếp tục tiến công Tào Tháo? Với thực lực của hần, hần hoàn toàn có thể làm được! Giống như Đại tướng Bàng Bái dưới trướng hần đánh bại liên quân Tiên Ti xong, chỉ huy xuôi nam, đại phá Viên Thiệu! Điều này chỉ nói rõ ràng một sự kiện, đó chính là Hứa Thành có điều cốt kỵ!” Chu Du dùng ngón tay nhẹ nhàng vạch trong không khí, nói ra ý nghĩ của mình.

“Hả? . . . Vậy ngươi có từng nói những lời nói này cho Bá Phù nghe không?” Kiều quốc lão còn làm ra vẻ thăm dò.

“Đương nhiên đã từng nói. Sao tiểu tể lại không nói? Thế nhưng. . . ! Ai!” Chu Du lại thở dài một hơi, hần nói tiếp: “Khi mấy người Gia Cát Tử Du trở về, mang theo câu nói của Hứa Thành, Bá Phù không chịu nổi kích động”

“Gia Cát Tử Du?”

“Kỳ thật Gia Cát Cẩn cũng không nói gì thêm, ngược lại phó sứ của hần, Bộ Tổng Bộ Kính Văn, nói lại đánh giá Hứa Thành đối với Bá Phù cho Bá Phù nghe, cho nên mới. . .” trên mặt Chu Du nổi lên cơn thịnh nộ hiếm thấy.

“. . .” Ba cha con Kiều thị đều chờ đợi hần nói.

“Hứa Thành nói, Bá Phù đi cầu chức vị Đại tướng quân chính là không biết trời cao đất rộng, không chỉ nói hần, mà ngay cả Tào Tháo cũng có thể khiến cho Bá Phù thịt nát xương tan! Nhạc phụ đại nhân, ngài hãy thử nghĩ một chút, từ khi Bá Phù tự mình khởi binh đến nay, không gì không đánh được, bách chiến bách thắng, chỉ có một lần khi Lưu Diệp đến mà phải gánh chịu chút thiệt thòi ở trong tay Hứa Trử, vốn Bá Phù đã cực kỳ tức giận đối với Tào Tháo, tính tính nóng nảy đó, sao có thể chịu được lời nói của Hứa Thành?” Chu Du cười gượng gạo, hần lại nói tiếp: “Hơn nữa, không riêng gì Bá Phù, đại bộ phận võ tướng Giang Đông, hiện tại cũng đã bị thắng lợi khiến cho tâm cao khí ngạo, không coi người trong thiên hạ vào trong mắt, bọn hần đã sớm muốn cổ động Bá Phù Bắc Phạt, kiến công lập nghiệp. Nay khó có được thời cơ như này, sao bọn hần có thể buông tha lửa cháy đổ thêm dầu? Tiểu tể cùng ba người Trương Chiêu, Lỗ Túc, Gia Cát Cẩn cũng không thể ngăn trở cản”

“Hoang đường, hoang đường, lão phu một kẻ văn nhân, cũng biết giao chiến cần phải tính trước làm sau, Bắc Phạt, một chuyện lớn như này, sao có thể nói đánh là đánh, đây không phải là hành động theo cảm

tình sao? Bá Phù lại làm như vậy. . . Ai! Ta lập tức viết thư cho hần, hy vọng có thể khuyên nhủ được hần!” Kiêu quốc lão vốn vội vàng xao động, tiếp đó lão cũng chỉ biết tỏ ý đành chịu. Sao Kiêu quốc lão có thể không biết rõ tính cách nóng nảy của con rể lớn của mình? Chưa từng ai nghe nói Tôn Sách là người có thể nghe người khác khuyên can! Một khi hần đã hạ quyết tâm, dù là dùng chín con trâu bò cũng chưa hần có thể kéo được hần quay về! Bằng không lúc trước khi hần đi theo Tôn Kiên đại chiến Đổng Trác, cũng sẽ không giả vờ rút lui rồi lại tập kích vào đại doanh của chính Đổng Trác!

“Nhạc phụ đại nhân, cho dù lúc này ngài viết thư, chỉ sợ cũng đã chậm. Lúc tiểu tể rời đi, Bá Phù cũng đã chuẩn bị xuất binh, hiện tại, hần chắc chắn đã vượt qua Dĩnh Thủy, tiến sát Từ Châu rồi!” Chu Du nói với Kiêu quốc lão.

“Mà thôi, mà thôi, chỉ có thể để mặc hần mà thôi, chỉ hy vọng Bá Phù hần có thể kỳ khai đắc thắng (thắng ngay từ trận đầu)” Kiêu quốc lão vô lực mà ngồi xuống!

120. Q.2 - Chương 120: Huyết Mạch

Bệ Tổng rất hưng phấn, đương nhiên, trong lòng hần cũng có một chút sợ hãi! Hưng phấn là bởi vì địa vị của hần, từ sau khi quay về từ Trường An, rốt cục đã vượt qua Gia Cát Cẩn, quang vinh nhậm chức Tẩu sự Duyệt sử phủ Đại tướng quân, chủ nghị Tẩu sự, hiện tại, trong văn sĩ Giang Đông, ngoại trừ Trương Chiêu, Cố Ung mấy người với tư cách lão thành, cũng chỉ có địa vị của hần là cao nhất! Nhưng điều đáng sợ hãi là vì Tôn Sách lại cử hần đi hạ chiến thư cho Tào Tháo. Vốn loại chuyện này chính là một nhiệm vụ đặc ý. Dưới tình huống bình thường, hai quân giao chiến, không chém sứ, mà sau khi sứ giả trở về, có thể dễ dàng giành được một phần quân công! Nhưng lúc này không giống với lúc trước, Tào Tháo mới vừa bại trận nặng nề bởi tay Hứa Thành, thủ hạ tử thương vô cùng nghiêm trọng, ngay cả con lớn nhất cũng chết thảm ở bên trong thành Huỳnh Dương, lúc này hần nhất định đang cực kỳ điên cuồng, mà hành động này của mình không khác gì nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của. Nếu lửa giận của Tào Tháo bốc lên, đầu của mình có thể không còn nằm yên trên cổ. Thế nhưng suy nghĩ cẩn thận thì thấy tình hình cũng chưa tới tình trạng này, chỉ cần mình cẩn thận dùng lí do thoái thác, với tính cách của Tào Tháo, một người có thể xưng hùng ở thời loạn thế, cũng có thể có đầy đủ độ lượng!

“Mời bẩm Tư Không Tào Mạnh Đức đại nhân, phụng mệnh Đại tướng quân, Tẩu sự Duyệt sử phủ Đại tướng quân, Bệ Tổng Bệ Kính Văn, đặc biệt đến đưa thư!” Đi theo viên Hiệu úy dẫn đường, đi tới phủ Tào Tháo, Bệ Tổng nói với vệ binh canh phòng.

“Đợi đây” Cũng không hỏi lời nói, một tên vệ binh trước cửa phủ Tào lập tức đi vào phủ bẩm báo!

Không lâu sau, Bệ Tổng được dẫn vào gặp Tào Tháo ở đại sảnh Tào phủ! Lúc này đầu Tào Tháo vẫn quấn một mảnh vải màu trắng, mặt mũi tràn đầy thần sắc có bệnh! Hai mắt khép hờ, thần sắc cũng cực kỳ mệt mỏi! Ở hai bên đại sảnh chính là một đám mưu sĩ! Nhưng trong đó lại không có Lưu Diệp mà Bệ Tổng đã bái kiến trước kia!

“Người chính là danh sĩ Giang Đông Bệ Tổng Bệ Kính Văn? Tôn Sách cử người tới có chuyện gì?” Tào Tháo mở mắt ra, hỏi hần.

“Phụng mệnh Tôn đại tướng quân, đến đây đưa thư cho Tư Không đại nhân!” Bệ Tổng cung kính nộp thư của Tôn Sách.

“Hà? Đại tướng quân?” Tào Tháo cười cười, nhưng hần rất nhanh đã thu lại dáng vẻ tươi cười. Chỉ cần nhìn dáng vẻ của hần là biết hần rất đau đầu!

“Không biết Tôn Bá Phù trở thành tay sai của Hứa Thành từ khi nào vậy?” Trình Dục ở bên nói.

“Vị tiên sinh này miệng nói lời như bắn là có ý gì?” Bệ Tổng biến sắc nói.

“Hừ. Hãy thử nghĩ xem Tôn Bá Phù đã đổi phủ của mình đổi thành ‘ Phủ Đại tướng quân ’! Hần có vẻ rất nghe lời tên gian tặc Hứa Thành này!” Trình Dục ở bên cười nói với mấy người Quách Gia.

“Ha ha ha!”

“Hừ! Bản thân tại hạ phụng mệnh đến đây hạ chiến thư! Vẫn mời Tư Không đại nhân xem trước!” Bộ Tổng phát tác tính cách nóng nảy của văn nhân, hần cả giận nói.

“Chiến thư! ?” Tào Tháo sững sờ, vội vàng mở thư của Tôn Sách ra!

“Hiện có ý chỉ triều đình, Trương Chiêu Trương Tử Bồ làm Thái thú Nhữ Nam, Tôn Quyền Tôn Trọng Mưu làm Thái thú Sơn Dương, bản Đại tướng quân đích thân cầm binh hộ tống hai người nhậm chức, đích thân dùng thư thông báo Tư Không Tào công, mong mỗi Tào Tư Không sớm sai người vẫy nước quét nhà hai phủ nha, chờ đợi hai người nhậm chức! —— Hán Đại tướng quân: Tôn Sách!”

“Thằng nhãi ranh mà cũng dám bắt nạt ta?” Tào Tháo giận dữ, giơ thư lên muốn ném về phía Bộ Tổng, đột nhiên động tác dừng lại, Tào Tháo quát to một tiếng, thân thể khẽ đảo về sau, hôn mê bất tỉnh!

“Chúa công!” “Chúa công!” . . . Mọi người vô cùng hỗn loạn, Bộ Tổng cũng không biết làm sao. Sao Tào Tháo lại như vậy? Không chịu được đả kích!

“Người trở về nói cho Tôn Sách, chúng ta nhớ kỹ ân tình này của hần, chúng ta chờ hần! Cút!” Sau khi bận rộn một hồi, Trình Dục rốt cục phục hồi tinh thần lại, hần quát lên với Bộ Tổng.

“ . . .” Bộ Tổng cũng không dám trả lời. Thời điểm này hần mà nói bất kỳ điều gì thì đều có thể mất mạng, chết, đương nhiên người thông minh là lập tức chạy trốn!

. . .

“Chư vị, ” thầy thuốc từ trong phòng ngủ của Tào Tháo đi ra, nói: “Đại nhân không có việc gì, chỉ nhất thời chịu kích nên bệnh cũ tái phát té xỉu nghỉ ngơi một hồi là được!”

“Xuyt. . .” Các mưu sĩ với nhóm võ tướng mới chạy đến đều thở phào nhẹ nhõm.

“Chư vị, chúng ta không nên ở chỗ này quấy dầy chúa công nghỉ ngơi, ” Quách Gia nói với mọi người đang vây xung quanh: “Mời Văn Nhượng huynh, Công Đạt huynh, Trọng Đức huynh, còn có Tào Tử Hiếu tướng quân, Hạ Hầu Diêu Tài tướng quân, Nhạc Văn Khiêm tướng quân lưu lại một chút! Chúng ta trước tiên cần thương nghị chuyện khiêu chiến của Tôn Sách. Sau khi chúa công tỉnh lại chúng ta cũng đã có thể xuất ra biện pháp”

Mọi người thấy Quách Gia nói như vậy, cũng đều không nói thêm. Vốn khi Tào Tháo mắc bệnh, chính những người này có quyền hành quản lý văn võ, hiện tại, Quách Gia nói cũng rất hợp lý, ngoại trừ mấy người được Quách Gia nhắc đến tên, những người còn lại đều đi ra ngoài.

“Chư vị, cùng ta vào đi!” Khi thấy người đều đi hết sạch, Quách Gia sẽ đem mấy người hướng Tào Tháo trong phòng bệnh mang đến.

“Phụng Hiếu, ngươi muốn làm gì? Chúa công đang nghỉ ngơi!” Tào Nhân kéo Quách Gia lại.

“Ha ha, Tử Hiếu tướng quân, tướng quân ngài thật sự cho rằng chúa công bị kích động như vậy sao?” Quách Gia cười nói.

“Ngươi nói là. . . ?” đám người Tào Nhân nhất thời kinh ngạc không hiểu.

“Đúng vậy! Tôn Sách muốn kiếm lợi ích, chúng ta từng thua ở trong tay Hứa Thành, nhưng cũng không phải là người mà hần có thể tới trên chọc. Lần này chúa công muốn hần có - đến - không - quay về!”

Sát ý hiện ra!

“A... A... A.... . . !” Hứa Thành nằm ở trên chiếc ghế mới chế ra, thoải mái cười ha hả!

“Nói gì đi nữa tướng công chàng cũng là một Phiêu Kỵ Đại tướng quân, sao một chút hình tượng của mình mà cũng không chú ý?” Văn Thu tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội đâm Hứa Thành một hai câu. Dù nàng cũng đang nằm trên một chiếc ghế như vậy!

“Hình dáng? Vậy đáng giá mấy đồng tiền? Hơn nữa, a...! (lại duỗi cái lưng mệt mỏi), nàng là nữ nhân của ta, ta cần chú ý hình dáng gì tại trước mặt nữ nhân của mình?” Hứa Thành liếc mắt nhìn Văn Thu, cười tà dị nói.

“Hừ!” Văn Thu tức giận quay trừng mắt nhìn Hứa Thành, không nói thêm gì nữa. Cho tới tận bây giờ nàng vẫn không thể thắng được Hứa Thành, đặc biệt là ở phương diện mồm mép! Tự tìm thiệt thòi vẫn không phải là tính cách của nàng!

“Này, tại sao không nói?” Hứa Thành lại tiếp tục khiêu khích!

“Nói? Tự chàng nói đi!” Văn Thu đứng dậy, quay người đi vào trong nhà.

“Đợi một chút! Tiếp tục tán gẫu một lát mà! Nàng không cảm thấy chút phong thái của một phu nhân sao?” Hứa Thành kêu gọi nói.

“Tự cảm giác? Chính chàng tự cảm giác đi!” Văn Thu cầm lấy một quả táo từ trên bàn đá ở bên cạnh, muốn ném về phía Hứa Thành! “Ai!”

“Nàng làm sao vậy?” Hứa Thành vội vàng chồm dậy khỏi ghế, chạy tới dìu Văn Thu đứng lên.

“Thiếp. . . Thiếp đau bụng!” Văn Thu nói.

“Đau bụng?” Hứa Thành lại nhìn kỹ vào hai mắt nàng, suy nghĩ một chút, rồi hẩn nhìn thị nữ đang chạy tới hô lên: “Nhanh đi gọi Trương Cơ tiên sinh!”

“Gọi Trương Cơ?” Văn Thu cảm thấy bụng đã dễ chịu đôi chút, chậm rãi đứng dậy nói: “Phải cho gọi cho ông ấy tới sao?”

“Nàng thì biết cái gì? Vừa nhìn là không có kinh nghiệm sống!” Hứa Thành thầm nghĩ trong lòng: trước kia Lão Tử cũng không ít lần đi tới khoa phụ sản, nhất là lúc còn trẻ! Có thể không hiểu tình huống của nàng sao? Khi một người đang trong tình trạng khỏe mạnh mà đột nhiên đau bụng, còn có khả năng gì khác?

“Chàng nói ai không hiểu?” Văn Thu rất không thích khi nghe thấy Hứa Thành xem nhẹ lời của nàng!

“Nàng hiểu, nàng hiểu! Được không? Nhanh ngồi xuống đi!” Hứa Thành dìu Văn Thu, dìu nàng quay về tới ghế, nằm xuống! Tiếp đó, hẩn nghiêm sắc mặt mà nói với nàng: “Nàng nằm yên một chỗ cho ta, không được lộn xộn. Sau khi Trương Cơ đến xem kỹ cho nàng rồi nói sau!”

“Chàng. . .” nhất thời Văn Thu bị Hứa Thành nói khiến uất nghẹn không thể nói nên lời. Trước kia Hứa Thành cũng không nghiêm khắc như này khi nói chuyện với nàng. Đừng thấy hai người thường thường ồn ào tranh cãi với nhau. Hãy cứ từ những tình huống đó mà thấy chưa bao giờ bọn họ gây chuyện ở những tình huống không thích hợp! Cho nên tình cảm của bọn họ hẩn không thể tầm thường! Nhưng hiện tại xem ra, lúc này Hứa Thành nói thật!

Đợi Trương Cơ sao? Phải dùng tới tông sư y học tới xem ình sao? Hẩn là? A.... . .

“Chúc mừng chúa công, chúc mừng chúa công! Văn phu nhân có tin vui!” Sau khi Trương Cơ xem mạch cho Văn Thu, ông ta liên tục chúc mừng Hứa Thành!

“Oa! YES!” Hứa Thành nắm bàn tay phải nắm, hưng hăng đâm nhẹ vào ngực, nói “Con mẹ nó, Lão Tử rốt cục cũng có hài tử! Ha ha ha!”

“Cười cái gì mà cười?” Tuy rằng Văn Thu cũng vô cùng vui mừng, nhưng nàng vẫn cãi nhau với Hứa Thành, nàng nói: “Muốn có con trai phải không? Nếu là một đứa con gái thì sao? Xem lúc đó chàng còn cười nữa không?”

“Con gái? Sao? Chẳng lẽ nàng xem thường con gái?” Hứa Thành không chỉ khiến cho Văn Thu, ngay cả Trương Cơ cũng sững sờ, hẩn nói: “Con gái tốt lắm! Con gái chính là chiếc áo bông của cha mẹ hơn nữa, ai nói con gái Hứa Thành ta không thể thành đại sự?”

“Chàng. . . ?” trong vòng một ngày Văn Thu bị Hứa Thành làm chóng mặt hai lần!

“Con trai, con gái ta đều ưa thích. Đương nhiên, ta đều hiểu ý của các người! Không phải là vấn đề người thừa kế sao?” Hứa Thành hưng phấn quá độ, hẩn lớn tiếng nói với hai người: “Cái gì mà trưởng tử phải

kế thừa, con trai trưởng kế thừa, ta mặc kệ. Nếu như không có bản lĩnh, hết thầy đi tới phương bắc khai hoang cho ta! Đương nhiên, con gái có vẻ như không thể kế thừa chỗ ngồi của ta, vậy thì sao nào? Ta để lại cho nữ nhi, nhất định sẽ nhiều hơn so với con trai! Ha ha ha! Nếu huynh đệ của chúng đều không làm được, ta đến dựa làm cho nữ nhi của ta làm đương gia!”

“Chúa công, ty chức không nghe thấy điều gì hết! Ty chức cáo lui!” Trương Cơ vốn nghe rất rõ ràng, ông ta cảm thấy Hứa Thành chính là một quân chủ tài hiện minh đức, nhưng sau khi nghe đến chỗ đó thì không chịu nổi. Để cho con gái làm “Đương gia”, chỉ sợ hiện tại không một ai có thể chấp nhận chuyện này được!

“Cáo lui cái rắm!” Hứa Thành nhận ra ngay suy nghĩ của Trương Cơ, không phải là không muốn gây tai họa sao? ‘Người yên tâm, ta sẽ không làm gì người hết! Ta nói những lời này, chính là muốn người tuyên truyền ra ngoài cho ta!’

“A...! . . . ?”

“Ta đã từng nói với Giả Văn Hòa, thế giới này, vũ khí lợi hại nhất chính là thời gian. Ta cho người truyền việc này ra ngoài, truyền mười năm hai mươi mấy năm, nếu lâu hơn nữa thì càng tốt hơn, cho dù những người kia đều không đồng ý, thì có ích lợi gì? Đã từng nghe qua sự tích ‘ba người thành hổ’ chưa? Lời nói dối nói qua một nghìn lượt là trở thành chân lý! Có người nghe xong ta nói sẽ lập tức phản đối. Nếu như nói lâu như vậy, mọi người nghe mà chán ghét nói không chừng sẽ đồng ý! Mặc kệ thế nào, đợi khi các hài tử của ta trưởng thành, bọn hắn sẽ đối mặt với một hoàn cảnh tương đối rộng rãi, ai làm gia chủ cũng tốt! Ha ha ha!” Hứa Thành không chút tị hiềm mà dán lỗ tai dán của mình trên bụng Văn Thu, khiến ột Văn Thu luôn luôn to gan lớn mật cũng phải đỏ mặt, mà Trương Cơ thì vẫn còn ở trong gió lốc kinh ngạc do chính lời nói của Hứa Thành tạo nên, làm như không thấy đối với tình hình xấu hổ ở trước mặt!

“Chúa công, ngài nghĩ rất đơn giản. Người thừa kế vốn cũng không phải dễ dàng lựa chọn. Đến lúc đó cũng không phải chỉ nói như vậy mà xong!” Trương Cơ thấy không có nguy cơ, ngấm lại Hứa Thành đối xử với chính mình vô cùng không tệ, vì vậy mà ông ta lên tiếng khuyên ngăn.

“Về sau, con của ta, đều phải tự mình lưu lạc một phen, có bản lĩnh thì để lại họ Hứa, không có bản lĩnh theo họ mẹ, cả đời không được lấu lại họ Hứa, vĩnh viễn không có quyền kế thừa! Như vậy được chưa!” Hứa Thành đảo mắt một vòng, nói.

“Vậy còn hài tử của hài tử đó thì sao? Hơn nữa, nếu là có nhiều con cháu bản lĩnh thì sao? Nếu bọn chúng tranh giành với nhau chẳng phải càng hỏng bét sao?” Văn Thu càng cảm thấy sốt ruột trước thay cho hậu bối.

“Con cháu đều có phúc của con cháu, có bản lĩnh có thể nắm giữ sự tình ở trong tay, không sợ không nắm bắt được. Huyết mạch của Hứa Thành cũng không bị diệt, sợ cái gì? Ta không cho rằng cái gì mà vạn năm hay không vạn năm!” Hứa Thành bất mãn nói.

“Tốt rồi, mặc kệ đứa con này là con trai hay là con gái, ta đều ưa thích, ta muốn dạy tất cả bản lĩnh của mình cho nó, ha ha ha!” Hứa Thành cười ha hả!

Trong câu nói đó của Hứa Thành, Hứa Thành với Văn Thu, còn có Trương Cơ, đều không ngờ rằng, đứa bé này của Văn Thu chính là một đứa con gái. Mà nữ nhi này, bởi vì Hứa Thành được dạy bảo, cùng với mẫu thân là Văn Thu, sinh ra đã không giống người thường, về sau, chỉ huy hải quân ra khỏi Nam Hải, vì vương triều Hứa thị thăm dò được một vùng đất đai rộng lớn, cũng đẩy mạnh tuyến đường an toàn một mực đến tận Thiên Trúc. Với công tích này, được đời sau xưng là “Nam Hải công chúa” ! Còn để lại cho người đời sau vô số câu chuyện động lòng người! Mà ở đời sau của nàng, nàng còn lấy thân phận đệ nhất trưởng lão của Hứa thị gia tộc, ba lượt chọn lựa người thừa kế Hứa thị vương triều, cũng ứng nghiệm với tính toán “Gia trưởng” của Hứa Thành!

Vẫn trên cái ghế nằm, Hứa Thành ngồi đong đưa ở trên ghế, miệng không ngừng lầm bầm những câu ca dao mà mọi người tuyệt đối không thể hiểu, tâm tình đang vui sướng tới mức không ngôn từ nào có thể diễn tả! Chỉ đến khi có tuổi tác, mới sẽ biết một đứa bé là trọng yếu đến cỡ nào!

Thật vất vả xử lý xong chuyện của Văn Thu, Hứa Thành lại nhận được một tin tức, Từ Thứ đến rồi! Vốn

Hứa Thành cũng không muốn gặp mặt Từ Thứ ngay, nhưng vì một phút cao hứng, hắn vừa mới bá kiến lão mẫu Từ Thứ, người mới được đưa đến!

“Chúa công, Từ Thứ đến rồi!” Vệ binh đi vào đưa tin.

“Mời hấn vào!” Hứa Thành nói.

Từ Thứ đi đến, tuy rằng biểu hiện của hấn rất thần nhiên, nhưng trong lòng hấn vẫn có chút khẩn trương. Hứa Thành không phải như Lưu Bị. Tuy rằng tên tuổi Lưu Bị không nhỏ, nhưng nói thật, Lưu Bị hấn không có công tích mà có thể lấy ra khi tiếp kiến người khác! Đối với người khác cũng không thể tạo ra lực uy hiếp lớn, nhưng Hứa Thành hoàn toàn không giống với Lưu Bị. Chỉ cần hấn tùy tiện lấy ra một chút, cũng đã đủ cho người khác cảm thán cả nửa ngày!

“Đây là Hứa Thành sao?” Cách sân nhỏ, từ rất xa Từ Thứ đã nhìn thấy Hứa Thành nằm ở một loại đồ vật cực kỳ kỳ quái giống như một cái ghế, có thể lay động lên xuống, thần thái nhàn nhã! Thật sự không thể nhìn ra bóng dáng của đệ nhất bá chủ phương bắc!

“Từ Thứ bá kiến Hứa tướng quân!” Từ Thứ đi đến bên cạnh Hứa Thành, chấp tay làm lễ!

“Tối rồi sao?” Hứa Thành vẫn nhắm mắt, hấn cũng không ngẩng đầu lên, chỉ tay vào một cái ghế nằm khác, nói: “Ngồi!”

“...” Từ Thứ ngơ ngác một chút, nhưng hấn có phản ứng rất nhanh, hấn cẩn thận từng li từng tí mà ngồi xuống chiếc ghế nằm, chỉ chốc lát sau, hấn lập tức có cảm giác rất kỳ diệu, thanh thoi mà đung đưa.

Hứa Thành không nói chuyện, hấn vẫn cứ một mực nhắm hai mắt, một mực đong đưa. Ngay từ đầu Từ Thứ cũng chờ Hứa Thành nói chuyện, nhưng trong chốc lát Hứa Thành vẫn không lên tiếng, hấn cũng mặc kệ, phối hợp hưởng thụ! Nhưng hấn vẫn không dám nhắm mắt, chỉ còn biết quan sát cảnh sắc trong nội viện.

Kỳ thật, Hứa Thành cũng nghĩ suy nghĩ tìm biện pháp để có thể khiến cho Từ Thứ an tâm phục vụ hấn, nhất là hiện tại tên tuổi Từ Thứ cũng nổi danh khắp thiên hạ! Trong cuộc chiến Uyển Thành cùng Trương Lỗ, Trương Vệ tiến hành, bởi vì Trương Vệ tử thủ không ra, mà Uyển Thành chắc chắn khó đánh, Lưu Bị lại vừa mới tổn thất rất nhiều quân mã, Trương Phi với Hoàng Trung cũng cùng bị thương tổn ở trong tay mấy người Vương Việt, tạm thời không thể ra chiến! Cho nên, khi đó, người duy nhất mà Lưu Bị có thể dựa vào chỉ có một mình Từ Thứ! Từ Thứ cũng không khiến cho Lưu Bị thất vọng. Từ Thứ mấy lần phái người đánh nghi binh Uyển Thành, lại để cho Trương Phi với Hoàng Trung giả vờ thân thể hoàn hảo, xuất hiện trong trận ở ngoài thành, khiến cho Trương Vệ không dám tùy tiện ra khỏi thành nghênh chiến. Sau đó, Từ Thứ lại khiến cho binh mã Trương Vệ tổn thất hơn phân nửa, giả truyền tin tức vào Hán Trung là bị quân Hứa Thành vây khốn trên một ngọn núi! Bởi vì Hán Trung xa xôi, không thể nhận được tin tức chính xác, Từ Thứ lại cho đẩy mạnh tốc độ truyền tin tức, Trương Lỗ nghe nói mình thân đệ đệ tình huống nguy cấp, đành phải phái kị binh nhẹ đến giúp, nhưng mới ra khỏi Hán Trung đã gặp phải phục kích mà Từ Thứ an bài, Hán Trung chỉ vụn vụn có một đội quân kị binh nhẹ, bị tổn thất hầu như không còn. Về sau, Từ Thứ lại phái người giả mạo đội kỵ binh này, dẫn xuất Trương Vệ, rồi dùng phục binh đại phá! Uyển Thành đã rơi vào tay Lưu Bị như thế đó! Nhưng bởi vì binh quyền ở trong tay Khoái Lương, không lâu sau Lưu Bị đã bị Lưu Biểu triệu về Tương Dương!

“Uống rượu không?” Hứa Thành rót cực mở mắt, hấn vẫn nằm ngửa ở trên mặt ghế, nhìn Từ Thứ hỏi.

“Hết sức vinh hạnh!” Từ Thứ vội vàng đáp.

“Hãy mang một vò rượu ngon do chính tay ta làm tới!” Hứa Thành hướng vệ binh ở phía xa hô lên, sau đó hấn lại nói với Từ Thứ: “Hôm nay ta cao hứng, mời người uống loại rượu ngon nhất hiện tại!”

“Tốt nhất?” Từ Thứ thoáng nở nụ cười, hấn không tin!

“Ai! Người là người thứ..., ta, Lưu Thực, Dương Bưu. . . là người có thể uống loại rượu này. Ngay cả mấy người Dương Nhị cũng không biết ta có loại rượu ngon này! Biết không?” trên mặt Hứa Thành hiện lên dáng vẻ “Tiểu tử người có lỗi”.

“Vậy tiểu nhân sẽ cẩn thận ném thử loại rượu ‘tốt nhất’ này!” Từ Thứ cũng mạnh mẽ nhấn mạnh, hần cười nói.

“Người lợi hại! Uyển Thành chắc chắn như vậy thể mà vẫn bị người tính toán phá được! Trương Lỗ bị người làm hại thảm rồi!” Nói thì nói như thế, nhưng trong giọng nói Hứa Thành luôn luôn có chút cảm giác hả hê!

“Không dám! So với Hứa tướng quân, tiểu nhân còn kém xa lắm!” Từ Thứ cẩn thận đáp.

Rượu lấy ra, vệ binh châm một ly cho Từ Thứ! Người thấy mùi rượu đậm đà, Từ Thứ rốt cục bị hấp dẫn, hần bưng chén rượu lên, cẩn thận nhấp một ngụm!

“Hảo tửu!” Từ Thứ quát to một tiếng!

“Đã tin tưởng!” Hứa Thành cười nói.

“Tin tưởng!” Từ Thứ lập tức uống cạn chén rượu, không nói thêm gì nữa.

“Ha ha!” Hứa Thành nhìn thấy biểu hiện của Từ Thứ, hần bật cười lớn, lại nằm xuống, nhắm mắt lại.

. . .

Từ Thứ rất khó vượt qua!

Hần rốt cuộc biết vì cái gì Hứa Thành lúc nào cũng có thể thắng! Dựa thế thành đại sự!

Hần vừa tới Lạc Dương không bao lâu, còn không cả kịp nói chuyện với mẫu thân nhiều, đã bị Hứa Thành cho gọi đến! Đã nhiều năm như vậy, hần một mực không thể làm trọn phận hiếu với mẫu thân. Lúc này thật vất vả mẹ con mới gặp nhau, vậy mà không thể tâm sự, điều này làm cho hần, một hiếu tử làm sao có thể không nóng lòng?

“Hứa tướng quân, nếu ngài không có chuyện, tiểu nhân cáo lui trước!” Không thể đợi được, Từ Thứ cũng không muốn để ấu thân lo lắng ỉn, hần đứng dậy nói với Hứa Thành.

“Đồng ý ta một việc, ta để cho người đi!” Hứa Thành thừa cơ ra tay khai đao!

“Tiểu nhân sẽ không đổi đầu với Lưu sứ quân!” Khi Từ Thứ đến hần cũng đã biết mình nhất định phải làm việc cho Hứa Thành, hần cũng sớm đã nghĩ kỹ lý do thoái thác!

121. Q.2 - Chương 121: Phục Sinh

“Lưu sứ quân? Không phải chứ? bây giờ Lưu Bị là Thái thú Giang Hạ! Danh xưng Sứ quân này là Đào Khiêm phong cho hần, không được người đời công nhận, hơn nữa năng lực của hần cũng không xứng với danh xưng này!” Hứa Thành nghiêm trang nói: “Hơn nữa, đối phó hần, ta cũng không cần phải dùng bao nhiêu lực, càng không cần phải nhờ đến người! Ta cho người đi Lương Châu, giúp đỡ Bàng Đức ổn định biên cương! Như vậy người không cần lo lắng!”

“Thứ Sử Lương Châu Giả Quỳ, Từ mỗ cũng đã được nghe nói là một người cực kỳ có năng lực, Bàng Lệnh Minh càng là Đại tướng hiếm có, chẳng lẽ Hứa tướng quân không tin bọn họ sao?” Từ Thứ hỏi.

“Giả Quỳ đi theo Bàng Đức, đương nhiên là nhân tài khó có được. Đáng tiếc, hai người bọn họ đều là người tính tình kiên cường nóng nảy, ưa thích dùng vũ lực giải quyết vấn đề. Lúc này, các tộc Khương Đê đã bình, dùng cường lực áp chế đã không còn tác dụng lớn. Điều cần thiết chính là thủ đoạn cương nhu tinh tế, cho nên, mới cần người đi giúp bọn hần chiêu cố! Sao? Chẳng lẽ người không làm được?” Hứa Thành thoáng kích Từ Thứ.

“Nếu như thế, Từ Thứ linh mệnh là được! Chẳng qua là. . .” Từ Thứ lại muốn nói cái gì đó.

“Úc! Trí nhớ của ta. Ta mệnh lệnh cho người làm Suất Thiện trung lang tướng, như thế nào? Ta ra giá khá lớn!” Hứa Thành khiến cho Từ Thứ dở khóc dở cười.

“Không phải ý tứ này, tiểu nhân. . .”

“Úc, ta ra thêm chút ít, cho ngươi thêm hai vò rượu. Đây chính là vật phẩm hi hữu, ngươi cần phải tiết kiệm mà uống!”

“Không đúng. . .”

“Vậy ngươi muốn cái gì? Muốn gì thì hãy nói đi! Sao lại không thoải mái? Ta nghe nói cách làm người của ngươi hào sảng, chẳng lẽ tên không hợp thực tế?”

“Tiểu nhân không đúng. . .”

“Cái gì tiểu nhân? Hiện tại ngươi là Suất Thiện trung lang tướng, cần phải xưng mặt tướng, cũng có thể xưng ty chức, không thể lại xưng tiểu nhân, bằng không tại hạ cho ta. . .”

“Không phải!” Từ Thứ rống to. Sao mình lại không nghĩ tới Hứa Thành lại là một người phiền phức như này! Hắn há mồm lên tiếng cũng quá nhanh!“Tiểu. . . Ty chức chỉ muốn có nhiều chút thời gian làm bạn với mẫu thân, mời. . . Mời chúa công thành toàn!”

“Tốt! Cho ngươi ba tháng, nếu không ngươi mang theo mẹ của ngươi đến Lương Châu, thế nào?” Hứa Thành cười hì hì hỏi. Hắn thực cảm thấy cao hứng vì Từ Thứ thức thời, cũng không uống công một nhóm người bọn hắn tới nói chuyện, khuyên nhủ Từ mẫu mất nhiều thời gian như vậy, mới để cho người mẹ già, người vốn có tư tưởng ngoan cố đồng ý với bọn hắn, cho gọi Từ Thứ tới.

“Điều này coi như xong! Lương Châu ở phương bắc, mùa đông vô cùng rét lạnh, gia mẫu tuổi tác đã lớn, vẫn nên ở Lạc Dương, thỉnh cầu chúa công chăm sóc nhiều hơn!”

“Chút lòng thành, ta nhận mẹ ngươi là người thân của Phiêu Kỵ phủ tướng quân ta, cái này cũng có thể được!” Hứa Thành nói.

“Cái này. . . Có lẽ không tốt lắm” Từ Thứ cảm thấy Hứa Thành có chút sĩ diện cãi láo!

“Như vậy, kỳ thật cũng là vì ta! Các người còn không biết! Phu nhân Văn Thu của ta đã mang thai, Từ lão phu nhân ở bên người, chúng ta cũng có thể thường thường thỉnh giáo người, người nói có đúng hay không?” Hứa Thành cười nói.

“Thì ra là thế, vậy phiền toái chủ. . . giải quyết việc chung!” Từ Thứ chấp tay hành lễ!

“Chúa công!” đột nhiên Trần Cung xuất hiện ở ngoài cửa viện, vừa tiến vào trong hắn đã lớn tiếng hô lên: “Chúa công, quân bản bộ của Từ Hoảng tướng quân tao ngộ Lã Bố, Hác Manh chết trận!”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Từ Thứ vốn muốn đi ra ngoài, hắn không muốn ảnh hưởng đến công việc của Hứa Thành, cũng không muốn hiện tại bản thân mình dính vào những việc này. Hắn thầm nghĩ về trước làm bạn với mẫu thân, nhưng Hứa Thành lại gọi hắn lại. Hứa Thành còn phái người đi tới chỗ ở của Từ mẫu đưa tin, nói hai người trò chuyện với nhau thật vui, cần phải ở lâu hơn một chút!

“Chuyện là như vậy. . .” Trần Cung chậm rãi nói ra tin tức đã nhận được:

Từ Hoảng, sau khi Hứa Thành trở lại Lạc Dương, là trưởng quan quân sự cao nhất Ung Châu. Hắn phụng quân lệnh Hứa Thành, bất kỳ lúc nào chú ý tới tình hình Hán Trung cùng với Ích Châu, nhất là Hán Trung. Nếu như có cơ hội thuận lợi, có thể tùy cơ ứng biến, bất kỳ lúc nào cũng có thể xuất binh!

Một ngày, Từ Hoảng đang cùng một phó tướng khác mà Hứa Thành mới phái cho hắn, Cao Lãm, cùng với đám người Diêm Hành, Hác Manh thương nghị công việc ngày sau tiến quân thì nhận được tin tức, quân Hán Trung ở Uyển Thành bị đánh bại trong tay Lưu Bị, binh lực tổn thất vô cùng nghiêm trọng!

Mọi người nghe xong, tâm tình phấn khởi! Diêm Hành, Hác Manh lập tức bắt đầu lên tiếng, yêu cầu lập tức xuất binh!

Từ Hoảng cũng rất hưng phấn, Hứa Thành trao tặng hắn chức Chinh nam tướng quân, trong đám võ tướng, địa vị chỉ ở phía dưới hai người Vương Việt, Dương Nhị, ngang bằng cùng Bàng Bái, Bàng Đức, Trương Liêu, Lê Phương. Trong mấy người này, Lê Phương quân công lớn lao, đảm nhiệm Trấn Quân tướng quân,

những tướng quân khác trong "Tứ chinh", cũng chỉ có công trận của hán nhỏ nhất! Nếu nói trắng ra một chút, Hứa Thành cho hán vị trí này, có thể nói là cho trước!

Cho nên, hán một mực đến dựa lực lượng muốn đi lập công! Hiện tại nghe nói tới cơ hội tốt như này, sao hán lại có thể buông tha? Vì vậy Từ Hoảng lập tức phát động mười vạn đại quân, mục tiêu trực chỉ Hán Trung!

Hác Manh bởi vì có tình bạn cố tri với Từ Hoảng, Từ Hoảng cũng tương đối yên tâm với năng lực của hán, cho nên, hán rất cực giành được vị trí tiên phong, mang binh ba vạn, xuất phát về phía Tà cốc trước tiên!

Không mấy ngày, Hác Manh đã đi tới Tà cốc. Trước tiên hán phái trinh sát tìm kiếm, được biết phía trước cũng không có kẻ thù, vì vậy, hán chỉ phái người gửi thư báo cáo cho Từ Hoảng, sau đó tiếp tục tiến quân vào bên trong Tà cốc!

Sau khi tiến vào trong cốc, lẽ ra Hác Manh cũng phải cẩn thận một chút, cho dù là trinh sát đã tìm kiếm một lượt! Nhưng Hác Manh đã tự tin qua đầu, cho rằng Trương Lỗ vừa mới binh bại Uyển Thành, không thể phái đại quân, hơn nữa bên mình xuất binh thần tốc, Trương Lỗ cũng không có khả năng kịp phản ứng nên Hác Manh mới lớn gan xuất phát tiến vào trong cốc!

Tục ngữ nói, lên núi nhiều cuối cùng phải gặp hổ. Tuy rằng Hác Manh nhập cốc số lần cũng không phải rất nhiều, nhưng hán có "Vạn khí tốt". Lúc này tiến vào trong cốc hơn mười dặm, hán cũng đã có cảm giác rất thư giãn, đúng lúc này, "Ầm ầm!"

Hai bên cao điểm trong cốc đột nhiên rơi xuống vô số lăn cây lõi thạch, trực tiếp nện ở phía sau Hác Manh, lập tức cắt đứt đại quân đi theo phía sau hán!

Mà Hác Manh, sau khi cơn giạt mình qua đi, hán đang muốn mệnh lệnh thủ hạ lướt qua chướng ngại, lui về hội hợp cùng đại quân, một tiếng rống to vang lên, khiến cho tinh thần hán vừa mới trấn lại hoàn toàn rối loạn!

"Nghịch tặc Hác Manh, Lã Bố ở chỗ này!"

Vừa dứt lời, hỏa kỵ chợt hiện, lập tức kỵ sĩ tay cầm Phương Thiên Họa Kích. Từ khoảng cách thật xa, Hác Manh đã nhận ra, bởi vì hán quen thuộc người này như cháo! Đúng là chủ cũ của hán: Ôn Hầu Lã Bố, Lã Phụng Tiên!

"Người. . . Người không phải đã chết sao?" Lúc ấy Hác Manh đã thất thần. Khi hán biết gặp mai phục ở nơi này, hán chỉ cho rằng đã gặp phục binh của Trương Lỗ, nhưng hán cũng không để ở trong lòng, bởi vì hán cực kỳ yên tâm đối với năng lực tác chiến của đại quân sau lưng, hán vẫn còn đang cười nhạo việc thủ hạ của Trương Lỗ không sử dụng cung tên! Nhưng Lã Bố vừa xuất hiện, thì lại khác! Hán vốn vẫn cảm thấy áy náy với Lã Bố, hiện tại, ở trong lòng hán, Lã Bố vốn đã chết còn đột nhiên sống lại, hán còn tưởng rằng là Lã Bố muốn tới lấy mạng của hán!

"Ôn Hầu, làm cho. . ." bên người Hác Manh vốn không có bao nhiêu binh sĩ, đại đội lại bị chặn, trong khoảng thời gian ngắn cũng không qua được, cho nên, ý vào Xích Thổ, Lã Bố đơn giản vọt tới bên người Hác Manh, cũng mặc kệ Hác Manh đang ngăn người, phát tay đánh một kích! Vì vậy, đường đường một viên mãnh tướng mà lại dễ dàng đã chết trong tay Lã Bố!

Sau khi đắc thủ, Lã Bố cũng không tiếp tục ra tay với đại quân sau lưng Hác Manh, hai lần giao thủ cùng quân Hứa Thành đã khiến cho hán hiểu được điều đáng sợ nhất của quân Hứa Thành, không phải là tướng lãnh, mà là những binh sĩ cường hãn. Coi như là Ôn Hầu Lã Bố hán, nếu không có đại quân đi theo, cũng không dám chạm trán đội quân này!

Cho nên, một kích đắc thủ, lập tức chạy xa, Lã Bố, sau khi các tướng sĩ thủ hạ của Hác Manh vượt qua chướng ngại sang bên này, đã biến mất tại trong cốc, chỉ có mấy tên tiểu binh ở bên người Hác Manh là còn sống sót, chứng kiến Lã Bố đến!

Phó tướng của Hác Manh tạm thời quản lý quân đội, không tiếp tục tiến lên phía trước, mà hán cẩn thận cho đại quân lui về phía sau, lui về bên ngoài cốc, cũng truyền tin tức cho Từ Hoảng!

Tin tức gửi tới chỗ Từ Hoảng, mấy người Từ Hoảng chấn động, lập tức truyền tin tức quay về Lạc Dương, mà Từ Hoảng thì tự mình dẫn đại quân, tái nhập Tà cốc!

“Lã Bố quả nhiên còn chưa chết! Hảo tiểu tử, vậy mà chạy đến Hán Trung, ha ha, hẳn đây chính là tự tìm khổ ăn!” Nghe Trần Cung đưa tin, Hứa Thành cười nhạt nói.

“Chúa công, chẳng lẽ ngài đã biết rõ Lã Bố không chết?” Trần Cung không hiểu hỏi.

“Ngày đó, tiểu tử Hắc Long này nói thấy thi thể ba gã Đại tướng của Lã Bố, ta cho là chưa cần thận xem xét, về sau mới phát giác được chỗ kỳ quái, Lã Bố chết, sao không thấy ngựa Xích Thố? Còn nữa nếu như hẳn thật sự đã chết, vì sao Phương Thiên Họa Kích cũng không ở trong chiến lợi phẩm? Chỉ có điều hết thấy cũng chỉ là phỏng đoán, ta chỉ dấu ở trong lòng, không nghĩ tới, vậy mà thật sự ứng nghiệm!” Hứa Thành chậm rãi nói, sau đó hẳn lại nằm ở trên mặt ghế, đung đưa.

“Chúa công, Hán Trung có Lã Bố chi viện, ta lo lắng Công Minh, sẽ không dễ đối phó!” Trần Cung nói.

“Cái này. . .” Hứa Thành hé mắt nhìn Từ Thứ đang thừa cơ uống rượu, nở nụ cười nói: “Nguyên Trực, người cho là chúng ta phải ứng đối như thế nào?”

“Tiểu. . . a, ty chức mới tới, không biết tình huống, mời chúa công tự mình cân nhắc quyết định!” Từ Thứ buông ly rượu không, chấp tay nói.

“. . .” Hứa Thành lắc đầu. Hắn biết rõ Từ Thứ còn không có thói quen bày mưu tính kế ỉn, cũng không cưỡng cầu nữa, hắn nhắm mắt lại nghĩ một lát rồi hẳn vừa cười vừa nói: “Ta dám đánh cược, Lã Bố không tìm Công Minh thì còn không sao, nếu hắn dám đi tìm Công Minh gây phiền toái, vậy hẳn thảm rồi! Ha ha ha!”

“Mời chúa công chỉ rõ!” Trần Cung với Từ Thứ khó hiểu, Trần Cung nhất thời nghĩ mãi mà không rõ, mà Từ Thứ tức thì đầu óc cũng vô dụng!

122. Q.2 - Chương 122: Không Hoàn Toàn Chiến Thắng

“Đến lúc đó các người sẽ biết, phát lệnh cho Công Minh, Thái thú Hán Trung Trương Lỗ ở Hán Trung coi như là người nhân nghĩa, vẫn để cho hắn làm Thái Thú!”

(Thái thú Hán Trung Trương Lỗ làm Ngũ Đẩu Mễ Giáo giáo chủ, có dân đối nhập giáo, trước tiên tặng gạo năm đấu, trong loạn thế, cứu sống không ít người)

“Từ tướng quân, chúng ta đã qua Tà cốc, nhưng Lã Bố không đi ra, chúng ta cần phải làm gì bây giờ? Chúng ta cứ cẩn thận từng li từng tí như này cũng không phải là biện pháp hay!” Diêm Hành đi theo Từ Hoảng suốt quân xuyên qua Tà cốc, rốt cục hắn không kiềm nén được vội vàng xao động trong lòng, nhìn Từ Hoảng nói.

“Ta cũng có chút không hiểu! Lã Bố luôn luôn là người cuồng vọng, không thể ngờ rằng lúc này hắn lại có thể ẩn nhẫn như này. Xem ra hắn đã mấy lần phải gánh chịu thiệt thòi lớn về sau tâm tính thay đổi không ít!” Từ Hoảng nói.

“Cứ tiếp tục như này cũng không tốt lắm! Hai quân giao đấu, điều đáng sợ nhất là hoàn toàn không biết gì cả về đối phương. Lúc này tính tình Lã Bố thay đổi hoàn toàn, giống như chuyện đánh lén, với năng lực dùng kỵ binh của hắn, chỉ sợ sẽ tạo thành trở ngại không nhỏ đối với lần này xuất binh này của chúng ta!” Diêm Hành lại nói.

“Đúng vậy! Từ tướng quân, theo mặt tướng biết, Trương Lỗ ở Hán Trung cực được lòng dân, chỉ bởi vì nơi này xa xôi, binh lại ít, mới một mực không có thành tựu, mà vẫn có thể thực sự ngăn chặn Ích Châu Lưu Chương. Lúc này hắn còn được Lã Bố làm trợ lực, chúng ta cần phải làm gì?” Cao Lãm cũng ở một bên biểu thị sự lo lắng của mình!

“Hai vị không cần phải gấp! Cái gọi là ‘ giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời ’, bản tính của Lã Bố sẽ không thay đổi, chẳng qua hắn nhất thời bại vào trong tay chúa công, mới chịu kích thích lớn, chỉ cần chúng ta

cứ tiếp tục nhẫn nhịn chịu đựng hấn, cuối cùng hấn không nhịn được sẽ nhảy ra, nhất định là hấn!” Từ Hoảng cười đáp: “Cao tướng quân, phiền người mang theo người dừng doanh trại ở cửa cốc, Diêm tướng quân, người dẫn người tìm tôi bốn phía, phải chăm chỉ tìm tôi. Không phải chỉ cần làm dáng một chút là được, nhất định phải làm cho Lã Bố cảm thấy chúng ta sợ hấn, ta chỉ muốn nhìn xem sau khi ta biểu lộ yếu thế, Lã Bố có khả năng chịu được loại chờ đợi này hay không!”

“Nói như vậy, chúng ta sẽ không thể tập kích bất ngờ Hán Trung. Trương Lỗ cũng sẽ có thời gian để hành động, tụ tập binh mã, chẳng phải là càng thêm bất lợi đối với chúng ta sao?” Cao Lãm lại hỏi.

“Quân Hán Trung của Trương Lỗ ở Uyển Thành bị tổn thất rất nhiều, đều là lão binh, cho dù hấn có thể bổ sung binh lực bằng lúc trước, sức chiến đấu cũng khó có thể đạt tới trình độ của những lão binh kia, ngược lại sẽ còn kéo sức chiến đấu của lão binh của hấn, vốn không còn nhiều lắm, đi xuống, cho nên, chúng ta cần bản cũng không cần lo lắng nhiều đối với Trương Lỗ!” Từ Hoảng nói ra kết luận của bản thân!

“Nếu như thế, mặt tướng đi hạ trại!” Cao Lãm đi khỏi, Diêm Hành cũng dẫn người đi xung quanh, giả bộ tìm kiếm! Từ Hoảng cười ngửa đứng ở nơi đó, nhìn bầu trời bên ngoài cốc, trong lòng âm thầm tăng sức mạnh, nhất định phải thật xinh đẹp lấy được trận đầu này thắng lợi, cho dù không thể thật muốn mạng của Lã Bố, cũng đều do khiến cho hấn về sau nhắc tới “Quân Hứa Thành” ba chữ đến dựa đầu đầu mới được!

Sau khi hạ trại năm ngày, trong vòng năm ngày này, Diêm Hành dẫn người cơ hồ đều cho giảm bằng ba thước khu vực đất trống chung quanh, nhưng vẫn không tìm thấy tung tích Lã Bố. Kết quả, hấn lại không nhịn được đi tìm Từ Hoảng để hỏi!

“Ta nói, Từ Hoảng Từ Chinh nam tướng quân của ta, sao chủ ý của tướng quân không thành? Năm ngày nay mặc dù ta giả vờ tìm kiếm, đã lục soát nhiều lần đất trống trong phạm vi năm mươi dặm, Lã Bố cũng không xuất hiện giống như tướng quân ngài đã nói! Các tướng sĩ đều rất nóng lòng!” Diêm Hành hấn đã nói như thế, sự oán trách bộc lộ rõ ràng trong lời nói.

“Ha ha ha, Diêm tướng quân không cần phải gấp. Kỳ thật, ta hạ trại ở miệng cốc, chính là muốn giày vò tính kiên nhẫn cả Lã Bố, ta vốn cũng không ôm bao nhiêu kỳ vọng đối với việc hấn sẽ đến tập kích chúng ta!” Từ Hoảng cười to nói, Cao Lãm ở một bên cũng mỉm cười.

“Cái gì?” Diêm Hành nghe xong thăm nghĩ: Các người coi ta là đồ ngốc sao. Hấn bực tức nói: “Vậy các người còn không nói sớm, làm ta mỗi ngày đều phải đi ra ngoài đi dạo, thật quá mức!”

“Diêm tướng quân không nên trách tội!” Từ Hoảng rất thành thật khi xử lý loại chuyện thủ hạ bất mãn này, hấn nói: “Kỳ thật, người cũng biết là ta không thể đi ra ngoài tuần tra, mà Cao tướng quân thì sao? Càng thêm không đi được! Trong số ba người chúng ta chỉ có Diêm tướng quân mới có thể đối đầu với Lã Bố trong việc sử dụng kỵ binh, hơn nữa, với võ nghệ của Diêm tướng quân, đủ để chống lại Lã Bố. Nếu như Lã Bố không nắm chắc có thể giết chết tướng quân chỉ trong mấy hiệp, vậy đợi đến lúc đại quân chúng ta xuất hiện, hấn chỉ có một con đường chết, cho nên, Diêm tướng quân đi tuần là cực kỳ an toàn! Kính xin Diêm tướng quân bỏ qua cho Từ một chút tính toán nhỏ nhỏ!”

“Cái này. . .” Từ Hoảng nói thế rất êm tai: Có thể chống lại Lã Bố, thế nhưng Diêm Hành không dám nhận. Hấn nói: “Các người sớm nói vài ngày, hàng ngày ta đều đi ngắm phong cảnh không được sao, cũng không cần chờ đợi lo lắng đợi Lã Bố đến!”

“Nếu như Diêm tướng quân người biểu hiện như thế, Lã Bố càng thêm không dám tới, chúng ta thật vất vả giành thời gian chịu đựng cùng Lã Bố, cũng không muốn uống phí khí lực!” Cao Lãm cười trên nói.

“Ha ha ha! . . .”

“Ngày mai, toàn quân nhổ trại, tiếp tục tiến về hướng Hán Trung, đi qua một bình nguyên nhỏ, đi tiếp không xa chính là Thượng Phương cốc. Ta nghĩ lần này, Lã Bố sẽ không chịu được, chúng ta cần phải chuẩn bị sẵn sàng chiêu đãi Ôn Hầu một chút mới đúng!” Từ Hoảng nói.

“Ôn Hầu, thám tử báo lại, Từ Hoảng có ý định trời tối ngày mai thừa dịp lúc ban đêm vượt qua Thượng Phương cốc, ngài xem chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Đại tướng Dương Ngang của Trương Lỗ, cẩn thận hỏi Lã Bố ngồi ở trước mặt với sắc mặt cực kỳ trầm ngâm.

“Tối nay?” Lã Bố vừa nhìn về phía địa đồ Thượng Phương cốc, hần nói: “Từ Hoảng e sợ chiến, nhưng hần đợi năm ngày, lại đột nhiên tiến binh. Ta nghĩ nhất định hần phái người đi tới Lạc Dương, đã được Hứa Thành chỉ điểm gì đó, nên hiện tại hần mới hành động như vậy!”

“Hứa Thành? Không thể nào! Khoảng cách xa như vậy, Từ Hoảng không đến mức phải đi xin chỉ thị của hần chứ?” dù có đánh chết Dương Ngang cũng sẽ không tin tưởng, nhưng hần cũng không nói ra. Tuy rằng bây giờ Lã Bố tới gửi thân dưới trướng Trương Lỗ, nhưng những ngày này biểu hiện của Lã Bố cũng làm cho người ta khó có thể tìm ra xem điều gì không đúng, hần lại lập tức giết chết một viên Đại tướng quân Hứa Thành, cũng coi như lợi hại!

“Chúa công, binh lực chúng ta ít, chiến lực quân Hứa Thành luôn luôn rất hùng mạnh, chúng ta cần dùng biện pháp nào đối chiến với Từ Hoảng?” Ngụy Tục cũng hỏi.

“Cái gọi là tránh đi mũi nhọn, kích chỗ hiểm! Từ Hoảng có quân lực cường đại, chúng ta không đi đụng vào chủ lực của hần là được! Tối nay, chúng ta đi đốt đường lui của hần, hủy lương thảo của hần!” Lã Bố hưng dữ nói.

“Hay! Không đủ lương thảo, ở một địa phương di chuyển khó khăn như này, Từ Hoảng hần ngoại trừ con đường lui binh, sẽ không còn cách nào khác! Chúa công quả nhiên diệu kế!” Hầu Thành ở một bên cũng vội vàng khen.

“Ai! Được rồi, nếu không phải đã từng bị Hứa Thành khiến cho chịu thiệt thòi lớn như vậy, ta cũng nghĩ không thể ra loại kế sách này” nghe xong lời khen của Hầu Thành, tuy rằng Lã Bố nói như thế, nhưng trên mặt hần cuối cùng cũng hiện lên sắc mặt vui mừng, “Thượng Phương cốc hẹp hòi khó đi, chúng ta ở hai bên trong cốc, nhất định phải cẩn thận, không thể để cho Từ Hoảng phát giác!”

“Từ Hoảng thân là Đại tướng, Hác Manh lại đã chết tại trong sơn cốc, hần sẽ không thể không đề phòng mai phục trong cốc!” Dương Ngang đưa ra ý kiến không đồng ý!

“Cho nên, ta mới nói hần không thể nghĩ tới, hừ! Chúng ta bố trí mai phục ngay ở miệng hang! Cái chỗ đó chính là nơi khiến cho người ta cảm thấy thư giãn nhất, cho nên cũng là địa điểm tập kích tốt nhất của chúng ta!” Lã Bố giơ ngón tay, hung hăng đâm tại một điểm trên bản đồ!

Ban đêm, Lã Bố chỉ huy năm nghìn quân tinh nhuệ, mai phục tại hai bên lối vào Thượng Phương cốc, cách đại doanh Từ Hoảng cũng chỉ có ba mươi dặm, nếu như bị Từ Hoảng phát hiện ra, bọn hần thật sự có thể rơi vào tình cảnh tự chịu diệt vong. Nhưng lần này, vận khí của Lã Bố cũng không tệ lắm, ánh trăng trên bầu trời tuy rằng rất sáng ngời, nhưng đội dò đường mà Từ Hoảng phái ra đi trước vẫn không thể phát hiện ra bọn hần!

Chỉ chốc lát sau, sau khi quân tiên phong đi qua, Từ Hoảng đích thân lĩnh đại quân cũng bắt đầu xuất phát tiến vào trong cốc!

Đại khái là sau bài học của Hác Manh, Từ Hoảng cũng không đi ở đằng trước đại quân, mà hần ẩn vào bên trong. Từ phía xa Lã Bố đã nhìn thấy hần, đại hần râu quai nón, người mặc giáp sắt, tay cầm một cây búa Huyền Hoa, nếu không phải Lã Bố còn muốn đối phó với quân hậu cần ở phía sau, hần chỉ muốn một mũi tên bắn chết Từ Hoảng! Mà bên người Từ Hoảng, một viên Đại tướng tay cầm trường thương, nhìn trang phục thì đúng là Tây Lương Diêm Hành!

“Chúa công, không cần phải gấp gáp, chỉ cần đốt cháy lương thảo của bọn chúng, bại vong của Từ Hoảng đã thành kết cục đã định. Đến lúc đó, chúng ta còn sợ không có cơ hội lấy mạng của hần sao?” Chứng kiến sắc mặt Lã Bố, Hầu Thành nhỏ giọng khuyên nhủ. Hần cũng không muốn chúa công này lại xảy ra bất kỳ chuyện gì. Nếu chuyện xảy ra thì tất cả mọi người cũng sẽ bị hãm vào trong đó!

Rốt cục đợi đến lúc đội quân khổng lồ này đi qua, ánh trăng đã treo cao trên bầu trời, nhưng đội vận chuyển đồ quân nhu vẫn không nhìn thấy bóng dáng. Mấy người Lã Bố có vẻ sắp không đợi được nữa rồi, cả một đám đều đỏ mồ hôi trán, chỉ sợ nhất thời không nhìn được, gây ra một chút động tĩnh khiến làm hỏng tất cả! (thần kinh căng thẳng lúc nửa đêm, không thể đi lại, không thể gây ra bất kỳ tiếng động nào)

“Xoẹt zoẹt~!” “Xoẹt zoẹt~!”

“Chúa công, âm thanh của đoàn xe, đồ quân nhu của Từ Hoảng đã đi đến!” Hầu Thành cẩn thận nói với Lã Bố, hẩn nhìn thấy trong mắt Lã Bố hình như bắt đầu bốc lên ánh sáng màu đỏ!

“Hỏa tiễn, bắn!” Nhìn thấy đoàn xe đều đã tiến nhập trong cốc, lại chứng kiến bàn tay Lã Bố nắm lại, Dương Ngang lập tức dùng hết khí lực toàn thân, rống lên!

Lập tức, từng đóm lửa bùng lên, hậu đội lương thảo của Từ Hoảng lập tức bị đốt cháy!

“Lã Bố ở chỗ này, giết!” Lã Bố giương một tay vung chiến kích, dẫn đầu vọt tới quân Hứa Thành ở dưới núi đã vô cùng hỗn loạn, hẩn nhần nhện gần cả một buổi tối, muốn giết người tới mức sắp phát điên lên rồi, huống chi ở trước mặt hẩn, lại là thủ hạ của Hứa Thành, đại cừu nhân của hẩn.

“Ngụy Tục ở chỗ này !”

“Hầu Thành ở chỗ này !”

“Thành Liêm ở chỗ này !”

“Đại tướng Hán Trung, Dương Ngang ở chỗ này !”

Mặc kệ có ích hay không, trước hô nói sau. Đối với những người này, cảm giác để lại thanh danh vẫn còn tương đối nặng nề.

Ngay khi năm người Lã Bố đang vô cùng hưng phấn, chuẩn bị đại khai sát giới, lại xuất hiện một tiếng rống to, chèn ép tâm tình của bọn hẩn!

“Tặc tử, Từ Hoảng chờ đã lâu! Nạp mạng đi!”

“Vèo!” Từ Hoảng có tài thiện xạ, bằng không Hứa Thành cũng sẽ không để cho hẩn đi huấn luyện cung nỗ thủ ngay từ lúc ban đầu! Một mũi tên này của hẩn, lại ở trong hoàn cảnh ánh sáng bên ngoài không rõ ràng mà bắn ra, cho nên, trên cơ bản không ai có thể chứng kiến mũi tên này được bắn về phía nào, ngoại trừ —— Lã Bố!

“Thành Liêm cẩn thận!” Lã Bố hô gấp!

“Phốc!” “A...!” Một mũi tên xuyên tim, mũi tên dài toàn bộ xuyên thấu ngực Thành Liêm, đầu mũi tên thò ra một đoạn dài từ sau lưng hẩn, áo giáp dày, cũng không thể ngăn cản nguy cơ này thay cho hẩn.

“Từ Hoảng, ngươi cũng ném một mũi tên của ta!” Lã Bố buông Phương Thiên kích, cầm lên Thiết thai cung! Rút ra một mũi tên, muốn đáp lễ!

“Lã Bố, nơi đây còn có...!” “Vèo!”

“Tiểu nhân!” Lã Bố chỉ kịp nói hai chữ này, hẩn không thể không buông tha ý định bắn chết Từ Hoảng, dùng Thiết Thai cung đánh bay mũi tên đang bay tới, mà lúc này, mũi tên của Từ Hoảng —— lại tới nữa!

Lại ngăn cản! tay trái Lã Bố cầm Thiết Thai cung ngăn cản mũi tên, tay phải hẩn bắt đầu cầm Phương Thiên Họa Kích lên!

“A...!” Là Ngụy Tục! Trên mặt đất, Ngụy Tục đã chết, chỉ thấy trên cổ của hẩn, đang cắm một mũi tên dài. Thì ra vừa rồi Từ Hoảng bắn tên liên tiếp, tuy rằng chỉ có hai mũi tên, không thể bắn được Lã Bố, bắn chết Ngụy Tục không hề phòng bị thì dư sức!

“Tiếp chiêu!” Lúc này, Diêm Hành, người kịp thời ngăn cản Lã Bố bắn tên đã lao đến, trường thương đối mặt họa kích của Lã Bố, hai người quần lấy nhau chém giết!

Từ Hoảng vừa thu lại trường cung, đại búa cũng bắt đầu đánh về phía một tướng lĩnh dưới trướng Lã Bố còn sống, Hầu Thành!

“Chúng ta trúng mai phục rồi, mau bỏ đi!” Dương Ngang nhìn thấy chỉ trong nháy mắt, bên quân mình cũng đã có hai viên Đại tướng chết trong tay kẻ thù, mà trong cốc càng truyền đến tiếng kêu thảm thiết, hẩn lập tức ý thức được chuyện không hay, nhưng hiện tại bọn hẩn đã bị Từ Hoảng tự mình dẫn hậu đội ngăn cản lại, há có thể dễ dàng rút lui hay sao?

“Dương Tướng quân, giúp ta!” Nghe thấy tiếng la, Dương Ngang ngậy người một lúc, rồi lập tức hấn chứng kiến Hầu Thành bị Từ Hoảng đuổi theo, đang chạy tới bên mình!

“Chúng ta cùng chiến với hấn!” huyết khí Dương Ngang dâng lên, hấn không lùi mà tiến tới, nhập với cuộc chiến giữa Hầu Thành với Từ Hoảng!

“Dương Tướng quân, người ngăn cản hấn, ta đi giúp đỡ Ôn Hầu!” Hầu Thành vẫn không dừng bước, trực tiếp phóng tới bên Lã Bố!

“Người. . .” Dương Ngang không thể ngờ rằng người mà chính mình liều mình để cứu, lại có thể bỏ mặc mình mà bỏ chạy, khiến cho bản thân mình phải một mình đối mặt cường địch. Trong khoảng thời gian ngắn, Dương Ngang không thể kịp phản ứng, hơn nữa đại búa của Từ Hoảng cũng không có ý lưu tình, tánh mạng quan trọng hơn, Dương Ngang không có thời gian để mà bi ai cho bản thân mình, hấn chỉ còn biết mạnh mẽ trấn tĩnh tinh thần, khổ chiến Từ Hoảng!

“Ôn Hầu, đi nhanh đi! Chúng ta thất bại rồi!” Hầu Thành xác thực đi tìm Lã Bố, hấn đánh một đao bức lui Diêm Hành đang giao chiến cùng Lã Bố, hô lên với Lã Bố!

“Đáng giận! Chúng ta đi!” Tuy rằng Diêm Hành võ nghệ cao cường, nhưng khi Lã Bố cố ý muốn bỏ đi, hấn cũng không thể ngăn lại được, mà trong sơn cốc này rất hẹp, tình huống trở nên hỗn loạn, nên thật sự Diêm Hành để cho bọn hấn trốn thoát!

Mà Dương Ngang đang giao chiến cùng Từ Hoảng, tuy rằng Dương Ngang là đại tướng hạng nhất ở Hán Trung, nhưng so sánh với Từ Hoảng, hấn còn kém xa lắm, chỉ sau mười mấy hiệp, hấn đã bị Từ Hoảng bắt sống!

Đại tướng đối phương bị bắt, hơn nữa quân Hứa Thành vào cốc cũng có một bộ phận đến giúp, quân Hán Trung rất nhanh đã bị quét sạch!

Thế nhưng, tin tức mà Diêm Hành báo lại để cho Từ Hoảng cảm thấy cực kỳ đau đầu. Lã Bố chạy, phía trước có đại quân ngăn trở, hấn cũng chỉ có thể chạy ngược trở lại, nếu như hấn lại chạy trở về Ung Châu, vậy có thể phiền phức sẽ rất lớn!

“Diêm Hành Tướng quân!” Từ Hoảng nói với Diêm Hành.

“Có mặt tướng!”

“Lúc này bên người Lã Bố không có đại quân, chỉ có một Hầu Thành, chính là lúc hấn suy yếu nhất, ta cho người ba nghìn quân đội, người nhất định phải bắt hấn bắt trở lại cho ta, chết hay sống không cần lo! Mặt khác, nếu như Lã Bố trốn về Ung Châu, cũng phải kịp thời thông báo cho Thứ sử Ung Châu Từ Vinh đại nhân, để cho Từ đại nhân giúp đỡ đuổi bắt, đã nghe chưa?”

“Từ tướng quân hãy yên tâm, không bắt được Lã Bố, ta tuyệt không trở lại gặp tướng quân!” oán khí của Diêm Hành đối với Lã Bố vẫn không tiêu tan. Lúc này hấn có được một cơ hội công khai, quang minh chánh đại giết người báo thù hiểm gặp, lại trong tình trạng lấy nhiều khi ít, rất hợp với tâm ý của hấn!

“Tốt, việc này không nên chậm trễ, người mau dẫn binh đuổi theo!” Từ Hoảng nói.

“Vâng!”

Việc Diêm Hành lãnh binh đuổi bắt Lã Bố không đề cập tới nữa!

“Người đâu, mau dẫn Dương Ngang tới cho ta!” Từ Hoảng lại bắt đầu muốn thăm vấn Dương Ngang bị bắt làm tù binh!

“Dương Tướng quân, Từ mỗ cũng đã được nghe nói người, người là Đại tướng dưới trướng Thái thú Hán Trung Trương Lỗ, cho nên, chuyện mà người biết nhất định không ít, ta muốn hỏi người, sao Lã Bố lại có thể đến dựa vào Hán Trung các người?” Từ Hoảng không nói cái gì là “Ngưỡng mộ đã lâu, hạnh ngộ”, hấn trực tiếp đi thẳng vào vấn đề!

“Lã Bố tiểu nhân, nếu biết rõ hấn lâm trận sẽ bỏ trốn, chủ ta há sẽ giao binh quyền cho hấn! Hừ!” Dương Ngang nghe xong cái tên “Lã Bố” này, mũi hấn cũng sắp lệch ra! Hầu Thành không phải là thứ gì, chủ tử của hấn lại càng thêm hèn hạ!

“Được rồi, người không muốn nói, ta cũng không cưỡng bách, ta hỏi lại người, người có biết Hán Trung các người còn lại bao nhiêu binh lực có thể sử dụng không?” Lời này, khiến cho các tiểu binh bên cạnh Từ Hoảng cũng có một vài lắc đầu. Đối tượng rõ ràng là chủ tướng của đối phương, cho dù người ta muốn đầu hàng, cũng không thể nhanh chóng hỏi loại vấn đề này!

“Hừ! Các người muốn chiếm Hán Trung ta sao? Nằm mơ!” Dương Ngang nghe xong Từ Hoảng nói, hần lập tức nổi giận, hần nói: “Dân chúng Hán Trung đều coi chủ công nhà ta như cha mẹ tái sinh, chỉ cần chủ ta khẽ vẫy tay, Hán Trung có thể tụ tập đầy đủ trăm vạn đại quân, các người chỉ dựa vào một chút quân đội này mà đã muốn đánh chiếm Hán Trung, ha ha ha, các người sẽ bị quân dân Hán Trung ta nghiền thành thịt nhão!”

“Nói như vậy, Hán Trung đã không còn bao nhiêu quân đội! Bằng không người cũng sẽ không mở miệng nói một tiếng dân chúng, mặc dù nói Trương Lỗ coi như là người được dân chúng yêu thích, nhưng các người đều là người đại phú đại quý, không thể có chuyện lúc nào cũng coi trọng dân chúng!” Từ Hoảng giống như là đang lăm bằm lăm bầu, hần nói tiếp: “Trương Lỗ vội vã chiêu binh, như vậy các nơi ở Hán Trung tất nhiên trống rỗng, ta sẽ dẫn đại quân đánh chiếm những thành trì khác, khiến cho Trương Lỗ hao phí chút ít lương thảo, rồi lại đánh tiếp Nam Trịnh, như vậy chỉ sợ không mất nhiều thời gian là ta có thể đánh chiếm Hán Trung!”

“Người. . .” Dương Ngang giống như đã gặp quỷ, hần rút cuộc nói không ra lời!

“Dương Ngang tướng quân, ta muốn hỏi người, người có nguyện ý quy hàng chủ công nhà ta hay không, ta nói là quy hàng, không có ý tứ ‘bắt buộc’!” Từ Hoảng tự nói xong, nhìn Dương Ngang nói.

“ . . . Vọng tưởng!” Một hồi lâu Dương Ngang mới có phản ứng, hần đã bị bắt làm tù binh rồi, cái gì mà còn gọi là không “Bắt buộc” ? Còn không bằng bản thân mình kiên cường chút mới lộ ra vẻ anh hùng khí khái!

“Người đã không đáp ứng, ta cũng không ngăn cản người, người đâu...! Thả người!” Từ Hoảng vẫy tay gọi mấy tên lính quèn đến cởi trói cho Dương Ngang!

“Người. . . ?” Dương Ngang đã hoàn toàn hồ đồ!

“Phiền toái Dương Tướng quân đi thông báo cho Trương Thái Thú, cũng nói cho hần biết, chủ công nhà ta đã quyết định, chỉ cần Trương Thái Thú quy hàng, chức vị Thái thú Hán Trung vẫn sẽ là của hần!” Từ Hoảng còn nói thêm.

“ . . .” ánh mắt hai người chạm nhau, choáng váng!

“Người đâu, lại đi thông báo Cao Lãm tướng quân ở phía trước để cho Cao tướng quân để Dương Tướng quân đi. Đúng rồi, Dương Tướng quân, Cao Lãm tướng quân bên ta đã thừa dịp thời cơ vừa rồi, đi đánh Ki Cốc quan của các người rồi, nếu như tướng lĩnh thủ Quan của các người phản ứng không đủ nhanh, ta nghĩ, chờ người đi ngang qua quan ải, Ki Cốc quan đã bị Cao tướng quân chiếm được!”

“Cái gì?” Dương Ngang kịp phản ứng, nhưng cảm giác của hần không quá tốt!

Từ Châu, Bành thành!

Sau khi Tôn Sách khởi binh, hần cũng không phải trực tiếp dẫn quân đi tấn công thành Từ Châu chắc chắn, mà vừa đi vừa đánh, lần lượt đánh hạ mấy thành Linh Bích, Tế Dương, một đường thẳng tiến cho đến tận Bành thành, lúc này khoảng cách với Từ Châu cũng không quá một ngày lộ trình ngắn ngủn!

Nhưng nói là đánh, chẳng bằng nói là dâng thành. Đại quân của Tôn Sách gặp phải sức chống cự cực kỳ bé nhỏ. Trên cơ bản quân Tào chỉ cần nhìn thấy đại quân Giang Đông đến thì lập tức triệt hạ xuống khỏi tường thành, sau đó, bỏ chạy!

“Ai! Công Cẩn ơi là Công Cẩn, sao lại gây bất hòa với ta khi nói giao chiến với Tào Tháo chỉ làm cho Hứa Thành ngồi thu ngư ông đắc lợi, nhưng chúng ta không xuất binh có được không? Hừ! Lúc này Hứa Thành đã chiếm giữ đất đai sáu châu phương bắc, chỉ cần chờ hần thu xếp ổn thỏa đất đai bốn châu vừa mới chiếm lĩnh, đến lúc đó, đại quân xuôi nam, chúng ta nhiều nhất cũng chỉ có thể bảo vệ chặt một góc Giang Đông mà thôi! Mà lúc này thừa dịp Tào Tháo bị thương, lực yếu, Hứa Thành mới được một vùng đất đai rộng

lớn, bên trong bất ổn, chính là thời cơ lớn cho chúng ta bắc tiến! Chỉ cần chúng ta có thể thừa dịp thời cơ này đoạt được cơ nghiệp của Tào Tháo, lại có thêm vùng đất Giang Nam, chúng ta đã có vốn liếng phân cao thấp cùng Hứa Thành. Ta biết rõ người cũng nhất định nghĩ vậy, thế nhưng vì sao người lại không đồng ý với chủ ý của ta? Mấy Tào Tháo cùng Hứa Thành liệu ra thắng bại, bọn họ thắng lợi một bên cũng chỉ sẽ thực lực tăng mạnh, nào có thể sẽ bị suy yếu? Người đã bị sách vở che mắt!” trong hoa viên, chỗ ở tạm thời trong Bành Thành, Tôn Sách đang ở đó lăm bằm lầu bầu! Việc Chu Du bất đồng ý kiến với hấn khiến cho hấn cũng rất khó chịu!

“Chúa công, các vị tướng quân cũng đã tề tựu, xin mời ngài đi tới đại sảnh nghị sự!” Thân vệ đi vào đưa tin.

“Đã biết, ta lập tức sẽ tới!” Sau khi thuận miệng trả lời một tiếng, Tôn Sách thu thập tâm tình, quay người đi ra đại sảnh.

Trong sảnh, lúc này đang vô cùng hỗn loạn, các tướng cùng một ít mưu sĩ Giang Đông đi theo Tôn Sách xuất chinh, không ngớt tranh luận về các ý tưởng khác nhau.

“Các người có chuyện gì vậy? Nhao nhao cái gì? Ừ?” Sau khi Tôn Sách đi vào, nhìn thấy tình cảnh này, hấn không vui nói.

“Khởi bẩm Đại tướng quân, chúng ta chẳng qua có một chút bất đồng với chư vị tướng quân!” Mưu sĩ Hoa Hâm nói.

“Hả? Tử Ngư tiên sinh, chẳng lẽ các người đều có bất đồng với các võ tướng?” Tôn Sách không khỏi sững sờ. Hoa Hâm Hoa Tử Ngư này cũng không phải nhân vật bình thường, mà là ẩn sĩ nổi tiếng thiên hạ, chính mình sau khi thu nhập hấn làm thủ hạ, đã từng vô cùng cao hứng, mà Hoa Hâm cũng ủng hộ mình Bắc Phạt, sao đột nhiên lại có bất đồng cùng các võ tướng khác? Tôn Sách có thể hiểu được ý tưởng của các võ tướng dưới trướng mình, cũng là bởi vì hấn biết rõ đám người này thật sự hiểu chiến đến cỡ nào! tướng sĩ dưới trướng thường thắng tướng quân, hiểu chiến là chuyện tất nhiên!

“Đây cũng không phải, chẳng qua là ty chức cảm thấy quân Tào phản ứng không hợp tình hợp lý, quân ta nên tạm dừng tiến quân, biết rõ ràng tình huống rồi nói sau!” Hoa Hâm nói.

“Tử Ngư tiên sinh, người nói có vẻ khinh thường các tướng sĩ quân ta. Giờ phút này quân ta đang sĩ khí ngất cao, không tiến quân Từ Châu, còn đợi đến khi nào? Chẳng lẽ đợi đến khi Tào Tháo khỏi bệnh sao?” Hàn Đường hăm hăm la lên.

“Đúng đấy, là được! Quân ta lẽ ra phải thừa thắng xông lên. . .” Các võ tướng ở bên bày tỏ nhất trí đồng ý đối với Hàn Đường.

“Tào Tháo đã bị trọng thương ở Huỳnh Dương, lúc này lại bị quân ta đột nhiên tiến công chọc giận gần chết, nếu chờ hấn khỏi bệnh rồi mới lại tấn công Từ Châu, chẳng phải chúng ta tự tìm khổ ải sao?” Lăng Thao cũng la lên.

“Tử Ngư tiên sinh, không phải tiên sinh đã nhìn thấy khi đại quân chúng ta đi qua từng thành trì, tướng sĩ quân Tào không dám phản kháng đều bỏ thành bỏ chạy sao? Đây cũng không khó lý giải, Tào Tháo bị quân Hứa Thành đánh bại, đương nhiên binh lực tổn thất không nhỏ, lúc này đại quân ta tiến công, bọn chúng đương nhiên chỉ có thể co rút binh lực mới có thể đánh một trận cùng quân ta” Chu Trị lại nói tiếp.

123. Q.2 - Chương 123: Chém Đầu

“Tốt rồi, không nói thì không yên sao? Tử Ngư tiên sinh chính là danh sĩ thiên hạ, hiền danh thiên hạ đều biết, ngay cả những vấn đề này mà Tử Ngư tiên sinh cũng nhìn không ra sao?” Tôn Sách nhìn thấy chúng võ tướng Giang Đông từng người một tiếp nối mà nói không ngớt, hấn không kiên nhẫn được nữa, lập tức lên tiếng ngăn bọn hấn lại, tiếp đó, hấn nhìn Hoa Hâm hỏi: “Tử Ngư tiên sinh, tiên sinh có ý kiến gì cứ việc nói ra, ta cũng rất muốn nghe một chút!”

“Đại tướng quân!” Hoa Hâm khẽ xoay người cúi đầu thi lễ một cái, hấn nói: “Tào Tháo mang binh cũng không phải một ngày hay hai ngày, chỉ là một trận bị đánh bại làm sao có thể khiến hấn chịu đả kích như

vậy? Ngày xưa, Hứa Thiệu Hứa Tử Tương từng nói, Tào Tháo, chính là ‘ năng thần thời thịnh, gian hùng thời loạn ’, nhân vật kiêu hùng như vậy, lại có đất đai bốn châu Thanh Duyệt Từ Dự, mà lại bị một phong chiến thư khiến cho tức ngắt đi, ngài tin sao?”

“Cái này. . .” Tôn Sách sờ lên chòm râu ria không quá rậm rạp, vừa mới mọc của mình, hần nói: “Tử Ngư tiên sinh, ý của tiên sinh là nói Tào Tháo muốn thông qua Bệ Kính Văn khiến chúng ta lơ là sao?”

“Đúng vậy, liên hệ với trên đường đi của chúng ta, quân Tào nhao nhao nghe ngóng rồi chuồn, ty chức nghĩ Tào Tháo nhất định có âm mưu, cho nên, vì dự phòng ngừa vạn nhất, ty chức mới đề nghị Đại tướng quân tạm chỉnh đốn, như vậy bên nôn nóng ngược lại sẽ chỉ là Tào Tháo, dù sao, người mất đi đất đai vẫn chính là Tào Tháo hần!” Hoa Hâm nói.

“ . . .” Nghe xong Hoa Hâm phân tích, ngay cả những võ tướng mới tranh cãi với hần cũng lâm vào trong trầm tư. Nếu thật sự Hoa Hâm nói đúng, với bản lĩnh lợi hại của Tào Tháo, hần âm thầm tiến hành quỷ kế nhất định sẽ khiến cho người ta khó lòng phòng bị, hơn nữa, cấu thành đả kích nhất định sẽ cực kỳ trầm trọng đối với quân Giang Đông!

“Hần có gì mà sợ? Chỉ cần chúng ta chú ý cẩn thận hơn, ta cũng không tin Tào Tháo có biện pháp gì đối phó với đại quân Giang Đông ta!” Có người hô.

“Không thể! Kiêu binh tất bại, nếu như chư vị dùng tâm tính này xuất chinh sẽ cực kỳ bất lợi đối với Giang Đông ta” Hoa Hâm lại cẩn thận nhắc nhở chúng tướng Giang Đông, hần nói tiếp: “Cho dù Tào Tháo không có âm mưu, nhưng vậy bên trong thành Từ Châu cũng đã tập kết mấy vạn đại quân. Nếu chư vị vẫn còn tâm tính này, vậy còn không bằng không nên xuất binh!”

“Ai! Tử Ngư tiên sinh, không được. Lúc này, chúng ta đã là như ‘mũi tên ra khỏi cung không quay đầu lại’, một khi đã đi tới một bước này, cũng chỉ còn cách xé toang mặt với Tào Tháo, cũng chỉ có thể tiếp tục tiến lên, huống chi quân ta đã tới Bành thành, cách Từ Châu chỉ một khoảng cách nhỏ, nếu không đánh chiếm Từ Châu, sao có thể cam lòng? Tào Tháo cũng giống như vậy, bên cạnh giường, há lại cho người khác ngủ say? Cho nên, vô luận biện pháp gì đi nữa, thành Từ Châu này, chúng ta nhất định phải đánh chiếm!” Suy nghĩ một hồi lâu, Tôn Sách mới trả lời Hoa Hâm!

“Nếu như thế, vậy ty chức sẽ không ngăn trở Đại tướng quân, nhưng ty chức vẫn muốn tặng Đại tướng quân một câu: càng tới gần mục tiêu, người lại càng dễ dàng buông lỏng! Đại tướng quân lần xuất chinh này, chính là thể chấp tương lai sau này của Giang Đông ta, cho nên, vạn không được phớt lờ!” Hoa Hâm cũng không phải kẻ sĩ dù chết cũng phải can gián, cho nên, hần nói với Tôn Sách như vậy.

“Tiên sinh yên tâm, Tôn Sách nhất định sẽ không quên lời tiên sinh dặn dò!” Tôn Sách chấp tay nói với Hoa Hâm.

“Ha ha ha, nếu như thế, Đại tướng quân, chúng ta còn không lập tức tiến quân về hướng Từ Châu sao?” Chu Trị lập tức kêu to.

“Ngày mai, chúng ta ngày mai tiến quân!” Tôn Sách kiên định nói. Mặc kệ phía trước rốt cuộc là cái gì, phạm là trở ngại gì hần cũng phải tiến lên, hần, “Giang Đông Tiểu Bá Vương”, đều phải đánh thành phần vụn.

Ngày hôm sau, cửa thành Bành thành mở rộng ra, quân Giang Đông ở trong thành nghỉ ngơi chỉnh đốn mấy ngày lại bắt đầu con đường chinh phạt của bọn hần!

Người đầu tiên từ bên trong cửa thành đi ra ngoài thành chính là thống soái quân Giang Đông, “Giang Đông Tiểu Bá Vương” vô địch phương nam, Tôn Sách, Tôn Bá Phù! Ở phía sau hần, một người tiên phong gươm cao chiến kỳ đại biểu cho hần, chiến kỳ tung bay trong gió thu, trên đại kỳ viết “Chữ ”Tôn’, liên tiếp cuộn cuộn, tràn đầy một loại khí thế cuộn cuộn!

Mà theo sát Tôn Sách từ bên trong cửa thành đi ra ngoài, chính là Tôn thị lão tướng: Trình Phổ, Hàn Đương, hai người đều lộ vẻ càng già càng dẻo dai, tinh thần bừng bừng phấn chấn, bọn họ nắm đó đi theo “Mãnh hổ Giang Đông” Tôn Kiên, cùng chư hầu tấn công Đồng Trác, từ đó về sau, nhìn thấy dáng vẻ chư hầu, bọn họ với Tôn Kiên đã có ý tưởng xưng bá Trung Nguyên, thế nhưng, xuất sư không thắng, Tôn Kiên đã bị chết bởi người Kinh Châu phục kích. Vốn hai người tưởng rằng Tôn thị từ nay về sau khó có thể một

lần nữa hùng mạnh quật khởi, người có tài, có chí tiến thủ, ông trời cũng không vứt bỏ, Đại công tử Tôn Sách giống như mảnh hổ hạ sơn, như gió thu khiến lá rụng quét qua mà bình định Giang Đông. Lúc này, bọn hắn đi theo Tôn Sách sắp đoạt được Từ Châu, cách mộng tưởng năm đó của bọn hắn đã rất gần, rất gần!

Ở phía sau Trình Phổ, Hàn Đường, một đoàn võ tướng Giang Đông, Chu Thái, Lăng Thao, Chu Trị, Trần Vũ. Từ thời “Tây Sở Bá Vương” Hạng Vũ đến nay, đây là lần thứ hai đội quân con em Giang Đông đặt chân lên phương bắc, mỗi một người đều có vẻ đặc chí, cho dù trong thành Từ Châu đã tụ tập toàn bộ quân đội Từ Châu, bọn hắn cũng có lòng tin ở dưới sự dẫn dắt của Tôn Sách, chỉ một kích có thể phá thành.

Ra khỏi thành ba mươi dặm!

Tôn Sách vẫn đi ở phía trước nhất đại quân, chúng võ tướng ngoại trừ Chu Thái, cũng đã đến trong quân chỉ huy.

“Cạch!”

“Cạch!”

“Đông đông đông. . . !”

Tiếng trống! Tiếng trống trận!

“Chúa công, có kẻ thù!” Chu Thái kéo đầu ngựa lại, nói với Tôn Sách.

“Mệnh toàn quân kết trận! Phi Nguyệt kỵ binh bất kỳ lúc nào cũng chuẩn bị ngăn chặn quân địch!” Tôn Sách tỉnh táo hạ lệnh. Hắn biết rõ, lính của mình quá đông, lại rơi vào tình trạng đang hành quân trên đường, xếp thành một hàng thật dài. Lúc này, chỉ có dùng thân vệ kỵ binh của mình mới có thể ngăn cản quân địch tiến công, mới có thể để cho đại quân kết thành trận thế!

“Giết!”

Cùng với một tiếng rống to từ nơi xa, một đội kỵ binh xuất hiện ở trong tầm mắt quân Giang Đông!

Một người cầm đầu, tay cầm đại đao, cười tuấn mã, một người một ngựa xông lên trước tiên, bỏ xa người cầm cờ cười ngựa chạy sau! Trên chiến kỳ có hai chữ to: “Hạ Hầu!”

“Thằng nhãi Tôn Sách, nạp mạng đi!” Lại một tiếng rống to.

“Hạ Hầu? Hừ! Ta cũng muốn nhìn xem người có thể có bao nhiêu lợi hại!” Tôn Sách thấy cái mình thích là thêm. Khi hắn nhìn thấy quân địch chỉ có một đội kỵ binh, hắn cũng muốn để cho thủ hạ kỵ binh tinh nhuệ của mình so đấu với kỵ binh phương bắc, vì vậy, hắn vung tay lên, ba nghìn Phi Nguyệt kỵ binh, chăm chú đi theo ở phía sau hắn, lập tức vọt tới trước, xông về phía quân địch tập kích. Hình như kỵ binh quân địch tương đối nhiều, nhưng điều này cũng không đáng nói, chỉ cần đại quân theo kịp đằng sau, quân địch lại bị Phi Nguyệt binh kỵ binh cuốn lấy, bọn chúng chỉ có một con đường chết!

“Người là ai?” Đương thời Hạ Hầu gia có hai viên danh tướng, Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, cho nên, Tôn Sách mới đặt câu hỏi như thế, nhưng theo tin tức, bản thân Hạ Hầu Đôn bị trọng thương trong chiến đấu ở đại chiến Huỳnh Dương, trong lòng hắn đã đoán được thân phận tướng địch!

“Hạ Hầu Uyên!” Không nói lời gì, đại đao của Hạ Hầu Uyên đánh xuống, chém thẳng về hướng Tôn Sách.

Tôn Sách dùng cán thương chống chọi, xoay tay lại bắn một phát, hai người người tới ta đi, lập tức đã qua giao thủ nhiều hiệp!

Trong thời gian thật ngắn này, Tôn Sách càng đánh càng kinh hãi, sao tướng lãnh quân Tào đều lợi hại như thế? Lần trước Hứa Trử cũng đã làm ình nể mùi thua trận. Lúc này, có vẻ như võ nghệ của Hạ Hầu Uyên cũng không thua kém mình. Ít nhất, hắn có cảm giác rằng ngoại trừ Cam Ninh, Chu Thái có lẽ cũng có thể, Giang Đông không người nào còn có thể địch nổi Hạ Hầu Uyên này!

Giết hắn đi!

Đây là ý tưởng duy nhất của Tôn Sách lúc này. Nếu như kẻ thù đưa tới cửa, không thừa dịp này chém đứt một cánh tay của Tào Tháo, chẳng phải là rất xin lỗi chính mình sao?

“Tôn Bá Phù! Nhận lấy cái chết!”

Thời gian mấy hiệp, đã đủ khiến cho kỵ binh quân Tào rơi lại phía sau Hạ Hầu Uyên xông tới, lại một thanh đại đao, thừa dịp Tôn Sách cùng Hạ Hầu Uyên giao chiến, chém ngang thắt lưng của hắn!

“Đ...A...N...G...G!” Tôn Sách kịp thời rút đao chặn một đao kia, nhưng bởi vì vội vàng tầm đó khí lực không thể dùng đủ, kẻ thù lại là mượn Mã Lực, cho nên, hắn bị chấn động hai tay run lên!

“Người. . .” Người tới ăn mặc như kỵ binh quân Tào bình thường, nhưng sao tay lại cầm đại đao? Thân thủ này, cũng không phải một võ tướng bình thường có thể so sánh được!

“Bổn tướng Nhạc Tiến, Nhạc Văn Khiêm!” Hét lớn một tiếng, Nhạc Tiến lại cử động đao đánh xuống!

“Tiểu nhân!” Một mình Tôn Sách đối đầu với hai tướng, bình thần tự nhiên không sợ, nhưng đối với hành vi giả mạo tiểu binh đánh lén của Nhạc Tiến, hắn chỉ cảm thấy thống hận.

“Tôn Sách, tiếp đao!” Lại một tiếng hét nữa, sự việc xảy ra bất ngờ, không thể tránh thoát, trên lưng Tôn Sách bị đánh trúng một đao, sâu đủ thấy xương!

“Ta chính là Tang Bá Tang Tuyên Cao!” Tang Bá chính là đại tướng số một trấn thủ Thanh Châu của Tào Tháo! Lúc này Cao Thuận đang chinh hợp binh mã Kỳ Châu, cho nên, hắn có thể tạm thời thoát thân!

Trảm Thủ hành động!

Đây là kế sách của Tào Tháo! Tôn Sách luôn luôn hiểu chiến, mỗi lần chiến tất làm gương cho binh sĩ, vừa vận thừa cơ lấy mạng của hắn. Tôn Sách vừa chết, quân Giang Đông không người nào có thể suất lĩnh, ngoại trừ lui binh, bọn chúng không đường nào có thể đi!

Lúc này, một cách có chủ ý kỵ binh mà Hạ Hầu Uyên mang đến đang giao chiến, bao vây, tấn công, ngăn cách Phi Nguyệt binh viện trợ cho chủ tướng, hơn nữa, Phi nguyệt binh luôn luôn không thể có năng lực chiến trận mạnh hơn kỵ binh phương bắc, không có bàn đạp ngựa, kỹ thuật cưỡi ngựa cũng không sánh bằng, ngựa cũng kém hơn, chống lại “Hổ Báo kỵ ” mà Tào Tháo mới xây dựng thật sự khó có thể hình thành lực tấn công mạnh mẽ!

“Chúa công, Chu Thái tới cũng!” Chu Thái vốn rơi lại phía sau Tôn Sách, bị quân Tào ngăn cách, lúc này, hắn đã đánh xuyên thấu qua khe hở, hắn cũng nhìn thấy tình cảnh không ổn của Tôn Sách, không để ý quân địch đông đúc chung quanh, hắn nhìn sau lưng hô to một tiếng “Chúa công nguy hiểm ”, rồi lập tức dốc sức liều mạng tiến về phía Tôn Sách.

“Tiếp đao!” Một thanh đại đao đột nhiên xuất hiện ở trước mắt Chu Thái, Chu Thái vung đao đỡ, “Đ...A...N...G...G!”

“Hừ!” Cường đại đối đầu với xung lượng, khiến cho Chu Thái buồn bực hừ một tiếng, cổ tay hắn thậm chí còn bật máu tươi chảy dài, đại đao cũng suýt chút nữa rời khỏi tay, hắn quay đầu nhìn, nói; “Người. . .”

Kỵ binh đông đúc vờn quanh, người vừa tới mặc trang phục kỵ binh bình thường, nhưng cường đại uy áp lại trấn áp khiến Chu Thái không nói ra lời, bởi vì, hắn là —— Hứa Chử, Hứa Trọng Khang!

“YAA.A.A..!” Một chốc ngậy người ngấn ngủi, Chu Thái còn gào thét một tiếng, hắn vọt về phía Hứa Chử!

“. . .” Từ chối cho ý kiến, Hứa Chử đã giơ đao trong tay lên!

“Giết!” Hét lớn một tiếng, Chu Thái lại đột nhiên giật dây cương, chuyển sang một phương hướng khác, phóng đi về phương hướng Tôn Sách. Mà Hứa Chử nhất thời không thể kịp phản ứng, bị ném ở phía sau!

“Tốt!” Hứa Chử đang muốn phóng ngựa đuổi theo, một giọng nói trầm trầm vang lên bên người. Nhận được báo động của Chu Thái, mấy tướng lĩnh Giang Đông Trình Phổ, Hàn Đương đã chẳng quan tâm kết trận, lập tức mang theo đại quân xông tới! Mà người xông lên phía trước nhất, đúng là lão tướng quân Trình Phổ.

“. . .” cuối cùng Hứa Chử không truy đuổi Chu Thái, hắn xoay ngược đầu ngựa lại, giục ngựa vọt về hướng Trình Phổ.

“Cầu tặc tiếp chiêu!” lúc này Trình Phổ, lửa giận khắp ngực, Thiết tích xà mâu trong tay hung hăng đâm về phía Hứa Chữ.

Hứa Chữ cũng không đón đỡ, thân hình cao lớn linh hoạt di chuyển, đại đao chém xuống!

Trình Phổ vội vàng cử động mâu, mong muốn chống đỡ!

Hứa Chữ lại nghiêng đại đao!

“PHỤT!” Không phải tiếng người, một đao kia của Hứa Chữ đã đánh trúng chiến mã của Trình Phổ, trúng cổ, lập tức đầu, thân phân chia!

“YAA.A.A..!” chiến mã ngã xuống đất, Trình Phổ kinh sợ kêu lên một tiếng, cả người lập tức ném xuống mặt đất, rơi thất điên bát đảo!

Lúc này, Hứa Chữ lại vung đại đao lên, thế như vạn quân mà bổ xuống .

124. Q.2 - Chương 124: An Bài

“Đừng vội làm tổn thương đồng bạn ta!” cùng với tiếng la lo lắng này, Hàn Đường từ sau lưng Hứa Chữ lao đến, đại đao bổ xuống về phía cổ Hứa Chữ! Lúc này, nếu Hứa Chữ cố ý đánh xuống một đao kia, mặc dù hẳn có thể tiễn đưa Trình Phổ vào Địa ngục, chính hẳn cũng khó trốn tai họa đầu thân một nơi!

Có lẽ Hứa Chữ rất bất mãn với hành vi cản trở bản thân mình lập công của Hàn Đường, tuy rằng Hứa Chữ buông tha không tiếp tục đuổi giết Trình Phổ, thế nhưng, cúi đầu, hẳn đại đao lại mãnh liệt được mượn nhờ sức eo uốn éo, chắn ngang lấy chém về phía Hàn Đường!

Hầu như chúng tướng Giang Đông cũng biết Hứa Chữ lợi hại, thế nhưng trong tình cảnh sống chết ngay trước mắt, sao con người ta còn có thể suy nghĩ lo lắng? Theo thói quen, Hàn Đường vung đao ngăn cản một kích toàn lực của Hứa Chữ!

“D...A...N...G...G!” “Hí!”

Đại đao của Hàn Đường không chịu được thần lực của Hứa Chữ, bị giáng xuống, đập mạnh vào đầu chiến mã của hắn. Cú đập này khiến cho chiến mã của hắn bị kích thích, bắt đầu vung hai chân sau đá hậu! Trong khoảng thời gian ngắn Hàn Đường trở nên luống cuống tay chân!

Mà vào thời khắc nguy cấp này, đối thủ lại là đệ nhất mãnh tướng Tào doanh, vận mệnh của Hàn Đường thật sự không tốt lắm!

Chỉ một đao nhẹ nhàng, Hứa Chữ đã chém bay đầu của Hàn Đường! Máu tươi phun ra!

“Nghĩa Công!” Trình Phổ kêu thảm một tiếng, hẳn không để ý tới chính mình đã không còn chiến mã, nâng xà mâu lên, đâm tới chỗ Hứa Chữ! Hành động của Trình Phổ giống như điên cuồng, khiến Hứa Chữ nhất thời bị bức lui lại!

“Trình lão tướng quân, cứu. . .” tiếng la của Chu Thái truyền đến, Trình Phổ đánh ra một kích lạng, quay đầu thì đã nhìn thấy Chu Thái toàn thân đầm máu, đang cùng Tôn Sách vừa đánh xông ra ngoài từ trong vòng vây hình thành bởi kỵ binh quân Tào, vừa phải liều chết chống lại ba gã tướng địch tay cầm đại đao bên người. Mà điều càng thêm khiến cho hắn cảm thấy giá lạnh trong lòng chính là, Tôn Sách cũng đứng toàn thân nhuốm máu, nhưng một tay Tôn Sách vẫn đang cầm thương!

“Đại công tử!” Trình Phổ bỏ qua Hứa Chữ, lập tức chạy về phía hai người Tôn Sách.

“Chạy đi đâu! ?” Hứa Chữ từ phía sau theo tới.

Quân Giang Đông rơi vào tình thế nguy cấp!

“Đại tướng quân!”

Nhưng vào lúc này, các tướng lĩnh quân Giang Đông, Lăng Thao, Chu Trị, Trần Vũ, Đồng Tập. . . cũng lao đến. Đi theo ở phía sau bọn hắn chính là các binh sĩ quân Giang Đông trong tình trạng lộn xộn.

“Đ...A...N...G...G!” Hứa Chử từ phía sau lưng bỏ về phía Trình Phổ một đao lại bị Tôn Sách dùng một tay vung thương ngăn cản!

“Tiếp chiêu!” Liều mạng đánh lui ba viên Đại tướng Tào doanh, Tôn Sách đánh một thương về phía Hứa Trữ. Lúc này cảm giác của mọi người chính là; Tôn Sách, hấn liều mạng!

“Điều các người phải làm, không phải là nhiều hay ít binh sĩ địch nhân, cũng không phải giết đi bao nhiêu tướng lĩnh của bọn chúng, mà chính là các người phải giết Tôn Sách. Ít nhất, cũng phải làm cho hấn trọng thương, khó có thể tái chiến!” Lời nói của Tào Tháo lại vang lên bên tai, Hứa Chử thu hồi tâm tình, thoáng tránh được chỗ hiểm, không chú ý tới thương này của Tôn Sách, đại đao cũng mãnh liệt bổ ra ngoài, mục tiêu: Đầu Tôn Sách!

“Đừng tổn thương chủ ta! A...!” Liều mạng sau lưng lại bị đánh Nhạc Tiến một đao, Chu Thái vẫn đang kịp thời dụng binh khí ngăn cản một đao giết người của Hứa Chử! Ngay khi đang trọng thương mà Chu Thái hấn vẫn làm được một việc mà bình thường không làm được, thật sự khiến cho người ta ngạc nhiên!

“Phốc!” Tôn Sách đâm thương vào đầu vai Hứa Chử!

“A...!” Hét lớn một tiếng, Hứa Chử trở tay đánh tiếp một đao. Lúc này, không ai có thể chặn đao này thay Tôn Sách, Chu Thái bị Nhạc Tiến ngăn cản ở một bên, Trình Phổ thì bị Tang Bá cuốn lấy, Hạ Hầu Uyên tạm thời chặn chúng tướng Giang Đông đang xông lại!

“Xoạt!” một đao kia của Hứa Chử mở ra một đường ở bụng Tôn Sách, một đao qua đi, hấn nhìn thấy rõ ràng ruột Tôn Sách đã xổ ra ngoài!

“Ai!” Tôn Sách cúi đầu nhìn, đột nhiên hấn hung hăng cầm mép chiến giáp quần quanh phần bụng bị thương, bàn tay còn lại, đã bị thương, cử động khó khăn cũng chậm rãi nắm lấy cán thương! Trong đôi mắt hấn, không hiện lên bất kỳ biểu hiện nào, Tôn Sách vọt tới hướng Hứa Chử!

Giang Đông Tiểu Bá Vương, dũng mãnh như thế!

“Mau bỏ đi!” Nhạc Tiến là một viên tướng lãnh tỉnh táo nhất! Lúc này đại quân Giang Đông đã bắt đầu tiếp xúc cùng kỵ binh của bọn hấn, nếu người không đi, bọn họ sẽ không đi được nữa!

“Tôn Sách hấn phải chết không thể nghi ngờ, chúng ta rút lui!” Hạ Hầu Uyên trợ giúp Hứa Chử tạm thời ngăn cản Tôn Sách, kéo Hứa Chử xông ra bên ngoài!

“Chạy đâu!” Tôn Sách khàn giọng gào thét một tiếng, nhưng lúc này hấn đã không có đối thủ, khi nhìn thấy tướng lĩnh bên mình lao tới, tinh thần hấn buông lỏng, rốt cuộc không cầm được cán thương nữa, hấn té xuống. Trước khi chìm vào hôn mê, hấn chỉ nghe được tiếng la không ngừng: “Đại tướng quân!” “Đại công tử!” “Chúa công!” . . .

Từ khi “Hổ Báo kỵ” quân Tào xuất hiện, đến khi bọn hấn bỏ chạy, chỉ diễn ra trong khoảng thời gian ngắn ngủn một khắc, nhưng chỉ trong thời gian một khắc này, quân Giang Đông nhận tổn thương vô cùng trọng! Hàn Đường chết trận, Chu Thái trọng thương, điều càng khiến cho chúng tướng, binh sĩ Giang Đông thất vọng đau khổ chính là chủ công của bọn hấn, Tôn Sách, trọng thương bất tỉnh!

Vì thế, sau khi rút lui vào trong Bành thành quân, tình cảnh của Giang Đông vô cùng bi thảm! Thầy thuốc đã được mời tới xem tình trạng của Tôn Sách, chỉ một câu: trọng thương, tỉnh dưỡng! Thế nhưng, ai cũng biết, đây chỉ là vì thầy thuốc sợ gây tai họa mới nói như vậy, không nói một đao kia của Hứa Chử, chỉ cần những vết thương kia do ba tướng Hạ Hầu Uyên gây ra ở trên người Tôn Sách cũng đủ làm ột người vô cùng cường tráng người chết mấy lần rồi!

“Làm sao bây giờ? Trình lão tướng quân, chúng ta làm sao bây giờ?” lúc này các tướng Giang Đông đều đã mất đi người đáng tin cậy, chỉ còn biết trông cậy vào người có uy vọng cao nhất, Trình Phổ!

“Ta. . . Ai!” Trình Phổ vẫn một mực canh giữ ở cửa phòng ngủ Tôn Sách, hấn rất may mắn, chỉ bị thương nhẹ vì té ngã, cũng không gặp trở ngại, nhưng Trình Phổ hấn đã mất đi ông bạn già mấy thập niên, hơn nữa Tôn Sách vẫn chưa tỉnh lại, hấn còn có thể biện pháp gì sao?

“Trình lão tướng quân, chúng ta lúc này chỉ có triệt binh một đường, ngài là trong quân lão tướng, hay là xin ngài hạ lệnh!” Hoa Hâm và các mưu sĩ đều yêu cầu!

“Không được!” Trình Phổ nghe xong lời này đến dựa cho bác trở về, nếu không phải sợ nhao nhao gặp Tôn Sách, chỉ sợ hắn sẽ gào thét đứng lên, hắn nói: “Đại công tử trọng thương, không thể chịu được lắc lư trên đường, không thể hành quân!”

“Nhưng nếu quân ta không đi, quân Tào tiến đến, chúng ta sẽ không đi được nữa!” Hoa Hâm nói: “Chẳng lẽ Trình lão tướng quân ngài nhẫn tâm nhìn cơ nghiệp Tôn thị do Tôn Văn Đài tướng quân bắt đầu sáng tạo nên từ nay về sau rơi xuống đường cùng sao?”

“Mặc kệ thế nào, ta nói không được là không được!” Trình Phổ chết cũng không đồng ý.

“C-K-Í-T..T...T úi chà!” cánh cửa phòng ngủ Tôn Sách được mở ra! Người thấy thuốc kia một mực ở bên trong chăm sóc Tôn Sách đi ra, hắn nói: “Chư vị, Tôn đại tướng quân đã tỉnh lại, có thể tiến vào!”

“ . . .” Mọi người sững sờ, sau đó tất cả đều xông vào bên trong!

“Không thể đi vào nhiều người như vậy!” Thầy thuốc tàn khốc nói.

“Ta đi!” Trình Phổ có thân phận thích hợp nhất, vì vậy, hắn đi theo thầy thuốc vào bên trong.

“Đại công tử!” Tiến vào phòng ngủ, Trình Phổ lập tức quỳ đi đến trước giường Tôn Sách. Khi nhìn thấy hai mắt Tôn Sách sáng ngời, hắn rút cục khóc, nói: “Lão thần vô năng ...! Khiến công tử chịu trọng thương như thế!”

“Cái này. . . Không phải do người!” Tôn Sách khó khăn cười nhẹ một tiếng, hắn nói; “Tình thế. . . Thế khẩn cấp, người nhanh chóng. . . Nhanh chóng gọi. . . Gọi Chu Du trước. . . Đi vào lĩnh quân!”

“Đại công tử!” Trình Phổ nghe xong lời này, hắn chỉ biết rơi lệ!

“Truyền. . . Truyền ngôi. . . Tới Nhị đệ Trọng Mưu, ” Tôn Sách mặc kệ hắn, nói tiếp.

“Đại công tử! Không cần phải nói như vậy, không nên nói lời không may, công tử nhất định sẽ khá hơn. . .” Trình Phổ vội la lên.

“Báo cho biết trọng. . . Trọng Mưu, sự tình bên trong hỏi. . . Tử Bối, chuyện bên ngoài. . . Quyết. . . Hỏi Công Cẩn!”

“Nhanh chóng rút lui. . . Quân, không thể quay về. . . Thọ Xuân, từ. . . Hồng trạch. . . Hồ. . . Lui về Giang Đông!”

“Dương. . . Dương Châu không. . . cần tiếp tục phòng thủ!”

“Truyền lệnh. . . Lữ Mông, bảo vệ chặt. . . Hợp. . . Hợp Phì!”

Lời nói dứt quãng, rút cục Tôn Sách nói xong những lời mình cần nói, sau đó, hắn lại cười cười với Trình Phổ, lại ngắt đi!

Trình Phổ không dám tiếp tục ở lại lâu, hắn lại nhìn Tôn Sách thật lâu, dặn dò thầy thuốc cẩn thận chăm sóc Tôn Sách xong liền rời khỏi phòng ngủ đi ra ngoài, sau đó, dựa theo các hạng mệnh lệnh của Tôn Sách, Trình Phổ bắt đầu tiến hành phân công nhiệm vụ.

Trên thực tế, mặc dù Tôn Sách bị trọng thương, nhưng phân tích tình huống của hắn có thể nói là hết sức chính xác. Hiện nay, tình huống như vậy, đừng nói tiến công thành Từ Châu, quân Giang Đông cũng không thể nấn lại Bành thành! Chỉ cần đám người Hạ Hầu Uyên mang theo đại quân từ bên trong thành Từ Châu tiến tới đây, quân Giang Đông đã không có chỗ co, đã không có chiến hồn, tuyệt đối không phải là đối thủ!

Cho nên, lúc này ở trước mặt quân Giang Đông chỉ có một con đường, đó chính là, rút lui!

Quân đội Giang Đông rút quân mấy ngày liền từ Bành thành, đến Linh Bích, lại đến Hạ Thái! Trong mấy ngày đó quân Giang Đông, không tốn sức chút nào mà cướp lấy thành trì, lại không mang theo bất kỳ vật gì, bỏ thành mà đi!

Mà đang trong thời khắc Tôn Sách bị trọng thương bất tỉnh, ở nơi hắn xuất phát, chung quanh Thọ Xuân Dương Châu, cũng bí mật xuất hiện một quân đội!

Tướng phòng thủ Giang Đông trong thành Thọ xuân là Chu Hoàn, tuy rằng thành Xuân Thọ được Tôn Sách phái người nghiêm chỉnh thống trị, còn cho dời đến một ít nhân khẩu, nhưng dù sao cũng cần phải nói rằng tình cảnh thành Thọ Xuân lúc này vẫn kém xa khi xưa, cho nên, việc mà Chu Hoàn cần phải làm cũng không nhiều, hơn nữa hắn cũng thật không ngờ, ở ngay bên cạnh của mình sẽ xuất hiện quân địch. Trong mắt của Chu Hoàn hắn, có chủ công của mình ở phía trước không ngừng mà công thành chiếm đất, chính mình, ở hậu phương lớn, nên rất an toàn, cho nên, hắn yên lòng giao nhiệm vụ của mình cho hai gã phó tướng: Phan Chương cùng Mã Trung.

Đêm!

Quân đội đã mai phục ở bên ngoài thành Thọ Xuân xuất hiện bên ngoài thành!

Dưới ánh trăng, chỉ thấy một mảng người đông nghịt, tạo thành phương trận chỉnh tề sau đó không ngừng tiến tới gần phía tường thành Thọ Xuân!

“Có quân địch!” binh sĩ tuần hành trên đầu thành kịp thời phát hiện tình huống này, dùng chiêng báo động. Âm thanh dồn dập mà vang lên, trong khoảng thời gian ngắn, bên trong thành Xuân Thọ gà bay chó chạy! Lại qua một hồi lâu, trên tường thành bắt đầu xuất hiện nhiều đội quân coi giữ!

“Xuyt!” Mới vừa chui ra từ trong chấn tiêu thấp, Chu Hoàn thở phào một hơi, nhìn hai gã phó tướng của mình, nở nụ cười nói: “Vây tuần thành tiểu binh không tệ, tận trung cương vị công tác, cần phải ngợi khen!”

“Đúng vậy, Đúng vậy!” Phan Chương với Mã Trung cũng có vẻ mặt nhẹ nhõm, tuy rằng hai người rất có phê bình kín đáo đối với việc Chu Hoàn không thể tận trung cương vị công tác, nhưng chủ tướng này đối xử với hai người mình còn không có gì không tốt, lúc này, bên mình kịp thời phát hiện quân địch đột kích, ỷ vào tường thành Thọ Xuân cao, dày, hơn nữa có vẻ như kẻ thù cũng không có quá nhiều người, cũng chỉ vào khoảng mấy vạn người, đánh lui bọn chúng là chuyện quá khó khăn “Lưu Duyên tướng quân, cần dựa vào người rồi!” trong lời nói của Tào Nhân, ẩn chứa sát cơ rất nặng, hảo huynh đệ Tào Hồng chết thảm, thế hệ con cháu tử thương nhiều người, chúa công Tào Tháo bệnh nặng, tất thấy những điều này khiến cho hắn cảm thấy vô cùng bi thương. Hơn nữa ở thời điểm này, Giang Đông Tôn Sách lại nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, bỏ đá xuống giếng, cho dù là một người giỏi nhìn nhin cũng khó có thể chịu được, huống chi Tào Nhân hắn, một võ tướng thường xuyên muốn chém giết, tính cách quyết đoán!

“Ừ!” Lưu Duyên cũng không nhiều lời, hắn giục ngựa đi đến trước trận, chậm rãi giơ tay phải lên!

“Toàn quân nghe lệnh, bắn tên!” các Cung nỗ thủ quân Tào khi ở thành Huỳnh Dương cũng không phát huy nổi nhiều tác dụng, lúc này đây, lại có thể chân chính tỏ rõ uy phong!

“Vèo!” “Vèo!” “Vèo!” . . .

“Ha ha, cũng không biết là kẻ thù nào mà dám lớn lối như vậy, đánh lén cũng dám công khai như này!” Phan Chương cười nói với Chu Hoàn.

“Không biết, nhưng xem ra có thể là đại quân của Tào Tháo! Cũng chỉ có bọn chúng mới ở gần chúng ta nhất!” Mã Trung ở một bên nói.

“Vậy cũng không nhất định, Lưu Biểu cảm thấy như ghen ở cổ họng đối với việc chúa công chiếm giữ Dương Châu! Mã Tướng quân, sao ngươi có thể xác định người đến không phải là đại quân Lưu Biểu?” Chu Hoàn thân làm chủ tướng, tự nhiên không thể lộ ra mình cũng có con mắt hẹp như bộ hạ!

“Ha ha, Chu Tướng quân nói rất đúng!” Phan Chương cùng Mã Trung cùng lên tiếng nói, dù sao nơi này cũng không phải người ngoài, nịnh nọt hai câu thì có sao?

Mà lúc này, cơn mũi tên quân Tào đến rồi!

“Không tốt, mau tránh ra!” Chu Hoàn nhìn thấy trên đầu một mảnh mưa tên giống như mây đen, hắn lớn tiếng la lên.

“Mau tránh ra!” Phan Chương với Mã Trung cũng lớn tiếng hét lên với bộ hạ! Mà chính bọn hắn, tức thì theo chân Chu Hoàn tranh thủ thời gian tiến vào bên trong lâu thành, tạm thời tránh né mưa tên ừn ừ kéo đến!

Thế nhưng, rất hiển nhiên, tiếng hô của bọn hán cũng không tạo nên tác dụng gì, Thọ Xuân vốn là thành lớn, tường thành vừa dài vừa rộng, mà bởi vì cảnh báo “Kịp thời”, quân Giang Đông coi giữ bên trong thành Xuân Thọ hầu như đều đã đi tới trên tường thành, mặc dù chỉ là một mặt, nhưng bởi vì Chu Hoàn cũng có mặt ở đây, trên mặt tường thành này chính là nơi tụ tập quân Giang Đông coi giữ nhiều nhất. Dưới cơn mưa tên của quân Tào, bọn hán lại chưa kịp chuẩn bị khí cụ vật phẩm đề phòng mũi tên, chỉ còn kêu đau chấp nhận hết thấy!

“Lại bắn tiếp ba lượt, sau đó xuất kích!” Tào Nhân hờ hững hạ lệnh!

“Vâng!” Lưu Duyên tiếp lệnh, hán lại tiếp đó chỉ huy cung nỏ thủ bắn tên! Hán không hỏi Tào Nhân tại sao phải lại bắn ba lượt mũi tên, bọn hán có mấy vạn cung nỏ thủ, mà ở trong thành này dù sao cũng không phải như thành Huỳnh Dương, quân coi giữ lại không chuẩn bị cẩn thận dụng cụ phòng hộ. Ba lượt mũi tên đủ để cho tất cả sinh vật ở trên tường thành cùng với trên mặt đất phụ cận hoàn toàn diệt tuyệt! Hán biết rõ, Tào Nhân muốn phát tiết, phát tiết phần nộ trong lòng, còn cả bị thương nữa!

“Cái này. . . Cái này. . . !” ba người Chu Hoàn nhìn cảnh tượng thê thảm trên tường thành, rốt cuộc không nói ra lời. Trên tường thành cao lớn, ngoại trừ hơn mười người đi theo ba người bọn hán trốn vào bên trong lâu thành, sau mấy cơn mưa tên của quân địch vậy mà không còn bất kỳ một người còn có thể lại đứng lên! Nói một cách khác, các tướng sĩ còn lại đều chết hết, ít nhất, chẳng khác gì là đã chết!

“Tướng quân, kẻ thù xông lên rồi!” Mã Trung vẫn là người đầu tiên phục hồi tinh thần lại, hán nhìn thấy quân Tào đối diện bắt đầu khởi xướng tiến công lên thành Thọ Xuân!

“Móa nó, Lão Tử liều mạng với bọn chúng!” Hét lớn một tiếng, rút bảo kiếm ra, Chu Hoàn đi ra khỏi chỗ bí mật!

“Tướng quân, không thể, chúng ta. . . đã thất bại!” Phan Chương âm thầm đổ máu trong lòng, hán nói: “Chúng ta chỉ có cách thu nạp tướng sĩ phòng thủ trên mặt tường thành khác, chiến đấu trên đường phố cùng quân địch, mới có thể có cơ hội thắng ...!”

“Đúng vậy, Chu Tướng quân!” Mã Trung cùng Phan Chương cùng kéo Chu Hoàn đi xuống dưới thành, hán cũng nói: “Quân địch không có khả năng đều có loại tập kích từ ba mặt tường thành còn lại, mỗi mặt tường thành còn lại ít nhất chúng ta cũng còn hơn một vạn tướng sĩ, chỉ cần chúng ta lại phát động dân chúng trong thành, đủ để làm trọng thương quân địch!”

“Các người! . . . Mà thôi, ” dưới sự khuyên bảo của hai gã phó tướng, Chu Hoàn cuối cùng cũng phục hồi lại tâm tình từ trong tình trạng bị phần, tự trách mình cực độ. Hán cắt rằng khiến môi bật máu, hung hăng nói: “Mệnh lệnh toàn thể tướng sĩ, toàn bộ triệt hạ khỏi tường thành, chiến đấu cùng địch trên đường phố! Hừ! Bọn chúng có Cung Tiên Thủ, chúng ta cũng có, để cho cung nỏ thủ của chúng ta hung hăng đánh, bất kể là đánh lén, bắn công khai, chỉ cần có thể sát thương nhiều quân địch thì đều được!”

“Vâng!”

Dựa theo phân phó của Tôn Sách, không thể Thọ Xuân vượt qua! Trình Phổ suy tư đôi chút rồi rút ra kết luận rằng với năng lực của Tào Tháo, nếu như Tào Tháo đã dự đoán được dùng phương pháp đánh lén Tôn Sách mà có thể bức lui đại quân Giang Đông, như vậy, hán nhất định cũng sẽ phái người đi ngăn chặn đường lui của đại quân mình, đến lúc đó, tiền hậu giáp kích, đại quân Giang Đông đi đánh thành Từ Châu này sẽ rơi vào tình cảnh là lên trời xuống đất đều không có lối đi!

Đến tận đây, Trình Phổ, viên lão tướng này, rốt cục thể hiện bản lãnh của mình. Trước tiên hán dựa theo con đường tiến công lúc trước, lui lại theo hướng tây nam, một mực rút lui đi đến Hạ Thái cách thành Thọ Xuân không xa, khiến cho đám người Hạ Hầu Uyên dẫn quân truy kích ở phía sau bị mất phương hướng, sau đó, hán lại đột nhiên chuyển hướng, tiếp tục đi về hướng đông, bởi vì sự tình xảy ra bất ngờ, Trình Phổ lại thừa dịp lúc ban đêm di chuyển, cũng để lại một số đội quân nhỏ mê hoặc quân Tào, khiến cho khi đám người Hạ Hầu Uyên kịp phản ứng, bắt đầu truy kích, Trình Phổ đã cách hồ Hồng Trạch không xa!

Mà ngay trong ngày hôm ấy nhận được phân phó của Tôn Sách, Trình Phổ lập tức sai người cười cười ngựa truyền tin về Giang Đông! Một, thông báo Thọ Xuân cẩn thận phòng ngự quân Tào đột kích, tuy rằng lúc thông báo đến nơi, khả năng thành Thọ Xuân còn không bị tập kích là rất nhỏ, nhưng tóm lại vẫn còn tốt hơn so với không thông báo! Thứ hai, thông báo Trương Chiêu lưu thủ Giang Đông, nhanh chóng gọi Chu

Du, chỉ huy Thủy Quân tiến về hồ Hồng Trạch chờ tiếp đại quân quay về! Ba, Hợp Phì chính là cánh cửa của Giang Đông, thông báo Lữ Mông tướng phòng thủ Hợp Phì, chú ý phòng thủ, cẩn thận địch tập kích! Bốn, Đại công tử Tôn Sách bệnh tình nguy kịch, đám người Trương Chiêu nhất định phải làm tốt việc ổn định Giang Đông, chuẩn bị để Nhị công tử Tôn Quyền tới Kiến Nghiệp, bất kỳ lúc nào chuẩn bị —— tiếp vị trí!

Hành động của Trình Phổ, biểu hiện hấn gáp nguy không loạn, điều hành có phong độ của một Đại tướng! Thế nhưng, người hấn phải đối mặt cũng không phải nhân vật bình thường, tuy rằng hành động của hấn có thể lừa gạt đối phương lúc nhất thời, nhưng cũng không thể nói địch nhân của hấn không có biện pháp ứng đối!

Đám người Hạ Hầu Uyên phát hiện quân Giang Đông ở trước mặt mình chẳng qua chỉ là một đội quân nguy trang không có thực lực thật sự, lập tức ý thức được đối phương muốn rút quân từ đường thủy, vì vậy, bọn hấn rất nhanh đã có phản ứng! “Hổ Báo kỵ” do Hạ Hầu Uyên chỉ huy lập tức xuất kích, liên tiếp xâm nhập hướng đông nơi đại quân chủ lực Giang Đông đang rút lui, làm chậm trễ tốc độ hành quân của đối phương! Mà Nhạc Tiến tức thì suất lĩnh đại quân truy kích từ phía sau, cũng nhanh chóng gia tăng tốc độ hành quân, nhất định trước khi Thủy Quân Giang Đông đến nơi, tiêu diệt đại quân Giang Đông ngay trên đất Từ Châu!

“Công Cẩn, với năng lực của Tào Tháo, đám mưu sĩ Quách Gia nhiều trí, chúng ta muốn thuận lợi tiếp Đại tướng quân quay về, cũng không phải là chuyện dễ dàng ..!” Chu Du nhận được tin tức truyền về, một mặt hấn phái người đi tới truyền tin cho Tưởng khâm, Từ Thịnh chỉ huy Thủy Quân tiến về hồ Hồng Trạch, chính bản thân hấn thì cùng với Lỗ Túc, đi trước chỉ huy một đội tàu nhỏ, tiến về Từ Châu!

“Ai! Vốn tưởng rằng Bá Phù khó có thể thủ thắng, cũng có thể toàn thân trở ra. Không thể ngờ, không thể ngờ!” Chu Du không ngừng thở dài. Tuy rằng trên mặt hấn không có bất kỳ biểu hiện gì, nhưng lo lắng cùng bi ai của hấn căn bản vẫn không thể dấu diếm được Lỗ Túc!

“Kỳ thật, ta cũng có một kế có thể tiếp Đại tướng quân quay về, cách thức thực hiện đôi chút hiểm, khả năng thành công cũng là rất lớn!” Lỗ Túc còn nói thêm.

“Hả? Tử Kính mau nói đi!” Chu Du nghe có thể tiếp quay về Tôn Sách, tinh thần không khỏi chấn động!

“Hô. . .” Lỗ Túc thở dài một hơi, ổn định tâm tình. Hấn biết rõ, mưu kế này của mình cực kỳ hiểm độc, nhưng làm như thế, đối với một người trọng thương rồi lại phải chịu đựng nỗi khổ lắt lư như Tôn Sách mà nói, nói không chừng cũng là chuyện tốt, Lỗ Túc nói: “Hãy cho Đại tướng quân rời khỏi đại quân, do thân tín bảo vệ, hóa trang mà đi, chúng ta chỉ cần phái ra một chiếc thuyền nhỏ, có thể đưa Đại tướng quân quay về Giang Đông!”

“ . . .” Chu Du không trả lời, hấn như đang đám mây mây bay trên trời mà cảm thấy hứng thú, hai mắt nhìn chăm chăm lên không trung!

“Công Cẩn. . . Người hãy nói đi! Thời gian khẩn cấp, nếu như đợi hợp với đại quân rồi cùng quay về, tổn thương của Đại tướng quân. . .” Lỗ Túc ở trước mặt Chu Du, tính nhẫn nại của hấn luôn luôn không tốt lắm! Có lẽ là bởi vì Chu Du là bạn tốt của hấn, hơn nữa lại là một người tính tình rất nóng nảy!

“Địa đồ!” hai chữ ngắn ngủn này mà lại làm cho Chu Du đã hao hết khí lực toàn thân mới có thể nói ra được. Biện pháp này của Lỗ Túc là một chiêu hay, nhưng nguy hiểm gặp phải trong đó không cần nói cũng biết, bởi vì, nếu như Tôn Sách rời khỏi đại quân, dù là vẫn có thân tín bảo vệ, cũng khó trốn khỏi bị một tiểu quan đuổi bắt, dù đối phương chỉ là một Đình trưởng, cũng đủ để có thể bắt được Tôn Sách Đại tướng quân hấn! Mà một khi Tôn Sách xảy ra vấn đề, mọi người Giang Đông sẽ không bỏ qua cho Lỗ Túc, thậm chí cả Chu Du hấn! Thế nhưng, theo như trong thư của Trình Phổ, thương thế của Tôn Sách vô cùng nghiêm trọng. Nếu như vấn đề Tôn Sách phải gánh chịu nỗi khổ lắt lư khi hành quân, hấn có thể còn sống mà trở lại Giang Đông hay không cũng là một vấn đề! Trong tình huống nan giải này, cũng có thể hiểu được khó khăn tới mức nào khi phải đưa ra một quyết định,!

“Nơi đây, Đình Thủy đổ vào cùng sông Hoài, đi ngang qua Thọ Xuân, sau đó rót vào hồ Hồng Trạch, nếu muốn để cho Bá Phù có thể an ổn, sớm ngày trở lại Kiến Nghiệp, chúng ta nhất định phải cho Bá Phù đi theo đường thủy, từ hồ Hồng Trạch xuôi nam, thẳng vào Trường Giang, đi ngang qua Khúc A, lại đến Kiến

Nghiệp! Thế nhưng, muốn tránh thoát đại quân của Hạ Hầu Uyên, vừa muốn né tránh quân đội Tào Tháo đến tập kích Thọ Xuân, còn phải tránh thoát ánh mắt của quan viên địa phương, rất khó....!” Chu Du nhìn địa đồ, thì thào nói.

“Công Cẩn, hai quân giao chiến, trong tình huống bình thường, có rất nhiều dân chạy nạn, còn nếu là. . .” Lỗ Túc nhắc nhở.

“Đúng! Dân chạy nạn! Trong số dân chạy nạn, chắc chắn sẽ có người bị thương nặng! Thứ nhất hãy để cho Bá Phù giả mạo dân chạy nạn, giải quyết xong vấn đề thân phận, thế nhưng, nếu muốn để Bá Phù bình an ở trên thuyền cũng không dễ dàng...! Hiện tại, bọn người Hạ Hầu Uyên nhất định đã biết Trình lão tướng quân muốn rút quân từ đường thủy. Nếu như vậy, bọn chúng nhất định sẽ phái người tiến dọc theo bờ hồ Hồng Trạch, thậm chí là sông Hoài, phái ra trinh kị, không ngừng dò xét. . .”

“Cái này chưa hẳn là rất khó!” Lỗ Túc âm thầm thở dài một hơi, Chu Du không muốn Tôn Sách rơi vào tình thế quá nguy hiểm, thế nhưng, căn cứ vào tin tức mà đám người Trình Phổ truyền về, Tôn Sách nhất định đã bị thương nặng tới mức không thể chữa trị, bằng không, sao hẳn còn nói ra cả vị trí người nối nghiệp?

“Chúng ta có thể thông báo Trình lão tướng quân để cho lão tướng quân đưa Đại tướng quân tới hướng nam, đồng thời, chúng ta phái người, ngược dòng từ trên sông Hoài xuống, chỉ định một điểm, tiếp Đại tướng quân quay về, sau đó, xuôi dòng, thẳng vào hồ Hồng Trạch, cho dù quân Tào có nhiều hơn nữa, cũng không thể ngăn được!” Lỗ Túc còn nói thêm.

“Nhưng như vậy, từ trên sông Hoài xuống, quân Tào nhất định rất nhiều. . .” Chu Du khó khăn nói.

“Có thể cẩn thận một chút là được, cùng lắm thì vứt bỏ thuyền, đến lúc đó lại đi theo một đường khác là được, mặt phía nam sông Hoài thì quân Tào nhất định cũng không khống chế được!” Lỗ Túc lớn tiếng nói: “Nếu như ngươi lo lắng, không an tâm, cùng lắm thì ta tự mình đi là được!”

“Tử Kính!” Chu Du không biết nên nói cái gì cho phải. Lỗ Túc đi chuyến này, không khác gì với việc đùa giỡn với tính mạng!

“Tốt rồi, Công Cẩn, ngươi càng thêm nguy hiểm, muốn triệt hồi đại quân từ trong sự truy đuổi gắt gao của quân Tào, còn nguy hiểm không biết gấp bao nhiêu lần so với chuyến đi này của ta, nhất là Thủy Quân còn chưa tới, mà sĩ khí quân ta lại xuống rất thấp, khó có thể tái chiến cùng quân Tào...!” Lỗ Túc còn nói thêm.

“Cái này cũng không đáng sợ, té ngã từ nơi này, đứng lên từ nơi đó! Tào Tháo hẳn có thể tính toán quân Giang Đông ta, ta cũng có thể tính toán bọn chúng, muốn một mực ăn đại quân Giang Đông ta, nghĩ sướng vãi! Ai thắng ai thua còn chưa biết đâu!” Chu Du nói, trong giọng nói, tràn đầy tự tin!

“Tốt, nếu như thế, ta đi tiếp Đại tướng quân quay về, còn ngươi, phải tiếp được đại quân chúng ta trở về!” Lỗ Túc nói xong, hẳn lập tức đưa tay ra!

“. . . Tốt! Một lời đã định!” Nhìn thật sâu vào trong mắt hẫu hữu, Chu Du cũng vươn tay của mình, bàn tay hai người cùng nắm chặt!

125. Q.2 - Chương 125: Uyển Thành

Liêu Giang thật cao hứng, hẳn rốt cục có thể rời khỏi Lạc Dương, hẳn cũng không cần trở lại Huỳnh Dương, một nơi không có người ở, rốt cuộc hẳn không cần phải đối mặt với chúa công Hứa Thành của mình vẫn luôn khiến cho người ta cảm thấy không có hảo ý, đương nhiên khi hẳn không cần phải luôn luôn nhìn thấy sắc mặt Trương Liêu, hẳn mới phát hiện thì ra hơi thở tự do lại có thể khiến cho người ta say mê như thế!

“Ha ha ha. . .” Càng nghĩ càng cao hứng, Liêu Giang không nhịn được ngửa mặt lên trời cười rộ lên!

“Cái này. . . Liêu tướng quân, ngài cười cái gì vậy?” Bên cạnh có người hỏi.

“Ách! . . . Ha ha!” Hành vi của mình giống như đôi chút ngốc nghếch, Liêu Giang chỉ còn biết cười ngượng ngùng để thoát khỏi sự xấu hổ, nhưng khi hẳn nhìn thấy hai gương mặt vẻ dò hỏi ở bên cạnh, hẳn biết rằng

rất hiển nhiên hấn vẫn không thể vượt qua kiểm tra! Ai! Nếu như bây giờ không phải hấn là thống soái đại quân, hơn nữa bên người không có hai gã siêu cấp đáng ghét, hấn sẽ càng cao hứng hơn!

“Cái này, trời cao không khí dễ chịu, lúc nào cũng có thể làm cho lòng người cảm thấy sáng khoái! Ngụy Tướng quân, Thái Sử tướng quân, các người nói có đúng hay không?” Ân nói - bịa chuyện, Liêu Giang nói.

“Đúng vậy” Ngụy Duyên ngẩng đầu nhìn trời. Lúc này bầu trời tuy rằng không tính rất xấu, thế nhưng mây trên trời cũng không ít, gần như đã biến thành màu đen, sao như này cũng tính là trời cao không khí dễ chịu?

“Liêu tướng quân, ngài xem lúc này chúng ta dùng biện pháp nào tiến công Uyển Thành?” Thái Sử Từ không muốn dây dưa quá nhiều trên vấn đề không liên quan tới mình, hấn nói tránh đi.

“Cái này, ta vẫn còn không có tính toán gì về chuyện này. Hai vị tướng quân, các người nghĩ thế nào?” Liêu Giang trầm nghĩ, bên người có hai nhất lưu Mãnh Nhân như các người, còn phải dùng tới Lão Tử đau đầu sao? Hơn nữa, hiện tại Lão Tử khoét một cạm bẫy khiến cho người ta nhảy vào thì coi như còn tạm được, thật muốn đánh trận, các người ai mà không thắng ta gấp mười lần tám lần hay sao? Hơn nữa, nếu không có các người ở bên người, chúa công sẽ để cho ta mang binh sao? Nói trắng ra là, chính bản thân ta chỉ là một người dẫn đường, động thủ đánh trận cũng là việc của các người!

“Thế nhưng, Liêu tướng quân, lúc này đây, ngài chính là chủ tướng ...! Chúng ta chẳng qua chỉ là phó tướng. Hơn nữa, với bản lĩnh của ngài, chúng ta sao có thể bằng?” không phải là Ngụy Duyên với Thái Sử Từ khiêm tốn, bọn họ thật sự bội phục mà đầu rạp xuống đất đối với trận chiến công thủ thành Huỳnh Dương, bọn họ thật sự bội phục Trương Liêu với Liêu Giang phụ trách thủ vệ thành Huỳnh Dương, hầu như không hao tổn bao nhiêu sức lực mà khiến cho ba mươi vạn đại quân của Tào Tháo bị quay cuồng, đùa bỡn, đánh tan, coi như là lão tướng kinh nghiệm sa trường cũng khó có thể làm được, thì càng thêm không cần nói tới hai người mới như bọn họ! Cho nên cũng khó trách hai người bọn hấn vốn lòng dạ đều rất kiêu ngạo lại tỏ thái độ vô cùng tôn kính đối với Liêu Giang, một người còn ít tuổi hơn so với bọn hấn! Đương nhiên, trong chuyện này Ngụy Duyên còn có cảm kích đối với Liêu Giang hơn nữa. Nếu không phải vị Liêu tướng quân này trong một lần tới Kinh Châu, đã nhớ kỹ tên của hấn, lại đề cử hấn cho chúa công Hứa Thành, hấn không biết còn phải đảm nhận bao nhiêu năm chức vụ tiểu Hiệu ở Kinh Châu! Thăng quan? Cứ nói đùa, một người không có bối cảnh, hơn nữa còn là người nóng nảy như hấn có thể thăng quan sao?

“Hai vị tướng quân, các người cũng không thể tự coi nhẹ mình ...! Nếu như các người không có bản lĩnh, chúa công cũng sẽ không để các người ngay khi vừa đến lại đi canh giữ hai đại quan ải Hồ Lao với Tỵ Thủy. Nói gì đi nữa, lúc này đây, tuy rằng trên danh nghĩa ta là chủ tướng, thế nhưng lúc lên đường, chúa công đã nói với ta rằng trận này phần lớn là để cho hai vị luyện tay chân một chút, ta cũng phải để cho các người chủ chiến nhiều hơn nữa, hiểu chưa?” Tuy rằng không muốn, nhưng Liêu Giang không thể không dùng tới danh nghĩa của Hứa Thành để thoái thác trách nhiệm, cũng thuận tiện thu mua lòng người.

“Thì ra là thế, Ngụy Duyên (Thái Sử Từ) nhất định không phụ chúa công kỳ vọng!” Mặc dù nói trong lòng Ngụy Duyên với Thái Sử Từ vẫn tương đối chịu phục Liêu Giang, nhưng trong lòng bọn họ càng tràn đầy khát vọng kiến công lập nghiệp! Nghe khẩu khí này của Liêu Giang, rất hiển nhiên chủ công của mình muốn huấn luyện chính mình nhiều hơn, để mình sớm ngày có thể một mình đảm đương một phía, bọn họ sao có thể mất hứng?

“Ai! Vậy mới đúng!” Liêu Giang cao hứng vạn phần đối với việc hấn có thể thoái thác một phần trách nhiệm, hấn nói tiếp: “Sau này chúng ta tác chiến, hai vị tướng quân thương lượng xử lý trước tiên, còn ta thì ta sẽ mạnh mẽ buông tay. Nếu hai vị tướng quân có chuyện gì khó xử, rồi hãy tới tìm ta, cứ làm như thế. Các người không phản đối chứ? Tốt, đây mới là nam nhi đại trượng phu, có đảm đương, hảo hán tử! Ồ, ta tới hậu quân xem xét, xin mời hai vị tướng quân dẫn đội! Ha ha, gặp lại sau!”

Nói xong, bất đồng Ngụy Duyên đi theo Thái Sử Từ nói chuyện, Liêu Giang lập tức quay đầu ngựa, “Trốn” về phía sau.

“Cái này, Từ Nghĩa tướng quân, sao ta vẫn cảm thấy Liêu tướng quân nói có chút không hợp khẩu vị?” thần kinh Ngụy Duyên tương đối mẫn cảm, hấn cảm giác được trong đó có gì đó không đúng!

“Có sao?” Thái Sử Từ hỏi ngược lại: “Nhưng ta lại thật cao hứng, như vậy Liêu tướng quân hiển nhiên tín nhiệm đối với hai người chúng ta mà! Người nói có đúng hay không?”

“Như thế, ” Ngụy Duyên cũng có phản ứng hần nói: “Liêu tướng quân nói không sai, chúng ta cũng có thể một mình đảm đương một phía, chúng ta hãy dùng Uyển Thành làm nơi thể hiện bản lĩnh của hai người chúng ta, thế nào?”

“Nào dám không tòng mệnh?” Thái Sử Từ nói.

“Ha ha ha!” Hai người nhìn nhau cười to!

Lúc này Uyển Thành, thứ nhất đã không có Từ Thứ, thứ hai cũng không có Lưu Bị với Trương Phi, Hoàng Trung, thậm chí ngay cả Khoái Lương cũng không có. Hiện tại người phụng mệnh lệnh Lưu Biểu đến trấn thủ thành trì này chính là Đại tướng Kinh Châu, Vương Uy, với một tướng lĩnh khác tên là Lý Thông! (Lý Thông, tên chữ Văn Đạt, người Bình Xuân Giang Hạ. Lưu Bị cùng Chu Du vây Tào Nhân ở Giang Lăng, hơn nữa còn cho Quan Vũ cắt đứt con đường lên phía bắc. Thông dẫn người tấn công, xuống ngựa nhờ rào sừng hươu, đánh qua vòng vây, nghênh đón quân Tào Nhân” Tam quốc chí ”. Ngay cả Quan Vũ cũng đỡ không nổi Lý Thông, có thể thấy người này dũng mãnh như thế nào!)

Điều này cũng không thể trách Lưu Biểu qua cầu rút ván, dã tâm của Lưu Bị thì chỉ cần người hơi có chút đầu óc đều có thể nhìn ra, huống chi là Lưu Biểu? Kinh Châu là thế lực của Lưu Biểu, sao hắn có thể để cho Lưu Bị gây chuyện âm ỉ ở nơi này? Đừng nhìn biểu hiện của hai người không tệ, nhưng quyền lực thì tuyệt đối không thể cho được!

Cho nên, sau khi Lưu Bị, ở dưới sự trợ giúp của Từ Thứ, đoạt được Uyển Thành từ trong tay Trương Vệ, Lưu Biểu lập tức khiến cho Khoái Lương đoạt binh quyền, còn phái Vương Uy, Lý Thông tới Uyển Thành, đồng thời, hắn còn dùng danh nghĩa Trương Phi cùng Hoàng Trung bị thương, Huyền Đức đề xuất binh lâu ngày, thân thể mệt mỏi, cho gọi Lưu Bị trở về Tương Dương! Thế nhưng Lưu Bị vẫn không thể trách hắn, bởi vì hắn “Có lòng tốt”! Mà khi hai người Vương Uy đến, cũng không biết có phải có chủ tâm không muốn để cho Lưu Bị sống khá giả hay không, mà chuyển tin tức Quan Vũ bỏ mình, Tôn Càn mang theo tro cốt của hắn với Cam phu nhân sắp trở về mà bản thân mới nhận được, báo cho Lưu Bị với Trương Phi. Như vậy thứ nhất, Lưu Bị thương tâm gần chết, nếu không phải lúc ấy Từ Thứ vẫn còn ở đó, liệu mạng cản trở, nói không chừng Lưu Bị muốn gươm kiếm tự vận! Biểu hiện của Trương Phi tự nhiên càng kịch liệt. Trạng thái tinh thần lúc đó của hai người đương nhiên là không thể lãnh binh, chuyện mấy người Vương Uy tiếp chưởng đại quân càng thuận lý thành chương!

Lưu Bị đi rồi, đám người Vương Uy bắt đầu một lần nữa chỉnh đốn quân vụ! Không riêng gì một lần nữa chỉnh đốn phương diện phòng ngự, báo động trước, nhất là đối mặt phương bắc Hứa Thành, bọn hắn còn phái ra trinh sát, tiến hành rò xét từ khoảng cách một trăm dặm, bởi vì bọn họ hiểu rất rõ ràng, Uyển Thành là chỗ chỗ xung yếu nam bắc, đối với Hứa Thành mà nói, lướt qua Uyển Thành, hắn có thể trực tiếp tấn công nội địa, cho nên, Hứa Thành sớm muộn gì sẽ phái binh tới tấn công bọn hắn, sớm đề phòng, đối với bên mình chỉ có điều lợi, không có chỗ xấu!

Cho nên, ngay khi Liêu Giang cùng Ngụy Duyên với Thái Sử Từ, ba người suất quân vẫn còn ở cách Uyển Thành rất xa, thông qua trinh sát, Vương Uy cùng Lý Thông cũng đã biết bọn họ đã đến!

“Ba người này ngoại trừ Liêu Giang, trong hai người còn lại, Thái Sử Từ từng theo Hà Thông đến Kinh Châu ta, nghe nói bản lĩnh phi phàm, còn cao hơn cả Chu Thương đã từng thắng Văn Sính tướng quân. Về phần Ngụy Duyên, hình như chính là người mà chúa công dùng hắn để đối về Thái Mạo!” Nghe trinh sát truyền tin tức về, Vương Uy suy nghĩ thật lâu, mới nhớ tới mấy người này.

“Hừ! Có thể được Hứa Thành nhìn trúng, chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà có thể lãnh binh xuất chiến, Ngụy Duyên này nhất định không đơn giản. Đáng tiếc, chúa công không thể thu ỉn dùng, nếu không, ít nhất cũng phải mạnh hơn một ít so với Thái Mạo!” Lý Thông nói, võ tướng Kinh Châu, đại bộ phận đều không ưa Thái Mạo, bọn hắn còn ước gì hắn sớm chết một chút!

“Điều này cũng không thể trách chúa công không phân biệt được nhân tài. Lúc ấy, Hứa Thành lấy Ngụy Duyên này đi hắn cũng đi cùng với nhiều tiểu Hiệu khác, chúng ta nào biết hắn muốn người nào?” Vương Uy bào chữa cho Lưu Biểu.

“Được rồi, bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, Vương Tướng quân, Hứa Thành đúng như chúng ta sở liệu, đã phái binh tới rồi, ngài xem chúng ta nên dùng biện pháp nào để đối địch?” Lý Thông lại hỏi.

“Theo tin báo, người có tên là Liêu Giang gì đó từng trợ giúp Trương Liêu phòng thủ thành Huỳnh Dương, hơn nữa lập công không nhỏ, cũng cho nên mới được Hứa Thành trao tặng địa vị cao, chức Vũ Lâm trung lang tướng, nhưng tuổi tác hẳn lại không quá lớn!” Vương Uy vỗ vỗ cằm nói.

“Tuổi không lớn lắm? Vương Tướng quân, ý của ngài nói. . . ?” Lý Thông đã đôi chút hiểu ý tưởng của Vương Uy.

“Đúng vậy, kỳ thật, Thái Sử Từ với Ngụy Duyên cũng là những tướng lĩnh trẻ tuổi, trải qua chiến sự cũng không nhiều. . .” Vương Uy cười nói, “Hơn nữa, sau đại thắng, người trẻ tuổi tự nhiên dễ dàng coi bản thân lớn hơn một chút mà. . .”

“Như thế thì có thể dễ dàng khinh địch!” Lý Thông cũng suy nghĩ minh bạch!

“Chúng ta có thể phái kị binh nhẹ tập kích, trăm dặm mà thôi, toàn lực chạy băng băng, chỉ mất hơn một canh giờ. Trước tiên là để cho bọn chúng nhận chút thiệt thòi, cũng phải cho bọn chúng biết quân Kinh Châu cũng phải là người dễ trêu!” Vương Uy nắm tay lại, vỗ án ở phía trước mặt, nói.

Vương Uy với Lý Thông bàn tính kế sách rất tinh thông, có thể nói trên căn bản đoán chắc suy nghĩ của tướng địch, cũng không phải lại có một câu như này: kế hoạch không theo kịp biến hóa nhanh!

Tựa như Hứa Thành vốn tính toán dùng Trương Vệ ở Uyển Thành giúp hấn chống lại đại quân Kinh Châu, cuối cùng lại là Kinh Châu cùng Hán Trung liên quân xâm chiếm Tư châu, nếu không phải hai quân không thể hợp tác tốt đẹp, coi như là Vương Việt mang binh tình nhuệ, muốn đánh nhau với mười lăm vạn đại quân của người ta thì cũng phải cẩn thận nghĩ kĩ!

Mà cũng như thế đám người Vương Uy cũng tuyệt đối không thể ngờ rằng Liêu Giang, một chủ tướng lại dám làm vung tay chưởng quây, mà đã bị hấn cổ vũ Ngụy Duyên với Thái Sử Từ hai người đều còn trẻ, dưới sự hưng phấn, tự nhiên là không thể an tĩnh được, lúc nào cũng muốn biểu hiện một chút. Như vậy trạng thái tinh thần của quân Hứa Thành đã không giống với lúc trước, ngay tiếp theo, bàn tính của hai người Vương Uy cũng không thể nổ vang!

126. Q.2 - Chương 126: Dũng Tướng

Người suất lĩnh kị binh Kinh Châu tập kích chính là Lý Thông, Vương Uy nói gì đi nữa cũng là chủ tướng, hẳn cần phải tọa trấn lưu thủ Uyển Thành!

Mà tuy rằng Lý Thông tới rất nhanh, khi còn cách quân Hứa Thành ba mươi dặm, đã bị trinh sát do Ngụy Duyên với Thái Sử Từ phái ra phát hiện!

“Ha ha ha, hay quá thay, hay quá thay! Đang muốn thử đại đao của ta, đã có người giúp đỡ mang thịt đến tặng, quả nhiên là tuyệt không thể tả!” Ngụy Duyên nghe tin tức này, hấn cười to nói.

“Đúng vậy, trường mâu của Thái Sử Từ ta vừa vắn rất lâu không có khai trai (*ăn mặn sau khi hết ăn chay)!” Thái Sử Từ vuốt mũi nhạo nói.

“Cái này, hai vị tướng quân, các người không nên khinh địch. Nói gì đi nữa trong số các tướng lĩnh Kinh Châu, người dám xuất chiến thì nhất định phải có năng lực mới dám đến tập kích chúng ta, người này coi như không đơn giản!” Liêu Giang né tránh đầu sóng ngọn gió, trở về cương vị của mình, lời này của hấn rõ rệt như là đang nhắc nhở, nhưng sao người khác nghe vào tai đều cảm thấy như hấn đang châm chọc Kinh Châu không có người! Cũng thế, mặc dù hấn biết tướng quân địch phòng thủ là ai, nhưng hấn nào biết được Vương Uy với Lý Thông là ai? Mà Ngụy Duyên lại biết rõ, có thể Ngụy Văn Trường hẳn là người kiêu ngạo, cũng không đến mức chẳng phân biệt được đối tượng như Quan Vũ, nhưng hấn cũng sẽ không coi trọng tướng lĩnh quân Kinh Châu! Đương nhiên, Hoàng Trung không tính ở trong số đó!

“Liêu tướng quân ngài yên tâm, mặc kệ người tới là ai, mặt tướng nhất định mang thủ cấp tướng địch tới dâng dưới trướng!” Thái Sử Từ nói.

“Mặt tướng cũng giống như vậy!” Ngụy Duyên cũng không cam chịu rút lại phía sau!

“Cái này. . .” Thấy chiến ý của hai người ở trước mặt dâng cao, Liêu Giang một hồi khát nước, hần hỏi: “Hai vị, các người định đánh như thế nào?”

“Lần này, chúng ta mang đến năm nghìn kỵ binh, mặt tướng nguyện chỉ huy đội kỵ binh này, đại phá quân địch!” Ngụy Duyên đoạt trước nói.

“Thế nhưng, trong hai vị cũng nên có một vị ở lại trong đại quân, ta lại không thể đánh trận!” trước tiên Liêu Giang nghĩ đến việc cần phải bảo vệ an toàn của mình!

“Xin mời Tử Nghĩa tướng quân lưu thủ, mặt tướng đi một chút sẽ trở lại!” Ngụy Duyên nói.

“Tại sao ta phải lưu thủ?” Thái Sử Từ cả giận nói: “Mặt tướng chỉ cần ba nghìn kỵ binh, mời Liêu tướng quân chuẩn ta xuất chiến!”

“Mặt tướng chỉ cần hai nghìn kỵ binh, hãy để mặt tướng xuất chiến! . . .” Ngụy Duyên cũng kêu lên!

“Ta. . .”

“Ta. . .”

. . .

“Ngừng!” Đối mặt với hai người cãi lộn, Liêu Giang thật sự cảm thấy rất hối hận, bản thân mình không biết sao mà xui quỷ khiến thế nào mà lại đồng ý làm chủ tướng của bọn họ? Rõ ràng là không muốn để cho người ta sống nữa mà, hơn nữa hai người này lại là người mà hắn cũng không dám đắc tội! Người khác không biết, hắn còn không biết hai vị này là nhân vật như thế nào sao?

“Ta nói hai vị này, hai vị tranh cãi với nhau xong, kỵ binh của đối phương cũng đến trước cửa nhà rồi!” lời này của Liêu Giang khiến cho hai người Ngụy Duyên với Thái Sử Từ đều đỏ mặt. Liêu Giang nói tiếp: “Nếu như hai vị tranh chấp xong, theo ta thấy, không bằng như vậy, không biết hai vị tướng quân, các người có thể—— tướng quân bảo hay không?”

“Tướng quân bảo! ! ? ?” Có ý tứ gì vậy? Ngụy Duyên với Thái Sử Từ bốn mắt nhìn nhau, dáng vẻ vô cùng ngờ ngác!

“Các người rõ ràng không biết điều này?” Liêu Giang rất ngạc nhiên, hần nói: “Chính là cây kéo, tảng đá, vải bố mà!”

“. . .” Vẫn không biết!

“Không thể ngờ rằng rõ ràng thật sự lại không biết, nhưng không sao cái này cũng dạy được. Ta sẽ dạy hai vị. . .” Liêu Giang nói, tiếp đó hần giải thích một thôi một hồi cho hai người nghe!

. . .

Chỉ chớp lát sau, Ngụy Duyên cũng chỉ có thể đưa mắt nhìn Thái Sử Từ vênh vao tự đắc mà dẫn dắt kỵ binh đi nghênh địch! Mà hần thì chỉ có thể giơ hai ngón bàn tay phải ra nhìn mà âm thầm phẫn hận không thôi. Sao chính mình lại ra “Cây kéo”? Kết quả bị “Tảng đá” của Thái Sử Từ cho nên tan nát! Thua mất một cơ hội lập công! Thật sự là không phục...! Thế nhưng không phục cũng được, ai bảo mình vận khí không tốt? Cái này cũng chẳng thể trách người khác!

Ngược với vẻ khó chịu của Ngụy Duyên, Thái Sử Từ lại vô cùng hăng hái, vì để đảm bảo an toàn, Liêu Giang cho hần mang đi hết cả năm nghìn kỵ binh! Hãy thử nghĩ xem chiến lực của năm nghìn kỵ binh quân Hứa Thành, đối phó năm vạn Kinh Châu binh nên sẽ không phải là một vấn đề quá lớn! Cho dù có phải đối phó với chính kỵ binh của đối phương, mà nhân số của đối phương không đạt tới con số hai vạn người, hần cũng sẽ không thêm để ở trong mắt! Thế nhưng từ tin tức mà trinh sát báo về thì hình như đối phương cũng chỉ mang theo năm ba ngàn người! (từ khi Hà Thông đến Kinh Châu gây náo loạn một trận, đám người Lưu Biểu bị kích thích quá mạnh, phát triển mạnh kỵ binh, nhưng thứ nhất do Hứa Thành với mấy chục hầu phương bắc lưng đoạn, thứ hai, phía nam ít ngựa, cho nên tổng số kỵ binh của Kinh Châu cũng không nhiều, chỉ mới hơn ba vạn một chút, mà cũng bởi vì đám người Thái Mạo, trong quân đội của Vương Uy chỉ mới có ba nghìn kỵ binh!) thật sự là đáng thương....! Nếu không phải Liêu tướng quân lần đầu tự chủ

mang binh, chú ý cẩn thận, hấn thậm chí nghĩ rằng chỉ cần mang theo một nghìn kỵ binh là được! Làm như Liêu tướng quân, không là chém tận giết tuyệt người ta sao? Thực đen tối!

Không nói đến Thái Sử Từ đang suy nghĩ bừa bãi lộn xộn đoán mò trong lòng, Lý Thông đang mang theo tất cả kỵ binh bên trong Uyển Thành tiến rất nhanh về phía Thái Sử Từ! Hấn không phải không thể nghĩ ra rằng trinh sát của đối phương có thể sẽ phát hiện ra hấn, mà hấn luôn luôn dùng kinh nghiệm để phán đoán tình huống có khả năng phát sinh, nếu như là một tướng lĩnh bình thường khi biết mình sắp lọt vào tập kích thì sẽ làm như thế nào? Phòng ngự! Lý Thông có suy nghĩ là nếu như đám người Liêu Giang thật sự phát hiện ra hấn, cùng lắm thì quay vòng chạy trở về là được, quân của mình là kỵ binh, chẳng lẽ còn sợ chạy trốn sao? Nhưng hấn đã quên một điều cực kỳ nghiêm trọng! Điều này, khiến cho hấn sau khi gặp phải Thái Sử Từ, thiếu chút nữa không thể quay về. Nếu không phải Lý Thông hấn dũng mãnh hơn người, ba nghìn kỵ binh mà hấn mang đến cũng toàn quân bị diệt!

Ngẫu nhiên phát hiện, tất nhiên kéo theo tao ngộ !

Ngay khi Lý Thông phát hiện Thái Sử Từ suất lĩnh kỵ binh nghênh tiếp chính mình, lúc này né tránh đã không còn kịp nữa rồi, vì vậy, hấn, một người luôn luôn dũng mãnh tiến về phía trước lập tức phát ra mệnh lệnh: “Giết!”

Sau đó, hấn dẫn đầu vọt tới hướng Thái Sử Từ.

Đương nhiên Thái Sử Từ cũng nhìn thấy Lý Thông, thậm chí hấn còn nghe thấy Lý Thông rống lớn một tiếng “Giết” nhưng hấn cũng không để ở trong lòng. Tướng lĩnh Kinh Châu, ngoại trừ Hoàng Trung, một mực không nằm trong phạm vi cân nhắc của hấn!

“Các tướng sĩ, có nhìn thấy những đồ chân thọt ở phía trước sao? Nếu để cho chúng có một kẻ nào chạy thoát về, không riêng gì ta mất mặt, các người cũng đừng nhận mình là người của Bàng tướng quân (những kỵ binh này là thủ hạ của Bàng Bái được điều tới, dù sao phương bắc cơ bản đã được bình định, không cần quá nhiều quân đội), đến lúc đó có hậu quả gì không cần nói các người cũng hiểu rõ...!” Thái Sử Từ lớn tiếng nhìn sau lưng la lên.

“Giết!” Năm nghìn kỵ binh chỉnh tề hô to một tiếng “Giết” khiến cho Thái Sử Từ lại càng hoảng sợ. Hấn âm thầm lắc đầu, không thể nghĩ tới tên tuổi của Bàng Bái quả nhiên có tác dụng đối với chính người của mình...! Hấn nào biết Bàng Bái lợi hại như thế nào, nhớ ngày đó Bàng Bái chỉ đem năm trăm người mà dám truy đánh mấy vạn cấm quân, giáo huấn thủ hạ khiến cho thủ hạ chỉ nghe đến tên của hấn đã lập tức phát run còn không phải chỉ như một bữa ăn sáng sao?

Thái Sử Từ đối với Lý Thông!

“Tiếp thương!” Lý Thông ra tay trước, nhưng hấn kinh ngạc phát hiện rằng chính bản thân hấn lại phải ngẩng đầu để nhìn Thái Sử Từ. Đây cũng không phải là vì Thái Sử Từ vô cùng cao lớn, mà là bởi vì chiến mã của Lý Thông Lý tướng quân hấn thấp hơn hấn so với chiến mã của Thái Sử Từ!

“Nện!” Chiếm cứ ưu thế độ cao, nếu không biết lợi dụng, vậy sẽ rất có lỗi với bản thân mình! Tiện tay ngăn cản một thương cũng không có gì uy hiếp của Lý Thông, Thái Sử Từ thấy khoảng cách giữa hai người quá gần, không thể dùng mâu đâm, hấn dứt khoát dùng một mâu kiên cường đập xuống!

“Đ...A...N...G...G!” Cán mâu cùng cán thương giao kích, cả hai đều thép tinh, vừa là tinh luyện, cũng đều không có gì tổn thương. Vì không chiếm được địa lợi (tạm thời nói như vậy!) Lý Thông lập tức gấp xui xẻo, Thái Sử Từ vốn có khí lực rất lớn, lúc này hấn lại từ trên đánh xuống, khí lực của hấn lại càng tăng thêm hai lần. Cú đánh này suýt chút nữa nện gãy cánh tay Lý Thông!

“Ha ha, lại đến!” Thái Sử Từ cũng học theo thói xấu của tướng lĩnh quân Hứa Thành! Không hề nói cái gì là anh hùng khí khái, nhưng nói đi cũng phải nói lại, đã rơi vào trường hợp này rồi, chẳng lẽ còn có thể để Lý Thông trở về đổi một thớt chiến mã cao hơn đến đánh tiếp sao? Không nói Uyển Thành có thể tìm ra hay không, nếu như nói lời này ra, Thái Sử Từ hấn nhất định sẽ bị chụp cái mũ “Đồ gốc Tam cấp”.

“Xem thương!” Lý Thông gấp mạnh càng mạnh mẽ.

“Đom đóm, cũng đòi tỏa ánh sáng hoa?” Thái Sử Từ cảm thấy cực kỳ bất mãn đối với hành vi của Lý Thông khi Lý Thông cũng không lui lại cũng không chạy trốn ngược mà lại vẫn quyết định dây dưa với hấn, hết

lớn một tiếng, trường mâu lập tức biến hóa thành những hình bóng chồng, lập tức khoác lên hấn.

“Không tốt!” Đối với trường mâu của Thái Sử Từ, Lý Thông chỉ cảm thấy càng lúc càng nhanh, mới chỉ trong chớp lát, hấn đã cảm thấy một mối ứng phó, có vẻ như hấn sắp không ngăn được rồi!

“Phốc!” Lý Thông vừa phân tinh thần, trường mâu của Thái Sử Từ lập tức mở một lỗ hổng thật dài từ trên người của hấn.

“Rút lui!” Không để ý tới thương thế trên người, ánh mắt liếc qua toàn bộ chiến trường, Lý Thông lập tức nhìn thấy các thủ hạ mình rơi vào tình trạng tao ngộ bi thảm, chỉ một câu: không hề có lực hoàn thủ! Đối mặt với kỵ binh mà đích thân Chinh bắc tướng quân Bàng Bái tự tay đào luyện, đám kỵ binh Kinh Châu vừa xông lên đối mặt, lập tức hầu như lâm vào tai hoạ ngập đầu! Võ nghệ không bằng, kỹ thuật cưỡi ngựa không bằng, trang bị không bằng, phối hợp không bằng, tình cảnh mà bọn hấn gặp phải căn bản chính là giết chóc nghiêng về một bên!

“Muốn đi? Nào có dễ dàng như vậy?” Thái Sử Từ hét lớn một tiếng, phóng ngựa đuổi theo, đưa tay đâm một mâu, đâm thẳng về phía sau lưng Lý Thông!

“Đ...A...N...G...G!” Lý Thông kịp thời quay trở lại đỡ một thương, hấn quát to: “Rút lui! Ta cản phía sau!” Sau khi gào thét tiếp một tiếng nữa, Lý Thông trở lại tái chiến Thái Sử Từ, nhưng lần này, hấn không tiếp tục bị Thái Sử Từ bức khiến chỉ có thể phòng thủ, bởi vì hấn chỉ công mà không thủ, dù Thái Sử Từ có võ nghệ cao hơn hấn rất nhiều, cũng nhất thời bị bức phải luống cuống chân tay!

Mà theo tiếng la của Lý Thông, hai ngàn người còn thừa lại từ trong ba nghìn kỵ binh Kinh Châu phân ra năm trăm cùng với hấn ngăn cản kỵ binh của Thái Sử Từ, những người khác, bắt đầu lui lại theo con đường tiến quân lúc trước!

“Truy!” Nếu quân kỵ binh của Hứa Thành cùng dễ dàng bị ngăn cản, Bàng Bái cũng không thể dùng bọn hấn đánh nhau khiến các bộ tộc phương bắc kêu khổ thấu trời! Tuy rằng Thái Sử Từ bị quần lầy, nhưng mệnh lệnh của hấn vang lên, trong tình trạng chiếm ưu thế binh lực, kỵ binh quân Hứa Thành lập tức phân ra hơn phân nửa, cường ép đột phá chặn đường, tiếp tục truy kích các kỵ binh Kinh Châu đang rút lui! Bọn hấn luôn luôn dùng chiến thuật lượn lờ chung quanh quấy nhiễu, nhưng đối mặt với kỵ binh Kinh Châu, chiến thuật này có dùng được không?

“Mơ tưởng!” Lý Thông hô to một tiếng, hấn lại một lần nữa ra sức bức bách Thái Sử Từ lui lại, sau đó hấn dẫn theo năm trăm kỵ binh đã bị tử thương hơn phân nửa bỏ chạy.

“Hừ!” Thái Sử Từ ngừng chiến mã, lấy ra Trường Cung bằng gỗ chắc của mình!

“Xem tên!” Âm thanh cứa răn vang lên, cung cứng bắn ra mũi tên dài cũng đã cách phía sau lưng Lý Thông không tới ba thước!

“Tu!” Nghe tiếng la, Lý Thông theo bản năng hơi né tránh một chút, thế nhưng hấn vẫn không thể tránh thoát một mũi tên này, mũi tên dài cắm phập vào lưng hấn sâu gần ba tấc!

“YAA.A.A..!” Khàn giọng kêu to một tiếng, Lý Thông đột ngột giơ tay, với tới mũi tên, sau đó mãnh liệt nhổ mũi tên ra! Máu tươi chảy dài!

“Ồ?” Thái Sử Từ thoáng kinh ngạc bởi hành động vừa rồi của Lý Thông, sau đó hấn một lần nữa giục ngựa truy đuổi!

Kỵ binh Kinh Châu bỏ chạy trước đó cũng không thể chạy quá xa, thiết kỵ quân Hứa Thành luôn luôn nổi tiếng về tốc độ. Tuy rằng lúc này bọn hấn vẫn chưa phải chạy thật nhanh trên một đoạn đường dài, nhưng ngựa của bọn hấn vẫn tốt hơn so với ngựa của kỵ binh Kinh Châu. Rất nhanh, kỵ binh Kinh Châu đã bị bọn hấn đuổi theo! Hai quân lại bắt đầu lẫn lộn vào nhau.

Sau đó thoát khỏi Thái Sử Từ, Lý Thông lại đuổi theo, hấn chỉ còn mang theo hai trăm kỵ binh mãnh liệt xông vào chiến trường, không ngừng tấn công kỵ binh quân Hứa Thành, nhất thời khiến cho kỵ binh quân Hứa Thành đang xông không khỏi phải tránh đi mũi nhọn!

Loại tình huống này, sau khi Thái Sử Từ rất nhanh chóng truy kích tới nơi, lại lập tức bị cải biến! Thái Sử Từ ngăn cản Lý Thông, mà bọn thủ hạ của hấn, lại bắt đầu đồ sát kỵ binh Kinh Châu!

“Các huynh đệ, bại tức thì chết, giết ...!” Lý Thông liều mạng đánh lại Thái Sử Từ một mâu, quát lên.

“Liều mạng!” “Giết ...!” “Giết!” . . . Tánh mạng sắp dạo chơi địa phủ, kỵ binh Kinh Châu còn thừa lại không nhiều lắm lập tức bị khơi dậy tính phản kháng, quân Hứa Thành lại bị dồn ép.

“Không tốt!” Thái Sử Từ trầm kêu một tiếng, hấn nói to: “Chớ cùng rút giậu! Dồn ép quá sát rồi!”

“Tư châu binh, lui về phía sau ba mươi trượng!” Sau khi kịp phản ứng, Thái Sử Từ quyết định thật nhanh, có thể khiến cho quân địch toàn quân bị diệt hay không là một chuyện, quân binh mình tổn thất quá lớn như vậy thì được không bù đắp đủ mất! Tính mạng Kinh Châu binh sao có thể so với người nhà mình?

Nghe quân lệnh của Thái Sử Từ, kỵ binh quân Hứa Thành lập tức lui về phía sau, tránh tiếp xúc cùng Kinh Châu binh! Mà kỵ binh Kinh Châu thì sao? Tự nhiên chúng ước gì được như thế, nào có chuyện chúng sẽ đuổi theo? Mặc kệ Lý Thông quát to hạ lệnh như thế nào, bọn chúng không muốn lại tiếp tục chiến thêm với kẻ thù hùng mạnh này, hành động này của quân kỵ binh Kinh Châu khiến cho Lý Thông tức giận kêu mắng ầm ĩ, hấn lại bị Thái Sử Từ đâm trúng một mâu. Nếu không phải Thái Sử Từ có ý muốn bắt sống hấn, hấn có khả năng đã mất mạng!

Kỳ thật, lần này Thái Sử Từ cho quân kỵ binh của mình lui về phía sau, mặc dù chỉ là một khoảng cách rất nhỏ nhưng lại cho Kinh Châu binh hy vọng sống sót. Khi còn hy vọng, ai sẽ còn tiếp tục dốc sức liều mạng? Huyết khí dũng cảm, chỉ là nhất thời. Sau khi qua đi muốn khơi dậy một lần nữa, nào có chuyện dễ dàng như vậy? Một khi Thái Sử Từ một lần nữa cho kỵ binh quân Hứa Thành xông lại, bọn họ chỉ còn một con đường chết! Tiểu binh không hiểu, nhưng Lý Thông hiểu, nếu không hấn cũng sẽ không tức đến mức độ như vậy!

Chỉ chốc lát sau, Lý Thông lại bị Thái Sử Từ đánh cho hộc ra một búng máu, thân thể trở nên lung la lung lay!

“Người không đi được!” Thái Sử Từ thu mâu lui về phía sau, tiếp đó hấn lại nói với Lý Thông: “Người là một hán tử! Đầu hàng đi!”

“Hừ!” Sau khi dùng sức gạt hai gã kỵ binh Kinh Châu muốn đi tới đỡ lấy hấn, Lý Thông lau vết máu trên miệng, nói: “Để cho Lý Thông ta đầu hàng, người nghĩ hay quá nhỉ!”

“Cuộc đời ta chỉ bội phục nhất hán tử như người vậy, hừ! Người có thể liều mạng giao chiến giống như người không nhiều lắm!” Thái Sử Từ lại tán dương một tiếng, nói: “Lưu Biểu chỉ là con chó giữ nhà, chỉ là một Kinh Châu, sớm muộn gì cũng bị chủ ta cắt vào trong tay, người đi theo hấn có thể có tiền đồ sao? Chẳng lẽ về sau người chịu bị bắt làm tù binh sao?”

“Ta hôm nay thất bại, có nghĩa thời vận của ta đã hết! Người muốn ta hàng, người cũng đừng có suy nghĩ đó, đến đây đi! Lý mỗ còn múa, sử dụng được trường thương trong tay, còn có năng lực đánh một trận!” Mấy từ cuối cùng này, Lý Thông có vẻ như đã dùng hết khí lực toàn thân, tác động thương thế, khóe miệng hấn lại chảy ra một dòng máu!

“Người thật sự muốn chết?” Thái Sử Từ nheo mắt, dùng ngón tay chỉ vào kỵ binh Kinh Châu còn sót lại không đủ ngàn người sau lưng của Lý Thông, nói; “Người nên biết rằng, người vừa chết, bọn hấn cũng chỉ có một con đường chết!”

“Hèn hạ!” Lý Thông giận dữ, nhưng hấn cũng chỉ có thể cắn răng nói ra hai chữ này, không phải chỉ bởi vì Thái Sử Từ dùng tánh mạng các binh sĩ uy hiếp hấn, hơn nữa, hấn cũng phát giác quỷ kế của Thái Sử Từ. Vừa rồi hấn ra sức liều chết, tinh lực tập trung, tuy rằng bị thương nghiêm trọng, nhưng sức chiến đấu đang không yếu hơn bao nhiêu so với dưới tình huống bình thường, mà sau khi Thái Sử Từ lui về phía sau, khí lực cả người hấn lại đột nhiên chảy tràn không thấy bóng dáng. Hấn chỉ cảm thấy trường thương trong tay càng ngày càng nặng, muốn cầm mà không cầm nổi! Thời điểm này muốn bắt giữ hấn, quả thực sẽ không cần tốn nhiều sức, hành vi này của Thái Sử Từ, ngoại trừ hai chữ “Hèn hạ”, còn có từ nào khác để hình dung sao?

Kỳ thật, Thái Sử Từ không suy nghĩ sâu xa như vậy, tất cả chẳng qua là trùng hợp mà thôi! Chẳng qua Lý Thông bị thương nặng mà nghĩ lung tung, chính mình dọa chính mình mà thôi!

“Người đến cùng hàng không hàng?” Thái Sử Từ chậm rãi giơ trường mâu trong tay lên. Nhìn thấy động tác này của hắn, kỵ binh quân Hứa Thành phía sau hắn đột nhiên bỏ chiến đao xuống, rút ra cung nỏ!

“... A...!” “A...! ...” Kinh Châu binh lập tức trở nên vô cùng hỗn loạn! Nếu không sợ Thái Sử Từ hiểu lầm, chỉ sợ bọn hắn đã lập tức quay đầu ngựa lại chạy trốn!

“Hàng? Hay là không hàng?” Thái Sử Từ rống to! Trường mâu run run, muốn hạ xuống!

“Tướng quân, chúng ta hàng!” “Hắn không hàng, chúng ta hàng...!” ... Kỵ binh Kinh Châu nhao nhao xuống ngựa xin hàng, chỉ cầu mạng sống! Sau cơn hỗn loạn thoáng qua, chỉ có rải rác mấy người còn ngồi ở trên ngựa, nhưng sắc mặt bọn hắn cũng trắng xám!

“Người nhu nhược!” Lý Thông phần hận mắng hạ kỵ binh thủ hạ của mình, sau đó, hắn lại quay người nhìn Thái Sử Từ la lên: “Muốn giết cứ giết! Người mơ tưởng để cho ta đầu hàng!” Giọng nói thê lương, người người đều nghe thấy nỗi tuyệt vọng trong đó!

“Tốt ——!” Thái Sử Từ đột nhiên la lên: “Người gọi Lý Thông hả? Ta nhớ kỹ người rồi, chờ ta đánh hạ Uyển Thành xong, ta cũng muốn nhìn xem người có còn khả năng mạnh mẽ hay không! Thu nỏ!”

“Bá!” Âm thanh chinh tề khiến cho quân Kinh Châu tất cả mọi người đều cảm thấy da đầu run lên!

“Đáng tiếc ..! Kinh Châu chín quận, vậy mà chỉ có mấy tên nam nhi, đáng tiếc! Đáng tiếc...! —— chúng ta đi!” Thái Sử Từ thở dài một tiếng, kéo dây cương, chiến mã lập tức dựng lên, ngửa mặt lên trời hí dài, Thái Sử Từ nói; “Đội ta đánh hạ Uyển Thành, ta lại tới tìm người! Ha ha ha ——!”

Cũng không lâu lắm, quân Hứa Thành đã biến mất ở trong tầm mắt của Lý Thông với kỵ binh Kinh Châu còn lại, chỉ để lại một đám người ngơ ngàng, ngẩn ngơ!

“Bịch!” Tâm tình thay đổi quá nhiều lần, cũng quá mức kịch liệt, hơn nữa thương thế trên người rất nặng, Lý Thông, sau khi Thái Sử Từ đi rồi, cũng nhịn không được nữa, hắn lập tức ngã xuống ngựa!

“Tướng quân!” “Tướng quân ——” “Tướng quân ngài tỉnh!” ...

Trong quân doanh tạm thời quân Hứa Thành, đại tướng chủ tướng Liêu Giang.

“Người cứ như vậy, ngay cả móng cũng không phải đã bỏ đi sao?” Liêu Giang nghe xong Thái Sử Từ tự thuật, thật lâu sau hắn mới thốt ra một câu nói như vậy từ trong kẽ răng!

“Mặt tướng tự chủ trương, thả tướng địch, mời tướng quân chấp hành quân pháp!” Thái Sử Từ ôm quyền quỳ xuống, nói với Liêu Giang.

“Liêu tướng quân, mời tướng quân hãy vì Tử Nghĩa tướng quân đánh lui kỵ binh quân địch, cũng sát thương đại bộ phận quân địch mà bỏ qua cho hắn lúc này!” Ngụy Duyên cũng coi như tức giận với Thái Sử Từ, mặc dù hắn vẫn có một “Tảng đá” cạnh cánh trong lòng, thế nhưng hắn tranh thủ thời gian xin tha cho Thái Sử Từ.

“Tha hắn?” Liêu Giang hỏi Ngụy Duyên: “Văn Trường tướng quân, từ khi chúa công đặt ra quân pháp, có lúc nào bỏ qua cho người không? Người lấy một ví dụ cho ta!”

“Cái này. . .” Ngụy Duyên nghẹn lời. Từ khi hắn tiến vào quân Hứa Thành, hắn đã được nghe nói qua không ít lần các Đại tướng Dương Nhị, Bàng Bái phạm vào quân lệnh bị phạt dật ắc, nhưng hắn cũng không từng nghe nói vượt qua quân pháp quân Hứa Thành để cho tình cảm vượt qua. Bình thường Điển quân hiệu úy trong quân, cho dù là chủ tướng nhìn thấy cũng đều cười cười, đối đãi khách khí, mong muốn đối phương có thể ở thời khắc mấu chốt mở một mắt nhắm một mắt, có lẽ khi chấp hành quân pháp chưa chút tình cảm. Tuy rằng loại chuyện này còn chưa từng xảy ra! Nghĩ tới đây, Ngụy Duyên âm thầm oán trách Thái Sử Từ, người nói cái gì mà lại nói thật như vậy? Chỉ cần nói là Lý Thông và binh lính đã chạy thoát chẳng phải là được sao? Có cần phải nghiêm túc như này sao? Thế nhưng hắn rất nhanh lật nhào ý nghĩ của mình. Lúc ấy vẫn còn có mấy ngàn kỵ binh ở đó, tất cả đều tận mắt nhìn thấy toàn bộ quá trình, muốn dấu diếm cũng không lừa được, dấu diếm chỉ mà vẫn biết được thì càng thêm không xong!

“Ai! Thật sự là đau đầu” Liêu Giang cúi đầu la lên. Mặc dù bề ngoài hắn vừa nói câu đó, nhưng hắn nào dám thực sự vận dụng quân pháp đối với Thái Sử Từ, hơn nữa, triển khai quân pháp, Thái Sử Từ còn muốn

đánh trận chiến nữa hay không? Như vậy một lao động có thể ra sức lại được cho ở một bên nhàn rỗi, đất trời không dung! Nhưng khi hần vừa tới, Lệ Phương đã từng dạy hần rằng trong quân Hứa Thành chưa từng có chuyện “Lập công chuộc tội”, công là công, vượt qua là vượt qua, tuyệt sẽ không cùng xuất hiện một chỗ. Nói cách khác không thể dùng công để chống đỡ việc vượt qua quân pháp. Vượt qua quân pháp cũng không xóa được công, đây cũng là nguyên nhân trọng yếu mà quân kỷ của quân Hứa Thành nghiêm ngặt, không ai dám phạm vào! Không còn cách nào khác, cho dù người có công lao lớn, trộm một cây châm cũng đều bị phạt!

“Liêu tướng quân, lúc này đại chiến đến gần mà xử phạt Đại tướng, tác chiến bất lợi...” Lời nói cũ, Liêu Giang âm thầm nói, nếu đạo lý này có tác dụng, hần sẽ không sớm đi thu mua lòng người? Càng là thời điểm xuất chiến, quân kỷ nên chấp hành càng nghiêm khắc, đây cũng là lời Lệ Phương đã nói, mà quân pháp quan chính là các Điển quân hiệu úy trong quân sẽ làm việc đó! Không quan tâm người là ai, trong đánh trận gây sự phạm sai lầm, tội thêm một bậc!

“Liêu tướng quân, chỉ sợ hiện tại Điển quân hiệu úy đã nghe tin tức, nếu như hần đến, muốn nói gì nữa cũng không còn kịp rồi!” Ngụy Duyên còn nói thêm, nhưng hần nói như vậy chẳng qua là tự mình an ủi mà thôi. Điển quân hiệu úy, trừ phi dưới tình huống khó lường, mới có thể tham gia tác chiến, khi đó, chủ tướng mới có thực quyền ra lệnh cho bọn họ! Mà bình thường, bọn họ đều độc lập! Cho dù bọn họ có thời gian sử lý, Điển quân hiệu úy vừa đến, tất cả mọi việc không còn quan trọng nữa!

“Tử Nghĩa tướng quân!” Liêu Giang đột nhiên đến gần Thái Sử Từ, hần cúi người, nhẹ giọng nhìn hỏi hần: “Người muốn lập công, sau đó lại bị phạt gấp bội, hay là muốn chịu phạt trước, nếu như vậy thì lần này sẽ mất đi cơ hội lập công?”

“Mạt tướng nguyện bị phạt gấp bội, chỉ cầu có thể theo quân xuất chiến!” đôi mắt Thái Sử Từ sáng ngời, hần lập tức đáp.

“Như vậy chúng ta dễ làm rồi!” Liêu Giang đứng thẳng người, lớn tiếng nói: “Ngụy Duyên tướng quân, người xem Thái Sử Từ tướng quân của chúng ta khổ chiến mấy mươi hiệp cùng tướng địch, không cần thận bị chút tổn thương ‘bên trong’, người hãy nhanh đi mời quân y đến nhìn một chút, để tránh để lại di chứng mới tốt!”

“À?” Ngụy Duyên kêu một tiếng, đột nhiên hần kịp có phản ứng, hần vội vàng lớn tiếng đáp: “Dạ! Đúng vậy, đúng vậy! Mạt tướng sẽ lập tức đi gọi quân y, Tử Nghĩa tướng quân, trước tiên tướng quân cứ nghỉ ngơi một chút, ta đi một chút sẽ trở lại!” Nói xong, Ngụy Duyên cười cười với hai người.

“Tuy Ngụy Duyên tướng quân phải đi mời quân y lừa gạt, tuy rằng chỉ có thể lừa gạt được nhất thời, nhưng đợi đến lúc Điển quân hiệu úy phát hiện, chúng ta chỉ sợ đã đang uống rượu ở trong Uyển Thành, người cũng không cần sợ không lập được công lao!” Liêu Giang cười nói với Thái Sử Từ: “Còn người, hiện tại an vị ở một bên, giả dạng làm như cũng không có chuyện gì, bản thân cũng không biết giả bộ bị thương nặng, chỉ cần hơi chút giả bộ khó chịu, thì sẽ phải đi tới quân y, Ngụy Tướng quân, người nói cho quân y là thương thế kia không thể nói quá nặng, nhưng cũng không thể quá nhẹ. Tóm lại, có thể làm cho Tử Nghĩa tướng quân tham gia được cuộc chiến Uyển Thành, có thể hành quân được, lại không thể chịu được hình phạt, hiểu chưa?”

“Đã hiểu rõ, mạt tướng đi gọi quân y!” Ngụy Duyên quay người đi ra ngoài đại trường!

“Mạt tướng đa tạ Liêu tướng quân tha thứ!” Thái Sử Từ nói cảm ơn với Liêu Giang.

“Ai! Cảm ơn cái gì? Ta còn muốn người giúp ta tấn công Uyển Thành! Hơn nữa, người sớm muộn gì cũng phải chịu phạt, chẳng qua là muộn hơn một thời gian ngắn mà thôi, đến lúc đó người không trách ta là được rồi!” ngoài miệng Liêu Giang nói như vậy, trong lòng hần vẫn đang suy nghĩ: đến lúc đó, sự việc bị bại lộ, người đi tìm quân y chính là Ngụy Duyên, trốn tránh quân pháp chính là Thái Sử Từ người, cũng không có chuyện liên quan đến ta, ta coi như không biết rõ tình hình. Ha ha, sao ta lại hờ hững tới mức này rồi hả? A Di Đà Phật, chỉ mong chúa công cũng đừng chú ý chuyện này, nếu không cũng sẽ không thể dấu diếm được, ta càng gánh tội thêm một bậc!

Mặc kệ cho có chủ ý xấu gì đi nữa, việc Liêu Giang tha thứ cho thuộc hạ, Thái Sử Từ với Ngụy Duyên đều có ấn tượng tốt đối với hần, ba người càng lộ ra vẻ chân thành đoàn kết!

127. Q.2 - Chương 127: Âm Mưu Bắt Đầu

Lạc Dương!

Phủ Hứa Thành!

Trong đại sảnh, Hứa Thành đang triệu kiến hai gã hàng thần của Viên Thiệu, Tuân Thâm, Đồng Chiêu! (Đồng Chiêu tên chữ Công Nhân, người Định Đào, Tế Âm, Viên Thiệu cho làm Tham quân, trong cuộc chiến Viên Thiệu đánh bại Công Tôn Toản, Đồng Chiêu có tác dụng cực kỳ quan trọng, sau đó Đồng Chiêu lại quy hàng Tào Tháo, là một trong những mưu sĩ quan trọng của Tào Tháo, ngang hàng cùng Quách Gia, Trình Dục, Nhị Tuân!)

Hai người hiện tại cũng là Thị trung, ngoại trừ các hàng thần Điền Phong, Thư Thụ, Viên Thiệu, phẩm cấp của bọn hắn là cao nhất! Hơn nữa, Hứa Thành đồng thời bổ nhiệm hai người bọn họ làm trưởng sử phủ tướng quân Phiêu Kỵ. Đây cũng là một loại biểu hiện cực kỳ tin tưởng hai người bọn hắn, nên biết rằng chức trưởng sử này chính là chức trưởng quan văn cao nhất trong phủ riêng Hứa Thành, tất cả công sự trong phủ Phiêu Kỵ phủ tướng quân đều do hai người an bài.

tất nhiên hai người đều mang ơn Hứa Thành, đồng thời, biểu hiện của hai người cũng khiến cho người ta tâm phục khẩu phục, không chỉ có xử lý ngay ngắn rõ ràng các hạng mục công việc, còn đưa ra không ít ý kiến mang tính xây dựng cho Hứa Thành, quả thật làm cho Hứa Thành “Nhặt của rơi bổ sung (bù chỗ thiếu)”, hơn nữa còn hoàn thành vượt mức!

“Hữu Nhược, nghe nói ngươi luôn luôn bất hòa với Tuân Du Tuân Công Đạt, có đúng không?” Hứa Thành vừa thấy hai người đi vào, hắn lập tức nhìn Tuân Thâm hỏi.

“Xác thực như thế, chúa công hỏi ty chức điều này, không biết là có ý gì?” Tuân Thâm khó hiểu nói. Việc hắn bất hòa với Tuân Du, cơ hồ tất cả mọi người ở bên trong giới danh sĩ đều biết rõ, chuyện cũng không có gì nghiêm trọng, nhưng Hứa Thành hỏi như vậy, khiến cho người ta cảm thấy mùi không hợp lắm, Tuân Thâm quay đầu nhìn về phía Đồng Chiêu, Đồng Chiêu cũng có dáng vẻ đó.

“Kỳ thật, ta cũng rất không thoải mái với Tuân Công Đạt. Lần trước đến Lạc Dương, hắn cũng dám âm thầm gây sự với ta, hiện tại nhớ tới ta vẫn còn tức giận!” Hứa Thành hết sức dễ dàng khiến cho hai người đối diện có cảm giác là hắn nghĩ một đằng nói một nẻo. Nếu không phải hắn bỏ qua, Tuân Du có thể gây phiền toái cho hắn ở Lạc Dương sao? Nói đùa gì vậy?

“Chúa công, ngài đến cùng là có ý gì? Ty chức không hiểu rõ ...!” Tuy rằng Tuân Thâm bất hòa với Tuân Du, nhưng nói gì đi nữa hai người cũng là người một nhà, còn không đến mức đánh nhau sống chết. Nhưng nhìn biểu hiện lúc này của Hứa Thành thì giống như cái mạng nhỏ của Tuân Du có vẻ rất nguy ngập, xuất phát từ một loại ý thức trách nhiệm, Tuân Thâm hỏi Hứa Thành mục đích của hắn!

“Hai vị, lần này ta mời các người tới, là muốn cho các người thay ta tặng lễ ột người!” Hứa Thành không trực tiếp trả lời, mà hắn chỉ mỉm cười nói với hai người.

“Người có thể được chúa công tặng lễ, hiện tại cũng không có mấy người. Không biết chủ công muốn đưa cho ai?” Tuân Thâm bởi vì có lão gia tử Tuân Sảng trong nhà làm tốt công tác trung chuyển, tính câu nệ vừa qua đi, biểu hiện của hắn tương đối tùy tiện.

“Các người nói sao?” Hứa Thành nhìn hai người hỏi.

“Lúc này, người có đủ tư cách khiến cho chúa công tặng lễ cũng chỉ có bốn người: Hiến đế, Tào Tháo, Lưu Biểu, Tôn Sách mà thôi, nhưng Hiến đế tuy rằng thân là Hoàng đế, nhưng quyền hành trong triều đều xuất phát từ trong tay chúa công, nhưng trước tiên loại hắn ra!” Đồng Chiêu suy nghĩ một chút, nói.

“Tuy rằng Lưu Cảnh Thăng được xưng là ‘Bát tuần’, lúc này tên lại không hợp với thực, hơn nữa chịu ảnh hưởng của Kinh Châu chỉ biết nói suông, tuy rằng thực lực không kém, nhưng hiện nay hắn không cách nào cấu thành uy hiếp đối với chúa công, cũng có thể từ bỏ!” Tuân Thâm suy đoán tiếp và nói.

“Giang Đông Tôn Sách, chiếm giữ trừ Giao Châu ra còn có toàn bộ Giang Nam, ngoài ra còn có Dương Châu, thực lực kiên cường, thế nhưng hiện tại hướng bắc của hắn bị ngăn cản bởi Tào Tháo và Lưu Biểu, còn không có xung đột lợi ích cùng chúng ta, cho nên, hắn cũng không tính, như vậy còn lại một người, lại

thêm vừa rồi chúa công hỏi dò chuyện bất hòa tình cảm của Hữu Nhược cùng Tuân Công Đạt, người mà chúa công muốn tặng lễ đã có thể xác định rồi, Tào Tháo Tào Mạnh Đức! Không biết ty chức đoán có đúng hay không?” Đồng Chiêu nhìn Hứa Thành hỏi.

“Ha ha ha, nói hay lắm. Hai vị nghĩ không sai, đúng là Tào Tháo, Tào A Man!” Hứa Thành cười to nói.

“Chúa công, không biết ngài muốn tặng lễ vật gì cho vị Tào Tư Không này, ty chức cùng với Công Nhân có thể mở rộng tầm mắt trước hay không?” Tuân Thâm cười hỏi.

“Cái này sao! Đại lễ lớn như này các người cũng đã từng nhìn thấy, thế nhưng ý của ta cũng không phải là muốn chính các người mang lễ vật đi, các người chỉ cần đi đến phủ Tào Tháo, nói với Tào A Man là được!” trong nụ cười tươi của Hứa Thành kèm theo đôi chút âm khí.

“Ha ha, quá đặc sắc! Chúa công, lễ vật gì mà cũng chỉ cần nói lên là được?” Đồng Chiêu cũng không kèm nén được lòng hiếu kỳ, hẳn lên tiếng hỏi.

“Một người!” Hứa Thành nói.

“Một người?” Tuân Thâm với Đồng Chiêu nhìn nhau. Cả hai chưa từng nghe nói qua Hứa Thành có thói quen tặng người. Nghe nói hẳn còn rất không thích loại hình tặng lễ này, khiến ột số người quyền quý ở Lạc Dương hiện tại cũng không dám ngang nhiên tặng lễ vật gì đó, sợ chọc cho hẳn mất hứng!

“Kỳ thật rất đơn giản, hơn nữa, Hữu Nhược, nếu như người có thể nắm lấy cơ hội, nói không chừng có thể làm cho Tuân Du mất sạch uy phong ở trước mặt người cũng không chừng, các người hãy nghe ta nói. . .” Hứa Thành tới gần hai người, một mưu kế âm hiểm cứ như vậy mà hình thành!

Sau khi nói chuyện với Hứa Thành, Tuân Thâm với Đồng Chiêu thu thập hành trang, xuất phát tiến về phía Hứa Xương, hơn nữa, hai người bọn hắn ra đi với hai tay trống trơn. Theo như Dương Nhị nói sau khi được biết tin tức chính là bọn hắn muốn đi Hứa Xương “Đi ăn chùa”!

Trong khi ở các địa phương khác, bầu không khí đang rất vui vẻ náo nhiệt, Hán Trung, cũng vô cùng nóng hổi!

Sau khi Dương Ngang bị Từ Hoảng để cho chạy về, hắn gấp gấp chạy về đại doanh bên kia Thượng Phương cốc, thế nhưng, hắn đã chậm một bước, hắn chỉ nhìn thấy một mảng phế tích. Nơi doanh trại này đã sớm bị Cao Lãm suất lĩnh quân Hứa Thành lướt qua đánh thành bình địa! Đại quân trong doanh, tức thì bị Cao Lãm trực tiếp xua đuổi, tiến về phía Ki Cốc quan!

Chờ tới khi hắn lại đi đến Ki Cốc quan, trên quan ải đã sớm cắm quân kỳ màu đỏ như máu của quân Hứa Thành, trong đó trên một mặt của quân kỳ chính là một chữ “Cao” rất to.

Cao Lãm cũng là một danh tướng phương bắc, hắn xua đuổi bại quân Hán Trung bại, thay hắn mở cánh cổng Ki Cốc quan, sau đó, quân Hứa Thành tinh nhuệ giống như sóng lớn xua đuổi quân coi giữ Ki Cốc quan ra khỏi nhà của mình. Nếu không phải Từ Hoảng có lệnh, tốt nhất không nên bắt tù binh binh sĩ quân Hán Trung, miễn phải tăng thêm gánh nặng, một trận đánh này của hắn, cũng không cần phải giành phần lớn thời gian xua đuổi người, hơn nữa tối thiểu nhất hẳn có thể “Thu nhập” ba bốn vạn người!

Bất chấp thương tâm trong lòng, Dương Ngang cảm thủ lệnh của Từ Hoảng, hơn nữa lúc trước đã có người nói cho Cao Lãm, Từ Hoảng lệnh cho hắn để cho Dương Ngang đi qua, cho nên, vị Đại tướng Hán Trung này thuận lợi đi qua Ki Cốc quan, nhưng hắn cũng không làm như Từ Hoảng cùng với Cao Lãm đã dự liệu là lập tức chạy về thủ phủ Hán Trung, Nam Trịnh, mà hắn lại dùng mấy ngày thu thập bại quân, sau đó, thừa dịp Từ Hoảng với Cao Lãm chờ đợi tin tức của Diêm Hành, cũng nghỉ ngơi chỉnh đốn quân đội, xây dựng một đại doanh ở phía trước Ki Cốc quan, đồng thời, ở Quân Sơn cách Ki Cốc quan không xa, cũng thiết lập một đại trại, cùng đại doanh ở phía trước Ki Cốc quan hình thành xu thế góc cạnh, dùng để ngăn cản Từ Hoảng!

Tới khi mấy người Từ Hoảng kịp có phản ứng, hai tòa đại trại của Dương Ngang đã hình thành, tuy rằng tổng số binh mã chỉ có hơn ba vạn một chút, hơn nữa, lương thảo đều bị mấy người Từ Hoảng đoạt mất, quân lương thiếu hụt nghiêm trọng, thế nhưng, ở phía sau hai tòa đại trại này chính là trọng trấn Hán

Trung, Lương Châu! Bên trong thành này tích trữ không ít lương thảo, chỉ cần Dương Ngang có thể sống qua vài ngày, lương thảo có thể sẽ được vận chuyển đến! Đồng thời, quan viên Lương Châu Hán Trung còn tập hợp được mấy ngàn binh mã, chuyển tới cho hần. Trong lúc nhất thời, Dương Ngang cũng lộ ra khí thế không kém!

“Từ tướng quân, xem ra chúng ta có chút khinh thị tướng lĩnh Hán Trung...! Dù sao với đất đai một quận mà có thể chống lại toàn bộ Tây Xuyên nhiều năm như vậy, những người này cũng không phải là không có năng lực...!” Cao Lãm đứng ở trên tường thành Ki Cốc quan, nhìn đại trại quân Hán Trung ở phía xa, nói với Từ Hoảng ở bên cạnh.

“Đúng vậy! Nếu không phải Lã Bố có thanh danh quá lớn, Trương Lỗ lại vừa mới bị đánh bại, không đủ tin tưởng, quyền chỉ huy quân đội cũng không tới phiên Lã Bố, nhưng ngược lại chúng ta cũng không thể ngờ rằng Dương Ngang này lại là một người mà càng áp chế càng dũng cảm. Ta đã bị hần lừa gạt rồi, ***!” Từ Hoảng mắng một tiếng nói tục. Người xuất thân từ quân Hứa Thành lại bị người khác lừa gạt. Sau này nói ra không phải sẽ bị đám người Dương Nhị kia cười chết sao? Nên biết rằng, luôn luôn chỉ có quân Hứa Thành lừa gạt người khác mà thôi...! Thực mất mặt! Hừ, Dương Ngang này cũng mang họ Dương, không biết có phải có liên hệ máu mủ với Dương Nhị hay không, bằng không sao hần lại cũng giao hoạt như thế?

“Ha ha, ta nghe nói khi Dương Ngang bị Từ tướng quân người bắt, hần giả bộ là ngẩn người ra, không riêng gì Từ tướng quân ngài, tất cả mọi người bên chúng ta cũng đều bị hần lừa gạt rồi!” Cao Lãm cười nói.

“Đúng vậy! Chúng ta luôn luôn đánh trận quá thuận lợi, mặc dù nói thực lực như vậy là tốt, nhưng tật xấu khinh địch này đang dần xuất hiện. Nhân cơ hội lần này hãy cẩn thận nghiêm chỉnh mới được, bằng không, lần sau đụng phải một đối thủ hiểm độc hơn một chút, ác hơn một chút, chẳng phải là muốn mạng người sao?” Từ Hoảng nói.

“Đúng thế, nhưng Từ tướng quân, chúng ta thu thập Dương Ngang này như thế nào? Chúng ta cũng không thể để cho hần tiếp tục đứng ở phía trước chúng ta, ngay khi Trương Lỗ nhận được tin tức, phái đại quân đến giúp, con đường này lại càng thêm không dễ chịu lắm!” Cao Lãm còn nói thêm.

“Ha ha, đối phó với người này, không cần phải gấp gáp. Dù sao chúng ta phải đợi Diêm Hành trở về. Hãy cứ để cho hần ở lại phía trước một thời gian, làm người mà! Chúng ta cũng không thể quá mức, vừa mới bắt người ta làm tù binh một lần, cũng phải đợi người ta tiểu hóa được cục tức đó rồi nói sau, người thấy đúng không?” Từ Hoảng cười nói.

“ . . .” Cảm nhận được niềm tin tưởng mãnh liệt của Từ Hoảng, Cao Lãm không nói thêm gì nữa, “Tứ chinh” tướng quân dưới trướng Phiêu Kỳ tướng quân Hứa Thành, không ai dám nói lời của bọn hần là khoắc lác!

Cứ như vậy, hai quân vẫn tiếp tục đối diện với nhau, Từ Hoảng suất lĩnh quân Hứa Thành đóng ở trong quan, phía dưới là Dương Ngang suất lĩnh quân Hán Trung!

Ai cũng không phát động tiến công trước, Dương Ngang thì không dám, Từ Hoảng thì không muốn!

Loại tình huống này, một mực tiếp tục đến lúc Diêm Hành trở về!

“Như thế nào? Diêm tướng quân, bắt được Lã Bố không?” Từ Hoảng nhìn thấy Diêm Hành, hần gấp đến mức không thể chờ mà lên tiếng hỏi, Lã Bố đào thoát là một tâm bệnh lớn nhất trong khoảng thời gian này của hần. Một người như vậy đào thoát, không cần nghĩ cũng biết tiếp theo sẽ để cho Ung Châu vừa mới được bình định, sẽ lâm vào náo động, cho dù Từ Vinh có bản lĩnh lớn như nào đi nữa, hần cũng vừa mới làm Thứ sử Ung Châu, hiệu quả mà hần tạo ra cũng có hạn!

128. Q.2 - Chương 128: Dừng Mưa

“Từ tướng quân, lúc này tướng quân ngài cũng có thể hoàn toàn bớt buồn phiền, tên Lã Bố kia quả thật đã chết! Lần này, hần rốt cuộc không thể sống lại được rồi!” Diêm Hành cười nói: “Trước tiên không nói về điều này, trước tiên mặt tướng giới thiệu cho Từ tướng quân một người!”

Nói xong, Diêm Hành đứng tránh sang một bên, để ột người ăn mặc như nho sĩ phía sau hần đi ra.

“Vị tiên sinh này là. . .?” Từ Hoảng với Cao Lãm cẩn thận hỏi.

“Ha ha, cũng không nhọc đến Diêm tướng quân, tại hạ tự giới thiệu một chút, kẻ hèn này là Chung Diêu, tên là Nguyên Thường, bá kiến Từ tướng quân, Cao tướng quân!” Nho sinh cười ha hả mà hành lễ với Từ Hoảng với Cao Lãm !

“Chính là danh sĩ Ung Châu, Chung Diêu Chung Nguyên Thường tiên sinh?” Cao Lãm cuối cùng cũng vẫn là người đi theo Viên Thiệu, mặc dù hắn chỉ là võ tướng, nhưng Viên Thiệu kết giao với danh sĩ , bản thân hắn là thuộc hạ tương đối thân cận , hắn tự nhiên biết rõ thanh danh cực kỳ vang dội của Chung Diêu!

“Ha ha, chính là tại hạ!” Chung Diêu lại chấp tay, hắn cũng hơi khom người, xem như trả lời.

“Vì sao tiên sinh tới đây?” Từ Hoảng nhìn Chung Diêu hỏi: “Còn nữa Diêm tướng quân, rốt cuộc Lã Bố chết như thế nào?”

“Cái này, Từ tướng quân, tướng quân ngài để cho chúng ta đứng như này mà nói chuyện sao ?” Diêm Hành rất hiển nhiên rất cao hứng, vui đùa nói với Từ Hoảng .

“Ha ha, tại hạ thất lễ, trước tiên mời hai vị tạm ngồi, ta cho người ta chuẩn bị rượu và thức ăn, chúng ta nói chuyện rõ ràng, dù sao còn có rất nhiều thời gian!” Từ Hoảng phục hồi lại tinh thần. Nếu như lúc này Lã Bố thật sự đã chết, hắn chết như thế nào, cũng không cần gấp hỏi, trước tiên cần chiêu đãi Chung Diêu với Diêm Hành, hai người vừa đi một đoạn đường dài rồi nói sau!

“Lại nói tiếp, Lã Bố cũng thật là người không ra gì, một đám người bên cạnh hắn lần lượt rời bỏ hắn, Cao Thuận tướng quân bị hắn buộc phải bỏ đi, Tào Tính với Hác Manh thì khá tốt, ít nhất hai người cũng hiểu rất rõ ràng rằng chim khôn biết chọn cây mà đậu, bọn họ không âm thầm hạ độc thủ hắn, nhưng Hầu Thành lại không phải là thứ gì, Lã Bố phái hắn bí mật quay về Hán Trung đón thê tử con gái ra, Hầu Thành nửa đường quay về, hắn nói bị chúng ta ngăn chặn, không thể đi tiếp. Rồi sau đó hắn thừa dịp Lã Bố ngủ say, vụng trộm dắt ngựa Xích Thố, lại cầm theo Phương Thiên Họa Kích, còn Lã Bố thì hắn trối lại, muốn mang theo đi hiến cho Từ Vinh tướng quân tranh công! Về sau hắn lại sợ nửa đường gặp chuyện không may, mang theo Lã Bố thêm phiền toái nên giết Lã Bố, cắt lấy đầu, mang đi tìm Từ Vinh tướng quân!” Trên bàn rượu, Diêm Hành uống một hơi, thuật lại toàn bộ nguyên nhân cái chết của Lã Bố.

“Ai! Không thể ngờ, trước kia Lã Bố phản bội Đinh Nguyên, đi nương nhờ Đổng Trác, mưu đồ vinh hoa phú quý, về sau, vì một mỹ nữ, hắn lại giết Đổng Trác, đến cuối cùng, hắn cũng thành đá kê chân cho người khác bỏ lên, quả nhiên là báo ứng!” Từ Hoảng nghe xong Diêm Hành nói, hắn thở dài nói.

“Vậy Hầu Thành thì sao?” Cao Lãm ở một bên lại hỏi.

“Hừ! Đồ gian tặc bán chủ cầu vinh, há có thể tha cho hắn? Từ Vinh tướng quân đã giết hắn!” Diêm Hành nói.

“Ai da! Chúa công từng có nghiêm lệnh, không được tự ý giết người đầu hàng, hiện tại mặc dù Từ Vinh tướng quân là Thứ sử Ung Châu, không còn quân chức, nhưng cũng không thể làm trái với lệnh cấm này. ! Hắn không thể giao cho chúa công sao? Cho dù chúa công không trách hắn, hắn cũng không qua được cửa Đình úy!” Từ Hoảng la lên.

“Ha ha ha, Từ tướng quân, ngài không cần phải gấp, Từ Vinh tướng quân đa mưu túc trí, há lại sẽ làm trái với cấm lệnh của chủ công? Chẳng lẽ Từ tướng quân lại sẽ vì một người như Lã Bố mà dùng bản thân mình bồi thường sao?” Chung Diêu uống một ngụm rượu, cười nói.

“Mời Nguyên Thường tiên sinh chỉ điểm!” Cao Lãm châm cho Chung Diêu một chén rượu, lên tiếng hỏi.

“Khi Hầu Thành dâng đầu Lã Bố lên, Từ thứ sử (quan văn đều xưng hô Từ Vinh như vậy) đưa thu xếp cho hắn ở dịch quán, đêm đó, Chấp Kim ngô Tào Tính tướng quân dẫn người tới tìm hắn, hai người cũng không biết đã nói những gì ở trong dịch quán, Tào Tính tướng quân vừa đi, Hầu Thành cũng không ở lại trong dịch quán nữa, hắn muốn xông ra khỏi cửa thành Trường An vào ban đêm. Kết quả, bị tướng sĩ thủ thành bắn trở thành tổ ong!” giọng nói của Chung Diêu mang hơi hướng trên chọc.

“Ha ha! Hầu Thành không thể rằng bản thân mình tự tìm đường chết! Tuy rằng Tào Tính tướng quân rời bỏ Lã Bố, đi theo chúa công, nhưng nói thế nào đi nữa, là bởi vì hắn có tình bạn cố tri cùng chúa công, thứ hai, Lã Bố rất không được ưa chuộng, hơn nữa bại vong đang ở trước mắt, lương thần cần phải chọn chủ mà thờ! Nhưng Tào tướng quân luôn luôn có chút ít tình nghĩa với Lã, một trong những điều kiện để Tào

Tính tướng quân quy hàng chúa công, chính là mời chúa công thả cho Lã Bố một con đường sống. Bằng không ngày đó chúa công bao vây tam lộ đại quân Ung Lương, vì cái gì chỉ thả duy nhất mấy người Lã Bố, mà những người khác đều bị bắt hết? Chẳng lẽ chúa công không biết Lã Bố là một đại địch sao? Cho dù là vì Cao Thuận tướng quân, chúa công cũng có rất nhiều biện pháp để đạt được mục đích, cần gì phải thả hổ về rừng? Hầu Thành giết chủ, chính là đã phạm vào kiêng kỵ của Tào tướng quân! Hơn nữa Từ Vinh tướng quân âm thầm gặt đầu, hẳn không động thủ mới là lạ, không tự mình động thủ giết Hầu Thành, chỉ cần nghĩ tới chuyện này hẳn cũng đã vô cùng khổ sở!” Từ Hoảng chậm rãi nói, hẳn đã nói ra một vài việc mà trước kia mọi người không biết! Bây giờ mọi người mới hiểu được, vì sao Hứa Thành yên lòng giao Trường An cho Tào Tính, một hàng tướng, thì ra Hứa Thành thật sự tin được Tào Tính hẳn!

Nhưng những lời nói này của Từ Hoảng lại làm cho Diêm Hành nghe mà cảm thấy có chút mất hứng. Nói gì đi nữa hẳn cũng là một trong những tù binh, hẳn thậm chí còn không có cơ hội ra tay thì đã bị người ta bắt làm tù binh, mặc dù hẳn hiện tại cũng là một thành viên quân Hứa Thành, nhưng chỉ cần nghĩ tới lần kia, lần bị đánh bại là hẳn lập tức cảm thấy khó chịu, nhưng khó chịu này cũng chỉ tồn tại trong chốc lát mà thôi. Con người lúc nào cũng cần phải nhìn về phía trước. Hơn nữa, thất bại ở trong tay chúa công hiện nay của mình, cũng không tính mất mặt!

“Đúng rồi, Nguyên Thường tiên sinh, tại sao ngài lại đi tới nơi thâm sơn cùng cốc này?” Cao Lâm thấy chuyện về Lã Bố đã nói xong, hẳn lại nhìn Chung Diêu hỏi.

“Hả? Ta truy kích Lã Bố, đi đến Ung Châu, trước hết đến Trường An bẩm báo Từ Vinh tướng quân, Từ Vinh tướng quân cho ta thuận tiện hộ tống Nguyên Thường tiên sinh đến đây!” Diêm Hành xen vào nói.

“Ha ha, tại hạ vốn theo chúa công tới Lạc Dương. Lần này chính chúa công đồng ý, trực tiếp vào trong quân mà ra sức!” Chung Diêu cười ha hả nói.

“Ha ha, Nguyên Thường tiên sinh, lời này của tiên sinh có gì đó không đúng!” Từ Hoảng cười hì hì nói: “Không phải là Từ mỗ khoe khoang, tấn công Hán Trung, chúa công vốn tin tưởng một mình bản tướng sẽ làm được, người sẽ không phải thêm người đến, bởi vì làm như vậy chỉ là lãng phí nhân lực. Cho tới bây giờ chúa công không bao giờ làm như vậy!” Nói một cách rất rõ ràng, khi nói xong lời này, đồng thời Từ Hoảng còn nghĩ xem có cần bắt giữ Chung Diêu này hay không, cho dù hẳn nổi tiếng thiên hạ thì đã sao nào? Bọn họ, những tướng lĩnh xuất thân quân Hứa Thành cũng không hòa thuận với danh sĩ! Cuối cùng, Từ Hoảng vẫn nghĩ rằng trước tiên cần phải nghe Chung Diêu này nói, nếu như không nói được điều gì, lúc này là thời kì phi thường, hẳn cũng sẽ không khách khí! Tuy rằng loại khả năng không thể giải thích được rất là nhỏ!

“Ha ha ha, lúc đến chúa công đã nói với tại hạ rằng tất nhiên Từ Hoảng tướng quân ngài không cần tại hạ giúp đỡ, nếu như vậy thì tại hạ không cần phải tự mình chuốc lấy cực khổ, bởi vì. . .” Nói đến đây, Chung Diêu lại giảm giọng nói xuống thấp, giả bộ như có chút hèn mọn bỉ ổi, hẳn nói với ba người: “Bởi vì Từ Hoảng tướng quân ngài từng ném trái thiết thời từ Hà Thông đại nhân, bị buộc đi theo chiếu cổ Hà đại nhân mấy tháng, tương đối miễn cảm đối với những thám tử!”

“Phốc. . . !” ngụm rượu mà Từ Hoảng đang uống không trôi xuống được, bị bắt ngờ nên lập tức toàn bộ rượu bị phun ra, phun vào mặt chính Chung Diêu đang ngồi đối diện với hẳn! Hẳn tuyệt đối không thể rằng Hứa Thành ở xa ngoài vạn dặm, lại vẫn có thể tìm ra người tới nơi này đùa cợt hẳn, tiết lộ tai nạn xấu hổ trước kia của hẳn ra ngoài!

“Ah! ? . . . Ha ha ha!” Cao Lâm với Diêm Hành thấy tình cảnh xấu hổ trước mặt, cả hai cùng sững sờ trong chốc lát, rồi cùng bật cười ha hả!

“Ai, chúa công nói không sai, quả nhiên tại hạ là tự mình chuốc lấy cực khổ! Ha ha ha!” Chung Diêu khí độ bất phàm, giơ tay lau rượu trên mặt, nở nụ cười.

“Không có ý tứ, thật sự là không có ý tứ, Nguyên Thường tiên sinh chớ trách, thật sự là Từ mỗ. . . Ha ha ha!” cục diện này mà lên tiếng giải thích cũng không hay, cuối cùng, Từ Hoảng cũng cười theo.

Cuối cùng mọi người ngưng cười, bắt đầu nói đến chính sự!

“Kỳ thật, lần này tại hạ đi vào đây chính là phụng mệnh lệnh chúa công đi vào hiệp trợ Từ tướng quân, nhưng chúa công cũng không yêu cầu tại hạ nhúng tay vào chuyện quân vụ. Kỳ thật, có Từ tướng quân với Cao, Diêm nhị vị tướng quân ở đây, tại hạ cũng cảm giác mình không có bất kỳ tác dụng nào ở phương

diện này!” Chung Diêu thu thập xong quần áo, bắt đầu nghiêm nghị nói, nhưng hắn vẫn lên tiếng tăng bác ba người Từ Hoảng đôi chút, khiến cho ba người nghe mà cảm thấy rất thoải mái.

“Như vậy, Nguyên Thường tiên sinh, chúa công giao cho tiên sinh nhiệm vụ gì?” Diêm Hành thiếu kiên nhẫn hỏi. Tuy rằng hắn một đường hộ tống Chung Diêu đi vào đây, nhưng Chung Diêu cũng chưa nói cho hắn biết.

“Lần này chúa công giao cho tại hạ hai nhiệm vụ, mà nhiệm vụ thứ nhất chính là chiêu hàng Trương Lỗ!” Chung Diêu khẽ cười nói.

“Khó! Khó khó khó!” Từ Hoảng nghe xong Chung Diêu nói, hắn lắc đầu liên tục rồi nói : “Ngày xưa khi chúa công bắt đầu yêu cầu Từ mỗ tới tấn công Hán Trung, ta chú ý nhiều hơn tới Trương Lỗ này! Trương Lỗ người này, là Thái thú Hán Trung, lại còn đứng đầu một giáo, mặc dù nói hắn chưa từng khởi binh tạo phản giống như Trương Giác, còn quy thuận triều đình trên danh nghĩa, nhưng người này lại là người có chút cố chấp, bằng không, trước kia khi hắn muốn thoát ly Lưu Chương tự lập, cũng sẽ không nghe người khuyên, không quan tâm tới việc người nhà vẫn còn ở Tây Xuyên lại muốn mạnh mẽ tự lập rồi. Kết quả, Lưu Chương cho giết hại người nhà của hắn, khiến Hán Trung cùng Tây Xuyên một mực thù hận nhiều năm!”

“Thời gian thay đổi, sự việc cũng thay đổi. Thời điểm khác nhau, con người cũng sẽ làm ra quyết định khác nhau!” Chung Diêu vuốt râu mỉm cười nói: “Khi Trương Lỗ tự lập, hắn đang nắm quyền hành Hán Trung trong tay, cản trở mà hắn gặp phải cũng chỉ là một Lưu Chương yếu đuối, nhu nhược mà thôi, hắn biểu hiện cường thế một chút tự nhiên cũng là chuyện khó tránh khỏi, nhưng hôm nay lại không thế, trước tiên hắn thất bại trong tay Lưu Bị, thân đệ Trương Vệ suýt nữa bỏ mình, binh lực tổn thất hơn phân nửa; lại bại trong tay Từ tướng quân ngài, liên tục mất đất. Lúc này, Dương Ngang ở trước Ki Cốc quan chỉ là giấy dựa cuối cùng mà thôi, chỉ cần Từ tướng quân có thể lại một lần nữa đánh bại đội quân Hán Trung này ở trước quan ải, Trương Lỗ nhất định sẽ cực kỳ kinh hoàng, hơn nữa kẻ thù truyền kiếp Lưu Chương ở một bên nhìn chăm chăm. Dưới tình thế như này, đương nhiên hắn phải biết lựa chọn như thế nào mới có thể đạt được kết quả tốt nhất!”

“Đánh bại Dương Ngang cũng không phải là một việc khó!” Từ Hoảng cười nhẹ một tiếng, nói : “Dương Ngang đã một lần thất bại trong tay quân ta, nhưng hắn cũng không có cần thận suy nghĩ một chút xem quân Hán Trung chênh lệch như thế nào so với quân ta! Hắn cho rằng bằng vào hai tòa doanh trại ở trước Ki Cốc quan là có thể ngăn cản quân ta, thật là tức cười!”

“Ồ? Thì ra Từ tướng quân sớm đã có kế sách phá địch sao? Điều này khiến cho tại hạ thật không ngờ” Chung Diêu ở một bên nói.

“Kỳ thật cũng không có gì là quá quan trọng! Thứ nhất, quân ta có chừng mười vạn, quân Hán Trung trong hai tòa doanh trại trước quan, tổng cộng có thể có năm vạn người là cao nhất, binh lực bọn chúng không bằng! Thứ hai, chiến lực của binh lính chênh lệch quá nhiều, binh sĩ quân Hán Trung căn bản không thể ngăn cản quân ta công kích! Hai quân giằng co, Dương Ngang hắn, một, không thể chiếm giữ địa lợi, thứ hai, không có ưu thế về số lượng, ba, binh lính không đủ tinh nhuệ, thực lực chênh lệch nhiều như thế, không những chỉ một thế ỷ dốc, cho dù hắn có nhiều hơn hai thế ỷ dốc khác, tướng sĩ quân ta cũng có thể toàn bộ bẻ gãy!”

“Tốt, ah, đúng rồi, tại hạ còn có một phong mật tín của chúa công cho Từ tướng quân trong lúc nhất thời tại hạ suýt nữa đã quên!” Chung Diêu nghe xong Từ Hoảng nói, hắn đột nhiên nói rồi lấy từ trong vạt áo ngực ra một phong dùng xi phong kín miệng thư!

“Xin lỗi, ba vị!” Tiếp nhận thư, Từ Hoảng vừa nhìn xi hàn, trên xi hàn còn có dấu một con dấu riêng nhỏ của Hứa Thành, hắn đã biết rõ Hứa Thành không muốn cho người ngoài biết rõ phong mật thư này, vì vậy, sau khi tiếp nhận thư, hắn khách sáo nói mấy câu với ba người, đi đi ra bên ngoài đọc thư.

“Không biết có phải chúa công bày cho Từ tướng quân kế hay gì hay không?” Diêm Hành nói với thái độ đôi chút ghen ghét, hắn rất hâm mộ Từ Hoảng có thể nhận Hứa Thành làm chúa công sớm như vậy, chính mình gặp gỡ quá muộn. Lúc này được Hứa Thành giúp đỡ, Từ Hoảng tấn công Hán Trung chắc chắn sẽ càng thêm đơn giản! Nếu là sự thật, công lao này Từ Hoảng có thể đơn giản mà giành được vào trong tay!

“Ha ha ha! Hay lắm, hay lắm!” Ba người đang nói chuyện ở bên trong, người một lời, ta một câu, tiếng cười ha hả của Từ Hoảng đột được truyền vào!

“ . . .” Nghe thấy Từ Hoảng cười cực kỳ ui vẻ, ba người người nhìn ta, ta nhìn người, đều nhìn thấy dáng vẻ vui mừng trên gương mặt của đối phương, Từ Hoảng vui cười, tự nhiên chính là bởi vì đại quân của mình có chuyện vui mừng, đại quân tốt, Cao Lãm với Diêm Hành thân là tướng lĩnh, tự nhiên cũng sẽ tốt, mà Chung Diêu muốn hoàn thành nhiệm vụ, cũng phải dựa vào đại quân này, đương nhiên cuối cùng tất cả đều tốt! Nhưng trong lòng ba người cũng đều có một chút mơ hồ, đến tột cùng Hứa Thành viết điều gì trong thư gửi cho Từ Hoảng?

“Ba vị, theo như ý tứ của chúa công, xem ra, chúng ta vẫn phải tiếp tục ở lại Ki Cốc quan này thêm một thời gian nữa!” Sau khi quay trở lại, ngồi xuống trước mặt ba người, Từ Hoảng cười nói với ba người.

“Cái gì? Còn phải tiếp tục ở lại thêm một thời gian nữa?” Cao Lãm có chút không quá tình nguyện.

“Đúng vậy! Nhưng Cao tướng quân, tướng quân cũng không cần lo lắng sẽ không có trận chiến, ta cũng đã nói rồi ta cũng không tiếp tục muốn cho Dương Ngang điều võ dương oai ở trước mặt chúng ta ” Từ Hoảng còn nói thêm.

“Vậy thì tốt rồi, Từ tướng quân, chừng nào thì chúng ta bắt đầu?” Diêm Hành không thể dẫn người tự tay giết Lã Bố, tự nhiên ngứa ngáy chân tay, hẳn cũng muốn tìm người mà bắt đầu ăn mặn!

“Nếu như muốn nhanh chóng có một kết quả, tự nhiên càng sớm càng tốt. Thời điểm phá địch chính là ngay tối nay!” Từ Hoảng cao giọng nói.

Đêm đó, lấy ba vạn cung nỗ thủ mà Từ Hoảng tự mình huấn luyện làm chủ lực, xuất phát từ Ki Cốc quan, giờ được cầm gậy tiến công đại doanh quân Hán Trung ngăn cản trước quan ải.

Quân Hán Trung ở dưới sự chỉ huy của Dương Ngang, ở đằng sau rào sừng hươu trùng trùng, cự mã, hàng rào, cũng lập tức làm ra dáng đắp phòng ngự. Đương nhiên, bọn họ cũng dùng Cung nỗ thủ đứng ở phía trước.

Thế nhưng Dương Ngang hẳn ở Hán Trung lâu ngày, cũng không rõ ràng Cung nỗ thủ quân Hứa Thành lợi hại như thế nào. Ở thành Huỳnh Dương, bởi vì hai người Trương Liêu với Liêu Giang cũng không có quá nhiều cung nỗ thủ, chỉ có hơn một vạn một chút, hơn nữa trong kế hoạch mà bọn họ lập ra cũng không tính toán dùng cung nỗ thủ đại quy mô để đột kích, mới để cho Lưu Duyên thể hiện một chút uy phong. Tuy rằng Lưu Duyên lập nên đại trận mấy vạn cung nỗ thủ, tạo nên uy thế không nhỏ, nhưng theo như lời Từ Hoảng, người am hiểu nhất vận dụng binh chủng này dưới trướng Hứa Thành mà nói , thì vẫn chỉ là ở vào giai đoạn học việc ban đầu, Lưu Duyên vẫn chỉ coi Cung Tiễn Thủ như là một phương tiện áp chế chế địch nhân mà thôi, mà Từ Hoảng thì sao? Hẳn sớm đã bắt đầu dùng những binh lính này làm phương tiện công thành nhổ trại! Tổng Hiến ở trong thành Hoa Âm, chính là vật hi sinh đáng thương đầu tiên dưới chiến thuật này của Từ Hoảng.

Nhìn Dương Ngang suất lĩnh quân Hán Trung với dáng vẻ khấn trương, sợ hãi, Từ Hoảng cười trên chiến mã, có chút cảm giác buồn cười. Đã có đảm lượng mang binh ngăn cản, cũng cần phải chuẩn bị tư tưởng, thời điểm này mà sắc mặt trắng bệch, không phải quá muộn sao?

“Tướng quân, có cần tiến công không? Mạt tướng nguyện làm tiên phong!” Diêm Hành ở bên cạnh hẳn, lên tiếng thỉnh cầu.

“Ha ha, Diêm tướng quân, khi chúng ta tiến công, nào còn cần dùng cái gì gọi là tiên phong sao?” Từ Hoảng cười nói.

“Không cần tiên phong?” Diêm Hành quay đầu nhìn nhìn bên cạnh binh sĩ, nói: “Tướng quân, không phải là tướng quân ngài muốn dùng những cung nỗ thủ này tiến công quân Hán Trung chứ?”

“Ha ha ha, Đúng vậy!” Từ Hoảng cười to.

“Từ tướng quân, không phải tướng quân đang nói đùa đấy chứ?” Cao Lãm và Diêm Hành là vì quân Hứa Thành nhất thời chiếm cứ quá nhiều địa phương, cần Đại tướng, cho nên cả hai cũng chưa kịp đi tới trại

huấn luyện do Lê Phương chủ quản tham gia “Đào tạo sâu” một phen, cũng không biết sở trường của từng binh chủng trong quân Hứa Thành.

“Đương nhiên không! Hai vị tướng quân, tạm thỉnh xem chiến, sau khi quân ta công phá doanh trại phòng ngự quân Hán Trung, hai vị có thể thi thố tài năng rồi!” Từ Hoảng nói xong, hần quay người nhìn lính liên lạc bên người nói: “Truyền lệnh xuống, hình thức bao trùm, từng tầng tiến lên trước! Sáu lượt tên, ba lượt đầu xạ kích bình thường, ba lượt sau dùng hỏa tiễn!”

“Vâng!” Lính liên lạc quay người đi truyền lệnh cho tướng lĩnh các cấp.

Chỉ chốc lát sau, lính liên lạc quay lại bẩm báo, tất cả bộ phận đã chuẩn bị hoàn tất!

“Bắn tên!” Từ Hoảng lạnh lùng hạ lệnh.

Dương Ngang nhìn đại quân Từ Hoảng ở đối diện, hần có cảm giác giống như mình đã làm rất nhiều chuyện sai! Khi hần trúng mai phục, bị bắt ở trước cốc, tuy rằng Từ Hoảng có nhân số đông đúc, di chuyển thành hàng dài, nhưng khi đó bởi vì tâm tư của hần không chú trọng về phương diện đó, hần cũng không quá chú ý tới sự khác nhau giữa ba năm vạn với mười vạn, nhưng hiện tại thì lại hoàn toàn khác, Từ Hoảng cơ hồ đã dốc toàn bộ lực lượng, toàn bộ tập trung phía trước đại doanh quân Hán Trung, đông nghịt, hầu như tất cả đều là quân Hứa Thành, hơn nữa, quân Hứa Thành tạo ra một khí thế vô hình, khiến cho quân Hán Trung bên cạnh hần vừa mới trải qua một trận thất bại bắt đầu có chút run rẩy. Tất cả những điều này đều là nguyên nhân khiến cho Dương Ngang bắt đầu cảm thấy hối hận. Hần vốn tưởng rằng dùng thế ỷ dốc, có thể làm cho Từ Hoảng tạm thời lùi bước, nhưng hôm nay xem ra, những bố trí này của hần hình như là một trò hề cười.

“Mặc kệ, cùng lắm thì chết mà thôi!” Nghĩ tới đây, Dương Ngang bắt đầu bình tĩnh lại, âm thầm tăng thêm một chút sức lực cho bản thân, dốc sức liều mạng!

“Các tướng sĩ, sau lưng các người, chính là Hán Trung chúng ta, chỗ đó có phụ lão huynh đệ của các người, có thân nhân của các người, chẳng lẽ các người cứ giương mắt nhìn những cường đạo trước mặt này chém giết bọn họ sao? Các người cứ giương mắt nhìn đám cường đạo này đến nhà của các người gian dân cướp bóc sao? Nam nhi Hán Trung, đều là bọn hèn nhát sao?” Làm xong công tác tư tưởng của mình, Dương Ngang nhìn các binh sĩ quân Hán Trung hô lên.

“Không phải, chúng ta không phải là bọn hèn nhát!” Đáp lại lời của Dương Ngang chính là thân binh của Dương Ngang. Khi làm bất kỳ chuyện gì, cũng phải có người dẫn đầu, đặt ở tình huống hiện đại, những thân binh này, còn có một loại tên khác, gọi “Kéo”.

Không nói những thân binh của Dương Ngang hô như thế nào, dưới sự cổ động của đám thân binh, quả thực cũng khiến đám binh sĩ quân Hán Trung lấy lại tinh thần không ít, hầu như tất cả binh sĩ đều hô lên theo đám bọn hần.

“Tốt, hãy cho những người kia thấy quân Hán Trung chúng ta lợi hại thế nào! Thấy uy phong của nam nhi Hán Trung chúng ta! Giết. . . !” Dương Ngang la lớn.

“Giết! giết! giết! . . .” Hàng loạt tiếng kêu giết, khiến cho các tướng sĩ quân Hán Trung lâm vào một trạng thái cuồng nhiệt, cả đám đều như nhiệt huyết sôi trào, chỉ cần đợi đến lúc mệnh lệnh của Dương Ngang vang lên, sẽ lập tức đi tìm người mà chém! (tại sao phải nhanh như vậy? Mọi người đã quên sao? Binh sĩ quân Hán Trung phần lớn là tín đồ “Ngũ Đầu Mễ Giáo”, cái này chính là cái gọi: cuồng nhiệt tôn giáo!)

“Vào!” “Vào!” “Vào!” . . .

Ngay khi các binh sĩ quân Hán Trung lâm vào trong trạng thái chiến tranh cuồng nhiệt, Cung tiền thủ quân Hứa cũng càng không chờ đợi được nữa.

Cái gì gọi là tấn công phủ đầu? Cái gì gọi là dội vào đầu một chậu nước lạnh?

Có thể chứ!

Ba vạn mũi tên, ở trong nháy mắt chúng đánh trúng mục tiêu, không chỉ hoàn thành nhiệm vụ sát thương địch nhân, còn thuận tiện lấy, còn gợi起 tinh thần chiến tranh của các tướng sĩ quân Hán Trung vừa mới khơi dậy trong chốc lát, vô tình đè ép dục vọng chiến đấu của quân Hán Trung xuống.

“Má ơi!” “Chạy mau!” “Cứu mạng!” . . .

129. Q.2 - Chương 129: Gặp Mặt

Nói xong, không để ý tới hai người Ngụy Duyên với Thái Sử Từ đang có biểu hiện cực độ ngạc nhiên đối với hành vi không chút trách nhiệm nào của hắn lúc này, Liêu Giang cứ như vậy mà nghênh ngang quay trở về! Hắn đến nhanh, đi cũng không chậm! Đây là thói quen đã được hình thành do chạy nạn khi xưa. Nếu như gặp kẻ yếu, hắn sẽ ra tay đoạt đồ vật. Kẻ mạnh, trước mắt mình không đối phó được, lập tức liền xoay người bỏ đi!

“Cái này, Tử Nghĩa huynh, người nói Liêu tướng quân rốt cuộc là có ý gì?” Ngụy Duyên nhìn theo bóng lưng Liêu Giang, nói với Thái Sử Từ.

“Không biết, nhưng ta lại biết rõ, hiện tại nếu như chúng ta không thể công phá Uyển Thành này, chúng ta cũng không thoải mái mà quay về như Liêu tướng quân! Nếu quả thật phải đợi xe bắn đá, chúng ta sẽ không thể hiển lộ thân thủ ở trước mặt Liêu tướng quân nữa rồi!” Thái Sử Từ nói.

“Vậy thì tới đi!” Ngụy Duyên nhìn tường thành ở trước mặt, chậm rãi phóng ngựa đi tới.

“Ta và người tiến công từ hai mặt, Lý Thông trọng thương, tất khó xuất chiến, Vương Uy một người khó có thể duy trì! Ta cũng không tin, dựa vào hai người chúng ta, lại dẫn theo đại quân tinh nhuệ, ta cũng không tin không đánh hạ được Uyển Thành!” Ngụy Duyên còn nói thêm.

“Từ hai mặt? Điều này chỉ sợ cũng không dễ dàng, Uyển Thành thành cao hào sâu, cho dù chỉ có Vương Uy là Đại tướng duy nhất, cũng rất khó đối phó!” Thái Sử Từ nói.

“Không thử một chút làm sao biết?” Ngụy Duyên không vui nói.

“Được rồi!” nhất thời Thái Sử Từ cũng không nghĩ ra biện pháp hay, hai người bọn họ, mỗi người chỉ huy một lộ đại quân, từ hai mặt nam bắc đồng thời phát động tấn công mạnh Uyển Thành!

Hai người Ngụy Duyên và Thái Sử Từ đều là lần đầu tiên một mình lãnh binh phụ trách một cuộc chiến đấu. Dưới sự chỉ huy của bọn họ, các tướng sĩ quân Hứa Thành, được Cung nỗ thủ yểm hộ ở phía sau, dùng thang mây bắt đầu khởi xướng tiến công về phía lầu thành Uyển Thành! Mà vì Ngụy Duyên và Thái Sử Từ cũng đều tự mình lãnh binh, cho nên, quân Hứa Thành tiến công cực kỳ hung mãnh.

Quân Kinh Châu trấn thủ Uyển Thành, dưới sức ép tấn công mạnh mẽ này, quả thật rất khó có thể chống đỡ nổi, rốt cục, quân Kinh Châu đều bị quân Hứa Thành bức bách dồn xuống tường thành, thế nhưng, Vương Uy cũng không phải là người có thể dễ dàng buông tha, hơn nữa, hắn cũng là người có đôi chút tài năng! Cho nên, sau khi để lại bộ phận binh lực tạm thời chống lại Ngụy Duyên với Thái Sử Từ, hắn đột nhiên suất quân, kiên quyết mở cửa thành, xông ra ngoài từ phía tây, sau đó, hắn trực tiếp tiến công đại doanh quân Hứa Thành!

Loại tình huống này, cho dù Ngụy Duyên với Thái Sử Từ đã nắm chắc thắng lợi trong tay, thế nhưng, sau khi biết được hướng đi của Vương Uy, bọn họ tuyệt không dám dừng lại, lập tức hai người mang theo đại quân quay lại, bởi vì Liêu Giang đang ở trong đại doanh, nơi đó còn có lương thảo của bọn họ. Hơn nữa, hầu như toàn bộ quân đội nằm trong tay Liêu Giang đều giao cho bọn họ dùng để công thành, lúc này Vương Uy nghịch tập kích, đủ có thể khiến Liêu Giang, bên người không có người nào bảo vệ, khó giữ được cái mạng nhỏ! Tuy rằng nghe nói cái mạng nhỏ của vị Liêu tướng quân này cũng không phải quá trọng trọng trong lòng chúa công của mình, nhưng hiện tại Liêu Giang chính là chủ tướng, nếu như Liêu Giang mất mạng, chỉ sợ hai người bọn họ cũng không thể trốn thoát!

Mà sau khi Ngụy Duyên và Thái Sử Từ rút quân, Vương Uy phát hiện hai người bọn họ đuổi theo sau lưng, hắn lập tức lui về theo đường vòng, mặc dù Ngụy Duyên với Thái Sử Từ phát hiện ra hắn, thế nhưng hắn dùng kỵ binh nhẹ ra khỏi thành tập kích, người lại ít, phản ứng vẫn nhanh hơn rất nhiều so với hai người Ngụy Duyên, Ngụy Duyên chỉ huy kỵ binh cũng không thể đuổi theo hắn!

Cứ như vậy, trận công thành chiến đầu tiên, Vương Uy ở thế yếu hơn đã giành chiến thắng! Thế nhưng ai cũng hiểu rõ ràng, chiến lực của quân Hứa Thành hơn rất nhiều so với quân Kinh Châu. Tiếp theo, đám

người Liêu Giang đã có phòng bị nên Vương Uy cũng không còn có thể tính kế thuận lợi như lần trước!

Thế nhưng lần thứ hai, Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ đều bị bức lui rồi! Mặc dù có không ít xe bắn đá tham chiến, nhưng lúc này đây, Vương Uy cho thả vô số vật bắt lửa từ trên tường thành Uyển Thành, Thái Sử Từ xông lên trước nhất. Hắn vừa lộ đầu ra đã bị dọa đến mức phải tụt xuống thang mây! Nếu hắn tiếp tục ở lại phía trên, không sợ nướng chín như heo thì cứ việc!

Sau khi trải qua hai trận công thành chiến, Ngụy Duyên với Thái Sử Từ rốt cục đã cẩn thận hơn, cùng đến chỗ Liêu Giang thương lượng biện pháp tiến công.

“Móa, Vương Uy này, không ngờ hắn cũng có thể nghĩ ra biện pháp này!” hiện tại rốt cục Liêu Giang hiểu được ngày đó ở thành Huỳnh Dương, tâm tình của Tào Tháo với các tướng lĩnh dưới trướng hắn khi phải đối mặt với tường thành Huỳnh Dương, đó là một loại tâm tình rõ ràng hùng mạnh hơn so với kẻ thù, không chiếm được đồ vật trước mắt, nhìn thấy mà không thể ăn được, loại cảm giác này, khó chịu, khó chịu, quá khó tiếp nhận!

“Liêu tướng quân, làm sao bây giờ? Như vậy xem ra, chúng ta cũng chỉ có thể tấn công từ cửa thành!” Lúc Ngụy Duyên nói lời này, hắn cảm thấy trong lòng mình hơi run rẩy. Từ tình hình xem ra cuộc chiến Uyển Thành này giống như một phiên bản của công thủ chiến Huỳnh Dương, chỉ có thể đánh từ chỗ cửa thành sao? Tình huống bên trong như thế nào?

“Con bà nó” Kiểu mắng chửi người khác này của Liêu Giang khiến cho hai người bên cạnh cảm thấy khó có thể tiếp nhận. Không đánh lại người ta, chỉ có thể trách chính mình không đủ bản lĩnh, nhưng cũng không thể mắng chửi người nhà người ta!

“Cửa thành, cửa thành. . .” Liêu Giang cảm thấy đầu mình bắt đầu đau đớn, phong thủy luân chuyển. Hắn không thể ngờ rằng chính bản thân hắn cũng có lúc rơi vào tình cảnh gánh chịu thiệt thòi mà không thể ăn được.

“Từ trên tường thành Uyển Thành thì thấy, kẻ thù cũng không xây dựng Ứng thành (Ứng thành - bức thành nhỏ ở ngoài cổng thành), hơn nữa, có vẻ như kẻ thù cũng không xây dựng bất kỳ điều gì ở bên trong thành, chúng ta vẫn còn không đến mức rơi vào tình cảnh ngày đó của quân Tào ở dưới chân thành Huỳnh Dương!” Thái Sử Từ nói.

“Tuy vậy, chỉ cần Vương Uy dùng nhiều lần cây lôi thạch từ trên lầu thành là đủ rồi!” Ngụy Duyên nói.

“Đúng vậy, đến lúc đó, có thể nên chúng ta tới mức hôn thiên hắc địa!” Liêu Giang thở dài nói.

“. . .” Trầm mặc!

. . . Còn có trầm mặc!

“Bình!” lần này Liêu Giang lại khiến cho hai người bên cạnh càng thêm hoảng sợ!

“Ha ha, không phải là đánh cửa thành sao? Chỉ một chút sức lực mà thôi, ba ngày sau, ta muốn ngồi uống rượu ở trong Uyển Thành!” Liêu Giang nhếch miệng cười, cười nói với một dáng vẻ âm tàn hung ác. Hắn nhớ tới một vài điều mà Hứa Thành đã từng nói với hắn.

Sau cuộc chiến thành Huỳnh Dương, hắn đã từng hỏi Hứa Thành xem nên dùng biện pháp nào mới có thể trở thành một danh tướng? Hứa Thành đã nói như này: “Muốn trở thành một danh tướng, kỳ thật vô cùng đơn giản, người nói cho ta biết trước, người nghĩ như thế nào mà lại cho phá hủy cầu thang của tường thành Huỳnh Dương?”

Lúc ấy, hắn rất ngượng ngùng nói: “Vốn ty chức nghĩ khi quân Tào muốn tấn công thành, nhất định phải đánh tường thành, ty chức lại nghĩ đến một câu ngạn ngữ ‘ con chuột nhỏ, trên chân đèn, trộm dầu ăn, sượng mặt! ’ cứ như vậy mà ty chức nghĩ ra chiêu này ‘rút bậc thang phòng trên ’!”

Hứa Thành nghe xong hắn nói, liên tục vỗ tay, nói: “Hay...! Kỳ thật người đã chạm vào con đường đó, cái gì là danh tướng? Chính là người mà khi đối mặt với tất cả loại tình huống có thể đề ra biện pháp ứng đối mà thôi!”

“Kỳ thật người không cần nghĩ danh tướng cần phải lợi hại như thế nào! Người thật sự cho rằng loại danh tướng như Gia Cát Lượng đã làm gì? Khục khục! Hãy thử nghĩ xem đường trong Thục khó đi, khó như lên trời! Lương thảo khó vận chuyển, làm sao bây giờ? Gia Cát Lượng đã dùng biện pháp suy nghĩ trực tiếp! Khó vận chuyển, là vì xe ngựa không thể đi lại vậy làm nhỏ đi! Bánh xe không vừa, vậy thì bỏ bớt đi một bánh! Vì vậy, ‘xe trâu gỗ, ngựa gỗ’ chính là —— xe cút kít xuất hiện!”

“Danh tướng, chẳng qua là ở thời điểm chinh chiến, vào lúc mấu chốt xuất ra một chút lực lượng!”

“Xung phong trên chiến trường, một võ tướng có chút bản lĩnh là có thể làm được, chỉ cần phối hợp tốt, lại có thêm một ít thủ hạ tốt là có thể đánh một trận!”

“Mà danh tướng thì sao! Chỉ cần nghĩ ra một điểm trực tiếp là được rồi! Thế nào là trực tiếp? Nếu như lúc này nói về Gia Cát Lượng mà người còn không hiểu, ta lại lấy một thí dụ, ví dụ như: hấn muốn đánh tường thành, người phòng thủ! Sau đó, người lại suy nghĩ tiếp biện pháp phòng thủ! Lại ví dụ như: đánh một trận ở thành Huỳnh Dương, Tào Tháo chính là rơi vào hoàn cảnh đó, lên tới tường thành, đằng sau không có cầu thang thì phải làm gì? Vậy người phải trực tiếp nghĩ ra biện pháp: tự mình mang thang mây không dùng được, mang thang dây! Một sợi dây thừng cũng được, Cung Tiễn Thủ nhắm trúng mà không kịp bắn, người của người đã trượt chân đi xuống! Đây là điểm trực tiếp, sau đó lại để cho thủ hạ suy nghĩ tiếp một vài biện pháp trong quá trình phòng thủ ở chỗ này là được rồi!”

Lần nói chuyện phiếm đó, Hứa Thành cũng không nói rõ ràng, nhưng Liêu Giang vẫn nghĩ thông suốt một việc! Trực tiếp! Không phải Vương Uy người chặn cửa thành sao? Ta sẽ phá nó! Một cây gỗ không phá được, cùn lắm thì dùng nhiều cây! Chỉ cần có thể dùng đồ vật càng lúc càng nặng, bất luận cửa thành của người rắn chắc như thế nào, nhất định có một ngày sẽ mở ra! Cho dù thật sự không thể phá vỡ được, mình cũng sẽ không tổn thất cái gì!

“Liêu tướng quân, tướng quân có biện pháp gì rồi hả?” Nghe Liêu Giang nói rất có lòng tin như vậy, hai người Ngụy Duyên, Thái Sử Từ liền vội vàng hỏi.

“Biện pháp nhỏ, làm xe là được rồi! Ha ha!” Liêu Giang cười nói.

Ba ngày về sau, Vương Uy nhìn thấy “Quái vật” ở dưới chân thành Uyển Thành, hấn cảm thấy kỳ quái vạn phần, thế nhưng, trong khi còn đang cảm thấy kỳ quái, hấn còn đôi chút chột dạ!

Chiếc xe này của Liêu Giang, vào thời nay thì khá nhỏ bé, rộng chừng ba mét, dài sáu thước, cao ba mét, phía trên hình tam giác, dùng tám ván gỗ cực lớn dày bao trùm lại, lại trên những tám ván gỗ dày chừng năm tấc này lại khoắc lên tròn vện ba tầng sắt lá, ở giữa hai tầng sắt lá cũng đều có hai tầng da trâu, như vậy, đã không thấm nước lại có thể phòng cháy. Phía dưới, ở phía trước xe, nhô ra sáu cây gỗ to, bên trái ba cây, bên phải ba cây, chia thành hai phần. Đầu của mỗi một cây gỗ to đều được vót nhọn; thân xe hình chữ nhật, ở bên trong xe, có đầy đủ không gian, người đẩy xe tiến vào trong xe từ phía sau, phía trước dùng tám ván gỗ ngăn cách, chỉ lộ ra một lỗ thủng để cho người ta quan sát tình hình phía trước, cả chiếc xe có tất cả mười sáu bánh xe, mỗi bên có tám bánh xe, tuyển chọn mười sáu tên tráng hán từ trong quân ra cùng nhau đẩy xe, không gian còn lại, bởi vì muốn gia tăng lực công kích, đều bị buộc đá vào cho nặng thêm.

“Ha ha, xông lên cho ta!” mệnh lệnh của Liêu Giang vang lên, mười sáu tên tráng hán trong xe lập tức cùng kêu lên, ra sức đẩy chiếc xe này đi đến.

Chậm rãi, chiếc xe này di chuyển, chậm rãi, bắt đầu gia tăng tốc độ, bắt đầu công kích cửa thành Uyển Thành.

lúc này đây đám người Liêu Giang lựa chọn tấn công cửa tây Uyển Thành, chính là cửa thành mà lần trước Vương Uy lao ra ngoài. Nếu như đối phương có thể lao ra ngoài từ nơi này, có lẽ bên trong cũng không có chuyện gì quá mức phiền phức.

Ở phía sau xe đụng cổng thành, là Thái Sử Từ và Ngụy Duyên thống soái đại quân chăm chú quan sát, chỉ đợi chiếc xe này đụng mở cửa thành, bọn họ sẽ suất quân đồng thời tiến vào trong Uyển Thành.

“Cạch!” Bị xe đụng thành đụng vào, cánh cổng thành Uyển Thành được đúc bằng sắt bắt đầu lay động.

“Cạch!” Bị cửa thành phản tác dụng lực cho khiến cho chiếc xe đụng thành thoáng lui về phía sau vài bước, lại tiến lên đụng tiếp, cửa thành bắt đầu vang lên âm thanh ”C-K-Í-T..T..T ».

Có thể tưởng tượng một chút, ở vào thời đại mà mười mấy người mang một cây gỗ lớn là có thể phá mở cửa thành, sau cây gỗ lớn này đồng thời va chạm, hơn nữa, sức va chạm của bản thân xe đụng thành còn lớn hơn nhiều so với sáu cây gỗ lớn kia. Lực đánh mạnh như vậy, cho dù cửa thành Uyển Thành vững chắc hơn so với những thành trì bình thường khác, cũng khó có thể chống đỡ được lâu.

“Loảng xoảng lang!” “Phịch!” . . . Vương Uy có cảm giác có gì đó không ổn, hần lập tức mệnh lệnh Kinh Châu binh trên thành tiến hành ném ném lần cây lõi thạch xuống chiếc xe đụng thành, nện đến mức trần xe trở nên lồi lõm, gồ ghề, thế nhưng, vì trần xen có hình tam giác, hơn nữa, lại dùng tấm ván gỗ dày, tấm sắt lá bịt phía trên, cho nên, những vật này, ngoại trừ chỉ gây ra một ít tác động bề ngoài, hoàn toàn không có tác dụng gì cả! Dùng xe đụng thành tuy rất chậm nhưng cực kỳ vững chắc, xe đụng thành vẫn tiếp tục công kích cánh cổng thành Uyển Thành.

“Bắn dầu, ném bó đuốc!” Vương Uy lớn tiếng quát gọi.

“Bình!” “ ‘Rầm Æo Æo!’ ” . . . Vòi dầu bị ném từ trên tường thành xuống, rơi nát bấy, dầu tràn ra dính vào trần xe, ngay sau đó, Kinh Châu binh lại ném bó đuốc từ trên lầu thành xuống, “Bùng” một tiếng, trần xe lập tức bốc cháy.

“Hừ, nếu như cái đó có tác dụng, sao Lão Tử lại mất ba ngày để chế tạo xe!” Liêu Giang đứng ở một khoảng cách rất xa, hần lớn tiếng châm chọc.

“Đúng vậy, không biết lão già Vương Uy này có thể sợ tới mức rút trông mắt ra ngoài không?” Ngụy Duyên với Thái Sử Từ ở bên cạnh phụ họa nói, hai người bọn họ vẫn một mực quan sát toàn bộ hành trình chiếc xe tông thành này hình thành cùng thí nghiệm, trần xe hình tam giác, không dùng vật có thể nhóm lửa, tất cả đều là sắt lá, thể lửa không đủ lớn, không thể nung được sắt lá, sắt lá không bị hủy, hai tầng sắt lá ở phía dưới cũng sẽ không việc gì, tấm ván gỗ dày ở tầng chót thì càng thêm không việc gì! Cho nên, lửa này, căn bản không làm gì được trần chiếc xe tông thành này.

Quả nhiên, sau khi tất cả dầu đều cháy hết, trên mui xe tông thành, thể lửa dần dần nhỏ đi. Chỉ trong chốc lát, tất cả lửa đều đã tắt khiến cho các Kinh Châu binh trên lầu thành nhìn thấy mà không khỏi tặc lưỡi không thôi!

“Cái này. . .” Giống như đám người Ngụy Duyên đã dự tính, Vương Uy nhìn thấy cảnh tượng này, trong khoảng thời gian ngắn, hần cũng không có biện pháp nào khác, chỉ có thể nôn nóng đi đi lại lại xung quanh lầu thành.

“Cạch!” Lại là một tiếng va đập, tất cả chỉ nghe thấy từ cổng thành phát ra âm thanh rung động « kéo kẹt », giống như có vẻ rất lỏng lẻo.

“Không tốt!” đương nhiên Vương Uy cũng nhận ra có gì đó không ổn, hần lẩm bẩm : “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? . . .”

“Ném các bó buộc xuống hai bên chiếc xe này cho ta, lấy thêm cỏ đến đây, ta muốn dùng cỏ thiêu chết chúng!” Suy nghĩ khẽ động, rốt cục Vương Uy nghĩ ra một biện pháp.

Chỉ trong thời gian chớp mắt, chiếc xe tông thành bị khói đặc bao phủ kín mít, đám người Liêu Giang ở bên ngoài xa nhìn thấy mà đều giật mình. Mặc dù bọn họ đã dùng nhiều loại phương pháp thí nghiệm đối với chiếc xe này, thế nhưng, bọn họ lại không thí nghiệm chiêu dùng cỏ để hun như này. Chiếc xe tông thành có thể coi như rất kiên cố, lại rắn chắc, nó vẫn có khe hở, khói này bay vào trong xe, tuyệt đối không thể chống đỡ được! Mà không gian bên trong xe tông thành cũng không lớn, chỉ đủ ười sáu tên đại lực sĩ đẩy xe ở bên trong. Nếu như khói bay vào trong xe, mười sáu người này sẽ bị khói làm chết ngạt.

“Không tốt, hiện tại có cần tiến lên không?” Thái Sử Từ nhìn Liêu Giang hỏi.

“Không được, nếu như hiện tại chúng ta tiến lên, ngược lại sẽ bị xe tông thành ngăn cản con đường, hơn nữa, Vương Uy ở phía trên chỉ cần cho ném nhiều lần cây lõi thạch, chúng ta sẽ chết vô cùng nghiêm trọng!” Liêu Giang vẫn không nói gì, Ngụy Duyên ngăn cản hần.

“Chờ thêm chút nữa, chờ thêm chút nữa!” hai tay Liêu Giang chăm chú nắm chặt, hần lẩm bẩm nói.

“Loảng xoảng lang!” “Loảng xoảng lang!” . . . tuy rằng xe tông thành bị khói đặc bao vây kín, nó vẫn kiên định mà chấp hành nhiệm vụ của mình, rốt cục, — “Ầm!” một tiếng, cánh cổng thành tây của Uyển Thành, bị phá! Đầu chiếc xe tông thành đâm vào trong thành.

“Hắn ***, vậy mới tốt chứ, xông lên cho ta!” Liêu Giang hung hăng vung mạnh một cánh tay, chỉ thẳng về phía trước, hô lớn.

“Các tướng sĩ, xông lên” Thái Sử Từ giục ngựa xông trận trước tiên, hắn dẫn đầu xông ra ngoài.

“Giết ...!” Ngụy Duyên tay cầm đại đao, theo sát phía sau.

“Ai!” Trên đầu thành Vương Uy thở dài một tiếng, kém quá xa! Tuy rằng hắn bố trí không ít cung nỏ thủ ở đằng sau cửa thành, thế nhưng! Đá tảng cũng không nên hổng xe đụng thành, mũi tên có thể tạo ra tác dụng hay sao? Bắn chiến xa mở đường không thể tiến lên được, thì lúc người ta mang đại quân xông lên, những cung nỏ thủ đó cũng chỉ có một con đường chết!

“Mang theo Lý Thông tướng quân, toàn quân vừa đánh vừa lui, lui ra ngoài từ cửa Đông!” Lúc này, biết rõ năng lực cận chiến của quân Kinh Châu không phải là đối thủ của quân Hứa Thành, nếu như vẫn tiếp tục đánh thì chỉ hao tổn binh lực một cách vô ích, Vương Uy không phải là loại người này. Hắn tỉnh táo ban mệnh lệnh cho thuộc hạ. Tuy rằng cửa Đông cũng bị phong tỏa, nhưng đi ra ngoài từ bên trong vẫn dễ dàng hơn so với đi vào trong từ bên ngoài, hơn nữa, quân Hứa Thành muốn đánh tới phía đối diện, còn phải chờ thêm một thời gian thật dài.

“Tướng quân, có cần phóng hỏa đốt thành không?” Có bộ hạ hỏi như vậy, đây là cái gọi là chính mình không chiếm được, cũng không thể khiến người khác lấy được nên mới nói như vậy.

“Nếu như các người muốn cho đám quân Hứa Thành này kiên trì đuổi giết chúng ta đến Kinh Châu thì ta không phản đối, nhưng đến lúc đó Châu Mục đại nhân tìm người tính sổ, ta cũng sẽ không chịu trách nhiệm thay cho người! Đương nhiên, đây hết thảy điều kiện tiên quyết là sau khi người bắn hết lửa, có thể chạy khỏi Uyển Thành!” Vương Uy cảm thấy vô cùng đau đầu đối với loại thuộc hạ ngu ngốc như này. Gã ngốc này không biết nghĩ hay sao? Uyển Thành lớn như vậy, không phải dễ dàng mà có thể đốt cháy sạch hết sẽ. Nếu như muốn đốt thì cũng phải sớm chuẩn bị cẩn thận! Hơn nữa, từ khi Hà Thông đi qua một chuyến Kinh Châu xong, đủ các loại người Kinh Châu đều có một trạng thái tâm lý e ngại đối với quân Hứa Thành. Nếu như thật dẫn dắt đội quân trước mặt này tới Kinh Châu, không cần Lưu Biểu động thủ, đám người Thái Mạo kia cũng có thể ăn tươi nuốt sống hắn.

Bởi vì Vương Uy chủ động rút khỏi, ba người Liêu Giang thuận lợi suất quân chiếm lĩnh toàn bộ Uyển Thành!

Thế nhưng, ngay khi bọn hắn đang muốn ăn mừng thắng lợi, có người đến ngấm cảnh rồi! Một gã có cái tên chính thức là “Điện quân hiệu úy” xuất hiện ở trước mặt Thái Sử Từ và Ngụy Duyên.

“Hai vị, đi theo ta một chuyến!” Người tới nói như vậy.

“Có. . . Có chuyện gì?” Ở trong trạng thái tâm lý bình thường, các tướng sĩ quân Hứa Thành luôn có cảm giác chột dạ đối với viên quan quân quản lý quân pháp này, huồng chi, Thái Sử Từ và Ngụy Duyên, vốn trong lòng có quỷ?

“Hừ!” Người tới hừ lạnh một tiếng, nói: “Thái Sử Từ, chữ Tử Nghĩa, chức quan Khinh Xa tướng quân, mấy ngày trước, người phụng mệnh tiến công tướng lĩnh Kinh Châu đi vào chặn đánh quân ta, quân bản bộ của Lý Thông chạy, thế nhưng, tuy rằng người lấy được thắng lợi, cuối cùng lợi dụng chức quyền lại thả cho Lý Thông chạy. Điều này, gọi là: tự ý thả tướng địch! Nhẹ thì trách phạt tám mươi quân côn, nặng thì, lập tức mất chức điều tra, đồng thời bị dẫn quay về phòng quân pháp Lạc Dương! Ngoại trừ những việc đó ra, người còn giả vờ bị thương, trốn tránh quân pháp, như vậy tội còn nặng thêm một bậc, hơn nữa, người mà người thả chính là Đại tướng Lý Thông của quân địch thủ thành, cũng không phải là tướng lĩnh bình thường, cho nên, bản Hiệu úy quyết định hình phạt cuối cùng của người là đánh phạt một trăm sáu mươi quân côn, về phần có mất chức hoặc là xuống chức, bản Hiệu úy đã gửi thư về Lạc Dương, phòng quân pháp sẽ có quyết đoán!”

“Một trăm sáu mươi?” Cho dù là một người như Thái Sử Từ, hắn cũng không nhin nổi rùng mình một cái, quá độc ác! Một trăm sáu mươi, đủ để đánh chết người.

“Hiệu úy đại nhân, có thể thư thả một chút hay không, sau này mặt tướng sẽ không dám vi phạm!” chịu thua ở trước mặt Điền quân hiệu úy cũng không mất mặt! Dương Nhị với Bàn Bái, thậm chí còn cả Từ Hoảng, cũng đều đã từng làm như vậy. Những tấm gương không thành công của bọn họ cũng không khiến các tướng lĩnh có ý đồ xin tha thấy khó mà lui bước.

“Hổ Nha tướng quân Ngụy Duyên!” Không để ý tới Thái Sử Từ, vị Điền Quân hiệu úy đại nhân này chìa mũi dùi vào ngay Ngụy Duyên!

“Ngụy Duyên, chữ Văn Trường, chức quan Hổ Nha tướng quân, giúp đỡ Khinh Xa tướng quân Thái Sử Từ né tránh quân pháp, uy hiếp quân y thông cung, cũng phạm quy trong đánh trận, tội thêm một bậc, dựa theo điều lệ có quan hệ, bản Hiệu úy phạt người hình phạt sáu mươi quân côn!”

“Hai vị, xin theo ta đi chịu hình phạt!” Nói xong hình phạt với hai người, viên Điền quân hiệu úy này muốn dẫn bọn hắn đi chấp hành.

“Đợi một chút, đợi đã nào...!” Nếu cứ như vậy mà đi theo thì không chết cũng phải lột da, “Hiệu úy đại nhân, ta bị phạt những một trăm sáu mươi quân côn, người xem có thể khấu trừ một ít hay không. Đây là lần đầu tiên ta xuất chiến, không phải ngài muốn để cho ta chết ở chỗ này đấy chứ?” Thái Sử Từ lên tiếng xin xỏ, đáng vẻ cực kỳ oan ức. Cái này mà gọi là chấp hành quân pháp sao? Căn bản chính là mưu sát!

“Đúng vậy! Mặt tướng cũng chỉ nói chuyện một chút với thái y, không đến mức phải bị đánh sáu mươi quân côn chứ? Ta cũng không ép buộc hắn” Ngụy Duyên cũng mang đáng vẻ một người vô tội, đồng thời, hắn lại liên tục nháy mắt với Liêu Giang, ý tứ rất rõ ràng, nhờ giúp đỡ xin tha! Lúc này, niềm vui sướng thắng lợi không sớm bay mất, không còn bóng dáng, có thể tránh được một kiếp này, coi như đã may mắn lắm rồi.

“Cái này, bản Hiệu úy cũng cảm thấy nặng nề một chút. Thế nhưng, đây là dựa theo điều lệ mà làm, công mấy tội mà các người phạm lại với nhau, đúng bằng số quân côn này, hoàn toàn không có sai lầm, cho nên, bản Hiệu úy cũng không có cách nào khác, hai vị tướng quân, xin lỗi, nếu như trong lòng các người có cái gì không phục, sau khi chấp hành hết quân pháp, tìm chúa công để nói chuyện!” Điền quân hiệu úy thể hiện vẻ rất đồng tình.

“Người! . . .” Thái Sử Từ suýt vung mâu chọc cho gã này một lỗ. Cái gì mà chấp hành hết quân pháp, lại đi tìm chúa công nói chuyện? Đến lúc đó liệu còn có mạng mà đứng ở đây nữa hay không? Lời này không khiến lòng người giá lạnh sao? Ngụy Duyên vẫn còn coi như khá tốt, sáu mươi quân côn, ít hơn rất nhiều so với Thái Sử Từ, chỉ cần kiên cường chống đỡ một chút là đã trôi qua, cho nên, nghe xong vị Điền quân hiệu úy này nói, hắn không dám nói gì nữa! Thôi được, phải cam chịu số phận! Hắn cũng không oán thán Thái Sử Từ, mặc dù mình vì giúp hắn mới rơi vào kết quả này, hình như người ta đã đủ thảm rồi, cũng không thể bỏ đá xuống giếng ở thời điểm này!

“Ngừng ngừng ngừng!” Liêu Giang rốt cục lên tiếng nói chuyện, đối với Thái Sử Từ với Ngụy Duyên, nhưng hắn là lão tiền bối của phạm quân quy, cho nên, sau khi suy nghĩ một chút, hắn liền nghĩ ra biện pháp giải quyết.

“Hiệu úy đại nhân” Liêu Giang chấp tay nói với vị Điền quân hiệu úy này: “Theo tại hạ biết, ngoại trừ quân côn, hình như trong quân còn có những biện pháp khác để trừng phạt người vi phạm quân pháp”

“Ah! Có sao? Đúng rồi, có, có mà!” Vị Điền quân hiệu úy nói xong lời này đã cảm thấy trên người hơi chút mát lạnh, hắn hoàn toàn không biết những lời này của hắn suýt chút nữa khiến cho Thái Sử Từ giết người!

“Còn có thể bẻ quan! Ha ha ha, thật ngại quá, tại hạ cũng vừa thắng nhiệm Điền quân hiệu úy không lâu, bình thường cơ hội có thể vận dụng chức quyền lại tương đối ít, hơn nữa cũng đánh quân côn tương đối nhiều, nhất thời không nghĩ ra. Hai vị tướng quân, mời chớ trách!” Dứt lời, hắn lại cười ngây ngô.

“Hắc! Người là người nào?” Thái Sử Từ tức giận đến mức toàn thân chảy máu mắt, hắn giang tay đánh cho vị Hiệu úy đại nhân này một cái tát, “Bình” một tiếng, thật sự là vô cùng giòn tan.

Thế nhưng sau khi đánh xong, hắn lập tức ý thức được, mình đã gây họa!

Liêu Giang và Ngụy Duyên cũng đều trợn mắt há hốc mồm, nhìn chăm chăm vào Thái Sử Từ, trong mắt tràn đầy vẻ khó có thể tin, khi bọn hắn xem ra, Tử Nghĩa tướng quân quả thật hơi lớn gan!

“Ta. . . Ta không. . . Cần thận!” Thái Sử Từ cà lăm nói.

“Ha ha, không sao!” Nhưng biểu hiện của vị Điển quân hiệu úy ở trước mặt này lại nằm ngoài dự liệu của mọi người, hắn cũng có không tức giận tới mức không kiềm chế được, hắn lại còn cười hì hì.

“Người. . . Người không tức giận?” Ngụy Duyên cảm giác tay mình cũng có chút ngứa ngáy, cho nên, hắn cần thận hỏi.

“Không có gì hay tức giận. Trước khi đảm nhận quân pháp quan, thì có chủ quan đã nói cho chúng ta biết, chúng ta sẽ đụng phải những quân nhân nóng tính. Đến lúc đó, rất có thể chúng ta sẽ bị đánh, thậm chí còn khả năng bị chém, cho nên, chuyện này cũng rất bình thường!” Người bị đánh người nhẹ nhàng nói: “Nhưng từng đánh người của chúng ta, dựa theo điều lệ quân pháp, lập tức tăng thêm hình phạt sáu mươi quân côn, hai lần chính là một trăm hai mươi quân côn, ba lần thì mất chức điều tra, bốn lần thì tử chém đầu ngay tại chỗ, không thể đổi sang những biện pháp khác, cho nên, Thái Sử Từ tướng quân, ta rất đồng tình với tướng quân”

“Cái gì?” Thái Sử Từ nhìn bàn tay của mình, nếu không phải thật sự không thể tách rời, hắn suýt chút nữa muốn chặt đứt bàn tay cho rồi, lơ đãng đánh một cái tát, lập tức tăng thêm sáu mươi quân côn, có còn muốn người ta sống không hả?

“Được rồi, ba vị tướng quân còn bận rộn nhiều việc, ta hiện tại cũng tuyên bố: Thái Sử Từ, tự ý thả tướng địch, giả vờ bị thương, ẩu đả nhân viên chấp pháp, ba tội cũng phạt, chấp hành sáu mươi quân côn, một tháng giam cầm! Ngụy Duyên, bức hiếp quân y, giam cầm mười lăm ngày, cứ như vậy đi, ba vị tướng quân xử lý xong tất cả các công việc trong thành, mời Thái Sử Từ tướng quân và Ngụy Duyên tướng quân đến chỗ ta chịu hình phạt. Cáo từ!”

“Hô!” Khá tốt, khá tốt! Thái Sử Từ và Ngụy Duyên thở dài một cái, nhưng trong chốc lát sau, Thái Sử Từ lại lập tức hối hận rồi, biết sớm như vậy, đánh một cái tát kia làm gì? Sáu mươi quân côn., tuy rằng đánh không chết, nhưng cũng không phải không thể chịu được! Hắn thật sự rất oan ức.

Hứa Xương!

Tuân Thâm với Đồng Chiêu rốt cục đã đến nơi này.

“Chúng ta đi tới chỗ nào trước tiên?” Đồng Chiêu cười nói hỏi. Do tiểu Hiệu thủ thành dẫn bọn hắn vào trong thành, có lẽ một tiểu Hiệu cũng không có quyền dẫn bọn hắn tới phủ Tào Tháo, cho nên, trước tiên hai người muốn tìm một người dẫn kiến. Đương nhiên, kỳ thật bọn hắn cũng có thể trực tiếp đi gặp Tào Tháo, dù sao bọn hắn là sứ giả của Hứa Thành. Đừng nghĩ tới phủ Tư Không của Tào Tháo, vì thể diện thì ngay cả hoàng cung cũng phải mở rộng cửa đón hai người bọn hắn vào trong! Nhưng Tuân Thâm cũng không muốn như vậy, nếu như đã đến, đương nhiên trước tiên hắn muốn gặp người nhà của mình đã, không phải vậy sao?

“Thỉnh cầu vị tướng quân này mang bọn ta đi tới phủ của Tuân Du Tuân Công Đạt!” Tuân Thâm cười nói với tên tiểu Hiệu dẫn đường.

“Ah! Quý phủ của Tuân Công Đạt đại nhân, cái này dễ dàng, ta rất quen chỗ ấy, hai vị không cần phải gấp gáp, lập tức đến ngay!” Tiểu Hiệu nào đã từng gặp mặt quý nhân hòa ái dễ gần như này sao? Tự nhiên biểu hiện của hắn cũng thân cận hơn một chút!

Chỉ chốc lát sau, đã đến Tuân phủ! Tiểu Hiệu cáo từ, Tuân Thâm với Đồng Chiêu, mỗi người mang theo một tùy tùng, còn có mười hộ vệ bảo vệ bọn họ, đi đến Tuân phủ.

“Chư vị xin đứng lại, các người là người nào?” Gia nhân đứng ở trước cổng quý phủ Tuân Du ngăn cản bọn hắn, lên tiếng hỏi nhưng lời nói của người này có vẻ hơi bất kính, đối với hai người mà vừa nhìn cũng nhận ra là không phải người bình thường, hắn lại gọi là “Các người”, điều này làm cho Tuân Thâm với Đồng Chiêu đều rất bất mãn. Đừng nói hiện tại hai người đi theo Hứa Thành, rất được trọng dụng, chức cao

tức trọng, lúc trước khi hai người còn đi theo Viên Thiệu, cũng không có ai nói với bọn họ như vậy, ngay cả Viên Thiệu cũng không từng nói như thế!

“Nói cho Tuân Du, cố nhân tới thăm!” hai tay Tuân Thầm vắt chéo sau lưng, hắn còn không thèm liếc mắt nhìn người nhà này, lớn tiếng nói.

“Muốn gặp chủ nhân nhà ta? Người là người phương nào?” Người nhà vẫn không muốn thông báo, không khách khí nói, cũng khó trách, ở dưới sự cai trị của Tào Tháo trị, Tuân Du có địa vị rất cao, hơn xa so với địa vị của Tuân Thầm ở bên Hứa Thành. Những người qua lại hàng ngày, không khỏi là danh sĩ đương thời, quan to hiển quý. Những người tầm thường, ngay cả tư cách gặp mặt cũng đều không có, như vậy trôi qua lâu, cũng đã dưỡng thành sự kiêu ngạo của người Tuân gia.

“Lớn mật!” Tuân Thầm quyết định quát một tiếng, muốn nổi giận.

“Ai!” Đồng Chiêu kéo lại hắn, khuyên nhủ: “Người hà tất như thế? Đừng quên, người cùng họ Tuân, lại là thúc thúc của Tuân Du, huynh trưởng của Tuân Úc, sao phải chấp nhặt với một kẻ tiểu nhân?” (Tuân Úc là thúc thúc của Tuân Du, nhưng lại nhỏ hơn Tuân Du bảy tuổi, Tuân Thầm chữ Hữu Nhược, cùng đồng lứa Tuân Úc Tuân Văn Nhược!)

“À?” khẩu khí của Đồng Chiêu lúc này quá lớn. Trước kia tuy rằng cũng có không ít người nói là bằng hữu huynh đệ của Tuân Du gì đó, nhưng chưa từng có người dám tự nhận là thúc thúc của Tuân Du, càng thêm không cần phải nói tới một Tuân Úc! Nghe xong lời này, tên người nhà kia lập ngay chạy vào trong phủ, thậm chí còn không cần giữ cửa!

“Hừ, nếu như là người nhà của ta, dám có dáng vẻ này, ta sớm đã cắt đứt chân của hắn!” Tuân Thầm vẫn không chịu nổi Tuân Du, huống chi là “Chó giữ nhà” của Tuân Du!

“Ha ha, thôi đi! Tuân Du là người nào người còn không rõ ràng sao? Hắn khẳng định bạn quá rồi, mới không có thời gian quản giáo người nhà! Về phần người nói người nhà của người, người cũng đừng chém gió nữa. Đây còn không phải là binh sĩ chúa công phái tới giúp người bảo vệ, phải thay đổi theo ca, đương nhiên sẽ không có hạng tiểu nhân như này!” Đồng Chiêu giễu cợt Tuân Thầm, việc Hứa Thành phái người theo như lời Đồng Chiêu, chính là binh sĩ Hứa Thành phái đi ra bảo vệ thủ hạ của mình, bởi vì ở vùng đất dưới quản hạt của Hứa Thành, gia tộc quyền thế không được phép có tư binh, những binh lính này đều do quan quân Lạc Dương thống nhất điều phối, chỉ bảo vệ bên ngoài, không xâm nhập vào trong phủ!

“Ha ha!” Tuân Thầm cũng cười cười. Tuy rằng hắn không đối phó nổi với Tuân Du, nhưng cũng như Đồng Chiêu nói, hắn rất hiểu rõ cách làm người của Tuân Du, cũng sẽ không để ý tới hành vi tiểu nhân này!

Hai người lại trò chuyện trong chốc lát, từ trong phủ truyền đến tiếng bước chân vội vàng. Tiếp đó hai người xa cách đã lâu, gặp mặt!

“Đúng là người. . . ?” Tuân Du không có chuẩn bị tư tưởng, lập tức thất lễ! Nhưng Tuân Du cũng không để điều này ở trong lòng, mà hắn quay người muốn đi vào trong, muốn đi vào bên trong phủ.

“Ha ha ha, Công Đạt, cháu của ta, sao nhìn thấy thúc thúc của mình mà cũng không hành lễ? Chẳng lẽ quan lớn, dáng vẻ kiêu ngạo cũng lớn hơn sao?” Tuân Thầm không lưu tình chút nào, trực tiếp ra đòn.

130. Q.2 - Chương 130: Hại Người

“. . .” Tuân Du trấn tĩnh lại tinh thần kích động khi bất ngờ nhìn thấy Tuân Thầm, con người cực kỳ này, hắn chậm rãi xoay người đi tới, nói: “Tuân Thầm, người tới Hứa Xương làm cái gì? Vì sao người không ở Lạc Dương làm chức Thị trung của người? Chẳng lẽ Hứa Thành đã đuổi người ra ngoài hay sao?”

“Ha ha ha!” Tuân Thầm ngửa mặt lên trời cười to, hắn sẽ không vì Tuân Du nói những lời bất kính với Hứa Thành mà cảm thấy không vui. Hắn đã ở Lạc Dương một thời gian dài, hắn rất hiểu rõ về Hứa Thành. Chính chúa công này của hắn cho tới bây giờ hoàn toàn không sợ bị người khác mắng, cho dù người khác có mắng hắn không bằng heo chó, chỉ sợ cũng khó có thể kích thích hắn phản ứng!

“Người cười cái gì?” Tuân Du nghiêm túc hỏi. Vốn hắn tu dưỡng bản tính của mình vô cùng tốt, nhưng cuối cùng hắn là một văn sĩ. Tất cả văn sĩ đều có một bệnh chung : không muốn mất thể diện! Đương nhiên,

điều này chủ yếu xảy ra khi đối mặt với kẻ thù của mình. Khi đối mặt với kẻ thù của mình, cho dù là một người tu dưỡng tâm tính của mình rất tốt, cũng rất khó có thể giữ bình tĩnh được. Nếu không phải Tuân Thâm là người chiếm giữ ưu thế, có chuẩn bị mà đến, nếu như hấn ở vào vị trí như Tuân Du, biểu hiện của hấn chỉ sợ cũng sẽ như thế.

“Ta cười Tuân Du Tuân Công Đạt, uống công tên người nổi danh khắp thiên hạ, thì ra người lại là một kẻ không hiểu lễ nghi!” Tuân Thâm cười nói.

“Hừ!” Tuân Du nhạy cảm ý thức được bản thân mình đã nhận thất bại, hấn không hề tiếp lời, muốn trước né tránh một chiêu này của Tuân Thâm.

“Tại sao không nói chuyện? Chẳng lẽ người đã đồng ý với lời của ta?” Tuân Thâm tiến gần vài bước về phía Tuân Du, mấy người nhà Tuân Du muốn ngăn cản ở trước mặt hấn, nhưng lại bị Tuân Du ngăn lại. Kỳ thật ở trong lòng Tuân Du, Tuân Thâm chính là một gã ác khách, nhưng cũng không phải là thích khách, hà tất phải dùng biện pháp yếu thế như vậy!

“ . . .” Hít thật sâu mấy hơi, nuốt cục tức này vào trong bụng, rốt cục Tuân Du đã khiến tâm tình của mình khôi phục lại về bình tĩnh, hấn cười nói : “Ha ha ha, nếu như các hạ nói như vậy, Tuân Du ta thừa nhận mình thất lễ là được! Lại xin hỏi một chút, không biết các hạ đến phủ của kẻ hèn này, là có ý định làm gì?”

“ . . .” Tuân Thâm đang định lên tiếng nói chuyện, đã thấy đến một người khác từ trong phủ Tuân Du đi ra, vì vậy, hấn lập tức ngậm miệng.

“Thì ra là Tuân Văn Nhượng! Đã lâu không gặp, các hạ luôn luôn mạnh khỏe?” Tuân Thâm không nói gì, nhưng Đồng Chiêu, người vẫn một mực dự thính, lại lên tiếng, thì ra, hấn cũng là người quen biết cũ với Tuân Úc.

“Đồng Chiêu? Người. . . À?” Tuân Úc vốn đang nhìn Đồng Chiêu, sau đó hấn chuyển ánh mắt, lập tức nhìn thấy Tuân Thâm. Trong tình trạng kinh hãi, hấn vội vàng thi lễ: “Đệ Tuân Úc, bái kiến huynh trưởng!”

“Ha ha, huynh đệ của ta, hà tất đa lễ như vậy?” Tuân Úc không giống như Tuân Du, Tuân Úc hấn cũng không xảy ra bất kỳ xung đột nào với Tuân Thâm, Tuân Thâm cũng không có ý làm khó hấn, nhưng hành động này của bọn họ lại làm cho Tuân Du tức giận muốn vạ cả mũi.

Tuân thị là một đại gia tộc, Tuân Úc có thân phận là chú của Tuân Du, nhưng hấn lại nhỏ hơn Tuân Du bảy tuổi. Từ nhỏ Tuân Úc đã đi theo Tuân Du vui chơi, hai người lại còn học tập cùng một chỗ, cùng đến đầu quân cho Tào Tháo, cho nên bình thường hai người cũng chẳng phân biệt lớn nhỏ. Tuân Úc cũng không thể hiện cái gì gọi là vẻ kiêu ngạo của trưởng bối trước mặt Tuân Du, nhưng Tuân Thâm lại không thế, tuổi của hấn hơn nhiều so với Tuân Úc, đương nhiên Tuân Úc muốn dùng lễ gặp mặt huynh trưởng để chào hấn. Thế nhưng chính hành động này lại chứng minh Tuân Du đã thua một bậc, khó trách Tuân Du lại tức giận.

“Không biết huynh trưởng đến Hứa Xương, có chuyện gì quan trọng?” đương nhiên Tuân Úc biết rõ Tuân Du có mâu thuẫn với Tuân Thâm, hấn vội vàng nói sang chuyện khác.

“Phụng mệnh chủ ta Phiêu Kỵ tướng quân, đi gặp mặt Tào Tư Không, Văn Nhượng! Muốn thỉnh cầu người thông báo một chút!” Tuân Thâm vừa cười vừa nói.

“Nếu như thế, đệ lập tức đi thông báo, thỉnh cầu huynh trưởng với Công Nhân huynh (Đồng Chiêu) nhập trong phủ nghỉ ngơi!” Tuân Úc gọi người nhà, dẫn Tuân Thâm đi vào trong phủ Tuân Du, sau đó, hấn vội kéo Tuân Du đi mà như “Chạy” rời khỏi phủ!

Rốt cục, sau khi Tuân Úc thông báo, Tuân Thâm với Đồng Chiêu có thể rời khỏi phủ Tuân Du. Thật ra không phải hai người bọn họ muốn sớm rời khỏi phủ Tuân Du như vậy, thật sự Tuân Du cũng không chào đón bọn họ, nhất là Tuân Thâm luôn thể hiện dáng vẻ kiêu ngạo cao ngạo hơn Tuân Du, khiến cho toàn thân Tuân Du như có lửa mà không thể phát ra, đương nhiên hấn chỉ ước gì sớm đuổi hai người Tuân Thâm đi.

Tào Tháo đã tiếp kiến Tuân Thâm với Đồng Chiêu ở đại sảnh trong phủ, đồng thời, hấn cũng ời một đám mưu sĩ vẫn còn ở Hứa Xương đến tham dự! Ngược lại trong đại sảnh lại không có mấy võ tướng bởi vì những người có năng lực đều đi đánh trận cả rồi.

Cũng không phải Tào Tháo sợ Hứa Thành, mà thật sự bởi vì chuyện đi của hai người có một ý nghĩa trọng đại. Thứ nhất đây chính là lần đầu tiên Hứa Thành phái người đến chỗ Tào Tháo hẳn! Hơn nữa đến người đến còn chính là danh sĩ Tuân Thâm với Đồng Chiêu. Có thể hẳn không hiểu rõ tài năng của hai người này nhưng thủ hạ của hẳn lại hiểu rất rõ ràng, huống chi bây giờ hai người này là cận thần của Hứa Thành, hơn nữa bọn hẳn thừa dịp thời điểm mất cảm hiện nay mà đến, ai biết sẽ có mục đích gì. Nếu như trong chuyện này có vấn đề, nhiều người cũng sẽ dễ dàng thương lượng hơn, đúng không?

Tuân Thâm với Đồng Chiêu nhìn thấy Tào Tháo bày ra trận thế lớn như vậy mà cảm thấy buồn cười. Rất cục cựa hai hiểu rõ vì sao chủ công của mình lại cười gian xảo đến như vậy khi lệnh cho hai người bỏ họ đi sứ Tào Tháo! Hai người bọn họ tới nơi này cũng chẳng có chuyện gì quan trọng? Căn bản chính là mượn địa vị với danh tiếng của hai người đến đùa nghịch người ta mà thôi!

“Tuân Thâm (Đồng Chiêu) bá kiến Tư Không đại nhân!” Trước tiên hai người nhìn Tào Tháo thì lễ nói.

“Ha ha, hai vị tiên sinh Hữu Nhượng với Công Nhân tới đây, quả nhiên là cột buồm tất chiếu sáng, có ai không, dọn chỗ!” Tào Tháo biểu hiện rất có khí độ. Hẳn cho người mang lên mấy cái án ở phía bên phải mình, mời hai người ngồi xuống. Vốn, chỉ cần một cái án là đủ rồi, thế nhưng, có lẽ vì sợ hai người có thể châu đầu đàm phán công việc, cho nên Tào Tháo mới phải an bài như này. Mặc dù tác dụng của việc an bài này khả năng thật sự rất nhỏ, nhưng tóm lại vẫn còn tốt hơn so với không có gì!

Tuân Thâm với Đồng Chiêu lên tiếng cảm ơn rồi ngồi xuống, từng người an ổn mà ngồi xuống.

“Không biết hai vị tiên sinh tới đây, là phụng hiệu lệnh gì của Hứa tướng quân?” Trình Dục lên tiếng hỏi trước.

“Không có chuyện đại sự gì. Chủ ta chỉ phái hai người chúng ta đi tới ân cần thăm hỏi Tư Không đại nhân!” Đồng Chiêu lên tiếng nói, mà Tuân Thâm thì ngồi ở một bên nghỉ ngơi dưỡng sức, phòng ngừa Tuân Du làm khó dễ.

“Ân cần thăm hỏi một chút? Nếu đúng là như vậy thì thật sự tạ ơn Hứa tướng quân. Ha ha ha!” Tào Tháo cười to, hẳn quay đầu nhìn các mưu sĩ của mình trong giây lát, nói đùa gì vậy, ai mà tin ?

“Vì sao Tư Không đại nhân bật cười?” Đồng Chiêu ra vẻ không hiểu hỏi: “Chẳng lẽ Tư Không đại nhân cảm thấy chủ công nhà ta ân cần thăm hỏi rất buồn cười, phải không?”

“Nào có, đâu có!” Tào Tháo chậm rãi ngừng cười, nói: “Chẳng qua là Tào mỗ không thể ngờ Phiêu Kỵ tướng quân lại có thể phái người tới hỏi thăm ta, thật sự cảm thấy ngạc nhiên”

“Đây có gì đáng kinh ngạc đâu?” Đồng Chiêu vẫn tiếp tục đuổi cùng giết tận, tuyệt không dễ dàng buông tha, hẳn lại nói : “Tư Không đại nhân cùng chủ công nhà ta đều là trọng thần triều đình, mỗi người đều là người cầm quyền cao. Lúc này, chủ công nhà ta nghe nói Tư Không đại nhân không khỏe, phái chúng ta đi ân cần thăm hỏi một tiếng, thật sự là chuyện rất bình thường”

“Vậy Tào mỗ tạ ơn Phiêu Kỵ tướng quân!” Tào Tháo không muốn tiếp tục lãng phí tinh thần của mình vào loại chuyện nhỏ nhặt này, hẳn nói: “Vậy phiền nhị vị sau khi trở lại Lạc Dương, thay ta bày tỏ lòng biết ơn với Hứa tướng quân!”

Nói đến đây, Tào Tháo lại âm thầm cười nhạt trong lòng, ân cần thăm hỏi? Hừ! Là người muốn nhìn xem bên chúng ta có rảnh rang hay không! Bằng không hẳn sẽ không phái các người, chiêu bài lớn thế này đi ra ngoài?

“Khi hai người chúng ta trở về nhất định sẽ bẩm báo với chúa công lòng biết ơn của Tư Không đại nhân!” Đồng Chiêu nói xong, hẳn không nói thêm gì nữa, cúi đầu tập trung vào mấy món ăn bày ở trên án.

...

Tào Tháo không đợi được nữa, hơn nữa đầu Tào Tháo lại bắt đầu đau!

Tại sao hai người này không nói chuyện?

“Công Nhân tiên sinh, chẳng lẽ các người đến chỉ là vì muốn ân cần thăm hỏi chủ công nhà ta sao?” Chứng kiến Tuân Du muốn nói chuyện, Tuân Úc liền vội vàng lên tiếng hỏi, hẳn cũng không muốn để cho Tuân

Du gây chuyện ồn ào với Tuân Thầm ở trong đại sảnh này. Nếu chuyện đó xảy ra, mặc kệ cuối cùng người chiếm ưu thế chính là ai, cả hai đều làm mất thể diện Tuân gia. Hắn quyết không thể để cho sự việc này xảy ra. Cho dù Tuân Du đi theo Tuân Thầm đều rất có kiến thức, không thể không biết được thời gian và địa điểm nào mới có thể gây chuyện với nhau, nhưng nếu có vạn nhất thì sao? Nếu hai người gây chuyện với nhau thì sao?

“Hả? Ồ! Đương nhiên không phải! Nếu chỉ cần thay mặt chủ công nhà ta tới hỏi thăm Tư Không đại nhân, chỉ cần tùy ý phái mấy người đến là được rồi, chủ công cũng sẽ không phái hai người chúng ta đến!” Đồng Chiêu lại đáp.

“Vậy không biết hai vị còn có chuyện gì?” Lưu Diệp hỏi.

“Nghe nói sau khi Tư Không đại nhân trở về từ Huỳnh Dương, đã mắc phải chứng bệnh đau đầu, đứng không? Không phải có việc đó sao?” Đồng Chiêu hạ thấp thanh âm hỏi, hắn âm thầm mà cảm thấy may mắn. May mắn thay chúa công của mình đã lựa chọn thời cơ chọn hầu như vô tướng Tào thị đều không có mặt. Nếu chỉ cần một hai người trong những người kia có mặt ở đây, ai biết những lời này của mình có thể đưa tới phiền toái hay không?

“...” Thế nhưng, cho dù phần lớn vô tướng chủ yếu của Tào thị không có mặt, không phải là đang xuất chinh thì chính là trọng thương tĩnh dưỡng ở nhà, nhưng câu nói này của Đồng Chiêu vẫn làm cho người Tào doanh kể cả Tào Tháo cảm thấy khó thở! Tào Tháo không nhịn nổi mà vỗ vỗ trán, đau!

“Đồng Công Nhân, lời này của ngươi là có ý gì?” tính tình Trình Dục có vẻ cứng rắn, hắn lên tiếng phản nộ trước tiên.

“Ah, không có gì!” Đồng Chiêu cười nhẹ một tiếng, ngược lại hắn còn nói thêm: “Không biết Tư Không đại nhân cảm thấy thế nào đối với hiện tại quân Giang Đông đang xâm nhập Từ Châu?”

“Ừ?” Đám người Tào Tháo lại sững sờ, nhưng bọn họ rất nhanh lấy lại tinh thần. Rõ ràng đây mới là mục đích thực sự của hai người này khi tới đây. Chỉ sợ Hứa Thành muốn thừa dịp Tôn Sách công phạt Từ Châu mà chiếm chút tiện nghi. Đương nhiên, mục đích lớn hơn cả có thể là xò xét hư thực của đối phương, tuy rằng Hứa Thành vừa mới chiếm giữ đất đai sáu châu phương bắc, cần có thời gian để củng cố thành quả sau chiến tranh, nhưng tất cả những người Tào doanh đang ngồi ở nơi này cũng đều biết, Hứa Thành, cho đến hiện tại vẫn không xuất ra toàn bộ thực lực, ai biết hắn có thể đột nhiên thừa dịp thời cơ này mà gây khó dễ hay không?

“Giang Đông Tôn Sách, chỉ là đồ nhai ranh mà thôi, chiếm cứ vùng đất Giang Nam không có bao nhiêu người mà đã tự cho là vô địch thiên hạ. Lúc này, quân Giang Đông của hắn đã bại vào trong tay quân ta, bản thân Tôn Sách còn bị trọng thương khó bảo toàn tính mạng. Hừ, hắn đã muốn làm tiểu nhân nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, chủ ta chỉ còn biết đón đầu đánh cho hắn một đòn nhớ đời, để cho bọn chúng có đến mà không có về!” Trình Dục lạnh lạnh nói. Ý tứ trong lời nói của hắn rất rõ ràng. Những người đang ngồi đều là người thông minh, đương nhiên cũng đều hiểu được ý tứ của hắn.

“Ha ha!” Đồng Chiêu và Tuân Thầm cùng nhìn nhau, Đồng Chiêu cười nói: “Nhanh như vậy mà Tôn Sách đã bị trọng thương khó bảo toàn. Điều này khiến cho người ta thật không ngờ, nhưng cũng nằm trong dự liệu!”

“Hả? Các hạ sớm đã dự liệu được Tôn Sách tất bại sao?” Lưu Diệp ngạc nhiên nói.

“Không phải là hai người chúng ta, mà là chủ công nhà ta, Hứa Thành Hứa Bá Công tướng quân!” Đồng Chiêu ôm quyền nhìn về hướng Lạc Dương, nói.

“Hả? Hứa Bá Công sớm đã liệu định được Tôn Sách bại trận?” Tào Tháo cũng hỏi: “Tại sao hắn lại nắm chắc điều này?”

“Cái này cũng đơn giản. Chớ nói tới nhược điểm trí mạng kia của Tôn Sách, Tư Không đại nhân là thống soái có một không hai hiện nay, hơn nữa còn có các mưu sĩ Quách Phụng Hiếu, Trình Trọng Đức, Tôn Sách từ xa đánh tới, không thất bại mới là lạ!” Đồng Chiêu nói, nhưng hắn lại lên tiếng nói tiếp: “Ồ, sao không thấy Phụng Hiếu tiên sinh?”

“A...! Phụng Hiếu đã đi tới Từ Châu, thu phục quân Giang Đông!” Tào Tháo nói.

“Cái gì? Không phải Tư Không đại nhân muốn lấy mạng của Phụng Hiếu tiên sinh đó chứ?” Tuân Thâm đột nhiên nói. Hắn không nhin nổi nữa, hắn sao có thể chỉ để cho Đồng Chiêu làm náo động?

“Tuân Hữu Nhược, người lớn mật?” Tuân Thâm vừa xuất hiện, Tuân Du lập tức phát động công kích, Phụng Hiếu đi tới thành Từ Châu lãnh binh, chỉ là vì sớm bình định kẻ thù Giang Đông xâm phạm, vì sao người đưa ra lý do lung tung, chẳng lẽ là người muốn ly gián thần chủ bên ta sao?”

“À? Không dám không dám” Tuân Thâm không thể tiếp tục vô lễ, hắn cũng không dám ở ngay trong phủ Tư Không phủ mà gây ra chuyện đáng tiếc. Tuân Thâm nói mà cũng không nhìn Tuân Du, hắn tự mình giải thích: “Chỉ là tại hạ nghe nói, Quách Phụng Hiếu luôn luôn không có sức khỏe tốt. Lúc này Phụng Hiếu tiên sinh lại tự mình lĩnh đại quân, đối địch cùng đội quân bách chiến của Giang Đông, chẳng phải không những vừa lao tâm và phải lao lực sao? Nếu như cứ tiếp tục như thế, thân thể suy nhược kia sao có thể đủ ứng phó được? Quách Phụng Hiếu là kỳ tài đương thời, thiên hạ không người có thể sánh, nếu có một sơ xuất, chẳng phải rất đáng tiếc sao? Cho nên, nhất thời tại hạ dưới tình thế cấp bách, mới có giọng nói như vừa rồi, mong mỗi mời Tư Không đại nhân chớ trách!” Nói xong, Tuân Thâm ôm quyền hành một đại lễ với Tào Tháo!

“...” Tào Tháo lâm vào trầm tư. Đương nhiên hắn biết rõ bản lĩnh của Quách Gia, nên lúc này mới phái hắn đi ra ngoài hiệp lĩnh chư quân, sớm ngày bình định quân Giang Đông xâm chiếm Từ Châu, nhưng sau khi hắn nghe Tuân Thâm nói như vậy, tuy rằng trong lòng Tào Tháo biết rõ đối phương chỉ muốn khiến cho hắn cảm thấy lo lắng, nhưng hắn vẫn không tự chủ được mà cảm thấy lo lắng cho sức khỏe của Quách Gia.

“Ai! Tôn Sách trọng thương khó trị, chuyện tốt như thế, Phụng Hiếu tiên sinh tất nhiên sẽ nhân cơ hội này đại phá quân Giang Đông, như vậy chỉ cần thời gian không quá lâu, thân thể của hắn cũng sẽ không có chuyện gì. Hữu Nhược, có vẻ người đã quá lo lắng!” Đồng Chiêu nói, nhưng nghe giọng nói của hắn, người Tào doanh cảm giác, cảm thấy không thích hợp.

“Công Nhân nói cũng đúng! Chẳng qua là...” Tuân Thâm chuyển hướng câu chuyện, (người Tào doanh: đã đến! Sớm đoán được người sẽ nói như vậy!) nói: “Theo ta được biết, Giang Đông dưới sự cai trị của Tiểu Bá Vương Tôn Sách, tuy rằng trong số các tướng khó có người có khả năng thống soái toàn cục, thế nhưng, Tôn Sách vẫn còn có Chu Du, lại là người không giống kẻ hèn mọn này! Nếu như Chu Du hắn từ Giang Đông tìm đến Từ Châu, chỉ sợ Phụng Hiếu tiên sinh phải hao tổn tâm sức nhiều hơn!”

“Chu Du?” Tào Tháo hỏi: “Hắn là người phương nào?”

“Chu Du? Người này... Ta giống như đã nghe qua!” Tuân Du suy tư, hắn nói tiếp: “Đúng rồi, hắn là con trai Chu Dị khi trước đã làm Lạc Dương Lệnh, nghe nói ngay khi còn trẻ đã có tài danh”

“Không hổ là Công Đạt, kiến thức uyên bác,” Tuân Thâm cười nói: “Người nói không sai. Chu Du này đúng là con trai của Chu Dị, hơn nữa hắn và Tôn Sách còn là đồng học! Hãy thử nghĩ lại xem từ lúc Chu Dị từ nhiệm, Công Đạt đang đảm nhiệm chức Thị lang ở Lạc Dương, nhưng đến bây giờ người còn có thể nhớ rõ hắn, quả nhiên rất giỏi, tốt, không hổ là người Tuân gia ta, cũng không uổng công ta đây một trưởng bối vừa đến Hứa Xương đã phải đi gặp người! Đợi sau khi ta quay về Lạc Dương, nhất định sẽ bẩm báo chuyện của người với Từ Minh Công (Tuân Sảng), khiến cho Minh Công cao hứng khi có một cháu trai tốt như người!”

“Người...” Tuân Du muốn ỏi máu, hơn nữa còn là chảy như nước chứ không phải nhổ ra, ít nhất cũng không ít hơn ba lít! Đây là người nào vậy? Chính mình xưng trưởng bối còn không thèm tính toán, còn lấy Tuân Sảng ra dọa唬, tiếp đó lại còn nói cái gì là một “Cháu trai”, nếu không phải Tuân Úc gắt gao giữ chặt hắn từ phía dưới án, chỉ sợ hắn muốn lập tức đứng dậy tìm một thanh kiếm mà đâm người ta! Nhưng chính vì như vậy mà khiến cho hắn tức giận đến mức đỏ bừng cả khuôn mặt, trong khoảng thời gian ngắn không nói ra lời.

“Vậy Chu Du đó có thể có bản lĩnh gì? Nghe giọng nói của Tuân Thâm tiên sinh, hình như người này rất khó lường!” Tào Tháo cũng rất không cao hứng, nhưng hắn lại không thể không hỏi tiếp. Hắn biết rõ Tuân Thâm với Đồng Chiêu nhất định không nói cho hắn tin tức chính xác, thậm chí còn có thể là còn khuyếch đại, nhưng tin tức gần trong gang tấc, hơn nữa sự tình này còn liên quan tới kẻ thù mà Quách Gia có khả năng phải đối mặt, hắn lại không nhin được muốn nghe xem thế nào!

“Theo chủ ta Hứa tướng quân nói, Chu Du này chính là đệ nhất kỳ tài dụng binh ở Giang Đông, một thân năng lực dùng binh, chỉ ở phía trên Tôn Sách. Mặc dù Tôn Sách là hảo hữu với hần, thế nhưng Tôn Sách vẫn phải thật sự kiêng kị năng lực của hần, cho nên trước đó hần vẫn một mực không được trọng dụng, thế nhưng, lúc này quân Giang Đông đã rơi vào tuyệt cảnh, ở Giang Đông cũng chỉ có một mình Chu Du là có khả năng đưa bọn chúng từ Từ Châu mà quay về Giang Đông, cho nên, người mà Quách Phụng Hiếu sắp sửa gặp phải, rất có khả năng sẽ là hần. Mặc dù hần không có tài năng bằng Phụng Hiếu tiên sinh, thế nhưng, hần cũng nhất định có thể làm cho Phụng Hiếu tiên sinh hao tổn tâm cơ, như vậy thân thể Phụng Hiếu tiên sinh có thể phải chịu khổ!” Tuân Thâm không nhịn được chỉ muốn phá lên cười, bọn họ trả bài lưu loát như này, không làm cho Tào Tháo đau đầu vạn phần mới là lạ!

Quả nhiên, Tào Tháo lại vừa mới dùng bàn tay xoa trán, hần nói : “Vây Tào mỗ đa tạ tiên sinh, chúng ta nhất định sẽ chú ý tới Chu Du này!”

“Tư Không đại nhân không cần khách khí, ta cùng với Văn Nhượng, Công Đạt đều là người một nhà, ” nói đến đây, Tuân Thâm nhìn “Nhị Tuân” ở phía đối diện khẽ cười một chút, khiến Tuân Úc với Tuân Du thâm nhẩy dựng lên rồi hần mới lại nói tiếp: “Cho nên, những gì có thể nhắc nhở, tại hạ nhất định sẽ nhắc nhở!”

“Đúng vậy, đúng! Chủ ta cùng Tư Không đại nhân đều là thần tử Đại Hán, giúp đỡ nhau là chuyện nên làm” Đồng Chiêu lại xen vào nói: “Hình như Tư Không đại nhân mắc chứng bệnh đau đầu, chủ ta Hứa tướng quân đã đề cử một người có thể trị liệu cho đại nhân! Có lẽ dựa vào y thuật của hần, nhất định có thể trị khỏi bệnh cho Tư Không đại nhân!”

“Không cần!” Tào Tháo lập tức cự tuyệt! Người mà Hứa Thành đề cử người sao? Trị bệnh không chết người đã là kỳ tích rồi! Còn có năng lực chữa khỏi bệnh sao? Coi như là đau chết cũng không thể đồng ý với “Hảo ý” này !

“Tư Không đại nhân hà tất vội vã cự tuyệt như thế?” Đồng Chiêu cười nói: “Hoa Đà người này làm nghề y nhiều năm, y thuật cao tuyệt, chính là người mà chủ ta đặc biệt tìm tới chữa bệnh cho Tư Không đại nhân!”

“Không cần, không cần!” Tào Tháo liên tục khoát tay, tuyệt không thu dùng! Tào Tháo tuyệt sẽ không dùng người mà Hứa Thành đề cử đến chữa bệnh!

“Nếu như thế, thì vô cùng tiếc nuối!” vẻ thất vọng của Đồng Chiêu biểu lộ hết sức rõ ràng ở trên mặt!

“Ai! Chủ công nhà ta có hảo ý, Tư Không đại nhân, ngài thật sự không cần cân nhắc một chút sao?” Tuân Thâm nói với vẻ mặt tràn đầy chờ mong.

“Mời nhị vị trở về tạ ơn Hứa tướng quân giúp đỡ, nói ta đã lĩnh hảo ý này, ngày sau tất nhiên báo đáp!” Sắc mặt Tào Tháo hiện lên rất rõ ràng bốn chữ: “Tuyệt không thông qua!”

“Nếu như thế, vậy hai người chúng ta lập tức trở về! Ồ, xem trí nhớ của ta!” Tuân Thâm vỗ trán của mình, hần nói: “Chủ ta phái hai người chúng ta mang đến một ít lễ vật, lúc đến đã bỏ lại quý phủ của Công Đạt, đã quên mang đến dâng cho Tư Không đại nhân, kính xin đại nhân thứ tội!” Đồng Chiêu nghe xong hần nói, cũng vội vàng ôm quyền xoay người, bày tỏ mình thiếu nợ.

Tuân Úc với Tuân Du thì mang vẻ mặt ngỡ ngàng. Hai người đều tay không tiến vào phủ, mang theo lễ vật lúc nào? Nhưng sau khi suy nghĩ một chút thì hai người cảm thấy là lúc ấy tùy tùng của bọn hần cầm lễ vật nói không chừng, hai người nhất thời không chú ý nên khả năng này cũng khá lớn! Cho nên, hai người bọn họ cũng không nói gì.

“Ha ha, không có gì?” Tào Tháo nghe xong Tuân Thâm nói, hần rộng lượng cười, nói: “Nếu đã như vậy thì ta phái người đi tới quý phủ của Công Đạt lấy là được, hai vị không cần để ý!”

“Đa tạ Tư Không đại nhân rộng lượng” Đồng Chiêu với Tuân Thâm đồng thời đứng dậy, hành lễ nói: “Nếu như thế, hai người chúng ta đã hoàn thành sứ mạng mà chúa công giao phó, cũng cần phải trở về, các hạng công việc Lạc Dương bận rộn, không thể ở Hứa Xương lâu!”

“Như vậy ...! Công. . . Úc, Tử Dương, người tiễn hai vị tiên sinh này giúp ta” Tào Tháo cũng không muốn giữ lại hai vị này, hần lập tức phái người tiễn khách. Vốn hần muốn nói “Công Đạt”, nhưng hần kịp phản ứng, đổi thành Lưu Diệp!

Cứ như vậy, đến Hứa Xương không đầy một ngày, Tuân Thâm với Đồng Chiêu lại bước lên con đường quay về Lạc Dương!

Hai người đi rồi, không lâu sau Tào Tháo thấy Tuân Du tự tay mang” lễ vật” tới: —— một cái bánh nếp!

(Trên đường quay về Lạc Dương, Đồng Chiêu hỏi Tuân Thâm: “Nhìn người với Tuân Du thật giống kẻ thù không đội trời chung, rốt cuộc vì sao các người kết kẻ thù?”

“ . . ” Vất óc suy nghĩ thật lâu, Tuân Thâm cười cười thẹn thùng, nói: “Thật ngại quá, ta cũng quên vì sao chúng ta lại kết kẻ thù rồi!”

“ . . ” Đồng Chiêu ngưng mắt nhìn Tuân Thâm thật lâu, im lặng.

“Không còn cách nào khác, chỉ là nhìn thấy tiểu tử kia không vừa mắt, hắn cũng nhìn ta không vừa mắt, ” Tuân Thâm giải thích nói: “Nhưng dù sao sự việc cũng đã như vậy, tìm nguyên nhân cũng đã muộn, người nói có đúng hay không?”

“ . . Các người đi!” Đồng Chiêu chịu phục hoàn toàn mấy người Tuân thị này)

Ngay khi Tuân Thâm với Đồng Chiêu đến Hứa Xương, tình hình Hán Trung đang vẫn rất yên tĩnh.

Tuy rằng Từ Hoảng chỉ huy đại quân đại phá Dương Ngang, cũng bắt tù binh hơn hai vạn người, thế nhưng, hắn cũng không tiếp tục hành động như đám người Trương Lỗ nghĩ, thừa cơ xua quân xuất kích, thẳng tiến đánh Nam Trịnh, mà hắn lại tiếp tục ở Kì Cốc quan nghỉ ngơi chỉnh đốn!

Đối với chuyện này, đám người Trương Lỗ có cơ hội trì hoãn một thời gian nghỉ ngơi lấy lại sức, rồi lại cảm thấy vô cùng ngỡ ngàng! Từ Hoảng hắn đến cùng muốn làm gì?

Cho đến tận khi Chung Diêu đến, bọn họ mới thoáng cởi bỏ nghi hoặc trong lòng!

Bởi vì Chung Diêu tới chiêu hàng!

Chung Diêu tới khuyên hàng với lý do vô cùng đơn giản, chủ lực quân Hán Trung sau khi đánh mấy trận đại chiến, có thể nói đã tiêu hao hầu như không còn, đám người Trương Lỗ chỉ còn cách tình trạng không còn lối thoát không xa. Ngoại trừ một con đường đầu hàng, hắn khó có thể làm nên chuyện gì nữa, nếu như ngoan cố chống lại, hậu quả chờ đợi đám người Trương Lỗ—— trò chơi kết thúc!

Thế nhưng, việc Chung Diêu chiêu hàng cũng không thể khiến cho Trương Lỗ động tâm. Thứ nhất, tuy rằng thực lực của hắn đã biến mất, nhưng hắn còn không đến mức rơi vào cảnh sơn cùng thủy tận, cho nên, trong lòng hắn còn có một chút tưởng tượng, ảo tưởng rằng mình có thể sống qua nguy cơ này, vẫn còn có năng lực nắm giữ Hán Trung, làm thổ hoàng đế! Thứ hai, Chung Diêu cũng không cố gắng hết sức khuyên bảo Trương Lỗ, hắn rất hiểu lòng người. Không đến bước cuối cùng, một người như Trương Lỗ này, rất khó có thể chân chính mà buông tha quyền lực trong tay mình, cho nên, hắn cũng không nói ra ý định của Hứa Thành là vãn đế cho Trương Lỗ làm Thái thú Hán Trung. Lúc Chung Diêu đến, chẳng qua chỉ là một lần làm quen, đi tiền trạm mà thôi! Thứ ba, dĩ nhiên là Từ Hoảng đã làm theo như thư mật của Hứa Thành, không thể để cho Trương Lỗ đầu hàng ngay lập tức bởi hắn Trương Lỗ này còn có những tác dụng khác.

Cứ như vậy, lần chiêu đầu tiên của Chung Diêu hàng, bởi vì tất cả các nguyên nhân, dùng thất bại mà chấm dứt!

Mà có một việc xảy ra nằm ngoài dự đoán của Trương Lỗ với bọn thủ hạ của hắn chính là, sau khi Chung Diêu chiêu hàng thất bại, đại quân của Từ Hoảng vẫn không có thái độ gì, vẫn ở lại Kì Cốc quan, không chút suy chuyển! Điều này khiến cho bọn hắn cảm thấy giá lạnh trong lòng. Những việc không biết rõ lúc nào cũng làm cho lòng người sợ hãi, nhất là ở những sự việc mà có thể khẳng định vấn đề này cũng không phải chuyện tốt đối với chính mình!

Cho nên, Trương Lỗ mệnh lệnh cho thủ hạ trắng trợn chinh quân, hắn chỉ hy vọng trước khi Từ Hoảng xâm nhập, có thể tổ chức đầy đủ quân đội đến ngăn cản, thậm chí là đánh bại Từ Hoảng, về phần tiêu diệt? Mấy từ này dù Trương Lỗ có muốn những cũng không dám nghĩ tới!

Nhưng mà, bọn hắn lại hoàn toàn không để tới một việc, hoặc là nói bọn hắn quá mức sợ hãi Từ Hoảng với đại quân của hắn nên đã quên chuyện này: đó chính là, Hán Trung còn có một kẻ thù không đội trời chung

—— Tây Xuyên Lưu Chương!

Thành Đô!

Phủ Châu Mục của Lưu Chương!

Bên trong đại sảnh, bên trái: Hoàng Quyền, Vương Lữ, Trương Tùng, Lý Khôi, Trương Túc (Trương Tùng chỉ huynh), Pháp Chính, Phí Quan, Trịnh Độ. . .

Phía bên phải: Ngô Ý, Ngô Lan, Trương Nhiệm, Lý Nghiêm, Mạnh Đạt, Hoắc Tuấn, Dương Hoài, Cao Bái, Lãnh Bao, Đặng Hiền, Lôi Đồng. . .

Lưu Chương ngồi ngay ngắn ở giữa!

Người đầu tiên lên tiếng chính là Trương Tùng: “Chư vị, hôm nay nhận được cấp báo, Hán Trung Trương Lỗ đã bị đánh bại trong tay Đại tướng Từ Hoảng dưới trướng Hứa Thành, lại thêm lần trước hán bại vào trong tay Lưu Bị, lúc này, binh lực Hán Trung đã tổn thất nghiêm trọng, cho nên, hôm nay chúa công mời chư vị tới, chính là thương nghị biện pháp tiến công Hán Trung, khuếch trương xu thế Tây Xuyên ta!”

“Chúa công không thể!” Vương Lữ vừa nghe xong Trương Tùng nói, hần lập tức lên tiếng ngăn cản: “Chúa công, Hán Trung Trương Lỗ nhiều lần bị đánh bại. Lúc này, tuy rằng thực lực của hần giảm sút nghiêm trọng, thế nhưng, hần đã là vật trong bàn tay Hứa Thành, nếu như quân ta ngang ngược ra tay, tất nhiên sẽ khiến cho Hứa Thành không vui, nói không chừng Từ Hoảng sẽ thẳng tiến đến Tây Xuyên ta, đến lúc đó, đại địch đột kích, không chỉ có Hán Trung khó giữ được, mà ngay cả Tây Xuyên cũng đều gặp nguy hiểm”

“Vương Lữ đừng vội nói vậy như thế ” Pháp Chính đứng dậy nói: “Lúc này Hứa Thành vừa mới chiếm giữ đất đai bốn châu Ung Lương Ký U phương bắc, hơn nữa Hồ tộc phương bắc cần quản lý. Tuy rằng thực lực của hần khổng lồ, thế nhưng, hần nhất định sẽ khó có thể phân ra đại quân đến phạt Ích Châu ta. Sao người lại có thể nói chuyện giạt gân như thế? Không phải người muốn cho chúa công bỏ qua cơ hội nghìn năm khuếch trương thế lực sao?”

“Pháp Hiếu Trực nói rất đúng!” Lưu Chương nghe xong Pháp Chính nói, hần cao hứng gật đầu, cho dù hần làm người nhu nhược, có thể có cơ hội lớn khuếch trương thế lực hần cũng sẽ động tâm!

“Chúa công, những lời Pháp Chính nói chỉ là một loại khả năng, Hứa Thành binh lực mạnh, thiên hạ đều biết. Không lâu lúc trước, hần tiến công Ung Châu, đánh trận với mấy người Lã Bố, Viên Thiệu, Tào Tháo, Lưu Bị đồng thời tập kích hai châu Tư Tịnh của hần, ngoại trừ những người đó ra, còn có các tộc Tiên Ti phương bắc cũng khởi binh mấy chục vạn, thế nhưng, cuối cùng thì sao? Hai châu Ung Lương rơi hết vào tay hần, mấy người Lã Bố đã thành tù binh của hần; Viên Thiệu mất hết cơ nghiệp; Tào Tháo bị đánh bại ở Huỳnh Dương, thủ hạ tử thương vô số; Lưu Bị thống soái mười lăm vạn đại quân, lại bại trong tay Vương Việt có không đến hai vạn người; Các tộc Tiên Ti phương bắc toàn quân bị diệt! Chúa công, ngài cho rằng hiện nay Hứa Thành có thể có bao nhiêu binh lực? Hần đã có thể phân ra đại quân tấn công Hán Trung, hần sẽ không xuất binh lực lấy Tây Xuyên ta sao?” Hoàng Quyền ở bên phân tích kỹ càng.

“Cái này. . .” Lưu Chương lập tức biến sắc, hần không phải không biết rõ những thứ này, chẳng qua là hần nhất thời bị đám người Trương Tùng đầu độc, không suy nghĩ kỹ càng về phương diện này. Bây giờ nghe Hoàng Quyền nói tiếp, hần lập tức toát mồ hôi lạnh!“Trương Tùng..., nghe Hoàng Chủ bạc (Hoàng Quyền đảm nhiệm chức Chủ bạc Ích Châu) nói, ta cũng cho rằng thời cơ lúc này thời cơ không tốt! Người xem. . .”

“Chúa công!” Trương Tùng lập tức ôm quyền, nghiêm mặt nói: “Chúa công, Ích Châu ta có bốn mươi mốt châu quận, cơ nghiệp như thế, lại chỉ có thể khốn thủ một góc. Nếu cứ tiếp tục như này, người trong thiên hạ đều chế nhạo chúa công, nói chúa công chỉ có thể giữ nhà, lại không có trí lớn. Còn nữa, hiện nay chính là thời cơ khuếch trương tốt nhất, Hán Trung đại tổn binh lực, Trương Lỗ đã không còn là mối uy hiếp, đợi sau khi chúng ta chiếm giữ Hán Trung, có thể tiến về hướng đông, một đường ra khỏi Hán Trung, một đường xuôi xuống Trường Giang, một đường xuất kích theo đường bộ Hán Xuyên, thủy bộ cùng ra khỏi, tam lộ đại quân thẳng đến Kinh Châu. Đến lúc đó, chúa công có vùng đất hai châu, thiên hạ ghé mắt, ai còn dám nói chúa công vô năng?”

” Trương Tùng lớn mật, đây là người muốn cho chúa công lâm vào tình cảnh bất nhân bất nghĩa!” Vương Lữ đột nhiên mắng to.

“Vương Lữ, người không nên nói bậy nói bạ. Sao ta lại có thể hãm chúa công vào cảnh bất nhân bất nghĩa hả?” Trương Tùng cũng giận dữ, phản bác hỏi.

“Kinh Châu là địa phương nào? Đó là vùng đất của Lưu Biểu Lưu Cảnh Thắng, hẳn chính là dòng dõi nhà Hán, cùng đồng tông với chúa công, người lại đầu độc chúa công đi chiếm Kinh Châu của hắn, rốt cuộc người có lòng gì? Đây không phải là khiến cho chúa công hành động bất nghĩa thì là cái gì?” Vương Lữ nổi giận dưng dưng nói: “Xuất đại quân, sanh linh đồ thán. Từ lúc mình lão chúa công (cha của Lưu Chương, Lưu Yên) giành được Ích Châu đến nay, đã không tham dự chinh chiến Trung Nguyên, dân chúng Ích Châu chịu ân huệ này, sinh hoạt yên ổn, không cam chịu nổi khổ chiến loạn, suy nghĩ lúc này của người lại để cho chúa công xuất binh Hán Trung, còn muốn tấn công Kinh Châu, vậy phải dùng bao nhiêu binh mã, có bao nhiêu tướng sĩ phải chết bởi dã tâm của người, sao người có thể nhẫn tâm như vậy? Nếu chúa công thật sự nghe theo đề nghị của người, chẳng phải sẽ lâm vào hoàn cảnh bất nhân sao?”

“Người. . .” Trương Tùng nhất thời không thể tìm ra lời để phản bác, hắn chỉ có thể tức giận đến mức đỏ mặt tía tai, hơn nữa đáng về hắn vốn tương đối xấu xí, biểu hiện này càng gương mặt hắn thêm dữ tợn!

“Vương tông sự (Vương Lữ là quan tông sự dưới trướng Lưu Chương), theo như người nói, là người muốn chúa công gánh chịu cái tên ‘ chỉ có thể giữ nhà, không có trí lớn’ rồi sao?” Mạnh Đạt ở một bên lại âm trầm nói.

“Ta. . . Ta đã nói như vậy khi nào, chúa công không xuất binh, dân chúng chỉ biết ca tụng chúa công nhân nghĩa yêu thích dân, sao có thể có cách nói này?” Vương Lữ cả giận nói.

“Hay quá! Đáng tiếc! Sách sử nói, hình như lại không lấy miệng dân chúng làm chuẩn” Mạnh Đạt cười nói.

“Người. . .” Vương Lữ vừa muốn nói tiếp nhưng hắn bị Lưu Chương ngắt lời!

“Đã đủ rồi, Vương Lữ, người lui sang một bên!” Lưu Chương không vui nói. “Giữ nhà” là cái gì? Mặc dù đám thủ hạ nói uyển chuyển, nhưng hắn cũng biết đó chỉ là “Con chó giữ nhà”. Đám dân chúng hèn mọn thì tính toán cái gì? Lại muốn Lưu Chương hắn đường đường là Châu Mục đại nhân có bốn mươi một châu quận mà phải gánh chịu cái tiếng “Con chó giữ nhà” cho bọn chúng, sao có thể như thế?

“Ý ta đã quyết, xuất binh. . .” Lưu Chương phất tay muốn làm ra quyết định.

“Chúa công, không thể .!” Hoàng Quyền đột nhiên quỳ rạp xuống đất, hắn vội vàng nói: “Một khi xuất binh, hậu quả khó liệu. Bất luận là lấy được Hán Trung, hay là lấy Kinh Châu, đều tuyệt không phải là chuyện dễ dàng như tình cảm! Hán Trung Trương Lỗ là địch cùng Tây Xuyên ta đã có rất nhiều năm, năng lực của hắn, chiến lực của quân Hán Trung, chúng ta đều rất rõ ràng, thế nhưng, bọn hắn lại bị đánh bại trong tay Lưu Bị, lại cũng bại trong tay Hứa Thành. Chúa công, ngài hãy nghĩ một chút xem quân Tây Xuyên ta có thể đối kháng cùng với hai người kia không?”

“Cái này. . .” chủ ý xuất binh của Lưu Chương lại bị đánh quay trở về, hắn do dự không dứt khoát!

“Chúa công, Hoàng Công Hành (Hoàng Quyền, chữ Công Hành) quá coi thường quân Tây Xuyên ta! Trước kia, quân ta giao chiến cùng quân Trương Lỗ, không thắng, chỉ là bởi vì muốn dùng hắn để ngăn cản chiến loạn Trung Nguyên không thể nhiều loạn Tây Xuyên ta mà thôi, sao lại nói không thể thắng? Hừ! Quân đội của bốn mươi một châu quận, há lại không thể thắng nổi một quận Hán Trung nhỏ nhỏ sao? Hoàng Công Hành người cũng quá coi thường người” Trương Tùng còn nói thêm.

“Chúa công, nếu bàn về quân sự, vẫn nên do các vị tướng quân định đoạt. Tại sao chúa công không hỏi Ngô Ý tướng quân, Trương Nhiệm tướng quân, Lý Nghiêm tướng quân?” Lý Khôi xen vào nói.

“Đúng vậy!” Lưu Chương nghe vậy, hắn buông lỏng thần sắc, vậy là đúng! Đánh trận phải nên hỏi những tướng quân này mới đúng, hỏi đám quan văn thì có ích lợi gì? Uống phỉ sức lực!

“Ngô Ý tướng quân, người xem quân Tây Xuyên ta có thể tranh bá thiên hạ hay không?” Lưu Chương nhìn chính cậu của mình hỏi trước.

“Chúa công, ta Tây Xuyên ta, giao chiến lâu ngày cùng các tộc man di, tự nhiên là chiến lực bất phàm. Thế nhưng, nếu luận một cách khách quan cùng với các lộ binh mã Trung Nguyên khác, tỳ chức khó có thể nói rõ!” Ngô Ý tâm tư rõ ràng, trực tiếp đã đến một đẩy hai sáu năm! Địa vị của hắn rất vững chắc, đã là vọng tộc Ích Châu, lại là cậu của Lưu Chương, hà tất hắn phải đi nịnh nọt hai bên.

“Trương Nhiệm, theo ngươi thì sao?” Lưu Chương không có được đáp án từ chỗ Ngô Ý, hắn lại nhìn Trương Nhiệm, một người từ bình dân thăng lên tướng quân hỏi.

“Mặt tướng có lòng tin đối với quân sĩ Ích Châu ta nhưng mặt tướng vẫn nghĩ rằng, nếu như quân ta xuất chiến, tức thì khó có thể còn tiếp tục đứng ngoài cuộc chiến tranh thiên hạ. Nếu như chúng ta không thành công, sẽ hoàn toàn khiến Ích Châu cũng biến mất!” Trương Nhiệm thản nhiên nói.

“Cái này. . .” Không cần hỏi Lý Nghiêm nữa rồi, Lưu Chương nghe xong Trương Nhiệm nói, hắn cảm thấy cả người chán nản, hắn hoàn toàn không có suy nghĩ muốn khiến toàn bộ bản thân hắn và người nhà dính vào cuộc chiến tranh bá thiên hạ. Mà nhìn cảnh trầm tư của hắn, những văn thần, võ tướng dưới trướng hắn cũng không dám lên tiếng quấy nhiễu hắn, trong lúc nhất thời, trong sảnh vô cùng yên tĩnh!

“Xoẹt! . . .” Một tiếng cười khê, từ bên ngoài phòng truyền vào trong! Trong hoàn cảnh yên tĩnh như này, tiếng cười này lại hoàn toàn đánh thức suy nghĩ sâu xa trong lòng Lưu Chương.

“Người nào huyền não ở bên ngoài ? Mau tiến vào đây cho ta!” Lưu Chương phẫn nộ quát.

131. Q.2 - Chương 131: Nỗi Lo Bên Trong

“Bình!” “Bình!” “Bình!” . . . Cùng với tiếng bước chân vang lên, một người mặc trang phục tiểu Hiệu hiện ra ở trước mặt mọi người, hắn tới trước mặt Lưu Chương, cách ước chừng một trượng, nhìn Lưu Chương quỳ xuống dập đầu!

“Ngươi là người phương nào, vì sao cười nhạo bên ngoài?” Thật ra người lên tiếng hỏi tên tiểu Hiệu này căn bản không tới lượt Lưu Chương, nhưng hiện tại hắn đang buồn rầu trong lòng, khó tránh khỏi việc nóng nảy.

“Tiểu nhân làm hộ vệ trong phủ, phụng mệnh thủ vệ ở bên ngoài phòng! Vừa rồi tiểu nhân nghe thấy tiếng cãi lộn trong sảnh, cảm thấy buồn cười nên mới cười ra tiếng, mong mỗi Châu Mục đại nhân thứ tội!” Tên tiểu Hiệu chậm rãi nói.

“Lớn mật” Khác với Lưu Chương, Mạnh Đạt gầm một tiếng, nói : “Một hộ vệ nhỏ bé, nhiều loạn chúng ta thương nghị đại sự, đó là trọng tội. Ngươi dám còn giễu cợt mọi người tại đây, chẳng lẽ ngươi muốn tìm cái chết sao?”

“Ha ha!” Tiểu Hiệu lại nở nụ cười, tiếp đó, tiếng cười nhẹ nhàng lại chuyển thành cười to, “Ha ha ha. . .”

“Ngươi. . . Im ngay!” Trương Tùng cả giận nói: “Ngươi chỉ là một tiểu Hiệu, sao có thể điên cuồng vô lễ ở trước mặt chúa công?”

“Không phải là tiểu nhân lớn mật, mà là tiểu nhân vừa nghĩ tới việc các vị đại nhân thảo luận đã cảm thấy buồn cười, kính xin các vị thứ tội!” Tiểu Hiệu vẫn chậm rãi cười nói.

“Ngươi đến cùng là người nào? Rốt cuộc vì sao ngươi lại cười chuyện mọi người vừa thảo luận?” Lưu Chương trầm giọng hỏi. Trong giọng nói vang theo vẻ hung ác khiến người ta biết rằng hắn vẫn là chủ nhân Ích Châu, ít nhiều vẫn có chút khí thế.

“Bẩm báo Châu Mục đại nhân, nếu như Châu Mục đại nhân ngài nghe tiểu nhân nói xong, nhất định ngài sẽ biết vì sao tiểu nhân lại cười?” Tiểu Hiệu hoàn toàn không có chút biểu hiện căng thẳng, chỉ nghe hắn chậm rãi nói: “Chư vị thảo luận, là Ích Châu ta có nên xuất binh Hán Trung hay không, thế nhưng, ta muốn hỏi chư vị, mấy vậy Phiêu Kỵ tướng quân Hứa Thành chiếm được Hán Trung, có thể xuất binh Tây Xuyên hay không?”

“Cái này. . .” chúng vẫn vô Ích Châu đều giật mình kinh hãi, đúng! Một khi Hứa Thành đã chiếm được Hán Trung, hẳn có thể xuất binh Tây Xuyên hay không? Đáp án dĩ nhiên là có thể hoàn toàn khẳng định! Những thứ khác chẳng quách là vấn đề thời gian mà thôi!

“Đúng là như thế, đúng là như thế. Ta không xuất binh, người ta cũng tới tìm ta!” Dương nhiên Lưu Chương cũng tỉnh ngộ, hẳn xoa xoa tay, nói.

“Không thể ngờ rằng một tiểu Hiệu như người mà lại có kiến thức này, ta muốn thăng người làm Hiệu úy. Nói đi, người tên là gì?” Lưu Chương nhìn tên tiểu Hiệu nói.

“Tiểu nhân tên là —— Đặng Bách Xuyên!” Nói xong, tên tiểu Hiệu ngẩng đầu lên!

Một quân cờ ẩn cuối cùng của Hứa Thành đã xuất hiện!

Công việc của các lộ chiến tuyến đang khung chiêng gõ trống tiến hành, thế nhưng Hứa Thành lại có cảm giác bản thân mình vô cùng nhẹ nhàng, hơn nữa, đã rảnh rỗi đến mức độ mồi meo!

Các sự vụ hành chính có Thường Hâm trông coi, cho dù một mình hẳn bận tới mắt mũi thì vẫn còn có Lư Dục với Trần Quân, cả hai đều là cao thủ hành chính hạng nhất.

Hiển nhiên bá quan còn không dám làm những sự việc phạm pháp loạn kỷ cương. Thứ nhất, có người của viện giám sát theo dõi, người của Hà Thông giám thị, đây chính là cửa ải khó vượt qua nhất. Có đôi khi, một quan viên nào đó muốn làm chút chuyện xấu, vẫn còn ở trong giai đoạn mưu đồ, Hà Thông cũng đã biết, những người kia sao có thể thoát khỏi? Thứ hai, Trương Ký, chủ quản pháp viện, tuy rằng làm người hiền hoà, thế nhưng, chỉ làm trái với pháp luật thì dễ nói, thế nhưng phạm vào tội, vậy hẳn sẽ không khách khí! Cho nên, có hai người bọn họ, bọn đạo chích bị trấn nhiếp, tự nhiên trị an cũng tốt lên rất nhiều!

Trên quân sự, có Giả Hủ, độc sĩ thời đại này hơn nữa Trần Cung giỏi về xử lý các hạng việc vặt, công việc bình thường, tự nhiên không cần tới phiên Hứa Thành hẳn quan tâm, nhưng những đại sự nghiêm chỉnh cũng đã sớm được sắp xếp xong xuôi. Lúc này lại không xảy ra những sự việc bất ngờ, hẳn còn có thể làm gì đây? Huống chi còn có hai người Đồng Chiêu với Tuân Thâm giúp đỡ, chiếu cố, bọn họ lại chính là những người rảnh rỗi nhất!

Tất cả châu quận, bởi vì có cường đại quân sự uy hiếp, ba châu Lương, Tịnh, U cũng có không xảy ra sự vụ các tộc gây rối. Hơn nữa, bởi vì các hạng mục công trình an cư tiến hành khá tốt, rất nhiều dân tộc du mục bắt đầu phát triển chăn nuôi! Ung Châu, Từ Vinh là danh tướng, lại nhờ khi ở Tịnh Châu mà đã tôi luyện thành hảo thủ hành chính, lại có thêm dân chúng Ung Châu tự trị trong chiến loạn đã lâu, cho nên mặc dù nơi đó vừa mới bình định không lâu, thế nhưng vô cùng bình yên, hơn nữa cuộc sống của dân chúng cũng đang phát triển rất tốt, thể hiện một bộ mặt phần vinh, vui sướng! Ký Châu, mặc dù là quê quán Viên Thiệu, nhưng Thư Thụ là người nào? Đó là một người cương trực, nếu như làm, phải làm tốt! Với hẳn, một người tọa trấn Ký Châu có danh vọng cực cao, hơn nữa các hạng mục chính sách được phổ biến rất tốt, Ký Châu, so sánh thời điểm ở dưới trướng Viên Thiệu, thì tốt hơn nhiều, dù là vừa mới cất bước, mọi người cũng đã có thể tiên đoán được một tương lai tốt đẹp không còn xa lắm!

Trong nhà, ai! Điều này điều khiến cho hẳn thương tâm nhất! Văn Thu mang thai, hẳn, thân là trượng phu, tự nhiên muốn ở bên cạnh làm bạn nhiều hơn, thế nhưng, bởi vì hẳn có xung đột trời sinh với Văn Thu, Văn Thu vừa nhìn thấy hẳn, nàng không nhịn được đã chỉ muốn động chân động tay! Ngày bình thường thì hai người cũng có thể gia tăng thêm đôi chút tình ái phu thê, nhưng hiện tại Văn Thu đang trong lúc mang thai! Còn có điều gì quan trọng hơn? Cho nên, dựa theo quy định an toàn mà Trương Cơ đã định, ngoại trừ vào thời gian cơm trưa mỗi ngày, hẳn rất hiếm khi nhìn thấy Văn Thu! Tất cả không còn biết phải nói gì nữa, nhưng hẳn không tuân thủ lại không được! Đây cũng là lần đầu tiên hẳn phải đối mặt với loại tình hình này, hẳn nnào dám dùng quyền uy của mình để đối đầu với Trương Cơ? Tìm Hoa Đà? Người này xuất quỷ nhập thần, ngay cả Hà Thông cũng chỉ có thể thăm dò được ra nơi mà Hoa Đà vừa mới xuất hiện, nhưng lại không thể gặp mặt, bằng không, Hứa Thành hẳn cũng sẽ không khiến Đồng Chiêu với Tuân Thâm đi sứ tới chỗ Tào Tháo, hẳn sẽ trực tiếp đưa Hoa Đà tới không được sao? Còn có Mi thị, thì càng không còn gì để nói, đã là người hơn hai mươi tuổi sai lại vẫn có thể ồn ào như vậy! Thân là chính thê của Hứa Thành, ở thời điểm mà Hứa Thành cần nàng nhất, nàng cũng không nguyện ở cùng một chỗ với Hứa

Thành. Nàng nói cái gì là muốn học tập chiêu cố phụ nữ có thai, chuẩn bị tốt cho bản thân mình sau này! Điều này làm cho hảo cảm của Hứa Thành đối với Mi thị hạ xuống rất thấp. Nàng không ghen ghét một chút sao? Nhưng nàng chính vì không ghen ghét, ít nhất, Hứa Thành hẳn không nhìn ra điều này, điều này cũng đúng, nàng là Mi phu nhân mà! Lúc nào nàng cũng khác với những nữ nhân khác!

Chính bởi như vậy mà đường đường là Phiêu Kỵ Đại tướng quân, chủ của sáu quận phương bắc, vậy mà thật sự trở thành một người rảnh rỗi!

Tuy rằng mỗi ngày hẳn đều thư thái nằm lắc lư trên chiếc ghế nằm, uống càng ngày càng nhiều rượu ngon tự ủ, cuộc sống gia đình tạm ổn khiến hẳn rất thoải mái, nhưng cuộc sống như vậy trôi qua càng ngày càng nhiều thì cũng rất buồn chán!

“Phiền muộn muốn chết! Tiểu Hắc! Ngươi, đồ sâu nhỏ! Quay lại đây cho Lão Tử!” Hứa Thành cầm chén rượu trong tay đặt mạnh xuống bàn đá ở bên cạnh, lại la lớn.

“Đã đến, đến rồi!” Bản thân Hắc Long là đệ nhất thị vệ hiện nay của Hứa Thành, mỗi khi hẳn làm nhiệm vụ, hẳn luôn luôn không rời Hứa Thành quá trăm bước, hiện tại Hứa Thành lớn tiếng la lên, tự nhiên hẳn lập tức đáp ứng! Về phần Hứa Thành hô “Con sâu nhỏ” ? Hẳn coi như không nghe thấy!

“Tiểu tử! Gần nhất ở bên trong thành Lạc Dương có chuyện gì lý thú không? Nói cho ta nghe một chút!” Nhìn Hắc Long đang hấp tấp chạy tới, Hứa Thành nói.

“Chúa công, nào có chuyện gì lý thú? Hơn nữa, ty chức suốt ngày canh giữ ở bên người ngài, không phải những gì ty chức nhìn thấy cũng đều giống như chúa công ngài sao?” Hắc Long nói.

“Nói như vậy, ngươi không muốn nói sao? Ai da! Nghe nói gần đây phòng tạm giam ở bên quân pháp mạng nhện chẳng dài rồi!” Ý tứ uy hiếp trong giọng nói của Hứa Thành hiện lên rất rõ ràng.

“Chúa công, tha cho ty chức đi!” phản ứng đầu tiên của Hắc Long chính là câu này!

“Vì sao mà phải buông tha ? Ai kêu ngươi không nghe theo quân lệnh của ta? Quân lệnh! Ngươi hiểu không?” Khẩu khí của Hứa Thành không tốt lắm. Hẳn đột nhiên phát hiện, ngẫu nhiên dọa người chế thuốc một chút, cũng có thể chậm rãi thúc đẩy tâm tình. “Chẳng lẽ ngươi không biết hiện tại ta khổ sở như thế nào sao? Ngươi thân là thân vệ thứ nhất của ta, người cũng nên bày tỏ một chút đi!”

“Chúa công, cho tiểu nhân nghĩ lại, nghĩ lại. . .” Thật sự rất khó khăn! Hắc Long nghĩ như vậy! Hẳn hiện tại rất hối hận, vì sao lần trước Dương Nhị cho hẳn đến đảm nhận chức Hiệu úy trong quân, hẳn không đồng ý? Hẳn còn nói cái gì là đi theo chúa công có thể học được một ít bản lĩnh! Trước kia không phải Dương Nhị đi theo chúa công học thành mà bây giờ Trung quân đại tướng quân sao? Nhưng vấn đề là, đến hiện tại, những bản lĩnh đó còn không học được bao nhiêu, chính mình cả ngày đều bị chúa công giày vò! Xem ra mình phải tìm cơ hội mời Dương Nhị ăn bữa cơm, hỏi xem còn chức Hiệu úy nào còn để trống hay không! Tuy rằng rất có thể không tránh được bị chém một đao, nhưng tóm lại vẫn còn dễ chịu hơn nhiều so với cả ngày gánh chịu khổ sở đi theo chúa công! Ai! Hiện tại không đánh trận chiến nào, mình cũng rất khó chịu, bản thân mình cũng rảnh chẳng kém gì so với chúa công!

Sau khi âm thầm bộc phát cơn bức tức, Hắc Long động não suy nghĩ xem bây giờ hẳn có thể kể chuyện gì mà khiến cho chúa công đang phiền muộn của hẳn cảm thấy hứng thú đấy!

Linh quang lóe lên!

“Chúa công, ty chức nhớ ra rồi, ngược lại thật sự có chuyện như vậy tình cảm, lão nhân ngài gia nhất định sẽ cảm thấy hứng thú!”

“Nói!” Hứa Thành còn nôn nóng hơn cả Hắc Long nữa!

“Ngài chắc chắn còn nhớ rõ sau khi Lã Bố chết, Từ Vinh tướng quân phái người mang Phương Thiên Họa Kịch với ngựa Xích Thố của hẳn đến Lạc Dương!” Hắc Long trở nên bị kích động.

“Vậy thì thế nào?” Hứa Thành hỏi.

“Chúa công! Ngài chắc chắn không biết rõ, từ lần trước ngài phân tích sở trường, khuyết điểm của từng người, Vương Việt tướng quân với Lã Bố! Vương Việt tướng quân đã được cho rằng là đệ nhất võ tướng

thiên hạ, mà Lã Bố thì sao, hắn cũng từng là đệ nhất chiến tướng thiên hạ! Ngài hãy thử nghĩ một chút, chúng ta đều là binh, đồ vật của đệ nhất chiến tướng, tự nhiên ai nấy cũng đều mơ tưởng có được! Phương Thiên Họa Kích đã bị Bàng Bái tướng quân phái người lấy đi, bảo là muốn ‘ bán ’ cho Công Tôn tướng quân! Thứ còn sót lại, cũng chỉ có ngựa Xích Thố! Gã Dương Nhị kia, mang ngựa Xích Thố về quân doanh, muốn để cho chính mình cười. Kết quả, ha ha ha. . .” Hắc Long càng nói càng hưng phấn, cuối cùng hắn nở một nụ cười.

“Hắn thế nào rồi hả?” rốt cục Hứa Thành đã bị câu chuyện làm cho hứng thú.

“Tên kia trong vòng một ngày đã bị ngã mười ba lần, may mà kỹ thuật cưỡi ngựa của hắn cao siêu, không bị ngã thành trọng thương nhưng ty chức đã nhìn thấy dáng vẻ lúc đó của hắn, ha ha ha. . .”

“Ngựa Xích Thố!” Hứa Thành không suy nghĩ về Dương Nhị. Lúc này tâm tư của hắn đều đặt lên ngựa Xích Thố.

“Về sau, mấy người Lệ Tướng quân, Điển Vi thậm chí đều muốn thử, đều không được! Về sau, Dương Nhị hạ lệnh, ai có thể thu phục Xích Thố, ngựa này là của người đó! Nhưng bọn họ đều không làm được, đừng nói là những người khác! Nhưng. . . Ai! Gần đây ty chức lại nghe nói Xích Thố tưởng niệm chủ cũ, liên tiếp nhiều ngày đều không ăn không uống, sắp không chịu được nữa rồi!” Hắc Long lại chuyển chủ đề, giọng nói của hắn có vẻ bị thương.

“Đi!” Hứa Thành đứng dậy!

Thành cao bên cạnh Lạc Dương! Dương Nhị thống soái một nửa đại quân thân vệ của Hứa Thành trú đóng ở chỗ này!

Hứa Thành có Dương Nhị, Hồng Phong, Hắc Long đồng hành, đi tới chuồng ngựa!

Nhìn từ xa, một thốt chiến mã cao lớn màu lửa đỏ, đang cô đơn đứng ở bên trong chuồng ngựa, cúi đầu, tuyệt không nhìn thấy rất nhiều cỏ khô ở trong máng ngựa ở trước mặt nó! Dù nó hiện tại đã trong tình trạng xương bọc da! Mà những chiến mã khác cũng đã xa rời nó, tuy rằng hiện tại nó đã gầy đến mức không còn hình dáng, thể nhưng, vẫn không có một con ngựa nào dám tới khiêu chiến quyền uy của nó!

Nhìn nó, Hứa Thành nhớ lại tình cảnh ngày đó hắn bưng tỉnh ở trong một đồng người chết!

Nhìn nó, Hứa Thành lại nhớ lại cạm bẫy bắt ngựa cực kỳ đơn sơ đồng thời cũng cực kỳ buồn cười!

Nhìn nó, Hứa Thành còn nhớ lại tình cảnh chính mình treo ở trên cổ của nó, bị nó mang theo chạy như điên!

Xích Thố!

Nếu không phải là vì Đồng Trác, Hứa Thành đã sớm cưỡi nó tung hoành thiên hạ rồi, nào đến phiên Lã Bố, một gian tặc ăn ở hai lòng! (nếu không phải Lã Bố, Xích Thố cũng sẽ không có danh tiếng như vậy)

“Chúa công, thốt ngựa Xích Thố này thì không được rồi! Chúa công ngài cũng đừng có đánh chủ ý với nó!” Dương Nhị nhìn biểu hiện phức tạp trên mặt Hứa Thành, hắn thở dài một hơi, buồn bực nói.

“. . .” Không một tiếng trả lời! Dương Nhị chứng kiến Hứa Thành chậm rãi giơ tay phải lên.

“Chúa công, sẽ vô dụng thôi! Kỹ thuật cưỡi ngựa của chúa công ngài còn kém hơn cả mặt tướng!” Dương Nhị đưa ra ý kiến theo như suy nghĩ của mình, khuyên can Hứa Thành.

“. . .” ngón tay phải của Hứa Thành uốn cong lại.

“Chúa công! Ngựa này đã thành như vậy, ngài cũng nên có lòng đồng cảm!” Với câu nói này, Dương Nhị đã bỏ ra một cái giá lớn!

“Túu túu! . . .” Tiếng huyết sáo vang lên!

Dương Nhị không hiểu rõ cho lắm! Hồng Phong, Hắc Long che lỗ tai! Thanh âm này quá bén nhọn, chói tai!

Thế nhưng, lỗ tai Xích Thố lại “Đột ngột” dựng lên!

“Tu huyết. . . !” Lại một tiếng!

Ba tùy tùng vẫn không thể hiểu được tình huống ở trước mặt!

Xích Thổ bắt đầu lộ ra vẻ nóng nảy! Bốn vó không ngừng mà đá! Đầu nó cũng bắt đầu lắc lư tứ phía!

“Túu túu! . . .” Tiếng thứ ba!

Ba người còn không có phản ứng!

“Hí hí hí. . .” Ngửa mặt lên trời hí dài một tiếng, Xích Thổ nhảy dựng lên!

“Bình!” “Oanh!” “‘Rầm Ào Ào!’”

Dây cương đã đứt! Chuông ngựa đổ xuống! Các đồ vật rơi xuống đầy đất!

Nhưng Xích Thổ lại nhảy ra ngoài!

“Hí hí hí. . .” Thoát khỏi trời buộc, Xích Thổ ngửa mặt lên trời hí dài thật lâu, thỉnh thoảng nó còn dựng người lên. Nó đã nhớ ra ai huyết sáo, nó nói cho chủ nhân thứ nhất của nó biết : nó vẫn là Xích Thổ! Mặc kệ hiện tại nó thế nào, nó vẫn là Hỏa Long hạ phàm!

“Ha ha ha. . .” Cùng với việc Xích Thổ hí dài, Hứa Thành cười lớn, nghênh tiếp.

“Chúa công, cẩn thận, ngựa này nguy. . . Ai!” Dương Nhị muốn ngăn cản Hứa Thành, lại bị đẩy té ngã!

Hồng Phong, Hắc Long, những người chặn ngựa! Còn có những thân vệ, cùng với thân binh của Dương Nhị, các tiểu binh đến xem náo nhiệt đều sững sốt!

Bởi vì bọn họ chứng kiến Xích Thổ vô cùng cương quyết bướng bỉnh rõ ràng, tỏ ràng lại thè lưỡi ra liếm tay Hứa Thành!

Một lần nữa lại đã thu phục được Xích Thổ, tâm tình Hứa Thành rất cực tốt lên rất nhiều! Mấy ngày nay, mỗi ngày hắn đều ở bên cạnh ngựa Xích Thổ này một thời gian ngắn, bồi dưỡng tình cảm sau một chia lìa lâu như vậy về sau!

Nhưng mấy ngày nay cũng không biết vì sao, các sự việc cũng đều đến, nhưng khá tốt là vẫn không đến mức luống cuống tay chân!

Đầu tiên, là sự việc của Bàng Đức!

Hướng tây, Bàng Đức tiến quân cực nhanh, dùng uy danh quân Hứa Thành đại phá Hung Nô, trong hai mùa hè, thu liên tiếp, hắn tiến quân đánh chiếm địa bàn của những bộ tộc nhỏ không có thể lực ở phía tây, quy về dưới vùng đất cai trị của mình! Bởi vì có đám người Khương Tự, Dương Phụ phụ trợ, về sau lại có thêm Từ Thứ, rốt cục ở vào thời điểm cuối thu, Bàng Đức cho xây dựng một tòa đại doanh ở chân núi Thiên Sơn! Hơn nữa, hắn còn ý định phái kỵ binh, dùng Dương Phụ làm tướng quân lĩnh quân, trước khi mùa đông đến, xua quân Bắc Hải, ít nhất, muốn đặt dấu hiệu (cột mốc biên giới) cương thổ Đại Hán tới đó! Đồng thời với việc xuất binh, hắn còn đồng ý với đề nghị của hai người Giả Quỳ với Khương Tự, phái sứ giả, đi đặt quan hệ với các quốc gia Tây Vực, một lần nữa đã thông con đường thông thương! Nhưng bởi vì mùa đông phương bắc tới sớm hơn, hơn nữa, chỗ của hắn đã bắt đầu liên tục có tuyết rơi nhiều. Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể tạm thời gác lại kế hoạch này, đợi đến mùa xuân sang năm!

Tiếp theo, chính là một người họ Bàng khác! Bàng Bái, ở trong mắt Hứa Thành, đã là một Đại tướng có thể chinh chiến, cũng là một căn nguyên của phiền phức!

Nhưng mà lần này vẫn còn tốt! Bởi vì phương bắc trên cơ bản đã bình định, hắn có thể tìm được rất ít công việc để làm! Mà ngoại trừ một việc là Công Tôn Chỉ mời hắn, ngược lại cũng không có đại sự gì! Về phần nguyên nhân gì khiến Công Tôn Chỉ mời hắn thì có nguyên nhân của nó, là vì hắn không chịu nổi bên người suốt ngày có một gã lão đeo đi theo đòi tiên! Mà hậu trường của người này, hoàn toàn chính là Bàng Bái! Đối với chuyện này, Hứa Thành cũng chỉ có cảm giác bất lực, hắn chỉ có thể hạ lệnh Công Tôn Chỉ thay Triệu Vân đi áp chế Liêu Đông Công Tôn Độ, để cho hắn tạm thời né tránh Bàng Bái, nhưng với hiểu biết của Hứa Thành đối với Bàng Bái, hắn biết rõ tiểu tử này nhất định sẽ dùng quyền lực Chinh bắc

tướng quân quản thúc quân sự hai châu U Tịnh để kiểm soát, tiếp tục đi tới U Châu tìm Công Tôn Chỉ gây phiền toái! Nhưng đây là chuyện sau này, Hứa Thành chẳng muốn quản!

Về phần Liêu Đông Công Tôn Độ, vốn Hứa Thành có ý định coi hắn như là đối tượng luyện binh. Sáu châu phương bắc cần phải hoàn toàn ổn định cuộc sống, nếu không cần có thời gian một vài năm thì không thể nào làm được, mà trong lúc này, Bàng Đức chỉ huy đại quân chinh tây muốn xuất phát tiến về phía tây, chỗ đó luôn luôn có chút ít thế lực có thể dùng binh; quân bản bộ của Trương Liêu, Cao Thuận có thể động thủ với Tào Tháo; Từ Hoảng đối với Hán Trung và Tây Xuyên, tiếp đó, có thể tiến xuống Kinh Châu với nam man, thậm chí là ra tay với bốn quân Kinh Nam ở trong tay Giang Đông Tôn thị. Chỉ có mỗi đám binh sĩ ở hai châu U Tịnh là thiếu đối thủ, mà cho dù binh lính thường xuyên huấn luyện, không trải qua thực chiến cũng khó có thể chính thức hình thành sức chiến đấu cường đại! Cho nên, tuy rằng Công Tôn Độ không mạnh, nhưng trước tiên cứ để cho hắn một con đường! Nhưng hiện tại Công Tôn Chỉ đi tới đó, tuy rằng cả hai đều mang họ Công Tôn, nói như thế nào đi nữa thì cũng đều là người của một gia tộc. Có điều hiện tại Công Tôn Chỉ muốn bốc lửa mà không có chỗ phát, coi như là đồng tông cũng có thể không có tình cảm! Huống chi Công Tôn Chỉ vốn không có cảm tình đối với gia tộc của mình! Nói không chừng, hắn di chuyển lực chú ý của Bàng Bái tới Liêu Đông cũng không nhất định. Khi đó, Công Tôn Độ cũng chỉ càng xui xẻo!

Ngoại trừ những điều này, Bàng Bái còn phái binh tiến lên hướng bắc! Hắn không ngừng chuyển từng khu vực đất đai rộng lớn vào trong lãnh thổ quốc gia Đại Hán! Đến hiện tại, biên giới phương bắc Đại Hán, đã chuyển lên phía bắc hơn ba nghìn dặm! Vốn Bàng Bái còn muốn tiếp tục đi về hướng bắc, nhưng hắn lại gặp một nhóm người! Chính là hai bộ tộc Tiên Ti di chuyển lên hướng bắc, hơn nữa, thực lực của bọn hắn rất mạnh! Vốn Bàng Bái thấy cái mình thích là thêm, muốn tiếp tục chiến, nhưng mà ai ngờ đối phương lại cầu hoà. Bàng Bái cũng đành chịu. Tuy rằng hắn rất hiếu chiến, nhưng hắn vẫn có thể phân rõ nặng nhẹ, có thể không cần đánh trận mà thu phục hai bộ tộc lớn hùng mạnh đương nhiên không đánh vẫn tốt hơn. Huống chi, binh lực của cả hai bộ tộc cộng lại, chừng hơn tám vạn! Cũng không ít hơn so với hắn! Lúc này, đại diện của hai bộ tộc đang ở trên đường đến Lạc Dương, Bàng Bái chẳng muốn tự mình đàm phán, hắn trực tiếp chuyển bọn họ đến chỗ Hứa Thành! Ở trong thư của Bàng Bái, Hứa Thành đã biết tên của hai bộ tộc di chuyển lên phía bắc này: Thác Bạt thị, Mộ Dung thị!

Cuối cùng, là tin tức đến từ Ký Châu! Viên Thiệu phái Phùng Kỷ liên tiếp thu nhận một ít bộ hạ cũ, trong đó có đám người Hứa Du, Quách Đồ, cũng kể cả Thẩm Phối một mực không muốn tiếp nhận chức quan của Hứa Thành, còn có Thư Thụ hiện giữ Thứ sử Ký Châu! Mà Thư Thụ, lại chưa từng nói với bất cứ ai về chuyện này, ngay cả Hứa Thành hắn cũng không bẩm báo!

“Có ý tứ rồi, Viên Thiệu ơi Viên Thiệu, người thật đúng là không biết tự lượng sức, ta rất muốn nhìn đám tiểu tặc các người có thể làm ra chuyện gì!” Hứa Thành nhìn đến đây, hắn nở nụ cười thâm nghĩ.

Ngay khi Hứa Thành đang nghĩ tới hắn, Viên Thiệu lại đang thương lượng sự vụ cùng mấy thuộc hạ còn sót lại. Vấn đề thương lương đương nhiên chính là thừa dịp Hứa Thành nắm giữ Ký Châu còn chưa lâu, một lần nữa khởi sự, đoạt lại quê quán!

Vốn, sau khi Viên Thiệu bị Hứa Thành đánh bại, cả nhà gã đều bị chuyển tới ở lại thành Hà Nội! Chỗ đó, tuy rằng gần Ký Châu, thế nhưng với Viên Thiệu gã mà nói, giống như chân trời xa xăm! Sở dĩ Viên Thiệu có suy nghĩ này là vì gã thật sự không chịu nổi tình cảnh này! Gã đang hết sức hối hận, vì sao lúc trước gã không tử chiến đến cùng mà lại chấp nhận đầu hàng? Hiện tại rơi vào tình cảnh không được nhiều người ủng hộ, không có cảnh tượng vô số quan lại quyền quý cung kính đối với chính mình, tuy rằng coi như hắn giàu có, nhưng lại không có địa vị cao quý khi xưa, Viên Thiệu gã thật sự không quen!

Nhưng chỉ vì những điều này cũng không thể khiến cho gã quyết định lại tiếp tục đối đầu với Hứa Thành! Mấy đời quan lại, đương nhiên Viên Thiệu biết rõ Hứa Thành có thể làm được tới một bước này ngày hôm nay, Hứa Thành hắn phải có thực lực hùng mạnh tới cỡ nào. Với sức lực của Viên Thiệu gã hiện này mà muốn đối đầu cùng Hứa Thành, chỉ sợ chỉ có một con đường chết!

Thế nhưng, người cảm thấy khó chịu trong khoảng thời gian qua không chỉ có nguyên Viên Thiệu! Ba người Quách Đồ, Phùng Kỷ, Hứa Du, không được Hứa Thành thu làm thủ hạ, ngược lại vẫn một mực nhàn tản ở nhà! Ba người đã không có địa vị trước kia, cũng hết sức bất mãn, nhưng bọn hắn không giống như Viên

Thiệu, tuy rằng cũng có bản khoán, nhưng bọn hán là mưu sĩ! Mà mưu sĩ thì là cái gì?

Có một câu chuyện như này : câu chuyện nói về Hoài Âm Hầu Hàn Tín có một vị mưu sĩ: Khoái Thông! Khoái Thông này từng vào thời điểm Sở Hán tranh chấp bất phân thắng bại, khích lệ Hàn Tín tự lập làm Vương, cùng tranh giành thiên hạ với Lưu Bang với Hạng Vũ! Bởi vì lúc ấy Hàn Tín cầm trọng binh, lại có thêm năng lực dùng binh của hán hơn xa hai người Lưu Hạng, có khả năng rất lớn đoạt được thiên hạ! Nhưng mà cuối cùng Hàn Tín không đồng ý, hán một mực phụ tá Lưu Bang lên làm Hán Cao Tổ. Về sau, Lưu Bang thảo phạt phản nghịch, Hàn Tín bị nói thành mưu phản, bị Lữ hậu giết. Sau khi Lưu Bang trở về, đồng ý với cách làm của Lữ hậu, cho bắt hết thủ hạ thân tín của Hàn Tín, hết thấy xử tử! Khoái Thông bởi vì đã từng khích lệ Hàn Tín tự lập, tự nhiên trở thành trọng phạm trong trọng phạm!

Lưu Bang tự mình thẩm vấn Khoái Thông, hỏi hán có phải đã từng khích lệ Hàn Tín tự lập hay không! Khoái Thông vô cùng sảng khoái mà trả lời: đúng vậy! Nếu không phải tiểu tử Hàn Tín kia không nghe lời của ta, sao có thể có kết cục ngày hôm nay? Lưu Bang thấy hán thừa nhận, liền trực tiếp nói với võ sĩ bên cạnh: nấu hán! Mà Khoái Thông thì sao, hán lập tức kêu to: không phục!

Lưu Bang cảm thấy kì quái, người này thừa nhận tội danh của mình một cách sảng khoái, tại sao lại không phục phán quyết của mình? Vì vậy Lưu Bang lại hỏi hán vì sao không phục?

Khoái Thông đã nói: chó sủa Nghiêu Đế, cũng không là vì Nghiêu Đế không phải là vua hiền, mà là vì Nghiêu Đế không phải là chủ nhân của nó mà thôi. Một người vì chủ của mình, không có gì đáng trách! Lưu Bang nghe xong lời này, lập tức thả hán.

Đây chính là mưu sĩ!

Mưu sĩ, chỉ cần một câu, khi đối mặt với mình chủ, sẽ có thể thoát thân! Những lời này chính là “Đều vì chủ của mình” !

Ba người Quách Đồ chính là có chủ ý này!

132. Q.2 - Chương 132: Tính Toán

Nếu Viên Thiệu thành công, bọn họ chính là công thần của một triều đại mới, ở trong lịch sử cũng sẽ để lại danh tiếng mưu trí hơn người, hơn nữa địa vị của bọn hán cũng chỉ có thể cao hơn so với trước kia! Còn nếu như Viên Thiệu thất bại, bọn hán cũng có thể đẩy trách nhiệm, nói mình “Đều vì chủ của mình”. Với thái độ ‘kẻ sĩ » của xã hội thời bấy giờ, bọn hán có chính phần sống sót! (trong Tam quốc, Trương Tú hàng Tào Tháo, phản bội, hàng, giết con trai, cháu trai, Đại tướng Diên Vi của Tào Tháo, nhưng cuối cùng Tào Tháo vẫn không thể làm gì hán, tuy rằng hán là võ tướng, nhưng có thể nói rõ vấn đề một chút, đó chính là thái độ của tất cả chư hầu đối với người tài!)

Vì vậy, sau khi ba người mưu đồ bí mật, bắt đầu cổ vũ Viên Thiệu!

Tuy rằng Viên Thiệu có kiến thức không tệ, nhưng hán luôn là người nhu nhược, lại có thêm ba người này còn khuyến khích con thứ hai Viên Hi, một kẻ có tánh khí táo bạo, còn có Lưu thị phu nhân yêu mến quyền lực, Lưu thị phu nhân hơn nữa có Viên Thượng làm tiên phong, nhiều người như vậy cùng khích lệ, Viên Thiệu không thể chống đỡ được, rốt cục hán quyết định lại một lần nữa ra tay, chiếm địa bàn!

Đã biết mưu đồ của Viên Thiệu, Hứa Thành cũng có không để chuyện này ở trong lòng. Trong mắt của hán, đây chỉ là một việc nhỏ, Viên Thiệu chỉ là một con châu chấu mùa thu, dù nhảy nhót thế nào, cũng chỉ là cú giãy dụa cuối cùng mà thôi. Ngày đông giá rét vừa tới, hán cũng xong đời, hơn nữa hiện tại phương bắc giống như sắp tới mùa đông!

Việc nhỏ không cần phải gấp, nhưng còn có đại sự! Hán luôn luôn coi trọng nhất Tào Tháo. Mặc dù mấy lần trước Tào Tháo đều không thể làm gì hán, ngược lại Tào Tháo còn tổn binh hao tướng ở trong tay hán, thế nhưng, đó vẫn là Tào Tháo. Từ sau khi hán đâm Đồng Trác thất bại, một mình chạy khỏi Lạc Dương, đến độc chiếm châu quận, trong lịch sử còn từng mấy lần bị đánh đến cơ hồ toàn quân bị diệt, nhưng hán đều vượt qua, hơn nữa, càng ngày càng lớn mạnh, bên cạnh hán cũng đều là người cực có bản lĩnh. Một cường địch như vậy, trước khi có thể hoàn toàn đánh bại, không có khả năng phớt lờ!

Mà hiện tại chỗ Tào Tháo đang bị quân Giang Đông gây huyên náo khí thế ngất trời, có rất nhiều thời cơ để lợi dụng, nếu không tranh thủ thời gian hành động, khi đó có hối hận cũng không còn kịp nữa rồi!

Không nói Hứa Thành muốn dùng phương pháp gì gây phiền toái cho Tào Tháo, bên Tào Tháo cũng đang cảm thấy không hiểu gì đối với việc Hứa Thành phái hai người Đồng Chiêu với Tuân Thâm tới Hứa Xương gây âm ỉ một hồi!

Ngược lại Tào Tháo cũng không vội vã suy nghĩ xem rốt cục một chiêu này của Hứa Thành là có ý gì, hắn đang lo lắng về Quách Gia. Hai người Đồng Chiêu nói không sai, thân thể Quách Gia càng ngày càng không được tốt. Từ khi sau khi trở về từ thành Huỳnh Dương, Tào Tháo bởi vì mắc chứng bệnh đau đầu, hắn không thể không trao quyền lực cho cấp dưới, mặc dù dưới trướng hắn, kỳ nhân mưu sĩ không ít, hơn nữa, cũng đều trung thành và tận tâm đối với hắn, thế nhưng, những người có tài phò tá Đế Vương này, đại đa số cũng không am hiểu những sự việc quân chính, tựa như chú cháu Tuân thị, tài hoa của bọn hắn phần lớn ở trên phương diện nội chính, chỉ có thể ngẫu nhiên nghĩ kế mà thôi, mà năng lực ở trên phương diện quân sự có thể dùng được chỉ rải rác mấy người như Quách Gia với Trình Dục, nhưng trong chuyện này, Trình Dục cũng chỉ là nhân tài có thể một mình đảm đương một phía. Người có cái nhìn đại cục, toàn bộ Tào doanh, cũng chỉ có Tào Tháo hắn với Quách Gia là có thể làm được.

Cho nên, quyền lực của hắn được hoàn toàn trao quyền cho cấp dưới, cho đến hiện tại vẫn đang không toàn bộ thu hồi, khiến cho Quách Gia có thể nói là mệt mỏi không ít. Nghe nói, Quách Gia thường thường phải nuốt đan dược để tẩm bổ thân thể, mà thân thể Quách Gia vốn là một người kém nhất trong số đông đúc mưu sĩ. Nếu như khiến cho Quách Gia mệt mỏi tới mức xảy ra chuyện, Tào Tháo hắn không thể gánh chịu được điều này!

Tự bản thân Tào Tháo đã suy nghĩ như vậy, lại có thêm những lời nói của Đồng Chiêu, mặc kệ bên Hứa Thành muốn đạt được mục đích gì, hắn cũng không thể tiếp tục ngồi yên, hắn không thể vì một đội quân Giang Đông khó có thể thành đại sự mà bồi thường tính mạng một mưu sĩ hạng nhất, cho dù đây chỉ là buồn lo vô cơ của hắn, hắn cũng chấp nhận!

Vì vậy, Tào Tháo tự thân xuất mã, đi tới thay đổi cho Quách Gia, hắn muốn để ưu sĩ này của mình có thời gian tĩnh dưỡng một chút. Thế nhưng Tào Tháo hắn không ngờ rằng hành động này của hắn, mặc dù xuất phát từ ý tốt muốn bảo vệ thuộc hạ, thế nhưng, từ trong miệng những người có ý đồ khác đã lập tức biến thành hành vi không tín nhiệm cấp dưới. Tuy rằng những lời ra tiếng vào không thể tạo thành ảnh hưởng gì đối với những thủ hạ đáng tin cậy của hắn, nhưng luôn có người sẽ tin vào điều này!

Sau khi Tào Tháo xuất phát, hắn giao tất cả công việc Hứa Xương cho chú cháu Tuân thị. Mặc dù nói Tuân Úc với Tuân Du cũng không quá xuất sắc ở trên vấn đề quân sự, nhưng chiếu ứng ở phía sau lại là sở trường của hai người này, tương đương với Tiêu Hà trong “Hán sơ tam kiệt”, hơn nữa, Hứa Xương dù nói thế nào cũng chính là đại bản doanh của Tào Tháo, cho dù là Hứa Thành tự mình chỉ huy đại quân tới tấn công, sợ rằng cũng phải mất một khoảng thời gian, nơi đây cũng không phải là thành Trường An!

Mà trong thời gian Tào Tháo xuất phát đến Từ Châu, Chu Du cũng vừa hoàn thành trận đại chiến đầu tiên từ lúc hắn chào đời đến nay: dụ diệt Hạ Hầu Uyên!

Sau khi Chu Du tiếp quản binh quyền quân Giang Đông, hắn lập tức chỉ huy đại quân Bắc thượng, hướng chỉ của tỉnh kỳ, trực chỉ tiến về thành Từ Châu.

Thế nhưng lúc này hắn tiến quân, tuy rằng phía trước đã không có đại quân địch ngăn chặn, nhưng lại đã tạo thành một đại phiền toái khác – làn sóng dân chạy nạn!

Khi lần trước Tôn Sách đến nơi này, người Từ Châu ứng đối thông dong, nhưng lần này lại khác, Tôn Sách bị tập kích mà sống chết không rõ, quân Giang Đông bởi vì loại hành vi hèn hạ của quân Tào mà bạo nổ cơn thịnh nộ, khiến sát ý của bọn hắn ít nhất cũng tăng lên mấy phần. Nếu như nói lần trước các tướng sĩ của đội quân này hầu như chỉ đi du sơn ngoạn thủy, tâm trạng hào hứng khá cao, lần này bọn hắn đặc biệt dốc sức liều mạng, khí thế đương nhiên cũng không giống với lúc trước!

Cho nên, người biết chuyện đương nhiên sẽ không ngu ngốc mà ngồi yên. Dọc theo đường Từ Châu, đám quan chức những quận huyện đó, ngay cả đám quan lại lần trước đã đầu hàng quân Giang Đông cũng không dám ở lại. Lần trước bọn hắn cũng không phải không có lỗi. Tôn Sách bị tập kích, nói thẳng ra là, cũng

có một phần lỗi của bọn hần. Trong suy nghĩ của nhiều người, hành vi đầu hàng của chính bọn hần, từng bước một dẫn đến cái chết của Tôn Sách trong một ván cờ. Tục ngữ nói : “Một lần xanh, hai lần chín (luyện mà thành quen)” Quân Giang Đông cũng đã nhìn thấy rõ mặt của bọn hần, hai bên khá quen thuộc với nhau, nhưng đây không phải là loại sai lầm mà vẫn còn có khả năng sửa đổi. Loại chuyện này đã có lần một nhưng không thể có hồi hai, trừ phi người nghĩ đến hồi hai này thông minh hơn khi so với Trương Lương, mưu cao hơn so với Hàn Tín, danh vọng cao hơn Khổng phu tử, năng lực cao hơn Tôn Vũ, bằng không thì chín phần cũng bằng không! Cho nên, quan lại ở tất cả các quận huyện Từ Châu mà quân Giang Đông đi qua, đều có một lựa chọn giống nhau : chạy!

Mà một khi đám quan chức bỏ chạy, các phú hào cũng không thể ngồi yên. Những năm này, coi như là đại gia tộc vô cùng có thế lực, cũng không ít bị “Quấy rối”, đại quân di chuyển qua, khó bảo toàn không có người muốn ra tay bọn hần, huống chi bọn phú hào này cũng là những người có tin tức linh thông, đương nhiên biết rõ quân Giang Đông bị vây khốn ở Từ Châu, nơi này chẳng khác nào đấu trường vây thú, hơn nữa quân đội Giang Đông thiếu lương thảo. Tất cả những thứ này cộng lại đã hoàn toàn cấu thành “Tử tội” cho đám phú hào bọn hần. Nếu như là trước kia đại quân còn phải cẩn thận cân nhắc lực ảnh hưởng của bọn hần, lúc này quân Giang Đông cũng sẽ không cân nhắc những thứ này, không nói trước đây quân Giang Đông đơn độc chỉ có một mình, có thể còn sống đi ra khỏi Từ Châu hay không cũng là cả một vấn đề, nào còn quản chuyện sống chết của những người khác, hơn nữa cho dù bọn hần có thế lực thì cũng không thể ảnh hưởng đến quân Giang Đông! Kết quả bọn phú hào này cũng có cùng lựa chọn như những quan lại kia : chạy!

Đám quan chức chạy, các phú hào cũng chạy, những dân chúng thấp cổ bé họng ngày bình thường như Thiên Lô sai dấu đánh đó của bọn hần thì sao? Tự nhiên cũng không dám ở lại. Cho tới bây giờ thảm họa chiến tranh, đối tượng thảm nhất đều là dân chúng, loạn giặc Khăn vàng mới đi qua không bao nhiêu năm, mà trong những dân chúng này vẫn còn có người nhớ đến cảnh tượng thê thảm lúc đó, bất kể là binh hay là phỉ, cho tới bây giờ cũng không từng coi dân chúng là người, mà suy nghĩ của những người lại truyền đi rất nhanh, lập tức tạo thành một lời đồn, nói quân Giang Đông sẽ tàn sát hàng loạt dân trong thành, giết hết người Từ Châu, cho nên, lại chạy! Dọc theo đường tiến quân, quân Giang Đông không nhìn thấy bao nhiêu dân chúng Từ Châu.

Bởi vì như vậy, phía trước quân Giang Đông, chính là đại quân chạy nạn bị hù dọa tới mức cực kỳ kinh hoàng, đội ngũ này, còn gây ra một việc khiến cho các tướng sĩ quân Giang Đông dù muốn cũng không dám nghĩ tới: ăn!

Không sai, là ăn! Dọc đường tiến quân này, quân Giang Đông muốn tìm kiếm chút cây cỏ mà ăn cũng không được! Thực có thể nói là hoang tàn!

Mặc dù sắp tới mùa đông, dân chúng đã thu hoạch xong lương thực vụ thu, nhưng bây giờ là lúc này? Khi chạy nạn, không ít người trong dân chúng chạy nạn vẫn còn nhớ rõ thời điểm khổ sở khi chạy loạn giặc Khăn vàng lúc trước, trước tiên giữ lương thực lại, dùng những đồ vật cũ nát phủ lên trên, tránh sau này khỏi chết đói! Ít nhất, cũng có thể chống đỡ một thời gian ngắn. Bởi vì đám dân chúng có ý nghĩ này, hầu như trên đường quân Giang Đông lướt qua, hầu như đều là một mảng “Đất trống”.

Mà loại tình hình này sau khi được chuyển tới các tướng lãnh quân Giang Đông, khiến những người bị hù dọa rất sợ hãi! Nhất là Chu Du, nghìn tính vạn tính, hần thật không ngờ một chiêu hồi mã thương này của hần lại sẽ tạo thành hậu quả đáng sợ như này. Chỉ nghĩ thôi cũng đã khiến da đầu hần run lên! Sau khi nghe tin tức này, da mặt hần vốn trắng như tuyết đã đỏ ửng một màu, giống như sắp chảy máu, hần và chúng tướng cũng không thể ngờ tới điểm này. Vốn bọn hần nghĩ rằng có thể bổ sung chút ít lương thảo trên đường tiến quân. Hiện tại thì tốt rồi ngay cả những vật tự nhiên trên đường đi cũng không còn. Bây giờ Từ Châu, so với vườn không nhà trống tuyệt đối còn vườn không nhà trống hơn nhiều, khiến mười vạn các tướng sĩ quân Giang Đông nhìn thấy mà choáng váng! Đám dân chạy nạn này, thậm chí ngay cả vỏ cây cũng bóc mất, chỉ để lại một thân cây trụi lủi, thân cây trắng bóc, dưới ánh sáng mặt trời chiếu rọi, người nhìn qua, có thể không quá mắt sao? Bọn họ cũng không sợ mùa đông khiến vỏ cây khó gặm, ăn nghẹn chết!

Thế nhưng, dù phải đối mặt với tình huống như vậy, Chu Du cũng không thể khiến đại quân đẩy hết tốc độ tiến về phía trước, đuổi theo hoặc là vượt qua đại quân dân chạy nạn, bởi vì sau khi Hạ Hầu Uyên nghe

nói bọn hán tiến lên phía bắc, lập tức hán suất lĩnh kỵ binh đuổi theo, một mặt làm trì trệ hành động của bọn hán, cũng đủ cho Từ Châu có đầy đủ thời gian bố trí tất cả, một mặt cũng khiến cho Nhạc Tiến chỉ huy bộ quân theo kịp.

Vì để đối phó Hạ Hầu Uyên, trước tiên Chu Du phái Đại tướng thủ hạ, chỉ huy một vạn hoặc là hai vạn quân đội, khi bọn hán đi qua các thị trấn, cửa ải, ngăn chặn hoặc là phục kích đội ngũ kỵ binh này của Hạ Hầu Uyên, mà đại quân chủ lực, lại làm làm ra dáng vẻ liều mạng đuổi theo đại quân dân chạy nạn phía trước, mà chờ khi bọn hán sắp đuổi kịp những dân chạy nạn này, hoặc là đại quân Nhạc Tiến sắp đến, hay là Hạ Hầu Uyên vượt qua binh sĩ chặn đánh, chủ lực đại quân quân Giang Đông lại sẽ đi chậm lại, cũng dần dần rút lại phía sau, binh sĩ đằng sau theo kịp, lại toàn lực truy kích.

Cứ như vậy, hai đội quân truy truy ngừng ngừng, Hạ Hầu Uyên vẫn chiếm ưu thế, dù sao hán suất lĩnh kỵ binh, tốc độ nhanh, xông lên không vượt qua thì cùng lắm hán cho quân lượn quanh, ai sợ ai! Mà chờ sau khi hán đuổi theo kịp, hán lại sẽ khiến cho đại quân Chu Du làm chậm tốc độ hành quân. Nhưng hán cũng không ý thức được rằng một cái lưới lớn, đã bao vây hán kỵ binh của hán vào bên trong!

Ngay khi Tào Tháo suất quân ra khỏi Hứa Xương sau đó không lâu ngày đầu tiên, Hạ Hầu Uyên vừa mới vượt qua một đội quân chặn đường do Chu Trị chỉ huy mà Chu Du an bài, hán đang cho các tướng sĩ kỵ binh nghỉ ngơi, hán muốn nghỉ một lát rồi lại đi tìm chủ lực quân Giang Đông thì hán lại nhận được tin tức thám mã báo về, Chu Du đột nhiên mệnh lệnh thủ hạ gia tăng tốc độ hành quân, tiến về phía một thành nhỏ có tên là Tứ Minh. Sau khi Hạ Hầu Uyên nhận được tin báo, hán suy tư một hồi, không hiểu Chu Du muốn làm gì, cuối cùng, hán hạ lệnh: “Không cần để ý tới hán, toàn quân tiếp tục nghỉ ngơi, đợi sau khi quân đội của Chu Trị đi qua, chúng ta lại đi Tứ Minh tìm thẳng nhãi Chu Du!”

Không lâu sau vì không thể chặn đường quân kỵ binh của Hạ Hầu Uyên, Chu Trị dẫn đội quân của mình đuổi theo chủ lực quân Giang Đông, sau khi Hạ Hầu Uyên nhận được tin tức, hán thấy thủ hạ cũng nghỉ ngơi khá tốt, hơn nữa lúc này lại là hoàng hôn, ánh sáng không rõ, đây chính là thời cơ tốt nhất cho kỵ binh tập kích quấy rối, vì vậy hán lập tức hạ lệnh hành động, truy kích quân Giang Đông đang tiến về hướng Tứ Minh.

Nhưng lần này, sự việc vượt quá dự liệu của Hạ Hầu Uyên hán, Chu Du cũng không dây dưa cùng hán, không để ý tới việc hán dẫn quân quấy rối, dẫn theo thủ hạ một đường tiến nhanh, dĩ nhiên cũng một đường thẳng vọt vào trong thành Tứ Minh nhỏ bé! Mà lúc này, trời đã sang đêm!

Đối với điều này, Hạ Hầu Uyên cảm thấy không thể hiểu được nguyên nhân vì sao, Chu Du không để ý tới hán quấy rối cũng không tính, toàn bộ mười vạn đại quân lại tiến vào trong một thành Tứ Minh nhỏ bé, đầu óc Chu Du có lẽ đã xảy ra sự cố không phải bình thường! Nhìn quy mô thành Tứ Minh này, nếu phát động hỏa công, tối thiểu nhất cũng có thể thiêu hủy một phần năm binh lực quân Giang Đông!

“Thằng nhãi Chu Du này muốn làm gì?” Hạ Hầu Uyên quay đầu nhìn các bộ hạ bên người, trong ánh mắt hiện lên ý tứ dò hỏi.

“Nhìn xem tình hình những ngày này thì thấy thằng nhãi Chu Du căn bản cũng không hiểu quân sự. Tướng quân, sao ngài không báo cho Nhạc Tiến tướng quân gia tăng tốc độ hành quân, hợp binh một chỗ cùng chúng ta, một trận đại phá quân Giang Đông?” Một phó tướng tự ỉnh là đứng lên tiếng nói, kết quả, hán đã nhận được một cái trừng mắt của Hạ Hầu Uyên!

“Ngu ngốc, trong quân Giang Đông, tất cả tướng lĩnh đều là Đại tướng kinh nghiệm sa trường đi theo Tôn Sách, nếu như Chu Du hoàn toàn không có năng lực, bọn chúng sẽ nghe theo lời của hán sao? Đây chính là thời khắc sống chết tồn vong, không được phép có bất kỳ ý gì khác! Hơn nữa, quân Giang Đông không đủ lương thảo, lại hành quân một khoảng thời gian, chúng ta đợi lương thảo của bọn chúng hết sạch, có thể không cần tốn nhiều sức, một trận mà diệt, hà tất phải đánh nhau sống chết vào lúc nào? Cho nên, chúng ta chỉ cần ngăn chặn bọn chúng, để cho bọn họ trước khi lương thực hết không thể đi đến Từ Châu là được rồi!” Hạ Hầu Uyên đã lên tiếng giáo huấn tên phó tướng văn dốt vũ dốt này.

“Vâng, mặt tướng đã hiểu rõ!” Tên phó tướng này không dám nói thêm nữa, hán cẩn thận thúc mạnh vào bụng ngựa, để cho chiến mã mang hán thoáng lui về sau một chút, hán hy vọng làm như này có thể tránh thoát ánh mắt của Hạ Hầu Uyên.

“Hừ!” Hạ Hầu Uyên nhìn thấy hành vi mờ ám của tên phó tướng, hừ lạnh một tiếng, nhưng không nói gì nữa. Bộ hạ sợ mình, cũng không phải là một chuyện không tốt, hơn nữa từ điều này mà nói Hạ Hầu Diệu Tài hẳn uy nghiêm hơn người!

“Tướng quân, chúng ta phải làm gì bây giờ?” Phó tướng này không nói, phó tướng khác lại hỏi.

“Mặc kệ thằng nhãi Chu Du muốn cái gì, chúng ta cứ theo như ý của mình mà xử lý, hừ muốn tránh ở trong thành, ta sẽ khiến cho hừ không được an bình! Mệnh lệnh cho các tướng sĩ, lớn tiếng quát mắng cho ta, mắng bọn chúng cay độc một chút, sau đó bắn hỏa tiễn vào trong thành, cho dù không thể thiêu hủy tòa thành này, ta cũng muốn khiến cho thằng nhãi Chu Du sứt đầu mẻ trán!” Hạ Hầu Uyên cũng không nói ra chính điều hừ đang nghĩ, quân Giang Đông một đường đi nhanh, lại bị hừ quấy rối không nhẹ, lúc này khẳng định đã rất mệt mỏi tới mức không chịu nổi. Hơn nữa quân Giang Đông cũng không có bao nhiêu kỵ binh, cho dù trong chuyện này có quỷ kế gì, cũng khó có thể tạo thành tổn thương gì đó đối với hừ, cùng lắm thì hừ cho quân chạy là được!

“Tướng quân, chúng ta không kiêng nể gì mà đốt thành, nếu như ngày sau bị người tuyên dương ra ngoài, chẳng phải dân chúng Từ Châu sẽ căm hận chúng ta sao?” Phó tướng cẩn thận hỏi lại, tên phó tướng này đi theo Hạ Hầu Uyên thời gian không ngắn, hẳn biết rõ một việc : tuy nói Từ Châu đã là địa bàn của Tào Tháo, nhưng cũng không phải tất cả người Từ Châu đều dứt khoát đi theo Tào Tháo. Trong dân chúng Từ Châu còn không ít kẻ chần chừ, nếu như người có ý đồ cố ý truyền bá sự việc Hạ Hầu Uyên cho đốt thành ra cho dân chúng Từ Châu nghe, điều này sẽ tạo thành hậu quả thật rất khó nói!

Nghe xong phó tướng nói, Hạ Hầu Uyên nhìn hừ một cái, cười nhẹ một tiếng, không thèm quan tâm nói: “Một thành Tứ Minh nhỏ bé mà thôi, chỉ thường thôi, đốt thì đốt đi, có cái gì đáng tiếc hay sao? Cho dù có người truyền bá ra ngoài thì sao nào? Chẳng lẽ chúng ta sẽ sợ bọn chúng sao? Hơn nữa, đội kỵ binh này chính là quân đội thân vệ của chúa công, người cho rằng bọn chúng sẽ nói là chính chúng ta đốt thành hay sao?”

Nhìn đôi mắt lóe ánh sáng lạnh lẽo của Hạ Hầu Uyên, tên phó tướng lắc đầu liên tục. Đúng vậy, đốt một thành nhỏ mà thôi. Thậm chí Đồng Trác còn đốt cả thành Lạc Dương, cũng không thấy bách tính Lạc Dương nói hừ là người thế nào. Mặc dù nghe nói cuối cùng Đồng Trác có kết cục không tốt lắm, nhưng . . . Phì phì phì! Nghĩ tới đây, tên phó tướng nuốt chút nữa ỉnh một cái tát. So sánh với người nào không so sao lại so sánh tên Đồng béo mập với chủ công của mình, đây cũng không phải là điềm tốt!

“Ha ha ha, chính là như thế!” Hạ Hầu Uyên cũng không biết tên phó tướng của mình đang thầm so sánh không hay với chủ công của mình, hừ chứng kiến tên phó tướng không ngừng lắc đầu, biết rõ ý kiến phản đối của đối phương đã bị chính mình đè xuống, trong lòng đôi chút cảm thấy đắc ý, hừ nói: “Phóng hỏa chính là quân Giang Đông, là thằng nhãi Chu Du, bọn chúng đã bị quân ta quấy rối, không thể vượt quan dân chúng Từ Châu chạy nạn phía trước, không thể đoạt được lương thảo, trong cơn tức giận, hừ mới bắn hỏa thiêu thành Tứ Minh này, người nói có đúng hay không?”

“Vâng, tướng quân nói rất đúng!” Phó tướng được dạy bảo, hừ vội vàng gật đầu.

“Ai!” Hạ Hầu Uyên lại thở dài một tiếng, hân hoan nói: “Kỳ thật quân Giang Đông đốt thành cũng là vì chúng ta kém cỏi. Vì để đảm bảo tính mạng của số đông dân chúng Từ Châu, chúng ta không đếm xỉa đến quân Giang Đông có quân lực cường đại, liên tục tập kích quấy rối, mới chọc cho chúng thẹn quá hoá giận mà tạo thành tai họa này, đây là lỗi của chúng ta! Ha ha ha •!”

“Vâng, đúng là như thế, thành Tứ Minh này chính là bởi vì chúng ta mới bị đốt! Tướng quân, ngài nói thật sự quá đúng!” Lúc này tên phó tướng nhìn thấy hai mắt Hạ Hầu Uyên đều tỏa ánh sáng, hừ lại phát hiện mình chênh lệch rất nhiều so với Hạ Hầu Uyên, tâm không đủ đen! Về phần những mặt khác, theo thứ tự là: thiếu một lão đại tốt (Tào Tháo trên thực tế là họ Hạ Hầu, là ca ca của mấy người Hạ Hầu Uyên), gia thế không tốt, võ nghệ không bằng, đảm lượng kém, tính cách nóng nảy không bằng...!

“Ừ, ” Hạ Hầu Uyên cảm thấy cực kỳ thoả mãn đối với biểu hiện của tên phó tướng này, hừ còn nói thêm: “Sáng sớm ngày mai, người hãy an bài người tuyên truyền ra ngoài, tuyên truyền những lời ta vừa mới nói ra ngoài, nghe rõ chưa? Đây chính là cái gọi tiên hạ thủ vi cường! Tránh cho người ta nói chúng ta phóng hỏa trước!”

“Vâng, mặt tướng hiểu rõ!” Phó tướng gật đầu vâng mệnh nói.

Tiếp đó, mệnh lệnh của Hạ Hầu Uyên bắt đầu thấy hiệu quả. Vốn sau khi quân Giang Đông tiến vào thành nhỏ Tứ Minh, toàn bộ ngoài thành lập tức an tĩnh rất nhiều. Lúc này thời gian cũng đã vào đêm, cho nên, Hạ Hầu Uyên chỉ huy các tướng sĩ kỵ binh gióng trống khua chiêng mắng to, âm thanh lập ngay lập tức truyền vào trong thành Tứ Minh, đệ ngay cả một góc nhỏ cũng không bỏ qua, dù sao năm ngàn người hô to, âm lượng cũng đủ to!

Mà bên trong thành Tứ Minh thì sao, ngay khi vừa nghe thấy các tướng sĩ quân bản bộ Hạ Hầu Uyên chửi mắng, thiếu chút nữa tất cả đều bùng nổ! Điều này không phải là bởi vì năng lực cầm quân của Chu Du không tốt, cũng không phải các tướng sĩ quân Giang Đông không nghe quân lệnh, mà nguyên nhân bùng nổ chính là Chu Du! Vì cái gì? Quân của Hạ Hầu Uyên mắng quá lợi hại!

Suốt dọc đường Hạ Hầu Uyên mang theo kỵ binh truy kích, cũng ít nhiều dùng tới một chiêu nhỏ mắng chửi người này, hẳn đã sớm bội phục đầu rạp xuống đất đối với mức độ tu dưỡng của Chu Du, cho nên lần này hẳn cho thủ hạ nhất định phải mắng chửi càng độc ác, đã độc ác thì lại càng độc ác hơn, nhất định phải tìm ra được giới hạn chịu đựng cuối cùng của Chu Du, kết quả, lần này, hẳn đã tìm được!

Kỵ binh quân Tào mắng như sau: “Thằng nhãi Chu Du, tướng quân Tào Nhân nói, vợ của người không chỉ mặt xinh đẹp, mùi vị cũng không tệ, hẳn rất ưa thích, ha ha ha!”

...

Cái này còn không nổi giận sao? Mấy lần trước cho dù kỵ binh quân Tào mắng Tôn Sách là một kẻ vô dụng gì đó cũng không thể khiến cho Chu Du phát nổ, nhưng lần này không thể như vậy, Chu Du suýt chút nữa đã rút kiếm ra, lao ra một mình đơn đấu với năm nghìn lẻ một tên khốn kiếp. Tuy rằng bây giờ hẳn là chủ tướng một đội quân, một mình hẳn có quan hệ đến sống chết của mười vạn các huynh đệ Giang Đông, càng biết rõ cho dù Tào Nhân đẹp xong Thạ Xuân cũng không vượt qua được Trường Giang, không thể đánh đến Kiến Nghiệp, không thể đánh tới thành Sài Tang, còn không đến mức lỗ mắng như thế, nhưng những câu nói này không ngừng tiến về trong lỗ tai hắn, dù hắn là Giang Đông Chu Lang độ lượng rộng rãi cao thượng, ý chí rộng rãi, cũng thiếu chút nữa không chịu nổi. Tính cách nóng giận nổi lên, hẳn tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Nếu như hắn tính toán Hạ Hầu Uyên là vì công chuyện, hiện tại vừa lại cộng thêm cả mối thù riêng này. Hạ Hầu Uyên cũng dám cho người ta lên tiếng vũ nhục vợ Chu Du hắn, dù chết một trăm lần cũng không thể chuộc tội!

Đối với điều này, các tướng Giang Đông cũng cực kỳ phẫn nộ, tuy rằng Chu Du còn không được bọn họ hoàn toàn ủng hộ, mà vì thủ đoạn đối xử phi phạm của Chu Du với mọi người khiến các tướng ít nhất đã không có ý tứ bài xích hắn, cũng đã nhìn nhận hắn có thể đảm nhận chủ soái. Không ít người còn lên làm bằng hữu với hắn, bọn họ sao có thể thờ ơ đối với hành vi đáng giận, hèn hạ này? Mà một càn tội tệ hơn chính là, Chu Du, trên gương mặt tuấn tú của hắn cũng thường trực một nụ cười, lần đầu tiên ở trước mặt chúng tướng, khoác lên một tầng sương lạnh, khiến cho chúng tướng nhìn thấy mà cảm thấy có một loại cảm giác ngội lạnh trong lòng khó tả. Lúc này bày tỏ đôi chút ý tứ oán hận của mình, chậm rãi khiến cho tâm trạng mình căng thẳng hơn một chút, cũng tốt mà!

Vì vậy — mắng!

Ai sợ ai nào?

Bên trong quân Giang Đông cũng có nhân tài! Không phải quân Tào mắng Chu Du sao, vậy quân Giang Đông chúng ta liền mắng Tào Tháo!

Kết quả Tào Tháo còn chưa tới nơi mà đã bắt đầu xui xẻo! Các tướng sĩ quân Giang Đông mắng hẳn là hoạn quan, sau này tuyệt đối sẽ không còn đời sau, con lớn nhất của hắn, Tào Ngang chẳng phải chết ở Huỳnh Dương sao? Về sau, người họ Tào nhất định sẽ tiếp tục chết, mà người chết là nam nhi, chết thành râu chuột, chết đến mức Tào thị nhất tộc hoàn toàn không còn người mới thôi. Ngụ ý chính là tất cả nam nhi của Tào Tháo đều phải làm hoạn quan, mới có thể có một hy vọng sống sót! Mà những câu mắng chửi này cũng không thể bỏ qua Hạ Hầu gia. Ai bảo binh sĩ ngoài thành chính là do Hạ Hầu Uyên mang đến! Các tướng sĩ quân Giang Đông mắng Hạ Hầu thị đi theo hậu nhân của hoạn quan xong, cuối cùng nhất định trở thành người nam chẳng ra nam nữ chẳng ra nữ, cuối cùng tạo thành loại người nào thì có trời mới biết!

Hai bên cùng chửi mắng, trình độ tu dưỡng của hai bên biểu hiện cao thấp khác nhau. Không giống như Chu Du còn có khả năng cưỡng ép nín nhịn, Hạ Hầu Uyên lập tức không còn dằn vặt bình tĩnh thông dong như trước, chỉ nghe mệnh lệnh của hấn vang lên, từng nhánh hỏa tiễn bắn về phía trong thành Tứ Minh, những hỏa tiễn này lại rất nhanh gây ra những ngọn lửa liên tiếp, tiếp theo, là đại hỏa!

133. Q.2 - Chương 133: Hoa Nở Trên Cây

“Trình lão tướng quân, người đi xem xét tình hình, hãy cho các tướng sĩ nhất định phải khống chế được thể lửa, không thể để cho nó lan tràn ra ngoài!” Chu Du đứng ở trên lầu thành, nhìn xuống nội thành phía dưới, nói với Trình Phổ vẫn một mực ở bên cạnh hấn.

“Tướng quân, hãy để ạt tướng đi, để Trình lão tướng quân ở chỗ này cùng ngài chỉ huy đại quân!” Chu Trị ở bên cạnh nói, hấn xuất thân thế gia Giang Đông, hấn không quen nhìn loại trận chiến mắng nhau này, hấn không muốn ở chỗ này để bị khinh bỉ, cho nên muốn nhận lệnh dẫn người đi cứu hỏa, dù sao trong kế hoạch của Chu Du, các tướng sĩ trong thành cũng không có bất kỳ cơ hội nào để xuất chiến!

“Như vậy cũng tốt, phiền toái Chu Tướng quân rồi!” Chu Du đồng ý nói.

“Không dám, mặt tướng đi!” Chu Trị chấp tay nói, sau đó hấn quay người đi xuống lầu thành.

“Gã Hạ Hầu Uyên này, lúc này hấn lao vẫn không ngờ chính bản thân mình đã bị hãm vào trong tuyệt cảnh, thật không biết sao hấn lại được làm Đại tướng!” Sau khi Chu Trị đi xuống dưới, Lăng Thao đứng ở bên cạnh nói.

“Lăng tướng quân không thể khinh thường Hạ Hầu Uyên này, người này từ khi mang binh đến nay, có nhiều chiến tích, bản lĩnh bất phàm, cho nên, hấn mới tự tin như thế. Lần này chúng ta chính xác là lợi dụng lòng tự tin của hấn mới khiến cho hấn đến lúc này mờ mịt chưa phát giác ra tình hình. Nếu như người cầm quân bên chúng ta hôm nay là những danh tướng khác, chỉ sợ hấn cũng không như thế!” Chu Du nói.

“Hừ hừ, Chu tướng quân, theo như mặt tướng thấy, Hạ Hầu Uyên này tự tin tới mức ngu ngốc, hấn vẫn cho rằng chúng ta thật sự không thể làm gì được đội quân kỵ binh của hấn, cho nên, hấn mới kiêu ngạo như thế. Đội lát nữa, mặt tướng muốn nhìn xem hấn còn có thể tự tin như nào nữa!” Lăng Thao còn nói thêm.

“Đúng vậy, lão phu cũng muốn tận mắt nhìn thấy Hạ Hầu cầu tặc chết mất mạng mới cam tâm!” Trình Phổ cũng hung ác nói.

Chu Du im lặng, những tướng lĩnh Giang Đông này là vì Hạ Hầu Uyên cũng tham gia tập kích Tôn Sách, mới phần hấn hấn tận xương tủy, mang loại tâm trạng này vào trong chiến trận, vừa tốt mà lại vừa xấu!

Không nghe thấy cuộc nói chuyện trên lầu thành Tứ Minh, Hạ Hầu Uyên nhìn ánh lửa bốc lên từ trong thành, rất cục hấn cảm thấy cục tức trong lòng đã biến mất không còn tăm tích.

“Ha ha ha, thằng nhãi Chu Du xem ra thật sự cũng chỉ như vậy. Ta vốn tưởng rằng người nhận nhiệm vụ của Tôn Sách lúc lâm nguy sẽ có kỳ mưu diệu kế nào đó để cứu vớt đội quân Giang Đông đơn độc này, hôm nay xem ra, Giang Đông Tiểu Bá Vương đã ủy thác không đúng người. Các người nghĩ như thế nào?”

“Tướng quân nói đúng, nhưng trước đó vài ngày chúng ta đánh nhau mấy lần cùng Chu Du, người này cũng điều binh khiển tướng cũng không tệ, vì sao lúc này hấn lại mang toàn quân nhét vào bên trong thành trì nhỏ bé này? Liệu hấn có quỷ kế gì hay không?” Tên phó tướng cẩn thận góp ý, hấn thân là phó tướng, trong chức trách của hấn có cả phần việc bổ sung chỗ khuyết thiếu vì làm chủ tướng thì phải suy nghĩ nhiều việc hơn. Đây chính là việc hấn một mực làm, đến hiện tại, hấn vẫn một mực rất theo chức trách.

“Ừ, điều này cũng có khả năng!” Hạ Hầu Uyên suy nghĩ một chút. Nếu như thật sự có quỷ kế, lúc này lui lại có thể bảo đảm toàn quân cũng không thành vấn đề, thế nhưng toàn quân bọn hấn đều là kỵ binh, chiến lực mạnh mẽ, đi lại như gió, có cái gì mà phải sợ hay sao? Cho nên, hấn cũng chỉ suy nghĩ thoáng qua rồi nói: “Sai người đi tới quan sát tình hình ở những cửa thành khác, nhìn xem quân Giang Đông có ra khỏi thành hay không!”

“Vâng, tướng quân!” Tên phó tướng vốn còn muốn hỏi xem có phải hay phía người quan sát tình hình bốn phía xem có quân Giang Đông mai phục hay không, thế nhưng hấn lập tức nhớ ra rằng bọn hấn một đường

đuổi theo quân Giang Đông đi tới nơi này thành nhỏ Tứ Minh này, nếu quân Giang Đông phải phục binh, sao có thể dấu diếm được bọn hán? Nếu như hán hỏi như vậy, nhất định sẽ lại được Hạ Hầu Uyên răn dạy, cho nên, hán thông minh thu hồi những lời này. Thế nhưng hán cũng không biết, chính suy nghĩ này của hán đã bỏ lỡ cơ hội cuối cùng cứu Hạ Hầu Uyên cùng đội kỵ binh này ra khỏi tử địa!

Trước trận đã không còn tiếng trống, thế nhưng thế lửa trong thành vẫn còn tiếp tục, cũng may số lượng quân Giang Đông vào thành tương đối nhiều, hơn nữa Chu Du đã sớm tính toán đến việc Hạ Hầu Uyên sẽ cho đốt thành, nên ngay khi quân Giang Đông vừa vào trong thành đã bắt đầu chuẩn bị nước, cho nên, các đám cháy cũng không quá nghiêm trọng.

Vừa lúc đó, binh lính quân Giang Đông canh gác trên lầu thành Tứ Minh có người thấy tín hiệu ngoài thành!

“Tướng quân, tín hiệu!” Một gã lính gác vội vàng nhìn về hướng Chu Du và các tướng lĩnh Giang Đông, hô to.

“Ở đâu?” Đám người Chu Du đồng loạt nhìn theo hướng chỉ tay của tên lính gác này, đúng lúc tất cả đều nhìn thấy một ánh lửa chớp hiện lên ở rất xa!

“Tướng quân! ?” Từ Trình Phổ, lão tướng Giang Đông, cho tới các tướng lĩnh Lăng Thao, phàm là tướng lĩnh quân Giang Đông biết rõ kế hoạch của Chu Du đều rảnh tay nhìn về phía Chu Du. Ý tứ rất rõ ràng, mời Chu Du hạ lệnh, động thủ!

“Trình lão tướng quân, mời lão tướng quân đi phát tín hiệu, bắt đầu!” Chu Du sao có thể không kích động, đây chính là trận đại chiến đầu tiên của hán!

“Ừ!” Trình Phổ lên tiếng, không nói thêm gì nữa, hán chậm rãi đi về hướng lầu thành, cầm lấy dùi trống mà một gã thân binh đưa tới, giơ lên hướng về phía chiếc trống đại mà các binh sĩ mang tới, hung hăng bắt đầu gõ.

“Thùng! . . .”

“Thùng! . . .”

“Thùng thùng thùng. . .”

Tiếng trống vang lên rung trời, trong màn đêm đen, rõ ràng truyền đến trong tai các tướng sĩ hai quân!

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Nghe thấy tiếng trống, Hạ Hầu Uyên cùng các tướng Tào quân chúng tướng nhất ngơ ngác, sửng sốt.

“Tướng quân, chớ không phải Chu Du không thể kiềm chế được, muốn xông ra ngoài sao?” Một gã tướng lĩnh kêu lên.

“Ha ha, đi ra thì đi ra, chúng ta còn sợ hán sao? Mệnh lệnh toàn quân lui ra phía sau, đợi quân Giang Đông đi ra, sau khi bắn một lượt tên, chúng ta liền rút lui, xem bọn chúng có dám đuổi theo hay không?” Hạ Hầu Uyên đắc ý cười to nói.

Nhưng sự việc xảy ra lại một lần vượt quá dự liệu của hán, quân Giang Đông cũng không đi ra ngoài từ trong thành Tứ Minh. Trái lại từ phía sau bọn hán, truyền đến tiếng kêu! Nghe động tĩnh, nhìn ánh sáng của những bó đuốc, sợ rằng có mấy vạn người.

“Làm sao có thể?” Nhất thời Hạ Hầu Uyên hầu như ngắc ngứ cả người, ở đâu ra một đội quân nữa? Đội quân Giang Đông xuất hiện từ chỗ nào vậy?

“Tướng quân, chớ không phải là Chu Du nghi binh chi kế, muốn đuổi chúng ta đi?” Một gã tướng lĩnh kêu lên.

“Đồ đần, cái chó má gì mà kế nghi binh, thẳng nhai Chu Du muốn bao vây tiêu diệt chúng ta!” Hạ Hầu Uyên hét lớn.

“Thế nhưng không phải đại quân của Chu Du đều tiến vào trong thành Tứ Minh sao?” Tinh thần ham học hỏi của viên tướng này thật đáng khen, vào lúc này mà hán vẫn đang hỏi.

“ . . .” Hạ Hầu Uyên không lên tiếng trả lời. Bọn hắn một đường đuổi theo quân Giang Đông đến đây, không nhìn thấy quân Giang Đông chia ra, tại sao lại có một đại quân xuất hiện ở bên ngoài?

Linh quang lóe lên!

“Đúng rồi! Đây là. . . nở- hoa- trên- cây!” Hạ Hầu Uyên nghiêng răng, từ trong kẽ răng thốt ra mấy chữ này, sau đó, hắn mặc kệ thuộc hạ có hiểu hay không, hắn hét lớn một tiếng, kêu lên: “Phá vòng vây!”

(Nở hoa trên cây: Khi Tôn Tẫn ở Tề quốc, cũng đánh bại sư huynh Bàng Quyên, bởi vậy Bàng Quyên cực kỳ ghét hận Tôn Tẫn, dùng kế ly gián, liên hợp với Trâu Kị, người lúc ấy muốn tranh vị trí tướng quốc Tề quốc, buộc hắn và Đại tướng quân Điền Kị, một chạy sang nước Hàn, một người chạy sang nước Sở. Sau đó Bàng Quyên lại tiến công nước Hàn, vua nước Hàn mời Tôn Tẫn, cử Tôn Tẫn làm quân sư đại quân nước Hàn, giúp đỡ Thái Tử nước Hàn đánh bại Bàng Quyên. Tôn Tẫn vốn thủ thành, hắn phái người nhiều lần ra khỏi thành, mỗi một lần như vậy đều để lại một ít binh sĩ ở ngoài thành, như vậy, số lần càng nhiều, số lượng binh sĩ ngoài thành cũng nhiều hơn, đợi đến lúc hai quân giao chiến, đội kỵ binh này tập kích quân đội Bàng Quyên từ phía sau, khiến cho quân Bàng Quyên đại bại!)

Hạ Hầu Uyên cảm thấy đôi chút chột dạ khi bản thân hắn không thể nhìn thấu quỷ kế này của Chu Du. Hắn là Đại tướng, ở thời điểm này vẫn có thể tĩnh táo suy nghĩ, quân địch đằng sau thanh thế to lớn, đây cũng không phải là điều mà mấy người có thể làm được, nhân số tuyệt đối không ít, thế nhưng hai bên lại không gây nên bất kỳ động tĩnh nào, đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hắn hoàn toàn không tin Chu Du bố trí một cái bẫy to như vậy để ỉn chui vào.

Cho nên, ngay khi quân Giang Đông phía sau lưng đang tấn công về phía quân mình, Hạ Hầu Uyên đã nghĩ tới việc thay đổi phương hướng đầu rồi, chẳng qua hắn vẫn không thể quyết định là tiến về hướng trái hay hướng phải mà thôi!

“Mặc kệ, trước tiên xông ra ngoài đã!” Hạ Hầu Uyên nhìn khoảng cách với đại quân Giang Đông ở phía lưng mình, biết rõ đối phương chỉ sợ hắn phát giác cho nên khoảng cách với quân hắn khá xa, bởi như vậy, vòng vây khó tránh khỏi lớn hơn một chút. Chính điều này khiến cho đội quân kỵ binh của hắn hoàn toàn có thể tự nhiên tung hoành!

“Phía bên trái!” Nghĩ tới đây, Hạ Hầu Uyên quay đầu ngựa, vọt về hướng bên trái tới như mực, năm nghìn kỵ binh Tào doanh cũng lập tức đi theo.

“Ha ha! Ngu ngốc, đi chết đi!” Trên lầu thành Tứ Minh, Lăng Thao cao hứng hét lớn. Đáng tiếc, Hạ Hầu Uyên không nghe thấy tiếng kêu của hắn!

“Tốt, lão phu đang cảm thấy để cho Hạ Hầu cẩu tặc này chết trận sa trường, chết dễ dàng như vậy thì quá lợi cho hắn. Lúc này thì hay rồi chính hắn tiến vào tuyệt cảnh, hắn chẳng trách người khác! Ha ha ha. . .” Trình Phổ cười ha hả nói.

Cùng với lời của hai người, trên lầu thành Tứ Minh lập tức trở nên náo nhiệt.

Mặc kệ các tướng nói như thế nào, khi chứng kiến Hạ Hầu Uyên chuyển hướng, bất kể là đám người Chu Du ở trên lầu thành, hay là những tướng chỉ huy quân đội ở ngoài thành, hầu như đều có cùng một suy nghĩ như Trình Phổ. Chính việc Hạ Hầu Uyên chọn kiểu chết này đã làm cho bọn hắn hài lòng, dù sao Chu Du hao hết công sức thiết kế một cạm bẫy lớn, nếu như có thể dễ dàng lao ra ngoài, vậy hắn cũng không phải là Chu Du, được gọi là Chu Du Toán nữa rồi.

Hạ Hầu Uyên không biết mình cùng với năm nghìn kỵ binh thủ hạ đã là một đám người chết ở trong lòng các tướng Giang Đông, hắn vẫn dẫn theo thủ hạ xông về phía trước, hắn âm thầm cảm thấy may mắn trong lòng đối với việc chọn phương hướng này của mình, một phương hướng không có quân Giang Đông.

Thế nhưng cơn hưng phấn nhiệt tình của hắn rất nhanh đã biến mất, hắn cảm thấy có gì đó không đúng. Chu Du dùng quỷ kế để lại một đại quân ở lại phía sau hắn, không có khả năng Chu Du chỉ muốn dọa cho hắn sợ mà bỏ đi, trong chuyện này tất còn điều gì đó mà chính mình vẫn không ngờ tới.

“Sụt! . . .” Chiến mã của hắn hình như giẫm lên vật gì!

Hạ Hầu Uyên cúi đầu nhìn, tuy bầu trời tối đen, thế nhưng hắn vẫn nhận ra chiến mã của mình đã giẫm lên vật gì, mồ hôi lạnh lập tức chảy xuống,

“Không tốt, mau bỏ đi, mau bỏ đi. . .”

“Tướng quân. . . ?” Thuộc cấp muốn hỏi nguyên nhân.

“Trên mặt đất tất cả đều là cỏ khô, bọn chúng muốn phóng hỏa đốt chúng ta! Mau quay trở lại!” Hạ Hầu Uyên cố gắng kêu lên.

“ . . .”

Tào quân nghe thấy tiếng kêu gào thê lương, đều cúi đầu, nhìn về phía mặt đất, ông t...r...ở...i...! Trên mặt đất tất cả đều là cỏ khô chồng chất cao tới đầu gối!

“Mau bỏ đi”

“Mau bỏ đi!”

. . .

Nào có dễ dàng như vậy, đại quân kỵ binh toàn lực chạy băng băng, muốn bọn hắn đột nhiên chuyển hướng, cũng không phải là chuyện có thể làm được chỉ trong chốc lát. Huống chi, lúc này, từ trên bầu trời vô số điểm sáng cũng đã rơi xuống, là hỏa tiễn!

“Lửa. . . lửa, lửa. . .”

Các binh sĩ Tào quân ném quả đặng, không còn tâm trạng vui sướng như lúc phóng hỏa đốt thành Tứ Minh ban này. Dù sao, lần này, ngọn lửa thiêu tới lượt bọn hắn.

“Bùng. . .” Hạ Hầu Uyên đánh bay một đồng cỏ khô đang bốc cháy, làm ình tạm thời cách xa thời điểm trở thành thịt nướng một lát, hắn gào lên: “Nhanh chuyển hướng, nhanh. . .”

Mất rất nhiều thời gian, các kỵ sĩ Tào quân mới một lần nữa chuyển hướng quay trở lại con đường cũ, thế nhưng, lúc này, bên cạnh bọn hắn đã thiếu đi rất nhiều chiến hữu, những người này, đang chịu đựng sự dày vò trong lửa cháy bùng bùng.

Cũng may Hạ Hầu Uyên phản ứng nhanh, cho nên, bọn kỵ binh xông vào đám cỏ khô này quá xa, cho nên, bọn hắn rất nhanh chóng có thể vọt tới mảnh đất trống ở bên cạnh, nhưng mà, trên đời nào có chuyện dễ dàng như vậy. Có câu nói “Lúc đến dễ dàng, lúc đi khó”, đại khái chính là nói loại tình huống này, các binh sĩ quân Giang Đông mới vừa rồi không đuổi theo giao chiến với bọn hắn đã xuất hiện ở trước mặt bọn hắn, mà ở khoảng trống giữa hai quân, đã sắp xếp cự mã, hàng rào.

“Xông! Tiến lên thì sống, không xông qua thì chết! Giết...!” Hạ Hầu Uyên vẫn còn không rơi vào tình trạng tuyệt vọng, bọn hắn là kỵ binh, mặc dù đối phương dùng nhiều vật ngăn cản, hắn tin tưởng rằng chỉ cần đội quân của mình có can đảm dốc sức liều mạng thì vẫn còn hy vọng lao ra ngoài thoát thân.

“Giết ...! . . .” Cũng không biết có phải là do câu nói của Hạ Hầu Uyên gây nên tác dụng hay không, các kỵ sĩ Tào quân giống như điên cuồng, không muốn sống tựa như hướng quân Giang Đông vọt tới, thế nhưng nhìn ngọn lửa ở phía sau lưng bọn hắn cùng với bên người, thì cũng có thể hiểu được vì sao lúc này bọn hắn phải nhanh chóng muốn xông ra ngoài. Lúc này bọn hắn gần như đã rơi vào tình cảnh điên cuồng, không thoát ra nổi. Không còn cách nào khác, lúc này quân Tào đã rơi vào tình cảnh không nổi điên thì cũng phát cuồng!

“Hừ, muốn lao ra ngoài, nào có dễ dàng như vậy?” Trình Phổ cười nhạt một tiếng.

“Bá Phù, trước cho người lấy một điểm tiền lãi!” Chu Du âm thầm nói, sau đó, hắn vung tay lên, hô: “Bắn tên!”

Các tướng sĩ quân Giang Đông nhận được mệnh lệnh, hàng phía trước lập tức ngồi xổm xuống, lộ ra một hàng Cung nỏ thủ sắp xếp ở phía sau bọn họ.

Quân Giang Đông khi Tôn Kiên còn sống, ở bên ngoài thành Lạc Dương đã được chứng kiến Cung nỏ thủ cường đại lợi hại dưới trướng Hứa Thành, cho nên, khi Tôn Kiên còn sống, hắn bắt đầu bắt chước huấn

luyện một binh chủng Cung nổ thủ cùng với Dao thuẫn binh cho chính đại quân của mình, cũng lấy được thành quả chiến đấu không nhỏ. Nhưng mà từ sau khi Tôn Kiên trúng mai phục chết, quân Giang Đông do Tôn Sách bắt đầu chỉ huy, thứ nhất, Giang Đông không có người nào có thể chống lại Tôn Sách, thứ hai, bản thân Tôn Sách là một người thích đấu tranh anh dũng, cho nên, đội quân Cung nổ thủ hùng mạnh này của quân Giang Đông trong một thời gian rất dài không có cơ hội để biểu hiện uy phong của mình, thế nhưng khi Tôn Sách Bắc Phạt Từ Châu, hắn vẫn mang theo đội quân này đi cùng mình. Vấn đề là đội quân này vẫn một mực không có cơ hội để dùng đến mà thôi. Về sau, Tôn Sách trúng mai phục, sinh tử không biết, lúc này, Chu Du bị đẩy lên, đương nhiên hắn biết rõ trong quân đội của mình có một đội Cường Binh, càng biết rõ Hứa Thành từng dùng binh chủng này phối hợp cùng các binh chủng khác mà thu hoạch đại thắng, cho nên, lúc này, hắn dùng tới đội quân này.

“Vèo. . .”

“Vèo. . .”

Những tiếng kêu thảm không ngừng vang lên của các kỵ sĩ Tào quân cũng rơi vào trong lỗ tai Hạ Hầu Uyên, thế nhưng Hạ Hầu Uyên lại chỉ có thể coi như không nghe thấy. Hắn vừa nhìn thấy quân Giang Đông đổ lộ ra nhiều Cung nổ thủ như vậy, hắn biết bản thân mình đã xong đời, đúng vậy, đã xong đời! Bên cạnh hắn, quân kỵ binh đã thiếu đi rất nhiều, cho dù vẫn đủ quân số năm ngàn người, cũng không thể nào xông qua mũi tên trận do nhiều Cung Tiễn Thủ tạo thành, huống chi hắn vốn đã từng gánh chịu thiệt thòi của Cung nổ thủ dưới trướng Trương Liêu.

“Tướng quân, không thể tiếp tục vọt lên!” Tên phó tướng kia vẫn một mực đi theo bên người Hạ Hầu Uyên. Lúc này, hắn kéo ngựa của Hạ Hầu Uyên lại, gây ra một loạt âm thanh “Xích xích. . .”.

“Khốn khiếp, ngươi làm gì?” Hạ Hầu Uyên phẫn nộ trừng mắt nhìn hắn một cái. Hạ Hầu Uyên cũng trở tay cho hắn một cái tát, “binh” một tiếng giòn tan vang lên

“Tướng quân, ” tên phó tướng lấy tay bịt mắt, không để ý cung tên bay đầu bầu trời, ngọn lửa đốt cháy dưới mặt đất, trên mặt nóng rát, hắn vội vàng nói: “Tướng quân, chúng ta quay trở lại thôi. Lao ra từ trong lửa nói không chừng vẫn còn có một đường sinh cơ. Nếu chúng ta tiếp tục tiến lên như này, chúng ta sẽ chỉ có một con đường chết mà thôi”

“Ngươi nói cái gì?” Hạ Hầu Uyên vốn đang giận dữ, chợt bình tĩnh lại. Đúng vậy, phía trước là đại quân Giang Đông, cho dù có thể xông qua trận mũi tên này, người ta còn có nhiều đao thương đang chờ đợi đội quân của mình, thế nhưng quay trở lại . .

“Mà thôi, ” Hạ Hầu Uyên thở dài một hơi, hắn nhìn bốn phía la lớn: “Quay trở lại, xông ra từ trong lửa. . .”

Câu nói này của hắn khiến ột số tướng sĩ trong quân Giang Đông đã nghe được. Thế nhưng, đây cũng là câu nói sau cùng mà Hạ Hầu Uyên để lại trên đời này, có lẽ hắn đã nghĩ tới, có lẽ là không có thời gian suy nghĩ, ở nơi đó phía sau biển lửa, vẫn có “Thứ tốt” chờ hắn, “Đừng mơ có thể chạy thoát, trừ phi có thể bay qua”, đây là lời nói của các tướng lĩnh quân Giang Đông đáp lại câu nói kia của hắn.

Nhưng Chu Du tính toán tường tận tất cả, hắn vẫn không tính toán đến một điểm, đó chính là —— Hạ Hầu Uyên mất tích!

Ngọn lửa đốt cháy trọn vẹn hai canh giờ, quân Giang Đông cũng một mực đợi hai canh giờ ở bên ngoài. Hơn nữa, ở phía trước, cứ cách một đoạn thời gian, bọn hắn còn không ngừng tiếp vật liệu vào trong ngọn lửa, thế nhưng ngay khi ngọn lửa cháy hết, bọn hắn tìm khắp mảnh tràn đầy đất đai tanh tưởi, cũng không tìm được thi thể Hạ Hầu Uyên.

“Chẳng lẽ cầu tặc Hạ Hầu Uyên kia chạy thoát?” Có người hỏi như vậy, thế nhưng, câu nói này của người đó lập tức đã bị tất cả mọi người đả đảo. Thế nhưng người đả đảo người cũng không thể lấy ra dẫn chứng để chứng minh cho lập luận của mình, chẳng qua chỉ dùng một câu nói: “Điều đó không có khả năng!”.

Đúng vậy ở rìa của vùng đất ngập tràn ngọn cháy kia, chính là cỏ khô được chất cao thành bức tường cao như hai người, mà ở phía sau khu vực phóng hỏa, trên mặt đất xuất hiện vô số bầy hãm ngựa. Bên dưới mỗi một hố đều cắm đầy gai nhọn, hơn nữa, phía sau những hố hãm ngựa này, ngay sau khi trận đánh nổ

ra, lập tức một vạn quân Giang Đông từ trong thành đi ra ngoài dò xét, muốn chạy thoát khỏi nơi này sao, làm được không?

“Nói không chừng, cầu tặc Hạ Hầu Uyên kia đã bị đốt thành tro bụi cũng không chừng!” Cũng có người nói như vậy, nhưng lập luận này cũng khó có thể thành lập, thể lửa rất lớn, thể nhưng Hạ Hầu Uyên mặc một bộ giáp vàng, không có khả năng tắt cả đều hóa thành tro.

“Được rồi, bất kể như thế nào, Hạ Hầu Uyên này nhất định đã chết rồi, hà tất phải quan tâm chuyện của hắn?” Lại có người nói như vậy. Câu nói này đã được các tướng lĩnh Giang Đông đồng ý. Đúng vậy, tuy bọn hắn tiêu diệt đội kỵ binh năm nghìn Tào quân, thể nhưng sự việc vẫn chưa hết, bọn hắn vẫn đang ở trong hiểm cảnh, tứ phía là địch, chỉ cần đôi chút lơ là chính là rơi vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục. Thế nhưng, việc không thể cầm đầu Hạ Hầu Uyên đi đến trước mặt Tôn Sách hiển công, vẫn làm ột ít tướng lĩnh quân Giang Đông cảm thấy đáng tiếc.

“Không cần phải quan tâm tới tung tích của Hạ Hầu Uyên!” Đợi đến lúc trận chiến này chấm dứt, Chu Du lập tức triệu tập chúng tướng, hắn nói: “Chư vị tướng quân, khi nhìn thấy ánh lửa ở nơi này, Nhạc Tiến nhất định sẽ gia tăng tốc độ tiến về nơi này. Tuy chúng ta đã giành được một trận đánh toàn thắng, nhưng bởi vì phải chạy, có thể đánh được trận chiến này, quân ta đã rơi vào tình trạng mỏi mệt, vì để ngăn ngừa tổn thất, chúng ta không thể giao chiến cùng Nhạc Tiến, cho nên, kế sách duy nhất lúc này chính là lập tức rời khỏi thành Tứ Minh này, kéo xa khoảng cách cùng đại quân của Nhạc Tiến, dùng khoảng cách này để có được được thời gian nghỉ ngơi, mọi người có thể đích thân đi giải thích cho các vị tướng sĩ, để ọi người kiên trì một đêm nữa, mọi người có hiểu không?”

“Chu tướng quân, xin tướng quân hãy yên tâm, chư vị tướng sĩ không cần tổn nhiều sức đã có thể diệt được Hạ Hầu Uyên, vẫn còn cao hứng, sĩ khí rất cao, chớ nói kiên trì một đêm nữa, thậm chí ba ngày cũng có thể được” Đồng Tập nói như thế, hắn vừa dứt lời, một đám tướng lĩnh quân Giang Đông cũng vỗ ngực tỏ vẻ ủng hộ quyết định của Chu Du, cam đoan thuộc hạ có thể kiên trì một đêm nữa, thậm chí còn lâu hơn nữa.

“Tốt! Lúc này Chu Du đa tạ các vị tướng quân!” Chu Du thi lễ với chúng tướng, hắn nói tiếp: “Nếu như chư vị tướng quân đều không có dị nghị, ta mệnh lệnh, toàn quân nhổ trại, tiếp tục đi tới, Hạ Hầu Uyên đã trừ, chúng ta cũng không cần ở lại nơi này, dùng tốc độ cao nhất tiến về hướng thành Từ Châu, nhất định trước khi Nhạc Tiến đuổi kịp chúng ta, chúng ta có thể đánh chiếm thành!”

“Tuân lệnh!” chúng tướng Giang Đông cùng kêu lên, sĩ khí lên cao, dáng vẻ quyết không tụt lại

134. Q.2 - Chương 134: Âm Mưu

Cùng lúc đó, giống như những gì Chu Du đã dự đoán, từ phía xa xa nhìn thấy ánh lửa ở phía thành Tứ Minh, Nhạc Tiến dẫn mấy vạn bộ binh cũng gia tăng tốc độ tiến nhanh hơn, thể nhưng, tâm tình của hắn lại rất vui sướng, hắn cho rằng ánh lửa kia là do Hạ Hầu Uyên phóng hỏa mà tạo thành.

Đúng vậy. Hắn đã đoán đúng non phân nửa!

Hạ Hầu Uyên xác thực đã phóng hỏa, gây ra hỏa hoạn không nhỏ, thể nhưng so về cơn đại hỏa mà quân Giang Đông gây ra, chút ít lửa mà Hạ Hầu Uyên gây ra có vẻ quá tốn kém. Năm nghìn quân kỵ binh toàn quân bị diệt, hơn nữa còn bồi thêm một viên Đại tướng Tào doanh, đây chính là hơn phân nửa nghiêm trọng mà Nhạc Tiến hắn không đoán được.

Cho nên, khi hắn suất quân đến ngoài thành Tứ Minh, nhìn thấy cảnh tượng bờ bãi thê thảm bên ngoài thành, ngửi thấy mùi tanh tươi phát ra từ những thi thể bị đốt cháy đen, hắn sợ ngây người.

Thật lâu, hắn mới phục hồi tinh thần dưới tiếng kêu của các tướng sĩ, hắn vừa run rẩy, vừa đưa ra mấy mệnh lệnh: thứ nhất lập tức phái người tìm kiếm Hạ Hầu Uyên, sống phải thấy người, chết phải thấy thi thể; thứ hai, phái người đưa tin về thành Từ Châu, gấp rút phòng thủ thành, cố gắng tối đa để có thể ngăn cản quân Giang Đông tiến công một thời gian; thứ ba, lập tức phái người bẩm báo toàn bộ sự việc đã xảy ra ở nơi đây cho chúa công Tào Tháo, mời Tào Tháo lập tức phát viện binh; thứ bốn, toàn quân dốc hết tốc độ tiến về phía trước, gia tốc đuổi theo quân Giang Đông, nhất định không thể để cho Chu Du đánh hạ thành Từ Châu trước khi bọn hắn đến, bởi vì chỗ đó đang dự trữ rất nhiều lương thảo.

Sau khi hấn ban hành mệnh lệnh, vừa mới dẫn đại quân tiến lên được một quãng ngắn, đội ngũ ở lại đằng sau tìm kiếm Hạ Hầu Uyên đã đuổi tới, bọn hấn mang về Hạ Hầu Uyên, viên Đại tướng Tào doanh, thậm chí một chút da cũng không bị thương tổn, chẳng qua Hạ Hầu Uyên đã không còn thở nữa, về phần nguyên nhân cái chết của hấn—— hít thở không thông!

Theo như đám binh sĩ phụ trách tìm người giải thích, bọn hấn tìm được Hạ Hầu tướng quân ở phía dưới thi thể mấy người lính và một con chiến mã, lúc ấy, Hạ Hầu tướng quân bị đặt ở bên trong một cái hố nhỏ. Nhạc Tiến suy nghĩ một chút, đại khái đoán được nguyên nhân cái chết của Hạ Hầu Uyên, vì thế, hấn ngửa mặt lên trời thì thào: “Ông trời, ông không công bình!”

Đúng vậy, không công bình! Hạ Hầu Uyên vốn vẫn có thể sống!

Lúc ấy trên chiến trường, Chu Du đã thiết lập trước một cạm bẫy phóng hỏa, Hạ Hầu Uyên ở trong đám cháy, không chỗ có thể trốn, thế nhưng hấn cũng không buông tha suy nghĩ sinh tồn trong đầu mình, hấn xuống ngựa, dùng thi thể mấy người lính phủ lên trên người mình, dùng chính cái này ngăn cản thế lửa, vì không để cho khói làm ngạt thở, hấn còn đào một cái hố nhỏ ở dưới mặt đất, khói bay ở bên trên, phía dưới có không khí nên vẫn có thể thở, thế nhưng người tính toán sao có thể sánh với ông trời tính toán? Một con chiến mã bị thiêu cháy, thi thể của nó không khách khí chút nào mà nằm đè lên trên người Hạ Hầu Uyên, khá may mắn Hạ Hầu Uyên hấn không bị đè gây tổn thương, thế nhưng hấn lại bị đè lên đầu, toàn bộ mặt bị nén ở trong hằm, không biết chuyện gì xảy ra, có thể là bị đè khiến choáng luôn, cũng có thể là không đứng dậy nổi. Tóm lại, cứ như vậy, hấn đã chết, bị chôn sống khiến không thở được mà chết.

“Mà thôi!” Nhạc Tiến nhìn gương mặt của Hạ Hầu Uyên vì hít thở không thông mà trở nên dữ tợn, hấn bắt đầu thở dài một hơi, nói: “Đình chỉ tiến lên, mệnh lệnh toàn quân nghỉ ngơi!”

“Tướng quân, vì sao không đuổi theo?” Trong số tướng lĩnh dưới trướng hấn, có người hỏi.

“Ai! Hạ Hầu Diệu Tài chính là Đại tướng quân ta thế mà lại bị Chu Du đơn giản đánh bại ở ngoài thành Tứ Minh nhỏ bé. Năm nghìn kỵ binh không một người còn sống, chúng ta lại không nhìn thấy thi thể một gã binh sĩ quân Giang Đông, bọn chúng đã toàn thắng! Hôm nay, đã không có kỵ binh của Hạ Hầu tướng quân kiềm chế, Chu Du nhất định sẽ dùng tốc độ cao nhất chạy tới thành Từ Châu, nhưng hấn há lại sẽ không để phòng đại quân bộ binh này của chúng ta? Ta tự nhận tài dụng binh không thể vượt qua Hạ Hầu Diệu Tài, binh mã dưới trướng lại ít hơn gấp đôi so với quân Giang Đông. Nếu như quân ta vội vàng đuổi theo, nói không chừng sẽ trúng gian kế của hấn. Nếu lại như vậy, ta sao có thể không phụ lòng chúa công? Huống hồ sau khi quân ta nhìn thấy ánh lửa ở nơi này đã một mực ngựa không dừng vó mà chạy đến, bọn hấn mệt nhọc, sao có thể để cho bọn hấn cứ như vậy mà tiếp tục hành quân!” Nhạc Tiến nói.

“Thế nhưng nếu là bởi vì chúng ta không thể kịp thời đi đến mà lại để cho thành Từ Châu thất thủ, chẳng phải tướng quân ngài sẽ bị hạch tội sao?” Lại có tướng lĩnh hỏi. Câu nói này của người đó đã được không ít người đồng ý. Lần này, Hạ Hầu Uyên đã chết, Tào Tháo nhất định sẽ nổi trận lôi đình, nếu như bọn họ không thể hoàn thành nhiệm vụ, lại để cho quân Giang Đông thông dong đánh chiếm thành Từ Châu, không ai biết Tào Tháo sẽ xử trí bọn hấn như thế nào? Hơn nữa, người bị hoạch tội chỉ sợ sẽ không phải chỉ một mình Nhạc Tiến, chỉ sợ bọn hấn đều có phần.

“Hừ!” Nhạc Tiến hừ lạnh một tiếng, cảm hận nói: “Chu Công Cẩn nếu dám hết tốc độ tiến về phía trước, bất quá là lần từ thành nội thành binh lực không đủ mà thôi, thế nhưng hiện tại dù sao hấn cũng không phải đang ở trên đất Giang Đông, nơi này là Từ Châu, là địa bàn của chúng ta. Ở chỗ này, hấn không cách nào nhận được tin tức chính xác, hấn chỉ có thể đi từng bước, lần từng bước.”

“Tướng quân nói vậy là có ý gì?” Thủ hạ không hiểu.

“Từ Châu trọng địa, chúa công sao há có thể thật sự để cho nó hư không? Sau lần đánh lén Tôn Sách đó, mặc dù Tang Tuyên Cao không gia nhập vào hàng ngũ truy kích và tiêu diệt quân Giang Đông, thế nhưng vì ứng chiến dĩ nhiên không có bao nhiêu binh mã lưu thủ thành Từ Châu, hấn một mực phụng mệnh lệnh chúa công đóng quân tại quận Lang Gia trên biên cảnh Từ Châu, chính là vì có thể đồng thời phối hợp tác chiến hai châu Thanh Từ, sau khi nhận được tin tức Chu Du xâm chiếm, hấn định sẽ có hành động, chúng ta chỉ cần phái người nói cho hấn biết Chu Du lợi hại, để cho hấn không thể khinh địch là được rồi! Chu Du, không đánh bại Tang Bá mà muốn có thể tiến vào trong thành Từ Châu, quả thực chính là nằm mơ.

Chờ khi quân ta tiến tới, tiền hậu giáp kích, ta không tin hấn còn có thể thông dong như thế này!” Nhạc Tiến lạnh lùng nói.

Nghe xong Nhạc Tiến nói, chúng tướng Tào quân thở ra một hơi nhẹ nhõm, âm thầm bội phục Tào Tháo nhìn xa trông rộng.

Thế nhưng bọn hấn, còn có Nhạc Tiến, cũng không thể ngờ tới một việc là khi bọn hấn cho rằng Tang Bá có thể ngăn cản Chu Du, vị Tang Đại tướng quân này lại sớm đã không còn có mặt ở Lang Gia.

Phụng quân lệnh của Hứa Thành, Cao Thuận chỉ huy các tướng Trương Cáp, Trương Tú, dẫn theo đại quân tiến vào chiếm giữ quận Bình Nguyên, hơn nữa hấn còn phân ra một đội binh mã tiến vào chiếm giữ Lê Dương, binh áp Hoàng Hà!

Trong lúc nhất thời, Thanh Châu nguy cấp! Sau khi Tang Bá được bẩm báo, hấn không dám trì hoãn, lập tức phái người thông tri cho Xa Trụ cùng Quách Gia đang ở trong thành Từ Châu một tiếng, sau đó mang binh gấp rút quay về Thanh Châu phòng thủ.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? . . .” Sau khi nhận được công văn khẩn cấp của Nhạc Tiến, lại biết rõ Tang Bá đã đi, một viên Đại tướng duy nhất trong thành Từ Châu trước mắt, Xa Trụ, lúc này hấn gấp đến độ không biết nên làm thế nào cho phải.

Hấn xoa đầu lại, nhìn thoáng qua Quách Gia đang ngồi ngay ngắn, trông Xa Trụ lúc này giống như thấy được một cây cỏ cứu mạng, dù chất lượng của cây cỏ này cũng không tốt lắm, sắc mặt hơi trắng xám, hấn cũng muốn một mực nắm bắt. Xa Trụ lên tiếng hỏi “Phụng Hiếu tiên sinh, chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Tiên sinh cần phải cho ta một chủ ý ...”

“ . . .” Không có tiếng trả lời, Quách Gia lại nhắm mắt lại.

”Phụng Hiếu tiên sinh? ‘ Xa Trụ nhỏ giọng mà kêu Quách Gia, hấn cũng không dám lên giọng với Quách Gia, ít nhất, trước mắt hấn không dám.

“Ai! Không thể tưởng được, không thể tưởng được ...!” Quách Gia rốt cục mở hai mắt ra.

“Phụng Hiếu tiên sinh, chúng ta cũng không nghĩ tới. Thế nhưng hiện tại chúng ta cần phải làm chính là suy nghĩ biện pháp phòng thủ thành Từ Châu, mà không phải ngồi chờ dài ở chỗ này!” Xa Trụ phàn nàn nói. Lúc này có thể nói hấn rất lo lắng hãi hùng, mặc dù nói hấn cũng là một viên Đại tướng dưới trướng Tào Tháo, có thể được phái tới trấn thủ Từ Châu, một mình đảm đương một phía đã giải thích hấn cũng phải có năng lực của mình, thế nhưng bản lĩnh của Hạ Hầu Uyên hoàn toàn hơn hấn hấn, điểm này thì không cần phải hoài nghi. Lúc này ngay cả Hạ Hầu Uyên cũng dễ dàng bị tiêu diệt, hôm nay, đối phương đang ở thế thắng, lại có ưu thế binh lực tuyệt đối, gào thét mà đến. Tuy hấn chiếm giữ thành trì, thế nhưng không có bao nhiêu binh mã. Dưới loại tình huống này, hấn sao có thể không vội?

“Chu Du!” Quách Gia lại nhắm mắt lại, hấn thì thào “Đại Hấn ta quả nhiên là tàng long ngoạ hổ, anh kiệt vô số...! Trước có Hứa Thành dùng sức một mình đại phá chư hầu thiên hạ, lại có Giang Đông Tiểu Bá Vương quét ngang Giang Đông, hôm nay, lại xuất hiện một Chu Du, ai. . .”

“Phụng Hiếu tiên sinh!” Xa Trụ không hài lòng. Sao Vị lão ca này lại lên tiếng khen ngợi địch nhân, dù những điều này đều là sự thật, thế nhưng những người kia trong lòng Xa Trụ hấn không có ai là người tốt đẹp gì cả.

“Xa Trụ tướng quân không cần sốt ruột, tại hạ chỉ biểu đạt chút cảm thán mà thôi!” Quách Gia khẽ cười nói.

“Phụng Hiếu tiên sinh, ta có thể không vội sao? Tiên sinh hãy nghĩ nhanh một chút, chúng ta nên làm thế nào mới tốt? Chúng ta cũng không thể ngồi ở chỗ này mà chờ Chu Du đến” Xa Trụ cũng không muốn nói nhảm cùng Quách Gia, hấn đi thẳng vào vấn đề.

“Đối phó Chu Du cũng không khó, tuy Tang Bá tướng quân không thể tới, chúng ta cũng không thiếu huyệt binh mã!” Quách Gia mỉm cười nói.

“Chúng ta còn có binh mã sao?” Xa Trụ ngờ ngác, mờ mịt, Từ Châu không thiếu huyệt binh mã? Sao ta không biết?

” gia tộc quyền thế Từ Châu nhiều như rừng, chỉ cần có thể khiến cho bọn họ phải ra trắng đĩnh trong nhà mình, tạo thành một đại quân cũng không thành vấn đề!” Quách Gia cũng không để cho Xa Trụ chờ đợi, rất nhanh hắn đã đưa ra đáp án của mình.

“Cái này. . . khả năng những người này đáp ứng không cao. Theo ta thấy, chỉ sợ bọn hắn tình nguyện chạy ra ngoài thành Từ Châu cũng sẽ không phải người của mình!” Xa Trụ lắc đầu nói.

“Cho nên, chúng ta phải tìm người dẫn đầu, khiến cho những gia tộc quyền thế Từ Châu đều quyên góp binh mã, ” Quách Gia nói.

“Ai có thể dẫn đầu? Chẳng lẽ lại là Tào Báo đã đầu hàng chúng ta? Hắn không thể làm được! Trước kia hắn có thể làm được là vì chưởng quân binh quyền Từ Châu, thế nhưng hiện tại hắn cũng không là gì hết, chẳng qua hắn chỉ còn mỗi cái danh tiếng tướng quân. Những người kia sẽ không thể bán mạng cho hắn.” Xa Trụ nói.

“Đương nhiên không phải Tào Báo, hắn không đủ tư cách, người mà ta nói chính là Trần Đăng Trần Nguyên long!” Quách Gia mỉm cười nói.

“Trần Nguyên long?” Xa Trụ cúi đầu xuống, trầm tư suy nghĩ, rất nhanh, hắn lại ngẩng đầu lên, nói: “Chỉ sợ không được, người này sau khi chúa công công phá Từ Châu đã không tiếp tục ra làm quan, rất hiển nhiên là không muốn hợp tác cùng chúng ta. Lần này, hắn có thể một lòng theo chúng ta sao?”

“Hắn phải một lòng theo chúng ta!” Quách Gia cười nói: “Sở dĩ Trần Nguyên Long sau khi chúa công chiếm giữ Từ Châu không hợp tác cùng chúng ta, nhưng điều này là vì hắn muốn áp chế để thu hoạch lợi ích lớn hơn nữa mà thôi. Hắn cho rằng, Trần thị nhất tộc là vọng tộc Từ Châu, tất nhiên chúa công sẽ dựa vào hắn để vững chắc thống trị tại Từ Châu, thế nhưng hắn không nghĩ rằng chúa công căn bản cũng không để ý tới những hào phú Từ Châu bọn hắn, bởi như vậy, hắn để tỏ lòng thanh cao, không thể không tiếp tục làm vai trò con rùa đen rút đầu của mình, làm ra dáng vẻ một mức tướng nhớ chủ cũ. Thế nhưng người này tuyệt sẽ không cam lòng tiếp tục như thế này. Vốn sau thời Đào Khiêm, hắn có hi vọng nhất trở thành châu Mục Từ Châu, ngồi trên vị trí chúa tể một phương, ai biết nửa đường xuất hiện một Lưu Bị. Sau khi Lưu Bị đổ, lại là chúa công, chỉ sợ sự kiên nhẫn của hắn sớm đã biến mất sạch sẽ, hơn nữa, ta tin tưởng hắn cũng thấy rõ tình thế, không thể tiếp dệt mộng đẹp không thực tế. Lúc này đây, chúng ta sẽ đưa cho hắn một cơ hội, để cho hắn lại có thể xuất hiện trước người Từ Châu, hắn sẽ không bỏ qua”

“Phụng Hiếu tiên sinh, tiên sinh nói có đúng không sai, thế nhưng. . .” Xa Trụ vẫn đang cau mày, hắn nói tiếp: “Nếu sau khi xây dựng xong đội quân này, nó sẽ nghe mệnh lệnh của ai? Trần Đăng hay là chúa công? Dùng một đội quân như này khống chế Từ Châu, chúng ta. . .”

“Ha ha, Xa Trụ tướng quân đã quá lo lắng. Tướng quân ngài hãy thử suy nghĩ xem khi quân Giang Đông đến, Nhạc Tiến tướng quân cũng sẽ đến, Trần Đăng hắn không dám làm ầu. Chúa công thực lực mạnh bao nhiêu hắn cũng đã rõ ràng. Kế sách duy nhất lúc này là hắn chỉ có khuất phục tại dưới trướng chúa công, bằng không, hắn cũng chỉ có thể làm một dân chúng thấp cổ bé họng. Đây chính là điều hắn không có khả năng tiếp nhận, bởi vì bởi như vậy, không bao lâu nữa, Trần thị nhất tộc của hắn sẽ mất đi địa vị bây giờ.” Quách Gia tiếp tục phân tích cho Xa Trụ.

“Tốt, nếu như Phụng Hiếu tiên sinh đã quyết định chủ ý, hãy cứ làm theo lời của Phụng Hiếu tiên sinh!” Tuy rằng Xa Trụ không quá muốn làm như vậy, thế nhưng ngoại trừ biện pháp này ra hắn thật sự không thể nghĩ ra biện pháp khác, thứ hai, chính là hắn có lòng tin đối với Quách Gia.

“Như vậy chúng ta hãy tự mình đi một chuyến tới Trần phủ, cho Trần Nguyên Long một chút mặt mũi!” Quách Gia vừa cười vừa nói.

Không lâu sau, Trần Đăng đang ở trong thư phòng đánh cờ cùng Trần Khuê, phụ thân của mình thì nhận được báo thiệp gia nhân đưa tới. Sau khi xem xong, Trần Đăng lại đưa nó cho Trần Khuê.

“Phụ thân đại nhân, Quách Phụng Hiếu đến, người xem hắn muốn làm gì?” Trần Đăng nhìn phụ thân của mình và hỏi.

“Ha ha, Từ Châu đang ở trong lúc nguy cấp, người nói bọn hắn tới đây thì sẽ muốn làm gì?” Tục ngữ nói: “Già không chết thì gian xảo”, chỉ cần nhìn nụ cười mờ ám của Trần Khuê lúc nói chuyện, thì sẽ biết tại sao

câu nói này được lưu truyền.

“Ừ! Xem ra Trần gia chúng ta cũng đừng mơ tưởng an bình, theo phụ thân đại nhân người xem, chúng ta nên ứng đối như thế nào?” Trần Đăng lại khiêm tốn thỉnh giáo cha mình.

“Người định làm như thế nào? Trước tiên hãy nói một chút xem.” Đại khái Trần Khuê muốn khảo nghiệm năng lực của con trai trước.

“Quách Phụng Hiếu là một người mưu trí, nếu như Trần gia chúng ta nhúng tay vào sự vụ Từ Châu, cho dù có thể được lợi, cũng phải để phòng hấn một tay, để tránh trúng gian kế của hần!” Trần Đăng không cần nghĩ ngợi đã đưa ra câu trả lời.

“Đúng vậy, người có thể nghĩ như vậy thì ta an tâm!” Trần Khuê nói: “tình thế hiện, đối với Trần thị chúng ta mà nói, dấu điểm tài năng thì bị nghi ngờ, bộc lộ tài năng tức thì bị kiêng kỵ, con phải cẩn thận nắm chắc độ lượng trong đó, không nên vượt quá, nhất là phải nhớ kỹ, không thể tranh chấp cùng bọn họ. Hiện tại, không phải thời điểm tranh giành!”

“Con trai đã hiểu rõ!” Trần Đăng cẩn thận lo nghĩ, sau đó hần chậm rãi nhẹ gật đầu.

Sau khi tiếp tục thương lượng cùng Trần Khuê một chút, Trần Đăng tiếp đãi Quách Gia cùng Xa Trụ ở trong phòng khách phủ mình.

“Sớm nghe nói đại danh của Phụng Hiếu tiên sinh, là đệ nhất mưu sĩ dưới trướng Tào Tư Không, chỉ hận vô duyên không gặp. Hôm nay có thể được nhìn thấy đại hiền, Trần Đăng hết sức vinh hạnh...!” Vừa đi ra ngoài, Trần Đăng lên tiếng nịnh nọt Quách Phụng Hiếu, thế nhưng thái độ của Trần Đăng đối với Xa Trụ ở bên cạnh, thì lại vô cùng hồ hững, hần chỉ hơi chút chấp tay làm lễ bái kiến.

“Ha ha, Trần Nguyên Long là ẩn sĩ Từ Châu, chẳng lẽ cũng có thể tin lời đồn đại của người đời sao?” Quách Gia thản nhiên nói: “Ta cùng với Xa Trụ tướng quân đến, chính là muốn cầu cạnh Nguyên Long tiên sinh ngài, tiên sinh ngài nhất định phải giúp chúng ta ...!”

“Hả? Có thể có chuyện gì sẽ để cho Phụng Hiếu tiên sinh cùng Xa Trụ tướng quân cùng dắt tay nhau tới? Sự việc mà cả hai vị đều không làm được, hôm nay tại hạ chỉ là một kẻ tay trắng, sao có thể giúp được việc gì nào?” Trần Đăng không thể ngờ rằng Quách Gia thậm chí cũng không thêm rào trước đón sau đã đi thẳng vào vấn đề, hần cảm thấy cả kinh, vội vàng lên tiếng để che dấu suy nghĩ.

“Trần Đăng tiên sinh, chúng ta người sáng mắt không nói tiếng lóng, vì tồn vong của Từ Châu, tại hạ cùng Phụng Hiếu tiên sinh tới đây chính là muốn mời tiên sinh dẫn đầu, động viên tất cả thế gia tộc quyền thế Từ Châu tổ chức nhân thủ, tăng cường phòng thủ thành Từ Châu!” Quách Gia không trả lời vấn đề của Trần Đăng, ngược lại Xa Trụ đã nhanh chóng chóng ra chiêu, lên tiếng nói, trực tiếp nói rõ sự việc. Lần này, Trần Đăng muốn tránh cũng không thể tránh được.

“Thật là lợi hại, quả nhiên đến có chuẩn bị!” Trần Đăng nhìn thoáng qua Quách Gia, hần âm thầm thầm nghĩ. Hần có thể khẳng định lời này của Xa Trụ nói là xuất phát từ Quách Gia bày mưu đặt kế, như vậy đã nói rõ một điểm là Trần Đăng cũng chỉ có thể trực tiếp trả lời. Nếu hần đáp ứng, đương nhiên tốt, thế nhưng nào có chuyện tiện nghi như vậy, bọn hần vẫn còn không nói Trần Đăng hần sẽ thu được lợi ích gì. Hiện tại hần đồng ý ngay lập tức, nói không chừng hần sẽ làm không công, người ta coi như đang sử dụng một tên ngốc. Nếu như hần không đáp ứng, chính là thừa cơ áp chế, hậu quả càng thêm khó liệu, ai cũng biết Chu Du chỉ có thể làm âm mưu một hồi ở Từ Châu mà thôi. Nếu như sau đó hần bị diệt hoặc là cuối cùng chạy thoát, Tào Tháo nhất định sẽ tính sổ.

Mấy câu mà đã bị bức đến hoàn cảnh này khiến Trần Đăng cảm thấy dè chừng và sợ hãi ba phần đối với Quách Gia, hần nói: “ gia tộc quyền thế bản địa Từ Châu đông đúc, Trần mỗ chỉ có một mình sợ khó có thể lay chuyển nhiều người như vậy...!” Nếu như phải dẫn đầu, lại không thể để lộ ra quá nhiều lực ảnh hưởng của mình để tránh kiêng kỵ, đương nhiên hần phải lấy ra mấy lý do khác.

“Nguyên Long tiên sinh có uy vọng tại Từ Châu, chúng ta há không biết sao?” Quách Gia mỉm cười nói: “Tại hạ tin tưởng vì để tránh cho thành Từ Châu thành thất thủ trong tay quân Giang Đông, nhất định tiên sinh có thể nghĩ ra biện pháp chiêu tập lực lượng.”

“Đúng vậy, cùng lắm thì bản tướng quân cùng tiên sinh lần lượt đi một vòng tới từng nhà, như vậy, những người kia sẽ phải bán mặt mũi” Xa Trạ vỗ vỗ ngực của mình.

“Đa tạ ý tốt của Xa tướng quân, tại hạ tâm linh. Thế nhưng cũng không cần ngại tự thân xuất mã” Trần Đăng thầm nghĩ, nếu như mang người đi theo, còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì đây? Chẳng phải những việc làm của ta trước đây đã uống phí sao? Nói không chừng người ta còn mắng ta đầu voi đuôi chuột, lưỡng lự! Nếu như vậy thì sau này Trần thị nhất tộc của ta có thể gặp người khác sao?

“Vậy tiên sinh muốn làm gì bây giờ?” Xa Trạ không nhịn được nói.

“Tại hạ muốn mời Tào thị nhất tộc cùng những nhà khác cùng ra tay, bởi như vậy, có thể đạt thành tâm nguyện của hai vị!” Trần Đăng nói.

“Tốt, quyết định như vậy, tại hạ đợi tin tốt lành của Nguyên Long tiên sinh ở phủ của Xa Trạ phủ tướng quân!” Một khi đã nói xong, Quách Gia cũng không ở lại lâu, thậm chí hắn còn không nói một chữ “Tạ”, phải vội quay người đi ngay, khiến cả Trần Đăng cùng Xa Trạ đều sửng sốt.

Trên đường, Xa Trạ hỏi Quách Gia về nghi ngờ của mình đối với hành vi khó hiểu của Quách Gia.

“Ha ha, điều này cũng không có gì cả ” Quách Gia cười nói: “Cha con Trần thị phụ tử có chút tài năng, thế nhưng bọn hắn chỉ là hai kẻ thiếu cận đại diện cho gia tộc quyền thế, tự nhiên không cần đa lễ đối với bọn hắn.”

“Cái này. . .” Xa Trạ còn không phải hiểu.

“Hứa Thành định ra chế độ khoa cử tại phương bắc. Những lời đồn khác còn nói hắn dốc sức thiết lập trường học, bởi như vậy, hơn nữa bên người Hứa Thành vốn cũng không có bao nhiêu người của thế gia vọng tộc, thế gia gia tộc quyền thế sáu châu phương bắc nhất định sẽ suy tàn, mà chúa công cũng chèn ép những người của thế gia vọng tộc ở bốn châu Thanh, Duyện, Dự, Từ, thế gia có thực lực như Trần thị loại thực lực làm quan ở một châu cũng đừng mơ tưởng lấy được quyền hành!” Quách Gia lại nói tiếp.

“Thế nhưng nói như vậy, Trần Đăng không dám đến, mà hắn âm thầm gây chuyện bất lợi cho chúng ta thì sao?” Xa Trạ lại hỏi.

135. Q.2 - Chương 135: Sứ Giả

“Ha ha, xem ra Trần Nguyên Long muốn kéo cả đám người Tào Báo theo. Hắn muốn dùng việc này để làm phân tán lực chú ý của chúng ta, dùng việc này để làm giảm tối thiểu sự coi trọng của chúng ta đối với Trần thị nhất tộc, như vậy thì lại vừa hay, Xa Trạ tướng quân, hiện nay, vì Tào Báo có mối quan hệ tương đối gần với chúng ta, đã không được nhiều thế gia vọng tộc Từ Châu chào đón, thế nhưng dù sao hắn đã từng là Đại tướng dưới trướng Đào Khiêm. Xa tướng quân có thể thông qua hắn thu phục một số tráng đinh nắm giữ ở trong tay, cũng bố trí tại mắt ở trong đội quân đó, tìm kiếm thân tín của tất cả hào phú, đợi sau khi chúng ta đánh lui Chu Du, một lần hành động mà có thể quét sạch, như vậy chúa công lại tự nhiên mà đạt được một đại quân.” Quách Gia nói.

“Phụng Hiếu tiên sinh, ý của tiên sinh là sau này đánh lui Chu Du cũng không giải tán đại quân tạm thời hình thành, mà muốn chuyển đại quân này cho. . .” Xa Trạ nghe Quách Gia nói xong, hắn lắp bắp kinh hãi, liền vội vàng nói.

“Đúng vậy, Xa tướng quân có thể dùng danh nghĩa của chúa công mà làm việc, hãy nói binh lực Từ Châu không đủ, cho nên mới chiêu mộ binh lính, những người này nhập ngũ, không thể giải tán. Ta cam đoan chắc chắn chúa công sẽ khen ngợi tướng quân” Quách Gia cười nói.

“Cái này, Phụng Hiếu tiên sinh, nếu như chúng ta làm như vậy, chẳng phải kết thù kết oán với mấy thế gia gia tộc quyền thế Từ Châu sao? Điều này sẽ bất lợi cho sự yên ổn của Từ Châu chúng ta! Hơn nữa, chúng ta mà làm như vậy, Tào Báo thì không nói, Trần Nguyên Long là người rất khó đối phó” Xa Trạ có chút lo lắng nói.

“Xa Trụ tướng quân, tướng quân không nên căng thẳng, nôn nóng như thế. Đến lúc đó, ta cam đoan vậy Trần Nguyên Long không thể gây khó dễ cho tướng giaan, nói không chừng hấn lại sẽ giúp tướng quân một tay, dẹp yên, ổn định Từ Châu đâu!” Quách Gia bình tĩnh nói, tin tưởng mười phần trong lời nói của mình.

“Phụng Hiếu tiên sinh, xin ngài giải thích khó hiểu cho ta!” Xa Trụ sắp bị lời nói vòng vo của Quách Gia làm cho choáng váng, chính mình đánh cho người ta một cái tát, người bị tát không chỉ không thể đánh trả, ngược lại còn phải giúp mình làm việc, người coi thương người ta vậy sao? Nếu không phải người nói những câu đó là Quách Gia, hấn chỉ muốn cho người đang đứng trước mặt hấn một cái tát, thí nghiệm đôi chút.

“Không giải tán binh lính của đại quân chiêu mộ này, đương nhiên những thế gia hào phú kia liên tục oán thán chúng ta, thế nhưng bọn hấn có thể gây ra chuyện gì nào? Khi đó, bọn hấn ngoại trừ tài sản, đã không thể còn xuất ra được cái gì nữa, địa vị? Chúa công ở Từ Châu, nói bọn hấn có địa vị, bọn hấn sẽ có, nếu nói bọn hấn không có, bọn hấn sẽ không có. Bọn hấn có thể làm gì? Cho nên dưới tình cảnh không thể trút giận lên người chúng ta, bọn hấn sẽ chuyển cơn tức giận này lên người Trần Đăng cùng Tào Báo, Trần Đăng vốn có danh vọng cao, nhất định phần lớn những gia tộc kia vì nể mặt mũi của hấn mới có thể xuất người xuất lực, bởi như vậy, hấn bị phàn nàn càng nhiều hơn so với Tào Báo, mà cho dù hấn nói với người khác là điều này vốn không phải chủ ý của hấn, những người kia cũng sẽ không tha thứ cho hấn. Người thiện cận thì sẽ chỉ nhìn thấy lợi ích trước mắt. Đến lúc đó, Xa tướng quân ngài lại sẽ thả người của hai tộc Trần, Tào, bọn hấn thì càng không thể lên tiếng giải thích! Bởi như vậy, vì phòng ngừa có người thừa dịp cơ hội này mà thay thế Trần thị trở thành thế gia đứng đầu Từ Châu, Trần Nguyên Long tất nhiên chỉ có thể nuốt quả đắng này, không thể gây phiền phức cho Xa tướng quân ngài. Nói không chừng, hấn còn có thể âm thầm trợ giúp tướng quân đối phó với những kẻ không thành thật. Mà sau khi trải qua một trận như vậy, thực lực của những thế gia hào phú Từ Châu sẽ giảm rất mạnh, tự nhiên khó có thể lại kháng cự uy quyền của chúa công” Quách Gia chậm rãi nói, sắc mặt tái nhợt của hấn cũng dần dần hiện lên tia đỏ ửng.

“Hay, hay ...!” Xa Trụ há hốc mồm sau khi nghe Quách Gia nói xong, lập tức hấn vỗ tay cười ha hả, nói: “Trong bốn bốn châu của chú công thì ba châu Thanh, Duyện, Dự đều trải qua loạn giặc khăn vàng, không có người nào có đủ thực lực, chỉ có Từ Châu thế gia vọng tộc hùng mạnh vẫn giữ được thực lực, vẫn bằng mặt không bằng lòng với chúa công. Ta muốn nhìn xem từ nay về sau, bọn hấn còn dám như thế nào. Ha ha ha. . .”

Đúng lúc này, ở trên con phố phía trước hai người Quách Gia xuất hiện một người. Từ trang phục của người này thì thấy đó chính là thân binh của Xa Trụ, sau lưng tên thân binh còn có một binh sĩ quân Tào, hai người này đang gấp gáp chạy về phía bọn hấn.

“Sự tình gì?” Đợi thân binh kia đến gần, Xa Trụ nhìn hấn hỏi.

“Tướng quân, vị này mang tin tức của Tư Không đại nhân!” Thân binh nói ra.

“Tiểu nhân phụng mệnh Tư Không đại nhân, đến đây đưa tin cho Quách Phụng Hiếu tiên sinh!” Người mang tin tức đứng ở một bên lên tiếng nói.

“Vị này chính là Quách Gia tiên sinh!” Xa Trụ nghiêng người, để cho Quách Gia đi lên trước.

Người mang tin tức nhìn thấy Quách Gia, hấn vội vàng rút từ trên người ra một cái túi gấm, đưa cho Quách Gia.

Quách Gia tiếp nhận túi gấm, lấy thư ở bên trong ra, mở đọc. Xa Trụ ở một bên nhìn xem, từ sự di chuyển ánh mắt của Quách Gia, hấn chứng kiến sắc mặt Quách Gia hình như cũng thay đổi đôi chút.

“Làm sao vậy? Chúa công có ra lệnh gì?” Đợi đến lúc Quách Gia đọc hết thư, bỏ lá thư lại vào trong túi gấm, Xa Trụ hỏi.

“Không có gì” Quách Gia thở một hơi, nói: “Chúa công lo lắng cho sức khỏe của ta, để cho ta quay về Hứa Xương tỉnh dưỡng. Chúa công đã tự mình mang binh đi đến Từ Châu.”

“Chúa công muốn đích thân đến?” Xa Trụ không chú ý tới ngữ điệu trong giọng nói của Quách Gia, hấn chỉ muốn lập tức xác minh điều mà hấn vừa mới nghe được.

“Đúng vậy!” Quách Gia rất nhanh chóng khôi phục lại sắc mặt, hần cười nói: “Thế nhưng chúa công lại cho chúng ta một nhiệm vụ.”

“Nhiệm vụ gì?” Xa Trụ hỏi: “Chuẩn bị lương thảo sao? Từ Châu có rất nhiều, cần bản không cần lo lắng.”

“Không phải vấn đề lương thảo, khi chúa công lên đường đã mang đủ lương thảo cần thiết. Điều chúa công muốn chúng ta làm chính là ... ” nói đến đây, Quách Gia ngừng một chút, hần liếc nhìn Xa Trụ sau đó mới lại chậm rãi nói: “Điều chúa công muốn chúng ta làm chính là —— bức lui Chu Du!”

“Cái gì?” Xa Trụ ngây người. Hần hoài nghi lỗ tai của mình nghe nhầm. Bây giờ bản thân Từ Châu còn là khó bảo toàn, sao còn có khả năng đánh lui mười vạn quân Giang Đông rõ ràng cho thấy ý đồ dốc sức liều mạng?

“A.... . .” Hứa Thành kích động mà thoải mái vặn vẹo cái lưng mệt mỏi, thật sự sướng khoái!

Buổi sáng, hần vận động thể lực một châu cùng Mi thị, sau đó hần còn phải đi tới chỗ Văn thị báo danh, tiếp theo dắt ngựa Xích Thố đi dạo, kế tiếp, chính là thời gian thanh nhàn. Hứa Thành, một mình nằm ở trên ghế nằm, lưng la lưng lay, thưởng thức rượu ngon tự ủ, thời gian này quả nhiên vô cùng mãn nguyện.

Thế nhưng, rất hiển nhiên thời khắc nghỉ ngơi không thể tiếp tục kéo dài quá lâu. Ngay khi nhìn thấy Thường Hâm từ đằng xa đang hấp tấp chạy tới, hần biết, lại có sự việc phiền toái xảy ra. Sao hần biết là xảy ra việc phiền toái? Cái này còn phải hỏi sao? Với năng lực của mấy người Thường Hâm, nếu không phải là chuyện phiền toái, còn phải tới hỏi hần, lão đại sao?

“Chúa công, ty chức có việc bẩm báo!” Quả nhiên, câu nói của Thường Hâm chính là câu nói đó.

“Có chuyện gì?” Hứa Thành lười biếng mà hỏi thăm.

“Chúa công, sứ giả của Tây Xuyên Lưu Chương đến rồi!” Thường Hâm nhàn nhạt nói.

“Sứ giả...! Chuyện này thì có cái gì? Các người bố trí tiếp đãi là được rồi, còn phải tới hỏi ta sao? Cùng lắm thì ta đi gặp mắt hần một chút. . . Đợi đã nào...!” dáng vẻ lười nhác của Hứa Thành đột nhiên biến mất, hần nghiêm chỉnh hỏi: “Người nói là sứ giả ở đâu?”

“Tây Xuyên, Lưu Chương!” Thường Hâm không để lại dấu vết trừng mắt liếc Hứa Thành, chậm rãi nói ra.

“Lưu Chương?” Hứa Thành vốn đã ngồi thẳng người lên, nghe nói vậy, hần lại nằm xuống, nói: “Ta còn tưởng rằng có cái gì quá ghê gớm, người tới là ai?”

“Ích Châu Biệt giá, Trương Tùng!” Thường Hâm nói.

“Quả nhiên là đồ ngu đoản!” Hứa Thành thâm nghĩ trong lòng, thế nhưng, hần cũng không biểu hiện ra ngoài ý tứ của mình, hần nói tiếp: “Vào ngày mai, ngày mai ta gặp mặt hần!”

“Tuân mệnh! Ty chức sẽ đi an bài!” Thường Hâm đáp.

. . .

“Sao người vẫn còn ở lại chỗ này vậy? Đi an bài đi!” Hứa Thành nhìn thấy Thường Hâm vẫn đứng ở bên cạnh ghế, bèn lên tiếng hỏi, hần cảm thấy ánh mắt của Thường Hâm hình như có gì đó không có ý tốt.

“Chúa công, sứ giả Tiên Ti Thác Bạt thị, Mộ Dung thị đã đến Lạc Dương, xin ngài bảo cho biết!” Thường Hâm còn nói thêm.

“. . . ,” Hứa Thành giương mắt nhìn Thường Hâm, một hồi lâu, hần mới lên tiếng: “Lão Thường, gần đây có phải lão có chuyện gì không thoải mái, đúng không? Có muốn đi tìm Trương Trọng Cảnh xem qua hay không?”

“Không cần phải đi tìm Trương Cơ. Chúa công, thân thể ty chức vô cùng tốt, ăn uống, ngủ nghỉ bình thường!” Thường Hâm nói.

“Hừ. . .” Hứa Thành kêu lên một tiếng đau đớn, thiếu chút nữa hần cắn nát đầu lưỡi của mình, làm cái quỷ gì vậy? Liệu có cần tiến hành điều tra cẩn thận Thường Hâm hay không?

“Chúa công, ngài không có chuyện chứ?” Thường Hâm lại càng hoảng sợ. Sao chúa công nghe xong lời của mình nói lại có thái độ như rất giận mình. Không phải lời này được truyền từ trong phủ chúa công ra hay sao? Bản thân mình nghe xong cảm thấy đôi chút thú vị nên đã ghi nhớ.Ồ, đã hiểu! Lời này nhất định có thể liên hệ với việc ăn ngủ của chúa công, bằng không, sao chúa công lại có thể có phản ứng lớn như vậy?

“Không có việc gì, không có việc gì!” Hứa Thành hung hăng trừng mắt liếc nhìn Thường Hâm, càng khiến cho đối phương có thể xác định chính xác suy nghĩ của mình. Lúc này hắn mới lên tiếng: “Ngày hôm sau, ngày hôm sau ta sẽ gặp mặt hai sứ giả!”

“Vâng, ty chức sẽ đi an bài!” Thường Hâm lại đáp.

...

“Cái này, lão Thường. . .” Hứa Thành nhìn Thường Hâm vẫn đứng ở bên cạnh mình, hắn bực bội nói: “Nếu người có chuyện thì hãy nói một lần cho hết, đừng chia làm vài đoạn như này, được không?”

“Ty chức tuân mệnh!” Thường Hâm thoáng thi lễ một cái rồi hắn nói tiếp: “Khởi bẩm chúa công, sứ giả nước Đại Uyển Tây Vực đã đến Trường An, Thứ sử Ung Châu Từ Vinh đại nhân đã sai người dẫn tới Lạc Dương, mời chúa công bảo cho biết.”

“Nước Đại Uyển?” Lần này Hứa Thành sửng sốt một chút, hắn biết rõ cái tên này.

“Đúng vậy, căn cứ theo sử sách ghi lại, vào thời đại Vũ Đế, Trương Khiên đi sứ Tây Vực, từng có một quốc gia như vậy! Hơn nữa, ngoại trừ nước Đại Uyển, còn có các nước Đại Nguyệt Thị, Thiện Thiện (nay là Nhược Khương Tân Cương), Đại Hạ, Yểm Thái (nay biển Aral đến ở bên trong biển khu vực), An Tức (nay là cao nguyên Iran), Khang Cư (nay là vùng Trung Á, vùng phía nam Kazakhstan cùng hạ du sông Tích Nhĩ), Thân Độc (Ấn Độ cổ đại), Đại Tần (nay là khu vực Iraq).” trong lời nói của Thường Hâm có đôi chút hưng phấn.

“Không phải chỗ đó phần lớn đều là mùa đông sao? Sao hắn có thể tới?” Hứa Thành hỏi, nhưng hắn đã biết rõ, bên kia Tây Vực, tuyết rơi nhiều đến mức có thể dày tới thất lưng người, không thể đi lại trên đường.

“Đúng vậy, cho nên, khi vị sứ giả nước Đại Uyển đến Trường An, bên người chỉ còn hai người, hơn nữa trên người không có đồng nào, giống như tên ăn mày!” Thường Hâm nói.

“Đợi một chút!” Hứa Thành lên tiếng ngắt lời của Thường Hâm, hắn hỏi: “Vậy sao người có thể xác nhận người kia là sứ giả nước Đại Uyển?”

“Những người kia tướng mạo quái dị, hơn nữa bọn hắn còn nói tiếng nước ngoài, bọn hắn còn cưỡi vài thớt ngựa tốt. Nghe nói, Đại Uyển thừa thãi ngựa tốt, cho nên, Từ Vinh đại nhân cùng những thuộc hạ của Từ đại nhân đều nhận định, người nọ là người nước Đại Uyển!” Thường Hâm đáp.

“Má ơi!” Hứa Thành vỗ trán một cái, vậy cũng nói được sao? Từ Vinh mấy năm nay sống an nhàn sung sướng, không phải đầu óc hắn bị gì sét rồi chứ?

Cảm nhận được ý tứ của Hứa Thành, Thường Hâm vội vàng lên tiếng giải thích thay cho Từ Vinh: “Chúa công, Từ Vinh là Thứ sử Ung Châu, sứ giả này là do Bàng Lệnh Minh đưa tới. Dưới trướng Bàng Lệnh Minh có nhiều người Khương, Đê, bọn hắn có thể phân biệt tiếng của người Di, cũng không coi là thần kỳ ...!”

“Đúng như vậy sao?” Nghe xong lời này, Hứa Thành mới thoáng khôi phục niềm tin tưởng của mình đối với đám thủ hạ.

“Đúng vậy, đúng vậy!” Thường Hâm âm thầm đổ mồ hôi, hắn âm thầm tự trách mình không biết cách nói chuyện. Thiệt là, không phải bên ngoài Đại Hán là người Di sao, sao lại hưng phấn như vậy?

“Được rồi!” tuy Hứa Thành không phải rất xuất sắc về lịch sử, thế nhưng hắn cũng biết khi các triều đại Trung Quốc đổi thay có không ít hoàng đế đều bị những người gọi là sứ giả ngoại quốc lừa gạt chẳng khác gì con khỉ, ngược lại còn phải bỏ ra không ít vàng bạc tiền tài để đổi những loại hàng rách rưới mà những người kia mang đến, ví dụ như cái tín ngưỡng hư vô mờ ảo, vợ vắn “Vạn nước triều bái”, cùng “Thiên triều thượng quốc” của những đại thần, đám sĩ tử.

“Đợi sứ giả đến rồi nói sau!” Nói đến đây, hần khoát tay áo, nhìn Thường Hâm hỏi: “Người còn có chuyện gì sao?”

“Không còn!” Thường Hâm cảm thấy có chút giật mình khi hần thấy Hứa Thành vẫn có phản ứng bình thường sau khi nghe nói sứ giả người Di tới bái triều. Đây chính là điều vô cùng vinh quang, sao một chúa công như Hứa Thành hình như lại không thêm để ý tới chuyện này? Nếu chuyện này truyền đi ra ngoài, ít nhất lại có thể làm cho tên tuổi của hần xấu đi không ít, đây chính là cái gọi của “Uy danh truyền xa”.

. . .

“Không còn chuyện gì nữa sao người vẫn còn ở chỗ này?” Nếu không phải vì biết sức khỏe của Thường Hâm không được tốt lắm, Hứa Thành đã muốn “Mất xa” cho hần.

“Chúa công, ty chúc rượu uống xong, người xem, có phải hay không. . .” Thường Hâm chà xát ngón tay cái cùng ngón trỏ của bàn tay phải.

“Được được, ta lại sẽ mà phái người đưa cho người hai bình, được chưa?” Hứa Thành có một loại cảm giác như muốn đánh người.

“Đa tạ chúa công, ty chúc cáo lui!” Thường Hâm cười hì hì lui ra ngoài.

Nhìn bóng dáng Thường Hâm biến mất trong tầm mắt, Hứa Thành oán hận nhìn nắm đấm của mình. Tâm trạng tốt đẹp đã bị Thường Hâm đáng giận này quấy rầy mà hoàn toàn biến mất, thế nhưng hần lại không thể tìm Thường Hâm mà trút giận, thật sự là phiền. Hứa Thành lẩm bẩm: “Xem ra, phải tìm người luyện tay một chút!”

Lúc này, Trương Tùng đang ở trong dịch trạm Lạc Dương, hần đang tưởng tượng cảnh tượng sau khi gặp mặt Hứa Thành, cảnh nói chuyện của hai người.

Không sai, lúc này Trương Tùng hần mang theo một bức địa đồ địa hình các con đường Tây Xuyên mà đến, mặc dù khi ở Thành Đô, hần nói rất ra vẻ với Lưu Chương, thế nhưng trong lòng của hần đã rõ ràng một điều: con đường đi của Tây Xuyên không còn được lâu nữa. Không sai con đường Thục Trung khó đi, rất nhiều quan ải, thế nhưng Lưu Chương không phải là minh chủ. Nếu Lưu Chương, vẫn làm người dẫn đầu, dựa vào quan văn võ tướng hiện nay của Tây Xuyên, hần ngược lại không có chút hy vọng nào để có thể bảo trụ một mảnh cơ nghiệp này, thế nhưng hết lần này tới lần khác Lưu Chương lại không có động tĩnh gì. Thứ nhất, hần là người nhu nhược, bản thân không có chủ ý; thứ hai, Thục Trung có nhiều thế lực tranh chấp, không thể nào đồng lòng ngăn địch.

Hần và đám người Pháp Chính, Mạnh Đạt chính là một nhóm, mặc dù đám người bọn hần có lực ảnh hưởng không nhỏ đối với Lưu Chương, thế nhưng bọn hần biết rõ, đây là bởi vì nguyên nhân bản thân Lưu Chương. Kỳ thật, cho đến hiện tại, đám người bọn hần có thực lực còn rất nhỏ yếu tại Tây Xuyên, căn bản không cách nào chống lại đám người Ngô Ý, Hoàng Quyền. Nếu có một ngày Lưu Chương bị những người này khống chế, những ngày an nhàn của bọn hần chỉ sợ cũng sẽ chấm dứt. Đây chính là điều hần quyết không thể cho phép.

Cho nên, bọn hần đã muốn phát triển hướng ra phía ngoài. Khu vực Tây Xuyên cũng có chính hào phú thế gia vọng tộc của riêng mình, hần và đám người Pháp Chính muốn phát triển thế lực riêng của mình ở chỗ này không khác nào nói chuyện hoang đường viễn vông. Có người nào sẽ mang thịt của mình nhường lại một miếng cho bọn hần gặm không, vì vậy, hướng ra phía ngoài tìm một cây đại thụ để dựa vào đã biến thành lựa chọn của bọn hần. Mà hiện tại cây đại thụ lớn nhất không thể nghi ngờ chính là Hứa Thành Hứa Bá Công. Tại bọn hần ở Thành Đô xa xôi, hần đã được nghe nói về quật khởi của Hứa Thành như kỳ tích, mà đại quân của Từ Hoảng chỉ còn cách Thành Đô một Hán Trung, càng làm cho bọn hần cảm nhận được việc cấp bách phải tìm đến Hứa Thành.

Bất kể là cổ động Lưu Chương xuất binh đánh Hán Trung, hay là làm những việc khác, mục đích của bọn hần khi làm như vậy là chỉ muốn cho Hứa Thành biết được năng lượng của mấy người bọn hần. Tuy thực lực bây giờ của Hứa Thành ở vị trí đứng đầu thiên hạ, thế nhưng nếu như Hứa Thành muốn công phá Tây Xuyên, thì đó không phải là chuyện dễ dàng. Đừng nói tới Trương Nhiệm là danh tướng Thục Trung bản lĩnh bất phàm, chỉ cần những con đường khó đi cùng quan ải hiểm yếu cũng đủ khiến Hứa Thành hần đau đầu, còn nếu như có trợ giúp của bọn hần, những thứ này, sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Khi đó, địa vị của

hắn và bọn người Pháp Chính, Mạnh Đạt ở trong lòng Hứa Thành sẽ không giống như người quy hàng bình thường. Nói không chừng, Ích Châu, một nơi giàu tài nguyên thiên nhiên cũng sẽ trở thành thiên hạ của bọn hắn.

Nghĩ tới đây, khóe miệng Trương Tùng nhếch lên, lộ ra vẻ mỉm cười, hắn không biết nụ cười này của hắn kéo ra khiến cho người ta có cảm giác buồn nôn khi nhìn thấy khuôn mặt của hắn.

“Vĩnh Niên huynh, có cái gì hay mà cười sao?” Một giọng nói the thé vang lên bên cạnh Trương Tùng khiến hắn lại càng hoảng sợ.

“Hả? Thì ra là Vĩnh Niên huynh ...!” Trương Tùng quay đầu lại nhìn một gương mặt xấu xí khác, chấp tay trả lời. Bất chợt, hai người phá lên cười to.

Hai Vĩnh Niên, không sai là hai người có tên giống nhau, Trương Tùng Trương Vĩnh Niên, Bành Dạng Bành Vĩnh Niên. Hơn nữa, hai người này đều có một đặc điểm: đó là cả hai đều xấu, vô cùng xấu. Chỉ có điều, tao ngộ của hai người lại không giống nhau. Trương Tùng dựa vào mồm miệng khéo léo, đã lấy được tín nhiệm của Lưu Chương, cũng đã giành được chức Biệt giá Ích Châu, địa vị cao; mà Bành Dạng thì sao? Tuy hắn cũng là một người giỏi tài ăn nói, nhưng hắn lại nhận được một đánh giá khác hẳn. Đó chính là miệng lưỡi bén nhọn, không biết phân biệt, hắn cũng dám làm Lưu Chương tức giận. Kết quả, hắn bị bỏ vào nhà tù, cũng may Trương Tùng không biết nghĩ như thế nào, đại khái Trương Tùng cảm thấy hắn và Bành Dạng đồng bệnh tương liên, nói mấy lời hữu ích trước mặt Lưu Chương, bảo lãnh cho Bành Dạng ra khỏi nhà tù, dẫn tới Lạc Dương. Thế nhưng, Trương Tùng lại không có ý định để cho Bành Dạng cùng hắn cùng đi gặp Hứa Thành. Ngay trên đường tới Lạc Dương, hắn cũng đã hối hận vì cứu người này, bởi vì hắn đã rất hiểu cách nói chuyện của Bành Dạng. Nói chuyện bất nhã quả nhiên cách thức nói chuyện rất ngang ngược. Nhớ ngày đó, sự việc của Di Hành Di Chính Bình, Trương Tùng hắn vẫn nhớ rất rõ ràng, mang như vậy một người mồm miệng như vậy đi gặp Hứa Thành, hắn tự hỏi không có lá gan này.

“Vì sao Trương huynh vụng trộm bật cười ở chỗ này? Không phải là có chuyện gì không thể cho ai biết sao?” Bành Dạng quả nhiên không phụ danh tiếng “Không biết phân biệt” của mình, mặc kệ Trương Tùng có ân đối với hắn, miệng lưỡi Bành Dạng vẫn bén nhọn như cũ.

“Bành huynh, hôm nay đã đến Lạc Dương, huynh có tính toán gì không?” Trương Tùng nghe Bành Dạng nói xong, hắn hơi khẽ nhíu mày một cái, giả vờ không nghe thấy, tránh mà không đáp, hỏi lại Bành Dạng.

“Có thể có tính toán gì không? Ha hắc, Lưu Quý Ngọc dám đối đãi với ta như thế, đương nhiên ta muốn báo đáp hắn thật hậu hĩnh, ha ha ha!” Bành Dạng cười to nói.

“Bành huynh mời không nên nói vậy. Nơi đây tuy không phải Thành Đô, thế nhưng Trương mỗ vẫn là Biệt giá Ích Châu!” Trương Tùng trách mắng Bành Dạng, hắn cảm thấy rất đau đầu đối với gã này. Lúc này hắn chỉ muốn đuổi người.

“Vậy thì như thế nào, Trương Tùng, người chớ cho rằng ta không biết người có tính toán gì, người tới Lạc Dương, không ngoài việc người muốn trước ôm chân Hứa Thành trước mà thôi, ta muốn trả thù Lưu Chương, hai người chúng ta cũng không có xung đột trực tiếp!” Câu nói này của Bành Dạng khiến cho Trương Tùng quyết tâm đi đến quyết định đuổi người. Cũng may đây là Lạc Dương, bằng không, bằng vào những lời này của họ Bành, chỉ sợ Trương Tùng đã nảy sinh ý định giết người diệt khẩu.

“Bành Dạng, người không nên nói vậy nói bạ. Nếu như người lại nói vậy như thế, cũng đừng vội trách Trương mỗ không nể mặt!” Trương Tùng lạnh lùng nói.

“Được được, ta không nói nữa là được. Thế nhưng, Trương huynh, người cần phải hiểu rõ khi gặp mặt Hứa Thành thì nên nói cái gì. Hôm nay người này đã là một trấn chư hầu mạnh nhất phương bắc, lại dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, nhất định khác với loại nhị thế tổ như Lưu Chương. Người đừng tưởng rằng người có thể dễ dàng làm cho Lưu Chương vui là lại có thể làm cho hắn ưu ái người. Ha ha người vẫn nên lại cẩn thận suy nghĩ, cũng không nên khiến cho bản thân mình phải khó chịu, ha ha ha, cáo từ!” Bành Dạng bỏ đi rất nhanh chóng khiến cho Trương Tùng cảm thấy hơi bất ngờ. Sao đột nhiên loại người ngoan cố đó lại nhượng bộ? Thế nhưng, câu nói cuối cùng mà Bành Dạng để lại đã khiến cho Trương Tùng cảm thấy bốc hỏa. Đây không phải Bành Dạng đã nói hắn là một nịnh thần chỉ biết múa mép khua môi sao?

Thế nhưng, Trương Tùng không ngờ rằng tới khi hắn bá kiến Hứa Thành xong, hắn cũng không có cơ hội trở lại Thành Đô. Bành Dạng cũng thật không ngờ, hắn không có cơ hội trả thù Lưu Chương, bởi vì, Từ Hoảng căn bản cũng không cho bọn hắn có thời gian. Nói một cách chính xác một chút thì chính là an bài của Hứa Thành không cho bọn hắn đầy đủ thời gian phản ứng. Đặng Bách Xuyên xuất hiện, đã vì gõ vang một hồi chuông báo tử cho sự thống trị của Lưu Chương tại Tây Xuyên.

Ngày hôm sau, Hứa Thành đã tiếp kiến Trương Tùng, bởi vì đã sớm biết rõ Trương Tùng có một hình dạng rất khó coi, cho nên, hắn không cảm thấy khó có thể tiếp nhận như những thủ hạ đứng hầu hai bên.

136. Q.2 - Chương 136: Tất Cả Có Mười Tính

”Biệt giá Ích Châu Trương Tùng dưới trướng Ích Châu Mục Lưu sứ quân, bá kiến Hứa tướng quân!” Trương Tùng thông minh không nói tên hiệu “Phiêu Kỵ Đại tướng quân” của Hứa Thành. Hắn vô cùng không hiểu, vì sao Hứa Thành hiện nắm triều đình trong tay, lại còn muốn mang chức vị cao nhất trong triều đình tặng cho Tôn Sách, đồ nhãi ranh còn chưa mọc lông.

“Không cần đa lễ, người chính là Trương Tùng Trương Vĩnh Niên? Ta đã từng nghe nói về người! Ta nghe nói người là một người rất có năng lực” Hứa Thành nói.

“Tên ti tiện có thể lọt vào tai tôn quý của tướng quân, Trương Tùng rất cảm thấy vinh hạnh!” thái độ của Trương Tùng đối với Hứa Thành chính là cảm thấy được sủng ái mà lo sợ. Tuy bản thân hắn cũng là một người tài năng kiêu ngạo, thế nhưng Hứa Thành, bất luận về vấn đề gì, hắn đều không thể so sánh được, cái gọi là “Người kính ta một xích(0,33m), ta kính người một trượng”, đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn trả lời Hứa Thành mà không biết rằng đã đi mất giá trị con người.

“Ha ha, Trương biệt giá khách khí! Ngồi!” Hứa Thành làm một động tác “Mời”, đem Trương Tùng lui qua tay trái tới một cái bàn ở phía trước nhất, sau khi Trương Tùng ngồi xuống, thủ hạ của Hứa Thành vốn đang đứng cũng lần lượt ngồi xuống, chính điều này cũng khiến cho Trương Tùng cảm thấy vinh quang khi được tôn kính, cực kỳ có thể diện! Dù sao, những người kia chính là những Thường Hâm, Hà Thông, Lư Dục, những người cầm quyền cao.

“Không biết Trương biệt giá đi vào Lạc Dương, có điều gì muốn làm?” câu hỏi đầu tiên chính là của Thường Hâm.

“Tại hạ phụng mệnh Lưu sứ quân đến đây. Thứ nhất Lưu sứ quân nhà ta nghe qua đại danh của Hứa tướng quân, đặc biệt mệnh tại hạ đến đây bá kiến; hai là muốn báo cáo một sự việc với Hứa tướng quân, với triều đình!” Trương Tùng xảo diệu mà đặt tên của Hứa Thành ở phía trước triều đình, biểu thị thừa nhận địa vị hiện nay của Hứa Thành, thế nhưng, hắn lại không biết đại bộ phận những thủ hạ của Hứa Thành đều nghe ra ý của hắn, Hứa Thành lại không nghe được, dù sao. Cho đến hiện tại Hứa Thành, vô luận làm chuyện gì, hầu như đều là dùng thủ đoạn cứng rắn mà đạt được, hắn nào cần quẹo loanh quanh!

“Không biết Lưu Quý Ngọc muốn thông cáo sự tình gì cho ta?” Hứa Thành hỏi.

“Hán Trung Trương Lỗ, tà đạo không hợp pháp, chủ ta cảm giác sâu sắc người này chính là một viên u ác tính của Đại Hán ta, cho nên, quyết định xuất binh công phạt, tuyệt đối không có ý tứ khác, chẳng qua là e sợ tướng quân cùng triều đình hiểu lầm, cho nên đặc biệt mệnh tại hạ đến đây bẩm báo việc này với tướng quân!” Trương Tùng nói.

“Ha ha. . .” câu nói này của Trương Tùng đã gây ra một loạt tiếng động nhỏ, tuy không có người nào biểu hiện ra phản ứng tương đối mạnh liệt, thế nhưng biểu hiện của đại đa số người ở nơi này chỉ là người nhìn ta, ta nhìn người, thái độ có vẻ dè dặt chút giễu cợt.

Trương Tùng cũng không có biểu hiện gì hết, hắn chỉ cúi đầu bưng chén rượu lên uống. Đường nhiên hắn biết rõ đại quân của Hứa Thành đánh chiếm Hán Trung xong cũng sẽ không bỏ qua Tây Xuyên, việc Tây Xuyên xuất binh chỉ sợ đã nằm trong dự liệu từ lâu của đối phương mà thôi. Lần này hắn tới, đối với bên Lưu Chương thì chỉ là tuyên bố lý do xuất binh cho người trong thiên hạ biết mà thôi. Dù sao, đến hiện tại, người từng xuất binh không cần lý do cũng chỉ có một mình Hứa Thành đang ngồi ở trước mặt mà thôi.

“Ta đã biết ý tứ của Lưu Quý Ngọc, đoạn đường này không tốt lắm, thật sự làm phiền Trương biệt giá. Nào ta mời người một ly!” Hứa Thành cầm ly rượu lên, nói với Trương Tùng.

“Không dám!” Trương Tùng càng ngày càng có cảm giác chuyến đi lần này của mình rất giá trị, vị Phiêu Kỵ Đại tướng quân trước mặt này quả nhiên là người đáng giá để tìm nơi nương tựa, hiện tại hẳn nhìn thế nào Hứa Thành cũng đều cảm thấy thuận mắt.

Rất nhanh, buổi tiếp kiến kiêm tiệc rượu mời khách từ phương xa đến nhanh chóng kết thúc, Hứa Thành chỉ mới ăn qua loa đã lại lập tức rời Trương Tùng đến hậu đường.

“Trương tiên sinh, người tới Lạc Dương, chẳng lẽ chỉ là vì hai nguyên nhân vừa nói ra ở trước mặt mọi người sao? Ta cũng không tin!” Hứa Thành cười híp mắt nói: “Ta cũng không nghe nói Biệt giá Ích Châu Trương Tùng chỉ biết gạt người ...! Ha ha ha!”

“Không dám nói dối ở trước mặt tướng quân. Kỳ thật, tại hạ chỉ muốn nói rõ với tướng quân, với triều đình lý do chủ ta tiến binh Hán Trung mà thôi. Kỳ thật, bất luận tướng quân nghĩ như thế nào, Tây Xuyên luôn muốn xuất binh!” Trương Tùng liếc mắt nhìn về phía Hứa Thành, muốn nhìn xem hắn có phản ứng gì.

“Ha ha ha, tốt! Trương tiên sinh, người đã nói ra mục đích tới nơi này của mình, ta cũng không cần che giấu, chúng ta nói thẳng ra!” Vừa lên tiếng, Hứa Thành lại đột nhiên thanh đổi giọng, hắn nói: “Không dối gạt tiên sinh, những ngày này, trên đường người tới Lạc Dương, có từng nghe đồn đại rằng Hán Trung đã có đại chiến?”

“Không có!” Trương Tùng đáp, đột nhiên hắn cảm thấy chuyến đi này của mình cũng không thuận lợi như tưởng tượng.

“Đúng vậy, từ Thục Trung đến Lạc Dương, đường xá xa xôi, mất một thời gian dài mới tới nơi! Nhưng mà, trong khoảng thời gian lâu như vậy, ba bên Hán Trung, Từ Hoảng, Đại tướng dưới trướng ta lãnh binh một mực đóng quân tại Kì Cốc quan, không tiến công Lương Châu vốn có binh lực bạc nhược yếu kém, mà Tây Xuyên, bởi vì muốn chuẩn bị các hạng mục công việc, cũng nhất thời khó có thể xuất binh, cho nên, Trương Lỗ có thể tạm thời nghỉ ngơi, người cũng có biết, tại sao có loại tình huống này không?” Hứa Thành hỏi.

“Mời tướng quân chỉ rõ!” Trương Tùng chấp tay nói. Hắn cảm thấy mình giống như lãng không thấp một đoạn, tuy bản thân hắn vốn không được cao.

“Bởi vì, ta đã có kế hoạch muốn đánh hạ Tây Xuyên cùng một lúc!” hai mắt Hứa Thành tỏa ánh sáng, hắn nhìn về phía Trương Tùng.

“Cái gì?” Trương Tùng bị sợ ngây người. Khẩu vị của tướng quân này có phải quá lớn hay không? Thế nhưng điều này không tin cũng không được, chẳng phải Hứa Thành đã từng hầu như đồng thời đánh hạ ba châu Ung Kỳ Lương sao!

“Vì sao sau khi Từ Hoảng chiếm được Kì Cốc quan, phá núi Định Quân lại không tiếp tục tiến binh, bởi vì ta không cho hắn tiến binh! Sở dĩ có điều này là vì ta muốn dẫn Tây Xuyên ra tay, Lưu Chương lại vô năng, thân là chủ một châu, hắn cũng sẽ có dã tâm. Hán Trung Trương Lỗ có cừu oán cùng hắn, lúc này Trương Lỗ lại đã bị đánh cho tàn phế, cơ hội tốt như vậy, nếu như hắn buông tha chẳng phải thật đáng tiếc sao?” Nhìn dáng tươi cười của Hứa Thành, khí lực toàn thân Trương Tùng giống như đều bị rút hết. Hắn biết rõ chính bản thân mình chỉ tình nguyện mà tới nơi này, không đạt được mục đích. Thế nhưng, hắn vẫn đang có một chút hy vọng, Hứa Thành nói những thứ này với hắn, nói không chừng có chuyện gì đó cũng không chừng.

“Nếu như muốn động thủ, tự nhiên nhất định phải hiểu rõ tình hình Tây Xuyên, ” nói đến đây, Hứa Thành nín nhịn sự đắc ý trong lòng, hắn nghiêm túc nhìn Trương Tùng, nói: “Người, Trương Tùng Trương Vĩnh Niên, còn có Pháp Chính Pháp Hiếu Trực, còn có Mạnh Đạt, chỉ sợ đều không phải rất trung thành đối với Lưu Chương!”

“ . . . ” Trương Tùng không biết nói như thế nào nữa, hắn chỉ có thể không ngừng hỏi ở trong lòng, là ai? Là ai đã để lộ mưu đồ của hắn cùng với Pháp Chính, còn có Mạnh Đạt, bí mật giữa ba người bọn họ sao lại để cho Hứa Thành biết rõ, đồng thời mô hô hắn không ngăn được mà chảy xuống. Lúc này Hứa Thành ở trước mặt hắn trở nên dữ tợn hơn rất nhiều. Nếu Hứa Thành chỉ nói hắn không trung thành với Lưu

Chương, hẳn còn có thể bao biện một chút, thế nhưng thậm chí ngay cả việc hẳn có mấy đồng mình, Hứa Thành cũng đều biết hết, như vậy, rốt cuộc còn có điều gì mà Hứa Thành không biết?

“Làm sao vậy? Theo ta được biết, Trương Vĩnh Niên không phải người nhát gan!” Hứa Thành mỉm cười nhìn Trương Tùng hỏi.

“Hứa tướng quân giễu cợt!” cuối cùng Trương Tùng vẫn không phải là một người bình thường, hẳn vẫn kịp thời có phản ứng, đồng thời, hẳn cũng tỉnh ngộ. Hiện tại hẳn quy hàng Hứa Thành, hẳn còn có thể kiếm được một chút lợi ích, nếu như hẳn muốn cò kè mặc cả, như vậy, hẳn tuyệt đối không thể đạt được, chỉ sợ Hứa Thành cho gọi hẳn để nói chuyện cũng là vì ý tứ này, để cho hẳn sớm có quyết định!

“Ty chúc Trương Tùng, đặc biệt hiến bản đồ địa hình Tây Xuyên, mời tướng quân xin vui lòng nhận cho!” Không nhiều lời nữa, Trương Tùng cũng không dám lại dùng lý do đường Thục trung hiểm trở để động viên chính bản thân mình. Nếu như Hứa Thành sớm cũng định tiến công Tây Xuyên, như vậy với tác phong lâu nay của hẳn, sao Hứa Thành lại không có chuẩn bị? Hơn nữa, Hứa Thành đã nói, dẫn Tây Xuyên xuất binh, thì ra quân Hứa Thành để cho đại quân Tây Xuyên tiến vào Hán Trung, địa thế Hán Trung bằng phẳng. Ở một địa hình như vậy, sao Tây Xuyên đại quân có thể mượn ưu thế địa lý để đối kháng với đại quân Hứa Thành?

“Bản đồ địa hình Tây Xuyên?” Hứa Thành nhìn nhìn Trương Tùng móc từ trong ống tay áo ra một quyển trục, hẳn cũng không tiếp nhận ngay mà chỉ hỏi: “Đây là. . . ?”

“Ty chúc tồn thời gian nhiều năm, ghi chép lại toàn cảnh địa lý, con đường thành trì quận huyện Tây Xuyên, tất cả đều được ghi lại trong địa đồ, chính là vì một ngày có thể dùng cái này dâng inh chủ, mời tướng quân xin vui lòng nhận cho!” Trương Tùng cúi đầu, giơ quyển trục lên, hiến đến trước mặt Hứa Thành.

“Bản đồ này chỉ sợ đã tồn không ít tâm huyết của người!” Hứa Thành biểu hiện khá trịnh trọng khi tiếp nhận bản đồ địa hình này, nhưng hẳn cũng không mở ra xem, chỉ nói vậy với Trương Tùng.

“Không dám nói tiêu tốn bao nhiêu tâm huyết của ty chúc, chẳng qua suy nghĩ của ty chúc khi ghi chép vào bản đồ này là tướng quân có thể ở thu phục Tây Xuyên đỡ tiêu tốn một ít thời gian, cũng khiến cho dân chúng Tây Xuyên có thể ít chịu ảnh hưởng chiến tranh hơn!” Trương Tùng khiêm tốn, cẩn thận nói.

“Tốt, nhận địa đồ này!” Hứa Thành bỏ quyển trục vào trong tay áo của mình, rồi hẳn nhìn Trương Tùng nói: “Ta cảm ơn người!”

“Không dám, có thể hiệu lực vì tướng quân, Trương Tùng vô cùng vinh hạnh!” Cho đến tận lúc này Trương Tùng vẫn không biết mình bị Hứa Thành không mất chút công sức nào mà thu vào tay, một điểm hứa hẹn cũng không có, hẳn đã tặng cho người ta công sức nhiều năm cố gắng của mình, khiến cho Từ Hoảng đã giảm bớt đi rất nhiều khó khăn trong cuộc chiến chinh phục Tây Xuyên.

Đã qua một ngày.

“Hôm nay còn có chuyện gì không?” Hứa Thành nhìn chăm chăm vào Thường Hâm, dáng vẻ của hẳn giống như là muốn từ trên gương mặt Thường Hâm tìm ra một bông hoa vậy. Hôm qua, sau khi chỉ nói mấy câu đã gạt được bản đồ địa hình của Trương Tùng, Hứa Thành hẳn thậm chí cũng không kịp nhìn kỹ đã lập tức sai người hoả tốc đưa đến chỗ Từ Hoảng, sau đó, hẳn an bài Trương Tùng. Sau khi Trương Tùng ra về, bởi vì dễ dàng lừa gạt được một người có chỉ số thông minh không thấp, hơn nữa, vì đại quân bình định Tây Xuyên của chính hẳn đã giải quyết xong một vấn đề khó khăn không nhỏ, hẳn cao hứng hơi thái quá, cũng uống nhiều hơn mấy chén. Hẳn nào có thể dự đoán được là tới tận hôm nay mới tỉnh lại không bao lâu, đầu còn chóng mặt, Thường Hâm lại tới mời người!

“Đúng vậy!” Thường Hâm làm như không thấy đối với ánh mắt mang ý tứ uy hiếp của Hứa Thành, hẳn nói: “Chúa công, đây chính là do ngài an bài, hôm nay chúa công gặp mặt hai sứ giả Tiên Ti tộc!”

“Được rồi, được rồi!” Hứa Thành biết rõ một khi Thường Hâm đã tới nơi này, giải thích một điều rằng chỉ sợ hai sứ giả đã chuẩn bị xong, nếu đến muộn, hoặc là không đến vậy hẳn sẽ thất lễ. mặc dù nói hiện tại hai bộ tộc này là người bên ngoài, thế nhưng Hứa Thành hẳn nhưng vẫn coi Tiên Ti tộc như người trong một quốc gia của mình.

“Các người. . . mang công chúa của các người đến?” Gặp thì gặp, nhưng vừa mới gặp mặt đã lại khiến cho Hứa Thành như cũ.

“Dạ đúng vậy ! toàn thể tộc nhân tộc của ta đều đã nghe nói qua đại danh của tướng quân, vô cùng khâm phục đối với chiến công hiển hách của tướng quân, cho nên, lần cầu hòa này, tộc của ta, ngoài thành ý, còn đặc biệt mang theo con gái của tộc trưởng, hy vọng có thể có quan hệ thông gia cùng tướng quân!” sứ giả Thác Bạt thị tên là Thác Bạt Sơn, thế nhưng, nhìn dáng vẻ của hắn, hình như không có duyên phận gì với chữ “Núi” này, ngược lại có điểm giống “Dầu” (lầu cá) !

“Tộc của ta cũng giống như vậy!” sứ giả Mộ Dung thị, Mộ Dung Thanh nói chuyện có vẻ đơn giản hơn một ít.

“Các người xem bây giờ cần phải làm gì?” Hứa Thành chuyển giao vấn đề này cho các vị quan viên bên cạnh.

“Cái này, chúa công, mặt tướng chỉ là một vũ phu, cho nên, ngài hãy hỏi những người khác!” Dương Nhị thân là tướng lĩnh thân tín của Hứa Thành, đương nhiên hắn biết rõ vì sao Hứa Thành khó xử, nhưng khi nhìn thấy Hứa Thành nhìn về phía mình, hắn cũng không muốn lôi bản thân mình vào trong hiểm. Có những câu nói cho dù có biết cũng không thể nói ra được.

“Lão Thường, theo người thì sao?” sau khi Hứa Thành để lại cho Dương Nhị một ánh mắt ám chỉ “Tiểu tử người không nói nghĩa khí, hãy đợi đấy”, hắn lại chuyển hướng nhìn về phía Thường Hâm.

“Chúa công, theo ty chức thấy Thác Bạt bộ tộc cùng Mộ Dung bộ tộc đến đây cầu hoà, hơn nữa, còn mang theo hai công chúa không để ý đường xá xa xôi đưa đến Lạc Dương, thành tâm là điều không phải bàn cãi, cho nên, ty chức cho rằng, chúa công nên tiếp nhận ý tốt của hai tộc!” Thường Hâm còn không lên tiếng trả lời, đã có người ra mặt thay hắn. Điều này làm cho hắn thở phào nhẹ nhõm, cảm giác không phải làm chim đầu đàn thực tốt.

“Trần Quân! ?” Hứa Thành cười híp mắt nhìn “Đồ ngốc” hồn nhiên không biết đã gặp rắc rối này, hắn hỏi: “Người thật sự cho rằng ta nên cưới hai vị công chúa này sao?”

“Đúng vậy, đây là suy nghĩ của ty chức, chỉ sợ chư vị trí đại nhân cũng có ý tứ này!” Trần Quân nói.

“Tốt lắm, trước tiên người lui qua một bên!” Hứa Thành cười khoát tay, để Trần Quân qua một bên, hắn lại nhìn Thác Bạt Sơn cùng Mộ Dung Thanh hỏi: “Hai vị công chúa trông như thế nào?”

. . .

Những lời này của Hứa Thành lại khiến cho bọn thủ hạ của hắn phát ra âm thanh “Phụt” “Xoẹt” không ngừng. Về phần Thác Bạt Sơn cùng Mộ Dung Thanh, hai người này không có loại phản ứng này, hai người bọn họ chỉ hơi có chút giật mình mà thôi.

“Đã sớm nghe nói Hứa Thành này là người không nói quy củ, hôm nay vừa thấy, thì ra thực tế cũng rất phù hợp cùng lời đồn đại!” Hai người đều nghĩ như vậy. Kỳ thật, nếu trong tình huống bình thường, Hứa Thành hỏi như vậy thì sẽ là một loại hành vi cực kỳ thất lễ, người ta đến để hòa thân, người hỏi khuê nữ nhà người ta trông có xinh đẹp hay không, đây là hành vi gì? Không xinh đẹp mà lại mang tới cho người sao? Hỏi như vậy thì rõ ràng người có nghi ngờ, có ý tứ từ hôn.

Thế nhưng Thác Bạt Sơn cùng Mộ Dung Thanh lại nghĩ khác, vì sợ Hứa Thành có lực lượng cường đại, hai đại bộ tộc thậm chí muốn ngay lần cầu hòa này có thể thành công, cho nên, trước khi Thác Bạt Sơn cùng Mộ Dung Thanh tới, đã tìm tộc nhân trong cùng từng tộc, người học hiểu rõ đối với từng sự vụ của Hán triều, đều hiểu rõ lễ nghi đối với Hán triều, hy vọng không phạm huý, thế nhưng bọn hắn cũng chỉ hiểu rõ mà thôi, tuy từ khi Hán Vũ đế đánh bại Hung Nô, kết giao của Hán triều cùng dân tộc thiểu số tăng nhiều, trong các dân tộc thiểu số, người hiểu biết văn hóa Hán không ít, thế nhưng vẫn là số ít, huống chi hai đại bộ tộc này đã rời lên phía bắc từ lâu, có thể tìm thấy mấy người hiểu rõ văn hóa Hán triều đã không tệ rồi.

Cho nên, đối với câu hỏi thẳng thừng này Hứa Thành, ngược lại hai người cảm thấy Hứa Thành đủ ngay thẳng, hảo cảm đối với hắn tăng tiến không ít.

“Công chúa của chúng ta tựa như mây trắng trên thảo nguyên, là cô nương đẹp nhất trong tộc chúng ta!” Hứa Thành căn bản không tin lời này của Thác Bạt Sơn. Lời này hắn nghe qua quá nhiều lần rồi, giống như chỉ cần là công chúa, không phải mỹ nữ đệ nhất thiên hạ thì cũng là đệ nhất mỹ nữ ở một nơi nào đó. Làm gì có cái chuẩn nào đâu?.

“Công chúa của chúng ta rất đẹp, sẽ không để cho ngài thất vọng!” Mộ Dung Thanh vẫn kiểu cách nói chuyện ngắn gọn, thế nhưng lời nói của hắn có độ tin cậy cao không ít.

“Nếu như rất đẹp, . . .” Hứa Thành phát hiện mặc dù chính mình đã tìm được người chịu tội thay, nhưng hắn vẫn không quá mức hạ quyết tâm đáp ứng hai cuộc hôn nhân này, hắn nói: “Nếu như rất đẹp, trước tiên gặp một lần rồi nói sau!” Sở dĩ có điều này là vì làm cho chính bản thân hắn hạ quyết tâm nhiều hơn, hơn nữa, các người cũng đừng mong lừa gạt Lão Tử. Cũng đừng nghĩ ta coi tiền như rác. Nếu như các nàng không xinh đẹp, chẳng lẽ Lão Tử ta còn có thể thối hôn hay sao?

Hai vị công chúa được vời tiến vào trong.

Bất động!

. . .

“Chúa công, trước tiên vẫn nên lau nước miếng!” Người nào đó nhỏ giọng mà nhắc nhở Hứa Thành.

“À? A..., tốt tốt tốt!” Hứa Thành không chút biểu hiện mình đã tỉnh táo trở lại sau sự kinh ngạc, lặng lẽ lau sạch nước miếng đang chảy xuống hơn nữa hắn còn thầm nghĩ: “Có câu mỹ nữ ở trước mặt, xả thân về phía trước! Hơn nữa mỹ nữ bên cạnh Lão Tử hình như thật sự quá ít!”

“Chúa công này, ” Dương Nhị cũng vụng trộm lau nước miếng, hắn thầm nghĩ: “Quả nhiên là vận may..., nhưng mà ha ha, không biết hắn dọn dẹp việc này như thế nào?”

“Đã như vậy, hôn sự cứ như vậy định ra!” sắc mặt sắc lang không che dấu chút nào, cứ như vậy mà bại lộ ở trước mặt mọi người.

“Chúa công, ngài biểu hiện như vậy, truyền đi không dễ nghe chút nào!” Lại có người nào đó lên tiếng nhắc nhở Hứa Thành.

“Không thể không dễ nghe đấy, bởi vì. . . Ta xem người nào trong các người dám truyền chuyện ngày hôm nay ra ngoài!” Trực tiếp uy hiếp, Hứa Thành không sợ mất mặt. Đều là người quen, hai vị sứ giả vẫn còn nghe không hiểu tiếng Hán, vẫn đang nghe phiên dịch.

“Hai vị công chúa trước hết ở. . . Cái này, dịch quán, cần phải phái trọng binh bảo hộ!” Phân công nhiệm vụ xong, Hứa Thành lại nói sang chuyện khác: “Hai vị sứ giả, các người thấy Lạc Dương như thế nào?”

“Thành Lạc Dương vô cùng phồn hoa, chúng ta chưa từng chứng kiến nhiều người tụ tập cùng một chỗ như này! . . .” Lúc Thác Bạt Sơn nói lời này, đột nhiên hắn nghĩ đến bộ tộc của mình cơ hồ toàn dân là binh, nếu dưới vùng đất cai trị của Hứa Thành có một nửa người có thể đánh trận, chỉ cần bọn hắn có một nửa chiến lực quân đội của Bàng Bái phương bắc, như vậy. . . Nghĩ tới đây, hắn vô cùng mất tự nhiên mà rung mình một cái. Cũng may đối phương đã đáp ứng việc hôn nhân này, hắn âm thầm cảm thấy may mắn, hắn lại nghiêng đầu nhìn thoáng qua Mộ Dung Thanh, nhìn thần sắc đối phương, rất hiển nhiên là cùng một cách nghĩ.

“Cái này, hai vị tới hoà đàm, theo ta thấy hay là trước tiên đàm phán thân mật cùng các thủ hạ của ta, thế nào?” Hứa Thành đột nhiên nghĩ đến một câu: no bụng thì muốn đâm dục, điều này làm cho lòng hắn không khỏi phát lạnh, trong lúc nhất thời thiếu chút nữa hắn không tìm được chủ đề, đành phải đẩy việc này ra. Thế nhưng, lời này của hắn tuy cũng không được tính là inh, nhưng dù sao người ta đã đưa hàng đến thăm, cũng biểu lộ ý thân phục, hơn nữa hắn cũng đã đáp ứng, cho nên, sự vụ hoà đàm cũng chẳng phải gấp gáp.

“Đúng vậy, hai vị đường xa mà đến, trước tiên ở lại Lạc Dương thêm mấy ngày, để cho ta tận tình làm một chủ nhà, những chuyện khác, nói sau cũng không muộn!” Thường Hâm biết rõ, nếu để cho Hứa Thành tới tham gia hoà đàm, khả năng đổ vỡ rất cao, bởi vì hắn biết rõ bây giờ Hứa Thành đối với tình huống cụ thể của mình chỉ như là một quan niệm đại khái.

Hứa Thành đã đáp ứng hôn sự, Thác Bạt Sơn cùng Mộ Dung Thanh an tâm, bọn hắn còn không biết, cho dù bọn hắn kết thành thân gia cùng Hứa Thành, việc công thì vẫn là việc công, cho nên, bọn hắn cũng liền thuận theo ý tứ của Thường Hâm, trước tiên chơi thêm mấy ngày ở Lạc Dương, thừa dịp nhàn rỗi này tiếp tục gia tăng mối quan hệ cùng Hứa Thành cùng đám quyền quý Lạc Dương, đến lúc đó cũng dễ nói chuyện.

Sự tình quyết định như vậy, sau đó, mọi người đều đi làm chuyện của riêng mình.

Rốt cuộc Trần Quân biết vì sao những người khác đều không ra mặt cổ động cho chúa công này của mình đồng ý hai hôn sự này. Chính bản thân Văn Thu đang có mang, hơn nữa, Mi phu nhân cũng được chẩn đoán chính xác là đang có mang, bây giờ hai người là đại công thần của Hứa gia, hơn nữa tình cảm tỷ muội rất tốt. Từ trước tới nay Văn Thu vẫn hoàn toàn có oán thù riêng cùng Mộ Dung thị, tuy không có gì lớn cho lắm, chỉ là giữa nàng cùng Mộ Dung Yến có chút khúc mắc mà thôi, thế nhưng vào lúc này thì gặp đại phiền toái rồi. Hơn nữa Văn Thu vốn là nữ tử Tiên Ti tộc, luôn luôn đanh đá, hậu quả của việc này khá nghiêm trọng. Thế nhưng khá tốt, Trần Quân hẳn rất sáng suốt, sau khi hắn biết được tình huống, lập tức chuyển từ trong nhà ra bên ngoài ở, hơn nữa, địa điểm văn phòng cũng dời đi, không bị tổn thất. Cũng cần phải biết rõ, ngày hôm đó, không bao lâu, đã có người phụng mệnh lệnh hai vị phu nhân đi tìm hắn, hơn nữa, còn đã mang đến một cây đại bồng, ý tứ rất rõ ràng, tự đánh bản thân mình! Nếu không phải Trần Quân hẳn chạy nhanh, chỉ sợ Hứa Thành, dưới loại tình huống này, cũng không dám che chở hắn, như vậy sẽ chọc giận người nào đó, nếu chỉ vì chuyện này mà ảnh hưởng tới hài tử trong bụng nàng, trách nhiệm này tự nhiên cũng sẽ không về Hứa Thành! Về sau, Trần Quân hẳn biết được, Hứa Thành ở trong nhà cũng không dễ chịu gì cho cam, mỗi ngày Hứa Thành cũng đều phải cố gắng nói lời xin tha thứ. Thật không biết chúa công này của hắn đã xảy ra chuyện gì, ngay cả chuyện nhà cũng đều không tốt, không ngờ lại còn “Sợ vợ”, nhưng trong lòng của hắn cũng trở nên thăng bằng hơn rất nhiều.

Sắp trở thành thân thích, hoà đàm của hai bên cũng được tiến hành rất thuận lợi, vì vậy, trong tay Hứa Thành lại có thêm một bộ phận thực lực.

Hơn nữa, hắn còn có một chuyện tốt khác, những hạ thần của Hứa Thành hẳn cho rằng thê thiếp của hắn có quá nhiều người ngoại tộc, yêu cầu hắn lại kết hôn với một nữ tử Hán tộc. Cuối cùng, những người này đã chọn cho hắn tam tiểu thư Chân gia, Chân Mật. Tuy điều này làm cho hai nữ nhân được nuông chiều trong nhà hắn có chút bất mãn, thế nhưng sự tình vẫn còn có thể ổn định được.

Mà ngay khi Hứa Thành đang phiền lòng vì hai cọp cái trong nhà mình, vùng đất Hán Trung, cũng rốt cục đã dấy lên chiến hỏa.

Sau khi phái Trương Tùng đi Lạc Dương giải thích với Hứa Thành, Lưu Chương cũng không đợi hồi âm, bởi vì chờ đợi cũng không phải là một biện pháp hay. Không phải Đặng Bách Xuyên đã nói rồi sao, sớm muộn gì Hứa Thành cũng tấn công nhập Tây Xuyên, cho nên, sau khi các công việc chuẩn bị cho chiến tranh đã hoàn tất, hắn ra lệnh một tiếng, Trương Nhiệm là Đại tướng thống binh, đám người Dương Hoài, Cao Bái là phó tướng, dẫn theo đại quân Tây Xuyên, xuất binh ra khỏi Gia Manh quan, tiến công Hán Trung.

Trên đường đi, bởi vì Trương Lỗ thực hành vườn không nhà trống, cũng co rút lại binh lực dùng phòng thủ thủ phủ Hán Trung, Nam Trịnh, cho nên, quân Tây Xuyên có thể nói khí thế như chẻ tre, những nơi đi qua, hầu như đều không cần tốn nhiều sức, không lâu, bọn hắn đã đánh tới dưới chân thành Nam Trịnh.

Hành quân thuận lợi như thế, đám người Dương Hoài, Cao Bái tự nhiên vô cùng cao hứng, cho nên, vừa đến dưới chân thành Nam Trịnh, hai người đã lập tức yêu cầu Trương Nhiệm công thành, nhưng Trương Nhiệm cũng không làm như bọn hắn mong muốn, ngược lại Trương Nhiệm đã mệnh lệnh toàn quân tập trung ở bên ngoài cửa tây thành Nam Trịnh, một ... không ... Vây, hai không đánh.

“Trương tướng quân, ngài làm như vậy, rốt cuộc là muốn làm gì?” Dương Hoài là người đầu tiên nhin không được, lên tiếng hỏi Trương Nhiệm.

“Phòng thủ!” Trương Nhiệm nói hai chữ ngắn gọn.

137. Q.2 - Chương 137: Vận Rủi

Chúng kiến Chung Diêu vẫn chỉ ngồi mỉm cười, không đáp lời, Trương Lỗ cảm nhận được một loại cảm giác nhục nhã, thế nhưng, hắn vẫn ỷ vào thân phận của mình, không có thể nào, hắn nhìn thoáng qua Dương Tùng, mưu sĩ thân tín nhất của hắn.

“Chung tiên sinh, ” Dương Tùng không muốn đắc tội với Chung Diêu, hắn là người tham lam sợ chết. Hiện tại rơi vào tình cảnh như này, Chung Diêu chính là cây cỏ cứu mạng của bọn hắn, hắn không muốn chỉ vì Trương Lỗ mà phải vứt bỏ nó, hắn nói: “Khi lần trước tiên sinh tới, không phải đã nói chỉ cần chủ ta quy hàng Hứa tướng quân, tiến lên hiến Hán Trung, chủ ta sẽ giữ được chức vị Thái thú Hán Trung đấy sao? Tại sao trong thời gian ngắn như vậy, điều kiện không giống với lúc trước? Mong rằng tiên sinh cho chúng ta một lời giải thích!”

“Đúng vậy! Chung tiên sinh, chẳng lẽ tiên sinh muốn tự mình sửa đổi điều kiện ưng thuận của Hứa tướng quân sao?” Dương Phổ cũng hát đệm.

“Ta đã từng nói muốn sửa đổi điều kiện ưng thuận của chủ công nhà ta sao?” Chung Diêu nói.

“Người. . .” Lần này, người bên Hán Trung cũng không biết nên nói như thế nào mới tốt. Căn bản Chung Diêu này không nói đạo lý, thế nhưng, nếu như không thay đổi điều kiện, vậy vẫn còn có chỗ để thương lượng, đối mặt với hành vi xấu xa của Chung Diêu, bọn hắn cũng chỉ có thể nín nhịn cục tức này. Dù sao, bây giờ bọn hắn đang cầu xin người ta.

“Chung tiên sinh, các hạ là sứ giả của Phiêu Kỵ tướng quân, chúng ta vì thể diện của Hứa tướng quân, không muốn gây khó dễ cùng các hạ, thế nhưng, các hạ cũng không nên trêu đùa chúng ta như vậy. Cùng lắm thì, mọi người cá chết lưới rách!” Mặc dù đang cầu xin người, nhưng cũng không thể chấp nhận để người khác lấn hiếp, Trương Vệ có suy nghĩ như vậy, hắn lên tiếng cảnh cáo Chung Diêu.

“Ha ha, tại hạ không dám!” Chung Diêu nhìn Trương Vệ, cười nói: “Nếu như chư vị đã có quyết định quy hàng chủ ta là Hứa tướng quân, tại hạ tự nhiên cũng không cần tiếp tục không thoải mái. Kỳ thật, vừa rồi tại hạ sở dĩ nói ‘không tính toán gì hết’ là vì bên ta không thể để cho chư vị đều ở lại Hán Trung!”

“Các hạ có ý gì?” Dương Phổ cau mày nói. Tất cả không thể đều ở lại Hán Trung, chẳng lẽ Hứa Thành muốn con tin? Nghĩ tới đây, hắn nhìn Trương Lỗ, lại nhìn về phía Trương Vệ.

“Không được, ta không thể đáp ứng!” Trương Lỗ nói thẳng: “Trương Vệ là đệ đệ của ta, Trương gia ta không thể ly khai hắn!”

“Ha ha!” Chung Diêu cũng không vì câu nói của Trương Lỗ mà cảm thấy không thoải mái. Hắn nói: “Kỳ thật, tại hạ cũng rất bội phục Thái Thú đại nhân là vì sinh kế phúc lợi của dân chúng Nam Trịnh, không bởi vì được mất của cá nhân mình mà quy hàng chủ ta. Nơi đây không có người ngoài, thứ cho tại hạ nói một câu xuất phát từ trong nội tâm của mình cùng Thái Thú đại nhân”

Câu nói này của Chung Diêu khiến cho tất cả người Hán Trung có mặt ở nơi này đều vĩnh viễn tai lên nghe.

“Thái Thú đại nhân, đại nhân ngài dùng Ngũ Đấu Mễ Giáo lập uy tại Hán Trung, khiến cho dân chúng không phải chịu đựng nỗi khổ bị chết rét, chết đói. Có thể nói, ngoại trừ việc giao chiến khá nhiều cùng Tây Xuyên, Hán Trung hầu như là một vùng đất thái bình ở Đại Hán ta, ở trong mắt dân chúng Hán Trung, Thái thú đại nhân ngài chính là cha mẹ áo cơm của bọn họ, bởi vậy chủ ta không hy vọng gây ra đại chiến cùng đại nhân ở Hán Trung. Nếu như làm như vậy, thì sẽ không có lợi với dân tâm! Cho nên, chủ ta để lại cho đại nhân ngài vị trí Thái Thú này, thế nhưng Thái Thú đại nhân, dù sao ngài cũng là người đứng đầu một phương, nếu như ngài có suy nghĩ khác, ngài cho rằng có người nào sẽ hoàn toàn yên tâm đối với ngài sao?”

“ . . . ”

Trương Lỗ không nói gì nữa, mấy tên thủ hạ của hắn cũng vậy! Đúng! Có người nào sẽ hoàn toàn yên tâm đối với chư hầu một phương sao? Huống chi đây là địa phương mà Trương Lỗ đang nắm giữ lòng dân. Tuy hiện tại Hán Trung bởi vì mấy trận đại chiến mà tổn thất thật lớn, thế nhưng Trương Lỗ hắn vẫn có thể nắm chắc là hắn có thể làm cho dân chúng Nam Trịnh quyết đấu một trận tử chiến bên cạnh hắn cùng

kẻ thù bên ngoài! Thế nhưng hán không muốn làm như vậy, bởi vì làm như vậy, lương tâm của hán không chịu nổi. Huống chi dù hán có làm như thế, hầu như hán cũng không có khả năng thắng lợi! Dân chúng vừa mới cầm lấy binh khí dù đánh thế nào đi nữa cũng sẽ không phải là đối thủ của đám binh sĩ đã trải qua huấn luyện! (Trong diễn nghĩa từng nói khi Trương Lỗ chiến bại, hán không muốn nghe theo lời khuyên của thuộc ra lệnh đốt cháy lương thảo ở thành Nam Trịnh, muốn để lại cho kẻ đến sau dùng để cứu tế dân chúng, có thể thấy được Trương Lỗ hán cũng không phải rất xấu!)

“Ta có nhiều con trai, có thể làm con tin!” Nghĩ hồi lâu, Trương Lỗ vẫn không muốn đồng ý để cho Trương Vệ làm vật thế chấp, hán và Trương Vệ cùng một khởi binh chiếm cứ Hán Trung, bao nhiêu năm rồi, huynh đệ đồng tâm, tình cảm không tầm thường. Khi hán nghe nói Trương Vệ gặp nạn tại Uyển Thành, hán không để ý tới đại địch Tây Xuyên ở bên cạnh, cường ép phái đại quân đi giải cứu là đã có thể nhìn ra. Hơn nữa, trận chiến Uyển Thành khiến Hán Trung tổn thất rất nhiều binh mã, thế nhưng hán không vì thế mà trách tội đệ đệ này của mình, bởi vậy cũng có thể thấy được địa vị của Trương Vệ trong lòng hán.

“Cái này chưa đủ!” Nếu không vì huynh đệ cảm tình sâu đậm, Chung Diêu mới không để ý tới thái độ đó, hán phụng mệnh lệnh của Hứa Thành mà làm việc, thế nhưng hán vẫn có suy nghĩ của mình.

“Người. . .” Trương Lỗ bị giầy vò tới mức không thể chịu nổi.

“Thái Thú đại nhân chỉ cần thêm một người nữa là được rồi!” Chung Diêu lại thoải mái mà nói.

“Ai?” Trương Lỗ không tự chủ được lên tiếng hỏi.

“Hãy cho Dương Tùng đại nhân trở về một chuyến cùng Chung mỗ!” Câu nói này của Chung Diêu khiến cho Dương Tùng không có bất kỳ sự chuẩn bị nào thiếu chút nữa nằm rạp trên mặt đất, tại sao lại là hán? Hán đã chọc vào người nào? Chẳng lẽ chỉ dựa vào việc hán là em vợ của Trương Lỗ? Điều này cũng thật quá mức! Từ xưa đến nay, hán chưa từng nghe nói người nào làm con tin được hưởng đãi ngộ tốt!

“Ty chúc nguyện ý!” Muốn là một bộ, nói ra chính là khác một bộ! Dương Tùng lúc nói lời này hai mực đau khổ trong lòng, ý kia rất rõ ràng, chúa công! Lão đại! Người thế nhưng dù thế nào không thể đáp ứng a...!

“Dương Tùng đại nhân là em vợ của Thái Thú đại nhân, đa tài giỏi, tại hạ cho rằng là người thích hợp nhất. Kỳ thật Thái Thú đại nhân không cần phải lo lắng, cái gọi là con tin, chỉ là đến nhậm chức dưới trướng chủ ta mà thôi, đổi một chỗ làm quan mà thôi, nào có đáng sợ như vậy?” Câu nói này của Chung Diêu kịp thời làm cho Trương Lỗ bỏ đi suy nghĩ xin tha. Nếu như chỉ là đổi địa phương làm quan thì có thể tiếp nhận.

“Nếu như thế thì cứ như vậy đi!”

Đàm phán chấm dứt! Từ Hoảng hỗ trợ giữ vững Nam Trịnh, Hán Trung quy hàng Hứa Thành, Trương Lỗ vẫn là Thái thú Hán Trung, từ trong đám nam nhi Trương thị tuyển ra một người cùng Dương Tùng làm con tin, sau chiến trận sẽ được đưa đi Lạc Dương!

Cuộc đàm phán này, Chung Diêu đạt được tất cả mục đích! Trong chuyện này, tất cả các sự việc đều dễ dàng giải thích, duy chỉ có một điều là tại sao phải là Dương Tùng, mà không phải là một người khác! Kỳ thật, Dương Tùng, là người được dùng để giết! Dương Tùng làm người tham lam vô độ, ý là em vợ của Trương Lỗ, hán đã làm hại Hán Trung, nhưng chỉ vì hán rất được Trương Lỗ tín nhiệm mới không bị trừng phạt, đưa hán đến Lạc Dương làm quan, chỗ đó hình pháp nghiêm khắc, Hà Thông, Trương Ký cũng không phải là những người dễ trêu chọc, chỉ cần Dương Tùng thò tay, hán sẽ bị thu thập! Mặc dù chuyện này rất có khả năng khiến cho Trương Lỗ bất mãn, thế nhưng so với việc để Dương Tùng ở lại Hán Trung gây hại, sau đó lại đến Hán Trung bắt người thì còn tốt hơn nhiều. Dù sao Hán Trung vừa mới quy thuận, không thể có chấn động lớn, và muốn bảo đảm luật pháp uy nghiêm, không thể để cho người như Dương Tùng nhõn nhõn ngoài vòng pháp luật, cũng chỉ có thể làm như vậy. Hơn nữa, cái gọi là con tin chỉ là một màn ngụy trang, đường đường Hứa Thành Hứa đại tướng quân còn có thể sợ một Trương Lỗ sao? Hơn nữa, dưới trướng Phiêu Kỵ tướng quân, chức Thái thú chỉ có thể quản chính, không thể quản quân, quyền giám sát cùng tư pháp cũng được phân ra, Trương Lỗ không nghĩ tới điểm này, kỳ thật hán đã cực kỳ thua kém.

Gia Mạnh quan!

Trên quan ải, Đặng Bách Xuyên đang đi tuần tra.

Cái ngày đó, vì sự xuất hiện của hắc đã khiến cho Lưu Chương quyết định xuất binh Hán Trung, hơn nữa, “Kiến thức” của hắc cũng làm cho Lưu Chương rất thưởng thức, cho nên, hắc từ một tiểu hiệu ở trong phủ châu Mục được thăng vượt cấp lên làm Hiệu úy, hơn nữa, dưới sự thỉnh cầu của hắc, hắc được phái đến Gia Manh quan, nhậm chức dưới trướng Lý Nghiêm, danh tướng ở Thục Trung.

“Lý Nghiêm! ? Thật sự không phải một kẻ dễ đối phó!” Đặng Bách Xuyên thầm nghĩ trong lòng. Hứa Thành phái ra Tứ đại ám điệp, Công Dã Kiên, Bao Bất Đồng, còn có Phong Ba Ác, Công Dã Kiên thành công khiến cho triều đình nội bộ lục đục, khiến cho không thể hợp lực đối phó Hứa Thành, hơn nữa, Công Dã Kiên cùng Bao Bất Đồng cùng phối hợp, thúc đẩy Hứa Thành cưỡng đoạt hai châu Ung Lương, đại thắng quân sự, có thể nói là đã thành lập rất nhiều công lao; Phong Ba Ác, thành công đã đánh vào trong nội bộ Tiên Ti, khiến cho đám người Bàn Bối có thể thuận lợi mà tập trung các tộc Tiên Ti lại để đánh bại thu phục, không đến mức tổn thời gian quá lâu. Chỉ riêng một công việc này đã tiết kiệm không biết là bao nhiêu nhân lực vật lực cho Hứa Thành, hơn nữa, các tộc Tiên Ti sau khi bị thu phục còn trở thành vũ khí sắc bén trong tay Hứa Thành, sâu sắc tăng cường thực lực của Hứa Thành. Hiện tại, trong bốn người cũng chỉ có Đặng Bách Xuyên hắc là không lập công. Kỳ thật, hắc cũng không biết ba Vị lão huynh làm những việc như thế nào, thế nhưng hắc có thể dự đoán được, ba người này nhất định đều thành công, bằng không, chúa công Hứa Thành không có khả năng thuận lợi mà bình định phương bắc.

“Nhưng nhiệm vụ Tây Xuyên này thực con mẹ nó khó làm!” Đặng Bách Xuyên thầm mắng trong lòng! Đúng vậy, từ khi hắc âm thầm lên vào Tây Xuyên, tiến vào Thành Đô, hắc mới phát hiện, bản thân mình, một người ngoại lai trên đất Ích Châu, triển khai hành động khó cỡ nào. Ngôn ngữ hầu như không thông. Ngay khi hắc vừa tới, ngay cả giao tiếp cũng đều rất khó khăn, tiếng địa phương chó má! Người Ích Châu có tính bài ngoại (*loại bỏ những gì của nước ngoài), làm quan? Cho dù là người tài năng đức hạnh cũng vô ích! Ai kêu ngươi là người từ bên ngoài đến? Ích Châu thế gia hào phú đông đúc, cho nên, một thứ dân nhỏ bé mà muốn vượt lên, nằm mơ đi! Cứ như vậy, hắc chịu đựng... Chịu đựng, rốt cục, chờ đến một cơ hội tòng quân, dựa vào vũ lực bản thân thật tốt, hắc rốt cục làm tới một tiểu binh!

“Không thể tưởng được, ở Tây Xuyên này thậm chí ngay cả tham gia quân ngũ cũng khó như vậy!” Nhớ tới những ngày làm lính, Đặng Bách Xuyên chỉ muốn chửi thề! Hắc cũng không muốn gây chuyện với ai, chỉ muốn thành thật mà tham gia quân ngũ, chỉ muốn biểu hiện nổi bật một chút, khiến cho quan trên chú ý mà thôi. Kết quả, hắc bị tiểu binh khác đồ kỹ! Đây cũng không phải hắc không biết cách đối nhân xử thế, ai bảo hắc không phải là người bản địa Tây Xuyên? Vì vậy, sau khi qua mấy chục trận đánh nhau, tuy hắc kiên định lên uy tín của mình ở trong tiểu binh, thế nhưng hắc vẫn bị đuổi ra khỏi quân đội. Người mà hắc đánh một tiểu tử có thân thích là một tên tiểu quan quân!

“Khá tốt, khá tốt!” Sau khi bị đuổi ra khỏi quân doanh, vì để tìm cơ hội khác, hắc bỏ bao công sức, rốt cục, trông hắc không khác biệt gì so với một tên Ích Châu bản địa! Về phần lai lịch, càng đơn giản, Tây Xuyên có rất nhiều núi, từ trên một ngọn núi nào xuống mà chả được. Không phải tướng quân Trương Nhiệm từ trên núi xuống hay sao? Về sau, hắc tạo ra cơ hội quen biết một tiểu quân sự trong phủ châu Mục! Nhiều lần trắc trở, hao tổn tâm cơ, tiến vào làm người hầu trong phủ Lưu Chương. Hơn nữa, hắc còn nghĩ kế trợ giúp quân sự kia thăng chức, cũng vì như vậy mà hắc đã có một “Chỗ dựa” nho nhỏ, thành công thành một gã tiểu hiệu! Sau đó, hắc một mực chờ cơ hội!

“Ai, không biết ba tên kia đều thành công như thế nào? Chắc chắn không thể khó hơn khi so với mình! Nhất là thành công của bọn hắc, còn có họ Bao kia, bọn hắc chỉ biết gạt người hợp tác, luôn luôn dùng tài hùng biện không động thủ, nên chẳng qua là dựa vào mồm mép mà thành công! Về phần chính mình, không chỉ phải phí sức, còn phải lao động, mặt khác còn phải chịu khổ nổi khổ thể xác! Thực con mẹ nó!”

“Đặng Hiệu úy!”

Một tiếng kêu vang lên kéo Đặng Bách Xuyên trở lại thực tại từ trong cơn trầm tư. Hắc nói: “Thì ra là Lãnh Tướng quân, ty chúc bái kiến tướng quân!” Nhìn thấy người tới là phó tướng của Lý Nghiêm, tướng lĩnh Tây Xuyên Lãnh Bao, Đặng Bách Xuyên không dám lãnh đạm, hắc vội vàng thi lễ!

“Đặng Hiệu úy, đang làm gì đó?” Lãnh Bao đi tới, vỗ vỗ bờ vai của hắc, dáng vẻ rất thân mật.

“Ty chúc đang dò xét!” Đặng Bách Xuyên đáp.

“Hà? Dò xét? Đặng Hiệu úy thật đúng là tận tâm tận lực ..., chúa công quả nhiên nhìn người rất chính xác, ha ha ha!” Lãnh Bao không nói chuyện cùng Đặng Bách Xuyên, gã cười to nói rồi bước đi.

“Hừ! Còn xem thường Lão Tử! Cái gì mà nói chúa công nhìn người rất chính xác? Ta một Hiệu úy nhỏ bé, lúc nào ta vẫn còn có thể dựa vào quan hệ cùng Lưu Chương, người lại cũng dám tổn hại ta!” Đặng Bách Xuyên bất bình nghĩ trong lòng, thế nhưng, sắc mặt của hắn lại không nổi sóng như tâm tư của mình, vẫn vô cùng bình tĩnh.

“Ai! Bên trên không có ai bảo kê, thời gian tông quân lại quá ngắn, ngay cả quan hệ cá nhân cũng không thiết lập được, chẳng lẽ chỉ bằng một mình ta để khống chế Gia Manh quan này sao? Ông trời ơi, sao có thể như vậy được? Mình phải làm gì bây giờ? Đằng sau còn có những địa phương như Bạch Thủy Quan, Kiếm Các, cũng không kém gì so với nơi này! Ông trời, vậy phải làm sao bây giờ?” Đặng Bách Xuyên ngẩng đầu, im lặng hỏi trời xanh!

Hứa Xương, Tuân Du còn có Tuần Úc đồng loạt tiếp kiến một khách tới thăm. Người này không phải là đại nhân vật, bởi vì, hắn chỉ là một gia nhân của Quách Đồ mà thôi, thứ mà hắn mang đến chính là một phong thư Viên Thiệu gửi cho Tào Tháo. Nội dung trong thư rất đơn giản, yêu cầu Tào Tháo trợ giúp hắn một tay, đoạt lại Ký Châu, mà sở dĩ Viên Thiệu dùng gia nhân của Quách Đồ, là vì không muốn để cho người khác chú ý mà thôi. Người khác ở đây đương nhiên là Hứa Thành.

“Sự việc của Bản Sơ công chúng ta đã biết, phiền toái người trở về nói cho Bản Sơ công, chủ ta nhất định sẽ viện thủ Bản Sơ công vào thời khắc thích hợp, Bản Sơ công cứ buông tay làm việc, không cần phải lo lắng!” Tuân Du nói với gia nhân của Quách Đồ ở phía đối diện.

“Vậy là tốt rồi, Bản Sơ công của chúng ta nói, chỉ cần Tào công nguyện ý trợ giúp Bản Sơ công một tay, ngài nguyện cùng Tào công lại chinh phạt Hứa Thành, vì Tào công báo mối thù Huỳnh Dương! Có Bản Sơ công của chúng ta tương trợ, Tào công định có thể đại phá Hứa Thành!” Tên kia gia nhân nói, nghe ngữ khí của hắn, xem thần thái của hắn, thì hình như là người khác đang cầu xin hắn.

“Tốt, Bản Sơ công đã như vậy nói, ta nghĩ chủ công nhà ta tất nhiên sẽ toàn lực ứng phó, các hạ đường xa tới đây, nhất định là mệt mỏi, mời tới dịch quán nghỉ ngơi một chút!” Tuân Du còn nói thêm.

“Tại hạ cáo lui!” Người nọ vừa chấp tay, đứng lên, ngẩng đầu, do gia nhân của Tuân Du dẫn đường, đi tìm dịch quán.

Đợi người nọ đi ra ngoài, Tuân Du cùng Tuần Úc mới liếc mắt nhìn nhau một cái, “Phù!” Cả hai cùng cười rộ lên.

“Quả nhiên là bốn đời Tam công, Viên Bản Sơ quả nhiên rất ngông nghênh, kiêu căng!” Tuần Úc cười nói.

“Đúng vậy, chỉ là nô tài của một mưu sĩ dưới trướng hắn, lại cũng dám nói như thế, Viên Thiệu này xem ra thật sự hết thuốc chữa!” Tuân Du cũng lắc đầu nói.

“Chẳng lẽ chúng ta thật sự muốn bảo đảm chúa công sự việc của Viên Bản Sơ sao?” Tuần Úc hỏi.

“Theo ý người đâu này? Có cần làm như vậy hay không?” Tuân Du hỏi ngược lại.

“Ha ha!” Tuần Úc cười nói: “Đương nhiên không cần, Viên Thiệu cùng Hứa Thành, căn bản hắn không thể so sánh được. Đừng nói hiện tại Viên Thiệu hắn đã không có bất luận thực lực gì, danh tiếng bốn đời Tam công từ lâu đã thành ảo ảnh qua như mây khói, cho dù hắn vẫn có Ký Châu, hắn há sẽ là đối thủ của Hứa Thành, chỉ riêng Bằng Bái đứng ở U Châu, cũng đủ để thu thập hắn!”

“Đúng vậy, dưới tay hắn hôm nay chỉ có ba mưu sĩ không có bản lĩnh thành đại sự, ngay cả một gã Đại tướng cũng không có, cho dù hắn có thể thành công lại một lần nữa nắm giữ Ký Châu, hắn cũng không chống đỡ được bao lâu thời gian, chúng ta không cần để ý tới hắn!” Tuân Du cũng nói.

“Thế nhưng nói đi cũng phải nói lại, ai! Nếu như không có quân Giang Đông đang mạnh mẽ tấn công trong nội địa chúng ta, chúng ta có thể lợi dụng thời cơ, chiếm một chút tiện nghi của Hứa Thành, đáng tiếc ..., đáng tiếc!” Tuần Úc thở dài nói.

“Đúng vậy! Nếu ta là ba người Quách Đồ, chắc chắn sẽ khích lệ Viên Thiệu đợi một thời gian ngắn, đợi khi Hứa Thành có hành động lớn, sẽ bất ngờ mà động thủ, cho dù không thể thành công, cũng nắm chắc tạo

thành phiên toái lớn hơn cho Hứa Thành. Hiện tại xem ra, chỉ sợ mấy người này cũng chỉ muốn chết mà thôi!”

“Được rồi, chuyện này vẫn cần phải bẩm báo chúa công, chắc hẳn chúa công cũng sẽ không để việc này ở trong lòng mà ảnh hưởng tới việc tiêu diệt quân Giang Đông. Thế nhưng nếu Viên Thiệu vừa chết, chỉ sợ cũng sẽ có không ít người cảm thấy một con ngựa đau cả tàu không ăn cỏ (*) !” Tuân Du đặt hy vọng ra phía ngoài, yếu ớt nói.

Thanh Châu!

Lúc này Tang Bá đã dẫn đầu đại quân mai phục tại bên bờ Hoàng Hà!

Từ khi Tang Bá nhận được cấp báo, nói Cao Thuần có ý đồ xuất binh phạm Thanh Châu, hắn liền lập tức vứt bỏ Quách Gia cùng Xa Trụ tại Từ Châu quay về Thanh Châu bởi vì hắn hiểu rất rõ ràng rằng vô luận quân Giang Đông ồn ào thế nào, cũng chỉ là “Ồn ào” mà thôi, bọn hắn không thể gây nên đại sự gì! Thế nhưng nếu như Cao Thuần qua sông thành công, hậu quả này là vô cùng nghiêm trọng! Nhất định sẽ tạo thành khủng hoảng lớn cho Thanh Châu, hơn nữa, với lực ảnh hưởng của Hứa Thành, chỉ sợ không chỉ Thanh Châu, ngay cả các hàng xóm Duyện Châu, Từ Châu, đều bất ổn, vậy cũng sẽ dao động căn cơ của Tào Tháo. Dù sao, mặc dù Tào Tháo đang ở trong thế bất lợi thậm chí là thất bại trong chiến sự đối với Hứa Thành, thế nhưng căn cơ của hắn vẫn còn, Tào Tháo vẫn đang một mực nắm giữ bốn châu lớn, nếu như ngay cả bốn châu cũng bất ổn, Tào Tháo còn lấy cái gì để đối kháng Hứa Thành? Con đường quan lộ của Tang Bá hẳn chỉ sợ cũng sẽ chấm dứt.

Nhưng mà, đợi đến lúc trở lại Thanh Châu, Tang Bá lại phát hiện Cao Thuần chỉ muốn làm dáng một chút mà thôi, đại quân trú đóng ở quận Bình Nguyên, nơi này vốn thuộc Thanh Châu, cũng bởi vì nguyên nhân những địa phương ở phía Bắc Hoàng Hà bị Hứa Thành khống chế vẫn không có bất kỳ hành động nào, Trương Tú, đại tướng dưới trướng, mang binh tiến vào chiếm giữ Lê Dương, giống như không phải có ý đồ xuất kích.

Vì thế, Tang Bá cùng các tướng lĩnh dưới trướng hắn thương nghị rất lâu, cũng không đạt được một kết quả! Thế nhưng, hắn vẫn không dám xem thường, hắn còn phái ra rất nhiều mật thám đi đến bờ sông Hoàng Hà xem xét tình hình. Cứ như vậy, thời gian một ngày lại một ngày trôi qua, rốt cục, thời gian không phụ lòng người, một gã mật thám hồi báo, Cao Thuần đang tụ tập đầy đủ nhân thủ, chế tạo dò ngang.

Thì ra là thế! Quả nhiên muốn tập kích Thanh Châu! Sau khi nghe được tin tức này, hắn thầm bội phục mình có dự kiến trước, đã phái người thu hết đội thuyền ở hai bên bờ sông Hoàng Hà vào trước khi giao chiến giữa Hứa Thành cùng Viên Thiệu xảy ra, khiến cho hôm nay hắn có thời gian phản ứng. bằng không, chỉ sợ từ trước khi hắn quay về, Cao Thuần cũng đã qua sông rồi.

Thế nhưng, người muốn qua sông, đừng tưởng người ta sẽ để cho qua! Binh pháp có câu: “Binh qua nửa dòng mà đánh!” Lại có câu: “Qua sông chưa đến nửa dòng không đánh, đánh giữa dòng!” Đó chính là nói tới biện pháp đối phó binh lính kẻ thù khi qua sông. Hiện tại, đúng là thời điểm dùng đến một chiêu này thờ.

Cho nên, đợi thám tử báo lại Cao Thuần đã hoàn thành việc chế tạo đội thuyền, chuẩn bị qua sông, Tang Bá liền mang binh âm thầm mai phục ở bên bờ Hoàng Hà, chờ đối phương đến.

Đến rồi!

Đại quân xuất hiện ở phía đối diện, không một tiếng động mà đứng tại bờ bắc Hoàng Hà, sau đó, từng con thuyền nhỏ bị quân Hứa Thành kéo từ trên bờ xuống dòng nước.

“Tướng quân, tại sao không có thuyền lớn?” bên cạnh Tang Bá có người hỏi hắn.

“Hừ! Cả vùng phương bắc rộng lớn này, có ai hiểu được tạo thuyền lớn không hả? Theo ta thấy Cao Thuần muốn dùng thuyền nhỏ để xây cầu nổi!” Tang Bá chưa kịp nói chuyện, đã có người trả lời vấn đề này.

“Cầu nổi? Hừ! Lão Tử dùng một mối lửa đốt người chết đi sống lại!” Tang Bá âm thầm nảy sinh ác độc trong lòng.

Thuyền nhỏ vào nước, gây ra âm thanh “ào ào”, hiện tại tuy phương bắc đã rất lạnh, thế nhưng vẫn còn chưa lạnh tới mức khiến cho Hoàng Hà đóng băng, hơn nữa, vào thời đại đó hình như vào mùa đông Hoàng Hà cũng không kết băng.

Những thuyền nhỏ này, nói là nhỏ nhưng cũng không nhỏ, so với những thuyền nhỏ mà ngư dân hay người đưa đồ sử dụng trên dòng Hoàng Hà thì còn lớn hơn một chút, mỗi lần một chiếc thuyền xuống nước, liền nhanh chóng có ước chừng hai ba mươi người ngồi lên thuyền mà nhóm đầu tiên sang sông, cũng chỉ có ba bốn mươi chiếc thuyền.

Nhìn thấy ba bốn mươi chiếc thuyền nhỏ từ bờ sông bên kia chèo thuyền qua, bên người Tang Bá lại nổi lên âm thanh “Ong ong”.

“Tướng quân, có đánh hay không?” Phó tướng Xương Hi hỏi.

“Đánh cái gì? Bằng ấy người đánh như thế nào?” Ngô Đôn, một gã khác phó tướng phản bác.

“Những người này có thể là Cao Thuận dùng để dò đường, không cần để ý tới chúng, mệnh lệnh chúng tướng sĩ đều che dấu tốt, không được để bị những người này phát hiện động tĩnh, đợi khi đại quân Cao Thuận bắt đầu qua sông, chúng ta bắt đầu tập kích!” Tang Bá không quan tâm tới hai người kia, hần hạ lệnh.

Quả nhiên, nhóm người thứ nhất sau đó đi tới, lập tức phân tán ra xung quanh, xem dáng vẻ này, không phải là dò đường sao?

Thế nhưng, những người này rất nhanh chóng lại một lần nữa tập hợp, tạo thành một phương trận nhỏ nhỏ, xem nhân số, ước chừng bảy tám trăm người!

Mà trong khi đám binh sĩ nhóm đầu tiên qua sông đang tứ tán tìm kiếm, những thuyền nhỏ cũng đều lái về bờ bên kia. Trong chớp lát sau, bọn hần mới lại lái thuyền qua sông! Cộng thêm quân Hứa Thành tiếp tục đẩy thêm thuyền xuống, lúc này ước chừng đã có hơn một trăm chiếc, thế nhưng trên mỗi một con thuyền, số người dĩ nhiên cũng chỉ có ba bốn người mà thôi!

Nhưng những thuyền nhỏ này cũng không tiến về hướng bờ Nam Hoàng Hà, mà là dần dần hình thành ba tuyến trụ nổi trên mặt sông, hơn nữa, từ trên thuyền ở bên cạnh, các binh sĩ lấy ra các tấm ván gỗ, bắt đầu làm nhiệm vụ kết nối.

“Quả nhiên là muốn tạo cầu nổi!”

“Mệnh lệnh các binh sĩ chuẩn bị, chờ bọn hần dựng cầu nổi xong, đội ngũ qua sông một phần nhỏ, chúng ta liền xuất kích, có nghe hay không?” Tang Bá lại một lần nữa hạ lệnh.

“Tuân mệnh!” hai người Xương Hi cùng Ngô Đôn đáp, lập tức cả hai quay người đi truyền lệnh.

“Tướng quân, nghe nói tướng sĩ quân Hứa Thành đều rất có năng lực đánh nhau, không biết có phải là thật sự hay không? Có thể vượt hơn Thanh Châu binh chúng ta không?” trong đám thân binh của Tang Bá có người nhìn hần hỏi. Sở dĩ có điều này cũng là bởi vì Tang Bá xuất thân hiệp khách, đối với thủ hạ cũng không tệ lắm. Nếu là tướng lãnh khác, nào có phần cho bọn hần nói chuyện.

“Lộp bộp!” Tang Bá cảm giác trong lòng mình như có hai vật gì va chạm vào nhau, khiến cho hần không nhận được mà thảm kinh hãi. “Nếu chiến lực của quân Hứa Thành đúng như đồn đại, chờ một phần nhỏ binh lực tới đây, nếu như đám binh lực đó có thể ngăn trở của đại quân của ta một khắc, đợi đại quân của Cao Thuận tới đây. . .”

“Xuất kích!” Không kịp ngẫm nghĩ nữa, Tang Bá hô lên. Hần tình nguyện không cần nhiều công lao, chứ không thể khiến loại tình huống này xuất hiện, bởi vì, nếu như thật sự xuất hiện loại tình huống đó, như vậy, cũng chỉ có hai kết quả, một là hần thắng; Kết quả khác, hần thất bại; nếu như hần thắng lợi, chỉ sợ lần này Thanh Châu binh mang ra ngoài cũng sẽ không còn lại bao nhiêu, dù sao xét về phương diện binh lực, Cao Thuận chiếm ưu, mà nếu như hần thất bại lờ, Thanh Châu tất nhiên sẽ mất, tổn thất càng lớn hơn nữa.

Hai người Xương Hi cùng Ngô Đôn vừa mới đi truyền lệnh quay lại, nghe thấy mệnh lệnh của Tang Bá, cả hai lập tức từ chỗ bí mật dẫn ra chiến mã của mình, đi theo Tang Bá, xông về phía bờ sông.

“Tang Tuyên Cao quả nhiên không hổ là Đại tướng Tào doanh, phản ứng coi như không chậm!” Nhìn bờ sông bên kia đột nhiên xuất hiện đại kỳ chữ “Tang”, Cao Thuận chậm rãi nói.

“Đúng vậy! Thế nhưng, có tính toán hay không, hấn vẫn còn trúng kế, hiện tại cũng cần phải xem ‘ Hãm Trận doanh ’ của Cao tướng quân có thể ngăn chặn hấn hay không!” một gã tướng lĩnh bên người Cao Thuận nói. Người nói chuyện là một tướng lĩnh mặc bộ giáp xanh, chính là Công Tôn Chỉ.

“Công Tôn tướng quân không cần lo lắng, nếu như ta dám mang ‘ Hãm Trận doanh ’ đặt ở bờ sông bên kia, một mình đối địch, tự nhiên yên tâm đối với bọn họ, hiện tại, vẫn mời Công Tôn tướng quân chuẩn bị một chút, lập tức xuất thủ!” Cao Thuận còn nói thêm.

“Tuân lệnh!” Tuy Cao Thuận cùng Công Tôn Chỉ hấn đều là Đại tướng cấp chữ “Trấn”, nhưng lúc này đây chủ soái là Cao Thuận, Công Tôn Chỉ chỉ có thể nghe theo mệnh lệnh của hấn.

Tang Bá còn không đột kích đến bên bờ Hoàng Hà, hấn đã phát hiện mình khó có thể tiếp tục đi tới.

“Hãm Trận doanh” !

Bảy trăm dũng sĩ, do những thuyền nhỏ kia vận đến bờ Nam đầu tiên, điều bọn họ muốn làm chính là phòng ngừa quân địch gây ra ảnh hưởng đối với đại quân qua sông, mà chỉ có bảy trăm người đối đầu với mấy vạn Thanh Châu binh do Tang Bá mang đến, phương pháp tốt nhất dĩ nhiên là tấn công thủ lĩnh!

Bảy trăm người cứng rắn ngăn cản Tang Bá cùng hai gã phó tướng, tính cả những Thanh Châu binh ở phía sau mấy người Tang Bá! Mà chủ tướng bị cuốn lấy, không có chỉ huy, bởi vì Tang Bá luôn luôn phóng túng mà quân kỷ không được tốt lắm, Thanh Châu binh dĩ nhiên là khó có thể tạo thành phá hủy quá lớn đối với hành động qua sông của quân Hứa Thành, cầu nổi thuận lợi xây dựng xong.

Lúc này Tang Bá trong lòng đang bộc phát cơn phẫn nộ khó có thể ngăn chặn. Chính mình rõ ràng bị mấy tên lính quèn ngăn cản, sao có thể được? Điều này làm cho hấn sao có thể chịu được? Thế nhưng vô luận hấn nảy sinh ác độc như thế nào, hấn đều không thể xông qua, hơn nữa, hấn rõ ràng còn phát hiện, chính mình giống như đã bị bao vây, Xương Hi cùng Ngô Đôn giống như đang lui về phía sau, hơn nữa, những Thanh Châu binh đi theo phía sau hấn, cũng rất giống như đang từng bước một mà lui về phía sau, điều này sao có thể? Đối phương chỉ có vài trăm người!

“Hãm Trận dương oai, có ta Vô Địch! Giết!”

Nếu như khi Tang Bá mang theo Thanh Châu binh tới, khí thế giống như sóng lớn ngập trời, bảy trăm tướng sĩ “Hãm Trận doanh” giống như đá ngầm bất động, mặc cho đối phương cố gắng như thế nào, kích thích, cũng chỉ làm bay lên bọt nước!

“A...!” Trong lúc kích chiến, một tiếng hét thảm truyền vào lỗ tai Tang Bá, hấn nhìn lại, phía sau cách đó không xa, Ngô Đôn đang tại chậm rãi từ từ té xuống, trên cổ của hấn, đang cắm một mũi tên.

“Đối phương có thần tiễn thủ!” lập tức toàn thân Tang Bá toát mồ hôi lạnh, hấn suýt nữa bị một gã binh sĩ “Hãm Trận doanh” bổ trúng đùi.

Mà lúc này, trên mặt sông, trên thuyền nhỏ, một gã quân Hứa Thành đang tập kích đã rút ra mũi tên thứ hai của mình, đồng thời, hấn vẫn còn thẫn thán, cơ hội không thật tốt, bằng không, có thể bắn trúng Tang Bá. Đây chính là công lao còn lớn hơn nữa...! Ai, được rồi, nhìn lại một chút!

Giăng co!

Bảy trăm người, ngăn cản mấy vạn người! Đây cũng không phải là vì “Hãm Trận doanh” thật sự lợi hại, mà là những Thanh Châu binh lại tiến về hướng đang giao chiến này. Cũng cần phải hiểu rằng cho dù Thanh Châu binh nhiều người, người có khả năng giao chiến cận thân, cũng chỉ có mấy người mà thôi, hơn nữa. Rất rõ ràng, Thanh Châu binh còn không thể nào so sánh cùng “Hãm Trận doanh”, bọn hấn không ngừng bị bức lui, thế nhưng, cũng còn may mắn là Tang Bá cùng Xương Hi bị “Hãm Trận doanh” vây khốn ở bên trong bởi vì bọn hấn anh dũng còn không đến mức xong đời, còn có thể chèo chống được, thế nhưng, tình cảnh như vậy lại làm cho hai người không thể chỉ huy chiến đấu. Dù hai người quát mắng tướng sĩ Thanh Châu binh ở gần, khiến cho bọn họ đi phá hồng cầu nổi do quân địch xây dựng, thế nhưng giọng nói của bọn hấn sao có thể truyền đi trong khi đại quân đang giao chiến, cho dù các nhóm tiểu binh ở gần đã nghe

được, muốn đi phá hỏng cầu nổi do quân Hứa Thành xây dựng, thế nhưng tiến lên dễ dàng đi ra ngoài thì lại khó....!

“Lần này, chỉ cần có thể trở về, ta nhất định cẩn thận giáo huấn quân kỹ dám hỗn đản kia!” Tang Bá đột nhiên bị ai mà thầm nghĩ, hắn thật sự hối hận mỗi lần phóng túng những bộ hạ kia. Tuy làm như vậy khiến hắn đã chiếm được không ít các tướng sĩ thuộc hạ tôn sùng, nhưng lúc này chính điều này lại muốn lấy mạng hắn, nếu như lúc này những Thanh Châu binh kia có thể một mặt cuốn lấy “Hãm Trận doanh”, một mặt lại phá hỏng cầu nổi do quân Hứa Thành xây dựng, như vậy, hắn còn có thể có hy vọng thắng lợi, nhưng nếu như tình trạng vẫn như hiện nay, đợi người ta xây dựng cầu nổi xong, đại quân qua sông, chính mình khó thoát khỏi cái chết!

“Sưu sưu!”

Tuy đang nôn nóng nghĩ cách cứu viện chủ tướng, nhưng vẫn có không ít tướng sĩ Thanh Châu quân lựa chọn chính xác cách làm, bọn hắn tổ chức Cung Tiễn Thủ, bắt đầu bắn tên về hướng quân Hứa Thành đang xây dựng cầu nổi, chỉ có điều, Tang Bá đang tại bên bờ sinh tử lại không nhìn thấy bọn hắn.

Đội ngũ Cung Tiễn Thủ này vẫn lập được chút ít công lao, tuy mặt sông rộng lớn, bọn hắn lại ít người, thế nhưng binh sĩ mà Cao Thuận phái ra bắc cầu vẫn có người bị bọn hắn bắn trúng, rơi vào Hoàng Hà, trong nháy mắt bị nước sông đục ngầu nuốt hết.

Nhưng mà, điều bọn hắn cũng chỉ vãn vãn như thế mà thôi!

Kỵ binh! Kỵ binh quân Hứa Thành xuất hiện!

Người dẫn đầu quân kỵ binh cũng không phải là Công Tôn Chỉ, hắn vẫn còn ở lại đầu đó bên bờ bắc Hoàng Hà! Đội ngũ kỵ binh này là phụng mệnh đi theo đường vòng gần hai trăm dặm, qua sông từ thượng du, sau đó, chạy như bay mà đến trợ chiến. Nếu như không phải mỗi người bọn hắn mang theo hai ngựa, lại chịu qua huấn luyện gian khổ, chỉ sợ bọn hắn cũng không thể làm được điều này! Mà với tốc độ của bọn hắn, coi như người của Tang Bá có phát hiện ra bọn hắn, cũng không kịp báo tin.

Khi đội ngũ kỵ binh này cùng với cây đại kỳ hai mặt mang chữ “Trương” đi vào bên cạnh chiến trường, liền lập tức bình chia làm hai đường, một đường, bắt đầu tấn công Cung Tiễn Thủ trên bờ sông, mạnh mẽ tấn công, khiến quân Cung Tiễn Thủ Thanh Châu không kịp phản ứng đã lập tức mất mạng dưới đao, mà một đường khác, tức thì trực tiếp vọt vào trong chiến trường đang giằng co.

Tang Bá nhìn thấy Thanh Châu binh ở chung quanh “Hãm Trận doanh” giống như tuyết động gặp ánh mặt trời, nhao nhao lui bước! Một đội kỵ binh, giống như bàn chải phớt qua bụi bặm, những nơi đi qua, một mảnh vắng lặng! Không còn cách nào khác, xuất đao từ phía sau, thành quả chiến đấu luôn khá lớn!

“Hà Gian Trương Cáp ở chỗ này, Tang Bá, nạp mạng đi!” Từ xa xa, tướng chỉ huy kỵ binh liền hô lên.

“Hà Gian Trương Tuấn Nghĩa, một trong bốn cột trụ Hà Bắc!” trong lòng Tang Bá hiện lên tin tức về Trương Cáp.

“Đ...A...N...G...G!”

Trương Cáp lao đến, tuy hắn cùng kỵ binh của hắn đột nhiên xuất hiện khiến cho trận thế của “Hãm Trận doanh” nhất thời tán loạn cả lên, khiến cho Tang Bá cùng Xương Hi có thể thoát thân ra khỏi đao trận, thế nhưng bản thân hắn cũng đủ để ngăn cản Tang Bá, trường thương đối với đại đao, một hồi âm thanh va chạm vang!

“Tốt Trương Tuấn Nghĩa, chúng ta lại đến!” Nói thì nói như thế, thế nhưng thừa dịp Trương Cáp tập trung công phu vào trường thương, Tang Bá lại quay người—— chạy! Hắn cũng không có thời gian rảnh rỗi ở chỗ này đấu solo với người ta, hắn đã nhìn thấy một tướng khác đang chỉ huy kỵ binh đồ sát thủ hạ của hắn. Bờ sông, không có đội quân Cung Tiễn Thủ này của hắn, mà cầu nổi, hình như đã được dựng xong rồi.

“Người nhu nhược! Chạy đi đâu?” Trương Cáp giận dữ, đánh ngựa liền truy!

Rối loạn!

Bởi vì chủ tướng cùng phó tướng đều bị ngăn chặn, hơn nữa, bản thân quân kỵ không tốt, cho nên, Thanh Châu binh lâm vào một hoàn cảnh đáng sợ—— hỗn loạn!

Một quân đội hỗn loạn, dù là hãn có trăm vạn người, chỉ sợ cũng khó có thể địch lại một vạn tinh binh!

Cho nên, bờ Nam Hoàng Hà, mấy vạn Thanh Châu binh, lại bị quân Hứa Thành có số lượng ít hơn bọn hãn rất nhiều đuổi giết! Cần phải hiểu rõ ràng, đội quân kỵ binh này của Trương Cáp, cũng chỉ có mấy ngàn người mà thôi. Tuy Trương Cáp đuổi theo giết Tang Bá, nhưng còn có một Đại tướng họ Trương khác vẫn đang chỉ huy, vị họ Trương kia còn ác liệt hơn, bởi vì hãn là “Bắc Địa Thương Vương”, Trương Tú! Trường thương lướt qua, căn bản cũng không có tướng lĩnh có thể địch lại hãn, mà dưới sức tấn công của quân kỵ binh do hãn dẫn đầu, Thanh Châu binh bị phân chia thành từng khối từng khối, căn bản là không thể nào hình thành sức chiến đấu.

Cầu nổi đã dựng xong!

“Qua sông!” Cao Thuận phát phát tay.

“Giết!” Một tiếng quát khê, Công Tôn Chỉ mang theo thân vệ kỵ binh xông về cầu nổi trước tiên!

“Rút lui!” Tang Bá bị Trương Cáp đuổi, không ngừng chạy xugn quanh, ra lệnh. Về phần có bao nhiêu tướng sĩ Thanh Châu có thể nghe được mệnh lệnh của hãn, cũng chỉ có thể hỏi ông trời. Thế nhưng, trên chiến trường chỉ cần có một người hô rút lui, là đủ rồi! Nguyên một đám bị ảnh hưởng, Thanh Châu binh bắt đầu thương hoảng sợ mà trốn chạy để khỏi chết!

“Mẹ kiếp!” Tang Bá hung hăng mà mắng một câu trong lòng. Hãn không rõ, mình rốt cuộc làm sai ở chỗ nào? Vì sao hãn lại thất bại? Hãn quay lại nhìn Trương Cáp ở phía sau quyết đuổi theo không bỏ, trong lòng cả giận nói: “Muốn giết ta? Tốt! Đến đây đi! Chúng ta nhìn xem rốt cuộc là ai giết ai!”

Nghĩ tới đây, hãn không quan tâm tới những tướng sĩ dưới trướng của hãn, quay đầu ngựa lại, tiến về hậu phương của mình, mà Trương Cáp tức thì vẫn chăm chú đuổi theo, bọn hãn đều không nhìn thấy, Trương Tú, còn có mấy kỵ sĩ khác, nhanh chóng xông về hướng bọn hãn.

Người truy ta đuổi!

Nghe tiếng hét hò đằng sau, trong lòng Tang Bá càng ngày càng phẫn nộ, đồng thời, cũng càng ngày càng tỉnh táo, hãn muốn dẫn dắt Trương Cáp tới nơi này, sau đó đánh chết! Nếu không có những người khác tương trợ, hãn hoàn toàn không sợ một Trương Cáp nhỏ bé, hơn nữa, xem dáng vẻ Trương Cáp phong trần mệt mỏi, giống như Trương Cáp vừa mới phải đi một đoạn đường xa, thể lực nhất định khó có thể bền bỉ, chỉ cần hãn bình tĩnh ứng phó, hy vọng thắng lợi vẫn rất lớn.

Càng chạy, hai người càng cách chiến trường càng xa!

Nhưng mà, càng chạy, sắc mặt Tang Bá cũng càng ngày càng khó coi!

Binh!

Bại binh!

Thanh Châu bại binh!

Những người này làm sao có thể chạy đến trước mặt hãn? Hơn nữa, phương hướng mà những bại binh này chạy trốn sao lại trái ngược với hãn?

“Tang tướng quân, phía trước có quân địch, chạy mau!” Có tiểu binh nhận ra hãn, lập tức hô.

“Thùng!” Tiếng tim đập!

“Đường lui bị ngăn cản!” Đây là suy nghĩ đầu tiên của Tang Bá sau khi nghe tin.

“Ha ha ha, Tang Bá, ngươi còn có thể trốn ở chỗ nào? Cao tướng quân đã sớm phái binh tập kích đường lui của ngươi rồi, ngươi đã xong đời! Ha ha ha!” Trương Cáp một mực đi theo sau lưng Tang Bá tự nhiên cũng đã nghe được tiếng la của bại binh Thanh Châu. Sau khi nghe xong, hãn không khách khí chút nào đã kích Tang Bá.

Tang Bá xuất thân thật sự không tốt, hắn là hiệp khách, nói trắng ra hắn có xuất thân lưu manh, cho nên, hắn luôn luôn có khả năng chạy trốn! Đây là công phu mà hắn luyện được do trước kia né tránh sai nha bắt hắn.

Cho nên, câu nói của Trương Cáp không chỉ không thể khiến cho Tang Bá rối loạn tâm trí mà ngược lại còn khiến cho hắn càng thêm tỉnh táo.

“Trước sau đều có người ngăn chặn vậy cũng chỉ có thể chạy về hướng bên cạnh!” Nghĩ tới đây, Tang Bá không chút do dự lại một lần nữa chuyển hướng.

Nhưng lần này vận khí của hắn thật sự không tốt lắm!

“Ầm ầm” âm thanh gót sắt đột nhiên xuất hiện. Ngay khi Tang Bá còn không kịp chạy ra rất xa!

“Triệu tướng quân, đó là Tang Bá, bắt lấy hắn!” giọng nói của Trương Cáp vang lên phía sau hắn, ngay sau đó, Tang Bá hắn nghe phía sau vang lên một giọng nói lạnh lùng: “Thường Sơn Triệu Vân, kính thỉnh Tang Bá tướng quân dừng bước!”

Sau đó, một mũi tên dài chuẩn xác bay lướt qua đỉnh đầu hắn, một chùm tua rua đỏ rơi xuống.

138. Q.2 - Chương 138: Vu Cấm Nhớ Lại

“ . . .” Tang Bá có cảm giác muốn khóc, phong thủy luân chuyển...! Đánh lên Tôn Sách, hắn có phần tham dự, hôm nay, Cao Thuận, Trương Cáp, Trương Tú, Triệu Vân dưới trướng Hứa Thành, rõ ràng đồng loạt xuất hiện đối địch với hắn. Những người này, không có người nào mà không phải là Đại tướng có thể một mình đảm đương một phía..., nhất là Triệu Vân kia, không phải hắn đang làm “Bình bắc tướng quân” ở phương bắc, hắn chạy tới nơi đây để làm gì? Nghe nói gã Triệu Vân này cùng Công Tôn Chỉ được xưng là “Địch vạn người”, đỉnh cấp võ tướng dưới trướng Hứa Thành, gần với Vương Việt ...!

“Người chính là Triệu Vân?” Không đi được, Tang Bá liền quay đầu ngựa lại nghênh địch, khi nhìn thấy tướng lĩnh trước mặt, Bạch Mã Ngân Thương, ánh mắt sáng ngời, uy phong bát diện, hơn nữa sau lưng người này chính là đại đội trưởng kỵ binh, trong lòng của hắn âm thầm nổi lên một loại khiếp sợ khó nói lên lời.

“Tại hạ Triệu Tử Long! Tang tướng quân, người đã thất bại. Không bằng đi theo tại hạ tới gặp chủ công nhà ta, thế nào?” giọng nói Triệu Vân rất bình thản, nhưng lại tràn ngập một ý tứ khiến cho người ta khó có kháng cự, loại ý tứ hàm xúc này ngay cả Cao Thuận cũng không có, thế nhưng tuy nhiên hôm nay “Bắc Địa tam kiệt” cũng có thể đạt tới hiệu quả này, đây chính là tự tin, mà loại tự tin này hoàn toàn nhờ vào chiến công!

“Muốn cho ta đầu hàng, hỏi đại đao của Tang mã trước!” Tang Bá không cam lòng mà hét lớn một tiếng, hắn cử động đao giục ngựa, phóng tới chỗ Triệu Vân.

“Muốn chết!” Trương Cáp chứng kiến trong đám kỵ binh mà Triệu Vân mang đến, có người bĩu môi.

Nhìn thấy đối phương đang xông lại chỗ mình, Triệu Vân không nói một lời, vung thương nghênh đón.

“Đinh!”

Chỉ có một tiếng vang nhỏ!

Hai người giao thoa mà qua!

Tang Bá vuốt một rãnh máu thật sâu ở giữa trán, trong lòng hắn giá lạnh! Một chiêu này, Triệu Vân hoàn toàn có thể đâm thủng cổ họng của hắn!

Vậy mà hắn chỉ có thể chèo chống ngay khi đối mặt!

Trương Cáp âm thầm kinh hãi, vừa rồi hắn giao chiến cùng Tang Bá, biết rõ võ nghệ đối phương không thua kém bản thân mình, thế nhưng với bản lĩnh như thế, vậy mà ngay khi đối mặt với Triệu Vân đã không thể chống đỡ được. Điều này. . . điều này cũng thật đáng sợ! (Trận đại chiến Trường Bản, Triệu Vân vừa

đổi mặt đã đâm ngã Cao Lãm, bởi vậy có thể nhìn ra, hạng võ tướng Trương Cáp còn chưa đủ để đánh một trận cùng Triệu Vân!)

“Không biết Công Tôn Chỉ thì như thế nào! Còn có Bàn Đức uy chấn Tây Cương nữa!” Trương Cáp đột nhiên nghĩ như vậy.

“Tang tướng quân, như thế nào? Có thể đi rồi sao?” giọng nói của Triệu Vân lại một lần vang lên.

“Sau này còn gặp lại!” Lưu manh thì chính là lưu manh, Tang Bá vừa muốn chạy, hấn tựa hồ đã quên tiền thuật vừa rồi của Triệu Vân.

“Muốn chạy sao? Trước tiên hãy qua cửa ải của Hồ Xa Nhi này!” Trương Tú dẫn người truy cũng rất gấp gáp, hấn vừa mới đến, hơn nữa, thủ hạ mà hấn mang theo đã ngăn cản đường lui của Tang Bá, vì phòng ngừa Tang Bá chạy trốn, gia tướng của Trương Tú, Hồ Xa Nhi, nghe nói có thể vác năm trăm cân, đi bảy trăm dặm, là một võ tướng hiếm có, lần này, sốt ruột lập công, chạy ở phía trước chủ tướng của mình.

“Đ...A...N...G...G!”

Hai tay Hồ Xa Nhi rung mạnh, âm thầm kinh hãi, hấn không thể tưởng được Tang Bá này thậm chí có khí lực lớn như vậy. Hấn vốn tưởng rằng người thất bại trong tay Triệu Vân ngay khi vừa đổi mặt thì không có bản lãnh cao gì cho cam, hiện tại xem ra, không phải Tang Bá không có tài, mà là Triệu Vân thật sự lợi hại. Lập tức, hấn lấy lại tinh thần, thúc ngựa xông tới chiến cùng Tang Bá chiến.

Mười hiệp.

Tang Bá hơi chiếm ưu thế, thế nhưng hấn càng đánh càng kinh hãi, Hồ Xa Nhi, chỉ là hạng người vô danh mà thôi, rõ ràng cũng có võ nghệ như thế! Vậy thủ hạ của Hứa Thành đến cùng có bao nhiêu người tài ba? Hấn đã phái tất cả bao nhiêu đến phía bên mình? Bản thân mình có mời hấn hay trêu chọc hấn đâu, sao hấn toàn phái võ tướng đến “Chiếu cố” mình? Rõ ràng không còn thiên lý gì hết!

Tang Bá biết không thể đánh nữa. Không nói đến bên cạnh hấn còn mấy võ tướng, cũng không phải tất cả đều là đèn đã cạn dầu, coi như bản thân hấn có thể chống đỡ, sợ rằng đại quân của Cao Thuần cũng sẽ đuổi kịp, khi đó, chính bản thân hấn chỉ sợ ngay cả một tia cơ hội cũng không có.

Nghĩ tới đây, hấn đánh bức lui Hồ Xa Nhi, dò xét một chỗ trống, lại một lần muốn chạy trốn!

Đoạn trước đã từng nói qua, lần này, vận khí của Tang Bá thật sự không được tốt lắm! Cho nên, hấn vẫn không thể trốn thoát, bởi vì, hấn sớm đã bị bao vây, phía sau hấn là Trương Cáp, người tương xứng cùng hấn, bên cạnh phía sau là Triệu Vân, người này thì không cần nghĩ, tuyệt đối không thể trêu chọc. Phía trước ngăn cản hấn chính là Hồ Xa Nhi đang giao chiến cùng hấn, võ nghệ không kém, cũng chỉ có bên cạnh phía trước chỉ có một viên tướng lãnh, người nọ tay cầm trường thương, đi theo phía sau là mấy kỵ binh, giống như không đếm xỉa tới việc hấn đang giao chiến cùng với Hồ Xa Nhi, thái độ của mấy kỵ binh cũng không khác gì.

“Chính là hấn!” Tang Bá chọn xong hướng đột phá.

“Không muốn chết tránh ra!” Khẩu khí này, tuyệt đối là tiếng nói chuẩn mực của sơn tặc.

Trường thương đón tiếp đại đao!

Không âm thanh âm!

Bởi vì, tốc độ của trường thương thật sự quá nhanh, nó căn bản cũng không tiếp xúc cùng đại đao của Tang Bá, chẳng qua là không ngừng tiến công về hướng chỗ hiểm của Tang Bá. Nó đâm về một chỗ hiểm, đại đao muốn ngăn cản, nó cũng đã chạy về phía chỗ hiểm khác. Đây chính là cái gọi “Khó lòng phòng bị”!

“Móa người rót cuộc là ai?” nước miếng Tang Bá văng khắp nơi, hấn gầm lên nói.

“Trương Tú!” Giọng nói này gây cho Tang Bá không ít áp lực hơn bao nhiêu so với câu nói của Triệu Vân lúc trước!

“Các người có biết xấu hổ hay không, nhiều người như vậy vây công một mình ta, uống công các người, một người được xưng là ‘ Hà Bắc tứ đình trụ ’ một người được xưng là ‘ địch vạn người ’ còn người nữa ‘ Bắc

Địa Thương Vương ” danh hiệu của các người đều có được theo cách đó sao?” Trong tiếng thở hổn hển, Tang Bá cảm thấy vô cùng ủy khuất, hẩn mắng to.

“Ít nói nhảm!” Hồ Xa Nhi giận dữ nói, “Người đến cùng có đầu hàng hay không?” Trước mặt người chỉ có mấy người đó thôi sao? Dám xem Hồ đại gia như không khí sao?

“Ta. . . hàng!” Ủy khuất thì ủy khuất, mạng sống của mình thì vẫn cần phải giữ, rơi vào đường cùng, Tang Bá vứt bỏ đại đao của mình. Thái độ đó của hắn lại khiến cho những người bên cạnh hắn đều cảm giác hình như mình đang ép kỹ nữ hoàn lương.

“Tốt rồi, đi thôi! Chúng ta đi gặp Cao tướng quân!” Triệu Vân có địa vị tối cao trong số những người này, mọi người cũng đều nghe theo mệnh lệnh của hắn, mang theo Tang Bá đi về hướng bờ sông Hoàng Hà.

“Tại sao phải đi đến bờ Hoàng Hà, không phải phía sau ta đã bị các người chặn hay sao? Chẳng lẽ nơi đó còn có Đại tướng trấn thủ?” Hiện tại Tang Bá nhận được đãi ngộ không tệ, bởi vì tất cả người bên cạnh hắn đều là tay cứng, hắn không bị trói lại, chỉ cưỡi ngựa của mình, bị vài tên Đại tướng vây vào giữa, phía trước là Triệu Vân cùng Trương Tú, bên trái là Trương Cáp, phía bên phải là Hồ Xa Nhi, đằng sau là kỵ binh mà Triệu Vân cùng Trương Tú mang đến.

“Không có!” Triệu Vân đáp, cũng không vì Tang Bá là hàng tướng mà khinh thường.

“VẬY. . .” Tang Bá khó hiểu.

“Lần này Cao tướng quân phụng mệnh chúa công làm việc! Chẳng qua là chơi đùa Thanh Châu một chút!” Nói đến đây, Triệu Vân cười cười, hắn nhớ tới lúc trước khi nhận được mệnh lệnh này, đám người bọn hắn rất kinh ngạc. Dù sao, chỉ sợ chưa từng có Đại tướng nào dùng từ này vận dụng nhiều cho hành động quân sự như vậy.

“Chơi đùa một chút?” Tang Bá cảm thấy mình rất oan!

“Tốt rồi, chúng ta phải nhanh chóng đi gặp mặt Cao tướng quân. Xem ra cũng sắp đến lúc rút lui!” Trương Tú chen vào nói.

Tang Bá nhìn trộm chung quanh!

“Tới đây!”

Hồ Xa Nhi chỉ cảm giác thân thể mình chợt nhẹ bẫng. “Ai da!”

Đột nhiên Tang Bá ra tay, bắt lấy hắn, túm lôi sang bên ngựa mình.

“Tang Bá người dám! ?” Trương Cáp là người đầu tiên kịp phản ứng. Trong cơn giận dữ hắn muốn ra tay, thế nhưng khi chứng kiến Hồ Xa Nhi bị Tang Bá cầm giữ trong tay, sợ ném chuột vỡ bình, không thể không ngừng lại.

“Tang Tuyên Cao, người, đồ cẩu tặc!” Trương Tú cũng giận dữ, lật thuyền trong mương, lại bị một kẻ nhìn như đã không còn bất luận năng lực đánh trả, trên người hắn thiếu chút nữa phun ra lửa.

“Tang tướng quân, người muốn thế nào?” Vẫn là Triệu Vân tỉnh táo hơn cả, hắn trầm giọng nhìn Tang Bá hỏi.

“Thật có lỗi, chư vị, tại hạ không thể trở về cùng các vị, xin mời các vị cho tại hạ một con đường, ta để lại Hồ Xa Nhi, thế nào?” Lúc này trong lòng Tang Bá cũng rất bồn chồn, đừng nói mấy người bên cạnh hắn, người nào cũng không phải là người dễ trêu chọc, cho dù chỉ chứa lại một người cũng đủ khiến hắn không thể chịu được. Nếu như bọn hắn không để ý người họ Hồ, gọi cái gì là Xa Nhi trên tay mình, vậy mình đã xong đời.

“Có thể, người thả Hồ tướng quân, ta thả người trở về!” Sau khi suy nghĩ một chút, Triệu Vân nói.

“Không được! Không thể thả tên hỗn đản này!” Bị Tang Bá để xuống, nằm trên thân ngựa, Hồ Xa Nhi kêu lên.

“Câm miệng! Nếu nói nữa, Lão Tử cho người chảy ít máu!” Tang Bá rút bội kiếm ra, hướng về phía Hồ Xa Nhi vậy cao cao nhếch lên bờ mông hung hăng mà rút vài cái, uy hiếp nói.

“Không nghe thấy sao? Thả Hồ Xa Nhi tướng quân, chúng ta sẽ tha cho người!” Trương Cáp ở bên cả giận nói.

“Chư vị, không phải tại hạ quá mức, nói không bằng cứ, chư vị hãy để tại hạ đi, chờ sau khi tới khu vực an toàn, để lại người này, thế nào?” Tang Bá cò kè mặc cả.

“ . . .” Mọi người ở đây đều không nói. Kỳ thật hai bên đều rất khó xử lý, Tang Bá lo lắng khi mình thả Hồ Xa Nhi thì khó bảo toàn mạng nhỏ, mà mấy người Triệu Vân lại lo lắng là sau khi thả Tang Bá, Hồ Xa Nhi khó thoát khỏi cái chết.

“Mà thôi, ta thả người đi, thế nhưng, nếu người dám có bất kỳ bất lợi đối với Hồ tướng quân, ta thề, ta sẽ gỡ xuống cái đầu trên cổ của người xuống! Nếu như đến lúc đó người thả Hồ tướng quân trở về, lúc này ta có thể cũng không bắt tù binh người!” Buồn bực trong chốc lát, Triệu Vân nói như thế.

“Tốt! Quả nhiên không hổ là Triệu Tử Long danh chấn bát phương!” Tang Bá giơ ngón tay cái lên theo kiểu cách rất sơn tặc. Hắn nói; “Vậy tại hạ cáo từ!” Nói xong, hắn giục ngựa mang theo Hồ Xa Nhi quay trở về, bất chợt hắn còn quay đầu lại nhìn xem đám người Triệu Vân có ý tứ truy đuổi hay không.

“Là tại hạ sai!” Triệu Vân thở dài một hơi, nói: “Nếu không phải sau khi Tang Bá biết phía sau đã không còn quân ta, tất nhiên hắn không dám tiếp tục chạy trốn!”

“Mà thôi, ta nghĩ Tang Bá không dám làm gì Hồ Xa Nhi, bằng không, hắn cũng không cần tiếp tục đảm nhiệm vai trò Đại tướng Thanh Châu!” Trương Cáp nói: “Người này xuất thân hiệp khách, tự nhiên hắn sẽ hiểu chữ ‘nghĩa’, chúng ta thả cho hắn một con đường sống, nếu hắn gây bất lợi cho Hồ tướng quân, há hắn còn mặt mũi đứng trước mặt người khác!”

Tuy nói như thế, thế nhưng mọi người vẫn cảm thấy vô cùng ảm đạm, vậy mà tại chiếm hữu như thế ưu thế dưới tình huống làm cho người ta ám toán rồi, cái này khiến cho bọn họ cái này mấy cái tâm cao hán tử đều có chút:điểm chịu không được, cũng may không lâu hậu nhân Hồ Xa Nhi trở về, mới lại để cho tâm tình của bọn hắn tốt hơn có chút mà.

Trở lại bên cạnh bờ Hoàng Hà, Cao Thuần cùng Công Tôn Chỉ đã sớm đánh tan đại quân Thanh Châu, đang kiểm kê thương vong, đợi xử lý hậu quả xong, đại quân lại theo cầu nổi rút về bờ bắc Hoàng Hà.

Mà sau này khi tin tức bọn họ xuất kích được truyền về tới tay Tào Tháo khiến cho Tào Tháo cùng thủ hạ đều không hiểu thấu, còn phải phân ra một bộ phận binh mã cho Tang Bá, lại để cho hắn canh phòng nghiêm ngặt tử thủ. Mà Tang Bá thì sao, hắn cũng không nói đến chuyện mình bị bắt. Cũng như vậy chuyện bị bắt làm tù binh của hắn cũng bị cấm chỉ đàm luận ở trong quân Hứa Thành, cũng không phải là chuyện làm tăng thể diện gì nên tự nhiên muốn đề lại.

“Tại sao phải yêu cầu Cao Thuần xuất kích? Vấn đề đơn giản như vậy cũng phải hỏi sao?” Nhìn về hướng Giả Hủ, Trần Cung, Hứa Thành rung đùi đắc ý, nói với vẻ rất không khách khí.

“Chúa công, xuất binh thứ nhất phải hao phí không ít lương thảo, mặc dù nói lần này quân ta giành được đại thắng, đánh tan quân coi giữ Thanh Châu, thế nhưng ngoại trừ những thứ này, cũng không có thành quả chiến đấu nào khác, ngược lại càng khiến cho Tào Tháo càng thêm chú ý tới bên này, cho nên, ty chức cho rằng lần này thật sự được không bù mất!” Trần Cung cũng nói với thái độ cực không khách khí. Khẩu khí của hắn như có chút ý tứ răn dạy.

“Văn Hòa, theo người thì sao? Đừng nói với ta người cũng không biết hành động lần này có chỗ tốt gì!” Hứa Thành tìm một cái bia đỡ đạn, hắn muốn cho người nào đó ngậm miệng lại. Mặc dù Trần Cung rất chuyên nghiệp, nhưng vẫn tiếp tục nói sẽ lại khiến cho người ta phiền lòng.

“Ha ha, nếu như ty chức không đoán sai thì chúa công muốn dùng hành động này giúp đỡ Chu Du một chút!” Giả Hủ mỉm cười nói.

“Chu Du?” Trần Cung không phải là kẻ ngu dốt, chẳng qua tâm mắt hắn không đủ rộng. Lúc này hắn nghe Giả Hủ nói xong, ánh mắt hắn sáng ngời.

“Chẳng qua tuy Tang Bá bị Cao tướng quân hấp dẫn đã đến Thanh Châu, thế nhưng nghe nói Chu Du cũng không tiến vào Từ Châu” Trần Cung lại nói.

“Không tiến vào Từ Châu?” Hứa Thành cười cười, nói: “Kỳ thật, ta còn thật sự rất bội phục Quách Gia, đáng tiếc. Người này, mệnh không lâu nữa!”

“Chúa công làm sao biết mạng Quách Phụng Hiểu không còn lâu nữa?” Trần Cung lại hỏi.

“Người mà! Thật sự không thể quá mệt mỗi, quá mệt mỗi, sẽ phải tổn thương thân thể!” Hứa Thành cười nói.

“... Không hiểu!” Trần Cung lắc đầu, hắn xua đuổi tiếng cười của Hứa Thành ra khỏi đầu rồi nói tiếp: “Chúa công, thương thể của Vu Cẩm tốt rồi, người xem có phải gặp một lần hắn hay không?”

“Gặp, đương nhiên muốn gặp! Nếu không ta chẳng phải là lỗ vốn sao?” Hứa Thành kêu lên: “Bây giờ hắn đang ở đâu? Dẫn hắn tới gặp ta!”

Không lâu, Vu Cẩm gặp mặt Hứa Thành khi hắn đang ở trong hoa viên phủ mình. Chỉ có điều, bởi vì Hứa Thành quá lười, không để cho người ta tìm trồng một ít hoa có thể nở ở mùa đông, hiện tại, cả hoa viên đã một mảng trắng xám.

“Vu tướng quân, nghĩ kỹ nên làm gì chưa?” khẩu khí của Hứa Thành có chút hiền lành.

Có thể làm gì? Còn không phải nghe lời người sao? Vu Cẩm nhìn Hứa Thành, hắn lại nhớ tới tao ngộ của chính bản thân mình, hắn cũng không biết là nên vui mừng hay là nên đau buồn. Vui mừng vì chính mình cuối cùng vẫn còn sống, đau buồn chính là mình đã thành tù binh, còn “Cuối cùng” là có thể trở thành một gã hàng tướng, chỉ cần đợi Hứa Thành đánh nhịp cuối cùng là sẽ biến thành mà thôi.

Lúc ấy hắn bị trọng thương trên chiến trường, cũng không biết toàn thân hắn bị người mở biết bao nhiêu ” sông nhân tạo”, chẳng qua về sau nghe nói lúc ấy toàn thân hắn chỉ có vết máu chảy, cuối cùng quân y không có cách nào khác, đành phải băng bó toàn thân hắn, sau đó đưa đến bệnh viện Lạc Dương.

Bệnh viện Lạc Dương! Nhớ tới cái tên này, hiện tại toàn thân Vu Cẩm phát run rẩy. Chỗ đó là của thầy thuốc sao? Đám người kia tụ họp cùng một chỗ cho hắn có cảm giác giống như là đám đồ tể, hội độc thủ vậy. Hắn tin tưởng, có thể sống sót ra khỏi nơi đó, về sau chỉ sợ sẽ không còn thứ gì có thể hù sợ hắn.

Bởi vì thương thể quá nặng, hơn nữa có miệng vết thương cần bản không thể nào tự tiến hành khép lại, cho nên, căn cứ vào hội chuẩn, những người của bệnh viện quyết định, phải tiến hành “Giải phẫu” ! Về phần “Giải phẫu” là cái gì, hiện tại hắn khắc sâu ấn tượng, cho dù trước kia hắn cũng không hiểu những thứ này.

Biện pháp đầu tiên được kêu là “Khâu lại” ! Chính là dùng kim may vá khâu kín miệng của những vết thương kia lại, như may y phục vậy! Đương nhiên, toàn bộ quá trình cũng không phải đơn giản như vậy, trước tiên còn phải thanh lý sạch những miệng vết thương đó, sau đó còn tiếp tục dùng ống huyết quản thô sơ, tiếp theo như thế nào? Nghe nói vẫn dùng những chiếc kim may vá kia.

Khá may mắn là những thứ này là về sau hắn nghe nói lại, tuy vào thời điểm nghe nói những chuyện này khiến cho hắn cảm thấy toàn thân phát lạnh, nhưng khi tiến hành “giải phẫu” hắn đã sớm hôn mê bất tỉnh, hoàn toàn không biết gì về chuyện này. Hơn nữa, tay nghề của đám người kia thật sự không tệ, miệng vết thương của hắn khép lại, thương thể ổn định lại. Không lâu sau đó hắn cũng tỉnh lại, khi đó, hắn chỉ nghe người ta nói là mình mạng lớn.

Nhưng mà, tiệc vui chóng tàn! Hắn rất nhanh chóng phát bệnh, phát sốt tới hôn mê bất tỉnh.

Vì vậy, thời điểm này, tới lượt lão ma đầu ra tay! Hắn vĩnh viễn cũng sẽ không quên tên của người này: Trương Cơ, Trương Trọng Cảnh! Đây là một trong hai người đáng sợ nhất mà hắn gặp phải trong bệnh viện.

“Không còn cách nào khác, loại chuyện này lão phu cũng là lần đầu được tiếp xúc. Dù sao chúng ta lần đầu tiên làm ‘giải phẫu’ như thế này, nếu như hắn đã rơi vào tình trạng đó rồi, coi như dùng hắn để thử thuốc, dù sao nhàn rồi thì là nhàn rồi, không thể lãng phí ...” Khi đó Vu Cẩm hắn vẫn còn nghe được câu nói đó của lão già đó ở bên ngoài phòng.

Sau đó mỗi ngày hắn đều bị người rót thuốc có đủ loại cay đắng vào trong miệng. Căn bản hắn đều không cần ăn cơm, thể nhưng ngay cả như vậy, tình huống của hắn vẫn không tốt lên, ngược lại còn có xu hướng

nặng lên. Theo như hần nhớ lại, lúc ấy khi hần rơi vào tình trạng nghiêm trọng nhất cũng đã gần như tới mức thần trí mơ hồ.

Theo như cách nói của một số người sau này: “Vu Cấm này thật con mẹ nó mệnh lớn. Như vậy mà còn không chết! Chắc chắc, lợi hại, lợi hại!”

Nhưng chỉ là một câu mà thôi, hần không chết, thế nhưng cũng không có nghĩa là hần tốt lên, không chỉ cơn sốt không hạ xuống, hơn nữa, miệng vết thương, những chỗ đã làm giải phẫu bắt đầu sưng phồng lên, có chỗ bắt đầu vỡ toang, chảy ra nước mủ. Nghe nói, lúc ấy toàn thân hần tanh tưởi, cũng không sai biệt lắm so với một cỗ tử thi bị phơi nắng nhiều ngày vào mùa hè, bốc mùi lên.

Lúc ấy, lão gia hỏa Trương Cơ kia lại xuất hiện. Lão nhân này cho người ta thanh lý sạch sẽ toàn thân hần, dùng dao mổ miệng những vết thương đã bị lên mủ. Sau khi làm xong tất cả mọi việc, lão gia hỏa này lại nói một câu, “Rốt cuộc làm thế nào?” Thì ra lão gia hỏa này đã lấy hần làm thí nghiệm. Lúc ấy, hần cố nén cơn đau nhức kịch liệt mà giữ vững vẻ tỉnh táo nhưng hần vẫn lập tức ngất xỉu. Từ đó về sau, nhìn thấy Trương Cơ này, toàn thân hần sợ hãi tới phát run, sợ hãi khó có thể bình an.

Mạnh Tử nói: trời giao sứ mạng trọng đại cho những người ấy, nhất định trước hết phải làm cho ý chí của họ được tôi rèn, làm cho gân cốt họ bị nhọc mệt, làm cho thân xác họ bị đói khát, làm cho họ chịu nổi khổ sở nghèo túng, làm việc gì cũng không thuận lợi.

Tất cả đều là gặt người!

Ý chí của hần đã sớm vượt qua yêu cầu khổ sở, đạt tới hoàn cảnh đau buồn, gân cốt đã sớm đã vượt qua mức độ mệt nhọc, đang phải chịu đựng các loại chà đạp, về phần da thịt, ô ô ô, đang không ngừng mà bị chém.

Vốn, như này đã đủ khổ rồi, thế nhưng ông trời rõ ràng còn muốn chơi hần! Một lão gia hỏa khác lại đến, mặc dù nói lão gia hỏa này cuối cùng cứu hần một mạng, thế nhưng hiện tại khi nhớ tới, hần vẫn không thể quên được.

Đầu tiên, lão gia hỏa thứ hai này gọi là Hoa Đà đã hạ độc hần, một loại độc gọi là cái gì “[Ma Phí tán]”. Khi lão gia hỏa kia dụ dỗ hần uống hết, nói cái gì mà “Uống cái này hay, đồ vật này giảm đau, uống cũng không khó chịu!” Hần tin, kết quả, sau khi uống liền choáng váng. Rất hiển nhiên, đây là một loại độc được, chắc là một loại thuốc nước, không biết có phải là cùng loại như Hạc Đỉnh Hồng, Khổng Tước Đằm hay không?.

Thế nhưng, hần vẫn rất cảm tạ Hoa lão đầu này. Tối thiểu nhất, so về Trương Cơ đến, Hoa lão đầu vẫn khiến cho hần thoải mái một chút, không luôn tra tấn hần, chọn được loại độc được không làm cho người ta quá mức thống khổ.

Nhưng mà, hần lại quá xem nhẹ Hoa lão đầu rồi. Theo như những thầy thuốc trong bệnh viện nói sau này, bởi vì Trương Cơ thường xuyên cho hần uống một ít dược vật, tính thích ứng của cơ thể hần đối với mấy loại dược vật này mạnh hơn không ít so với người thường, cho nên, [Ma Phí tán] trên người hần căn bản cũng không thể tạo nên hiệu quả quá dài. Ngay khi Hoa Đà bắt đầu tiến hành “Giải phẫu” cho hần, hần lập tức tỉnh lại, ngay khi vừa tỉnh, hần đã chứng kiến Hoa Đà đang “Hạ đao” trên người hần!

Ô ô ô! Mặc dù biết một nam tử hần thật sự không nên khóc, thế nhưng lúc ấy hần đã thật sự khóc! Rất thống khổ, tuy hần không có cảm giác đau nhức, có thể nhìn thấy người ta không ngừng hạ từng đao từng đao mà cắt da thịt của mình, chính bản thân mình lại không có một chút cảm giác, tình hình quỷ dị như vậy đã khiến cho hần vô cùng sợ hãi, nhất định là Hoa lão đầu biết vu thuật, bằng không, tại sao loại chuyện này có thể xảy ra. Đây không phải chính là hồn phách ly thể sao? Lão gia hỏa kia nhất định thì triển loại vu thuật này trên người hần. Nói không chừng, Hoa lão đầu này muốn biến hần l thành một yêu quái gì đó cũng không chừng. Trời xanh, cứu mạng ..! Bằng không, hãy cho ta thoải mái một chút!

Sau khi cáo buộc lên trời xanh không có có tác dụng, ngược lại lão ma đầu Hoa Đà này chứng kiến hần tỉnh lại, không an ủi người bệnh thì thôi, lão gia hỏa này rõ ràng còn cầm lấy một khối thịt nhão máu chảy đầm đìa, nói với hần: “Thấy không, đây là thịt trên người của người đây, cắt bỏ những phần thịt hồng này đi, khâu miệng vết thương lại, người có ba thành hy vọng sống!”

Không biết về sau như thế nào, hắn chỉ biết mình lập tức lại một lần nữa hôn mê bất tỉnh. Hắn nghe người ta nói, lúc ấy miệng hắn còn sùi bọt mép, rõ ràng bị dọa mà ngất đi, còn khinh bỉ nói với hắn: “Một Đại tướng, mà sợ thịt nhão, thật sự kém cỏi!”

Điều này thì có gì mà kém cỏi? Hắn sợ mấy miếng thịt nhão sao? Đối tượng mà hắn sợ chính là người, chính là những người ở trong bệnh viện này, rõ ràng không chút e ngại mà cắt thịt trên người hắn. Lúc này nghĩ lại mà hắn vẫn cảm thấy toàn thân sợ hãi, những người này không kém bao nhiêu so với lão yêu ma nửa đêm chui ra khỏi ngôi mộ mà ăn thịt người, ai! Thật buồn nôn!

Chứng kiến sắc mặt Vu Cầm lại thay đổi, Hứa Thành không hiểu rõ ràng cho lắm, hắn hỏi: “Người làm sao vậy? Liệu có phải thương thế còn không ổn định, có muốn gọi Hoa lão tiên sinh lại đến xem hay không. Hắn rất có nghề đối với tổn thương ngoại khoa, còn mạnh hơn so với Trương Cơ tiên sinh!”

“Không cần, không cần!” sắc mặt Vu Cầm vốn tái nhợt càng thêm tái, hai tay run run, thần sắc kinh hoàng, giống như hắn đã nghe thấy chuyện đáng sợ gì đó.

“Xem ra người vẫn không tốt lắm. Được rồi, trước tiên người cứ tĩnh dưỡng một phen, ta sẽ gọi Trương Cơ tiên sinh cùng Hoa lão tiên sinh tới xem lại cho người!” Hứa Thành quan tâm nói, hắn cũng không muốn một viên Đại tướng gặp phải chuyện gì không ổn. Dù sao bên hắn cũng hao tổn tâm trí cứu sống đối phưpwnng, hơn nữa, đối phương lại là tướng lãnh hạng nhất đương thời, nếu không có được, chẳng phải đáng tiếc sao?

“Không cần, mặt tướng không có chuyện gì, tướng quân ngài cứ ạt tướng làm chuyện gì đó, mặt tướng nguyện ý vì tướng quân mà ra sức khuyến mã!” Vu Cầm vội vàng đứng ở trước mặt Hứa Thành, cúi người hành lễ, nói.

“Ha ha, Văn Tắc, người đã nói ‘ra sức khuyến mã’ vì ta, sao người vẫn còn gọi ta là ‘Hứa tướng quân’?” Hứa Thành cười hỏi.

“Cái này. . .” Vu Cầm xuất mồ hôi trán, mình không phải quá nhát gan, vậy mà sợ hai thầy thuốc đến mức như thế. Hơn nữa, mặc dù hắn vẫn rất cảm kích đối với việc Hứa Thành đã cứu mạng hắn, mà dù sao Tào Tháo đối với hắn có ân trọng như núi. Nếu như hắn cứ như vậy mà gọi là “Chúa công”, chẳng phải hắn rất có lỗi với ơn tri ngộ của Tào Tháo đối với mình hay sao?

“Thế nào? Còn nghĩ tới Tào Tháo sao?” Hứa Thành cười hỏi.

“Không dám, mặt tướng đúng là nghĩ tới ơn tri ngộ của Tào công đối với mặt tướng, cái này. . .” sắc mặt Vu Cầm thoáng đỏ lên. Hành vi này của hắn có thể khiến cho bị nghi ngờ là kẻ hai mặt.

“Không sao” Hứa Thành lộ ra vẻ rất độ lượng, hắn nói: “Cùng lắm thì, không cho người đối địch cùng Tào Tháo là được!”

“Đa tạ Tướng quân thông cảm!” Vu Cầm vui vẻ, chấp tay nói.

“Nghe nói người giáo huấn binh rất có nghề!” Hứa Thành lại nói.

“Không dám, mặt tướng chỉ hơi có chút tâm đắc!” Vu Cầm khiêm tốn nói.

“Vậy ta hỏi người, binh chủng nào người đều có thể huấn luyện sao?” Hứa thành bắt đầu lộ ra vẻ nghiêm túc.

“Mặt tướng không dám ba hoa, chỉ cần ạt tướng đầy đủ thời gian, mặt tướng có thể hình thành phương pháp!” Vu Cầm cũng nghiêm túc trả lời.

“Tốt!” Hứa Thành vỗ đùi nói: “Người đi một chuyến tới Liêu Đông cho ta! Hiện tại, Bàng Bái không sai biệt lắm đã đem Công Tôn tốc độ chơi tàn, người tới đó, khiến cho hắn chấm dứt nhanh một chút, cũng giúp người huấn luyện thủy quân!”

“Thủy quân?” Vu Cầm hỏi: “Huấn luyện thủy quân tại Liêu Đông, nơi đó có thể làm gì?”

“Ha ha!” Hứa Thành cười nói: “Huấn luyện thủy quân tại Liêu Đông, hiện tại có thể có hai nơi để đi, một là người Uy ở phía đông; hai là Tôn thị phía nam! Nếu như không phải ta đáp ứng người là không cho người gặp khó xử cùng Tào Tháo, vùng đất của Tào Tháo cũng có thể tính toán là một nơi cần đi trước.”

“Tướng quân nói là đi tới vùng duyên hải?” Vu Cấm mở to mắt.

“Thế nào? Có cái gì không đúng sao?” Hứa Thành hỏi.

“Điều này, đây chính là chuyện chưa từng có!” Vu Cấm nói: “Mạt tướng không sợ huấn luyện thủy quân, nhưng biển rộng không giới hạn không bờ, cho dù chỉ đi dọc theo vùng duyên hải cũng không phải là một chuyện dễ dàng. Theo mạt tướng biết, trên biển, thật sự là có quá nhiều không biết rồi, hơn nữa, người phương bắc không giỏi đóng thuyền, đội thuyền ở trên sông, còn trải qua sóng lớn không ngừng nghỉ, thì sao có thể đi ra biển lớn?”

“Cho nên ta mới để cho người đi ...!” Hứa Thành nói: “Người là cao thủ luyện binh, mặc dù tất cả bắt đầu lại từ đầu! Nhưng ta cho người đầy đủ thời gian, người cũng đã nói là người có thể làm được!”

“Được rồi!” Vu Cấm cắn răng một cái, nói: “Mạt tướng đi là được!”

Vu Cấm đồng ý huấn luyện ra một đội “Hải quân”, Hứa Thành mới cho hắn trở về. Khi đi ra ngoài, hắn đụng phải một người, hắn cũng không nhận ra người này, cũng sẽ không để ở trong lòng, nhưng hắn không biết rằng vị lão tiên sinh này chính là Hà Thông, mục đích của Hà Thông khi đến thông báo cho Hứa Thành một tin tức: “Quách Gia bệnh nặng không dậy nổi” !

Chuyện gì đã xảy ra?

Vốn, Quách Gia cùng Xa Trụ nhận được thư của Tào Tháo, hạ lệnh cho bọn hắn bức lui mười vạn quân Giang Đông của Chu Du. Đối với việc này, Xa Trụ không biết nên làm thế nào cho phải, mà Quách Gia thì chỉ thở dài một hơi, đánh công thủ chiến cùng mười vạn quân Giang Đông, cũng không phải lựa chọn tốt nhất, hơn nữa hậu quả rất khó đoán trước. Cho dù Nhạc Tiến có thể theo kịp, cũng rất khó nói. Nhưng nếu như bức lui quân Giang Đông, lại khiến cho chúng đói bụng đi đánh dã chiến, vậy sự việc lại hoàn toàn khác.

Bức lui quân Giang Đông như thế nào? Đương nhiên là có biện pháp.

Chu Du là người thông minh, thế nhưng người thông minh cũng có nhược điểm của mình, mà nhược điểm lớn nhất lại chính là vì bọn họ thông minh.

Xa Trụ cảm thấy có chút gì đó không hiểu được đối với biểu hiện của Quách Gia, thành Từ Châu của bọn hắn trên căn bản là một tòa thành trống không, sao có thể bức lui quân Giang Đông hùng hổ?

Quách Gia cũng không giải thích với hắn, mà là lại để cho hắn thả ra lời đồn đại, nói Từ Châu đã không có bất kỳ lực lượng phòng ngự nào.

Căn cứ vào tín nhiệm của mình đối với Quách Gia, Xa Trụ làm theo như lời của Quách Gia.

Kết quả, Từ Châu rối loạn, thế nhưng, rất nhanh chóng lại trở nên yên tĩnh.

Trần Đăng cùng các gia tộc quyền thế Từ Châu đưa ra tráng đinh cường tráng mà bản thân mình đang nắm giữ, Xa Trụ đã cải biên đám người này thành một đội quân, dùng Tào Báo làm tướng.

Quân đội đã có! Cho nên, người Từ Châu lại an tĩnh.

Nhưng lời đồn là Từ Châu đã không có lực lượng phòng ngự vẫn được truyền bá, cùng Từ Châu đã có một chi đại quân có thể thủ thành tin tức cùng một chỗ đang bị người truyền.

Tin tức đương nhiên cũng truyền đến trong quân doanh quân Giang Đông.

Chu Du từ chối cho ý kiến đối với chuyện này, hắn chỉ hạ lệnh toàn quân tiếp tục xuất phát về hướng Từ Châu.

Xa Trụ nhận được tin tức quân Giang Đông vẫn đang tiến về hướng Từ Châu, hắn lại rất trấn tĩnh, dù sao lúc này trong tay hắn vẫn có quân đội.

Do ở phía trước không có bất kỳ một lực lượng nào ngăn trở, Chu Du chỉ huy quân Giang Đông rất nhanh đã đến dưới chân thành Từ Châu.

Nhưng mà hắn không dám tiến binh nữa.

Bởi vì tuy cửa thành Từ Châu đóng chặt, trên lầu thành cũng chỉ có hai người, một người là Xa Trụ, từ áo giáp trên người hắn cùng đại kỳ sau lưng thì có thể nhận biết được, một người còn lại đó chính là Quách Gia.

“Tướng quân, chúng ta đánh đi!” Bộ hạ đã lên tiếng thỉnh cầu Chu Du.

“Chúng ta nên làm gì bây giờ?” Hiếm khi Chu Du lên tiếng hỏi bộ hạ, tuy hắn luôn luôn có thái độ vui vẻ khi nói chuyện với thuộc hạ, nhưng mà hắn cũng rất ít khi hỏi thăm ý kiến thuộc hạ, bởi vì, một mình hắn quyết đoán là đủ.

“Có chút cổ quái!” Thuộc hạ của Chu Du đều nói như vậy. Trước kia muốn đánh muốn giết thì là một chuyện, nay thật sự muốn mình quyết định thì sẽ phải cẩn thận. Đây chính là chuyện thường tình của con người.

“Sao đối phương lại không có sợ hãi, có phải thật sự ở bên trong có đại quân không?”

“Có đại quân ở bên trong vì sao không xuất hiện?”

“Đại khái là muốn đánh phục kích, dẫn dụ chúng ta vào trong thành!”

“Vậy tại sao lại đóng chặt cửa thành? Đây không phải rõ ràng sợ chúng ta đánh sao?”

“Ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Có người chủ động từ bỏ suy đoán, thế nhưng cho dù Chu Du đôi chút hâm mộ những người này, Chu Du vẫn lại không thể từ bỏ việc suy đoán ý đồ của đối phương, bởi vì hắn là chủ tướng, có trách nhiệm này.

“Cửa thành đóng chặt, giải thích bọn hắn sợ chúng ta công thành; trên lầu thành không có ai, giải thích bọn hắn không có binh, cũng có thể là muốn dẫn chúng ta tiến vào trong thành, đây cũng nói bọn hắn không sợ chúng ta! Đến cùng bọn hắn muốn làm gì?” lần đầu tiên Chu Du phát hiện chỗ đáng sợ của câu “Không thể nói lý”, nhất là lúc hành quân chiến tranh, đối phương ra bài không theo như lẽ thường.

“Không tốt!” Chu Du đột nhiên có phản ứng.

Trên đường đi, có lời đồn đại là trong thành Từ Châu đã có một đại quân, tuy nghe nói chỉ là một đại quân tạm thời xây dựng, không có sức chiến đấu quá lớn, nhưng dùng để thủ thành thì vẫn có thể phòng thủ trong một thời gian ngắn. Nhưng đối phương lại thể hiện một dáng vẻ không biết tiến hay lùi, làm cho người ta vô cùng mê hoặc. Đối phương làm như này, tự nhiên là làm ình không thể có chủ ý, bởi như vậy, chẳng khác nào để cho hắn tiêu hao thời gian vô ích dưới chân thành.

Thời gian! Có đôi khi chỉ một chút thời gian cũng rất đáng giá.

Từ Châu mất, sao Tào Tháo lại không có phản ứng?

Như vậy trong khoảng thời gian ít ỏi này, sẽ xảy ra chuyện gì?

“Lập tức tiếp tục dò xét bốn phía, toàn quân chuẩn bị phòng ngự cẩn thận ” Chu Du hạ lệnh.

Không lâu, có trinh sát truyền tin tức về, bốn phía không có bất kỳ dấu hiệu bất thường nào.

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Chu Du có phần bối rối không quyết định.

“Chu tướng quân, hay là trước tiên đánh thăm dò một chút, tướng quân xem thế nào?” Người lão luyện thành thực đã đề nghị như thế.

“Vậy thử xem!” Chu Du hạ quyết tâm!

Lúc này, lại có trinh sát báo lại: “Mặt phía bắc có dấu hiệu của rất nhiều người di chuyển, chỉ có điều những dấu chân này phần lớn tiến về hướng bắc! Hơn nữa những dấu chân này vô cùng lộn xộn, có lẽ không phải là quân nhân!”

“Quả nhiên có lừa dối!” Chu Du rung mạnh trong lòng, đối phương vì để đối phó với quân đội của hắn, cũng dám hạ tiền đặt cược lớn như vậy.

Vô luận bọn hắn có bất kỳ hành vi nào trên lầu thành Từ Châu, chính hắn sẽ luôn muốn đánh, thế nhưng một lượng lớn dấu chân người tiến về hướng bắc đã nói rõ một chuyện, trong thành Từ Châu đã không có

dân chúng, tối thiểu nhất, đã không có đại bộ phận dân chúng! Điều này nói rõ cái gì, đối phương muốn cho hấn vào thành, hơn nữa, muốn ngăn chặn quân đội của hấn ở trong thành.

Quân đội được hình thành từ các tráng đinh đương nhiên ngăn không được đại quân của hấn bao lâu, thế nhưng Nhạc Tiến ở đằng sau cũng không quá xa! Người trong thành Từ Châu hoàn toàn có thể khiến cho hấn tiến quân nhanh chóng, bọn hấn lại vẫn không thể quyết định đánh hay lùi, không phải đang kéo dài thời gian sao?

Nếu như đối phương thay đổi một chút, chờ hấn tiến vào thành rồi trực tiếp phóng hỏa đốt thành, như vậy. . . hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi. Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ xấu nhất. Xem ra đối phương cũng không quyết đoán như vậy.

“Tấn công vào thành!” Chu Du không cam lòng, hấn muốn nghiệm chứng một chút suy nghĩ của mình.

“Giết ...!” Rốt cục đã nhận được mệnh lệnh, các tướng sĩ quân Giang Đông đồng loạt gào thét xông tới.

“Giết ...!” Chớp mắt thời gian, trên lầu thành cũng xuất hiện một đội Tào quân.

“Ha ha, đám nhãi con này, quả nhiên là muốn lừa gạt! Đám ngu ngốc này!” trong quân Giang Đông có người cảm thấy rất thoả mãn khi chính mình có thể nhìn rõ mọi việc.

Rất nhanh, hai quân giao chiến cùng một chỗ!

Rất nhanh, bởi vì Tào quân vừa mới xây dựng xong, không thể nào ngăn cản tinh binh Giang Đông, quân Tào đứng ở trên lầu thành, bị người xông lên đuổi xuống dưới.

“Chu tướng quân, chúng ta thắng, ha ha ha!” các tướng lĩnh quân Giang Đông cười to.

“Rút lui!” Chu Du lại trầm giọng nói ra một mệnh lệnh khiến cho bọn họ tuyệt đối không nghĩ tới.

“Vì sao?” Đây là nghi vấn của mọi người.

“Không tại sao! Dịch nhân muốn dẫn chúng ta đi vào! Phóng hỏa tiến, đốt thành!” Chu Du lại hạ lệnh.

“ . . .” Mặc dù không biết chủ tướng muốn cái gì, thế nhưng các tướng sĩ quân Giang Đông vẫn làm theo như mệnh lệnh.

Nội thành lửa cháy!

“Làm sao bây giờ?” sắc mặt Xa Trụ cuồn cuộn biến!

“Lửa này không thể cứu! Phải để cho Chu Du cảm thấy trong thành không người!” Quách Gia hạ mệnh lệnh.

“Được rồi!” lúc này Xa Trụ chỉ có thể nghe theo Quách Gia, trận đấu sức này, đã không phải là điều mà hấn có thể hiểu được cũng như tham dự vào.

Lửa cháy, hơn nữa, ngọn lửa bốc càng ngày càng cao.

“Triệt binh! Chúng ta đánh trả Nhạc Tiến!” Chu Du lạnh lùng hạ lệnh.

“Thế nhưng quân lương đã không còn đủ nữa!” trong thuộc hạ có người bất mãn nói.

139. Q.2 - Chương 139: Gia Cát Lượng Rời Núi

“Đói bụng còn tốt hơn so với chết! Phía trước là cạm bẫy!” Chu Du phải phụ trách tính mạng của tất cả mọi người quân Giang Đông, hấn nói: “Chúng ta có thể nghĩ biện pháp đoạt lương thảo của Nhạc Tiến!” Hấn nói như thế.

Quách Gia đối đầu với Chu Du, Quách Gia thắng!

Nhưng mà, bởi vì trong thành Từ Châu nội thành xảy ra hỏa hoạn, Chu Du vẫn thu hoạch được không ít lợi ích, những dân chúng trong thành bị bức không thể lên tiếng, không cho phép cứu hoả, đã chết rất nhiều, rất nhiều, thế nhưng, cuối cùng tổn thất vẫn nhẹ hơn nếu so với một trận đại chiến. Cần phải biết rõ, nếu

như Chu Du đánh Từ Châu, chỉ sợ những điều mà nơi này trải qua, cũng không phải chỉ một trận đại chiến. Thế nhưng Quách Gia vẫn cảm thấy áy náy mà thổ huyết, ai kêu thân thể hần vốn không tốt!

Sau khi rời đi thật lâu, suy nghĩ biện pháp đối phó Nhạc Tiến, cướp đoạt lương thảo của đối phương, Chu Du mới suy nghĩ về trận đấu trí mà hần không suy tư kỹ càng, hơn nữa, rất nhanh chóng hần cảm thấy vô cùng thất vọng với bản thân mình, hần hiểu rằng mình bị người ta lừa bịp. Kỳ thật, cũng không phải Quách Gia không có sơ hở, chẳng qua sơ hở đó vào lúc ấy cũng không thể được coi là sơ hở, rất nhiều dấu chân của dân chúng đi về phía bắc! Nếu quả thật muốn gạt hần vào thành, những dấu chân này đã quá rõ ràng, rõ ràng đến mức chỉ cần nghĩ lại một chút là đã biết rõ chuyện này chỉ làm ra vẻ, chẳng qua tình huống lúc đó, hần không thể đi tới kết luận này, bởi vì, hần phải suy nghĩ về con đường sinh tồn của quân đội dưới trướng mình.

“Quách Phụng Hiếu, một kế này của người hầu như đã bức mười vạn quân Giang Đông của ta vào tuyệt cảnh, thế nhưng ta sẽ không để cho người được như ý, sau này chúng ta còn gặp lại!” Chu Du âm thầm nảy sinh suy nghĩ ác độc.

Bức lui Chu Du, phụng mệnh Tào Tháo, Quách Gia phải về Hứa Xương tỉnh dưỡng.

“Phụng Hiếu tiên sinh, trên đường tiên sinh phải chú ý thân thể ...!” Mặc dù trong lòng vẫn có oán trách đối với Quách Gia, oán hần không cho người đi cứu hoả, thế nhưng quan tâm của Xa Trụ với Quách Gia vẫn phát ra từ nội tâm.

“Không có gì, ngược lại Xa tướng quân phải cẩn thận, tuy chúa công đã đến, thế nhưng Chu Du vẫn là người bất phàm. Nếu hần bị cản ngược lại một cái, tất nhiên sẽ vô cùng hung ác, thành Từ Châu này, còn không hoàn toàn an toàn” Sau khi thổ huyết, thân thể Quách Gia càng thêm không được, hần ngồi trên xe, sắc mặt càng lộ ra vẻ trắng xám.

“Phụng Hiếu tiên sinh, xin tiên sinh hãy yên tâm, Xa mỗ nhất định sẽ cẩn thận!” Xa Trụ chỉ có thể nói như vậy. Hiện tại hần đã minh bạch, chính mình không chỉ không thể so sánh cùng Quách Gia ở trước mặt này, Chu Du cũng hơn xa hần. Tuy điều này làm cho hần chịu đả kích, nhưng hần vẫn có thể thừa nhận.

“Vậy là tốt rồi. Kỳ thật, Xa tướng quân chỉ cần bảo vệ chặt thành trì là được rồi!” Quách Gia cũng không ôm hy vọng quá lớn với Xa Trụ, hơn nữa, đại quân Tào Tháo cộng thêm quân của Nhạc Tiến, lại ở địa bàn của mình, trên căn bản Chu Du lại là nỗ lực hết đà, không tạo thành uy hiếp quá lớn đối với Từ Châu.

Quách Gia rời đi!

Vì bảo hộ hần, Tào Tháo lại phái tới ba trăm tinh binh, cộng thêm Xa Trụ phái năm trăm quân sĩ, vệ đội của Quách Gia chừng gần ngàn người.

Sau khi đi ra khỏi khu vực Từ Châu, tiến vào Duyện Châu.

Có khoái mã đuổi theo.

“Thanh Châu Tang Bá tướng quân bị Cao Thuần dưới trướng quân Hứa Thành tập kích, đại bại! Đại tướng mà quân Hứa Thành phái ra có Cao Thuần, Triệu Vân, Công Tôn Chỉ, Trương Cáp, Trương Tú!” Lập tức một người mang tin tức, hần ngồi trên lưng ngựa nói như vậy đối với Quách Gia, sau đó, phi ngựa vượt qua mà chạy.

“Người nọ là gian tế! Sao người mang tin tức Thanh Châu lại đi qua nơi này, hần có thể trực tiếp từ Thanh Châu đi Hứa Xương, hoặc là đi Từ Châu tìm chúa công, sao sẽ cùng một đường với ta?” Quách Gia lập tức đoán được tình huống chân thật, “Thế nhưng chiến sự Thanh Châu thật sự như hần nói sao? Ủ, ngược lại cũng có khả năng, Hứa Thành đã bình định phương bắc, Triệu Vân, Công Tôn Chỉ cũng có thể được phái tới, nói không chừng còn có thể mang đến một đại quân, bọn hần nhiều người liên thủ, cho dù Tang Bá tướng quân theo có hào trời Hoàng Hà, chỉ sợ cũng khó có thể đối địch, vậy phải làm sao bây giờ? . . .”

Rất nhanh, từ phương hướng Hứa Xương lại tới nữa một con khoái mã, hơi dừng lại, người đưa tin nói: “Trương Liêu quân Hứa Thành suất quân mười vạn, quy mô tiến binh, Hứa Xương báo nguy!”

Sau đó, phi như bay, chạy về hướng Từ Châu.

“Người này là thật hay giả?” Quách Gia tự hỏi: “Sao Trương Liêu lại đột nhiên xuất binh hả? Hắn cũng nên biết, hắn không thể công phá Hứa Xương! Tin tức này có lẽ là giả, thế nhưng nếu vạn nhất là thật thì sao?”

“Uỷển Thành Liêu Giang phái Thái Sử Từ, Ngụy Duyên đột kích Dự Châu, Hứa Xương báo nguy!”

“Tĩnh Châu Trương Yên phái binh từ Hà Nội qua sông, tập kích quấy rối Duyên Châu!”

. . .

“Đều là giả dối, giả dối. . .” Quách Gia rất sáng suốt mà đoán được những tin tức này đều là tin tức tình báo giả, thế nhưng hắn không rõ, vì sao địch nhân phải làm như vậy, truyền những tin tức giả này cho hắn để làm gì? Ôi, không phải đối phương đặc biệt truyền tin tức cho nguyên hắn, địch nhân muốn truyền bá những tin tức này vào toàn bộ những địa phương mà Tào quân chiếm đoạt, thế nhưng bên trong những tin tức này, vạn nhất có một chút là sự thật thì sao? Hơn nữa, địch nhân rốt cuộc muốn làm gì?

“Phụng Hiếu tiên sinh, thì ra ngài ở chỗ này, ngài không nhớ rõ tiểu nhân sao? Tiểu nhân là người hầu cận của Tuân Du đại nhân! Ôi, tiểu nhân phụng mệnh Tuân Du đại nhân nhà ta cùng Tuân Úc đại nhân, tiến đến Từ Châu bẩm báo gấp!” Rốt cuộc đã xuất hiện một người mang tin tức thật sự.

“Xảy ra chuyện gì?”

“Căn cứ theo tin tức trình báo, Hứa Thành tụ tập binh Hồ Lao, Tỷ Thủy, Huỳnh Dương Trương Liêu cũng sẵn sàng ra trận, khả năng địch quân muốn thừa dịp hư không mà vào, cho nên, Tuân Du đại nhân nhà tiểu nhân cùng Tuân Úc đại nhân phái tiểu nhân tiến đến Từ Châu báo nguy với Tư Không đại nhân, Phụng Hiếu tiên sinh, ngài hãy mau trở lại Hứa Xương, đại nhân nhà tiểu nhân cùng Tuân Úc đại nhân đều vô cùng nôn nóng!” Người mang tin tức đại khái muốn mời một viện binh hùng mạnh cho Tuân Du.

“Đã biết, người nhanh đi bẩm báo chuyện này với chúa công!” Quách Gia vô cùng nôn nóng trong lòng, nhưng sắc mặt hắn vẫn không có biểu hiện gì hắc, hắn sai người mang tin tức mau mau đi về phía Tào Tháo báo tin. Thật sự là họa vô đơn chí (*họa đến dồn dập), Hứa Thành lại không chờ cho hậu phương của mình triệt để ổn định mà đã xuất binh, là mình đã nhìn lầm hắn, có điều gì xảy ra mà khiến cho hắn không thể không xuất binh?

“Tốc độ cao nhất chạy tới Hứa Xương!” Đây là mệnh lệnh của Quách Gia.

Cũng cần phải hiểu rõ, tình hình giao thông lúc đó rất không tốt, hơn nữa, Quách Gia ngồi xe ngựa hai bánh, vô cùng lắc lư, cộng thêm thời tiết hơi lạnh, hơn nữa hắn lo lắng khiến tâm lý hoạt động kịch liệt, những điều này khiến cho hắn chịu không ít khổ sở trên đường đi, mà sau khi hắn đến Hứa Xương, biết được tất cả đều là giả dối, dù cho tính cách hắn nhẫn nhịn rất tốt, cũng rất phiền muộn. Hơn nữa, vốn tình trạng thân thể của hắn đã rất kém cỏi, vì vậy hắn —bệnh không dậy nổi. Mà tào ngộ này của hắn, cũng xác nhận một lý luận của Hứa Thành: có đôi khi, một chủ ý cũng không phải quá mức cao siêu thường thường có thể tạo nên hiệu quả kỳ diệu.

Trong đêm, bên trong Gia Manh quan!

Đặng Bách Xuyên đi tới Lý Nghiêm phủ đệ trước cửa.

“Mời bẩm Lý tướng quân, nói Hiệu úy Đặng Bách Xuyên có việc cầu kiến!” Giọng nói hòa ái, đây là thủ đoạn mà kẻ làm tướng thường dùng khi cần lôi kéo nhân tâm, cho dù Đặng Bách Xuyên không muốn lôi kéo người ta, ít nhất hắn cũng không thể để cho người ta có xấu ấn tượng đối với chính mình.

Rất nhanh, thân binh canh cửa đi ra đáp lời: “Tướng quân ở bên trong, ời Đặng Hiệu úy!”

Đi theo thân vệ của Lý Nghiêm dẫn đường, Đặng Bách Xuyên đi tới phòng của chủ tướng Gia Manh quan. Lúc này, trong phòng chỉ có hai người, Lý Nghiêm ngồi ở đằng sau bàn nhìn Đặng Bách Xuyên.

“Đặng Hiệu úy tới đây là có chuyện gì?” Trong lời nói, Lý Nghiêm có ý tứ từ chối khách từ xa ngàn dặm.

“Không dám, chẳng qua mặt tướng có một vấn đề nhỏ bé, muốn lãnh giáo Lý tướng quân một phen! Hy vọng Lý tướng quân có thể không keo kiệt mà chỉ giáo!” Đặng Bách Xuyên thể hiện thái độ khiêm tốn hiếu học.

“Không dám, Đặng Hiệu úy kiến thức bất phàm, chỉ cần liếc mắt cũng nhận ra Tây Xuyên ta nên xuất binh Hán Trung, năng lực như thế, đâu còn phải dùng tới Lý mỗ om sòm bên tai!” Lý Nghiêm có một chút thành kiến đối với Đặng Bách Xuyên.

“Điều này, tướng quân giấu cột, nếu như tướng quân không muốn chỉ điểm, mặt tướng cũng không dám cưỡng cầu!” Đặng Bách Xuyên biểu hiện khá kiên cường, “Chẳng qua chuyện này của mặt tướng không phải là chuyện đùa, cũng không phải do mặt tướng không hỏi!”

“Đến cùng là có chuyện gì?” Lý Nghiêm không kiên nhẫn được nữa.

“Mời tướng quân đứng lên một chút!” Đặng Bách Xuyên khom người đi về phía trước hai bước.

“Đứng lên?” Lý Nghiêm có chút căm tức, một Hiệu úy nho nhỏ lại dám để cho hắn đứng lên, hắn nói: “Tốt, Bản tướng quân ngược lại muốn nhìn xem người muốn làm gì?”

“Thật sự đứng lên? Ha ha, thật tốt quá!” Đặng Bách Xuyên nhẹ giọng nở nụ cười, lời nói này của hắn có chút mơ hồ không rõ.

“Người nói cái gì?” Lý Nghiêm nhú mày, thân thể nghiêng nghiêng về phía trước.

“Mặt tướng nói. . .” Đặng Bách Xuyên đột nhiên tiến về phía trước, nhanh chóng ôm lấy cổ Lý Nghiêm.

“Người dám. . . Ừ!” Lý Nghiêm chỉ cảm thấy cơn đau trong bụng bốc lên, lời nói cũng bị chặn họng lại, ngay sau đó, Đặng Bách Xuyên liên tục cho hắn vài cú lên gối.

“Ô!” Vẫn chưa xong, một mảnh vải trắng tản ra mùi lạ bị Đặng Bách Xuyên cưỡng ép ấn vào trong miệng của hắn!

Đầu gối Đặng Bách Xuyên càng không ngừng đụng chạm với bụng của Lý Nghiêm hơn nữa ngoài phải chịu đòn nghiêm trọng này, hai mắt Lý Nghiêm bắt đầu mờ đi, hắn rõ ràng —— ngất đi.

“Lại tiếp!” Liên tục cho Lý Nghiêm vài cú lên gối nữa, Đặng Bách Xuyên mới dừng tay.

“Thực choáng luôn? Ha ha, tốt! Chúa công cho thuốc bí mật quả nhiên không tệ, quả nhiên là thuốc hay để thực hiện việc phi pháp!” Vừa thấp giọng trộm vui cười, Đặng Bách Xuyên vừa kéo Lý Nghiêm tới nhà sau, bắt hắn trói lại vào một cây cột trong phòng, hơn nữa hắn còn nhét toàn bộ miếng vải trắng vào trong miệng Lý Nghiêm, khiến hai quai hàm của Lý Nghiêm phình ra, sau đó, hắn đi ra bên ngoài.

“Tướng quân có mệnh, đi mời Lãnh Tướng quân đến, nói có việc cần thương lượng!” Đặng Bách Xuyên đã nói như thế với thân vệ ở bên ngoài vẫn đang tận trung cương vị công tác, sau đó, hắn lại trở về trong phòng.

Không lâu, Lãnh Bao đã đến.

“Ồ? Đặng Hiệu úy người cũng ở đây! Lý tướng quân đâu?” Lãnh Bao chẳng qua là hỏi như vậy hỏi.

“Tướng quân vừa mới đi vào thay quần áo!” Đặng Bách Xuyên nhẹ giọng đáp.

“Ah!” Lãnh Bao biểu lộ thấu hiểu, hắn lại hỏi: “Đặng Hiệu úy, Lý tướng quân gọi người tới sao?”

“Không đúng, là do mặt tướng tự mình đến, mặt tướng có chuyện bẩm báo với Lý tướng quân!” Đặng Bách Xuyên đáp.

“Sự tình gì? Đêm hôm khuya khoắt đến làm gì?” Lãnh Bao khó hiểu hỏi.

“Vâng. . . Ah! Lý tướng quân!” Đặng Bách Xuyên nhìn về phía sau lưng Lãnh Bao.

“Lý tướng quân?” Lãnh Bao quay đầu, không có bất kỳ điều gì!

“Không tốt! Có lừa dối!” đại não Lãnh Bao phản ứng không chậm, nhưng ngay khi hắn quay đầu lại, một cây đao vô cùng sắc bén đâm vào cổ của hắn, sau đó, cứ như vậy vẽ một vòng, cắt đứt cổ họng của hắn, đồng thời với đó, Đặng Bách Xuyên giơ tay lên che miệng của hắn.

Sau khi thu thập trong phòng xong, Đặng Bách Xuyên đi ra khỏi phủ Lý Nghiêm.

“Lý tướng quân có lệnh, hôm nay không tiếp kiến bất luận kẻ nào, tướng quân ngài muốn thương nghị chuyện quan trọng cùng Lãnh Tướng quân, không được quấy nhiễu!” Sau khi ra lệnh cho hai tên vệ binh ở trước cửa phủ Lý Nghiêm, Đặng Bách Xuyên ngẩng đầu, rồi đi, hai tên vệ binh ở phía sau mơ hồ nghe thấy tiếng hân oán trách: “Rõ ràng không cho Lão Tử tham dự, Lão Tử chính là người do Châu Mục đại nhân tự mình cất nhắc! Hừ!”

Hai tên vệ binh liếc nhìn nhau một cái, đồng thời cười nhặt trong lòng, hừ! Một Hiệu úy nho bé lại đã muốn thương nghị việc quân cơ quan trọng cùng tướng quân của chúng ta, thật sự là nằm mơ giữa ban ngày. Sao không nhìn bộ dạng của người như khỉ con, xứng sao? Cùng với suy nghĩ đó, hai gã vệ binh thấy bản thân mình đứng gác cho Lý Nghiêm tướng quân, càng cảm thấy quang vinh, hai người ưỡn ngực càng cao hơn.

Sau khi đi ra khỏi chỗ ở của Lý Nghiêm, Đặng Bách Xuyên liền lập tức nhanh chóng chạy tới lầu thành quan ải.

“Đặng Hiệu úy, sao người cũng tới?” một vị thiên tướng trực ban lên tiếng hỏi.

“Ah! Mặt tướng mới vừa từ chỗ Lý tướng quân tới, Lý tướng quân để ạt tướng đi truyền lệnh!” Đặng Bách Xuyên cố tình bắt mẫn nói.

“Truyền lệnh?” Thiên tướng khó hiểu nói: “Sao Lý tướng quân không dùng thân binh của mình mà lại để ột Hiệu úy như người đi làm?”

“Ai kêu tự mình đi tới đó! Ai, vốn là chuyện tốt lành, đi tìm Lý tướng quân thỉnh giáo mấy nan đề gặp phải trong binh pháp, nhưng ngược lại Lãnh Tướng quân lại tới, kết quả, hai người bọn họ đuổi ta ra ngoài!” Đặng Bách Xuyên nói với vẻ oán thán.

“Ha ha ha, ta còn nghĩ là có chuyện gì, Đặng Hiệu úy, nghe nói người kiến thức không thấp..., sao còn muốn lãnh giáo người khác? Thế nhưng nói đi cũng phải nói lại, Lý tướng quân của chúng ta chính là một trong ba đại danh tướng Thực Trung, nổi danh ngang hàng cùng Trương Nhiệm ướng quân, Nghiêm Nhan lão tướng quân. Nếu như Lý tướng quân chỉ điểm người mấy chiêu, nhất định có thể cho người hưởng thụ vô cùng ...!” Thiên tướng cười nói.

“Đúng vậy đúng vậy! Qua mấy ngày mặt tướng còn muốn tiếp tục lãnh giáo Lý tướng quân” Đặng Bách Xuyên bắt đầu cân nhắc biện pháp giết người, thế nhưng, trước đó, hân vẫn lấy ra một vật: “Úc! Đây là lệnh tiễn mà Lý tướng quân cho ta, mời tướng quân ngài kiểm tra!”

“Quả nhiên là lệnh tiễn của Lý tướng quân! Không biết Lý tướng quân có ra lệnh gì?” Thiên tướng nghiêm nghị tiếp nhận lệnh tiễn, sau khi kiểm tra, hân nói như thế.

“Ta cũng không rõ ràng lắm, Lý tướng quân chỉ nói để cho ta tới ở đây đợi một đám người, sau đó, sẽ dẫn người tới chỗ của tướng quân! Mà Lý tướng quân đưa lệnh tiễn cho tướng quân ngài là để cho tướng quân ngài đóng mở cửa!” Đặng Bách Xuyên nói với thái độ rất nghiêm túc.

“Điều này hơi ly kỳ! Lý tướng quân có chuyện gì mà bí mật như vậy?” Thiên tướng cũng không hoài nghi điều gì.

“Ai biết được? Danh tướng, tự nhiên có đạo lý của bọn họ, ngài nói đúng không?” Đặng Bách Xuyên cười hỏi.

“Đúng vậy! Ha ha ha!” Thiên tướng cười ha hả nói.

Sau khi đuổi được gã thiên tướng này đi, Đặng Bách Xuyên tiếp tục đi dạo trên tường thành, sau đó, thừa dịp người khác không chú ý, hân đi đến chỗ hẻo lánh cầm lấy một bó đuốc, quay ba vòng tròn, sau đó hân lại đi tới cửa quan ải.

Vì vậy, đêm đó, Từ Hoảng dùng Diêm Hành làm tiên phong, đánh vào Gia Manh quan, tướng quân Tây Xuyên là Lãnh Bao chết trận, chủ tướng Lý Nghiêm bị bắt, bị Từ Hoảng dùng để thu phục lòng người quân Tây Xuyên. Kết quả, chỉ trong thời gian một ngày, mấy vạn quân phòng thủ bên trong Gia Manh quan đã đầu hàng, chỉ có Hiệu úy Đặng Bách Xuyên cùng mấy người khác là có thể thoát đi! Tiếp theo, Từ Hoảng để Đại tướng Cao Lâm trấn thủ quan ải, dùng quan ải ngăn chặn con đường rút quân về của Trương Nhiệm, ngay sau đó hân chỉ huy sáu vạn đại quân xuất phát tiến về nội địa Tây Xuyên, trên đường đi, khi

thể như chẻ tre, chủ tướng Bạch Thủy Quan, Hoắc Tuấn, phó tướng Lôi Đồng không kịp mang binh ngăn địch, cuối cùng Từ Hoảng phá được quan ải này, hai người đồng thời bị bắt. Mà trước khi Từ Hoảng đánh Bạch Thủy Quan, Hiệu úy Đặng Bách Xuyên cũng đã đi ra ngoài, hấn hốt hoảng thoát về báo tin cho Ngô Lan, chủ tướng phòng thủ Kiếm Môn quan, nói Bạch Thủy Quan nguy cấp, Hoắc Tuấn tướng quân không thể thoát thân ra được nên để cho hấn thay mặt đi cầu cứu, cũng có bội kiếm tùy thân của Hoắc Tuấn làm chứng, trên thân kiếm vết máu đầm đìa, hiển nhiên Hoắc Tuấn đã giao kiếm cho Đặng Bách Xuyên vào lúc đang chém giết cùng đối phương. Sau khi nhận được tin cấp báo của Đặng Bách Xuyên, không biết Bạch Thủy Quan đã mất, Ngô Lan suất quân xuất phát, tiến về phía Bạch Thủy Quan, trên đường đi gặp bại binh Bạch Thủy Quan, mới biết được Hoắc Tuấn, Lôi đồng bị bắt, Bạch Thủy Quan đã mất, hấn đành phải mang binh quay về. Đáng tiếc, bị Từ Hoảng sau đó đuổi theo, một đường truy đánh vào trong Kiếm Môn quan, Kiếm Môn quan vì thế mà bị đánh hạ! Ngô Lan suốt đêm lui về Phù Thành. Đến lúc này trên đường tiến về Thành Đô, quân Tây Xuyên cũng chỉ có Phù Thủy qua, Lạc Thành là có thể phòng thủ. Nếu hai thành này cũng bị đánh hạ, tức thì Thành Đô sẽ hoàn toàn bọc lộ ngay dưới mí mắt Từ Hoảng.

Mà lúc này, đám người Trương Nhiệm lại bị giam cầm tại Nam Trịnh, quân Hứa Thành cũng không tấn công Lương Châu đã bị Dương Hoài công chiếm, mà là từ Ki Thủy quan không ngừng xuất binh quấy rối Trương Nhiệm, bởi vì quân Hứa Thành phái ra đều là kỵ binh, hơn nữa Hán Trung lại là bình nguyên, cho nên, Trương Nhiệm thiếu khuyết kỵ binh, hấn không có biện pháp gì để chống lại đội quân này, hành động đánh Nam Trịnh bị chậm lại.

Mà ngay khi Từ Châu cùng Ích Châu đều đang dấy lên chiến hỏa, Kinh Châu vẫn trong một mảnh ca múa mừng cảnh thái bình. Mặc dù biết bên người có rất nhiều người đang giương mắt hồ thèm muốn, thế nhưng tất cả đều còn rất xa, đám quyền quý Kinh Châu vẫn không quá coi trọng điều này, bọn hấn đang vô cùng cao hứng, bởi vì theo tin tức chuẩn xác — Tôn Sách đã chết!

Đúng vậy, kẻ thù lớn nhất của Kinh Châu đã chết rồi, bọn hấn sao có thể không cao hứng? Đây chính là Tiểu Bá Vương tung hoành vô địch Giang Đông, hôm nay, Tôn Sách vừa đi, Tôn thị chỉ dựa vào mấy tiểu hài tử còn không có thành người, Giang Đông không còn người có thể cấu thành nguy hiểm đối với Kinh Châu! Trên sông Trường Giang, về sau nhưng chỉ có người Kinh Châu định đoạt.

Cho nên, từ Lưu Biếu trở xuống, đám quan chức Kinh Châu đều tỏ vẻ vui mừng tại đối với sự kiện này.

Đương nhiên, cũng không phải toàn bộ, có người vẫn có thể duy trì được suy nghĩ tỉnh táo của mình, người đó chính là Lưu Bị Lưu Huyền Đức hiện giữ chức Huyện lệnh huyện Tân Dã!

Tuy triều đình mệnh lệnh để cho Lưu Bị đi làm Thái thú Giang Hạ, thế nhưng nào có loại khả năng này! Không nói Thái thú Giang Hạ hiện này, Hoàng Tổ là một kẻ ngang ngược mà không nói đạo lý, giết người như ngóe, chính Lưu Biếu cũng không thể đáp ứng chuyện này. Giang Hạ là trọng trấn Kinh Châu, bảo vệ xung quanh Trường Giang, ở đó có mấy vạn hùng binh, sao có thể tùy tiện để cho ột người ngoài, hơn nữa, mối quan hệ của Hoàng Tổ cùng Lưu Biếu lại không tầm thường, Lưu Biếu có thể ngồi yên ổn ở trên chiếc ghế Kinh Châu Mục thì không thể thiếu một phần đại công của Hoàng Tổ, cho nên, dù trên danh nghĩa Lưu Bị đều là hoàng tộc giống như Lưu Biếu, Lưu Biếu cũng không thể để cho Lưu Bị đảm đương chức Thái thú Giang Hạ. Hơn nữa, cũng tương tự như vậy, Lưu Bị cũng không thể tiếp nhận bổ nhiệm này, Nhị đệ Quan Vũ của hấn chết thảm trong tay quân Hứa Thành, hấn đã từng thề chết cùng ngày cùng tháng với Quan Vũ, Lưu Bị không đi tới Địa ngục cùng Quan Vũ là hấn đã rất có lỗi với huynh đệ của mình, sao hấn lại có thể tiếp thu bổ nhiệm từ kẻ thù giết huynh đệ của mình.

Căn cứ vào mấy nguyên nhân này, cuối cùng, Lưu Biếu thật sự không thể tìm ra chức quan phù hợp cho Lưu Bị, cuối cùng hấn quyết định đuổi Lưu Bị đến biên cảnh Kinh Châu, trở thành Huyện lệnh của huyện nhỏ Tân Dã. Không phải Lưu Bị người có thù không đội trời chung cùng Hứa Thành sao? Huyện Tân Dã vừa vặn ở vào tuyến đầu chiến tuyến đối với Hứa Thành, có thể thỏa mãn tâm nguyện đánh nhau với Hứa Thành của người!

Vì vậy, Lưu Bị mang theo Tam đệ Trương Phi, mưu sĩ Giản Ung, Tôn Càn cùng tới huyện nhỏ Tân Dã này, khi nổi lên Huyện lệnh.

Đương nhiên là Lưu Bị có bực tức, thế nhưng Lưu Bị luôn luôn có ưu điểm lớn nhất chính là hấn có thể nhẫn nhịn! Chức vụ Huyện lệnh nhỏ bé này ngược lại cũng rất có vị với hấn.

Đương nhiên sau khi nhìn thấy một người, hắn càng coi chức Huyện lệnh này thú vị hơn nữa. Bởi vì Từ Thứ dễ cử mà hắn một mực nhớ kỹ một cái tên, Gia Cát Lượng!

Sau khi lên làm Huyện lệnh huyện Tân Dã không lâu, hắn liền mang theo Tôn Càn cùng Trương Phi đi tìm một địa phương có tên là Ngọa Long Cương.

Ba lần thăm Long Trung, rốt cục hắn gặp được người trẻ tuổi Gia Cát Lượng này.

“Huyền Đức công, ngài cũng biết Hứa Thành đánh cho là cái gì chủ ý?” Nói như thế nào đi nữa Lưu Bị cũng coi như có chút tiếng tăm, hơn nữa, so với Lưu Biểu, Lưu Bị cũng được coi là một hào kiệt, Gia Cát Lượng cảm động trước thành ý của hắn, bắt đầu khoa tay múa chân ở trước mặt hắn.

“Lưu Bị ngu dốt, mong rằng tiên sinh vui lòng chỉ giáo!” Lưu Bị luôn luôn có thái độ chiêu hiền đãi sĩ, tuy bản thân địa vị của hắn cũng không cao.

“Từ Công Minh xuất binh Hán Trung, tất nhiên là mắt nhìn Tây Xuyên!” Gia Cát Lượng nhìn thoáng qua Lưu Bị, nói!

“Tây Xuyên?” Lưu Bị suy nghĩ một chút, hắn nói: “Nghe nói Ích Châu Mục Lưu Chương làm người yếu đuối, nhu nhược, như vậy chỉ sợ Tây Xuyên khó bảo toàn!”

“Tại hạ cũng có chút không hiểu chuyện này” Tôn Càn đã từng làm Biệt giá Từ Châu, coi như là người rất có kiến thức, “Tây Xuyên luôn luôn là đất dễ thủ khó công, cho dù Lưu Chương yếu đuối, nhu nhược, muốn đánh chiếm nơi đó chỉ sợ cũng không dễ dàng. Hơn nữa, thanh danh của Từ Hoảng cũng không phải rất vang dội, hắn có thể làm được sao?”

“Từ Công Minh có thể đứng hàng Chinh Nam tướng quân, ngang hàng cùng Bàng Bái, Bàng Đức, Trương Liêu, cũng đủ nói rõ bản lĩnh của hắn. Hơn nữa, Hứa Thành luôn luôn là người tính trước làm sau, không đánh trận chiến không có chuẩn bị, Tây Xuyên, sớm muộn gì sẽ trở thành vật trong bàn tay hắn!” Gia Cát Lượng thừa nhận phán đoán của mình.

“Tây Xuyên mất thì mất, cũng không phải là chuyện của chúng ta, có liên quan gì tới chúng ta?” Trương Phi, mới vừa rồi bị Lưu Bị đuổi đi ra bên ngoài, kêu lên đi vào trong.

“Ha ha, Tây Xuyên mất thì mất cũng không phải là chuyện của Huyền Đức công cùng Tam Tướng quân, chẳng qua chỉ sợ chuyện này có liên quan tới Lưu Cảnh Thăng!” Gia Cát Lượng mỉm cười, phe phẩy cây quạt nói.

“Chuyện này sao lại liên quan tới lão già Lưu Biểu hả? Tiểu tử, ngươi cũng đừng lừa dối Lão Tử!” Trương Phi quơ quơ nắm tay to như cái bát ở trước mặt Gia Cát Lượng, uy hiếp Gia Cát Lượng, rồi hắn lại bị Lưu Bị đánh đuổi ra ngoài.

“Tam đệ không được vô lễ” Lưu Bị lên tiếng khiển trách Trương Phi.

“Không có gì, tính tình Tam Tướng quân thẳng thắn, Lượng không để ý!” cảm nhận của Gia Cát Lượng đối với Trương Phi cũng không tệ lắm.

“Khổng Minh tiên sinh, xin mời giảng!” Tôn Càn giúp đỡ Lưu Bị tránh khỏi khó xử

“Tây Xuyên, nhìn như xa xôi, thế nhưng một khi Hứa Thành lấy được nơi này, hắn có thể phái binh bất kỳ lúc nào xuôi nam. Khi đó, bất kể là Kinh Châu Lưu Biểu, hay là bốn quận Kinh Nam, thậm chí cả sáu quận của Giang Đông, đều muốn có thể nằm dưới phạm vi bao trùm của gót sắt đại quân dưới trướng hắn!” Gia Cát Lượng phe phẩy quạt lông ngỗng.

“Vậy chuyện này phải làm như thế nào mới đúng?” Lưu Bị kinh hãi. Nếu thật sự Hứa Thành có thể nắm bắt Tây Xuyên, vậy thật sự không ai có thể ngăn cản hắn. Lưu Bị hấp tấp hỏi: “Khổng Minh tiên sinh, có biện pháp nào giải quyết không?”

“Không có!” Gia Cát Lượng trực tiếp đánh nát hy vọng của Lưu Bị.

“Ngươi tên khốn này, chính mình nói ra, lại nói không có biện pháp giải quyết, không phải ngươi muốn trên cột Tam gia của ngươi sao?” Trương Phi lại định giơ nắm tay lên.

“Tam đệ, người ngồi đằng hoàng cho ta! Bằng không thì đi ra ngoài!” Ngoại trừ răn dạy huynh đệ của mình, Lưu Bị khó có lực lượng mười phần để nói chuyện lớn tiếng.

“Ngồi yên ổn tại chỗ cho ta!” Người thật thà vẫn chỉ là người thật thà.

“Kỳ thật, chớ nói thiên hạ ngày nay không có mấy người có thể nhìn ra chỗ lợi hại trong chuyện này, cho dù đã nhìn ra, cũng không có ai có thể giải quyết được nan đề này!” Gia Cát Lượng đang đưa cây quạt, nói: “Hôm nay, trên cơ bản Hứa Thành đã có thể xác định hẳn thống trị phương bắc, ba bên Lưu Biểu, Tôn thị, Tào Tháo tuy đều cát cứ một phương, cũng không có cách nào rung chuyển căn cơ của hẳn. Từ nay về sau, nếu muốn sinh tồn, duy có một chữ!”

“Một chữ gì?” Lưu Bị vội hỏi, Tôn Càn cũng ngẩng cao cổ, mà ngay cả Trương Phi biểu hiện không thèm quan tâm cũng dừng đứng hai lỗ tai.

“Thủ!”

“Thủ?” Ba người đồng thanh hỏi.

“Đúng vậy!” Gia Cát Lượng khẳng định nói.

“Chẳng lẽ chúng ta cũng chỉ có thể giương mắt nhìn Hứa Thành ngang ngược càn rỡ, khi dễ Hán thất, đảo loạn thiên hạ Đại Hán hay sao?” hai con mắt Lưu Bị bắt đầu trở nên mờ lung, Gia Cát Lượng không biết đây là điềm báo trước “Trời mưa” của hẳn.

“Kỳ thật, thủ, cũng không dễ dàng như vậy!” Gia Cát Lượng lại thở dài một hơi.

“Chuyện đó giải thích thế nào?” Lưu Bị đột nhiên đình chỉ hành động thoát nước, đóng van cao áp trước khi lũ lụt tràn ra.

“Hứa Thành hai lần có thể chống lại chư hầu thiên hạ bởi vậy có thể thấy được kỳ thật thực lực của hẳn hùng mạnh vượt qua bất kỳ người nào, bất kể là Lưu Biểu, Tào Tháo, hay là Tôn thị. Cuối cùng cũng không thể chỉ dựa vào một người mà có thể chống lại hẳn, cho nên, muốn giữ vững cơ nghiệp của riêng mình thì phải liên hợp lại!”

“Loại khả năng này cực kỳ bé nhỏ ...!” Tôn Càn nói.

“Đúng vậy, ai! Lưu Biểu có thù giết cha cùng huynh đệ Tôn Sách; Gần đây Tào Tháo lại đánh lén Tôn Sách; Huyền Đức công vốn lại là kẻ thù cùng Tào Tháo, trong ba người, đúng là khó có thể. . .” Gia Cát Lượng nhìn sắc mặt Lưu Bị, giống như không có gì, mà trong ngôn ngữ của hẳn cũng không đề cập Lưu Biểu, chủ nhân Kinh Châu.

“Vì thiên hạ Đại Hán ta, làm bạn với kẻ thù thì tính toán cái gì? Huống chi, ta còn có mối thù giết đệ cùng với Hứa thành, thù này không đội trời chung!” Lưu Bị lập tức nước mắt giàn giụa. Thái độ chuyển đổi cực nhanh, tuyệt đối là đệ nhất thiên hạ.

“Ta cũng nhất định phải rút gân lột da Hứa Thành, còn có cả Liêu Giang, Trương Liêu, dùng điều này để an ủi nhị ca trên trời có linh thiêng!” Trương Phi nhìn trời rộng to, trong lúc bất tri bất giác, nước mắt hẳn cũng chảy xuống.

“Tình nghĩa huynh đệ của Huyền Đức công cùng Tam Tướng quân đã làm cho Lượng vô cùng cảm phục, như thế không phụ tình cảm kết nghĩa của nhị vị cùng Quan Tướng quân. Chỉ cần Huyền Đức công có thể buông mối thù hận cùng Tào Mạnh Đức thì có hy vọng báo thù này!” Lúc này Gia Cát Lượng cũng thu hồi vẻ tươi cười, hẳn nghiêm nghị nói.

“Kính xin tiên sinh giảng giải cho ta một phen, đến cùng là cần phải làm như thế nào mới có thể đánh bại Hứa Thành!” Tuy Lưu Bị đã ở vào tình trạng lã chã nước mắt, thế nhưng khi hẳn nói chuyện, một chút rung động trong giọng nói cũng không có.

“Nhược điểm của Hứa Thành chính là căn cơ chưa đủ!” Gia Cát Lượng lại phe phẩy cây quạt.

“Căn cơ?” ba người Lưu Bị ba người ngây người như phỗng.

“Hứa Thành khởi nghiệp tại binh nghiệp, bản thân hẳn trước kia thế chỉ là một tiểu tốt dưới trướng Đồng Trác mà thôi, hẳn có thể có căn cơ gì?” Gia Cát Lượng cười đến rất tự tin, hẳn nói tiếp: “Hắn cơ duyên xảo hợp, có thể thăng chức Hiệu úy, từ đó về sau, bởi vì trị binh nghiêm khắc, đã được Đồng Trác coi trọng. Sau khi Đồng Trác vào kinh thành, lại đã từng chỉ huy quân đội chống đỡ Lã Bố và Hãm Trần doanh, hơn nữa nổi lên xung đột cùng Viên Thiệu, cho nên hẳn mới có thể được Đồng Trác bổ nhiệm là Thượng Quân hiệu úy, thay thế chức của Viên Thiệu, quản lý cấm quân. Khi đó, người này chỉ sợ cũng đã có dị tâm, hẳn đề nghị Đồng Trác ang cấm quân ra Lạc Dương huấn luyện, bởi vậy tránh được Đồng Trác khống chế. Từ đó, tự thành một hệ, Tào Mạnh Đức hành thích Đồng Trác, cũng bị người này phá hỏng. Về sau, mười tám lộ chư hầu thảo Đồng, Đồng Trác trốn về Trường An, hẳn lại tận dụng mọi thứ, lợi dụng khe hở của chư hầu, xảo diệu dụng binh, rốt cục lại bức lui chư hầu, đến tận đây. Hẳn rốt cục đã có một vùng đất để sống yên phận. Nơi đó chính là toàn bộ Tư châu. Nhưng mà lúc này, hẳn còn không có thực lực lớn như vậy, nếu Đồng Trác hoặc chư hầu có thể lại một lần nữa khởi binh, hẳn chắc chắn sẽ suy tàn, thế nhưng không ai có thể nắm lấy cơ hội. Đồng Trác muốn dùng hẳn để ngăn cản chư hầu Quan Đông, chư hầu lại vừa mới đại bại dưới tay hẳn, căn bản không dám tới giao chiến. Kể từ đó, khiến cho hẳn đã có đầy đủ thời gian, trước tiên thu phục Tịnh Châu, coi đây là hậu phương của mình. Về sau, Đồng Trác, Lã Bố trong liên hoàn kế của Vương Doãn Vương Tư Đồ, tự giết lẫn nhau, Đồng Trác đã chết. Đáng tiếc, Vương Doãn vô năng, cuối cùng lại bức Lý Thôi, Quách Tỷ, các tướng cũ của Đồng Trác phản lại, khiến cho Quan Trung đại loạn. Từ đó, triều đình không còn lực nhìn về đông, chú ý Lạc Dương; mà chư hầu Quan Đông thực sự tự giết lẫn nhau, kể từ đó, thiên hạ đại loạn, chỉ có hai châu nằm dưới cai trị của Hứa Thành vẫn yên ổn bình tĩnh, nhưng tuy như thế, Hứa Thành lại đang âm thầm bố trí, vốn là lợi dụng các đại tộc Hung Nô phương bắc lơ là không chú ý, thu hàng các bộ tộc nhỏ ở phương bắc, lại lợi dụng Hung Nô chủ quan, một lần hành động mà đánh tan, triệt để ổn định thống trị của hẳn ở hai châu Tư Tịnh, không chỉ có như thế, hẳn lại an bài nội ứng ở trong thành Trường An, còn phái đại quân thừa lúc cơ hội chư hầu giao chiến, thừa dịp hư không mà vào, đánh cướp của cải của người khác cung cấp inh cần, đợi khi chư hầu ngừng tấn công, hẳn cũng đã hoàn toàn chuẩn bị xong, dùng chính mình làm mồi nhử, đại phá liên quân Ung Lương, thu mấy chục vạn quân.

“Ừng ục ục! Phụt!”

Hứa Thành súc súc miệng, rồi hẳn lại cầm khăn lau mặt, mạnh mẽ xoa mặt, sau đó hẳn mới quay nhìn Hà Thông, chỉ thấy vẻ mặt Hà Thông mặt mỗ, bất chợt còn ngáp dài!

“Ta nói lão Hà, chỉ là một Viên Thiệu mà thôi. Thời gian này cứ để hẳn thích làm gì thì làm, chúng ta không cần để ý tới hẳn. Hôm nay, hẳn chỉ là một con chuột nhỏ cụp đuôi, sao ngươi phải quan tâm để ý tới hẳn như vậy?” Nói xong những câu không chút trách nhiệm, Hứa Thành lại cầm lấy một cái khăn ướt lau mặt từ trong tay thị nữ, đưa cho Hà Thông, nói: “Lau mặt đi, sáng khoái tinh thần!”

“Đa tạ chúa công!” Hà Thông tiếp nhận khăn lau mặt, cũng xoa xoa mặt, nước lạnh từ trên khăn lau mặt kích thích, sắc mặt của hẳn hồng hào lên đôi chút.

“Nói đi! Lão gia Viên Thiệu này như thế nào?” Nhìn thấy Hà Thông lau mặt xong, Hứa Thành ngồi vào chỗ ngồi, phát tay ý bảo thị nữ lui xuống dưới rồi hẳn mới nhìn Hà Thông hỏi.

“Có thể như thế nào đây?” Hà Thông cũng không khách khí, hẳn cũng tìm một chỗ ngồi rồi mới trả lời; “Buổi tối hôm qua, chạy!”

“A! Tiểu tử hẳn đã thay đổi, gan lớn hơn rồi!” Hứa Thành cười nói: “Lúc trước khi hẳn bị vây, trong tay hẳn còn có nhiều binh mã mà cũng không dám đánh. Hôm nay, bên người hẳn mới có một dúm người mà đã dám mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng chạy trốn, thật đúng là ứng với một câu cách ngôn kia: ‘ cơ hàn nảy sinh lòng ăn cướp ’ !”

“Cơ hàn? Ha ha! Vị Bản Sơ công này chỉ sợ từ khi được sinh ra cũng không biết hai chữ ‘ cơ hàn ’ viết như thế nào, hẳn cảm thấy hiện đang không có thời gian thư thái như trước kia được nhiều người ủng hộ” Hà Thông cười nhạt một tiếng, hẳn nói tiếp; “Chúa công, có muốn truyền lệnh ấy người Cao tướng quân động thủ hay không?”

“Không vội, khó được có người nguyện ý giải buồn cho chúng ta mà, không để cho hẳn phát huy một chút sao có thể được?” Hứa Thành cười nói: “Kỳ thật, ta rất muốn nhìn xem Viên Thiệu đã rơi vào tình trạng

như vậy, còn có ai sẽ trung trinh như một đối với hần. Cùng lắm thì, chúng ta buông câu dài hơn một chút, thả lưới lớn hơn một chút là được!”

“Chúa công, ngài càng ngày càng âm hiểm rồi!” Hà Thông liên tục cười “Hi hi” với Hứa Thành.

“Đa tạ khích lệ, ta và người cũng vậy!” trong nụ cười của Hứa Thành hoàn toàn không có sát cơ, tối thiểu nhất, hiện tại đang không có.

“Chúa công, ty chức càng ngày càng cảm thấy chúa công ngài như một loại động vật!” Cũng chỉ có Hà Thông mới có gan lớn mà dám nói chuyện như vậy cùng Hứa Thành, hiện tại, mà ngay cả đám người Dương Nhị cũng không dám nói như vậy. Không còn cách nào khác, Hà Thông cùng Thường Hâm đều lớn tuổi, Hứa Thành không tiện thu thập bọn hần. Đương nhiên hần cũng chỉ có thể chấp nhận chuyện này.

“Động vật gì?” Hứa Thành cũng rất tò mò.

“Tôm!”

“Cái gì? Tôm! ?” Không phải chứ, trùng hợp như vậy sao?

“Đúng vậy! Tôm, cả ngày cong thân hình lại, nhìn như bình thân vô hại, nào có ai biết chúng có thể từ hình dạng này mà có thể bất kỳ lúc nào xuất kích bắt sẵn mồi!”

“ . . . ”

“Chúa công?” Hà Thông kêu một tiếng.

Không có phản ứng.

“Ty chức thất lễ! Mời chúa công không nên trách tội!” Hà Thông chấp tay.

“Không phải thất lễ!” Hứa Thành ngăn Hà Thông thỉnh tội, hai con mắt hần nhìn thẳng về phía trước, hần nói: “Ha ha, lão Hà, người biết không? Trước kia, ta có một ngoại hiệu, chính gọi là ‘ Thảo Hà ’ ! Ý tứ này cũng chính là ‘Trong lúc bắt người mà giết. . . ’ !” Hứa Thành đột nhiên ngừng lại, hần trừng mắt nhìn thẳng vào Hà Thông, hần ***, chuyện xấu, hần lại rõ ràng nói ra chuyện xấu của mình, thiệt là. Lúc nào nhớ lại thì không nhớ, lúc này nhớ lại, đã xong, bêu xấu chính mình.

“Thảo Hà?” Hà Thông mở to hai mắt, hần nói: “Chúa công, ai đặt ngoại hiệu này, quá ghê tởm! Cho dù ngài như là một ‘ Thảo Hà ’ cũng không thể nói rõ như vậy...!”

“Lão Hà!” Hứa Thành híp mắt, lại ôn hòa kêu một tiếng.

“Chuyện gì? Chúa công!”

“Nếu ngoại hiệu này của ta bị người khác biết, ta cam đoan, nhất định ta sẽ ném người vào trong hồ nước làm một ‘ Thảo Hà ’ !” ngôn ngữ ôn hòa, uy hiếp tuyệt đối.

“Vâng, chúa công! Chẳng qua là chúa công, người xem bên ty chức luôn có nhiều việc phải làm, liệu có nên để cho Mi Trúc sang làm việc bên ty chức không?” Hà Thông chà xát hai đầu ngón tay vào nhau, động tác này là hần học được từ Hứa Thành.

“ . . . ” Lại dám thừa cơ uy hiếp? Hứa Thành dùng ánh mắt nhìn thẳng vào Hà Thông, hần muốn dùng loại khí thế trầm mặc này đánh đè xuống khí thế kiêu ngạo, ngang tàng của Hà Thông, thế nhưng rõ ràng hai mắt Hà Thông đầy mong mỏi, không nhìn hần.

“Lão Hà!”

140. Q.2 - Chương 140: Sự Việc Xen Vào Giữa

“Chúa công!” Ngay khi Hứa Thành muốn phát tác, giọng nói của Thường Hâm lại vang lên ở bên ngoài, hần đành phải tạm thời buông tha ý nghĩ này, hần hung hăng trừng mắt liếc nhìn cảnh cáo Hà Thông.

“Chúa công, sứ giả nước Đại Uyển đã đến!” Thường Hâm vừa tiến vào hần đã hô to gọi nhỏ.

“Nhanh như vậy sao?” Hứa Thành cũng đôi chút giật mình, hiện tại có xe lửa sao? Mới chỉ vài ngày....!

“Chúa công, ngài có phải lập tức liền tiếp kiến hay không, đối phương chết sống chỉ muốn lập tức gặp được chúa công! Nói như thế nào cũng đều không được ...!” Thường Hâm nói.

“Vậy thì đi gặp! Lễ nghi giao bang mà! Nhớ kỹ, đợi lát nữa người phải nói ấy người bọn hần biết, để cho bọn họ trở về đừng quên tiền đưa ba nghìn thối ngựa hay, một nửa là ngựa đực, một nửa là ngựa cái! Dù sao, để cho Bản tướng quân thay đổi an bài tiếp kiến bọn họ thì cũng phải trả giá thật lớn!” Hứa Thành nói nhưng hoàn toàn không khiến cho hai thủ hạ của hần giật mình, nếu như không thể thu được bất kỳ vật gì từ sứ giả nước Đại Uyển, chỉ sợ người đang ở trước mặt hai người cũng không phải là chủ công của bọn hần. Hãy thử nghĩ lại mà xem hai tộc Thác Bạt thì cùng Mộ Dung thị đã thành thân thích, còn bị yêu cầu mỗi một tộc đều phải đưa một vạn thối ngựa hay làm đồ cưới đâu!

Một canh giờ sau!

Hứa Thành cùng thủ hạ tụ tập đầy đủ một nhà, tiếp kiến sứ giả nước Đại Uyển. Dù sao, lần này là người ngoại quốc đến, cho nên, quy cách tiếp kiến cao hơn một chút, trên cơ bản thủ hạ của Hứa Thành ở tại Lạc Dương đều đến toàn bộ.

Nhưng mà. . .

“Ta nói, lão Thường!” Từ trong giọng nói của Hứa Thành khi nói chuyện, Thường Hâm nghe ra có chút gì đó không đúng. Tại sao trong lời nói của Hứa Thành lại có một tia sát khí?

“Chúa công, ngài có chuyện gì?” Thường Hâm cẩn thận hỏi.

“Người nói mấy người này là sứ giả nước Đại Uyển? Sao bọn hần lại quỳ?” Chỉ vào mấy người đang quỳ trước mặt, Hứa Thành lại một lần nữa hỏi.

“Nước Đại Uyển theo lý thuyết là nước phụ thuộc Đại Hán ta, cho nên, dựa theo lễ nghi, khi bọn hần nhìn thấy chúa công cũng phải quỳ lạy hành lễ. Ha ha, ai kêu chúa công ngài là người cầm quyền cao nhất Đại Hán! Về phần thân phận của bọn hần, không phải ty chức nói!” Cảm giác nhạy cảm khiến cho Thường Hâm bác bỏ cách nói của Hứa Thành.

“Đó là ai nói?”

“Chúa công, người xem, trong mấy người kia, người kia! Chính là hần nói!” Thường Hâm chỉ chỉ vào mấy người gọi là ” sứ giả Đại Uyển ”, trong đó có một người mặc trang phục như người Hồ

“Đó là người nào?” Hứa Thành hỏi.

“Theo theo như lời trong thư của Bàng Đức tướng quân cùng Từ Vinh tướng quân, người này tên là Trương Nam, vốn là người Hán, về sau lưu lạc sang Tây Vực, cho nên học được một ít tiếng Di, chính hần là người phiên dịch lời nói của những sứ giả này.”

“Ồ! Thì ra là thế!” Hứa Thành gật đầu, trong lòng hần đã thầm quyết định chủ ý, hần nói: “Lão Thường ..., như thế này người ghi một phong thư cho Bàng Đức, còn cả Từ Vinh, nói cho bọn hần biết, người nước Đại Uyển, không phải tóc vàng mắt xanh, hơn nữa, bọn hần cũng không có lông xanh!” Rõ ràng lại coi Quỷ tây dương thành người nước Đại Uyển, nói đùa gì vậy? Coi thường Lão Tử không có kiến thức như các người sao?

“Chúa công, ý của ngài là nói. . .” Có người sắp xui xẻo, đây là suy nghĩ đầu tiên của Thường Hâm.

“Nói nhảm, hai đồ đần này, bị gạt, bọn hần một người là Chinh Tây tướng quân, một người là Thứ sử Ung Châu, rõ ràng bị mấy tên lười gạt tới mức hôn mê, làm mất hết thể diện của ta!” Hứa Thành thấp giọng rít gào nói.

“Đã biết, ty chức sẽ viết thư nói cho bọn hần biết!” Thường Hâm âm thầm cầu nguyện cho hai vị đồng sự.

“Còn nữa, Giả Quỷ là Lương Châu Thứ sử, Từ Thứ cũng ở Lương Châu hỗ trợ, hai người kia đều là cáo thành tinh, ta mới không tin bọn hần lại không biết việc này, nhất định bọn hần đã phát hiện ra điểm đáng ngờ, nhưng chắc sợ làm không đúng phép mới không nói ra, nghĩ rằng Lão Tử là tay mơ không biết gì, quả thực cực kỳ đáng giận, hãy viết một lá thư điên cuồng mắng bọn hần một chầu cho ta!”

“Vâng! Ty chúc tuân mệnh!” Ai, tử vì đạo chứ không chết vì bản đạo, chứ vị đồng liêu, các người không may, cũng không thể oán lão Thường ta hung ác, ta cũng chỉ phụng mệnh làm việc ...!

“Viết xong lấy ra để cho ta xem qua, đừng nghĩ lừa dối vượt qua kiểm tra!”

“Vâng, ty chúc đã biết!”

“Người! Chính là người, đừng nhìn chỗ này chỗ kia” sau khi xử lý xong thủ hạ, Hứa Thành lại chỉ vào Trương Nam kia, nói: “Tới đây, đi đến phía trước”

“Vâng, vâng, dạ dạ dạ, tiểu nhân bái kiến Đại tướng quân!” Nhìn thấy Hứa Thành rõ ràng nói chuyện với mình trước tiên, người tên là Trương Nam kia lập tức cảm thấy được sủng ái mà lo sợ, hân rất vui vẻ mà bò tới trước mặt Hứa Thành.

“Nước Đại Uyển cũng có lễ quỳ sao?” câu hỏi của Hứa Thành có chút kỳ quặc.

“Đương nhiên, tiểu nhân đi tới Tây Vực, chỗ đó đều thực hiện lễ nghi của Đại Hán, đây cũng là vì vào thời Vũ Đế, công của Trương Khiên đi sứ Tây Vực ...!” Trương Nam cười hì hì đáp.

“Ta thấy sao mấy tên kia có dáng vẻ không cam lòng, hình như rất không muốn quỳ...!” Hứa Thành chỉ vào mấy Quý tây dương, trong đó có một trung niên nhân đang dùng một đôi mắt tràn ngập tức giận nhìn chằm chằm vào Hứa Thành, mấy người khác thì biểu lộ cũng không có gì đặc biệt.

“Cái này, ” Trương Nam toát mồ hôi trán, hần nói: “Cái này, khởi bẩm Đại tướng quân, người này vốn là quý tộc Đại Uyển, bởi vì thân phận cao quý, cho nên, bình thường hần ít đập đầu với người khác. Có thể nguyên nhân là vì tướng quân không phải hoàng đế Đại Hán, lại bị bức bách đập đầu với tướng quân, lúc này mới. . .”

“Ta đã biết” Hứa Thành nở nụ cười, hảo tiểu tử, người ngụy tạo, ta xem người có thể biến ra những thứ gì nữa!

“.....” đột nhiên, người trung niên nhân phương tây, mắt đang trợn trừng tức giận, nhảy dựng lên, lớn tiếng rống lên, bởi vì thân hình hần cao lớn, cũng mang theo một chút khí thế, kết quả, hành động này của bị Đại tướng Hồng Phong hộ giá sau lưng Hứa Thành trấn áp, cả người hần bị Hồng Phong ấn nằm rạp trên mặt đất, sau đó, Hồng Phong cực không khách khí mà dùng một chân đạp lên trên đầu của hần, để ặt của hần thân mật tiếp xúc cùng mặt đất.” đối mặt với tình trạng quẫn bách như thế, người nọ vẫn kêu to không ngớt.

“Móa, gọi cái quái gì?” Hứa Thành lẩm bẩm nói: “Không biết Lão Tử không biết ngoại ngữ sao?”

“Hần nói cái gì vậy?” Hứa Thành lại hỏi Trương Nam.

“Cái này, cái này, Đại tướng quân, hần nói, hần nói hần cảm thấy bất mãn đối với đạo đãi khách của Đại tướng quân, yêu cầu, yêu cầu Đại tướng quân coi hần như khách quý!” Nói xong, Trương Nam toát mồ hôi đầm đìa.

“Nói hươu nói vượn!” Một giọng nói nhỏ, thánh thót vang truyền đến trong lỗ tai Hứa Thành, đây là giọng nói của Văn Thu, vị phu nhân này của hần không chịu nổi lòng hiếu kỳ muốn đến nhìn xem hình dáng của sứ giả Đại Uyển, cho nên, Hứa Thành để cho nàng trốn ở sau tấm bình phong phía bên cạnh.

“Người nọ đang nói tiếng của người Hung Nô!” Ngay khi Hứa Thành còn chưa có phản ứng, thanh âm nhẹ nhàng lại truyền đến Hứa Thành trong lỗ tai.

“Hần nói, hần là cái gì đặc phái viên của ‘Rô ma’, là quý tộc, không phải là đầy tớ, tướng công không thể đối đãi với hần như vậy!” Giọng nói nhẹ nhàng thế nhưng lần này, những lời này rơi vào trong lỗ tai Hứa Thành, lại như là một tiếng sấm nổ vang trong đầu khiến cho hần ngây người, “Rô ma, Rô ma”, đó không phải là —— Roma sao? Trời xanh ơi, trái đất ơi! Các người đang làm cái gì? Lúc này đã xuất ra “Rô ma” rồi.

Hứa Thành rốt cục bắt đầu nhìn thẳng vào người phương tây, người này gọi là đặc phái viên Roma, chính là một người tóc vàng mắt xanh.

“Người tên là gì? Báo lên!” giọng nói của Hứa Thành trở nên nghiêm túc.

“Hắn. . .” Trương Nam cho rằng Hứa Thành muốn cho hắn phiên dịch, hắn đang muốn nói chuyện, từ phía bên của đại sảnh, lại truyền ra một thanh âm dễ nghe: ” ”

“.....” Đại khái không thể tưởng được sẽ có người có thể nghe hiểu lời của mình, đặc phái viên Roma kia lập tức sáng ngời hai mắt, hắn vội vàng trả lời.

“Hắn gọi là Antonio!”

“Hong Phong, buông hắn ra!” Hứa Thành ra hiệu bảo Hong Phong buông người phương tây kia ra.

(Được Văn Thu phiên dịch, Antonio trực tiếp đối thoại cùng Hứa Thành!)

“Người tới đây làm gì?”

“Cầu làm minh hữu!”

“Minh hữu! ? Làm cái gì?”

“Đúng vậy, chúng ta tới cầu minh hữu, cộng đồng đối kháng người Hung Nô vạn ác!”

“Người Hung Nô? Bọn hắn đã chạy đến nước của các ngươi rồi sao?”

“Đúng vậy! Hung Nô Vương Attila, hắn suất lĩnh đại quân chà đạp quốc thổ chúng ta, đánh cướp tài sản của chúng ta, ăn hiếp giết hại người dân của chúng ta, chúng ta hy vọng có thể liên lạc để quốc đông phương vĩ đại giáp công hắn, để thực hiện hòa bình!”

“Attila? Chưa nghe nói qua! Tại sao ta phải giúp các ngươi? Ta cũng không phải hoàng đế đế quốc này!”

“Không! Chúng ta tuy ngôn ngữ không thông, lại biết rõ ngài mới là quan chấp chính cao nhất của đại đế quốc đông phương, hoàng đế đang ở trong đại thành thị phía tây chỉ là một con rối của ngài mà thôi!”

“Ha ha, ánh mắt của ngươi vẫn còn rất tốt!”

“Đa tạ ngài khích lệ! Hy vọng ngài có thể đáp ứng ta!”

“Tại sao ta phải đáp ứng ngươi? Attila kia cũng không tìm đến gây phiền phức cho ta!”

“Ngài không thể nghĩ như vậy!”

“Ồ! Vì sao ta không thể nghĩ như vậy?”

“Attila là cường đạo, hắn tham lam thành tánh, cuồng vọng tự đại, chưa bao giờ coi bất luận kẻ nào vào trong mắt! Hắn công bố, cổ hươu Hung Nô tại Đông Phương, khi hắn thống nhất phương Tây xong, hắn sớm muộn gì cũng muốn đánh trở về!”

“Đúng vậy sao? Ngươi cũng không nên gạt ta!”

“Không dám, thân là một quý tộc, có vinh quang của quý tộc, ta sẽ không gạt người!”

“Binh lực của Attila như thế nào?”

“Hắn và những người Gothic, Allan thần phục với hắn, trọn vẹn có thể triệu tập hơn năm mươi vạn đại quân!”

“Đã biết, ta sẽ xem xét!”

Nói đến đây, Hứa Thành ngừng nói chuyện cùng với Antonio này, hắn ra hiệu cho Thường Hâm ý bảo, để cho hắn phái người đưa mấy người này về dịch quán, đồng thời, hắn cũng đã nghe được tiếng động đứng dậy của Văn Thu ở bên cạnh, hiện tại vị phu nhân này của hắn bụng đã vươn cao, động tĩnh đứng dậy không nhỏ.

“Hãy cẩn thận giám sát bọn hắn cho ta, giám thị cẩn thận, đừng cho bọn hắn tùy tiện chạy loạn!” Hứa Thành công khai nói những lời này, dù sao những người Roma kia cũng nghe mà không hiểu.

(Năm công nguyên 91 bắc Hung Nô bị Hán triều đánh bại ở Kim Vi Sơn, sau đó tiến về hướng tây trốn đến nước Ô Tôn, sau đó lại dời đi tới vùng “Khang cư” Đông Nam Kazakhstan. Nhưng mỗi lần đến một nơi nào đó, đều bị trục xuất, vì vậy bắc Hung Nô gấp rút tây tiến.

Thế kỷ 1, 2 Công nguyên, Âu Châu là thiên hạ đế quốc La Mã đông tây, những tộc người như người Allan, người Gothic, người Frank cùng với các bộ tộc khác đều bị coi là Man tộc. Mà bọn hán sẽ không ngờ tới rằng người Hung Nô đã biết rõ binh pháp Trung Quốc đã dễ dàng đánh chiếm lãnh thổ của bọn họ mà chấm dứt thời đại của người Roma.

Bắc Hung Nô vào năm công nguyên 374 kích đã tiêu diệt nhà nước đông Allan ở sông Đông, chấn động phương Tây. Rất nhiều người Allan thần phục Hung Nô cũng đi theo Hung Nô tây chinh, một bộ khác phận trốn vào trong núi Caucasus, còn có một bộ phận đánh vào lãnh thổ nước đông Gothic. Không lâu sau bắc Hung Nô liên tục phá được các nước Gothic từ đông sang tây, khiến một bộ phận thế lực còn sót lại trốn đến rừng rậm phía bắc sông Danube, một bộ khác phận vượt qua sông Danube tiến vào đế quốc La Mã.

Bắc Hung Nô di dời về phía tây trực tiếp đưa đại lục Âu Châu bước vào chiến tranh bộ tộc cùng với di chuyển dân tộc cực kỳ lớn.

Đối mặt với người Hung Nô tiến công, người phương Tây rất khiếp sợ, các hoàng đế đế quốc cổ La Mã sợ hãi khi nghe nói có một loại người trước kia không từng nghe nói qua, không biết từ nơi nào trên Địa Cầu, như từ trên núi cao, như gió bão mưa rào bỗng nhiên tiến đến, làm cho người ta trở tay không kịp.

Bắc Hung Nô vào thời đại của thủ lĩnh Attila đã thành lập nên "vương quốc Hung Nô", phạm vi thế lực về phía tây kéo dài tới tận bờ đông sông Rhine, đông đến tận trung tâm châu Á, kể cả đại thảo nguyên Slav của Nga. Đến tận đây, bắc Hung Nô từ xã hội nô lệ du mục, chính thức bước vào vương triều phong kiến, hơn nữa cũng chính thức kết liễu đế quốc La Mã đang một tay che trời ở Âu Châu. Vì vậy, đại lục Âu Châu ở bên trên tạo thành cục diện thế chân vạc ba nước là đông Roma, tây Roma, vương quốc Hung Nô. Vương Đình của "vương quốc Hung Nô" đại khái thiết lập tại nội địa Hungary ngày nay, cho nên, hiện nay đa số người Hungary xưng mình là hậu duệ của người Hung Nô.

"Đại tướng quân, tha mạng ...!" Một tiếng kêu thảm, vang lên ngay khi Hứa Thành Tướng phát tay để cho thủ hạ tản đi.

"Là người ...!" Hứa Thành nhìn qua tên lừa đảo có tên là Trương Nam, hán nói: "Người nói người có phải là một đồ dân hay không?"

"Vâng, tiểu nhân là một đồ dân!" Trương Nam không ngừng gật đầu.

"Người dân ở chỗ nào?" Hứa Thành lại hỏi.

"Tiểu nhân không nên lừa gạt Đại tướng quân, Đại tướng quân sáng suốt thần võ, há một người như tiểu nhân lại có thể lừa gạt được. Đại tướng quân, tha mạng ...!" Trương Nam nói xong, nước mắt nước mũi hán lại bắt đầu nhỏ xuống. Lúc này ngay khi giọng nói của Văn Thu vang lên, người này đã biết rõ tất cả đều đã xong, lại có người hiểu tiếng nói của đám man di!

"Sai rồi, người dân, không phải là bởi vì người dám tới nơi này gạt ta!" Hứa Thành cúi người, nói với Trương Nam nói.

"Vâng. . . Vâng tiểu nhân dân tại. . . Dân tại. . ." đầu Trương Nam bắt đầu đổ mồ hôi, hán vô cùng bối rối vì đã không thể tìm ra điều ngu dốt của mình.

"Chúa công, hà tất phải nói nhảm cùng hán. Hãy để ạt tướng bóp nát đầu tiểu tử này là được rồi!" Hồng Phong ồm ồm nói.

"Chậm đã, Hồng Phong, người nghe nói ở chỗ chúng ta coi lừa dối là tử tội từ khi nào vậy? Cho nên, chúa công, hãy giao tiểu tử này ạt tướng, để ạt tướng dọn dẹp một chút!" Dương Nhị ở bên cũng gom lại tham gia náo nhiệt.

"Đại tướng quân, tha mạng ...! . . . Tha mạng ...! . . . Ai da!" Nghe thấy câu nói của Hồng Phong, Trương Nam cũng đã cảm thấy cực kỳ sợ hãi. Dù sao, Hồng Phong cũng là người cao hơn hai mét cao, mang đến cho hán một áp lực cũng không phải chỉ để trưng bày cho đẹp, mà câu nói của Dương Nhị lại khiến cho hán bất tri bất giác mà cảm thấy sờn hết cả gai ốc, hán cảm thấy Dương Nhị càng làm cho người ta thấy đáng sợ hơn cả đại hán kia, cho nên, hán lập tức bò tới trước Hứa Thành, ôm bấp chân Hứa Thành, lớn tiếng gào lên. Kết quả hán lại làm bắn bào phục của Hứa Thành, Hứa Thành tức giận, một cước đạp hán văng ra rất xa.

“Hong Tướng quân, Dương Tướng quân, về tội người này lừa dối nên xử trí như thế nào, hai vị cũng không cần lo. Điều này không nằm trong phạm vi chức quyền của nhị vị!” Đình úy Trương Ký lên tiếng nói chuyện. Hần vừa lên tiếng, Dương Nhị cùng Hồng Phong lập tức lui về phía sau, Vị lão ca tính tình nóng nảy, nhưng còn một điều nữa là người ta chính là người quản lý tư pháp, hơn nữa hai người ngày bình thường tuyệt đối không phải là người quân tử gì cho cam, chẳng qua cả hai đều phạm tội không lớn, Trương Ký cũng chẳng muốn quản xem bọn hắn làm cái gì gió gì mà thôi. Hôm nay Vị lão ca này ra mặt, hai người tự nhiên phải nhượng bộ lui binh.

“Tiểu tử” thấy thủ hạ đã không còn gì để lời nói, lúc này Hứa Thành mới nâng bào phục của mình lên, hung dữ nói với Trương Nam: “Cái đàn của ngươi chính là bản thân ngươi cũng không biết một tên lương gặt thì nên học những thứ gì! Mẹ kiếp, lừa đảo mà dễ làm như vậy sao? Phải học nhiều thứ hơn, ngôn ngữ, phong tục, lễ nghi, các loại học thức, những thứ này cũng không thể ít, thế mà ngươi còn nói mình lưu lạc tại Tây Vực bao lâu, thậm chí ngay cả Tây Vực thường dùng ngôn ngữ Hung Nô cũng không biết, bằng không làm sao rơi đến hoàn cảnh hiện tại, ngươi còn không bằng chết đi cho xong, ngươi quả thực sĩ nhục kẻ lừa đảo khắp thiên hạ, ngươi, quần áo của lão tử..., ngươi không biết y phục này rất khó đổi hay sao?”

“...” Trương Nam không gào thét nữa, hắn đột nhiên phát hiện, vị Đại tướng quân trước mặt mình hình như là một vị lừa đảo thâm niên, bằng không sao có thể nói ra nhất nhất từng điều một? Nhất thời tâm tình kích động đã khiến cho hắn giật mình, hỗn loạn, hai mắt hắn nhìn thẳng vào Hứa Thành, tận đến lúc Trương Ký dẫn vệ binh tới kéo hắn ra bên ngoài, hắn mới hồi phục tinh thần, hắn lại một lần nữa gào lên.

“Đáng giận, quần áo của lão tử!” Nhìn xem Trương Nam bị lôi đi, Hứa Thành nhìn vết bẩn trên bào phục, hắn lại không nhịn được nói một câu, khi chứng kiến thủ hạ đang nhìn hắn như quan tòa nhìn mình, lập tức sắc mặt hắn khá khó coi, hắn nói: “Đều đi thôi! Một đám lừa đảo giả mạo sứ thần Đại Uyển mà thôi, người không còn ở đây nữa, còn có cái gì đẹp mắt hay sao?”

“Ty chức cáo lui!” Nhìn thấy Hứa Thành ra lệnh, Trương Ký dẫn đầu, tất cả mọi người bắt đầu lui ra ngoài, thế nhưng, vẫn có người không nhúc nhích.

Trong chốc lát sau, Hứa Thành mới nhìn lấy mấy người còn sót lại, Thường Hâm, Hà Thông, Dương Nhị, còn có hai đại bảo tiêu Hồng Phong, Diễm Vi, hắn nói: “Đi, chúng ta đi dịch quán nghe lén!”

...

Đã đến dịch quán, nghe lén!

...

“Ai! Nhất thời quên hết tất cả, đã quên người ta còn có ngôn ngữ của chính họ, không thể luôn nói tiếng Hung Nô!” Nhìn ánh mắt mang theo ý tứ rõ ràng của mấy thân tín, Hứa Thành tự mình nói đánh trống lảng, sau đó, hắn vung tay lên, đi về hướng phiên dịch Hung Nô vừa mới rời đi.

“Thế nhưng, có thể khẳng định, người gọi là Antonio kia là một kẻ giả danh!” Hứa Thành lại nói với thủ hạ.

“Chúa công, không phải ngài nghe không hiểu ngôn ngữ của người ta sao?” Dương Nhị không để cho Hứa Thành chút thể diện nào.

“Đồ đàn, cho dù ta không hiểu, cũng hiểu nhiều hơn so với người đấy!” Hứa Thành cho Dương Nhị một ánh mắt châm chọc, hắn nói: “Hán ngữ của chúng ta, phiên dịch tên người ngoại quốc, luôn luôn theo như âm thanh, nói chính xác là tên của bọn hắn đều là dịch âm, Antonio kia, vừa rồi đồng bạn của hắn gọi hắn là ‘A Khế Tư’ cho nên, ta kết luận, hắn đang dối gạt Lão Tử!”

“Vậy ‘Rô ma’ gì đó ở xa như vậy, hắn dấu giếm tên của mình làm gì?” Dương Nhị hỏi.

“Tự ngươi hãy nghĩ đi!” Hứa Thành chuyển giao vấn đề này cho Dương Nhị.

...

“Chúa công, nói như vậy, Antonio, ừ! Không đúng, là A Khế Tư, ở ‘Rô ma’ của bọn hắn cũng là một đại nhân vật mới đúng, bằng không, hắn không thể dấu giếm tên của mình!” Dương Nhị nghĩ một lát rồi suy đoán nói.

“Nói tiếp đi!” Hứa Thành nói.

“A Khế Tư này hoặc hẳn sợ chuyện hẳn cầu viện binh của Đại Hán chúng ta bị Attila kia nghe nói, trả thù hẳn, hoặc là hẳn sợ ngày sau cảnh tượng thê thảm hôm nay của hẳn bị người ta truyền bá không tốt, mới nói một cái tên giả, vô luận điểm nào đúng, đều nói lên một điều bản thân hẳn chính là một đại nhân vật, ít nhất, không phải là hạng người vô danh!”

“Nói không sai!” Hứa Thành nhìn thoáng qua Dương Nhị, hẳn nói: “Xem ra gần đây tâm tư tiểu tử người kín đáo không ít!”

“Đa tạ chúa công khích lệ!” Dương Nhị mỉm cười, nói: “Chúa công, gần đây mặt tướng đã lập không ít công, người xem có phải hay không. . .”

“Cút!” Ngay trước khi Dương Nhị đưa ra yêu cầu, Hứa Thành liền dùng một cước thẳng tay đá hẳn trấn áp.

“Chúa công, ngài định xử lý chuyện này như thế nào?” Thường Hâm lại hỏi.

“Ha ha, cầu viện trợ của đế quốc đông phương sao? Ta nhỏ vào! Coi thường lão tử là một em bé ba tuổi, dễ lừa gạt sao?” Hứa Thành “Phun” ra một ngụm, hẳn nói: “Từ Roma đến nơi đây, đâu chỉ vạn dặm mà phái binh viện trợ? Mẹ kiếp, đợi khi binh lính của lão Tử đến đó, chỉ sợ đã thành xương trắng rồi! Còn đánh trận chiến cái rắm!”

“Chủ công, ngài có ý định. . .”

“Ha ha, dám gạt ta! Ai! Dù thế nào đi nữa cũng là đặc phái viên nước khác đường xa vạn dặm đi vào Trung Hoa ta, cần phải ‘ưu đãi’ để cho bọn họ trước tiên ở lại nơi của chúng ta mười năm tám năm, chờ bọn hẳn học được ngôn ngữ của chúng ta, miêu tả rõ ràng tình huống đoạn đường phía tây cho Lão Tử để xem roi của lão tử roi có thể đuổi ra xa như vậy hay không, hơn nữa!”

“Ý của chúa công là —— giam lỏng?” Thường Hâm hỏi.

“Giam lỏng thì làm được cái gì? Roma này nghe nói là một quốc gia không ngừng mà chinh chiến mấy trăm năm..., nhất định có một chút gì đó đáng giá cho chúng ta học, lão Thường, người tìm một ít người tuổi trẻ, thông minh, có lòng kiến công lập nghiệp, cho đi học tập ngôn ngữ của bọn hẳn, còn cả ngôn ngữ Hung Nô. Đồng thời, người hãy nói bọn họ biết, những gì có thể học được, đều học cho ta, có nghe hay không?”

“Vâng, ty chúc minh bạch!”

“Còn nữa, ha ha, phái người, tìm một ít học cứu (chế độ khoa cử thời Đường, chỉ người chuyên nghiên cứu Kinh thư rồi đi thi, về sau dùng để chỉ những kẻ hủ nho), ví dụ như cha vợ của Lư Dục, Thái Ung lão tiên sinh của chúng ta, nói chuyện đạo quân thần cho những kẻ man di này, kinh thư Nho gia, để cho bọn hẳn học tập một chút ‘tinh hoa’ Đại Hán chúng ta, thành Lạc Dương không phải có một Bạch Mã Tự gì đó hay sao? Không phải nơi ấy còn có học Phật hay sao? Khiến cho bọn họ cũng đi học tập một chút cái gì gọi là ‘nhân quả báo ứng’ còn nữa là cái gì, cái gì kia mà, đúng rồi, Đạo gia thanh tĩnh vô vi, ừ, cái gì các loại” thôn trang “, đều nhét vào trong đầu của bọn hẳn cho ta, ha ha ha!”

“Chúa công, ngài đây là muốn. . . ?”

“Vẫn chưa xong đâu! Mấy kẻ này quả nhiên là có chỗ trọng dụng đó! Ha ha ha, đúng rồi, không được để cho bọn hẳn học các loại binh pháp của chúng ta có quan hệ tới đánh trận, hiểu chưa? Dám tiết lộ những vật này cho bọn họ, hết thấy chém đầu, xử theo như tội phản quốc!”

“Chúa công, ngài lại để cho đám người này học Nho gia và những thứ khác của Đại Hán chúng ta là muốn cho bọn hẳn. . .” Hà Thông một mực ở bên cạnh lắng nghe, lúc này hẳn cũng không nhịn được nữa lên tiếng hỏi, với ảnh hưởng của Hứa Thành, bọn hẳn cũng biết có chút bình thường những điều được tôn sùng là khuôn vàng thước ngọc cũng không phải là thứ tốt gì.

“Đừng hỏi! Các người đừng hỏi!” Hứa Thành liên tục khoát tay, nói: “Làm theo lời ta bảo, cứ như vậy, nghe rõ không?”

“Vâng! Ty chúc (mặt tướng) tuân mệnh!”

Hứa Thành không biết, A Khế Tư này quả thật có lai lịch không nhỏ.

A Khế Tư sống ở Gaul danh môn vọng tộc, phụ thân của hắn là Gordon Gordon Adams nhiều lần lập chiến công trong quân đội tây La Mã, cuối cùng làm thống soái kỵ binh đế quốc tây La Mã, được phong làm bá tước. Thời kì thanh thiếu niên A Khế Tư sống cùng người Gothic cùng người Hung Nô. Khi A Khế Tư làm con tin tại Hung Nô đã làm quen với rất nhiều quý tộc Hung Nô. Mượn nhờ ủng hộ của người Hung Nô, A Khế Tư nhanh chóng bộc lộ tài năng tại chính trường Roma, trở thành Tổng đốc Gaul của đế quốc tây La Mã. Hắn ở Gaul đã tác chiến cùng người Gothic, người Frank cùng người Allan người, các loại Man tộc khác nhau, lũ chiến lũ thắng (đánh nhiều thắng nhiều), thanh danh hiển hách.

A Khế Tư quen biết Attila từ thuở nhỏ, hai người có giao tình rất dày. A Khế Tư đã từng tìm cho Attila một vị thư ký riêng học rộng tài cao, giúp đỡ Attila quản lý ngoại giao; hắn còn muốn đưa con của mình đến bên người Attila để học tập cỡi ngựa bắn cung. A Khế Tư hy vọng cùng Hung Nô đế quốc chung sống hoà bình, hắn biết rõ tây La Mã đối phó Man tộc Germanic trong nội địa đã vô cùng cố sức, quyết không thể trở mặt cùng Hung Nô. Thời kì thanh thiếu niên làm con tin, khiến cho A Khế Tư nhận thức vô cùng khắc sâu đối với Hung Nô, hắn biết rõ chiến pháp của người Hung Nô, cũng vô cùng rõ ràng uy hiếp của người Hung Nô là cái gì. A Khế Tư cố gắng giành được hơn hai mươi năm hòa bình cho đế quốc tây La Mã, trong khoảng thời gian này Attila nhiều lần tiến công đế quốc đông La Mã, nhưng trong khoảng thời gian đó đế quốc tây La Mã bình an vô sự. Nhưng khi lợi ích xung đột khiến cho hai người bạn thân thiết cuối cùng rút đao khiêu chiến, mà kinh nghiệm phong phú của A Khế Tư khiến cho hắn danh xứng với thực trở thành khắc tinh của Hung Nô.

Thế nhưng, đây là chuyện lịch sử sau này, hơn nữa là lịch sử mà Hứa Thành không tới. Hiện tại, vị A Khế Tư này không biết như thế nào lại chạy tới Đông Phương, bị Hứa Thành giữ lại. Vì vậy, không có A Khế Tư, đế quốc tây La Mã cũng khó có thể ngăn cản đại quân Attila, ” cây roi của Thượng Đế ” làm cho cả tây La Mã bại vong trong tay của hắn, mà đông La Mã nhất định đã sớm chấm dứt.

Ngày hôm sau, trong toàn bộ thành Lạc Dương cũng biết một đám sứ thần từ phương Tây xa xôi, một quốc gia có tên là Roma, đã đến Lạc Dương, lập tức, toàn bộ Lạc Dương sôi trào lên. Không lâu sau mọi người chợt nghe nói, Thái Ung Thái lão đại đã kết luận, Roma, chính là Đại Tần ngày xưa Ban Siêu phái thủ hạ đến!

Đại Tần! Ban Siêu!

Một cái tên lâu đời cỡ nào! Mọi người bắt đầu hồi tưởng lại một câu chuyện “Xếp bút nghiên theo việc binh đao”, tưởng tượng lấy một dáng vẻ anh hùng dũng mãnh, hào khí ngất trời.

Trong lúc nhất thời, vùng đất dưới cai trị của Hứa Thành thổi qua một làn gió đại thịnh võ học!

Tiếp theo đó toàn bộ dư luận dưới sự khống chế càng phát triển theo một hướng “Tốt”.

Mà trong khi đám dân chúng ở Lạc Dương đang nghiên cứu thảo luận xem Roma ở nơi nào, Hứa Thành lại sớm đã mang theo thủ hạ, cùng ba nghìn kỵ binh, đi tới Ký Châu, Viên Thiệu đã đi. Nếu như hắn không đi, chẳng phải là không có trò hay để xem sao? Hơn nữa, theo kế hoạch, Hứa Thành hắn cũng là một thành viên của đoàn diễn xuất! Cho dù Viên Thiệu mới là nhân vật chính, phối hợp diễn là những kẻ lòng dạ khó lường kia, Hứa Thành hắn, xem như chỉ đóng vai phụ, cũng phải đi. Dù sao, tất cả lớn nhỏ cũng là một vai diễn mà thôi.

141. Q.2 - Chương 141: Sự Việc Xen Giữa

Hứa Thành với tâm tình nhẹ nhõm, hắn muốn đi Ký Châu để chơi “Đùa”, thế nhưng Viên Thiệu cũng không biết, hắn cũng không có tâm tình biểu diễn vì Hứa Thành, tuy hắn cũng không biết biểu diễn đã bắt đầu.

Trước khi đi, kỳ thật hắn còn do dự, hắn sợ!

Đúng vậy, đến hiện tại Viên Bản Sơ, xuất thân bốn đời Tam công, đã từng hăng hái, rất có khí thế thiên hạ ta mặc kệ hắn là ai đã không tồn tại, còn lại chỉ là một Viên Thiệu lo được lo mất. Mấy lần rơi vào bẫy của Hứa Thành, cho đến cuối cùng bị quân Hứa Thành bắt làm tù binh, Viên Thiệu đều không có cơ hội giao thủ chính diện cùng Hứa Thành, cho nên, hắn lo lắng là chính bản thân hắn sẽ lại một lần nữa trúng

chiêu của Hứa Thành, mà hiện tại, hắn đã không có tiền vốn để một lần nữa đứng dậy. Lúc này đây nếu như hắn đi Ký Châu, vật thể chấp, chính là hắn và cả nhà của hắn, thậm chí là — toàn tộc!

Thế nhưng, giang sơn dễ đổi, đánh chết cái nết không thừa! Viên Thiệu sợ chết, thế nhưng hắn càng nhớ những ngày trước kia, nhớ cảnh tượng tiền hô hậu ủng, vạn người nhìn lên, lật tay thành vân, úp tay làm mưa. Từ khi trưởng thành, hắn đã trải qua thời gian như thế, cho nên, đến nay hắn vẫn còn cho rằng, đó mới là cuộc sống của Viên Bản Sơ hắn, cũng chính bởi vì ý nghĩ này, hơn nữa trong lòng hắn cũng có đôi chút tâm lý may mắn cùng với việc bọn thuộc hạ khuyên bảo, cuối cùng hắn đã lựa chọn cách dùng hết “Tiền vốn”.

Bọn thủ hạ của hắn đã chuẩn bị vô cùng kỹ càng.

Lúc này Ký Châu đang rơi vào trạng thái hư không!

Cao Thuận lãnh binh xuôi nam, giao chiến cùng Tang Bá tại Hoàng Hà, quân đội phòng thủ Nghiệp thành đều là thủ hạ của Đại tướng Trương Nghĩa Cừ, phó tướng là hai huynh đệ Lữ Khoáng, Lữ Tường cũng đều là người cũ của Viên Thiệu, ba người cũng đã liên hệ cùng đám người Quách Đồ, chỉ cần Viên Thiệu vừa đến, tất nhiên cử binh đón chào!

Ngoại trừ những người đó ra, bên người Viên Thiệu còn có con trai Viên Hi, cháu ngoại trai Cao Kiên, đều là Đại tướng có tài, đợi sau khi nắm bắt Nghiệp thành xong, liền có thể lập tức dẫn binh xuôi nam, ngăn cản con đường quay về phía bắc của Cao Thuận, hơn nữa bên Viên Thiệu đã thương lượng chi tiết cùng quân đội dưới trướng Tào Tháo, đến lúc đó Tào Tháo cũng sẽ phái người quấy rối Cao Thuận. Khi đó, cho dù Cao Thuận lợi hại, hắn cũng khó có thể cấu thành nguy hiểm. Đồng thời, Viên Thiệu còn phái binh Bắc thượng, tập kích Hồ quan, ngăn trở binh mã của Tịnh Châu Trương Yển, như vậy, Ký Châu sẽ an ổn, mà lúc này U Châu Bàng Bái đang giao chiến cùng Liêu Đông Công Tôn Độ, hắn tuyệt đối không thể phân thân, Đại tướng Công Tôn Chỉ cùng Triệu Vân dưới trướng hắn cũng đều đi theo Cao Thuận, bị ngăn ở bên bờ Hoàng Hà, cũng không cách nào phái binh tới tập kích.

Đợi tất cả tạm thời an định lại xong, với lực hiệu triệu của Viên Thiệu, tất nhiên sẽ có người cùng hưởng ứng. Những người này, cũng đều trở thành thế lực của Viên Thiệu. Về sau, Viên Thiệu hắn còn có thể phái thuyết khách, thuyết phục Trương Yển, khích lệ Trương Yển tự lập, Trương Yển là người xuất thân từ Hắc Sơn tặc, luôn luôn không nói tín nghĩa, chỉ cần hứa dùng số tiền lớn làm hậu lễ, hoặc nhận phong quan lớn của triều đình, tất nhiên Trương Yển sẽ động tâm, cho dù Trương Yển không đáp ứng phản lại Hứa Thành, hắn cũng sẽ trở thành một quân cờ không ổn định trong tay Hứa Thành, Hứa Thành cũng chắc chắn khó có thể lại tiếp tục sai khiến Trương Yển như trước kia.

Sau đó, triệu tập đại quân tại Ký Châu, Bắc thượng đánh Bàng Bái. Bàng Bái luôn luôn hung hãn, giết người như ngóe, không được lòng người phía bắc, hơn nữa khi hành quân chiến tranh Bàng Bái luôn luôn dựa vào Công Tôn Chỉ cùng Triệu Vân. Hiện nay hai người không có mặt, cho nên, chỉ cần thương nghị tốt cùng Công Tôn Độ, cộng đồng xuất binh, Bàng Bái, đã không có hai trợ thủ đắc lực nhất, tránh khỏi một thất bại. Đến lúc đó, cũng có thể thu hồi U Châu, cùng lắm thì phân cho Công Tôn Độ một chút là được.

Đến tận đây, tất cả những thứ mà Viên Thiệu mất đi cũng đều được thu lại toàn bộ vào trong tay của hắn, tình hình chung của thiên hạ một lần nữa trở lại khởi điểm! Mà với gia thế cùng lực hiệu triệu của Viên Thiệu, nhất định lại một lần nữa hắn sẽ leo lên chiếc ghế minh chủ chư hầu thiên hạ, đợi đánh bại Hứa Thành, việc thống nhất thiên hạ cũng không phải là không thể được.

Viên Thiệu đã mang tâm tình như vậy mà trốn sang Ký Châu.

Tuy các bộ hạ nói rất hay, thế nhưng hắn cũng biết, mình không phải là Viên Bản Sơ của trước kia, hắn có thể thành công hay không vẫn cần phải dựa vào vận khí, thế nhưng thói quen lại nhiều năm đã khiến cho hắn vẫn ôm một kiểu tự tin không nói ra được, hắn tin tưởng vững chắc rằng hắn vẫn còn có lực hiệu triệu cường đại, chỉ cần hắn lại một lần nữa rời núi, cho dù theo không bằng trước kia, nhưng cũng sẽ có không ít người tới tìm nơi nương tựa vào hắn, hắn cũng sẽ rất nhanh chóng một lần nữa quật khởi, lại một lần nữa làm người trong thiên hạ ghé mắt, Hứa Thành tính toán cái cóc khô gì, tiểu tốt mà thôi!

Mặc kệ đám người của Viên Thiệu hành động như thế nào, Hứa Thành một mực đi theo sát phía sau bọn họ ước chừng ba ngày lộ trình, kỵ binh cũng không buông chân chạy, cứ như vậy một đường thôn suốt, vượt

qua Hà Đông, thẳng đến Hà Nội mới dừng lại.

Thời gian, một chút đi qua.

Đám người Viên Thiệu rút cục hành động.

Tất cả đều thuận lợi tới mức dọa người!

Đầu tiên, đám người Viên Thiệu thừa dịp lúc ban đêm tiến tới Nghiệp thành, được hai huynh đệ Lữ Khoáng, Lữ Tường tiếp ứng mà thuận lợi đi vào nội thành, gặp tướng quân trấn thủ Nghiệp thành, Tưởng Nghĩa Cừ. Sau đó, đêm đó, Viên Thiệu liền mệnh lệnh Tưởng Nghĩa Cừ cùng huynh đệ Lữ thị dẫn binh đuổi bắt tất cả quan viên trong Nghiệp thành thuộc hệ Hứa Thành, tạm giam lại, Nghiệp thành đơn giản đã lại trở về trong tay của hắn.

Tiếp theo, phong tỏa tin tức!

Biết rõ tốc độ kỵ binh quân Hứa Thành nhanh như thiểm điện, cho nên, tin tức này trước khi tất cả ổn định lại, quyết không thể để lộ.

Rất nhiều quan viên bị bắt, trước tiên Viên Thiệu cần phải ổn định bộ phận quan viên còn lại trong Nghiệp thành.

Bên trong Nghiệp thành, Thứ sử Ký Châu Điền Phong cũng không mặt, theo như ba người Tưởng Nghĩa Cừ nói là đến Ngụy Quận, mà theo như Quách Đồ cùng Phùng Kỷ, nhất là Hứa Du nói thì Điền Phong quyết tâm rời bỏ Viên Thiệu, đi theo một con đường phản loạn cùng Hứa Thành! Đối với điều này, Viên Thiệu, cảm thấy đại cục đã định, cũng không nói gì, hắn cho rằng Điền Phong tuy không muốn tham gia lần hành động này, mặc dù là bất trung đối với chủ cũ, thế nhưng hắn cũng không bấm báo tất cả sự việc cho Hứa Thành, coi như để lại một chỗ trống, người này vẫn có thể lại dùng được.

Sau đó trong Nghiệp thành, Viên Thiệu bắt đầu chiêu mộ thành viên với của tổ chức mình. Kết quả, người tìm nơi nương tựa ở hắn nói liên không dứt. Những người này đều là người thế nào? Thế gia, hào phú! Không còn cách nào khác, hai lần Nghiệp thành gặp nạn, những người thảm nhất chính là những người này. Thời gian sau này càng ngày càng tệ, hôm nay Viên Thiệu, lão đại ngày trước của bọn hắn đã trở về, đương nhiên bọn hắn phải tranh thủ thời gian tìm tới. Thế nhưng, Viên Thiệu cũng không thể chọn ra bao nhiêu người có tài năng từ những người này. Những người thật sự có chút bản lĩnh, vẫn đang ngồi nhìn tình hình.

Đã đôi chút có lực lượng Viên Thiệu cũng không cảm thấy nóng lòng đối với sự việc này! Đợi sau khi Nghiệp thành được xác nhận đã hoàn toàn lại thuộc về họ “Viên”, hắn phái cháu ngoại trai Cao Kiền, dẫn mấy vạn đại quân mới chiêu mộ xuôi nam, để ngăn cản đại quân của Cao Thuận, cùng đi với Cao Kiền còn có Tưởng Nghĩa Cừ! Lập tức, Viên Thiệu lại phái Quách Đồ làm thuyết khách, đi thuyết phục quan viên tướng lãnh ở các địa phương Ký Châu. Đương nhiên, thuyết khách này còn mang theo một vạn đại quân, bởi vì trong nội địa Ký Châu lúc này trên cơ bản đã không có binh mã nào, cho nên, đoạn đường này thành quả chiến đấu vô cùng huy hoàng, người nào cũng hầu như đều “rất nhớ” hoặc là “Ngưỡng mộ” Viên Thiệu, có một vài người không biết điều thì đều chạy.

Đến tận đây, hơn phân nửa lãnh thổ Ký Châu lại “Trở lại” trong tay Viên Thiệu.

Thế nhưng, Viên Thiệu cũng không có ngừng ở chỗ này, hắn trước khi Quách Đồ quay trở về đã phái Hứa Du đi thuyết phục Trương Yển, mặc dù không thành công, rất có khả năng Hứa Du đã làm Trương Yển động tâm, uy hiếp đến từ phương hướng Tịnh Châu đã rất nhỏ.

Tiếp đó việc còn lại chính là đối phó U Châu Bàng Bái, đây chắc chắn sẽ là một trận ác chiến, thế nhưng Viên Thiệu đang điên cuồng trưng binh lại nhận được bấm báo, Bàng Bái chạy thoát! Bàng Bái mang theo quân đội quay về phía bắc Tịnh Châu, U Châu ở phía trước hắn, hôm nay căn bản đã không thể phòng ngừa được.

Hết thấy tất cả, vẫn chưa tới nửa tháng!

Cực kỳ vui sướng!

Lại chiêu quan, trưng binh!

Lần này, người tìm đến Viên Thiệu người còn nhiều hơn! Cũng cần phải biết rõ Ký Châu vốn là một châu nhân khẩu đông đúc, gia tộc quyền thế sĩ tử tập trung, mà ở dưới cai trị của Hứa Thành, những người này ngoại trừ số ít, tình trạng cuộc sống càng ngày càng kém. Dù sao khi còn quân Hứa Thành ở đây, bọn hán không xuất đầu, bọn hán không chỉ có tiền tài mà còn có người cùng đất đai! Nếu như nói ngay từ đầu còn có người vẫn đang ngồi theo dõi tình hình, Viên Thiệu lại một lần chiếm cứ hai châu U Ký đã hoàn toàn có thể một lần nữa trở thành chỗ dựa của bọn họ, cho nên, bọn hán đến tìm nơi nương tựa ở Viên Thiệu.

Viên Thiệu cùng bọn thuộc hạ vui mừng khôn xiết trong vài ngày!

Thế nhưng lập tức, tâm tình của bọn hán lại bắt đầu thay đổi. Tất cả chuyện này đều vì một người, Thẩm Phối!

Sau khi Hứa Thành chiếm giữ hai châu U Ký, Thẩm Phối cận kề cái chết không hàng, cho dù do chính Viên Thiệu đến chiêu hàng cũng không được! Cho nên, ngay khi vừa về tới Nghiệp thành, Viên Thiệu liền lập tức phái người đi tìm hán, thế nhưng vẫn một mực không tìm được.

Về sau, ngay khi Viên Thiệu lại giành được hai châu U Ký, Thẩm Phối hán lại xuất hiện.

Viên Thiệu nghe tin báo Thẩm Phối đã đến, đương nhiên hán vô cùng vui mừng, thế nhưng Thẩm Phối lại không giữ thể diện cho Viên Thiệu gã! Sau khi nhìn thấy Viên Thiệu, Thẩm Phối cứng rắn cố nói mấy câu: “Các người trúng gian kế của Hứa Thành rồi, dân chúng cũng biết rồi, chính các người lại vẫn chưa hay biết gì!”

Mấy câu nói đó, bị đám người Quách Đồ, Hứa Du coi là ghen ghét! Thế nhưng, lúc này Viên Thiệu rất có lòng độ lượng, gã “Tha thứ” cho thái độ của Thẩm Phối, hơn nữa Viên Thiệu còn tỏ vẻ hy vọng Thẩm Phối hán còn có thể trở lại dưới trướng của mình, thế nhưng Thẩm Phối không nói câu nào mà thẳng bước bỏ đi.

Đương nhiên dù vô cùng phẫn nộ nhưng hán là Viên Thiệu, bốn đời Tam công, chủ nhân của hai châu U Ký, sao có thể để cho người ta vô lễ ở trước mặt mình!

Tiếp theo, Thẩm Phối bị giam lỏng!

Ngày hôm nay, cách thời gian Viên Thiệu đến Nghiệp thành vừa vặn nửa tháng.

Đúng vào ngày hôm nay, Hứa Thành nói với thủ hạ: “Cũng đến lúc rồi, nên thu lưới!” Sau đó, ba nghìn thiết kỵ tiến vào Ký Châu.

Chuyện kể tiếp là như vậy:

Cha con Viên Thiệu, Viên Hi cùng thủ hạ, chính là đám người Quách Đồ, Phùng Kỷ, Hứa Du đang vừa ngồi uống rượu bên trong Nghiệp thành, vừa dật mộng đẹp; vừa thương nghị kế sách một lần nữa liên hợp chư hầu thiên hạ tiến công Hứa Thành, thủ hạ mà gã mới thu được đi vào báo cáo: “Có quân địch đã đến, xem cờ hiệu, chính là Hứa Thành đích thân đến!”

Viên Thiệu kinh hãi, chén rượu đang trong tay rơi xuống đất, tiếp theo gã lại hoảng hốt kêu lên: “Không có khả năng, điều đó không có khả năng, sao hán lại tới? Không phải ta đã phái binh ngăn đường sao? Đám người chết toi kia vì sao chưa có trở về bẩm báo?”

“Người đến không nhiều lắm, hình như chỉ có mấy ngàn kỵ binh!”

“Người nói cái gì?” Hứa Du vốn cũng bị kinh hãi mà ngay người ngồi ở một bên đã có phản ứng. Hán nói: “Hứa Thành chỉ dẫn theo mấy ngàn kỵ binh đến?”

“Đúng vậy!”

“Ha ha ha, tốt!” Không biết có phải vì lên tiếng Hứa Du nói chuyện, Viên Thiệu cũng lấy lại tinh thần của mình, gã nói: “Mấy ngàn kỵ binh, vừa vặn có thể khiến cho hán có đến mà không có về!”

“Không thể, chúa công, không thể lại trúng kế dục địch của hán!” Phùng Kỷ ngăn cản Viên Thiệu, “Bài học liên quân Ung Lương thất bại còn không xa, chúa công không thể đơn giản xuất chiến, chúng ta tốt nhất cứ phòng thủ trong thành, xem xem Hứa Thành đến cùng đang giở trò quỷ gì, để xem hán có phải thật sự lại dùng kế, dụ chúng ta ra khỏi thành, hay là kỵ binh nhẹ của hán thật sự đột tiến, vượt qua đại quân của tướng quân Cao Kiên, tiến tới đây!”

“Tốt!” Viên Thiệu bị lời nói của Phùng Kỷ khiến cho tâm trạng giá lạnh, cơn hưng phấn nhất thời vừa rồi sớm không biết chạy đi nơi nào.

Nhưng sự tình cũng không phải đơn giản như vậy!

Bọn hấn vẫn chưa ra khỏi phủ đệ, lại một lần nữa nhận được tin tức: “Quân coi giữ Nghiệp thành mở cửa thành ra, Hứa Thành đã vào thành!”

“Cái này. . . Điều đó không có khả năng! Nghiệp thành, đây là Nghiệp thành của ta ...! Lữ Khoáng cùng Lữ Tượng đâu?”

“Chính là nhị vị tướng quân Lữ Khoáng cùng Lữ Tượng mở cửa thành!”

“Đã xong!” Viên Thiệu không phải là người ngu, gã lập tức đã minh bạch, chính bản mình đã lâm vào trong cạm bẫy mà Hứa Thành bố trí, mưu đồ nhiều ngày đã đơn giản bị Hứa Thành đánh cho nát bầy.

“Chúa công, chúng ta còn không thua!” đám người Quách Đồ cũng lập tức phản ứng. Sau một hồi thất hồn lạc phách, bọn hấn cũng lập tức nghĩ ra biện pháp ứng đối: “Lần này Hứa Thành tới chính là dựa vào biện pháp lòng người, dựa vào lòng trung thành của quân coi giữ Nghiệp thành đối với của hấn, thế nhưng chúng ta còn có mấy vạn đại quân mới chiêu mộ, những người này vẫn do người của chúng ta nắm giữ, không thể nghe theo hấn, chỉ cần điều động đại quân này thì dù Hứa Thành chấp cánh, hấn cũng không thể thoát khỏi!”

“Hừ! Các ngươi cho rằng điều này có tác dụng sao?” lần này Viên Thiệu quyết tâm không nghe theo lời đề nghị của bọn hấn, hấn cười thầm một tiếng, đau buồn nói: “Hứa Thành làm việc, các ngươi đã từng thấy có khi nào hấn thất bại không? Hấn đã có thể đi vào Nghiệp thành, tất nhiên hấn đã sớm tính toán rõ ràng, chớ nói mấy vạn tân binh, chỉ sợ ngay cả Cao Kiền từ lâu đã hấn thu thập!”

Đám người Quách Đồ, Phùng Kỷ không cam lòng, phú quý sắp tới tay lại một lần nữa bay mất, bọn hấn không ngừng khuyên Viên Thiệu, một mặt lại cổ động Viên Hi ở bên cạnh đang trợn mắt tròn xoe, để cho hấn dùng danh nghĩa Viên Thiệu đi điều binh, tranh thủ tử chiến quyết đấu một trận cùng Hứa Thành đang ở trong Nghiệp thành!

Thế nhưng ngay sau đó tin tức được chuyển tới lại một lần khiến cổ găng của bọn hấn tan vỡ thành từng mảnh: “Đại quân của Cao Thuận xuất hiện ngoài thành Nghiệp thành!”

“Bịch!” Rốt cuộc không kiên trì nổi, Quách Đồ, Phùng Kỷ, Hứa Du, ba kẻ chủ mưu đồng thời đặt mông ngồi xuống đất. Đại quân Cao Thuận đã đến, có nghĩa là chính bản thân Cao Kiền thật sự đã xong, trong tay đám người Cao Kiền đang nắm giữ một quân đội mạnh nhất, rõ ràng cứ như vậy đã xong, vậy bọn họ còn có cái gì để tiếp tục gây chuyện? Bọn hấn không rõ, cho dù Cao Kiền không chống được thì không phải còn có Tướng Nghĩa Cừ sao? Sao đại quân của Cao Kiền lại nhanh chóng bị đánh bại? Thậm chí động tĩnh cũng không có! Chẳng lẽ là Tướng Nghĩa Cừ. . .

“Cùng lắm thì liều mạng!” ở thời điểm này Viên Hi lại biểu hiện khí khái “Nhị thể tử” của mình, hấn vứt bỏ Viên Thiệu cùng ba kẻ chủ mưu, lên tiếng kêu gọi thân vệ của Viên gia bọn hấn, chạy ra ngoài đường phố Nghiệp thành. Chỉ có điều, những thân vệ của hấn càng chạy càng ít, cuối cùng những người có thể đi theo phía sau hấn còn lại chưa đủ trăm người.

Thế nhưng, lúc này Viên Hi cũng không có thời gian mà suy nghĩ nhiều, tính khí hấn vốn vô cùng nóng nảy, hiện tại, hấn đang cho rằng Hứa Thành dùng quỷ kế làm hại Viên gia hấn một lần, còn lần này, Viên gia hoàn toàn xong đời, cho nên, dưới một cảm giác tuyệt vọng cộng thêm tức giận ảnh hưởng, hấn không sợ hãi chút nào mà chạy về hướng Hứa Thành.

Hứa Thành cũng thật không ngờ, chính bản thân hấn đang đi ở trên đường cái, đi theo phía sau là Hồng Phong cùng Điển Vi, hai đại mãnh tướng, còn có ba nghìn quân tinh nhuệ trong tinh nhuệ tại bảo hộ, rõ ràng còn có người dám xông tới trước mặt hấn chửi đổng, hơn nữa, nội dung còn không chịu được!

Viên Hi mắng: “Hứa Thành, ngươi là đồ không có trứng chim, hèn nhát, chỉ biết chơi âm mưu quỷ kế, có năng lực, dựa vào bản lãnh của mình thì hãy quyết cao thấp!”

“Không có trứng chim, hèn nhất!” Những lời này khiến cho Hứa Thành đôi chút tức giận. Điều mà đám lưu manh tối kỵ nhất chính là bị người mắng hèn nhất, nhất là hèn nhất, tuy hôm nay thân phận của Hứa Thành đã là quan lớn triều đình Đại Hán, thế nhưng lưu manh là một nghề nghiệp lâu đời của hắn, ít nhiều hắn vẫn mang theo tính cách nóng nảy của loại nghề nghiệp này, đại khái tục xưng là “Bệnh nghề nghiệp”.

Cho nên, Hứa Thành tức giận, hắn đưa cho hai đại hán sau lưng một mệnh lệnh: “Hãy đánh nát trứng của tiểu tử này cho ta!”

Vì vậy, Viên Hi xui xẻo!

Lang Nha bổng của Hồng Phong tương đối dài, ngay khi Viên Hi kêu gào phóng tới chỗ Hứa Thành. Lang Nha bổng căn này hôm nay đã là binh khí nổi tiếng thiên hạ cũng đã mang theo tiếng gió gào thét hung hăng mà nện thẳng vào Viên Hi.

“Loảng xoảng lang” một tiếng!

Cả người Viên Hi cùng binh khí của hắn đều bị cú đánh vô cùng mãnh liệt này đánh bay. Dù sao, trước kia Tôn Kiên cả người lẫn ngựa còn bị Hồng Phong đi bộ đánh cho liên tục rút lui, thì càng không cần nói tới một võ tướng hạng ba như Viên Hi!

Không có tiếng kêu thảm thiết! Xương cốt Viên Hi đủ cứng.

Thế nhưng đắc tội với Hứa Thành sao có thể dễ dàng mà xong việc?

Ngay khi Viên Hi đang kéo hai cánh tay đã trật khớp, hắn giãy dụa muốn bò dậy từ dưới đất, một người khác cũng đã đến! Song thiết kích bay tới, một cây mãnh liệt lật tung cả người hắn, sau đó, một cây khác hung hăng bay xuống cắm xuống, găm người hắn xuống dưới đất!

“NGAO!”

Xong việc!

Không thể không thừa nhận, Hồng Phong cùng Điển Vi, một đôi đại lực sĩ này, phối hợp thật sự khiến cho người ta không còn lời nào để nói! Hứa Thành cùng thủ hạ của hắn ở bên cạnh xem mà chỉ biết gật đầu!

Quả thật đúng với bốn chữ “Gọn gàng lưu loát”!

Sau đó, Hứa Thành mang theo thủ hạ cứ như vậy mà ngạo nghễ đi qua trước mặt Viên Hi, không quan tâm tới hắn, mà Viên Hi thì sao? Hắn đang cuộn mình, không ngừng mà run rẩy. Thủ hạ của hắn, đám thân vệ Viên gia, ngay khi Hồng Phong cùng Điển Vi liên hợp đã kích ép người đi du lịch Địa ngục, chúng đã lập tức quay người lại —— sợ hãi bỏ chạy!

Mà Viên Hi cứ một mực sống như vậy ở chỗ đó, cho đến tận khi Cao Thuận dẫn đầu đại quân đi tới bắt gặp hắn, Cao Thuận mới cho người làm cho hắn thoải mái một chút, chấm dứt cơn đau đớn mà hắn đang trải qua.

142. Q.2 - Chương 142: Sự Việc Xen Giữa (2)

Đương nhiên, Viên Hi chỉ là một sự việc nho nhỏ xen vào giữa! Tiết mục chính thức vẫn còn ở phía sau!

Hứa Thành cũng không đi về hướng phủ của Viên Thiệu!

Phương hướng của hắn là võ đài Nghiệp thành! Nơi đây vốn được Viên Thiệu xây dựng dùng để duyệt binh, chỉ có điều, lần này, nơi đây không phải dùng để duyệt binh, toàn bộ giáo trường, rất nhanh đã tràn ngập người của gia tộc quyền thế Ký Châu bị quân Hứa Thành bắt tới. Đương nhiên, những người này đều bị ép buộc, ai bảo mắt bọn hắn không sáng, đầu quân cho Viên Thiệu!

Hứa Thành đứng ở giữa một đài cao ở võ đài! Hồng Phong cùng Điển Vi nhận được mệnh lệnh của Hứa Thành mà đứng ở ngoài rìa đài cao, bởi vì Hứa Thành cảm thấy vóc dáng rất cao của hai người này, đứng quá gần hắn thì dễ dàng đoạt danh tiếng của hắn.

Chấp hành nhiệm vụ bắt người chính là của mấy người Cao Thuận. Hiệu suất của bọn hắc rất tốt, cũng không để cho Hứa Thành đợi lâu.

Viên Thiệu cùng người nhà của hắn, còn có đám người Quách Đồ, Phùng Kỷ, Hứa Du, rất nhanh đã bị dẫn tới dưới đài cao.

“Đã lâu không gặp...! Bản Sơ công, người tiêu tụy đi rất nhiều!” Hứa Thành nói về trêu chọc.

“Hừ! Hứa Thành, được làm vua thua làm giặc! Viên Thiệu ta không còn lời nào để nói. Người hãy cho ta thoải mái một chút!” Viên Thiệu đi ra từ trong một đám người, chỉ có điều, thân thể của hắn hơi run rẩy.

“Ha ha ha! Tốt một câu: được làm vua thua làm giặc!” Hứa Thành ngửa mặt lên trời cười to: “Đáng tiếc! Ký Châu này thật sự rất nhiều thảo khấu!” Dứt lời, hắn chỉ vào những thân sĩ gia tộc quyền thế Ký Châu đang bị binh lính áp giải, mà theo ngón tay của hắn lướt qua, trong võ đài lập tức vang lên một hồi tiếng khóc.

“Viên Thiệu ta cả đời không phục người khác, hôm nay, ta phải nói một chữ ‘ phục ’ đối với ngươi!” Viên Thiệu cũng không quay lại nhìn những người đứng sau mình, gã nói: “Ngươi chỉ vì muốn hoàn toàn lật đổ ta mà đã không tiếc toàn bộ buồng tay đối với hai châu U Ký. Tuy chỉ là một thời gian ngắn, thế nhưng đây là chuyện mà một người nhát gan có thể làm được, ngươi không sợ trong lúc này có ‘ vạn nhất ’ sao?”

“Không dám nhận! Ta cũng không có khí khái lớn như vậy! Hơn nữa. . .” Hứa Thành lại giơ ngón trở lên, lắc lắc với Viên Thiệu, nói tiếp: “Hơn nữa ngươi cũng không đáng để ta làm như vậy!”

“Ngươi. . . !” Viên Thiệu suýt chút nữa thổ huyết. Gã không thể tưởng được vào lúc này Hứa Thành cũng không buông tha ý đồ đả kích gã.

“Ta cũng không nói láo!” Hứa Thành hình như đã hiểu rõ ý nghĩ của Viên Thiệu, hắn giả bộ vô tội, nói: “Ngươi xác thực không đáng để ta làm như vậy!”

“Hứa Thành, ngươi đã thắng, sao ngươi còn chế giễu làm khổ người ta ở chỗ này?” Một giọng nói không hợp với tình cảnh vang lên, giọng nói tuy không lớn, lại làm cho cả võ đài lập tức trở nên yên tĩnh, thậm chí mọi người chỉ muốn nhìn xem là người nào mà to gan như vậy, ở thời điểm này lại dám vuốt râu hùm Hứa Thành. Chẳng lẽ hắn không biết tình thế lúc này sao? Dù bản thân đã ở tuyệt cảnh, lòng hiếu kỳ của mọi người chắc chắn cũng không mất đi.

“Thẩm Phối!” Viên Thiệu kêu lên trước tiên.

“Thẩm Phối!” ánh mắt Hứa Thành híp lại, lại là phần tử ngoan cố này. Cho tới bây giờ Hứa Thành chưa từng đụng phải kẻ nào có lập trường rất kiên định như gã này.

“Hứa Thành, ngươi hôm nay đã là chủ nhân của phương bắc, phải có lòng dạ khí khái xứng đáng với một chủ nhân phương bắc, đả kích một tù nhân, không khỏi quá không có đạo nghĩa! Làm như vậy, cũng quá không hợp thân phận của ngươi!” Thẩm Phối nói. Chỉ có điều sau khi nghe xong hắn nói, Hứa Thành cũng không có biểu hiện gì, ngược lại Viên Thiệu vẫn chưa phát giác ra bản thân gã đã đổ mặt. Tù nhân, một danh từ xa vời cỡ nào, không thể tưởng được rõ ràng lại có duyên) cùng Viên Bản Sơ hơn. hơn nữa hình như trước đó Thẩm Phối cũng đã mấy lần trở thành tù nhân của Viên Thiệu gã, hiện tại, cũng không biết có phải là báo ứng của gã hay không, ai bảo hắn khiến ột người trung thành, sáng ngời phải rơi vào tình trạng hiện tại như này! Cũng không biết ông trời có thể cho hắn một cơ hội trở thành tù nhân, hiện tại Hứa Thành có thể sẽ giết hắn hay không?

“Lòng dạ khí khái? Ha ha ha!” Nghe xong Thẩm Phối nói, Hứa Thành phá lên cười ha hả, hắn nói: “Thẩm Chính Nam, từ này ngươi dùng sai chỗ rồi! Lúc này ta đang thu thập phản nghịch, cũng không phải đang chỉ điểm giang sơn! Hơn nữa, ta cũng không có ý tứ nói móc người ta!”

“Không có? Các hạ cũng không khỏi đang tự lừa mình dối người!” Thẩm Phối cười lạnh lạnh nói.

“Ngươi đã nhận định như vậy, ta cũng không có cách nào. Hãy để cho ta nói ra hết tất cả những an bài này của ta, chính ngươi hãy phán đoán xem có phải ta cố ý nói móc ‘ chúa công ’ này của ngươi không?” Hứa Thành nói.

“Thẩm Phối rửa tai lắng nghe!” Kỳ thật, không chỉ có Thẩm Phối, còn có Viên Thiệu, Quách Đồ, Phùng Kỷ, cùng với bị những người kia áp tải tới dưới đài, thậm chí cũng muốn nhìn xem mình rốt cuộc thất bại ở chỗ nào!

“Kỳ thật, từ khi vị Viên Bản Sơ này muốn lại một lần nữa khởi sự, còn phái thủ hạ liên lạc bộ hạ cũ của hắn ở Ký Châu, ta cũng đã biết!” Hứa Thành nhìn Viên Thiệu cười nói. Dáng vẻ này của Hứa Thành lại khiến cho Viên Thiệu cảm thấy vô cùng giá lạnh trong lòng.

“Thế nhưng ta cũng sợ đánh rần động cỏ!” Tiếp theo Hứa Thành còn nói thêm: “Dù sao, mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng! Lúc ấy ta lại không thể giết hắn, như vậy ta sẽ tự bôi đen vào mặt mình, nhưng nếu như ta chỉ tạm thời bắt hắn hay chèn ép, liệu có ai biết hắn còn có thể động thủ một lần nữa hay không. Không động thủ đương nhiên là tốt, cần phải di chuyển hắn đi đâu? Vậy tất nhiên sẽ khiến cho hắn càng ẩn dấu thật sâu, sao ta có thể xác định ta còn có thể một lần nữa phát hiện ra chuyện đó? Vì vậy, ta vẫn phái người âm thầm chú ý hành động của hắn, đương nhiên, còn có những thủ hạ thủ hạ của hắn”

“Vì để cho những kẻ bất mãn với ta, thậm chí là thế lực âm thầm đối địch cùng tiến tới một chỗ, ta thậm chí còn lại để ột ít quan viên Ký Châu cũng không muốn thông đồng làm bậy cùng hắn bắt đầu có biểu hiện đồng ý ủng hộ ủng hộ, vì chính là muốn gây cho hắn thanh thế mạnh mẽ, giống như tên tuổi bốn đời Tam công của hắn trước đây. Một khi đã có thanh thế, Viên Thiệu mới có thể triệu tập càng nhiều người tới cống hiến cho hắn!”

“Đồng thời, ta còn lo lắng hắn cùng những kẻ đồng lõa của hắn sợ hãi quân lực của ta ở Ký Châu cùng U Châu, vì vậy, ta lập tức phái Cao tướng quân mang theo rất nhiều quân đội cùng tướng lãnh xuôi nam, hơn nữa còn hạ lệnh ột mình Bàng Bái ở lại trấn thủ U Châu!”

“Khá tốt! Cuối cùng thì vẫn là người Viên gia, tuy rằng hắn vẫn do dự, thế nhưng hắn vẫn động thủ! Dưới sự cố ý dung túng cùng dưới sự trợ giúp của ta, hành động của bọn hắn có thể nói là thuận buồm xuôi gió! Điền Phong làm người ngay thẳng, không muốn diễn kịch, cho nên, ta để cho hắn trốn sang nơi khác, Ký Châu, liền vác lên đám này cái này hỏa tại đầu đó ồn ào!”

“Bọn hắn biểu hiện không sai! Các phương diện đều được cân nhắc đến! Thậm chí ngay cả đã nghĩ đến chiêu hàng Trương Yến. Ta còn rất bội phục cái đầu hạt dưa của bọn hắn! Hơn nữa, bởi vì các phương diện tất cả thuận lợi, những kẻ bất mãn đối với ta, hoặc là hận ta, cũng bắt đầu tụ họp với bọn hắn. Mới nửa tháng, ta đã nhận được tin tức, chừng bảy thành hào môn thế gia hai châu U Ký rõ ràng cũng đã quy thuận dưới trướng hắn. Thật đúng là được nhiều người ủng hộ ...!” Nói đến đây, Hứa Thành cười nhẹ một tiếng với mọi người dưới đài, thế nhưng đám người ở bên dưới võ đài lại không khỏi cảm thấy tim đập chân run.

“Bảy thành! Hai châu U Ký, U Châu thì ít hơn, Ký Châu luôn luôn là trọng địa phương bắc, bảy thành này thực ra trọn vẹn hơn một ngàn gia tộc hào phú! Đây là một thực lực lớn cỡ nào? Nếu không phải vì loạn giặc khăn vàng, con số này chỉ sợ sẽ tăng thêm nữa...!”

“Thế nhưng, điều này cũng không tệ. Ít nhất, tránh cho Lão Tử sau này phải hao tâm tổn trí đi tìm từng bước từng bước!”

“Thế nhưng, nói đi cũng phải nói lại, đám người các ngươi này thật đúng là không phải những kẻ dân một cách bình thường! Thậm chí ngay cả một sơ hở lớn như vậy cũng không thể phát hiện ra là làm sao? Hai châu U Ký rộng lớn, các ngươi có khả năng đánh chiếm chỉ trong khoảng thời gian chưa đến nửa tháng hay sao? Hay các ngươi vẫn dựa vào người ta tự phục tùng mình? Các ngươi cũng quá nâng cao thể diện của mình!”

“Các ngươi cho rằng chiêu binh dễ dàng như vậy sao? Nói cho các ngươi biết, tất cả đều là do bản nhân an bài, dân chúng tòng quân đều được cho tiền. Bây giờ đang là thời điểm nông nhàn! Cho nên người cũng nhiều hơn, tiền thì sao? Tiền phải trả nhiều hơn, thế nhưng, cũng cũng không tệ lắm, đợi sau khi khám xét tất cả nhà của các ngươi thì cũng có thể thu hồi trở về. Hơn nữa, còn có thể thu lợi nhuận một số lớn, các ngươi nghĩ sao?”

“Đáng tiếc ...! Vừa mới có một chút manh mối đắc thắng, những người các ngươi lại đã bắt đầu đắc ý quên bản thân mình. Dân chúng tòng quân kiếm tiền, chuyện lớn như vậy, rõ ràng các ngươi tuyệt đối không biết rõ, ha ha! Nghĩ đến cũng đúng, bốn đời Tam công, ” Hứa Thành chia ngay mũi nhọn nhắm ngay Viên

Thiệu, hần nói: “Luôn luôn cao cao tại thượng, lại có thủ hạ của ta chống đỡ chung quanh người, chiêu binh cũng đều là người của ta, các người không nhận được tin tức cũng rất bình thường, có phải hay không?”

“Tướng Nghĩa Cừ, Lữ Khoáng, Lữ Tượng, trước kia chính là bộ hạ cũ Viên Thiệu người thế nhưng người cũng không còn là chủ công của bọn hần! Người cho rằng, trở thành một thuộc hạ của người thì cả đời đều phải là người của người hả? Bọn hần quên mình phục vụ cho người? Chớ má! Người, đầu tiên chiếm binh quyền của Tướng Nghĩa Cừ, giao cho Cao Kiên. Ha ha, cũng thật là lợi hại ...! Cao Kiên là cháu ngoại trai của người thế nhưng hần cũng không phải một tướng quân đúng nghĩa, hần cũng không so bằng một nửa của Tướng Nghĩa Cừ, còn muốn so với Cao Thuận sao? Cho dù tinh binh cường tướng trong tay hần đều trung với người, ta cũng có thể nói cho người biết, người cần bản cũng không thể ngăn được Cao Thuận một ngày, huống chi bên người Cao Thuận còn có nhiều Đại tướng tương trợ! Người ó thể để cho Hứa Thành ta coi trọng, các người cho rằng đều là đồ ngốc giống như các người sao?”

“Về phần U Châu, các người cho rằng Bàng Bái rời đi, chỗ đó chính là địa bàn của các người sao? Chẳng lẽ các người không biết, đại bộ phận Liêu Đông đã bị Bàng Bái công chiếm, hần hần quay về Tịnh Châu chỉ là một biểu hiện giả dối. Kỳ thật, hần vẫn một mực ở biên cảnh U Châu chờ các người tới! Hừ! Các người có vận khí tốt, nếu không phải ta cản hần, đám người các người còn có thể sống đến hiện tại sao? Nếu trấn thủ Ký Châu chính là Bàng Bái mà không phải là Cao Thuận, ta có thể rõ ràng nói cho các người biết, đây cũng chính là một sự kiện máu chảy thành sông! Các người. . .” Hứa Thành lại một lần chỉ xuống dưới đài, hần nói tiếp: “Một người cũng đừng nghĩ tới sống sót bởi vì trước tiên Bàng Bái sẽ giết chết tất cả những đồ vật có uy hiếp! Đây là thói quen của hần được hình thành trên thảo nguyên! Đây cũng là nguyên nhân vì sao hần được người ta xưng là ‘ Bắc Địa Thương Lang ’ !”

Rốt cục Hứa Thành nói xong rồi!

Toàn bộ người trên giáo trường, những người của hào môn thế gia mà không lâu trước đó còn vui vẻ, vô cùng kiêu ngạo, vô luận nghe được lời Hứa Thành nói hay còn không nghe được, đều cảm nhận được một bầu không khí nặng trĩu.

Một người cũng đừng nghĩ sống sót!

Đó là thủ đoạn xử trí của “Bắc Địa Thương Lang” Bàng Bái, như vậy Hứa Thành sẽ xử trí bọn hần như thế nào?

Áp lực!

Không có bất kỳ một chữ hần nào sẽ hạ thủ lưu tình đối với kẻ làm phản!

Kết cục của Viên Thiệu đã có thể xác định!

Thế nhưng những người khác thì sao?

Nghe ý tứ của Hứa Thành thì hình như hần cũng không muốn giết bọn chúng. Vậy hần sẽ dùng thủ đoạn gì? Thế nhưng có thể khẳng định là Hứa Thành sẽ không để cho bọn hần sống khá giả!

“Như vậy, xin hỏi Hứa tướng quân, người định xử lý chuyện này như thế nào?” Lại là Thẩm Phối lên tiếng hỏi

“Thật sự là một kẻ đáng giận! Thế nhưng Lão Tử lại không thể giết hần! Thực hần!” Hứa Thành nhìn Thẩm Phối, âm thầm nảy sinh suy nghĩ ác độc, hần thầm nghĩ “Chẳng lẽ người không thể để cho bầu không khí này tiếp tục trong chốc lát sao? Nói như vậy, ít nhất, Lão Tử sẽ làm cho tâm lý của bọn hần càng chịu áp lực lớn hơn rất nhiều. Cho dù lão Tử không giết bọn hần, về sau khả năng bọn hần dám làm phản loạn cũng giảm đi rất nhiều! Thật sự là một gã không biết cách làm người, khó trách bà ngoại không thân thiết, cậu không thương. Ngay cả lão đầu Điền Phong tướng lĩnh này còn mạnh hơn so với người!”

“Vậy Chính Nam tiên sinh, người cho rằng ta nên xử trí như thế nào?” Bốn lạng đầy ngàn cân, tá lực đả lực, Hứa Thành âm thầm đắc ý, nhìn xem người trả lời thế nào, người cũng không thể để cho Lão Tử giết bọn chúng, như vậy sau này Thẩm Chính Nam người cũng không cần làm người nữa, mà nếu như người nói không giết, chỉ sợ cũng sẽ có người nghĩ rằng đầu óc người có bệnh.

“Người khác Thẩm mỗ mặc kệ, tại hạ chỉ muốn mời Hứa tướng quân đáp ứng tại hạ một việc!” Thẩm Phối đột nhiên té quỵ xuống mặt đất, nhìn Hứa Thành hành một đại lễ.

. . .

“Người có chuyện gì? Không phải là người muốn dùng mạng của người đổi một mạng của vị Bản Sơ công bốn đời Tam công chứ?” Hứa Thành cười nhạt nói.

“Không phải!” Thẩm Phối trả lời vô cùng trực tiếp.

“Vậy là chuyện gì? Ta nhớ rõ, trước đó có một lần vị Bản Sơ công này khuyên người quy hàng ta, người cũng không đáp ứng, càng không có chuyện người hành đại lễ với ta. Lần này, đến cùng là vì chuyện gì đáng giá mà người quỳ xuống với ta, thậm chí còn yêu cầu dùng tính mạng người để trao đổi?”

“Tại hạ chỉ muốn dùng cái mạng ti tiện này đổi một mạng của Viên thị Tam công tử, Viên Thượng!” Thẩm Phối nói.

“Người. . .” Hứa Thành không còn lời nào để nói.

Cũng tương tự như vậy, toàn bộ võ đài lại yên tĩnh.

“Đúng là một hảo hán!” tiếng Diễm Vi nhỏ giọng lầm bầm truyền đến trong lỗ tai Hứa Thành.

“Thẩm Phối, người đồ, chuyên tìm phiền toái cho Lão Tử!” Hứa Thành đột nhiên nói tục, mắng một câu, toàn bộ võ đài giống như đều bị một câu nói này của hắn khiến cho chấn động lung lay một chút.

“Muốn dùng một cái mạng của người để đổi một cái mạng của Viên Thượng, ta có thể nói cho người biết, đáp án chỉ có hai chữ” Không được!” Mắng xong, Hứa Thành khôi phục dáng vẻ khi trước của mình, thế nhưng, giọng điệu của hắn tuyệt không khiến cho người ta cảm thấy nhẹ nhõm!

“Như vậy, xin mời Hứa tướng quân cho phép Thẩm Phối theo một chỗ cùng Bản Sơ, cùng đi đến tuổi vàng” Thẩm Phối cũng không cưỡng cầu.

“Ha ha, tốt, Thẩm Chính Nam người” Hứa Thành nhìn Thẩm Phối mà không ngừng cười nhạt, trong đầu của hắn lại đang không ngừng cân nhắc xử lý tình huống phát sinh này như thế nào! Thẩm Phối không thể chết được, ít nhất, không thể chết được khi hắn ở trong tay Hứa Thành! Điểm này thì Hứa Thành nhất định phải chú ý, bởi vì Thẩm Phối không phải như những người khác, hắn và Diễm Phong, còn có Thự Thụ đều giống nhau, đều là người vô cùng có danh vọng tại Ký Châu, nhất là trong quân đội Ký Châu. Dù Hứa Thành hắn có thể không chút do dự mà giết tất cả hơn một ngàn người của các gia tộc quyền thế ở trước mặt này thì hắn cũng không thể giết Thẩm Chính Nam này! Tối thiểu nhất, hiện tại hắn không thể giết! Đây chính là cái gọi là vừa đánh một cái tát rồi lại ột trái táo ngọt, loạn Ký Châu lần này, vừa vặn dễ dàng khiến cho hắn có thể một lần nữa thanh trừng thế lực ở nơi này, mà sau khi trải qua loạn Viên Thiệu lần này, Ký Châu cũng không còn có thể có dao động thế lực thống trị của Hứa Thành hắn. Nhưng nếu như hắn muốn cho lòng người Ký Châu có thể nhanh chóng ổn định lại, thì cần phải thực hiện thêm kế sách trấn an, Diễm Phong cùng Thự Thụ, Cao Lâm, Trương Cáp, Đồng Chiêu, Tuân Thâm, những người này đều đã sớm quy thuận hắn, lấy ra để dùng chỉ sợ cũng sẽ không thể tạo nên tác dụng rất lớn, mà Thẩm Phối thì lại khác, chỉ cần Thẩm Phối có thể quy thuận ở thời điểm này, thì chuyện này có thể quá có lợi đối với việc trấn an lòng người, mà nếu như Hứa Thành hắn giết Thẩm Phối thì sẽ chỉ làm lòng người càng thêm rung chuyển. Dù sao, mỗi người cũng biết, Thẩm Phối cũng không có tham gia lần phản loạn của Viên Thiệu.

“Thẩm Phối, người muốn chết?” Sau khi suy nghĩ kỹ tất cả, Hứa Thành lại bắt đầu đặt câu hỏi.

“Không phải Thẩm mỗ muốn chết, mà là không thể không chết! Bản Sơ công có ơn tri ngộ đối với Thẩm Phối, Thẩm mỗ nhưng lại ngay cả liền ném thành đất đai bị mất, đến nỗi tại không thể báo đáp đại ân này. Lần này mất thấy Bản Sơ công lâm vào tuyệt cảnh mà không thể cứu, Thẩm Phối sớm đã vô cùng xấu hổ, Viên Thuật một số sớm đã vong trong tay Tôn Sách, hôm nay Viên gia chỉ còn nhánh của Bản Sơ công, cho nên, Thẩm Phối thâm nghĩ cầu Hứa tướng quân có thể để cho Viên thị một huyết mạch, khiến cho Viên thị không đến mức vì vậy mà tuyệt. Nếu Hứa tướng quân không đáp ứng, Thẩm Phối cũng chỉ có thể chết cùng Bản Sơ công, mới có thể báo đáp ơn tri ngộ hơn mười năm!”

“Được! Bị ảnh hưởng của tư tưởng trung quân độc hại quá sâu! Thế nhưng, ta thích!” Hứa Thành nói thầm, hắn vừa liếc nhìn Thẩm Phối, nói: “Thẩm Phối! Tuy ngươi là một đồ ngốc, thế nhưng ta còn chỉ có thể nói cho ngươi biết, ta không thể đáp ứng thỉnh cầu của ngươi”

“Vậy thì mời Hứa tướng quân ban thưởng cho Thẩm Phối cái chết!” Thẩm Phối lại một lần hành đại lễ.

“Ngươi biết ta vì sao không đáp ứng?” Không trả lời yêu cầu của Thẩm Phối, Hứa Thành nhìn hắn rồi hỏi.

“Thẩm mỗ không muốn biết!” Trong tình cảnh bi thương muốn chết, Thẩm Phối cảm thấy đã không có cách nào khác giúp đỡ Viên gia giữ lại một mầm sống, tự nhiên lòng hiếu kỳ của hắn cũng hạ thấp.

“Bởi vì. . .” Hứa Thành kéo dài giọng nói: “Ta căn bản không có ý định giết Viên Thượng!”

“Cái gì?” Không chỉ có Thẩm Phối, Viên Thiệu cũng gọi thất thanh kêu lên!

“Ngươi thật sự không giết chết Thượng nhi?” Viên Thiệu lên tiếng hỏi. Vừa rồi khi Thẩm Phối nói muốn dùng mạng của mình đổi một mạng của Viên Thượng, tuy Viên Thiệu thấy cảm động, cũng không nói lời nào, chỉ ở một bên nhìn xem. Viên Thiệu sợ chính mình nói chen vào ngược lại sẽ hại Viên Thượng. Suy bụng ta ra bụng người, hắn cho là lúc này mình sớm đã là người mà Hứa Thành rất ghét, mà khi Hứa Thành nói không đáp ứng, điều này cũng ở trong dự liệu của hắn. Chỉ có điều lúc đó Viên Thiệu cũng không buồn nói chuyện, mà một câu nói kia của Hứa Thành, lại làm cho hắn không thể không kinh hãi thốt lên.

“Thế nhưng là. . .” Hứa Thành lại một lần nữa khiến tâm trạng của hai người đang từ đỉnh cao rơi xuống đáy vực. Hắn nói: “Thế nhưng sau khi ta nghe Thẩm Phối ngươi nói xong, ta mới nhớ ra rằng Viên Thượng này vẫn cần phải giết mới tốt!”

“Ngươi!” lập tức Viên Thiệu, Thẩm Phối vô cùng chán nản.

“Viên thị rất được lòng người....!” Hứa Thành thở dài, nói: “Hừ! Tất cả đều đã rơi vào hoàn cảnh như này rồi, còn có người nguyện ý chịu chết, nếu như ta lưu lại một huyết mạch, ai biết sẽ có chuyện gì xảy ra? Ta thế nhưng là nghe qua như vậy một bài thơ: Ly Ly bắt đầu trên cây cỏ, một tuổi một khô khốc; lửa cháy đốt không hết, qua gió xuân lại mọc! Cho nên, ta còn cho rằng cần phải diệt cỏ diệt tận gốc!”

“Chỉ cần ngươi giữ lại một cái mạng của Thượng nhi, ta có thể cho hắn thề, trọn đời không hề đối địch cùng ngươi!” Viên Thiệu vội la lên.

“Nghe lời này của ngươi, sao ta cảm thấy ngươi giống như sau này Viên Thượng sẽ có tư cách trở thành địch thủ của ta!” một câu nói này của Hứa Thành lại một lần đánh Viên Thiệu rơi xuống vực sâu!

“Không phải, không phải, ta không phải có ý tứ này!” Viên Thiệu liên tục khoát tay, vội vàng phủ nhận, thế nhưng khi chứng kiến dáng vẻ cười nhạt của Hứa Thành, hắn lại chán nản mà bỏ tay xuống.

“Mà thôi, Thẩm mỗ vô năng, tự cho là thông minh, ngược lại hại Tam công tử, nếu như Hứa tướng quân ngươi đã quyết định, xin mời trước tiên hãy cho Thẩm Phối thoải mái một chút!” Thẩm Phối ở một bên lộ vẻ sầu thảm nói.

“Kỳ thật, ta không đáp ứng ngươi là do vẫn còn có một nguyên nhân nữa” Hứa Thành mặc kệ hai người dưới đài đang thất hồn lạc phách, hắn nói: “Đó chính là một Thẩm Phối đã chết cũng không giá trị bằng một cái mạng của Viên Thượng!”

“. . .” Không có trả lời, hai người dưới đài vẫn đang trong tình trạng thất hồn lạc phách! Điều này làm cho Hứa Thành có một chút khó chịu.

“Cái chết của Thẩm Phối không đáng tiền, thế nhưng sống thì lại không giống như vậy!” Hứa Thành phóng đại giọng nói của mình, hắn nói: “Một Thẩm Phối sống tự nhiên có thể giá trị bằng một Viên Thượng rồi!”

“Ngươi nói cái gì?” Viên Thiệu cùng Thẩm Phối lại đồng thời ngẩng đầu lên, nhìn về phía Hứa Thành.

“Rất đơn giản, ngươi!” Hứa Thành giơ một ngón tay chỉ vào Thẩm Phối, nói: “Chỉ cần ngươi quy thuận ta, xem như nể mặt mũi của ngươi, ta tự nhiên sẽ thả Viên Thượng, thế nhưng nếu như ngươi không đáp ứng, vậy ngưng ngừng, tiểu tử kia tánh mạng ta thế nhưng không thể bảo đảm!”

“Ta. . . Ta đáp ứng người!” Thẩm Phối nhìn thoáng qua Viên Thiệu, thấy được vẻ cầu xin trong mắt đối phương. Sau khi Thẩm Phối hần đáp ứng yêu cầu của Hứa Thành, hần lại nhìn thấy cảm kích cùng một tia nhẹ nhõm trong mắt Viên Thiệu.

“Chính Nam huynh, đa tạ người lưu một huyết mạch cho Viên thị!” Viên Thiệu hành một đại lễ thật sâu, chín mươi độ đối với Thẩm Phối, sau đó, gã quay người nhìn Hứa Thành, nói: “Cho ta một thanh kiếm!”

143. Q.2 - Chương 143: Chiến Sự Tự Thuật

Hứa Thành quét sạch hậu viện của mình xong, đồng thời với đó ở tiền tuyến, Chinh Nam đại tướng Từ Hoảng của hần cũng vì hần mà khai thác hai vùng lãnh thổ rộng lớn, đây chính là Hán Trung cùng Tây Xuyên!

Từ Hoảng với sự trợ giúp Đặng Bách Xuyên ở bên trong, thành công công phá Tam đại quan ải Tây Xuyên: Gia Manh quan, Bạch Thủy Quan, còn có Kiếm Môn quan! Mà còn sót lại Phù Thành cùng Lạc Thành, căn bản cũng không thể ngăn cản hần trong thời gian quá lâu!

Trong khi Lưu Chương trong trạng thái thất kinh đang thương nghị cùng thủ hạ, Từ Hoảng cũng nghỉ ngơi đủ! Đại quân xuất phát.

Cửa thứ nhất, Phù Thành! Tướng trấn thủ là Mạnh Đạt!

Từ Hoảng theo như lời trong thư của Hứa Thành gửi cho hần, dùng phương pháp chiêu hàng! Đương nhiên, có thể sử dụng danh nghĩa Trương Tùng, nguyên nhân cụ thể thì hần không rõ ràng lắm, thế nhưng kết quả cũng không tệ, tất cả chỉ ở trong vòng hai ngày đã bí mật thỏa đàm. Ngô Lan từ Kiếm Môn quan lui vào Phù Thành còn chưa rõ chuyện gì xảy ra, đã phát hiện Từ Hoảng tiếp tục truy đuổi tới nơi! Tiếp theo, hần đã bị chết ở dưới đao của Mạnh Đạt!

Mà khi Mạnh Đạt đi nghênh đón Từ Hoảng, trúng ám toán, bị bắn chết! Vì báo thù thay cho hần, Từ Hoảng ngầm đồng ý với thủ hạ thân tín của hần đại khai sát giới đối với một ít phần tử ngoan cố! Phù Thành được bình định!

Sau đó, đại quân Từ Hoảng thẳng tiến Lạc Thành! Tướng trấn thủ Lạc Thành là Ngô Ý!

Nơi đây, càng dễ xử lý!

Theo như bản đồ địa hình Tây Xuyên mà Trương Tùng hiến, chệch bên ngoài Lạc Thành có một cái đường nhỏ, có thể dễ dàng vượt qua.

Trong đường nhỏ có một sườn núi, tên là sườn Lạc Phương! Thế nhưng, trong đại quân Từ Hoảng cũng không có phương, hơn nữa, bản thân Từ Hoảng cũng rất cẩn thận. Khi hần suất quân đi ngang qua con đường nhỏ này, Diêm Hành đang tấn công mạnh Lạc Thành, đánh giết khiến Ngô Ý khổ không thể tả, hơn nữa, Ngô Ý cũng không thể ngờ rằng Từ Hoảng lại biết con đường núi đó, chính hần còn nhất thời không nghĩ tới điều này hơn nữa, hần còn không thể tưởng được Từ Hoảng còn dám mang binh đi ngang qua con đường này giữa ban ngày!

Kết quả, hai mặt giáp công! Lạc Thành thất thủ! Ngô Ý đầu hàng!

Thành Đô hoàn toàn hiện ra trước mặt Từ Hoảng!

Mà khi hần đang tiến đến Thành Đô, người mang tin tức Lưu Chương mới vừa vắn ra khỏi thành. Người mang tin này đi về phía Ba Quận, báo tin cho Thái Thú Nghiêm Nhan, để cho Nghiêm lão tướng quân lập tức khởi binh tới cứu viện Thành Đô! Không còn cách nào khác, ai kêu ba đại danh tướng Thục Trung, một người bị ngăn ở Hán Trung, một người khác bị bắt, cũng chỉ còn lại một người già nhất này mà thôi!

Người mang tin tức vừa đi, Từ Hoảng đã đến! Lưu Chương không thể đợi chờ được nữa. Rơi vào đường cùng, hần cự tuyệt đề nghị tử thủ thành của thuộc hạ, tự mình bưng đại ấn châu mục, ra khỏi thành đầu hàng Từ Hoảng!

Tất cả diễn ra thuận lợi đã khiến cho Từ Hoảng cảm thấy bản thân mình như là đang nằm mơ.

Tiếp theo, Từ Hoảng tiến vào Thành Đô, quân Hứa Thành có quân kỷ nghiêm ngặt, không đụng đến cây kim sợi chỉ của dân chúng, cộng thêm việc tuyên truyền thoả đáng, rất nhanh chóng dân chúng Thành Đô đã không có mâu thuẫn quá lớn đối với quân Hứa Thành! Sau đó, Từ Hoảng mời Lưu Chương viết thư cho những quan lại địa phương cùng với các tướng lĩnh dưới trướng của hắn, để cho bọn hắn bỏ vũ khí xuống, nhất là Trương Nhiệm bây giờ đang ở Hán Trung, không thể tiếp tục làm náo loạn nữa, Hán Trung đã đủ loạn rồi!

Lưu Chương làm theo tất cả! Đương nhiên Từ Hoảng cũng đối xử rất tốt, ưu đãi đối với hắn!

Thế nhưng, bắt đầu từ lúc này, sự việc đã trở nên có chút không quá thuận lợi.

Thư của Lưu Chương còn không được gửi đi, Từ Hoảng đã nhận được cấp báo của Cao Lãm: Trương Nhiệm đánh Gia Manh quan rất gấp!

Thì ra Từ Hoảng bởi vì binh tinh mãnh tướng, chiếm hữu quyền chủ động tuyệt đối trên chiến trường, cho nên, vì Trương Lỗ bị bức bách chỉ có thể tử thủ Lương Châu cùng Nam Trịnh, hắn liền lặng lẽ bắt đầu di chuyển, đi theo một con đường vòng ở hướng khác có thể đi thông tới Hán Trung, nơi này chính là Dương Bình quan!

Mà bên trong Dương Bình quan cũng sớm không có bao nhiêu Hán Trung binh! Bởi vì trong suy nghĩ của Trương Lỗ, nếu như Từ Hoảng có thể trực tiếp đánh Lương Châu, tiếp theo sẽ là Nam Trịnh, cứ tiếp tục tập trung binh lực ở mấy quan ải nổi Hán Trung với Ung Châu thì quả là lãng phí, cho nên, hắn đã cho điều đại bộ phận binh lực của Dương Bình quan đến Nam Trịnh. Kết quả, Từ Hoảng dễ dàng đánh chiếm cửa ải này.

Sau đó, Từ Hoảng liền phong tỏa vùng này.

Sau khi Trương Nhiệm mang đại quân xuất binh Hán Trung, cũng bởi vì hắn muốn lực chú ý đặt ở biểu hiện là đại quân tụ tập ở Ki Cốc quan, cho nên, Từ Hoảng có thể thuận lợi che dấu tung tích.

Tiếp theo, vì nhận được trợ giúp của Đặng Bách Xuyên, tập kích bất ngờ Gia Manh quan cùng Tam đại quan ải rồi! Mà hết thấy điều này chỉ bởi vì giữ bí mật, hơn nữa từ Ki Cốc quan còn phái ra một đội kỵ binh đi quấy rối đại quân của Trương Nhiệm đánh Nam Trịnh, khiến cho Trương Nhiệm cho rằng Từ Hoảng còn đang ở Ki Cốc quan, cho nên, Trương Nhiệm, tận đến khi đường vận chuyển lương thảo không thông, mới phát hiện mình đã trúng kế “Lừa dối” của Từ Hoảng, bị vây ở Hán Trung!

Dưới sự kinh hãi, Trương Nhiệm cũng không chấp nhận đề nghị của hai viên phó tướng Dương Hoài cùng Cao Bái, hắn lập tức điều quân trở về đánh Gia Manh quan, vận dụng kế sách “Vây Ngụy cứu Triệu”, đại quân đi vòng đánh Ki Cốc quan, cũng làm ra dáng vẻ tiến công Ung Châu.

Nhưng mà một lần nữa sự việc xảy ra đã vượt quá dự liệu của hắn chính là quân Hứa Thành trấn thủ Ki Cốc quan chứng kiến hắn đến, lại không xuất chiến, đợi đến lúc hắn phái binh công thành, đám quân phòng thủ này lại bỏ quan ải mà bỏ chạy về phía sau. Lúc này hắn mới phát hiện ra vốn hắn tưởng rằng ít nhất cũng phải có đến hai vạn binh mã ở lại trấn thủ Ki Cốc quan vậy mà chỉ có mấy ngàn binh lực.

Điều này chẳng khác như một quyền đánh vào không trung, Trương Nhiệm có một cảm giác “đau đớn nhói lên ở eo”.

Làm sao bây giờ?

Thực sự đi tiến công Ung Châu sao? Có thể, vậy thì phải so tốc độ cùng Từ Hoảng, xem ai nhanh hơn ai để xem rốt cuộc là Từ Hoảng đánh hạ Thành Đô trước hay là Trương Nhiệm đánh hạ Trường An trước!

Thế nhưng, đáp án có vẻ như không cần đánh cũng đã biết!

Không sai, Thành Đô là một tòa thành kiên cố, phía trước còn có vài cửa ải hiểm yếu có thể ngăn cản Từ Hoảng, thế nhưng nếu như Từ Hoảng có thể thần không biết quỷ không hay mà đánh hạ Gia Manh quan, ai biết hắn còn có thủ đoạn gì nữa! Hơn nữa, Trương Nhiệm cũng hiểu rất rõ ràng, trong số những người còn ở lại trong Tây Xuyên đều là những kẻ không ra gì, nhất là bọn hắn cũng không phải một lòng. Bản thân hắn chính là từ một quan quân cấp dưới thăng lên Đại tướng, hắn càng hiểu rõ là có một vài người trong Tây Xuyên vẫn có thái độ bất mãn đối với chủ nhân Lưu Chương này, hơn nữa chủ nhân Lưu Chương của

mình vô năng, yếu hèn, tất cả những nguyên nhân này cộng lại, thật sự rất khó để cho hần có đầy đủ niềm tin tưởng đối với Tây Xuyên, hơn nữa, trong số các tướng lĩnh ngăn cản Từ Hoảng trên đường tiến quân của hần, người có thể đánh một trận với Từ Hoảng, Lý Nghiêm chính là chủ tướng Gia Manh quan, thì đã bị bắt! Thật sự là cực kỳ đáng giận!

Mà Trường An đâu này?

Trước tiên hãy nhìn địa hình! Một dãy sơn cốc, còn có hai đại quan khẩu: Nhai Đình! Trần Thương!

Nếu như quân Hứa Thành đã bỏ đi khỏi Ki Cốc quan, đằng sau khải định đã được phòng thủ nghiêm mật! Không nói đến bản thân Thứ sử Ung Châu Từ Vinh chính là người có xuất thân Đại tướng, hơn nữa Từ Vinh vốn còn là Đại tướng giỏi đánh trận nhất trong số các thủ hạ của Đồng Trác khi xưa, hơn nữa hần còn có Tào Tính, vốn là Đại tướng dưới trướng Lã Bố ngày trước phụ trợ, cũng đừng nói phía trước còn có quan khẩu cản đường, cho dù để cho Trương Nhiệm hần trực tiếp đi đánh Trường An, hần cũng không nhất định có thể đánh hạ được thành Trường An, hơn nữa, còn một điều nữa đó chính là trong thành Trường An lại có một người nhìn như râu ria, nhưng lại vô cùng đặc biệt, đó chính là hoàng đế bệ hạ Đại Hán trên danh nghĩa——Hiển Đế! Hãy thử nghĩ xem Lưu Chương là người thuộc Hán thất, Trương Nhiệm hần là đại tướng dưới trướng Lưu Chương, lại muốn đi đánh thành thị của tộc trướng Lưu Thỉ——hoàng đế, muốn tạo phản sao? Cho dù hết thảy những điều này cũng không tính toán gì hết thì đánh Ung Châu xong, đằng sau là nơi nào? Lương Châu! Bàng Đức chính là một trong mấy viên Đại tướng mạnh nhất dưới trướng Hứa Thành, tên tuổi vang dội, còn ở phía trên Từ Hoảng. Nếu như Vị lão ca này khi hần đánh Ung Châu, thọc một dao vào sau lưng của hần, hậu quả sẽ như thế nào, hoàn toàn có thể nghĩ ra được!

Cho dù hết thảy những điều này cũng không tính toán, Trương Nhiệm hần dùng mãnh phi thường uy vũ, không có sức mạnh nào địch nổi, đại phá Từ Vinh, Tào Tính, còn thu thập Bàng Đức một trận, đánh hạ thành Trường An! Tiếp theo hần phải làm thế nào này? Bên trong Thành Đô chính là Lưu Chương, kẻ thống trị cao nhất Tây Xuyên! Đánh chiếm Thành Đô trên cơ bản tương đương với việc đánh chiếm Tây Xuyên, mà kẻ thống trị thành Trường An, Hứa Thành cũng đang ở lại thành Lạc Dương! Huống chi, Lưu Chương cũng căn bản không có cách nào so sánh với Hứa Thành, đánh rút xuống Trường An, chỉ càng dẫn xuất vị Phiêu Kỵ Đại tướng quân, người càng ngày càng làm cho người ta cảm thấy khủng bố. Khi đó, Trương Nhiệm hần muốn chạy chỉ sợ cũng không có lối thoát!

Cho nên, sau khi trải qua nghĩ sâu tính kỹ, Trương Nhiệm chỉ có bắt đắc dĩ buông tha ý định đánh Ung Châu, ngược lại hần tiến binh về hướng Gia Manh quan! Như vậy cũng tốt khi Trương Lỗ đã bị đánh tới mức chỉ có thể tự bảo vệ mình, không thể động thủ động cước tại phía sau hần, bằng không, sự việc càng thêm phiền toái!

Tướng trấn thủ Gia Manh quan là Cao Lãm! danh tướng Hà Bắc!

Trương Nhiệm không dám khinh địch! Sau khi đến Gia Manh quan, hần trực tiếp dẫn quân tới khiêu chiến!

Cao Lãm đã không giống với lúc trước! Hần có chút kiêu ngạo, xem thường tướng lĩnh Tây Xuyên! Dù sao, so với những hần tướng cùng quân Hứa Thành các tướng lĩnh quân Tây Xuyên ở một góc Tây Xuyên lúc này thật sự không có danh tiếng!

Hơn nữa, Cao Lãm có suy nghĩ là bắt giặc trước tiên phải bắt vua, hần nghĩ nếu như mình bắt giữ Trương Nhiệm trên chiến trường, hoặc là giết Trương Nhiệm, quân Tây Xuyên đối diện khó có thể uy hiếp tới hần, đường lui được ổn định. Đương nhiên, hần còn có một suy nghĩ cá nhân khác nữa, đó chính là hần không muốn chỉ ngồi nhìn Từ Hoảng mang theo Diêm Hành đánh trận lập công ở phía trước, quân công này, hần cũng muốn lập!

Nhưng mà sự việc sao có thể đều xảy ra đúng như ý người?

Một trận chiến, Cao Lãm ăn không tiêu!

Trước tiên cần phải nói rõ: Trương Nhiệm dùng chính “Bách điều triệu phượng thương”, sư phụ là đại tông sư Đồng Uyên! Đồng Uyên có ba người đệ tử, Trương Nhiệm là một, hai người còn lại, một người gọi là Trương Tú, cũng dùng loại thương pháp này, từng đại chiến trên trăm hiệp cùng đệ nhất chiến tướng thiên hạ Ôn Hầu Lã Bố, được xưng là “Bắc Địa Thương Vương”! Một vị gọi là——Triệu Vân! Dùng chính là loại cải tiến của thương pháp này: “Thất tham xà bàn thương”, từng đơn thương độc mã đánh giết vào

trong đại quân hơn mười vạn Tiên Ti, lấy đi tánh mạng Tiên Ti tộc Vương, người đời xưng là: “Địch vạn người” !

Cho nên, thật vất vả, liều mạng, Cao Lãm mang theo một thân thể tổn thương trốn về Gia Manh quan! Sau đó, dù có đánh chết hắc cũng không đi ra ngoài!

Cao Lãm không xuất chiến, hơn nữa thời gian cấp bách, cho nên Trương Nhiệm chỉ có thể tấn công mạnh!

Thế nhưng, lần này chính là lúc quân Hứa Thành chiếm tiện nghi! Từ trên tường thành cao, quân Tây Xuyên tấn công, bắn tên! Lại đến, Đao thuận binh tấn công! Quân Tây Xuyên tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

Thế nhưng Trương Nhiệm không thể suy nghĩ nhiều, thân là tướng lĩnh trung với Lưu Chương, hắc còn sót ruột hơn cả những người khác! Cho nên, ỷ vào nhiều lính, quân Tây Xuyên bắt đầu chia thành từng nhóm, ngày đêm không ngừng tấn công mạnh Gia Manh quan!

Cao Lãm cảm thấy vô cùng kinh hãi đối với khí thế của Trương Nhiệm, cho nên, xuất phát từ tính cách cẩn thận, hắc báo cáo tin tức này chủ tướng của mình, Từ Hoảng!

Sau khi Từ Hoảng nhận được tin cấp báo, hắc cũng đôi chút nóng vội!

Hắc không giống như Cao Lãm. Ngay từ khi Hứa Thành mệnh lệnh cho hắc tiến công Ích Châu cùng Hán Trung, hắc đã bắt đầu thu thập tin tức ở các phương diện liên quan! Đương nhiên tin tức về những tướng lĩnh quân Tây Xuyên là một bộ phận không thể thiếu!

Trương Nhiệm: đệ nhất danh tướng Thục Trung, võ nghệ cao cường, tinh thông dụng binh, tính tình kiên cường!

Ngay khi một người tinh thông dụng binh bắt đầu liều mạng thì có hiểu được Cao Lãm trấn thủ ở Gia Manh quan đã gánh chịu áp lực như thế nào! Huống chi, đối phương còn có một “Tính tình kiên cường”, điều này có thể giải thích rằng Trương Nhiệm là một nhân vật nói xong là làm đến cùng, mà tình hình hiện tại đã rơi vào tình cảnh như này, xem ra không thể đánh hạ Gia Manh quan, hắc chắc chắn sẽ không từ bỏ ý đồ!

Thế nhưng ngoại trừ một lá thư do Lưu Chương tự mình viết chiêu hàng, Từ Hoảng không có biện pháp nào khác dùng để trợ giúp Cao Lãm. Không nói tới việc Thành Đô vừa mới giành được, tất cả đều vẫn chưa ổn định, hơn nữa, theo tin tức tin cậy, Thái Thú Ba Quận, Nghiêm Nhan, đã mang theo đại quân xuất phát tiến về Thành Đô! Cho dù trước đó Từ Hoảng đã phái người mang theo thư chiêu hàng của Lưu Chương tới đưa cho Nghiêm Nhan, Nghiêm Nhan cũng mặc kệ. Lão già này trả lời như sau: lão phu chịu ơn chủ trước Lưu Ích Châu (ám chỉ Lưu Yên, cha của Lưu Chương), sao có thể mắt thấy Tây Xuyên mất vào trong tay người khác? Dù chúa công đã hàng, lão phu cũng không thể hàng, Tây Xuyên ta chỉ có tướng quân chặt đầu, không có tướng quân quỳ gối!

Ha ha! Từ Hoảng có một đánh giá về vị lão tướng quân này: người bảo thủ! Đương nhiên, đây chỉ là câu nói bí mật, bên ngoài mà lên, hắc còn phải nói Nghiêm Nhan là một tướng lĩnh tốt tới mức không thể tốt hơn, khó tìm khắp thiên hạ. Tuy hành vi của hắc không đáng được đề xướng, nhưng lòng trung thành đáng được khen! Không còn cách nào khác, ai kêu vị lão tướng quân này có lực ảnh hưởng lớn nhất ở trong quân Tây Xuyên, còn lớn hơn cả so với Trương Nhiệm cùng Lý Nghiêm.

Thế nhưng, nếu như người ta không muốn hàng, đương nhiên cũng chỉ có thể đánh mà thôi!

Đương nhiên Thành Đô không thể buông lỏng, cho nên, Từ Hoảng để lại ba vạn binh mã trấn thủ Thành Đô! Chính mình mang theo một vạn người xuất phát! (mười vạn đại quân, bốn vạn để ở chỗ Cao Lãm, dùng để phòng thủ Gia Manh quan, ngăn cản Trương Nhiệm, hai vạn bị phân công đến các quan ải, đại quân đến Thành Đô chỉ có bốn vạn!)

Bởi vì có bản đồ địa hình Tây Xuyên của Trương Tùng, cho nên, Từ Hoảng không hề giống như một người ngoại lai, hơn nữa trong số đại quân mà hắc mang đến đánh Thành Đô có sáu vạn đại quân chính là đại quân mà Dương Nhị huấn luyện trong vùng núi tại Thái Hành Sơn, cho nên, tuy đường Thục Trung khó đi, thế nhưng cũng không thể mang đến cho hắc bao nhiêu phiền toái! Điều này liền biến thành một lợi điểm!

Không sợ đường khó đi, vậy sẽ đi nhanh hơn!

Đi nhanh, lại có địa đồ, như vậy, sẽ vượt quá dự liệu của người ngoài!

Cho nên, Từ Hoảng sớm đã đến trước một nơi mà Nghiêm Nhan phải đi qua, đóng quân ở đó đợi vị lão tướng quân này đến.

Quả nhiên, Nghiêm Nhan, không hề phòng bị, chỉ huy đại quân đi ngang qua, hơn nữa Nghiêm Nhan còn cho xây dựng quân doanh tạm thời ở cách đó không xa!

Vì vậy, đêm đó, Từ Hoảng chỉ huy một vạn hổ lang đột kích!

Cần phải hiểu rõ võ nghệ của Từ Hoảng đã từng được Vương Việt chỉ điểm, trong quân Hứa Thành có nhiều chiến tướng hạng nhất, hàng ngày có thể dùng làm đối tượng so tài, cộng thêm Từ Hoảng xuất kỳ bất ý tấn công. Kết quả, đại thắng! Nghiêm Nhan bị Từ Hoảng bắt giữ! Mấy vạn đại quân bị đánh tan!

Sau khi chiến đấu, Nghiêm Nhan muốn chết, Từ Hoảng từ chối cho ý kiến về chuyện này, Từ Hoảng chỉ nói cho Nghiêm Nhan biết, thân là lão tướng Tây Xuyên, chịu ân trọng của Lưu Chương, cũng nên nhìn xem Lưu Chương có bình an hay không rồi hãy an tâm mà đi! Lời nói này đã đả động Nghiêm Nhan, để cho hắn yên tĩnh trở lại. Thật sự thì Từ Hoảng đã suy nghĩ tới việc đi mời Chung Diêu tới khuyên bảo Nghiêm Nhan.

Bình định Nghiêm Nhan, rốt cục Từ Hoảng có thể rảnh rang ra tay!

Mà rốt cục Trương Nhiệm cũng nhận được thư chiêu hàng do chính tay Lưu Chương viết. Sau khi xác định Thành Đô bị chiếm đóng, sợ chính mình đánh quá gấp sẽ khiến cho đám người Từ Hoảng gây bất lợi đối với Lưu Chương, hắn lập tức từ bỏ việc đánh Gia Manh quan!

Không lâu, theo như mệnh lệnh của Hứa Thành, Chung Diêu, người tiếp nhận chức Thứ sử Ích Châu của Lưu Chương từ Hán Trung đã đến Thành Đô!

Các loại an bài cũng lần lượt bắt đầu được áp dụng!

Chung Diêu là một người vô cùng có thủ đoạn! Hứa Thành tín nhiệm năng lực của hắn, cho nên, toàn bộ Ích Châu, chỉ phái đến một quan văn là hắn! Biện pháp này đã khiến cho lòng người Ích Châu nhanh chóng ổn định, bọn hắn không hề lo lắng sẽ mất đi quá nhiều! Mà dưới thủ đoạn của Chung Diêu, bất kể là Nghiêm Nhan, hay là Lý Nghiêm, đều lần lượt tỏ vẻ thần phục Hứa Thành! Mà bọn hắn vừa đầu hàng, toàn bộ quân đội Ích Châu đều đầu hàng, chỉ có một mình Trương Nhiệm, cuối cùng, Chung Diêu mang theo Lưu Chương đến chỗ của hắn, biểu diễn một chút rất đạt, mới chính thức xác định quan hệ của hắn và Hứa Thành! Mà trước đó, các quan văn Ích Châu cũng do Lưu Chương dẫn dắt đã tỏ vẻ hàng phục!

Sau khi tất cả mọi việc suôn sẻ, Lưu Chương, do Trương Nhiệm cùng một đám võ tướng Tây Xuyên bảo vệ cùng đi tới Lạc Dương, hắn là muốn đi Lạc Dương định cư, đám người Trương Nhiệm thì đi tới Lạc Dương tiếp nhận bổ nhiệm của Hứa Thành!

Chiến lược công hãm Ích Châu cùng Hán Trung của Hứa Thành đã được thực hiện!

Thế nhưng, trong lúc này, chiến tích của quân Hứa Thành cũng không chỉ có một như vậy, còn có một chiến tích khác, tuy không lớn như chiến tích công hãm Ích Châu, thế nhưng cũng đôi chút làm cho người ta chú ý.

Lại nói Liêu Giang ở Uyển Thành, còn có Thái Sử Từ cùng Ngụy Duyên cùng trấn thủ, đã trở thành bức bình phong che chắn mặt phía nam của Hứa Thành, hơn nữa trực tiếp uy hiếp Kinh Châu, cho nên, chiến sự nơi đây không quá ít, đây cũng là nguyên nhân vì sao Hứa Thành lại phái Thái Sử Từ cùng Ngụy Duyên đến nơi đây.

Thế nhưng sự việc luôn vượt ra ngoài ý định của con người!

Từ khi đánh đuổi Vương Uy cùng Lý Thông ra khỏi Uyển Thành, đám người Liêu Giang rảnh rỗi tới mức toàn thân khó chịu! Ai ngờ người Kinh Châu lại nhẫn nhịn tốt như vậy, bị đánh mà cũng không có ý định đánh trả! Liêu Giang thì còn dễ, hắn cũng không phải là phần tử hiếu chiến gì cho cam, thế nhưng hai người còn lại thì không giống thế.

Liêu Giang không phải người bình thường, cho nên, đối mặt với Thái Sử Từ cùng Ngụy Duyên có địa vị thấp hơn mình, hắn luôn luôn có thái độ lễ phép, hơn nữa, các hạng mục công việc ở Uyển Thành hắn đều

cố gắng hết sức xúi giục hai người kia. Chỉ có ngẫu nhiên vào thời điểm thích thú, hắn mới nói một đôi lời của một thượng cấp! Mà tuy Thái Sử Từ cùng Ngụy Duyên đều luôn luôn là người tâm cao khí ngạo, thể nhưng dù sao Liêu Giang từng có hành động vĩ đại hiệp trợ Trương Liêu đại bại ba mươi vạn đại quân của Tào Tháo, hơn nữa theo như lời đồn đại bên ngoài thì Liêu Giang là bằng hữu cũ của Hứa Thành, có quan hệ hảo huynh đệ, bọn hắn cũng cẩn thận từng li từng tí đối với Liêu Giang, hơn nữa vì Liêu Giang cố tình nịnh bợ, ba người sống chung với nhau vô cùng hòa hợp, chỉ có hai người Thái Ngụy ngẫu nhiên tranh chấp một chút, cũng không ảnh hưởng toàn cục!

Nếu như cũng không trông thấy chuyện bên ngoài, vậy cũng dễ nói chuyện!

Đầu tiên Thái Sử Từ không ngừng khiêu nại, hắn đề nghị Liêu Giang, vị chủ tướng này đồng ý cho hắn dẫn kỵ binh đi ra ngoài tản bộ! Kết quả, Ngụy Duyên cũng biết, hắn cũng chạy tới đoạt lấy cơ hội này.

Liêu Giang không biết phái ai thì tốt hơn nên cuối cùng hắn vẫn dùng biện pháp cũ: Tướng quân bảo!

Cái kéo, tảng đá, vải bố. . .

Kết quả vẫn là câu nói kia: phong thủy luân chuyển! Ngụy Duyên thắng, rốt cục hắn không thể như lần trước bị Thái Sử Từ giành mất cơ hội mà hờn dỗi, hắn cũng không cần lo lắng bởi vì Thái Sử Từ sẽ tự tiện thả địch tướng mà bị liên lụy, bị đánh phạt vài chục quân côn.

Vì vậy, vẻ dương dương đắc ý của hắn lúc này đã lọt vào mắt một Thái Sử Từ đang rất phiền muộn, sau đó Ngụy Diên huyết sáo xuất phát.

Việc giành chiến thắng trước Thái Sử Từ khiến cho hắn đắc ý, thể nhưng, loại đắc ý của hắn cũng không thể tiếp tục bao lâu!

Bọn kỵ binh chạy băng băng khắp một lượt vùng biên cảnh Kinh Châu, vậy mà không đụng phải một địch nhân!

Cũng cần phải hiểu rõ Ngụy Duyên vốn tìm đến để đánh một trận chiến! Không có người thì còn đánh cái gì?

Dưới sự giận dữ, Ngụy Duyên binh phát Phàn thành!

Phàn thành là trọng trấn biên cảnh của Kinh Châu, sau khi Vương Uy cùng Lý Thông binh bại đã rút về chính nơi này!

Thể nhưng đối mặt với sự khiêu chiến của Ngụy Duyên, Vương Uy cùng Lý Thông, đã từng lãnh giáo bản lĩnh của hắn trong cuộc chiến Uyển Thành lại không có tâm tư ném trái một lần nữa, hai người bảo vệ chặt cửa thành không xuất chiến! Ngụy Duyên người dù lợi hại, người vẫn không thể dùng kỵ binh công thành. Đương nhiên, nếu người có bản lĩnh này, bọn ta cũng không phản đối!

Sau khi kêu gào tốt một hồi mà không thấy quân địch có phản ứng, Ngụy Duyên cũng chẳng muốn ở lại chỗ này nữa

Thể nhưng ngoại trừ nơi đây, còn có chỗ nào có thể tìm được một trận chiến đây?

Không xa nơi này hình như chính là Tân Dã của Lưu Bị, có muốn đi đến đó thử một lần hay không?

Sau khi trải qua một hồi đấu tranh tâm lý, Ngụy Duyên đã buông tha suy nghĩ này! Trong con mắt của hắn, Lưu Bị căn bản không được tính là một nhân vật, tuy tên tuổi của Lưu Bị không nhỏ, nhưng chỉ là hạng công tử bột, hơn nữa, một huyện Tân Dã nhỏ bé thì có binh lực gì? Người ở chỗ đó nhìn thấy kỵ binh của mình, đóng cửa thành để trốn ở bên trong mà vẫn còn lạnh run trong lòng, nhất định là không thể kiếm được một trận chiến để đánh!

Vậy đến cùng phải làm gì bây giờ? Chẳng lẽ cứ như vậy mà trở về? Vậy bản thân mình sẽ đối mặt với Thái Sử Từ như thế nào? Hắn nhớ rõ chính bản thân mình trước lúc dẫn quân đi ra ngoài đã từng khoe khoang khoác lác trước mặt Thái Sử Từ!

Kinh Châu không được, vậy đến nơi khác!

Đến nơi nào thì có thể tìm được?

Ngụy Duyên điếm qua tất cả các địa phương đang xảy ra chiến trận một lần, rốt cục, tâm tư của hần nhắm ngay một địa phương xa xôi: Dương Châu, Thọ Xuân!

Từ Uyển Thành đến Thọ Xuân, phải đi ngang qua toàn bộ Dự Châu! Mà Dự Châu, là địa bàn của Tào Tháo! Đương nhiên, hình như Dương Châu cũng như vậy, nghe nói, Tào Nhân đã đánh chiếm nơi đó, hơn nữa, Chu Du cũng đang gây náo loạn Từ Châu trong một thời gian khá dài.

“Chuyện náo nhiệt như vậy, sao có thể không có phần của ta?” rốt cục Ngụy Duyên hạ quyết tâm. Hần muốn dùng một trận chiến đánh ra tên tuổi của mình, giống như Liêu Giang hiện đang ở trong Uyển Thành!

Vì vậy, một mảnh hổ bí mật hơn nữa cực kỳ nhanh chóng bắt đầu tiến về phía Dương Châu, không một ai biết rõ chuyện này! Cho dù là chủ nhân của mảnh hổ này cũng không biết.

Khoảng cách, đối với kỵ binh quân Hứa Thành mà nói, đã không trở thành vấn đề lớn, cho nên, trải qua mấy ngày hành quân gấp gáp, rốt cục Ngụy Duyên đã tiến tới Dương Châu! Hần làm được điều này là nhờ công Chu Du, binh lực Dự Châu bị Tào Tháo điều đi không ít, hần có thể dễ dàng đi xuyên qua địa bàn của người ta mà không bị phát hiện, đương nhiên, trong chuyện này cũng có nguyên nhân vùng phía nam Dự Châu hoang vắng!

Thế nhưng, những chuyện này đều không trọng yếu, quan trọng là Ngụy Duyên thật sự đã đến, mà người nơi này đều còn không biết.

Đương nhiên Ngụy Duyên không thể lỗ mãng tới mức đến là lập tức động thủ đầu võ. Tại vùng đất này Tào quân cùng quân Giang Đông vừa mới đánh xong một trận công thủ chiến Thọ Xuân, tình thế đang đôi chút hỗn loạn, cho nên, Ngụy Duyên quyết định trước tiên phải tìm hiểu kỹ tình hình rồi mới nói.

144. Q.2 - Chương 144: Chiến Sự Tự Thuật (trung)

Làm thế nào? Đương nhiên là trước tiên cần phải bắt người tới hỏi hỏi tình huống!

Chuyện này được tiến hành vô cùng thuận lợi! Ngụy Duyên rất nhanh bắt được cơ hội, bắt được một đám nhỏ binh lính Giang Đông đi lạc. Sau khi tra hỏi tình hình, hần có thể phán đoán được tám chín phần mười tình hình thành Thọ Xuân và vùng phụ cận.

Thì ra trong đêm hôm đó, tuy Tào Nhân chiếm được tiên cơ, đánh vào bên trong thành Thọ Xuân, thế nhưng tướng thủ thành Chu Hoán, còn có Phan Chương, Mã Trung cũng không phải là những người đơn giản, bởi vì biết rõ Thọ Xuân chính là yết hầu trọng địa đường lui của quân Giang Đông, một khi bị mất, toàn bộ đại quân Giang Đông tiến vào Từ Châu cũng sẽ bị ngăn cản ở Từ Châu không ra được, bất kỳ lúc nào đều có thể rơi vào tình cảnh nguy hiểm toàn quân bị diệt, cho nên, ba người dẫn binh đã tiến hành chiến đấu gian khổ trên đường phố cùng Tào Nhân, có thể được gọi là tranh giành từng tấc đất.

Thế nhưng, tuy quân Giang Đông phần khởi chống lại, vì bất ngờ chịu tập kích, không có chuẩn bị, bọn hần vẫn bị Tào Nhân dẫn quân đánh đuổi ra khỏi thành Thọ Xuân, thế nhưng, bọn hần cũng không thể để cho Tào Nhân chiếm được quá nhiều tiện nghi, đã tiến hành đốt thành, thiêu hủy hơn phân nửa lương thực tích trữ trong thành Thọ Xuân.

Thế nhưng, chiến sự cũng còn chưa kết thúc!

Thọ Xuân chính là nơi mà quân Giang Đông phải đi qua trên con đường về nhà.

Cho nên ba người Chu Hoán, Phan Chương, Mã Trung cũng không lập tức quay trở về! Bọn hần triển khai chiến thuật tập kích quấy rối. Nói chính xác một chút đó chính là chiến tranh du kích.

Dương Châu vốn là lãnh địa của Viên Thuật, về sau bị Tôn Sách công chiếm, tuy dân chúng nơi đây gánh chịu chiến sự và bị Viên Thuật bóc lột ức hiếp, còn dư lại không nhiều lắm, thế nhưng bọn họ lại rất cảm kích đối với quân Giang Đông, những người đã giải cứu bọn họ ra từ trong tay Viên Thuật! Huống chi nơi đây cũng không thiếu dân chúng do chính Tôn Sách cho dời từ Giang Đông tới. Tình hình cơ bản lúc này có thể xác định như sau: bên trong thành là của Tào Nhân, bên ngoài thành trì, chính là của đám người Chu Hoán.

Hơn nữa, phía sau đám người Chu Hoán còn có tướng trấn thủ Hợp Phì là Lữ Mông tương trợ, bất kỳ lúc nào cũng có thể tiếp tế lương thảo, thậm chí còn có chút ít binh mã, cho nên, trong lúc nhất thời bọn hắn có lực lượng ngang bằng để đấu với Tào Nhân. Đám người Chu Hoán không ngừng tập kích Tào quân đi lạc ngũ, thậm chí có một lần đã cắt đứt liên hệ của Tào Nhân cùng Mao Giới.

Thế nhưng, đợi sau khi Tào Nhân xử lý xong các hạng mục công việc bên trong thành Thọ Xuân, những ngày an nhàn của bọn hắn cũng sẽ chấm dứt!

Tướng đi theo Tào Nhân chính là Lưu Duyên, một người vô cùng giỏi thủ thành, cho nên, Tào Nhân yên lòng bàn giao thành trì cho hắn, chính bản thân Tào Nhân mang theo một đại quân bắt đầu càn quét chung quanh Thọ Xuân!

Dân chúng ở phụ cận cũng bị Tào Nhân phái người xua đuổi toàn bộ đến tụ tập lại ở một địa phương cách thành Thọ Xuân không xa. Về phần đám dân chúng sống như thế nào, hắn mặc kệ. Dù sao những người không tuân mệnh lệnh, hắn chỉ dùng một chữ: giết!

Lần này, quân Giang Đông đã mất đi ưu thế tình báo, có một điểm xuất phát cùng Tào quân, đã bắt đầu “Chiến tranh mò mẫm” ! Hơn nữa, sau mấy lần bị Tào Nhân dụ dỗ, đám người Chu Hoán cũng một lần bị trúng ế, kết quả, Mã Trung bị giết, quân đội thật vất vả mới tụ tập lại được cũng bị đánh tan! Hơn nữa, loại tình huống này một mực tiếp tục diễn ra cho đến hiện tại.

Sau khi Ngụy Duyên nhận được tin tức này, lập tức hắn bắt đầu kế hoạch của mình!

Hiện tại khắp cả vùng đất Thọ Xuân, khắp nơi đều là tàn binh Giang Đông, hơn nữa, theo như lời nói của đám binh lính này, Tào Nhân còn phái ra mấy ngàn người chia làm mấy lộ không ngừng truy kích và tiêu diệt bọn hắn!

Như vậy cũng dễ làm!

Đầu tiên, Ngụy Duyên phái trinh sát, đi tìm một toán quân Tào mà Tào Nhân phái ra truy kích và tiêu diệt binh sĩ Giang Đông!

Sau khi tìm được, mấy ngàn kỵ binh đã bắt đầu vây giết toán quân Tào này!

Sau đó, Ngụy Duyên phái ra hơn ngàn tên lính giả mạo binh sĩ của toán quân truy kích và tiêu diệt này, tiến về phía thành Thọ Xuân, đương nhiên, đều là ngay trong đêm!

Do đội quân giả mạo này lừa dối mở cửa thành, sau đó, kỵ binh tập kích đánh vào trong thành Thọ Xuân.

Khi Tào Nhân đang ở bên trong thành Thọ Xuân thương nghị công việc cùng Lưu Duyên, hắn nhận được tin cấp báo, một đội kỵ binh không biết tên đã đánh vào thành Thọ Xuân!

Lập tức, hắn quá sợ hãi, bởi vì, hắn cho rằng đã có đại quân địch tiến đến. Đội quân kỵ binh này chỉ sợ là một đội quân tiên tiêu!

Cho nên, hắn lập tức bắt đầu điều binh khiển tướng, thế nhưng, trọng điểm lại là phòng thủ bên ngoài!

Thế nhưng tất cả những điều này cũng không có ảnh hưởng gì đối với Ngụy Duyên đã xông được vào trong thành, hắn căn bản cũng không có ý định đánh chiếm tòa thành này. Hắn chỉ mang theo kỵ binh đánh vào từ cửa Đông, sau đó, lại chạy ra ngoài từ cửa tây thành! Quân Tào nhất thời còn không kịp phản ứng đương nhiên cũng không thể ngăn cản được hắn!

Sau đó, liền xong việc mà rồi!

Thế nhưng Tào Nhân không biết! Kết quả, hắn và Lưu Duyên mang theo Tào quân canh phòng một đêm!

Chờ khi bọn hắn cảm thấy có thể nghỉ ngơi, Ngụy Duyên đã nghỉ ngơi đủ tại nơi khác lại tới, lần này, hắn lại táo bạo khiêu chiến!

Tào Nhân giận dữ, muốn xuất chiến, nhưng hắn bị Lưu Duyên kéo lại. Người khác không biết Ngụy Duyên, thế nhưng Lưu Duyên lại biết rõ, tướng lĩnh trẻ tuổi trước mặt này vào thời điểm đại chiến Huỳnh Dương, đã được Hứa Thành phái ra trấn thủ Tị Thủy Quan. Điều đáng nói là Ngụy Duyên chính là tướng lĩnh được Hứa Thành tán thưởng, hơn nữa, là Đại tướng có thể một mình đảm đương một phía! Loại người này

vì sao lại đột nhiên ra hiện tại bên ngoài thành Thọ Xuân? Theo như suy nghĩ của Lưu Duyệt, chẳng lẽ bên ngoài chỉ có mấy ngàn kỵ binh sao? Điều này có thể sao? Tối thiểu nhất thì Lưu Duyệt hẳn không tin.

Tào Nhân nghe Lưu Duyệt khuyên bảo, lập tức hấn bình tĩnh lại, bỏ mặc cho Ngụy Duyệt kêu gào.

Ngụy Duyệt cũng không biết ở nơi đây có người biết chi tiết của mình, dù sao, lúc này tên tuổi của hắn không nổi danh, lúc trước hắn cũng không đánh trận chiến nào cùng Tào Nhân! Khi nhìn thấy Tào Nhân không thêm quan tâm đến lý lẽ hắn, là hắn biết chỉ sợ bản thân hắn phải nghĩ biện pháp khác rồi.

Vậy phải làm sao bây giờ?

Nhất thời Ngụy Duyệt không nghĩ ra nên làm cái gì, thế nhưng có người lại đưa cơ hội tới cho hắn.

Từ khi bị Tào Nhân cưỡng ép đánh ra ngoài thành Thọ Xuân, Chu Hoán cùng Phan Chương, còn có cả Mã Trung, đã biết ba người mình có phiền toái, nhất là từ chỗ Tào quân, bọn hắn biết được Tôn Sách bị trọng thương, bọn hắn càng thấy giá lạnh trong lòng. Thọ Xuân, đó là trọng địa phía sau của quân Giang Đông. Nay đánh mất Thọ Xuân, tương đương với việc khiến ười vạn quân Giang Đông bị hãm vào trong vòng vây của quân Tào. Tội lớn cỡ này cũng không phải có thể đơn giản mà vượt qua được, mà Tôn Sách bị trọng thương, đó chính là cuối cùng bản án đối với bọn hắn. Dù điều này không phải là lỗi của bọn hắn, không phải còn có câu: “Giận chó đánh mèo” sao? Sự việc Tôn Sách trọng thương không có ai sẽ gán tội cho các tướng sĩ tử chiến ở phía trước, càng thêm không thể đổ lên trên người Tôn Sách, như vậy cộng thêm mười vạn đại quân Giang Đông bị hãm ở Từ Châu, không có cách nào rút quân về, tất cả những chuyện này đủ để khiến cho ba người bị tru diệt tam tộc.

Cho nên, bọn hắn không dám quay về Giang Đông, vậy trên cơ bản điều này chính là về để tìm chết, thế nhưng vì hiện tại binh lực tổn thất quá lớn, không thể đánh trả Tào Nhân, bọn hắn cũng chỉ có thể mang theo binh di chuyển chung quanh khu vực Thọ Xuân, tuy lúc mới bắt đầu cũng giành được một ít thành quả, thế nhưng về sau rõ ràng trúng kế, khiến Mã Trung mất mạng, vì vậy, bọn hắn cũng không dám nán lại nơi nào quá lâu. Như vậy tiến cũng không được, lui cũng không được, rơi vào đường cùng, Chu Hoán cùng Phan Chương cũng chỉ dám quanh quẩn trong một ngọn núi ở giữa khu vực từ Thọ Xuân đến Hợp Phì, đóng trại ở đó.

Thế nhưng, vận mệnh của bọn hắn thật sự không được tốt lắm, thủ hạ đi ra ngoài tìm lương thực, ăn cướp, lại rơi vào mắt các thám báo của Ngụy Duyệt, tuy đám “Học làm Sơn tặc ” này có không ít người, thế nhưng những người có thể làm trinh sát kỵ binh đấy, những binh lính bình thường có thể đối phó được hay sao?

Vốn, đụng với sơn tặc thì tránh thoát đi thì không nói làm gì, thế nhưng người lính trinh sát này lại đôi chút “Lòng dạ hẹp hòi”, hắn vụng trộm đi ở phía sau đám sơn tặc này, biết rõ vị trí doanh trại của quân đội Chu Hoán sau đó hắn mới trở về báo cáo cho Ngụy Duyệt.

Mà sau khi Ngụy Duyệt nghe xong trinh sát này báo cáo, lập tức hắn có chủ ý.

Hắn cho người ta truyền tin tức này ra ngoài, đương nhiên là truyền cho Tào Nhân nghe.

Tào Nhân nghe được tin tức đám người Chu Hoán cùng Phan Chương đã từng hai lần gánh chịu thiệt hại nặng nề trong tay hắn lại vẫn chưa trở về Giang Đông, ngược lại còn kéo nhau lên núi, cướp bóc, lập tức hắn nổi lên ý định phải nhổ cỏ tận gốc, hắn không muốn để lại một nhân tố không ổn định tại bên cạnh mình.

Thế nhưng Ngụy Duyệt thì sao?

Tào Nhân cùng Lưu Duyệt đã biết Ngụy Duyệt cũng không có bao nhiêu binh mã, dù sao bọn hắn cũng có trinh sát, quân Hứa Thành muốn đến tập kích bọn hắn, cũng chỉ có thể dùng kỵ binh mới làm được, nhiều ngựa cùng người không có khả năng không hề có bóng dáng! Chỉ có điều, bọn hắn vẫn đang cảm thấy có chút gì đó không hiểu được đối với hành động xuất quỷ nhập thần của quân Hứa Thành, dù sao, đã có một lần trước đó Hà Thông chỉ dựa vào một vạn kỵ binh đi qua đi lại, đi khắp Duyện Châu, Từ Châu, Dự Châu, lại đến Kinh Châu. Tuy nói Hà Thông dám làm như vậy là có nguyên nhân, nhưng chỉ điều đó thôi cũng nói rõ người ta lợi hại. Tối thiểu nhất đảm lượng của người ta khá lớn.

Cho nên, nhắc tới chuyện Ngụy Duyên tới đây mà không có âm mưu thì dù đánh chết bọn họ cũng sẽ không tin, nhưng âm mưu này nằm ở chỗ nào? Hai người tìm đủ mọi cách suy tư cũng không thể giải thích được.

Hôm nay, lại có Chu Hoán cùng Phan Chương đứng chân trên đỉnh núi tại bên cạnh mình, mặc dù hiện tại bọn hắn binh thiếu tướng mỏng, uy hiếp không lớn, mà dù sao nơi đây đã từng là địa bàn của bọn hắn, người ta có thể chiêu binh mãi mã, bọn hắn sẽ không quên, từ khi loạn giặc khải vàng đến nay, có rất nhiều sơn tặc có thể thành nghiệp, hiện tại Tang Bá mà Tào Tháo dùng để trấn thủ Thanh Châu không phải là một ví dụ tốt nhất sao? Nếu như để lỡ thời gian, đợi khi đối phương cường đại trở lại, hậu quả rất khó nói. Nói gì đi nữa hai người kia vẫn có một chút năng lực. Cho dù chiêu binh mãi mã cần phải có thời gian, thế nhưng tuyệt đối không thể nào quên, đằng sau Chu Hoán cùng Phan Chương chính là Hợp Phì, nơi đó là một trọng địa khác của quân Giang Đông, ai dám nói tên tướng trấn thủ Hợp Phì không thể trợ giúp hai người kia?

Tào Nhân cùng Lưu Duyên cảm thấy đôi chút tiến thoái lưỡng nan.

Ngụy Duyên chỉ là bệnh ghẻ lở ngoài da, điểm này thì có thể xác nhận! Từ xưa đến nay Hứa Thành ra chiêu đều làm cho người ta khó lòng phòng bị, thế nhưng bảo rằng Hứa Thành cho người tới chiếm lĩnh Thọ Xuân cũng thật sự không thể tin nổi. Đừng nói thành Thọ Xuân không dễ đánh chiếm, cho dù thật dễ cho hắn đánh chiếm được, hắn cũng sẽ rơi vào cảnh ba mặt thụ địch, coi như là Hứa Thành, người được xưng là “Đệ nhất dụng binh thiên hạ” tự mình trấn thủ nơi này, chỉ sợ cũng không chịu đựng nổi, cho nên sau khi xuất binh, Thọ Xuân sẽ không có nguy hiểm gì!

Không phải Thọ Xuân, chẳng lẽ là hai viên tướng lãnh Tào Nhân, hoặc là Lưu Duyên?

Điều này càng không thể nói được, quân Hứa Thành chỉ cần tìm bất kỳ hai Đại tướng nào chỉ sợ hai người Tào Nhân cũng không thể so sánh được, tuy hai người không quá muốn thừa nhận điểm này, thế nhưng điều này là sự thật!

Đây cũng không phải, vậy cũng không phải, chẳng lẽ Hứa Thành muốn tiêu diệt chính quân đội của hai người?

Khả năng này cũng không quá cao! Tiêu diệt chính quân đội của mình, chẳng khác nào buông đường về cho quân Giang Đông sao? Tôn Sách chính là kẻ đã đoạt lấy chức vị Đại tướng quân của Hứa Thành, tuy cuối cùng Hứa Thành không so đo cùng Tôn Sách, mà nhường chức vị Đại tướng quân cho đối phương, thế nhưng hiện tại ai cũng biết Hứa Thành muốn thông qua yếu thế của chính mình để kích thích dã tâm của Tôn Sách, khiến cho Tôn Sách tiến công Tào Tháo, hơn nữa, có chứng cứ xác thực, Hứa Thành đã từng rõ ràng nói với sứ thần Giang Đông: nếu như Tôn Sách muốn tấn công Tào Tháo, hắn chỉ tự tìm đường chết mà thôi, điều này càng rõ ràng là muốn đả kích để Tôn Sách đi Từ Châu mà chịu chết. Mà hiện tại chính là thời điểm mấu chốt để đối phó với quân Giang Đông, hắn không có lý do gì vào lúc đó lại chặn ngang một cước!

Tào Nhân cùng Lưu Duyên không tìm được lý do để Hứa Thành tiêu diệt mình, cộng thêm hai người lại phải nhiều lần tra sát ra tìm hiểu tình hình ở phụ cận xác thực không có bóng dáng đội quân khác của quân Hứa Thành, rốt cục hai người yên tâm, quyết định xuất binh!

Đương nhiên, hai người vẫn rất coi trọng Ngụy Duyên, đại quân cung nỏ mà Lưu Duyên mang đến được phân cho Tào Nhân chừng hơn một nửa, số này chính là hơn một vạn người! Vì sao Tào Nhân phải mang nhiều Cung nỏ thủ như vậy? Đương nhiên là có tác dụng! Kỵ binh dưới trướng Hứa Thành có số lượng lên đến mười mấy vạn quân, một lực lượng đáng sợ như vậy thì bất kỳ ai cũng không thể không kiêng kị, Hứa Thành lại một mực phong tỏa không cho ngựa xuôi nam. Chú ý, là phong tỏa, mà không phải hạn chế! Các chư hầu tuyệt đối không thể xây dựng kỵ binh để đánh trận, như vậy ngoại trừ điều đó ra, biện pháp đối phó kỵ binh tốt nhất cũng chỉ có thể dùng Cung Tiễn Thủ! Đây cũng là điều mà chư hầu học được từ quân Hứa Thành, một đội quân Cung nỏ thủ khổng lồ chỉ cần một lượt bắn tên thì có thể làm cho kỵ binh ngã xuống một mảng lớn, chỉ cần phòng ngự tốt, hoàn toàn có thể đánh bại đội hình tấn công của kỵ binh, mà nếu như kỵ binh dùng tới chiêu thức phân tán vậy thì sao quân kỵ binh có thể rung chuyển trận thế vững chắc của quân bộ binh? Cho dù kỵ binh cũng có cung tên, vậy thì sao nào? Cung nỏ của kỵ binh dù có lợi hại cũng không thể so sánh với cung nỏ của bộ binh.

Cho nên, Tào Nhân mang theo nhiều Cung nỏ thủ chính là để phòng ngừa Ngụy Duyên!

145. Q.2 - Chương 145: Chiến Sự Tự Thuật (Hạ)

Sau khi tất cả đều chuẩn bị sẵn sàng, Tào Nhân xuất phát, mục tiêu, Chu Hoán, Phan Chương!

Mà Chu Hoán cùng Phan Chương lại thật sự không ngờ Tào Nhân sẽ đến nhanh như vậy! Sơn trại vừa mới xây dựng không lâu!

Thế nhưng Tào Nhân đã tới, bọn hãn cũng không thể nói người ta chơi xấu, muốn cùng người ta nói: chúng ta còn không chuẩn bị sẵn sàng, các người này một ít thời gian lại đến! Đây chẳng phải là ngu ngốc sao?

Cho nên, cũng chỉ có đánh mà thôi, thế nhưng đối với Chu Hoán cùng Phan Chương mà nói, cách nói phù hợp với tình huống thực tế hơn thì chính là bị đánh!

Tào Nhân triển khai mấy vạn đại quân, bao vây dưới chân núi, sau đó, mạnh mẽ tấn công lên sơn trại.

Chu Hoán cùng Phan Chương ý vào địa thế, chiếm được không ít tiện nghi, nhưng Tào Nhân quyết định chủ ý tốc chiến tốc thắng, áp lực của bọn hãn cũng bắt đầu trở nên lớn hơn, cuối cùng, Tào Nhân tự mình đảm nhiệm chủ công. Dưới sức tấn công mạnh mẽ, bị Tào quân đánh vào sơn trại, hai người Chu Hoán, Phan Chương, một người chết ở trong tay Tào Nhân, một người bị tướng sĩ Tào quân chém chết.

Trong toàn bộ quá trình tiến công, Tào quân vẫn luôn nghiêm mật đề phòng đối với phía sau của mình, thế nhưng mãi cho đến cuối cùng, Ngụy Duyên cũng không xuất hiện như trong dự liệu.

Tào Nhân không biết Ngụy Duyên có chủ ý gì cho nên hãn càng thêm không dám xem thường. Cho dù hãn phá được sơn trại, giết chết Chu Hoán cùng Phan Chương, hãn vẫn mệnh lệnh cho thủ hạ tướng sĩ giữ vững tinh thần, không được buông lỏng.

Thế nhưng Ngụy Duyên lại tựa như căn bản không tới, vẫn luôn không có xuất hiện.

Tào Nhân mang theo nghi hoặc, cùng với một chút chột dạ, lại dẫn quân đội quay về hướng Thọ Xuân.

Thế nhưng đương nhiên Ngụy Duyên không buông tha mà không cần Tào Nhân hãn một miếng mà còn phải là cắn một miếng thật đau. Nói như thế nào đi nữa Ngụy Duyên cũng là Hổ Nha tướng quân!

Thời cơ để cho Ngụy Duyên xuất thủ chính là khi Tào Nhân mang binh trở lại Thọ Xuân, hơn nữa lại chính thời điểm tiền quân bắt đầu tiến vào thành Thọ Xuân.

Cũng giống như khi Tào Tháo săn giết Tôn Sách, tất cả đều rơi vào khoảng thời gian mà địch nhân chênh mảng đề phòng nhất. Đối tượng mà quân Tào Tháo đánh chính là tiền quân của quân Giang Đông, Ngụy Duyên tấn công hậu đội của Tào quân; Đối tượng mà Tào Tháo muốn săn giết chính là chủ tướng Tôn Sách của quân Giang Đông, đối tượng mà Ngụy Duyên muốn săn giết chính là binh sĩ Tào quân; Tôn Sách rơi vào mai phục vào đúng thời điểm mà hãn vừa mới ra khỏi thành, mà Tào Nhân trúng mai phục vào thời điểm mà các binh sĩ đang chờ đợi lo lắng trên đường đi, rốt cục nhìn thấy nhà mình, tinh thần buông lỏng! Hơn nữa chủ tướng của bọn họ vào thời điểm này đã vào thành!

Cho nên, khi Ngụy Duyên mang theo mấy ngàn kỵ binh đột nhiên xuất hiện tại đường chân trời, các tướng sĩ Tào quân vô cùng choáng váng! Nếu như nói nơi trú quân bị đánh mà toàn quân đại loạn thì được gọi là “Vỡ trận”, trên đường hành quân bị đánh mà toàn quân đại loạn, cũng không biết nên gọi là gì nữa. Thế nhưng, dù sao sau giây phút sững sờ ngăn ngừ đó, Tào quân cũng “Vỡ” rồi.

Điều này cũng phải trách Tào Nhân! Người nói người sợ địch tập kích nên đã phái ra nhiều trinh sát điều tra tình hình cẩn thận, lại còn để cho tất cả các binh sĩ chú ý, điều này không chẳng khác nào nói với những binh lính này “Địch nhân rất lợi hại, các người phải cẩn thận” sao? Hơn nữa trên đường đi đều phải duy trì trạng thái cảnh giác cao độ, cho nên, đợi đến lúc địch nhân thật sự xuất hiện, có một số người đã rơi vào trạng thái sợ hãi, biểu hiện ra ngoài, xuất hiện tình trạng dây chuyền, xuất hiện loại tình huống “Vỡ” này cũng thì cũng có thể hiểu được.

Thế nhưng bởi như vậy, Ngụy Duyên lại không vui!

Tào quân vốn ở vào trạng thái hành quân, lại chuẩn bị vào thành, một cánh quân xếp thành mấy hàng thật dài, lúc này sắp vỡ, mấy vạn người, vậy dài bao nhiêu? Dù sao có thể khẳng định là không nhìn thấy đầu. Lúc này đội quân này chạy tứ tán, cho dù hãn có mấy ngàn kỵ binh cũng không thể đuổi kịp!

Vì xảy ra điều bất ngờ này, Ngụy Duyên, ngay sau lần đột kích đầu tiên, đã mệnh lệnh cho các binh sĩ đình chỉ công kích, đứng ở một bên nhìn xem.

Mơ hồ, vẫn là mơ hồ!

Thế nhưng, mơ hồ thì vẫn là mơ hồ, các tướng sĩ Tào quân vẫn sẽ không buông tha một cơ hội tốt như vậy để chạy trốn khỏi cái chết!

Cửa thành ở phía trước vẫn còn mở ra! Xông lên! Xông vào thì sẽ an toàn.

Vốn Tào Nhân ở trong thành chứng kiến Ngụy Duyên đột nhiên xuất hiện, hẳn muốn ra ngoài chỉ huy, chính bởi như vậy, thiếu chút nữa hẳn bị quân Tào đang chen chúc vào thành chen bẹp!

Rốt cục quân Tào đã tập trung lại! Ngụy Duyên chứng kiến gian kế của mình đã được thực hiện, đương nhiên hẳn vô cùng mừng rỡ, biểu thị của hẳn vô cùng tán dương trong lòng đối với việc Tào quân rất biết hợp tác, rồi lại cảm thấy vô cùng may mắn khi Tào Nhân không thể đi ra ngoài chỉ huy.

Xuất kích!

Một quân đội không có chỉ huy trên cơ bản chính là một con., dê đợi làm thịt!

Sau khi tên nổ bắn một lượt, chiến kỵ bắt đầu tấn công, chỉ trong chốc lát đã có mấy ngàn Tào quân chết ở trong tay quân Hứa Thành.

Tào Nhân nóng nảy, Lưu Duyên cũng gấp!

Trên đầu thành, Lưu Duyên vừa mệnh lệnh cho Cung nỗ thủ trong thành triển khai tên trận, bảo hộ tướng sĩ Tào quân tới gần tường thành, mặt khác hẳn không ngừng phái người hô to: “Kết trận ngăn địch!”

Làm như vậy vẫn có hiệu quả!

Tuy các binh sĩ Tào quân tới gần cửa thành vẫn đang chen chúc nhau tiến vào trong thành, thế nhưng, các tướng sĩ Tào quân rơi lại ở phía sau vẫn kịp phản ứng, dưới sự chỉ huy của một ít quan quân cấp thấp, một đám tiểu trận bắt đầu được hình thành.

Thế nhưng tuy trận thế đã được hình thành, mức độ liên kết quá lỏng lẻo, không có hợp tác với nhau, đối mặt quân kỵ binh hùng mạnh tấn công, vẫn lực bất tòng tâm, nhất là Ngụy Duyên đã phát hiện ra điểm này, hẳn mệnh lệnh cho thủ hạ kỵ binh tận lực đánh tan những tiểu trận này, sau đó phân tách ra, tánh mạng của những con người này cũng còn không còn được bảo đảm! Hơn nữa, Ngụy Duyên cũng không để cho thủ hạ của hẳn tiến vào trong tầm bắn của quân Cung Tiễn Thủ trên lầu thành, giết người ngay tại bên ngoài tầm bắn! Ngược lại với đối phương, hẳn và thủ hạ của hẳn rất an toàn.

Làm sao bây giờ? Lúc này chỉ có cách chạy tới gần tường thành, ở chỗ đó có được bảo vệ từ phía trên, an toàn! Có tướng sĩ Tào quân phát hiện ra điểm này! Thế nhưng, nào có dễ dàng như vậy? Kể nào một mình chạy về phía tường thành, đại đa số đều bị quân kỵ binh tiêu diệt, kết thành trận di động tuy an toàn hơn một chút, thế nhưng quá chậm, đợi nhiều kỵ binh của đối phương gom lại một chỗ cùng xông lại, quân Tào vẫn không thể trốn thoát.

Rốt cục, Tào Nhân thật vất vả mới có thể chen chúc quay trở lại trong thành, hẳn chạy nhanh về phía tường thành, hẳn vừa chạy vừa gầm lên đối với những Cung Tiễn Thủ: “Toàn bộ bắn tên cho ta, nếu kẻ nào còn dám tiếp cận tường thành, lập tức giết chết mà không cần luận tội cho ta! Đóng cửa thành!”

Con mưa tên từ trên đầu thành bắt đầu bao trùm về hướng người một nhà, cửa thành cũng bắt đầu đóng lại với tốc độ cực kỳ chậm chạp nhưng lại cực kỳ kiên định, con đường sống tướng sĩ quân Tào đã bị cắt đứt.

Ngụy Duyên cũng âm thầm kinh hãi trong lòng khi hẳn chứng kiến Tào Nhân làm như vậy, đồng thời âm thầm giơ ngón tay cái lên đối với Tào Nhân, đủ quyết đoán!

Quả nhiên đúng như dự liệu của Ngụy Duyên, vì cho rằng con đường sống đã bị cắt đứt, các tướng sĩ quân Tào bắt đầu liều mạng! Tuy vừa rồi quân Tào đã bị tổn thương vô cùng nghiêm trọng dưới sức tấn công của quân kỵ binh, thế nhưng quả Tào chiếm hữu ưu thế tuyệt đối về số lượng. Nếu như mấy ngàn kỵ binh

chọn biện pháp cứng chọi cứng với quân Tào, phần thắng cũng không cao, huống chi những người này bắt đầu liều mạng, bởi như vậy, phần thắng càng ít hơn!

Thế nhưng, cũng may Ngụy Duyệt đã sớm nhận định được tình hình. Ngay sau mệnh lệnh của Tào Nhân, Ngụy Diên đã ra lệnh cho quân mình không tiếp xúc cùng Tào quân!

Bộ binh không thể chạy nhanh bằng kỵ binh, bộ binh muốn dốc sức liều mạng, thế nhưng nếu như quân kỵ binh không muốn, bọn hãn cũng không có cách nào! Ai kêu không có nhiều chân, không đủ dài!

Đợi sau khi binh sĩ tập trung lại, Ngụy Duyệt từ xa xa vẫy vẫy tay đối với Tào Nhân cùng Lưu Duyệt trên tường thành, làm tư thế “hẹn gặp lại”, sau đó, hãn quay ngựa, dẫn theo thủ hạ rời đi.

Rốt cục Tào Nhân cùng Lưu Duyệt có thể có cơ hội chinh quân, bọn hãn vội vàng mở cửa thành ra, vọt ra ngoài!

Chỉ trong chốc lát mà khắp nơi đều là thi thể cùng thương binh quân Tào, người còn sống thì cũng đều mang một dáng vẻ trầm lặng.

Hai người nhìn nhau thở dài, một người đi chinh quân tiếp tục vào thành, một người dẫn người bắt đầu thu dọn chiến trường!

Nhưng mà. . .

Vào thành thì sao?

Không biết lúc này đã vào thành được chưa?

Lúc này Tào Nhân không tiến vào cửa thành, hãn một mực đứng ở bên cạnh cửa thành, cho nên, khi hãn nhìn thấy Ngụy Duyệt lại một lần suất quân đánh trả, hãn lập tức bắt đầu chỉ huy quân Tào bày trận nghênh địch. Lần này, các tướng sĩ quân Tào hầu hết đã đến bên ngoài tường thành, đang bày phương trận, từng hàng vào thành, nên quân Tào có thể thành công ngăn cản quân kỵ binh của Ngụy Duyệt, nhưng đương nhiên Ngụy Duyệt biết cần phải gì để bản thân mình có lợi nhất! Quân đội của hãn chính là kỵ binh, tốc độ nhanh, mà quân Tào đều là bộ binh, cũng đều ở bên tường thành, người còn nhiều, tốc độ chậm! Quân đội mà Tào Nhân vừa bày trận thế đối đầu với hãn chính là Cung nỗ thủ!

Cho nên, Ngụy Duyệt quyết đoán mà vượt qua chỗ có Tào Nhân, mà dẫn quân xông về hướng cánh quân Tào không có Cung Tiễn Thủ, tiến hành chém giết.

Quân kỵ binh vẫn dùng tên nổ mở đường, thế nhưng, lúc này đối phương đã đi vào thành theo từng khối, hãn cũng cũng không cần cho kỵ binh đánh sâu vào trong, xông vào sẽ bị hãm ở trong đó.

Tào Nhân tức giận tới mức muốn chửi cả tổ tông nhà Ngụy Diên, thế nhưng hãn thật không ngờ Ngụy Duyệt sẽ quay trở lại, cho nên, cũng không chuẩn bị phòng ngự, cộng thêm bộ binh chậm chạp tới mức đáng thương so với kỵ binh, lại còn tiến vào thành theo từng khối, để cho đối phương đánh vòng quanh mà thật sự không có cách nào chống lại. Dốc sức liều mạng? Nói đùa sao, chưa từng nghe nói tới “Nhất cổ tác khí, lại mà suy” một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm. Đã suy rồi, nhuệ khí đã mất, còn liều mạng cái gì nữa? Càng không thể nào quên chính bản thân Tào Nhân Đại tướng quân hãn cũng ở bên ngoài, vậy càng tuyệt đối không thể dốc sức liều mạng.

Thế nhưng cũng may lần này Tào Nhân cũng ở bên ngoài, tuy quân Tào có đôi một chút loạn, nhưng cũng không tới mức làm cho người ta không chịu đựng được, hơn nữa, Tào Nhân chỉ huy bộ binh tiến hành bố trí trận thế phòng ngự, khiến cho quân Hứa Thành không thể trực tiếp tấn công, hãn cũng mệnh lệnh cho các Cung Tiễn Thủ tận lực bắn bao trùm phía sau quân bộ binh, đồng thời, cửa thành mở rộng ra để cho Lưu Duyệt chỉ huy các tướng sĩ quân Tào lui vào bên trong thành.

Cứ như vậy, một bên dùng sức mà mà giết, một mặt khác dùng sức mà mà lui, một bên giết vô cùng sáng khoái, một bên thì uất ức mà lui lại!

Loại tình hình này, một mực tiếp tục đến khi Cung Tiễn Thủ quân Tào yểm hộ cho đại bộ phận bộ binh quân Tào còn lại đều có thể tiến vào đến phạm vi của mình, mà lúc này đây, rốt cục Ngụy Duyệt lại một lần nữa bắt đầu rút quân.

Sau khi trận đánh kết thúc, Tào Nhân cùng Lưu Duyệt bắt đầu kiểm kê binh sĩ, phát hiện binh lực đi ra ngoài đánh dẹp Chu Hoán cùng Phan Chương, thậm chí tổn thất gần như một nửa, tổn thất còn lớn hơn khi so sánh với một trận đại chiến, điều này thật sự là làm cho lòng người khó chịu muốn chết.

Thế nhưng, điều khiến cho bọn hán khó chịu còn không chỉ có nguyên chuyện này, ngay khi bọn hán đang thương tâm vì binh lực tổn thất, suy nghĩ biện pháp để bắt bả Tào Tháo, Tào Tháo lại gửi tin tức cho hai người bọn hán trước, thế nhưng, tin tức này cũng không phải là tin tức tốt gì cho cam: “Chu Du đã thoát thân, bọn người cẩn thận phòng thủ Thọ Xuân, canh chừng quân Giang Đông đột kích!”

Chu Du chạy? Từ chỗ nào vậy? Đường thủy sao?

Sau khi xem hết tin tức, lại một lần nữa Tào Nhân cùng Lưu Duyệt im lặng nhìn nhau, sao phía bên mình đều không như ý vậy? Không phải gặp tà đày chứ?

Tào Nhân cùng Lưu Duyệt không biết, Chu Du đã chạy, thế nhưng cũng không phải từ đường thủy mà bọn hán nghĩ đến, mà là từ một con đường khác!

Bị Quách Gia lợi hại lừa một vỏ, bị ép rút quân về, Chu Du lại đặt mục tiêu của mình ở trên người Nhạc Tiến.

Thế nhưng lần này, Nhạc Tiến, người vẫn một mực đuổi sát tại phía sau quân Giang Đông lại bắt đầu lui lại phía sau.

Điều này giống như một nam một nữ, quân Giang Đông là nữ, đại quân Nhạc Tiến là nam. Vốn là nam truy nữ, thế nhưng sau khi nữ phẫu thuật thẩm mỹ thất bại, nam lại bị dọa đến mức đứng xa mà nhìn lại.

Đương nhiên Nhạc Tiến biết rõ quân Giang Đông thiếu lương thực, hán cho quân lui lại chính là vì để kéo dài thời gian, có thể không đánh mà khiến cho quân địch xong đời đương nhiên là biện pháp tốt nhất! Hơn nữa, Chu Du quỷ kế đa đoan, vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn!

Chu Du liên tục dùng kế, thế nhưng Nhạc Tiến đã nhận thức đúng một chữ, kéo! Kéo đến khi chỉ một mình Lão Tử cũng có thể đánh bại các người mới thôi!

Dưới tình huống như này, rốt cục, quân Giang Đông không thể tiếp tục chịu đựng được nữa, có một số binh sĩ bắt đầu bỏ trốn. Ngay sau đó, rất nhiều binh sĩ bắt đầu chạy trốn tứ tán, cho dù là các tướng lĩnh Giang Đông đã dùng hết tất cả biện pháp, cũng không thể ngăn cản phong trào này! Cuối cùng ngay cả phương pháp giết gà dọa khỉ mà Chu Du cực không muốn dùng cũng đều phải dùng, vẫn không thể ngăn cản được. Dù sao, chết đói thì cũng là chết, bị người một nhà giết cũng là chết, bị Tào quân giết cũng chỉ là chết, chạy đi tìm lương thực, nói không chừng còn một cơ hội!

Chu Du không kiềm chế được, hán hạ lệnh điên cuồng đuổi theo Nhạc Tiến, thế nhưng Nhạc Tiến trong một tình huống chiếm ưu thế, hán vẫn không đánh! Kết quả, truy đuổi không được bao lâu, quân Giang Đông không chịu nổi nữa, tốc độ chậm lại, cuối cùng ngừng lại.

Con đường bày ở trước mặt quân Giang Đông hình như đã chỉ còn lại có một, đó chính là cái chết!

Chu Du không dám lại tiếp tục truy đuổi đại quân Nhạc Tiến, đại quân chuyển hướng, mục tiêu. . . tạm thời chưa định! Đi đến chỗ nào tính toán chỗ đó!

Vì vậy, lại đến phiên Nhạc Tiến bắt đầu truy đuổi.

Ở bên trong quân Giang Đông vẫn không ngừng có người chạy trốn! Hơn nữa, đã bắt đầu chạy thành từng nhóm!

Vì để hù sợ Nhạc Tiến, Chu Du dùng một biến thể của kế “Tăng binh giảm lò”, đó chính là “Giảm bếp ít nhất”, mỗi một lần chỉ giảm chút bếp, hoặc nói chính xác là không giảm, dùng biểu hiện này để nói bên quân mình vẫn còn nhiều lính.

Thế nhưng Nhạc Tiến cũng là Đại tướng, sau một hai lần, hán phát hiện một điểm khả nghi, những nơi quân Giang Đông đi qua, có một số bếp thì nóng, một ít khác thì lạnh! Sau khi tra xét kỹ càng, những bếp lạnh lại có rất nhiều! Những bếp nóng kia chứng tỏ chỉ có khoảng năm vạn người.

Thì ra muốn gạt người!

Rốt cục Nhạc Tiến xác định, quân Giang Đông đã xong! Cần phải biết rằng sau khi cẩn thận kiểm tra vũng nước bên cạnh bếp của quân Giang Đông, hắn còn phát hiện ra trong những vệt nước này lại không có chút vị lương thực nào, nói cách khác, quân Giang Đông một mực chỉ uống nước!

Đấu võ! Trên thực tế Nhạc Tiến cũng đã không đợi được nữa! Đánh xong, hắn còn muốn tiêu diệt toàn bộ những quân Giang Đông chạy tứ tán!

Tào quân ăn đủ no, thể lực đủ, bọn hắn muốn truy quân Giang Đông, tự nhiên dễ dàng hơn nhiều.

Giao chiến!

Nhưng mà khi giao tranh, Nhạc Tiến liền phát hiện có điều gì đó không đúng! Sao binh sĩ quân Giang Đông lộ ra vẻ có lực, có khí thế như vậy? Thế nhưng, hắn vẫn dùng hình ảnh “Động tác võ thuật đẹp”, “Người nóng nảy dốc sức liều mạng” để giải thích hiện tượng này. Thế nhưng, hắn cũng không thể dùng hai câu này được bao lâu, nhất là khi hắn nhận được chiến báo khẩn cấp từ hậu quân vận chuyển đồ quân nhu là có rất nhiều quân Giang Đông cướp lương thực, sau đó hắn lại chứng kiến từ bốn phía bắt đầu xuất hiện rất nhiều quân Giang Đông, hắn hiểu được, hắn cũng trúng kế, quân Giang Đông cũng không xuất hiện rất nhiều đao binh như hắn nghĩ. Những thứ này, tất cả chỉ là màn ngụy trang, những quân Giang Đông, bề ngoài là bỏ trốn lại đang âm thầm tụ họp lại, đã tiến hành vây kín đại quân của hắn, đồng thời, cướp đoạt lương thảo!

Đây cũng là một chiêu “Nở hoa trên cây” !

Nhạc Tiến không thể tưởng được chính mình rõ ràng cùng Hạ Hầu Uyên lại thua bởi cùng một người cùng một kế sách. Nhạc Tiến cảm thấy đôi chút khó tin, hắn cũng không khỏi còn có thêm vài phần kính ý trong lòng đối với Chu Du! Thế nhưng, khi nhìn quân Giang Đông chung quanh, hắn lại cũng không sợ hãi. Cũng chỉ là một trận quyết chiến mà thôi! Quân Giang Đông tuy biểu hiện người đông thế mạnh, có thể khẳng định là bọn chúng thiếu lương thực, khí thế bây giờ, nói không quá, cũng chỉ là nhất thời mà thôi. Chỉ cần quân hắn có thể đỡ được một thời gian, cuối cùng ai thắng ai bại còn không nhất định!

Nhưng Nhạc Tiến lại phát hiện, quân Giang Đông hình như chỉ bao vây quanh hắn, cũng không có ý định tiến công.

Bọn hắn muốn làm gì vậy?

Khá lắm, Nhạc Tiến lập tức hiểu ra rằng quân Giang Đông chỉ muốn ngăn cản hắn rút quân về cứu viện hậu đội vận chuyển lương thảo đồ quân nhu, cũng không muốn thật sự quyết chiến cùng hắn mà khiến cho hao tổn rất nhiều quân lực. Dù sao, người của bọn hắn ăn không đủ no, sức chiến đấu hạ thấp cũng không phải là một hai phần!

Nghĩ khá lắm! Chờ các người thật sự cướp hết lương thảo đi, bọn ông mày đây chẳng lẽ lại đi theo người sao? Vậy được tới khi nào?

Nghĩ tới đây, Nhạc Tiến vung đao lên, tiền quân của hắn bắt đầu tiến công về phía soái kỳ của Chu Du!

Quân Giang Đông nhanh chóng ứng chiến, Trình Phổ dẫn binh nghênh đón.

Mấy vạn người xông vào chém giết cùng một chỗ, tiếng kêu vang vọng bầu trời.

Đại quân quyết chiến, cũng không phải chỉ có trí lực mà có thể làm được, trong chuyện này còn phải có kinh nghiệm của tướng lĩnh, chiến lược của các binh sĩ, sĩ khí, còn có cả binh lực nhiều hay ít. Mà tuy quân Giang Đông tương đối nhiều, thế nhưng thứ nhất, bọn hắn đói bụng là điều không cần phải bàn, dù trước khi chiến đấu đã ăn một bữa cơm no, cũng khó có thể duy trì quá lâu, hơn nữa, vì để chiếm ưu thế tuyệt đối khi cướp đoạt lương thảo đồ quân nhu, Chu Du đã phái đi ra ngoài trọn vẹn hai vạn quân Giang Đông, điều này cũng làm cho ưu thế của bọn hắn giảm bớt rất nhiều! Đồng thời, trên phương diện chỉ huy đại quân giao chiến sa trường, Nhạc Tiến đi theo Tào Tháo liên tục chiến đấu ở các chiến trường nam bắc, tự nhiên cũng có kinh nghiệm phong phú, cho nên, ở trên phương diện này, quân Giang Đông cũng không chiếm được tiện nghi. Dù sao, trong loại đối địch như này, không có bí quyết gì cả!

Hai quân xông vào giằng co, chém giết thật lâu!

Đúng lúc này, Chu Du và các tướng lĩnh quân Giang Đông, còn cả Nhạc Tiến cũng phát hiện ra một sự kiện, phía sau, vốn chính là nơi tập trung của hậu quân quân Tào, đột nhiên bốc lên khói đặc cuồn cuộn!

Nhạc Tiến vui vẻ. Khói đặc, có nghĩa là có người đốt lương thực, như vậy, quân Giang Đông cũng đừng nghĩ lấy được cái gì. Đối phương hao tổn tâm cơ dùng một kế này cuối cùng lại không có kết quả mà chết!

Mà đương nhiên đám người Chu Du chấn động mãnh mẽ trong lòng, cau mày. Đương nhiên bọn hán cũng nghĩ tới khả năng quân Tào đốt lương thực, đây cũng là nguyên nhân vì sao bọn hán đã phải ra hai vạn người. Thà rằng để cho ưu thế của phía bên mình chống lại Nhạc Tiến giảm đi, cũng muốn bảo trì ưu thế tuyệt đối đối với hậu đội quân Tào, tranh thủ dùng tốc độ nhanh nhất có thể mà đánh tan hậu đội quân Tào, thế nhưng khói đặc bốc lên cuồn cuộn như này, giải thích lửa này cũng tuyệt đối sẽ không nhỏ. Xem ra, hành động phía bên mình không quá thuận lợi!

Quả nhiên như mấy người Chu Du dự liệu, không lâu sau lại một đội quân Giang Đông xuất hiện, thế nhưng đội quân này cũng chỉ có mấy ngàn người, bọn hán vội vàng đẩy xe, hoặc là lưng công tải lương thực tải. Nhìn dáng vẻ thì chính bọn họ đang phải liều mạng chạy về phía bên này! Đồng thời, trong số những người này còn có người không ngừng hô to: “Hứa Chử đến rồi!”

Phanh!

Hứa Chử đến rồi!

Như vậy, nói cách khác, Tào Tháo đến rồi!

Thì ra là Tào Tháo phá hy vọng đoạt lương thực của quân Giang Đông!

Đám người Chu Du lập tức bắt đầu mệnh lệnh cho đại quân tránh tiếp xúc cùng quân đội dưới trướng Nhạc Tiến, bọn hán cũng không muốn khi quân mình đang giao chiến cùng quân đội Nhạc Tiến thì bị Tào Tháo chọc một dao từ một bên! Thế nhưng, Nhạc Tiến lại không vui, muốn chạy sao? Các người nghĩ rằng các người là ai? Nói đánh là đánh, nói đi là đi! Cho nên, ngược lại hán thừa dịp cơ hội này đã mệnh lệnh cho các binh sĩ phát động tấn công mạnh mẽ, nhất định phải cuốn lấy quân Giang Đông!

Đương nhiên đám người Chu Du rất khẩn trương, thế nhưng dù có gấp cũng sẽ vô dụng thôi, chỉ có thể cố gắng từng bước một!

Đúng lúc này, vì không để cho người ở chỗ này thất vọng, Tào Tháo đã đến. Thứ nhất, hán lập tức phá vỡ vòng vây của quân Giang Đông đối với Nhạc Tiến!

Quân Tào gào thét đánh tới từ phía sau lưng đám người Chu Du, hai viên Đại tướng dũng mãnh chỉ huy ba quân, quân Tào thoảng cái lập tức tiến vào đại trận quân Giang Đông ở chỗ Chu Du!

Lập tức, trận thế quân Giang Đông đại loạn!

Thế nhưng Chu Du vẫn còn là Chu Du, hơn nữa tướng lĩnh dưới trướng hán đều đi theo Tôn Sách chinh chiến nhiều năm, các binh sĩ được mang đến cũng đều là lão Binh sa trường, cho nên, sau giây phút thoảng rối loạn đó, bọn hán lập tức lấy lại tinh thần, lực lượng đâu ngang bằng cùng quân Tào!

Đúng lúc này, mệnh lệnh của Tào Tháo đã đến, dừng tay!

Thời gian dần trôi qua, hai quân bắt đầu tách ra, binh sĩ của Nhạc Tiến cũng như thế!

Đương nhiên Chu Du và các tướng lĩnh của mình biết rõ Tào Tháo muốn làm gì. Mục đích của Tào Tháo chính là né tránh sĩ khí của quân Giang Đông, cũng tìm cơ hội triệt để làm mất đi ý chí chiến đấu của quân Giang Đông, thế nhưng bọn hán lại chỉ có thể gương mặt nhìn điều này xảy ra mà không cách nào đánh trả, bởi vì, bọn hán vốn rơi vào hoàn cảnh xấu, đại quân đã rơi vào tình trạng rối loạn, đang cần cơ hội này một lần nữa tập kết lại!

Quả nhiên, ngay sau đó, Tào Tháo đã tiến hành chiêu hàng ngắn gọn. Đương nhiên các tướng lĩnh quân Giang Đông không đồng ý, thế nhưng một điều vượt quá dự liệu của bọn hán, Tào Tháo cũng không mệnh lệnh cho quân Tào tiến công!

Hán muốn làm gì?

Đây là điều mà tất cả các tướng sĩ quân Giang Đông đều muốn biết.

Không lâu, đáp án công bố rồi, lại một lộ quân Tào xuất hiện, đầu lĩnh Đại tướng sau lưng, là một mặt “Hứa” chữ đại kỳ!

Khí thế quân Giang Đông lập tức giảm xuống!

Hứa Chử, kẻ đánh bại Vô Địch Tiểu Bá Vương, đánh bị thương Hồ Đản Chu Thái của bọn họ, hôm nay đã là một tảng đá lớn đè nặng trong lòng tất cả mọi người quân Giang Đông!

“Bọn người có biết, Hứa Chử tướng quân đến từ chỗ nào không?” Mặc kệ quân Giang Đông có tâm tình không tốt, Tào Tháo rất không đạo đức mà lên tiếng nói vào lúc này.

Không có người trả lời, Chu Du cùng các tướng lĩnh quân Giang Đông vừa nhìn thấy phương hướng xuất hiện của Hứa Chử là đã biết rõ hắn từ đâu tới đây, mà cho dù đám tiểu binh không biết thì cũng không tới phiên bọn hắn lên tiếng hỏi.

“Hứa Chử tướng quân, người hãy lấy ra một vật trả lại cho bọn chúng!” Tào Tháo nhìn thấy không có người trả lời, hắn cũng không quan tâm, hắn vẫn nhìn Hứa Chử nói.

“Trả lại cho các người!” Hứa Chử giơ tay lên, lập tức có tiểu binh quân Tào đưa ra một vật, đầu người!

Các tướng lĩnh quân Giang Đông nhìn thấy rõ ràng, đó là đầu của Lãng Thao phụng quân lệnh Chu Du đến cướp lương! Quả nhiên không ngoài dự liệu, hắn đã bị chết ở trong tay Hứa Chử.

Thì ra Lãng Thao phụng mệnh cướp lấy lương thảo và đồ quân nhu ở hậu đội của Nhạc Tiến, vốn hắn tiến hành vô cùng thuận lợi, thế nhưng vào ngay tại thời điểm hắn cho rằng mình đã thành công, Hứa Chử mang theo quân đội xuất hiện. Đương nhiên Lãng Thao biết rõ Hứa Chử lợi hại, hắn chỉ có thể ra lệnh cho thủ hạ tướng lĩnh bên mình mang theo lương thảo lui lại, chính bản thân mình mang theo một vạn người xông tới nghênh đón.

Thế nhưng cuối cùng hắn không phải đối thủ của Hứa Chử, dù Lãng Thao có mang theo hơn một vạn người cũng không được. Dù sao binh sĩ quân Giang Đông đã trải qua một khoảng thời gian dài như vậy, chiến lược hạ thấp không nhỏ, quân Tào mà Hứa Chử mang đến cũng đều là quân tinh nhuệ, cho nên, hắn chết trận, hơn nữa, lương thảo giành được cũng bị Hứa Chử sai người đốt hơn phân nửa! Cũng may các tướng sĩ quân Giang Đông ra sức tử chiến, rốt cục giữ được đôi chút lương thảo!

Tào Tháo cầm đầu của Lãng Thao, vốn Tào Tháo muốn triệt để kích sĩ khí quân Giang Đông, thế nhưng hắn thật không ngờ vào lúc mà hắn làm như vậy, ngược lại đã khiến cho sĩ khí quân Giang Đông lại bị kích thích mà bùng phát.

Mà Chu Du lại nhanh chóng nhân cơ hội này, phát động tiến công quân Tào!

Tào Tháo nghênh chiến!

Thế nhưng hai bên giao chiến không được bao lâu, Tào Tháo đã phát hiện, quân Giang Đông rút lui, mặc dù khi hai quân đang giao chiến vẫn có bộ phận quân Giang Đông tử chiến, thế nhưng đại bộ phận quân Giang Đông đang triệt thoái về phía sau.

Mà những tướng sĩ quân Giang Đông đang giao chiến cùng quân Tào rõ ràng đã nhìn thấy được đại quân của mình đang rút lui về phía sau, thế nhưng ngược lại đám quân Giang Đông này lại càng đánh mạnh hơn!

“Cận kề cái chết không hàng!” Tào Tháo không nhịn được run lên trong lòng! Sao lòng quân Giang Đông lại cứng cỏi như này?

“Chúa công, sĩ khí quân Giang Đông vẫn còn mạnh, tốt nhất chúng ta tránh đi nhuệ khí, đợi sau khi chúng hết lương thực, chúng ta lại bắt đầu tiến công!” một trong hai viên Đại tướng tấn công từ phía sau Chu Du, Lý Điển, nhìn Tào Tháo góp ý.

“Ừ!” Tào Tháo mím môi, hắn lại nhìn Hứa Chử hỏi: “Đại khái quân Giang Đông cướp đi bao nhiêu lương thảo?”

“Hứa Chử vô năng, không thể cố gắng đốt hết lương thảo, nhưng số lương thảo mà quân Giang Đông cướp đi nhiều lắm chỉ đủ cho bọn hán dùng tới mười ngày, mà còn phải ăn tiết kiệm!” Hứa Chử đáp.

“Mười ngày!” Tào Tháo tính toán một chút trong lòng, hán nói: “Được rồi, bây giờ thu binh!”

Quân Tào bắt đầu triệt thoái về phía sau, quân Giang Đông tự nhiên ước gì được như thế.

Tào Tháo cũng không muốn tổn thất quá lớn, nhưng hán lại không thể ngờ rằng lần buông tay này của hán chẳng khác nào thả cho quân Giang Đông một con đường sống.

Sau đó, quân Tào cùng quân Giang Đông vẫn một chạy một truy, chỉ có điều, hai quân đều cố gắng khắc chế, không xảy ra giao chiến.

Chu Du tự nhiên có tính toán của mình, mà quân Tào lại không muốn tổn thất quá lớn, bởi vì tổn thất của bọn họ đã rất nhiều.

Mấy ngày trôi qua quân Giang Đông tiếp theo hướng đông!

Hướng đông!

Lại hướng đông!

Tào Tháo lập tức cảnh giác, có vấn đề! Hán lập tức hạ lệnh, nhanh chóng đuổi theo mau, giết!

Chu Du cũng lập tức phân ra một đội binh mã, gắt gao ngăn cản quân Tào công kích! Mà người dẫn đầu đội binh mã này là mấy tướng lĩnh Đồng Tập, không có người nào mà không phải quyết tâm chiến tử!

Lập tức đã tới!

Phía trước chính là ——

Biển rộng!

Khi nhìn thấy trên mặt biển tung bay vô số cánh buồm, Chu Du suýt chút nữa rơi lệ!

Quân Giang Đông bắt đầu lên thuyền.

Trải qua nhiều trận chiến sự, đám binh sĩ quân Giang Đông đã không còn tâm tính vội vàng xao động, hành động lên thuyền rất trật tự, rất nhanh.

Gần như tất cả các bộ phận đã lên thuyền xong, chỉ còn một bộ phận!

Thế nhưng quân Tào đã đuổi tới, Tào Tháo tự mình lãnh binh, Hứa Chử, Hạ Hầu Đôn, Nhạc Tiến, Lý Điển dẫn đầu, đại quân Tào thị không phải dễ dàng có thể ngăn cản được! Mấy người Đồng Tập phụ trách ngăn cản quân địch ở phía sau đã hoàn thành vượt mức nhiệm vụ! Tuy bọn hán đều đã chết!

Trong quân Tào, Hứa Chử giục ngựa xung trận trước tiên, bỏ qua đại quân đằng sau thật xa, đại đao trong tay lập loè hàn quang, lao thẳng tới chỗ Chu Du, Trình Phổ đang ở trên bờ biển chỉ huy lên thuyền!

“Người đâu, hãy đưa Chu tướng quân lên thuyền cho ta!” Nhìn thấy Chu Du muốn đi chỉ huy đội ngũ ngăn trở Hứa Chử, Trình Phổ hạ lệnh, sai người bắt lấy Chu Du, cưỡng ép hán lên thuyền, sau đó Trình Phổ đi về hướng chiến mã của mình!

Thế nhưng . .

“Người tới, đưa Trình lão tướng quân lên trên thuyền!”

Một gã Đại tướng thân hình hùng vĩ, gương mặt như màu đồng cổ quát to, sau đó, tất cả mọi người cũng chỉ nhìn thấy một con khoái mã, mang theo một chuỗi thanh âm “Leng keng”, trực tiếp lao về phía trước đón tiếp Hứa Chử, mà sau lưng con khoái mã này cũng chỉ có một trăm người, không, là một trăm kỵ binh!

Người dám lấy trăm kỵ nghênh địch, chỉ có ——

Đại tướng Giang Đông,

Đoạt mệnh Linh Đang,

Cam Ninh, Cam Hưng Bá!

“Khi. . .”

Không ai có thể ngờ rằng một tiếng vang thật lớn, thế nhưng lại khiến cho quân Tào đang tại công kích, toàn bộ thể công cũng vì âm thanh vừa vang này mà đột nhiên cứng lại!

Các tướng sĩ Giang Đông vẫn còn trên bờ lúc trước đã lên thuyền đầu vào đấy, mà các tướng sĩ quân Tào hình như là đang nhìn tiễn đưa bọn hăn đi xa.

Ở giữa hai quân xảy ra một trận chiến cực kỳ kịch liệt!

Thế nhưng các binh sĩ lại không tham gia!

Tham chiến chỉ có hai người!

Cam Hưng Bá đối mặt với Hứa Trọng Khang!

Chỗ hai người giao chiến mang theo một khí thế cuồng liệt, ở giữa quân đội hai bên đã tạo thành một khoảng đất trống tầm vài chục trượng!

Hai người bất phân thắng bại!

Quân Giang Đông sôi trào, bọn hăn lớn tiếng gào lên cổ vũ, là vì Cam Ninh khí thế mạnh mẽ. Sau Tôn Sách, bọn hăn rốt cục lại có hai người tâm phúc, một văn một võ, một trí một dũng!

“Người này là ai?” Tào Tháo đang đứng xem cuộc chiến nhìn tỏ hữu hỏi.

“Người này là Đại tướng Giang Đông, Cam Ninh, Cam Hưng Bá! Từng là gắm buồm tặc, được người đời xưng là: Đoạt mệnh Linh Đang!” Có người biết rõ nên lên tiếng trả lời.

“Ừ!” Tào Tháo lại ngẩng nhìn trên biển, trong đội tàu quân Giang Đông có một chiến thuyền lớn, có Chu Du đang đứng, hăn đang quan tâm nhìn xem cuộc chiến trên bờ!

“Không thể tưởng được, Giang Đông sau Tôn Bá Phù lại có Chu Công Cẩn, Cam Hưng Bá là cột trụ. Xem ra, Giang Đông vẫn không thể mưu tính được!” Tào Tháo thở dài nói!

“Chúa công, sao không cho đại quân đánh lên, đánh gục Cam Ninh?” Lý Điển hỏi.

“Người này dám lấy trăm kỵ nghênh chiến mấy vạn đại quân của ta, khí thế như cầu vồng, tráng sĩ như thế, tướng sĩ quân ta tất nhiên khó có thể tới tranh phong, mà quân Giang Đông cũng đã lên thuyền toàn bộ, nếu như ta lại đánh lên, Cam Ninh cũng có lẽ có thể quay trở lại, không thể giết được!” Tào Tháo lại thở dài một hơi, nói.

“Chúa công, mặt tướng nguyện trợ giúp Hổ Si, đánh chết Cam Ninh!” Hạ Hầu Đôn thỉnh cầu. Từ sau khi Hạ Hầu Uyên chết, hăn vẫn muốn giết người. Lần xuất chiến này, hăn chính là người chém giết mạnh nhất, tàn nhẫn nhất.

“Bên người Cam Hưng Bá còn có trăm kỵ binh, tất cả đều tráng sĩ, dù mấy người bọn người đồng loạt xuất chiến, cũng khó có thể đánh chết, ngược lại còn làm giảm sĩ khí quân ta!” Tào Tháo lắc đầu nói.

“Vậy. . .” Hạ Hầu Đôn còn muốn nói thêm, thế nhưng Tào Tháo không cho hăn cơ hội.

“Bây giờ! Gọi Trọng Khang về” Tào Tháo quay đầu ngựa, giục ngựa đi về hướng cũ!

Cuộc chiến bắc phạt củ quân Giang Đông, đến tận đây mới hoàn toàn chấm dứt!

Không có người thắng, cũng không có kẻ bại!

Quân Giang Đông tổn thất chủ tướng Tôn Sách cùng mấy Đại tướng Lăng Thao, Đồng Tập. Trên đường đi, quân Giang Đông chịu đói khát cùng với Tào Tháo đuổi giết, binh mã cũng tổn thất gần một nửa, mười vạn đại quân có thể còn sống trở lại Giang Đông cũng chỉ có hơn năm vạn người một chút! Mặt khác, Dương Châu cũng bị chiếm đóng!

Mà vùng đất dưới sự cai trị của Tào Tháo, Từ Châu phải gánh chịu nỗi khổ chiến loạn, dân chúng rời khỏi quê quán lên đến mấy chục vạn, các hạng vật tư tổn thất vô số kể. Hơn nữa còn có Đại tướng Hạ Hầu Uyên chết trận nơi sa trường, một đội kỵ binh toàn quân bị diệt!

Trận chiến này, cân sức ngang tài!

Mà ngay sau đó, thiên hạ cũng trở nên an bình rất nhiều, không có chiến sự gì lớn nảy sinh!

“Ha ha, xem ra, Chu Du quả nhiên rất có nghề, không hổ là đệ nhất dụng binh Giang Đông, không tệ, không tệ!” không lâu sau cuộc chiến Tôn Tào, thành quả chiến đấu đã truyền khắp thiên hạ. Đương nhiên đám người Giả Hủ, Trần Cung rất nhanh chóng đã nắm bắt chi tiết tin tức này cho Hứa Thành. Chỉ có điều, điều khiến cho bọn họ không ngờ tới là sau khi Hứa Thành nghe xong, câu nói đầu tiên của hắn lại khích lệ Chu Du.

“Quả thật không tệ, Chu Công瑾 này nhất định từ trước khi tiếp quản quân Bắc phạt Giang Đông cũng đã định ra kế sách rút lui theo đường biển, hắn có thể một mực ẩn nhẫn đến cuối cùng mới lộ ra, quả nhiên là bất phàm. Nếu như hắn có thể thuận lợi chiếm giữ Từ Châu, chỉ sợ hắn càng thêm thuận lợi mà thoát đi!” Trần Cung nói.

“Cũng không hẳn!” Giả Hủ ở một bên khoát tay áo, nói: “Kỳ thật, tuy thủy quân Giang Đông mạnh mẽ, thế nhưng để cho bọn chúng tiếp đón mấy vạn đại quân từ trên biển, cũng vô cùng khó khăn, dù sao, Giang Đông vì có thể tiếp đón quân Bắc phạt quay về, đã phải cố gắng hết sức triệu tập thuyền lớn, mà biển lớn mênh mông, khí trời trên mặt biển cũng là biến hóa thất thường, muốn dẫn theo một đội tàu vận chuyển cực lớn, cũng không phải dễ dàng làm được. Nói đến đây, ty chức lại bội phục Cam Ninh, tướng chỉ huy thủy quân, quả nhiên là đảm lược hơn người!”

“Mặc kệ bọn hắn như thế nào, dù sao trước mắt quân Giang Đông không thể giao chiến cùng chúng ta, bọn hắn lợi hại như thế nào đi nữa cũng vô dụng!” Hứa Thành cười cười, hắn lại nhìn hai người hỏi: “Còn có chuyện gì sao?”

“Chúa công, ty chức có việc!” Giả Hủ còn nói thêm.

“Chuyện gì?” Hứa Thành hỏi. Hắn biết rõ, tuy Giả Hủ cùng Trần Cung là cộng sự, nhưng Trần Cung chỉ quản một ít sự tình tương đối vụn vặt, mà Giả Hủ không nói thì thôi, hắn vừa nói nhất định là có chuyện quan trọng.

“Ty chức chỉ là muốn, ngày nay thiên hạ trên cơ bản đã không có chiến sự, thế nhưng Tôn, Tào, còn có Kinh Châu Lưu Biểu, ba nhà này cũng còn rất có thực lực, mà chúa công lại mạnh nhất thiên hạ, rất có thể bọn hắn sẽ liên hợp lại đối đầu cùng chúa công, cho nên, kính xin chúa công sớm quyết đoán!” Giả Hủ nói xong, liền thối lui sang một bên.

“Ba nhà hợp tác?” Hứa Thành lại một lần cười cười, hắn nói: “Vậy hãy để cho bọn hắn hợp tác. Ha ha, ta còn sợ bọn hắn hay sao? Chỉ có điều, ta còn cảm thấy lo lắng đôi chút vì bọn chúng, dù sao, mục đích cơ bản để bọn hắn hợp tác cũng là vì đối kháng cùng ta, nhưng nếu như chúng ta chờ thêm một thời gian nữa, không đi đánh bọn chúng, cũng không biết bọn hắn có thể nhịn được một thời gian dài như vậy hay không!”

“Chúa công sáng suốt!” Giả Hủ cùng Trần Cung đồng thời vỗ tay nói với Hứa Thành.

“Ta sáng suốt?” Hứa Thành hoàn toàn không ưa từ này, hắn nhìn hai thủ hạ của mình, cười nói: “Đừng nghĩ ta không biết trong lòng đám các người đang suy tính cái gì, không phải là sợ ta dùng binh, lạm dụng vũ lực sao? Các người đừng nói cho ta, các người thật không nghĩ tới chiêu ‘ lấy tịnh chế động ’ này”

“Chúa công sáng suốt!” trên đầu Giả Hủ cùng Trần Cung đều đôi chút rịn mồ hôi. Cả hai cùng không biết nên nói như thế nào mới tốt. Quả thật bọn hắn xác thực đã nghĩ như lời Hứa Thành nói, sợ Hứa Thành bởi vì liên tục đại thắng, hơn nữa vì Tôn Tào lương bại câu thương, muốn nhân cơ hội tái khởi chiến sự, thế nhưng bọn hắn lại biết rõ, hai châu U Ký vừa mới trải qua một trận phản loạn, tuy không thể dao động căn cơ của Hứa Thành, hơn nữa cũng không gây nên tổn thất gì quá nghiêm trọng. Những gì có thể lay động thì đã lay động, hơn nữa, còn có nhiều hào phú, tài sản của bọn hắn, nhất là đất đai cũng là muốn một lần nữa sắp xếp lại, mà ngoại trừ những thứ đó ra, Ích Châu cũng mới được bình định, sự việc ở nơi đó cũng không phải trong một khoảng thời gian ngắn mà có thể làm được, cho nên, bọn hắn muốn cho Hứa Thành

tạm thời dừng bước, tĩnh dưỡng một thời gian, Giả Hủ mới ra mặt đưa ra một chiêu cái gọi là: Tam gia kháng Hứa, mà một chiêu kia theo như lời Hứa Thành thì chính là “Lấy tĩnh chế động”, là do Giả Hủ nghĩ ra. Thế nhưng, bọn hắc lại muốn không suy nghĩ trong lòng của mình sẽ bị nói ra ở trước mặt Hứa Thành. Cần phải hiểu rằng chơi trò thông minh vật ở trước mặt quân chủ nói nhẹ thì nhẹ, nói nặng cũng đủ để rơi đầu. Tuy với hiểu biết của bọn họ đối với Hứa Thành, hai người biết không sẽ có phiền toái gì, thế nhưng cả hai vẫn nhất thời chấn kinh là điều khó tránh khỏi.

“Còn sáng suốt?” Hứa Thành cười cười bất đắc dĩ. Sao tất cả những người làm công đều dùng cái từ này ở trước mặt ông chủ?

“Chúa công, ngài không sáng suốt, khó có thể khiến cho ty chức nói ngài thánh minh” Giả Hủ phục hồi tinh thần, hơi chút vui đùa cùng Hứa Thành.

“Văn Hòa, ta xem ngươi cũng rất thánh minh!” Hứa Thành phản lại, cắn một cái.

“Chúa công, tha mạng!” Lần này Giả Hủ bị câu nói của Hứa Thành khiến hoảng sợ không nhẹ, hắc quay đầu nhìn chung quanh, rồi mới yên lòng lại, liên tục chấp tay làm ra vẻ cầu xin tha thứ với Hứa Thành, bị chủ công mình nói “Thánh minh”, chuyện này tuyệt đối không được, nói giỡn cũng không được! Sẽ muốn mạng người!

146. Q.2 - Chương 146: Sự Việc Nhỏ

“Chỉ đùa một chút, nào cần nghiêm túc như vậy?” Đoán việc như thần, Hứa Thành cười nói.

“Chúa công, ngài là chủ của mọi người chúng ta, kiểu vui đùa này không thể được, không ra thể thống gì!” Giả Hủ còn chưa kịp lên tiếng, Trần Cung ở bên cạnh biểu thị vẻ bất mãn đối với hành vi của Hứa Thành.

“Đã biết, sẽ không nói nữa sẽ không nói nữa!” Hứa Thành bất đắc dĩ, Trần Cung là một người cương trực, rất được lòng người, đương nhiên, cũng rất vui có được hắc thể nhưng, cái tính cương trực nóng nảy này luôn xuất hiện trên người thuộc hạ của mình thì cũng thật sự đôi chút khó xử.

“Đúng rồi, chúa công, ty chức còn có một việc chưa bẩm báo!” Giả Hủ vội vàng chuyển chủ đề, thế nhưng hắc vẫn chỉ gọi ý đầu đề, không tiếp tục nói tiếp nữa.

“Chuyện gì?” Hứa Thành hỏi.

“Chúa công, nghe nói Chung Nguyên Thường có một phong tấu, nói là mời chúa công ngài hạ lệnh xây dựng hai con đường lớn ở Ích Châu thông với Hán Trung và từ Hán Trung thông tới Ung Châu, không biết việc này có thật hay không?” Không đợi Giả Hủ nói tiếp, Trần Cung lại hỏi tiếp.

“Đúng vậy, từ Tây Xuyên đến Hán Trung, còn cả từ Hán Trung đến Ung Châu, tất cả chỉ là đường núi trùng điệp, thật sự rất khó khăn cho việc đi lại, cũng bất lợi cho Lạc Dương trong việc cai quản hai địa phương này, cho nên, ta đã đáp ứng, hơn nữa ta còn phân phó Chung Diêu phụ trách xây dựng tuyến đường đi từ Tây Xuyên đến Hán Trung, về phần tuyến đường đi từ Hán Trung đến Ung Châu, ta đang suy nghĩ xem cần phải để cho ai đi làm!” Hứa Thành trả lời.

“Việc này tuyệt đối không được, mời chúa công thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!” Hứa Thành vừa dứt lời, hai người Giả Hủ, Trần Cung liền quỳ xuống, cùng kêu lên thỉnh cầu.

“Đứng lên, đứng lên!” Hứa Thành vội vàng nâng hai người đứng dậy, hắc hỏi: “Làm sao vậy? Không phải chỉ là hai con đường sao? Có gì đáng sợ như vậy? Sao hai người các ngươi cũng phản đối!”

“Chúa công!” Trần Cung trịnh trọng nói: “Ngài có biết con đường núi giữa Tây Xuyên cùng Hán Trung dài bao nhiêu không?”

“Không biết, có lẽ có một ngàn dặm!” Hứa Thành nói.

“Ngàn dặm?” Trần Cung cười đến mức đôi chút khó coi, hắc nói: “Chúa công, ngài nói quá dễ dàng rồi, ngàn dặm, đây chính là đường núi! Một khi con đường dài như vậy thì ít nhất cũng phải chiêu tập mười vạn dân phu, làm không biết bao nhiêu ngày đêm, mệt khác, chúa công, ngài đừng quên, nơi đó toàn là núi non trùng điệp!”

“Chúa công, không nói đến hai con đường dài như vậy hao phí bao nhiêu tiền lương, ngài cũng biết, ngày xưa, Tần quốc bởi vì làm một kênh Trịnh quốc, thế nhưng đã phải lùi lại thời gian thống nhất thiên hạ thêm mười năm....! Chúa công, mười năm....! Kênh mương Trịnh quốc còn xa xa mới có thể sánh bằng hai con đường này ! Cho dù hai con đường này cũng chỉ mất thời gian mười năm, thì trong thời gian mười năm này, địch nhân của chúng ta cũng không phải như tình trạng hiện tại nữa rồi!” Tiếp theo Trần Cung, Giả Hủ cũng van nài khuyên nhủ.

“Thế nhưng sửa đường có lợi cho việc cai quản chỗ đó, hơn nữa có việc xuất binh cũng dễ dàng a...!” Hứa Thành tùy tiện đưa ra hai lý do!

“Chúa công, chỉ cần thực lực quân ta đủ mạnh mẽ, dù Tây Xuyên cùng Hán Trung làm phản thì đã sao nào? Về phần xuất binh, chẳng phải Từ Hoảng tướng quân từng rất nhanh chóng đánh hạ Tây Xuyên sao? Cũng không từng nghe nói con đường mà Từ tướng quân đi rất tốt!” Trần Cung lập tức dùng tiền lệ thực tế biểu thị sự phản đối.

“Được, đừng lừa mình dối người nữa, các người cũng không phải không biết là Từ Hoảng có nội ứng hỗ trợ, hơn nữa, khi hấn tiến vào Tây Xuyên, những binh mã mà hấn mang theo, tất cả đều đã từng được huấn luyện ở trên Thái Hành sơn nhiều năm....! Bằng không sao bọn hấn có thể di chuyển trên loại đường đó còn nhanh hơn so với Tây Xuyên binh? Chỉ có những thứ này, cộng thêm địa đồ của Trương Tùng, hấn mới có thể thuận lợi đánh hạ Tây Xuyên, đương nhiên, ta không phủ nhận, tất cả những điều này cũng không thể thiếu các chỉ huy anh của hấn, thế nhưng các người cũng không thể phủ nhận là nếu như thiếu những yếu tố này, Từ Hoảng muốn đánh hạ Tây Xuyên thì tuyệt sẽ không dễ dàng như vậy!” Hứa Thành lên tiếng phản bác.

“Thế nhưng chúa công, ngài có thể đợi sau khi thống nhất thiên hạ rồi hãy tiếp tục làm con đường này! Hiện tại con đường này sẽ làm chậm tốc độ tranh bá của chúa công ngài. Nếu như vì điều này mà khiến cho các chư hầu thừa cơ nổi lên, vô luận con đường này tốt như thế nào, hậu quả của nó cũng không phải là chuyện mà hai con đường này có thể gánh được! Kính xin ngài nghĩ lại!” Trần Cung tranh luận cùng Hứa Thành, thế nhưng hấn bắt đầu chỉ có thể xuất ra một lý do cuối cùng cũng là lý do lớn nhất.

“Đúng là như thế, chúa công! Thiên hạ hôm nay mấu chốt là vùng đất Trung Nguyên, nơi đây mới là địa phương mà chúa công ngài cần phải chú ý, Tây Xuyên giàu có và đông đúc, Hán Trung phì nhiêu, cũng chỉ là vùng đất Man Hoang vắng vẻ. Ít nhất, hiện tại nơi đó còn không đáng để ngài chú ý, hiện tại đó nơi đó chỉ trở thành hậu phương cung cấp lương thảo cho chúa công ngài!” Giả Hủ lại tiếp hai câu.

“Đợi một chút, ta mới nhớ tới, chuyện sửa đường này hình như không liên quan đến chuyện của các người, hình như các người quản quân vụ thì phải!” đối với bộ dạng than thở khóc lóc của hai thuộc hạ dưới trướng, hình như Hứa Thành hoàn toàn không có cảm giác gì cả!

“Chúa công, chúng ta cũng suy nghĩ vì nghiệp lớn của chúa công. Nếu như chúa công không vui, chỉ bằng trách tội, chẳng qua ty chức vẫn nói những lời này: xin ngài thu hồi mệnh lệnh đã ban ra!” Trần Cung khầu đầu một cái đối với hấn, nói.

“Văn Hòa, người cũng có ý nghĩ này?” Sớm đoán được Trần Cung sẽ có một câu như vậy, Hứa Thành lập tức chuyển mũi nhọn hướng về phía Giả Hủ.

“Chúa công, ty chức phải . .” đột nhiên Giả Hủ ngẩng đầu lên nhìn về phía Hứa Thành, hấn nói: “Kỳ thật chúa công ngài nhất định kiên trì, ty chức cũng không có biện pháp, vậy cũng chỉ đành phải nghe ngài mà thôi!”

“Giả Văn Hòa, người. . .” câu nói này của Giả Hủ vừa ra khỏi miệng, Hứa Thành vẫn còn không có phản ứng, Trần Cung đã tức giận đến thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Ha ha ha, tốt rồi, Công Đài, người đừng trách Giả Văn Hòa hấn!” Hứa Thành đột nhiên cười ha hả nói.

“Ta mắc lừa?” Trần Cung nhìn nhìn chính bản mình, tuy trong lòng hấn rất giận, thế nhưng Hứa Thành vừa mới ngắt lời của hấn, hiện tại hấn cảm thấy rất mở rộng lòng.

“Ha ha, Công Đài, xem ra chúa công không sẽ cải biến chủ ý, chúng ta hãy trở về đi!” Rất hiển nhiên Giả Hủ không muốn nói ra ý nghĩ của mình, thế nhưng lời này của hấn cũng không được Trần Cung hưởng ứng.

“Được rồi, Văn Hòa, ta sẽ nói suy nghĩ của ta cho người nghe, người lại nói cho Công Đài, xem như nhận lỗi!” Hứa Thành nói xong, liền đi đến bên tai Giả Hủ, nhỏ giọng nói tiếp, mà Trần Cung ở một bên đang vô cùng “Mờ mịt khó hiểu”, lại chỉ có thể đứng ở một bên, không biết nên làm thế nào cho phải. Hắn chỉ có thể nhìn Hứa Thành nói với mặt mày hớn hở, mà hai con mắt Giả Hủ cũng bắt đầu không ngừng tỏa ánh sáng.

“Đến cùng là xảy ra chuyện gì?” Trần Cung nhúc dàu.

Trong chốc lát sau đó, Hứa Thành đã rời miệng khỏi bên tai Giả Hủ.

“Cái này, cái này. . .” Lúc này Giả Hủ mang một dáng vẻ cực kỳ kinh hãi, căn bản là khác một trời một vực với biểu hiện trầm ổn lúc bình thường.

“Người đã hiểu rõ chưa?” Hứa Thành cười hỏi.

“Ty chúc đã minh bạch, chúa công đại tài, thật sự làm cho người phải bội phục, ty chúc không dám một lần nữa phiền nhiễu chúa công, ty chúc cáo lui!” Sau khi nhắm mắt lại suy nghĩ một lát, nói xong câu đó, Giả Hủ liền đi ra ngoài.

“Chúa công! ?” Trần Cung nhìn về phía Hứa Thành, hiện tại hắn cảm thấy cả người choáng váng. Không phải tới khuyên chủ công của mình không nên hao người tổn của sao? Tại sao hiện tại lại đi tới một bước này rồi hả?

“Công Đài, nếu như người có nghi vấn thì người có thể đi hỏi Văn Hòa, ta có thể đảm bảo, lo lắng của người sẽ không trở thành sự thật!” Hứa Thành cười híp mắt nói.

“Chúa công, ngài nói là sự thật?” Trần Cung có đôi chút không quá tin tưởng, hắn nhìn khuôn mặt tươi cười của Hứa Thành rồi hắn lại cảm thấy có thể yên tâm. Trong cơn nóng vội, bất chấp nói cáo lui với Hứa Thành, hắn liền đuổi theo Giả Hủ.

Hứa Thành nhìn bóng lưng của hai người, âm thầm đắc ý. Việc có thể trấn trụ hai nhân vật bậc này thật sự hoàn toàn không dễ dàng, nhất là Giả Hủ. Người này luôn luôn có một phong cách: “Thái Sơn sụp ở trước mặt mà sắc không thay đổi”, hơn nữa, hắn còn dùng một chiêu nhỏ mà lừa được Giả Hủ. Giả Hủ này, cũng dám ở trước mặt hắn nói cái gì mà “Ty chúc cũng không có biện pháp, cũng chỉ phải nghe ngài mà thôi”, tuy câu nói này rất phù hợp với tính tình bản thân hắn, nhưng hắn cũng không thể nói rõ ràng như vậy. Hiện tại, Hứa Thành hắn lại để cho Trần Cung, một người có tính cách “Chết” cũng không lùi, hơn nữa còn có đôi chút “cứng nhắc” cuốn lấy Giả Hủ, đủ để hắn hao tổn thời gian, tự người hãy nói những điều kia. Không phải Giả Hủ người có thể hiểu rất nhanh sao? Trần Cung sẽ phải phí một ít công sức đi mở đường, ha ha!

Nghĩ tới đây, Hứa Thành vừa liếc nhìn nơi mà hai người Giả Hủ vừa biến mất, vừa âm thầm cân nhắc, hắn thầm nghĩ: “Không phải là tên Giả Văn Hòa này cố ý chơi ta đấy chứ? Gã này chỉ vì mấy câu của ta mà giết mình sao? Cho dù là một con rồng hiện ra ở trước mặt hắn, chỉ sợ hắn cũng sẽ không nhả mảy”

Lắc đầu, Hứa Thành không nghĩ tới những chuyện không liên quan nữa.

Thời gian trôi qua rất nhanh, sau khi xử lý xong các hạng sự việc, Hứa Thành liền mang theo Hắc Long vội vàng từ trong nhà chạy ra ngoài. Vốn Hồng Phong cùng Diễm Vi cũng muốn cùng đi, nhưng hai người bọn hắn, tên tuổi cùng đáng người quá nổi danh, rất dễ dàng lộ đuôi, hắn cũng chỉ đành phải khiến cho bọn họ ở lại nhà.

Hiện tại, trong nhà của hắn có năm nữ nhân, hắn nghe nói, thủ hạ của hắn đang thương lượng lấy cho hắn một người thứ sáu. Đám thủ hạ nói là trong hậu viện của hắn có quá nhiều hồ nữ, ít nhất phải có ba Hán ba Hồ thì mới cân bằng, thật sự là phiền....! Vốn trong số hai người cũ cũng đã có một con cạp cái rồi, bây giờ có thêm ba người, hai công chúa Tiên Ti tộc thì còn tốt, tuy không ngoài dự liệu của Hứa Thành, tính tình của hai người cũng rất cương liệt, nhưng vẫn còn kém Văn Thu, vẫn còn trị được, thế nhưng hai cô công chúa xinh đẹp này lại nhận Văn Thu làm đại tỷ, khiến tình cảnh hắn càng thêm chút khó khăn. Tuy thỉnh thoảng các nàng cũng ồn ào gây chuyện, để đối phó với chuyện này, hắn tuyệt đối theo phương châm “Tam vị nhất thể”, ngoại trừ hai người này, Chân Mật rõ ràng lại muốn thưởng thức cùng hắn cái gì gọi là thi từ ca phú, đây không phải rõ ràng muốn lấy mạng người ta sao? Thật ra không có tiếng nói chung cũng

không có chuyện gì, hiện tại hấn, Hứa đại lưu manh cũng không sợ, thế nhưng tuổi Chân Mật còn chưa lớn, rõ ràng nàng cảm thấy rất hứng thú với việc hàng ngày dùng mấy thứ văn vẻ gì đó làm khó hấn, mỗi ngày đều cho hấn “Đi học”, thoảng chốc nàng bắt đầu nghiện làm lão sư, khiến cho hấn cả ngày không ngừng đầu lên được ở trước mặt nữ nhân, mà nàng lại có Mi thị làm chỗ dựa. Ai kêu Chân gia cùng Mi gia đều là dân buôn bán. Không phải ai ai cũng nói Chân Mật này là một nữ hài tử rất điềm đạm nho nhã? Sao lúc này nàng lại cũng biết gây chuyện như này, chẳng lẽ tiểu nữ nhân này không từng học qua “Tam cương ngũ thường”, không phải chứ?

Vì vậy Hứa Thành, người luôn luôn theo chủ nghĩa đại nam tử, rốt cục phát hiện, chính hấn, một đệ nhất anh hùng thiên hạ lúc này khi ở trong nhà thật sự không được coi là cái gì cả, cho nên, mỗi ngày hấn đều tận dụng khả năng xuất hiện trước mặt chư vị phu nhân của mình càng ít càng tốt, trước hết để ấy vị phu nhân mới nếm trải qua cảm giác mới lạ khi dễ lão công. Dù sao, ngay cả Văn Thu sau một thời gian gây chuyện với hấn, cũng không còn khó đối phó như lúc ban đầu.

Mà rời khỏi nhà, đám người của Hứa Thành đi dạo trên đường trong chốc lát, cũng không cảm thấy hào hứng.

“Tìm một chỗ, Tiểu Hắc, ngươi tới dẫn đường!” Hứa Thành nói.

“Chúa công, đi chỗ nào?” Hắc Long hỏi.

“Nếu có thì còn phải nói với ngươi sao? Ngươi dẫn đường, tùy tiện đi tới một chỗ!” Hứa Thành tức giận nói.

“Về về nhà?” Hắc Long nói ra chủ ý của mình.

“Ngươi tới, đánh hấn!”

“Không không không, không trở về nhà!” Hắc Long vội vàng khấn cấp đổi giọng, hấn vừa dùng ánh mắt uy hiếp mấy người đồng bạn của mình.

“Vậy còn không đi trước dẫn đường?” Hứa Thành không nhịn được nói.

“Vâng, ty chức tuân mệnh!” Hắc Long đảo mắt, âm thầm nở nụ cười.

Một đám người, bắt đầu đi theo Hắc Long đi thẳng về phía trước.

Rất nhanh, bọn hấn đã đến mục đích của mình.

Hứa Thành nhìn hai chữ to “Tú trang” trên đỉnh đầu mà cảm thấy cực kỳ ngỡ ngàng.

“Đây là địa phương nào?” từ trong mắt Hắc Long, Hứa Thành nhìn thấy một dáng vẻ tiểu lưu manh gât người.

“Tú trang ..., chủ. . . Chủ tử, đây chính là nơi tốt, ngài nhất định sẽ hài lòng!” Nhìn dáng vẻ Hắc Long như một tên ma cô, Hứa Thành càng khẳng định tiểu tử này đang giở trò quỷ.

“Vào đi thôi!” Gió đông thổi, trống trận đánh, thế giới này ai sợ ai? Ngay cả Tào Tháo còn bị mình khiến cho bị giày vò, còn có thể sợ một Tú trang sao? Hứa Thành vừa nhắc chân, bước nhanh vào trong, phía sau hấn là đám người Hắc Long vừa cười gian vừa đi theo.

“Thì ra là kỹ viện! Cái gì mà là Tú trang?” Hứa Thành vừa bước vào trong là hấn đã biết mình đã đến địa phương nào, đối với mấy chuyện nam nữ áp áp ôm ôm này hấn đã từng trải qua từ đời trước, không muốn biết cũng không được. Thế nhưng từ lúc đám người bọn hấn tiến vào vẫn không có ai ra vào, nghĩ tới đây, hấn quay đầu lại nhìn thoảng qua Hắc Long, khiến tiểu tử này sợ tới mức đứng sững người, lúc này Hứa Thành mới thần nhiên tìm một vị trí ngồi xuống.

“Có ai không! Ta nói, sao không có ai mở cửa?” sau khi Hứa Thành ngồi xuống, Hắc Long cẩn thận hầu hạ rồi hấn liền kêu lên, dáng vẻ kiêu ngạo, giống như hấn mới là đại gia.

“Người nào ở chỗ này hô to gọi nhỏ?” Rất nhanh, đã có người đáp lại lời Hắc Long. Tiếp theo, có một nữ nhân kiêu diễm trang điểm như một quý phụ nhân, niên kỷ chỉ ước chừng hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi đã đi tới.

“Chủ tử chúng ta ở chỗ này, hãy nhanh tìm các cô nương của các người đến bồi rượu. Nhớ kỹ, phải xinh đẹp nhất đấy!” Hắc Long hung hăng nhìn chăm chăm vào bộ ngực của nữ nhân này, nói với nàng.

“Thật có lỗi, mấy vị đại gia, ” nữ nhân kiều diễm này cũng không để ý gì tới Hắc Long, mà ả chỉ nói với Hứa Thành nói: “Hôm nay, nơi đây của chúng ta chỉ sợ không có cô nương có thể chiêu đãi các người rồi, người xem có phải hay không. . . ?”

“Đừng ở chỗ này nói hưu nói vượn, đừng khi dễ Lão Tử không biết giá ở nơi này của các người” Hắc Long nhìn thấy Hứa Thành không có ý định nói gì, bản thân hắn phải ra mặt nói: “Nơi này của các người cho tới bây giờ đều buôn bán cả ban ngày cùng trong đêm, sao sẽ không có nữ nhân?”

“Bởi vì..., các cô nương ở chỗ chúng ta đều đã được người bao hết rồi!” nữ nhân kiều diễm cười nói.

“Bao hết? Người nào có tiền như vậy?” Hắc Long thất kinh hỏi, bất chợt, hắn lại tiến đến bên tai Hứa Thành, nhỏ giọng nói: “Nữ nhân nơi đây đều rất đẹp, cho nên người tới nơi này hưởng lạc đều phải là người rất nhiều tiền! Người bao hết nơi đây, chỉ sợ gia tài phải tương đương với mấy gia đình trung đẳng!”

“Người có thể bao chúng ta nơi đây đấy, đương nhiên không phải người bình thường rồi!” nữ nhân kiều diễm cũng không có ý tứ tiết lộ bí mật của khách nhân.

“Tiểu Trùng, trả thù lao!” Hứa Thành đột nhiên lên tiếng.

“Tiểu Trùng?” Người ở chỗ này đều sững sờ, rất nhanh, Hắc Long đã hiểu rõ. Đó là Hứa Thành nói hắn, ai kêu ở bên trong tên hắn có một chữ long? Đó chính là một con rắn siêu cấp...!

“Này!” Hắc Long rất không tình nguyện mà móc tiền từ trên người ra, đưa cho nữ nhân kia.

“Không dám, tiểu nữ tử cũng không dám thu! Đây là quy củ của nơi này của chúng ta!” Mà vượt qua dự kiến của Hứa Thành, nữ nhân kiều diễm kia thậm chí còn không thèm liếc mắt nhìn số tiền kia, ả chỉ vén áo thi lễ đối với hắn mà cự tuyệt.

“Chẳng qua ta muốn hỏi một chút, người nào bao hết nơi đây mà thôi, không thể không nể tình như vậy!” Hứa Thành đứng lên, tóm lấy Hắc Long đẩy qua một bên, cầm xâu tiền đồng trên tay Hắc Long ném qua một bên, hắn lại móc từ trên người ra một thỏi vàng đưa cho nữ nhân kia, đồng thời hắn liên tục mắng nhiếc Hắc Long, thật sự là một con trùng, không phải nói nơi đây tiêu dùng rất cao sao? Sao một xâu tiền đồng cũng lấy ra được? Thật sự là mất mặt.

“Không dám, vị tiên sinh này ” đại khái khi thấy Hứa Thành không giống với Hắc Long dám người, xưng hô của nữ nhân kiều diễm đối với Hứa Thành lập tức thay đổi, thế nhưng ả vẫn không tiếp nhận tiền, chỉ nói: “Ngài vì sao không hỏi là ai bao nơi này của chúng ta?”

“Vẫn còn rất cẩn thận!” Hứa Thành nhận thấy nữ nhân trước mặt này đại khái chính là nữ lão bản của nơi này, thế nhưng, rõ ràng lại lấy ra một lí do thoái thác. Hắn nói tiếp: “Tại hạ chẳng qua cảm thấy hiếu kỳ mà thôi! Là ai mà lại có tiền như vậy, quả thật rất giàu có ...!”

“Giàu có?” nữ nhân kiều diễm cười cười, nói “Vị đại gia này cũng không chỉ giàu có, mà còn phú quý!”

“Hả? Thế thì tại hạ càng muốn biết. Nói không chừng, còn có thể bán kiến một chút!” Nói xong, Hứa Thành lại đưa thoi vàng tới trước mặt nữ nhân này.

“Vị tiên sinh này không cần phải khách khí!” Nữ nhân lại một lần vượt quá dự liệu của Hứa Thành, vẫn không thu tiền, ả chỉ nói: “Kỳ thật, tên của vị đại nhân bao nơi đây của chúng ta cũng không phải bí mật gì, chẳng qua không thể nói lung tung bí mật của khách hàng chúng ta đối với người khác. Điều này chính là quy củ của cửa Tú trang chúng ta! Nếu như tiên sinh muốn gặp vị đại nhân này, cũng rất dễ dàng. Bây giờ vị đại nhân đó đang ở hậu viện, một đám người rất đông, bằng không, chúng ta cũng không cần phải cho nhiều cô nương đi hầu hạ!”

“Vậy đa tạ đã cho biết, chúng ta cũng đi nhìn một cái!” Nói xong, Hứa Thành nhét thoi vàng vào trong tay nữ nhân sau đó hắn lập tức mang theo đám người Hắc Long đi về phía hậu viện Tú trang, vừa đi hắn còn vừa nghĩ: “Ở nơi này là Tú trang, căn bản giống như tiểu thư khách sạn cấp năm sao, còn không lấy tiền loạn, ha ha, cũng là có vài phần ‘tổ chức chuyên nghiệp’ !”

Không nói đến suy nghĩ phức tạp của Hứa Thành, quy mô rộng lớn của Tú trang này vượt quá dự kiến của Hứa Thành, mấy người tha tốt một vòng to mới tìm được cái gọi là “Hậu viện”. Lúc này, quả nhiên trong nội viện đã đầy ắp người, xung quanh có mười mấy cái án, mỗi một án đều có hai người ngồi, hơn nữa ở bên cạnh còn có cô nương Tú trang hầu hạ, quả nhiên là người rất nhiều, hơn nữa bên cạnh còn có rất nhiều người đang vây quanh.

Mà người giàu có hơn nữa còn quý theo như lời nữ nhân kia vừa nói, Hứa Thành liếc mắt đã nhận ra hừ! Dĩ nhiên là Nhị cữu tử của hắn, Mi Phương!

Lúc này Mi Phương đang ngồi thủ tọa, bên người có hai cô nương xinh đẹp hầu hạ, mà hai bàn hai bên trái phải cũng đều là chỉ có một người người, hai người kia, một người mặc đạo bào, một người khác, không có biểu hiện gì đặc biệt, không sai biệt lắm cùng những người khác ở nơi này. Nói thẳng ra là, thì ra là gương mặt của số đông, không có gì thần kỳ.

“Chủ tử, Nhị cữu gia đang làm gì đó?” giọng nói của Hắc Long vang lên bên tai Hứa Thành.

“Có thể làm gì? Ngay cả hắn, giúp lão đại của hắn cai quản coi như cũng được. Theo ta thấy, thằng này trên căn bản là đầu óc choáng váng!” Hứa Thành bĩu môi, khinh thường nói, cũng không phải hắn có thành kiến đối với Mi Phương, mấu chốt là vị Nhị gia Mi thị này xác thực năng lực có hạn, bằng không với địa vị của hắn, sao hắn có thể mai một trước mặt Hứa Thành như vậy?

“Đầu óc choáng váng? Ha ha, chủ tử, có muốn khi trở về nói cho phụ nhân biết hay không?” Hắc Long lại nhỏ giọng hỏi.

“Người đến phía trước nghe xem gã này đang làm gì đó!” Hứa Thành phân phó nói.

Hắc Long lĩnh mệnh mà đi. Chỉ chốc lát sau, Hắc Long đã nghe được. Thì ra hai người bên cạnh Mi Phương, một người là người học đạo, một người khác, là tín Phật, một lần hai người có cơ hội ngẫu nhiên gặp nhau cùng Mi Phương ở bên trong Tú trang này. Lúc ấy hai người không đủ tiền, kết quả Mi Phương quá thiện tâm, giúp đỡ hai người bọn họ thanh toán, kính mời hai người uống rượu. Không ngờ khi đang uống rượu, hai người kia lại tranh giành với nhau, một người nói Đạo gia tốt, người khác thì lại nói Phật mới là chính đạo, cuộc tranh giành kéo dài vài ngày, hai người cũng tài năng bất phàm, tranh cãi khiến càng ngày càng nhiều người đến nghe, cũng không thiếu người cũng tham gia, Mi Phương cũng nghe thấy rất có ý tứ hẳn liền dứt khoát bao Tú trang một tháng, ủng hộ tranh luận của bọn hắn, đây chính là nguyên nhân vì sao hiện tại ở bên ngoài Tú trang này chỉ có mấy cô nương tiếp khách.

“Khốn nạn, có tiền thì như vậy sao? Phá gia chi tử!” Hứa Thành nghe xong Hắc Long giảng giải, hắn thầm giận. Kỳ thật hắn không phải phần nộ Mi Phương xài tiền bậy bạ, mặc dù hai bên là thân thích, thế nhưng tiền cuối cùng cũng không phải là của Hứa Thành hắn, hắn cũng không đau lòng, chẳng qua hắn phần nộ Mi Phương rõ ràng lại gây ra tranh cãi Phật đạo, đây không phải rõ ràng lại để cho hắn tức giận sao? Hai nhà này thì có làm được cái gì?

“Người đi nói cho đồ khốn nạn kia, nói ta có việc tìm hắn, không được chậm trễ!” Nói xong, Hứa Thành quay người lại, rời đi, để lại Hắc Long đứng yên tại chỗ, tròn mắt nhìn.

Thế nhưng một khi đã có nhiệm vụ, tự nhiên phải hết sức hoàn thành. Lập tức, Hắc Long giang hai tay, đẩy hết một số người ngăn ở trước mặt khiến nhao nhao lui về phía sau, lập tức hành động này của hắn gây ra một hồi chửi bới, thế nhưng, những người mắng chửi kia sau khi bị Hắc Long nhìn lướt qua, lập tức không dám nói nữa. Không thể trách được vị Hắc tiên sinh này tuy không đến mức hùng vĩ bất phàm như Hồng Phong, Điển Vi, thế nhưng cũng chính là lưng hùm vai gấu, hơn nữa với sức lực kia, những người tới nghe biện luận đều chỉ có tay chân lèo khèo, nào dám chơi cùng hắn?

Mà lúc này Mi Phương ở bên trong đang nghe hai người bên cạnh mình biện luận một cách hứng thú. Kỳ thật, bản thân hắn cũng không có hứng thú để tổ chức trận biện luận này, chẳng qua hắn cảm thấy ngày bình thường văn nhân sĩ tử tới nơi này không ít, hơn nữa, còn đều là người có chút ít thân phận, cho nên, hắn muốn thừa cơ hội này đề cao bản thân một chút. Dù sao, tuy Mi gia bọn hắn bây giờ là thân gia Hứa Thành, thế nhưng cuối cùng vẫn chỉ là xuất thân thương gia, vẫn đang bị một số người xem thường. Hiện tại tổ chức tổ chức thảo luận học thuật, lại có một số người có chút thân phận tới vây xem, điều này vẫn có giúp trợ nhất định đối với việc cải thiện diện mạo của Mi gia.

Mà sau khi trải qua những ngày này nghe giảng, hần phần nào thấu hiểu những điều hai người kia đang nói, cũng có thể tiếp tục ngồi nghe, chẳng qua trong lúc hần đang nghe một cách thú vị, bên ngoài lại truyền vào một hồi âm thanh huyền ảo, hình như là có người đến gây chuyện. Sao lại xảy ra chuyện này, có người dám không bán thể diện của Mi Phương hần, muốn làm gì vậy? Không biết Nhị gia Mi thị là ai chẳng?

Mà khi hần ngẩng đầu, chứng kiến một người chui ra từ trong đám người, hần cũng không dám nói lung tung nữa. Hắc Long thì hần biết, người hầu cận của Hứa Thành, cho dù hần là nhị cữu tử của Hứa Thành, hần cũng không thể tùy tiện đắc tội với người này.

“Người là người phương nào, thật không ngờ vô lễ, không biết nơi này chính là chỗ chúng ta biện luận sao?” Mi Phương không nói chuyện, ngược lại đã có người lên tiếng nói chuyện. Người lên tiếng nói chuyện chính là người đang ngồi ở trước án gần Mi Phương nhất.

Thế nhưng, Hắc Long không để ý tới người nọ, hần đi thẳng tới chỗ Mi Phương, điều này làm cho người vừa mới nói kia vô cùng khó chịu, “Vụt” một cái, người nọ đứng lên, muốn triển khai công kích đối với Hắc Long.

“Nhị cữu gia!” Hắc Long chào hỏi Mi Phương trước, mà hần vừa nói xong, người đứng lên kia, lập tức cúi đầu trở về ngồi. Người có thể gọi Mi Phương là “Nhị cữu gia”, ngoại trừ đương kim chủ nhân Lạc Dương, còn có thể là ai? Cho dù trước mặt nhìn thế nào đều không giống như là Phiêu Kỵ tướng quân, cũng nhất định là có quan hệ, cho nên, tuyệt đối không thể gây chuyện.

“Tiểu Hắc, tìm ta có chuyện gì?” Mi Phương cũng đứng lên, Hắc Long là thân vệ số một của Hứa Thành, địa vị gần với Trung lĩnh quân Hồng Phong, Trung hộ quân Điển Vi, cho dù hần là nhị cữu tử của Hứa Thành, cũng không thể quá vô lễ.

“Chúa công có mệnh, mời Nhị cữu gia đến!” Hắc Long nói xong, hần lại đi về phía trước vài bước, thân nhiên ghé sát vào lỗ tai Mi Phương, thì thào: “Nhị gia, không phải tiểu nhân nói ngài, chúa công hình như rất không cao hứng, ngài cũng phải cẩn thận một chút!”

“Đã biết! Đa tạ!” toàn thân Mi Phương rịn mồ hôi. Không thể nào, chính mình đâu có phạm vào kiêng kị? Không có mà.

147. Q.2 - Chương 147: Chủ Ý

Chứng kiến phản ứng của Mi Phương, Hắc Long khẽ nhếch miệng, trong nội tâm hần càng tràn đầy khinh thường, là nhị gia Mi gia thì đã sao nào? Chính mình nói cho hần biết chuyện trọng yếu “Chúa công rất không cao hứng” như vậy, rõ ràng cũng không có ý định trả thù lao, thật sự là keo kiệt. Sao hần còn có thể trông mong có một khoản tiền thù lao mà quay về? Hần nào biết đâu, câu nói kia của hần đã hù dọa Mi Phương, khiến cho Mi Phương không nghĩ tới trả thù lao cho chuyện này.

Bởi vì có chuyện quan trọng, cho nên, rất nhanh chóng Mi Phương đã giải tán trận tranh luận này, hần hấp tấp quay trở về, nhưng không phải hần đi tới chỗ Hứa Thành, mà là đi tìm Mi Trúc, hỏi chủ ý trước!

Hứa Thành ngồi ở trong phủ đợi một hồi thì Mi Phương mới đi đến, thế nhưng, hần đã nắm chắc trong nội tâm. Sau khi tìm được Mi Trúc, hần thuật lại tất cả sự việc, lập tức hần đã bị Mi Trúc chửi mắng một trận là không có tiền đồ, người xuất thân kinh thương mà ánh mắt lại kém cỏi như vậy sao? Chủ công của mình là hạng người gì còn không thể nhìn ra được sao? Có thể vì một chuyện nhỏ mà tức giận sao? Không tự mình tính toán xem đó, không biết tùy cơ ứng biến, chuyện cũng không tới mức quá lớn, sao phải quá kiêng kỵ? Nói không chừng Hứa Thành có chuyện gì đó cần Mi Phương hần đi xử lý cũng không chừng. Căn bản Mi Phương hần đang tự dọa chính mình, cho dù có chuyện gì đi nữa, cùng lắm thì nhận giáo huấn là xong, có tiểu muội của mình ở đó cầu xin tha thứ, còn có thể xảy ra chuyện lớn gì?

Mi Trúc nói một hồi, nói khiến cho Mi Phương cảm thấy vô cùng khoan khoái dễ chịu, rất vui vẻ mà chạy về phía phủ Hứa Thành.

Đương nhiên Hứa Thành đã sớm chờ hần ở trong phủ, vừa thấy hần tiến đến, Hứa Thành cũng không cho hần chào hành lễ, liền chỉ vào một chỗ ngồi bên cạnh nói: “Ngồi!”

“Đa tạ chúa công!” Thân thích thì thân thích, nhưng lễ tiết này thì cũng không thể phớt bỏ được, Mi Phương cung kính hành đại lễ với Hứa Thành đã thành.

“Tử Phương, biết rõ vì sao ta cho gọi ngươi tới không?” Hứa Thành dùng một câu nói mà trước kia hẳn thường dùng giúp người ta thu vay nặng lãi.

“Cái này, ty chức không biết, mời chúa công chỉ rõ!” Mi Phương lại cung kính hành một lễ.

“Ngươi xài tiền bậy bạ!” Hứa Thành trừng mắt nhìn Mi Phương, cứng rắn nói.

“Mời chúa công thứ tội!” Mi Phương lại càng hoảng sợ. Hồng rồi chúa công đổ kị nhà mình có tiền! Không phải nói không thể có chuyện gì sao? Nếu chúa công muốn dùng danh nghĩa thân thích vay tiền thì mình phải làm thế nào bây giờ? Sau khi suy nghĩ một lát Mi Phương lại cảm thấy không đúng, không đến mức này chứ. Nếu như chúa công muốn dùng danh nghĩa muội phu để mượn tiền thì cũng nên tìm đại ca để nói chuyện, chẳng lẽ tiểu muội làm gì với vị cô gia, chúa công lại không có ý định tìm đại ca, tìm bản thân hẳn, một tiểu nhân để trút giận sao?

“Ngươi có tội tình gì?” trong đầu Mi Phương chỉ trong nháy mắt xoay chuyển rất nhiều ý niệm, thế nhưng, Hứa Thành lại không quan tâm tới điều đó, hẳn lại nhìn Mi Phương hỏi.

“Ty chức xài tiền bậy bạ!” Mi Phương thuận miệng đáp.

“Đó là tiền của ngươi, cũng không phải tiền của ta, ngươi phung phí là chuyện của ngươi, có tội tình gì?” Hứa Thành lại hỏi.

“ . . . ” Mi Phương không nói gì được nữa. Đúng vậy, đó là tiền của ta, ta muốn xài như thế nào đó là chuyện của ta, có thể có tội tình gì? Thế nhưng, nghĩ đi nghĩ lại thì thấy từ xưa đến nay hạ thần quá giàu có mà bị quân chủ đổ kị, chuyện bị tịch thu gia tài diệt tộc cũng không phải là chuyện không từng xảy ra. Nếu như vị chúa công trước mặt này muốn làm chuyện đó thì đừng nói huynh đệ mình không chịu được, nói không chừng còn liên lụy đến tiểu muội.

“Ngươi mời những người nào?” Nhìn thấy Mi Phương sợ tới mức sắp không chịu nổi, Hứa Thành cũng không hề tăng giá nữa để tránh cho lát nữa hẳn đến hậu viện không thể giải thích được.

“Một người là người tu đạo, một kẻ khác là kẻ học Phật!” Biết rõ Hứa Thành đã đến Tú trang đó, tự nhiên Mi Phương biết rõ Hứa Thành hỏi cái gì, cho nên hẳn tranh thủ thời gian đáp.

“Bọn hẳn gọi là gì?” Hứa Thành hỏi tiếp.

“Người tu đạo kia tên là La Ưc, nghe nói là đệ tử của Ô Giác tiên sinh Tả Nguyên Phóng*, người học Phật kia là Trương Chấn, từng học với Bạch Mã Tự!” Mi Phương cẩn thận liếc mắt nhìn Hứa Thành. Khá tốt, sắc mặt của Hứa Thành không có thay đổi gì.

“Cũng không phải là người nổi danh, vậy sao ngươi phải tốn kém như vậy?” Hứa Thành bĩu môi, La Ưc? Lão Tử còn tưởng là Bắc Bình Vương đâu rồi, không biết có phải lại là một Trình Giáo Kim hay không?

“Cái này. . . ” Mi Phương lập tức nói ra tính toán nhỏ nhất kia của mình rồi hẳn lại nói tiếp: “Kỳ thật, với năng lực của ty chức, cũng không thể mời đến chi sĩ inh gì, hơn nữa lúc ấy ty chức vừa mới gặp hai người bọn họ, cứ như vậy một mực kéo dài ra.”

“Muốn nâng cao thân phận của Mi gia các ngươi?” Hứa Thành cười hỏi.

“Cái này, ha ha, ” Mi Phương cũng cười xấu hổ, thật sự hẳn có chút ngượng ngùng.

“Kỳ thật, ngươi có suy nghĩ này thì có thể tới tìm ta, ta có thể nghĩ kế cho ngươi, cần gì ngươi phải đi tiêu tiền uống phí?” Hứa Thành cười nói.

“Thật sự?” Mi Phương vui vẻ, hẳn vội vàng thi lễ với Hứa Thành, nói: “Mời chúa công chỉ giáo!”

“Trước tiên ngươi không cần phải gấp gáp hỏi chủ ý, ta hỏi ngươi, hai tên gia hỏa kia nói tất cả những điều gì?” Hứa Thành lại hỏi.

“Cái này, kỳ thật ty chức cũng không cần thận lắng nghe, Trương Chấn đại khái nói Phật chính là dạy người hướng thiện, dùng đại từ bi phổ độ chúng sinh, người đời đều nên một lòng vững tin Phật tổ, vượt qua dục

vọng, dùng cầu có thể thoát ly nhân quả luân hồi, được đi đến cực lạc Tịnh thổ! Còn nói ‘ thể nhân đều có thể thành Phật ’ đợi đã...!”

“Có phải còn có các loại cái gì như là ‘ chúng sinh ngang hàng ’?” Hứa Thành lại hỏi.

“Cái này, ty chức không biết!” Mi Phương sợ hãi kêu lên một tiếng, hần lại nói: “Chúng sinh ngang hàng” ? Hình như là có nói như vậy, cái này thì phiền toái, ngang hàng? Ai ngang hàng với người? Thâm rồi, bản thân mình mình tìm Phật tử, cái này không phải mình muốn chết sao?

“Không cần khẩn trương!” Hứa Thành an ủi Mi Phương, hần biết mà vẫn còn hỏi: “Nhân quả luân hồi? Cái gì là nhân quả luân hồi?”

“Cái này, ” Mi Phương lại trộm nhìn thoáng qua Hứa Thành, lúc này hần mới hơi yên lòng một chút, nói tiếp: “Trương Chấn nói người đời làm việc thiện tích đức, kiếp sau sẽ được báo đáp, người chuyên làm chuyện ác, kiếp sau tất chịu khổ khó, bất luận làm cái gì, kiếp sau đều tìm được báo ứng xứng đáng!”

“Kiếp sau?” Hứa Thành cười nhạt nói: “Sao hần biết có kiếp sau? Chẳng lẽ hần không phải là người?”

“Cái này. . .”

“Cái gì là thiện? Cái gì là ác? Thiên hạ có ai có thể được coi là trong sạch sao? Chẳng lẽ cái gì Phật tử nói cũng đúng sao? Tựa như ta, dân chúng ở dưới sự cai trị của ta đều cảm kích ta, thế nhưng địch nhân của ta đều thống hận ta, ta cứu sống vô số người, lại giết người vô kể, như vậy, ta thiện hay ác?”

“ . . .”

“Người biết Phật tử mà hần nói là ai không?”

“Như Lai Phật Tử, Thích Ca Mâu Ni! Vốn là vương tử một tiểu quốc Thiên Trúc, vì cầu đại đạo, buông tha vương vị thế nhĩ, tìm ra chân lý, cuối cùng thành Phật!”

“Ha ha, Phật tử ném vợ bỏ con, buông bỏ trách nhiệm vương vị, cái này có tính là ác không? Có từng bị báo ứng?”

“Không có !” Lúc Mi Phương càng ngày càng tức giận, đương nhiên điều khiến cho hần tức giận là hiện tại hần có cảm giác mình bị gạt. Vốn hần nghe thấy Phật tử buông tất cả mọi sự của nhân gian, đi truy tầm đại đạo, hần còn cảm thấy vô cùng bội phục, thế nhưng bây giờ nghe Hứa Thành nói, hần lại cảm thấy Phật gia quả nhiên cực kỳ không được, căn bản chính là đang gạt người. Chẳng qua hần không nghĩ tới rằng Hứa Thành muốn có được hiệu quả này. Không lâu trước Hứa Thành vừa nghĩ đến chủ ý này, hần muốn Mi Phương đi làm việc, thế nhưng Mi Phương lại giao hảo với Phật tử, đây chính là điều không được, cho nên, hần muốn dùng lý do này để đả kích lòng tin của Mi Phương đối với tín ngưỡng Phật giáo, dù sao Mi Phương cũng vừa mới tiếp xúc với tôn giáo này, chuyện này không khó làm.

“Người hiện tại biết rõ nên làm cái gì chưa?” Hứa Thành nhìn Mi Phương đầu đầy mồ hôi, biết rõ bây giờ Mi Phương vừa thẹn vừa giận.

“Ty chức đã minh bạch, từ nay về sau, ty chức cũng không gặp gỡ Trương Chấn nữa!” Mi Phương cảm hận nói.

“Không phải không gặp nữa, hần truyền bá Phật học, chẳng phải là muốn để cho dân chúng Đại Hán đều không đi tranh giành sao? Chúng ta còn đánh cái gì nữa cùng những người Hồ phương bắc? Chẳng phải hần nói trước kia chúng ta bị người Hung Nô, người Tiên Ti khi dễ là đáng đời, là do chúng ta tự gánh chịu từ kiếp trước sao? Loại người nói chuyện bậy bạ thì không có khả năng vẫn để cho hần ở lại nơi của chúng ta!” Hứa Thành nói.

“Không cho kiếm tiền ở chỗ này?” Mi Phương ngẩng đầu nhìn Hứa Thành.

“Đúng, người tìm mấy người, dẫn hần tới ngoài thành, sau đó, một gậy quật ngược!” Hứa Thành nở nụ cười “Ha ha”.

“Chúa công, có muốn hay không. . .” Mi Phương rất tức giận với Trương Chấn ra, cho nên hần ra hiệu một động tác “Cắt”.

“Cái này, cũng không cần dùng tới, người tìm người, bắt hẩn cho đưa đến Tây Vực!” Hứa Thành nói.

“Lại là Tây Vực?” Mi Phương có cảm giác như chúa công rất có hứng thú với Tây Vực.

“Đúng vậy! Người có thể thiết lập một kế sách khiến cho Trương Chấn tìm thêm nhiều người nữa rồi cùng đưa tất cả đi” Hứa Thành cười thâm đầy ám muội, hẩn nghĩ đến quốc chủ những quốc gia phương Tây kia chỉ thích dạy người chỉ biết phục tùng, không biết phản kháng tôn giáo! Nếu đợi đến lúc đám người La Mã kia tới truyền bá thì quá chậm, hơn nữa, nói không chừng sẽ tuyên truyền thành cái dạng gì nữa, vẫn nên dùng Phật đồ chính tông đi làm việc mới hay. Hơn nữa, xem ra sau này còn phải huấn luyện một ít người nữa đưa sang bên đó.

“Ty chúc linh mệnh!” Mi Phương đáp.

* Tả Từ(?-?, Hán tự: , bính âm: Zuo Ci) là một nhân vật huyền thoại sống vào cuối thời Nhà Hán và kỷ nguyên Tam quốc trong lịch sử Trung Quốc. Mặc dù ông được biết lưu trú tại Lư Giang, nhưng năm sinh năm mất không rõ. Người ta tin rằng ông đã sống trước khi Nhà Hán sụp đổ và khẳng định rằng ông thọ đến 300 tuổi.

Tả Từ học phép thuật đạo Lão để được trường sinh bất tử, từ vị đạo sĩ tên Phong Hành (), và sau đó truyền lại đạo thuật cho Cát Huyền ().

Tả Từ là một đạo sĩ Lão giáo, tự là Nguyên Phóng (), đạo hiệu là Ô Giác Tiên sinh (), người quận Lư Giang, nay là Tiềm Sơn, tỉnh An Huy.

Tả Từ tu trên đỉnh núi Thiên Trụ, luyện tập nội đan thuật và nuôi dưỡng tinh khí bằng khí công và tập luyện Phòng trung thuật, một phương pháp luyện khí công tình dục của Đạo giáo. Nhiều người nói rằng ông có thể sống trong nhiều thời kỳ mà không cần ăn. Tả Từ cũng học Tứ thư Ngũ kinh và Chiêm tinh học.

Khoảng trước năm 200, lãnh chúa Đông Ngô là Tôn Sách, một người chủ trương Khổng giáo, muốn giết Tả Từ và truy sát ông bằng ngựa. Tả Từ chỉ đi bộ, vẫn trốn thoát được bằng cách đi chậm thông thả.

Sau đó, Tả Từ đến thăm Tào Tháo, người trả trợ cấp cho ông để trình diễn phép thuật. Tào Tháo thể hiện sự quan tâm đến các phương pháp trường sinh bất tử bằng cách luyện theo, nhưng con trai Tào Tháo cho rằng tiền trợ cấp chỉ nhằm mục đích cầm chân vị đạo sĩ này và kiểm soát phép thuật hoang dã của ông. Tả Từ trình diễn nhiều chiêu thức phép kì lạ trước điện Tào Tháo, chẳng hạn như bắt một con cá lạ từ một chảo đồng trống rỗng, và biến đến một nơi khá xa để mua gừng. Tả Từ từng mời toàn điện Tào Tháo dùng thức ăn và rượu, nhưng Tào Tháo sớm phát hiện ra rằng Tả Từ đã gom hết tất cả cửa hàng rượu trong khu vực bằng phép thuật ục đích này. Tào Tháo cố gắng tìm cách hành hình Tả Từ, nhưng ông đã tẩu thoát bằng cách đi xuyên tường thành. Khi ai đó bẩm báo rằng Tả Từ đã lộ mặt ở khu chợ, tất cả mọi người trong khu chợ đều biến thành Tả Từ. Một bẩm báo khác cho biết Tả Từ đang ở trên đỉnh núi, do đó, Tào Tháo và quân lính đuổi theo, và nhận ra Tả đang ẩn thân giữa một đàn cừu. Biết rằng không thể tìm thấy Tả, Tào Tháo nói với bầy cừu rằng chỉ đang cố gắng để kiểm tra kỹ năng của Tả Từ, và không có ý định giết ông. Lúc đó, một con dê đứng bằng hai chi sau và nói. Tào Tháo và quân lính đổ xô tới con dê, và nhìn thấy rằng những con cừu còn lại trong đàn đều hóa thành những con dê đứng bằng hai chân và biết nói giống người. Từ đó, quân lính Tào Tháo không bao giờ tìm thấy Tả Từ nữa.

Tả Từ sau đó xuất thế và ẩn mình tu luyện trên những đỉnh núi.

“Người không phải muốn nâng cao địa vị của Mi gia các người trong con mắt người đọc sách sao, làm xong chuyện kia, sau đó thì sao, người đi ra bên ngoài thành Lạc Dương, tuyển chọn một vùng đất có phong cảnh ưu nhã, xây dựng một tòa học phủ!” rốt cục Hứa Thành bắt đầu nghĩ kế cho Mi Phương.

“Học phủ? Trường học sao?” Mi Phương đôi chút không hài lòng đối với chủ ý của Hứa Thành.

“Không phải là trường học, ta muốn người tổ chức một cái gọi là ‘Bác Ngao diễn đàn’ !” Hứa Thành mỉm cười nói.

“‘Bác Áo diễn đàn’ ?” Mi Phương không biết mình đôi chút hiểu sai ý của Hứa Thành.

“Đúng, người trước tiên có thể xây dựng một cái gì đó, lại mời một ít danh sĩ tới ở lại nơi đó một đoạn thời gian, thuận tiện thảo luận một chút học vấn vân vân, mời được càng nhiều càng tốt! Cùng lắm thì người

có thể dùng danh nghĩa của ta! Vài năm một lần hoặc là một năm một lần! Đợi thanh danh của diễn đàn truyền ra ngoài, đã thành một truyền thống, Mi gia các người thân là người tổ chức tự nhiên cũng không còn là Mi gia trước kia nữa, mà tên tuổi của Mi Tử Phương người chỉ sợ còn có thể mạnh hơn đại ca người!”

“Ty chúc đã minh bạch, đa tạ chúa công! Ty chúc nhất định tổ chức tốt ‘Bác Áo diễn đàn’!” về mặt Mi Phương hưng phấn, cảm giác tức giận vừa rồi bởi vì hấn cảm thấy bị lừa đã sớm đã bay hết không còn thấy tung tích.

“Kỳ thật điều này cũng không có gì!” Hứa Thành suy nghĩ rồi hấn lại nói: “Antonio ở La Mã đó người có biết không?”

“Chúa công nói là mấy người Đại Tần?” Mi Phương hỏi.

“Đúng, người có thể đi tìm bọn hấn!” Hứa Thành nói: “Theo ta được biết, người La Mã am hiểu dùng đá tảng xây dựng các loại kiến trúc, không chỉ biểu lộ khí thế, nhưng lại có thể bảo vệ ngàn năm không hỏng, người có thể cho đám người đó giúp người, cho dù bọn hấn không hiểu kiến trúc, người cũng có thể bảo bọn họ miêu tả một chút, cộng thêm thợ thủ công của chính chúng ta thì vẫn có thể xây dựng được. Xây xong còn có thể lập một tấm bia, khắc tên của người cùng những người xây dựng nên lên đó. . .”

“Đa tạ chúa công, đa tạ chúa công. . .” Mi Phương cũng không biết nên nói cái gì cho phải nữa. Đúng là thân thích thì vẫn tốt hơn chúa công vẫn còn hướng về nhà mình.

“Đúng rồi, cái này, vấn đề tiền. . .” Hứa Thành lại cố ý kéo dài giọng.

“Chúa công yên tâm, tất cả tiêu phí đều do ty chúc gánh chịu!” Mi Phương liên tục vỗ ngực cam đoan.

“Tốt, ” Hứa Thành vỗ vỗ đùi, cười nói, thế nhưng hấn ngừng trong chốc lát rồi lại duỗi dài cổ, nhìn Mi Phương nhỏ giọng hỏi: “Hai huynh đệ các người có thể điều động bao nhiêu tiền trong tay?”

“Lộp bộp!” trái tim Mi Phương nhảy đập hỗn loạn, hấn lấp bắp nói: “Không có. . . Không có nhiều!”

“Thực không có nhiều?” Hứa Thành theo dõi Mi Phương, dùng tới kỹ năng đặc sắc của kẻ bề trên: uy áp!

“Còn, còn có một chút!” Đối mặt với uy áp của Hứa Thành, Mi Phương đành chịu, đành chịu thua. Xem ra chúa công này của mình quả nhiên đúng như theo lời người ta nói là một người có thể cũng cạo ra dầu ở trên tảng đá! Vừa mới cho ngon ngọt, hiện tại muốn đập một cục gạch rồi.

“Vậy là tốt rồi!” Hứa Thành lại vỗ đùi, hấn nói: “Chung Diêu vừa vặn gửi thư cho ta, nói là đường từ Ung Châu đến Hán Trung, từ Hán Trung đến Tây Xuyên đều không tốt, muốn sửa sang một chút. Hiện tại, ta sẽ giao đoạn đường từ Hán Trung đến Ung Châu cho người. Tử Trọng (Mi Trúc) có công vụ, việc này toàn quyền ủy thác người”

“Cái này, chúa công. . .” về mặt Mi Phương kinh hoàng. Hấn căn bản không thể tưởng tượng được là Hứa Thành nói tới điều này. Từ Hán Trung đến Ung Châu là địa phương nào? Xây dựng con đường dài đó sao? Tiêu dùng khẳng định sẽ rất lớn. Không, thật lớn, Mi gia hấn dù có tiền tài gấp đôi chỉ sợ cũng chống đỡ nổi chỉ một đoạn đường trong đó.

“Làm sao vậy?” Hứa Thành không hiểu hỏi.

“Không phải ty chúc thoái thác, sự việc mà chúa công ủy thác, ty chúc tự nhiên phải tận tâm tận lực, thế nhưng một con đường như vậy cần rất nhiều tài lực, Mi gia chúng ta cũng không thể chống đỡ được!” Mi Phương bày ra một tờ mặt khổ qua, cầu khẩn nói.

“Ta chỉ ủy thác cho người, cũng không phải ột nhà của người, Móa!” Hứa Thành không lời nào để nói đối với Nhị cữu tử đầu óc trì độn này của hấn, hấn nói: “Người có thể đi tìm một số người liên thủ!”

“Cái này, chỉ sợ sẽ không ai nguyện ý ném tiền’ không công’!” Mi Phương cúi đầu, nhỏ giọng nói. Cuối cùng, trong lòng của hấn còn thêm một câu: người cũng ý là thân thích khi dễ Mi gia chúng ta!

“Cái gì mà ném tiền không công?” Hứa Thành giận dữ, Mi gia có loại người này sao? Tuy Lão Tử dò xét không ít người, thế nhưng những người kia đều tại tự tìm khổ ă.

“Chẳng lẽ không phải?” Mi Phương mạnh mẽ ngẩng đầu, cả kinh nói.

“Nói nhảm!” Hứa Thành tức giận trừng mắt liếc hắt một cái, nói: “Xây dựng xong có thể thu ‘ phí bảo đường đường ’, đương nhiên, các người còn phải chịu trách nhiệm bảo vệ!”

“Có thể thu phí?” Mi Phương đã kinh khiêu xuất lai rồi.

“Đúng vậy. Nghe nói, Tây Xuyên có rất nhiều thứ tốt lắm! Vận chuyện đi ra ngoài bán nhất định rất đáng tiền! Cho nên một khi đường này được xây dựng xong, nhất định sẽ có không ít người đi lại, nhất định có nhiều người. . .” Hứa Thành phảng phất như đang lăm bằm lăm bằm.

“Chúng ta làm, chúng ta làm!” Còn có thể nói cái gì, Mi Trúc làm quan rồi. Hiện tại, Mi gia trên căn bản là do Mi Phương xử lý. Đương nhiên hắt có thể hiểu được việc nắm giữ một con đường trong tay có khả năng giành được lợi nhuận cực lớn, huống chi khi hắt nghe Hứa Thành nói tới ý kia, hình như sẽ có ưu đãi gì đó trên buôn bán.

“Vậy là tốt rồi! Quyết định như vậy đi. Người muốn làm gì thì cũng phải đi tìm Thường Hàm!” Hứa Thành nói.

“Đúng, đúng!” Mi Phương vội vàng đáp. Lúc này hắt cũng đã suy tính trong đầu. Cong đường từ Hán Trung đến Ung Châu, quyết không một mình Mi gia hắt có thể làm được, nhất định sẽ phải tìm ai đó? Đúng rồi, Chân gia! Dù sao đều có thể liên kết quan hệ, hơn nữa thực lực Chân gia hùng hậu, không ở phía dưới Mi gia, như vậy còn có thể đồng thời lấy lòng Chân phu nhân cùng Dương Nhị, con rể cả của Chân gia. Đây thật sự là lựa chọn tốt nhất, đã có hai nhà này liên thủ, khẳng định sẽ có thể chiêu tập càng nhiều phú hào khác nữa. Một khi như vậy thì có hy vọng rồi. Nghĩ tới đây, hắt đôi chút không nhịn được, hầu như muốn lập tức đi tìm người, cho nên, hắt lại nhìn Hứa Thành, cúi đầu, dáng vẻ giống như đang suy tư điều gì đó, hỏi: “Chúa công, ngài còn có việc sao? Nếu như không còn việc gì, tỳ chức lập tức trở về.”

“Ừ, người đi đi!” Hứa Thành tùy ý phát phát tay.

“Tỳ chức cáo lui!” Mi Phương thi lễ, lui ra ngoài. Vừa ra khỏi phòng, hắt liền bước nhanh đi ra phía ngoài, thật sự quá hưng phấn, muốn tìm người nói chuyện mới được.

Những mà đúng lúc hắt chuẩn bị quay người, giọng nói của Hứa Thành lại truyền tới rồi: “Đứng lại!”

“Thình thịch!” Mi Phương giống bị một cái gì đó khấn cấp kéo lại, đột nhiên không thể đứng vững.

“Quay lại!” giọng nói của Hứa Thành khiến cho hắt cảm thấy vô cùng khấn trương.

“Chúa công, ngài lại có chuyện gì?” Mi Phương trở lại trong phòng, nhìn Hứa Thành hỏi với vẻ đầy mong mỏi.

“Người bình thường đều bái thần gì?” Hứa Thành không trả lời, mà ngược lại hỏi hắt.

“. . .” Mi Phương sững sờ khi nghe Hứa Thành nói như thế, không phải quá ngoài lẽ hay sao?!

“Nói chuyện!” giọng nói của Hứa Thành đôi chút cao hơn.

“Đào. . . Đào Chu công!” Cúi đầu, Mi Phương lén nhìn trộm Hứa Thành, không có chỗ nào khả nghi!

“Đào Chu công?” Hứa Thành cau mày nói: “Chính là mưu thần, Phạm Lãi của Việt Vương Câu Tiễn”

“Đúng vậy! Đào Chu công trước tiên bày mưu tính kế cho Việt Vương, sau khi bình định Ngô quốc, không nhận tước lộc, mang theo mỹ nữ Tây Thi bồng bênh mà đi, về sau kinh thương, thành cự phú, lại ba lượt tan hết gia tài, thật sự là thần tượng trong lòng người kính thương chúng ta...!” Mi Phương khen.

“Thế nhưng lão Đào hắt không phải là thần!” Hứa Thành cau mày nói.

“Chúa công, những người chúng ta bái anh linh Đào Chu công, về phần hắt có phải là thần hay không thì chúng ta mặc kệ!” Mi Phương cười nói.

“Vậy người còn biết những thần nào nữa?” Hứa Thành lại hỏi.

“Còn có. . .” Mi Phương cảm thấy hôm nay Hứa Thành có một chút gì đó không bình thường, thế nhưng, hắt cũng không dám biểu hiện ra ngoài, hắt chỉ trả lời theo ý của Hứa Thành: “Hình như còn có Tam Hoàng Ngũ Đế, Văn vương, Chu công. . .”

“Ngừng!” Hứa Thành giơ tay ngăn cản Mi Phương, không cho hắn nói tiếp, hỏi: “ ‘ Tam Hoàng ’ có phải là Phục Hi, Nữ Oa, Thần Nông hay không? Bọn hắn cũng có thể, thế nhưng ‘ Ngũ Đế ’ chỉ là đế vương trong truyền thuyết, bọn hắn, không phải là thần thì càng thêm không cần nói tới Văn Vương cùng Chu công!”

“Chúa công, người đây chính là đại bất kính..! Về sau dù thế nào đi nữa cũng không thể nói như vậy!” Mi Phương sợ tới mức liên tục khoát tay, hắn vừa khấn tụng quan sát bốn phía. Khá tốt, ở xung quanh đây không có người nào, hắn lau mồ hôi toát ra trên đầu. Chồng lại cổ Thánh vương là tội bất kính, đây chính là tương đương với việc đắc tội trời xanh ...!

“Được rồi, không nói thì nói, ” Hứa Thành không muốn tranh luận cùng Mi Phương ở phương diện này, hắn lại hỏi: “Người còn biết Thần Tiên nào nữa không? Không tính những người khi này!”

“Dạ, chúa công, ngài muốn làm gì?” Trước tiên vẫn nên hỏi rõ ràng, miễn cho chính mình bất tri bất giác mà đắc tội với trời xanh.

“Không có gì, ta chỉ muốn tìm người sửa sang lại một chút truyền thuyết của những thần này để tránh lộn xộn!” Hứa Thành nói.

“Thì ra là thế. Chúa công, ngài đang hù dọa ty chúc!” Mi Phương vỗ vỗ ngực, tim hắn vẫn còn đang nhảy thình thịch!

“Có đáng sợ như vậy sao?” Hứa Thành cảm thấy khó hiểu đối với những biểu hiện này của Mi Phương.

“Đương nhiên, đây chính là ‘ Tam Hoàng Ngũ Đế ’, sao chúng ta, những phạm nhân. . . Ai, không đúng!” Mi Phương lại chuyển hướng: “Chúa công, ngài nói ‘ Tam Hoàng ’ là ba vị nào?”

“Phục Hi, Thần Nông, Nữ Oa!” Hứa Thành nói.

“Cái gì? Chúa công, ngài nói sai rồi!” Mi Phương lại khoát tay nói: “ ‘ Tam Hoàng ’ chính là ‘ Thiên hoàng ’ họ Phục Hi, ‘ Địa Hoàng ’ Viêm Đế họ Thần Nông, ‘ Nhân Hoàng ’ Hoàng Đế có họ Hùng. . . ”

148. Q.2 - Chương 148: Lưu Bị Làm Giàu

“Ngừng!” Hứa Thành lớn tiếng quát lên điên cuồng!

“Chuyện gì? Chúa công!” Mi Phương lập tức im miệng.

“Người nói Hoàng Đế là dòng họ nào?” Hứa Thành hỏi.

“Là họ Hùng...!” Đến phiên Mi Phương không hiểu.

“Nói vậy, Hoàng Đế rõ ràng là họ Hiên Viên sao lại thành ra có họ Hùng? Người cũng đừng khiến ta mơ hồ!” Hứa Thành lớn tiếng nói.

“Làm sao có thể?” Mi Phương cũng nôn nóng. Đây chính là đại sự liên quan đến lão tổ tông, sao có thể qua loa? Cho nên, hắn lập tức liền đỉnh trở về, “Hoàng Đế rõ ràng ngay là có họ Hùng, thành họ Hiên Viên từ lúc nào?”

“Hoàng Đế không phải là thuộc một bộ tộc Hiên Viên sao?” Hứa Thành đưa ra chứng cứ.

“Càng thêm nói vậy, Hoàng Đế rõ ràng là người đứng đầu Hoa Hạ tộc, từ lúc nào trở thành người Hiên Viên tộc? Chẳng lẽ chúa công ngài không phải tử tôn Hoa Hạ, ngược lại là tử tôn Hiên Viên?” Mi Phương cũng không cam chịu yếu thế chút nào.

“. . .” Hứa Thành im lặng, đúng! Hoàng Đế là người đứng đầu Hoa Hạ tộc, nói như vậy. . . Hoàng Đế thật sự họ có họ Hùng? Cái này thì phiền toái lớn rồi, vậy Xi Vương mang họ gì?

“Hoàng Đế chính là người đứng đầu Hoa Hạ tộc ta, chiến cùng Xi Vương thủ lĩnh các bộ lạc Đông Di tại Trác lạc, sau lại chiến cùng Viêm Đế tại ‘ dốc núi Tuyền chi dã ’ lúc này mới xác lập địa vị thống trị thiên hạ của Hoàng Đế, sao lại có thể có họ Hiên Viên?” Khác với khi Hứa Thành nói chuyện, Mi Phương lại khoe khoang một chút kiến thức của mình.

“Đông Di?” Hứa Thành lại không rõ. Xi Vương không phải là thuộc Cửu Lê Tộc sao?

“Hả? Đông Di chính là khu vực Thanh Châu hiện tại, Khương Tử Nha đã từng trấn thủ Đông Di!” Mi Phương giải thích cho Hứa Thành.

“Thanh Châu?” Không phải chứ! Cái kia chính là Sơn Đông rồi hả? Khó trách ai cũng đều nói người Sơn Đông cao lớn uy mãnh, có danh xưng “Sơn Đông Đại Hán”, cảm tình. . . Hóa ra người Trung Quốc từ trước tới nay có thể đánh trận nhất chính là hậu nhân Xi Vu...! Cái này. . . Điều này cũng thật bất khả kháng!

“Chúa công? Ngài làm sao vậy?” Mi Phương đột nhiên phát hiện Hứa Thành như đang ngẩn người, hần sợ gặp chuyện không may nên nhỏ giọng gọi một tiếng.

“Không có gì, ngươi lại nói tiếp xem còn có thần nữa.” Hứa Thành đã bị tấn công quá lớn, nhất thời trì hoãn khí thế, chỉ có thể thấp giọng nói

“Dạ! Còn có Đông Vương công..., Tây Vương Mẫu, Cửu Thiên Huyền Nữ. . .”

. . .

Mi Phương không biết, những nhân vật này theo như lời hắn nói, về sau đều cơ hồ được biên vào bên trong một hệ thống Thần Thoại mới, bởi vì Hứa Thành luôn luôn cảm thấy cực kỳ phiền chán đối với Thần Thoại hỗn loạn của Trung Quốc ngày sau. Ngay cả Quan Vũ còn đi quản sanh con, đây còn là cái gì nữa? Cho nên hôm nay hắn nhất thời nổi lên ý niệm trong đầu, lập tức cho bắt đầu, từ nơi này thêm mắm thêm muối vào trong hệ thống Thần Thoại, khiến cho điều này càng thêm phù hợp tâm ý của hắn, như vậy cũng có thể ảnh hưởng một chút tới người đời, để cho tư tưởng của bọn hắn nảy sinh một ít thay đổi, không đến mức như ngày sau Phật giáo làm cho người ta mềm nhũn, không biết phản kích tinh thần. Đương nhiên, hắn cũng không từng nghĩ tới chuyện để cho hệ thống Thần Thoại mới này hình thành tôn giáo. Dù sao, mỗi một tôn giáo một khi được phát triển sẽ nảy sinh rất nhiều phiền toái, nhất là ở trong một thời đại như hiện nay, Hứa Thành hắn cũng không nhận mình có thể giải quyết vấn đề khó khăn này.

Hứa Thành sửa đường tại phương bắc, tranh thủ có thể làm cho vùng đất nằm dưới sự cai trị của mình có thể mau chóng mà nổi thành một mảnh, đồng thời cũng tiến thêm một bước mà gia tăng cải cách của mình, một mặt hắn cho thiết lập trường học quy mô, mở rộng thêm một bước, cũng thiết lập châu học tại mỗi một châu, còn thiết lập đại học (trường thái học là do hoàng đế lập ra, cho nên, Lạc Dương cũng chỉ có thể thay đổi đôi chút, không biến động quá lớn) ở Lạc Dương, coi đây là trụ cột tăng tốc đánh vỡ phong tỏa tri thức của thế gia hào phú; một phương diện khác, trước kia cổ vũ nền tảng buôn bán, hơn nữa còn mang thị trường rộng lớn cho những thương nhân kia, ngoại trừ sửa đường, các phương diện như quảng mỗ, kiến trúc cũng bắt đầu có thương nhân chủ động kinh doanh. Điều này khiến cho Hứa Thành có thể tập trung một số lượng lớn tiền nhân rồi trong dân gian dùng cho những chỗ cần tiền, cũng không dùng tới phiếu nợ, cũng không cần gánh vác thanh danh không tốt, ngược lại còn có thu thuế, đã tiết kiệm chi tiêu thật lớn, hơn nữa điều này còn khiến cho hắn có thể đồng thời tiến hành càng nhiều công việc. Mà mấy hành động này của hắn, bởi vì có cam đoan mạnh mẽ, càng làm ột số đông người tích cực bắt đầu chuyển động. Trong lúc nhất thời, vùng đất sáu châu phương bắc, sức sống bừng bừng.

Mà cùng lúc với Hứa Thành đang bận việc ở địa bàn của mình, Tào Tháo cũng chỉ có thể gánh chịu nỗi thống khổ trong lòng mà đi trị liệu tổn thương chiến tranh đau nhức. Hạ Hầu Uyên chết, đây là huynh đệ của hắn, Quách Gia cũng đã chết, đây là tâm phúc, cổ vấn đa mưu túc trí của hắn. Hai người này đều là trọng thần cánh tay đắc lực của hắn, hai người qua đời, giống như đã chặt đứt hai cánh tay của hắn khiến cho hắn đau nhức trong lòng. Hơn nữa lúc trước tại trận chiến Huỳnh Dương những huynh đệ, con cháu đời sau của hắn, mưu thần lương tướng chết đi, chứng bệnh đau đầu của Tào Tháo phát tác càng ngày càng lợi hại. Mà trừ những thứ đó ra, Từ Châu bởi vì có qua quân Giang Đông “Quang lâm”, để lại cục diện rối rắm cũng làm cho Tào Tháo cùng bọn thủ hạ của hắn đau đầu vạn phần. Vì một lần nữa sửa sang lại tất cả, bọn hắn không khỏi hao hết tâm cơ, thể nhưng, điều may mắn chính là bởi vì Quách Gia đã thiết lập kế sách, thế gia hào phú Từ Châu cũng không tạo thành phiền toái gì đối với thế cục Từ Châu sau đại loạn, ngược lại điều này còn khiến cho uy quyền của Tào Tháo tại Từ Châu càng được củng cố thêm một bước nữa! Chỉ có một điều bất ngờ chính là cha con Trần Khuê cùng Trần Đăng đột nhiên đã rời khỏi Từ Châu thành, tiến về Quảng Lăng. Thì ra đối với cái chết của Quách Gia, Tào Tháo cùng thuộc hạ từng nhiều lần suy đoán thân phận hung thủ, bọn hắn đều nghĩ tới từ Hứa Thành đến Chu Du, thế nhưng cũng đều cảm thấy không đúng. Ví dụ như Hứa Thành, hắn có động cơ, cũng có lý do, thế nhưng hắn cũng không cần

thiết phải làm điều này, bởi vì Quách Gia cũng không thể gây ra quá nhiều bất lợi đối với Hứa Thành trong chiến tranh, hơn nữa thanh danh bên ngoài của Quách Gia cũng không vang dội bằng đám người Tuân Du, Tuân Úc, Trình Dục, Hứa Thành hại hấn, thật sự không thể nào hiểu nổi. Hơn nữa, nếu xét theo tác phong của Hứa Thành, hấn nhất định sẽ phái ra kỵ binh đột tiến, dùng thủ đoạn tập kích, mà không phải dùng loại biện pháp ngu xuẩn khiến cho Quách Gia tự mệt mỏi mà chết. Dù sao khả năng loại biện pháp này khiến chết người cũng không cao lắm; mà Chu Du thì sao? Cả ngày hấn phải suy nghĩ biện pháp bỏ chạy còn không kịp, nào có thời gian rảnh rỗi mà đi gạt người? Cho dù hấn muốn, hấn cũng không có thể có được tin tức chuẩn như vậy. Ít nhất, Chu Du hấn không thể biết sự việc của Tang Bá, hơn nữa cũng không từng nghe Chu Du là loại người thích mờ ám làm những chuyện như này! Cho nên, Tào Tháo cùng các thủ hạ của mình sau khi suy đoán đã lập tức ừ bỏ suy nghĩ này. Dù sao mỗi người vẫn còn có rất nhiều chuyện để làm, thế nhưng có một người không buông tha chuyện này, người này là Xa Trụ. Quách Gia từng giúp đỡ Xa Trụ bảo vệ Từ Châu thành, cho nên, Xa Trụ cảm ơn vạn phần đối với Quách Gia, mà trước khi Quách Gia đi, hấn lại đã từng nghĩ kế tính toán Trần Đăng cho Xa Trụ, vì vậy, xuất phát từ một loại tâm lý chắc hấn phải vậy, Xa Trụ lập tức chia mũi nhọn vào ngay cha con Trần Đăng, bởi như vậy, Trần thị nhất tộc vốn cũng bởi vì chuyện xây dựng quân đội mà trở thành người có lỗi với thế gia hào phú Từ Châu, rơi vào đường cùng, chỉ còn biết phải tránh xa.

Hứa Thành thống trị địa phương, Tào Tháo cũng thống trị địa phương, tuy điểm xuất phát khác nhau, mà dù sao cả hai cũng đều đang bận, mà khác với hai người bọn họ, lúc này Kinh Châu lại đang trong một cảnh tượng an nhàn mà lại vui sướng hơn hử.

Từ khi Tôn Kiên đến nay, Tôn thị nhất tộc đã kết một mối oán thù khó hiểu cùng Lưu Biểu, tuy Lưu Biểu có cảm giác mình rất oan uổng, hấn cho rằng trên chiến trường vốn tất cả phải dựa vào thiên mệnh, Tôn Kiên chết ở trong tay quân Kinh Châu của Lưu Biểu hấn là vì Tôn Kiên không may, thế nhưng Tôn thị vẫn không thuận theo mà buông tha, không nên muốn cả nhà hấn phải đền mạng. Ít nhất, cũng phải “nhượng” lại trọng trấn Kinh Châu là Giang Hạ, để cho Tôn thị bọn hấn coi đây là căn cứ tiếp tục đánh Kinh Châu. Trước “Yêu cầu” vô lý này, đương nhiên Lưu Biểu không thể đồng ý, dù thế nào đi nữa hấn cũng là một trong “Bát Tuấn”, thanh danh hiển hách, sao có thể bị người lấn ép như này? Vì vậy, từ đó về sau, hấn nhất quyết sống chết cùng Tôn thị.

Thế nhưng, tuy không sợ, thế nhưng đánh nhau cứng chọi cứng, Lưu Biểu hấn cũng không phải là đại tiểu tử như Tôn Sách, vừa phải phí sức vừa phải lao động, rất nhanh sẽ không thể chịu nổi! Kết quả tình trạng thân thể rơi xuống ngàn dặm, thường xuyên tật bệnh quần thân.

Nhưng ông trời cuối cùng vẫn phù hộ “Người tốt”! (lời nói của Lưu Biểu!) Tôn Sách rõ ràng đầu óc nóng lên, phát nhiệt, bị Hứa Thành dùng một danh hiệu “Đại tướng quân” mà dụ dỗ được, dám mang theo một đám tử “Tiểu đệ” đi đá tranh bãi với Tào Tháo. Đây rõ ràng không phải muốn ăn đòn sao? Kết quả không ngoài sở liệu, bản thân Tôn Sách bị thương thể nghiệm trọng trong chiến đấu, bị vài tên “Kim bài đả thủ” thủ hạ của Tào Tháo quật ngược lại, bản thân Tôn Sách được thủ hạ gấp gáp chở về Giang Đông, không bao lâu sau đã mất mạng. Không chỉ có như thế, Giang Đông còn bị mất một khối địa bàn không nhỏ cùng vài viên Đại tướng danh tiếng, trong lúc nhất thời khó có thể có chủ ý tiến đánh Kinh Châu.

Vì vậy, chủ nhân Kinh Châu, thân thể của Lưu Biểu Lưu Cảnh Thăng đại nhân hấn càng ngày càng tốt, thậm chí còn có thể cưỡi ngựa đi ra ngoài đạp “Đông”.

Thế nhưng ngay khi Lưu Biểu đang sung sướng trong lòng, hấn thật không ngờ, phía Bắc Kinh Châu, trên cơ bản đã coi như biên giới, ở bên trong một huyện nhỏ có tên là Tân Dã, mấy người dưới sự dẫn dắt của một gia hỏa mọc ra một đôi lỗ tai lớn, đang nóng bỏng mà ngóng nhìn hấn, có thể lập tức ợ ra rắm! Mặc dù đang nuôi hy vọng, kẻ có đôi tai lớn kia vẫn nói: “Cảnh Thăng huynh thân thể rất tốt, quả thật là phúc của Kinh Châu, là phúc của xã tắc Đại Hán, Bọn người không thể nảy sinh ý nghĩ xằng bậy bực này!”

Thế nhưng, Lưu Biểu không biết cũng không có nghĩa là mấy người này có thể yên ổn mà sống qua ngày. Dưới đề cử của Thái Mạo, đô đốc Kinh Châu, Lưu Biểu ra một đạo mệnh lệnh ấy vị nhân huynh này.

Tân Dã!

Gia Cát Lượng đi theo Lưu Bị một khoảng thời gian không ngắn, mặc dù không thể trong đoạn thời gian này mà hấn thành lập công lao sự nghiệp kinh người, thế nhưng hấn cũng không đến mức rơi vào tình trạng

nhàn rồi vô sự, mỗi ngày huấn luyện dân binh, tập chiến trận, mặc sức tưởng tượng tương lai cùng Lưu Bị, ứng phó với gào thét của Trương Phi, tính toán xem Lưu Biểu còn có bao nhiêu thời gian sống khá giả, thời gian này quả thật cũng rất dễ chịu, ít nhất cũng không tịch mịch giống như khi hắn sống ở Long Trung.

Thế nhưng, rất nhanh khảo nghiệm của hắn đã đến.

Vốn, Gia Cát Lượng lại đang tụ họp với toàn bộ thành viên tổ chức của Lưu Bị bên trong huyện nha, đang buồn rầu bởi vì tin tức thân thể Lưu Biểu chuyển biến tốt đẹp, đang cau mày suy nghĩ xem nên dùng phương pháp gì để có thể làm cho vị Lưu Kinh Châu này tiếp tục nằm lại trên giường, bên ngoài một người gấp gấp chạy vào, bên cạnh người này còn vang lên tiếng ồn ào, hắn gào lên: “Chạy mau, chạy mau, Huyền Đức công, chạy mau, không chạy thì không còn kịp rồi!”

Trong lúc nhất thời mấy người ở bên trong đều nhìn phía vị khách không mời mà đến, chuyện gì mà phải vội vã như vậy?

Trương Phi càng có thái độ cực kỳ khùng khiếp, hắn vốn đang quỳ tòa tại trên đệm, nghe xong lời này, “Vụt” một cái hắn liền nhảy dựng lên, chỉ thoáng hai bước lớn liền vọt về phía trước, tới trước mặt người nọ, mà người nọ vốn đang chạy về phía trước, kết quả vừa vọt đập vào người của hắn, hắn bị phản chấn lui lại một bước, sau đó, hắn lập tức duỗi cánh tay ra, người nọ lập tức có cảm giác vật áo trước của mình bị xiết chặt, cả người đã bị nhấc lên. Tếp theo, hắn giơ gương mặt đen tối trước mặt người nọ, càng làm cho người nọ sợ tới mức kêu lên một tiếng: “Ô a!”

“Người, cái thằng này, làm cái gì mà chạy như vậy? Không phải là đến báo tin hay sao?” Đối với gia hỏa trên tay mình, Trương Phi nghiêm nghị quát một tiếng.

“Dực Đức, không được vô lễ!” Lưu Bị cũng đã thấy rõ gương mặt của người tới, nhìn thấy Trương Phi thật không ngờ đang đối đãi thô lỗ với người này, lập tức hắn vô cùng khản trương, vội vàng kêu lên một tiếng.

“Tam Tướng quân, mau buông Y Tịch tiên sinh ra, có chuyện hãy từ từ nói!” Tôn Càn, Giản Ung cũng vội vàng lối ra, hai người chỉ sợ Trương Phi không nghe thấy lời nói của Lưu Bị, nhất thời cao hứng, khiến cho vị Y Tịch tiên sinh tới báo tin phải gánh chịu tổn thương nào đó.

Chỉ có Gia Cát Lượng, chỉ ngồi ở một bên đong đưa cây quạt, không nói một lời.

“Ai da!” sau khi nghe thấy lời của Lưu Bị, Trương Phi vội vàng buông người ở trong tay ra, thì ra là Y Tịch tiên sinh theo như lời Tôn Càn cùng Giản Ung. Thế nhưng điều làm cho người không nghĩ tới là sau khi Y Tịch được thả ra, câu nói đầu tiên của hắn rõ ràng lại không phải oán trách, mà hắn dậm chân, không ngừng nói: “Ai da” !

“Người người này, ai da cái gì?” Trương Phi giận dữ, Lão Tử không đánh người, người kêu đau cái gì, nếu để cho đại ca ta hiểu lầm, chẳng phải lại khiến cho lão Trương ta phải chịu giáo huấn sao?

“Cơ Bá tiên sinh chớ trách, Tam đệ của ta, tính tình thật sự hơi thô bạo một chút!” Quả nhiên, Lưu Bị vừa lên tiếng đã đổ hết trách nhiệm lên trên người Trương Phi. Thế nhưng, điều này cũng coi như không tệ, Lưu Bị cũng không trách Trương Phi ra tay, chỉ nói là hắn nóng nảy thô bạo.

“Ai da, tại hạ không phải trách Trương tướng quân, tại hạ đang sốt ruột, Huyền Đức công, ngài chạy mau, không chạy, mạng của các người sẽ không giữ được!” hai tay Y Tịch cuống loạn nhảy múa, liên tục nói.

“Xin hỏi Cơ Bá tiên sinh, có chuyện gì mà sẽ khiến cho chúng ta ngay cả mạng cũng không giữ được? Ít nhất, người cũng phải giải thích rõ ràng” Gia Cát Lượng lên tiếng nói chuyện rất đúng lúc, khí độ trầm ổn lại khiến cho ba người Lưu Bị cùng Tôn Càn Giản Ung, vốn sau khi nghe xong Y Tịch nói đã hơi biến sắc lập tức ổn định tâm thần.

“Ai da! Thái Mạo, tên khốn đó, bởi vì e ngại Huyền Đức công ở Kinh Châu sẽ phân đoạt quyền lực trong tay, đã góp lời với châu Mục đại nhân, muốn Huyền Đức công ngài đại biểu Kinh Châu, đi Giang Đông tế điện Tôn Sách! Người truyền lệnh đã đang trên đường rồi!” Y Tịch gấp gấp nói.

“Cái gì? Đây không phải là muốn chủ công nhà ta đi tìm chết sao?” Tôn Càn nhin không được kêu lên, Tôn thị vốn là tử địch cùng Lưu Biểu, Tôn Kiên cũng chỉ bởi vì mưu đồ chiếm lĩnh Kinh Châu mà chết trong tay quân Kinh Châu. Hiện tại, lại để cho người đi tế điện Tôn Sách, rõ ràng là tới xem náo nhiệt, rõ ràng

có ý tứ hả hê, người Giang Đông người không rút cốt lột da vị sứ giả này mới là lạ, thế nhưng sứ giả này lại là Lưu Bị, vậy. . .

“Cái gì?” Trương Phi cũng rống to lên tiếng, hấn nói: “Dám hại đại ca của ta? Xem ta đi bắt Thái Mạo kia, còn có kẻ tới truyền lệnh, tất cả đều bắt lại, mỗi người đều chọc ấy lỗ thủng.”

“Ai da! Ta nói Tam Tướng quân, trước tiên ngài đừng nghĩ tới những thứ này, trước tiên vẫn cần phải chờ Huyền Đức công trốn đi đã, ngài cũng đã biết, người truyền lệnh là đệ đệ của Thái Mạo, Thái Trung, hấn biết rõ Tam Tướng quân ngài dũng mãnh vô địch, cho nên, hấn cố ý dẫn theo ba nghìn tinh binh đi cùng. Ba nghìn tinh binh này, chỉ sợ còn có thể đánh hạ thành Tân Dã này!” Y Tịch lại tiết lộ một chút tin tức, thế nhưng, hấn lộ ra càng nhiều, sắc mặt của những người trước mặt hấn lại càng kém.

“Đáng giận!” Trương Phi nhìn trời rống to, hấn nói: “Ba nghìn tinh binh thì sao nào? Lão Trương ta sẽ đi gặp lại hấn!” Nói xong, Trương Phi muốn lao ra.

“Tam đệ, an tâm một chút chứ vội!” Vào thời khắc mấu chốt, vẫn là Lưu Bị có thể trấn trụ Trương Phi. Sau khi nghe xong lời này, quả nhiên Trương Phi dừng chân, thế nhưng, sát khí trên gương mặt đầu báo hoàn toàn chỉ có tăng mà không giảm.

“Quân sư, người hãy nói chuyện đi...! Chẳng lẽ người cứ giương mắt mà nhìn chúng ta lâm vào khốn cảnh như thế này sao? Tốt xấu gì thì người cũng nên có một chủ ý!” Rốt cục có người chú ý tới Gia Cát Lượng, Giản Ung chứng kiến bộ dáng nhàn nhã của Gia Cát Lượng, trong lòng cảm thấy thư thái, trực giác nói cho hấn biết Gia Cát Lượng này có thể có một biện pháp giải quyết vấn đề ọi người.

“Quân sư!” Lưu Bị cũng chấp tay với Gia Cát Lượng, hấn nói: “Người xem, chúng ta nên ứng đối một chiêu sát thủ của Thái thị huynh đệ như thế nào?”

Cùng với câu hỏi của Lưu Bị, Trương Phi cũng uy vũ mà nhìn về phía Gia Cát Lượng, trạng thái của hấn, căn bản chính là đang nói: tiểu tử người dám nói không thể nghĩ ra biện pháp, Lão Tử trước hết bóp chết người!

“Ha ha ha. . .” Không có ai ngờ tới, Gia Cát Lượng lại sẽ trả lời mọi người như vậy.

“Quân sư! ? . . .” Lưu Bị khó hiểu, thế nhưng, lòng của hấn lại trấn định.

“Quân sư?” Tôn Càn cùng Giản Ung liếc mắt nhìn lẫn nhau, tâm tình khẩn trương buông lỏng một ít, thế nhưng, bọn hấn vẫn có một ít lo lắng.

“Người cái thằng này! Cười cái gì?” Trương Phi muốn tiến lên, bị Lưu Bị kéo lại.

“Khổng Minh tiên sinh?” Có cái gì đáng cười sao? Ai, cuối cùng vẫn chỉ là người trẻ tuổi, không trải qua đại sự, đảm lượng vẫn chưa được ...! Y Tịch nghĩ như vậy.

“Chúc mừng chúa công, chúc mừng chúa công!” Gia Cát Lượng đột nhiên đứng lên, bái Lưu Bị một cái rất sâu

“Quân sư, cái này, có gì mà vui mừng?” Một mặt giữ chặt Trương Phi để tránh cho hấn gây chuyện với Gia Cát Lượng, Lưu Bị một mặt nhìn hiền tài mà chính mình thật vất vả mới tới, ba người còn lại tự nhiên cũng đang trông mong nhìn, đều muốn nghe xem vị trẻ tuổi trước mặt này nghĩ tới điều gì.

“Chúa công? Có người chủ động mang Kinh Châu tặng cho chúa công, cái này còn không phải đại hỉ sao?” Gia Cát Lượng cười nói với Lưu Bị.

“Chuyện đó giải thích thế nào?” Lưu Bị nghe xong liền tỉnh táo tinh thần, vội vàng hỏi, mà những người khác cũng lập tức đều dựng lỗ tai lên. Sao Thái Mạo muốn hại chết Lưu Bị lại ngược lại tương ứng với việc mang Kinh Châu đưa đến trong tay Lưu Bị?

“Chúa công muốn tranh bá thiên hạ, cũng chỉ có thể chiếm lấy vùng đất Kinh Châu này, Lưu Cảnh Thăng thân thể vốn cũng không tốt, hôm nay nghe nói Tôn Sách chết, tuy biểu hiện ra hình như là tốt lên rất nhiều, thế nhưng theo như Lượng thấy, đây chỉ là Lưu Cảnh Thăng hồi quang phản chiếu mà thôi, thân thể một người bệnh quần quanh, làm sao có thể nhanh chóng tốt như thế? Hấn bởi như vậy ngược lại bệnh

sẽ càng nặng! Cho nên, Lượng liền suy đoán, Lưu Cảnh Thăng không cách nào chống đỡ đả kích sắp đến!” Gia Cát Lượng phe phẩy chiếc quạt lông ngỗng, mỉm cười tự tin nói.

“Đả kích?” bọn người Lưu Bị khẽ giật mình, hỏi: “Cảnh Thăng huynh sẽ phải chịu đả kích gì?”

Nhưng vào lúc này, bên ngoài lại truyền tới một hồi tiếng động lớn rầm rĩ, nghe như âm thanh của tiếng kim loại va chạm, là đại đội nhân mã đã đến ngoài cửa.

“Nguy rồi, là Thái Trung đến rồi! Huyền Đức công, ngài hãy nên nắm chắc ...!” Y Tịch nói với Lưu Bị, nói xong, hắn liền vội vàng đi vào trong nội đường, ai bảo hắn là quan lại trực thuộc Kinh Châu, hắn cũng không thể để cho người bên ngoài phát hiện hắn ăn cây táo, rào cây sung, ít nhất, không thể rõ ràng như vậy.

“Lưu Bị ở đâu?” Y Tịch vừa mới tiến vào trong phòng không bao lâu, bên ngoài liền truyền tới một giọng nói cực kỳ kiêu ngạo. Tuy Lưu Bị chưa thấy mặt Thái Trung, hắn cũng có thể đoán ra là người nào.

“Ai to gan như vậy, dám gọi thẳng tục danh đại ca của ta?” Lưu Bị chịu được, không có nghĩa là những người khác cũng có thể chịu được. Sau khi Trương Phi nghe Thái Trung nói, hắn lập tức liền nhảy lên, bước nhanh mấy bước ra bên ngoài, một tiếng rống to truyền ra ngoài. Kết quả, bên ngoài trở nên yên tĩnh.

“Chúa công, ngài hãy để Thái Trung vào trong, ngài hãy tiếp nhận đạo mệnh lệnh này, Lượng đi vào nội đường tạm đợi!” Gia Cát Lượng nói xong, chứng kiến Lưu Bị nhẹ gật đầu, cũng lập tức bước theo gót Y Tịch.

Chứng kiến Gia Cát Lượng cũng ẩn nấp kỹ rồi, Lưu Bị liền sửa sang lại xiêm y, đi đến trước nhà, thò tay đẩy Trương Phi, cao giọng nói ra phía ngoài: “Lưu Bị ở chỗ này, là người phương nào đến bên ngoài huyện nào?”

“Chỉ lệnh của Châu Mục đại nhân ở chỗ này, Lưu Bị, người còn không mau mau ra nghênh tiếp?” Thái Trung lại nói truyền vào.

“Xin đợi!” Không thể tưởng được, Thái Trung rõ ràng không tiến vào trong, Lưu Bị nhìn thoáng qua sau lưng, Y Tịch cùng Gia Cát Lượng cũng đều chui ra, trên mặt hai người đều có nụ cười khổ, Gia Cát Lượng còn làm hiệu “Chúa công, ngài đi đi”.

“Dực Đức, người theo giúp ta đi ra ngoài tiếp lệnh, Hiến Hòa, Công Hữu, hai người các người ở chỗ này cùng quân sư cùng Cơ Bá tiên sinh!” Lưu Bị suy nghĩ một chút, làm ra an bài như thế. Hắn gọi Trương Phi là vì muốn Trương Phi bảo hộ hắn an toàn, thế nhưng, nếu là người Thái gia tới truyền lệnh, chắc chắn phải gánh chịu một chút tức giận, như vậy, vẫn không nên đi cùng những người khác.

149. Q.2 - Chương 149: Lưu Bị Làm Giàu (2)

Trong chốc lát, Thái Trung đang ở trước cửa nha môn huyện Tân Dã đã nhìn thấy Lưu Bị cùng Trương Phi, hắn ngẩng đầu lên, đang định nói chuyện, rồi hắn lại một cái tròng mắt của Trương Phi làm cho sợ tới mức thân thể khẽ cong lại, lùi lại sau mấy bước, một mực thối lui đến sau lưng một loạt binh sĩ mới dừng lại, sau đó, sau đó ánh mắt hắn nhìn sang một hàng binh sĩ đang đứng ở trên đường, lúc này hắn mới lại đứng thẳng người lên.

“Xin hỏi các hạ, chỉ lệnh của Cảnh Thăng huynh ở đâu?” biểu hiện của Thái Trung khiến cho Lưu Bị âm thầm khinh bỉ, thế nhưng, tuy người này vô dụng, thế nhưng Lưu Bị vẫn không muốn đắc tội hắn, cho nên Lưu Bị âm thầm kéo Trương Phi rồi đi thẳng vào vấn đề.

“Lớn mật, Châu Mục đại nhân thân phận bậc nào? Người một Huyện lệnh huyện Tân Dã nho nhỏ lại dám dùng ‘huynh’ để xưng hô! Không biết đây là phạm thượng sao?” Đại khái Thái Trung có cảm giác mình đã có binh sĩ bảo hộ, hắn lấy lại tinh thần, bới móc, lên tiếng mắng Lưu Bị.

“Người, cẩu tặc kia! . . .” Trương Phi vừa muốn tiến về phía trước, một lần nữa hắn lại bị Lưu Bị giữ chặt, thế nhưng Thái Trung vẫn đang bị sát khí của Trương Phi bức khiến cho cả người đông cứng lại.

“Ta xưng hô huynh đệ cùng với Cảnh Thăng huynh, Cảnh Thăng huynh còn không trách, ngươi là người phương nào, lại dám nói như thế? Hẳn là ngươi dám hoài nghi đối với hành vi của châu Mục đại nhân sao?” Sở dĩ Lưu Bị giữ chặt Trương Phi là vì hắn sợ Trương Phi vô tình làm tổn thương Thái Trung này, thế nhưng lần này Lưu Bị nhất quyết không muốn gánh chịu thua thiệt trên phương diện lời nói, dù sao mục đích của những người này tới nơi này là để cho hắn đi chịu chết, người ta đã “Khách khí” như vậy, hắn cũng không thể quá khiêm tốn, bằng không, há không phải người nào cũng đều có thể đến tận cửa nhà lần hiếp hắn sao?

“Lưu Bị nghe lệnh!” Thái Trung nhìn thấy khí thế của mình vẫn không ép được Lưu Bị, hắn lại thấy binh sĩ bên người có người đang run rẩy trước uy thế của Trương Phi, hắn lại không có khả năng dám động thủ, hơn nữa hắn lại đang ở tại tiền tuyến, đại đội binh sĩ của hắn cũng không thể triển khai được trên con đường nhỏ hẹp này của huyện Tân Dã nhỏ bé. Nếu như xảy ra động thủ, người xui xẻo đầu tiên có khả năng chính là hắn, cho nên hắn đành phải xuất ra một chiêu cuối cùng, tuyên lệnh!

“Lưu Bị ở đây!” Nhìn thấy Thái Trung lấy ra chỉ lệnh của Lưu Biểu, Lưu Bị cũng khom người thi lễ một cái.

“Vì sao không quỳ?” Thái Trung lại nghiêm nghị hỏi.

“Ta gặp Cảnh Thăng huynh còn không quỳ, huống chi chỉ là một tờ chỉ lệnh? Sứ giả nếu muốn tìm phiền toái, Lưu Bị phụng bồi!” Lưu Bị càng nói, giọng nói của hắn càng lạnh, sát khí, khiến cho thân thể Thái Trung lại có xu hướng liên tục lùi về phía sau.

“Ngươi. . .” Thái Trung dùng tay chỉ vào Lưu Bị, trong lòng hắn đang vô cùng cảm thấy nghi hoặc. Không phải nói Lưu Bị này luôn luôn mềm nhũn, không dám gây chuyện sao? Sao đối với chính hắn, Lưu Bị lại dám cứng rắn như vậy? Rõ ràng thái độ này như vẽ không nói một lời đã lập tức rút đao khiêu chiến, chẳng lẽ người này là người giả mạo hay sao?

“Ngươi cái gì! . . .” Trương Phi lại hét lớn một tiếng.

“. . .” Thái Trung nhìn Trương Phi, âm thầm nuốt nước miếng một cái, trong lòng hắn thầm mắng to, thế nhưng, hắn biết mình không thể nắm chắc có thể chiếm ưu thế, xảy ra xung đột, đầu tiên chính mình sẽ gặp không may, cho nên hắn cũng chỉ có thể nuốt cục tức này vào trong lòng.

“Mời các hạ tuyên đọc chỉ lệnh của Cảnh Thăng huynh! Tại hạ còn có việc trong người!” Lưu Bị lại ở một bên thúc giục, mặc dù bản lĩnh của hắn không lớn, có thể không phải là kiêu hùng đời nay, cũng là một người tài ba, cộng thêm suy nghĩ, ánh mắt cũng cao, cho nên đối với Thái Trung, một kẻ cho thấy rõ ràng là một kẻ bất lực thì thật sự khó có thể khiến cho Lưu Bị có cảm giác gì, hơn nữa ý đồ của Thái Trung đến đây rõ ràng là không tốt, tự nhiên hắn cũng sẽ không cần phải giữ thể diện cho Thái Trung.

“Hừ!” Nhìn thấy không thể chiếm ưu thế cục diện, Thái Trung chỉ đành phải làm bộ hừ lạnh một tiếng, lấy từ trên người ra chỉ lệnh của Lưu Biểu, tuyên đọc đứng lên: “Đại tướng quân Tôn Sách mới qua đời, bản nhân thân là phụ mẫu một châu, lại kiêm chức Phụ Quốc tướng quân, lẽ ra nên đi bái tế, hiện có Huyện lệnh huyện Tân Dã Lưu Bị, là đồng tông huynh đệ của ta, làm người công trung thể nước, rộng rãi rộng lượng, có phong thái trưởng giả, có thể đi thay ta tế lễ, hy vọng chớ từ chối!”

“Bị cần tuân chỉ lệnh của châu Mục đại nhân!” Nói xong, Lưu Bị tiến về phía trước một bước, đẩy binh sĩ đang ngăn tại trước người Thái Trung, giơ tay cầm chỉ lệnh của Lưu Biểu kéo về phía mình, hù dọa Thái Trung sững sờ đứng yên tại chỗ.

“Sứ giả, xin mời!” Chỉ lệnh đã tới tay, Lưu Bị giơ một ngón tay chỉ ra đường, nói với Thái Trung nói.

“Ngươi. . .” Thái Trung thật sự không thể tưởng tượng được, chính bản thân mình dẫn theo nhiều người như vậy đến đây, rõ ràng còn bị người ta ép tới mức không ngẩng đầu lên được. Bây giờ ý tứ của người ta càng rõ ràng hơn, đó chính là muốn đuổi người....! Từ khi tỷ tỷ của Thái Trung hắn gả cho Lưu Biểu, hắn chưa từng chịu cục tức như này, coi như là Khoái gia có thực lực cường đại tại Kinh Châu cũng không có người nào dám đối xử không khách khí với hắn như này.

“Chỉ lệnh đã tuyên đọc hoàn tất, các ngươi còn không mau cút đi, còn muốn ở lại làm gì?” Nhìn thấy Thái Trung bất động, Trương Phi tức giận tiến lên một bước, hắn lại lớn tiếng quát.

“Được được, chúng ta đi!” Sau khi làm một động tác “Hãy đợi đấy” với huynh đệ Lưu Bị, Thái Trung gào to một tiếng, lên ngựa, mang theo thủ hạ đi về phía cổng thành, mà Lưu Bị cùng Trương Phi tức thì cũng không có để ý đến hắn, cả hai cũng quay người lại, đi vào bên trong huyện nha.

“Ha ha ha. . .” Lưu Bị cùng Trương Phi còn chưa tới đại đường, đã nhìn thấy đám người Gia Cát Lượng cười lớn ra đón.

“Quân sư vì sao bật cười?” Lưu Bị hỏi, thái độ đối xử mọi người căn bản đã có chuyển biến so với khi ở trước mặt Thái Trung.

“Chúng ta cười Thái Trung không biết tự lượng sức mình, muốn điều võ dương oai tại trước mặt chúa công cùng Tam Tướng quân, lại không biết mình là chính là thứ gì!” Gia Cát Lượng vẫn cười nói.

“Đó là đương nhiên, đối với kẻ bất lực như này, lão Trương ta chỉ dùng một ngón tay cũng có thể chọc giết hắn!” Nghe thấy lời nói của Gia Cát Lượng, Trương Phi thoải mái hơn rất nhiều, hắn đắc ý nói.

“Tam đệ, không thể nói vậy! Thái Trung là huynh đệ Thái Mạo, Thái gia có thực lực rất mạnh tại Kinh Châu, chúng ta không thể nào chống lại bọn họ! Ta còn đang cảm thấy có chút lo lắng khi vừa rồi đã không thể kiềm chế được tức giận trong người mà đối xử với Thái Trung quá lạnh lùng! Nếu như Thái Trung trở về nói cho Thái Mạo, thì chúng ta phải làm sao?” Lưu Bị giả vờ trách cứ Trương Phi.

“Chúa công chớ lo, lần này chúa công biểu hiện thật sự không thể tốt hơn!” Gia Cát Lượng cười nói.

“Ồ? Khổng Minh tiên sinh, đắc tội với Thái gia so với việc không đắc tội lại còn có chỗ tốt nào nữa?” Tôn Càn thay Lưu Bị, lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy! Thái gia bây giờ đang một tay che trời ở Kinh Châu, ngoại trừ Khoái gia, không ai có thể đối kháng với bọn họ!” Y Tịch cũng lo lắng nói.

“Ha ha ha, chư vị không cần sầu lo” Gia Cát Lượng lại xòe chiếc quạt lông ngỗng, nói: “Chính bởi vì Thái gia hiện tại một tay che trời ở Kinh Châu, cho nên, chúa công đắc tội bọn hắn mới được người ta trầm trồ khen ngợi!”

“Khổng Minh tiên sinh, tiên sinh cũng đừng có lại thừa nước đục thả câu! Tiên sinh vẫn cứ nên nói thẳng ra đi” Giản Ung cũng lên tiếng hỏi Gia Cát Lượng. Hiện tại bọn hắn cũng đã rất hiểu rõ tính tình của Gia Cát Lượng, rất biết cách thừa nước đục thả câu. Không còn cách nào khác, cho dù Gia Cát Lượng hắn là một người rất có bản lĩnh, thế nhưng hắn vẫn còn rất trẻ tuổi, muốn biểu hiện một chút tự nhiên là điều khó tránh khỏi.

“Ha ha, chúa công, chư vị, Thái gia có thanh danh tốt, hay là xấu tại Kinh Châu?” Gia Cát Lượng cười nhìn mọi người hỏi.

“Đương nhiên là rất xấu, Thái Mạo đã không phải là thứ tốt đẹp gì rồi, Thái Trung, Thái Hòa càng là đồ bỏ đi, chỉ biết cậy vào thế lực trong nhà họ mà gây chuyện! Chỉ là thế lực Thái gia của bọn hắn quá mạnh mẽ, mọi người giận mà không dám nói gì mà thôi!” Y Tịch ở Kinh Châu lâu ngày, rất có quyền lên tiếng ở phương diện này.

“Cho nên, chúa công nghiêm khắc đối với Thái Trung như thế, chuyện đã xảy ra với Thái Trung cùng những binh lính mà hắn mang đến nhất định không lâu sau đó sẽ truyền khắp Kinh Châu, chúa công sẽ để lại một ấn tượng tốt ngay thẳng bất khuất trong lòng người Kinh Châu!” Gia Cát Lượng nói.

“Hay, hay ...!” Không cần suy tư, mọi người đã lập tức có phản ứng, chỉ như vậy thôi sao?

“Thế nhưng Thái gia thế lớn, chỉ để lại ấn tượng tốt trong lòng dân chúng Kinh Châu thì có thể có tác dụng gì?” Giản Ung lại hỏi.

“Điều này thì còn phải cảm tạ Thái Mạo, may mà hắn góp ý với Lưu Biểu, lại để cho chúa công đi sứ Giang Đông tế điện Tôn Sách!” Gia Cát Lượng một lần nữa ngửa mặt lên trời cười to.

“Quân sư, có gì nói ra lời ấy?” Lưu Bị nhẹ giọng hỏi: “Tuy Bị không sợ đi sứ Giang Đông, thế nhưng hành động này của Thái Mạo căn bản chính là muốn ta đi chịu chết, sao ta còn cần phải cảm tạ hắn?”

“Chúa công!” Gia Cát Lượng nhìn Lưu Bị chấp tay thi lễ một cái rồi hần lại nói tiếp: “Xin ngài dự đoán một chút, sau Tôn Sách, sẽ là người nào tiếp chưởng Giang Đông?”

“Không cần phải nói, đương nhiên là đệ đệ của Tôn Sách, Tôn Quyền rồi!” Trương Phi lớn tiếng nói chen vào.

150. Q.2 - Chương 150: Lưu Bị Làm Giàu (3)

“Đúng vậy, Bị cũng nghĩ như vậy!” Lưu Bị nói tỏ vẻ đồng ý với Trương Phi. Hiện tại ai cũng biết người nào có thể đảm nhiệm, Tôn Quyền đã được bồi dưỡng làm người nối nghiệp Giang Đông.

“Nói thì nói như thế, thế nhưng chúa công, ngài hiểu rõ tình huống Giang Đông sao?” Gia Cát Lượng lại hỏi.

“Giang Đông còn có thể có tình huống nào? Không phải là vừa mới chết một đám người sao?” Trương Phi nói lầm bầm.

“Cái này, kính xin quân sư nhắc nhở một chút!” Lưu Bị thoáng chấp tay, ra vẻ khiêm tốn đối với Gia Cát Lượng.

“Chúa công, chư vị, thế gia Giang Đông luôn luôn như rừng, mà sở dĩ Tôn Sách có thể nhanh chóng nhập sáu quận Giang Đông vào dưới trướng, một điểm cực kỳ trọng yếu trong đó, chính là hần đã chiếm được ủng hộ của đại đa số thế gia vọng tộc Giang Đông! Hoặc là nói, khi hần dùng vũ lực uy hiếp cường đại, đại đa số thế gia vọng tộc Giang Đông đều không thể không lựa chọn việc đầu nhập vào hần!” Gia Cát Lượng nói.

“Cái này thì thế nào? Sau khi Tôn Sách chết, không phải còn có Chu Du cùng Cam Ninh hay sao? Tôn Quyền vẫn có thể dùng bọn hần để áp chế hào phú Giang Đông!” Tôn Càn hỏi.

“Ha ha, Công Hữu tiên sinh nói không sai, thế nhưng chính là vì Chu Du ngang trời xuất thế, lại có Cam Ninh kẻ thừa tên tuổi Giang Đông đệ nhất hần tướng của Tôn Sách, cho nên, Tôn Quyền mới khó có thể ngồi an ổn trên ghế mà huynh trưởng của hần lưu lại!” Gia Cát Lượng tự nhiên nói ra.

“Khổng Minh tiên sinh, chuyện đó giải thích thế nào?” Y Tịch hỏi.

“Tôn thị nhất tộc, hai huynh đệ Tôn Kiên cùng Tôn Tĩnh, đều là nhân kiệt một thời, một người dũng cảm, cương trực, một người chín chắn điềm đạm. Sau khi Tôn Kiên chết, Tôn Tĩnh vẫn có thể bảo vệ chặt bốn quận Kinh Nam, cũng trợ giúp Tôn Sách bình định sáu quận tám mươi một châu Giang Đông, đây rõ ràng là công lao bậc nào? Hôm nay, Tôn Sách cũng đã chết, bên trong Tôn thị nhất tộc, luận năng lực danh vọng, Tôn Tĩnh là người cao nhất, mà không phải Tôn Quyền, người luôn luôn dựa vào cha và anh, đó là thứ nhất. Cha con Tôn Kiên cùng Tôn Sách đều xuất thân võ, dùng chiến sự mà thành nghiệp lớn, mà Tôn Quyền lại thành tựu về văn hoá giáo dục, về phương diện vũ công lại không có thành tựu gì, cho nên, chuyện kế vị của hần rất khó giành được lòng người Giang Đông, đó chính là điều thứ hai. Cha con Tôn Kiên cùng Tôn Sách, một người được xưng là ‘mãnh hổ Giang Đông’ một người được xưng là ‘Tiểu Bá Vương Giang Đông’ hai đời cha con đều là linh hồn quân Giang Đông, mà Tôn Sách lại khiến cho đại quân Giang Đông tinh nhuệ bị kìm hãm ở Từ Châu, nhờ có Chu Du dùng kỳ kế mà có thể mang ra từ bên trong tuyệt cảnh, cho nên Chu Du sau khi Tôn Sách chết, đã chiếm được lòng quân đội Giang Đông tinh nhuệ nhất, mà Cam Ninh lại dùng vũ lực đã giành được sự tôn sùng của các tướng sĩ quân Giang Đông, bởi như vậy, lòng quân cũng từ Tôn thị chuyển dời đến chỗ Chu Du cùng Cam Ninh, Tôn Quyền khó có thể lại sai khiến quân đội như với cánh tay, đây chính là điều thứ ba. Có ba điều này, cho dù Tôn Quyền leo lên vị trí chủ nhân Giang Đông, hần cũng sẽ không thể ngồi an ổn.” Gia Cát Lượng tự tin nói.

“Đó là chuyện của Tôn Quyền, có quan hệ gì cùng Huyền Đức công sao?” Vẫn là Y Tịch có đầu óc nhanh nhạy, hần là người đầu tiên nghĩ đến vấn đề này.

“Ha ha, Cơ Bá tiên sinh đã nói đúng điểm mấu chốt!” Gia Cát Lượng phe phẩy cây quạt, gật, cười nói: “Chư vị, bởi vì Tôn Quyền không có bất kỳ công tích, chỉ có thể dựa vào gia thế mà chiếm ngôi đầu lĩnh Giang Đông, nếu là khi thiên hạ thái bình, tự nhiên cũng không thể có bất kỳ điều gì xảy ra, thế nhưng, nhưng bây giờ là loạn thế ...! Người ngấp nghé vị trí chủ nhân Giang Đông lại có số lượng không ít, cho nên vì để

trấn nhiếp những người này, hấn tự nhiên cũng chỉ có thể dựng lên một đại công để biểu hiện mình cũng là Hồ Tử Tôn thị!”

“Dựng lên một đại công? Chẳng lẽ là. . .” Lưu Bị kỹ càng nghĩ rồi lập tức hấn kinh hãi kêu lên.

“Không sai!” Gia Cát Lượng vung tay lên, nói: “Hấn tuyệt đối sẽ đánh Kinh Châu!”

“Giang Đông vừa mới trải qua một đại chiến, tổn thất cực lớn, cho dù Tôn Quyền nóng vội, sợ rằng gần cũng không có thể hiện khai chiến cùng Kinh Châu vào lúc này!” Tôn Càn hỏi.

“Công Hữu tiên sinh lời ấy sai rồi!” Gia Cát Lượng dong đưa cây quạt, nói: “Đúng là vì Giang Đông vừa mới trải qua một trận chiến đại bại, cho nên, Tôn Quyền mới phải lại đánh một trận thắng lớn, để phần khởi nhân tâm, cũng làm cho hấn hình tượng của mình sau cha và anh, cũng nổi bật lên!”

“Quân sư, Tôn Quyền đánh Kinh Châu, cái này. . .” Lưu Bị vẫn đang cảm thấy chuyện này không có quan hệ gì quá lớn cùng hấn.

“Lần này Giang Đông xuất binh Bắc Phạt, tuy đã trải qua một trận chiến đại bại, thế nhưng thủy quân của bọn hấn bởi vì không tham chiến mà giữ lại được nguyên vẹn, hưởng hồ, Chu Du lại dẫn theo một nửa số quân tinh nhuệ trở về, những người này không khỏi vô cùng uất nghẹn. Khi bọn hấn chống lại quân Tào có lẽ sẽ có một chút lo lắng, thế nhưng khi bọn chúng đối mặt với quân Kinh Châu, người luôn luôn chỉ có thể bị bọn hấn chèn ép, quân Giang Đông sẽ không khách khí! Hơn nữa, lần Tôn Sách xuất binh, là hành quân chiến tranh ở trên địa bàn Tào Tháo, Giang Đông cũng không bị tàn phá, cho nên, Tôn Quyền hoàn toàn có thể đánh nhau một trận.” Gia Cát Lượng lại nói tiếp.

“Tôn Quyền tích cực trù bị đánh Kinh Châu ta thế nhưng người Kinh Châu lại vẫn đang có thái độ hả hê, hoàn toàn không có phòng bị, khó tránh khỏi việc sẽ bị đánh bại! Có phải sự việc sẽ xảy ra như vậy hay không, Khổng Minh tiên sinh?” Y Tịch hỏi.

“Không phải khó tránh khỏi sẽ bại trận, mà là nhất định sẽ bại trận!” Gia Cát Lượng chém đinh chặt sắt nói.

“Khổng Minh tiên sinh, tiên sinh nói không khỏi quá tự tin!” Y Tịch có chút không vui. Nói như thế nào đi nữa thì chính hấn cũng là quan viên Kinh Châu.

“Không phải Lượng quá mức tự tin, mà là vì tại hạ có can đảm xác nhận Chu Du chính là tuần kiệt tài năng Giang Đông!” Gia Cát Lượng nói.

“Hả? Mời Khổng Minh tiên sinh nói chuyện!” Y Tịch nói.

“Tài năng của Chu Du, chứ vị chắc hấn không có nghi vấn gì chứ?” Trước tiên Gia Cát Lượng lên tiếng hỏi, chứng kiến đám người Lưu Bị nhẹ gật đầu, hấn mới nói tiếp: “Chu Du dám vì Tôn thị mà vào tuyệt cảnh, có thể thấy được bản thân hấn trung với Tôn thị, cho nên, vì Tôn thị, hấn nhất định sẽ hết sức trù tính kế hoạch cho Tôn Quyền, mà Cam Ninh, vốn là tướng lãnh Kinh Châu, chỉ là bởi vì Giang Hạ Hoàng Tổ đối đãi vô lễ, lúc này mới quay người tìm nơi nương tựa Giang Đông, nhưng hấn hiểu rất rõ phòng ngự của Kinh Châu!”

“Theo ý tứ của quân sư, Tôn Quyền sẽ công đánh Giang Hạ sao?” Lưu Bị hỏi.

“Chúa công nói không sai!” Gia Cát Lượng đáp: “Người Giang Đông biết mình biết người, Giang Hạ Hoàng Tổ lại luôn luôn bảo thủ, hết lần này tới lần khác hấn đều rất sơ hở để phòng, cho nên Lượng dám chắc chắn Giang Hạ tất mất!”

“Giang Hạ bị chiếm đóng thì sao nào? Đại ca của ta tuy trên danh nghĩa là Thái Thú Giang Hạ, thế nhưng lại không thể đi!” Trương Phi ở bên cạnh kêu lên.

“Tam Tướng quân nói hết sức chính xác, chúa công, chức vị Thái Thú Giang Hạ, lập tức có thể tên về với thực!” Gia Cát Lượng cười nói: “Giang Hạ là trọng trấn Kinh Châu, Hoàng Tổ lại kết giao sâu cùng Lưu Cảnh Thắng. Nếu Lưu Biểu nghe nói Giang Hạ thất thủ, hấn tất nhiên sẽ tái phát bệnh cũ, Lượng hơi thông y lý nên biết, người vào tuổi như Lưu Biểu, nhất định khó có thể chống đỡ bệnh tình xảy ra nhiều lần như vậy, mà lúc này chúa công có thể thừa cơ gặp Lưu Biểu thỉnh cầu mang binh thu phục Giang Hạ. Kể từ đó, quân mã địa bàn cũng đều thế vào trong tay!”

“Tốt, ha ha ha!” Trương Phi nghe xong Gia Cát Lượng nói, hần lập tức hưng phấn mà kêu lên.

“Nói thì nói như thế, thế nhưng Cảnh Thăng huynh luôn luôn đối đãi ta không tệ, ta lại muốn thừa dịp hần nguy nan mà giành tư lợi, cái này. . . Thật sự là không ổn, không ổn!” Lưu Bị bắt đầu liên tục khoát tay lắc đầu, biểu hiện mình là người nhân nghĩa.

“Chúa công, ” chứng kiến đám người Tôn Càn, Giản Ung muốn nói chuyện khuyên giải Lưu Bị, Gia Cát Lượng phát phát tay, ngăn cản bọn hần, rồi hần nhìn Lưu Bị trịnh trọng nói: “Chúa công, chúng ta tự nhiên biết rõ ngài vô cùng cảm hoài đối với việc Lưu Kinh Châu vào lúc ngài nguy nan đã thu lưu mình, hơn nữa Lưu Kinh Châu còn từng trao tặng ngài trách nhiệm, những chuyện này ngài vẫn luôn đang nghĩ biện pháp báo đáp. Thế nhưng chúa công, ngài càng nên hành động vì đại nghĩa. Hần thất suy vi, hoàng đế bị Hứa Thành dùng thế lực bắt ép, bị cầm tù tại Trường An. Tào Tháo, Tôn thị song song cát cứ, ngày hôm nay, cũng chỉ có ngài cùng Lưu Kinh Châu mới có thể trọng chấn Hán thất, nhưng Lưu Kinh Châu tuổi tác đã cao, lại bị Thái thị mê hoặc, chí khí mất đi, tuy có hai người con trai, thế nhưng mặc dù Đại công tử Lưu Kỳ là người trung hậu, lại là người yêu thích tử sắc, không phải là người có thể thành đại sự, hướng chỉ hiện tại hần còn bị đám người Thái thị áp chế, về phần Nhị công tử Lưu tông, chính là do Thái thị sinh ra, bị đám gian tặc Thái Mạo khống chế, tự nhiên càng không bằng, cho nên, chúa công lấy Kinh Châu, thật sự là chính là ý trời”.

151. Q.2 - Chương 151: Phong Ba

“Đúng vậy, Huyền Đức công, ngài không lấy Kinh Châu, chẳng lẽ ngài muốn mang mảnh đất cuối cùng của Hán thất tặng cho gian tặc Thái thị nhất tộc sao?” Y Tịch cũng ở một bên chen vào nói.

“Đúng vậy, chúa công!” Tôn Càn, Giản Ung cũng đồng loạt chấp tay nói.

“Đại ca, nếu không lấy Kinh Châu này, thiên hạ còn chỗ nào có thể lấy nữa đâu?” Trương Phi nói rất đúng sự thật.

“Mà thôi ” Lưu Bị ngửa mặt lên trời thở dài rồi hần lại chấp tay hướng lên trời, nói: “Nếu như ý trời đã như thế, Bị cũng chỉ có thể xin lỗi Cảnh Thăng huynh mà thôi!”

“Chúa công có thể hạ quyết tâm là tốt rồi!” Gia Cát Lượng nở nụ cười, hần đang muốn tiếp tục nói.

“Đợi một chút!” Trương Phi đột nhiên chen vào, hần trừng mắt với Gia Cát Lượng, nói: “Suýt nữa để cho người lừa dối! Người nói, nếu đại ca của ta đi Giang Đông, đi tế điện Tôn Sách, sao có thể an toàn trở về? Nếu như đại ca không thể an toàn trở về, sao lại đi chiếm Giang Hạ?”

“Ha ha, Tam Tướng quân không cần sốt ruột!” Gia Cát Lượng cười nói: “Lần này chúa công đi Giang Đông, biểu hiện bề ngoài là sẽ phải trải qua sóng to gió lớn, trên thực tế thì lại vững như Thái Sơn!”

“Hà?” Lưu Bị nghe xong lời, hần lập tức vui vẻ, vội vàng hỏi: “Quân sư, lời này giải thích thế nào?”

“Ha ha, ” Gia Cát Lượng lại dong đưa cây quạt, cười nói: “Chúa công, nếu như ngài là Tôn Quyền, vào ngay thời điểm đang muốn tiến công Kinh Châu, sẽ đánh rắn động cỏ sao?”

“Không thể, đương nhiên không thể! Ha ha ha!” Lưu Bị giật mình, vỗ tay cười to.

“Kỳ thật, lần này chúa công đi Giang Đông, không chỉ sẽ không có chuyện gì, ngược lại sẽ rất có lợi!” Gia Cát Lượng lại cười nói.

“Hà? Còn sẽ có lợi?” Lưu Bị lại vui vẻ hỏi: “Quân sư, Thái Mạo kia để cho ta đi chịu chết vậy mà thật sự trong chuyện này lại có nhiều chỗ tốt như thế sao? Mau nói đi!”

“Chúa công, Lượng nghe nói, vậy Tôn Quyền làm người luôn thích nuôi thực khách, bản thân tuy tuổi trẻ, cũng đã có hơn ngàn môn khách, bởi vậy có thể thấy được người này không giống người bình thường. Ít nhất, hần không phải là một người lòng dạ nhỏ mọn, chúa công đi tế điện Tôn Sách, chỉ cần tuân thủ đủ lễ nghi, lại để cho hần không thể tìm ra thiếu sót, tự nhiên có thể bảo vệ bản thân vô sự; Ngoại trừ điều đó ra, chúa công còn có thể nói nhiều về câu chuyện ngày xưa thảo Đông, giảng giải một chút về dũng mãnh của Tôn Văn Đài, kết nối cùng hần!” Gia Cát Lượng đem cây quạt đặt ở bên miệng, nhỏ giọng nói.

“Người, tên khốn này, chỉ biết đưa ra chủ ý cùi bắp, tại sao đại ca của ta phải chấp nối cùng tiểu tử kia?” Mặc dù giọng nói nhỏ, người ở chỗ này đều có thể nghe được. Thế nhưng biểu hiện của mọi người lại không giống nhau, Trương Phi biểu thị vẻ không hài lòng trước tiên. Trong mắt hắn, chấp nối với người rõ ràng là tự hạ thấp bản thân, một việc như này, tự nhiên không thể để cho đại ca của hắn đi làm.

“Tam đệ, quân sư chỉ muốn tốt với ta, không cho người nói bậy!” Bên ngoài Lưu Bị trách cứ Trương Phi, trong lòng mình, Lưu Bị cũng đã hiểu ra ý tứ của Gia Cát Lượng.

“Tam Tướng quân, không cần phải gấp! Lượng để cho chúa công làm như thế tự nhiên có đạo lý ” Vẫn giống nhau trước kia, Gia Cát Lượng an ủi Trương Phi một chút rồi hắn lại nói với Lưu Bị: “Chúa công, trước kia Lượng đã từng nói qua, nếu muốn đối kháng Hứa Thành, ba nhà Tào, Tôn, Lưu cần phải liên thủ mới có thể làm được, mà Lưu Biểu lại có thù giết cha cùng Tôn Quyền, hai nhà tự nhiên khó có thể cùng tồn tại với nhau, thế nhưng chúa công, ngài cùng Tôn thị không có mối thù truyền kiếp, trái lại, ngài còn từng tham gia liên minh thảo Đông Trác cùng Tôn Kiên, cho nên, đợi khi chúa công nắm giữ Kinh Châu, Tôn Quyền sẽ không còn cách nào dùng danh nghĩa mối thù giết cha đánh Kinh Châu nữa. Hơn nữa chúa công hiện tại thừa dịp Tôn Quyền mới tiếp chiêu Giang Đông, còn không lập được uy quyền mà tới giao hảo, tự nhiên hắn cũng sẽ cảm động và nhớ thịnh tình này của chúa công, ngày sau hai nhà liên minh tự nhiên cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều!”

“Thì ra là thế, như vậy xem ra quan hệ này không chỉ cần phải làm, hơn nữa còn kéo lại quan hệ! Ha ha ha!” Lưu Bị cười to nói.

“Khổng Minh tiên sinh, lần này Huyền Đức công đi có thân phận sứ giả Kinh Châu, chỉ sợ Tôn Quyền sẽ không nể mặt, nói không chừng hắn còn không cả gặp mặt nữa, sao Huyền Đức công lại có thể chấp nối cùng với hắn?” Y Tịch hỏi.

“Lượng cũng nghĩ tới điểm này, ” Gia Cát Lượng nhìn Y Tịch, nói: “Vào thời điểm trước khi chúa công đến Giang Đông, chúng ta có thể cho người làm lộ mưu gian của đám người Thái Mạo cho người Giang Đông, Thái Mạo chính là thân tín của Lưu Biểu, bởi vậy trong mắt Tôn Quyền, chúa công sẽ trở thành người bị Lưu Biểu hãm hại, hắn sẽ không quá chú ý tới thân phận của chúa công, mà chỉ cần Tôn Quyền không ghét chúa công, dĩ nhiên tất cả sẽ được xử lý”

“Đúng vậy, chỉ cần Tôn Quyền không có mâu thuẫn đối với chúa công, sự tình sẽ dễ dàng!” Nghe xong Gia Cát Lượng nói, mọi người nhao nhao gật đầu.

“Chúng ta trước tiên cần phải thương lượng việc sau khi đến Giang Đông thì nên làm như thế nào!” Giản Ung nói.

Một nhóm người lại đi vào trong nội đường, bắt đầu một vòng thương lượng mới.

Bởi vậy có thể thấy Lưu Bị vì đã có Gia Cát Lượng, xác thực nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Không nói đến kết quả thương lượng của đám người Lưu Bị, hậu sự của Tôn Sách thực sự khiến cho người Giang Đông đôi chút hao tổn tâm trí.

Hai vị đại lão Giang Đông, Tôn Quyền, Chu Du, đã biểu lộ không nhúng tay vào chuyện tang lễ, đây cũng không phải vì hai người không quan tâm tới Tôn Sách, người đi trà lạnh, mà là hai người thương tâm quá độ mà rối trí.

Chu Du thì không cần phải nói, tình cảnh bạn cùng học, còn cả tình cảm huynh đệ, cộng thêm bản thân Chu Du chính là một người trọng cảm tình, nên biểu hiện này của Chu Du cũng không nằm ngoài dự kiến của người Giang Đông, mà Tôn Quyền thì sao? Cha là Tôn Kiên sớm chết trận sa trường, trong nhà nhờ có đại ca Tôn Sách cheo chống, cộng thêm ngay khi đại ca vừa lên nắm quyền đã biểu lộ muốn hắn làm người thừa kế. Bình thường tuy đại ca yêu cầu nghiêm khắc, thế nhưng Tôn Quyền cũng hiểu chuyện, đương nhiên Tôn Quyền cũng rất có cảm tình với Tôn Sách, tình cảm của hai huynh đệ cũng được coi là thân thiết, hơn nữa vì biểu hiện của Chu Du, Tôn Quyền hắn không muốn biểu hiện như vậy cũng không được.

Cho nên, tang lễ Tôn Sách do người cầm quyền khác của Tôn gia, Tôn Tĩnh chủ sự.

Thế nhưng, vừa mới bắt đầu thì đã gặp phiền toái.

Phiền toái xảy ra từ chính là danh hiệu Đại tướng quân của Tôn Sách.

Đại đa số quan viên Giang Đông cho rằng tang lễ Tôn Sách phải dùng tiêu chuẩn của Đại tướng quân, điểm này thì không có người nào hoài nghi, chẳng qua vào thời điểm này bọn hần mới phát hiện, Tôn Sách rõ ràng không có ấn tín Đại tướng quân!

Điều này đương nhiên phiền toái.

Không có ấn tín, vậy có thể đại biểu cái gì? Chỉ có thể nói tất thấy đều là giả dối.

Lần này, đã có người không để yên.

Mấy lão thần bị Hứa Thành quăng đi, nguyên Thái thường Chứng Phật, Quốc Cữu Đồng Thừa, dẫn theo mấy người suốt ngày kêu gào, nói là không có ấn tín, sẽ không hợp phép tắc, Tôn Sách chắc chắn không thể giữ tước hiệu Đại tướng quân, tự nhiên tang lễ không thể làm theo như quy cách của Đại tướng quân.

Vậy vốn Tôn Sách là người như thế nào?

Đây chính là người luôn luôn động thủ nhanh hơn nói chuyện! Hứa Thành ném Chứng Phật cùng Đồng Thừa cho hần, vốn chính là muốn để cho hai người này gây phiền toái cho hần, khiến cho hần phiền lòng. Kết quả, hai vị này “Không làm nhục sứ mạng”, thứ nhất là chọc giận Tôn Sách, hơn nữa trên người hai người cũng được bổ nhiệm làm Thái Thú, rõ ràng là muốn đoạt thức ăn trong miệng Tôn Sách, Tôn Sách nào sẽ khách khí với bọn họ? Sau khi tiếp thánh chỉ lấy được danh hiệu Đại tướng quân, hai người này liền bị Tôn Sách đề nên sít sao, sau đó Tôn Sách liền ném hai người này đi rất xa, đương nhiên hần cho người giám sát chặt chẽ.

Thế nhưng hai người này nói như thế nào đi nữa cũng không phải người bình thường, cho nên sau khi Tôn Sách cho người canh chừng bọn họ, hai người không tiến thêm một bước hành động, hai người này là ai nào? Không lâu sau cả hai đã bắt đầu thích ứng với tình huống, không hề gây mâu thuẫn với Tôn Sách khắp nơi. Rốt cục tại không lâu sau cả hai đã có thể “Tự do hoạt động”.

Mà Tôn Sách vừa chết, hai người này đương nhiên không thể tiếp tục an phận!

Hai người cũng không phải đồ dần, cả hai người ở Giang Đông lâu như vậy, tự nhiên cũng đã liên hệ được với một ít người có xung đột cùng Tôn Sách, xem Tôn gia không vừa mắt, mà hiện tại, Tôn gia đã không có trụ cột, đúng là thời cơ tốt nhất, chỉ cần có thể xử lý tốt, có thể bắt được vật gì đó mà bản thân mình muốn có được.

Cho nên, hai người coi như nổi lên như là chủ công của làn sóng “Vận động đảo Tôn”.

Thế nhưng, đại khái hai người đã lẫn lộn trên triều đình quá lâu, cả hai đã quên một việc, chính là lúc này không phải là thời điểm mà hoàng đế định đoạt. Tranh quyền đoạt lợi cũng không phải dựa vào mồm mép mà nói tốt thì tốt, nói xấu thì xấu nữa rồi. Bây giờ là loạn thế, Hoàng đế còn phải phụ thuộc, bọn hần không quyền không thế, có thể làm được cái gì?

Tôn Tĩnh vừa lên đã dùng ngay thủ đoạn sấm sét mà trước đó chưa từng dùng bao giờ, hai người Chứng Phật vẫn còn ở trước mặt chúng quan viên Giang Đông nói nước bọt bay tứ tung, cùng với việc những người có quan hệ với bọn họ, cũng đã bị quân Giang Đông lần lượt tróc nã, đợi hai người nói xong, Tôn Tĩnh mời hai người đi nghỉ ngơi, sau đó, hai người này không còn có thể tiếp tục xuất hiện.

Chẳng qua thanh trừ hai người Chứng Phật cùng Đồng Thừa vốn không được coi trọng, quan viên, các tướng lĩnh Giang Đông vẫn không biết nên làm thế nào cho phải!

Không còn cách nào cả, thời buổi này, không có ấn tín, cho dù người có vị trí lại chính thức, cuối cùng cũng là công dã tràng.

Nếu lại xử lý tang lễ theo như cấp bậc Đại tướng quân, ngày sau nếu bị người ta chê cười thì sao? Đám quan viên bị người ta chê cười thì chỉ thoảng qua như ăn bữa sáng, thế nhưng việc này chính là ảnh hưởng tới vinh dự của Tôn Sách! Mà không làm theo như cấp bậc Đại tướng quân, chỉ sợ cũng sẽ bị người ta chê cười. Một đám người nhiều như vậy mà rõ ràng bị người ta dùng một kế sách đơn giản tới mức không thể đơn giản hơn nữa gạt.

Không thể nghĩ ra biện pháp, đám quan chức Giang Đông cũng chỉ có thể không ngừng mà mắng to: Hứa Thành đáng ghê tởm kia, rõ ràng còn chơi chiêu thức ấy, sao lúc ấy chúng ta lại không phát hiện ra? Ấn tín...!

Tôn Tĩnh cũng rất bất đắc dĩ, mặc dù bản thân hắn là trưởng bối Tôn gia, thế nhưng cũng không muốn quyết định lung tung ở phương diện này. Dù sao, ngày sau Tôn Quyền là đương gia, vì vậy, cuối cùng hắn đã đến chỗ Tôn Quyền.

Lúc ấy Tôn Quyền đang ở cùng với Chu Du, cũng không biết hai người đang thương lượng cái gì đó. Sau khi Tôn Tĩnh tới, thuật lại tình hình một lượt, lúc ấy Tôn Quyền liền nổi giận, Chu Du cũng mang vẻ mặt bất thiện. Mặc dù hai người không nói lời lẽ cứng rắn nào đối với Tôn Tĩnh, thế nhưng cả hai vẫn không thể che dấu nổi vẻ oán trách trong giọng nói của mình, ý tứ của hai người cũng rất rõ ràng: không có ấn tín thì đã sao nào? Cùng lắm thì không cần! Nếu như người trong thiên hạ đều đã biết Tôn Sách chính là Đại tướng quân, tất cả phải được xử lý theo như cấp bậc Đại tướng quân, điểm này, không có khả năng sửa đổi, bị người chê cười thì đã sao nào? Tôn Sách nếu ở đây, sẽ sợ sao? Nếu như Tôn Sách cái này người trong cuộc cũng sẽ không sợ, vậy các người sợ cái gì? Cuối cùng, Chu Du còn nói thêm một câu: Giang Đông sáu quận tám mươi mốt châu, cộng thêm bốn quận Kinh Nam, chính là ấn tín Đại tướng quân của Tôn Sách!

Cuối cùng sự việc cũng được quyết định, Tôn Sách chính là Đại tướng quân, không có ấn tín, hắn cũng là Đại tướng quân.

Cứ như vậy sau một thời gian bận bịu, đã đến giờ tang lễ.

Lưu Bị đã đến, hơn nữa, lại còn đến sớm.

Điều này đương nhiên là kết quả thương lượng của đám người Lưu Bị.

Sáng sớm chim chóc có sâu ăn, chỉ có đến sớm, mới có thời gian đi đánh quan hệ.

Kế sách của Gia Cát Lượng rất có tác dụng.

Mặc kệ Tôn Quyền muốn cái gì đi nữa, hắn vẫn phải dùng thân phận người nhà của người chết mà tiếp kiến Lưu Bị.

Đương nhiên biểu hiện của Lưu Bị cũng không kém, tuy hắn cùng Tôn Quyền đều có quỷ trong lòng. Một người muốn thiết lập quan hệ, một người muốn từ chính người kia tìm hiểu một chút nội tình Kinh Châu, nhưng có một điều không thể phủ nhận, Lưu Bị luôn luôn là người rất có lực tương tác. Cuối cùng hai người càng trò chuyện càng thoải mái, trong lòng chỉ hận gặp nhau quá muộn, nếu không phải bởi vì Lưu Bị thật sự có địa vị không cao, chỉ sợ Tôn Quyền sẽ gọi hắn một tiếng là “Thế thúc”! Ít nhất, biểu hiện bề ngoài của Tôn Quyền là như thế.

Tiếp theo, Lưu Bị lại tới thăm viếng một số quan viên quan trọng ở Giang Đông, ví dụ như đám người Trương Chiêu, Cố Ung.

Cuối cùng, chính là tang lễ chính thức.

Từ sáng sớm đám người Lưu Bị đã xuất phát từ dịch quán, tiến về phía địa điểm cử hành tang lễ.

Bởi vì lần đi sứ này không có nhiều công việc cần phải xử lý, cho nên, Lưu Bị chỉ dẫn theo hai người Trương Phi cùng Gia Cát Lượng. Ba người, Gia Cát Lượng và Lưu Bị ngồi xe ngựa, Trương Phi cưỡi ngựa.

Vốn, do Giang Đông có “Quốc tang”, bên trong thành Kiến Nghiệp đương nhiên cũng không có nhiều người đi đường, ba người một đường đi rất thuận lợi.

Nhưng khi ba người đến một ngã tư đường, ngay khi đang định chuyển hướng, đột nhiên từ phía bên kia của con đường xuất hiện một chiếc xe ngựa, “Vù” một cái đã vọt tới trước mặt bọn họ.

“Cái gì. . .” Trương Phi giận dữ, đang định lên tiếng quát mắng rồi đột nhiên thái độ của hắn lại giống như gặp quỷ, Trương Phi vội vàng ghìm cương ngựa ngừng lại, sắc mặt trên gương mặt đen của hắn càng âm trầm.

“Tam đệ, . . . Làm sao vậy?” vốn Lưu Bị định lên tiếng khuyên bảo Trương Phi không nên lỗ mãng nóng nảy như trước đây, đừng gây chuyện trên địa bàn của người ta, nhưng hắn không thể ngờ Trương Phi lại có

thể tự biết bản thân mà im lặng, nên thoáng sững sờ, hần vội vàng kêu xa phu ngừng xe ngựa, quan tâm hỏi,

“Đại ca, hình như đệ nhìn thấy một người!” Trương Phi buồn bực trong chốc lát rồi hần mới lên tiếng trả lời Lưu Bị.

“Người nào?” Lưu Bị vội hỏi. Một người có thể làm cho Tam đệ của hần chủ động im miệng, tự nhiên không phải là người bình thường.

“Là . . .” Trương Phi đột nhiên ghé miệng vào bên tai Lưu Bị, nhỏ giọng thì thầm.

“Cái gì?” Lưu Bị nghe xong, đột nhiên hần cũng quay đầu nhìn về phía trước, trên mặt cũng mang vẻ kinh hãi, hần thốt lên: “Bọn hần, bọn hần cũng tới! ?”

“Chúa công, Tam Tướng quân, người nào mà có thể khiến cho hai người phải biến sắc như vậy?” Gia Cát Lượng cũng không nhịn được lòng hiếu kỳ, hần lên tiếng hỏi.

“Là” Lưu Bị nhìn về phương hướng mà cỗ xe ngựa vừa biến mất, nói.

Không nói đến chuyện mấy người Lưu Bị đang xì xào bàn tán ở phía sau, chiếc xe ngựa vượt qua xe ngựa của bọn hần nhanh như điện chớp, cũng không biết đã hù dọa bao nhiêu người, cứ như vậy một đường vọt tới nơi tổ chức tang lễ: Tôn phủ!

Xe ngựa mãnh liệt ngừng lại ở trước cửa Tôn phủ.

Sau đó ba người xuống xe ngựa: một người trẻ tuổi râu quai nón, trên gương mặt vẫn còn hiện lên vẻ ngả ngớn; một đại hán thân cao chừng mười xích (Hán xích là hơn hai mét), trong đôi mắt, không ngừng lóe tinh quang; Một người còn lại là một trung niên nhân, hai tóc mai có một chút hoa râu, thể nhưng, những thứ này xuất hiện trên một thân thể thẳng tắp, lại làm cho người ta có một loại cảm giác phải nhìn lên đối với hần.

Ba người xuống xe ngựa, cũng không đi qua cánh cổng Tôn phủ, mà chỉ đứng nguyên ở chỗ đó.

Chỉ chốc lát sau, tên xa phu cũng xuống khỏi xe ngựa, đi tới. Lúc này đám binh lính canh gác tại trước cửa Tôn phủ mới phát hiện ra người xa phu rõ ràng mặc một chiếc áo tơi.

Xa phu cũng không để ý tới ánh mắt của người khác, ngay lập tức hần đi về hướng ba đồng bạn của mình, hần cũng nói với người trẻ tuổi có râu kia: “Người là chính sứ, hãy đi gọi cửa!”

“Cái gì gọi là cửa?” rất hiển nhiên Tiểu Hồ Tử có ý bất mãn đối với xa phu, hần nói: “Nếu như ta chính là sứ giả, tự nhiên ta phải ở phía sau, người là tùy tùng, lại là xa phu, người phải đi kêu cửa tự nhiên là!”

“Người. . . Tiểu tử ngươi có gan, ” xa phu hung dữ uy hiếp nói: “Người không sợ ngày sau ta làm phiền ngươi?”

“Thì đã sao nào. . . Đương nhiên sợ. Thế nhưng, người có thể tìm tới gây phiền phức cho ta sao?” Tiểu Hồ Tử nói với vẻ mặt không quan tâm, hần nói tiếp: “Hơn nữa, ta nghe nói người nào đó mặt dày mày dạn xin đi. Nếu người không nghe lời, bản chính sứ sẽ phải đuổi người”

“Được rồi!” đại khái trung niên nhân cảm thấy hai người huyền não có chút không hợp lý. Hần nói: “Chỉ là đi gọi cửa mà thôi, cũng không phải chuyện gì quá mức không làm được, sao ngay cả chuyện này mà các ngươi cũng muốn tranh giành?”

“Được rồi, không tranh giành thì sẽ không tranh giành. Ta lớn tuổi, ta đi, được chưa?” Xa phu giang tay tỏ thái độ đầu hàng, hần vừa đi về phía cổng chính Tôn, vừa nói: “Ai, thật không có vị gì cả, sớm biết như vậy sẽ không tới nữa, Giang Đông này cũng không có gì đáng xem”

“Người đến dừng lại!” Xa phu đi tới trước bậc thềm trước Tôn phủ trước, hần vừa định bước chân đi lên thì đã bị một gã tiểu hiệu ngăn cản.

“Tại sao phải dừng lại?” Xa phu hỏi.

“Nơi đây là phủ Đại tướng quân, người không phận sự không được tới gần!” Vừa rồi tên tiểu hiệu này đã nghe thấy cuộc đối thoại của Tiểu Hồ Tử cùng người phu xe này, hẳn cảm thấy cực kỳ tức giận đối với hành vi cãi cộ của hai người tại trước cửa Tôn phủ, đương nhiên hẳn cũng sẽ không khách khí với bọn hắn.

“Đại tướng quân?” Xa phu làm dáng vẻ kinh ngạc, hắn hỏi: “Chẳng lẽ Tôn Sách còn chưa chết sao?”

“Lớn mật!” Lần này, không chỉ tên tiểu hiệu cản đường, mười mấy tên vệ binh được an bài trước cửa Tôn phủ vì để ứng phó với tang lễ Tôn Sách sắp cử hành, cũng đồng loạt nổi giận. Trong lúc nhất thời, đao thương cử động, tất cả đồng loạt hướng về phía người phu xe này.

“Ồ ! Muốn đánh nhau phải không?” Xa phu không giận mà ngược lại còn vui mừng, hắn bắt ngờ nhảy lui lại sau, nói: “Đến đây đi!”

“Người tới, bắt bọn chúng lại cho ta!” Chứng kiến hành vi khiêu khích của phu xe kia, tên tiểu hiệu càng giận dữ, hắn cũng mặc kệ bản thân mình vừa mới nghe được cái gì mà “chính sứ”, lập tức hạ lệnh bắt người. Những vệ binh kia đương nhiên cũng lập tức hành động, bao vây bốn người ở chính giữa.

Chẳng qua bốn người bị những vệ binh này bao vây quanh lại không thay đổi sắc mặt, tên xa phu vẫn cười hì hì như trước, giống như mỗi họa này không phải hắn gây ra.

“Dừng tay!” Thời khắc mấu chốt, một tiếng hô to truyền tới, đã ngăn cản đám vệ binh này hành động.

Tên tiểu hiệu quay đầu nhìn lại, hắn vội vàng đi tới nghênh đón.

“Gia Cát đại nhân, tiểu tướng xin thỉnh an ngài!” một chiếc xe ngựa đi đến trước cửa phủ, tiểu hiệu đi đến bên cạnh xe ngựa, khom người nói.

“Gia Cát đại nhân? Chẳng lẽ hắn là Gia Cát Lượng? Không đúng, không đúng! Tại sao Gia Cát Lượng lại tới nơi này!” Tiểu Hồ Tử tự nhủ.

“Chuyện gì xảy ra?” Từ trên xe ngựa đi xuống một người, người này nhìn tiểu hiệu hỏi.

“Ta đã từng gặp mặt người này tại Trường An, hắn là Gia Cát Cẩn!” người cao lớn bên cạnh Tiểu Hồ Tử nhỏ giọng nói.

“Đại nhân, bọn hắn lại dám vũ nhục Đại tướng quân trên trời có linh thiêng, ngài nói. . .” Tên tiểu hiệu bị phẫn, hắn nhìn Gia Cát Cẩn thổ lộ.

“Bỏ đi!” Gia Cát Cẩn hỏi một câu mà tên tiểu hiệu tuyệt đối không nghĩ tới. Gia Cát Cẩn nhìn tên tiểu hiệu hỏi: “Người hỏi ý định tới của bọn hắn chưa?”

“Không có!” Tên tiểu hiệu buồn bực đáp. Nếu không phải Gia Cát Cẩn trước mặt này là trọng thần rất được Tôn Sách yêu thích khi còn sống, rất được trọng dụng, uy vọng trong quân Giang Đông cũng không nhỏ, chỉ sợ hắn cũng sẽ đối đầu với Gia Cát Cẩn vì câu nói “bỏ đi” vừa rồi.

“Ai, được rồi, hãy để ta tới hỏi!” đương nhiên Gia Cát Cẩn đã nhận ra tên tiểu hiệu này cảm thấy bất mãn đối với lời nói của mình, thế nhưng, hắn cũng không muốn so đo cùng một người trung thành như tên tiểu hiệu, hắn quay người đi tới chỗ bốn người Tiểu Hồ Tử, sau khi chấp tay thi lễ hắn liền hỏi: “Mấy vị, Gia Cát Cẩn bái kiến, không biết các vị đến Giang Đông ta là có gì muốn làm?”

“Không dám, thì ra là Gia Cát Tử Du đại nhân, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu rồi!” Tiểu Hồ Tử nhìn hắn đáp lễ, nói: “Tại hạ Liêu Giang, phụng mệnh chủ công nhà ta đến đây lễ tế Tôn Bá Phủ tướng quân!”

. . .

Tên tiểu hiệu cùng đám vệ binh sững sốt, mấy người kia không ngờ lại là người mà phương bác Hứa Thành phái tới! Thế nhưng, lập tức bọn hắn lại nổi giận, bản thân là thân binh Tôn phủ, bọn hắn biết rất rõ ràng chính là Hứa Thành kia đã âm thầm ám hại Tôn Sách, ban cho danh hiệu Đại tướng quân, nhưng lại giữ lại ẩn tín khiến cho sau khi Tôn Sách chết mà vẫn không chính thức nhận được danh hiệu!

“Thì ra là Liêu Vũ Lâm (Liêu Giang là Vũ Lâm trung lang tướng), Gia Cát Cẩn đã nghe đại danh, mời theo ta vào!” Gia Cát Cẩn không biết, cũng không cần biết cảm nhận của những vệ binh kia, hắn có quyền

lực dẫn những người này tới trước linh đường Tôn Sách. Hơn nữa, Hứa Thành phái tới người, vô luận tốt xấu thế nào, Giang Đông cũng không thể chậm chạp đối đãi.

“Huynh trưởng!” Một tiếng hô không quá lớn vang lên cùng một tràng âm thanh bánh xe ngựa, vang lên bên tai mọi người, khiến Gia Cát Cẩn đang muốn mang theo đám người Liêu Giang tiến vào Tôn phủ phải đứng lại.

“Huynh trưởng, đệ Gia Cát Lượng bái kiến huynh trưởng!” Xe ngựa dừng lại, đám người Lưu Bị xuất hiện ở trước mặt mọi người. Gia Cát Lượng vội vàng đi về phía trước vài bước, quỳ gối tại trước mặt Gia Cát Cẩn.

“Người này là Gia Cát Lượng?” ba từ “Gia Cát Lượng” xuất hiện trong đầu Liêu Giang rồi lập tức hẩn trở nên rất mơ hồ, ngay cả hai huynh đệ Gia Cát nói gì đó mà hẩn cũng không nghe được, “Hứa lão đại còn nói ta có thể là thúc thúc của hẩn mà! Sao ta thấy hẩn cũng nhỏ hơn mấy tuổi so với ta?”

“Hừ!” một tiếng hừ lạnh vang lên, đánh thức Liêu Giang, hẩn nhìn về phía hai người đi cùng Gia Cát Lượng: Lưu Bị, Trương Phi.

“Người nhìn cái gì vậy?” Trương Phi chứng kiến Liêu Giang nhìn chằm chằm không tha vào mình, cảm thấy phiền muộn trong lòng, hẩn cả giận nói.

“Nhìn một cái cũng sẽ không làm mất một miếng thịt, hơn nữa, cho dù mất một miếng thịt, thịt trên người của người cũng đủ rồi!” Liêu Giang chưa kịp lên tiếng, một giọng nói bất âm bất dương vang lên bên cạnh hẩn.

“Người. . .” suýt chút nữa Trương Phi nổi giận, cuối cùng hẩn vẫn có thể định thần lại, hẩn nói: “Hừ, không phải là có người che chở người sao? Nếu như người có bản lĩnh, có dám đánh nhau một trận cùng lão Trương ta!”

“Mãng phu!” Xa phu đáp lễ Trương Phi một câu, khiến cho Trương Phi tức giận đến mức toàn thân bốc hỏa, nhưng dù hẩn có lửa cũng không thể phát tác. Cũng không phải Trương Phi sợ, mà Lưu Bị đã gắt gao kéo hẩn lại.

“Chư vị, nếu như đều đã tới, tốt hơn hãy theo ta cùng đi vào, một hồi sẽ qua mà, người tới lễ tế sắp tới rồi!” huynh đệ Gia Cát Cẩn đã thổ lộ tình cảm xong xuôi, nhìn thấy dáng vẻ hai phe hình như có đại thù, hẩn không dám để cho bọn họ đánh nhau ở chỗ này, vội vàng đi dời tầm mắt của bọn hẩn.

“Đi thôi!” Trung niên nhân lên tiếng nói. Tuy giọng nói của hẩn rất bình thản, lại khiến cho không một người nào ở chỗ này tiếp tục lên tiếng nói chuyện, chỉ có Trương Phi vẫn còn đang thì thào, dáng vẻ như không phục.

Mọi người rất nhanh đi tới trước linh đường Tôn Sách, bởi vì tang lễ còn chưa bắt đầu, nơi này cũng không có nhiều người. Trên linh đường to như vậy, chỉ có Tôn Quyền, Tôn Tinh, Tôn Dực, Trương Chiêu, Chu Du, Trình Phổ, Hoàng Cái cùng với một đám văn thần võ tướng trọng yếu, Đại Kiều thân là người thân của người chết, cũng đã quỳ gối trước linh tiền.

Sau khi Gia Cát Cẩn đi vào, trước tiên hẩn an bài hai nhóm người của Lưu Bị cùng Liêu Giang vào vị trí khách quý, sau đó hẩn vội vàng đi về phía Tôn Quyền bẩm báo.

“Sứ giả của Hứa Thành?” Sau khi nghe Gia Cát Cẩn bẩm báo, Tôn Quyền cùng người bên cạnh lập tức chuyển ánh mắt về phía Liêu Giang. Đương nhiên, trong những ánh mắt này, thành phần hảo ý không nhiều lắm.

“Chúa công, mấy người này theo như thuộc hạ thấy, đều không đơn giản. Liêu Giang thì đương nhiên không cần phải nói. Người cao to kia, chính là hộ thân Đại tướng của Hứa Thành, Trung lĩnh quân Hồng Phong, thuộc hạ từng gặp mặt người này ở Trường An!” Gia Cát Cẩn bẩm báo với Tôn Quyền.

“Ta đã biết!” Tôn Quyền căn vặn nói. Kỳ thật, không cần Gia Cát Cẩn giới thiệu, hẩn cũng biết người cao to kia chính là Hồng Phong, hẩn đã không chỉ một lần nghe người khác nhắc tới cái tên này.

Hiện tại trong số võ tướng phương bắc, người có thanh danh rất cao ở Giang Đông đương nhiên là Hứa Chử, thế nhưng trước đó cũng không phải hẩn mà là bốn người, bốn Đại tướng dưới trướng Hứa Thành: Hồng

Phong, Lê Phương, Từ Hoảng, còn có Dương Nhị!

Hồng Phong đi bộ chén ép cả bản thân Tôn Kiên lẫn chiến mã. Nếu không phải đám người Trình Phổ xả thân cứu giúp, nói không chừng khi đó Tôn Kiên sẽ chết tại thành Lạc Dương! Lê Phương thiếu chút nữa đã làm thịt Tôn Sách. Trong những tướng lĩnh tại Giang Đông, nhất là những lão tướng, điều này căn bản cũng không phải là bí mật, Tôn Sách một mực có một tâm nguyện, đó chính là muốn tái đấu một trận cùng Lê Phương! Từ Hoảng không cần mấy búa đã bổ xuyên tim Tổ Mậu, khiến cho thủ hạ của Tôn Kiên chính là Tứ đại gia tướng thiếu mất một góc! Dương Nhị càng là một nỗi đau trong lòng quân Giang Đông. Chính là Dương Nhị hấn, mang theo binh lính, cứng rắn chính diện đánh tan quân Giang Đông luôn luôn dũng mãnh tiến về phía trước! Bốn người, chỉ một lần duy nhất đã trở thành đại biểu của toàn bộ võ tướng phương bắc trong lòng quân Giang Đông. Chẳng qua sau này lại xuất hiện thêm một Hứa Chử mà thôi, thế nhưng, ở trong lòng Tôn Quyền, trong số bốn người, Hồng Phong với võ nghệ trứ danh phải có lực uy hiếp cao hơn so Hứa Chử. Dù sao đây chính là người đã đánh cho phụ thân mà từ nhỏ hấn đã coi như thiên thần khiến cho không thể đánh trả.

“Chúa công, có muốn đuổi bọn hấn đi hay không?” Trình Phổ nhích lại gần, nhỏ giọng hỏi Tôn Quyền.

“Không cần!” Tôn Quyền nói: “Nếu như người ta đã đến, lại đuổi bọn hấn đi, chẳng phải là lộ ra rằng Giang Đông ta không có độ lượng sao?”

“Vâng!” Trình Phổ lui xuống, thế nhưng trong ánh mắt hấn nhìn Tôn Quyền có đôi chút thay đổi, đó chính là an ủi. Ít nhất, đến hiện tại Tôn Quyền không để cho hấn và các lão tướng thất vọng.

Thế nhưng Trình Phổ biết rõ đối phương lợi hại, hấn không nghĩ tới việc dùng đòn cân não, cũng không có nghĩa là những người khác không muốn hạ thấp uy thế người của Hứa Thành.

“Người chính là Liêu Giang? Nghe nói người dựa vào quan hệ cùng Hứa Thành mà được cất nhắc, đúng không?” Một tiểu tướng đại khái cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi đi tới trước mặt Liêu Giang, châm chọc nói.

“Người là ai?” Liêu Giang không tức giận, hấn chỉ không hiểu mà lên tiếng hỏi.

“Hừ! Xem ra những lời đồn đại là sự thật? Thì ra người quả nhiên dựa vào phân chia một phần công lao của Trương Liêu mới được làm cái gì gọi là Vũ Lâm trung lang tướng!” Tiểu tướng nhìn thấy Liêu Giang không nổi giận giống như hấn đã dự đoán, lại nói thêm một câu.

“Đúng vậy, ta đúng là phân chia một phần công lao của Trương tướng quân, chẳng qua người muốn phân chia chỉ sợ cũng không có cửa” Luận đến việc đấu võ mồm, Liêu Giang chính là người trong nghề. Nói như thế nào đi nữa hấn cũng là người có xuất thân thuyết thư, luận về công phu mồm mép, hấn tuyệt sẽ không kém.

“Người. . .” Tên tiểu tướng quả nhiên bị chọc tức, khuôn mặt đỏ bừng, những lời này của Liêu Giang rơi vào trong tai của hấn, liền biến thành ám chỉ quân Giang Đông bị đánh bại, như mũi gai đâm tới chỗ đau trong lòng của hấn.

“Được rồi, nhìn thấy người là tiểu hài tử, ta không so đo với người. . .” Liêu Giang còn không nói xong, hấn đã thấy tên tiểu tướng mãnh liệt đánh về phía hấn.

“Ừ!” Liêu Giang nhìn thấy tên tiểu tướng đánh tới, theo bản năng hấn lẩn sang bên trốn. Lúc này hấn lại phát hiện tên tiểu tướng kia đã lại lui trở về, hơn nữa, còn ôm bụng ngã trên mặt đất.

“Còn một chút cốt cách, chịu được một cước của Bốn tướng quân mà lại không lên tiếng kêu đau, không tệ, là một nhân tài!” Người xa phu vẫn một mực ở bên cạnh Liêu Giang lại lên tiếng nói chuyện.

“Người đánh lén!” Tên tiểu tướng kêu lên.

“Thì đúng vậy, ta đúng là đánh lén, người có thể làm gì ta nào?” Xa phu cười nói.

“Người hèn hạ! Ta. . .” Tiểu tướng lại muốn tiến về phía xa phu, thế nhưng hấn lại không thể đứng lên nổi, xem ra một cước kia của xa phu không đơn giản.

“Nhìn dáng vẻ của người cũng làm lính, tại sao có thể có loại suy nghĩ ngu ngốc như vậy? Đánh lén, đây chính là chiến pháp chính tông, ” xa phu lắc đầu, hần tiếp tục nói: “Ta xem người vẫn nên tìm một chỗ mà đâm đầu chết đi, miễn cho sau này trên chiến trường, người sẽ chết mà không toàn thây!”

“Người là người nào?” Tên tiểu tướng bị xe phu nói khiến cho á khẩu không trả lời được, thế nhưng xung đột này của hai người đã làm thay đổi thế cục vốn hài hòa trên linh đường, chúng tướng Giang Đông lập tức lao đến, nâng tên tiểu tướng này dậy, sau đó lại giằng co cùng đám người Liêu Giang. Tướng lãnh Giang Đông có nhân số nhiều, bốn người Liêu Giang có vẻ như rơi vào hoàn cảnh thế đơn lực bạc.

“Như thế nào? Muốn lấy nhiều khi ít sao?” Chứng kiến tình cảnh trước mắt, xa phu vẫn mang dáng vẻ chẳng hề để ý như lúc trước.

“Người là ai? Ta hình như đã gặp người ở nơi nào?” Hoàng Cái nhìn xa phu kiêu ngạo này, nhú mày, hình như hần nhớ ra một chuyện gì đó.

“Người bá kiến ta? Vậy chúng ta có thể hảo hảo tâm sự rồi, ta là Bàng Bái!”

“Phù!”

Chúng tướng Giang Đông chỉ cảm thấy trước mặt như có một cơn gió lớn thổi qua, khiến cho bọn họ đều không nhận được, thoáng lui về phía sau một chút.

Bàng Bái!

Bắc Địa Thương Lang!

Chinh Bắc tướng quân! Đứng đầu Bắc Địa tam kiệt.

“Đúng, không sai, người chính là Bàng Bái!” Hoàng Cái nhớ tới một người mang theo kỵ binh đã chặn đứng Bạch Mã kỵ binh mạnh nhất trong mười tám lộ chư hầu liên quân.

“Lại còn phái cả chinh bắc tướng quân tới, Hứa Bá Công tướng quân thật sự để mắt tới Giang Đông ta...!” giọng nói của Tôn Quyền vang lên rất đúng lúc, chúng tướng Giang Đông nhường ra một con đường, để cho hần đi tới trước mặt Liêu Giang cùng Bàng Bái.

“Nói không sai, xác thực chủ công nhà ta rất để mắt tới Giang Đông các người, những thuộc hạ chúng ta cũng không biết vì sao! Cho nên ta muốn tới nhìn một cái!” Bàng Bái khẽ cười nói. Thế nhưng, trong giọng nói của hần lại bao hàm vẻ khinh thường. Kết quả, những lời này của hần đã khiến cho Tôn Quyền bị chẹn họng.

“Nếu như Bàng tướng quân không rõ ràng lắm, tại hạ có thể giảng giải cho Bàng tướng quân một chút, thế nào?” một gương mặt màu đồng cổ, thân thể hùng tráng xuất hiện, là Cam Ninh.

“Người muốn đánh nhau phải không?” Hồng Phong, cộng thêm thân hình hùng vĩ của hần đương nhiên mang theo áp lực cũng càng lớn, cho dù chúng tướng Giang Đông có nhân số không ít, nhất thời không ai dám lên tiếng nói tiếp, mà hai con mắt Cam Ninh đã bắt đầu nheo lại, đây là điềm báo trước hần muốn động thủ.

“Đã đủ rồi!” Một giọng nói cũng không lớn vang lên: “Chúng ta tới để lễ tế, Trọng Cử, người là chính sứ, chúa công trao tặng quyền lực cho người, người cũng đừng quên!” trung niên nhân đi theo Liêu Giang lên tiếng nói chuyện. Không biết như thế nào cho dù trong số những người mà người này răn dạy có cả danh tướng như Bàng Bái, mọi người cũng không có cảm giác là có gì đó không ổn.

“Các hạ là. . . ?” rốt cục Tôn Quyền đã trấn tĩnh lại tinh thần, hần dùng ánh mắt ngăn cản Cam Ninh, sau đó nhìn về phía trung niên nhân tướng mạo bình thường.

“Mỗ là Vương Việt!”

“ . . . ”

Cam Ninh cũng không muốn ra mặt!

Mặc dù nói hần có đám lượng đánh nhau cùng bất cứ người nào trong thiên hạ, thế nhưng nếu nói đánh nhau cùng Vương Việt, hần vẫn còn không chuẩn bị cho tốt!

“Chư vị, đây là linh đường tướng công ta, nếu chư vị đến để lễ tế, Đại Kiêu tự nhiên dùng lễ đối đãi, nếu như chư vị có chuyện khác, xin mời đến nơi khác!” Đại Kiêu nói một câu, chính là chung kết cho hai nhóm người đang trong trạng thái căm thù, bất kể như thế nào đi nữa Tôn Quyền cũng phải nghĩ tới thể diện của đại tẩu, chúng tướng Giang Đông đương nhiên càng không dám không nghe lời Đại Kiêu, mấy người quân Hứa Thành còn không có thói quen khi dễ nữ nhân. Tuy Bàng Bái vẫn một mực cảm thấy may mắn khi chính mình không có nhiệm vụ xấu giống như Hứa Thành bị nữ nhân khi dễ.

“Quân sư, người thấy vì sao Hứa Thành phái mấy người này đến đây?” Lưu Bị một mực ở một bên xem cuộc vui chứng kiến hai bên không thể nảy sinh xung đột, lập tức nhỏ giọng nhìn Gia Cát Lượng hỏi.

“Theo như Lượng thấy, đại khái Hứa Thành muốn dùng lại kế trước đây của Tào Tháo!” Gia Cát Lượng đáp.

“Chuyện đó giải thích thế nào?” Lưu Bị hỏi.

“Theo như Lượng biết, ngày xưa khi Tôn Sách đánh hạ Dương Châu, Tào Tháo từng phái Lưu Diệp mang theo Hứa Chử tiến về Dương Châu, dùng ngôn ngữ và vũ lực của Hứa Chử trấn nhiếp đám người Tôn Sách, làm ra vẻ Tào Tháo cường đại, hôm nay xem cử động lần này của Hứa Thành đại khái cũng chính là ý này!” Gia Cát Lượng còn nói thêm.

“Ừ!” Lưu Bị thoáng nhẹ gật đầu, xem như hắn công nhận lời giải thích của Gia Cát Lượng, thế nhưng sau khi suy nghĩ một lát mà, hắn lại nhìn Gia Cát Lượng hỏi: “Vậy vì sao Hứa Thành vừa muốn phái Bàng Bái đến?”

“Hưng danh của Bàng Bái, thiên hạ đều biết, cộng thêm là danh tướng thiên hạ, đại khái Hứa Thành là muốn dùng Bàng Bái để đại biểu vũ lực bản thân hắn cường đại, cũng muốn cho người Giang Đông thấy hậu quả đáng sợ khi đắc tội hắn!” Gia Cát Lượng lại nói.

“Ừ, vậy theo như quân sư, liệu Tôn Quyền có sợ uy thế của Hứa Thành mà không liên minh cùng ta nữa không?” Lưu Bị hỏi mà có đôi chút lo lắng, hắn cũng không muốn tự một mình bản thân chống lại Hứa Thành, tuy hắn vẫn biểu hiện ra là dù chỉ còn lại có một mình hắn, hắn cũng muốn đánh Hứa Thành.

“Sẽ không đâu! Trải qua những ngày này, Lượng có thể xác nhận, Tôn Quyền chính là minh chủ, kiến thức chỉ sợ còn cao hơn cả Tôn Sách, hơn nữa một kỳ nhân giỏi cai trị, không thể chỉ vì đối thủ cường đại mà lùi bước!” Gia Cát Lượng lại phân tích nói.

“Vậy là tốt rồi!” Lưu Bị nhẹ nhẹ thở phào nhẹ nhõm.

Lưu Bị cũng không cần phải đợi bao lâu!

Sau khi tang lễ Tôn Sách kết thúc, hắn liền trở về Tân Dã.

Sau đó, hắn nhận được tin tức Giang Hạ bị chiếm đóng. Kỳ thật, trong lòng hắn, hắn không muốn Giang Hạ bị đánh chiếm, nhưng điều kiện tiên quyết là Hoàng Tổ phải bị quân Giang Đông giết đi, như vậy, hắn mới có thể danh chính ngôn thuận mà tiến vào chiếm giữ tòa thành lớn này. Đó là một tòa thành rất tốt, có núi lại có nước, thành trì chắc chắn, nhân khẩu đông đúc, lương thảo dự trữ nhiều không kể xiết. Mỗi khi nghĩ tới đều có thể khiến cho hắn phải chảy nước miếng, cho nên, vì nguyên nhân đó, hắn tuyệt không phân tâm trước mặt người khác!

Thế nhưng tin tức Giang Hạ thất thủ truyền đến cực nhanh, vẫn khiến cho hắn, cũng kể cả những thủ hạ của hắn, cũng không nghĩ tới.

Mấy người Lưu Bị trở lại Tân Dã mới ba ngày mà thôi mà đã nhận được tin tức: Giang Hạ bị chiếm đóng, Hoàng Tổ bỏ mình!

“Tại sao có thể như vậy?” Lưu Bị cũng không thấy sốt ruột, chẳng qua hắn có chút khó hiểu: “Sao quân Giang Đông lại có thể nhanh chóng đánh chiếm Giang Hạ? Chẳng lẽ người lãnh binh không phải là Tôn Quyền? Tang lễ Tôn Sách không thể chấm dứt sớm như vậy?”

“Chính là Tôn Quyền! Điều này đã được xác nhận!” Y Tịch, dáng vẻ phong trần, hắn chính là người tới báo tin.

“Xem ra Lượng vẫn xem thường Tôn Trọng Mưu này. Khẳng định hần chỉ xuất hiện một ngày ở tang lễ Tôn Sách, sau đó hần lập tức xuất phát, như vậy xem ra, từ trước khi Chu Du quay về, chỉ sợ hần cũng đã có mưu đồ này rồi, rất không đơn giản!” Gia Cát Lượng thở dài nói.

“Giang Đông quả nhiên là người tài xuất hiện lớp lớp!” Lưu Bị thở dài.

“Cơ Bá tiên sinh, đã tìm hiểu rõ tình huống cụ thể khiến cho Giang Hạ bị chiếm đóng chưa?” Gia Cát Lượng lại nhìn Y Tịch hỏi.

“Chính là Cam Ninh!” Tuy đã sớm nghi ngờ Cam Ninh sẽ đến, càng sớm đoán được việc Giang Hạ sẽ bị công hãm, thế nhưng trên mặt Y Tịch vẫn tràn đầy lòng căm phẫn, hần căm hận nói: “Đồ phản tặc, là hần, hần giả mạo sứ giả Tương Dương, mang theo một đám tử sĩ, trà trộn vào Giang Hạ, xuất kỳ bất ý đánh vào phủ Thái Thú, giết chết Hoàng Tổ. Kết quả, không có Đại tướng điều hành, khi quân Giang Đông đến tấn công thành, Giang Hạ quân coi giữ thành rất nhanh tan rã, thành trì thất thủ ngay lập tức!”

“Người này quả nhiên gan lớn như cái đầu, chỉ sợ có thể so sánh với Kinh Kha hành thích Tần Vương!” Gia Cát Lượng khen một tiếng.

“Hừ!” Y Tịch hừ lạnh một tiếng, thế nhưng hần cũng không có điều gì phản đối với câu nói đó. Xác thực, một thân một mình tiến vào địch doanh, ám sát Đại tướng quân địch, không nói đến cơ hội thành công không cao, cho dù thành công, bình thường cũng khó thoát khỏi vận mệnh bị vây công mà chết. Một người dám làm như thế, ngoại trừ gan lớn như cái đầu, thật sự không còn gì có thể hình dung được nữa.

“Vậy Cam Ninh chết chưa? Không thể tưởng tượng được lá gan của hần lại lớn như vậy, vốn lão Trương ta cho là hần không dám động thủ cùng Vương Việt, còn là một người nhát gan!” Trương Phi ở một bên kêu lên.

“Không chết! Nghe nói, người cùng trà trộn vào thành Giang Hạ với hần, trừ hần ra còn có một tiểu tướng tên là Lăng Thống, không còn người nào sống sót! Ai, thật sự đáng giận, không ngờ tên phản tặc lại có võ nghệ cao như thế. Bao nhiêu tinh binh như vậy mà rõ ràng vẫn không giết được hần!” Y Tịch nói về rất tiếc nuối, thế nhưng, người ở chỗ này ai cũng nhìn ra là hần đang tiếc nuối những Kinh Châu binh. Ngắm lại thì cũng đúng. Khi những Kinh Châu binh vây công Cam Ninh, quân Giang Đông cũng bắt đầu công thành, bọn hần không thể giết chết Cam Ninh cùng Lăng Thống, tự nhiên sau đó sẽ bị quân Giang Đông đánh tới giết đi.

“Còn có Lăng Thống?” Trương Phi lại cả kinh nói: “Tốt, Giang Đông rõ ràng lại có một dũng tướng như vậy!”

“Ngày đó không phải Cam Ninh không dám động thủ cùng Vương Việt, mà là hần không thể!” Gia Cát Lượng nhìn Trương Phi nói.

“Vì sao không thể?” Trương Phi hỏi ngược lại.

“Chỗ đó chính là linh đường Tôn Sách! Tam Tướng quân, không phải tướng quân đã quên rồi chứ? Nếu như Cam Ninh thất bại, thì sao hần có thể đối mặt với Tôn Sách trên trời? Vậy không phải hần muốn cho vị Giang Đông Tiểu Bá Vương cũng không thể an bình trên trời sao?” Gia Cát Lượng liên tiếp hỏi lại.

“Nơi đó có cổ kỵ nhiều như vậy!” Trương Phi hừ một tiếng, đáng vẻ không quan tâm, hần không nói gì nữa.

“Quân sư!” Lưu Bị đột nhiên lại nói chuyện.

“Chúa công, có chuyện gì?” Gia Cát Lượng quay người hỏi.

152. Q.2 - Chương 152: Phân Tích

“Ta đột nhiên cảm thấy có một chút lo lắng. Nếu như lần này Giang Hạ thất thủ, Cảnh Thăng huynh không phải ta xuất binh thì sao?” thần sắc Lưu Bị đôi chút khẩn trương, hần lên tiếng hỏi.

“Ha ha, chúa công chớ lo!” Gia Cát Lượng phe phẩy cây quạt, cười nói: “Lần này Lưu Biếu ngoại trừ phải phái chủ công xuất chiến, hần không có lựa chọn nào khác!”

“Không phải người đang nói bậy đấy chứ?” Trương Phi lại chen vào: “Đừng quên còn có hai tên gian tặc Thái Mạo, Trương Doãn, nếu bọn hần cản trở, không cho Lưu Biểu phái đại ca xuất chiến, thì chúng ta phải làm sao?”

“Ha ha, sẽ không đâu!” Gia Cát Lượng tự tin phe phẩy cây quạt, cười nói.

“Quân sư, xin mời quân sư hãy nói một câu, vì sao Cảnh Thắng huynh nhất định sẽ phái ta xuất chiến! Ha ha, cũng để tránh cho ta thấp thỏm trong lòng!” Lưu Bị cười nói, hần kéo Gia Cát Lượng qua một bên ngồi xuống.

“Chúa công, kỳ thật điều này cũng không quá khó hiểu, ngài hãy thử nghĩ xem ngoại trừ ngài, Kinh Châu còn có ai có thể chỉ huy đại quân xuất chiến?” Gia Cát Lượng cười hỏi.

“Thái Mạo, Trương Doãn cũng có thể!” Lưu Bị đôi chút không hiểu lời nói của Gia Cát Lượng, nghi ngờ nói.

“Hai người kia đều là đồ rất sợ chết, để cho bọn họ đi đối mặt với đại quân Giang Đông do đích thân Tôn Quyền chỉ huy, đánh chết bọn hần cũng sẽ không đi!” Gia Cát Lượng cười nói.

“Vậy còn có hai huynh đệ Khoái Việt, Khoái Lương!” Lưu Bị lại chỉ ra hai người.

“Hai người này chính là mưu sĩ, mặc dù có danh vọng, thế nhưng cũng không quản quân sự, không thể làm được!” Gia Cát Lượng lắc đầu nói.

“Vậy Đại tướng Kinh Châu Văn Sính cũng có thể đi!” Hai người đối đáp khiến mấy người chung quanh đều bị hấp dẫn tới, Y Tịch hỏi trước.

“Ha ha, quân Giang Đông có mãnh tướng Cam Ninh, còn có một Lăng Thống thanh danh lóe sáng, chẳng lẽ đám người Thái Mạo dám để cho võ tướng duy nhất của Kinh Châu được tính đến rồi khỏi Tương Dương sao? Chẳng lẽ bọn hần không sợ quân Giang Đông sau khi đánh chiếm Giang Hạ lại đến đánh Tương Dương sao? Chư vị cũng đừng quên, Hoàng Tổ chết như thế nào!” Gia Cát Lượng vẫn lên tiếng phản bác như trước.

“Vậy còn có lão tướng Hoàng Trung! Lão gia hỏa đó lợi hại có thể so sánh với Văn Sính!” Trương Phi lớn tiếng kêu lên.

“Điều này càng không được!” Gia Cát Lượng xếp cây quạt, nói: “Thiên hạ hôm nay, ngoại trừ Hứa Thành, có ai sẽ để ột người xuất thân thấp hèn dẫn đầu đại quân? Huống chi, Hoàng Hán Thăng tuy dũng mãnh, nhưng cũng không có kinh nghiệm dẫn đầu đại quân”

“Vậy, Vương Uy cùng Lý Thông bên trong Phàn thành thì như thế nào?” Tôn Càn hỏi tiếp.

“Công Hữu, không phải muốn cho Kinh Châu sau khi mất đi Giang Hạ, lại ném Phàn thành đi sao? Ba Đại tướng quân Hứa Thành ở Uyển Thành là Liêu, Ngụy, Thái Sữ cũng không phải là kẻ hiền lành!” Gia Cát Lượng cười nói.

“Nói như vậy, ngoại trừ đại ca, lão già Lưu Biểu thật sự không thể tìm ra người có thể mang binh! Ha ha ha!” Trương Phi hưng phấn hét lớn.

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi!” Lưu Bị nhất thời cũng vô cùng cao hứng, hần đã quên chú ý ngôn từ. Lời này của hần thật giống như đang nói Kinh Châu không có Đại tướng mang binh thật sự là một điều rất tốt, thế nhưng những người khác ở đây đều không để ý, bởi vì không chỉ có Lưu Bị, bọn hần cũng đều nghĩ như vậy.

“Chúng ta nên đánh Giang Hạ như thế nào? Vừa mới thiết lập quan hệ cùng Tôn Quyền, lại lãnh binh tới giao chiến, quả thật điều này hơi khó khăn!” Cao hứng trong chốc lát, Lưu Bị lại nhăn mày hỏi.

“Ha ha, chúa công càng không cần lo lắng điểm này, Lượng có thể đảm bảo chỉ cần chúa công được Lưu Cảnh Thắng giao phó binh mã, sau đó dẫn đại quân đến ngoài thành Giang Hạ, viết một phong thư cho Tôn Quyền, quân Giang Đông nhất định rút quân!” Gia Cát Lượng cười nói.

“Điều này. . . , quân sư, vẫn nên nói rõ một chút! Vì sao Tôn Quyền sẽ rút quân?” Giản Ung nhìn thấy Lưu Bị cười gượng, liền thay hần nhìn Gia Cát Lượng hỏi.

“Đúng vậy, chẳng lẽ Khổng Minh tiên sinh có vu thuật hay sao?” Y Tịch cười hỏi.

“Đương nhiên Lượng không biết cái gì là vu thuật!” Gia Cát Lượng đang đưa cây quạt, cười to nói: “Điều này thật sự là bởi vì vốn Tôn Quyền không có ý tứ chiếm giữ Giang Hạ!”

“Cái gì?” Mọi người đều cả kinh, Tôn Quyền bỏ ra một món tiền vốn lớn như vậy mà chỉ để dạo chơi Giang Hạ một chút hay sao?

“Lượng cũng không biết vì sao Tôn Quyền lại để cho đám người Cam Ninh phải gánh chịu nguy hiểm lớn như thế, nhưng Lượng hoàn toàn có thể xác định, quân Giang Đông không thể đồn trú lâu dài tại Giang Hạ!” Gia Cát Lượng còn nói thêm.

“Ai da, quân sư, người nói nhanh lên, rốt cuộc là vì sao !” Trương Phi cũng không nhịn được, lên tiếng thúc giục.

“Ha ha, chúa công, chớ vội, ” ánh mắt Gia Cát Lượng quét mắt một vòng, hần nói: “Lưu Biểu sẽ để cho quân Giang Đông một mực nắm Giang Hạ trong tay sao?”

“Đương nhiên không thể, bên cạnh giường, há lại để cho người khác ngủ say? Giang Hạ bị quân Giang Đông chiếm đoạt, Nam Quận trọng địa Kinh Châu nằm ngay dưới móng sắt đại quân Tôn thị” Y Tịch nói.

“Không sai!” Gia Cát Lượng đảo hai mắt một vòng rồi nói tiếp: “Như vậy, chớ vội, các vị cho rằng so sánh thủy quân Giang Đông cùng thủy quân Kinh Châu với nhau, ai mạnh hơn ai?”

“Tự nhiên là thủy quân Giang Đông mạnh hơn! Chẳng qua thủy quân Kinh Châu cũng không kém hơn bao nhiêu, hơn nữa, nhân số cùng số lượng đội thuyền cũng nhiều hơn một ít!” Y Tịch hiểu rõ nhất những tình huống này, nhưng hần biết rõ Lưu Biểu vì muốn đối phó với thủy quân Giang Đông nên đã hao tổn rất nhiều công sức tiền bạc vào thủy quân Kinh Châu của mình, hơn nữa thủy quân Kinh Châu lại thuộc về Thái Mạo, mặc dù Thái Mạo chỉ là một kẻ tiểu nhân, bản lãnh cũng không có gì đáng nói, nhưng công phu huấn luyện thủy quân tuyệt đối là hạng nhất. Đương nhiên, nếu không để cho hai người bọn họ mang theo thủy quân đi đánh giặc thì vẫn tốt hơn.

“Nói cách khác, thủy quân Giang Đông không chênh lệch nhiều so với thủy quân Kinh Châu, vậy sao?” Gia Cát Lượng lại nhìn Y Tịch hỏi.

“Có thể nói như vậy!” Y Tịch đáp.

“Như vậy, quân Giang Đông có bao nhiêu binh mã có khả năng trú đóng ở Giang Hạ?” Gia Cát Lượng lại hỏi tiếp.

“Với quy mô của quân Giang Đông mà xét cùng với những tổn thất gần đây nhất của bọn hần, cho dù bọn hần muốn chia binh ở lại thì lượng binh mã cũng sẽ không vượt qua ba vạn binh mã!” Tôn Càn luôn luôn phụ trách công việc ngoại giao, đối với những chuyện như này hần tương đối hiểu rõ.

“Ta hiểu được!” Nghe xong những lời này, Lưu Bị đột nhiên vỗ tay một cái.

“Chúa công nói nghe một chút!” Gia Cát Lượng cười nói. Hần thật sự không tin Lưu Bị có thể có dễ dàng hiểu rõ vấn đề này. Chúa công này của hần đủ khí độ, đủ đảm lược, thế nhưng ở những phương diện khác thì còn khiếm khuyết nhiều lắm.

“Theo như lời chớ vội nói vừa rồi, còn có quân sư nhắc nhở, nói chính xác là Cảnh Thăng huynh bất kể như thế nào cũng sẽ muốn đoạt lại Giang Hạ, mà nếu như quân Giang Đông muốn tử thủ thành này, khả năng có thể phòng thủ cũng không cao, bởi vì thủy quân Kinh Châu cũng không kém bao nhiêu so với thủy quân Giang Đông, quân Giang Đông bên trong thành Giang Hạ cũng chỉ có dựa vào binh lực cũng không nhiều lắm để đối với quân Kinh Châu của Cảnh Thăng huynh, không biết quân sư có phải có ý tứ này hay không?” Lưu Bị cười nhìn Gia Cát Lượng hỏi với mong muốn xác nhận thế nhưng, trong mắt của hần vẫn có được sự tự tin nhất định.

“Ha ha, mặc dù không trúng cũng không sai nhiều lắm!” Gia Cát Lượng vẫn tiếp tục đang đưa cây quạt, hần nói: “Chúa công theo như lời, trừ hơi khác biệt, những thứ khác đều giống như suy nghĩ của Lượng!”

“Hả? Điểm nào khác với quân sư?” mặc dù Lưu Bị cảm thấy đôi chút thất lạc đối với việc bản thân mình không thể hoàn toàn đoán đúng, thế nhưng, có thể chỉ sai một điểm cũng làm cho hần rất cao hứng.

“Kỳ thật, Tôn Quyền cùng Lưu Cảnh Thăng cũng đều không sợ đối phương, nhất là Tôn Quyền, dù sao, nghề mới sinh không sợ cọp! Người mà bọn hần sợ chính là —— Hứa Thành!” Gia Cát Lượng lại hơi phe phẩy cây quạt.

“Hứa Thành? Hần xưng vương xưng bá ở phương bắc, thế nhưng đây là chuyện hai bên bờ Trường Giang sao có thể có quan hệ gì cùng hần?” Trương Phi trừng đôi mắt tròn kêu lên.

“Tam Tướng quân, chớ quên chỗ đó!” Gia Cát Lượng dùng cây quạt chỉ chỉ về một phương hướng.

“Biên giới phía tây ?” đám người Lưu Bị hiểu ra, trong lúc nhất thời cả đám đều lâm vào tình trạng buồn vô cớ.

“Từ Hoảng đã chiếm Tây Xuyên!” Gia Cát Lượng thoáng thở dài một hơi, hần nói tiếp: “Thật sự là nhanh đến không ngờ! Lưu Cảnh Thăng cùng Tôn Quyền tranh chấp, ngay khi bọn hần lưỡng bại câu thương, Từ Hoảng từ Tây Xuyên có thể tùy ý tiến xuống Giang Hạ. Với tinh binh cường tướng của quân Hứa Thành, hai người sao có thể ngăn cản?”

“Cho nên, Tôn Quyền không thể không triệt binh! Bởi vì rốt cuộc Giang Đông không thể gánh chịu nổi một tổn thất lớn nữa!”

Cùng lúc đó bên trong thành Giang Hạ, Tôn Quyền đang mong mỏi nhìn thấy hai người Cam Ninh cùng Lăng Thống.

Lấn vào trong thành Giang Hạ ám sát Hoàng Tổ, một hành động hung hiểm như thế, hai người có thể nói là mạo hiểm nguy hiểm cỡ tử nhất sinh, nhưng điều làm cho người ta ngạc nhiên chính là tuy hai người đều bị thương không nhẹ, nhưng cả hai đều không có vết thương trí mạng, thậm chí Cam Ninh còn có thể tự do hoạt động, tuy trên người hần cũng cột không ít băng bó, thế nhưng thật sự mạng cả hai quá lớn.

“Ai, trời xanh phù hộ, may mắn Hưng Bá tướng quân cùng tiểu Lăng tướng quân đều không gặp chuyện gì, bằng không, Tôn Quyền thật sự không biết cần phải làm như thế nào!” sau khi Tôn Quyền nói chuyện một lúc cùng hai người, hần lại nói như thế.

“Chúa công lời ấy sai rồi, kẻ làm tướng, phải xông lên phía trước, nếu như sợ chết thì sao còn có thể làm lính?” Cam Ninh lớn tiếng nói. Tuy những lời này của hần có chút vô lễ, thế nhưng Tôn Quyền nghe xong ngược lại càng cảm thấy cao hứng hơn nữa.

“Hưng Bá có thể nghĩ như vậy, ta an tâm rồi. Ai, kỳ thật, với kế sách của Tử Kính, chúng ta cũng có thể đánh vào trong thành Giang Hạ này. Ngấm lại, lúc trước thật sự ta nhất thời phạm vào hồ đồ!” trong lời nói của Tôn Quyền đã nhắc tới một đại công thần khác của lần công thành này, —— Lỗ Túc Lỗ Tử Kính. Trong tang lễ Tôn Sách, hần cũng không xuất hiện, thế nhưng hiện tại hần xuất hiện ngay tại bên người Tôn Quyền, hần là cùng đi với Tôn Quyền thăm hỏi Cam Ninh cùng Lăng Thống.

“Lần này Hưng Bá tướng quân cùng tiểu Lăng tướng quân chẳng qua là lo lắng kế sách của Lỗ Túc vạn nhất thất bại mà thôi, như vậy hy vọng chúng ta lập uy vì chủ công, báo thù cho Tôn Văn Đài tướng quân sẽ trở nên mong manh! Không nói tới chuyện phụ kỳ vọng của Công Cẩn, nói không chừng Giang Đông lại sẽ loạn. Khi đó, cho dù có Công Cẩn trấn thủ tại Kiến Nghiệp chỉ sợ cũng không quản được!” Lỗ Túc nói.

“Đúng đấy, mọi thứ đều cần phải đề phòng vạn nhất mới được!” Lăng Thống nằm ở một bên, thương thế của hần khá nặng, không thể đứng lên, thế nhưng, cuối cùng tuổi trẻ thì vẫn là tuổi trẻ, hần cũng thật không ngờ một câu nói kia của mình chẳng khác nào xác nhận kế sách của Lỗ Túc có sơ hở. Nếu không phải Lỗ Túc làm người rộng rãi, chỉ sợ chính bản thân hần trong lúc bất tri bất giác mà đắc tội với người ta.

“Được rồi, lần này người không tệ, không làm mất thể diện của cha người! Ngày sau nhất định có hi vọng đánh một trận cùng Hứa Chủ, báo thù cho phụ thân người!” Cam Ninh ở một bên nó. Nếu không phải Lăng Thống đang mang thương tích bên người, chỉ sợ hần sẽ dùng hai bàn tay đánh vào người Lăng Thống bày tỏ vẻ tán thưởng. Phụ thân của Lăng Thống, Lăng Thao đi theo Tôn Sách Bắc Phạt, cuối cùng gặp tai kiếp trong cuộc chiến lương thực, bị Hứa Chủ giết chết. Lăng Thao hần và Cam Ninh, Đồng Tập, cùng với “Hổ Đằm” Chu Thái, đều nổi danh mãnh tướng Giang Đông. Mấy người tính cách nóng nảy mà cũng hợp nhau, giao tình không tệ, chẳng qua lần này Lăng Thao, Đồng Tập đều chết trận, Chu Thái bởi vì lần yểm

hộ Tôn Sách mà bị trọng thương, đến bây giờ hấn vẫn không thể tham chiến. Lần tập kích này, Cam Ninh cũng có phần chiếu cố Lăng Thống, bằng không, nói không chừng Lăng Thống thật sự không về được.

“Hừ! Ta không chỉ báo thù cho cha ta, giết Hứa Chử kia, cuối cùng có một ngày, ta còn muốn giết Bàng Bái, nhằm báo thù một cước ngày đó!” trên gương mặt tuổi trẻ của Lăng Thống tràn đầy vẻ thù hận. Thì ra hấn chính là tên tiểu tướng ngày đó bị Bàng Bái đánh lén, đã trúng một cước còn bị chế ngạo tại trên linh đường Tôn Sách. Ngày đó một cước kia của Bàng Bái cũng không nhẹ, dù sao, Bàng Bái đã học qua quyền cước cùng Hứa Thành, hấn biết rất nhiều đối với chỗ hiểm trên thân người. Một cước kia nhìn như bình thường, nhưng lợi hại ẩn chứa trong đó cũng không phải người ngoài nghề có thể hiểu được. Bằng không với tính kiên cường cùng bản lĩnh của Lăng Thống, sao hấn có thể bị đập ngã trên mặt đất mà không đứng dậy được. Điều này cũng khó trách tiểu tử này ghi hận Bàng Bái, nhất định muốn giết hấn mới có thể giải hận, chẳng qua không biết con đường báo thù của hấn còn xa lắm không?

“Đương nhiên, chúng ta nhất định sẽ báo thù, lần này là Hoàng Tổ, tiếp theo chính là Lưu Biểu, lại tiếp theo nữa chúng ta phải đi tìm Tào Tháo!” Tôn Quyền cũng không lớn tuổi, cho nên, hấn bị Lăng Thống làm lây nhiễm, hấn cũng nói như thế.

“Chúa công, kẻ thù là phải báo, trước tiên chúng ta không nên làm những điều này, chúng ta còn phải chuẩn bị một chút, chỉnh đốn lại, sau đó lui lại!” Lỗ Túc ở một bên khuyên nhủ.

“Muốn lui lại? Vì sao?” Lăng Thống cũng không biết vì sao quân mình thật vất vả mới đánh chiếm được Giang Hạ mà rõ ràng còn muốn vứt bỏ, hấn vội vàng hỏi.

“Không phải lui lại ngay lúc này, thế nhưng bất kể như thế nào Lưu Biểu cũng không thể vứt bỏ Giang Hạ, vì để đoạt lại tòa thành trì này, chỉ sợ bất kỳ điều gì hấn cũng làm được!” Lỗ Túc thay thế Tôn Quyền đáp.

“Vậy thì như thế nào, chẳng lẽ chúng ta còn sợ hấn hay sao?” Lăng Thống không phục nói.

“Đương nhiên chúng ta không sợ một Lưu Biểu, thế nhưng Đại tướng dưới trướng Hứa Thành, Từ Hoảng, lại đang ở Tây Xuyên nhìn chăm chăm, đến lúc đó, nếu như hấn có ý đồ xuôi nam, thừa dịp chúng ta lưỡng bại câu thương cùng Lưu Biểu để tấn công, chẳng phải chúng ta sẽ rơi vào nguy hiểm sao?” Lỗ Túc nói.

“Vậy thì như thế nào, cùng lắm thì đánh một trận! Hơn nữa, thành Giang Hạ kiên cố, chúng ta còn sợ Từ Hoảng công thành sao?” Lăng Thống vẫn không phục, kêu lên.

“Nếu Từ Hoảng đi đánh bốn quận Kinh Nam thì sao? Đại quân chúng ta trú ở thành Giang Hạ, nơi đó không có bao nhiêu binh mã đóng giữ!” Tôn Quyền còn nói thêm.

“Chúng ta có thể lại chiêu binh!” Câu nói của Lăng Thống lập tức gây nên một tràng tiếng cười.

“Không nói đến việc chúng ta còn cần có người đi trồng trọt, nhân khẩu Giang Đông vốn không nhiều lắm! Mà Hứa Thành chiếm giữ vùng đất sáu châu phương bắc, hôm nay lại tăng thêm Hán Trung cùng Tây Xuyên, binh lính của hấn liên tục tăng lên không ngừng!” Lỗ Túc cười gượng nói.

“Vậy. . .” Lăng Thống nói không ra lời. Hãy thử nghĩ lại một chút, cho dù bốn quận Kinh Nam cũng có binh trấn thủ, cùng lắm thì Từ Hoảng lại tiến sang hướng đông trực tiếp đánh sáu quận Giang Đông. Ai bảo địa bàn Tôn gia lớn như vậy, toàn bộ vùng đất phía nam, trung hạ du Trường Giang đều của họ Tôn, cho dù cuối cùng Từ Hoảng thất bại, chỉ sợ toàn bộ lãnh thổ Tôn thị cũng suy tàn theo! Nói không chừng, đến lúc đó, Hứa Thành sẽ mang đại quân xuôi nam, hoặc là điều binh trực tiếp từ Tây Xuyên. Nói như vậy, hươu chết về tay ai cũng còn chưa biết được!

Uỷển Thành.

Phủ Liêu Giang!

“Nghe nói chưa? Lưu Biểu vứt bỏ Giang Hạ, tướng trấn thủ Hoàng Tổ cũng chết, ta nghĩ nên xuất binh, thừa cơ tấn công Kinh Châu xem sao, xem như nam bắc hô ứng cùng Tôn Quyền, người thấy thế nào?” Liêu Giang lên tiếng hỏi Bàng Bái vẫn không ngừng uống rượu ở một bên.

“Đừng hỏi ta!” Bàng Bái khoát tay chặn lại, nói: “Người mới là chủ tướng Uỷển Thành, ta chẳng qua chỉ là người qua đường, cho nên quyết định như thế nào chính là chuyện của người!”

“Ít nói đi! Chúa công sẽ không thể phái người tới một cách vô ích? Có quý mới tin!” Liêu Giang bĩu môi, khinh thường nói: “Ta đến hiện tại đã hiểu rõ chủ công là người như thế nào, đây chính là người tùy tiện đánh chỗ nào cũng ẩn chứa tâm cơ. Chúa công sẽ phái người đường đường là một Chinh Bắc tướng quân đến nơi này của ta ăn không ngồi rồi?”

Vốn Liêu Giang vẫn đang rất yên bình ở Uyển Thành, thế nhưng có một ngày, chính là Bàng Bái, mang theo chỉ lệnh đích thân Hứa Thành viết tới, gọi hắn mang theo ba người Vương Việt, Bàng Bái, Hồng Phong đi lễ tế Tôn Sách. Lần này Liêu Giang hẳn vô cùng hoảng sợ, lập tức tỏ vẻ, kiên quyết không đi! Thế nhưng rất hiển nhiên, Hứa Thành hiểu cực kỳ thấu triệt đối với câu nói kia “Người không lo xa, tất có lo gần”, Hồng Phong mới chỉ hơi biểu hiện một chút hoạt động gân cốt, Liêu Giang không thể không mềm nhũn. Đứng trước việc gây mấy cái xương cùng mất cái mạng nhỏ, con người tất có lựa chọn.

Khi đang trên đường đến Giang Đông, hắn mới từ trong miệng Bàng Bái biết được nguyên nhân vì sao Hứa Thành tuyển mấy người bọn hắn đi sứ (Vương Việt cũng không cần nói, không phải người Giang Đông các người nói trước có Tôn Sách, sau có Cam Ninh sao? Có gan người so hai chiêu cùng “Đệ nhất võ tướng thiên hạ ” bên chúng ta. Nếu như nói phái Vương Việt tới là để khi dễ người, vậy người hãy thử cùng Hồng Phong đã từng suýt chút nữa đánh chết Tôn Kiên. Điều này đã được chưa, Chu Du? Không phải người chỉ mang về năm vạn tàn binh bại tướng từ bên phía Tào Tháo sao? Bọn ta phái họ Liêu chỉ là người theo chân người ta thủ thành Huỳnh Dương, đã có thể lừa gạt khiến Tào Tháo thất điên bát đảo, các người so như thế nào?

Mà mỗi khi Liêu Giang hẳn muốn nói chuyện với Bàng Bái, tiểu tử kia lại không muốn nhiều lời, chỉ nói là muốn dùng chiến công đi áp chế những người Giang Đông kia.

Thế nhưng, sau khi ở cùng Bàng Bái một thời gian, lại lén lút moi được một ít tin tức từ chỗ Vương Việt cùng Hồng Phong, cuối cùng Liêu Giang mới xác nhận tại sao Hứa Thành phải phái người này đi. Thì ra ý định ban đầu của Hứa Thành là phái Dương Nhị đi, dù sao Dương Nhị chính là Đại tướng trung quân ở ngay tại Lạc Dương, điều khiển thuận tiện, hơn nữa còn có chiến tích lãnh binh quyết đấu cùng Tôn Kiên mà giành chiến thắng, có thể hình thành uy hiếp rất lớn đối với tướng lĩnh quân Giang Đông. Không ai ngờ Bàng Bái đã giao việc quân sự hai châu U Tịch cho Triệu Vân cùng Công Tôn Chỉ, quay về Lạc Dương đúng vào lúc này, hắn vừa nghe nói có chuyện tốt, chết sống làm ầm ĩ muốn đi. Hắn còn nói cái gì mà cảnh sắc phương bắc không đẹp bằng phía nam! Cuối cùng, Hứa Thành cân nhắc đến tên tuổi Bàng Bái cực kỳ hung ác ở phương bắc, có thể tạo được tác dụng lớn hơn nữa nên đã đồng ý.

Thế nhưng Liêu Giang còn hiểu được một điểm, điều này thì chính hắn nghe được từ trong miệng Hồng Phong, hộ vệ thân tín của Hứa Thành, nói là Bàng Bái đã từng tới gặp đưa ra yêu cầu với Hứa Thành, cho phép hắn đến Giang Đông cầu hôn!

Cầu thân?

Bàng Bái là một sắc lang!

Hắn lại còn nói muốn kết hôn với Đại Kiều!

Ai kêu Tôn Sách đã chết! Bàng Bái này ở phương bắc lâu ngày, rõ ràng nhiễm phong tục ở nơi này, hắn còn có ý định sẽ mang truyền thống này đến Giang Đông.

Kết quả, Hứa Thành làm cho người đánh hắn hai mươi quân côn, mới khiến cho hắn bỏ đi ý nghĩ này!

Mà sau khi Liêu Giang nghe xong chuyện này, lập tức hắn mãnh liệt yêu cầu quay đầu về Uyển Thành!

Đúng vậy, suy nghĩ trong đầu Bàng Bái khi ở Lạc Dương đã bị Hứa Thành làm biến mất, thế nhưng bây giờ không phải là lúc hắn ở Lạc Dương nữa! Ai biết gã này có thể đột nhiên phạm tội hay không. Không phạm thì còn khá tốt, nếu phạm tội thì sao? Chẳng phải bốn người đều lâm vào nguy hiểm sao? Vốn việc đi Giang Đông đã vô cùng nguy hiểm, cộng thêm Bàng Bái làm như vậy chẳng phải càng thêm không an ổn sao?

Thế nhưng quay đầu lại cũng đã muộn!

Không nói đến Bàng Bái không đồng ý, không được đi Giang Đông ngấm phong cảnh, hai người Vương Việt, Hồng Phong cũng phụng chỉ lệnh Hứa Thành, tuyệt đối sẽ không vi phạm.

Vì thế, Liêu Giang Bái náo loạn trên đường cùng Bàng cũng cũng không phải xảy ra một lần hai lần. Dù hung danh của Bàng Bái rất lớn, dưới loại tình huống này cũng không có bất kỳ tác dụng nào!

Cuối cùng, đối mặt với lòng lang dạ sói vô cùng cứng rắn của Bàng Bái, Liêu Giang thật sự không có cách nào khác, liền nghĩ kế cho hần: người muốn lấy Đại Kiều đơn giản là vì sắc đẹp, trượng phu người ta vừa mới chết, người dù sao cũng phải thông cảm một chút! Người có thể đợi sau này người ta tái giá! Cho dù người nóng vội, cũng có thể trước mắt đi tìm mỹ nữ lột dạ cho đỡ đói, ta có thể đề cử một người cho người, Tôn Sách cùng Tôn Quyền có một người muối muối, gọi Tôn Thượng Hương, đây chính là một người quốc sắc thiên hương, lại tuổi trẻ hơn so với Đại Kiều, những điều này có thể làm cho người hài lòng chưa?

Cứ như vậy một nhóm bốn người tới Giang Đông, điều khiển cho Liêu Giang thở phào nhẹ nhõm chính là Bàng Bái coi như nhận biết thân biết phận, không nói muốn kết hôn với Đại Kiều, thậm chí hần còn không thêm liếc mắt nhìn Đại Kiều! Như vậy cũng tốt, tuy nảy sinh đôi chút xung đột, thế nhưng cuối cùng vẫn còn có thể nằm trong khống chế! Sau khi lễ tế Tôn Sách xong, Liêu Giang lập tức dùng thân phận chính sứ, quay về! Thế nhưng, hần vẫn chậm một bước, Bàng Bái vẫn thăm dò được tin tức Tôn Thượng Hương, hiện tại vị mỹ nữ quốc sắc thiên hương này mới hơn mười tuổi.

Vì vậy, lại đến phiên Bàng Bái náo loạn! Sau khi trở lại Uyển Thành, Vương Việt cùng Hồng Phong rời đi, hần lại chết sống đổ thừa không đi, trở mặt cùng Liêu Giang, nhất là với tánh tình của hần, gần đây Thái Sử Từ cùng Ngụy Duyên một mực không dám bước vào cửa phủ Liêu Giang.

“Người nói, có phải chúa công đã nghĩ tới việc Giang Hạ sẽ bị quân Giang Đông phá được, mới cho người ở lại chỗ này hay không?” Liêu Giang tuyệt không khách khí mà hỏi Bàng Bái.

153. Q.2 - Chương 153: Thảo Luận

“Không có! Ta sợ sau khi trở về, chúa công sẽ lại đuổi ta về phương bắc cho trước hết ta muốn trốn ở tại chỗ này!” Bàng Bái vừa uống rượu vừa nói.

“Thế nhưng người chính là Chinh Bắc tướng quân, người không đến phương bắc thì người đi đâu? Cho dù người không muốn đi, cũng có thể ở lại Lạc Dương mà! Người cứ xin chúa công là được, chẳng lẽ chúa công sẽ không nể mặt người? Cho nên người cũng đừng nói dối với ta!” Liêu Giang hoàn toàn không tin những gì Bàng Bái nói.

“Ha ha, không phải người cũng không biết, ta mà làm thế thì càng chọc giận chúa công, người cho rằng tính nóng nảy đó của chúa công dễ dàng biến mất như vậy sao? Hiện tại chúa công đang rảnh rồi nhàm chán! Ta còn không biết cái tính nóng nảy đó sao? Bây giờ ta trở về thì nhất định sẽ gặp nạn, cho nên người hãy để cho ta ở chỗ này một thời gian!” Bàng Bái cười hì hì nói.

“Có quỷ mới tin lời của người!” Liêu Giang trả lời một câu: “Người ở chỗ này nếu như phương Bắc xảy ra chuyện gì thì sao?”

“Người cứ yên tâm, có thể nói chúa công coi trọng những người Hồ phương bắc hơn bất luận kẻ nào, cho dù không có ta, không nói đến Triệu Vân, Công Tôn Chỉ, cho dù hai người bọn họ không ép được, người cho rằng tên tuổi của Lê Phương ở phương bắc chỉ như gió thoảng hay sao? Ta nói cho người biết, sát tâm của tên kia còn nặng hơn so với ta! Cho nên chúa công mới cất giấu hần, vào thời điểm mấu chốt mới có thể phóng ra chém người.”

“Vậy là tốt rồi, ta cũng không cần phải chịu quá nhiều trách nhiệm, bằng không ta sẽ cho người buộc người quay về Lạc Dương! Người hãy cứ ở chỗ này! Ta ra ngoài!” Liêu Giang không để ý tới Bàng Bái nữa, hần quay người đi ra phía ngoài.

“Tại sao lại như vậy? Ta chính là khách, người làm như này thì quá không lễ phép!” Bàng Bái bất mãn nói.

“Lão Tử ta đi tìm hai phó tướng của ta, Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ, nghe suy nghĩ của bọn hần, tóm lại còn tốt hơn so với việc ở chỗ này nghe người, đại sắc lang phương bắc nói bậy bạ!” Liêu Giang cũng không quay đầu lại, hần thốt ra mấy câu nói đó liền đi ra ngoài.

“Ha ha!” Nhìn theo bóng lưng Liêu Giang, Bàng Bái cười khê hai tiếng, lẩm bẩm nói: “Không hổ là tiểu lão đệ của chúa công, hiện tại người dám nói chuyện tùy tiện như vậy ở trước mặt ta, chỉ sợ cũng chỉ có mấy lão huynh đệ chúng ta, chúa công để cho để ta canh chừng hẩn. Người đừng làm ra chuyện điên rồ gì đó, xem ra thật đúng là đối đầu. Tiểu tử này có chút kiêu ngạo, đánh Kinh Châu? Ha ha, nếu như để đánh, chúa công còn có thể đợi đến hiện tại sao? Lúc trước Lưu Cảnh Thăng chỉ “Thất mã nhập Tương Dương, một người một ngựa nhập Kinh Châu”, tên tuổi một trong Bát Tuần’ cũng không phải chỉ là hư danh, hiện tại hẩn đang tức giận, nếu như thật sự làm hẩn nổi giận, đám tiểu tử các người chỉ sợ sẽ rất thê thảm! Không thể không thừa nhận, Trung Nguyên đại loạn, có bao nhiêu người tài ba dị sĩ đều chạy về bên Kinh Tương, bên người Lưu Biểu thật sự chỉ có gian ninh tiểu nhân thôi sao?”

Vừa lẩm bẩm lâu bầu, Bàng Bái vừa nằm ngã xuống trên ghế, “Ai, vẫn là ghế nằm của chúa công thoải mái. Khi trở về nhất định phải làm một cái! Tự nhiên lại để cho ta tới, Dương Nhị không được sao? Hai tên tiểu tử Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ quá kiêu ngạo, chỉ có ta mới ép được sao? Không ngờ cũng rất biết tôn trọng người! Chẳng lẽ bọn hẩn sợ ta? Không đến mức vậy chứ? Ta cũng sẽ không làm thệt bọn hẩn! Thế nhưng chiến thuật của tiểu tử Ngụy Duyên kia cũng không tệ. Ai, chỉ phải cái nhìn đại cục không được tốt, còn phải tiếp tục ma luyện mới được”

“Không phải chỉ là nói lỗ miệng, muốn nhìn thấy Đại Kiều sao? Những sự việc giậu đổ bìm leo chúng ta đã từng trải qua không ít, rõ ràng lại còn đánh ta hai mươi quân côn. Đáng giận, nhất định là cố ý, chẳng lẽ khi ta tại phương bắc nói bậy điều gì khiến cho chúa công biết? Hừ, nhất định đúng như vậy rồi, nhất định là Công Tôn Chỉ. Hãy đợi Lão Tử trở về sẽ thu thập người!”

“Lão sắc lang!” Liêu Giang lại đã trở về. Đi theo phía sau hẩn còn có Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ.

“Chúng ta cũng không quá quen thuộc, lại nói chuyện loạn bậy như vậy. Ta cũng không biết sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì!” Bàng Bái nằm ở trên ghế, híp mắt đáp.

“Được, ta nghĩ như thế nào cũng không ra, chủ công tuyệt sẽ không lãng phí nhân lực. Nói đi, rốt cuộc người tới ở lại đây có phải là vì chuyện hôm nay không?” Liêu Giang ngồi xổm xuống nhìn hẩn hỏi.

“Các người nghĩ như này hay sao?” Bàng Bái không trả lời thẳng, mà hẩn hỏi ngược lại.

“Bàng tướng quân” Ngụy Duyên chấp tay nói với Bàng Bái, cũng mặc kệ Bàng Bái đang nhắm mắt lại, hẩn nói: “Mặt tướng cho rằng, lần này Kinh Châu tao ngộ binh tai, đúng là thời cơ tốt nhất để xuất binh, chúng ta hoàn toàn có thể thừa cơ đánh chiếm Phần thành. Một khi không có viện binh từ Kinh Châu, căn bản Vương Uy cùng Lý Thông cũng không thể duy trì nổi!”

“Như vậy sao?” Bàng Bái thoáng ngẩng đầu nhìn Ngụy Duyên, sau đó hẩn lại nằm xuống, nói: “Tử Nghĩa, theo người thì sao?”

“Lần này mặt tướng thỉnh cầu làm tiên phong!” Gã này trực tiếp hơn.

“Người cũng muốn đánh?” Bàng Bái lại hỏi.

“Không chỉ có bọn hẩn, ta cũng muốn đánh!” Không đợi Thái Sử Từ trả lời, Liêu Giang lại chen vào nói.

“Ta ở chỗ này chờ tin tức các người binh bại mà quay về!” Bàng Bái xoay người, nằm nghiêng, nói: “Đừng quên giữ các mạng nhỏ của các người quay về!”

“...”

“Bàng tướng quân, vì sao tướng quân nói chúng ta nhất định sẽ chiến bại?” Ngụy Duyên buồn bực nói. Nếu không phải thanh danh Bàng Bái đang nổi, hẩn sẽ không khách khí như này.

“Hiện tại Kinh Châu có bao nhiêu kẻ thù bên ngoài?” Bàng Bái lại một lần nữa nói sang chuyện khác, hẩn nhìn ba người Liêu Giang hỏi.

“Chính là chúng ta, Giang Đông, chỉ sợ hiện tại Tào Tháo không có tâm tư để tìm hẩn gây phiền phức!” Liêu Giang nói.

“Đúng vậy, Giang Đông đánh chiếm Giang Hạ, các người cho rằng Lưu Biểu sẽ nghĩ như thế nào?” Bàng Bái lại hỏi.

“Giang Hạ là trọng địa Kinh Châu, hơn nữa giao tình của Lưu Biểu cùng Hoàng Tổ không giống như bình thường, đương nhiên Lưu Biểu muốn báo thù!” Thái Sử Từ đáp.

“Vậy nếu như các ngươi là Tôn Quyền, lúc đó các ngươi sẽ dốc sức liều mạng sao?” Bàng Bái lại lười biếng hỏi.

“Cái này. . . Ngươi nên đến hỏi Tôn Quyền mới đúng! Thế nhưng Tôn thị vẫn muốn chiếm đoạt Kinh Châu. Đây là một cơ hội tốt, không thể bỗng dưng vứt bỏ vô ích?” Liêu Giang nói vẻ không quá chắc chắn.

“Ha ha, chúa công đã từng nói cho ta biết, khi ngươi không làm rõ được tình huống, phân tích tình huống hai bên, lại phân tích tính cách người trong cuộc là được” Bàng Bái nói.

“ . . chúng ta không biết phong cách làm người của Tôn Quyền, thế nhưng, nhanh như vậy liền đánh lên Giang Hạ, có thể thấy được tuy hấn tuổi trẻ, nhưng cũng là người đa mưu túc trí!” Thái Sử Từ nói.

“Giang Đông vừa mới trải qua một trận đại chiến, lại muốn vượt qua Trường Giang để công kích Kinh Châu, chắc chắn đây sẽ là một trận ác chiến. . .” Ngụy Duyên phân tích.

“Hơn nữa thực lực Lưu Biểu cũng không yếu hơn so với Giang Đông, danh tướng Kinh Châu cũng không ít, Văn Sính, Hoàng Trung thì không phải nói, Vương Uy cùng Lý Thông cũng không kém bao nhiêu, hơn nữa huynh đệ Khoái thị tinh thông mưu tính, còn có đám người Lưu Bị. . .” Liêu Giang càng nói thì giọng nói của hấn càng nhỏ.

“Nói như vậy, đối với Giang Đông mà nói, đánh nhau cùng Kinh Châu. . .” Ngụy Duyên nhéo nhéo cằm, lẩm bẩm nói.

“Không có lợi!” Thái Sử Từ chán nản đưa ra kết luận. Xem ra, không có cơ hội đua tranh cùng Ngụy Duyên. Ai, chẳng phải lại để cho gã này điều võ dương oai ở trước mặt hấn sao?

“Đúng vậy, tuy các ngươi phân tích so sánh đơn giản, thế nhưng cũng coi như hợp lý!” Bàng Bái sờ lên mũi, nói.

“Đơn giản?” Ba người khó hiểu.

“Các ngươi cho rằng sự việc thật sự đơn giản như các ngươi nói vậy sao? Chúa công cùng Dương Nhị, Giả Hủ, Trần Cung, Đồng Chiêu, Tuân Thâm, bọn họ góp nhặt không biết bao nhiêu tin tức tư liệu, suy diễn hơn một tháng, mới chính thức xác nhận Tôn Quyền không thể thật sự chiếm giữ Giang Hạ. Nếu như các ngươi có thể có kết luận đó, ha ha thì đó chỉ là đánh bạc!” Bàng Bái nói ra.

“Hơn một tháng?” đám người Liêu Giang thoáng giật mình, cần phải bằng đó thời gian sao?

“Việc quân cơ, đại sự quốc gia, tử sinh, tồn vong, không thể không xem xét cẩn thận! Những lời này xuất xứ từ đâu? Nói cho ta biết!” Bàng Bái đột nhiên nghiêm mặt hỏi.

“Lời ấy xuất phát từ ” binh pháp Tôn Tử “, làm vũ khí thánh cháu trai khúc đạo đầu nói như vậy!” Ngụy Duyên nhỏ giọng đáp.

“Nếu như đã biết rõ, các ngươi cũng nên hiểu rõ vì sao mấy người chúa công sẽ để ý như vậy đi à nha?” Bàng Bái thở phào nhẹ nhõm, nói: “Đúng vậy, bây giờ chúa công có thực lực mạnh nhất, thế nhưng kẻ mạnh lại cũng không nhất định chính là người thắng! Chúng ta hiện tại đang làm gì? Đang trong chiến tranh! Một nước khinh xuất ý, tất sẽ thua toàn diện! Nơi này của các ngươi xảy ra chuyện không may, chúa công sẽ cần phải bổ cứu, phải điều đội ngũ từ nơi khác đến. Nếu một khi làm vậy thì tất sẽ có lỗ thủng, làm cho địch nhân có cơ hội, nói không chừng chính vì thế mà có thể nghịch chuyển tình thế!”

“Đây chỉ là nói chuyện giật gân mà thôi!” Ngụy Duyên nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Nói chuyện giật gân? Ta biết rõ các ngươi không phục. Các ngươi đã từng nghe qua câu chuyện một miếng móng ngựa sắt đã quyết định tồn vong của một quốc gia sao?” Bàng Bái nở nụ cười, hỏi.

“ . . ” trên đầu ba người đều xuất hiện một dấu chấm hỏi rất lớn (!!!)

“Đây chính là câu chuyện chúa công nói với ta. Chuyện cụ thể thì ta không nhớ rõ. Đại khái là như này: thợ rèn không đóng bẹp móng ngựa sắt, kết quả, trên chiến trường, móng ngựa sắt của chiến mã tướng quân

long ra, chiến mã mất đề, tướng quân xuống ngựa, bị bắt, quân đội chiến bại, vì vậy quân địch tiến quân thần tốc, quốc gia diệt vong!”

“ . . .” Trùng hợp! Đây là ý nghĩ đầu tiên của ba người Liêu Giang, thế nhưng bọn hắn cũng không nói ra, bởi vì bọn hắn cũng không còn là người bình thường, ý tứ trong lời nói của Bàn Bái rất rõ ràng, chỉ một lần thất bại có thể dẫn tới hậu quả đáng sợ lớn càng. Mặc dù câu chuyện có không ít chi tiết tưởng tượng, thế nhưng trong thực tế chuyện này cũng không phải không có khả năng xảy ra.

“ Binh pháp Tôn Tử nói: đệ nhất dùng kế: kẻ mạnh, gian trá. Thứ hai tác chiến: binh quan trọng là thắng, không quan trọng bao lâu. Thứ ba mưu công: biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Thứ tư quân hình: lo trước khỏi họa, tự bảo vệ mình mà toàn thắng. Thứ năm thực lực quân đội: dự kiến mọi tình huống, nhân thế mà động. Thứ sáu hư thật: hư thật có thể biến đổi, thắng thế mà làm. Thứ bảy quân tranh: tận dụng thời cơ, thời gian không đợi ta. Thứ tám cửu Biến: thiên biến vạn hóa chính là đạo làm tướng. Thứ chín hành quân: lệnh dùng văn, hành quân dùng võ. Thứ mười địa hình: người thông thạo địa hình, binh trợ giúp. Thứ mười một cửu địa: vây thì dùng mưu, tử địa thì chiến. Thứ mười hai hỏa công: Xem xét cơ hội mà đi, tùy thời mà động. Thứ mười ba dùng người: sự tình tam quân, không có quan hệ thân tình” Bàn Bái còn nói thêm: “Các người cũng nên đọc những thứ này. Ta hỏi các người, các người có thể làm được một điều trong số này không?”

Ba người không nói tiếp. Quả thật Liêu Giang cũng không từng đọc qua “ Binh pháp Tôn Tử ”. Khi hắn nghe nói trong quyển sách này hỏa công bị đẩy xuống tận vị trí thứ mười hai mà cảm thấy đôi chút không thể hiểu nổi. Nếu nói như vậy chẳng phải Gia Cát Lượng cũng không coi là cái gì sao? Dù thế nào đi nữa thì cũng chỉ là một tên phóng hỏa mà thôi! Về phần hai người khác thì lại đang lâm vào trầm tư, tự hỏi xem mình có thể làm được cái nào, thế nhưng, hai người nghĩ tới nghĩ lui thì cảm thấy cùng lắm thì mình chỉ có thể làm được điểm thứ tư, tức là bảo vệ Uyển Thành. Hình như ba điều đầu tiên thì bản thân mình coi như không làm được.

“Chúa công đã từng nói Ngụy Duyên, Thái Sử Từ đều là Đại tướng có tài. . .” Bàn Bái nói đến đây, hắn dừng lại một chút.

“Mặt tướng không dám được khen nhảm!” Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ vội vàng chấp tay thể hiện vẻ khiêm tốn, thế nhưng trong lòng cả hai thực sự cảm thấy rạo rực, vui vẻ.

“Thế nhưng cũng chỉ được coi là có tài Đại tướng, không được coi là có tài danh tướng!” Bàn Bái lại lên tiếng nói tiếp. Lần này câu nói của hắn khiến cho Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ đều biến đổi sắc mặt, đáng vẻ như mướp đắng.

“Danh tướng, cái gì là danh tướng? Không thể có một kết luận chính xác! Mấy người chúng ta đã từng thảo luận qua, cuối cùng cho rằng: bằng trả giá thật nhỏ mà lấy được thành quả chiến đấu lớn nhất; Vào thời điểm cần thiết nhất, lấy được thành quả chiến đấu cần có nhất; Trong lúc im hơi lặng tiếng, trong lúc bất tri bất giác, cũng giành được thắng lợi! Những thứ này, có thể là điều kiện tiên quyết để được xưng là danh tướng!”

“Như vậy mới là điều kiện tiên quyết sao?” Liêu Giang cả kinh nói.

“Đúng vậy! Không thể nào khác, chúa công đã nói như vậy, chúng ta cũng không dám phản đối!” vẻ mặt Bàn Bái đầy vẻ bất đắc dĩ.

“Không phải nói như thế thì thiên hạ hiện nay ngoại trừ chúa công không ai có thể được xưng tụng là danh tướng sao?” Liêu Giang bĩu môi nói.

“Lời này của người có đạo lý, thế nhưng chúa công luôn luôn không cho rằng bản thân mình là danh tướng, cho nên mục đích mà chúa công nói như vậy, theo ta suy đoán rất có thể xuất phát từ ích kỷ, vì muốn để cho người khác cũng không thể trở thành danh tướng!” Bàn Bái nói với giọng điệu đầy ẩn ý.

“ . . .” Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ nhìn nhau, vị Chinh Bắc tướng quân này trở cờ quá nhanh. Mới vừa rồi còn làm ra vẻ một bộ trưởng lão sao thoáng cái đã lập tức biến thành tiểu nhân nói xấu sau lưng người khác rồi hả?

“Vậy thì chúng ta không thể đi đánh Kinh Châu, đúng không?” Liêu Giang lại hỏi. Điều này làm cho hai

người Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ cảm thấy bội phục đối với việc Liêu Giang hẳn vẫn có thể duy trì trạng thái tỉnh táo, còn nhớ rõ nguyên nhân mà ba người tới nơi này.

“Đúng!” Bànng Bái lại xoay người. Lúc này ba người mới phát hiện, chính bản thân mình rõ ràng vẫn đang cúi đầu nói chuyện với Bànng Bái. Bànng Bái nói: “Chúa công sớm có kế hoạch, muốn đánh Kinh Châu, liền cùng nơi toàn bộ đánh xuống, không nên một chút mà dập đầu lấy khó chịu!”

“Hả? Có chuyện này sao? Chủ công có kế hoạch gì?” Liêu Giang lại hỏi.

“Không - biết!” Bànng Bái lại xoay người, ngủ!

Lưu Bị rốt cục có thể đã được như nguyện ý. Tuy hẳn còn không chính thức đi đánh Giang Hạ, thế nhưng không thể không thừa nhận, trong tay có binh khiến cho cảm giác không giống với trước kia....

Nhìn một mảng doanh trại quân đội rộng lớn sau lưng, hẳn đột nhiên cảm thấy có một loại cảm giác muốn rống lên vài tiếng, thế nhưng cuối cùng hẳn vẫn không thể gào lên, bởi vì hẳn cảm thấy đó là thói quen của lão Tam Trương Phi của hẳn, hơn nữa đây cũng không phải thói quen tốt, vẫn không nên gào thì tốt hơn.

“Đợi sau khi đánh chiếm được Giang Hạ, ngày sau lại chiếm được Kinh Châu, Lưu Bị ta sẽ trở thành chư hầu một phương. Khi đó, chỉ cần liên thủ cùng hai nhà Tào, Tôn, Hứa Thành, người hãy đợi đấy!” hẳn âm thầm thề trong lòng.

“Chúa công!” giọng nói Gia Cát Lượng từ phía sau truyền đến.

“Hả?” Lưu Bị xoay người, Gia Cát Lượng cùng Đại công tử Lưu kỳ của Lưu Biểu đang đi tới phía bên hẳn.

“Đại công tử cùng quân sư đi tới nơi nào vậy? Sao lại ra ngoài doanh lâu như vậy?” Lưu Bị cười hỏi.

“Không có chuyện gì! Tiểu chất chỉ muốn đi ra bên ngoài một vòng cùng Gia Cát tiên sinh, ” Lưu kỳ hà hơi, cười nói.

Thì ra tất cả đều đúng như Gia Cát Lượng sở liệu, quả thật Lưu Biểu xác thực trừu Lưu Bị, hẳn không thể tìm ra Đại tướng nào khác phù hợp có thể dùng được, thế nhưng Lưu Biểu hẳn vẫn có nghi kị đối với Lưu Bị, suy cho cùng tên tuổi Lưu Bị quá vang danh. Ngay sau khi biết được tin tức này từ chỗ Y Tịch, đương nhiên đám người Lưu Bị cảm thấy lo lắng vạn phần, Gia Cát Lượng liền hiến kế, đi tìm Đại công tử Lưu kỳ, Lưu Bị lập tức tiếp thu ý kiến này.

Từ khi Lưu Biểu nạp Thái thị phu nhân, Thái thị phu nhân rất không chịu thua kém đã sinh cho Lưu Biểu hẳn một đứa con trai. Lưu Biểu lại không có thái độ yêu thích đối với Đại công tử Lưu kỳ, người luôn luôn không có biểu hiện xuất sắc, Thái thị liền triển khai kế hoạch tranh quyền kế thừa Kinh Châu, luôn nói Nhị công tử Lưu Tông thông minh hơn xa so với Đại công tử Lưu kỳ. Rõ ràng trong chuyện này thì Lưu Biểu càng ngày càng thiên vị, thời gian của Lưu kỳ cũng càng ngày càng khó khăn. Vì vậy việc Lưu Bị đến gặp đương nhiên đã khiến cho Lưu kỳ mừng rỡ, hoan nghênh bội phần. Lưu Bị liền hiến kế cho Lưu kỳ: tranh thủ quân công để củng cố địa vị. Lưu kỳ nghe xong kế sách này, cũng không quá thích thú. Hẳn vẫn rất hiểu rõ bản lãnh của mình, hẳn biết bản thân mình cũng không phải có thể quyết định thắng thua trên chiến trường. Kế tiếp đương nhiên Lưu Bị tự đề cử mình, Lưu kỳ cảm động đến rơi nước mắt! Tất nhiên Lưu Biểu phải tin tưởng con của mình, tuy Lưu kỳ không được hẳn yêu thích, thế nhưng thái độ làm người trung hậu, hơn nữa cũng không bởi vì Lưu Biểu hẳn xa cách mà buông câu oán hận, vẫn rất hiếu kính đối với hẳn. Hơn nữa, những binh lính đó cũng là Kinh Châu binh, tự nhiên sẽ nghe theo mệnh lệnh của Lưu kỳ. Trên dưới đều là người của hẳn, Lưu Bị muốn lật cũng không thể làm được, vì vậy với Lưu kỳ làm chủ tướng, Lưu Bị là phó tướng, đại quân lập tức xuất binh.

“Đại công tử vẫn phải chú ý một chút, bây giờ Đại công tử chính là thống soái ba quân, thân phận không phải bình thường. Nếu Đại công tử khinh suất ra ngoài doanh, một khi có việc, Lưu Bị sao có thể ăn nói cùng Cảnh Thăng huynh!” Lưu Bị quan tâm nói.

“Đa Tạ thúc phụ đại nhân quan tâm, không có việc gì, nơi đây còn cách Giang Hạ rất xa, quân Giang Đông sẽ không xuất hiện. Những người khác, há lại sẽ tìm phiền phức từ ta?” Lưu kỳ cười nói.

“Mặc dù là nói như vậy, thế nhưng Đại công tử vẫn là chủ tướng ba quân, vẫn cần phải chú ý một chút. Dù sao Đại công tử cần thống soái quân đội!” Lưu Bị vẫn tận tình khuyên bảo.

“Ha ha, chúa công, Đại công tử sẽ chú ý, chúa công không nên trách móc nặng nề!” Gia Cát Lượng ở một bên cười ha hả nói.

“Đúng vậy, thúc phụ, ta sẽ chú ý!” Lưu Kỳ vội vàng lên tiếng, sau đó hẩn lại lấy cớ quay về doanh thị sát tình huống, quay người đi tới nơi khác.

Nhìn theo bóng dáng gầy yếu của Lưu Kỳ, Lưu Bị lắc đầu rồi hẩn lại nhìn Gia Cát Lượng hỏi: “Quân sư, các người đây là. . .”

“Không có chuyện gì, ai!” Gia Cát Lượng giả vờ thở dài một hơi, nói: “Lưu Kỳ công tử chỉ muốn hỏi một chủ ý từ Lượng mà thôi!”

“Hỏi chủ ý?” Lưu Bị không hiểu.

“Lưu Cảnh Thắng sủng ái Nhị công tử Lưu Tông, Thái thị thừa cơ mưu đoạt quyền hành, vẫn muốn gia hại Lưu Kỳ công tử, Đại công tử chỉ muốn cầu một kế sách an thân từ Lượng mà thôi!” Gia Cát Lượng nói.

“Kế sách an thân?” Lưu Bị nhíu nhíu mày nói: “Chúng ta mời Đại công tử cầm binh, không phải vừa vặn để cho hẩn có thể né tránh Thái thị mưu hại sao?”

“Đại công tử cảm thấy cho dù có thể tạm thời né tránh, sợ cũng khó có thể chạy trốn!” Gia Cát Lượng nói.

“Hả? Chuyện đó giải thích thế nào?” Lưu Bị càng không hiểu rõ.

“Đại công tử cho rằng, Thái thị luôn luôn ngoan độc, tuy hẩn có thể trốn ở Giang Hạ, thế nhưng ngày sau nếu Nhị công tử được chưởng quyền hành Kinh Châu, Thái thị nhất định sẽ không bỏ qua hẩn, hẩn lại không muốn anh em trong nhà cãi cọ nhau, cho nên mới thỉnh cầu Lượng cho hẩn muốn một biện pháp!” Gia Cát Lượng đáp.

“Đại công tử quả nhiên là người trung hậu!” Lưu Bị thở dài một hơi, nói: “Không biết quân sư cho hẩn biện pháp gì?”

“Có thể có biện pháp nào tốt? Dù sao Lượng cũng là một người ngoài, chuyện nhà của Lưu Cảnh Thắng, Lượng vẫn có thể không nhúng tay vào thì không nhúng tay vào mới tốt! Cho nên, Lượng chỉ nói với Đại công tử là chỉ cần có chúa công đi theo ở bên cạnh hẩn, với uy danh của chúa công, đám người Thái Mạo tuyệt không dám làm ẩu!” Gia Cát Lượng nói.

“Hả?” Lưu Bị sờ lên cằm, sau đó hẩn nhìn Gia Cát Lượng thì lễ một cái, nói: “Quân sư nói vậy là muốn cho Bị có thể một mực ở lại Giang Hạ, Bị cảm kích vạn phần!”

“Không dám!” Gia Cát Lượng đáp lễ lại, hẩn còn nói thêm: “Chẳng qua theo Lượng phỏng đoán, khả năng mạng Lưu Cảnh Thắng không còn kéo dài lâu!”

“Sao quân sư lại nói lời ấy?” Lưu Bị hỏi: “Khi Bị cùng Đại công tử tới thỉnh cầu xuất binh, nhìn thấy tuy thân thể Cảnh Thắng huynh không tốt, thế nhưng quả thật tinh thần vẫn rất dồi dào, không hề kém như quân sư dự đoán”

“Thân thể Lưu Cảnh Thắng tốt là chuyện của hẩn, thế nhưng chỉ sợ có người không muốn làm cho hẩn tốt lên! Ha ha, Lưu Kỳ nắm quân quyền trong tay, lại lập công lớn, bên người lại có người có thể chinh chiến như chúa công làm phụ tá, những người kia sao có thể yên tâm đây? Thế nhưng lại không thể ra tay từ nơi này, đương nhiên cũng chỉ có thể đi theo con đường bên kia! Cứ như vậy, sau khi Giang Hạ trở lại Kinh Châu, không được bao lâu chỉ sợ Lưu Cảnh Thắng cũng sẽ. . .” Gia Cát Lượng nghĩ như vậy, thế nhưng hẩn lại không nói ra những lời này.

“Quân sư! ?” Lưu Bị nhìn thấy Gia Cát Lượng không nói lời nào, chẳng qua là mắt nhìn lấy phía trước, liền kêu lên một tiếng.

“Úc, chúa công, Lượng thất lễ!” Gia Cát Lượng nói lời xin lỗi!

“Được rồi, nếu như tinh thần quân sư không tốt, chúng ta nên quay về doanh!” Lưu Bị quan tâm nói. Hiện ở bên cạnh hẩn chỉ có một người có thể nghĩ kế, cũng không thể sinh bệnh được, cho nên mặc dù hẩn có nghi hoặc đối với lời nói mới rồi của Gia Cát Lượng, hẩn cũng không muốn tiếp tục hỏi.

154. Q.2 - Chương 154: Tẩu Hỏa

Không lâu sau đó đại quân Kinh Châu tiến đến Giang Hạ.

Không thể không thừa nhận, phản ứng của Lưu Biểu đối với Giang Hạ thất thủ thật sự rất kịch liệt, tốc độ đánh trả cũng rất nhanh. Lúc này, quân Giang Đông vẫn đang vận chuyển những vật tư dự trữ chông chắt như núi bên trong thành Giang Hạ không bỏ chạy.

Hai quân cứ như vậy đối mặt với nhau.

Thế nhưng Lưu Bị cũng không sốt ruột, tuy theo như lời Gia Cát Lượng dự đoán, quân Giang Đông sẽ không đại chiến một trận cùng với quân Kinh Châu, thế nhưng hắn vẫn hy vọng có thể đánh một trận chiến để làm nổi danh tên tuổi của hắn ở Kinh Châu, dù sao, những năm gần đây, không có thanh danh, những trận chiến của hắn phần lớn là thất bại.

“Quân sư, quân Giang Đông có thành cao hào sâu, người xem chúng ta nên như tiến công như nào mới được?” Ở bên trong đại doanh vừa mới hạ xong, nhìn tường thành Giang Hạ cao cao ở phía xa, Lưu Bị lên tiếng hỏi, thế nhưng, căn bản hắn cũng không tin chỉ cần dùng một phong thư mà có thể đoạt được Giang Hạ theo như lời Gia Cát Lượng nói.

“Ha ha, chúa công, xem ra chúa công muốn đánh một trận lớn!” Gia Cát Lượng cười nói. Sao hắn há có thể không đoán được suy tính của Lưu Bị.

“Cũng chưa hẳn là muốn đánh một trận đại chiến, thế nhưng cuối cùng thì vẫn cần một thắng lợi để phần chấn quân uy!” Lưu Bị ngượng ngùng cười nhẹ một tiếng. Bị người khác nhìn thấu tâm sự, dù gì đi nữa cũng sẽ rất không thoải mái.

“Nếu như chỉ là vì phần chấn quân uy thì ngược lại hết sức dễ dàng!” Gia Cát Lượng mỉm cười nói.

“Ah! Quân sư mau nói đi!” Lưu Bị thúc giục.

“Chúa công, ngài đã quên Tam Tướng quân sao? Tam tướng quân võ nghệ cao cường, dũng cảm vạn người không thể ngăn cản! Nếu muốn phần chấn sĩ khí, quân uy, sao chúa công không mời Tam Tướng quân ra đầu tướng cùng quân Giang Đông một trận!” Gia Cát Lượng cười nói.

“Đầu tướng! ?” Lưu Bị nở nụ cười, nói: “Hay! Trong quân Giang Đông, Cam Ninh là người dũng mãnh nhất, thế nhưng hắn từng dẫn người tập kích giết Hoàng Tổ, lúc này nhất định hắn có thương tích trong người, không thể ra chiến. Ngoại trừ hắn, Giang Đông tuyệt không có ai có thể đầu được Tam đệ, ha ha ha!”

“Chẳng qua chúa công mới giao hảo cùng Tôn Quyền không lâu, vẫn cần phải dận dò Tam Tướng quân, không thể làm quá. Chỉ cần thắng nhỏ là được, không thể để cho quân Giang Đông không xuống đài được, nếu không, Tôn Quyền sẽ bị mất mặt, chỉ sợ hắn sẽ oán hận chúa công!” Gia Cát Lượng lại dận dò.

“Bị đã biết!” Lưu Bị cười ha hả đi tìm Trương Phi.

“Đám trẻ ranh quân Giang Đông, đi ra ngoài cho Trương Dực Đức ta!” Rất nhanh chóng Trương Phi được phái đi ra khiêu chiến. Lần này, vì đã lâu không có cơ hội trên chiến trường, Trương Phi hắn giống như mãnh hổ xổ cũi, tâm trạng cực kỳ phấn khởi, thái độ càng vô cùng kiêu ngạo.

Thế nhưng quân Giang Đông lại không đi ra!

Mặc dù lúc này bên trong thành Giang Hạ, Cam Ninh cùng Lăng Thống người sau còn nóng nảy hơn cả người trước, thế nhưng Tôn Quyền đã có lệnh, bọn hắn có thương tích bên người, bất kỳ ai cũng không được thông báo cho bọn hắn tin tức Kinh Châu binh đã đến.

Bởi như vậy ở bên trong thành Giang Hạ, trong số các võ tướng còn sót lại cũng không thể tìm được người có thể đánh được hai chiêu cùng Trương Phi, cho nên căn cứ theo đề nghị của Lỗ Túc đề nghị Tôn Quyền dứt khoát trực tiếp hạ lệnh, không cho phép ra ngoài chiến!

Cứ như vậy trên cơ bản hai quân duy trì trạng thái tĩnh lặng, ngoại trừ đối tượng gây ra tiếng ồn ào lớn nhất ở chính giữa hai quân.

“Tử Kính, vì sao không cho quân ta xuất chiến? Trương Phi này thật sự lợi hại như vậy sao?” Trên lầu thành, Tôn Quyền nhìn Lỗ Túc hỏi. Dù sao Tôn Quyền hấn vẫn còn trẻ, nhìn thấy địch nhân kiêu ngạo ở trước mặt mình, cũng không thể tiếp tục duy trì vẻ bình thản.

“Chúa công đã từng nghe nói tới chuyện ‘ tam anh chiến Lã Bố ’?” Lỗ Túc không trả lời thẳng, mà hỏi một vấn đề.

“Từng nghe người đề cập qua, thế nhưng cả ba huynh đệ Lưu Bị mới có thể chống đỡ được một mình Lã Bố, cũng không thấy được có bao nhiêu lợi hại!” Tôn Quyền nói.

“Túc ngược lại đã từng gặp một ít Đan Dương binh đi theo Đào Khiêm tham gia cuộc chiến thảo Đông, biết rõ một ít tình huống cụ thể!” Lỗ Túc cười nhẹ một tiếng, nói.

“Hả? Có cái gì đặc biệt sao?” Tôn Quyền tùy ý hỏi một câu.

“Nghe nói trong số ba huynh đệ Lưu Bị, chính Trương Phi ở dưới thành là người đầu tiên xông ra giao chiến cùng Lã Bố, cũng đại chiến mười chục hiệp, Quan Vũ cùng Lưu Bị mới liên tiếp chạy ra đánh! Như vậy lại giao đấu mấy chục hiệp, Lã Bố mới không địch lại mà bỏ chạy!” Lỗ Túc nói.

“Vậy thì như thế nào?” Tôn Quyền hỏi.

“Chúa công có từng nghe nói thiên hạ còn có người nào từng đại chiến mấy chục hiệp cùng Lã Bố?” Lỗ Túc lại hỏi.

“Cái này. . .” Tôn Quyền rơi vào trầm tư. Chốc lát sau hấn ngẩng đầu lên, nói: “Có, thế nhưng hình như không nhiều lắm!”

“Chúa công cũng biết thanh danh của Quan Vũ như thế nào, đúng không?” Lỗ Túc lại hỏi tiếp.

“Đương nhiên!” Tôn Quyền đáp.

“Trong quân Tào, uy danh của Quan Vũ thậm chí còn lớn hơn của Hứa Chử” Lỗ Túc nói.

“Theo ý của Tử Kính. . .”

“Một mình Trương Phi có thể kịch đấu mấy chục hiệp cùng Lã Bố mà không bại, có thể thấy được võ nghệ của Trương Phi cũng không kém hơn so với Quan Vũ, mà Quan Vũ lại vẫn còn thắng Hứa Chử. Chúa công, không biết chúa công người có cho rằng khi Cam Hưng Bá còn đang mang thương tích, còn có người nào có thể đối địch cùng Hứa Chử không?” Lỗ Túc hỏi.

“Tử Kính, người nói chuyện vòng quanh như này, chẳng lẽ chỉ vì người muốn nói cho ta biết là không thể địch lại Trương Phi sao? Nói như vậy thì không bằng người cứ nói thẳng ra là được! Ta vẫn sẽ nghe lời người!” Tôn Quyền cười nói.

“Tự nhiên không phải!” Lỗ Túc đáp.

“Hả? Vậy người muốn nói cái gì?” Tôn Quyền ngạc nhiên nói.

“Chúa công, ty chức nói như vậy chỉ là vì muốn nhắc nhở ngài một chút, địch nhân của Giang Đông ta cường đại đến cỡ nào!” Lỗ Túc nghiêm mặt nói.

“Lưu Bị không đáng sợ như vậy! Hơn nữa, chúng ta cũng không muốn đánh một trận đại chiến cùng hấn” Tôn Quyền nói.

“Ai! Chúa công, Lã Bố cường đại, cuối cùng bại trong tay Hứa Thành; Ba huynh đệ Lưu Bị, Quan Vũ chết ở Huỳnh Dương, Lưu Bị cùng Trương Phi bị thủ hạ của Hứa Thành, đám người Vương Việt đánh cho hoa rơi nước chảy; Tào Tháo cường đại, đánh một trận Huỳnh Dương, tổn binh hao tướng, lại không thu được chút thành quả chiến đấu; chúa công ngài còn không biết ty chức có ý gì sao?” Lỗ Túc chấp hai tay, nhìn Tôn Quyền hỏi.

“Ai! Tử Kính khổ tâm, ta hiểu, thế nhưng hiện tại chúng ta cùng Hứa Thành cũng không có ” Tôn Quyền muốn nói gì đó nhưng rồi hấn bị Lỗ Túc cắt ngang lời.

“Chúa công!” Lỗ Túc nghiêm mặt nói: “Không phải Túc được sủng mà kiêu, thế nhưng chúa công, sau khi đoạt được Giang Hạ, những ngày gần đây Túc nhìn thấy chúa công hình như có ý tứ tự mãn nên mới nói với chúa công những lời này. Túc chỉ muốn nhắc nhở chúa công một chút, địch nhân của chúng ta cũng không chỉ là những người ở trước mắt này, chúng ta còn có rất nhiều địch nhân hùng mạnh cần phải đối mặt. Nếu như hiện tại chúa công đã cảm thấy tự mãn, chỉ sợ Giang Đông cũng không có hi vọng!”

“Tôn Quyền đã hiểu rõ, Tử Kính, đa tạ nhắc nhở của người, ta sẽ nhớ kỹ!” Tôn Quyền vỗ vỗ bả vai Lỗ Túc, trầm giọng nói.

“Thằng nhãi Giang Đông, sao không có tên nào đi ra! Chẳng lẽ chân của lũ các người đều mềm nhũn sao?” Giọng nói của Trương Phi lại vang lên, hần hơ hồi lâu mà vẫn không có tiếng trả lời. Lúc này thật sự hần không kiên nhẫn được nữa, đã có chút nôn nóng.

“Tử Kính, cứ để cho thằng này ở phía dưới gọi bậy như này cũng không phải điều tốt, người xem. . . ?” Tôn Quyền nhìn Trương Phi ở dưới thành rồi nhìn Lỗ Túc nói.

“Chuyện này nào có đáng gì? Phái người bắn tên là được, chỉ cần bắn ra một ít mũi tên không đầu, dọa hần lùi lại. Trước khi quân ta bỏ thành, tên mãng phu này nhất định không dám đến nữa!” Lỗ Túc mỉm cười nói.

“Tốt, cứ làm như thế!” Tôn Quyền cũng nở nụ cười, nói: “Để xem hần còn dám kiêu ngạo hay không! Ha ha ha!”

Tuy Lưu Bị thể hiện một chút uy phong, hần lại không thật sự muốn đánh một trận công thành chiến, Tôn Quyền cũng không có ý tứ động thủ, vì vậy quân Kinh Châu cùng quân Giang Đông, một bên ở trong thành, một bên ở ngoài thành, rơi vào trạng thái giằng co.

Thế nhưng bản thân sự việc đôi khi cũng có chỗ không ngờ!

Rốt cuộc chỗ không ngờ là chỗ nào?

Chỗ không ngờ nằm ngay ở chủ tướng quân Kinh Châu trên danh nghĩa: Lưu Kỳ!

Lưu Kỳ, chủ tướng ba quân này, nếu như xét theo suy nghĩ của người khác, hần được coi là rất uất ức, bởi vì vì tất cả công việc quân vụ hần đều không xen vào. Tất cả chỉ có một cái tên mang danh nghĩa của hần, thế nhưng trong suy nghĩ của hần, việc này hoàn toàn nhẹ nhõm, có người làm thay đương nhiên là rất tốt! Hần có thời gian thanh nhàn.

Thế nhưng sau vài ngày thanh nhàn như vậy, hần lập tức phát hiện, sinh hoạt trong quân doanh thật sự buồn tẻ! Buồn tẻ đến mức khiến hần khó chịu!

Vì vậy, Lưu đại công tử liền nghĩ đến phía đối diện, Giang Hạ!

Nói như thế nào đi nữa bản thân mình cũng là chủ tướng ba quân, không truy cập tình hình chiến trường thì không thể nào nói nổi người khác!

Căn cứ vào suy nghĩ này, hơn nữa hai ngày này cũng không xảy ra chiến sự. Nơi mà được gọi là “Chiến trường” thì thậm chí ngay cả cọng lông người cũng không có, nên có vẻ tương đối an toàn, cho nên, Lưu Kỳ Lưu đại công tử liền mang theo mấy thân binh đi dò xét tình hình chiến trường!

Trước tiên quan sát phía bên đại quân mình!

Ừ! Không tệ, từ bên ngoài thì thấy doanh trại quân Kinh Châu bố trí vô cùng tốt, hơn nữa các binh sĩ cũng rất có tinh thần, quả nhiên tốt!

Nhìn về phía đối diện, Giang Hạ, vốn chính là thành trì của Lưu gia!

Đi, tới gần một chút để quan sát!

Sợ cái gì? Không phải mấy ngày nay quân Giang Đông không thể đi ra sao? Trương Phi tướng quân gọi chiến bọn hần cũng không dám đi ra, nhất định quân Giang Đông sợ đại quân chúng ta, không có chuyện! Hơn nữa, trên lầu thành cũng không có bao nhiêu người!

Cứ như vậy, Lưu Kỳ đi về hướng thành Giang Hạ.

Cùng lúc đó, trên lầu thành Giang Hạ, có một nhóm người đang quan sát Lưu Kỳ! Đó là một đám cung tiễn binh! Thủ thành? Đương nhiên là cần phải dùng bọn họ.

“Này, người nói, tiểu tử kia là người nào? Sao không từng thấy xuất hiện?” Cung tiễn binh Giáp nhìn đồng bạn hỏi.

“Nhất định là viên Đại tướng!” Cung tiễn binh Ất đáp.

“Làm sao người biết?” Cung tiễn binh Giáp không phục nói.

“Đồ đàn, thế kia mà còn không biết sao?” Cung tiễn binh Bính chen vào nói, “Người hãy nhìn xem một chút, một thân hoàng kim chiến giáp, ngoại trừ Đại tướng, người nào còn có thể ăn mặc như vậy?”

“Hà hà! Thật sự đúng vậy! Lão Tử nhất thời không chú ý!” Cung tiễn binh Giáp chưa từng nhìn thấy hoàng kim, thế nhưng hấn lại không muốn thừa nhận chính bản thân mình ngu dốt, lên tiếng đồng ý.

“Người nói viên Đại tướng kia tới nơi này làm gì? Không phải là muốn học tên đại hán mặt đen mấy ngày hôm trước, tới trước trận khiêu chiến chứ?” Cung tiễn binh Ất lại nhìn mọi người hỏi.

“Không thể nào! Khiêu chiến thì tôi thiếu phải gọi đủ binh mã! Hiện tại hấn chỉ mang theo mấy người, hấn không sợ đại quân chúng ta đánh giết ra ngoài bắt hấn sao?” Cung tiễn binh Giáp cũng đôi chút nghi hoặc.

“Hừ! Lão Tử đã nhìn ra!” Cung tiễn binh Bính đột nhiên lại nói.

“Nhìn ra cái gì đã đến?” Cung tiễn binh Giáp và Ất cùng kêu lên hỏi.

“Tiểu tử này muốn đến thám thính hư thật!” Cung tiễn binh Bính khẳng định nói.

“Thám thính hư thật?” Cung tiễn binh Giáp nhìn dưới thành, nói: “Cách tường thành, hấn có thể nhìn ra sao? Cũng quá thần thông!”

“Các người biết cái gì?” Cung tiễn binh Bính rất khinh bỉ đám đồng bạn này, “Những người có thể làm Đại tướng, bốn sự của bọn họ ra sao chúng ta có thể đoán được hay sao? Các người không biết, bọn hấn có thể dựa vào nhân số của chúng ta trên tường thành, thần sắc và vân vân, đoán được chỗ yếu ớt trong phòng thủ, cùng với sĩ khí của chúng ta, biết không?”

“Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?” Cung tiễn binh Giáp vội la lên: “Chẳng lẽ lại để cho hấn cứ quan sát như vậy? Có cần phải đi báo cáo không?”

“Nói nhảm, trên tường thành nhiều người như vậy, còn đến phiên người đi bấm báo sao?” Cung tiễn binh Bính lại mắng.

“Vậy cũng đúng!” Cung tiễn binh Giáp nhẹ nhàng thở ra.

“Các người đang làm gì đó? Quân địch đối diện đã đến mà không biết sao? Còn ở nơi này nói chuyện phiếm?” Một tiếng gào to khiến ba gã cung tiễn binh sợ hãi tới mức khẽ run rẩy, cả đám vội vàng vuốt ngực trấn tĩnh, sau đó, một tên tiểu hiệu đã đi tới.

“Trông thấy tên tướng lĩnh chỉ huy đám quân địch kia không?” Tiểu hiệu hỏi.

“Đã. . . Thấy!” Cung tiễn binh Giáp nhỏ giọng đáp.

“Bắn cho ta!” Tên tiểu hiệu ra lệnh.

“Thế nhưng chúa công có lệnh, không được tự tiện giao chiến cùng Kinh Châu binh!” Cung tiễn binh Ất nói một câu.

“Chúa công nói là giao chiến, nhưng lúc này quân địch đến khiêu khích, chúng ta phản kích, hiểu hay không? Đại tướng mặc giáp vàng khẳng định không đơn giản, chỉ e là địa vị cao hơn nhiều so với tên đại hán mặt đen hôm trước. Bắn chết hấn, nói không chừng quân địch phải lui binh, vậy các người có thể lập đại công, có nghe hay không? Còn không mau bắn cho ta!” Tiểu hiệu đưa ra mệnh lệnh thứ nhất.

“Tuân lệnh!” Đúng vậy, giết Đại tướng quân địch, công lao này cũng không nhỏ, vì vậy, ba cung tiễn binh giờ cung lên, thế nhưng, bọn hấn lập tức lại buông xuống.

“Các người làm gì? Muốn trái với quân lệnh sao?” Tên tiểu hiệu cả giận nói.

“Không phải muốn làm trái với quân lệnh mà là cung của chúng ta bắn không xa đến như vậy!” Cung tiễn binh Bính kêu oan. Mắt nhìn thấy công lao sắp kiếm được mà lại bay mất, người cho chúng ta không nóng lòng sao? .

“Móa!” Lúc này tên tiểu hiệu mới phát hiện viên tướng quân mặc giáp vàng dù đứng cách thành Giang Hạ rất gần, nhưng hắn vẫn rất chú ý an toàn của bản thân, tên tiểu hiệu quát mắng: “Gia hỏa hông có tiền đồ, gia hỏa Giang Bắc quả nhiên cả đám đều không phải là đồ tốt!”

“Đúng rồi, cung của người khác có thể bắn được!” Cung tiễn binh Ất đột nhiên kêu lên.

“Ai? Ở nơi nào?” Tên tiểu hiệu thoáng trấn tĩnh tinh thần.

“Tên mập mạp ở bên kia, hắn sức lớn, dùng cung hai thạch lực đấy!” Cung tiễn binh Ất nói.

“Mau đưa tên kia đến!” Tên tiểu hiệu kêu lên.

Chỉ chốc lát sau một tên mập đã đi tới, nói là mập mạp nhưng hắn cũng không phải rất béo, chẳng qua chỉ hơi chút có thịt mà thôi!

Sau lễ bái kiến lễ, tên tiểu hiệu liền ra mệnh lệnh cho tên mập mạp này bắn chết đem tên tướng quân Kinh Châu quân mặc giáp vàng đến khiêu khích!

Sau đó tên mập mạp lập tức phát động!

“Vèo!”

Không hổ là người có thể kéo cung hai thạch, mũi tên quả nhiên bắn ra xa!

Bên ngoài thành Giang Hạ cách đó không xa, Lưu Kỳ đang tại khoan thai tự đắc cưỡi ngựa, tự cảm thấy rất tiêu sái! Hắn chưa từng có hoạt động mạo hiểm loại này! Rất kích thích, lại “An. . . Toàn” !

“Vù!”

Một mũi tên dài, chuẩn xác bắn trúng mục tiêu là vị Đại công tử Kinh Châu này!

Chẳng qua cũng không thể hoàn thành yêu cầu bắn chết của tên tiểu hiệu!

Lưu Kỳ ngồi trên ngựa thê thảm kêu lên một tiếng.

Cần phải biết rõ, áo giáp của tướng quân, phía dưới đều theo dạng vảy, Lưu Kỳ ngồi trên lưng ngựa, hai cái đùi tách ra, giáp bảo vệ liền trượt đến một bên, vì vậy, mũi tên dài kia từ trên thành Giang Hạ bay xuống cắm vào giữa bắp đùi của hắn! Hơn nữa còn chéch lên!

Người nói mập mạp kia cay độc hay không cay độc?

Điều này cũng chưa tính, cung của tên mập mạp chính là cung hai thạch lực đấy!

Hai thạch lực là bao nhiêu?

Một thạch tương đương với hơn năm mươi cân thời nay. Nói cách khác, mũi tên phát ra lực hơn một trăm cân, cứ như vậy đâm vào, kết quả đương nhiên cũng sẽ không đơn giản như vậy, mũi tên này rõ ràng bắn thủng đùi Lưu Kỳ, lại còn mở một cái lỗ thủng khác trên lưng ngựa.

Kết quả ngựa của Lưu Kỳ cũng nhảy dựng lên!

Đáng thương thay Lưu Kỳ, chỉ có một chút kỹ thuật cỡi ngựa, sao có thể chơi độ khó cao này?

Hơn nữa đùi lại bị đánh cố định! Di chuyển cũng không thể di chuyển!

Cho nên cuối cùng hắn vô cùng thảm!

Thế nhưng, cũng không biết hắn có phải mạng hắn tốt hay không? Trương Phi, mấy ngày nay tâm tình một mực không vui đi ngang qua bên cạnh doanh, nhìn thấy hắn! Kịp thời đi đến chế trụ con ngựa đang hoảng sợ, cứu được hắn!

Lúc này hấn còn không chóng mặt!

Còn có thể nói chuyện!

Cũng cần phải biết rõ, hấn đã lớn như vậy, mặc dù không phải rất được phụ thân yêu thương, thế nhưng hấn cũng không từng chịu qua cảnh này!

Cho nên, hấn vô cùng phẫn nộ, nhất là bản thân hấn là một người háo sắc, chứng kiến phía dưới của mình huyết nhục mơ hồ, vết thương không ngừng đổ máu, cảm giác phẫn nộ này lập tức lên đến cực điểm, vì vậy rốt cục hấn đã ra quân lệnh thứ nhất từ sau khi làm chủ tướng: “Đánh cho ta, đánh mạnh cho ta!”

Trời có mắt rồi, đây là chuyện tuyệt đối không liên quan đến Tôn Quyền!

Thế nhưng ai bảo hấn là Lão đại quân Giang Đông?

Nhất là người bị bắn lại là Lưu Kỳ! Cho dù Lưu Kỳ không được sủng ái, thế nhưng đây cũng là con trai trưởng của Lưu Biểu! Các tướng sĩ quân Kinh Châu tuyệt đối không thể thờ ơ nhìn Đại công tử nhà mình gặp xui xẻo như vậy mà không hành động!

Điều càng thêm bất lợi chính là, Trương Phi vẫn đang một mực phiền muộn vì bị những mũi tên không đầu bắn dọa hấn lùi lại! Ngày đó mấy trăm cây cung quân Giang Đông đồng loạt phóng tới, đương nhiên hấn chỉ còn nước bỏ chạy. Vốn Trương Phi đang cảm thấy đắc chí khi không trúng mũi tên nào thì hấn lại phát hiện đối thủ cũng chỉ bắn hù dọa hấn, điều này làm cho Trương Tam gia sao có thể chịu được! Thế nhưng đại ca Lưu Bị lại cũng không thật sự đánh một trận đại chiến cùng quân Giang Đông, hấn có lửa giận mà lại không có chỗ phát, hiện tại ” chủ tướng chính thức ” đã hạ lệnh, đại ca chắc hấn cũng không thể ngăn cản!

Vì vậy, ngay khi đại lão của hai bên, Lưu Bị cùng Tôn Quyền không biết bất kỳ chút nào về tình huống ở bên ngoài, một trận đại chiến cứ như vậy đã bắt đầu.

Nói như thế nào đi nữa thì quân Kinh Châu cũng tới để đoạt thành, đám người Lưu Bị lại không thể nói rõ là quân Giang Đông sẽ không đóng lại trong thành Giang Hạ lâu mà sẽ rất nhanh sẽ rút lui khỏi thành Giang Hạ, cho nên, quân Kinh Châu vẫn làm một ít khí giới công thành, thí dụ như: thang mây!

Hiện tại, những thang mây này ở dưới sự chỉ huy của Trương Phi, được những Kinh Châu binh đang gào thét mang trên vai, xông về phía tường thành Giang Hạ cực lớn.

Lưu Bị còn đang thương nghị cùng Gia Cát Lượng ở trong quân trướng về việc sau khi tiến vào Giang Hạ thì nên làm cái gì! Đột nhiên hấn nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng chém giết rung trời khiến cho hấn vô cùng hoảng sợ!

“Chẳng lẽ là quân Giang Đông đánh tới?” suy nghĩ đầu tiên của Lưu Bị tại chính là thế, sau đó, hấn vội vàng đứng lên, chạy ra khỏi đại trướng.

“Chuyện gì xảy ra?” Sau khi đi ra ngoài mà lại không nhìn thấy bóng dáng quân Giang Đông, Lưu Bị liền giữ chặt vệ binh hỏi.

“Khởi bẩm tướng quân, không biết!” Vệ binh cũng buồn bực trả lời, hấn một mực đứng ở chỗ này, nào biết được chuyện gì đã xảy ra.

“Chúa công, người xem?” Gia Cát Lượng vẫn là người tỉnh táo, tay hấn đang phe phẩy quạt lông ngỗng, nhiều đội Kinh Châu binh đang chạy về hướng thành Giang Hạ.

“Dừng lại!” Lưu Bị hô to: “Đến cùng là chuyện gì xảy ra?”

Không có tác dụng!

Dù sao đại quân này là quân Kinh Châu, Lưu Bị lên chỉ huy bọn hấn mới có vài ngày! Huống chi hấn chỉ là “Phó tướng” !

Rốt cục Lưu Bị phát hỏa, quân đội của mình rõ ràng lại không nghe lời của mình, hấn còn có thể chịu nổi điều này sao?

Vì vậy, hấn kéo qua một tiểu binh Kinh Châu đang chạy về phía thành Giang Hạ, rít lên với tên lính: “Các người muốn làm gì? Nói!”

“Cực kỳ khủng khiếp! Quân Giang Đông bắn chết Đại công tử rồi, Trương tướng quân đang mang binh muốn đi báo thù!” Tiểu binh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ phải chịu trách nhiệm với lời nói của mình.

“Cái gì?” Lưu Bị cảm thấy đầu của mình giống như bị người ta mãnh liệt đánh một kích, choáng váng một lúc! Lưu Kỳ đã chết? Vậy sao mình có thể ăn nói với Lưu Biểu? Hiện tại chỉ cần Lưu Biểu nói một câu, quyền chỉ huy đại quân mà bản thân mình thật vất vả mới lấy được lại sẽ lập tức biến mất, vậy mình phải làm cái gì bây giờ?

“Chúa công, trước tiên cần đi tới dưới thành nhìn xem xét tình huống. Lượng lo lắng, Tam Tướng quân chỉ sợ. . .” Gia Cát Lượng muốn nói lại thôi. Ý tứ ấy nẩy rất rõ ràng. Bây giờ không phải là thời điểm nghĩ tới những chuyện khác, chiến sự quan trọng hơn.

“Tôn Quyền dám làm như thế, hấn nghĩ Lưu Bị ta dễ bắt nạt sao?” Lưu Bị nhận được nhắc nhở, lấy lại tinh thần, thế nhưng, hấn xem như rất cảm hận Tôn Quyền. Lão Tử cho người an tâm lui lại, người lại dám hủy đi chỗ dựa của lão tử, tốt! Đã như vậy, người không cho ta sống khá giả, người cũng đừng nghĩ thoải mái!

Lưu Bị thở phì phì người đầy sát khí xông về phía thành Giang Hạ!

Gia Cát Lượng cũng không đi theo Lưu Bị, nhưng hấn rất cẩn thận. Đến bây giờ vẫn còn không rõ tình huống, có trời mới biết tình hình trên chiến trường như thế nào. Nếu như đi ra ngoài chiến trường, không cẩn thận bị tổn thương, cơ thể yếu ớt của hấn rất có thể sẽ gặp nguy hiểm, cho nên, hấn chỉ đứng ở bên trong doanh, chỉ huy người thu thập tin tức.

Lúc này tuân theo mệnh lệnh của Trương Phi, Lưu Kỳ được người đưa về đại doanh, đi tìm quân y trị thương, không chạm mặt Lưu Bị!

155. Q.2 - Chương 155: Tiến Công

Tôn Quyền thì sao?

Hấn đang dùng cơm!

Ai! Làm chúa công không dễ dàng, nhất là phải làm một chúa công tốt thì càng không dễ dàng!

Hấn lại không thể trao quyền cho người dưới giống Hứa Thành, cho nên, cả ngày hấn đều có rất nhiều công việc phải xử lý, rất bận rộn, hiện tại mới có thể nghỉ ngơi ăn uống.

Nhưng hôm nay hấn cũng rất không may!

Vốn Tôn Quyền nghe thấy tiếng hét hò bên ngoài, hấn còn tưởng rằng là Trương Phi lại tới khiêu chiến nữa nên cũng không để ý, thế nhưng, ngay sau đó, đã có người chạy vào bẩm báo: quân Kinh Châu công thành rồi!

“Cái gì?” Đang ăn một con cá, Tôn Quyền suýt chút nữa bị hóc xương cá, hấn lập tức hỏi lại: “Người nói lại lần nữa!”

“Chúa công, quân Kinh Châu công thành rồi!”

“Làm sao lại như vậy? Lưu Bị hấn thật không ngờ?” Tôn Quyền giận dữ. Không phải đều rất ăn ý sao? Người không đánh, ta rút lui! Hiện tại rõ ràng người lại tới đánh, Lưu Bị ơi... Lưu Bị, người lão gia hỏa này, thực con mẹ nó dám coi thường Lão Tử để ức hiếp sao?

“Kinh Châu binh tấn công từ chỗ nào? Lập tức tăng nhân thủ phòng ngự! Lại Truyền lệnh cho Chu Nhiên tướng quân nhanh đi trợ giúp!” Tôn Quyền liên tục hạ lệnh: “Lập tức phái người gọi Lỗ Túc đến trên tường thành, ta tới đó gặp mặt cùng hấn!”

“Vâng!”

Sau đó, Tôn Quyền, trong lòng cũng ngập tràn căm phẫn, lập tức xuất phát đi về phía chiến trường.

Chỉ vì một nguyên nhân ngoài ý muốn mà thôi!

Quân Kinh Châu cùng quân Giang Đông sau mấy ngày lặng im, đã xảy ra một trận đại chiến kịch liệt đến cực điểm!

Quân Giang Đông có ưu thế ở trên tường thành, ở trên cao nhìn xuống; quân Kinh Châu đột nhiên phát động, chiếm tiên cơ!

Thế nhưng quân Kinh Châu còn có Trương Phi, cho nên, quân Kinh Châu chiếm ưu thế.

Có Trương Phi, một mãnh tướng bậc này chỉ huy, Kinh Châu binh tại thành công đặt thang mây lên trên tường thành Giang Hạ, lúc này ưu thế càng thêm rõ ràng! Mà lúc này, quân Giang Đông còn không kịp tổ chức phản ứng, chiến tướng chỉ huy trên tường thành cũng không có mấy người!

Trương Phi cũng không vứt bỏ bát xà mâu của mình, tuy bình thường mà nói thì trong những trận chiến công thành như này, sử dụng binh khí dài cũng bất tiện, nhưng quy tắc này rất hiển nhiên không thể dùng với Trương Tam gia hử. Mấy binh lính quân Giang Đông trên đầu thành vừa mới thò đầu ra, xà mâu rất dài liền đưa tới, những tiểu tử này còn không kịp phản ứng đã bị cắt đứt cổ! Sau đó, Yến Nhân Trương Phi Trương Tam gia liền thuận lợi mà vọt lên tường thành!

Vì vậy, ưu thế của quân Kinh Châu đã khuếch trương lên tới mức lớn nhất!

Bát xà mâu quét qua, một mình Trương Phi có thể ngăn chặn toàn bộ tường thành! Mà những người đụng với bát xà mâu thì không có mấy người có thể sống sót!

Đổi mặt sát thần mặt đen này, khí thế quân Giang Đông lập tức hạ thấp!

“Oanh! Chu Phòng ở chỗ này, đừng vội can rờ!” Một gã tướng lĩnh quân Giang Đông kêu lên, đại khái Chu Phòng này muốn kích thích sĩ khí, hấn xông về Trương Phi, sau đó, Trương Phi lặng lẽ cười cười với hấn, một mâu liền chọc tới!

“Phụt!”

Viên tướng bị một mâu xuyên thủng người! Sau đó, Trương Phi vung xà mâu cứ như vậy hất lên, thi thể của hấn đã bị ném ra ngoài tường thành!

Lúc này, Tôn Quyền vừa vặn cùng Lỗ Túc đi lên trên lầu thành, tận mắt thấy một màn này!

“Chu Phòng tướng quân!” Tôn Quyền vội vàng kêu lên một tiếng, thế nhưng đã muộn!

“Chúng tướng sĩ lui ra phía sau, Đào thuần binh bày trận yểm hộ, Cung Tiễn Thủ bắn cho ta!” Lỗ Túc trầm tĩnh hạ lệnh.

“Giết hấn cho ta!” Tôn Quyền lại hung dữ bồi thêm một câu.

Phải nói mệnh lệnh này Lỗ Túc rất kịp thời, chẳng qua khoảng cách hơi xa một chút, trong số các binh sĩ quân Giang Đông trên tường thành không có mấy người nghe thấy mệnh lệnh này, hơn nữa ngay trước mặt Trương Phi đang phát uy, có người nào có thể thông dong mà bày trận sao?

Trên tường thành lập tức trở nên hỗn loạn, quân Giang Đông đã nghe thấy mệnh lệnh của Lỗ Túc, bắt đầu lui về phía sau, mưu đồ tạo ra không gian, có chỗ trống để có thể chuyển quân, có thể bày trận, thế nhưng Trương Phi cũng không phải đồ ngốc, hấn lập tức trừng mắt, vọt vào bên trong trận doanh quân Giang Đông, xà mâu cuồng loạn nhảy múa, một hồi chém giết lung tung, mà đám binh sĩ quân Giang Đông, dưới công kích của hấn xuống, ngã xuống từng mảng một như xén cỏ.

“Trương Phi, xem Chu Nhiên ta tới thanh toán người!” Một tiếng gào to, Chu Nhiên, người đã từng bị Hứa Chử tóm được ngay khi vừa đổi mặt chịu trời, đã đến.

“Xem thương!” Không cần phải nói nhiều, hiện tại, Chu Nhiên đã vô cùng hiểu rõ đạo lý tiên hạ thủ vi cường, hấn cũng không muốn lại bị người ta tập kích, có một bài học của Hứa Chử là đủ rồi.

“Tiểu tử, ngươi làm được sao?” Trương Phi vừa rồi chém giết quá đã, rõ ràng hấn không nhìn thấy Đại tướng quân Giang Đông đã đến, tiện tay ngăn cản một thường hầu như tích đủ khí lực toàn thân của Chu Nhiên sau đó lên tiếng hỏi.

“Người. . .” Thái độ thờ ơ của Trương Phi khiến Chu Nhiên càng hoảng sợ. Sao gã này cũng lợi hại như vậy? Mình thật không may mắn! Sao đúng phải đối thủ nào cũng đều mạnh mẽ như vậy? Chẳng lẽ mình đã khiến thần linh tức giận sao? Thế nhưng, oán trách thì oán trách, hắn vẫn sẽ phải liều cái mạng này! Trương Phi nhìn thấy Chu Nhiên không trả lời, cũng không thèm quan tâm, thế nhưng trường mâu trong tay hắn lại sẽ không khách khí. Trường mâu lay động, di chuyển giống như một mãng xà màu đen, cuốn tới phía Chu Nhiên.

“Keng keng keng!”

Liên tiếp mấy âm thanh va chạm vang lên, Chu Nhiên căn bản không kịp suy nghĩ xem cần làm gì, hắn chỉ có thể không ngừng dùng trường thương trong tay để chống đỡ lại bát xà mâu của Trương Phi đánh tới! Thân thể của hắn bị vũ khí của đối phương hết đánh ngã về trái rồi lại ngã về phải. Thế nhưng vẫn khá tốt, cuối cùng hắn vẫn không ngã xuống!

Thế nhưng Chu Nhiên lại không nhận ra rằng hắn bị mấy mâu của Trương Phi đánh cho liên tục rút lui, khi hắn lui lại đã phá tan thuẫn trận mà binh sĩ quân Giang Đông ở phía sau thật vất vả mới hợp thành được!

Mà ở phía bên kia, quân Kinh Châu đi theo Trương Phi xông lên tường thành cũng đã liên tiếp đẩy lui quân Giang Đông.

“Không tốt!” Tôn Quyền cùng Lỗ Túc đang ở dưới tường thành xem cuộc chiến đồng thời kêu lên.

“Chúa công, mau phái người thông báo thủy quân, để cho nhị vị tướng quân Đinh Phụng cùng Từ Thịnh nhanh chóng chạy đến trợ chiến!” Lỗ Túc vội vàng nói. Thành Giang Hạ thành có một mặt giáp nước, cho nên, thủy quân Giang Đông vẫn trú đóng ở bên cạnh thành.

“Đinh Phụng cùng Từ Thịnh chỉ huy thủy quân, lúc này Cam Hưng Bá bị thương bên người, nếu như cũng điều bọn họ tới đây, nếu quân Kinh Châu thừa thời cơ tiến công thủy quân thì chúng ta phải làm sao?” Tôn Quyền cũng không có gấp tới mức hồ đồ, hắn hỏi ngược lại.

“Chúa công, thế nhưng phái người đưa Cam Ninh tướng quân lên thuyền. Có mặt hắn ở đó, thủy quân đã có người chỉ huy, quân Kinh Châu không thể lay động bọn họ được!” Lỗ Túc còn nói thêm.

“Tốt! Hãy mang theo Lãng Thống cũng lên thuyền, nếu như có gì nguy hiểm thì ít nhất còn tốt hơn so với ở lại trong thành!” Tôn Quyền không do dự nữa, hắn nói thêm vài câu sau đó lập tức phái người đi.

Lúc này, trên tường thành, Chu Nhiên liên tục gặp nạn, thế nhưng cũng may là Trương Phi muốn lợi dụng hắn để không ngừng xông tới trận thế quân Giang Đông, Chu Nhiên hắn mới có thể sống đến hiện tại, thế nhưng một chiêu này của Trương Phi thực sự rất âm hiểm, mở toang trận địa địch, giết binh lính, đợi khi trận thế quân Giang Đông sắp kết thành, lập tức Chu Nhiên, bị xà mâu của Trương Phi cuốn lấy không thể thoát thân, lại bị bức tới, những binh lính kia tự nhiên không thể ngăn trở tướng quân nhà mình, vì vậy, trận thế liền tản ra, mà lúc này, Trương Phi lại xông tới!

Cứ như vậy, dưới sự dẫn dắt của Trương Phi, quân Kinh Châu từng chút từng chút một mà bức quân Giang Đông lui về phía sau. Có vẻ lúc này đã sắp tới cầu thang vào thành.

“Tặc tướng xem đao!” Tức thời, ngay khi Trương Phi còn cách cầu thang trên tường thành không xa, Đinh Phụng cùng Từ Thịnh đã chạy tới, hai người chứng kiến tình thế nguy cấp, thậm chí không có thời gian chào hỏi Tôn Quyền lập tức xông lên tường thành.

“Đ...A...N...G...G!”

Lúc này Trương Phi gặp phải áp lực rất lớn! Quân Giang Đông không phải là không có người. Đương nhiên bọn hắn có thể nhìn ra ý đồ của Trương Phi, chỉ cần Trương Phi có thể xuống được phía dưới tường thành, hắn sẽ trực tiếp đánh về phía cửa thành Giang Hạ, khi đó quân Kinh Châu có thể tuôn vào trong thành, chuyện sẽ rất nghiêm trọng.

Cho nên ở thời điểm này, bên quân Giang Đông cũng có người bắt đầu liều mạng! Chu Nhiên càng phải làm như vậy! Hắn không hề lui lại phía sau. Lúc này dù bản thân hắn đã trúng mấy mâu, hắn cũng không lùi lại, cả thân thể tựa như một cái đinh một mục gấn trên tường thành.

Trương Phi, đối mặt với tình huống này, tự nhiên chỉ có phương pháp đại khai sát giới mà thôi!

Vì vậy, Chu Nhiên, kẻ đã không có giá trị lợi dụng, ngược lại trở thành một khối chướng ngại vật nhất định phải bị trừ bỏ.

Nhưng mạng Chu Nhiên rất lớn!

Từ Thịnh kịp thời đánh một đao cứu Chu Nhiên từ chỗ kề cận cái chết trở về, tuy , bởi vì một đao này, hai tay Từ Thịnh bị chấn động run lên, thế nhưng cuối cùng vẫn còn ở trong phạm vi tiếp nhận của hắn! Mà Đinh Phụng ở phía sau lại bảo đảm an toàn của hắn.

Hiện tại ba đánh một!

Chu Nhiên, Đinh Phụng, Từ Thịnh đánh với Trương Phi!

“Lúc này thì tốt rồi. . .” Tôn Quyền vừa mới thở phào nhẹ nhõm một hơi lại không thể nói được gì nữa, bởi vì ở trước mắt hắn, vừa trình diễn một tiết mục mà hắn tuyệt không nghĩ tới: Trương Phi bị ba người Chu Nhiên vây kín, bị áp chế không thể hành động, ngược lại đã khơi dậy hung tính của hắn!

“Giết. . .”

Một tiếng hổ gầm vừa ra, toàn bộ chiến trường đều như bị chấn động một cái, mà ngay sau đó tiếng hổ gầm này, lực lượng của đệ nhất cuồng nhân đương thời bạo phát!

Trong lúc nhất thời, chỉ thấy trên tường thành, một hắc mãng cao thấp tung bay, ở trong vòng ba trượng quanh người, căn bản không nhìn thấy vật nào còn sống.

Chỉ có hai đao, một thương là miễn cưỡng có thể tiến tới bên cạnh hắn. Trong loại tình huống này, cũng bị đè nén tới mức không ngẩng đầu được lên!

“Làm sao bây giờ?” Tôn Quyền tận mắt nhìn thấy Trương Phi vừa rồi đã dùng tốc độ nhanh hơn tốc độ mắt thường phóng tới chỗ cầu thang, trong lòng hắn khẩn trương vạn phần, hắn quay đầu nhìn Lỗ Túc hỏi.

“ . . .” Lỗ Túc đã nghe thấy câu hỏi của Tôn Quyền nhưng hắn nhất thời không biết nên trả lời thế nào. Không ai ngờ Trương Phi này rõ ràng còn là một kẻ mà không bị đánh thì không phát uy? Bình thường biểu hiện của hắn cũng đã rất mãnh liệt, không ngờ tới, đối thủ càng lợi hại, hắn cũng càng lợi hại! Lại gặp phải loại đối thủ càng đánh mạnh càng mạnh, vậy phải làm sao bây giờ?

“Tử Kính! Người mau nghĩ biện pháp!” Tôn Quyền vội la lên.

“Rút lui!” Rốt cục, đóng chặt lại bờ môi mở, Lỗ Túc lại nói ra như vậy một chữ!

“Tốt, chúng ta rút lui! Dù sao hiện tại Giang Hạ cũng không có nhiều thứ còn có thể di chuyển” Tôn Quyền cũng thở dài một hơi, nói! Vốn mình không muốn chiếm giữ thành Giang Hạ này, liều mạng bảo vệ nó làm gì? Thế nhưng, hắn vừa nói xong câu đó, sắc mặt của hắn lập tức tối lại, hắn nhìn Lỗ Túc hỏi: “Chúng ta rút lui, kẻ thù giết Chu Phùng tướng quân thì sao?”

“Hãy để cho ba vị tướng quân triệt hạ tường thành! Chúa công, còn nhớ trận Trương Liêu thủ Huỳnh Dương sao?” Lỗ Túc còn nói thêm.

“Trương Liêu thủ Huỳnh Dương?” Tôn Quyền sửng sốt một chút, sau đó ánh mắt của hắn sáng lên!

Đang trong lúc chiến đấu kịch liệt Trương Phi cảm thấy áp lực bắt chợt nhẹ đi, ba Đại tướng quân Giang Đông đang vây quanh hắn thậm chí ngay cả không đánh đã lui xuống. Cũng như vậy các binh sĩ quân Giang Đông ngăn cản ở trước mặt hắn cũng rút lui còn nhanh hơn!

“Chạy đi đâu?” Đang đánh thẳng thoải mái mà lại bỏ lại Trương Tam gia một mình, thật sự không có trách nhiệm.

Theo sát, Trương Phi liền lao xuống cầu thang!

“Trương Phi, nạp mạng đi!” Một giọng nói trong trẻo vang lên bên tai Trương Phi, hình như đôi chút quen tai!

Trương Phi vừa tập trung tư tưởng suy nghĩ vừa quan sát, Tôn Quyền đang đứng ở trước mặt của hắn! Thế nhưng ở chính giữa hai hàng tường chắn còn có mấy hàng Cung Tiễn Thủ! Mà ba tướng lĩnh quân Giang Đông mới vừa rồi bị hắn đánh như cháu trai, cũng đang lui lại về phía Tôn Quyền.

Không tốt!

Trong đầu Trương Phi chỉ kịp lóe lên hai chữ này, Cung Tiễn Thủ quân Giang Đông đã lập tức buông lỏng tay của bọn hắn!

“YAA.A.A..!”

Thời khắc khẩn cấp ,

Lăn một vòng ngay tại chỗ!

. . .

Ai cũng thật không ngờ!

Trốn mũi tên mà còn có thể dùng một chiêu như này!

Nhất là người dùng một chiêu này lại là một viên mãnh tướng!

Đúng vậy, nào ai có thể dự đoán được mãnh tướng cũng biết dùng một chiêu này?

Nhưng có một điều không thể phủ nhận chính là trực giác chiến trường của Trương Phi cực kỳ linh mẫn, sao những Cung Tiễn Thủ kia muốn ngắm bắn hạ thân của hắn? Loại chuyện thất đức này, bọn hắn sẽ không làm. Móa! Tuy trên thực tế trong số bọn họ cũng đã có một người trong lúc vô tình hay hữu ý làm ra chuyện này rồi.

Cho nên nói “Lư thập bát cốn” có thể nói là đệ nhất đại pháp chạy trốn từ xưa đến nay! Càng như vậy thì càng có thể thấy được, con lừa cũng là một loại động vật rất khả kính, đương nhiên rồi, nhất là khi thịt chúng rất thơm ngon!

156. Q.2 - Chương 156: Luân Hồi (1)

Thế nhưng đương nhiên Trương Phi Trương Tam gia sẽ không cho là chính mình đã dùng “Lư thập bát cốn (lăn qua lăn lại)”. Trong suy nghĩ của hắn đây chẳng qua đơn giản là “Địa thập bát cốn” !

Hơn nữa, vẫn còn có thể dùng để tiến công!

Ai bảo hắn lăn một vòng đã khiến cho tất cả mọi người kinh hãi, hơn nữa, hắn lại còn lăn về phía trước, cú lăn một vòng, vừa vặn thu hẹp một khoảng cách không nhỏ về phía mấy người Tôn Quyền, cách tường chắn cũng không xa!

“Mau giết hắn!” Ngay khi Tôn Quyền tỉnh ngộ lại thì đã muộn!

Bát xà mâu cũng theo chân Trương Phi cùng lăn theo, một trượng tám, cộng thêm cánh tay Trương Phi, khoảng chừng hơn hai trượng! Điều này cũng khiến cho Trương Phi có thể công kích địch nhân nhanh hơn. Mà một chút khoảng cách, trong loại thời khắc này, quả thực chính là yếu tố lấy mạng!

Tuy cũng có Cung Tiễn Thủ kịp phản ứng tương đối nhanh, thế nhưng tốc độ sai bước của Trương Phi tấn công cũng không chậm, mấy hàng lá chắn tường chắn bản không thể ngăn được cuồng nhân này! Cho dù có mấy mũi tên bắn trúng hắn, cũng không gây ra tổn thương nghiêm trọng, vết thương nhẹ mà thôi!

“Trương Phi, người đừng vội càn rỡ!” Tuy lúc này tay vẫn còn đang run, thế nhưng ba người Chu Nhiên lại không thể tiếp tục lui về phía sau, thân là tướng lĩnh, sao có thể không bảo hộ chủ công của mình? Cho nên khi nhìn thấy Trương Phi lại quét sạch những binh lính kia, ba người lại không thể không một lần nữa đối mặt cùng Trương Phi.

Một trận dễ giết!

Lúc này Trương Phi đang ở trạng thái nổi giận, ba người Chu Nhiên, Đinh Phụng, Từ Thịnh cũng tiến vào cảnh giới dốc sức liều mạng!

Bốn người, cứ như vậy chém giết tới tình trạng: vật ngã người chết!

Vốn, theo như ý tứ của Lỗ Túc là để cho ba người Chu Nhiên tạm thời triệt hạ, dẫn dụ Trương Phi tấn công, để cho quân Giang Đông trong thành hợp thành mấy tên trận, dùng loạn tiễn bắn chết Trương Phi, sau đó ba người Chu Nhiên dẫn người phản công lên tường thành, bởi vì Lỗ Túc sớm phát hiện, ngoại trừ Trương Phi, quân Kinh Châu cũng không có tướng lĩnh nào lợi hại dẫn quân!

Thế nhưng hết thảy những an bài này đều bị Trương Phi lần một vòng mà phá vỡ!

Nếu như Tôn Quyền cùng Lỗ Túc biết rõ tên một chiêu kia của Trương Phi, hiện tại chỉ sợ cả hai đã hận con lừa muốn chết!

Thế nhưng bọn hán không biết, cho nên, những con lừa ở Giang Nam bọn hán mới tạm thời vẫn an toàn!

Thế nhưng mấy người Tôn Quyền thì lại không được như thế!

Bốn người Trương Phi chiến đấu kịch liệt trên đường tạo thành chiến đoàn, căn bản đã ngăn trở quân Giang Đông nhìn trên tường thành tiến lên đường,

Hơn nữa ở thời điểm này, một người khác mà Tôn Quyền quen biết đã lên tới tường thành,

Lưu Bị đến rồi!

Lúc này trong lòng Lưu Bị, sát cơ nổi lên vô hạn.

Trong mắt hán, hành động bắn chết Lưu Kỳ của Tôn Quyền tương đương với việc cắt đứt con đường một lần nữa chấn hưng sự nghiệp của hán, căn bản chính là muốn tiêu diệt trạng thái đang mạnh mẽ hồi sinh của hán! Thù này, không đội trời chung!

Mà ngay khi hán vừa tới chiến trường, hán đã chứng kiến Trương Phi đã công phá lên tường thành Giang Hạ, cũng đại hiển thần uy, giết quân Giang Đông liên tiếp lui về phía sau.

Đương nhiên hán rất cao hứng, thế nhưng hán cũng phát hiện, quân Kinh Châu tiến công có chút hỗn loạn! Ngoại trừ mấy ngàn người đi theo Trương Phi tiến công, những binh lính khác, khi tiến công căn bản cũng không có kết cấu, hơn nữa, cũng không thiếu Kinh Châu binh đang chạy từ bên trong doanh đến.

Vì thế, hán không thể không tạm thời thu thập tâm tình, tụ tập quân Kinh Châu đang tán loạn lại, sau đó tiến công về phía thành Giang Hạ.

Mà cứ như vậy sau một khoảng thời gian, khi hán lại quay đầu lại, trên lầu thành Giang Hạ, đã không còn bóng dáng Trương Phi! Chỉ có những Kinh Châu binh đi theo Trương Phi vẫn còn ở lại trên tường thành chiến đấu kịch liệt cùng quân Giang Đông!

Vì vậy dưới ảnh hưởng của cảm giác phẫn nộ thúc đẩy, hán cũng bất chấp việc không thể suy nghĩ kỹ càng, ra lệnh một tiếng, toàn quân phát động, bắt đầu tiến công về phía thành Giang Hạ.

Bởi vì đã có một bộ phận Kinh Châu binh đi đầu tấn công lên lầu thành Giang Hạ, hơn nữa, hơn nữa Trương Phi xung phong một phen trên tường thành, quân Giang Đông căn bản không cách nào ngăn cản đại quân Lưu Bị tiến công, cho nên chỉ trong chớp mắt thời gian, hán cũng đã đi lên lầu thành.

Thế nhưng khi lên đến lầu thành, Lưu Bị liền mất hứng!

Lại có người đang khi dễ huynh đệ của hán!

Vẫn là trò ba đánh một!

Tuy toàn bộ đều là lão Tam nhà bọn hán đánh người khác, thế nhưng không phải có một câu nói như này sao: chiến tranh thân huynh đệ!

Tuy Trương Phi không phải huynh đệ ruột thịt của hán, thế nhưng bọn hán còn thân thiết hơn hán huynh đệ ruột thịt!

Cho nên, hai kiếm được rút ra, hấn lập tức đánh giết về phía dưới tường thành.

Có người đã từng làm một bài về về bốn vị trí phát đạt nhất trên cơ thể Lưu Bị, cụ thể là như này:

Hai cái mắt!

Một cái miệng!

Hai cái đùi!

Một đôi tay!

Tại sao lại như vậy? Kỳ thật bốn bộ phận cơ thể này phân biệt đại biểu cho bốn loại bản lĩnh mà Lưu Bị dựa vào để an thân lập nghiệp:

Có thể khóc!

Có thể khoác lác!

Có thể chạy!

Có thể đánh nhau!

có thể sẽ có người đưa ra nghi vấn: Lưu Bị có thể đánh nhau? Nói đùa gì vậy? Nếu hấn có thể đánh nhau, heo mẹ cũng có thể trèo lên cây!

Như vậy những người đưa ra câu nói này không thể không thừa nhận một sự thật: heo mẹ có đôi khi cũng thật sự có thể lên cây!

Ba điều còn lại thì không cần phải nói, tất cả đã được công nhận, về phần điều thứ tư có thể đánh nhau này thì kỳ thật hoàn toàn có chứng cứ chứng minh đó.

Đầu tiên chứng cứ thứ nhất: Khi Quan Vũ cùng Trương Phi gặp mặt lần đầu tiên tại Trác quận, hai người giao thủ, bắt phân thắng bại, cuối cùng cả hai quán lại với nhau. Lúc này Lưu Bị xuất thủ, cứng rắn phân tách hai người ra! Tuy khi đó rất có khả năng Quan Vũ cùng Trương Phi cũng đã mệt mỏi, nhưng chỉ riêng điều này cũng nói khí lực của Lưu Bị không nhỏ!

Tiếp theo chứng cứ thứ hai: phá khăn vàng! Ba huynh đệ Lưu Bị khởi binh tham gia tiêu diệt quân Khăn vàng, bên người chỉ có vài trăm người, dám mang theo người xông tới chỗ đại quân khăn vàng mấy vạn người, không có một chút bản lĩnh, ai có lá gan đó không?

Lại nữa chứng cứ thứ ba : Chính là tam anh chiến Lã Bố! Chủ lực, đương nhiên là Trương Phi cùng Quan Vũ, thế nhưng mọi người chớ quên một việc, đó chính là cao thủ tranh chấp, người kém cỏi trên căn bản không có cơ hội nhúng tay! Mặt khác, nói như thế nào đi nữa Lưu Bị đang ở trong một trận chiến lớn, vẫn phải đương đầu với Lã Bố mấy lần, có thể sử dụng hai thanh kiếm để ngăn trở Phương Thiên Họa Kích của Lã Bố, cũng từ phương diện này để giải thích, Lưu Bị Lưu Huyền Đức hấn vẫn có công phu. Í nhất, mạnh hơn một chút so với những tướng lãnh chống lại Lã Bố lúc trước!

Căn cứ vào ba điều này, Lưu Bị, tự nhiên võ nghệ không thể bình thường được!

Hai kiếm vung lên, lúc này bên phía quân Giang Đông lại không còn võ tướng nào có thể ngăn cản, cho nên, Lưu Bị đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi! Những binh sĩ quân Giang Đông bên đối diện, trên cơ bản cũng chỉ cần một kiếm. Rất nhanh chóng hấn đã vọt tới phạm vi giao chiến của Trương Phi cùng đám người Chu Nhiên!

“Tam đệ, ta đến giúp người!” Một tiếng hét lớn, Lưu Bị vung vẩy hai thanh kiếm, vọt vào chiến đoàn bốn người! Hơn nữa vừa vọt chống lại Chu Nhiên!

“Người cho rằng người là ai?” Chu Nhiên tức giận tức mức lệch cả mũi, tại sao người này cũng dám tìm hấn gây phiền phức? Trước tiên hấn chống lại Trương Phi, cho nên trong số ba tướng lĩnh quân Giang Đông này, thương thế của hấn là nghiêm trọng nhất, tuy không đến mức không thể động thủ, thế nhưng bọn hấn phải đối mặt với Trương Phi! Một người cũng đã quá sức rồi, hiện tại rõ ràng lại tới thêm một người nữa, đây không phải là nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của sao? Thế nhưng có vẻ như Lưu Bị này cũng không có bản lĩnh!

“Cho người thấy lão tử lợi hại!” Chu Nhiên âm thầm nảy sinh suy nghĩ ác độc, thừa dịp hư không, bứt ra đánh về phía Lưu Bị!

“Xem thương!” vẫn là một câu này!

“Ném thử một kiếm của ta!” Lưu Bị cũng không chút do dự mà đánh ra một chiêu.

“Keng!”

Chu Nhiên sửng sốt!

Tôn Quyền, Lỗ Túc ở đằng sau dưới sự bảo vệ của binh sĩ cũng sửng sốt!

Một thanh kiếm, rõ ràng đã có thể ngăn cản thiết thương của Chu Nhiên!

Điều càng thêm đáng giận là, Lưu Bị vẫn chỉ dùng một tay cầm kiếm, Chu Nhiên lại dùng hai cánh tay sử dụng thương!

“Xoẹt!” Lưu Bị cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều như vậy, một kiếm chống chọi với thương của Chu Nhiên, một kiếm còn lại đương nhiên cũng sẽ không nhân rồi, mãnh liệt đâm về phía ngực Chu Nhiên.

“Chu Tướng quân cẩn thận!” Lỗ Túc vội vàng hô một tiếng!

Chu Nhiên cũng không chú ý tới người nhà ở phía sau đang lo lắng, thế nhưng, một kiếm này của Lưu Bị tuy không chậm, cũng không thể cấu thành uy hiếp gì với hắn, hắn rất nhẹ nhàng rút thương lách mình tránh né!

“Tiếp kiếm!” Chu Nhiên tránh qua, thế nhưng bởi như vậy mà khí thế Lưu Bị tăng lên mạnh mẽ!

Vốn, Lưu Bị chỉ bởi vì quan tâm tới an nguy của Trương Phi, lúc này mới gấp gáp vọt xuống, hắn chỉ muốn kẻ vai sát cánh cùng Trương Phi ngăn địch. Dù sao, tuy hình như Trương Phi đang chiếm thế thượng phong, bên cạnh hắn còn có Tôn Quyền mang theo một đám người đang quan sát chăm chăm, hắn lại thật không ngờ Chu Nhiên sẽ bứt ra để đối phó hắn! Tuy những năm này, hắn luôn luôn ở vào tình trạng đầu sóng ngọn gió cho nên cũng không có buông lỏng võ nghệ, nhưng đối với một người chưa từng trực tiếp đánh mấy trận chiến, Lưu Bị vẫn thiếu lòng tự tin. Sau khi hai kiếm bức lui Chu Nhiên, hắn không còn lý do để buông tha đối phương!

Hai kiếm lẳng không giờ lên cao, “Xoát” thoáng chốc hạ xuống, bị hắn biến thành đao bầu nhắm về phía đầu Chu Nhiên bổ xuống dưới!

“Keng!”

Đằng sau chính là ba người Trương Phi cùng Đinh Phụng, Từ Thịnh, mâu đến đao đi, căn bản không chú ý đến những người khác, Chu Nhiên cũng không dám lui về phía sau, cho nên hắn đành phải kiên cường chống song kiếm của Lưu Bị bổ xuống!

Phía trước cũng đã nói rồi khí lực Lưu Bị cũng không tầm thường!

Hai kiếm lẳng không kích xuống dưới, tuy không có uy thế giống như binh khí dài, thế nhưng Chu Nhiên vẫn bị ép tới mức hai chân khê cong, thân thể không chịu được thất tha thất thểu liền lui về sau!

Thời khắc nguy hiểm!

Thế nhưng chuyện gì cũng có điều bất ngờ xảy đến!

Một người có vận khí, có đôi khi, thật sự có thể cứu mạng!

157. Q.2 - Chương 157: Luân Hồi (2)

Chu Nhiên vừa lui lại, thối lui đến vòng chiến của ba người Trương Phi. Rất trùng hợp vào lúc này Trương Phi đưa lưng về phía Chu Nhiên. Trương Phi đang muốn bày mâu quét ngang, chuôi xà mâu di chuyển lùi về sau, Trương Phi lại cảm thấy không thể dùng sức lực, hắn quay đầu lại nhìn. Vừa hay rõ ràng Chu Nhiên đã lui đến bên cạnh hắn! Chuôi xà mâu đã chạm vào người hắn!

“YAA.A.A..!” Không kịp ngẫm nghĩ nữa, chứng kiến Từ Thịnh đang nhân cơ hội này bổ một đao tới, Trương Phi vội vàng cúi thấp người, chuôi mâu một đánh mạnh một cái, Chu Nhiên, vẫn còn không kịp phản ứng cứ như vậy bị đánh bay! Hơn nữa hắn còn bay về phía Từ Thịnh!

Mà ở bên kia, Từ Thịnh, đao mới ra đến một nửa, đã chứng kiến Chu Nhiên ở giữa không trung đánh tới phía chính mình, hắn vội vàng thu đại đao lại, né tránh Chu Nhiên đang lao tới, thế nhưng sau đó hắn còn không nói được câu “Không được”, đã bị đẩy té nhào xuống đất!

“Chạy đi đâu?” Trương Phi vui mừng. Vốn ba người Chu Nhiên cùng Đinh Phụng, Từ Thịnh liên thủ, tuy ở vào thế hạ phong, nhưng vẫn có thể ngăn cản được hắn, nhất là Đinh Phụng cùng Từ Thịnh, hai người phối hợp ăn ý, người tới ta đi, còn có thể thường xuyên phản công, gây cho hắn không ít phiền phức. Thế nhưng hiện tại, Từ Thịnh lại bị Chu Nhiên đẩy té nhào, quả nhiên là trời ban cơ hội tốt! Lúc này không giết bọn hắn, thật sự là đất trời không dung! Cho nên, hắn đi nhanh về phía trước, muốn một mâu giết hai người!

“Đừng làm tổn thương huynh đệ của ta!” Đinh Phụng ở một bên gấp đến độ dậm chân, thế nhưng trong khoảng thời gian ngắn này hắn lại không thể thoát khỏi Lưu Bị đang quần lấy, gã này lỗ tai lớn, võ nghệ không cao, thế nhưng khí lực thật sự không nhỏ!

“Bắn tên!”

Thời khắc mấu chốt, giọng nói của Tôn Quyền truyền đến!

Ngay sau đó, chính là một tràn tiếng bật của dây cung vang lên!

Trương Phi phản ứng rất nhanh, sau khi nghe thấy giọng nói Tôn Quyền, hắn liền buông tha ý tưởng đuổi giết Chu Nhiên cùng Từ Thịnh, múa bát xà mâu bảo hộ an toàn của mình!

“Đại ca, mau lui lại!” Trương Phi vừa múa xà mâu, đánh bay tên bay tới, một mặt hắn nhìn Lưu Bị kêu lên.

Thời điểm trước, bởi vì ba người Trương Phi đang cùng Chu Nhiên giao chiến, Tôn Quyền sợ giết lầm người bên mình cho nên hắn mới không ban mệnh lệnh cho Cung Tiễn Thủ bắn tên, thế nhưng hiện tại mấy người Chu Nhiên thất bại, thực sự tách ra khỏi Trương Phi, Tôn Quyền đã có cơ hội bắn tên.

Mà đối mặt quân Giang Đông không ngừng bắn tên, Lưu Bị cùng Trương Phi không thể không tạm thời lui về phía sau!

Không sai chỉ là tạm thời!

Đúng lúc này, những Kinh Châu binh vốn ở phía sau bọn họ cũng đã xông tới! Mặt khác những Kinh Châu binh còn mở cửa thành Giang Hạ ra, rất nhiều Kinh Châu binh đang từ chỗ cửa thành xông lại bên này! Bọn hắn rất nhanh đã chạy tới sau lưng huynh đệ Lưu Bị!

Quân Giang Đông nguy cấp!

“Ngăn bọn chúng lại!” Tôn Quyền lớn tiếng kêu lên: “Viện binh lập tức sẽ tới!”

“Tôn Quyền, người phái người bắn chết chủ tướng quân ta, Lưu Kỳ công tử. Hiện tại Lưu Bị ta sẽ báo thù cho công tử!” Đương nhiên Lưu Bị sẽ không bỏ qua một cơ hội tốt như vậy để biểu hiện. Đương nhiên hắn đã hiểu rõ một khi không còn Lưu Kỳ, hắn cũng khó có thể lại tiếp tục thống soái đại quân này, dù sao hắn chỉ là một người ngoại lai! Thế nhưng nếu như hắn có thể báo thù cho Lưu Kỳ, vậy sự việc không giống với lúc trước, tuy hắn vẫn là người ngoài, thế nhưng ít nhất hắn đã có tiền vốn để nói chuyện, mà trong đại quân này, vì phòng ngừa những người khác nhúng tay vào, hắn vốn cũng không để cho Lưu Kỳ tìm một ít võ tướng Kinh Châu có năng lực đi theo, cho nên đến lúc đó đại quân này sẽ bị nắm giữ ở trong tay của hắn!

“Lưu Bị, người đồ chó nhà có tang, căn bản chính là nói hươu nói vượn! Ta phái người bắn chết Lưu Kỳ lúc nào hử? Người chó có ngậm máu phun người!” Tôn Quyền nói xong câu đó, lập tức thấy hối hận! Tại sao vậy chứ? Bởi vì hắn kịp phản ứng, hiện tại ở nơi giao chiến, binh lực Lưu Bị chiếm ưu thế, quân Giang Đông của hắn bởi vì không kịp phản ứng, còn không kịp tụ tập, tuy vừa rồi Lỗ Túc đã nghe theo mệnh lệnh của hắn điều binh tới, thế nhưng vẫn phải đợi một lát, cho nên lúc này hắn cần phải thừa dịp kêu gọi Lưu Bị đầu hàng hồng kéo dài thời gian trong chốc lát, hơn nữa càng lâu càng tốt, thế nhưng hắn lại không thể kiềm chế lửa giận trong lòng, rõ ràng hắn lại mắng Lưu Bị là “Chó nhà có tang” ! Đây nhất định là điều

quan trọng mà Lưu Bị kiên kị! Không phải rõ ràng hấn muốn Lưu Bị phát động tiến công vào ngay lúc này sao?

Quả nhiên sau khi nghe xong lời Tôn Quyền, sắc mặt Lưu Bị thoáng chốc trở nên tái xanh, hấn mãnh liệt duỗi ngón tay chỉ hướng về phía Tôn Quyền, nói: “Tôn Quyền, đừng vội nhiều lời, đừng mong kéo dài thời gian! Tiến công!”

“Giết a...! . . .”

Lưu Bị vừa mới nói xong, quân Kinh Châu liền vọt tới chỗ Tôn Quyền đang đứng!

“Chúa công, mau lui lại! Chúng ta yểm hộ người!” Ba người Chu Nhiên, Đinh Phụng, Từ Thịnh lập tức lách mình đến phía trước Tôn Quyền, chuẩn bị lại một lần nữa dốc sức liều mạng!

“Lưu Bị, chớ có càn rỡ!”

Mắt thấy Kinh Châu binh dưới sự dẫn dắt của Trương Phi, đã vượt qua một cơn mưa tên thừa thốt của quân Giang Đông, sắp vọt tới trước mặt ba tướng Chu Nhiên, ba người cũng chuẩn bị đổ máu ngay tại chỗ, ngay lúc này, cơ hội nghịch chuyển của quân Giang Đông xuất hiện!

Đầu tiên là một tiếng la lên, ngay sau đó, một cơn mưa tên dày đặc rơi xuống trong đội ngũ quân Kinh Châu! Quân Kinh Châu lập tức tử thương một mảng!

“Lưu Bị, Lỗ Túc ở chỗ này, ngày chết của ngươi đã đến!”

Theo tiếng la, bên trên nóc nhà hai bên đường đi lập tức xuất hiện vô số Cung Tiễn Thủ, đương nhiên từ đầu bên kia của con phố cũng có không ít binh lính đang chạy tới, mà chạy phía trước bọn hấn lại là một người mặc nho phục! Có trời mới biết gã này rốt cuộc là văn hay là võ.

“Tử Kính!”

“Tham quân đại nhân!”

(Lỗ Túc hiện giữ chức Tham quân Giang Đông)

Trong lúc nhất thời bốn người Tôn Quyền cảm động nước mắt tràn mi, bọn hấn còn tưởng rằng phải chết ở chỗ này.

“Đại ca, còn có muốn đánh hay không?” Bên kia quân thần, đồng liêu có cảm giác trùng sinh, bên này, Trương Phi cũng thấp giọng nhìn Lưu Bị hỏi.

“Cẩn thận phòng ngự!” lúc này Lưu Bị cũng không có tâm tình tốt, chết tiệt! Sao lại đột nhiên xuất hiện nhiều Cung Tiễn Thủ như này? Chính bên quân mình vừa mới công thành, ngay cả tầm chắn cũng đều không có. Chỉ sợ ngay khi bên mình còn không tiến công, tất cả đều đã chết dưới cung tên của những người này rồi. Đây chỉ là đầu một con phố, không gian chật hẹp, đối phương lại có mấy ngàn Cung Tiễn Thủ, chỉ cần bắn một lượt, có thể bao trùm, hơn nữa, hấn hoàn toàn không tin, Tôn Quyền sẽ không hạ lệnh bắn trước hấn! Thế nhưng vào lúc này hấn lại không thể lui được. Đằng sau đại quân Kinh Châu vẫn còn đang xông vào trong thành. Hấn có thể lui được không? Hơn nữa, cho dù hấn lui, quân Giang Đông cũng có thể thuận thế đánh lên. Với tâm tình lúc này của Tôn Quyền, chỉ sợ không đuổi giết hấn một trăm tám mươi dặm chắc chắn sẽ không bỏ qua!

“Hừ! Lưu Bị, hiện tại, ta muốn nhìn xem ngươi còn có thể làm gì nữa nào?” Đến phiên Tôn Quyền vênh vào tự đắc.

“Tôn Quyền, đừng tưởng rằng đã có viện binh thì có thể thắng lợi, chẳng biết hươu chết về tay ai, còn chưa biết được đâu!” Lưu Bị chậm rãi gơ hai kiếm lên trước mặt, trầm giọng nói.

“Tốt, ta muốn nhìn xem ngươi có thể chống chọi bao lâu!” Tôn Quyền hừ lạnh một tiếng, muốn phát lệnh.

“Đinh đinh đinh đinh. . .”

Âm thanh lúc này!

Là ở ngoài thành!

Là quân Kinh Châu!

“Bắn tên!” Nghe thấy âm thanh quân Kinh Châu xông tới, Tôn Quyền phản ứng chậm một chút, thế nhưng hấn vẫn lập tức hạ mệnh lệnh này!

“Cẩn thận triệt thoái phía sau!” Lưu Bị có Trương Phi cùng rất nhiều binh sĩ quân Kinh Châu yểm hộ, trong lúc nhất thời, cũng không cảm thấy lo ngại, theo đại quân bắt đầu lui về phía sau, mặc dù dưới cơn mưa tên của quân Giang Đông bắn tới, Kinh Châu binh xông tới bị tử thương không ít, thế nhưng ít nhất, quân Kinh Châu vẫn an ổn mà rút lui đi ra ngoài!

Cuộc chiến giữa hai quân tạm thời kết thúc một giai đoạn!

“Tử Kính, nhờ có người tới kịp lúc! Ta muốn trọng thưởng cho người!” Đợi sau khi Kinh Châu binh đều rời khỏi thành Giang Hạ, quân Giang Đông lập tức đóng cửa thành lại, lúc này đám người Tôn Quyền mới hàn huyên cùng Lỗ Túc.

“Lỗ Túc không dám, để cho chúa công thân lâm hiểm địa, Lỗ Túc đã thân mang tử tội, chúa công không trách, Lỗ Túc đã cảm ơn vạn phần, không dám lại được ban thưởng. Chúa công muốn ban thưởng, hãy ban thưởng mấy vị tướng quân! Các vị tướng quân vì ngăn cản Trương Phi cùng Lưu Bị mà liều chết chém giết!” Lỗ Túc rất hiểu rõ đạo lý khiêm nhường.

“Ai, Tham quân đại nhân, sao đại nhân có thể nói như vậy? Nếu không phải nhờ đại nhân, ba người chúng ta chỉ sợ đều sẽ táng thân trong tay cầu tặc Lưu Bị, càng không thể nói bảo hộ chúa công, nào còn dám kể công!” Chu Nhiên nói, hấn là người cảm kích nhất.

“Đúng vậy, đúng vậy!” Đinh Phụng cùng Từ Thịnh cũng phụ hoạ theo đuôi.

“Đều không cần nói, các người đều là cánh tay đắc lực của ta, hôm nay nếu không có các người, Tôn Quyền ta chỉ sợ cũng thật sự phải đi theo cha và anh, cho nên các người đều có công, hơn nữa còn là đại công, cũng đều được ban thưởng!” Tôn Quyền nói.

“Đa tạ chúa công!” đám người Lỗ Túc nghe xong lời này, vội vàng khom người cảm ơn! Quân địch công thành, không thể ngăn cản, ngược lại còn làm cho chủ công của mình thân hãm hiểm cảnh, còn suýt nữa bị mất mạng, không tính tội mà còn được coi là công, chỉ sợ cũng chỉ có chúa công trước mặt mình này mới có thể khoan hồng độ lượng như vậy!

“Đúng rồi, Tử Kính! Ta cho người đi điều binh, người tại sao trở về nhanh như vậy?” Tôn Quyền lại nhìn Lỗ Túc hỏi.

“Ha ha, ” Lỗ Túc nở nụ cười, nói: “Kỳ thật, chúa công thật ra còn phải ban thưởng một người!”

“Hả? Là ai?” Tôn Quyền hỏi.

“Cam Ninh tướng quân!” Lỗ Túc nói.

“Cam Hưng Bá?” Tôn Quyền cảm thấy ngạc nhiên, hấn hỏi: “Hấn không phải có thương tích bên người sao?”

“Ha ha, vốn, chúa công sai người đưa hai người hấn cùng Lăng Thống tiểu tướng quân đến trên thuyền lớn thủy quân, Cam Ninh tướng quân sai người lên cao nhìn ra xa, nhìn thấy phụ cận cũng không có thuyền địch, liền rút ra ba nghìn Cung Tiễn Thủ trong thủy quân tới viện trợ chúa công! Kết quả ty chức bắt gặp, liền mang tới nơi này!” Lỗ Túc nói.

158. Q.2 - Chương 158: Kiếp (1)

“Cái gì? Cam Hưng Bá sao có thể mạo hiểm như thế? Chỉ quan sát một chút mà có thể xác định không có quân địch sao? Đây không phải tự hãm hiểm cảnh sao? Thật sự là hồ đồ! Người lập tức trả đám Cung Tiễn Thủ này về!” Tôn Quyền nghe xong Lỗ Túc nói, hấn vội la lên.

“Chúa công chó gáp, Cam Ninh tướng quân tự nhiên có biện pháp để dự phòng quân địch tiến công!” Lỗ Túc cười nói.

“Hả? Phương pháp gì?” Tôn Quyền hỏi.

“Cam Ninh tướng quân sai người quay tất cả thuyền thủy quân đều tiến hướng về phía thượng du!” Lỗ Túc nói ra.

“Thượng du? Chạy đến thượng du làm gì? Điều này có thể dự phòng quân địch tiến công sao?” Chu Nhiên không nhịn được hiếu kỳ, lên tiếng hỏi.

“Ha ha, chúa công, ” Lỗ Túc nhìn Tôn Quyền chấp tay, lại nói tiếp: “Ngay khi quân Kinh Châu mới tới, chúng ta xuất phát từ nguyên nhân cẩn thận, phía người đi tìm hiểu tình hình, bọn hãn cũng không mang thủy quân đến. Chúng ta nghĩ rằng là vì Thái Mạo không muốn bọn hãn lập công, cho nên không có phái thủy quân xuất chiến!”

“Cái này cũng không tệ, nhưng cũng không thể nói rằng quân Kinh Châu sẽ không đi tập kích bọn hãn!” Tôn Quyền lại hỏi.

“Ha ha ha! . . .” Đinh Phụng cùng Từ Thịnh đột nhiên nở nụ cười.

“Đinh Tướng quân, còn có Từ tướng quân, các người cười cái gì?” Chu Nhiên không hiểu hỏi.

“Xem ra hai vị tướng quân đã nghĩ thông suốt ý đồ chiến thuật của Cam Ninh tướng quân?” Lỗ Túc cười hỏi.

“Hả? Thật sự?” đương nhiên Tôn Quyền vui vẻ, thủy quân tác chiến, có thêm hai viên tướng tài đương nhiên là chuyện tốt.

“Chúa công, Tham quân đại nhân, ” Đinh Phụng chấp tay đối với Tôn Quyền cùng Lỗ Túc, nói: “Mặt tướng cùng Từ Thịnh tướng quân đi theo Cam Ninh tướng quân một thời gian thật dài, nghe Cam tướng quân nói trước kia khi Cam tướng quân là Cẩm Phàm Tặc đã từng giao chiến cùng quan quân! Loại phương pháp này chính là một trong chiến thuật rất thường dùng vào lúc đó!”

“Hả? Mau nói đi!” có vẻ như Tôn Quyền không từng nghe nói tới ba từ “Cẩm Phàm Tặc”, hiện tại, toàn bộ người Giang Đông cũng biết trước kia Cam Ninh làm gì, thế nhưng có ai sẽ quan tâm tới chuyện đó sao?

“Kỳ thật, loại chiến thuật này được sử dụng chính là lợi dụng quân địch không có thủy quân, mà lực quân lại ở vào thế mạnh!” Đinh Phụng nói: “Trước kia, khi Cam tướng quân giao chiến cùng quan quân, quan quân không dám giao chiến lâu cùng Cam tướng quân ở trên sông, đã nghĩ ra việc phái lực quân thừa dịp thời điểm Cam tướng quân cập bờ để đánh lên, thế nhưng không ai ngờ là Cam tướng quân cũng không để cho đội thuyền cập bờ. Sau khi điều võ dương oai một phen, còn lái thuyền của mình tiến về thượng du! Quan quân không muốn buông tha đương nhiên sẽ len lén đuổi theo ở trên bờ! Sau đó, bọn hãn rút cuộc tìm được cơ hội, tập kích đội ngũ của Cam tướng quân ở trên bờ, thế nhưng Cam tướng quân cũng không giao chiến cùng bọn họ, đột nhiên lại xuôi dòng xuống hạ du. Mọi người cần phải biết rõ, tốc độ xuôi dòng sẽ rất nhanh mà những quan quân lại không có kỵ binh, chỉ dựa vào hai chân, tự nhiên sẽ không thể theo kịp! Vì vậy, Cam tướng quân tiến tới mục tiêu của mình còn sớm hơn rất nhiều so với quan quân, đoạt xong thì lập tức bỏ chạy. Khi những quan quân kia đến nơi thì cũng đã chậm!”

“Ha ha ha, tốt ột Cam Hưng Bá!” Tôn Quyền cười to nói.

“Thái Mạo không cho Lưu Bị thủy quân, Kinh Châu lại không có bao nhiêu kỵ binh, hãn chỉ có thể dựa vào bộ binh để giành chiến thắng! Cho nên, hãn cũng không thể đi đánh lên thủy quân của chúng ta! Bằng không, đi một chuyến không công, sao hãn có thể ngáng đầu trước mặt thuộc hạ?” Từ Thịnh cũng ở một bên cười nói.

“Không chỉ như thế, nếu hãn phái người đi tập kích thủy quân, tất nhiên sẽ phải chia quân mà đội binh mã này sau khi bị Cam tướng quân đùa bỡn một hồi, chẳng khác nào một chi phế gấp kì ngộ. Tiếp theo sau khi Cam tướng quân quay trở về, cũng sẽ phái ra rất nhiều tướng sĩ thủy quân vào trong thành trợ chiến!” Lỗ Túc lại phân tích nói.

“Tốt ột Cam Hưng Bá, quả nhiên là đảm lược hơn người! Khó trách khi lên đường Công Cẩn nói với ta, có hai người Tử Kính cùng Hưng Bá ở bên, đánh một Giang Hạ là đủ!” Tôn Quyền thở dài.

“Ai da!” Từ xa xa đột nhiên truyền đến vài tiếng kinh hô!

“Làm sao vậy?” Chu Nhiên giương giọng hỏi.

“Trên nóc nhà có quá nhiều người, có người rút từ phía trên xuống!”

“ . . .” Mọi người nhìn nhau, Lỗ Túc đỏ mặt!

“Cái này, Tử Kính ...! Tiếp theo, vẫn cần phải chú ý an toàn một chút!” Tôn Quyền cười, nói.

Mà trong khi đám người Tôn Quyền đang thảo luận chiến thuật thủy quân của Cam Ninh, Lưu Bị cũng lui trở về đại doanh quân Kinh Châu, gặp Gia Cát Lượng!

“Chúa công, người không sao chứ?” Gia Cát Lượng vịn Lưu Bị vào bên trong đại trường. Trên người Lưu Bị cùng Trương Phi đều cầm vài mũi tên, Gia Cát Lượng đã phái người đi gọi quân y rồi, thế nhưng hắn vẫn lo lắng.

“Quân sư yên tâm, một chút vết thương nhỏ, không có gì trở ngại!” Lưu Bị nói.

“Đúng đấy, chỉ là vết thương nhỏ, ta cùng đại ca há sẽ để ở trong lòng!” Trương Phi tùy tiện kêu lên: “Một trận, thật đúng là thoải mái ...! Ha ha ha. . .”

“Vây là tốt rồi, nhưng chúa công cùng Tam Tướng quân vẫn phải chú ý một chút! Tam Tướng quân, không nên cưỡi rắn nhử mũi tên ra, đợi quân y đến, làm như vậy sẽ khiến miệng vết thương mở to thêm!” Gia Cát Lượng vừa khuyên can Trương Phi, vừa chuyển hướng về phía Lưu Bị, hắn quỳ xuống, nói: “Chúa công, Lượng tự chủ trương thu binh, mong chúa công giáng tội!”

“Ai!” Lưu Bị giơ tay vội vàng đỡ hắn dậy, nói: “Thì ra là quân sư hạ lệnh, sao lại có tội? Ta còn muốn cảm tạ còn quân sư! Quân sư có công ...!”

“Đa tạ chúa công không trách tội!” Gia Cát Lượng lại thi lễ một cái, lúc này được Lưu Bị nâng đỡ, hắn mới đứng lên.

“Quân sư, có vẻ như người đã sớm biết đại ca ta sẽ không trách người!” Lúc này Trương Phi lại lên tiếng châm chọc.

“Ha ha. . .” Gia Cát Lượng tìm một chỗ ngồi ngồi xuống, xòe cây quạt, nói: “Tam Tướng quân nói không sai, quả thật Lượng biết rõ chúa công gặp tình huống bất lợi trong thành nên mới hạ lệnh rút quân!”

“Hả? Quân sư, người ở bên ngoài, sao lại biết tình hình bên trong thành?” Trương Phi ngạc nhiên nói.

“Kỳ thật điều này cũng không có gì thần kỳ. . .” Gia Cát Lượng nhẹ nhàng nói.

Thì ra sau khi Lưu Bị dẫn người đánh Giang Hạ, cuối cùng Gia Cát Lượng vẫn không thể ngồi yên ở trong doanh, hắn liền đi ra bên ngoài doanh, chứng kiến quân Kinh Châu đã đánh vào trong thành Giang Hạ, không nhìn thấy bóng dáng Lưu Bị! Thế nhưng hắn lại không dám tới gần thành Giang Hạ, vì vậy linh cơ khẽ động, hắn liền phái mấy tên lính quen, mỗi người mang theo hai lá cờ, một lá màu đỏ, một lá cờ trắng, cho bọn họ đi lên tường thành Giang Hạ, quan sát tình hình chiến đấu trong thành. Lưu Bị an toàn thì vậy lá cờ đỏ ở trên lầu thành, Lưu Bị không an toàn thì vậy lá cờ trắng!

Kết quả, mấy tên tiểu binh vừa lên đến trên tường thành thì đã nhìn thấy đám người Lưu Bị bị rất nhiều Cung Tiễn Thủ nhắm vào, lập tức vậy lá cờ trắng!

Vì vậy, Gia Cát Lượng lập tức tự hạ lệnh rút lui, lập tức cho quân Kinh Châu đang xông vào trong thành đều lui trở về, đám người Lưu Bị mới có thể an toàn mà rút khỏi thành Giang Hạ.

“Ai da! Nếu không phải quân sư, ta cùng với Tam đệ Dục Đức, chỉ sợ cũng sẽ táng thân trong thành Giang Hạ! Quân sư xin nhận một lạy của ta!” Lưu Bị nghe xong Gia Cát Lượng miêu tả, hắn lập tức đứng lên, muốn thi lễ với Gia Cát Lượng.

“Chúa công không thể!” Gia Cát Lượng vội vàng nâng Lưu Bị, không để cho hắn hành lễ.

“Quân sư, người cũng nhận một lạy của lão Trương ta!” Gia Cát Lượng có thể ngăn cản Lưu Bị, nhưng lại không cản được Trương Phi, Trương Phi đã hành đại lễ đối với hắn!

“Những điều này đều là chuyện Lượng nên làm, chúa công cùng Tam Tướng quân thật sự không cần như thế!” Gia Cát Lượng thật vất vả mới có thể đỡ Lưu Bị trở về chỗ ngồi, hần lại nói tiếp.

“Ai, ta cùng với Tam đệ nhờ có quân sư cứu nên mới có thể thoát giữ được tánh mạng, thế nhưng Đại công tử Lưu Kỳ lại. . .” Ngay khi vừa mới ngồi xuống, Lưu Bị lại lên tiếng ca thán.

“Chúa công, đã hiểu lắm!” Gia Cát Lượng còn nói thêm.

“Hiểu lắm cái gì?” Lưu Bị khó hiểu, bên cạnh Trương Phi cũng là vẻ mặt mê mang, hần còn không biết, đồn đại nói là Lưu Kỳ đã chết đâu! Hai huynh đệ đều còn tưởng rằng đối phương là biết rõ tình huống đây này!

“Lưu Kỳ công tử cũng không chết, chỉ bị bắn bị thương mà thôi!” Gia Cát Lượng nói.

“Cái gì?” Lưu Bị thiếu chút nữa kêu lên. Bất chợt hần lại run rẩy môi nhìn Gia Cát Lượng hỏi: “Chỉ bị thương?”

“Đúng vậy!” Gia Cát Lượng cho hần một câu trả lời khẳng định.

“Vậy Tam đệ người. . . ?” Lưu Bị quay người nhìn Trương Phi, trong mắt một lần nữa xuất hiện lửa giận. Lưu Kỳ không chết, người đi liều mạng làm gì? Thế nhưng đương nhiên hần sẽ không nói như vậy, hần chỉ trầm giọng hỏi: “Tam đệ, nếu như Lưu Kỳ công tử chỉ bị thương, người tại sao phải đi đánh Giang Hạ?”

“Ta. . . Ta cũng chỉ nghe theo mệnh lệnh của Đại công tử mà làm việc!” Trương Phi cúi đầu ngậm miệng nói. Hần nào có thể dự đoán được huynh đệ mình thiếu chút nữa đều táng thân ở bên trong thành!

“Chúa công vẫn không nên trách tội Tam Tướng quân!” Gia Cát Lượng nhận ra Lưu Bị đang nổi giận. Dù sao, một trận, không chỉ sống mái một trận với Tôn Quyền, cũng tương đương với việc lần trước Lưu Bị mạo hiểm nguy hiểm tánh mạng đến Giang Đông thiết lập quan hệ tốt cùng Tôn Quyền ột lần nữa lại trở nên hồng bét, quan hệ hai bên lại trở nên càng thêm ác liệt. Điều này vô cùng bất lợi cho việc liên hợp tác chiến sau này, thế nhưng hần cũng không muốn Lưu Bị bất hòa cùng Trương Phi. Dù sao vào lúc này Trương Phi chính là võ tướng duy nhất mà Lưu Bị có thể sử dụng được, cho nên, hần vội vàng khuyên nhủ: “Tam Tướng quân cũng không có cách nào khác. Nói như thế nào đi nữa Đại công tử cũng là chủ tướng, cho dù lúc ấy Tam Tướng quân không tiến công, chúng ta cũng vẫn phải đánh một trận cùng Tôn Quyền, bằng không sao chúng ta có thể ăn nói với cùng Lưu Cảnh Thắng, cùng Đại công tử?”

“Ai!” Lưu Bị bùi ngùi thở dài, bất đắc dĩ ngồi phịch xuống mặt đất.

“Đại ca, đệ sai rồi, đại ca hãy phạt đệ đi!” Chứng kiến dáng vẻ của Lưu Bị, Trương Phi quỳ xuống trước mặt Lưu Bị, thấp giọng nói.

“Ai! Tam đệ, ta không phải trách người!” Lưu Bị giơ tay dịu Trương Phi đứng lên, hần nói: “Huynh đệ chúng ta có ba người, hôm nay Nhị đệ Vân Trường đã không có ở đây, người chính là huynh đệ thân thiết duy nhất của ta, vô luận người làm cái gì, ta cũng sẽ không trách người!”

“Đại ca!” Trương Phi lập tức nước mắt tràn mi.

“Ta chỉ không phục ...! Vì sao huynh đệ chúng ta làm việc luôn không được như ý? Chẳng lẽ ông trời cố ý muốn đối đầu cùng chúng ta sao?” Lưu Bị ngửa mặt lên trời thở dài. Tới sau khi hần lại cúi đầu xuống, mặt hần cũng đã ngập nước mắt, hần than thở: “Thế nhưng, huynh đệ chúng ta cũng không thể buông tha ...! Tam đệ, chúng ta làm việc khó khăn, cho nên chúng ta cần phải cẩn thận trong tất cả mọi việc. Sau này đệ cần phải thu lại tánh tình nóng nảy của mình ...!”

“Vâng, đại ca, về sau ta tất cả nghe theo đại ca, tuyệt không lại tự ý chủ trương!” Trương Phi khóc không ra tiếng.

“Chúa công, Tam Tướng quân, kính xin nén bị thương!” Nghe thấy Lưu Bị lại nhắc tới Quan Vũ, Gia Cát Lượng cũng chỉ biết nói như thế.

“Tốt rồi, đại trượng phu sao có thể có hành động như nhi nữ!” Lưu Bị đột nhiên giơ tay lau một vòng trên mặt, nói với Gia Cát Lượng: “Quân sư, người xem, kế tiếp chúng ta nên làm như thế nào?”

“Chúa công!” Gia Cát Lượng rất hài lòng khi thấy Lưu Bị có thể chú ý tới tình huống trước mắt, hần trầm giọng nói: “Từ việc hôm nay xem ra, sợ là chúng ta lại phải đánh nhau một trận quyết liệt cùng Tôn Quyền!”

159. Q.2 - Chương 159: Người Chen Chân

“Cái gì?” lập tức Chu Nhiên cùng Từ Thịnh đều nhảy dựng lên.

“Tốt, thì ra là muốn dùng lương thảo giả để mê hoặc chúng ta, chờ chúng ta rút lui thì mới vận chuyển lương thảo thật đi! Quả nhiên cực kỳ đáng giận!” Chu Nhiên nổi giận dùng dùi kên lên.

“Ta đã nói rồi mà sao Lưu Bàn này lại thay đổi tính tình thì ra hắn còn có một chiêu này!” Từ Thịnh cũng không có cái gì lời hữu ích: “Muốn nhẹ nhàng vận chuyển lương thảo đi, không dễ dàng như vậy. Chu Tướng quân, chúng ta lại đi tìm hắn tính sổ!”

“Tốt, chúng ta đi!” Chu Nhiên càng dứt khoát hơn, hắn đã sớm lên chiến mã rồi.

Sau đó, quân Giang Đông quay đầu lại tiếp tục tiến quân, đi tìm quân vận lương của Lưu Bàn thế nhưng lần này không chỉ nguyên cướp lương thực mà còn muốn tính sổ với cả Lưu Bàn!

Lưu Bàn vẫn đang áp tải lương thảo tiến lên phía trước!

“Lưu Bàn cẩu tặc, đại gia Chu Nhiên của ngươi lại tới nữa!” Theo một tiếng hô, Chu Nhiên lại một lần nữa vọt tới chỗ Lưu Bàn trước tiên. Lần này Từ Thịnh cũng không cam chịu rút lại phía sau, hắn chỉ chậm hơn một nhịp mà thôi, đại đao cũng đã giơ lên cao.

“Chúng tướng sĩ, bảo hộ lương thảo!” Lần này, Lưu Bàn cũng không có thái độ thông dong như trước đó, hắn cũng không mang vẻ mặt cợt nhả, trường mâu hoành ngang, ghìm cương ngựa đợi chờ.

“Ha ha, các tướng sĩ, giết ...!” Lần này Chu Nhiên rất hưng phấn, xem tiểu tử ngươi còn điên cuồng được không? Tiểu tử mà lại dám chơi trò đầu trí với Lão Tử, xem Lão Tử thu thập ngươi như thế nào!

“Hừ, nạp mạng đi!” Lưu Bàn nhìn thấy Chu Nhiên đã vọt tới gần, hắn đột nhiên thúc hai chân vào bụng ngựa, rõ ràng Lưu Bàn đã mặc kệ trường thương của Chu Nhiên đang đâm tới, trường mâu trong tay liền hạ thấp xuống nhắm vào bụng Chu Nhiên.

“Keng!” Chu Nhiên vội vàng vùng thương đẩy ra, sau đó, hắn lướt qua bên người Lưu Bàn, tiếp theo Lưu Bàn đối mặt cùng Từ Thịnh.

“Hừ! Quả nhiên muốn liều mạng đánh!” Thế nhưng Chu Nhiên không thể cứ như vậy mà bỏ qua, hắn quay đầu ngựa, muốn cùng Từ Thịnh giáp công Lưu Bàn.

“Tướng quân, vẫn là lương thảo giả!” tiếng hô của đám binh lính vang lên rất đúng lúc.

“Cái gì?” thiếu chút nữa Từ Thịnh bởi vì ngây người mà bị Lưu Bàn chọc ột mâu, đáng vẻ của Chu Nhiên cũng không thật tốt.

“Ha ha ha, các ngươi lại trúng kế!” lúc này Lưu Bàn cười vui vẻ đến cực điểm, hắn nói: “Trương Phi tướng quân sẽ nhanh chóng đến đây. Chu Nhiên, bốn tướng quân cũng muốn nhìn xem lần này ngươi có thể chống đỡ một hiệp hay không! Ha ha ha!”

“Lưu Bàn, Lão Tử làm thịt ngươi!” Chu Nhiên giận dữ, hắn không lùi lại mà tiến tới, đánh thẳng về phía Lưu Bàn.

“Trước hết giết thẳng này!” bóng dáng Trương Phi vẫn còn không có nhìn thấy đâu rồi. Trước tiên cần phải diệt trừ tên hỗn đản trước mặt này hơn nữa, lúc này Từ Thịnh cũng đã nổi giận bởi vì hai lần bị lừa gạt.

“Chỉ bằng vào các ngươi? Các ngươi vẫn cần phải chú ý tới bản thân mình một chút!” Lưu Bàn lại hoàn toàn không sợ bị hai người Chu Từ quần chặt lấy, hắn lập tức phản kích lại.

Ba người người tới ta đi, nhất thời đánh nhau bất phân thắng bại, thế nhưng, Lưu Bàn cũng đã rơi vào thế hạ phong!

“Lưu Bàn, nhìn xem ngươi còn dám kiêu ngạo nữa hay không?” Chu Nhiên cười to nói.

Nhưng vừa lúc đó, một âm thanh làm hắn sồn hết cả gai ốc đột nhiên vang lên.

“Ha ha ha, cả hai đều có mặt, thật sự là tốt, ha ha ha! Không cần phải chạy, Yến Nhân Trương Phi đã tới!”

Cùng với một âm thanh vang lên như một tiếng tiếng sấm, Trương Phi xuất hiện, một chiến mã màu đen, giống như một cơn cuồng phong màu đen điên cuồng cuốn tới!

“Chạy mau!” Hiện tại, không chỉ có Chu Nhiên sợ Trương Phi, Từ Thịnh cũng sợ. Đương nhiên còn cả Đinh Phụng lần này không tới cũng sợ! Trước đó ba người bọn hắn liều mạng đánh một trận cùng Trương Phi, cũng chỉ miễn cưỡng đánh ngang tay mà thôi. Ngày đó nếu hai bên một mực đánh tiếp, có trời mới biết ba người bọn hắn có thể chống đỡ được hay không, dù sao bọn hắn cảm thấy Trương Phi còn hung mãnh hơn ba phần so với Cam Ninh, thuộc về loại người tuyệt đối không thể trêu chọc. Hiện tại tên sát tinh này lại đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, hơn nữa bên quân mình chỉ có hai người, bên đối phương còn có một Lưu Bàn làm người giúp đỡ. Nói cách khác, bên mình tuyệt đối không có tiền vốn liều mạng, không chạy thì còn có thể làm thế nào đây?

“Ha ha, đã muộn!” Lưu Bàn cười to nói, trường mâu đánh chiêu sau nhanh hơn chiêu trước, quần chặt lấy Từ Thịnh.

“Chu Tướng quân, người đi mau!” Từ Thịnh hét lớn: “Để ta ở chặn lại bọn hắn!”

Nếu như bị quần chặt không thể chạy thoát, vậy hãy làm anh hùng! Từ Thịnh có suy nghĩ này, đại đao đột nhiên trở nên mở rộng ra lớn hạp, có vẻ muốn liều mạng cùng Lưu Bàn, trong lúc nhất thời, đem Lưu Bàn bức cho được liên tiếp lui về phía sau! Thế nhưng Lưu Bàn vẫn bình tĩnh ứng chiến, không để cho hắn có cơ hội thoát thân!

“Phải đi cùng nhau!” Chu Nhiên do dự một chút rồi hắn không để ý tới bản thân, giờ thương lên xông về phía Lưu Bàn.

“Cho rằng hai người Lão Tử chỉ sợ sao?” Lưu Bàn đương nhiên biết rõ Chu Nhiên muốn làm gì. Chu Nhiên muốn cùng Từ Thịnh tranh thủ trong thời gian ngắn nhất giải quyết hắn, sau đó hai người đồng loạt chạy trốn trước khi Trương Phi có thể đuổi tới nơi, thế nhưng Lưu Bàn hắn lại vốn am hiểu loại hình tử chiến này, hắn còn có thể sợ sao?

“Chớ có kiêu ngạo, lão Trương ta đã tới!” Trương Phi nhìn thấy tình hình chiến đấu của ba người, đương nhiên hắn rất giận dữ, lại dám chơi chiêu thức ấy khi ở trước mặt Trương Tam gia hắn. Nếu hắn thật sự để cho hai người Chu Từ giết chết Lưu Bàn ở trước mặt hắn vậy Trương Tam gia hắn cũng cũng không cần lẫn lộn. Lập tức Trương Phi hung hăng thúc mấy cái vào hông chiến mã.

“Từ Thịnh, người đi!” Mắt thấy Trương Phi càng ngày càng gần, mà chính hai người mình vẫn còn bị Lưu Bàn liều mạng cuốn lấy, không thể thoát thân được, Chu Nhiên đột nhiên hét lớn một tiếng, cả người lập tức nhảy lên, đánh về phía Lưu Bàn.

“Chu Tướng quân!” Từ Thịnh kêu thảm một tiếng.

“Đi!” Bởi vì Chu Nhiên xuất kỳ bất ý, đột nhiên nhảy lên, Lưu Bàn chưa kịp phản ứng, hắn chỉ lách mình né tránh theo bản năng, cho nên, rất may mắn là trường mâu trong tay hắn cũng không thể đâm trúng Chu Nhiên, ngược lại cả người hắn bị Chu Nhiên đẩy ngã xuống đất, hai người cứ như vậy người ôm ta, ta ôm người, lẫn lộn uốn éo đánh nhau trên mặt đất.

“Chạy đâu!” tiếng gầm của Trương Phi càng gần.

“Đi ...!” Chu Nhiên mãnh liệt há mồm cắn về phía cổ Lưu Bàn.

“YAA.A.A..!” Lưu Bàn kêu thảm một tiếng, oán hận hé miệng, Chu Nhiên bởi vì mũi trụ rút xuống mà lộ ra lỗ tai!

Từ Thịnh rời đi!

Không đi không được!

Chu Nhiên liều mạng như vậy, đồ ngốc cũng có thể nhìn ra chính là vì để cho hắn có thể thoát được một mạng. Nếu hắn không đi, chính là hắn đã khiến cho Chu Nhiên hi sinh vô ích, cho nên hắn phải đi.

“Đáng giận!” Trương Phi đã đến chậm một bước, hắn nhìn bóng dáng Từ Thịnh bỏ đi, tức giận liên tục rống to!

“Ai da!” một tiếng hét thảm vang lên, Trương Phi lập tức chú ý tới tình cảnh trên mặt đất, hắn chỉ thấy Chu Nhiên đang ngậm trong mồm một mảnh giáp, con tức giận của Trương Phi đã giảm đi không ít, hơn nữa hắn còn liên tục lắc đầu, âm thầm tán thưởng: tên này lại có thể cắn nát chiến giáp! Thật sự là cao “Miệng”, cũng may trước đó Trương Phi hắn không chơi tay không với tên này! Bằng không nói không chừng Trương Phi hắn cũng không biết đã bị cắn thành cái dạng gì nữa! Thế nhưng, cũng có thể là vì chất lượng chiến giáp của Lưu Bàn không tốt!

“Trương tướng quân, nhanh giúp đỡ tướng quân của chúng ta!” Có tên tiểu binh của Lưu Bàn kêu lên.

“Cái gì? Ồ!” Trương Phi lúc này trấn tĩnh lại.

Vì vậy, hắn quay mình xuống ngựa, đi đến bên người hai viên Đại tướng đang lăn lộn dưới mặt đất, giơ tay túm lấy bọn hắn, một tay một người, sau đó, hai cánh tay mãnh liệt xé ra hai bên: “Hắc!”

“YAA.A.A... .” cùng với một tiếng hét thảm vang lên, Trương Phi lại bị Chu Nhiên, bắt đầu nghiến cắn, cắn trúng cổ tay.

“Đi tìm chết!” Trong cơn giận dữ, Trương Phi mãnh liệt quăng Chu Nhiên đi ra ngoài, cũng rất thuận tay, Lưu Bàn cũng bị hắn chẳng phân biệt được trái phải mà ném đi ra ngoài. Kết quả, một miếng da thịt trên cánh tay Trương Phi bị Chu Nhiên mang đi. Hắn đau lòng mà há to miệng, hắn đã lớn như vậy, tuy hắn đã từng thịt, thế nhưng hắn chưa từng “Bán” thịt của mình! Thua lỗ, thật sự thua lỗ!

Mà Chu Nhiên thì sao? Hắn cắn Trương Phi chẳng qua là do nhất thời không kịp phản ứng, không có biện pháp nào khác, hắn vừa mới bị Lưu Bàn cắn đứt một miếng ở tai, đại thù hỷ dung nhan đương nhiên phải báo. Kết quả hắn lại bị tách ra, nhất thời không chú ý, cắn Trương Phi!

“Trương tướng quân, người. . . , ta cũng không có. . . đắc tội người!” giọng nói run rẩy của Lưu Bàn truyền tới. Lần này hắn bị quăng ngã rất thảm!

“Lưu, Lưu tướng quân, xin lỗi, thật không phải, lão Trương ta không phải cố ý, người, người không việc gì chứ?” Sau khi nghe thấy tiếng kêu đó, Trương Phi đang bóp cổ tay đau đớn lại càng hoảng sợ. Câu nói đầu tiên của hắn sau khi kịp phản ứng chính là bồi tội!

“Người nói cái gì?” Hiện tại Lưu Bàn hận không thể giết chết Trương Phi. Miệng Chu Nhiên nhất định đã từng luyện tập. Minh cũng bị cắn thành dạng như này mà rõ ràng còn bị tên mặt đen này đánh ngã, đây là cái gì? Thế nhưng cuối cùng Lưu Bàn hắn vẫn buông tha quyết định này. Tình huống hiện tại, chính bản thân mình khẳng định không phải là đối thủ, trước tiên cần phải chịu đựng, về sau sẽ tính sổ cùng hắn!

“Cái này, Lưu tướng quân, chúng ta vẫn nên nhanh chóng đi về Giang Hạ! Mấy người đại ca vẫn chờ chúng ta!” Trương Phi nhìn xem gương mặt Lưu Bàn tràn đầy vết máu, cẩn thận nói, trong lòng hắn thầm mắng to Chu Nhiên thiếu đạo đức, rõ ràng Lưu Bàn kia lại chuyển hướng đánh vào mặt người ta, làm cho người ta về sau gặp người như thế nào?

“Được rồi!” Lưu Bàn bịt miệng vết thương, không cam lòng nhìn Trương Phi, lúc này hắn mới đáp. Về phần Chu Nhiên, hắn sớm đã bị các binh lính quân Kinh Châu bắt sống. khi Trương Phi ném hắn đã dùng hết khí lực, hắn sớm đã bị ngã tới mức không đứng dậy nổi, ngay cả phản kháng cũng không thể phản kháng được.

Tại sao phải có một trận chiến hôm nay?

Thì ra ngày đó sau khi Gia Cát Lượng cùng Lưu Bị thương nghị, đã nhận được thư từ Tương Dương gửi tới, nói là có rất nhiều lương thảo đã lên đường, đích đến chính là Giang Hạ!

Kết quả, linh cơ Gia Cát Lượng khẽ động, bởi vậy hắn đã nghĩ ra một kế sách có thể bức Tôn Quyền lui binh lý.

Đầu tiên quân Kinh Châu cho truyền ra tin tức, nói quân Kinh Châu thật không ngờ sẽ đánh lâu như vậy, không mang đủ lương thảo, đã phái người đi Tương Dương thúc dục, mà dưới tình huống này, thám tử của Tôn Quyền cũng sẽ biết được tin tức này.

Tiếp theo đưa tin tức cho Lưu Bàn, người áp tải lương thực, để cho hắn chia lương thảo làm một phần thật, hai phần giả. Lương thực thật đi theo sau lương thực giả, trước hết để cho quân Giang Đông đi cướp lương thực giả, sau đó, đội quân Giang Đông phát hiện ra, không đuổi theo, thả cho quân áp tải lương đi.

Sau đó, lại tiếp tục là lương thực giả!

Theo tính toán của Gia Cát Lượng, tướng lĩnh mà quân Giang Đông phải đi cướp lương nhất định sẽ không cam lòng thất bại, mà khi quân Giang Đông xuất kích lần thứ nhất, cũng đã làm bại lộ địa điểm ẩn náu của mình, khiến cho Trương Phi có thể mang binh phản kích chặn đứng đường lui của bọn hắn, chờ tới khi bọn hắn phát hiện vẫn là lương thực giả, chắc chắn sẽ lui về. Khi đó Trương Phi xuất kích, đem một trong mạng lưới thành cầm.

Thế nhưng Gia Cát Lượng lại không ngờ rằng, Chu Nhiên cùng Từ Thịnh lại muốn giết chết Lưu Bàn nên quay lại một lần nữa! Trương Phi ở phía sau đợi chờ vô ích, không thể không ly khai trận địa để truy kích! Kết quả, Chu Nhiên lại liều mạng, dùng phương pháp vật lộn quần lầy Lưu Bàn, sáng tạo ra cơ hội cho Từ Thịnh chạy trốn, cuối cùng quân Kinh Châu chỉ có thể bắt được một người!

Một trận chiến này, thành quả chiến đấu cuối cùng đã nằm ngoài ý định, quân Kinh Châu trả giá ột chút: Lưu Bàn thương thế nghiêm trọng, nhất là đầu! Trương Phi không có được cơ hội xuất thủ, ngược lại còn mất đi một miếng thịt, càng không hợp tính toán!

Thế nhưng, quân Giang Đông cũng không khá hơn bao nhiêu: Chu Nhiên bị bắt không nói, một lỗ tai của hắn còn bị Lưu Bàn cắn mất.

Không nói tới chuyện Trương Phi cùng Lưu Bàn mang theo Chu Nhiên đi về giao nộp cho Lưu Bị cùng Gia Cát Lượng, chỉ nói chuyện Từ Thịnh trốn về Giang Hạ, hắn vội vàng tìm gặp Tôn Quyền bẩm báo thành quả chiến đấu.

“Chúa công, người nhất định phải cứu Chu Tướng quân! Chu tướng quân vì cứu mặt tướng mới bị bắt!” Bẩm báo xong, Từ Thịnh liền quỳ gối trước mặt Tôn Quyền cầu xin.

“Tứ tướng quân hãy cứ thoải mái, buông lỏng tinh thần, chúa công nhất định sẽ nghĩ biện pháp cứu Chu Nhiên tướng quân!” Lỗ Túc ở bên đáp thay Tôn Quyền.

“Tứ Kính, chúng ta cần phải làm gì bây giờ? Hôm nay Chu Nhiên tướng quân bị bắt, nếu Lưu Bị hắn. . . Vậy thì phải làm thế nào đây?” Tôn Quyền cũng cực kỳ sốt ruột. Đánh tiếp trận chiến này cùng Lưu Bị là do hắn kiên trì. Hôm nay, rõ ràng chính vì vậy mà lại mất đi một viên Đại tướng, hắn sao có thể an tâm đây?

“Chúa công không cần phải gấp. Kỳ thật, Chu Nhiên tướng quân cũng không khó cứu, chỉ cần chúa công viết một phong thư là được rồi!” Lỗ Túc nói.

“Hả? Có biện pháp tốt này sao? Tứ Kính, người nói mau!” Tôn Quyền vội la lên.

“Chẳng qua là. . .” Lỗ Túc muốn nói lại thôi.

“Chỉ là cái gì? Tham quân đại nhân, ngài nói mau!” Từ Thịnh cũng ở một bên thúc giục nói.

“Mặc kệ cái gì mà chẳng qua là, chỉ cần có thể cứu được Chu Nhiên tướng quân, ta đều đồng ý!” Tôn Quyền tỏ thái độ nói.

“Chỉ cần chúa công có thể đồng ý là tốt rồi!” Lỗ Túc chậm rãi nói: “Chỉ cần chúa công viết một phong thư cho Lưu Bị, trên thư giải thích để cho hắn thả Chu Nhiên tướng quân, nếu không thả, chúng ta sẽ hỏa thiêu thành Giang Hạ này, hắn không thể không thả!”

“Tốt, cứ làm như thế!” Tôn Quyền lớn tiếng nói. Dù sao vốn hắn cũng không muốn chiếm giữ thành Giang Hạ, hắn không sợ từ “đốt” này.

Thư rất nhanh được đưa đến chỗ Lưu Bị!

“Khá lắm đáng giận Tôn Quyền, ta còn không yêu cầu hắn giao thành trì, hắn lại còn có một chiêu này!” Lưu Bị xem xong thư, lửa giận dâng lên.

“Ha ha ha, tốt!” khác với Lưu Bị, Gia Cát Lượng xem xong thư xong lại nở nụ cười.

“Quân sư, người cười cái gì?” Trương Phi ôm cổ tay đang bị băng bó vải trắng, hỏi.

“Dùng loại uy hiếp này, xem ra Tôn Quyền nhất định phải chuộc Chu Nhiên kia về. Cái này thì chúng ta có thể yên tâm!” Gia Cát Lượng cười nói.

“Thế nhưng Tôn Quyền hẳn muốn đốt thành!” Lưu Bị nói.

“Đây chẳng qua là hấn đe dọa mà thôi. Chúa công, kỳ thật hiện tại hai bên chúng ta chẳng khác gì đang đàm phán. Nếu như Tôn Quyền hấn rao giá trên trời, chúng ta đây cũng có thể bảo hấn nhượng lại thành trì cho chúng ta, dùng cái này để đổi Chu Nhiên! Cái này chính là trả giá chạm đất!” Gia Cát Lượng cười nói.

“Vậy cứ làm như thế, ta viết thư cho Tôn Quyền!” Lưu Bị cầm bút.

“Khá lắm Lưu Bị, muốn ta dùng Giang Hạ đổi Chu Nhiên tướng quân, hơn nữa, hấn rõ ràng còn dám đòi hỏi ta phải hoàn toàn rút khỏi thành!” Sau khi Tôn Quyền nhận được thư của Lưu Bị, hấn lại một lần nữa giận dữ.

“Chúa công, xem ra dùng thành trì đổi Chu Tướng quân chính là mục đích cuối cùng của Lưu Bị, chỉ sợ chúng ta không thể không cho hấn! Đây cũng là nguyên nhân mà ty chức do dự khi nghĩ kế sách cho chúa công” Lỗ Túc nói.

“Ta không phải quan tâm tới thành Giang Hạ, chẳng qua là, Lưu Bị muốn ta rút lui trước, nếu sau khi hấn đạt được thành trì mà lại không tha Chu Nhiên tướng quân, vậy thì ta phải làm sao?” Tôn Quyền tức giận nói.

“Chúng ta yêu cầu Lưu Bị thả Chu Nhiên tướng quân trước, bằng không chúng ta sẽ chia thành Giang Hạ này thành từng khu vực để đốt, một ngày đốt một phần, đốt cho tới khi cháy sạch mới thôi!” Lỗ Túc lại hiền kể nói.

“Biện pháp này không tệ, chẳng qua đại hỏa vô tình, sao có thể nói phân vùng là có thể phân chia được?” Tôn Quyền lại hỏi.

“Chúa công, người cần lo lắng chuyện này chính là Lưu Bị! Ngài cũng không cần quản!” Lỗ Túc cười nói.

“Ha ha, không tệ, xác thực Lưu Bị mới cần phải lo lắng mới đúng, ha ha!” Tôn Quyền cười to.

“Tốt Tôn Quyền người lại dám uy hiếp ta như thế!” Một lần nữa nhận được thư trả lời của Tôn Quyền, Lưu Bị lại nổi giận, nói: “Chia thành nhỏ ra để đốt. Không ngờ hấn có thể nghĩ ra chiêu này! Người dám đốt, ta liền dám giết người! Ta mới không tin người dám vĩnh viễn đứng ở Giang Hạ!”

“Chúa công, không cần phải gấp, thuộc hạ còn có biện pháp đối phó với một chiêu này của bọn hấn!” Gia Cát Lượng mỉm cười nói.

“Hả? Quân sư nói mau!” Lưu Bị vui mừng nói.

“Chúa công mời xem!” Gia Cát Lượng lấy ra một đồ vật hình như tràn đầy vết máu đồ vật!

“Quân sư, đây là cái gì?” Lưu Bị vừa bụm lấy mũi lui về phía sau, vừa nói.

“Chúa công, đây là nửa mảnh lông tai Lưu Bàn tướng quân cắn từ trên người Chu Nhiên! Mang nó tới cho Tôn Quyền, nhìn xem hấn còn dám lại rao giá trên trời hay không!” Gia Cát Lượng cười nói.

“Quân sư, ý của người là. . . ?” Lưu Bị có đôi chút nghi vấn.

“Không phải bọn hấn muốn chia thành Giang Hạ thành từng phần để đốt sao? Mỗi ngày chúng ta cắt một bộ phận ở trên người Chu Nhiên tướng quân của bọn hấn. Hãy nghĩ xem người đợi lợi có phải là Tôn Quyền bọn hấn không? Mấy miếng thịt này mà có thể đổi được một tòa thành lớn” Gia Cát Lượng cười nói.

“Đều tẩu hỏa nhập cả rồi!” Lưu Bị nhìn Gia Cát Lượng mỉm cười, trong lòng hấn thoáng rét run, một hồi lâu hấn mới lên tiếng: “Được rồi, cứ gửi cho Tôn Quyền”

“Lưu Bị người dám!” Tôn Quyền vỗ án! Cái hộp nhỏ đựng nửa mảnh lỗ tai Chu Nhiên bị chấn động rơi xuống trên mặt đất.

Phía dưới là một bầu không khí vô cùng trầm mặc!

“Tử Kính, người hãy nghĩ biện pháp đáp lễ Lưu Bị, hắn thật sự quá ác độc! Rõ ràng có người nói hắn cái gì mà là người ‘ nhân nghĩa ’. Tất cả đều là chó má!” Tôn Quyền đã không còn quan tâm tới chính mình xuất thân từ gia tộc mấy đời làm đại quan, cũng bắt đầu nói thô tục.

“Chúa công, chẳng lẽ người muốn tận mắt thấy Chu Nhiên tướng quân bị Lưu Bị. . .” Lỗ Túc chấp tay hỏi.

“Đương nhiên không thể. . .” Tôn Quyền vội vàng phủ nhận.

“Vậy cũng chỉ có đồng ý điều kiện của Lưu Bị, ty chức cũng không có cách nào!” Lỗ Túc chán nản nói.

“Nhưng nếu như đến lúc đó Lưu Bị gia hại Chu Nhiên tướng quân thì sao?” Tôn Quyền không cam lòng.

“Ty chức cũng không có cách nào!” Lỗ Túc đáp: “Nhưng nếu như chúng ta đã đáp ứng, Chu Nhiên tướng quân còn có một con đường sống, nếu như không đáp ứng, Chu Nhiên tướng quân có thể thật sự không có đường sống!”

“Ai!” Tôn Quyền đặt mông ngồi xuống, nói: “Mà thôi, nên đáp ứng bọn hắn! Lưu Bị, lần này xem như người lợi hại!”

Rốt cục quân Giang Đông rút lui! Lưu Bị cũng không phải làm bất kỳ điều gì. Sau khi đại quân tiến vào Giang Hạ, hắn lập tức cho thả Chu Nhiên. Lúc này Chu Nhiên, tuy trên người còn có tổn thương, thế nhưng hắn ở trong quân doanh quân Kinh Châu được hầu hạ ăn uống đầy đủ, da mặt đỏ ửng khiến cho đám người Tôn Quyền cực kỳ ngạc nhiên. Tới khi biết rõ nửa mảnh lỗ tai kia vốn là do hắn vật lộn cùng Lưu Bàn bị tên kia cắn mất, đám người Tôn Quyền càng đỡ khóc đỡ cười. Cả một nhóm người rõ ràng đều bị gạt, thế nhưng cũng còn khá tốt, cuối cùng Chu Nhiên đã trở về, món nợ này được ghi cho Lưu Bị, sau này hãy nói!

Mà Lưu Bị thì sao? Rốt cục sau nhiều năm, một lần nữa hắn lại có một căn cứ, hơn nữa. Tuân theo đề nghị của Gia Cát Lượng, hắn dùng danh nghĩa Đại công tử Lưu Kỳ, âm thầm kết nối những quận huyện khác ở Kinh Châu, bắt đầu chậm rãi chuẩn bị tiếp nhận Kinh Châu.

Đồng thời, với việc chiếm giữ Giang Hạ, Gia Cát Lượng lại lập tức phái ra rất nhiều mật thám, phân biệt đến Tương Dương, Lạc Dương, Hứa Xương, Kiến Nghiệp, tìm kiếm tình tức, bất kỳ lúc nào cũng có thể báo cáo về.

“Hả? Lưu Bị vì muốn đánh chiếm Giang Hạ mà đã gây chuyện cùng Tôn Quyền sao?” Hứa Thành rất nhanh có được tin tức từ Giang Hạ truyền về.

“Đúng vậy, chúa công, hiện tại Lưu Bị cũng cùng Tôn Quyền đã có xung đột, bọn hắn muốn liên hợp lại, chỉ sợ cũng không dễ dàng!” Trần Cung nói.

“Ha ha, cái này cũng không thể không được. Đám thủ hạ của bọn hắn cũng là một đám có tính toán không tệ, kiến thức cũng không ngẩn....! Không thể bởi vì hai nhà đánh nhau ồn ào mà trở nên xa lạ, chuyện liên hợp lại nhất định sẽ xảy ra, chẳng qua là không biết ta phải đánh bọn hắn tới mức độ nào mà thôi!” Hứa Thành vừa cười vừa nói.

“Chúa công, chúng ta chỉ biết giương mắt nhìn bọn chúng liên hợp sao?” Trần Cung nói.

“Người cùng lão gia hỏa Giả Hủ kia đã nói với ta là không thể ‘ liên tục dùng binh lạm dụng vũ lực ’ hiện tại có lẽ trước tiên chúng ta cần phải làm tốt nội chính, người thấy đúng không?” Hứa Thành cười híp mắt nói.

“Cái này, chúa công, kỳ thật ty chức cùng Giả Văn Hòa cũng không phải có ý tứ như chúa công nói, ” Trần Cung phản bác, hắn nói: “Hiện tại, chúng ta cũng vẫn có thể đánh một hai trận cục bộ. Ty chức cho rằng, có thể cho Liêu tướng quân ở Uyển Thành xuất kích, tập kích quấy rối Kinh Châu. . .”

“Cái này không vội. . .” Hứa Thành khoát tay áo.

“Chúa công. . .” Trần Cung còn muốn nói điều gì đó thì hần chứng kiến có một thân vệ của Hứa Thành đang đi tới bên này.

“Chuyện gì?” Hứa Thành nhìn thân vệ hỏi.

“Khởi bẩm chúa công, phu nhân phái người từ nội trạch tới truyền lời nhắ, muốn ngài gặp tiểu thư!” Thân vệ đáp.

“Ah, đi gặp nữ nhi bảo bối của ta! Tốt, cho người tới đáp lời, ta lập tức đi ngay, lập tức đi ngay!” Hứa Thành nói. Tiếp theo, hần lại quay người nói với Trần Cung: “Cái này, Công Đài, người cũng biết..., làm người cha mẹ. . . Có phải hay không à? Ta đi trước gặp nữ nhi bảo bối của ta. Trước tiên người ở lại đó! A...!”

“Chúa công! . . .” Trần Cung kêu lên một tiếng, thế nhưng Hứa Thành lại cũng không quay đầu lại, hần chỉ khoát tay áo rồi bỏ đi.

“Ai!” Trần Cung thở dài một hơi, lắc đầu, cười gượng gạo một tiếng, đi ra ngoài.

“Ồ, Công Đài, sao lại lắc đầu ủ rũ như thế này? Chẳng lẽ chúa công làm phiền người rồi hả? Không thể nào, chúa công bao giờ khi dễ người thành thật!” Lúc này vừa vặn Dương Nhị từ bên ngoài tiến vào, chứng kiến thái độ ủ rũ của Trần Cung bèn lên tiếng hỏi.

“Người cho ta là người sao? Ba ngày thì hai ngày có chuyện!” Nhìn Dương Nhị lúc này dáng người đã hơi mập mạp, Trần Cung tức giận trả lời hần một câu: “Người cũng không nhìn mình xem, người hiện tại còn có bộ dạng của một võ tướng sao? Người béo như này rồi! Ai! Người có còn muốn xuất binh chiến tranh nữa hay không?”

“Cái này, Công Đài, ta cũng không có ý tứ trêu chọc người, người cũng đừng tìm ta trút giận!” Dương Nhị giơ ngón tay chỉ Trần Cung, nói: “Chọc ta, người biết hậu quả đấy. Ta cũng không đến nhà người gia ăn mười ngày nữa tháng, mà ta cũng sẽ không đi! Hơn nữa, vóc người này của ta thì làm sao nào? Hiện tại ăn ngon, khỏe mạnh một một thì người liền ghen ghét! Chắc mỗi người cũng phải giống như người, giống như xương khô mới là có hình dáng sao? Ta vẫn luyện võ, hiện tại ta cũng có thể so sánh cao thấp cùng Lê Phương rồi!”

“Người thôi đi!” Trần Cung lại tức giận trừng mắt liếc hần một cái, nói: “Người cho rằng ta không biết, người cho người ta khiến Lê Phương Tướng quân quá chén, mới luận võ cùng hần. Kết quả người mới liều mạng đánh ngang tay, còn không biết xấu hổ?”

“Cái này. . . đại trượng phu đầu trí không đầu lực, ta vẫn thắng không ít!” Dương Nhị bị Trần Cung vạch trần nội tình, đôi chút xấu hổ, thế nhưng hần vẫn đang rất cứng miệng.

“Ha ha, đúng vậy, người thắng không ít, còn không phải đều. . .” Trần Cung muốn tiếp tục vạch trần nội tình của Dương Nhị, lại bị hần cắt đứt.

“Sao lại chỉ nói ta, người làm sao vậy? Trên mặt biểu lộ giống như vừa nuốt phải chuột vậy?” Dương Nhị nhìn hần hỏi.

“Ai, ” Trần Cung thở dài, nói: “Ta vốn muốn khuyên chúa công xuất binh Uyển Thành, thừa dịp Kinh Châu bất ổn, tập kích quấy rối một phen, thế nhưng chúa công lại không muốn!”

“Không thể nào? Chỉ là một việc nhỏ này, người cần phải như vậy sao?” Dương Nhị lắc đầu, nói: “Ta nói này, Công Đài, người ấy, hãy để suy nghĩ phóng khoáng một chút, hơn nữa, chúa công đối với người rất tốt là được rồi. Giống như ta, mỗi tháng đều bị thu thập mấy lần, thời gian trôi qua thảm rất....! Người có còn hạnh phúc hơn nhiều khi so với ta!”

“Ta sao có thể mất hứng vì chuyện đó?” Trần Cung không vui nói: “Ta mất hứng, là vì từ khi Văn thị phu nhân sinh cho chủ công một vị thiên kim, chúa công có chút lười biếng đối với công việc quân chính, đây cũng không phải là chuyện tốt ...!”

“Vậy thì thế nào?” Dương Nhị khó hiểu nói: “Ta cũng rất thương tiểu tử kia của nhà ta...! Chúa công thương khuê nữ, đạo lý hiển nhiên mà!”

“Thế nhưng đó chỉ là một người con gái mà thôi! Lúc này mới sinh ra được vài ngày, chúa công đã yêu mến thế này, ngày sau. . .” Trần Cung thở dài.

“Được, ta biết rõ người vì sao mất hứng!” Dương Nhị xua ta ngăn cản Trần Cung, nói tiếp: “Đám người đọc sách các người, sao lại không để ý tâm tình chúa công một chút?”

“Làm sao vậy?” Lúc này đến lượt Trần Cung không hiểu.

“Chúa công đã gần đến tuổi trung niên, bình sinh không có thân nhân, thật vất vả mới có một đứa con gái, người lại nói ‘chỉ là một người con gái’ người biết cái gì gọi thân tình không? Đã có cảm giác thân nhân, người hiểu không?” Dương Nhị mang dáng vẻ lên giọng răn dạy người khác, nói.

“Thân nhân?” Trần Cung nhìn về phía Dương Nhị, hai con mắt mở to giống như là dấu chấm hỏi (???).

“Biết rõ vì sao chúa công dung túng ấy vị phu nhân kiêu căng như vậy không? Bởi vì đều là người một nhà ...! Nếu như đã là người một nhà, cần gì phải dùng mấy thứ quy củ gì đó cứng nhắc như vậy sao? Vậy thì có còn gọi là người nhà nữa không? Hơn nữa, người đã từng chứng kiến mấy vị phu nhân can thiệp vào chính sự của chúa công chưa hả? Cũng không có! Điều này nói rõ chúa công hiểu rất rõ cái gọi là ‘mức độ’ hiểu không?” Dương Nhị tiếp tục giáo huấn.

“ . . .” Trần Cung không nói chuyện, hắn chỉ đứng nhìn Dương Nhị.

“Ta nói không thể hết được. Được rồi, người, hay trở về tự mình nghĩ đi!” Dương Nhị nói. Nói xong, hắn liền xoay người đi ra ngoài.

“Dương Tướng quân, không phải tướng quân muốn tìm chúa công đấy sao?” Trần Cung đuổi theo một bước hỏi.

“Không tìm, cha con người ta đang hưởng thụ niềm vui gia đình, Lão Tử trở về nhà chơi với tiểu tử của chúng ta!” Dương Nhị giống với Hứa Thành, cũng không quay đầu lại, hắn chỉ khoát tay áo, bỏ đi.

“Thân tình?” Trần Cung tự nhủ: “Khó trách mấy ngày nay Giả Văn Hòa cũng không tới chỗ chúa công, thì ra hắn sớm đã nhìn ra! Đáng giận, vậy mà lại không nhắc nhở một tiếng!”

“Hiểu rõ”, Trần Cung ngẩng đầu, hắn đang định đi về phía trước thì một loạt âm thanh của vó ngựa truyền tới.

“Người nào dám phi ngựa ở trước cửa phủ chúa công?” Trần Cung đang muốn nổi giận trách mắng người nào đó về tội bất kính thì liền chứng kiến một con ngựa vọt tới trước cửa Hứa phủ rồi ngừng lại.

“Người nào?” Không đợi Trần Cung lên tiếng quát hỏi, vệ binh trước cửa Hứa phủ lên tiếng quát hỏi.

“Dưới trướng Ký Châu Trấn Đông tướng quân, phụng mệnh đưa văn kiện khẩn cấp tới!” Lập tức kỵ sĩ nói, sau đó người này xuống ngựa chạy đến trước cửa Hứa.

“Chờ một chút!” Vệ binh không dám trễ nãi, lập tức đi thông báo.

“Thư của Trấn Đông tướng quân, lẽ ra đưa cho quân chính viện, sao lại đưa đến phủ chúa công hả?” Trần Cung ở một bên nhìn kỵ sĩ kia hỏi.

“Người. . .” Kỵ sĩ không biết thân phận Trần Cung, có chút do dự.

“Vị này chính là Trần Cung đại nhân, là bí thư giám lệnh của chúa công! Chuyện của các người, lão nhân gia ngài cũng có thể quản đấy!” Vệ binh nhìn tên kỵ sĩ giải thích.

“À?” Kỵ sĩ không thể ngờ được lại gặp một đại quan như này, hắn lập tức quỳ xuống, nói: “Bái kiến đại nhân!”

“Đứng lên đi! Có đại sự gì mà Cao trấn đông lại trực tiếp bẩm báo cho chúa công?” Trần Cung hỏi.

“Khởi bẩm đại nhân: đại quân hai mươi vạn của Tào Tháo đột nhiên xuất hiện tại bờ Nam Hoàng Hà, Cao Thuận tướng quân đã xuất binh tiến về trước phòng ngự, thế nhưng quân địch nhân số quá đông, cho nên Cao tướng quân viết thư đến đây cầu viện!” Kỵ sĩ cúi đầu nói.

“Cái gì? Vì sao chúng ta không có được tin tức?” Trần Cung vội la lên: “Người lập tức cùng ta đi gặp chúa công!”

. . .

“Tốt rồi, ta cũng biết rồi, người đi xuống trước đi!” Hứa Thành nghe xong kỳ sĩ báo cáo, hắn cũng không nói thêm gì.

“Tiểu nhân cáo lui!” Kỳ sĩ cúi đầu, đi ra ngoài.

“Công Đài, người thấy chuyện này như thế nào?” Hứa Thành nhìn Trần Cung hỏi.

“Chúa công, người này là một tên gian tế!” Trần Cung nói: “Nếu thật là người của Cao tướng quân, hắn nhất định trước tiên sẽ chuyển tin tức đến quân chính viện, mà tuyệt sẽ không tới chỗ chúa công!”

“Đúng vậy!” Hứa Thành nhẹ gật đầu, nói: “Cao Thuần người này luôn luôn tuân thủ quy củ hơn bất luận kẻ nào. Thủ hạ của hắn, cũng không thể không hiểu rõ như vậy!”

“Hơn nữa, với năng lực của Cao Thuần cùng binh lực hiện nay của hắn, sao khi nhìn thấy hai mươi vạn quân Tào đã lập tức gửi tin tức cầu viện? Nhiều lắm là hắn chỉ thông báo cho chúng ta biết một chút mà thôi. Tên gian tế này ngay cả điều này cũng không hiểu rõ, mà đã muốn chơi trò lừa dối, thật sự là buồn cười!” Trần Cung cười nhạt nói.

“Ta biết ngay người đã nhìn ra!” Hứa Thành cười nói: “Thế nhưng, người vì sao lại mang hắn vào trong này? Không sợ hắn muốn đến ám sát ta sao?”

“Chúa công, không cần nói chuyện này, ty chúc cho rằng, mệnh ngài cũng đủ lớn!” Trần Cung cung kính nói, thế nhưng lời nói của hắn lại hoàn toàn không liên quan gì tới thái độ cung kính đó.

“Chúa công, ai dám ám sát ngài, được trước qua cửa ải Diểm mã đã!” Trần Cung vừa mới nói xong, sau lưng Hứa Thành đã vang lên giọng nói ồm ồm của Diểm Vi.

“Được, tính toán ta không nói!” Hứa Thành khoát tay áo, xem như nhận thua. Đương nhiên hắn biết chỗ này của mình dễ phòng vô cùng nghiêm mật. Lúc trước khi tên kỳ sĩ tiến vào đại đường đã phải đi qua ba trạm kiểm tra, căn bản không có khả năng mang theo binh khí, mà nếu như người này muốn dùng công phu đánh cận chiến, vậy càng tìm sai người, quyền cước của Hứa Thành, nói như thế nào đi nữa thì hắn cũng đã từng khổ công luyện tập võ, tuyệt đối cũng được coi là nhất lưu. Hơn nữa, khi gặp người ở trong đại đường, sau lưng Hứa Thành không phải Hồng Phong thì chính là Diểm Vi, ai có thể đánh hắn được sao?

“Chúa công, người xem, người này là người phương nào phái tới?” Trần Cung tán thưởng nhìn Diểm Vi, như hắn và Hồng Phong, người tận trung với cương vị công tác đúng là không thấy nhiều!

“Phương nào?” Hứa Thành cười cười, nói: “Theo người thì sao? Thế nhưng, nhất định không phải là Tào Tháo. Hừ, hiện tại là khoảng thời gian rất khó khăn, khổ sở của hắn, tuyệt đối hắn sẽ không chọc ta!”

“Thế nhưng không phải Tào Tháo thì là ai?” Trần Cung cau mày nói.

“Có thể là kẻ nào đó có oán thù cùng Tào Tháo thì sao?” Hứa Thành suy tư nói.

“Nhất định là người có oán thù cùng Tào Tháo, bằng không cũng sẽ không nghĩ cách dụ dỗ chúng ta xuất binh!” Trần Cung đáp.

“Được rồi, hãy đi gọi Giả Văn Hòa đến đây đi. Ở phương diện này hắn mới là người trong nghề, chúng ta đều không so được với hắn!” Hứa Thành cười nói.

“Có phải là người Giang Đông hay không?” Dương Nhị nói. Trên đường về hắn gặp Giả Hủ, lập tức hắn cũng quay trở lại, nghe thấy lời nói của Trần Cung bèn lên tiếng hỏi.

“Cái này. . .” Hứa Thành nhìn thẳng vào Dương Nhị, nói: “Dương Nhị, xem ra ta thật sự phải cho người quay trở lại chiến trường rồi, để tránh cho bản lãnh của tiểu tử người đều bị hương ôn nhu của Lạc Dương làm tan chảy cả rồi!”

“Chúa công, mặt tướng có căn cứ!” Dương Nhị nghe xong Hứa Thành nói, hắn cực kỳ bất mãn, phản bác: “Giang Đông có mối thù tập kích giết Tôn Sách cùng Tào Tháo, cái này có thể tính toán làm động cơ, nhưng

bọn hấn lại không đánh lại Tào Tháo, cũng chỉ có thể dùng loại phương pháp này, dẫn xuất chúng ta đấu một trận cùng Tào Tháo. Có thể khẳng định là Tào Tháo không thể đánh lại chúng ta đấy, mà chúng ta bị tin tức tình báo giả khiến cho xuất binh. Đối với Tào Tháo mà nói, hấn sẽ rơi vào tình cảnh bị bất ngờ, như vậy, Tào Tháo chịu thiệt, tổn hại, bất lợi càng lớn, thậm chí là trò chơi kết thúc. . . .”

“Chơi cái gì? Nói!” Hứa Thành ý bảo Dương Nhị tiếp tục nói.

“Cái này, chúa công, ta không nói nữa, ta trở về tiếp tục nghiên cứu binh pháp!” Dương Nhị cười mỉa nói.

“Trò chơi kết thúc! Hừ! Tào Tháo nếu kết thúc rồi, vậy Giang Đông còn có thể chơi nữa hay sao? Bọn hấn cũng không phải đồ dần!” Hứa Thành hung hăng mà còn rất khinh bỉ nhìn Dương Nhị một chút rồi hấn lại nói tiếp: “Thế này, gần đây nhìn người dôi chút béo phì rồi, thế này thì không thể được. Người cần phải đi ra ngoài hoạt động một chút mới tốt. Hai ngày này trước tiên người đi chỉnh đốn quân đội, ba ngày sau người lãnh binh năm vạn, ra Hồ Lao, đi Huỳnh Dương hội hợp Trương Liêu, sau đó, binh chia làm hai đường, một đường uy hiếp Hứa Xương, một đường khác, đi đánh Trần Lưu, hoặc là tự chọn thời cơ chiến đấu, có nghe hay không?”

“Đã nghe được! Mặt tướng lĩnh mệnh!” Dương Nhị cúi đầu ngập ngừng nói, ăn trộm gà không thành lại còn mất nắm gạo. Lúc này còn phải đi đánh trận. Chính mình vẫn cần phải thương lượng trước cùng Trương Liêu, đi Hứa Xương. Nói như thế nào đi nữa Hứa Xương cũng là thủ phủ của Tào Tháo, chúa công chỉ nói ‘ uy hiếp ’ chưa nói nhất định phải đánh, chỉ cần phải chú ý để không bị đánh lén là được, nên sẽ không quá mệt mỏi. Nghĩ tới đây, hấn ngẩng đầu lên, lại thấy Điển Vi ở sau lưng Hứa Thành đang nhìn mình với ánh mắt cười nhạo, ý đại khái là: hãy thử nghĩ một chút đi, tự cho người thông minh! Như Lão Tử, không xuất ra một lời, cũng không cần bị chúa công dạy dỗ. Trong cơn tức giận Dương Nhị lại trừng mắt nhìn Điển Vi.

“Văn Hòa, theo người thì sao?” Hứa Thành quay đầu nhìn về phía Giả Hủ.

“Quý khách này nhìn như thế nào cũng không giống là tác phẩm của mấy thế lực lớn hiện nay!” Giả Hủ nói.

“Vì sao nói như vậy?” Hứa Thành hỏi: “Ta chỉ không thể nhất định là phương nào mà thôi, thế nhưng ta vẫn cho rằng điều này vẫn có ích, một quý khách thiết thực như vậy, cần phải có Giang Đông, Kinh Châu, còn có Tào Tháo. . . Ai! Có phải Tào Tháo dùng cái gì cạm bẫy cho chúng ta hay không?”

“Theo suy nghĩ của ty chức, không thể!” Giả Hủ đáp.

“Thế thì như thế nào?” Hứa Thành hỏi: “Nếu Tào Tháo tự mình đặt kế bản thân, hấn dụ dỗ quân ta xuất binh, sau đó đánh bại quân ta, lại thừa cơ đoạt được một vùng đất của ta, hoặc là. . .”

“Hoặc là đạt được thời gian dài để tĩnh dưỡng hơn, vậy sao? Chúa công!” Giả Hủ hỏi.

“Không phải! Không phải!” Hứa Thành liên tục khoát tay phủ nhận.

“Ha ha, chúa công, hiện tại tất cả mọi người thiên hạ biết rõ, ngài vốn có binh lực, cũng không phải thực lực của một người mà có thể tiêu diệt được! Hơn nữa, ” Giả Hủ hắng giọng nói: “Cho dù Tào Tháo có thể hoàn toàn tiêu diệt được một đạo quân của quân ta, chúa công ngài cũng có thể phái ra một đội quân cường đại hơn đến báo thù, cho nên, bất luận kẻ nào trong bọn hấn cũng sẽ không có lá gan này để chủ động trêu chọc chúa công, cho dù có, cũng sẽ không hành động ở thời điểm này!”

“Đúng vậy! Thế nhưng ba nhà Tào, Tôn, Lưu cũng không phải, còn có thể có người nào khác đây?” Trần Cung ở bên hỏi.

“Chúng ta có thể phân tích một lần nữa: Tào Tháo không được, Tôn thị không được, Kinh Châu Lưu Thị càng không có lá gan này, như vậy, suy nghĩ một chút xem sau khi chúa công chiến đấu kịch liệt cùng Tào Tháo thì có khả năng tạo thành hậu quả gì, chúng ta có thể đại khái thu hẹp phạm vi mà tìm được người này!” Giả Hủ nói.

“Phạm vi gì?” Trần Cung hỏi.

“Người mà có thể sau khi quân ta đánh một trận xong cùng Tào Tháo, đạt được lợi ích cực lớn!” Giả Hủ đáp.

“Cái này không đúng” Trần Cung còn nói thêm: “Mặc dù nói chúng ta đã xác nhận người mang tin tức kia là một gian tế, thế nhưng chúng ta cùng lắm là xuất phát từ cẩn thận phái người đến chỗ Cao Thuận xác định một chút là được, sao lại thật sự xuất binh? Mà chúng ta nếu như không xuất binh, Tào Tháo há lại sẽ xuất binh? Người này sao có thể đạt được ích lợi của hắn?”

“Công Đài” Giả Hủ lắc đầu, nói: “Người này cũng không phải là một nhân vật đơn giản! Người có thể nghĩ đến một chiêu như vậy, lại dám đồng thời trêu chọc chúa công cùng Tào Tháo, ngay cả đảm lược của hắn cũng đã không như bình thường rồi!”

“Gan lớn thì thế nào?” Dương Nhị ở bên thầm nói.

“Gan lớn thì có thể dám làm chuyện mà rất nhiều người khác không dám làm, như vậy thì có thể đạt được ích lợi thật lớn mà bình thường không chiếm được!” Hứa Thành lại trừng mắt nhìn Dương Nhị, nói: “Trước kia không phải ta đã nói câu nào với ngươi sao? Có đôi khi chính là ‘gan lớn không chết, nhất gan chết đôi’.”

“Người này tuyệt sẽ không chỉ phái một tên gian tế đến chỗ của chúng ta, nếu như không nằm ngoài dự đoán của Giả Hủ, hắn còn cùng lúc phái người đến chỗ Tào Tháo!” Giả Hủ ngẩng đầu, nhìn mọi người.

“Nếu như ta là Tào Tháo, vừa nghe nói một người hàng xóm bên cạnh mình muốn ra tay, khẳng định bất chấp tất cả trước tiên phải an bài mọi việc, bởi vì hàng xóm của hắn luôn luôn xuất binh rất nhanh, mà bởi như vậy, trong mắt hàng xóm của hắn, lập tức biến thành chuyện Tào Tháo cố ý khởi binh, như vậy.” Hứa Thành nói tiếp theo Giả Hủ.

“Như vậy, chúa công ngài sẽ khởi binh, Tào Tháo sẽ càng thêm xác nhận độ chuẩn xác của tin tức, như vậy hắn đương nhiên không có thời gian, cũng sẽ không cần phân biệt tin tức này là thật hay giả cùng nơi phát ra tin tức này!” Giả Hủ tổng kết.

“Khá lắm! Người này lợi hại!” Dương Nhị hô thở ra một hơi, nói: “Ta vốn tưởng rằng chơi đùa loại quỷ kế trình độ này cũng chỉ có chúng ta có thể chơi được! Hiện tại xem ra, chúng ta còn không phải ‘nhất chi độc tú’ ...!”

“Người này nhất định đã bỏ ra rất nhiều công sức chuẩn bị, chẳng qua hắn vẫn không thể ngờ được chúa công sẽ không quản việc quân sự mà trao quyền cho quân chính viện, cho nên thủ hạ của hắn mới phạm sai lầm này, đơn giản để cho chúng ta phát hiện ra sơ hở! Điều này có quan hệ tới việc người này nghĩ chúng ta thường có mặt ở phủ chúa công thương nghị việc quân, cũng bởi vậy cũng đó có thể thấy được, người này không phải bên chúng ta!” Trần Cung còn nói thêm.

“Kế sách này cũng không phức tạp, thế nhưng nó cũng rất thực dụng!” Giả Hủ còn nói thêm.

“Mặc kệ hắn thực dụng hay không, ta cũng phải làm cho hắn đẹp mắt! Hừ, dám đến chọc ta, trước cần phải chuẩn bị trả giá thật nhiều!” Hứa Thành nói.

“Nếu ty chức đoán không sai, Hà Thông đại nhân sắp tới rồi!” Giả Hủ nhìn Hứa Thành, nói.

“Vậy tin tức lão Hà đưa tới nhất định sẽ là tin tức Tào Tháo khởi binh!” Dương Nhị nhếch miệng, cười có đôi chút khó coi.

“Phái người đi theo người mang tin tức kia, hắn nếu như không phải là tử sĩ, nhất định hắn sẽ trở lại chỗ chủ nhân của hắn!” Hứa Thành trầm mặt nói. Rõ ràng tự nhiên lại có người dám tới tính toán hắn, hơn nữa người này còn không phải là đối thủ mà hắn biết, thật sự đáng giận. Người muốn là những người như Chu Du, Lỗ Túc hoặc là Gia Cát Lượng cũng được! Ít nhất còn nằm trong phạm vi có thể tiếp thụ, không đến mức để cho người khác tức giận, đúng rồi! Hứa Thành đột nhiên nghĩ lại, có phải là Bàng Thống hay không? Thế nhưng, hắn lập tức buông tha ý nghĩ này. Không phải là “Phượng Sồ”, tuyệt không phải, hiện tại tên kia tâm đang ở Giang Đông, không thể chơi một kế sách như này, hơn nữa, cho dù hắn muốn chơi kế sách này thì hắn cũng cần có kẻ bán mạng inh, đó là thủ hạ thì mới làm được, Bàng Thống hắn không thể có.

Mọi người trầm mặt!

Bọn hắn đang đợi!

. . .

“Chúa công, ty chức có chuyện quan trọng bẩm báo!”

Hà Thông đến rồi!

“Hừ!” Hứa Thành hừ lạnh một tiếng khiến cho Hà Thông lại càng hoảng sợ, Trần Cung vội vàng kéo hẳn qua một bên giải thích tình huống!

“Cái gì? Có chuyện như này sao?” Hà Thông giận dữ, nói: “Quả thật không tệ, tin tức lần này chính là quân đội dưới trướng Tào Tháo hình như không điều động tình huống giống bình thường, như vậy xem ra đúng là có người muốn gây nên một trận đại chiến!”

“Lão Hà, có thể đi tra một chút hay không?” Hứa Thành thấy Hà Thông đã hiểu được tình huống, liền nhìn hẳn hỏi.

160. Q.2 - Chương 160: Suy Nghĩ Của Tào Tháo

“Không thành vấn đề! Người mang tin tức kia tuyệt sẽ không phải là tử sĩ! Hừ! Cũng không phải đánh giết xông ra ngoài từ lớp lớp vòng vây, sao có thể đưa tin xong sẽ chết? Người nọ dùng một chiêu này, khẳng định hẳn cho rằng chúa công đang quan tâm tới chuyện Tào Tháo khởi binh, không thể chú ý tới tiểu tốt ki. Chúa công yên tâm, ty chức nhất định bắt được thằng này!” Hà Thông nổi giận dùng dùng nói. Có kẻ dám chơi đùa chiêu này ở trước mặt hắn, đầu lĩnh giận đập tình báo, thật sự quá không nề tình. Tất cả mọi người còn phải lẫn lộn, há có thể cho phép người kiêu ngạo?

“Vậy chuyện này giao cho người!” Hứa Thành trầm giọng nói.

“Ty chức lĩnh mệnh!” Hà Thông đáp, giọng nói vẻ hung ác bộc lộ ra quá rõ ràng.

“Sau đây chúng ta nên thương nghị biện pháp đối phó Tào Tháo!” Hứa Thành đột nhiên lại cười nói.

“Chúa công, nếu như đã biết rõ Tào Tháo không thật sự muốn xuất binh, chúng ta hà tất động thủ?” Dương Nhị hỏi. Trong lòng của hắn còn thêm một câu: đều về nhà ôm đàn bà, chơi với con cái mới thật tốt.

“Dương Nhị, xem ra người có vẻ ghét chiến tranh rồi đó!” Hứa Thành nheo nheo mắt, nói với Dương Nhị.

“Không có không có, mặt tướng vẫn là Trung Quân đại tướng của chúa công ngài, làm sao có thể sợ chiến?” Dương Nhị liên tục khoát tay, che dấu sự chột dạ của mình. “Đó là không có khả năng!”

“Vậy là tốt rồi. Đừng quên nhiệm vụ ta giao cho người, người lại có thể nuôi dưỡng sát khí trên chiến trường! Còn nữa nói, nếu như chúng ta không động thủ, người kia khẳng định sẽ phát giác có chuyện không ổn, nếu hẳn chặt đứt manh mối, chúng ta so có thể điều tra được hắn? Chúng ta lại để cho hắn tiêu dao sao?” Hứa Thành nói.

“Mặt tướng tuân mệnh!” Dương Nhị bất đắc dĩ đáp, thế nhưng, bởi vì trong lòng hắn đã có ý định, cảm giác của hắn cũng không tệ. Nói như thế nào đi nữa hắn cũng là một tướng quân, chỉ cần kiếm được quân công kiếm mà thôi.

“Về phần phương diện khác, hãy hạ lệnh Cao Thuận một lần nữa xuất binh bờ ra bắc Hoàng Hà, để cho Trương Yển tự mình đi trấn thủ Hà Nội, để ngừa Tào Tháo lên vượt qua sông!” Hứa Thành lại hạ lệnh.

“Ty chức đi truyền lệnh!” Trần Cung nói. Từ trước đến nay, Giả Hủ cũng chỉ là người phụ trách nghĩ kế, chuyện cụ thể đều do chính hắn đi xử lý.

“Đúng rồi, Trương Nhiệm kia thế nào? Có phải vẫn còn ở Lạc Dương hay không?” Hứa Thành lại hỏi.

“Bẩm báo chúa công, Trương Nhiệm tướng quân từ khi hộ tống Lưu Chương đến Lạc Dương, liền ở lại, hiện tại Trương tướng quân đi theo Lê Phương Tướng quân huấn luyện binh! Trong số các tướng lĩnh Tây Xuyên quy hàng khác, Lý Nghiêm đi theo Cao Lãm trấn thủ Hán Trung, Nghiêm Nhan vẫn trú đóng ở Ba quận!” Trần Cung lại đáp.

“Đã biết” Hứa Thành nói: “Nếu như Trương Nhiệm hiện tại vẫn chưa đi, như vậy hãy để cho hấn và Lê Phương xuất binh cùng ta!”

“Chúa công ngài cũng muốn đi ra ngoài?” đám người Hà Thông mở to mắt.

“Đúng vậy!” Hứa Thành đuổi cái lưng mệt mỏi, nói: “Vốn ta định đợi sau khi nữ nhi của ta đầy một tuổi rồi đi hoạt động một chút, nhưng hiện tại nhìn thấy dáng vẻ này của Dương Nhị bộ dạng, ta thấy tốt nhất là không cần nghỉ ngơi quá dài, các người nói sao?”

“Nói thì nói như thế” Trần Cung không chút quan tâm tới vẻ mặt nhăn của Dương Nhị, nói: “Thế nhưng chúa công, Dương Nhị cũng đi, ngài cũng muốn xuất mã, ngay cả Lê Phương Tướng quân cũng không ở lại, Lạc Dương sẽ không có Đại tướng trấn thủ”

“Trấn thủ? Ah! Đây cũng có quan hệ gì? Chẳng lẽ lại còn có ai dám mưu tính Lạc Dương của ta hay sao? Hơn nữa, không phải còn có Vương Việt ở đây sao?” Hứa Thành cười hỏi.

“Vương Việt tướng quân cũng không phải Đại tướng lãnh binh...! Chúa công. . .” Trần Cung còn muốn nói gì đó nhưng hấn lại bị Hà Thông ngăn trở.

“Công Đài chớ lo, theo ta được biết, Bàng Bái đã trên đường quay về Lạc Dương. Nếu như chúa công xuất binh, hãy thử nghĩ xem bất kể như thế nào thì tiểu tử này cũng muốn ở lại Lạc Dương một thời gian ngắn. Với hấn ở đây, không có người khác dám làm ẩu!” Hà Thông cười nói.

“ . . . Vậy là tốt rồi!” lúc này Trần Cung mới thở phào nhẹ nhõm, chúa công cũng thiết là, sao lại để đô thành không cần Đại tướng trấn thủ?

Tế Nam!

Nơi ở tạm thời của Tào Tháo.

Mưu sĩ dùng Trình Dục, Mãn sủng cầm đầu, võ tướng dùng Hạ Hầu Đôn, Nhạc Tiến cầm đầu, đang ngồi trò chuyện trong viện vừa mới được xây dựng xong, Tào Tháo còn không cho gọi bọn họ.

Trong lúc này, chỉ có một người cô đơn mà đứng ở một bên, người này là Đại tướng Tào Tháo lệnh cho trú đóng ở Thanh Châu: Tang Bá!

Tang Bá cảm giác mình vô cùng không may!

Cao Thuận này rõ ràng lại tới nữa!

Điều này thật sự quá mức!

Không thể khác được, hiện tại Tang Bá có cảm giác mình rất sợ Cao Thuận! Không phải là bởi vì binh bại, vậy thì là vì cái gì? Từ khi Tang Bá hấn bắt đầu đi ra ngoài vùng vẫy, từ hiệp sĩ đến sơn tặc, lại đến phản tặc khăn vàng, hấn bị người đánh bại vô số lần, chứ không phải là chỉ một hai lần, hấn sợ chính là cảm giác kia, cảm giác thua ở trên tay Cao Thuận thật sự là quá —— uất ức!

Binh lính của hấn cũng không ít hơn so với Cao Thuận, thế nhưng từ lúc trước đối phương xuất động đại quân, hấn trên thực tế cũng đã thất bại. Nói cách khác, mấy vạn người bị thua ở trong tay mấy ngàn quân tiên phong của đối phương. Trong chuyện này còn có một bộ phận công lao rất lớn của bảy trăm người “Hãm Trận doanh”. Điều này làm cho hấn sau này còn có thể tung hoành được không? Không sai, trong tay Cao Thuận có rất nhiều vương bài, còn có nhiều nhân vật lợi hại hỗ trợ, thế nhưng đó cũng không phải lý do. Dù sao, thiên hạ cũng không có người nào có thể đấu được vạn người, hấn thua ở phương diện dụng binh, thua ở bố cục.

“Thằng này dụng binh quá lớn mật!” Tang Bá đã nói như vậy đối với chính bản thân mình, thế nhưng sau khi suy nghĩ kỹ càng thì hấn lại nhận ra là hình như Cao Thuận cũng không phải mạo hiểm. Có vẻ như Cao Thuận đã đoán chắc ứng đối kế sách của mình mà thôi.

Hiện tại, Cao Thuận lại tới nữa, thế nhưng lần này lại khác với lần thứ nhất!

Sau khi xuất binh tới bờ bắc Hoàng Hà, Cao Thuận cũng không lập tức qua sông như trước đó, mà hấn chia đại quân dưới trướng là ba doanh: Trung, tả hữu, , dựng ở bờ sông, sau đó không có động tĩnh.

Tang Bá hiểu rõ mình vì lần thất bại trước đó mà đã thực hiện rất nhiều bố trí, để ngăn ngừa lại tiếp tục chịu thiệt hại như lần trước, thế nhưng hắn vẫn đang cảm thấy Cao Thuận sẽ có biện pháp qua sông. Hơn nữa, Cao Thuận có thể đánh tiếp tục đánh tập kích hắn. Từ khi suy nghĩ này xuất hiện, nó vẫn càng không ngừng hiện lên trong đầu của hắn, khiến cho hắn cảm thấy toàn thân khó chịu, nhưng lại không thể thoát ra được, khiến cho hắn vô cùng phiền muộn.

“Sẽ không đâu. Lần này Lão Tử làm nhiều bố trí, vì để làm nghiêm quân kỷ, còn giết nhiều kẻ không thành thật. Lúc này đây, Cao Thuận hắn không thể dễ dàng đánh bại ta!” Tang Bá thầm động viên bản thân thế nhưng lập tức, hắn lại thầm vả vào miệng mình: “Cái gì mà không dễ dàng đánh bại? Chẳng lẽ Lão Tử nhất định sẽ thất bại sao? Phì phì phì, mỗ quạ đen! Mồm miệng đen thui!”

Nghĩ tới đây, Tang Bá không muốn nghĩ tiếp nữa. Hắn ngẩng đầu, vụng trộm nhìn thoáng qua Tào Tháo đang ngồi ngay ngắn đọc sách trong phòng, thầm nghĩ: “Nếu như chúa công đã đến, vậy nên có biện pháp đối phó với họ Cao kia, ta cần gì phải tiếp tục lo nghĩ? Được rồi vẫn chỉ cần dùng lỗ tai, đầu óc không phải để cho loại người chúng ta dùng!”

Suy nghĩ xong, Tang Bá đưa ánh mắt nhìn phía mấy viên võ tướng đang nói chuyện phiếm, sau đó hắn liền đi tới.

Trong phòng, cảm thấy ánh mắt Tang Bá, Tào Tháo ngẩng đầu lên, nhìn ra phía ngoài xa, cũng không nói lời nào. Hắn đang xem sách! Kỳ thật đây cũng không phải sách, chẳng qua là một quyển trục! Quyển trục này được Tào Tháo đặt cho nó một cái tên: Phụng Hiếu di sách!

Đây là quyển trục mà Quách Gia trước lúc lâm chung, hao tổn tâm huyết viết ra một số mưu lược cùng ý tưởng. Nói chính xác hơn thì trong quyển ghi chép này là phân tích của Quách Gia đối với Hứa Thành, cùng với một ít kế sách hắn bày cho Tào Tháo đối phó với Hứa Thành.

Bởi vì trong suy nghĩ của Quách Gia, địch nhân lớn nhất của Tào Tháo chính là Hứa Thành, những người còn lại đều rất tầm thường!

Trong quyển trục, Quách Gia cho rằng: Hứa Thành người này, mưu tính sâu xa, tâm cơ thâm trầm! Muốn đối phó hắn, phải dùng sách lược lâu dài, không có khả năng khoe năng lực nhất thời, cho rằng có thể đánh một trận mà định, vậy chỉ là nằm mộng.

Tào Tháo hoàn toàn đồng cảm với điều này!

Chẳng qua loại cảm giác này tới chậm một chút.

Vốn các lộ chư hầu thiên hạ tuy cũng biết Hứa Thành lợi hại, lại không để ở trong lòng, bởi vì bọn hắn cảm thấy, chỉ cần những người mình hợp lực thì nhất định có thể đánh bại hơn nữa tiêu diệt hắn. Trong những người này cũng có Tào Tháo hắn, kết quả, bọn hắn đều sai, năm lộ đại quân vây công (Tào Tháo, Viên Thiệu, Kinh Châu, liên quân Ung Lương, Tiên Ti), bị Hứa Thành diệt ba đường, hai đường khác cũng đại bại mà quay về, hơn nữa còn lại để cho Hứa Thành chiếm được vùng đất sáu châu phương bắc. Lúc ấy, Tào Tháo có suy nghĩ muốn liều mạng cùng Hứa Thành, hắn muốn dùng tất cả thực lực của mình, cứng chọi cứng cùng Hứa Thành, ít nhất cũng phải khiến cho Hứa Thành hao tổn nguyên khí nghiêm trọng, hơn nữa, cho dù cuối cùng Hứa Thành thắng, hắn cũng chỉ lấy được một Duyện Châu đã hoàn toàn bị hủy hoại, thế nhưng một điều nằm ngoài dự liệu của Tào Tháo hắn chính là Hứa Thành cũng không thừa thắng xông lên, mà lại an toàn tâm củng cố địa bàn của mình. Bây giờ suy nghĩ một chút, hắn có thể cho ra một kết luận, Hứa Thành sớm đã nghĩ đến việc liều mạng có được bốn châu của Tào Tháo cùng một lúc sẽ hao tổn quá lớn, hơn nữa, bất lợi với sự ổn định cho vùng đất dưới trướng của hắn, dù sao, Hứa Thành chỉ là một kẻ xuất thân tiểu tốt, không có bối cảnh, sở dĩ có thể chiếm giữ nhiều địa bàn, chỉ là do ý lại thực lực cường đại mà thôi, mà một khi thực lực bị hao tổn, hắn sẽ rất khó lại có thể ép được các thế lực ngầm phản kháng, hắn muốn có thể đi xa hơn nữa trên con đường tranh bá, muốn như Hán Cao Tổ cùng Hán quang Vũ Đế, trước tiên phải củng cố căn cứ của mình vững vàng giống như một thùng sắt.

Khi Hứa Thành có hành động này, Tào Tháo vốn tưởng rằng có thể khiến cho bản thân mình có được một cơ hội tạm thời nghỉ ngơi!

Thế nhưng Hứa Thành không có ý bỏ qua cho hắn.

Tôn Sách!

Một con sói đói vĩnh viễn ăn không đủ no!

Rõ ràng sau khi tiếp nhận danh hiệu ” Đại tướng quân”, thừa dịp binh lực Tào Tháo hấn bị tổn thương để kiếm tiện nghi!

Vốn, Tào Tháo cũng giống như mọi người, cho rằng Tôn Sách bị Hứa Thành khích tướng, thế nhưng về sau suy nghĩ lại hấn mới hiểu được, hoàn toàn sai!

Tôn Sách là người nào? Trên thực tế hấn chính là chủ nhân khai quốc Giang Đông!

Một người mà ở trong một khoảng thời gian cực ngắn đã bình định một vùng đất đai rộng lớn lại là một người đơn giản đã bị người khác chọc giận sao?

Đương nhiên không thể!

Như vậy, mục đích xuất binh của Tôn Sách đã rõ ràng rành!

Giang Đông đất đai rộng lớn, dồi dào, thế nhưng nhân khẩu rất thưa thớt! Nếu như đưa lên bàn cân thì còn thua kém phương bắc quá xa. Nếu như Tôn Sách muốn chính thức tranh giành nghiệp bá thiên hạ, nhất định hấn phải bắc tiến! Mà nếu như hấn không bắc tiến, bất kể là Hứa Thành, hay là Tào Tháo, một khi thống nhất phương bắc, Giang Nam cũng chỉ có thể cúi đầu chịu trói mà thôi! Hấn xuất kích, nói Bắc Phạt với hấn thì không bằng nói là tìm một vùng đất hoà hoãn! Một vùng đất hòa hoãn chiến lược cùng bá chủ phương bắc!

Thế nhưng hấn vừa đúng lại vừa sai, chiến lược đúng, đối tượng sai, đất đai phương bắc cũng không dễ chiếm! Cho nên hấn đã thất bại!

Tào Tháo vốn định coi đây là cơ hội, phản thừa dịp binh lực Tôn thị đại tổn thất mà phản công Giang Đông, khiến Giang Đông trở thành hậu phương lớn của mình. Nếu như hấn thành công, hấn cũng sẽ không yếu hơn bao nhiêu so với Hứa Thành, thế nhưng Giang Đông vẫn còn có người tài ba! Chu Du xuất hiện là một cây rơm rạ cứu mạng cuối cùng bảo vệ Giang Đông, đám tàn binh kia đã khiến cho Tào Tháo không dám đơn giản xuôi nam, bởi vì muốn tiêu diệt quân đội Giang Đông cần hấn phải đưa vào lực lượng mạnh hơn nữa, cũng phải hao phí nhiều thời gian hơn, những thứ này, hấn đều không thể chống đỡ nổi.

Nghĩ tới đây, lại một lần nữa Tào Tháo nổi lên căm hận Hứa Thành!

Tên này nhất định cũng nghĩ tới điểm này, hấn cũng sợ Tào Tháo đại phá Chu Du, cướp lấy vùng đất Giang Đông, cho nên, mới phái Cao Thuận dẫn dụ Tang Bá trở về Thanh Châu, cũng phái hai viên mãnh tướng Công Tôn Chỉ cùng Triệu Vân hiệp trợ Cao Thuận đại phá đại quân của Tang Bá. Dụng ý của Hứa Thành đơn giản là để cho Tang Bá không dám tự ý di chuyển, đồng thời, cũng dẫn Viên Thiệu, một kẻ mà tà tâm không chết mắc câu, thế nhưng một kế này của Hứa Thành lại làm cho chiêu thức của Tào Tháo dùng đối phó quân Giang Đông rất hay đã chết từ trong trứng nước.

Hứa Thành này mưu tính sâu xa, còn có cả tâm cơ thâm trầm!

Điểm này chỉ từ phương diện dùng người của Hứa Thành cũng có thể thấy được! Bên người Hứa Thành hiện tại có Tứ đại mưu sĩ. Trong những người này, người được trọng dụng nhất hình như là Giả Hủ, bình thường mưu kế cũng đều xuất từ hấn, chiến lược thì hầu như đều do ba người Giả Hủ cùng Đổng Chiêu, Tuân Thâm bày ra. Những việc khác do Trần Cung phụ trách, nhìn như Trần Cung có địa vị thấp nhất, thế nhưng chỉ cần nhìn tổng thể một chút thì sẽ minh bạch, trong số bốn người này, chỉ có Trần Cung có thực quyền! Cũng tương tự như vậy, Hứa Thành chỉ nắm bắt quân quyền, còn lại đều do những người cũ theo hấn từ lúc khởi binh, những hàng thần, đều chỉ có thể về dưới trướng những thuộc hạ cũ của Hứa Thành chỉ huy! Nhưng ở trong mắt người ngoài thì thấy, những hàng thần kia, nguyên một đám đều quyền cao chức trọng, được trọng dụng!

Cái này chính là thủ đoạn!

Thế nhưng Tào Tháo đã nhìn ra rằng hấn lại không học được! Những thủ hạ kia của Hứa Thành chỉ có quyền lực quản lý chức vị nơi được giao, quyền hạn đã cố định, căn bản không thể vượt quyền, điều này làm cho tất cả những kẻ muốn đổi đầu cùng Hứa Thành đều không thể đoạt được quyền lực tất yếu, mà

Hứa Thành vẫn có thể điều động bất cứ người nào, lực lượng trong tay! Như vậy, những hàng thần kia cũng không có bất kỳ thực quyền, chỉ cần có tác dụng ở địa phương là được rồi!

Chư hầu đương nhiên cũng hiểu rõ chỗ tốt trong cách làm của Hứa Thành, thế nhưng ở những địa phương khác lại không thể nào thực hành quy định này của hắn! Bởi vì ngoại trừ Hứa Thành, tất cả chư hầu, thủ hạ không khỏi có liên quan chặt chẽ với thế gia vọng tộc cùng thứ tộc, phần lớn đương nhiên là người của thế gia vọng tộc, những người này bao nhiêu người không có thất đại cô, bát đại di hay? Cho dù không phản đối quy định, đó cũng chỉ là biểu hiện bên ngoài mà thôi, trong thâm tâm thì vẫn không có thay đổi.

“Nếu muốn đánh bại Hứa Thành, chỉ bằng cách tính toán lâu dài, không thể khoe cực nhanh nhất thời!” Tào Tháo đọc lời lẽ viết trên quyển trục, hắn không khỏi lắc đầu cười gượng. Dùng kế lâu dài cũng không dễ dàng! Lực lượng trong tay Hứa Thành đã sớm chia làm vài phần, cho dù có thể đánh bại hắn vài lần, hắn cũng có rất nhiều thực lực để xoay chuyển bại cục, dù sáu châu phương bắc của hắn hoàn toàn biến mất, Hồ tộc phương bắc cũng vẫn đang một mực nằm trong tay của hắn! Mấy chục vạn thiết kỵ Lương, Tịnh, U cùng với Liêu Đông há lại có thể khinh thường hay sao?

“Từ khi Hứa Thành nổi lên, toàn bộ quá trình hắn chỉ dựa vào tốc độ phá địch, quân khỏe mạnh thù thù ệt ệt, dùng hòa hoãn mà khắc chế, về sau lấy thế giết hết!” Tào Tháo đọc mấy câu không rõ ràng, hắn lại một lần nữa trở nên trầm mặc. Lời này của Quách Gia nói không sai, Hứa Thành quật khởi quá nhanh, căn cơ bất ổn, cái này ai cũng biết, cho nên rất nhiều người đều xem thường hắn. Thế nhưng hôm nay, bởi vì chư hầu sai lầm, thế lực của Hứa Thành đã thành một cây đại thụ, hơn nữa, Hứa Thành còn đang ỷ vào thực lực cường đại mà không ngừng nghiền nát những lực lượng chống đối ở dưới vùng đất cai trị của mình, khiến cho tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của mình. Trong số những kẻ đó có tên ngu ngốc Viên Thiệu kia!

“Nếu như muốn mưu đồ phương bắc, phải mưu đồ Ký Châu trước tiên, Ký Châu phá, tức thì phương bắc bất ổn!”

“Nếu như muốn đánh bại Hứa Thành, tức thì tập hợp lực lượng thiên hạ, lòng người Giang Đông đều nhìn Tôn thị, không thể mưu đồ. Không thể mưu đồ Giang Đông, tức thì không thể mưu đồ Kinh Châu! Không mưu đồ Kinh Châu, tức thì không thể mưu đồ Uyển Thành! Không mưu đồ Uyển Thành, tức thì không thể mưu đồ Hán Trung! Như vậy cần liên hợp hai nhà Tôn Lưu!”

“Ai!” Tào Tháo nắm tay thành nắm đấm hung hăng gõ vài cái vào đầu của mình, chứng bệnh đau đầu lại tái phát!

Không thể mưu đồ Giang Đông, là vì Quách Gia sợ hắn lâm vào vũng bùn mà khiến cho Hứa Thành có cơ hội; không thể mưu đồ Kinh Châu, là vì sau khi chiếm được Kinh Châu, địa bàn của Tào Tháo hắn sẽ nổi ngang đông tây, ngược lại sẽ khiến cho Tào Tháo nằm dưới hai mặt giáp công của Giang Đông cùng Hứa Thành, một khi có biến, khắp nơi đều sơ hở! Không thể mưu đồ Uyển Thành, nguyên nhân cũng giống nhau, chẳng qua là Giang Đông biến thành Kinh Châu. Với tính cách dao động của người Kinh Châu, có trời mới biết bọn hắn sẽ như thế nào! Uyển Thành nếu như không thể mưu đồ, vậy sẽ biến thành một cái đình lớn, một mực ghim tại đầu đó, cho dù chiếm được Hán Trung, cũng sẽ bị cái đình chặn ngang cắt đứt!

“Chỉ có thể đánh Ký Châu sao?” Tào Tháo lại một lần nữa cười khổ, đúng! Chỉ có Ký Châu là có đánh! Lạc Dương thì lại cách Hứa Xương không xa, thế nhưng chính giữa lại có Huỳnh Dương cùng với hai cửa ải hiểm yếu, cho dù đại quân của Tào Tháo hắn có thể đột phá, Lạc Dương vẫn còn có rất nhiều quân đội hùng mạnh! Hà Nội? Nói giỡn, nếu như người không sợ hai châu Ký Tịnh giáp công thì cũng có thể!

“Liên hợp Tôn Lưu, ai! Vẫn phải làm, ta sẽ đi ngay bây giờ, cần phải làm cho đám người Giang Đông hết giận!” Tào Tháo vuốt đầu, liên tục lắc đầu, vừa giết người nhà của người ta lại vừa muốn liên thủ cùng người ta. Đừng nói người Giang Đông, chính hắn cũng cảm thấy băn khoăn, thế nhưng hắn lại không thể không làm thế!

“Quách Gia ngu muội, mưu lược chậm chạp, mưu lược Hứa Bá Công rất biến ảo. Khó có thể đoán trước, hy vọng chúa công rộng lòng tha thứ!”

Mỗi lần Tào Tháo đọc đến nơi đây, hắn lập tức có một loại cảm giác muốn khóc! Hắn hận tại sao mình không sớm chú ý tới thân thể Quách Gia. Bằng không, hắn cũng sẽ không khiến ột kỳ tài mất sớm lúc

đương tuổi tráng niên.

Điều này, toàn bộ phải trách Hứa Thành, đều là hấn, Tào Tháo mở rộng hai con mắt, thâm hận nghĩ: “Hứa Thành, ta nhất định sẽ đánh bại ngươi! Hãy đợi đấy! Lần này, ta trước tiên cắt đứt một cánh tay của ngươi!”

“Chúa công có lệnh, chư vị đại nhân mời đến trong phòng nghị sự!” Tào Tháo cho tùy tùng ra ngoài phòng truyền lời.

Lập tức, các mưu sĩ võ tướng yên tĩnh trở lại, cất bước đi vào bên trong!

“Lần này tới Thanh Châu, là vì đối phó đại tướng quân Hứa Thành, Cao Thuận dẫn quân xuôi nam. Chư vị, có ý kiến gì không, cứ việc nói đi!” Tào Tháo đợi sau khi thủ hạ ngồi xuống, hấn liền nói ngay vào điểm chính.

“Chúa công, sao không mời Tang Bá tướng quân trước tiên giới thiệu một chút tình thế cho chúng ta?” Mãn sủng nói.

“Đúng vậy, biết mình biết người, mới có thể trăm trận trăm thắng! Tuyên Cao!” Tào Tháo nghe xong Mãn sủng nói, nhẹ gật đầu, lại chuyển hướng Tang Bá nói.

Tang Bá đang suy nghĩ xem Tào Tháo sẽ dùng biện pháp nào đối phó Cao Thuận, nghe nói như thế, hấn vội vàng đứng lên, vừa chấp tay với Tào Tháo, đáp lại một tiếng “Chúa công” !

“Ngươi từng giao chiến với Cao Thuận, có biết hấn dụng binh như thế nào?” Tào Tháo nhìn hấn hỏi.

161. Q.2 - Chương 161: Kế Dụ Địch

“Ồn, chuẩn, hung ác!” Tang Bá suy nghĩ một lát sau đó hấn thốt lên từ trong kẽ răng ra ba chữ kia.

“Hả?” Tào Tháo vuốt vuốt cằm râu, nói: “Hấn mà có thể được Tuyên Cao đánh giá như thế, xem ra sau khi Hứa Thành thu hàng hấn đã lập tức phong hấn là Trấn Đông tướng quân cũng rất có thâm ý!”

”Khởi bẩm chúa công, phương pháp dụng binh của Cao Thuận người này cực kỳ hung ác, nhất là dưới tay hấn có bảy trăm lão Binh tạo thành ‘ Hãm Trận doanh ’ càng vô cùng lợi hại, đã từng có khả năng ngăn cản đại quân hàng vạn người dưới trướng mặt tướng, thật sự không như bình thường, chúa công không nên khinh thường!” Lần trước đó đại quân của Tang Bá bị phá hủy ở trong tay ‘ Hãm Trận doanh ’, cho nên lúc này hấn lập tức nhắc nhở Tào Tháo phải chú ý.

“Sớm nghe nói về đại danh ‘ Hãm Trận doanh ’, cũng không biết “Hãm Trận doanh” có thể so sánh với “Thanh Thú quân” dưới trướng Lê Phương hay không?” Trình Dục nói. Trong đại chiến Huỳnh Dương, chính là “Thanh thú quân” nhanh chóng kích phá, Hạ Hầu Đôn cùng Vu Cẩm liêu chết ngăn cản, do đó khiến cho quân Tào sau khi rời khỏi Huỳnh Dương không có thời gian chỉnh quân đã bị Trương Liêu đuổi theo, không thể tránh khỏi kết cục thất bại. Lần đó nếu không có Lưu Duyên huấn luyện mấy vạn Cung nỗ thủ, chỉ sợ lúc ấy toàn bộ Tào doanh đều rơi vào tình trạng có đi mà không có về, mọi người ngồi tại đây sao có thể không biết?

“Cái này mặt tướng cũng không hiểu rõ ràng, thế nhưng ‘ Hãm Trận doanh ’ này tuyệt đối không thể khinh thường!” Tang Bá liếc mắt chú ý sắc mặt Hạ Hầu Đôn rồi hấn mới cẩn thận nói. Không còn cách nào khác, hiện tại trong Tào quân ai cũng biết Hạ Hầu Đôn củi lửa chồng chất, không cẩn thận sẽ bốc cháy ngay.

“Ta đã biết, vậy Tuyên Cao người có biện pháp có thể đối phó bọn chúng không?” Tào Tháo lại hỏi.

“Chúa công, vừa rồi mặt tướng suy nghĩ, từ trước đến nay ‘ Hãm Trận doanh ’ am hiểu nhất chính là đánh công kiên, một khi giao chiến, thường thường tử chiến không lùi. Nếu như quân ta muốn đánh bại đội quân này, chỉ bằng từ phương diện này mà thiết lập kế sách!” Tang Bá lại chấp tay đáp.

“Chúa công, mặt tướng có một suy nghĩ!” Nhạc Tiến đột nhiên nói.

“Văn Khiêm nói mau!” Hạ Hầu Đôn lập tức kêu lên, hấn hận “Thanh thú quân” thấu xương, tiếp theo đó hấn cũng cảm hận “Hãm Trận doanh” nổi danh. Khi hấn nghe nói Nhạc Tiến có biện pháp đối phó với đội quân này, đương nhiên hấn vô cùng mừng rỡ.

“Chúa công, chúng ta có thể làm một loại ‘ Vạn Nhận xe ’ phía trước xe che kín lưới dao sắc bén, xe này ẩn nấp trong quân trận, đợi khi ‘ Hãm Trận doanh ’ công kích, xuất kỳ bất ý đẩy ra. . .”

“Không ổn không ổn!” Nhạc Tiến vẫn chưa nói xong, Trình Dục liền kêu lên, hấn nói: “Cao Thuận dụng binh bất phạm, ‘ Hãm Trận doanh ’ là quân đội mạnh nhất dưới tay hấn, tất nhiên khi hai quân đối chọi vào thời khắc mấu chốt mới xuất kích, dùng để giành lấy ưu thế áp đảo, nhanh chóng kết thúc cuộc chiến, cho nên chúng ta cần bản không thể nào đoán trước ‘ Hãm Trận doanh ’ sẽ xuất hiện vào lúc nào, xuất kích ở địa điểm nào mà một khi như vậy thì sao có thể dùng ‘ Vạn Nhận xe ’?”

“Đúng vậy, chủ ý này của Nhạc tướng quân thiếu cân nhắc!” Tang Bá cũng ở một bên phụ họa.

“Điều quan trọng là ‘ Hãm Trận doanh ’ chỉ có bảy trăm tử sĩ, có cái gì đáng sợ? Chúng ta chỉ cần chiếm giữ ưu thế tuyệt đối, bảy trăm người đó có thể làm được chuyện gì? Nếu như bảy trăm người có thể phát huy tác dụng, tất nhiên là vào thời điểm quân ta cùng đại quân Cao Thuận khó phân thắng bại hoặc là không sai biệt nhiều. Loại hình chiến đấu này tất nhiên quân đội hai bên sẽ tổn thất không ít, chẳng lẽ quân ta cũng muốn đánh như vậy sao?” Mãn Sủng đột nhiên đưa vấn đề quay lại điểm khởi đầu!

“Bá Ninh nói không sai, chúng ta nghĩ biện pháp đối phó với ‘ Hãm Trận doanh ’ này thật sự là lẩn lộn đầu đuôi, chứ vị, trước tiên chúng ta hãy suy nghĩ biện pháp đối phó đại quân của Cao Thuận!” Tào Tháo đồng ý với ý kiến của Mãn Sủng, hấn lại lên tiếng.

“Chúa công, hôm nay, Cao Thuận chia đại quân làm ba bộ phận, ba đại doanh trung tả hữu, một mực coi chừng Hoàng Hà, quân ta nên dùng biện pháp nào vượt qua Hoàng Hà?” Tang Bá cân nhắc thật lâu, rốt cục nhận ra rằng biện pháp phòng thủ tốt nhất chính là tiến công! So với việc hấn ngồi mà lo lắng Cao Thuận sẽ một lần nữa vượt qua Hoàng Hà đánh mình, chẳng bằng chính mình đi trước đánh hấn một trận!

“Xem ra, Tang Bá tướng quân muốn tiến công Ký Châu?” Mãn Sủng còn nói thêm.

“Đúng vậy, so với việc bị động phòng ngự, không bằng chủ động tiến công! Cho dù có bị ảnh hưởng bởi chiến tranh, địa phương bị hủy hoại cũng là địa bàn của Hứa Thành!” mặc dù Tang Bá không nói rõ, nhưng hấn cũng sử dụng ví dụ thực tế khi quân Giang Đông đánh Từ Châu.

“Nhưng nếu như Cao Thuận không giao chiến cùng quân ta, mà hấn lại nhường một con đường để cho chúng ta tiến vào Ký Châu, sau đó hấn lại ngăn cản, khóa chặt các bến vượt Hoàng Hà thì sao?” Mãn Sủng lại hỏi.

“Cái này. . .” Tang Bá buồn bực trong chốc lát, thế nhưng rất nhanh chóng hấn đã tìm được câu trả lời: “Quân ta có chúa công tọa trấn, sao há có thể phạm loại sai lầm này? Bá Ninh tiên sinh quá lo lắng!”

“Không, lần này chúng ta không vượt qua Hoàng Hà!” Tang Bá nhìn xem Mãn Sủng bị câu nói này của hấn khiến cho bực bội trong lòng hấn đang rất cao hứng, Tào Tháo đột nhiên thốt ra một câu này khiến cho tất cả cao hứng nhiệt tình của hấn lập tức nguội lạnh.

“Không vượt qua Hoàng Hà?” Hấn kinh ngạc hô lên.

“Không sai!” Tào Tháo nhẹ gật đầu, nói: “Cao Thuận đi theo Lã Bố lâu ngày, dụng binh dùng mãnh dị thường. Nếu chúng ta qua sông, mặc kệ hấn sẽ dùng chiêu số gì, một trận đại chiến đương nhiên là không thể tránh khỏi. Một khi phải tổn thất binh lực vô ích như vậy, không bằng dùng kế phá địch, cho nên từ lúc trước tới đây, ta đã định ra chủ ý. Ta muốn cho Cao Thuận một lần nữa vượt qua Hoàng Hà sang Thanh Châu, chúng ta chờ hấn ở ngay chỗ này!”

“. . .” Nghe xong lời Tào Tháo nói, Tang Bá im lặng. Thật sự là sợ điều gì thì điều đó sẽ đến. “Đợi khi Cao Thuận đến, các người sẽ biết rõ lợi hại!” Hấn nghĩ thầm trong lòng, nhưng rồi hấn lập tức thẳm vả ình một vào miệng, trừng phạt bản thân vì đã tỏ vẻ yếu thế trước Cao Thuận.

“Theo ý của chúa công là chúng ta trước hết để cho Cao Thuận vượt qua Hoàng Hà, thế nhưng hiện tại tuy Cao Thuận hạ trại tại bờ bắc Hoàng Hà, nhưng vẫn không có dấu hiệu đại quân của hấn sẽ sang bờ nam,

chúng ta phải làm thế nào?” Hạ Hầu Đôn hỏi.

“Vậy thì như này, chúa công, ty chúc cho rằng có thể cho Tang Bá tướng quân dẫn dụ Cao Thuận tới đây!” Trình Dục bởi vì này câu nói, trong tình trạng không rõ ràng đã bị Tang Bá ghi hận.

“Đúng vậy, Cao Thuận từng đánh bại Tang Bá tướng quân, nhìn thấy Tang tướng quân xuất hiện một lần nữa, tất nhiên Cao Thuận sẽ bởi vì khinh địch mà vượt qua Hoàng Hà” Hạ Hầu Đôn nói những lời này xong, Tang Bá không còn tâm tình để ghi hận người nào cả mà hắn chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào!

“Đã như vậy, Tuyên Cao, ngươi có nguyện tiếp nhận nhiệm vụ này?” Tào Tháo hỏi.

“Cái này. . .” Trên đầu gấp đến độ ứa mồ hôi, Tang Bá không biết nên trả lời như thế nào cho phải. Hắn hoàn toàn không nắm chắc có thể dẫn xuất Cao Thuận.

“Như thế nào? Tuyên Cao hắn có vấn đề gì không?” Tào Tháo lại hỏi.

“Mặt tướng không dám!” Tang Bá vội vàng nói. Nhưng trong lòng hắn lại âm thầm làm tăng thêm chút lòng can đảm, tiếp theo Tang Bá lại nhìn Tào Tháo nói: “Chẳng qua mặt tướng vô năng, tự nhận tài năng chưa đủ, không cách nào hoàn thành nhiệm vụ này! Kính xin chúa công thứ tội!”

“Thì ra là thế, cái này không có gì!” Tào Tháo cười nói: “Chẳng qua lần này chỉ là dụ địch, vẫn phải mời Tuyên Cao ra tay. Nếu như ngươi có chuyện gì khó xử, cứ việc nói thẳng, ta sẽ không trách ngươi! Ha ha, mọi người cũng đều sẽ gặp phải nan đề, không có gì ghê gớm!”

“Đa tạ chúa công không trách tội!” Tang Bá nhìn Tào Tháo thi lễ một cái, lập tức hắn nói về phiên muộn: “Không phải mặt tướng tổ khổ, chúa công, Cao Thuận từng là Đại tướng dưới trướng Lã Bố, bình sinh trải qua vô số chiến trận, dụng binh cực kỳ vững vàng. Nếu như hắn cứ ở lại bờ bắc Hoàng Hà không muốn sang bên này, mặt tướng thật sự không thể nghĩ ra biện pháp dụ dỗ hắn. Nếu như chúa công thật sự cho rằng mặt tướng cần phải đi dụ địch, kính xin chúa công có thể ban thưởng một ... hai ... diệp kế!”

“Diệp kế? Cái này. . . Ta lại không có. Chư vị, các ngươi có biện pháp nào không?” Tào Tháo cũng nhú nhú mày. Không có chiêu nào có thể dùng, đây rõ ràng đúng là một nan đề! Điều tốt là vào lúc này Tang Bá đủ thành thật, nếu hắn chờ thêm một lát nữa rồi mới lại hỏi kế sách, chẳng phải sẽ làm chậm trễ chính sự sao?

“Tang Bá tướng quân, xin hỏi, tướng quân có biết dưới trướng Cao Thuận có bao nhiêu binh mã? Do người phương nào lãnh binh?” Trình Dục đột nhiên hỏi.

“Theo tại hạ biết, binh mã Ký Châu, kỳ thật cũng không phải toàn bộ do Cao Thuận quản lý, Cao Thuận chỉ có năm vạn quân chính quy. Trong năm vạn quân chính quy này lại chia làm một vạn kỵ binh, do phó tướng Trương Tú chỉ huy; một vạn Cung nỗ thủ, cùng ba vạn bộ binh, những binh lính này đều do đám hàng tướng Viên thị như mấy người Tưởng Nghĩa Cừ, Trương Cáp cùng với một số người khác như Trình Hoán, Cảnh Vũ chỉ huy! Ngoài ra còn có một ít binh mã tạp nham, phụ trách duy trì trị an, do Thứ sử Ký Châu là Thự Thụ điều động, do Thẩm Phối, người Hứa Thành mới thu hàng làm thống lĩnh!” Tang Bá không kịp hận tên đầu sỏ đồ tội này, ngay khi hắn nghe Trình Dục nói, có biết có cửa thoát, vội vàng liền tìm lối ra.

“Tướng quân đã hiểu rõ ràng, như vậy, xin hỏi lần này Cao Thuận xuôi nam, dẫn theo bao nhiêu người?” Trình Dục lại hỏi.

“Không sai biệt lắm so với lần trước, kỵ binh đều được mang đến. Tướng lĩnh, ‘nhị Trương kia’ cũng đều có mặt, còn có cả Hồ Xa Nhi! Tưởng Nghĩa Cừ vẫn ở lại trấn thủ như cũ!” Tang Bá tiếp tục đáp.

“Cao Thuận hạ trại như thế nào?”

“Chia làm ba doanh: trung tả hữu, Cao Thuận cùng ‘nhị Trương’ mỗi người thống lĩnh một doanh. . .”

“Tướng quân, một khi đã biết kỹ càng như vậy, chẳng lẽ còn không thể nghĩ ra biện pháp dẫn dụ Cao Thuận sang bờ nam sao?” Trình Dục lại lên tiếng chuyển hướng. Lời nói này của hắn không chỉ khiến cho Tang Bá sững sờ, tất cả mọi người trong phòng cũng đều sững sờ, chỉ có hai người Tào Tháo cùng Mãn Sủng thì lại cúi đầu trầm tư.

“Tiên sinh nói gì vậy? Muốn tại hạ có chủ ý, thế còn thỉnh giáo chúa công thì sao?” Tang Bá không vui nói. Đương nhiên hắn càng thêm phần hận trong lòng, chính là người, Trình hèn nhất, chỉ biết dựa vào công phủ mồm mép, chỉ trong nháy mắt đã hại người rồi.

“Ha ha, Tang tướng quân chớ trách, kỳ thật, căn cứ vào lời tướng quân vừa mới nói, biện pháp đã nằm ngay ở trong đó. . .” Trình Dục dừng một chút rồi hắt lại nói tiếp: “Tang tướng quân, Cao Thuận làm chủ tướng, sẽ phụ trách toàn quân, như vậy nếu một bộ phận binh mã của hắn đã qua sông, tướng quân cho rằng hắn sẽ làm như thế nào?”

“Một bộ phận?” Tang Bá suy nghĩ một chút, nói: “Sẽ không đâu!”

“Không thể? Cái gì không thể?” Đến phiên Trình Dục không hiểu.

“Từ sau khi tại hạ giao chiến cùng Cao Thuận lần trước, tại hạ đã từng điều tra về hắn và tướng lãnh dưới tay hắn. Chính bản thân Cao Thuận thì không cần phải nói. Trương Tú chính là hàng tướng Tây Lương, từ sau khi quy hàng Hứa Thành, mặc dù được trọng dụng, thế nhưng bởi vì thúc phụ Trương Tế đã từng sắp đặt mưu kế mưu hại Hứa Thành, cho nên, hắn bình thường đều cẩn thận làm người, chỉ sợ Hứa Thành mượn cớ lấy tính mệnh của hắn. Tuy Trương Tú dũng mãnh vô địch, nhưng tính tình cẩn thận chặt chẽ, cực kỳ nghe theo mệnh lệnh Cao Thuận, cho nên hắn không thể một mình tự ý xuất binh! Người kia là Trương Cáp, từng là danh tướng Hà Bắc, tuy đành phải ở dưới Cao Thuận, kỳ tài của người này tuyệt đối không thể phủ nhận. Nghe nói ngay cả Hứa Thành cũng cực kỳ coi trọng hắn, hắn tự nhiên cũng sẽ không phạm sai lầm một mình xuất binh” Tang Bá lắc đầu nói.

“Ha ha, tướng quân, người sai rồi!” Trình Dục nghe xong Tang Bá miêu tả, hắn đã lên tiếng nói như thế.

“Mời tiên sinh chỉ điểm!” Tang Bá lại chấp tay, chứng kiến thần thái tự tin của Trình Dục, hắn cảm giác rất khó chịu, luôn muốn đánh một quyền vào gương mặt đó, nhìn xem có thể khiến gương mặt đó nở hoa hay không!

“Trương Tú nghe theo mệnh lệnh của Cao Thuận, là vì hắn sợ Hứa Thành thừa cơ đoạt tánh mạng của hắn, người này đương nhiên là khó có thể dụ dỗ, thế nhưng Trương Cáp thì lại khác!” Trình Dục hơi ngừng đầu, nói: “Tướng quân có nghe nói chuyện Cao Lãm và Từ Hoảng đại chiến Tây Xuyên!”

“Cái này tự nhiên!” Tang Bá đáp.

“Cao Lãm cùng Trương Cáp, đều là danh tướng Hà Bắc, nổi danh hiện nay, lúc này thanh danh Cao Lãm đang lên cao, Trương Cáp sẽ không đỡ mắt sao?” Trình Dục nhìn quanh mọi người ở đây rồi hắt lại nhìn Tang Bá hỏi.

“Thế nhưng hắn cuối cùng vẫn là người lãnh binh nhiều năm. . .” Tang Bá không quá đồng ý với quan điểm của Trình Dục, đỡ mắt thì thế nào? Chỉ riêng điều này có thể xác định hắn xuất binh sao? Quân Hứa Thành quân kỷ như sơn, cái này thì có người nào mà không biết?

“Tướng quân cũng biết, Trương Cáp ‘lãnh binh’ nhiều năm!” Trình Dục đặc biệt tại nhấn vào hai từ “Lãnh binh”, “Thân là tướng lãnh, ‘lãnh binh’ cũng không phải là cái gì đó quá quan trọng! Quan trọng là ... ‘chiến công’. Khi Trương Cáp còn dưới trướng Viên Thiệu, Trương Cáp còn kém hơn hai người Nhan Lương, Văn Sữu được Viên Thiệu coi trọng, lại so không bằng với Cao Lãm có xuất thân là người hầu cận của Viên Thiệu, cho nên đến hiện tại hắn cũng không có danh tiếng gì, chỉ có cái gọi là ‘lãnh binh’ nhiều năm mà thôi!”

“Ý của tiên sinh là. . .” Tang Bá thâm hiểu ra, điều này giống như đã tìm được rồi!

“Hay quá, hay quá!” Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, Tào Tháo đã lập tức vỗ tay cười to.

“Chúa công, cho dù Trương Cáp muốn lập chiến công, hắn cũng phải đề phòng quân lệnh quân Hứa Thành nghiêm ngặt! Hắn không có mệnh lệnh của Cao Thuận, hắn dám qua sông sao?” Nhạc Tiến lại không đồng ý với quan điểm của Trình Dục.

“Cái gọi là ‘tướng ở bên ngoài, quân mệnh có chỗ không theo!’ kẻ làm tướng, vốn phải nắm chắc thời cơ, Trương Cáp vốn là danh tướng Hà Bắc, sao hắn lại không có đôi chút kiêu ngạo? Chỉ cần Tuyên Cao giả

bại như vậy vài lần, làm cho giống thật một ít, đảm bảo Trương Cáp trúng kế! Kế này của Trọng Đức xác thực hay lắm!” Tào Tháo cười nói.

“Chúa công, kế này của Trọng Đức xác thực đánh vào nhược điểm của Trương Cáp, thế nhưng ty chức cho rằng vẫn cần cải biến một điểm!” Mãn sủng còn nói thêm.

“Bá Ninh mời nói!” Trình Dục làm một tư thế “Mời”.

“Tang Bá tướng quân không nên giả bại mà phải ‘thực’ bại!” Mãn Sủng nói.

“Ừ! . . .” Trình Dục nghĩ một lát rồi hần bắt đầu gật đầu, nói: “Đúng vậy, không thể giả bại, phải thực sự bại! Giả dối cuối cùng vẫn là giả dối, người sáng suốt nói không chừng vẫn có thể nhìn ra mách khéo, mà Trương Cáp thì là người có bản lĩnh, sáng suốt, cho nên cần phải thực sự bại, đây mới là mấu chốt!”

“Tốt!” Tào Tháo nghe xong hai mưu sĩ nói, hần vỗ án, quay người nhìn Tang Bá, hỏi: “Tuyên Cao, cần người đi đại bại mấy trận, người nguyên ý sao?”

“Mặt tướng tuân mệnh!” Tang Bá chấp tay, cảm thấy buồn rầu không thôi, lại phải đi bại trận! Vì sao người bị thương luôn là ta? Bị người khác đánh bại còn chưa tính, không thể tưởng được người một nhà cũng muốn tính toán bản thân hần, thật sự cực kỳ khó chịu, hơn nữa, thua ở ai không thua, hết lần này tới lần khác hần cứ phải thua ở trong tay Trương Cáp, chính bản thân hần không quá chênh lệch so với gã đó! Dựa vào cái gì? Cho dù hần thất bại trong tay Cao Thuận, thua ở trong tay Trương Tú cũng có thể tiếp nhận được! Sao cứ lại phải thua ở trong tay Trương Cáp? Ai, mệnh khổ!

Mấy ngày sau!

Tang Bá bị Trương Cáp đuổi đến mức bỏ chạy thực mạng!

Đây không phải diễn kịch! Tuyệt đối không phải!

Không có gì để nói, cho dù Tang Bá muốn diễn, Trương Cáp cũng sẽ không đồng ý. Theo như lời Tang Bá tự nói với mình: tiểu tử kia đùa lại thành thật!

Vốn dựa theo Tào Tháo phân phó, Tang Bá chỉ đi dụ địch, thuận tiện gánh chịu bị đánh bại thật sự mấy trận, bởi vì đám người Tào Tháo lo lắng chỉ có một trận binh bại thì không thể dẫn xuất Trương Cáp.

Nhiệm vụ này không dễ dàng!

Trá bại! Là một nan đề tính kỹ thuật! Mà thực sự bại, trong suy nghĩ của Tang Bá, vậy càng khó làm, bởi vì hần cho rằng Trương Cáp thật sự không có khả năng đánh bại hần!

Thế nhưng cuối cùng, Tang Bá phát hiện ra rằng hần vẫn xem thường vị danh tướng Hà Bắc này!

Trương Cáp vốn hạ trại ở bờ bắc Hoàng Hà, hần ở bờ Nam Hoàng Hà! Vốn Hoàng Hà có thể là lạch trời ngăn cản quân Hứa Thành, nhất thời lại đã thành chướng ngại dụ địch.

Đối với điều này, Tang Bá khổ tâm suy nghĩ rất lâu!

Đại quân Cao Thuận không muốn qua sông, như vậy nếu hần muốn thua ở trong tay Trương Cáp, hần cần phải qua sông đi trêu chọc đối phương mới được, hần hoàn toàn không tin khoảng cách một con sông lớn, chỉ cần mắng hai tiếng mà có thể dẫn dụ được Trương Cáp tiến công.

Thế nhưng rất nhanh chóng hần không cần tức giận như vậy.

Trương Cáp đã đến, hơn nữa hần còn đến ngay tại giữa ban ngày! Ngay khi Tang Bá hần vẫn còn đang ngăn người nhìn Hoàng Hà để suy nghĩ chủ ý, tên kia cứ như vậy mặt đối mặt mà lao đến. Tình cảnh lúc ấy quả thực cực kỳ rung động. Không riêng gì hần, tất cả mọi người bên cạnh hần cũng đều vô cùng kinh hãi, bằng không khi Trương Cáp giết tới, bọn hần cũng sẽ không bị bại nhanh như vậy!

Tình huống lúc đó là như này: một đám người đang quan sát mặt sông Hoàng Hà, đầu lĩnh Tang Bá đang suy nghĩ chủ ý dụ địch! Lúc này, Trương Cáp cũng đi ra ngoài từ trong doanh trại ở bờ sông đối diện. Điều khác biệt chính là đi theo sau lưng tên kia không phải chỉ có mấy tùy tùng, mà là một đội quân lớn! Lúc đầu Tang Bá còn tưởng rằng Trương Cáp chỉ muốn đi huấn luyện dã ngoại cho quân đội của mình. Kết quả, hần lập tức chứng kiến tên kia cưỡi ngựa vọt tới Hoàng Hà.

Lúc ấy Tang Bá đã ngây người, thiếu chút nữa kêu lên những lời này: “Người cũng không thể chết”! Thế nhưng chuyện xảy ra tiếp theo khiến hần vội vàng nuốt những lời này quay trở lại cổ họng.

Trương Cáp, hần, hần rõ ràng cỡi ngựa lao đi trên mặt sông.

Rõ ràng hần không chìm xuống đáy sông!

Đã xong, Tang Bá lúc ấy chỉ cảm thấy trong đầu vang lên âm thanh “Ồ...ô...ô...n...g” rồi lập tức choáng váng!

Tin tưởng, lúc ấy tất cả mọi người bên bờ hần đều có cảm giác như vậy khi nhìn thấy một màn này! Tâm tư lung lay, chỉ sợ ai cũng cho rằng Trương Cáp này có thân thích quan hệ với một loài sinh vật không phải là người trong Hoàng hà!

Vì vậy,

Binh bại như núi đổ!

Lần này, Tang Bá thua còn nhanh gọn hơn so với lần trước thua ở trong tay Cao Thuận, còn dứt khoát hơn!

Sau đó Trương Cáp mạnh mẽ đuổi giết! Đại khái là bởi vì trước đó lần thứ nhất Tang Bá chạy trốn thủ đoạn có một chút không quá quang minh chính đại, cho nên, Trương Cáp đặc biệt chú ý tới hần, truy hần truy quả thực liên kêu một cái “Vui mừng” !

Mà Tang Bá thì sao? Bởi vì tất cả xảy ra quá đột nhiên, bên người lại không có nhiều binh lính, đương nhiên hần không dám đấu với Trương Cáp, người mang đủ đội ngũ, hơn nữa, hần cũng có kinh nghiệm trước kia, nếu như hần bị bắt, liệu có ai biết Trương Cáp có chọc cho hần hai phát hay không!

Cứ như vậy, hai nhóm người một đuổi một chạy, một mực chạy hơn mười dặm, Trương Cáp với dáng vẻ cực không tình nguyện, bội phục với tốc độ chạy trốn mà Tang Bá thể hiện sau đó hần ngừng truy kích với thái độ oán hận, quay trở về. Lúc này đằng sau Trương Cáp cũng xuất hiện truy binh, truy binh đuổi theo gọi hần quay về.

Rốt cục Tang Bá lại một lần nữa tìm thấy con đường sống. Tạm thời không nhắc tới chuyện này, trước tiên hãy xem tình hình bên Trương Cáp.

Trương Cáp không đuổi theo Tang Bá, trong lòng hần cũng cảm thấy đôi chút lo sợ! Dù sao, hần tự tiện một mình xuất binh, điều này sẽ làm hỏng cả kế hoạch của Cao Thuận. Nếu như hần có thể bắt được Tang Bá thì còn dễ nói hơn một ít, nhưng vấn đề là hần lại không thể bắt được. Tang Bá thật sự chạy rất nhanh, khó bắt!

Đi theo truy binh quay trở về, Trương Cáp nhìn thấy Cao Thuận ở trong đại doanh mà hần đã nhìn thấy Tang Bá.

Quả nhiên, hai người vừa nhìn thấy mặt nhau, Cao Thuận liền nhìn hần hỏi: “Trương tướng quân, người vì sao một mình xuất binh? Ta cần một lời giải thích!”

May mắn thay trong giọng nói của Cao Thuận có vẻ như không có bao nhiêu tức giận, Trương Cáp yên tâm hơn khá nhiều, vì vậy, hần chấp tay nhìn Cao Thuận nói: “Cao tướng quân, mặt tướng nghe binh lính thủ hạ báo cáo, nói là Tang Bá dò xét bờ sông, có khả năng đã phát hiện ra cầu treo ngầm quân ta bố trí tại trong lòng sông, cho nên, bởi vì sợ hãi Tang Bá phá hủy kế hoạch của quân ta, mặt tướng mới đột nhiên xuất binh, bất ngờ tập kích hần, làm trái với quân kỷ, kính xin tướng quân thứ tội!”

“Là như thế vậy sao?” Cao Thuận có chút ngẩng cao đầu nhìn thoáng qua Trương Cáp, chứng kiến Trương Cáp nhẹ gật đầu, ánh mắt hần lại sụp xuống, hần nói tiếp: “Đã như vậy, Trương tướng quân người cũng không phải phạm tội tự mình xuất binh, đợi Trương Tú tướng quân trở về, chúng ta tiếp tục thương nghị biện pháp tiếp theo nên đánh trận như thế nào”

“Đa tạ Cao tướng quân!” Trương Cáp vô cùng cao hứng, hần vốn tưởng rằng với tính tình nóng nảy của Cao Thuận, cho dù tội chết có thể miễn, khó tránh được bị phạt, thế nhưng hần không ngờ là Cao Thuận rõ ràng chỉ nhẹ nhàng băng quơ đề cập tới vấn đề này, khiến hần không khỏi mừng rỡ. Kỳ thật, hần vẫn không hoàn toàn hiểu rõ quyền lực của tướng lĩnh binh trong quân Hứa Thành, chỉ cần ở trong khu vực quản lý của mình, thì có thể có quyền tự mình quyết đoán, chỉ cần lý do xác đáng, có thể tự đưa ra

quyết định hành động như thế nào, tuyệt đối không như tướng lĩnh của các chư hầu, đại binh đối phương tiếp cận mà còn phải xin chỉ thị của chủ công mình xem có được phép xuất binh hay không! Đương nhiên có này của Trương Cáp cũng không đầy đủ, chẳng qua Cao Thuận biết lúc này đang là lúc dùng người, mới mắt nhắm mắt mở bỏ qua cho hắn.

“Đúng rồi, Cao tướng quân, Trương Tú tướng quân đã làm gì?” Vừa hết lo lắng cho bản thân mình, Trương Cáp lại hỏi Trương Tú.

“Ta mệnh lệnh cho Trương Tú tướng quân mang binh đi điều tra chung quanh một lần, trước tiên cần phải xác định hoàn cảnh nơi này!” Cao Thuận đáp.

“Nếu như Tang Bá đã bại, Cao tướng quân, chúng ta sao không thừa cơ truy kích khiến cho hắn căn bản không cơ hội lại tụ họp đủ binh mã đánh một trận cùng chúng ta!” Trương Cáp lại đưa ra một đề nghị.

“Tuy lần này Tang Bá bất ngờ bị Trương tướng quân tập kích mà bại, thế nhưng nguyên khí vẫn không bị tổn thương, hơn nữa, ta cảm thấy trong chuyện này có vấn đề, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn!” Cao Thuận đáp.

“Có vấn đề gì? Hắn là Cao tướng quân lo lắng có lừa dối trong chuyện này?” Trương Cáp hỏi.

“Đúng vậy, Tang Bá chinh chiến nhiều năm, cũng không phải là nhân vật đơn giản, lần trước hắn đã bị chúng ta đánh bại, nhất định hắn đã nghĩ kỹ biện pháp dùng để ứng phó thế cục hắn sẽ gặp phải khi chúng ta lại một lần nữa vượt qua Hoàng Hà, cho nên, ta mới bảo người đình chỉ truy kích, sợ là người bị hắn dẫn vào cái bẫy!” Cao Thuận nói.

“Cao tướng quân, không phải tướng quân đã quá lo lắng đấy chứ?” Trương Cáp đi về phía trước vài bước, tiến đến trước mặt Cao Thuận, nói: “Kể sách ‘ cầu treo ’ này, chính chúng ta khi nghe nó cũng có cảm giác vô cùng bất ngờ, đến nay mặt tướng vẫn như đang ở trong giấc mộng. Tang Bá hẳn sao có thể nghĩ ra? Cho dù hắn có thể đối phó với bố trí của chúng ta, chỉ sợ cũng không kịp phát động!”

“Kỳ thật, lời của Tuấn Nghĩa cũng không sai!” Cao Thuận gọi tên tự của Trương Cáp. “Chẳng qua lần này chúng ta vẫn không phải muốn tới công thành chiếm đất, cũng không phải muốn tiêu diệt Tang Bá, mệnh lệnh của chúa công đã nói rất rõ ràng là ‘ giao chiến ’, chỉ là giao chiến cùng Tang Bá mà thôi, cho nên, ta mới yêu cầu chắc chắn..!”

“Mặt tướng đã hiểu rõ!” Trương Cáp nói như thế, thế nhưng trong lòng của hắn vẫn đang cảm thấy đôi chút bất mãn. Chiến tranh không phải là tiêu diệt địch nhân, cũng không phải là chiếm giữ đất đai, rõ ràng chỉ là chiến tranh, nói một cách khác chính là “Bởi vì muốn đánh trận chiến này nên đó là chiến tranh!” Đây là cái quái gì vậy? Thật đúng là làm cho người ta phiền muộn.

162. Q.2 - Chương 162: Dụ Địch

Trương Cáp không đuổi, Cao Thuận vẫn chỉ trú đóng ở bên bờ Hoàng Hà, không có động tĩnh.

Lần này Tang Bá lại tụ tập binh mã, hắn không thể không quay trở lại một lần nữa. Nói như thế nào đi nữa hắn vẫn phải hoàn thành nhiệm vụ dụ địch mà chúa công hắn đã giao, mặc dù Cao Thuận đã qua sông, thế nhưng phía sau Cao Thuận vẫn có cầu. Sau này khi cẩn thận nghĩ lại tình hình Trương Cáp qua sông lúc đó hắn đã hiểu ra, căn bản quân Cao Thuận đã dựng một cây cầu treo lơ lửng ở trong lòng sông, bởi vì mùa đông, nước Hoàng Hà chảy không mãnh liệt, cho nên, cây cầu có thể chống đỡ được.

Vì vậy, hắn hạ lệnh thiết lập một doanh trại quân đội ở phía đối diện quân doanh đại quân Cao Thuận,

“Trương Cáp, người, đồ con thỏ chân ngắn, không có bản lĩnh mà còn dám truy đuổi bốn tướng quân. Còn không phải bị Lão Tử đánh bại phải quay trở về, bấp chận chạy trốn ngược lại rất lưu loát, bằng không Lão Tử đã có thể bắt người nhắm rượu rồi, hiện tại người lại trốn ở trong doanh không dám ra. Không phải người không thể nín nhịn sao? Có bản lĩnh thì người hãy đến nữa đi!”

Cái gì gọi là đổi trắng thay đen? Chính là như vậy!

Những người khác thì Tang Bá mặc kệ, Tang Bá hấn chỉ biết mỗi một mình Trương Cáp. Vì để chọc giận đối phương, hấn nghĩ hết biện pháp, đây chính là một chiêu trong đó. Tuy điều kiện để dùng chiêu này rất cao. Đầu tiên phải là một người có da mặt dày như một bức tường thành, thế nhưng, may mắn thay da mặt Tang Bá tuyệt đối đủ dày, cho nên khi hấn sử dụng chiêu này căn bản không tổn sức chút nào.

Trương Cáp ở bên trong doanh nghe được những lời này, lửa giận liên tục bốc lên, chỉ thiếu chút nữa hấn đã khiến cho đại tướng của mình bay tung, thế nhưng Cao Thuận đã có lệnh: không cho phép ra chiến! Nguyên nhân truyền đạt mệnh lệnh này rất đơn giản, không xử trí Trương Cáp tội một mình xuất binh ngày hôm đó, nhưng hấn phải thành thật mà ngồi đó chịu bị mắng. Ngày đó khi Cao Thuận nói ra điều này với Trương Cáp, vốn, Trương Cáp ngay từ đầu còn vui vẻ tiếp nhận loại hình xử phạt này, hấn còn cho rằng Cao Thuận vẫn rất chiều cố mình, thế nhưng bản lãnh của Tang Bá vẫn vượt quá dự liệu của hấn, căn bản xấu tới mức bóc mùi!

“Đáng giận, đáng giận!” Trương Cáp mắng to ở trong trướng của mình. Bề ngoài rõ ràng như đang mắng Tang Bá vô sỉ, thế nhưng chính bản thân hấn rõ ràng, hấn đang mắng chính mình, mắng chính hấn quá ngu xuẩn, chỉ vì sợ bị phạt mà đã bỏ qua cho tên cầu tặc Tang Bá này. Nếu sớm biết như vậy thì cho dù phải đuổi tới chân trời góc biển cũng phải bắt cho bằng được hấn mới xong.

“Người tới!” Khi thật sự không thể nhịn nổi, Trương Cáp hướng ra phía ngoài đầu hô.

“Tướng quân có gì phân phó?” Từ bên ngoài cửa, một người thân binh đi vào trong chờ nhận lệnh.

“Đi tìm hiểu xem Trương Tú tướng quân trở lại chưa, nếu như Trương Tú tướng quân đã trở lại, lập tức quay lại bẩm báo cho ta!” Trương Cáp ra lệnh.

“Vâng!” Thân binh lập tức đi ra ngoài tìm hiểu tin tức.

“Móa nó, hay cho Tang Bá người, đợi Trương Tú trở về, nếu như chung quanh không có gì động tĩnh, người hãy xem Lão Tử xuất binh lột da của người ra!” Chứng kiến tên thân binh đi ra ngoài, Trương Cáp lại oán hận nói: “Người tới, mang nước lại, không thấy được trời nóng như này sao?”

Từ ngoài cửa lập tức lại có một tên thân binh chạy vào. Tên thân binh kia và hấn đều nhìn nhau, đều nhìn thấy gương mặt đông cứng tới mức đỏ bừng, trời nóng? Xem ra tướng quân tức giận tới mức hồ đồ rồi.

Rất nhanh, khi mà tên thân binh bị phái đi tìm hiểu tin tức vẫn chưa về, lính liên lạc của Cao Thuận đã đến, hấn nói: “Tướng quân có lệnh, mời Trương Cáp tướng quân tới đại trướng nghị sự!”

“Cao tướng quân, có phải muốn giao chiến cùng Tang Bá hay không?” Vừa đến đại trướng của Cao Thuận, Trương Cáp liền nói như vậy.

“Đúng vậy, Trương Tú truyền tin tức về, chung quanh không có bất kỳ động tĩnh nào, chúng ta có thể đánh nhau một trận cùng Tang Bá rồi!” Cao Thuận khẽ gật đầu nói.

“Mặt tướng nguyện làm tiên phong!” Trương Cáp lập tức nói.

“Người đi đi!” Cao Thuận thần nhiên đáp ứng.

“Đa tạ Tướng quân!” Trương Cáp chấp tay rồi hấn lập tức đi nhanh ra ngoài, vừa đi ra khỏi đại trướng của Cao Thuận hấn bắt đầu kêu lên: “Dẫn ngựa đến, Bốn tướng quân muốn đấu một trận cùng với Tang Bá!”

Lúc này, ở bên ngoài quân doanh, Tang Bá cũng đã kêu gào tới mức khá mệt mỏi!

Cần phải hiểu rằng khi một người lớn tiếng kêu gào thì đó cũng là một việc tổn thể lực. Khi Tang Bá có thể hô lâu như vậy, chứng tỏ thực lực của hấn không tầm thường nên mới chịu đựng được, nếu là một người bình thường thì đã sớm gục xuống.

Thế nhưng, lúc này hấn cũng đạt được mục đích của mình.

“Tang Bá, Trương Cáp tới, nạp mạng đi!”

Người còn không lao ra từ bên trong doanh, tiếng la của Trương Cáp cũng đã truyền đến trong lỗ tai Tang Bá.

Kết quả, lại một lần nữa Tang Bá chỉ biết cười gượng mà thôi, nhà dột liên tục gặp mưa, ngay khi bản thân mình đang cảm thấy mệt mỏi, Trương Cáp đã tới. Không phải gã này đã sớm tính toán kỹ đó chứ?

Một điều nằm ngoài dự định của Trương Cáp là đại kỳ của Cao Thuận cũng lộ diện, nói cách khác, thật sự muốn đánh trận rồi.

“Móa, cho dù bại, cũng phải bại cho đẹp một chút. Ít nhất không thể giống như lần trước mới được!” Tang Bá thầm nghĩ trong lòng, thế nhưng vào lúc này, hắn đã không có đủ thời gian để suy nghĩ xem suy nghĩ này của mình liệu có làm mất uy phong hay không.

Lần thứ hai, Tang Bá giao thủ cùng Trương Cáp! (Lần mới rồi không tính, Trương Cáp mang theo một đám người đuổi theo Tang Bá chạy chối chết, hai người di chuyển trên lưng ngựa, không trực tiếp giao chiến!)

Đại khái nguyên nhân là vì không đủ khí thế, Tang Bá giao chiến hơn năm mươi cái hiệp, đại đao chúc xuống, để cho thủ hạ của mình vọt lên. Đương nhiên Trương Cáp không cần phải lo lắng chuyện này, Cao Thuận ở đằng sau có thể xử lý rất tốt loại hành vi chuyển từ “đơn đấu” sang “quần đấu” của Tang Bá.

Tuy Tang Bá muốn thất bại đẹp một chút, thế nhưng hết thấy đều phải dựa theo dự tính mà tiến hành. Giao chiến, sau đó, Tang Bá bại lui, lại sau đó, một chạy một đuổi!

Do vì lần này bại lui một cách quang minh chính đại, cho nên Tang Bá lui rất triệt để. Đại khái lần này cũng giống như lần trước, hắn lập tức bỏ chạy chối chết. Về phần những bộ hạ của hắn, hắn đã sớm phân phó cẩn thận đám tâm phúc, ngay khi bại lui thì lập tức tản ra rồi sau đó từng bước tụ tập lại, còn về phần bởi vì không có chủ tướng mà có thể tụ tập được bao nhiêu, hãy mặc cho số phận.

Đương nhiên, chạy cũng phải có mục đích. Tang Bá hắn cũng lo lắng bị Trương Tú chặn đón đầu, cho nên, hắn đã sớm dò xét kỹ nơi đóng quân của Trương Tú, phương hướng mà hắn bỏ chạy ngược lại với hướng của Trương Tú.

Cứ như vậy, Tang Bá bị đuổi vài ngày, dần dần hắn có cảm giác là chuyện này có gì đó không đúng.

Lúc này Tang Bá có một chút cảm giác đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương!

Tào Tháo đâu?

Chủ công của mình đâu?

Sao nhiều ngày như vậy mà vẫn không trông thấy bóng dáng? Không phải đã nói là dẫn Cao Thuận tới thì sẽ lập tức bao vây mà tiêu diệt sao? Người đâu? Đều chạy đi đâu cả rồi?

Chẳng lẽ bọn hắn muốn vứt bỏ chính mình? Tang Bá càng ngày càng không nén được tức giận trong lòng.

Nếu không phải bởi vì Trương Cáp đã đuổi theo hắn tiến vào Thanh Châu, mà Tào Tháo nhất định sẽ không buông tha Thanh Châu, chỉ sợ Tang Bá, dù nhận hai thương cũng tình nguyện đầu hàng.

Thế nhưng, tuy vậy Tang Bá cũng chỉ là vì tức giận nhất thời sau đó hắn bắt đầu dẫn Trương Cáp hướng về phía Tế Nam.

“Tang Bá, lần này xem ngươi sẽ chạy tới chỗ nào! Bốn tướng quân nhất định phải giết ngươi!” Đối với Trương Cáp kêu gào ở phía sau, Tang Bá hoàn toàn không có một chút cảm giác nào, hắn chỉ biết chạy! Chỉ cần chạy đến Tế Nam, chỉ dựa vào chút ít binh mã mà Trương Cáp mang theo, Trương Cáp hắn có thể làm chuyện gì đây?

Đi qua ngọn núi phía trước, cách Tế Nam không xa! Đến lúc đó nhìn ngươi họ Trương chết như thế nào!

Mọi người đều biết chung quanh Tế Nam có rất nhiều núi!

Bởi vậy, Trương Cáp, xuất phát từ cẩn thận, đã dần chậm lại bước chân truy kích, thế nhưng Tang Bá không có băn khoăn, hắn cưỡi ngựa vượt qua dãy núi, tiến vào Tế Nam.

“Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Vì sao không thấy tiếp ứng?” sau khi tiến vào thành, Tang Bá nhìn thấy Nhạc Tiến, lập tức cơn tức giận trong lòng đã có chỗ phát tiết, hắn gầm lên với Nhạc Tiến.

“Ta còn muốn hỏi người đâu! Không phải đại quân đã đi ra ngoài sao? Sao ngược lại chỉ có một mình người cô độc quay trở về?” Nhạc Tiến cũng rất bất ngờ, hẳn không hiểu được tình hình.

“Cái gì? Đại quân đi ra ngoài? Nói đùa gì vậy?” Tang Bá phát hỏa, hấn gào lên: “Ta bị tên Trương Cáp kia dẫn người đuổi vài ngày, thiếu chút nữa còn mất cả mạng, thậm chí bóng dáng một binh lính cũng không nhìn thấy, Nhạc Văn Khiêm, người không phải muốn gạt ta đấy chứ? Ta muốn đi gặp chúa công!”

“Ta lừa người làm gì? Chính chúa công tự mình dẫn đại quân xuất phát!” Câu nói này của Nhạc Tiến khiến Tang Bá đứng sững người ngay tại chỗ. “Hiện tại, toàn bộ Tế Nam, cũng chỉ có năm nghìn binh mã phòng thủ!”

“Năm nghìn?” Tang Bá trợn tròn mắt khiến đôi tròng mắt như muốn bung ra ngoài, hấn mãnh liệt nắm lấy bả vai Nhạc Tiến, dùng sức đung đưa, nói: “Đằng sau đại quân của Cao Thuận sắp đánh tới rồi, người nói ở nơi này người chỉ có năm nghìn binh mã sao? Nhạc Tiến, muốn nói đùa cũng không phải nói như vậy!”

“Người nói cái gì?” Lần này, đến phiên Nhạc Tiến hét to, chỉ thấy hấn dùng một ngón tay chỉ vào mũi Tang Bá, há miệng run rẩy hỏi: “Người, người cũng đừng nói, người trá bại thành công, kết quả lại dẫn theo đại quân của Cao Thuận tới Tế Nam này rồi!”

“Không dẫn đến nơi đây thì có thể đi đâu? Ta bị đuổi vài ngày, bóng dáng đại quân cũng không thấy đâu, ta cho rằng Tế Nam có chủ công, đại quân tất nhiên cũng ở đây. Ta nào có thể dự đoán được là chỉ còn năm nghìn binh mã? Hiện tại chúng ta phải làm cái gì đây?” giọng nói Tang Bá nhỏ đi không ít, tuy trong giọng nói còn đôi chút oán hận, tuy nhiên hấn hoàn toàn không dám phát tác. Xem phản ứng này của Nhạc Tiến, đồ ngọc cũng biết tình hình thế nào.

“Làm sao bây giờ? Đương nhiên chỉ còn cách phòng thủ mà thôi!” Nhạc Tiến rống to với Tang Bá, tiếp theo hấn quay lại nhìn sau lưng kêu lên: “Người tới, lập tức phái người đi đưa tin cho chúa công, nói tình huống có biến, mời chúa công mau trở về Tế Nam!”

“Tuân mệnh!” Lập tức có người đi truyền lệnh.

“Nhạc tướng quân, chúng ta cần phải làm gì? Chúa công đến cùng đi tới nơi nào? Vì sao lại không báo tin cho ta?” Tang Bá oan ức nói.

“Người. . . Người nói cái gì?” Lúc này thái độ của Nhạc Tiến giống như đang nhìn thấy quỷ, ngón tay tuy vẫn chỉ vào Tang Bá, lại đang không ngừng run rẩy.

“Ta đang nói..., chủ. . . Chúa công vì sao không. . . không báo tin cho ta” Tang Bá cúi đầu lắp bắp nói, dáng vẻ là người vô tội.

“Ngày đó sau khi người nhận quân lệnh dụ địch ra đi, chúng ta còn tưởng rằng người biết nên làm như thế nào! Người rõ ràng không biết gì hết!” Nhạc Tiến lẩm bẩm nói, trong mắt hấn lộ ra dáng vẻ không thể tưởng tượng nổi.

“Ta sao có thể biết rõ? Chúa công lại không nói!” Tang Bá lại tố khổ.

“Vậy người vì sao không hỏi?” Nhạc Tiến cả giận nói.

“Ta còn tưởng rằng chúa công sẽ mang đại quân mai phục ở đằng sau ta, ai biết, rõ ràng không có một người nào, hại ta lượn quanh chiến trường vòng vo vài vòng, thiếu chút nữa đã bị đuổi kịp!” Tang Bá tức giận nói.

“Chẳng lẽ của công thật sự không có nói cho người biết là chúa công muốn người dẫn Cao Thuận tới Lịch thành?” Nhạc Tiến vẫn chưa từ bỏ ý định, hấn tiếp tục hỏi.

“Lịch thành chỉ là một thành nhỏ, ta lại không nhận được tin tức, nào dám dẫn Cao Thuận chạy về nơi đó, như vậy chẳng phải là không công cho hấn một thành sao!” Tang Bá làm ra vẻ chuyện này không liên quan tới ta.

“Người không dám dẫn bọn chúng tới Lịch thành, lại dám dẫn bọn chúng tới Tế Nam, Tang Tuyên Cao ơ là Tang Tuyên Cao, người thật sự không giống người bình thường!” Nhạc Tiến khóc không ra nước mắt.

163. Q.2 - Chương 163: Tư Mã Ý

Mặc dù có đánh trận thì có quân công, thế nhưng trong suy nghĩ của Nhạc Tiến, lần này vô luận như thế nào phía bên mình có lẽ chỉ là bên bị người ta đánh, vậy mình phải làm gì bây giờ? Tể Nam là một tòa thành lớn, quân Hứa Thành luôn có tham vọng vơ vét tài nguyên. Hai lần quân Hứa Thành phá Nghiệp thành khiến Viên Thiệu bị hãm sâu xuống đáy khổ sở. Lần này, chẳng lẽ Tể Nam cũng không thể thoát khỏi độc thủ của chúng sao?

Bên trong thành, Nhạc Tiến cùng Tang Bá đang rất lo lắng cho tình hình thành Tể Nam, bên ngoài sau khi Trương Cáp cẩn thận từng ly từng tí vượt qua dãy núi, hắn đã dẫn người tiến xuống chân thành Tể Nam.

“Tang Bá, người, đồ con thỏ chân ngắn, không ngờ chân lại nhanh như vậy. Ta không ngờ người có thể chạy đến nơi này, có bản lĩnh người đừng trốn ở trong thành. Không phải người nói muốn nhất quyết cao thấp cùng Bổng tướng quân sao? Đến đây, Trương Cáp ở chỗ này !” Sau khi tiến tới chân thành Tể Nam, Trương Cáp lập tức lớn tiếng kêu lên. Mấy ngày nay tâm tình hắn rất không tốt. Tang Bá này thật sự rất biết cách chạy trốn, hơn nữa, cách thức chạy trốn lại không được tự nhiên, luôn làm cho người ta nghi thần nghi quỷ, làm hại hắn thiếu chút nữa không dám tiếp tục truy đuổi. Nếu không phải sau đó Cao Thuận đột nhiên truyền quân lệnh đến, hạ lệnh cho hắn đuổi giết đến cùng, chỉ sợ hắn không thể không một lần nữa phải buông tha gã Tang Bá này, thế nhưng xem ra Cao Thuận vẫn tính toán cao hơn một bậc, đã nhìn ra rõ nội tình thật sự của Tang Bá, Tang Bá này cuối cùng không dám vẫn tiếp tục chạy lung tung quanh Hoàng Hà mà bỏ chạy về thành Tể Nam.

“Tất cả đều hô cho ta: ‘ con thỏ, người đi ra cho ta! ’ ” Sự khi tự mình hô to xong, Trương Cáp lại quay người nhìn binh sĩ sau lưng, lên tiếng hạ lệnh.

Vì vậy, trong lúc nhất thời, dưới chân thành thành Tể Nam, khắp nơi đều vang lên các loại tiếng hô “Con thỏ, đi ra đi”, “Con thỏ, người không đi ra, chúng ta phải đi giết huynh đệ của người”, “Con thỏ, chờ xem”.

“Tuyên Cao, người rút cuộc dự định như này hay sao? Xem tình cảnh này thì thấy có lẽ Trương Cáp hận người hận cũng không ít!” Dù lúc này Nhạc Tiến lòng nóng như lửa đốt, hắn nghe thấy bên ngoài vang lên hàng loạt tiếng hô “Con thỏ”, cũng phải cảm thấy buồn cười. Ai, chỉ sợ ánh mắt Trương Cáp có một vài vấn đề. Sao Tang Bá lại trông giống như một con thỏ? Rõ ràng ví von này không phù hợp.

“Nhạc Văn Khiêm, người mà còn nói tới chuyện này, ta sẽ tuyệt giao với người!” Tang Bá ngẩng cao gương mặt đầy khổ sở, nói, cho dù da mặt hắn có dày như nào đi nữa thì hắn cũng không thể nhận được việc bị người la mắng, chọc tức trước mặt nhiều người như này. Hiện tại hắn cuối cùng đã biết vì sao Trương Cáp lại quan tâm tới hắn như này, trên đường đuổi theo, quyết không bỏ qua, loại cảm giác này thật sự không thể dễ chịu được.

“Được được rồi, ta không đề cập tới là được!” Nhạc Tiến chứng kiến sắc mặt của Tang Bá, biết rõ tâm tình của hắn lúc này không chịu được giày vò. Hắn sáng suốt chấm dứt trò tìm niềm vui trong đau khổ của người khác.

“Người định làm như thế nào? Trương Cáp chỉ là quân tiên phong, đi theo phía sau là đại quân Cao Thuận. Đừng nói hiện tại chúng ta chỉ có năm nghìn binh mã, cho dù chúng ta có năm vạn ta cũng không dám chắc chúng ta nhất định có thể phòng thủ thành Tể Nam!” Tang Bá lên tiếng cảnh tỉnh Nhạc Tiến, đương nhiên trong lời nói của hắn cũng mang theo ý tứ trời bỏ trách nhiệm. Bản thân hắn đi dự định, hơn nữa còn phải đi dẫn dụ kẻ địch hùng mạnh, người cũng không thể bởi vì Lão Tử bị truy đuổi mà coi thường ta.

“Ừ. . . Cao Thuận có bao nhiêu binh mã?” Nhạc Tiến trầm ngâm một chút rồi hắn lên tiếng hỏi.

“Tổng binh lực khoảng chừng năm vạn, thế nhưng ta hoàn toàn không nhìn thấy Trương Tú, người cũng phải cẩn thận!” Tang Bá nói về không chịu trách nhiệm. Cách nói này chính là cách làm của binh lính cần quấy lưu manh, dù sao hiện tại chủ tướng thành Tể Nam là Nhạc Tiến, bản thân mình chỉ cần nói hết tất cả tin tức là xong, những chuyện khác thì cứ để cho Nhạc Tiến hắn lo lắng đối phó là được.

“Trương Tú là chỉ huy quân kỵ binh, kỵ binh quân Hứa Thành lại cực kỳ am hiểu chiến thuật ngăn dậm bôn tập, tác chiến quang co vòng vèo. Xem ra nói không chừng Cao Thuận cũng muốn đánh một trận tập kích bất ngờ...!” Nhạc Tiến gãi gãi da đầu, buồn rầu nói: “Vốn ta đang có dự tính tập trung tất cả binh lực

lên trên tường thành, hù dọa bọn hán, tranh thủ chút thời gian. Hiện tại, vì dự phòng một chiêu này của chúng, chúng ta vẫn phải thật sự dốc sức liều mạng!”

“Chủ ý này không tệ, trước hết chúng ta tập trung binh lực lại hù bọn hán, chúng ta lại chiêu tập tráng đinh trong thành, giả trang binh sĩ, phòng thủ ở khu vực tường thành khác, trong khoảng thời gian ngắn Cao Thuận sẽ không tùy ý công thành!” suy nghĩ lóe lên, Tang Bá nói.

“Đám người Cao Thuận đều là những lão binh kinh nghiệm sa trường, chúng chỉ cần liếc mắt là có thể phân biệt được tráng đinh cùng binh sĩ. Kế này của ngươi không thể hù dọa bọn chúng!” Nhạc Tiến lắc đầu nói.

“Ha ha ha, Nhạc Tiến, Nhạc Tiến, ngươi đã quên ta là người như thế nào? Ta đương nhiên biết rõ tráng đinh cùng binh sĩ không thể nhập làm một, thế nhưng đây là Thanh Châu, ta trấn thủ Thanh Châu nhiều năm, ta biết nơi này rất rõ ràng. Người nơi đây đều là người dũng mãnh!” Tang Bá vỗ vỗ bả vai Nhạc Tiến, cười nói.

“Hay a...!” Sau khi được nhắc nhở, Nhạc Tiến hiểu ra, hán vỗ tay mạnh một cái, cũng cười ha hả nói: “Sao ta lại quên nơi này là Thanh Châu, là một nơi cung cấp binh lính lớn! Ha ha ha, trước tiên chúng ta hù dọa khiến bọn hán giật mình!”

“Bình bình bình!” Một tràng tiếng vỗ tay giòn tan vang lên bên tai hai người, khiến cho tiếng cười của bọn hán lập tức đều cứng lại.

“Người nào?” Hai người đều giật mình quay lại. Có người tiến tới gần mình mà rõ ràng bản thân mình vẫn không biết, đây chính là điều tối kỵ của võ tướng. Tuy nơi này là trong thành, là địa bàn của mình, các thân binh đều đi nơi nào rồi?

Thế nhưng sau khi hai người nhìn rõ ràng người đang đi tới thì thở phào một hơi.

“Trọng Đức tiên sinh, tại sao tiên sinh lại ở chỗ này? Không phải tiên sinh đi theo chúa công dẫn binh ra ngoài sao?” Nhạc Tiến kêu lên trước tiên.

Người tới bất thành linh đúng là Trình Dục. Sau khi nghe Nhạc Tiến nói xong, hán mỉm cười, nói: “Đúng vậy, tại hạ đã đi theo chúa công xuất binh, thế nhưng, chẳng lẽ tại hạ không thể trở về sao?”

“Thế nhưng vậy bên ngoài. . .” Trong mắt Tang Bá tràn ngập hoài nghi. Suy bụng ta ra bụng người, cộng thêm thái độ khá lén lút vừa rồi của đối phương, hán cho rằng chỉ ít Trình Dục có hai phần khả năng đã đi theo địch.

“Ha ha, tại hạ cũng chỉ vừa mới về tới không bao lâu, thế nhưng tại hạ chỉ vừa vặn vào thành sớm hơn Trương Cáp kia một chút vào buổi sáng. Vấn đề là tại hạ còn chưa kịp tìm đến Nhạc Tiến tướng quân mà thôi!” Nghe xong Trình Dục nói, vẻ hoài nghi trong mắt Tang Bá càng đậm, chỉ sớm hơn một chút so với khi Trương Cáp tới vào buổi sáng? Thật trùng hợp! Hừ, gã này đã có ba thành khả năng đi theo địch rồi. Nghe nói gã này còn rất giỏi dùng kiếm. Không phải hán muốn thừa dịp chúng ta không chú ý mà đến ám sát đây chứ? Nghĩ tới đây, Tang Bá bắt đầu âm thầm đề phòng.

“Vừa mới nghe được kế sách của hai vị tướng quân, tại hạ bội phục vạn phần, không mưu mà hợp cùng với kế sách của chúa công, cho nên mới nhẹn không được mà vỗ tay khen hay! Ha ha ha!” Trình Dục nói tiếp, nói xong hán lấy từ trong tay áo ra một phong thư, nói tiếp: “Đây là thư của chúa công cho ta mang cho Nhạc tướng quân!”

“Trọng Đức tiên sinh, vì sao chúa công không tiếp ứng ta? Tiên sinh cũng đã biết, ta suýt chút đã có thể bị. . .” Thừa dịp Nhạc Tiến đang xem thư của Tào Tháo, Tang Bá lập tức bám lấy Trình Dục mà tố khổ. Đương nhiên mục đích cuối cùng của hán là hỏi cho bằng được nguyên nhân bị “bỏ rơi”.

“Tang Bá tướng quân, dù thế nào đi nữa tướng quân cũng không nên trách chúa công. Kỳ thật, chúng ta cũng chỉ suy nghĩ vì đại cục!” Trình Dục an ủi Tang Bá một chút, tiếp theo hán liền giải thích nguyên nhân vì sao Tào Tháo không đi tiếp ứng Tang Bá.

Thì ra không khác nhiều so với suy nghĩ của Tang Bá, mặc dù Tào Tháo không có nghĩ tới việc đi theo Tang Bá bày đại trận chờ đợi, hán lại đã từng nghĩ tới chuyện đưa tin cho Tang Bá, để cho Tang Bá dẫn dụ Cao Thuận tới Lịch thành, thế nhưng sau khi phân tích tất cả biểu hiện của Cao Thuận một lần, lập tức hán từ

bỏ suy nghĩ này, bởi vì Tào Tháo cảm thấy Cao Thuận có thể đang giở trò quỷ. Ngay từ đầu, quân đội dưới trướng Cao Thuận rất cẩn thận. Vấn đề là sau khi quân Cao Thuận đuổi giết Tang Bá quanh bờ Hoàng Hà, làm hại Tang Bá muốn chạy cũng không thể chạy được xa. Sau khi lượn quanh bên ngoài không bao lâu, Tang Bá lại phải trở về để tiếp tục bị đánh. Theo lý mà nói, hành động dụ địch của Tang Bá đã thất bại. Tào Tháo thật sự cho rằng kế sách hòng đánh một trận đại chiến của mình cứ như vậy mà chết non, thế nhưng ngay vào lúc này Cao Thuận lại cho đại quân xuất kích vì vậy sau khi Tào Tháo suy nghĩ cẩn thận, hẳn đã có kết luận là nếu như hắn vẫn cứ giữ nguyên kế hoạch này hòng muốn tiêu diệt Cao Thuận, thế nào hắn cũng trúng kế, cho nên cuối cùng, hắn dứt khoát tùy ý để cho Tang Bá tự do biểu diễn, như vậy ngược lại còn thật hơn một ít.

Đương nhiên Tào Tháo cũng đã cẩn thận thương lượng cùng thủ hạ một lần, suy nghĩ tình hình đứng từ phương diện của Tang Bá, cho rằng hắn đã lâu rồi mà không nhận được tin tức viện binh, hơn nữa còn bị Cao Thuận bắt đầu chính thức tiến hành đuổi giết, hẳn nhất định sẽ phải đi tìm một nơi tị nạn thích hợp, Tế Nam lập tức sẽ là nơi xuất hiện đầu tiên trong suy nghĩ của hắn, vì vậy Tào Tháo liền phái Trình Dục quay trở về, mang theo kế sách, cũng tới giải thích cho Tang Bá hiểu. Đương nhiên trong này còn có một mục đích mà Trình Dục sẽ không nói ra, đó chính là đền bù thiếu hụt trí lực bên trong thành Tế Nam.

Nghe Trình Dục giải thích xong, Tang Bá vẫn không cảm thấy thoải mái. Rõ ràng lại để cho bản thân mình chạy quanh kề cận cái chết, điều này thật sự hơi quá đáng. Chẳng lẽ đám người đó không biết tiểu tử Trương Cáp kia truy đuổi muốn dồn hắn vào chỗ chết sao? Thế nhưng cho dù không hài lòng trong lòng, Tang Bá cũng không thể hiện ra bên ngoài sắc mặt. Người ở dưới mái hiên, ai bảo hắn xuất thân từ giặc khải vàng? Bề ngoài đám thủ hạ Tào Tháo đều tuy hai mà như một cùng với hắn, nhưng trong lòng hắn vẫn hiểu rất rõ tình hình trên thực tế. Chẳng qua Tào Tháo trọng dụng hắn cùng với quyền lực độc trấn Thanh Châu khiến cho hắn không thể dứt ra được mà thôi. Bằng không, với bản tính của hắn, hắn không thể thật sự trung thành với bất kỳ người nào!

“Nếu như chúa công đã có an bài, chúng ta tự nhiên nên tuân mệnh, nhưng mà Trọng Đức tiên sinh, vì sao chúa công không nói rõ xem đến cùng chúa công có kế sách gì?” Nhạc Tiến không biết gì nhiều từ trong thư. Bên trong thư, Tào Tháo chỉ mệnh lệnh cho hắn phòng thủ chặt Tế Nam cùng một kế sách hù dọa đối phương mà thôi. Ngoại trừ những thứ đó ra thì không còn gì khác cho nên, hắn mới có câu hỏi như thế.

“Chúa công tất có diệu kế. Nhị vị tướng quân, hãy cứ để cho Trương Cáp chờ ở bên ngoài lâu một chút. Trước tiên chúng ta hãy an bài kế sách phòng ngự. Những chuyện khác, đợi khi Cao Thuận đến hẵng hay!” Trình Dục cũng không có ý tứ tiết lộ cơ mật.

“Được rồi!” Nhạc Tiến cùng Tang Bá biết không thể hỏi nữa, bắt đầu chia nhau hành động, Nhạc Tiến đi điều binh lên một phía tường thành, mà Tang Bá bắt đầu vơ vét tráng đinh tứ phía. Lúc này ngoại trừ từ bên ngoài không ngừng truyền vào tiếng hô “Con thú” khiến cho Tang Bá cảm thấy đôi chút phiền muộn, tất cả mọi việc đều tiến hành rất thuận lợi.

“Cao tướng quân, mặt tướng cảm thấy trong chuyện này có đôi chút không đúng!” Thân là Đại tướng, trực giác khiến cho Trương Cáp tới gặp mặt Cao Thuận, nói ra suy nghĩ của mình sau khi Cao Thuận chỉ huy đại quân tới nơi.

“Hả? Có cái gì không đúng?” Cao Thuận hứng thú hỏi.

“Trong thành Tế Nam có cổ quái!” Trương Cáp nói như thế.

“Có cái gì cổ quái?” Hứng thú trên mặt Cao Thuận biểu hiện càng đậm.

“Theo như biểu hiện hiện tại của bọn hắn, bên trong phải có không ít quân đội, thế nhưng với bản lĩnh của Nhạc Tiến cùng Tang Bá, bọn hắn nên thừa dịp ta vừa mới tới mà dẫn binh xuất kích. Đây chính là cái gọi là đợi quân địch mệt mỏi rồi tấn công, hơn nữa lại là dùng mạnh mẽ kích yếu. Bọn hắn không có lý do gì mà không làm như vậy, nhưng vào lúc này bọn hắn lại biểu hiện chỉ muốn thủ thành, đây không phải có quỷ thì còn là cái gì?” hai cánh tay Trương Cáp không ngừng vung vẩy ra hiệu, hắn cẩn thận phân tích.

“Đúng vậy, từ biểu hiện của Nhạc Tiến cùng Tang Bá thì thấy bọn hắn đại khái muốn cho chúng ta phải chôn chân ở chỗ này!” Cao Thuận khẽ gật đầu, đồng ý với nhận định của Trương Cáp.

“Chúng ta phải làm gì bây giờ?” Trương Cáp hỏi.

“Tất cả thuận theo tự nhiên, chúng ta sẽ trú đóng binh mã ở ngay ngoài thành Tế Nam này để xem bọn hán muốn làm trò quỷ gì!” Cao Thuận nói.

“Cái gì?” Trương Cáp cả kinh sau khi nghe xong lời này, hán nói: “Cao tướng quân, nếu như địch nhân có vấn đề, chúng ta hoặc là nên lui lại, hoặc là nên nắm chắc thời gian lập tức công thành, vì sao ngược lại chúng ta chỉ đóng quân, cũng không đi, cũng không đánh?”

“Ta sao lại không biết làm như vậy là không đúng, thế nhưng. . .” Cao Thuận liếc nhìn Trương Cáp một cái rồi mới lại nói tiếp: “Đây là ý tứ của chúa công!”

“Ý tứ của chúa công? Chẳng lẽ chúa công. . .” Trương Cáp càng giật mình hơn.

“Đúng vậy, chúa công cũng tới, mà chúng ta chính là dây tở của chúa công, mục đích mà chúng ta đóng quân ở chỗ này chính là vì làm mỗi nhử, đây cũng là nguyên nhân vì sao chúng ta nhìn ra Tang Bá tới dụ dỗ chúng ta mà chúng ta lại vẫn muốn đuổi theo hán, chúng ta cùng hán, trên thực tế đều cùng chấp hành một loại nhiệm vụ!” Cao Thuận lên tiếng giải thích cho Trương Cáp.

“Thế nhưng Tang Bá dựa vào bại trận để dụ dỗ chúng ta, chúng ta lại nghiêm chỉnh đóng đại quân ở chỗ này, quân Tào có thể dễ dàng tới sao?” Trương Cáp không quá chắc chắn.

“Bọn hán không đến cũng không được! Nếu như chúa công không thể đợi được, tự nhiên sẽ để cho chúng ta tiến công thành Tế Nam, Tào Tháo tuyệt đối sẽ không để cho chuyện này xảy ra, hán tất cũng phải có an bài!” Cao Thuận đáp.

“Ha ha” Trương Cáp buông lỏng thần sắc, đột nhiên hán nở nụ cười, nói: “Xem ra, khẩu vị của chúa công thật đúng là không nhỏ. Với đại quân chúng ta, nếu như Tào Tháo muốn thông dong ăn tươi, ít nhất hán cũng phải phân phối mười vạn binh mã, nếu như bị chúa công cho hết vào nồi, hán sẽ phải đau lòng!”

Hiện tại thì vẫn không thể biết Tào Tháo có đau lòng hay không, thế nhưng, Cao Thuận không có bất kỳ hành động nào ở dưới chân thành Tế Nam. Mấy ngày liên tiếp trôi qua bình yên thật sự khiến cho người bên Tào Tháo không biết phải làm thế nào.

Ở một nơi bí mật, đám người Tào Tháo đang vì thế sự mà hao tổn tâm trí.

“Cao Thuận hán đến cùng muốn làm gì? Không đánh, cũng không đi, hán không sợ chúa công dẫn người đi giết hán sao?” Hạ Hầu Đôn là người rất không biết an phận bên Tào doanh, hán cũng là người rất khinh bỉ đối với hành vi của Cao Thuận, cho rằng cách làm người của Cao Thuận quá không ngay thẳng.

“Chỉ sợ Cao Thuận đã sớm đoán ra chúng ta hiện tại sẽ không động thủ, cho nên hán mới dám cả gan làm loạn!” Đã lâu không ra mặt, lần này Tư Mã Lãng cũng tới, nghe thấy Hạ Hầu Đôn phàn nàn, hán lên tiếng nói.

“Đúng vậy, Bá Đạt nói không sai” Tào Tháo nhẹ gật đầu, nói: “Một khi Cao Thuận đã nhìn ra kế sách dụ địch của Tang Bá mà hán vẫn có can đảm xuất binh, tất nhiên hán đã đoán chắc là bất kể như thế nào chúng ta cũng cần phải biết rõ ràng xem hán còn hậu chiêu nào hay không thì mới bắt đầu hành động, cho nên hán mới dám cả gan làm loạn!”

“Chúa công, phó tướng của Cao Thuận, Trương Tú, đến hiện tại vẫn không xuất hiện ở phụ cận, có khả năng hán chính là chỗ dựa của Cao Thuận!” Một gã Đại tướng khác trong quân Tào nói. Người này tên là Chu Linh, vốn là bộ hạ Viên Thiệu. Vào lần Tào Tháo thảo phạt Từ Châu, Viên Thiệu phái hán trợ giúp Tào Tháo tác chiến, thế nhưng sau khi chiến đấu, hán lại coi trọng Tào Tháo, cho rằng Tào Tháo mạnh mẽ hơn so với Viên Thiệu, vì vậy hán đã ở lại, hán rất được Tào Tháo tín nhiệm, cũng rất có năng lực.

“Trương Tú cũng không phải là chỗ dựa của Cao Thuận!” Một giọng nói lập tức vang lên bác bỏ suy đoán của Chu Linh, mọi người nhìn lại theo giọng nói, thì ra là một người tuổi còn trẻ.

“Hả?” Hạ Hầu Đôn liếc nhìn người kia nói: “Ta cũng cho rằng Văn Bác (Chu Linh) nói rất đúng, Trương Tú đều theo kỵ binh, nhân số không ít, rất có khả năng hán chính là chỗ dựa của Cao Thuận. Người tuổi còn nhỏ, có thể có kiến thức gì? Tại sao người phản đối suy đoán này này?”

“Ha ha. . .” Người nọ tuổi cũng không lớn, sau khi nghe Hạ Hầu Đôn nói, hán chỉ cười nhẹ một tiếng, không lên tiếng.

“Vì sao không nói lời nào?” Hạ Hầu Đôn quát lớn.

“Trọng Đạt (Nguyên Nhung) . . .”

“Nguyên Nhung, Trọng Đạt đã có lời, đương nhiên sẽ nói ra, người không cần sốt ruột” Tào Tháo nói. Vừa rồi hắn cùng Tư Mã Lãng cùng lên tiếng một lúc. Đương nhiên lúc này Tư Mã Lãng sẽ không tranh giành quyền lên tiếng này của hắn, vì vậy, Hạ Hầu Đôn đã gặp cảnh khốn cùng.

“Chúa công, Nguyên Nhung tướng quân chớ trách, xá đệ thật sự quá vô lễ!” Tư Mã Lãng cũng ở một bên chấp tay nhìn Tào Tháo cùng Hạ Hầu Đôn thi cái lễ, xin lỗi thay đệ của mình, sau đó hắn lại quay đầu nhìn Tư Mã Ý quát: “Còn không xin lỗi Nguyên Nhung tướng quân!”

“Ai, Bá Đạt không cần như thế. Người tuổi trẻ, tuổi trẻ khí thịnh, không sao, Nguyên Nhung há lại có lòng dạ hẹp hòi!” Đương nhiên Tào Tháo sẽ không để cho đám thủ hạ của mình khó chịu. Những lời này của hắn đã giữ thể diện cho huynh đệ của mình, cũng cho Tư Mã Lãng một tạo lối thoát.

“Tiểu tử không đúng, kính xin Hạ Hầu tướng quân chớ trách!” Tư Mã Ý tự nhiên hiểu được đạo lý lấy hay bỏ, chỉ là bây giờ hắn còn tuổi trẻ, khó tránh khỏi cũng đôi chút cậy tài khinh người. Vừa rồi trong lời nói của Hạ Hầu Đôn rõ ràng có ý tứ xem thường của hắn, cho nên hắn mới khinh thường không trả lời, thế nhưng, hiện tại không giống như lúc này, không nói thì càng không có lễ phép, càng không có chừng mực. Đây là điều cực kỳ bất lợi phát triển ngày sau, hơn nữa chuyện này còn có thể sẽ liên quan đến đến đại ca của hắn. Tuy từ nghiên cứu của hắn đối với Tào Tháo thì thấy Tào Tháo không thể có hành vi kiêu đó, thế nhưng họ Hạ Hầu thì lại không như thế.

“Không thể trách, ha ha ha. . .” Tào Tháo trả lời thay Hạ Hầu Đôn, nói: “Trọng Đạt nha, vừa rồi người vì sao không đồng ý với ý kiến của Chu Linh tướng quân?”

“Ha ha, với ánh mắt của chúa công, chỉ sợ chúa công sớm đã nhìn ra đầu mối trong chuyện này!” Trước tiên Tư Mã Ý lên tiếng tăng bốc Tào Tháo, sau đó, hắn nói tiếp: “Chẳng qua vì cho Hạ Hầu tướng quân, còn có Chu Tướng quân một lời giải thích, tiểu nhân cũng chỉ đành bêu xấu!”

“Kỳ thật, chư vị cũng nên nghiên cứu qua con người Cao Thuận. Người này tính cách kiên cường, dụng binh cũng giống như vậy, am hiểu nhất chính là công thành chiếm đất, hai quân giao đấu, hơn nữa binh phong hung hãn, hiếm có người có thể ngăn cản khi hắn tiến công. Đến hiện tại, cũng mới chỉ có Hứa Thành từng ngăn cản hắn thành công trong cuộc chiến thành Lạc Dương mà thôi.”

“Thế nhưng hiện tại hắn lại có hành động như này, chư vị, các vị thật sự cho rằng hắn chỉ dựa vào Trương Tú kia thôi sao?”

“Hừ, ngày đó, Cao Thuận qua sông công kích Tang Bá, cũng đã không giống với tính cách trước kia của hắn, từ điều này có thể thấy được, sau khi đầu hàng Hứa Thành, phương pháp dụng binh của hắn đã thay đổi rất nhiều. . .” trong lòng Hạ Hầu Đôn vẫn đôi chút thừa nhận ý kiến của Tư Mã Ý, thế nhưng về bề ngoài thì hắn vẫn không muốn chịu thua.

“Hạ Hầu tướng quân nói sai rồi!” Mãn Sùng nhìn thoáng qua Tư Mã Ý rồi hắn mới lại nói tiếp: “Ngày đó Cao Thuận phá Tang Bá, bên người còn có hai trong số ‘ Bắc Địa tam kiệt ’ hỗ trợ, Công Tôn Chỉ cùng Triệu Vân đi theo Bàng Bá lâu ngày, mà Bàng Bá vốn am hiểu tác chiến bên tập, đánh vu hồi, cho nên, phương pháp ngày đó Cao Thuận sử dụng, cũng không thể nói rằng hắn đã cải biến phong phạm dụng binh!”

“Vậy Trọng Đạt nói như vậy, nói cách khác, ngoài Trương Tú, Cao Thuận, hắn vẫn còn có viện binh?” Chu Linh lại hỏi.

“Không phải viện binh!” Tào Tháo sờ lên trán, trầm giọng nói: “Là phục binh, hơn nữa Cao Thuận còn không phải là chủ tướng, hắn chỉ là một mối nhử!”

“Mối nhử?” Hạ Hầu Đôn kêu lên: “Nếu là như vậy, há không phải chúng ta tận mắt nhìn thấy Cao Thuận đứng ở chỗ đó mà không thể hành động sao?”

“Đương nhiên không được, hừ! Người sử dụng kế này đoán chắc chúng ta không thể phát hiện ra hắn đang trú binh ở bên cạnh thành Tế Nam, cho nên mới dám làm như thế! Hắn không lo chúng ta không xuất kích!” Mãn Sùng thở dài nói.

“Đã như vậy, sao chúng ta không tương kế tựu kế?” Tư Mã Ý nở nụ cười nói.

164. Q.2 - Chương 164: Không Chừng

Buổi sáng, bên ngoài thành Tế Nam, Trương Cáp vừa mới thức dậy.

Ngày hôm qua, hắn đã kêu gào một trận dưới chân thành thành Tế Nam, nhưng Nhạc Tiến cùng Tang Bá dù thế nào đi nữa cũng không xuất chiến. Thu hoạch duy nhất chính là: hiện tại đã có thể xác định, cả đời này Tang Bá cũng đừng muốn thoát khỏi biệt hiệu “Con thỏ”.

“Tướng quân” “con thỏ”?” Trương Cáp thâm bất cười khi nghĩ tới điều này. Nói như thế nào đi nữa Tang Bá cũng độc bá Thanh Châu nhiều năm, ngay cả Tào Tháo cũng không thể không trông cậy vào hắn để có thể ổn định chiếm giữ Thanh Châu, hôm nay hắn lại bị chính mình chụp ột biệt hiệu. Không biết hắn sẽ hận mình như thế nào?

“Cao tướng quân có phân phó gì không?” Sau khi chỉnh đốn lại trang phục cẩn thận, đi ra ngoài đại trường, Trương Cáp nhìn vệ binh bên người hỏi.

“Không có!” Vệ binh trả lời rất đơn giản.

“Ừ!” Trương Cáp ngẩng đầu nhìn trời, rất xanh!

“Ai, còn không đi lập trận la mắng sao? Tang con thỏ, còn có Nhạc Tiến nữa, Nhạc, Nhạc, nguyệt, nguyệt, . . . Oa ha ha!” Trương Cáp đột nhiên cười ha hả không thôi.

Bên trong thành Tế Nam, Tang Bá, mang theo tâm tình vô cùng phiền muộn đi lên tường thành. Điều này cũng không thể trách hắn, dù cho bất kỳ người nào một khi cả toàn thành đều biết bản thân mình có biệt danh là “Con thỏ”, tâm tình cũng sẽ không tốt. Hiện tại hắn chỉ cảm thấy phiền muộn, thần kinh hắn cũng đã vô cùng cứng cõi.

Thế nhưng, hiện tại người mà hắn rất trách cũng không phải là Trương Cáp, mà chính là Nhạc Tiến cùng Trình Dục, nhất là Nhạc Tiến, đã biết rõ mà lại còn chế giễu hắn, không để cho hắn xuất chiến. Hắn nghe xong vài ngày âm thanh la mắng “Con thỏ” chẳng lẽ còn cho rằng hắn chưa đủ phiền sao?

“Con thỏ, mau ra đây!” Tiếng la ngoài thành lại truyền vào trong.

Tang Bá tảng lờ như không nghe thấy, hắn quay người muốn đi về chỗ của mình, thế nhưng hắn mới rời đi chưa được hai bước, hắn lại không thể không một lần nữa quay trở về. Ai kêu hôm nay tới phiên hắn trực ban?

Tất cả như trước, lên tường thành, Tang Bá nhìn thấy Trương Cáp.

“Con thỏ, mau xuống đây cùng Bổng tướng quân đánh nhau một trận!” Trương Cáp cũng nhìn thấy Tang Bá, vì vậy hắn lập tức lên tiếng khiêu chiến.

“ . . . ” Tang Bá không có bất kỳ biểu hiện nào, hắn chỉ nhìn vào hai mắt Trương Cáp, sau đó hắn lập tức đi tới chỗ lầu thành, ngồi xuống chỗ mấy cái bàn đã chuẩn bị trước, cầm lấy rượu trên bàn, thưởng thức.

“Mắng cho ta!” Chứng kiến Tang Bá không có phản ứng, Trương Cáp lại nhìn thủ hạ của mình, hạ lệnh.

“Con thỏ, mau ra đây!”

“Con thỏ, đừng nằm trong sắp ỏ, chẳng lẽ còn không sinh hạ con thỏ con sao?”

. . .

Tang Bá vẫn không có phản ứng.

“Con thỏ. . .”

“Con thỏ, con thỏ, ngồi chơi trăng (Nhạc)”

“Phụt!” Tang Bá vừa mới uống xong một ngụm rượu, lập tức hắn phun mạnh ra ngoài, sau đó hai con mắt hắn trợn tròn.

“Ngồi. . . Ngồi chơi trăng (Nhạc)? !” Tang Bá đột nhiên cảm thấy toàn thân rét run. Trương Cáp này thật sự quá độc, quả thực còn phải mạnh hơn ba phần so với chính mình. Một chiêu này của hắn thật là, thực. . .

“Ha ha ha. . .” Tang Bá che miệng lại, buồn bực bật cười ha hả. Nhìn xem Nhạc Tiến người còn có thể nói như thế nào, không để cho ta xuất chiến, lần này, xem người sẽ làm cái gì!

Quả nhiên không ngoài sở liệu, cũng không lâu lắm, Nhạc Tiến hùng hùng hổ hổ chạy đến.

“Trương Cáp, Lão Tử muốn làm thịt ngươi!” Từ rất xa Tang Bá đã nghe thấy tiếng hắn gào to.

“Nhạc tướng quân, không thể xuất chiến” Tang Bá lập tức chấm dứt tràng cười ha hả đầy kích động, hắn chạy từ trên tường thành xuống dưới để ngăn cản Nhạc Tiến.

“Ta là chủ tướng, ta nói có thể xuất chiến thì có thể xuất chiến!” Nhạc Tiến quát lên, nói xong, hắn định phóng về hướng cửa thành.

“Nhạc tướng quân, quân đội lưu thủ Tế Nam cũng không phải quân tinh nhuệ, những binh lính khác cũng cũng chỉ là một ít trắng đĩnh tạo nên mà thôi, cũng không phải đối thủ của đại quân Cao Thuần hùng mạnh. Thủ thành thì còn có thể, nếu ra khỏi thành đánh dã chiến, nếu bị đối phương thừa cơ giết vào trong thành, chúng ta sao có thể ăn nói với chúa công?” Tang Bá lặp lại mấy câu chế giễu mà Nhạc Tiến nói với hắn trong mấy ngày qua, trả lại hết cho Nhạc Tiến.

“Tang Bá, ngươi mau tránh ra cho ta!” Sao Nhạc Tiến có thể không biết rõ những thứ này, chẳng qua Trương Cáp mắng hắn thật sự quá cay độc, “Trong thág” ! Còn không bằng trực tiếp mắng hắn không phải là nam nhân cho xong. Ít nhất cũng sẽ không khó nghe như này.

“Nhạc tướng quân, tướng quân không thể xuất chiến!” Trình Dục cũng chạy đến, cùng Tang Bá ngăn cản Nhạc Tiến.

“Không được, ta nhất định phải lột da Trương Cáp, băm nát khuôn mặt kia, xé cái miệng thú kia thành tám mảnh!”

“Nhạc Văn Khiêm, chúa công ra quân lệnh cho ngươi bảo vệ chặt Tế Nam, ngươi có nghe theo quân lệnh không?” Trình Dục chứng kiến Nhạc Tiến nổi giận, thật sự không cách nào khác hắn đành phải lấy Tào Tháo ra để tiến hành trấn áp.

“Ta. . . , thế nhưng. . .” Nhạc Tiến tức giận tới mức dậm chân, thế nhưng hắn vẫn còn không dám vi phạm quân lệnh của Tào Tháo, hắn chỉ biết hung hăng đánh mạnh một quyền vào bức tường ở bên cạnh, khiến nắm tay phải bị thương, trong vòng mấy ngày không thể chỉ huy quân đội.

Tuy Trương Cáp không biết trận mắng cay độc của hắn đã khiến cho Nhạc Tiến vô cớ bị thương, hắn cảm thấy vô cùng thoải mái, tiêu tan cơn bực bội trong mấy ngày qua. Sau khi mắng một lúc, hắn vui cười ung dung mà về tới nơi trú quân.

“Trương tướng quân, Cao tướng quân ời!” Vừa trở về, thì có vệ binh đi vào gặp hắn báo cáo.

Vì vậy, Trương Cáp lại chuyển hướng đi về phía doanh trường của Cao Thuần.

“Vừa mới nhận được trình sát tin tức, hai phía trái phải của chúng ta đều xuất hiện quân Tào!” Vừa nhìn thấy Trương Cáp, Cao Thuần liền nói với hắn.

“Hả? Lân binh là người nào?” Trương Cáp cả kinh, nói: “Thủ đoạn thật là lợi hại, rõ ràng sau khi xuất hiện mới để cho chúng ta phát hiện!”

“Đại tướng bên trái quân Tào là Chu Linh, bên phải là một người tên là Mao Giới” Cao Thuần đáp.

“Hừ!” Trương Cáp hừ lạnh một tiếng, “Cao tướng quân, chỉ sợ bọn chúng còn sắp xếp một đội quân khác ở phía sau chúng ta!”

“Đương nhiên, ta đã phái người đi điều tra rồi, thế nhưng đội hậu quân này của chúng hình như hành động chậm hơn một chút!” Cao Thuần nói.

“Đúng rồi, Cao tướng quân, hai cánh quân tả hữu của chúng ta còn cách chúng ta bao xa?” Trương Cáp đột nhiên lại hỏi.

“Ngoại trừ đội quân bên ngoài Tế Nam còn cách chúng ta khá xa, hai đội quân kia đều cách chúng ta hơn ba mươi dặm!” Cao Thuận lại đáp.

“Ba mươi dặm, không tính xa, thế nhưng không tính gần! Mặc dù bốn phía thành Tế Nam nhiều núi, thế nhưng cũng không phải là núi cao trùng điệp, bọn chúng hình thành một vòng vây lớn như này, chẳng lẽ chúng không sợ chúng ta trèo núi mà đi thoát sao?” Trương Cáp không hiểu hỏi.

“Đương nhiên không sợ!” Cao Thuận trực tiếp hồi đáp.

“Hả? Tại sao vậy chứ?” Trương Cáp hỏi ngược lại.

“Trương tướng quân, người đã quên, hiện tại là lúc nào rồi sao?” Cao Thuận nhìn Trương Cáp, hỏi.

“Lúc nào. . . ?” Trương Cáp nhíu mày.

“Mùa đông, tiết trời đông giá rét! Trời khô vật hanh, gió bắc thổi mạnh, nếu như chúng ta không gặp cảnh tuyết rơi nhiều vậy một khi quân đội chúng ta trèo núi mà đi, quân Tào chỉ cần phóng hỏa đốt núi, chúng ta sẽ chỉ có một con đường chết! Hơn nữa, quân Tào còn không thiệt hại người nào!” Cao Thuận nói.

“Đốt núi?” trên đầu Trương Cáp đôi chút đồ mồ hôi.

“Bẩm báo. . .” Bên ngoài đột nhiên truyền đến tiếng kêu của lính trinh sát.

“Khởi bẩm tướng quân, sau lưng quân ta, quân Tào đã ngăn chặn giao lộ, bên trên đại kỳ chủ tướng bay trên không trung doanh trại quân Tào ghi một chữ ‘ Tào ’” Trinh sát lớn tiếng nói.

“ ‘ Tào ’?” Nghe thấy chữ này, Cao Thuận cùng Trương Cáp liếc mắt nhìn nhau một cái, Tào Tháo tới rồi sao?

“Hay ...!” Trương Cáp vẫy vẫy tay để cho trinh sát lui xuống dưới, lúc này hắn mới hưng phấn nói với Cao Thuận: “Nếu như lần này đích thân Tào Tháo tới, chúa công có thể đánh một trận mà định!”

“Thế nhưng không nhất định như vậy!” Trái lại với vẻ hưng phấn của Trương Cáp, Cao Thuận lại liên tục cười gượng gạo!

“Chuyện đó giải thích thế nào?” Trương Cáp hỏi.

“Hiện tại, Tào Tháo muốn giết chúa công mà không thể được, chúa công lại không muốn giết Tào Tháo!” Cao Thuận đáp.

“Làm sao lại. . .” Trương Cáp càng cảm thấy không thể hiểu nổi.

“Tuấn Nghĩa, hợp tác lực mạnh mẽ, phân tức thì lực yếu! Tào Tháo mà chết, bốn châu Dự, Duyện, Thanh, Từ tất sẽ loạn, nếu như bị đám người Giang Đông cùng với Kinh Châu thừa dịp hư không mà vào. Đất đai bị thu, binh tụ hợp lại, không phải chúng ta phải đối mặt liên với ba thế lực không vừa mắt với nhau, mà là hai, thậm chí là một địch nhân cường đại. Khi đó, chúa công muốn thu phục thiên hạ, càng thêm khó hơn gấp 10 lần so với hiện tại! Huống chi chúa công còn không có chuẩn bị tốt để quyết chiến cùng Tào Tháo. Theo như sách lược của chúa công, điều mà chúa công muốn làm chỉ sợ cuối cùng mới giải quyết Tào Tháo. Trước tiên chúa công muốn thu phục Kinh Châu cùng Giang Đông!” Cao Thuận nói.

“Như vậy chúng ta giao chiến cùng Tào Tháo, chẳng phải chúng ta phải cố hết sức để không đạt kết quả tốt sao?” Trương Cáp khó chịu nói.

“Ai nói vậy hay sao?” Cao Thuận thoáng trừng mắt liếc nhìn Trương Cáp, hắn còn nói thêm: “Nếu như giao chiến, tự nhiên phải dốc hết toàn lực, nếu Tào Tháo không may, chúng ta cũng không cần lưu thủ, giết chết là được! Đây là chiến trường, không phải trên triều đình, không được phép bất luận có lý do gì để lùi bước!”

“Vâng, mặt tướng hiểu rồi!” Trương Cáp chấp tay, cẩn thận đáp.

“Nếu như bởi vì Tào Tháo chết và khiến cho bốn châu lâm vào đại loạn, chúa công cũng có thể điều binh xâm chiếm, chẳng qua việc này xảy ra vội vàng, cho dù chúng ta có thể chiếm giữ bốn châu thì việc cướp lấy Kinh Châu, đối phó Giang Đông sợ rằng cũng phải đợi thêm nhiều năm nữa, bởi vì để ổn định bốn châu này chỉ sợ cũng sẽ hao tổn rất nhiều thời gian, công sức. Thủy quân của chúng ta quân cũng chưa được huấn luyện cẩn thận, rất khó tranh hùng trên sông với chúng! Hơn nữa, Trường Giang cũng không phải Hoàng Hà, không thể so được về thể nước, chúng ta căn bản không có cách nào áp dụng thủ đoạn dùng ở nơi này cho nơi đó!” Cao Thuận lại tiếp tục giải thích. ’

“Thủy quân không đánh được thì cũng không phải là lý do không công chiếm được Giang Đông!” Trương Cáp không phục nói.

“Không sai!” Cao Thuận tán thưởng nhìn Trương Cáp, hần cảm thấy thật cao hứng khi thấy Trương Cáp không phải là người bảo sao hay vậy, hần hỏi “Vậy người cho rằng sau khi Tào Tháo chết, chúa công phải binh chiếm giữ bốn châu, sau đó còn có binh lực tiến công Giang Đông không?”

“Nếu như muốn nắm chắc phần thắng lớn hơn nữa thì phải đợi một thời gian ngắn! Hơn nữa, còn phải đánh chiếm Kinh Châu!” Trương Cáp nghĩ một lát, đáp.

“Đúng vậy! Thế nhưng người có cho rằng chỉ trong một thời gian ngắn, chúa công có thể triệt để ổn định vùng đất bốn châu thuộc Tào Tháo hay không?” Cao Thuận hỏi tiếp.

“Khó! Thế nhưng, ít nhất mới có thể khiến cho bọn chúng không nắm chân kéo lại!” Trương Cáp nói về không xác định.

“Cho dù có thể làm! Một khi chúa công đánh qua Trường Giang, nếu như người là Tôn Quyền, người sẽ làm như thế nào?” Cao Thuận tiếp tục truy kích.

“Cái này. . . Mạt tướng không biết Tôn Quyền, chỉ nghe nói người người Tôn thị đều kiên cường. . .” Trương Cáp đã đôi chút chột dạ.

“Người nói không sai, Tôn thị nhất tộc, hầu như không có người mềm yếu, hơn nữa Tôn thị cũng rất được lòng các võ tướng Giang Đông. Nếu như bọn hần ngoan cố chống lại. Với sự rộng lớn của Giang Nam, bọn hần có thể quần chiến với chúng ta không biết bao lâu, như vậy thì vẫn chưa tính gì, nếu như bọn hần khiến cho người Giang Đông sôi trào thù hận, người cho là chúng ta có thể đồng thời ngồi vững vàng ở bốn châu phương bắc cùng vùng đất Giang Nam sao? Đường lui bất ổn, không chỉ phải tiêu hao phân tán thực lực của chúng ta, khiến cho địch nhân có thời cơ lợi dụng ...!” Cao Thuận dùng ngón tay chấm lên trên bàn.

“Mạt tướng đã minh bạch, chỉ là lần này chúng ta bị Tào Tháo vây quanh, nên làm sao bây giờ?” Trương Cáp lại hỏi.

“Đó chính là vấn đề của chúa công, chúng ta, chỉ cần chờ là được!” Cao Thuận nheo mắt nói.

Bên trong thành Tế Nam, trong lòng Nhạc Tiến cùng Tang Bá vẫn rất không yên ổn, tuy bọn hần cũng cảm thấy rất may mắn khi Cao Thuận không đến đánh bọn hần, thế nhưng kiểu thời gian chờ đợi lo lắng này trôi qua quá chậm, thế nhưng hiện tại thì tốt rồi, trong thành vừa mới nhận được tin tức, đại quân của Cao Thuận bên ngoài đã bị người bên mình hoàn toàn bao vây. Rốt cục bọn hần có thể hả giận rồi.

Thế nhưng những ngày tốt lành này cũng không thể tiếp tục bao lâu. Ngay khi đôi mắt bọn hần - trông mong mà ngóng nhìn Tào Tháo tranh thủ thời gian phái người để trợ giúp bọn hần thủ thành, Trình Dục lại tới nữa, hần lại mang đến quân lệnh của Tào Tháo, đạo quân lệnh lại khiến cho hai người đều cảm thấy có cảm giác như có miếng băng mỏng đổ vỡ trong lòng.

“Bên ngoài có rất nhiều quân Hứa Thành, binh lực không đủ, hy vọng nhị vị tướng quân có thể bảo vệ chặt Tế Nam, không thể xuất chiến! —— Tư Không Tào Tháo!”

“Cái này, Trọng Đức tiên sinh, còn có quân Hứa Thành?” Nhạc Tiến cẩn thận hỏi, trong giọng nói của hần tràn đầy vẻ không cam lòng.

“Từ quân lệnh của chúa công thì thấy quân Hứa Thành nhất định còn có mai phục, chúa công phái người vây quanh Cao Thuận, chỉ sợ cũng chỉ vì dụ địch!” Trình Dục đáp.

“Nhìn xem tình hình bên ngoài thì thấy bao vây quanh đại quân Cao Thuận chỉ sợ có không dưới mười vạn đại quân, nếu viện binh của hần đã đến, chúng ta. . .” Tang Bá muốn nói lại thôi. Hần đôi chút lo lắng, dù sao bàn về binh lực, binh lực của Tào Tháo vĩnh viễn cũng kém hơn binh lực của Hứa Thành nhiều.

“Cho nên, hai vị nhất định phải bảo vệ chặt thành này, chúa công không xuất binh lực để trợ giúp chúng ta!” Trình Dục không biết những lời này của hần đã đả kích hai người Nhạc Tiến cùng Tang Bá như thế nào, khiến cho hai người đã nhiều ngày gánh chịu nỗi oán hận càng trượt sâu vào vực sâu thẳm vọng.

“Hơn nữa, vì dự phòng Cao Thuận đột phá từ Tế Nam, hai vị tướng quân còn phải tận lực làm ra vẻ bên trong thành Tế Nam có đại quân đóng giữ, tuyệt đối không được làm cho đối phương nhìn ra sơ hở!” Trình Dục hoàn toàn không quan tâm tới ý tứ, khiến cho hai người Nhạc Tiến cùng Tang Bá nghe xong lời này thì càng cảm thấy khó chịu.

“Chẳng lẽ lại là Công Tôn Chỉ hoặc là Triệu. . . Triệu Vân?” Tuy Tang Bá tận lực khắc chế, thế nhưng hần càng muốn đi khắc chế hần lại càng khó có thể khắc chế, vốn hần có thể bình tĩnh nói ra nhưng ngược lại hần lại lắp bắp nói.

“Không biết!” Trình Dục lắc đầu nói.

“Sao lần này chúa công hành động lại bí mật như này?” Nhạc Tiến cũng đôi chút không kiên nhẫn được nữa. Trước kia khi Tào Tháo hành quân đánh trận chiến, cũng không có biểu hiện như này, lần nào cũng đều nói cho hần biết kế hoạch hành động. Lần này cũng thật quá mức, cho dù bên người mình có đi theo một Tang Bá, cũng không thể khiến hần mất phần như này chứ?

“Kỳ thật, theo như ta thấy, chúa công lúc này đây. . .” Trình Dục nhìn hai viên võ tướng đang vươn cao cổ, nói: “Chúa công lúc này đây, chỉ sợ cũng đi một bước xem một bước, không chắc chắn!”

“. . .” Không chắc chắn? Rốt cục Nhạc Tiến cùng Tang Bá đều từ bỏ cố gắng muốn biết chân tướng sự việc. Việc đã nói tới đó, hai người bọn họ cũng không có biện pháp nào tiếp tục moi được tin tức từ miệng Trình Dục, cả hai đành phải tiếp tục chờ đợi trong tình trạng lo lắng mà trông coi thành trì, âm thầm cầu xin Cao Thuận không chú ý tới thành Tế Nam.

Liên tiếp nhiều ngày, quân Tào đều cùng đại quân dưới trướng Cao Thuận đều giữ nguyên trạng thái giằng co.

Không có bất kỳ tia lửa nào bốc lên.

Thế nhưng quân Tào lại không ngừng nhận được chiến báo từ các địa phương ở Thanh Châu, hơn nữa tất cả đều không có sự khác biệt, tất cả chiến báo đều chỉ báo cáo một chuyện: Trương Tú đột kích!

Lịch Thành, Chương Khâu, Lâm Truy, Bắc Hải, Xương Ấp, Hạ Mật, Bình Xương, Bác Dương, Cự Bình; vòng quanh Thái Sơn một vòng rất lớn, Trương Tú rốt cục chạy tới Đông A, cách Tế Nam không xa.

Thế nhưng khi mà tất cả mọi người quân Tào chờ Trương Tú hần có hành động, thậm chí Tào Tháo khẩn trương chia một bộ phận binh mã từ đại quân của mình, lúc nào cũng chuẩn bị cứu viện Tế Nam, Trương Tú lại đột nhiên từ Đông A khởi binh xuôi nam, qua Văn Thủy, Tứ Thủy, đánh thẳng Lỗ quốc, qua đầm Nhâm Thành, lại vòng kích Xương Lô, sau đó, lại vòng một vòng lớn, lại quay về tập kích Đằng huyện, thiếu chút nữa khiến có người cho rằng hần muốn đi đánh Hạ Phi Từ Châu.

Đối với loại tình huống này, chỉ có thể:

Phẫn nộ!

Đây là tâm tình vào lúc này của tất cả tướng lĩnh quân Tào!

Tuy Trương Tú cũng không thể đánh hạ tất cả các thành trì mà hần đi ngang qua, thế nhưng hần đã tạo thành tổn thương cho Thanh Châu, cho trên đầu tướng lĩnh quân Tào đều mang một cái mũ gọi là “Sĩ nhục”.

Đối với chuyện này, Nhạc Tiến cùng Tang Bá, người vẫn đang một mực nơm nớp lo sợ bên trong thành Tế Nam, đều không biết rõ tình hình, thế nhưng những người khác lại không như thế.

Hiện tại Hạ Hầu Đôn cả ngày đuổi theo Tư Mã Ý, hơn nữa khi hắn truy đuổi Tư Mã Ý, trong tay luôn cầm theo đại đao, ai kêu Tư Mã Ý đưa ra chủ ý khiến cho bọn họ đều ở lại bên cạnh thành Tế Nam, mắt thấy Trương Tú gây tai họa cho Thanh Châu mà bất lực, không tìm hắn hả giận thì còn có thể tìm ai đây? Mà đương nhiên Tư Mã Ý không phải là loại người bảo thủ, đại đao của người ta bổ tới, hắn đương nhiên sẽ không nói đạo lý với người, vì vậy, hắn vùng chân bỏ chạy. Chuyện này không một ai dám động vào, bởi vì không có người nào có thể ép được Hạ Hầu Đôn. Cuối cùng, Tư Mã Ý rơi vào đường cùng, chỉ đành phải chạy tới bên trong doanh Tào Tháo, lúc này hắn mới có thể an ổn một ít.

Hạ Hầu Đôn chính là đại biểu tướng lĩnh quân Tào, thế nhưng tuy nhận được đãi ngộ không hữu hảo từ hầu như tất cả tướng lĩnh quân Tào, Tư Mã Ý cũng vẫn phải tiếp tục kiên trì suy nghĩ của mình. Đây chính là cái gọi là “Đám lao phải theo lao”, dù hắn muốn thay đổi chủ ý, cũng không được, bởi vì nếu như hắn không kiên trì quan điểm của mình, từ nay về sau khẳng định không một ai tin lời hắn nói, không còn cơ hội đứng dậy. Nói không chừng có một ngày, hắn cũng sẽ bị trở thành một con cừu thế tội nhỏ bị người ta làm thịt, cho nên hắn không thể để cho chuyện như vậy xảy ra.

“Chúa công, tạ chức cho rằng, chúng ta tuyệt đối không thể xuất binh vào lúc này, bằng không tất cả những điều chúng ta làm những ngày này đều ngấm nước nóng!” Khi Tào Tháo lại một lần nữa tụ tập mọi người nghị sự, Tư Mã Ý đã nói như thế.

“Tiểu tử, ngươi chỉ biết ở chỗ này nói hưu nói vượn. Không xuất binh, chúng ta phải đợi tới khi nào?” Hạ Hầu Đôn dùng tay chỉ vào Tư Mã Ý, rống lớn nói với hắn.

“Chúng ta có thể đợi vài ngày nữa. Hôm nay Trương Tú gần như đã chạy vòng quanh Thanh Châu một lượt. Hãy nghĩ xem thời điểm cách hành động của chúng cũng không còn bao xa!” Tư Mã Ý kìm nén bức bối đáp.

“Đợi hai ngày nữa, Trương Tú giống như Hà Thông, đã đánh tới thành Từ Châu!” Hạ Hầu Đôn mạnh mẽ đứng lên, cả giận nói.

“Nguyên Nhược, ngồi xuống!” Tào Tháo chứng kiến Hạ Hầu Đôn rất có thể sẽ rơi vào trạng thái bùng nổ tại chỗ, hắn vội vàng trầm giọng quát.

“Hừ!” Có thể ngang ngược càn rỡ, có thể không coi bất luận kẻ nào vào mắt, thế nhưng Hạ Hầu Đôn không dám không nghe lời Tào Tháo, hắn đành hung dữ trừng mắt nhìn Tư Mã Ý sau đó hậm hực ngồi xuống.

“Chư vị còn có ý kiến gì không?” ánh mắt Tào Tháo quét một vòng toàn trường, hầu như tất cả võ tướng đều nhìn hằm hằm vào Tư Mã Ý. Đám mưu sĩ thì sao? Tất cả cũng chỉ đều mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, đại khái không một ai muốn chuyển dây vào vũng nước đục. Không còn cách nào khác, Trương Tú gây huyên náo thật quá mức, hiện tại các võ tướng ở nơi này đều muốn đánh. Nếu như lại nói ngược với suy nghĩ của bọn hắn, nhất định sẽ sôi trào.

“Kỳ thật, ta cũng cho rằng, Trọng Đạt nói không sai, Trương Tú lần này chỉ làm ra vẻ, hắn chỉ muốn thu hút sự chú ý của chúng ta mà thôi. Dù sao, chúng ta bình vậy Cao Thuận mà cũng không phát động công kích, bất kỳ ai cũng sẽ nhìn ra trong đó có lừa dối!” Tất cả mọi người không nói lời nào, Tào Tháo chỉ đành phải nói lên quan điểm của mình trước tiên.

“Chúa công. . .” Hạ Hầu Đôn nghe xong lời này, hai mắt lại trợn trừng nhìn Tư Mã Ý, hắn muốn nói.

“Nguyên Nhược, ngươi đi ra ngoài trước!” Tào Tháo tự nhận bản thân mình không có cách nào làm cho Hạ Hầu Đôn tiêu trừ lửa giận, hắn chỉ có thể để cho Hạ Hầu Đôn đi ra ngoài hóng mát.

“Cái này. . . Mạt tướng tuân mệnh!” Trạng thái tâm bất cam tình bất nguyện, Hạ Hầu Đôn đứng dậy đi ra ngoài. Đương nhiên, hắn không thể cứ như vậy mà buông tha cho Tư Mã Ý, trước khi đi ra ngoài, hắn lại dùng ánh mắt giết Tư Mã Ý mấy lần.

Sau khi nhìn thấy Hạ Hầu Đôn, nhân tố gây bất ổn lớn nhất đi ra ngoài, Tào Tháo vừa liếc nhìn bọn thủ hạ của mình, vừa không vui nói: “Chư vị có ý kiến gì, đều nói ra nào! Chẳng lẽ các ngươi muốn cứ ngồi yên như này hay sao?”

“Chúa công ” Trình Dục đi Tế Nam, “Nhị Tuân” ở lại trấn thủ Hứa Xương, Mãn Sủng là người đứng đầu các mưu sĩ đang ngồi ở nơi này. Sau khi nghe Tào Tháo nói, hắn không thể không lên tiếng, hắn nói: “Kỳ

thật, Tư Mã Trọng Đạt nói không sai, hiện tại điều chúng ta cần có nhất chính là nhẫn nại, nếu như chúng ta không thể nhẫn nại được, không chỉ sẽ cho quân Hứa Thành thời cơ lợi dụng, nói không chừng chúng ta còn phải chịu tổn thất cực lớn!”

“Bá Ninh nói rất hợp ý ta, thế nhưng chỉ chờ đợi như này cũng không phải là biện pháp hay. Nếu như quân Hứa Thành không xuất hiện, há không phải chúng ta phải đợi cả cuộc đời ở chỗ này hay sao?” Tào Tháo khó xử nói, hẳn phải cân nhắc vì chiến tranh, hẳn cũng phải cân nhắc tới sĩ khí của chính thủ hạ mình, quả thực khó xử.

165. Q.2 - Chương 165: Viện Binh

“Chúa công, kỳ thật, ty chức còn có một biện pháp!” Mãn Sủng liếc nhìn Tào Tháo, nói.

“Nói!” Tào Tháo nói.

“Ty chức cho rằng, kỳ thật, có khả năng ngay từ đầu chúng ta đã phạm vào một sai lầm, chúng ta không nên chờ đợi, mà nên lập tức tiến công. Tuy ý định của chúng ta là trước khi dẫn dụ viện quân của Cao Thuận xuất hiện, không muốn có tổn thất quá lớn, thế nhưng điều này cũng làm cho quân Hứa Thành đã có thời gian thăm dò chúng ta. . .” Mãn Sủng nói đến đây, hẳn ngừng lại. Có đôi khi cũng không cần phải nói hết những gì bản thân muốn nói. Với năng lực của Tào Tháo, há Tào Tháo lại không rõ ý của hắn, như vậy lại có thể cho chủ công của mình cơ hội phát huy, ngày sau tự nhiên sẽ có rất nhiều chỗ tốt. . .

“Bá Ninh có ý tứ là. . . Chúng ta xuất binh đánh Cao Thuận?” Tào Tháo hỏi ngược lại.

“Ty chức đúng là có ý này!” Mãn Sủng nhẹ gật đầu, hắn nói tiếp: “Chúng ta chỉ quan tâm tới những địa phương khác, lại đã quên ở trong tay của chúng ta còn có một vương bài, Cao Thuận chính là Trần Đông tướng quân của Hứa Thành, tổng đầu lĩnh quân sự Ký Châu, cho dù là Hứa Thành, cũng quyết sẽ không ngồi nhìn hắn bị chúng ta công kích mà không chú ý”

“Ừ! Chúng ta xác thực sơ sót!” Tào Tháo vuốt cằm râu của mình, nói.

“Quân Hứa Thành có thể thăm dò chúng ta, chúng ta cũng có thể ngược lại thăm dò bọn hắn, chúng ta có thể nhìn được, bọn hắn lại không nhất định có thể nhìn được, chỉ cần chúng ta đánh thiệt hại nặng bộ phận đại quân của Cao Thuận, đội quân kia từ một nơi bí mật gần đó cũng sẽ xuất hiện!” Mãn Sủng lại bổ sung.

“Tốt, hãy làm theo kế của Bá Ninh!” Tào Tháo hạ quyết định.

“Chúa công, ty chức cũng có một kế!” Tư Mã Ý lại đột nhiên xuất hiện nói.

“Tất nhiên kế của Trọng Đạt không sai, cứ việc nói là được!” Tào Tháo cũng không muốn cho Tư Mã Ý bởi vì sự kiện lần này mà ý chí tinh thần sa sút, cho nên, hắn cố ý nói như vậy, tỏ ra ân sủng.

“Chúa công, chúng ta có thể. . .”

Sau khi chờ đợi nhiều ngày, rốt cục quân Tào có động tác.

Ngoại trừ ở bên trong thành Tế Nam, Nhạc Tiến cùng Tang Bá chỉ có thể mỗi mắt trông mong, nhìn trông mà thèm. Với việc quân Tào bên ngoài ngăn chặn đường lui của Cao Thuận, Cao Thuận bị hai đại quân của Chu Linh cùng Mao Giới mãnh liệt tiến công, thế nhưng lần tiến công này đã tạo thành kết quả ngược lại, khiến cho các tướng lĩnh quân Tào chính thức hiểu được lực lượng đại biểu cho hai từ “Cao Thuận”. Ngay từ đầu, Chu Linh cùng Mao Giới đều tiến công rất thuận lợi, liên tục đánh trong vòng hai canh giờ, mặc dù không thể đánh vào đại doanh Cao Thuận, thế nhưng cho dù quân Tào vẫn còn chiếm thế chủ động, sau hai canh giờ, Chu Linh cùng Mao Giới đều cảm thấy đã đến lúc để cho các tướng sĩ thủ hạ của mình nghỉ ngơi một chút, Cao Thuận đã phát uy, dưới sự dẫn dắt của Trương Cáp, không đến nửa canh giờ Mao Giới đã bị đánh bật trở về doanh trại của mình, hơn nữa hắn còn bị Trương Cáp, người mấy ngày gần đây đã nghiệm mắng chửi người khác, ngăn chặn ở cửa trại mắng nửa canh giờ mà không dám quay trở ra; Về phần Chu Linh, hẳn tốt hơn nhiều, Cao Thuận không có nhiều lời như thế, chỉ có một chữ: đánh! Sau đó, Chu Linh, dưới sự công kích mãnh liệt của Cao Thuận, không thể không dùng tốc độ nhanh nhất, chạy thoát trở về.

Toàn bộ cuộc chiến đấu khiến cho Chu Linh cùng Mao Giới, cùng với tất cả các tướng lĩnh quân Tào thấy trận chiến đấu này đều đã hiểu rõ một câu: dốc hết sức gấp nhiều lần, năng lực chỉ huy của người cường thịnh trở lại, ở trước mặt quân địch có lực công kích cường đại, tất cả đều không có tác dụng, chênh lệch rất nhiều, binh sĩ của Cao Thuận cần bản chính là không muốn sống!

Lúc này nếu không phải Cao Thuận vì sợ bị hai đường đại quân khác của quân Tào tiến công, rất có thể Chu Linh cùng Mao Giới sẽ rơi vào tình cảnh ăn trộm gà không thành còn mất nắm gạo, điều này cũng làm cho những võ tướng quân Tào đã từng âm thầm cười nhạo Tang Bá vì đã thất bại quá nhanh chóng trong tay Cao Thuận thành thật ngậm miệng lại, cũng không dám nhắc tới chuyện này nữa. Trước kia chưa từng đánh nhau cùng Cao Thuận thì cũng không nói làm gì, hiện tại vẫn nên kiềm chế một chút thì tốt hơn!

Cứ như vậy cuộc chiến thăm dò thứ nhất của quân Tào không thể không kết thúc.

Đêm!

Trương Cáp đang nghị sự cùng Cao Thuận ở trong trướng.

Lúc này đây, Trương Cáp tuyệt đối thả lỏng tâm trạng.

Vốn, hần vẫn có một ít lo lắng đối với việc dùng bản thân mình để dụ địch, dù sao binh lực quân Tào nhiều hơn bọn hần vài lần, hơn nữa, đội kỵ binh chiến lực mạnh mẽ nhất của bên hần do Trương Tú lại không có mặt ở nơi này, cho nên, hần cũng không thể xác định bản thân mình có thể chờ đến lúc viện binh xuất hiện hay không.

Thế nhưng lần này không giống với trước, biểu hiện của quân Tào thật sự quá cùi bắp!

Cho dù quân địch tứ phía bao quanh bọn hần, hần cũng có thể nắm chắc dẫn người lao ra.

“Tuấn Nghĩa, người thật cao hứng” Cao Thuận nhìn Trương Cáp từ sau khi đánh giặc xong vẫn nhếch miệng cười không ngừng, nói.

“Đó là đương nhiên, lần này chúng ta có thể nói là đại thắng ..., ha ha ha. . .” Trương Cáp đắc ý cười nói. Từ khi bắt đầu tham gia quân ngũ, hần còn không từng đánh qua một trận chiến thoải mái như này.

“Chẳng lẽ người không lo lắng sao?” Cao Thuận cười hỏi.

“Lo lắng?” Trương Cáp nhìn dáng tươi cười của Cao Thuận, biểu lộ trở nên nghiêm túc lên, hần ở cùng Cao Thuận một thời gian cũng không ngắn, đương nhiên hần biết rõ Cao Thuận không phải là loại người bản tên mà không ngấm. Nếu như Cao Thuận đã hỏi như vậy, chứng tỏ trong chuyện này có vấn đề.

“Tướng quân, ý của người nói là đại quân do Chu Linh cùng Mao Giới chỉ huy, cũng không phải chủ lực của quân Tào?” Trương Cáp nghĩ một lát, hần lại nhìn Cao Thuận hỏi.

“Đúng vậy, ta cũng nghĩ như vậy, chúng ta là một trong chủ lực của chúa công, thế nhưng căn cứ vào tình hình chiến đấu hôm nay mà suy xét thì thấy những binh lính quân Tào vây quanh chúng ta chẳng qua là một đám tạp binh được Tào Tháo phái ra!” Cao Thuận đáp.

“Tạp binh?” Trương Cáp cười gượng gạo. Nhìn từ tình hình chiến trường, những Tào binh kia cũng không quá tệ, ít nhất, không quá chênh lệch so với quân chính quy dưới trướng Viên Thiệu ngày xưa, cũng chính bởi vì điều này, hần mới không có chú ý tới thắng lợi quá dễ dàng, hần chỉ cảm thấy vô cùng đắc ý. Không thể tưởng được đám binh sĩ này trong mắt của Cao Thuận rõ ràng đã thành ” tạp binh”. Xem ra vị chủ tướng này của mình có yêu cầu còn cao hơn so với bình thường.

“Chủ lực chính thức của Tào Tháo nhất định đang chờ viện binh của chúa công, lần này ngược lại chúng ta có một chút phiền toái!” Cao Thuận còn nói thêm.

“Chúa công từ trước đến nay đều mưu tính trước rồi sau đó mới hành động, hơn nữa, với năng lực của chúa công cùng các vị tướng quân, chắc hần không thể trúng cạm bẫy của Tào Tháo. Hơn nữa, nói không chừng chủ lực quân Tào đều đang ở trong quân doanh ngăn chặn đường lui của chúng ta, bảo hộ Tào Tháo” Trương Cáp nói.

“Có lẽ vậy! Thế nhưng Tào Tháo luôn luôn là đối thủ mà chúa công tôn sùng ca ngợi nhất. Với năng lực của mình, nếu như chúa công còn quá tự tin, nói không chừng sẽ gánh chịu thiệt thòi!” Cao Thuận nói.

“Ha ha, tướng quân, xem ra tướng quân đã quá lo lắng. Với hiểu biết của mặt tướng đối với chúa công, mặc dù chúa công có thể rơi vào nguy hiểm, bên người cũng có ba nghìn tinh nhuệ kỵ binh bảo vệ, hơn nữa, không xa còn có hơn mười vạn đại quân theo sát phía sau. Trong thiên hạ, người hành quân chiến tranh thận trọng nhất cũng không ai qua được chúa công. Lần này cho dù chúa công trúng gian kế của Tào Tháo, với khả năng và binh lực chúa công mang đến, Tào Tháo cũng đừng mơ tưởng vây khốn chúa công!” Trương Cáp cười nói.

“Ừ! Người nói không sai!” Cao Thuận rất cục nhẹ gật đầu, nói: “Như vậy, chúng ta. . .”

“Giết ...!”

“Xông lên !”

“YAA.A.A... . .”

“Ầm ầm. . .”

“Xảy ra chuyện gì ?” Trương Cáp lập tức chạy ra ngoài đại trường, đưa mắt nhìn về phía âm thanh truyền tới từ phía xa xa.

“Tướng quân, đường lui của chúng ta, đại doanh quân Tào đã xảy ra hỏa hoạn rồi! Chính là doanh trại treo đại kỳ Tào Tháo!”

Lúc này không nói đến khi đối mặt với tình huống xảy ra bất ngờ, Cao Thuận cùng Trương Cáp xử trí như thế nào, đường lui của bọn hắn, chính là doanh trại treo đại kỳ chữ “Tào”, lúc này đã lâm vào trong một biển lửa.

Nhưng mà đội quân tập kích vào đại doanh này lại không có biểu hiện vui sướng của tập kích thành công.

Nguyên nhân vô cùng đơn giản:

Không có một người nào!

Toàn bộ trong quân doanh, không có một người, những trạm gác kia đều là người rơm!

“Trúng kế!” Tướng lĩnh binh thường nếu gặp phải tình huống này, đều thất kinh, thế nhưng tướng lĩnh chỉ huy đại quân tập kích cũng rất trấn định, không, phải nói là phi thường trấn định.

“Xông vào trong!” Người tướng lĩnh này ước chừng hơn ba mươi tuổi, gần bốn mươi, để râu ria, cả người ngoại trừ việc không ngừng mà tản ra khí tức kiên cường, sắc mặt trầm tĩnh như thường cũng khiến cho thủ hạ rất nhanh chóng trấn định lại.

“Tướng quân, xông vào trong thì chẳng phải chúng ta sẽ lâm vào trong vòng vây của quân Tào sao?” Bên cạnh có phó tướng hỏi như thế.

“Quân Tào đã ngờ chúng ta đến, khẳng định chúng còn có an bài ở phía sau chúng ta. Lúc này chúng ta quay đầu lại, nhất định sẽ bị quân địch tấn công phủ đầu. Lúc này, chỉ có thể vào trong, hội hợp cùng Cao Thuận tướng quân!”

“Mặt tướng tuân mệnh!” Tên phó tướng không tiếp tục hỏi lung tung, hắn lập tức đi truyền lệnh.

“Ha ha ha, Mỗ gia ở chỗ này đợi đã lâu, tặc tướng chạy đâu, thử xem đại đao của Mỗ gia!” Ngay khi tên phó tướng muốn đi truyền lệnh, quân Tào xuất hiện, một gã Đại tướng mặc giáp vàng phát hiện bọn hắn, vung vẩy đại đao, lao thẳng đến.

“Hoắc Tướng quân, người đi truyền lệnh, ta cản phía sau!” chủ tướng quân tập kích bình tĩnh nói với phó tướng.

“Vâng!” Phó tướng lập tức vào trong phóng đi.

“Tiếp đao!” Đại tướng giáp vàng bên phía Quân Tào xông lại rất nhanh, đại đao mang theo một khí thế không ai bì nổi bỏ về phía chủ tướng bổ quân tập kích.

“ . . .” Chưa có âm thanh vọng lại.

Trường thương như là tước chim bay tán loạn, ảo ảnh trùng trùng điệp điệp, cứ như vậy lao thẳng tới, đánh thẳng tới chỗ viên Đại tướng giáp vàng.

“Thương pháp hay” Chỉ kịp kêu lên một tiếng này, viên Đại tướng giáp vàng không thể không thu liễm, tập trung tư tưởng suy nghĩ biện pháp đối phó đối thủ trước mặt này.

Thương nhanh, đao mãnh liệt!

Một mực đợi đến lúc quân tập kích đều bình yên rồi khỏi quân doanh này, hơn nữa còn bắt đầu hội hợp cùng quân đội do Trương Cáp suất lĩnh, đao thương mới tách nhau ra, đương nhiên, thương rời đi trước.

“Người là Trương Tú?” Đại tướng giáp vàng chợt quát lên: “Bổn tướng Hạ Hầu Đôn, có gan lưu lại đánh một trận cùng ta!”

“Thực trung Trương Nhiệm, sau này còn gặp lại!” Giọng nói vẫn bình tĩnh như trước.

“Thực trung Trương Nhiệm?” Hạ Hầu Đôn nhìn bóng dáng đối phương đi xa, cúi đầu lo nghĩ, hần thì thào “Chưa nghe nói qua!”

Thế nhưng trong lòng của hắn lại thoáng cảm thấy đôi chút bất an.

166. Q.2 - Chương 166: Hoài Nghi

“Thực trung Trương Nhiệm?” Nghe xong Hạ Hầu Đôn bầm bầm, Tào Tháo mờ mịt nhìn bốn phía một chút, hắn cũng chưa từng nghe nói về người này. Bên Tây Xuyên đối với hắn mà nói, vẫn chỉ là một vùng Man Hoang, tuy dồi dào, lại không đáng chú ý.

“Trương Nhiệm, hình như từng là tướng lĩnh dưới trướng nguyên Ích Châu Mục Lưu Chương, nhưng không thể tưởng được hắn rõ ràng có thể đánh ngang cùng Hạ Hầu tướng quân tay, thật sự vượt quá dự liệu của chúng ta!” Mãn Sùng nghĩ một lát rồi đáp. Thân là mưu sĩ, khi không có việc gì cũng nên thu thập chút tài liệu, bằng không khi tới lúc chúa công hỏi đến mình nhưng mình cái gì cũng không biết, mất mặt chỉ là việc nhỏ, nếu để cho chúa công thất vọng thì đó chính là chuyện lớn rồi.

“Nghe nói Từ Hoảng Từ Công Minh chỉ trong vòng mười ngày đã bình định Thực trung, ta vốn tưởng rằng Tây Xuyên không có người, hôm nay xem ra cuối cùng dưới trướng Hứa Bá Công vẫn có nhiều người tài ba!” Tào Tháo thở dài nói.

“Chúa công há có thể vì chí khí của người ngoài mà diệt uy phong của mình? Trương Nhiệm thì sao nào? Cũng không thể thắng được mặt tướng! Đợi ngày sau hội chiến, mặt tướng nhất định phải chém giết tại trước trận!” Hạ Hầu Đôn thấy Tào Tháo nói như vậy, hắn bắt đầu kêu lên.

“Nguyên Nhượng dũng cảm tiến tới, lòng ta rất an ủi!” Tào Tháo biết rõ giờ phút này không thể để lộ tinh thần của mình, tuy trong lòng của hắn vẫn cảm thấy đôi chút lo lắng đối với việc dưới trướng Hứa Thành xuất hiện lớp lớp người tài, thế nhưng nơi này cũng không phải là chỗ có thể biểu hiện ra ngoài.

“Lần này quân ta đi hiểm, di chuyển ba đại doanh trại cũng không vô ích, không mất nhiều thời gian, cũng không để cho Cao Thuận phát hiện, không đến mức lại thừa cơ mà chạy thoát, chư vị đều có công lớn, đợi sau khi trận chiến này kết thúc, mỗi nhất định sẽ có ban thưởng!” Sau khi ngợi khen Hạ Hầu Đôn, Tào Tháo lại chuyển hướng sang những người khác.

“Mặt tướng (ty chức) tạ ơn chúa công!”

“Cái này, Trọng Đạt!” Tào Tháo lại chuyển hướng về phía Tư Mã Ý.

“Có ty chức!” Tư Mã Ý đứng dậy, nhìn Tào Tháo hành lễ nói.

“Người ra kế này, để cho ta quân có thể thông dong ứng đối Trương Nhiệm, chính là công đầu. Nói đi, người muốn ban thưởng cái gì, Mỗi nhất định sẽ không keo kiệt!” Tào Tháo vẻ mặt ôn hòa nói.

“Chúa công nói sai rồi, trận chiến này quân ta không thắng, ty chức không dám được thưởng!” Tư Mã Ý cũng không có bất kỳ biểu lộ vui sướng nào, hắn chỉ trầm giọng cự tuyệt nói.

“Lừa gạt Trương Nhiệm lừa gạt nhập vào trong vòng vây của quân ta, thế nào lại là không thắng? Trọng Đạt có thể nói lý do của người hay không!” Tào Tháo cười hỏi.

“Trương Nhiệm lãnh binh trấn định dị thường, tuy quân ta có thể lừa gạt hắn nhập vào trong vòng vây, thế nhưng hắn không mấy may hư tổn. Mấy ngày trước đây, một mình Cao Thuận đã có thể địch lại hai đường đại quân của quân ta, hôm nay, lại thêm một đường đại quân của Trương Nhiệm, binh mã bên trong thành Tế Nam lại không thể dùng, như vậy hôm nay quân Hứa Thành bị quân ta vây quanh, chỉ sợ đã có mười phần nắm chắc có thể phá vây mà ra. Nói không chừng, bọn hắn còn có thể phản kích, đánh tan đại quân chúng ta vây quanh bọn hắn! Đây không phải không thắng thì là cái gì? Nếu như Cao Thuận có gan lớn hơn một chút, phản kích chúng ta, nói không chừng quân ta sẽ bại ở trong tay hắn!” Tư Mã Ý đáp.

“Ha ha ha. . .” Tào Tháo đột nhiên cười to.

“Chúa công vì sao bật cười?” Tư Mã Ý hỏi.

“Không tại sao, ta cười Trọng Đạt tuy tuổi trẻ, nhưng làm người tinh táo. Ta cao hứng khi có được một bề tôi như thế, ha ha ha. . .” Tào Tháo cười thật cao hứng.

“Ty chức không dám, chẳng qua chúa công nên. . .” Tư Mã Ý lại chấp tay nói.

“Tốt rồi, ta đã rõ ràng ý của Trọng Đạt, người yên tâm, mỗi hành quân nhiều năm, sẽ không để cho quân địch đơn giản đào thoát, ha ha ha. . .” Tào Tháo vừa cười to, vừa khoát tay ý bảo Tư Mã Ý lần nữa ngồi xuống.

“Nếu như thế, là ty chức lỗ mãng, hy vọng chúa công chớ trách!” Tư Mã Ý lại thi lễ một cái rồi hắn mới ngồi xuống.

. . .

Sau khi thương nghị xong, tất cả mọi người lui ra ngoài, Tào Tháo ra ý bảo Mãn Sủng cùng Hạ Hầu Đôn lưu lại.

“Chúa công, Tư Mã Ý này. . .” Mãn Sủng lên tiếng muốn nói chuyện trước tiên, thế nhưng hắn lại bị Tào Tháo cắt ngang lời.

“Người này tạm thời cũng không tạo thành uy hiếp, Bá Ninh không cần quá lo!” Tào Tháo đã không có vờ rồi cao hứng biểu lộ, trên mặt chỉ còn vẻ cô đơn.

“Cái gì? Chúa công, chẳng lẽ Tư Mã Trọng Đạt có dã tâm hay sao? Chúa công, sao mặt tướng lại không nhìn ra? Mặt tướng chỉ cảm thấy hắn không vừa mắt mà thôi!” Hạ Hầu Đôn cũng không còn vẻ dửng dưng như trước, hắn nói vẻ ngờ ngác.

“Hừ! Tuổi còn nhỏ, thì có sâu như vậy cơ, Tư Mã Ý này không phải chuyện đùa! Chúa công, ngài xem chúng ta có cần tìm một cơ hội hay không. . .” Mãn Sủng cũng không nói tiếp, thế nhưng ý tứ của hắn thật sự rõ ràng.

“Chúa công, Bá Ninh, tiểu tử kia có tâm cơ gì? Các người không nên đánh ách mê được không!” Hạ Hầu Đôn buồn bực nói.

“Nguyên Nhượng, người còn nhớ được chính Tư Mã Trọng Đạt hiến kế binh vây Cao Thuận cho ta, hơn nữa còn là bỏ trống quân doanh, kết quả lại khiến cho Trương Tú gây loạn một vòng toàn bộ Thanh Châu?” Tào Tháo nói.

“Đương nhiên nhớ rõ, thế nhưng bây giờ không phải đã chứng minh tiểu tử kia rất đúng sao?” Hạ Hầu Đôn vẫn đôi chút không biết rõ.

“Hừ! Đáng tiếc ...! Hắn quá trẻ tuổi, cho nên, cũng quá sốt ruột một chút!” Tào Tháo điềm nhiên nói.

“. . .” hai con mắt Hạ Hầu Đôn bắt đầu nhìn về phía Mãn Sủng, Tào Tháo là chúa công của hắn, không thể ép buộc phải nói chuyện, Mãn Sủng thì không giống như vậy.

“Chúa công nhận được nội tuyến báo cáo là khi Trương Tú tập kích quấy rối Thanh Châu, có người đưa tin cho hắn, báo hư thật các nơi ở Thanh Châu!” sắc mặt Mãn Sủng cũng cực kỳ xấu, tuy hắn cũng không

muốn thể hiện một vẻ mặt xấu như này, thế nhưng lúc này chính là thời cơ biểu hiện tốt khó có được, đương nhiên không thể bỏ qua.

“Người kia có liên hệ cùng Tư Mã Ý?” trên người Hạ Hầu Đôn lại bắt đầu toát ra hàn khí.

“Vốn, chúa công mệnh lệnh cho ta đi điều tra một phen, thế nhưng không ai ngờ tới cuối cùng lại tra được có liên quan tới Tư Mã Bá Đạt!” Mãn Sủng biểu lộ dáng vẻ rất đau đớn.

“Cái gì? Tư Mã Bá Đạt?” Hạ Hầu Đôn cực kỳ kinh hãi, hần nói: “Không thể tưởng được hần lại là loại người này! Đúng vậy, vậy Tư Mã Ý là đệ đệ hần, chuyện của đệ đệ, hần làm huynh trưởng há có thể không biết?”

“Việc này lại không có quan hệ với Bá Đạt” Tào Tháo chen vào nói.

“Không có quan hệ cùng Tư Mã Lăng! ?” Hạ Hầu Đôn há hốc miệng.

“Những ngày này, chúng ta tra rất tỷ mỉ, những kẻ cấu kết cùng kẻ thù bên ngoài mặc dù là môn nhân của Bá Đạt, lại đi lại thân mật cùng Tư Mã Ý, chỉ có mối quan hệ chủ tớ cùng Bá Đạt mà thôi!” Mãn Sủng nói.

“Hảo tiểu tử, rõ ràng còn lừa gạt cả huynh đệ của mình!” Hạ Hầu Đôn cả giận nói.

“Đây cũng là chỗ thông minh của hần. Với tình huống hiện tại của chúng ta, cho dù chúng ta muốn xử trí hần, cũng không có thể đối phó với Tư Mã Lăng, người không biết chút nào, như vậy sẽ khiến cho thuộc hạ không an lòng!” Tào Tháo nói.

“Chúa công, đã như vậy, sao không để cho ta giết hần đi?” Hạ Hầu Đôn nói.

“Giết hần đi? Khó mà làm được!” Tào Tháo lại nở nụ cười, nói: “Chúng ta tuy xem xét hết các yếu tố, thế nhưng vẫn không có chứng cứ, vẫn chỉ có thể để cho hần nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật. Nếu như chúng ta tùy ý giết hần đi, chẳng phải sẽ khiến cho chúng ta mất lòng người hay sa? Hơn nữa, tiểu tử này vẫn rất có bản lĩnh, nếu như điều khiển thoả đáng, cũng có thể rất hữu dụng!”

“Không phải nói hần là người bên Hứa Thành sao?” Hạ Hầu Đôn ghen hòng nhìn trôn trời.

“Cũng không phải, Tư Mã Ý người này chỉ muốn chân đứng hai thuyền mà thôi, ngược lại cũng không phải thật sự đầu nhập vào Hứa Thành, chỉ thấy hần dùng hạ nhân ra mặt, cũng không tự mình ra mặt là đã có thể nhìn ra!” Mãn Sủng nói.

“Chúng ta phải làm như thế nào?” Hạ Hầu Đôn lại hỏi.

“Lần này gọi người tới, là muốn cho người chú ý tới ảnh hưởng ở trong quân của hần, Tư Mã Ý người này mưu trí không thấp, tuyệt đối không thể để cho hần chiếm được một chỗ cắm dùi ở trong quân, cũng không được để cho những tướng lĩnh kia có hảo cảm đối với hần, hiểu chưa?” Tào Tháo nghiêm mặt nói.

“Đã minh bạch, chúa công cứ yên tâm!” Hạ Hầu Đôn là Đại tướng hạng nhất trong quân Tào, uy tín trong quân cực cao, làm chuyện này cũng không khó, đây cũng là nguyên nhân vì sao Tào Tháo muốn gọi hần đến.

“Còn nữa, tìm một cơ hội xử lý sạch những kẻ có cấu kết cùng quân Hứa Thành, trước tiên phải trấn nhiếp một chút!” Cuối cùng, Tào Tháo nói như thế.

Tào Tháo tự nhận là cách làm của mình rất thoả đáng, hơn nữa, ngày sau, quả nhiên sau đó không còn phát hiện ra sự việc Tư Mã Ý cấu kết cùng quân Hứa Thành nữa, điều này làm cho hần thật cao hứng. Thế nhưng, hần cuối cùng không có bao nhiêu tín nhiệm đối với Tư Mã Ý, đương nhiên hần cũng không giao phó trách nhiệm cho Tư Mã Ý.

Chuyện này cũng không có ảnh hưởng với những mặt khác, chẳng qua khi Mãn Sủng phụng mệnh bí mật xử lý sạch những môn nhân của Tư Mã Lăng, một số người thoáng biểu hiện một chút đối với chuyện này mà thôi: Tư Mã Lăng thân là chủ nhân của người nọ, đối với việc người nọ “Không chào mà đi” cảm thấy rất không cao hứng, thế nhưng, hần cũng không có để trong lòng; Tư Mã Ý cũng chỉ cảm thấy đôi chút kỳ quái đối với chuyện này, khó được có một bằng hữu nói chuyện rất hợp ý, rõ ràng cứ như vậy mà biến mất, thật sự là đáng tiếc; Hà Thông ở Lạc Dương xa xôi cũng rất không cao hứng, tí mỉ bồi dưỡng, bố trí một người thám tử bên người Tư Mã Lăng, trọng thần của Tào Tháo, cứ như vậy mà mất tích. Người kia lại

vừa vận thiết lập quan hệ cùng một thanh niên tuấn kiệt mà Tào Tháo rất coi trọng, hơn nữa, chúa công cũng xem trọng người này. Lần này, toàn bộ đã bị mất, lại phải tiếp tục phái đi một người mới. Lần này sẽ phải hao tổn nhiều công sức. Ai, vì sao chúa công bồi dưỡng bốn thám tử lại đều có năng lực, chính mình bồi dưỡng lại xui xẻo như vậy? Rõ ràng còn không kịp bộc lộ uy phong thì đã xong đời!

Lại không nhắc tình huống bên Tào Tháo. Sau khi Trương Nhiệm được Trương Cáp lãnh binh tiếp ứng đến đại doanh, hàn huyên cùng đám người Cao Thuận, thế nhưng chuyện đầu tiên mà bọn hắn nói lại không phải chính sự.

Người đầu tiên lên tiếng nói chuyện chính là Trương Cáp, hắn trừng mắt nhìn Trương Nhiệm một hồi lâu, mới hỏi: “Trương tướng quân, thương pháp của tướng quân nhìn rất quen mắt, có thể cho biết sư phó là ai không?”

“Hả? Trương tướng quân nhận biết thương pháp của tướng quân của chúng ta?” phó tướng của Trương Nhiệm, cũng là danh tướng Thục Trung, Hoắc Tuấn, nghe nói như thế, ngạc nhiên hỏi.

“Nhìn quen mắt! Ha ha, chẳng qua là nhìn quen mắt!” Trương Cáp cũng đã biết dùng thủ đoạn, tuy trong lòng của hắn đã đôi chút xác nhận, thế nhưng hắn vẫn đề phòng vạn nhất! Nếu như không đúng thì cũng có thể giữ chút thể diện. Đường đường là một Đại tướng, nếu nhận lầm một thương pháp, quả thật sẽ mất mặt ở trước mặt đồng liêu mới.

“Thương pháp của ta là truyền từ ân sư Đồng Uyên, tên là ‘Bách Điều triều phượng thương’ không bao giờ truyền ra ngoài, Trương tướng quân đã từng gặp đường thương pháp này từ nơi này?” Trương Nhiệm cũng không thật sự muốn tìm hiểu kỹ vấn đề này, chỉ là hắn không quen biết hai người Cao Thuận nên mượn vấn đề này để lôi kéo làm quen mà thôi, thiết lập quan hệ, sau này đánh trận cũng dễ phối hợp.

“Đúng là ‘Bách Điều triều phượng thương’?” Trương Cáp phản ứng mạnh mẽ đã vượt quá suy nghĩ của Trương Nhiệm cùng Hoắc Tuấn, hai người đều rất khó hiểu, chỉ là một đường thương pháp mà thôi, rõ ràng lại để ột viên Đại tướng như Trương Cáp la hoảng lên.

“Thì ra Trương tướng quân cùng Trương Tú tướng quân, còn có Bình Bắc tướng quân Triệu Tử Long đều có xuất thân từ một môn phái!” Cao Thuận cũng ở một bên mỉm cười nói.

“Cái gì?” Lần này đến phiên Trương Nhiệm kinh ngạc, nói: “Cao tướng quân, tướng quân nói là, ta. . . ta lại có hai sư huynh đệ?”

“Đúng vậy, Trương tướng quân, hai sư huynh đệ này của tướng quân cực kỳ khủng khiếp. . .” Lập tức, Trương Cáp bắt đầu nói về sự tích của Trương Tú cùng Triệu Vân.

Trương Cáp đang nói tới mức nước bọt bay tứ tung, mà Trương Nhiệm thì sao? Hắn vừa ngồi nghe Trương Cáp giảng giải, vừa không ngừng thở dài, hắn sao có thể không biết rõ sự tích của Trương Tú cùng Triệu Vân? Hai cái tên này, không người nào là thanh danh không truyền khắp thiên hạ? Nhất là Triệu Vân, uy chấn Bắc Cương. Thân là người Hán, có ai lại không kiêu ngạo vì những công tích mà hắn đã lập được? Nhưng hôm nay hắn mới biết được, hai người kia rõ ràng là đồng môn cùng hắn, là sư huynh, đệ của hắn. Hết thấy những điều này thật sự giống như nằm mơ. Nghĩ tới hai sư huynh đệ, Trương Nhiệm lại nghĩ tới chính mình, luôn luôn sống ở một góc, dương dương tự đắc đối với cái gì là “Thục trung đệ nhất danh tướng”. Nói thật trong số ba người, đừng nói có thể so với Triệu Vân, coi như là Trương Tú, người có thể đại chiến trên trăm hiệp cùng Lã Bố cũng là người mà không phải mình có thể so sánh được, thật sự xấu hổ ...!

Thế nhưng, mặc dù có đôi chút suy nghĩ xấu hổ, thế nhưng khi thấy bản thân có thể có hai đồng môn lợi hại như vậy, hơn nữa còn có khả năng là sư đệ của mình, Trương Nhiệm cũng cảm thấy đôi chút tự hào, gương mặt luôn luôn yên tĩnh như nước giếng cũng bắt đầu xuất hiện nụ cười.

“Trương tướng quân, có cơ hội, tướng nhất định phải đi gặp mặt nhị vị tướng quân Trương Tú cùng Triệu Vân!” biểu hiện của Hoắc Tuấn còn nóng vội hơn cả Trương Nhiệm. Trương Tú thì không tính, cũng chỉ là một hàng tướng giống như Trương Nhiệm, , thế nhưng Triệu Vân lại khác, rất có uy danh, lúc này đã có mối quan hệ sư huynh đệ, ngày sau chính mình chỉ cần đi theo Trương Nhiệm, thời gian chắc chắn tốt hơn nhiều.

“Sau này hãy nói!” Trương Nhiệm lại không có ý tứ muốn đi chấp nối, hắn chỉ đơn giản cảm thấy cao hứng khi bản thân có thêm hai sư huynh đệ.

“Trương tướng quân, ngươi có ý kiến gì đối với hành động lần này của Tào Tháo không?” Cao Thuận cũng không muốn dừng lại quá lâu ở trên phương diện khác. Sau khi âm thanh hàn huyên qua đi, hắn bắt đầu tiến vào chủ đề chính.

“Tào Tháo đã sớm đoán được hành động lần này của chúng ta, rút sạch doanh trại, để cho chúng ta đánh vào một doanh trại trống không. Đồng thời, quân đội mà hắn mai phục ở đằng sau lại có thể ngăn chặn đường lui của quân ta, bức bách quân ta tiến vào trong vòng vây của bọn hắn!” Trương Nhiệm nói ra tình huống mà bọn hắn đã gặp.

“Tào Tháo muốn làm gì?” Trương Cáp nhìn ba người còn lại, nghi ngờ nói: “Hắn bố trí ba đại doanh trại ngay cản đường lui của chúng ta, hôm nay hắn còn để cho Trương tướng quân tiến vào bên trong, chẳng phải hắn khiến cho chúng ta gia tăng sức mạnh phá vòng vây sao?”

“Bây giờ hãy thử suy nghĩ về trận đánh hôm nay, chỉ sợ Chu Linh cùng Mao Giới cũng chưa dùng toàn lực, đều có vẻ như không thuận tiện tức thì lui binh. Cho dù bọn chúng sử dụng tất cả vốn liếng chúng ta cũng sẽ không sợ, thế nhưng nói không chừng loại tình huống này là quân Tào muốn cho chúng ta coi thường bọn chúng!” Cao Thuận nói.

“Trong chuyện này chỉ sợ không đơn giản. Nói không chừng, Tào Tháo đã có biện pháp đối phó chúng ta!” Hoắc Tuấn cũng gia nhập vào hàng ngũ thảo luận.

“Trước mắt phương pháp duy nhất mà Tào Tháo có thể ngăn cản chúng ta ở bên trong, chính là tăng binh! Thế nhưng quân ta đến rất nhanh, hơn nữa, cũng không nghe nói Tào Tháo mang nhiều hay ít binh mã đến!” Trương Cáp sờ cằm, nói ra suy nghĩ của mình.

“Chúng ta không nghe nói, cũng không có nghĩa là Tào Tháo không mang đến. Nếu như hắn tăng binh mà nói, khẳng định chính là tại tối nay!” Trương Nhiệm nhìn thoáng qua Cao Thuận, hắn đã nhận được ý tứ đồng ý từ phía đối phương.

“Tối nay?” Hoắc Tuấn cùng Trương Cáp đều nhìn về phía Trương Nhiệm, hỏi “Như vậy nói cách khác, Tào Tháo rút cục xuất toàn lực sao?”

“Không biết, thế nhưng chúa công an bài cũng không phải là chỉ có một đạo binh này, còn có một đạo khác. Tào Tháo cũng không biết có thể ăn được hay không!” Trương Nhiệm còn nói thêm. Khi hắn nói tới hai từ “chúa công”, thái độ của hắn hơi mất tự nhiên, thế nhưng tất cả mọi người đều như không nghe thấy, trong số những người đang ngồi, có người nào không phải là hàng tướng? Loại tình huống này rất bình thường, vô cùng bình thường.

Bên kia Hạ Hầu Đôn vừa mới hoàn thành nhiệm vụ chặn đường không được bao lâu, đại doanh bên trái Cao Thuận, chỗ của Chu Linh, lại xảy ra những tiếng hò hét, giao tranh rất kịch liệt.

Lúc này Chu Linh thật sự xui xẻo.

Vốn, vì phòng ngừa khả năng quân Hứa Thành chuyển viện binh cho Cao Thuận, ba đại doanh trại quân Tào trên thực tế cũng đã chuyển hết quân đi, ở lại nơi đó chỉ là một tòa quân doanh trống không. Trên thực tế các binh sĩ đều trú trong núi cách đó không xa, như vậy đối với quân Hứa Thành, thứ nhất bọn hắn đã có thể tránh thoát công kích, lại có thể tiến hành chặn đường.

Nhưng mà sau khi nghe nói Hạ Hầu Đôn đã chặn đường thành công, bên Chu Linh hắn cũng buông lỏng cảnh giác, hắn cũng không muốn để một tòa đại doanh trống không, lại dẫn đại quân quay trở về. Đương nhiên, đây cũng là việc làm cần thiết. Nếu như Cao Thuận đã có viện binh, ai biết hắn có thể thừa cơ phá vòng vây hay không. Tăng cường phòng ngự chính diện cũng là một việc quan trọng.

Thế nhưng hắn lại thua bởi chính việc quan trọng này.

Đại quân Chu Linh vừa mới quay về trú đóng trong doanh không bao lâu, phía sau của hắn, lại có người đến tập kích.

Khi chứng kiến đại quân dưới trướng Cao Thuận mạnh mẽ tấn công, Chu Linh, người vốn đã cho rằng mình xem như đã chứng kiến hết việc đời, thế nhưng đội quân tập kích quân đội của hắn tối nay đã khiến cho hắn cảm thấy càng cực kỳ kinh khủng!

Nguyên một đám binh lính mang đại đao giết người đến mức có thể gọi là rất lưu loát, tuyệt đối đều một đao hai đoạn.

Chu Linh thân là chủ tướng tả doanh quân Tào, là người đầu tiên chủ đối mặt với mấy trăm binh sĩ cầm đại đao cán dài xông ở phía trước. Kỳ thật, hắn không biết đó là loại binh khí gì, cũng không biết binh khí đó được kêu là: Phác đao!

“Thanh Thú quân” !

Khi Cao Thuận công kích Chu Linh, vì Cao Thuận cảm thấy vẫn chưa tới thời điểm, cho nên hắn không dùng tới “Hãm Trận doanh”, thế nhưng chính điều này cũng không thể nói rõ Chu Linh sẽ không có may mắn được nhìn thấy. Hắn không thể nhìn thấy “Hãm Trận doanh” biểu diễn, “Thanh Thú quân” cũng không kém.

Sau này Hứa Thành đã từng có đánh giá đối với “Hãm Trận doanh” cùng “Thanh Thú quân”, phân biệt dùng bốn chữ khái quát đặc điểm của hai đội quân này: “Hãm Trận doanh” thích anh dũng đánh trận, là ” đệ nhất dũng trận “, khí thế bất thành linh; ”Thanh Thú quân” tức thì thích tập kích đánh phục, là ” đệ nhất giết người “, trầm ổn đáng sợ.

Nói cách khác, chiến sĩ “Thanh Thú quân”, đều thuần túy là cỗ máy giết người!

Hãy thử nghĩ xem, ngay cả Hạ Hầu Đôn đều không thể chống đỡ được bao lâu khi đối mặt với “Thanh Thú quân” tấn công tập thể. Nếu không phải Vu Cẩm liều chết ngăn trở, nói không chừng hắn đã xong đời, huống chi Chu Linh, một người cũng không có võ nghệ trứ danh?

Chỉ có bốn người!

Bốn chiến sĩ “Thanh Thú quân”, đối mặt với Chu Linh, hai người đột nhiên nhảy lên, lẳng không vung đao bổ về phía Chu Linh, hai người còn lại, tức thì trong cùng một lúc, xoay người ngồi xổm xuống, Phác đao vót ngang, chém về phía đùi ngựa. Năm đó trận chiến đầu tiên của “Thanh Thú quân”, chỉ dùng nửa chiêu trảm đùi ngựa khiến cho Tôn Sách Giang Đông Tiểu Bá Vương tương lai đã phải xuống ngựa, sau đó suýt chút nữa chết ở trong tay Lệ Phương. Hôm nay sao Chu Linh có thể đào thoát?

Thế nhưng như vừa mới nói, Chu Linh rất có may mắn.

Rất may mắn là lúc ấy bên cạnh hắn có mấy viên phó tướng không biết sống chết, một người trong đó lập tức anh dũng vọt lên, vừa vịn ngăn cản ở trước mặt của hắn, miệng còn quát to: “Giết gà đâu cần dùng đao mổ ... trâu!”

Một từ cuối cùng này đúng vào đầu của hắn bị chặt đã thoát ra từ trong kẽ răng.

Ngay cả một cơ hội phản ứng cũng không có, viên phó tướng “Trung dũng” này đã lập tức ra đi.

Sau đó, Chu Linh lập tức thúc ngựa bỏ chạy.

Cũng chính bởi vì Chu Linh bỏ chạy, quân Tào vốn đã không thể hình thành sức chống cự cũng trở nên vô cùng yếu ớt, thế nhưng cũng vì vậy mà Chu Linh đã tránh được một kiếp, không gặp phải một gã tướng lĩnh nghiêm nghị, toàn thân sát khí tiến tới ngay sau đó.

Sau hừng đông, quân Hứa, Tào, sau một đêm làm âm ỉ đều yên tĩnh trở lại.

167. Q.2 - Chương 167: Nghị Công

Tế Nam!

Trên tường thành!

Nhạc Tiến, Tang Bá, cùng với Trình Dục nhìn thấy trong đại doanh Cao Thuận lại tung bay hai cây đại kỳ chữ “Lệ”, “Trương”, trong lòng đều sợ hãi tới mức đổ mồ hôi.

“Lại là Trần quân Đại tướng của Hứa Thành, Lệ Phương đã đến, thật sự không thể tưởng được!” Trình Dục là người đầu tiên lên tiếng cảm khái. Uy danh của người này hoàn toàn không kém hơn so với “Bắc Địa Thương Lang” Bàng Bái.

“Xem ra, Lệ Phương này chính là chỗ dựa cuối cùng mà quân Hứa Thành cấp cho Cao Thuận!” Nhạc Tiến vừa nói, hần vừa dùng sức trừng mắt nhìn cờ xí trong quân doanh Cao Thuận.

“Đúng là như vậy!” Tang Bá bày tỏ vẻ tán thành.

“Nói như vậy, chúa công cũng có thể phát động tiến công rồi!” Nhạc Tiến lại nhìn về phía Trình Dục, lên tiếng hỏi.

“Binh lực không đủ!” Trình Dục không quay đầu lại, đáp.

“Binh lực không đủ?” Nhạc Tiến cùng Tang Bá đều giật mình. “Bên ngoài không phải có rất nhiều sao?”

“Nhị vị tướng quân Chu Linh cùng Mao Giới đều chỉ có hai vạn binh mã mà thôi, về phần binh mã ngăn chặn đường lui của Cao Thuận, chỉ sợ vẫn chưa tới một vạn!” Trình Dục lắc đầu nói.

“Cái gì?” lần này Nhạc Tiến cùng Tang Bá không chỉ là giật mình, căn bản cả hai đã rơi vào tình trạng quá sợ hãi.

“Thế nhưng quan sát doanh trại của bọn hần, mỗi nơi đều có binh lực nhiều gấp đôi mới đúng!” Tang Bá run giọng nói.

“Giả bộ!” Trình Dục trả lời ngắn gọn như trước.

“Xem số lượng quân Hứa Thành, chỉ sợ không thua năm vạn, hơn nữa còn có một Trương Tú không biết lúc nào sẽ xuất hiện. Chúng ta cũng chỉ có hơn năm vạn một chút. Trọng Đức tiên sinh, tiên sinh không nói dọa chúng ta đấy chứ?” sắc mặt Tang Bá đã tái đi.

“Ha ha, nhị vị tướng quân không cần phải gấp ” Trình Dục cười cười, nói: “Chúa công nhất định đã có kế sách, bằng không, há sẽ đi hiểm như thế?”

“Năm vạn, đối đầu với năm vạn. . .” Tang Bá nắm ngón tay, rét run trong lòng. Quả thực chuyện này làm khó người quá mức.

“Xem ra Lệ Phương vừa tới, chúa công cũng có thể ra tay!” Trình Dục lại nói tiếp.

“Bên người chúa công có bao nhiêu binh mã?” Nhạc Tiến vẫn là người tỉnh táo hơn, hần lại nhìn Trình Dục hỏi.

“Không biết!” Trình Dục đáp.

“Chúa công lần này hành quân, sao lại có nhiều bí mật như vậy?” Nhạc Tiến khó hiểu nói.

“Chỉ có như thế thì mới có thể khiến cho quân Hứa Thành thuận lợi tiến vào trong vòng vây của quân ta, chúng ta khiến cho bọn chúng gánh chịu nhiều thiệt thòi!” Trình Dục tỏ vẻ rất thấu hiểu cách làm này của Tào Tháo.

“Nhạc tướng quân, mau nhìn!” Ngay khi Nhạc Tiến muốn tiến thêm một bước để giành được thêm chút thông tin từ Trình Dục, Tang Bá đột nhiên lại hô lên.

“Chuyện gì?” Nhạc Tiến cảm thấy mất hứng với việc Tang Bá đã cắt ngang lời mình.

“Binh. . . Lính của chúng ta! Là viện quân!” Tang Bá hưng phấn chỉ về phía xa xa.

“Cái gì? Tại nơi nào?” Không chỉ Nhạc Tiến, Trình Dục cũng lập tức nhìn theo phương hướng ngón tay của Tang Bá.

Quả nhiên, một đội quân Tào, đang tiến về phía thành Tế Nam. Xem dáng vẻ này thì chỉ sợ không chỉ có hơn vạn binh mã!

“Lập tức mệnh lệnh tất cả binh sĩ bảo vệ chặt thành trì, không thể để cho quân Hứa Thành chó cùng rứt giậu, để phòng bọn hán tiến công quân ta!” Nhạc Tiến lập tức truyền lệnh.

Nhạc Tiến cùng Tang Bá thật cao hứng, bởi vì, Tào Tháo rốt cục nhớ tới bọn họ!

Ồ, sau nhiều ngày chờ đợi lo lắng rốt cục mọi chuyện đã qua đi.

Thế nhưng. . .

“Người. . . Các người không phải có hơn vạn. . . hơn vạn binh mã sao?” Sau khi đón đội quân tiếp viện tiên phong này vào trong thành Tế Nam, Nhạc Tiến nhận được báo cáo của tướng lãnh binh, kết quả Nhạc Tiến thiếu chút nữa đứng không vững.

“Ba nghìn, chúng ta chỉ có ba nghìn binh mã!” Lúc này tướng lĩnh chỉ huy nghiêm mặt đáp.

“Vây. . . Vây. . . , ba nghìn người thì làm được cái gì?” Nhạc Tiến khổ sở muốn khóc. Trấn thủ Tế Nam thì đã không nói làm gì mà vì sao bản thân mình xui xẻo đến như này, ngay cả binh mã cũng không. Mình thật vất vả mới chờ đến khi viện binh tới, rõ ràng lại chỉ có ba nghìn! Chỉ sợ những người này còn chưa đủ cho Lê Phương, Cao Thuận nhét kẻ răng!

“Chúa công có lời nhắn cho tướng quân!” Tên tướng chỉ huy viện quân đại khái chứng kiến biểu hiện của Nhạc Tiến, thấy đôi chút vô cùng đáng thương hán liền gấp gáp nói.

“Lời nhắn gì?” Nhạc Tiến còn chưa kịp mở miệng, Tang Bá ở bên cạnh đã sớm không nhịn được, lên tiếng hỏi trước.

“Chúa công nói, hai vị tướng quân có thể dùng kế nghi binh, làm bộ có rất nhiều viện quân!” Tên tướng lĩnh kia nói.

“ . . .” Nhạc Tiến cùng Tang Bá.

“ . . .” Tên tướng lĩnh kia.

“ . . .” Nhạc Tiến cùng Tang Bá.

“ . . . Cái này, hai vị tướng quân, các người làm sao vậy?” Bị hai người nhìn đến mức chột dạ trong lòng, tên tướng lĩnh viện quân cẩn thận hỏi.

“Chỉ những thứ này?” Tang Bá hỏi.

“Chỉ những thứ này là sao?” Tên tướng lĩnh ngơ ngác.

“Ta nói, chúa công chỉ nói với người hai câu này sao? Chẳng lẽ không nói cho người biết biện pháp để dùng kế nghi binh?” Tang Bá quát.

“Không!” Tên kia tướng lĩnh lắc đầu giống như cái trống đang lúc lắc.

“Làm sao bây giờ? Người xem rồi xử lý!” Tang Bá nóng nảy, hán lập tức chuyển vấn đề cho Nhạc Tiến.

“Trọng Đức tiên sinh đâu?” Nhạc Tiến ngẩng đầu nhìn về phía xa xa, hán cũng không phải đèn đã cạn dầu, công phu đòn đẩy cũng luyện rất ỉnh.

“Chuyện gì?” Chỉ chốc lát sau, Trình Dục đã được gọi tới.

“Trọng Đức tiên sinh, chuyện là như này. . .” Tang Bá ở một bên không nói lời nào, Nhạc Tiến đành phải tự mình nói lại sự việc một lần.

“Chuyện nào có đáng gì?” Trình Dục nghiêng cổ, ánh mắt nhìn về phía hai người Nhạc, Tang rõ ràng có đôi chút bất thiện, hán nói: “Chẳng lẽ với năng lực của nhị vị tướng quân, nhị vị còn không thể nghĩ ra biện pháp giải quyết sao?”

“Cái này, tại hạ cùng Tang Bá tướng quân gần đây luôn tâm thần không yên, vẫn mời Trọng Đức tiên sinh, người tài giỏi đúng là luôn có nhiều việc phải làm!” Nhạc Tiến cùng cười nói.

“Tâm thần không yên?” Trình Dục âm thầm bật cười trong lòng, chỉ sợ nguyên nhân là hai người kia ở dưới uy thế cường đại của quân Hứa Thành, quá mức khẩn trương. Điều này cũng đúng thôi, hai người vốn

không biết rõ nền tảng hành động lần này của Tào Tháo, đối mặt với việc Lê Phương xuất hiện bất ngờ, hơn nữa Cao Thuận càng làm cho Tang Bá e sợ, không khẩn trương mới là lạ.

“Hai vị tướng quân, đội quân vừa rồi không phải quân tiên phong sao? Các người phái binh mã trong nội thành đi ra ngoài, lại tiến vào trong thành từ nơi bọn hấn đã tới không được sao?” Trình Dục cười nói.

“ . . .” Nhạc Tiến cùng Tang Bá liếc mắt nhìn nhau một cái, Nhạc Tiến hỏi: “Nếu Lê Phương hoặc là Cao Thuận tiến đánh Tế Nam vào lúc đó thì làm thế nào?”

“Nhị vị tướng quân cho rằng vì sao chúa công không bổ sung binh lực cho Tế Nam?” Trình Dục cười nói: “Chẳng lẽ chúa công sẽ không quan tâm Tế Nam được mất sao? Cũng không phải vậy, chỉ là bởi vì chúa công biết rõ, quân Hứa Thành chắc chắn sẽ không đánh Tế Nam!”

“Tại sao lại nghĩ vậy?” Tang Bá hỏi.

“Một, quân Hứa Thành tới quá nhanh, bọn hấn căn bản cũng không mang theo khí giới công thành; Hai, hai vị tướng quân, các người cho rằng, tướng lĩnh quân Hứa Thành sẽ từ bỏ đánh dã chiến mà đánh công thành chiến sao?” Trình Dục cười hỏi.

“ . . .” Nhạc Tiến cùng Tang Bá im lặng, tuy cả hai vẫn đang đôi chút lo lắng, thế nhưng Trình Dục nói không sai. Hai điểm này tuy không nhiều lắm, có thể lấy làm lý do cũng đã đủ rồi.

Vì vậy, không lâu sau một đội quân mã bí mật đi ra ngoài từ cửa Nam thành Tế Nam, đi một vòng rộng sau đó lại công khai vào trong thành từ cửa tây. (đại doanh Cao Thuận đóng ở bên ngoài cửa bắc thành Tế Nam)

Trong khi đám viện quân giả mạo này đang tiến vào trong thành Tế Nam, đám người Lê Phương, Cao Thuận cũng phát hiện, từ mặt phía bắc, đường lui của bọn hấn, chính là từ quân doanh chặn đường ở phía bắc có hai đội quân, tất cả ước chừng ba vạn người binh sĩ phân biệt đi trợ giúp hai bộ phận quân đội của Chu Linh cùng Mao Giới.

“Lần này thì hay rồi, Tào Tháo sử dụng ước chừng mười vạn binh mã. Xem ra, hấn muốn tới đánh trận này tới cuối cùng!” Hoắc Tuấn phát hiện ra mấy vị đồng liêu này đều rất dễ thân cận, cho dù Lê Phương, thanh danh lớn nhất, chỉ không thích nói chuyện mà thôi, đối xử với mọi người cũng rất hòa khí, cho nên, hấn khá thoải mái.

“Chư vị nghĩ như thế nào?” Lê Phương đến, rất tự nhiên hấn có quyền chỉ huy cao nhất, thế nhưng, với quan hệ của hấn cùng Cao Thuận, cộng thêm Trương Nhiệm đã từng là cộng sự của hấn một thời gian ngắn, mấy người vẫn thương lượng với nhau.

“Tào Tháo một mực đứng chắn đường lui của chúng ta, có Hạ Hầu Đôn che chở, nếu như hấn thật sự muốn đánh, quân ta tốt nhất là dùng chủ lực đánh tới chỗ của hấn, cầu một kích mà bại!” Cao Thuận nói.

“Chỗ của Tào Tháo, lẽ ra binh mã là mạnh nhất, chúng ta đi đánh hấn, nếu chiến sự lâm vào trạng thái giằng co thì phải làm sao?” Hoắc Tuấn nói ra một vấn đề.

“Chỗ Tào Tháo đóng quân, ngăn chặn sơn khẩu, chiếm giữ địa lợi, binh mã hai cánh không thể tới kịp, mà nếu như quân ta có thể trong thời gian ngắn nhất công phá được, có thể sẽ nhanh chóng chấm dứt chiến sự, cho nên, mặt tướng tán thành tấn công Tào Tháo trước!” Trương Cáp nghĩ nghĩ, gật đầu nói.

“Có đánh hay không thì cũng là chuyện tiếp theo, ta chỉ muốn hỏi chư vị tướng quân một chút, các người cho rằng quân Tào có phải đã xuất hiện tất cả rồi hay không?” Lê Phương lại hỏi.

“Quân ta ước chừng năm vạn người, đại bộ phận là bộ quân, quân Tào cũng giống như vậy, chẳng qua hai cánh quân địch có hơn mười vạn binh mã, cộng thêm binh mã Tế Nam cùng binh mã bản bộ của Tào Tháo, quân địch có thể có tới hai mươi vạn. Theo tính toán thì con số này cũng không có gì sai!” Trương Cáp nhìn Lê Phương, nói.

“Thật sự có hai mươi vạn sao?” ánh mắt Trương Nhiệm dạo qua một vòng quanh mọi người, hấn nói: “Ba đường kia thì còn dễ nói, Tào Tháo ngăn cản đường lui của chúng ta, chỉ cần giữ vững vị trí sơn khẩu, binh mã lẽ ra phải kém hơn hai cánh, thế nhưng Tế Nam, ta cảm giác, cảm thấy trong đó có vấn đề!”

“Hà? Nói một chút coi!” Lê Phương nói.

168. Q.2 - Chương 168: Hứa Thành Đã Đến

“Viện quân Tế Nam từ tây mà đến, thế nhưng vì sao quân đội tiếp viện cho Chu Linh đang ở phía tây lại tới từ phía bắc?” Trương Nhiệm nhìn mọi người đang ngồi, hỏi.

“Có thể Tào Tháo mới chiêu quân đội cũng không chừng!” Trương Cáp không quá chắc chắn nói.

“Điều này rất không có khả năng, Tào Tháo dụng binh nhiều năm, hẳn tuyệt đối sẽ không dùng tân binh đối đầu với quân ta tinh nhuệ!” đầu óc Hoắc Tuấn cũng bắt đầu chuyển động.

“Thế nhưng đây chỉ là thủ thành! Cũng có thể dùng để huấn luyện tân binh!” Trương Cáp phản bác.

“Theo như lời hai vị thì đều có đạo lý, thế nhưng ta lại cảm thấy điểm nghi vấn lớn nhất trong chuyện này chính là viện quân Tế Nam nhiều quá!” Trương Nhiệm cười cười, nhìn Hoắc Tuấn cùng Trương Cáp nói.

“Quá nhiều?” Trương Cáp cùng Hoắc Tuấn vốn đều là Đại tướng, sau khi được Trương Nhiệm nhắc nhở, hai mắt đều sáng ngời.

“Nói không sai, ta ngược lại không chú ý tới điểm này!” Cao Thuận tiếp nhận câu chuyện, nói: “Vốn khi chúng ta vừa tới, Tuấn Nghĩa đã hoài nghi trong thành Tế Nam không có bao nhiêu binh mã, thế nhưng những ngày này, binh lực mà Tế Nam biểu hiện lại có khoảng chừng hai đến ba vạn gì đó, hơn nữa viện quân hôm nay, cũng có thể có khoảng hai vạn, tổng cộng ước chừng năm vạn binh mã, hừ! Chúng ta chỉ có năm vạn người, bọn hắn lại dùng năm vạn người thủ thành, điều này cũng hơi quá!”

“Hơn mười thì vậy chi, gấp bội thì công. Dùng một đánh một, khả năng quân ta có thể đánh chiếm thành trì thật sự không lớn, huống chi quân ta vốn cũng không có khí giới công thành, bọn hắn từ trên cao nhìn xuống chúng ta! Ba đường còn lại cũng mù lòa, sẽ chỉ giương mắt xem chúng ta tấn công Tế Nam sao?” Trương Cáp nở nụ cười.

“Quân Tào làm như vậy, chỉ có hai khả năng, một là vốn là binh lực không đủ, cho nên, mới làm ra loại biểu hiện giả dối này; hai, bọn hắn muốn dẫn chúng ta đi lạc lối, dẫn chúng ta đi đánh thành Tế Nam!” Trương Nhiệm đưa ra kết luận.

“Tướng trấn thủ Tế Nam là ai?” Lê Phương đột nhiên hỏi.

“Nhạc Tiến, Tang Bá!” Trương Cáp đáp.

“Không nên ” Lê Phương lắc đầu, “Như vậy hai người này không nên phạm loại sai lầm này”

“Hà? Lê Tướng quân, vì sao nói như vậy?” Hoắc Tuấn ngạc nhiên nói.

“Nghe nói, Nhạc Tiến làm người tỉnh táo, Tang Bá trời sinh dũng mãnh, uy danh của hai người đều phía trên Chu Linh, Mao Giới, huống hồ bên cạnh bọn họ lại có rất nhiều quân Tào, cho nên sẽ không sợ chúng ta tiến công Tế Nam!” Lê Phương nói.

“Có đạo lý, xem ra tới khi quyết chiến, chúng ta còn phải phân ra một đám binh mã, để đề phòng hai người kia trong thành Tế Nam!” Trương Cáp còn nói thêm.

“Thế thì chưa hẳn! Chúng ta cuối cùng không thể căn cứ vào tính cách của hai người kia mà có thể xác định ý nghĩ của bọn hắn, thế sự vô thường, huống chi lòng người!” Lê Phương lại lắc đầu, nói: “Đến lúc đó, chúng ta không cần quan ba lộ quân còn lại, trước tiên đánh Tế Nam thử xem!”

“Vì sao? Như vậy chẳng phải là dùng ngắn công dài?” Trương Cáp vội hỏi.

“Ý tứ của Lê Tướng quân, đại khái là nói, quân ta tiến công Tế Nam, nếu Tế Nam thật sự có chuẩn bị, quân Tào ở ba lộ quân còn lại tự nhiên sẽ biểu hiện thông dong, thế nhưng nếu như binh lực Tế Nam thật sự không đủ, vậy mấy lộ quân Tào sẽ phải nóng nảy!” Cao Thuận hỗ trợ giải thích nói.

“Cho nên, mục đích thực sự của Lê Tướng quân, chỉ sợ sẽ là một chiêu ‘tìm tòi trước khi hành động’ không biết tại hạ nói có sai hay không?” Trương Nhiệm cũng nói.

“Các người còn chu toàn hơn so với ta nghĩ!” Lệ Phương ngẩng đầu nhìn hai người, mỉm cười nói.

“Kế này rất hay, thế nhưng mặt tướng có một nghi vấn! Không biết có nên nói hay không?” Trương Cáp lại hỏi.

“Cứ nói đừng ngại!” Lệ Phương nói.

“Quân ta thăm dò tình huống Tế Nam, cho dù có thể thăm dò được tình huống bên trong thì chúng ta có thể làm gì? Chúng ta cũng không thể công thành! Quân Tào có hơn mười vạn binh mã, ở ngay bên cạnh quân ta, làm sao có thể để cho quân ta được như nguyện ý?” Trương Cáp hỏi.

“Đương nhiên bọn hần không để cho chúng ta được như nguyện, nhưng mà sau khi chúng ta thăm dò được tình huống Tế Nam, chúng ta có thể thông dong bố trí. Nếu như bọn hần thật sự không có binh lực không đủ, dĩ nhiên chúng ta là không cần lo lắng phải gánh chịu một kích của bọn hần khi đối địch với ba đường binh mã kia, chúng ta cũng có thể tiết kiệm binh lực để phòng bọn hần!” Cao Thuận thay Lệ Phương đáp.

“Điều này dù không sai, thế nhưng quân Tào vốn sợ chúng ta cưỡng ép cướp lấy thành trì của chúng làm địa bàn để chống cự, trước khi quân ta xuất hiện hiện tượng thất bại, mặt tướng cho rằng bọn hần bất kể là binh lực như thế nào, đều chắc chắn sẽ không xuất chiến” Trương Cáp còn nói thêm.

“Nói rất hay!” Lệ Phương vỗ nhẹ bàn tay, nói: “Tuấn Nghĩa không hổ là Đại tướng được chúa công coi trọng, phân tích rất thấu triệt!”

“Không dám!” Trương Cáp vội vàng thi lễ, bày tỏ khiêm tốn, hần không thể ngờ rằng Lệ Phương sẽ nói những lời này, chẳng lẽ hần thật sự được Hứa Thành coi trọng vậy sao?

“Kỳ thật, ta muốn tiến công Tế Nam, cũng không phải là vì chúng ta mà đi dò xét, mà là vì người khác!” Lệ Phương mỉm cười nói.

“Người khác?” Trương Cáp mở to con mắt.

“Chúa công đã tới?” Cao Thuận nhìn Lệ Phương hỏi.

“Đã đến, cách đây không xa!” Lệ Phương mỉm cười, trong nụ cười ẩn chứa rất nhiều sát khí.

“Đến rồi!”

Đối với quân Hứa Thành đang ở trong vòng vây mà nói, hai chữ này tuy không đến mức đạt tới mức độ như hạn hần đã lâu gặp mưa rào, cũng coi như là một tin vui, thế nhưng đối với quân Tào bên ngoài đang bao quanh bọn họ mà nói, chuyện không hay rồi.

“Bọn hần. . . , bọn hần. . .”

Sáng sớm ngày hôm sau, Tang Bá đi tới chỗ ở của Nhạc Tiến, gặp Nhạc Tiến, thế nhưng môi của hần vẫn không ngừng run rẩy, ngay cả lời nói cũng nói không rõ ràng lắm.

“Làm sao vậy?” trong lòng Nhạc Tiến lơ mơ xuất hiện một dự cảm xấu, cũng dừng lại có tin tức gì không hay.

“Bọn hần đến rồi!” Nhất thời chấn kinh quá độ, nhưng rốt cục Tang Bá lấy lại tinh thần, hần nói ra một câu đầy đủ.

“Ai. . . Ai ai tới rồi hả?” Nhìn ánh mắt u ám của Tang Bá, Nhạc Tiến cũng nhận không được, trở nên khẩn trương lên.

“Đại quân Hứa Thành, đến trước cửa thành của chúng ta rồi!” Tang Bá nhìn về phía Nhạc Tiến, hần nhìn ra một tia sợ hãi từ trên gương mặt Nhạc Tiến đúng như đã mong đợi.

“Ai lĩnh binh? Ước chừng bao nhiêu nhân mã? Hiện tại ở cửa thành nào?” Nếu như Lệ Phương đã đến, khả năng lúc này người này lĩnh binh cũng không nhỏ, Nhạc Tiến bắt đầu làm công tác chuẩn bị tư tưởng.

“Cửa Nam, Hứa Thành! Ước chừng ba vạn!”

“. . .” Nhạc Tiến ngược lại hít một hơi khí lạnh: “Người nói là, người lĩnh binh chính là bản thân Hứa Thành?”

“Trên cờ hiệu là chữ ‘Hứa’ chỉ sợ không người nào dám giả mạo hần!” Tang Bá cười thầm nói.

“Bọn hần ở ngoài cửa Nam, nói đúng là. . .” Nhạc Tiến đột nhiên nhớ tới một sự kiện cực kỳ không hay.

“Sự việc ngày hôm qua chúng ta dùng binh mã trong thành giả bộ làm viện quân, chắc tới chín phần là bọn hần đã biết!” Tang Bá đỡ lời nói thay cho hần.

“Làm sao bây giờ?” Nhạc Tiến nghe xong những lời này, ngược lại bình tĩnh lại.

“Một, dốc sức liều mạng; hai, bỏ thành; ba, đánh trước sau trốn; bốn, không đánh cũng không trốn; người là chủ tướng, người chọn!” Tang Bá nói rất đơn giản.

“Không đánh cũng không trốn?” Ba điều kia thì còn có thể hiểu được, điều thứ tư này khiến Nhạc Tiến hơi có cảm giác nghi hoặc.

“Chính là đầu hàng!” Trình Dục chẳng biết cũng xuất hiện từ lúc nào, hần tức giận giúp đỡ Nhạc Tiến cởi bỏ nghi vấn nho nhỏ này.

“Người dám!” Lúc này Nhạc Tiến giận dữ, rống to về phía Tang Bá.

“Chỉ là một loại khả năng, nói giỡn thôi, lớn tiếng như vậy làm gì?” Tang Bá gầy gầy lỗ tai, nhàn nhả nói.

“Tuyên Cao, người ngày bình thường chỉ sợ Cao Thuận tấn công thành Tế Nam, vì sao hiện tại ngược lại người trấn định như vậy hả?” Câu nói của Trình Dục khiến Nhạc Tiến chú ý, hần âm thầm đề phòng. Không phải gã này muốn đầu hàng, cho nên đã trấn định tinh thần rồi đấy chứ?

“Dao đã lơ lửng trên đầu, không hạ xuống dưới, bất kỳ ai cũng đều sợ, hiện tại đã bắt đầu xuống chém, trong lòng tự nhiên cũng đã nắm chắc, còn sợ gì nữa hả?” Tang Bá trợn mắt nhìn hai người.

“Trọng Đức tiên sinh, tiên sinh có biện pháp gì không?” Nhạc Tiến từ chối cho ý kiến đối với câu nói của Tang Bá, hần lại chuyển hướng, nhìn Trình Dục hỏi.

“Không có cách nào, chúa công có nghiêm lệnh, bảo vệ chặt Tế Nam, hôm nay chúng ta chỉ có cách tử thủ. Bằng không chúng ta mà để cho quân Hứa Thành chiếm được nơi đây, dùng binh lực của bọn hần, phòng thủ thành này mấy tháng cũng không thành vấn đề. Khi đó, Lạc Dương đã nhận được tin tức, nhất định sẽ xuất binh quy mô, chúa công lại sa vào nơi này, chúng ta chỉ sợ không phải sẽ chỉ bị thua đơn giản như này. Hiện tại, binh mã quân ta trong thành tuy ít, thế nhưng ngoài thành lại có rất nhiều, chúng ta cũng chỉ có thể đánh cuộc một keo xem Hứa Thành có dám mạo muội công thành hay không!” Trình Dục cũng không có biện pháp nào tốt, hần chỉ có thể tận lực làm yên ổn tâm trạng run rẩy của hai người này mà thôi.

“Bẩm báo. . . , khởi bẩm nhị vị tướng quân, quân Hứa Thành bắt đầu di chuyển về hướng cửa đông thành rồi!”

Hứa Thành tự mình dẫn đại quân đến đây, vốn là binh lâm cửa Nam thành Tế Nam, sau đó, lại di chuyển hướng về phía cửa đông, quân Tào đều bị sợ hãi, mà quân đội bản bộ của Mao Giới, đang ở phía bên phải đại quân của Cao Thuận, nếu như quân Hứa Thành đã đến chỗ cửa đông thành Tế Nam, ý tứ rất rõ ràng chính là muốn cho hần rơi vào tình cảnh tiền hậu giáp kích, cho nên, đối mặt như tình huống như vậy, Mao Giới đành phải bí quá hoá liều, bỏ chạy lướt qua quân doanh của Cao Thuận, tuy rất may mắn quân của hần không bị công kích, đến tụ hợp cùng một chỗ với Chu Linh, thế nhưng kể từ đó, vòng vây mà quân Tào hao tổn tâm cơ cấu thành cứ như vậy mà bị phá.

“Chúa công tới hơi sớm một chút!” Hai đường đại quân tụ hợp, sau khi Lê Phương gặp Hứa Thành hần đã nói như vậy.

“Làm sao vậy, sợ Tào Tháo sẽ chạy sao?” Hứa Thành vừa diện kiến thủ hạ, vừa cười nói với Lê Phương: “Yên tâm đi, với tính cách của Tào Tháo, ta đã đến, hần ngược lại sẽ dốc sức liều mạng. Như thế này, các người cùng ta đi gặp hần, đại kỳ chữa ‘Tào’ kia bay lâu rồi thế mà hần vẫn không đi ra ngoài gặp mặt các người. Chẳng phải hần không cho ta thể diện sao? Cho nên nhất định phải tính toán món nợ này! Các người có đánh trận này không?”

“Mặt tướng cũng không phải sợ không có trận đánh nào, chẳng qua nếu như chúa công tới chậm một chút, mấy người mặt tướng có thể tìm ra hư thật của thành Tế Nam. Chúa công nói không chừng có thể đánh

chiếm tòa thành trì này rồi!” Lệ Phương thi lễ một cái với Hứa Thành, đáp.

“Chỉ là một Tế Nam, có cái gì hay mà đánh sao? Ta biết rõ binh lính trong thành này đều là giả dối. Từ cửa Nam đi ra ngoài, lại tiến vào trong từ cửa đông, vừa nhìn cũng biết là binh lực không đủ. Ta không có hứng thú đánh chỗ đó. Điều ta muốn làm bây giờ, chỉ là muốn nhìn thấy Tào Tháo. Nói thật, nhiều năm như vậy, ta còn chưa từng gặp mặt lão Tào, rất nhớ đấy!” Hứa Thành cười ha hả nói. Hắn hoàn toàn không coi chuyện Tế Nam được mất ở trong lòng.

“Chúa công, vì sao không đánh chiếm Tế Nam?” Trương Cáp nhin không được hỏi. Hắn còn không quên Tang Bá. Hiện tại cơ hội tốt như vậy, hắn cũng không muốn buông tha.

“Đánh chiếm Tế Nam thì như thế nào? Tế Nam lại không giàu có như Nghiệp thành! Cuối cùng vẫn phải trả lại cho Tào Tháo. Chỉ vì một vật nhỏ bé mà chúng ta lòng hỏng hình tượng của mình trước mặt người Thanh Châu, vậy cũng không hay! Dù sao sau này chúng ta còn muốn chiếm giữ nơi đây đấy!” Hứa Thành đáp.

“Chúa công, theo như cách nói của chúa công ngài, Trương Tú tướng quân giết khắp một lượt Thanh Châu, chẳng phải là đã đắc tội sâu sắc với người Thanh Châu, gần như phá hỏng hoàn toàn hình tượng của quân ta ở trước mặt người Thanh Châu sao?” Trương Cáp vẫn đôi chút không phục, nhưng hắn vẫn hy vọng bắt được Tang Bá, vẫn muốn bắt được “Con hổ” này.

“Đánh cướp cũng không giống với công phạt, Trương Tú một đường đánh giết, cũng không gây tai họa cho dân chúng! Người Thanh Châu sẽ không để việc này ở trong lòng, ngược lại sẽ cho rằng Trương Tú dũng mãnh, không thể chống đỡ. Lần sau khi hắn lại đến, chống cự của Thanh Châu sẽ bớt đi rất nhiều! Hiểu chưa?” Hứa Thành chỉ tay, nói.

“Mặt tướng đã hiểu!” Trương Cáp vẫn đôi chút không quá nguyện ý ở trong lòng, thế nhưng cuối cùng hắn không dám quá mức làm ngược theo ý Hứa Thành, sáng suốt yên lặng.

“Tốt rồi, mọi người cùng ta đi gặp lão Tào, nghe nói vị lão ca đau đầu, chúng ta coi như là đi thăm người bệnh!” Hứa Thành lại nhìn chung quanh một chút, cười nói.

“Cẩn tuân quân lệnh chúa công!” Chúng tướng đồng loạt khom người đáp.

Thế nhưng quân Hứa Thành còn không lên đường, đã phát hiện, không cần rời đi.

Tại tiền phương của bọn hắn, đại quân Tào một mực ngăn chặn đường lui của đám người Cao Thuận, đại kỳ chữ “Tào” rộng mở, đồng thời ở phía sau bọn hắn phía sau, lại xuất hiện một đại quân, thế nhưng, rất rõ ràng đội quân này cũng không phải là quân đội của bọn hắn.

Bởi vì, trên đại kỳ của đội quân kia cũng có một chữ “Tào”.

“Hai chữ ‘Tào’? Xảy ra chuyện gì? Đến cùng bao nhiêu là sự thật?” Hoắc Tuấn là người đầu tiên có biểu hiện giật mình.

“Cái này. . .” Hứa Thành nhíu nhíu mày, sau đó, hắn nở nụ cười, “Ha ha, xem ra, lão Tào quả nhiên có thủ đoạn. Rõ ràng chúng ta đều bị lừa gạt rồi, hiện tại, không cần chúng ta đi tìm hắn, hắn sẽ đến gặp chúng ta!”

“Hay cho Tào Tháo, hai quân giằng co nhau lâu như vậy, hắn rõ ràng có thể giữ vững về bình thản, đến hiện tại mới lộ ra át chủ bài!” Cao Thuận cũng biểu thị thái độ bội phục của mình đối với Tào Tháo.

“Đại quân đằng sau quân ta, nhân số có lẽ khoảng chừng mười vạn, cộng thêm hai lộ quân của Chu Linh, Mao Giới cũng có mười vạn tả hữu, bọn hắn chỉ cần trợ giúp Tế Nam đôi chút là có thể thủ vững thành trì, chúng ta có chạy đằng trời!” Trương Nhiệm phân tích tình hình của hai quân.

“Quân ta có thể phá vòng vây ra ngoài theo lai lộ không?” Câu hỏi này chính là của Trương Cáp, lai lộ đương nhiên là từ phương bắc, con đường mở trong núi.

“Không có khả năng!” Cao Thuận hủy bỏ đề nghị của thuộc hạ đắc lực nhất của mình, hắn nói: “Con đường kia tuy cũng là một con đường rộng, cũng không có gì hiểm trở, địa hình cũng có vẻ hẹp hòi, thế nhưng như vậy lại có lợi cho quân ta phát huy chiến lược đồng thời cũng có lợi cho quân địch xây dựng đồn

lũy đóng lại phòng thủ, hơn nữa nếu quân địch đồng thời sắp đặt mai phục tại hai bên đường, chúng ta ngược lại sẽ rơi vào tình cảnh bất lợi!”

“Chúa công, ngài có biện pháp nào không?” Lê Phương đột nhiên nhìn Hứa Thành hỏi.

“Ta cũng không có cách!” Hứa Thành cười nói: “Thế nhưng, ta lại muốn nhìn xem Tào Tháo hấn có thể làm cái gì? Đánh ta? Ha ha, đây chính là cơ hội tốt nhất của hấn, thế nhưng, ta chỉ sợ hấn còn không có lá gan này!”

“Tào Tháo không có lá gan này?” Cao Thuận nở nụ cười, nói: “Năm đó, Tào Mạnh Đức dám độc thân ám sát董卓. Hôm nay, hấn có mấy chục vạn đại quân ở bên, chúa công, ngài sao lại có suy nghĩ này?”

“Người nói rất đúng, thế nhưng ngày đó, lão Tào là một người, thế nhưng hiện tại, phía sau hấn còn có bốn châu lớn, hấn không dám đánh bặc! Người tin hay không?” Hứa Thành cười nói.

“Đánh bặc? Chúa công, chuyện đó giải thích thế nào?” Cao Thuận lại hỏi.

“Quân ta hôm nay bị lão Tào tứ phía vây quanh, hấn một mặt mượn nhờ thành trì, một mặt mượn nhờ địa hình, hai mặt khác là mượn nhờ binh lực, thế nhưng chẳng lẽ các người không phát hiện, binh lính của hấn đôi chút tốt xấu lẫn lộn sao?” Hứa Thành nhìn hai bên, nhìn chúng tướng thủ hạ hỏi.

“Tốt xấu lẫn lộn?” chư tướng ở đây đều là người càng già càng lão luyện trên sa trường. Chỉ chớp mắt thời gian, bọn hấn lập tức đều có phản ứng tới, trong mắt đều lộ ra ham muốn đánh một trận sạch trơn. Khi bọn hấn nhận ra, tốt xấu lẫn lộn, nói cách khác, ngay từ đầu Tào Tháo cũng thật không ngờ bên bọn hấn lại di chuyển nhiều nhân mã như vậy, hôm nay ngay cả bản thân Hứa Thành cũng tự thân xuất mã. Rơi vào đường cùng, Tào Tháo chỉ phải không ngừng mà bí mật điều binh, bởi vì yêu cầu gấp gáp nên mới đưa tới chiến lực đội ngũ không đồng đều, bởi như vậy binh mã bên bọn hấn tuy ít, thế nhưng chiến lực chính tề, hoàn toàn có thể đánh một trận cùng Tào Tháo. Mặc dù quân Tào vây khốn tứ phía, binh lực còn nhiều hơn nhiều so với bọn hấn, thế nhưng một đường binh lực vốn cũng không đủ để phòng thủ Tế Nam, có thể như thế nào? Còn phải phòng của bọn hấn quay giáo đánh một kích, tự nhiên không dám phái binh mã đến, một đường khác vì phải giữ vững vị trí đường núi, chỉ sợ binh lực vốn cũng sẽ không nhiều, bởi vì sợ bọn họ phá vòng vây, cũng sẽ không dám tự ý tạm rời khỏi vị trí phòng thủ, như vậy bọn hấn chỉ phải đối mặt với hai lộ quân ước chừng hai mươi vạn binh mã, cũng chỉ nhiều hơn gấp đôi một chút so với bọn hấn hiện tại, có cái gì đáng sợ? Huống chi bên bọn hấn vẫn là tinh binh mãnh tướng tụ tập đầy đủ!

“Chúa công quả nhiên suy nghĩ chu toàn!” Trương Cáp nhin không được khen một tiếng.

“Ha ha!” Hứa Thành cười nhẹ một tiếng với Trương Cáp, nói: “Kỳ thật các người cũng hoàn toàn có thể làm được giống ta, chỉ cần các người có thể thường xuyên nghĩ đến bốn chữ là được rồi!”

“Hả? Không biết là bốn chữ gì, chúa công có thể chỉ giáo?” Không chỉ có Trương Cáp, mọi người ở đây đều rất ngạc nhiên. Tuy trong này cũng có mấy người cho là mình cuối cùng vẫn có thể nghĩ đến điều Hứa Thành nhắc đến, thế nhưng phản ứng của Hứa Thành còn nhanh hơn so với bọn hấn, riêng một điểm này đã khiến cho bọn hấn được lãnh giáo.

“Thật đơn giản: không đếm xỉa đến! Như thế mà thôi!” Hứa Thành đôi chút đắc ý, nhiều Đại tướng như này, vô luận người nào ngồi đây cũng không có ai là người tầm thường, hôm nay đều phải lãnh giáo mình. Loại cảm giác thành tựu này quả thực không tầm thường....!

“Không đếm xỉa đến! ? Ừ, không tệ, cái này gọi là ‘trong nhà chưa tổ, ngoài ngõ đã tường, ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê’” chúa công, ngài nghĩ tới chính là ý tứ này sao?” Lê Phương hỏi.

“Không sai, chính là ý tứ này!” Hứa Thành đáp.

“Chúa công, nếu như lão nhân ngài có thể ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê, vậy ngài có thể đoán ra trong hai chữ ‘Tào’ chúng ta đối mặt đến cùng chữ nào là Tào Tháo hay không?” Hắc Long, vốn một mực canh giữ ở bên người Hứa Thành không có chen vào chuyện này, cũng nhin không được hỏi một câu.

“Cái nào là Tào Tháo?” Hứa Thành cười tà dị, nhìn Hắc Long, khiến cho hấn hãi hùng khiếp vía một hồi, mới chậm rãi nói: “Chuyện nào có đáng gì? Còn phải đoán sao?”

“VẬY, VẬY. . .” Hắc Long muốn nói: nếu như không khó, xin mời cho đáp án, thế nhưng Hứa Thành há có thể để cho tiểu tử này phá hư bầu không khí?

“Hắc Long nghe lệnh!”

“Có thuộc hạ!” sắc mặt Hắc Long rất đau khổ, hắn thăm hận chính bản thân mình. Không có việc gì đi chọc vào tổ kiến làm gì? Chẳng lẽ mình đã quên chúa công của mình thích làm nhất tìm phiền toái ỉn sao?

Quả nhiên, Hứa Thành nhẹ nhàng đưa ra một mệnh lệnh làm Hắc Long sờn hết cả gai ốc: “Nghe nói Hạ Hầu Đôn ngăn cản con đường phía bắc của chúng ta, người sẽ đi gặp hắn, đánh cuộc cùng hắn. Hãy nói, nếu như người thua, khiến cho hắn nói cho người biết đến cùng Tào Tháo đang ở lộ quân nào!”

“Chúa công, không phải là sự thật chứ?” Hắc Long nghe mệnh lệnh mình phải đi khiêu chiến Hạ Hầu Đôn, lập tức ỉu xiu. Hắn đi theo Hứa Thành lâu như vậy, sao có thể không biết đẳng cấp vũ lực của Hạ Hầu Đôn? Thua, còn mạng trở lại sao?

“Cái gì thiệt hay giả? Trong quân không nói đùa, chẳng lẽ người chưa từng nghe qua sao?” Hứa Thành phần nộ, quát lớn: “Hong Phong, dẫn hắn đi!”

“Tuân mệnh!” Hong Phong vốn đang cùng một chỗ với Điển Vi, đang ngồi nhìn chê cười Hắc Long, lúc này nghe thấy quân lệnh của Hứa Thành, hắn lập tức bước dài ra, sau khi cúi người hành lễ, liền lôi kéo Hắc Long đi về phía bắc nghênh đón quân Tào. Hắc Long cũng không giãy dụa, hắn đương nhiên biết rõ, kỳ thật hắn chỉ là người lược trận, Hong Phong mới là chủ lực! Tự nhiên, cũng không cần lo lắng cho cái mạng nhỏ rồi.

“Mệnh lệnh toàn quân bảo vệ chặt doanh trại!” Không đợi chúng tướng đưa ra câu hỏi, Hứa Thành lại hạ lệnh: “Chúng ta cùng đi xem!”

Kỳ thật quân Tào tiến từ mặt phía bắc tới cũng không có bao nhiêu binh lực, thế nhưng quân đội mang đại kỳ “Hạ Hầu” dù thế nào đi nữa cũng sẽ không phải yếu ớt, cho nên khi đội quân này chứng kiến chỉ có một người đứng ở nơi đó, chỉ mang theo một “Tùy tùng” mà dám đến ngăn cản đường đi của bọn hắn, lòng quân khó tránh khỏi đôi chút xao động. Dù người này thân cao chừng mười xích, còn vác một cây lang nha bổng cực lớn, cũng không thể tha thứ. Đương nhiên người dẫn đầu là Hạ Hầu Đôn càng giận tím mặt.

“Người đến hãy xưng tên!” Hạ Hầu Đôn vung đại đao, phóng ngựa vọt ra.

” Hong Phong, Trung Lĩnh quân dưới trướng Phiêu Kỳ tướng quân ở chỗ này, Hạ Hầu Đôn ở đâu?” Hong Phong tuy không dùng tới tiếng gầm trứ danh, thế nhưng một tiếng rống to này của hắn vẫn khiến cho tất cả mọi người không nhận được mà thoáng run rẩy trong lòng.

“Người chính là Hong Phong?” Hạ Hầu Đôn quan sát kỹ đối thủ. Vừa rồi hắn đã cảm thấy người trước mặt này là Hong Phong có dáng người cực lớn, lực lớn vô cùng mà danh vang rền thiên hạ. Hiện tại chính bản thân đối thủ đã xác nhận, lập tức chiến ý trong lòng bùng lên.

“Người chính là Hạ Hầu Đôn sao?” Hong Phong không nhanh không chậm, cũng quan sát Hạ Hầu Đôn, ánh mắt chăm chú cùng thưởng thức cùng tồn tại với nhau khiến cho Hạ Hầu Đôn đột nhiên cảm thấy vô cùng rét lạnh.

169. Q.2 - Chương 169: Tất Cả Có Chỗ Khó

“Người, người nhìn ta làm gì?” Hạ Hầu Đôn không nhận được mà cảm thấy e sợ trong lòng.

“Nói nhảm, không phải người cũng vừa nhìn ta sao? Ta nhìn lại, chúa công đã từng nói cái này gọi là ‘có qua có lại’!” Hong Phong đắc ý nói, thái độ này như có ý tứ làm gương sáng cho người khác.

“Người. . .” Hạ Hầu Đôn lập tức uất nghẹn, nín thở một hồi. Hắn không thể tưởng được một gã nhìn qua rõ ràng trông rất ‘nông dân’ cũng có thể nói ra một câu ‘đẳng cấp’ như vậy.

“Hơn nữa, không nhìn thật kỹ, lát nữa đánh với người thì sao có thể xác định đánh vào chỗ nào của người mới tốt? Chúa công còn phải hỏi người mấy lời, nếu không cẩn thận đập vào chỗ yếu hại của người, đánh chết người, ta lại bị phạt!” Hồng Phong “hảo tâm” tiếp tục giải thích.

“Cầu tặc, nạp mạng đi!” Kim nén cơn kích động chỉ muốn thổ huyết ngay tại chỗ, đại đao Hạ Hầu Đôn mang theo tràn ngập ý tức giận bỏ ra ngoài.

“Ừ, có một chút ý tứ, có vẻ cũng như lão Điển!” Hồng Phong không chút hoang mang, Lang nha bỗng đánh ra sau mà đến trước, ngăn cản đại đao ngay trên không trung.

“Đ...A...N...G...G! . . .”

Hồng Phong lập tức lùi lại sáu bảy về phía sau, vẻ mặt kinh ngạc.

Nhưng cổ tay Hạ Hầu Đôn đỏ máu, sắc mặt như băng giá.

Hắc Long nhìn hai người trên chiến trường, trong lúc nhất thời hấn căn bản không thể nói ra lời. Vẫn còn có người có thể đánh cho Hồng Phong lui lại sau. Trên chiến trường, đây chính là lần đầu tiên! Cho dù là biểu diễn trên võ trường, ngoại trừ Vương Việt, Bằng Đức, Triệu Vân, Điển Vi, ngay cả Lê Phương, Từ Hoảng cũng không từng giành được chiến tích này, mà kiểu chiến tướng thuần túy dùng sức mạnh đối kháng, cũng chỉ có Điển Vi mới có thể bức lui Hồng Phong. Hiện tại rõ ràng vẫn còn có một người nữa! Dù đối phương ngồi trên lưng ngựa, mượn nhờ sức ngựa thì cũng coi như rất khá.

“Ha ha ha, tốt tốt tốt, lại đến!” Hồng Phong đột nhiên phá lên cười ha hả, vung Lang nha bỗng lên, nhắm đúng vào đầu Hạ Hầu Đôn, đánh tới.

“Hừ!” Hạ Hầu Đôn vội vàng giục ngựa tránh ra. Vừa mới cứng chọi cứng một chiêu đã khiến cho hấn hiểu được, về phương diện lực lượng bản thân hấn căn bản g không phải là đối thủ của đối phương. Hiện tại, chỉ có dùng tốc độ cộng thêm kỹ thuật khéo léo để đối địch.

Dựa vào suy nghĩ này, lại chứng kiến dáng người Hồng Phong cao lớn hơn nhiều so với người bình thường, Hạ Hầu Đôn liền cho rằng hấn Hồng Phong thuộc về kiểu người có động tác vụng về, chậm chạp, vì vậy Hạ Hầu Đôn lập tức có suy nghĩ coi thường Hồng Phong không cưỡi ngựa, chỉ có thể bộ chiến, mượn tốc độ của chiến mã, đại đao chuyên đánh vào chỗ hiểm của Hồng Phong.

Thế nhưng chỉ sau mấy chiêu, Hạ Hầu Đôn lập tức nhận ra có điều gì đó không đúng, dĩ nhiên hấn đã bị buộc lui về phía sau! Người lui lại không phải là Hồng Phong sao? Thân thủ của đối phương rõ ràng cũng không chênh lệch so với hấn. Điều này sao có thể, quá trái với lẽ thường.

Thế nhưng chỉ ngay trong tích tắc Hạ Hầu Đôn đang mất tập trung này, Hồng Phong, nhất thời bất ngờ bị hấn áp chế, chỉ có thể mượn nhờ ưu thế của binh khí dài mà khiến cho hấn phải lùi lại, bắt được cơ hội, mãnh liệt hét lớn một tiếng,

“Chết đi!”

Ngay sau đó, Lang nha bỗng với tốc độ nhanh hơn vài lần so với lúc trước quét ngang.

“Ừ! ?” Hạ Hầu Đôn hoảng hốt, không dám đón đỡ, hấn ngã ngựa người về phía sau, bởi vì phản ứng của hấn quá mạnh, cả người hấn cứ như vậy lập tức ngã xuống.

“Chạy đi đâu?” từ lúc Hồng Phong bá Vương Việt làm thầy học nghệ đến nay, chỉ có Triệu Vân trong khoảng thời gian còn ở Lạc Dương mới từng chính thức đánh bại hấn một lần. Từ đó về sau, ngay cả Điển Vi cũng chỉ cân sức ngang tài với hấn mà thôi, vậy hay là lão Điển xấu, không so khí lực nguyên nhân. Hiện tại, rõ ràng bởi vì hấn nhất thời chủ quan mà bị áp chế lâu như vậy, sao hấn có thể không nổi giận? Cho nên hấn bước dài tới, một gậy phang đúng vào đầu chiến mã Hạ Hầu Đôn, đập phá óc vỡ toang, khiến cho Hạ Hầu Đôn không có cơ hội lại dùng chiến mã “Ẩn gian”. Tiếp theo, hấn lại nhắm ngay đầu Hạ Hầu Đôn đầu.

“Vèo!”

Ngay khi Hồng Phong có ý định không ngừng cố gắng, tranh thủ cơ hội nghiên cứu xem óc của Hạ Hầu Đôn cùng óc con ngựa có gì khác biệt, một mũi tên bắn lên bay về phía hấn.

“Cẩn thận!” Hắc Long gấp hô một tiếng.

“Đinh!” Hồng Phong dù sao cũng là học nghệ từ Vương Việt, một mũi tên bắn lên không thể làm gì được hắn. Hắn cũng không né tránh, cánh tay mãnh liệt vung lên, hắn liền chuẩn xác mà đem chi kia không rõ lai lịch mũi tên cho quét đến đi một bên, chỉ có chi kia mũi tên đánh tới hắn áo giáp lúc kích thích một điểm nhẹ vang lên.

“Tặc tử phương nào, đừng vội đâm sau lưng đả thương người, đi ra!” Khác với biểu hiện của Hồng Phong, Hắc Long không kiềm nén được kêu lên. Nói như thế nào đi nữa Hồng Phong cũng bạn tốt của hắn!

Vô thanh vô tức, từ phía đối diện một Đại tướng mặc giáp vàng, tay cầm đại đao giục ngựa chạy ra ngoài. Nhìn trang phục thì thấy địa vị dường như không ở dưới Hạ Hầu Đôn. Lần này Hắc Long bị sợ hãi không nhẹ.

“Người, người là người phương nào? Là ‘Hổ si’ Hứa Chử?” Hắc Long cẩn thận hỏi. Cùng lúc lên tiếng nói chuyện, hắn còn đã định sẵn hành động trong lòng, chỉ cần đối phương trả lời khẳng định, không thể nói nghĩa khí được nữa rồi, trước tiên để Hồng Phong ở lại chỗ này ngăn cản đối phương, chính mình quay về doanh tìm cứu binh.

“Hừ, người là người nào?” Viên tướng mới đến, tay cầm đại đao chỉ vào Hắc Long, hùng hổ hỏi thăm.

“Hắc Long, Hộ quân hiệu úy dưới trướng Phiêu Kỵ tướng quân!” Hắc Long cũng hô lên với giọng điệu mà bản thân hắn cảm thấy rất có khí thế, đồng thời hắn cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để chạy trốn.

“Vô danh tiểu tốt, trở về gọi Hứa Thành đến đây, Mỗ gia là Tào Nhân!” Dáng vẻ của Tào Nhân như chẳng thèm ngó tới cái tên Hắc Long này.

“Tào Nhân? ***, người tính toán thớm bơ vậy sao?” Hắc Long giận dữ, lại dám dọa Lão Tử, đáng chết! Vì vậy, hắn quơ thiết thương trong tay, phóng về hướng Tào Nhân.

“Tiểu tử không biết sống chết!” Tào Nhân nào sẽ để ý hạng người vô danh như Hắc Long? Hắn thậm chí còn chẳng muốn di chuyển, hắn chỉ lắc nhẹ đại đao đối mặt với Hắc Long.

Rất nhanh, hai người quần lấy nhau, giao chiến!

Hắc Long thân là Hộ quân hiệu úy của Hứa Thành, hơn nữa hắn còn dựa vào đầu óc, đã từng động thủ với Hồng Phong cùng Điển Vi, hai siêu cấp mãnh hán này, thế nhưng thân thủ của hắn ở bên trong quân Hứa Thành, cũng được coi như không tệ, cho nên Tào Nhân, nhất thời khinh địch, lại bị bức tới mức luống cuống tay chân.

“Ha ha, tiểu tử tiểu Hắc này ngược lại cũng không tệ lắm! Rõ ràng có thể đánh cho Tào Nhân luống cuống như này!” Hứa Thành cùng chúng tướng cũng đã đi tới, chứng kiến Hắc Long đại triển dũng mãnh phi thường đấu cùng với Tào Nhân, hắn rất vui mừng.

“Chúa công, Tào Nhân chỉ nhất thời khinh địch mà thôi, chờ hắn trấn tĩnh lại, với võ nghệ của Hắc Long, Hắc Long hắn sẽ không chống cự được!” Lệ Phương coi như là người hiểu rõ Hắc Long, tuy hắn không thường quay về Lạc Dương, thế nhưng Hắc Long cũng là người đi theo Hứa Thành lâu năm khó có được mặc dù Hắc Long chính là đầu lĩnh thân binh. Khi trước còn không có ai có thể đi theo Hứa Thành một năm trở lên mà không chạy trốn! Bằng không hôm nay hắn cũng không thể làm được chức Hộ quân hiệu úy, tất cả đều được cứng rắn rèn rũa mà nên.

“Chống đỡ nhất thời tính toán nhất thời, về sau tiểu tử này không biết sẽ còn khoác lác như thế nào? Đánh hơn mười hiệp, hắn cũng có thể thối thành một trăm, vì ngày sau còn có thể có tiền vốn để thối, hãy để cho hắn đánh một lát!” Hứa Thành nói về không chịu trách nhiệm.

“...” Lệ Phương im lặng, làm đầu lĩnh thân binh của chúa công không dễ dàng ...! Hắc Long, tiểu tử người nếu muốn từ trên ghế Hộ quân hiệu úy ngồi tăng thêm một tầng thành Thượng tướng quân, xem ra còn phải tiếp tục cố gắng ...

“Nếu như bên này là Tào Nhân, xem ra đội quân đi theo chúng ta phía bên kia mới là do Tào Tháo tự mình dẫn đầu, chúa công, có muốn đi qua xem một chút hay không?” Cao Thuận ở bên hỏi.

“Được rồi! Chúng ta hãy cho lão Tào chút thể diện, đi đón tiếp hân!” Hứa Thành quay đầu ngựa, chuyển hướng đi về phía sau, rồi đi không được vài bước, hân lại quay đầu, nói: “Hay đi gọi hai tên tiểu tử đến đây đi! Không ai nhìn, đánh cũng không có chút tinh thần nào cả!”

Nghe thấy mệnh lệnh của hân, lập tức có người đi gọi Hồng Phong cùng Hắc Long trở về, vì vậy, Hồng Phong đành từ bỏ chơi trò mèo đuổi chuột cùng Hạ Hầu Đôn, Hắc Long cũng thừa dịp còn chiếm chút thượng phong quyết đoán mà lui thương, rút lui về phía sau, để hai người Hạ Hầu Đôn cùng Tào Nhân ở lại tại chỗ, không biết nên làm thế nào cho phải. Nhất là khi hai người nhìn thấy Hứa Thành dẫn người của mình đi mà hoàn toàn không để bọn hân vào mắt, trong lòng càng như đổ ngũ vị bình, cảm giác rất khó chịu.

Thế nhưng Hứa Thành chắc sẽ không để ý tới bọn họ, sẽ cùng Tào Tháo gặp được mặt, cũng là hân lần này thật không ngờ đấy, thế nhưng hân thật sự muốn nhìn xem Tào Tháo hiện tại có thay đổi gì so với trước kia.

Đại quân Tào Tháo rút cục cũng ngừng lại, nhìn thấy Hứa Thành tự mình dẫn người tới đây, Tào Tháo cũng mang người nghênh đón.

“Già rồi, già rồi!” Hứa Thành không ngừng lắc đầu, tiếp theo lại cao giọng hô: “Ta nói lão Tào, lâu như vậy không gặp, người có khỏe không?” Những lời này khiến cho những người có thể nghe thấy lời của hân cảm thấy choáng váng, chóng mặt, bởi vì những lời này nghe như thế nào thì cũng giống như không phải nói với đối thủ của mình.

“Mơ hồ rất nhớ, Tào mỗ rất tốt, ngược lại những năm này Phiêu Kỵ tướng quân càng ngày càng lộ ra vẻ tinh thần sáng khoái!” Tào Tháo cũng khách khí nói.

“Nhờ phúc nhờ phúc, ” Hứa Thành cười to, chấp tay với Tào Tháo, nói: “Lão Tào, tài năng, bản lĩnh nha, người đã biến thành chủ nhân của bốn châu rồi! Rất giỏi nha! Nhớ ngày đó, người làm Tư lệ hiệu úy còn không có binh quyền!”

“Phiêu Kỵ tướng quân khách khí, tướng quân những năm gần đây hăng hái đầy hứa hẹn, bắc phá Hồ Man, đông bắt Viên Thiệu, tây khắc triều đình, chiến tích huy hoàng, khiến cho Tào mỗ bội phục không thôi” bốn chữ “Tư lệ hiệu úy” đã khiến cho Tào Tháo nhớ tới lần hân ám sát Đổng Trác trước kia, bị Hứa Thành phá hỏng, nhớ tới chính là người trước mặt này phá hủy chuyện tốt của mình, hân không nhịn được lên tiếng mỉa mai Hứa Thành.

“Ai, ta nói lão Tào, lời này của người không đúng rồi. Nói như thế nào đi nữa chúng ta cũng nhận thức nhiều năm, rất quen, thế nhưng quen thuộc thì quen thuộc, nói loạn như này, ta có thể cáo người tội phỉ báng!” Hứa Thành vội vàng nói: “Ta xuất binh Ung Châu, chính là thanh quân, lúc ấy Lã Bố, Vương Doãn cầm giữ triều chính, loạn triều cương Đại Hán ta, rõ ràng còn liên kết với bộ hạ cũ của Đổng Trác cùng phản nghịch Tây Lương, dân chúng Ung Lương khổ không thể tả, thật sự có thể nhẫn nại không thể nhẫn nhục. Người cũng không biết tình hình khi đó, nếu không hôm nào, ta đưa người đi xem hai châu Ung Lương, nhìn một cái, người hãy hỏi xem những điều ta nói có phải toàn bộ là sự thật hay không”

“ . . . ” Tào Tháo nhìn dáng vẻ rung đùi đắc ý của Hứa Thành, cảm thấy choáng váng đầu. Cái gì mà nói cái gì cũng đúng, một điểm trật tự cũng không có, thế nhưng đương nhiên hân cũng nghe được ý tứ trong lời nói của Hứa Thành, đi tới hai châu Ung Lương sao? Lão Tử lại không ăn no rồi việc, cho nên, lập tức hân đã nói: “Thì ra Hứa tướng quân vốn là người trung can nghĩa đảm, hơn nữa còn có lòng trách trời thương dân, thực là mẫu mực của chúng ta, bội phục bội phục!”

“Đâu có đâu có, lão Tào người quá khách khí!” Hứa Thành liên tục khoát tay, thế nhưng nét mặt của hân lại như đang đề phòng Tào Tháo chạy tới cắn hân.

Quả nhiên, Tào Tháo lại nói: “Nghe nói sáu châu chỗ Hứa tướng quân hôm nay trăm họ an cư lạc nghiệp. Xem ra, Hứa tướng quân không chỉ có thủ đoạn hành quân chiến tranh, còn có cả tài thống trị địa phương, cũng là tấm gương cho chúng ta học tập”

“Ai! Lão Tào ..., người là Tư Không đương triều, thống trị địa phương tốt, cũng có một phần công lao của người!” Hứa Thành tròn tròn mắt nói lời bịa đặt: “Ta vẫn muốn để cho người theo ta đi phương bắc nhìn

một cái, nhìn xem mấy địa phương này còn có cái gì có thể cải tiến hay không. Dù sao người mới là người quản chuyện này! Hai ngày nữa hãy nhé, thịnh tình của ta, người cũng không nên chối từ nhé!”

“Ha ha số, Hứa tướng quân khách khí, ” Tào Tháo âm thầm cắn răng. Ai đến chỗ của ai vẫn còn không nhất định, hắn nói: “Hôm nay Hứa tướng quân đi vào nơi cai trị của Tào mỗ, Tào mỗ cũng phải cố gắng hết sức đóng vai chủ nhà của mình, Tào mỗ cũng muốn mời tướng quân đến Hứa Xương nhìn một cái, tướng quân cũng vạn lần chớ chối từ! Nói thật, Tào mỗ vẫn muốn gặp tướng quân lãnh giáo kế sách thống trị, tướng quân thống trị các châu phương bắc giỏi như vậy, Tào mỗ vẫn không ngừng hâm mộ!”

“Ai da! Lão Tào, khách khí khách khí, người thật sự đã quá suy nghĩ, ta có thể có điểm thành tựu hôm nay, chính là dựa vào người bên cạnh hao tâm tổn trí cố sức. Người cũng rất được, ngay cả thân nhân cũng không cần dựa vào, cứ như vậy tay không mà tạo dựng một cơ nghiệp, người mới là rất giỏi” Hứa Thành cười ha hả nói, thế nhưng những lời này của hắn cực kỳ nham hiểm, rõ ràng là vạch trần vết sẹo Tào Tháo binh bại ở Huỳnh Dương, huynh đệ con cháu tử thương vô cùng nghiêm trọng, cũng nói cho những thủ hạ kia của Tào Tháo là đi theo Tào Tháo, không bảo đảm an toàn, ngay cả người trong nhà mình Tào Tháo hắn cũng không thể bảo vệ! Các người hãy tới đây đi, đi theo Lão Tử, đây mới là chính là con đường sáng.

“Ha ha ha. . .” Tào Tháo giận quá mà cười, nói: “Hứa tướng quân thật sự đã quá suy nghĩ, Tào mỗ không dám khoe công lao ở trước mặt các hạ? Vẫn là tướng quân lợi hại, Thường Hâm quản hành chính, Hà Thông chưởng giám sát, Trương Ký chưởng luật pháp, lại có người bày đặt tính kế, khiến cho Viên Bản Sơ tự hãm lưới, hào phú hai châu U Ký tất cả đều bại rơi xuống suy sụp, từ đó về sau, phương bắc vững vàng, không có người dám tranh phong cùng tướng quân, đây mới là rất giỏi, lúc này mới là đại thủ bút!” Lời này của Tào Tháo phải hiểu là hắn đang cảnh cáo thuộc hạ của mình, các người muốn theo chân Hứa Thành, không chừng có một ngày sẽ rơi vào kết cục giống như hào phú hai châu U Ký, hơn nữa, Thường Hâm cùng Hà Thông đều là bè đảng của Hứa Thành, Thường Hâm nguyên là tùy tùng một trong thập thường thị, môn nhân đại hoạn quan Triệu Trung, Hà Thông là tổng quản của Hà Miêu, đệ đệ của Đại tướng quân Hà Tiến xuất thân đều quá đen, Trương Ký lại là người nổi danh không nói tình cảm, những người các người luôn luôn kiêu ngạo đã quen, đụng với bọn hắn, không chừng sẽ thất bại. Khi đó không một ai có thể ai cứu được các người!

“Ha ha, lão Tào người cũng không tệ! Mưu sĩ võ tướng dưới trướng người, đều là những người chỉ có thể ngộ, khó có thể cầu. Đừng nói những người khác, Vu Cẩm kia thật sự không tệ, hoàn toàn có thể một mình đảm đương một phía. Ta đã sớm phái hắn đi trấn thủ Liêu Đông, hắn làm phi thường tốt!” Hứa Thành cười ha hả nói, tự cảm thấy chiếm được thượng phong.

“Hả? Vu Văn Tắc có thể được tướng quân ưu ái như thế, Tào mỗ thay hắn đa tạ Tạ tướng quân!” Tào Tháo thầm chém Vu Cẩm thành mười bảy tám mảnh ở trong lòng, hắn lại nói tiếp: “Cũng mời tướng quân thay Tào mỗ cảm ơn Văn Tắc, đa tạ hắn xả thân cứu được Hạ Hầu Đôn, ân này Tào mỗ tuyệt sẽ không quên. Nếu như một ngày kia hắn có thể trở về, Tào mỗ nhất định ra khỏi thành mười dặm tự mình nghênh đón!”

“Muốn gọi Vu Cẩm trở về?” Hứa Thành cười nhạt. Người cũng đừng mơ tưởng, hắn nói: “Nhất định, nhất định, Hứa Thành nhất định chuyển cáo! Đợi Vu Cẩm luyện thành thủy quân, Hứa mỗ nhất định sẽ để cho hắn đến Tào gia người bái phỏng một phen!” Chờ thủy quân Lão Tử tới nhà người! Lúc nói lời này, Hứa Thành vẫn đang cười nhạt.

“Hả? Vu Văn Tắc lại có thể đi luyện thủy quân! Thật là chuyện lạ, Văn Tắc thiện ở phòng thủ, Hứa tướng quân, người đang ép buộc rồi!” Tào Tháo âm thầm run sợ trong lòng, quân Hứa Thành rõ ràng đang huấn luyện thủy quân tại Liêu Đông, hắn hoàn toàn không biết gì về chuyện này, Liêu Đông quá xa, thế nhưng hôm nay xem ra hắn vẫn phải chú ý.

“Nghe nói người bị đau đầu, Lạc Dương ta có bệnh viện, có muốn đi chữa trị hay không? Chỗ đó chính là nơi danh y tụ tập! Nếu như người tới, ta tuyệt đối hoan nghênh, còn đi nghênh đón!” Hứa Thành lại đã tìm được một điểm đột kích, hắn phảng phất như thấy được Tào Tháo đang kêu thảm thiết trong bệnh viện. Ha ha, xem đến lúc đó còn không chữa trị chết họ Tào người sao!

“Hứa tướng quân đúng là hiếu khách! Nếu như tướng quân thành ý muốn mời, đợi mấy ngày nữa đi, Tào mỗ tất nhiên sẽ tiến đến Lạc Dương chạy chữa, thế nhưng cũng không làm phiền tướng quân tới nghênh

đón, Tào mỗ mang theo gia nhân đến là được rồi!” Đợi đánh bại người trước, ta sẽ đi tấn công Lạc Dương của người, ai sợ ai?

“Ai da, sao có thể không nghênh đón? Nghe nói người mắc phải một loại quái bệnh, ta đã sớm tìm được thầy thuốc có thể chữa được bệnh này cho người, Hoa Đà, Trương Cơ! Trong hai vị thần y thánh thủ này, một tinh thông nội, một tinh thông ngoại. Ngay khi người vừa mới mắc bệnh này, ta sợ người không tìm được Hoa Đà, đã tìm giúp người. Người xem, ta vẫn rất nhớ người mà?” Hứa Thành cười híp mắt nói ra âm mưu ngày đó.

“Hứa. . .” Tào Tháo mãnh liệt được phần nộ quát một tiếng, thế nhưng, hắn lập tức liền nhịn được, “Ha ha, đã sớm nghe nói Hứa tướng quân người thành lập bệnh viện, tụ họp thầy thuốc thiên hạ vào trong đó, còn dạy cả học trò. Xem ra lời nói không ngoa, Tào mỗ cần phải đa tạ Tướng quân!”

“Cám ơn ta?” Hứa Thành sững sờ, lập tức hắn có phản ứng, nói: “Không khách khí không khách khí. Với ta và người, hà tất như thế?”

“Ha ha ha, tự nhiên như Hứa tướng quân nói, đợi sau khi người của Tào mỗ tới Lạc Dương, thì sẽ tiếp nhận Lạc Dương bệnh viện, ngày sau nếu tướng quân có bệnh, Tào mỗ chắc chắn lại để cho tướng quân đến xem bệnh!” Tào Tháo cười to nói.

“Tốt, thế nhưng, lão Tào, người phải nắm chặt nhé!” Hứa Thành cũng nở nụ cười.

“Ha ha ha. . .” Tào Tháo ngửa mặt lên trời cười to, đột nhiên, hắn mãnh liệt được quay đầu hướng về sau quát lớn: “Ai ra bắt giữ Hứa Thành cho ta, tiền thưởng ngàn cân! Ban thưởng tước vạn hộ hầu!”

“Tốt, ai bắt lại Tào Tháo cho ta, phần thưởng ruộng tốt vạn khoảnh, ban thưởng tước thập vạn hộ!” Hứa Thành cũng rống lớn nói.

Tiếng la của hai người chưa dứt, từ bên trong trận doanh hai quân truyền ra hai tiếng rống to.

“Hứa Thành chạy đâu, Hứa Chữ cũng tới!” Từ trong trận quân Tào một người cưỡi ngựa xông ra, “Hổ si” !

“Tào Tháo, chạy đi đâu? Điển Vi ở chỗ này !” Từ trong quân Hứa Thành truyền ra một tiếng rống như sấm, “Ác lai” !

“Hổ si” đầu “Ác lai” !

“Trên thực tế làm thủ hạ như này cũng thật mệt mỏi!” Hứa Thành nhìn Hứa Chữ cùng Điển Vi người tới ta đi, một hồi ác chiến trên chiến trường, trong lòng cảm khái nói: nếu như hai người kia có ánh mắt một chút, giao chiến bất phân lẫn nhau không bằng đi làm các việc có liên quan, một người bắt ta, một người khác đi bắt Tào Tháo, không phải tiền thưởng đều tới tay sao? Hai bên không còn đầu não sao? Vậy càng đơn giản, trao đổi với nhau, không biến thành có ngày!

“Chúa công, người đang suy nghĩ gì vậy?” Lệ Phương chứng kiến cách đó không xa hai người Hạ Hầu Đôn cùng Tào Nhân mang người vây quanh bên người Tào Tháo, lại nhìn chủ công của mình, chứng kiến chủ công của mình đang sững sờ, hắn nhịn không được kêu lên.

“À? Cái gì?” Hứa Thành phục hồi tinh thần lại, nhìn quanh nói.

“Chúa công, bên kia Hạ Hầu Đôn cùng Tào Nhân đã vây quanh Tào Tháo rồi!” Lệ Phương nói.

“Vậy đừng cho bọn hắn nhàn rồi, Trương Nhiệm ở đâu?” Hứa Thành nhìn bên người nhìn một chút.

“Có mặt tướng!” Trương Nhiệm lách mình đi ra.

“Người đi khiêu chiến Hạ Hầu Đôn!” Hứa Thành nói.

“Mặt tướng tuân mệnh!” Trương Nhiệm từ trong trận giục ngựa mà ra, khoan thai đi tới chiến trường, kêu lên: “Hạ Hầu Đôn ở đâu? Trương Nhiệm ở chỗ này, có dám đánh một trận?”

“Chả lẽ lại sợ người?” Hạ Hầu Đôn giận dữ, trên tay hắn có thương tích, vừa mới băng bó kỹ, lúc này lại có người tới khiêu chiến, hơn nữa còn là Trương Nhiệm, võ nghệ không dưới hắn, rõ ràng đối phương chủ ý nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của! Hành vi xấu xa này, thật sự khó có thể tha thứ, cho dù là trên tay mình có thương tích cũng phải giáo huấn hắn một chút.

“Nguyên Nhung, trên tay ngươi có thương tích, ta giúp ngươi!” Tào Nhân lo lắng an nguy của Hạ Hầu Đôn, đi theo phía sau cũng vọt lên.

“Không biết xấu hổ!” Chứng kiến từ trong doanh quân Tào, hai người ra ngoài chiến một mình Trương Nhiệm, Hoắc Tuấn giận dữ nói. Nói như thế nào đi nữa Hoắc Tuấn hẳn cũng là người cùng hội với Trương Nhiệm, sao có thể giương mắt nhìn đối phương khi dễ người? Vì vậy hắn cũng giục ngựa, xách thương xông tới.

Trong lúc nhất thời, trước trận hai quân, Điển Vi cùng Hứa Chử, Trương Nhiệm, Hoắc Tuấn cùng Hạ Hầu Đôn, Tào Nhân, sáu người chia làm hai phe chém giết cùng một chỗ, sáu người thế lực ngang nhau, tình hình chiến đấu nhất thời rơi vào tình trạng giằng co.

“Chúa công, vì sao vừa rồi không nắm lấy cơ hội giết Hạ Hầu Đôn cùng Tào Nhân, bây giờ lại cho Trương Nhiệm tướng quân tới đánh một trận?” Lệ Phương lại nhìn Hứa Thành hỏi, nhưng hắn cũng rất hiểu chúa công này của mình, có tiện nghi không chiếm, khẳng định còn muốn có tiện nghi lớn hơn nữa.

“Vừa rồi không giết, là bởi vì chúng ta người đông thế mạnh, giết bọn chúng sẽ kích thích Tào quân tướng sĩ oán giận, hơn nữa, cũng sẽ khiến cho Tào Tháo tức giận. Mặc dù nói chúng ta cũng không sợ bọn họ, cuối cùng chúng ta vẫn bị bao vây, nếu như chúng ta thật sự khiến cho Tào Tháo nổi điên, hậu quả khó lường! Hiện tại đánh, chính là vì thừa cơ đã kích sĩ khí quân Tào, Hứa Chử, Hạ Hầu Đôn, còn có Tào Nhân đều là Đại tướng quân Tào, đánh bại bọn hắn, sĩ khí quân Tào nhất định hạ thấp rất nhiều, Tào Tháo sẽ không còn nhất quyết giao chiến cùng quân ta!” Hứa Thành nói.

“Ừ!” Lệ Phương nhẹ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Đúng lúc này, từ phương hướng Tế Nam chạy ra hơn mười con khoái mã, đầu lĩnh chính là hai người!

“Tang Bá, chạy đi đâu? Trương Cáp ở nơi này chờ ngươi đã lâu!”

Mặc dù không có thâm cừu đại hận với nhau, thế nhưng Trương Cáp cùng Tang Bá đã có mối hận thật sâu. Tất cả những cái này đều là do chữ mắng mà ra, cho nên sau khi nghe thấy tiếng la của Trương Cáp, Tang Bá cũng không tiếp tục đi về phía trước gặp mặt Tào Tháo, hắn chuyển hướng, lao về phía Trương Cáp.

“Người kia đang xông lại là Tang Bá, người còn lại có lẽ chính là Nhạc Tiến!” Hứa Thành nhìn Cao Thuận, hỏi.

“Chúa công pháp nhãn không sai, đó chính là Nhạc Tiến!” Cao Thuận đáp.

“Lệ Phương, chơi đùa cùng tiểu tử kia!” Hứa Thành lại ra lệnh.

“Vâng!” Lệ Phương cũng không đáp lời, đi khiêu chiến Nhạc Tiến trên chiến trường.

“Chúa công, Đại tướng quân ta hầu như đã ra trận, nếu hai người Chu Linh cùng Mao Giới thừa cơ tấn công, sợ có phiền toái, mặt tướng muốn về trong doanh canh phòng nghiêm ngặt trước, mời chúa công đáp ứng!” Cao Thuận đột nhiên nói.

“Tốt, ngươi đi là được!” Hứa Thành thật cao hứng, Cao Thuận có thể có suy nghĩ này giải thích vào thời khắc mấu chốt Cao Thuận rất biết suy nghĩ cho hắn, người này chính là trung thần...!

Cao Thuận quay về doanh, cuộc chiến trên chiến trường cũng tiến vào giai đoạn gay cấn.

Điển Vi cùng Hứa Chử trong lúc nhất thời khó phân cao thấp, càng đấu càng kịch liệt, song thiết kích cùng đại đao hóa làm ba đạo ánh sáng, không ngớt làm thành từng vòng, từng vòng một.

Một cặp khác, thương của Trương Nhiệm quá nhanh, nếu Hạ Hầu Đôn không bị thương, hẳn còn có thể thông dong ứng phó, thế nhưng hai cổ tay đều vừa bị Hồng Phong gây chấn động tổn thương, cử động không tiện, tốc độ cũng rất chậm chạp, như không phải bởi vì có Tào Nhân ở bên thỉnh thoảng hỗ trợ ngăn cản một chút, hẳn sớm đã không chống đỡ được, thế nhưng Trương Nhiệm cũng có giúp đỡ, công phu của Hoắc Tuấn cũng không chênh lệch, gây phiền phức cho Tào Nhân không nhẹ, khiến cho Tào Nhân không thể luôn giúp được Hạ Hầu Đôn, cho nên bên này, Trương Nhiệm cùng Hoắc Tuấn siết sao đè ép hai người Hạ Hầu Đôn, Tào Nhân.

Thứ ba chính là hai người Trương Cáp cùng Tang Bá, vừa giao chiến đã lập tức dùng hết chiêu ngoan độc. Tang Bá lập tức cho Trương Cáp một đao vào bả vai, Trương Cáp cũng một thương hung hăng quét vào trước ngực Tang Bá, giữa hai người, quả nhiên thương thương thấy máu, đao đao ra khe hở, một đôi đánh nhau kịch liệt nhất.

Thứ tư chính là Lệ Phương cùng Nhạc Tiến. Nhạc Tiến biết rõ người tới khiêu chiến mình chính là Lệ Phương, tự nhiên hắn phải dốc hết sức lực của mình, thế phải chặt một tay của Hứa Thành, thế nhưng vũ khí mà hắn cầm chính là đại đao cán dài, mà Lệ Phương cầm chính là một thanh Phác đao, binh khí ngắn hơn so với Nhạc Tiến, vì vậy có vấn đề. Không nói đến võ nghệ Lệ Phương như thế nào, chiến mã của hắn vốn tốt hơn so với Nhạc Tiến, hơn nữa lại như còn có linh tính, chạy vòng quanh Nhạc Tiến hơn nữa còn không cho hắn kéo dài khoảng cách, như vậy có lợi cho binh khí ngắn phát huy uy lực, mà đại đao cán dài của Nhạc Tiến, có vẻ không thể thi triển được. Cho nên, Lệ Phương là một người đánh thoải mái nhất bên quân Hứa Thành.

“Tintin đình. . .” Rốt cục, Tào Tháo không nhịn được, hạ lệnh gọi người.

“Ha ha, lão Tào không chịu nổi rồi, chúng ta cũng thu binh” Hứa Thành cười nói. Kỳ thật, hắn cũng có cảm giác tim đập nhanh khi quan sát cuộc chiến. Trương Cáp cùng Tang Bá quả nhiên đều là đồ liều mạng, đánh nhau đều như hai kẻ không muốn sống, bầu không khí giữa hai người vô cùng thâm trầm, hắn nhìn thấy mà cực kỳ khó chịu, cũng làm cho hắn lần đầu tiên không cảm giác ưa thích đối với loại phương thức tác chiến đấu tướng của hai quân.

Vì vậy, hai quân ngưng chiến!

Hứa Thành cùng Tào Tháo cũng đều suất quân trở về nơi đóng quân.

“Chúa công, ngài vì sao không hạ lệnh tiến công?” Trở lại trong doanh, cả người Trương Cáp hầu như bị băng bó, hắn đi tới gặp Hứa Thành.

“Thương thế của người. . .?” Hứa Thành chứng kiến Trương Cáp rõ ràng không để ý tới thương thế trên người mà đã tới, hắn lại càng hoảng sợ, liền vội hỏi thương thế hắn như thế nào.

“Chúa công, một chút vết thương nhỏ này của mặt tướng cũng không có gì đáng ngại, chẳng qua lúc ấy bên ta đang chiếm ưu, nếu như thừa cơ tiến công, Tào Tháo tất nhiên khó có thể ngăn cản, ngài vì sao lại hạ lệnh thu binh?” Trương Cáp bất mãn nói.

“Cái này, Tuấn Nghĩa, đừng kích động, trước tiên người hãy ngồi xuống!” Hứa Thành tự mình đỡ Trương Cáp qua một bên ngồi xuống. Không còn cách nào khác, người bị thương vẫn quan trọng hơn, hắn nói: “Tuấn Nghĩa, người dũng mãnh hơn người, thế nhưng theo suy nghĩ của người, quân ta có thể đánh cho Tào Tháo một kích mà bại hay không?”

“Cho dù không thể, cũng có thể thoát khỏi vòng vây, không đến mức phải chịu quân cảnh này” Trương Cáp nói.

“Thế nhưng thương vong sẽ nhiều hơn!” Hứa Thành nói.

“Trên chiến trường, sao có thể không có thương vong? Chúa công, nếu ngài luôn nghĩ không thể tử thương quá nhiều người mà có thể đạt được thành công, vậy đến cuối cùng, nhất định sẽ. . .” Trương Cáp dùng một chút, hắn không dám nói ra hai chữ “Thất bại”, thế nhưng ý của hắn lại rõ ràng, Hứa Thành sao có thể nghe mà không hiểu.

“Trương Cáp!” Hứa Thành đột nhiên nghiêm nghị hét lớn!

“Có mặt tướng!” Trương Cáp đứng lên, lên tiếng trả lời, hắn còn tưởng rằng Hứa Thành trách hắn nói ra một điều xấu như vậy.

“Ta chẳng lẽ không biết trên chiến trường nhất định sẽ người chết sao? À?” Hứa Thành lớn tiếng nói với Trương Cáp: “Người cho rằng người dũng mãnh, dám dốc sức liều mạng là rất giỏi rồi hả? Những binh lính kia phải đi theo người dốc sức liều mạng sao?”

“Mặt tướng không phải có ý tứ kia!” Trương Cáp nhỏ giọng nói.

“Biết rõ ngươi không phải ý tứ này!” Hứa Thành tức giận nói: “Thế nhưng suy nghĩ của ngươi không thể được!”

“ . . .” Trương Cáp không rõ, sao suy nghĩ của mình lại không thể được?

“Kẻ làm tướng, phải suy tính sao cho có thể trả giá thật nhỏ mà lấy được thành quả chiến đấu lớn nhất! Ta không cần dốc sức liều mạng mà vẫn có thể lấy được, tại sao phải đổ máu nhiều?” Hứa Thành nói.

“Không cần dốc sức liều mạng? Chúa công, chẳng lẽ ngài còn có phục binh?” Trương Cáp cảm thấy mình có một loại cảm giác muốn nhìn lên đối với Hứa Thành.

“Không có phục binh” Hứa Thành uống một hớp nước, nói: “Ta đều đi ra, ngươi cho rằng còn có thể có phục binh sao?”

“Nếu như quân ta muốn lao ra khỏi vòng vây của quân Tào, dĩ nhiên chỉ có một con đường dốc sức liều mạng mà thôi. Nếu như vậy, chúa công, mặt tướng sẽ không sai!” Trương Cáp nói.

“Nếu như ta nói, bởi vì ta ở chỗ này, Tào Tháo không dám tới tấn công, đến cuối cùng, hắn còn phải làm lễ tiễn đưa quân ta ra ngoài, ngươi cho rằng chúng ta có cần liều mạng nữa hay không?” Hứa Thành nói ra một câu khiến Trương Cáp cảm thấy choáng váng.

“Có, có chuyện tốt bực này sao?” Trương Cáp trợn tròn mắt, Cao Thuận không phải đã từng nói Tào Tháo đang muốn giết chúa công hay sao? Hắn nhin không được hỏi: “Thế nhưng Tào Tháo sẽ bỏ qua cho ngài sao?”

“Hắn không tha cũng phải tha!” Hứa Thành trả lời.

“Mặt tướng. . . Không rõ!” trong đầu Trương Cáp đã tưởng tượng toàn thân Hứa Thành nóng lên, phát nhiệt, cháy sạch.

“Đánh ta, hắn cũng cần phải có bản lĩnh! Quân ta đại khái có chừng mười vạn, chiến lực của đại quân Tào Tháo không đồng đều, không nhất định có thể triệt để tiêu diệt ta. Nếu như ta chạy, ngày sau khẳng định càng thêm khó chịu. Hơn nữa, với cách làm người của Tào Tháo, hắn khó được cơ hội vây hãm ta vào trong mai phục của hắn, cho nên hắn nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội tốt lần này, hắn nhất định sẽ nghĩ hết phương pháp, sau khi chuẩn bị vạn toàn, mới động thủ!” Hứa Thành trừng mắt nhìn Trương Cáp, nói.

“Như vậy chẳng phải càng thêm nguy hiểm sao?” Trương Cáp kêu lên.

“Đúng vậy, càng thêm nguy hiểm, thế nhưng ngươi cũng phải biết rõ là ngoài những người các ngươi xuất binh, còn có hai đường đại quân của Dương Nhị, Trương Liêu, hơn nữa, Thanh Châu còn có Trương Tú đang tập kích bốn phía. Ngươi cho rằng, Tào Tháo có thời gian suy nghĩ biện pháp sao? Cho dù hắn có thể dự đoán được, hắn có thời gian đi chuẩn bị sao? Hắn có thể chuẩn bị sao?” Hứa Thành hừ lạnh một tiếng, nói.

“Thế nhưng nếu như Tào Tháo được ăn cả ngã về không thì sao?” Trương Cáp nghĩ nửa ngày, biệt xuất một câu lời nói.

“Được ăn cả ngã về không?” Hứa Thành nhìn về phía Trương Cáp, ánh mắt của Hứa Thành khiến cho Trương Cáp cảm thấy chủ công của mình đang coi hắn như một đồ đồ. “Không phải ta đã nói với ngươi rồi sao, hiện tại Tào Tháo căn bản cũng không nắm chắc có thể tiêu diệt ta một cách hoàn toàn? Đừng nói ta, mà ngay cả các ngươi, cũng có hơn sáu thành cơ hội có thể phá vòng vây mà ra ngoài, ngươi cho rằng với tính cách của Tào Tháo, hắn phải làm như vậy sao?”

“Mặt tướng không biết!” Trương Cáp rất lưu manh, hắn lại bắt đầu vòng vo.

“Hừ!” Hứa Thành lại hừ lạnh một tiếng, nói: “Ngươi nghe cho ta, trở về học tập binh pháp nhiều hơn nữa, nếu để cho ta lại biết rõ ngươi chỉ lo công kích mà không coi trọng tánh mạng binh sĩ ở trong lòng, ngươi cút về nhà trồng trọt cho ta!”

“Vâng, mặt tướng đã biết!” Trương Cáp nhỏ giọng đáp.

“Hôm nay nhìn ngươi cùng giao chiến Tang Bá, ta đã biết rõ ngươi muốn dùng trận chiến này để quên hết tất cả!” Hứa Thành tiếp tục giáo huấn: “Khi đó chỉ cần tâm tư của ngươi tỉnh táo một chút, một thương

là có thể chọc được Tang Bá đó, đâu còn phải như bây giờ? Đánh nhau giống như kẻ điên, các người thật sự có mối thù lớn như vậy sao?”

“Có. . . !” Trương Cáp nói xong cũng thấy chột dạ.

“Hôm nay nếu không phải thấy người bị thương, Lão Tử sẽ cho người lăn lộn ra ngoài!” Hứa Thành giận dữ quát: “Đi ra ngoài cho ta!”

“Vâng!” Mặc dù có tổn thương bên người, thế nhưng Trương Cáp chạy trốn rất nhanh, thân thể lóe lên đã chạy ra ngoài.

Tất cả cũng đúng như Hứa Thành đã dự liệu, Tào Tháo bây giờ lại đang lâm vào thế khó xử. Đối với tình thế trước mặt mà nói thì giống như là một con cá nường đang tản ra mùi thơm vô cùng mê người thế nhưng thơm thì thơm vậy, xương cá cũng còn cực kỳ cứng rắn, một miếng cắn bản là không cách nào nuốt hết được, mà nếu như lóc kỹ quá đương nhiên có thể ăn được. Vấn đề là thời gian không cho phép hắn làm vậy.

Bởi vì không lâu sau khi hắn ở đây đã nhận được chiến báo, Dương Nhị bình vây khốn Hứa Xương, Trương Liêu xuất binh Trần Lưu.

Ngay khi vừa nhận được tin tức này, trong lòng của hắn khẽ run rẩy!

Trần Lưu vẫn còn không tính, nếu như mất đi, tuy làm cho hắn rất đau lòng, thế nhưng hắn vẫn còn chống đỡ được, thế nhưng Hứa Xương thì phải làm sao bây giờ?

Nhất là người mang binh lại là Dương Nhị!

Đây chính là Dương Nhị!

Chính là người đã cướp Nghiệp thành của Viên Thiệu!

170. Q.2 - Chương 170: Liên Tiếp Thất Bại

Nghe nói lúc trước Dương Nhị đánh cướp Nghiệp thành, hắn còn không mất chút sức lực nào, ra khỏi Ký Châu cũng không mất một mũi tên, một người như vậy xuất binh vây khốn Hứa Xương, có trời mới biết cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì! Nếu Hứa Xương bị phá, hậu quả kia. . . Ngấm lại mà rung mình.

Cho dù hai người Tuân Úc, Tuân Du có thể phòng thủ thành trì, Dương Nhị không công phá được Hứa Xương, thế nhưng hắn còn có một chiến tích, đó chính là thừa dịp mười tám lộ chư hầu giằng co cùng Hứa Thành, cướp bóc dân chúng hai châu Duyện, Dự, dùng vùng đất Tư châu giàu có. Theo như trong thư của chú cháu nhị Tuân, Dương Nhị này nhìn thấy thành trì Hứa Xương chắc chắn, rõ ràng vừa co rút lại binh lực, vừa sử dụng bản tính cũ, phái ra rất nhiều quân sĩ cướp bóc tứ phía. Các thôn trang chung quanh Hứa Xương, tất cả đều là của phú hộ, quý nhân trong thành. Thủ đoạn ăn cướp của hắn tuyệt không lưu tình. Có đôi khi thậm chí hắn còn cướp đoạt cả dân chúng. Thế nhưng chú cháu Tuân thị sợ đó là kẻ nghi binh của Dương Nhị, hắn cố ý làm như vậy để dẫn dụ quân coi giữ ra khỏi thành, không dám ra ngoài thành ngăn cản, cho dù người trong thành gây áp lực quá lớn, mạo hiểm thật sự làm như vậy, cũng chỉ có xuất phát, không có trở về. Cho nên, chỉ có thể giương mắt nhìn Dương Nhị gây tai họa cho các quận huyện trong quanh Hứa Xương.

Những chuyện này tạm thời không tính, Trương Tú vẫn tàn sát bữa bãi tại Thanh Châu, không người có thể trị, đại quân mình lại đang ở chỗ này vây khốn Hứa Thành, binh lực còn chưa đủ, tự nhiên không thể chia ra.

Tất cả những thứ này cộng lại quả thật khiến cho người ta đau đầu không thôi.

Nếu quả thật liều lĩnh, cho dù có thể tiêu diệt Hứa Thành, chỉ sợ địa bàn của mình cũng đã xong đời. Huống chi, Hứa Thành cũng không phải là người dễ bị tiêu diệt. Lúc này có ba đại quân bên ngoài gây tai họa, mình lại không thể tiếp tục điều binh, hơn nữa, chỉ sợ mình có điều thì cũng không thể đến. Thế nhưng mình có thể bao vây Hứa Thành, có thể nói đã là may mắn trong may mắn rồi, tiêu diệt? Ai, sao có thể?

“Vốn tưởng rằng hao tổn tâm cơ, cộng thêm ông trời mở mắt, cuối cùng có thể chiếm được một chút thượng phong, thế nhưng, ai không ngờ, ai! . . .” Tào Tháo cái trán đều đặn vằn đã thành một cái phiền phức khó chịu.

. . .

Thật lâu, Tào Tháo rút cục yếu ớt mà thở dài một hơi, nói: “Không thể suy nghĩ thêm, kéo dài càng lâu, tổn thất càng lớn!”

Nghĩ tới đây, Tào Tháo nhìn ra bên ngoài hô to: “Người tới, triệu tập chư vị tướng quân nghị sự!”

. . .

Không lâu sau bên Hứa Thành lập tức nhận được thông báo của Tào Tháo, chủ yếu là: các người rời đi, ta nhường đường.

Đối với thông báo đến cực nhanh này, đám người Hứa Thành cảm thấy hơi bất ngờ. Trong suy nghĩ của Hứa Thành, hẳn cho rằng ít nhất Tào Tháo cũng có thể đợi đến khi đám người Dương Nhị biết được tin tức hẳn bị vây khốn, sau đó tăng cường tiến công, mới có thể vội vã thả người. Trong khoảng thời gian này, có lẽ hẳn cùng Tào Tháo vẫn tranh đấu đôi chút, thế nhưng thật không ngờ Tào Tháo cầm được thì cũng buông được, Hứa Thành không thể không một lần nữa tỏ vẻ bội phục đối với Tào Tháo. Hứa Thành nào có biết, cũng là bởi vì Dương Nhị lười biếng, không muốn đánh Hứa Xương, ngược lại cướp bóc bốn phía, khiến cho Tào Tháo cực kỳ nôn nóng?

Vì vậy, rất nhanh chóng quân Hứa Thành bắt đầu thu thập hành trang, Tào Tháo lại để cho Tào Nhân nhường con đường phía bắc, khiến cho bọn họ trở về.

Tuy quân Tào thừa dịp cơ hội quân Hứa Thành hành quân đã phát động ra một vài lần tập kích, thế nhưng đám người Hứa Thành cũng sớm có phòng bị, cho nên vẫn còn thuận lợi lui lại.

Mà sau khi thoát khỏi vòng vây, Hứa Thành lập tức trở mặt, hẳn chiếm đóng đường núi, liên tiếp phát động phản công đại quân Tào Tháo, nhưng Tào Tháo cũng đã dự liệu được hành động của hắn, một mặt bảo vệ chặt, mặt khác chia quân quay về Duyện Châu, quay về viện binh Hứa Xương cùng Trần Lưu. Đối với chuyện này, sau khi biết được tin tức Hứa Thành càng cảm thấy không thể hiểu nổi, thế nhưng không lâu sau khi hắn nhận được một tin tức khác, hắn nhận ra cũng không thể cố mượn cơ hội đả kích thực lực Tào Tháo, bởi vì, Lý Điển bất ngờ xuất hiện ở Ký Châu, đang tàn phá bốn phía. Triệu Vân từ U Châu đến giúp, thế nhưng Lý Điển làm người tỉnh táo đa trí, tuy Triệu Vân suất lĩnh quân đội có thực lực gấp bội, thế nhưng bởi vì Lý Điển không liều mạng, hơn nữa hắn đánh một thương lại đổi một chỗ, Triệu Vân cũng nhất thời không có cách nào ngăn cản hắn. Cứ như vậy, Lý Điển khiến cho Ký Châu rơi vào tình cảnh gà bay chó chạy, cho nên rơi vào đường cùng, Thự Thụ, thân là Thứ sử Ký Châu chỉ phải cầu viện Hứa Thành đang ở phía trước.

Đối với loại tình huống này, Hứa Thành, người luôn luôn lấy hậu phương làm trọng, cũng đành phải buông tha cơ hội có thể đả kích Tào Tháo, mở đường quay về Ký Châu.

Về sau, Hứa Thành mới biết được thì ra Tào Tháo đã sớm đánh ý kiến hay đến “Dùng đạo của kỳ nhân, trị lại kỳ nhân”, Hứa Thành hẳn ưa thích phái người quấy rối phá hư địa bàn của chư hầu khác, Tào Tháo hẳn cũng làm như vậy. Trước khi khai chiến cùng Hứa Thành, Tào Tháo đã phái Lý Điển chỉ huy binh mã đến Nhạc An. Không phải binh sĩ Hứa Thành dựa vào tốc độ kỵ binh rất nhanh, thường xuyên chơi trò chạy thật nhanh một đoạn đường dài sao? Lần trước Cao Thuận qua sông liền mệnh lệnh Trương Tú cùng Triệu Vân chạy tới một nơi cách xa Hoàng Hà, rồi trở về công kích Tang Bá từ phía sau, mà lần này bản thân Nhạc An cách bến vượt Hoàng Hà không xa, cách xa vùng đất hai quân Tào Hứa đang giao chiến, hơn nữa lúc này đây Hứa Thành đã phái ra đại bộ phận binh mã Ký Châu, ven bờ Hoàng Hà lại có thể để lại bao nhiêu người trông coi? Cho nên, Lý Điển thuận lợi vượt qua Hoàng Hà, sau đó, mà bắt đầu thực hiện kế sách phá hoại Ký Châu.

Bây giờ là mùa đông, sau khi trăm họ Ký Châu thu hoạch vụ thu, vừa mới bắt đầu gieo mầm hoa màu, Lý Điển không chút khách khí, phá hoại hầu như không còn tất cả những vật này, khiến cho hy vọng của dân chúng Ký Châu vào vụ thu sang năm hoàn toàn hóa thành tro tàn. Mấy người Tướng Nghĩa Cừ trần thủ Ký Châu muốn vây quét Lý Điển thì lại không có bao nhiêu binh có thể dùng, cho dù có thể đánh thắng được cũng không thể bắt giữ được. Lý Điển vẫn tiếp tục tiến hành phá hoại, loại tình huống này một mực tiếp tục đến khi Thự Thụ không thể nhịn được nữa mời Triệu Vân tới, thế nhưng Triệu Vân cũng chỉ có thể đuổi Lý Điển chạy, cũng không có biện pháp nào để có thể tiêu diệt hoàn toàn, bởi vì Lý Điển thuần túy

đến vì mục đích phá hoại, đi tới chỗ nào lập tức phá hoại nơi đó, cướp đoạt nơi đó, căn bản không theo một quy luật nào cả. Đối mặt với tình huống này, Thự Thụ biết rõ chỉ có thể dùng đại binh đoàn tiến hành vây quét, thế nhưng thiết kỵ U Châu của Triệu Vân phần lớn phải dùng trấn thủ U Châu, không thể dùng lung tung, cho nên cuối cùng hẳn cũng chỉ có thể làm phiền Hứa Thành rút quân về.

Vì vậy sau khi Hứa Thành không thể không thừa nhận năng lực của Tào Tháo, hẳn đã từ bỏ suy nghĩ muốn lấy lại thế diện, triệt binh.

Không lâu sau đó khi biết tin tức Hứa Thành lui binh, Dương Nhị cùng Trương Liêu cũng lần lượt lui binh, Trương Tú cũng mang theo kỵ binh một lần nữa vượt qua Hoàng Hà. Cũng như vậy, Lý Điển cũng mang theo mấy trăm kỵ binh trốn về Thanh Châu.

Hai quân đại chiến trận này, hoàn toàn không có cái gọi là chém giết oanh liệt một trận, cũng không có số lượng lớn binh sĩ tử vong, tất cả chỉ dừng ở mức độ bình thường! Thế nhưng, mặc dù như thế, tổn thất của hai bên cũng không nhỏ, Thanh Châu cùng Duyện Châu bị quân Hứa Thành cướp bóc rất nghiêm trọng, mà Ký Châu cũng bị quân Tào tàn phá rất nhiều, có thể nói là lưỡng bại câu thương.

Sau khi hai quân kết thúc cuộc chiến, Hứa Thành mệnh lệnh Thự Thụ phụ trách công tác trấn an dân chúng Ký Châu chịu khổ nạn, sau đó hẳn rời khỏi Ký Châu quay trở về Lạc Dương.

Trên đường quay về Lạc Dương.

Hứa Thành vẫn không ngừng nguyên rửa lấy Tào Tháo, bởi vì từ khi hẳn chính thức gia nhập vào cuộc chiến tranh giành thiên hạ này, hẳn chưa từng gánh chịu thua thiệt lần nào như lần này. Tuy hẳn đã từng nghĩ có thể sẽ có một ngày như vậy, thế nhưng sau khi ngày này thật sự đến, hẳn vẫn rất phiền muộn.

“Tiểu Hắc, người thử nói xem lần này Tào Tháo hẳn rút cuộc sao lại có thể nghĩ ra một chiêu này?” Hứa Thành lại nhìn Hắc Long ở bên người hỏi.

“Chúa công, vấn đề này ngài đã hỏi hơn mười lần. Hẳn đã học của ngài!” Hắc Long cũng rất nín thở, thế nhưng ai kêu hẳn gặp phải một chúa công như này! Hơn nữa hẳn thân là đầu lĩnh thân binh của chúa công, cũng không thể như những người khác, vừa thấy chúa công muốn hỏi mình, có thể đã chạy trốn rất xa, hẳn vẫn phải tiếp tục làm tùy tùng ở bên cạnh.

“Ai, người nói xem hẳn học không tốt lắm, đúng không? Tại sao hẳn phải học ta? Trong lịch sử binh pháp gia nhiều như vậy, vì sao hẳn không học bọn hẳn?” Hứa Thành lầu bầu. Không còn cách nào khác, hẳn rất thất vọng. Lần này nếu như hẳn không có vận khí tốt, trước đó đã an bài mấy lộ đại quân cùng tiến công Tào Tháo, làm cho tay chân đối phương đều bận không chống đỡ nổi, cho dù hẳn có thể chạy thoát, tìm được đường sống, sợ rằng hẳn cũng phải bồi thường không biết bao nhiêu sinh mạng binh lính. Hứa Thành hẳn, một người luôn luôn có thói quen chiếm giữ thượng phong, thật sự không quen với loại kết cục này.

“Chúa công, thắng bại là chuyện thường của nhà binh, hơn nữa nếu so sánh thì chúng ta cũng không thua. Xui xẻo nhất vẫn là Tào Tháo, ngài hà tất để được mất nhất thời để ở trong lòng?” Hắc Long tiếp theo khuyên nhủ.

“Ta không phải để ở trong lòng, ta lo lắng!” Hứa Thành lẩm bẩm nói.

“Chúa công, ngài lo lắng cái gì?” Hắc Long nhỏ giọng hỏi thăm.

“Thủ đoạn mà quân ta sử dụng, chỉ sợ Tào Tháo đã nghiên cứu rất kỹ lưỡng. Nếu như tiếp tục đánh hẳn, quân ta muốn thủ thắng, chỉ sợ sẽ có một chút phiền toái!” Hứa Thành nói.

“Chúa công, cần gì phải lo lắng?” Hắc Long phát phát tay, nói: “Ngài không phải đã nói sao? Hai nước giao binh, đánh chính là binh mã, lương thảo, đánh chính là quốc lực. Nếu như bàn về phương diện này, Tào Tháo sao có thể so sánh với chúng ta, cho dù hẳn có thể nghiên cứu thấu triệt chiến pháp của quân ta, cũng không thể vượt qua chúng ta, ngài nói có đúng hay không?”

“Mặc dù nói điều này đúng, thế nhưng Tào Tháo đột nhiên thông suốt vẫn không phải là một chuyện tốt” Hứa Thành sờ đầu, nói: “Như vậy đi, trở lại Lạc Dương, người đi tìm Hà Thông, nói cho hẳn biết, tìm Mộc Khôn đến cho ta!”

“Mộc Khôn? Chúa công, Mộc Khôn là ai?” Hắc Long hỏi.

“Mộc Khôn là ai, sau này người tự nhiên sẽ biết rõ. Đừng quên nói cho lão Hà, gọi Mộc Khôn bí mật tới gặp ta!” Hứa Thành còn nói thêm.

“Vâng, thuộc hạ nhớ kỹ!” Hắc Long nhìn sắc mặt Hứa Thành, hắn còn cẩn thận hỏi: “Chúa công, ngài muốn làm gì vậy?”

“Muốn làm gì?” Hứa Thành hừ một tiếng, lạnh lùng nói: “Người đã từng nghe nói tới những lời như ‘Cổng thành bốc cháy, tai bay vạ gió’?”

“Không có!” Hắc Long thần nhiên thừa nhận chính bản thân mình có kiến thức nông cạn, thế nhưng câu trả lời này của hắn lại khiến Hứa Thành ghen cứng họng.

“Đồ đàn, hiện tại ta chính là cửa thành, ta phát hỏa, tự nhiên có người muốn xui xẻo, bọn hắn chính là cá, người hiểu chưa?” Hứa Thành hung hăng gõ vào đầu Hắc Long.

“Thuộc hạ đã hiểu, nhưng mà chúa công, đến cùng ai là cá?” Hắc Long ôm đầu, lại hỏi tiếp.

“Hừ hừ, người cứ nói đi?” Hứa Thành cười âm hiểm.

Về tới Lạc Dương, Hứa Thành gặp Hà Thông. Trước tiên Hà Thông bẩm báo về tình hình của kẻ đã khơi mào chiến sự giữa hai bên.

“Những chuyện khác đừng nói, người chỉ cần nói cho ta, người nọ là ai?” Hứa Thành hỏi.

“Người nọ. . . vẫn không tra được!” Hà Thông đáp.

“Cái gì?” Hứa Thành lấp bắp kinh hãi, nói: “Ta còn tưởng rằng người đã tra được! Lão Hà, người rõ ràng cũng không thể tra được người này?”

“Chúa công, lần này ty chức tới gặp ngài chính là muốn bẩm báo, ty chức gặp phiền toái!” Hà Thông đau khổ nói.

“Phiền toái gì? Thậm chí ngay cả người cũng không giải quyết được!” Hiện tại Hứa Thành cũng không chỉ còn là hơi giạt mình. Từ khi đi theo hắn đến nay, có lúc nào Hà Thông không thành nhiệm vụ không? Hiện tại có người khiến cho hắn cũng gặp phải phiền toái, xem ra người khởi sự kia thật không đơn giản.

“Chúa công, người mang tin tức, hôm nay đã đến Kinh Châu, nhà của hắn ở nơi đó, xem dáng vẻ như hắn có ý định sống cả đời ở nơi đó, căn bản cũng không có ý đi tìm chủ nhân của hắn!” Lúc nói mấy câu này, thái độ của Hà Thông không tốt lắm.

“Người cũng đừng nói cho ta là người không có cách nào!” Hứa Thành hừ lạnh nói.

“Đương nhiên là có biện pháp, ty chức đã cho bắt người!” Hà Thông còn nói thêm.

“Vậy người còn không thể tra ra khẩu cung như thế nào hay sao?” Hứa Thành ngạc nhiên nói. Hắn vẫn nhớ rõ Hà Thông có không ít thủ đoạn bức cung, hơn nữa cũng học được của hắn không ít.

“Vô dụng thôi, chính bản thân người kia cũng không biết mình đang làm việc cho ai!” Hà Thông nói.

“Thật sự?” Hứa Thành hỏi.

“Đó là đương nhiên, ty chức đã dùng hết mọi biện pháp, cái gì gọi là phương pháp thẩm vấn mệt nhọc, biện pháp thẩm vấn sợ hãi, biện pháp thẩm vấn cô đơn lạnh lẽo, đều được dùng hết, thế nhưng cuối cùng vẫn chỉ hai chữ: không biết!” Hà Thông giang tay, nói.

“Tiểu tử kia có lai lịch gì? Người bình thường chắc chắn sẽ không làm loại chuyện như này!” Hứa Thành hỏi.

“Người nọ trước kia là môn khách của Giang Đông Hứa Cống, Hứa Cống bởi vì bí mật mưu phản Tôn Sách, mà bị Tôn Sách tru sát, bọn hắn cũng giải tán. Tên này vốn còn muốn cùng hai người khác bí mật mưu giết Tôn Sách để báo thù cho Hứa Cống, thế nhưng Tôn Sách lại bị Tào Tháo đánh bại đã chết, bọn hắn lập tức rời khỏi Giang Đông. Về sau, ba người tách ra, hắn đã đến Kinh Châu, nhưng mà không lâu sau đó, một người trong đó lại đã tìm được hắn, muốn hắn đi làm một chuyện, đồng ý trả thù lao rất cao. Chúa công, ngài hãy thử nghĩ xem bọn hắn đi làm môn khách cho người ta, vốn là một đám người hết ăn lại nằm. Sau

Lưu Bị cùng Gia Cát Lượng một mực tại chờ đợi tin tức Lưu Biểu chết, bọn hắn có thể dựa vào thân phận Lưu Kỳ, Đại công tử Kinh Châu, người thừa kế danh chính ngôn thuận thứ nhất để cướp lấy Kinh Châu.

Thế nhưng điều mà bọn hắn thật không ngờ chính là Lưu Biểu rõ ràng vẫn chưa chết. Nghe nói tình trạng sức khỏe của Lưu Biểu càng ngày càng tốt. Lưu Biểu gửi thư cảm tạ Lưu Bị giúp hắn đánh về Giang Hạ, giúp hắn trả được một món nợ.

Đối với chuyện này, Gia Cát Lượng cũng cảm thấy rất khó giải quyết. Hắn vốn cho rằng sau khi Lưu Kỳ lập công lớn, Thái thị nhất tộc tất nhiên sẽ khấn trương vạn phần. Trong lúc cấp bách, hoảng sợ, với tính cách ngoan độc của Thái Mạo, tất nhiên Thái Mạo sẽ nghĩ đến việc mưu sát Lưu Biểu, sau đó mượn danh nghĩa di mệnh của Lưu Biểu, đỡ Lưu Tông leo lên vị trí Kinh Châu Mục, sau đó dùng danh tiếng châu Mục đối phó Lưu Kỳ, như vậy bọn hắn có cơ xuất binh.

Thế nhưng ai có thể ngờ tới, thậm chí Thái thị nhất tộc còn không có bất kỳ phản ứng nào, chuyện này giải thích thế nào đây? Cần phải biết rõ, trong kế hoạch của hắn, sau khi Lưu Biểu chết, Lưu Bị sẽ có thể đoạt được quyền khống chế Kinh Châu trên thực tế, sau đó, Lưu Bị sẽ có tư cách nói chuyện ngang hàng cùng Tào Tháo, Tôn Quyền. Khi đó, Lưu Bị có thể chủ động liên lạc hai phe, hình thành liên minh ba gia, cùng chống chọi với Hứa Thành, nhưng điều kiện tiên quyết trong chuyện này chính là Lưu Biểu chết. Hiện tại Lưu Biểu không chết, lúc này cần phải làm gì đây?

Chẳng lẽ lại để cho Lưu Bị dùng thân phận Thái Thù Giang Hạ đi liên minh hai nhà sao? Đừng nói tới chuyện Tào Tháo, Tôn Quyền có để vào mắt hay không Lưu Bị cũng có thể bị người chết cười!

Thế nhưng cũng không thể tiếp tục chờ như này! Tình thế đã cực độ bất ổn.

Vì vậy sau nhiều ngày Gia Cát Lượng trầm tư suy nghĩ, rốt cục hắn quyết định thuyết phục Lưu Bị hãy liên lạc cùng Tào Tháo cùng Tôn Quyền. Về phần danh nghĩa, vậy cũng dễ xử lý, trên cơ bản Lưu Kỳ thuộc về người đầu óc không linh hoạt, có thể mượn tên tuổi Đại công tử Kinh Châu của hắn để dùng một lát.

Rốt cục sau khi cuộc chiến của hai quân Hứa Tào kết thúc không lâu, Gia Cát Lượng xuất phát!

Mục tiêu thứ nhất, Gia Cát Lượng chọn trúng Hứa Xương.

Bởi vì trong suy nghĩ của Gia Cát Lượng, trên thực tế Tào Tháo cũng là một người hùng tài, kiến thức rộng rãi, có thể nhận ra rằng chỉ có liên hợp mới có thể đua tranh cùng Hứa Thành. Hơn nữa, Tào Tháo đã bị Hứa Thành gây áp lực lớn nhất trong ba nhà, hắn càng cảm thụ được uy hiếp của Hứa Thành, hướng chỉ giữa Tào Tháo cùng Lưu Bị còn có mối liên hệ với Quan Vũ. Tuy Quan Vũ đã bị chết thật lâu, thế nhưng Quan Vũ vẫn là người lập được đại công cho Tào Tháo, hơn nữa hắn còn chết ở Huỳnh Dương, vì cái chết này, bất kể như thế nào Tào Tháo cũng không thể gạt bỏ sự tồn tại của hắn. Căn cứ vào điểm này, Gia Cát Lượng cho rằng, liên hợp cùng Tào Tháo sẽ dễ dàng hơn nhiều so với liên hợp cùng Giang Đông.

Quả nhiên sau khi Gia Cát Lượng đi vào Hứa Xương, hắn rất nhanh chóng được Tào Tháo triệu kiến.

Tên tuổi “Ngoại Long” không đáng được chú ý, một là không đủ vang, thứ hai là hiện tại nói ra lại có ý từ lừa bịp thiên hạ! Thế nhưng Gia Cát Lượng vẫn dựa vào tài ăn nói của mình đã được Tào Tháo khen ngợi, hơn nữa, Tào Tháo còn biểu thị đồng ý đối với tất cả những gì hắn nói. Ngoại trừ việc hy vọng Lưu Bị có thể sớm ngày giành được Kinh Châu, Tào Tháo tạm thời cũng không nói ra điều kiện gì, hơn nữa Tào Tháo còn phái Lưu Diệp, một người mà người Giang Đông rất quen mặt, xuôi nam cùng Gia Cát Lượng, đi Giang Đông, với mong muốn hợp lực hai nhà, bức bách Giang Đông đi vào khuôn khổ!

Kế tiếp chính là cửa ải khó khăn ba gia liên hợp.

Tào Tháo cùng Tôn Quyền có mối thù giết huynh, Lưu Bị cùng Tôn Quyền có mối hận đoạt thành, mà trước mắt Giang Đông không trực tiếp đối mặt với Hứa Thành, mà ngay cả Tây Xuyên, cũng chỉ có biểu hiện uy hiếp, cho đến tận lúc này, đều không có bất kỳ động tĩnh nào đối với Giang Nam, cho nên mọi người Giang Đông tuyệt sẽ không dễ dàng để cho liên minh này thành công, Gia Cát Lượng cùng Lưu Diệp còn phải bận rộn.

Hai người xuất phát từ Hứa Xương, rời đi rất lâu, mới đi qua Trường Giang, đi vào Kiến Nghiệp.

Thế nhưng hai người vừa tới cửa thành Kiến Nghiệp, báo danh, bọn hắc lập tức gặp phiền toái, hơn nữa còn là một đại phiền toái, bởi vì rõ ràng bọn hắc cực kỳ rủi ro khi gặp Chu Nhiên.

Hiện tại Chu Nhiên bởi vì nhiều lần theo Tôn Sách xuất chiến cùng Tôn Quyền, hơn nữa, từng có không ít công lao, cho nên, địa vị của hắc đã tăng lên không ít, đã là một trong những viên tướng trấn thủ Kiến Nghiệp, đang đi tuần thành. Kết quả, vừa vặn hắc đến cửa thành, gặp Gia Cát Lượng cùng Lưu Diệp.

Lần này, Lưu Diệp cũng không mang theo Hứa Chử! Gia Cát Lượng cũng một thân một mình! Bên cạnh bọn họ, chỉ có một ít tùy tùng mà thôi, cho dù những binh lính này tinh nhuệ, cũng không thể nào động thủ với Đại tướng của người ta ở trên địa bàn của người ta. Hơn nữa hai người đều không thể lôi kéo tình cảm cùng Chu Nhiên.

Vì vậy tất cả đều chỉ có thể theo ý của Chu Nhiên.

“Ha ha ha, đây không phải Lưu Diệp Lưu Tử Dương sao?” Chu Nhiên nhìn thấy Lưu Diệp trước tiên, hắc chưa từng gặp mặt Gia Cát Lượng, cho nên không chú ý.

“Thì ra là Chu Nhiên tướng quân, tướng quân luôn luôn tốt chứ?” Lưu Diệp cười nói. Hắc đều cảm thấy mình còn đang cười lấy lòng đối phương, thế nhưng hắc chỉ là một văn nhân mà thôi, đối mặt với loại người luôn luôn dùng nắm tay để nói đạo lý như Chu Nhiên, cũng chỉ có thể như vậy.

“Ai da, sao không thấy Hứa Chử Hứa Trọng Khang?”

171. Q.2 - Chương 171: Nhúng Tay

Chu Nhiên đứng dậy trên ngựa quan sát phía xa xa, sau đó hắc nhìn Lưu Diệp cười nói: “Tử Dương tiên sinh, hắc là vị Hứa Chử tướng quân của người chưa tới?”

“Chu Tướng quân chớ nói giỡn, Hứa tướng quân là thuộc tướng của chủ công nhà ta, cũng không phải là thuộc hạ của bản thân ta!” Lưu Diệp nghe xong Chu Nhiên nói, hắc cảm thấy cực kỳ mất tự nhiên, cái gì gọi là “Vị kia của người”? Cho nên, hắc cố hết sức uốn nắn những lời này.

“Nói cách khác, Hứa Chử kia đang ở Hứa Xương bảo vệ Tào Tháo, vậy sao?” đáng tươi cười của Chu Nhiên bắt đầu biến dạng.

“Ha ha. . .” Lưu Diệp là người nào, sao hắc há có thể không nhìn ra Chu Nhiên đã có ý tứ động thủ? Cho nên tiếng cười ha ha này của hắc có mục đích di chuyển sự chú ý của Chu Nhiên, hắc nói: “Nào, ta giới thiệu cho tướng quân một chút, vị này chính là quân sư của Lưu Bị Lưu Huyền Đức, Gia Cát Lượng, được người xưng là ‘Ngọa Long’ Gia Cát Khổng Minh! Hai vị cần phải thân cận nhiều hơn một chút!”

“Cái gì?” Chu Nhiên vốn là đôi chút tỏa sáng con mắt bắt đầu chuyển hướng Gia Cát Lượng, đem Gia Cát Lượng thấy toàn thân sợ hãi, cố giả bộ trấn định ngoài, trong thâm tâm mắng to Lưu Diệp không phải thứ gì, không giảng nghĩa khí, rõ ràng nhanh như vậy liền đem mình bán đi.

“Tại hạ Gia Cát Lượng, tự Khổng Minh, hiện tại đang ở dưới trướng Thái Thú Giang Hạ, Lưu Bị Lưu hoàng thúc, bá kiến Chu Tướng quân!” Mắng thì mắng, trước tiên vẫn cần phải suy nghĩ xem cần phải làm gì lúc này, Gia Cát Lượng bắt đầu xoay chuyển đầu óc để tìm câu trả lời.

“Cái gì chó má hoàng thúc? Lưu Bị cũng không sợ làm bẩn lỗ tai người khác sao?” Chu Nhiên mắng to, thế nhưng ngay khi vừa nhắc tới lỗ tai, hắc không nhịn được, nghiêng đầu, giơ tay sờ lên tai mình, hôm nay hắc không mặc chiến giáp, cho nên hắc vừa giơ tay sờ đã lập tức tới mục tiêu.

“Ai da, Chu Tướng quân, lỗ tai của người sao thế?” Lưu Diệp tinh mắt. Ngay khi Chu Nhiên sờ lỗ tai mình, mái tóc dài vốn dùng để che chắn vết thương đã bị vén lên, Lưu Diệp chỉ liếc mắt đã nhìn thấy thiếu một bên tai.

“YAA.A.A... . .” Không nói tới thì còn tốt, khi nhắc tới lỗ tai, Chu Nhiên càng vô cùng tức giận, hắc mạnh liệt rút bội kiếm ra, “Xoẹt” một tiếng, bội kiếm bổ về phía Gia Cát Lượng.

“Răng rắc!” Gia Cát Lượng né tránh nhanh như chớp, cho nên, một kiếm kia của Chu Nhiên kiếm chém đúng vào xe ngựa mà Gia Cát Lượng cùng Lưu Diệp ngồi khi tới thành Kiến Nghiệp. Xe ngựa này rộng rãi,

bình thường quan lại quyền quý đều ngồi loại xe tiện lợi này. Một kiếm này của Chu Nhiên đã chém nát tấm chắn bảo hộ ở bên trên trên xe ngựa, ngay tiếp theo găm xe cũng bị chém một lỗ thủng. Qua đó có thể thấy mối hận của Chu Nhiên rất sâu.

“Người tới, hai người này chính là gian tế, bắt hết cho ta, giải vào đại lao Kiến Nghiệp! Kẻ nào dám phản kháng, giết chết bất luận tội!” Nhìn thấy một kiếm của mình không có kết quả, hộ vệ mà Gia Cát Lượng mang đến đã xông lên bảo vệ đối phương, Chu Nhiên lập tức lớn tiếng rống lên.

“Chu Tướng quân chậm đã!” Tuy Lưu Diệp không hiểu rõ tình huống cụ thể, thế nhưng hắn cũng biết mình vô tình đã gây họa, hắn vội vàng tìm cách bổ cứu.

“Lưu Diệp, trước tiên ngươi cứ bảo vệ cái mạng nhỏ của ngươi đã!” căn bản Chu Nhiên cũng không thêm để ý tới Lưu Diệp, hắn hung ác nói: “Người tới, động thủ!”

“Chu Nhiên, ngươi muốn chết sao?” Không còn cách nào khác, vào thời khắc nguy cấp, Gia Cát Lượng đành phải dùng tới tuyệt chiêu cứu mạng mà văn nhân thường dùng: lên tiếng đe dọa!

“Gia Cát Lượng, ngươi dám nguyên rửa ta?” Chu Nhiên giận dữ nói, thế nhưng hắn lại không tiếp tục hạ lệnh cho thủ hạ xông lên trước.

“Chu Nhiên, ngươi có biết ta là người phương nào không? Lưu Diệp tiên sinh là người nào?” Gia Cát Lượng lạnh lùng nói. Lúc này Chu Nhiên đã thoáng bình tĩnh lại, hắn biết rõ thời khắc nguy hiểm đã qua, chỉ cần trả lời thoả đáng, sẽ không lo Chu Nhiên này không buông tha bọn hắn.

“Một kẻ chính là tay sai của kẻ giả mạo hoàng thúc, một kẻ chính là tay sai của đại thù Giang Đông ta!” Chu Nhiên mắng.

“Chu Nhiên, ngươi. . .” Lưu Diệp giận dữ. Thân phận của hắn hoàn toàn không tầm thường, so về Lưu Bị thì chỉ cao hơn chứ không thấp hơn. Cần phải biết rõ, thân phận hoàng thúc của Lưu Bị chính là do bản thân hắn nói, thiết giả khó phân biệt. Người có thái độ khách khí đối với hắn một chút thì thừa nhận, người không khách khí dĩ nhiên trực tiếp gọi hắn là tên giặc tai to, thế nhưng Lưu Diệp lại khác, nhưng hắn chính là con cháu Hán thất đúng nghĩa. Hắn chính là đời sau của Phụ Lăng Vương Lưu Duyên, con trai Hán Quang Vũ Đế, điều này tuyệt đối không cần phải hoài nghi, vì vậy với thân phận của mình, hắn ở trong phủ Tào Tháo mặc dù không có quyền hành, tuy nhiên địa vị cao cả. Ngay cả Tào Tháo đối với hắn cũng rất khách khí, hôm nay, Chu Nhiên lại dám mắng hắn là tay sai, sao hắn có thể không giận?

“Tử Dương tiên sinh không được không chấp nhận với kẻ mắng phụ!” Gia Cát Lượng cản Lưu Diệp lại, thế nhưng câu nói của Gia Cát Lượng lại khiến cho Chu Nhiên nổi giận, Gia Cát Lượng vẫn không sợ, hắn nói tiếp: “Chu Tướng quân, ta là sứ giả của Lưu hoàng thúc, Lưu Diệp tiên sinh là sứ giả của Tào Tư Không, hôm nay tới Kiến Nghiệp, chỉ muốn cùng thương thảo liên minh với Tôn Tướng quân, cùng đối phó với Hứa Thành. Chu Tướng quân, đừng nói giết chúng ta, mặc dù ngươi cản chúng ta lại, cũng mắc trọng tội làm chậm trễ việc quân cơ. Cho dù Tôn Tướng quân không trách ngươi, chẳng lẽ ngươi muốn cho Tôn Tướng quân cùng Tào Tư Không còn cả Lưu hoàng thúc đồng thời kết thù với nhau sao?”

“Ngươi. . .” Chu Nhiên dùng một ngón tay chỉ vào Gia Cát Lượng, không thể nói ra lời.

“Chu Tướng quân nếu như không có chuyện gì khác, xin mời tránh đường, chúng ta còn phải đi cầu kiến Tôn Tướng quân!” Lưu Diệp nhìn thấy Gia Cát Lượng đang giận thế bên trên áp đã qua Chu Nhiên, đi theo cũng tới một câu.

“Đắc tội Tào Tháo, Lưu Bị thì đã sao nào?” Chu Nhiên rốt cục đã lên tiếng nói: “Đừng nghĩ đến hai nhà đám các ngươi liên thủ thì đã rất giỏi, Ngô Hưu chúng ta sẽ không để ý! Ha ha ha. . .”

“Ngô Hưu?” Gia Cát Lượng cùng Lưu Diệp đồng thời kinh hô, trong nội tâm đồng thời cảm thấy không ổn.

“Đúng vậy, triều đình truyền ý chỉ, phong chủ công nhà ta làm Ngô Hưu, quản lý sáu quận Giang Đông, kiêm hai quận Kinh Tương. Thế nào, hai vị?” Lần này, đến phiên Chu Nhiên nở nụ cười.

“. . .” Gia Cát Lượng cùng Lưu Diệp liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều cảm thấy lo sợ không yên. Không thể ngờ được rõ Hứa Thành lại ra tay nhanh như vậy.

“Hai vị, sự tình cũng đã như thế này rồi, hai vị vẫn nên cùng bản tướng quân đi tới đại lao Kiến Nghiệp một lần, thế nào? Bốn tướng quân sẽ an bài cho nhị vị một phòng thủy lao rất tốt! Ha ha ha. . .” Chu Nhiên cười to.

“Hừ, Chu Tướng quân, hửn là Tôn Tướng quân muốn noi theo chuyện ngày xưa của Đại tướng quân Tôn Bá Phù sao? Ta khuyên người hãy mở đường, chúng ta còn có chuyện quan trọng cần thảo luận cùng Tôn Tướng quân!” Gia Cát Lượng uy hiếp nói.

“Đúng vậy, Hứa Thành chỉ muốn cho ba nhà chúng ta đánh lẫn nhau, sau đó ngồi thu ngư ông đắc lợi. Chu Tướng quân, nếu người không tránh ra, ngày sau nếu như Giang Đông có chuyện, người chính là đầu sỏ gây nên chuyện!” Lưu Diệp cũng thêm vài câu.

“Tốt! Ta tha các người ‘ đi ’ !” Kỳ thật Chu Nhiên cũng biết rõ là hửn không thể tùy tiện ngăn cản sứ thần của Lưu Bị cùng Tào Tháo, huống chi lúc này có rất nhiều Đại tướng Giang Đông đều cho rằng nên liên hợp Tào Lưu để chống đỡ Hứa Thành. Đương nhiên hửn thật sự không dám mắc phải sai lầm lớn này, bắt giữ Gia Cát Lượng cùng Lưu Diệp vào trong đại lao, hửn chỉ muốn trút hận một lần mà thôi, cho nên hửn khoát tay chặn lại, nhìn thủ hạ quát: “Hủy xe!”

“Hủy xe? Chu Tướng quân, người. . .” Gia Cát Lượng cùng Lưu Diệp ngăn cản thủ hạ có hành động bảo vệ chiếc xe ngựa, thế nhưng rõ ràng hai người rất không đồng tình với hành động của Chu Nhiên.

“Ha ha, hai vị, không phải các người muốn ‘ đi ’ sao? Ta muốn tha cho các người ‘ đi ’ !” Chu Nhiên cười to nói.

Lưu Diệp còn muốn tiếp tục nói, Gia Cát Lượng kéo hửn lại, chỉ nghe Gia Cát Lượng nói: “Nếu như Chu Nhiên tướng quân muốn để cho chúng ta đi, vậy tại hạ cùng Lưu Diệp tiên sinh rời đi, Chu Tướng quân từ từ hủy xe!”

Nói xong, Gia Cát Lượng liền lôi kéo Lưu Diệp xuống xe ngựa, tiếp theo cả hai định đi vào trong thành.

“Chậm đã!” Chu Nhiên vung tay lên, binh lính thủ hạ lại ngăn cản hai người. Chu Nhiên nói: “Làm việc đương nhiên phải làm cho triệt để, hai vị đi chân không, để xem có thể đi hay không? Cho nên, tại hạ muốn giúp!”

“Hai chân không?” Gia Cát Lượng nhìn dưới chân một chút, đột nhiên hửn thảm cảm thấy sợ hãi trong lòng.

“Người tới, tháo giày!” Chu Nhiên thốt ra hai từ mà Gia Cát Lượng đã dự liệu trước. Lần này ngay cả Lưu Diệp cũng cảm thấy bất an.

“Chu Nhiên, người dám. . .”

Vô dụng thôi, cuối cùng Chu Nhiên ép buộc Gia Cát Lượng cùng Lưu Diệp khiến cho thuộc hạ của hửn phá nát xe ngựa, sau khi phá vụn chiếc xe, Chu Nhiên mới phái người “hộ tống” hai người Gia Cát Lượng đi gặp Tôn Quyền. Đương nhiên hai người Gia Cát Lượng nhất định phải tháo giày ra, tất cả mọi người đều phải tháo, hơn nữa đám người Gia Cát Lượng cũng đừng nghĩ đến việc đi mua giày ở chỗ khác.

Cho nên, đợi đến lúc Gia Cát Lượng cùng Lưu Diệp đi đến cửa phủ Tôn Quyền, cả hai cũng đã đứng không vững. Cần phải biết rõ, tuy Giang Nam không phải rất lạnh, vào mùa đông nhiệt độ cũng khá nóng, huống chi đường đi cũng không quá bằng phẳng, hơn nữa bọn hửn đi thẳng từ cửa thành đến trước cửa phủ Tôn Quyền, đường đi cũng không gập ghềnh. Cả hai vẫn còn có thể đứng đã quá tốt rồi. Cần phải hiểu rằng hai người Gia Cát Lượng cuối cùng vẫn là văn nhân, không phải dân chúng. Ngày bình thường đi ra ngoài đều dùng xe ngựa thay đi bộ, cả hai nào đã từng chịu qua nỗi khổ ải này?

Thế nhưng tất cả mọi chuyện đều còn chưa kết thúc, khi cả hai đến trước cửa phủ Tôn Quyền thông báo, bọn hửn liền nhận được lệnh đuổi khách của Tôn Quyền: tạm thời có việc, phải tiếp đãi khách phương xa tới, hai vị trước hết đến dịch quán ở tạm! Gặp mặt sau.

Vì vậy, hai người không thể không đi tìm dịch quán ở tạm. Cũng may thủ hạ của Chu Nhiên tiễn đưa hai người Gia Cát Lượng đến cách cửa phủ Tôn Quyền không xa rồi lập tức quay trở về, hai người rất cực có thể tìm mua giày để đi, không cần đi chân không mà đi tìm dịch quán. Bằng không, nói không chừng khi người dịch quán nhìn thấy bọn hửn đi chân không tới, còn sẽ không cho bọn hửn vào trong!

Cứ như vậy thời gian một ngày trôi qua, sáng sớm ngày thứ hai, Gia Cát Lượng cùng Lưu Diệp lại bắt đầu đi tới mục tiêu của bọn hắn: Tôn quyền.

Thế nhưng, lần này, ngược lại không có ai gây khó dễ bọn hắn. Rất thuận lợi hai người đã được Tôn Quyền cho gọi vào, thế nhưng nếu là gọi đi vào đương nhiên không có người tới đón tiếp.

Cả hai được người của Tôn Quyền dẫn tới đại đường nghị sự.

Vừa tiến đến, Gia Cát Lượng cùng Lưu Diệp đã chứng kiến có một người đang ngồi ở bên tay trái của Tôn Quyền, trò chuyện rất vui vẻ cùng Tôn Quyền.

“Ha ha, đây không phải quân sư của Lưu Bị, Gia Cát Lượng Gia Cát tiên sinh sao?” giọng nói của Chu Nhiên lại lần vang lên khiến cho Gia Cát Lượng cùng Lưu Diệp dừng dừng nổi giận, hai người quay đầu nhìn, chứng kiến Chu Nhiên đang ngồi ở bên tay phải Tôn Quyền, chỉ trở về phía hai người.

“Người đến là người phương nào? Nhìn thấy Ngô Hân, còn không hành lễ?” sau Chu Nhiên, Giả Hoa chính là tướng lĩnh thân tín của Tôn Quyền, thế nhưng chỉ cần là người Giang Đông sẽ không có một ai có thái độ khách khí đối với hai người, dứt khoát dùng một chiêu: Đã biết rõ còn cố hỏi.

“Tại hạ Gia Cát Lượng (Lưu Diệp), bái kiến Ngô Hân!” Hân hân không quan tâm thiết thòi trước mắt, hướng chỉ Gia Cát Lượng cùng Lưu Diệp tới nơi này với mục đích liên minh, tự nhiên không thể đối nghịch cùng người Giang Đông, cho nên khi hai người còn ở trong dịch quán, hai người đã thống nhất xong kế hoạch của mình: dùng mềm chiêu!

“Hả? Hai vị này đến có mục đích gì? Có phải đến để gia nhập Đông Ngô ta không?” Một khi biết rõ ý đồ khi đến của hai người Gia Cát Lượng cùng Lưu Diệp, người Giang Đông tự nhiên sẽ không buông tha cơ hội đả kích đối phương. Bất kể nói như thế nào đi nữa hai nhà này đều là kẻ thù của người Giang Đông, cho nên đám mưu sĩ của Tôn Quyền lập tức hành động theo ý tứ của chủ nhân. Người vừa lên tiếng nói câu này chính là Bộ Tổng.

“Đông Ngô?” Gia Cát Lượng cùng Lưu Diệp đều âm thầm cười nhạt, vừa mới được Hứa Thành phong làm “Ngô Hân”, người Giang Đông đã bắt đầu đắc chí rồi, đã rất nhanh chóng xưng là “Đông Ngô”, thật sự không biết trời cao đất rộng.

“Hai vị, vì sao không nói lời nào?” Tôn Quyền liếc mắt nhìn hai người, hỏi.

“Tại hạ cùng Khổng Minh tiên sinh tới đây là muốn thương lượng điều khoản liên minh cùng Ngô Hân!” Lưu Diệp đột nhiên mất thăng bằng mà trả lời một câu.

“Liên minh gì? Lưu Diệp, ngươi cũng không nên quá kiêu ngạo! Ngô Hân đáp ứng liên minh với các ngươi khi nào hả?” Nghe thấy một câu nói này của Lưu Diệp, trong đại sảnh giống như một nồi nước sôi mở nắp, ngoại trừ mấy người số ít, tất cả mọi người đều bắt đầu ngạ luận.

“Không dám, chẳng lẽ Ngô Hân không muốn liên minh cùng hai nhà chúng ta sao?” Lưu Diệp lại dùng một câu nói cứng rắn. Lần này, tiếng huyền nào trong đại sảnh càng lớn.

“Lưu Diệp, ngươi lớn mật. Người đâu, bắt hắn đi ra ngoài đánh cho ta!” Giả Hoa phụ trách duy trì hiện trường, nghe thấy câu nói to gan lớn mật đó của Lưu Diệp, hân lập tức đen mặt, không đợi Tôn Quyền hạ lệnh, đã muốn động thủ.

“Chậm đã!” Tình huống như này, đương nhiên không thể để cho binh sĩ tiến vào. Cuối cùng Tôn Quyền đã lên tiếng, thế nhưng, hân cũng không phải là người giỏi chịu đựng, lời nói của hân cũng không khách khí: “Gia Cát Lượng! Lưu Diệp! Hai người các ngươi cho rằng Giang Đông ta không người sao? Các ngươi lại dám lớn lối như vậy!”

“Tại hạ không dám!” Gia Cát Lượng liếc nhìn Lưu Diệp vẻ đầy khen ngợi. Hân hiểu rằng vừa rồi Tôn Quyền không nói gì, đơn giản chỉ là muốn để cho người Giang Đông làm khó dễ hai người bọn hắn, thế nhưng Lưu Diệp liếc mắt đã nhận ra chiêu này của Tôn Quyền, sử dụng phép khích tướng khiến cho Tôn Quyền nhin không được mà lên tiếng. Lúc này sự việc đã dễ dàng hơn nhiều. Ít nhất bọn hắn không cần phải đối phó với đám đông mưu sĩ Giang Đông nữa, đây là một việc rất lãng phí đầu óc. Một khi Lưu Diệp đã ra chiêu, chính hân cũng cần phải thể hiện, vì vậy, hân nói tiếp: “Tại hạ cùng với Tử Dương tiên sinh đến đây, là

phụng mệnh chủ công hai nhà chúng ta, đến đây thương nghị liên minh cùng Ngô Hầu, há lại dám kiêu ngạo ở nơi này sao?”

“Đã như vậy, hai vị tới chỗ này, vì sao còn không thương nghị cùng Ngô Hầu, lại đã muốn ký kết điều khoản? Chẳng lẽ điều này cũng chưa tính là kiêu ngạo sao?” Trương Chiêu nhìn thấy Tôn Quyền lên tiếng, thở dài một tiếng, hắn cũng chỉ còn cách lên tiếng hỗ trợ.

“Đương nhiên không phải, chỉ là hai người chúng ta cho rằng Ngô Hầu hùng tài đại lược, đương nhiên sẽ nhìn ra lợi ích của liên minh chống Hứa, không nên cự tuyệt mới đúng, cho nên vì không muốn làm chậm trễ thời gian của Ngô Hầu, mới đi thẳng vào vấn đề, chẳng lẽ Ngô Hầu rõ ràng không muốn liên minh cùng hai nhà chúng ta sao?” Gia Cát Lượng cười cười, liếc mắt nhìn Lưu Diệp, nói.

“Liên minh chống Hứa?” Người ngồi ở bên tay trái Tôn Quyền, vừa rồi nói chuyện rất vui vẻ cùng Tôn Quyền lên tiếng: “Lại có chuyện này sao? Chủ công nhà ta làm chuyện gì mà khiến cho Tào Tháo cùng Lưu Bị phẫn hận như thế?”

“Ừ?” Gia Cát Lượng cùng Lưu Diệp đồng thời nhìn về phía người kia, Gia Cát Lượng chấp tay hỏi: “Các hạ là. . .”

“Tại hạ Đổng Chiêu, dưới trướng Phiêu Kỵ tướng quân, hiện đảm nhiệm Trung thư giám lệnh trong triều!” Người nọ mỉm cười, nói ra một cái tên khiến cho Gia Cát Lượng cùng Lưu Diệp đồng thời cảm thấy không ổn.

“Nguy rồi!” Gia Cát Lượng âm thầm sốt ruột. Ngày hôm qua hắn nghe Chu Nhiên nói triều đình phong Tôn Quyền làm Ngô Hầu, đã nghĩ là sứ giả của Hứa Thành vừa tới không lâu, bằng không há bản thân mình lại không biết chuyện Tôn Quyền được tấn phong? Hiện tại hắn giống như người vụng trộm làm thiệp bị người bắt hiện hình, phiền toái rồi.

“Thì ra là Đổng Chiêu, Đổng Công Nhân dưới trướng Viên Bản Sơ. Nghe nói Viên Bản Sơ đối đãi tiên sinh rất trọng, vì sao tiên sinh không đi theo Viên Bản Sơ?” Lưu Diệp vừa nghe nói đối phương là Đổng Chiêu, hắn lập tức lên tiếng phản đòn.

“Ai da! Nghe nói Lưu Diệp Lưu Tử Dương vốn bắt đầu là thuộc cấp của Thái Thú Lư Giang, Lưu Huân, vốn là thân thuộc, vì sao khi Lưu Huân chết, Lưu Tử Dương không đi theo?” Đổng Chiêu nghe xong Lưu Diệp nói, hắn cũng lập tức phản bác.

“Thì ra Đổng Chiêu tiên sinh chính là sứ giả triều đình!” Gia Cát Lượng đột nhiên làm ra vẻ bình tĩnh đại ngộ, nói.

“Không dám, tại hạ phụng mệnh chủ công nhà ta, đến Kiến Nghiệp tuyên chỉ!” Đổng Chiêu đáp.

“Nhưng tại hạ không biết triều đình phong cho Tôn Tướng quân, chỉ có một cái ‘tên’ Ngô Hầu sao?” Gia Cát Lượng cười nói.

“Đương nhiên không chỉ là một cái ‘tên’” Đổng Chiêu cười nói: “Triều đình còn để cho Ngô Hầu thống lĩnh quân chính hai Châu Kinh Tương cũng như Giang Đông. Sau khi Gia Cát tiên sinh trở về, cần phải bẩm báo cho Lưu Biểu một tiếng, để cho Lưu Biểu sớm ngày nhường lại chức vị châu mục! Đương nhiên, còn có Tử Dương tiên sinh, dù thế nào đi nữa cũng chớ quên, hãy nói cho Tào Tư Không sớm giao Thọ Xuân cho Ngô Hầu nha!”

“Nếu như thế, tại hạ cần phải chúc mừng Ngô Hầu rồi!” Gia Cát Lượng chấp hai tay thở dài, khom người thi lễ một cái với Tôn Quyền.

“Ha ha ha. . . Khổng Minh tiên sinh khách khí, tiên sinh vẫn phải cố gắng hết sức mau trở về, trước tiên phải nói với Lưu Huyền Đức, khiến cho hắn nhường lại Giang Hạ! Hắn luôn luôn tự xưng là dòng dõi Đại Hán, ý chỉ của hoàng đế, hắn nhất định phải tuân theo!” Tôn Quyền cười to nói.

“Sau khi Lượng trở về, sẽ nói lại kỹ càng với chủ công nhà ta. Thế nhưng tại hạ có một nghi vấn muốn hỏi Công Nhân tiên sinh!” Gia Cát Lượng lại đi lòng vòng.

“. . .” Đổng Chiêu làm một động tác “Mời”.

Gia Cát Lượng hắng giọng, hắt lại cố ý quét mắt liếc nhìn Tôn Quyền, khiến Tôn Quyền chú ý rồi hắt mới lên tiếng: “Có câu là phụ chết tử tế, huynh đi đệ thừa, vì sao chức vị Đại tướng quân của Tôn Bá Phủ tướng quân, triều đình lại không đưa tới Giang Nam?”

“Ha ha ha. . .” Đồng Chiêu cười to, thế nhưng, hắt đang thầm hận Gia Cát Lượng trong lòng. Câu hỏi này của Gia Cát Lượng nếu hắt đối đáp không tốt, vậy chính hắt đang khinh thường, xem thường Tôn Quyền, hậu quả của nó tuy không đủ khiến cho hắt phải để ở trong lòng, thế nhưng nếu thật chuyện là như vậy, chẳng phải hắt sẽ rất mất mặt sao? Cho nên cùng với lúc hắt phá lên cười to, đầu óc hắt cũng dùng hết tốc độ xoay quanh một vòng, rốt cục sau khi cười xong, hắt lại làm ra vẻ thâm trầm, chờ đợi một chút rồi mới thở dài một hơi sau đó lên tiếng trả lời: “Nói về chức vị Đại tướng quân, kỳ thật với tư cách của Ngô Hầu, muốn nhận được nó cũng không có vấn đề gì, chẳng qua là. . .”

“Chỉ là cái gì?” Gia Cát Lượng không lên tiếng, ngược lại các tướng lĩnh Giang Đông đều duỗi dài đầu, Tôn Quyền vốn định khiêm tốn một chút, thế nhưng Đồng Chiêu nói quá thẳng thắn, hắt để thể hiện sự trang trọng, đương nhiên chỉ đóng vai dự thính, thế nhưng, mặc dù hắt không có thái độ rõ ràng như những người khác, hắt thực sự đứng thẳng lỗ tai.

“Chẳng qua là chúa công nhà ta thật sự yêu thích Tôn Bá Phủ tướng quân. Cầu cửa miệng của chúa công nhà ta là: người như Tôn Bá Phủ, Sư nhi dã! Người duy nhất có thể làm Đại tướng quân! Cho nên, suy đi nghĩ lại, chủ công nhà ta cuối cùng mới quyết định lấy chức vị Ngô Hầu, trao tặng Tôn Tướng quân, bày tỏ thân thiết, cũng bày tỏ lòng áy náy!” Đồng Chiêu ra vẻ buồn bã nói, thế nhưng lời nói của hắt lại đã được các tướng lĩnh Giang Đông nhất trí khen ngợi từ tận đáy lòng mình. Cần phải hiểu rằng tuy Tôn Quyền đã ngồi vững vàng trên vị trí của mình thế nhưng trong suy nghĩ của người Giang Đông, Tôn Quyền ở trong lòng của bọn hắt vẫn còn thua kém Tôn Sách. Nếu như chức vị Đại tướng quân chỉ có Tôn Sách mới có thể làm, đương nhiên Tôn Quyền cũng không thể tranh cãi, hơn nữa ở Hán triều, với quốc gia cổ đại, tước vị đều cực kỳ tôn quý, người Giang Đông kỳ thật cũng rất hài lòng với điều này.

“Đồng Chiêu, lời này của người đang vũ nhục Tôn Bá Phủ tướng quân! Làm như vậy, người thật sự không để các vị cao nhân Giang Đông ở trong mắt?” Lưu Diệp cũng lên tiếng nói.

“Ta có nào vũ nhục Tôn Bá Phủ tướng quân?” Đồng Chiêu hỏi ngược lại.

“Hừ, Hứa Thành dùng chức vị Đại tướng quân, muốn Tôn Bá Phủ tướng quân đánh Từ Châu. Người nói xem không phải Hứa Thành vẫn nhớ mãi không quên đối với Tôn Bá Phủ, là vì. . .” Lưu Diệp không tiện nói ra thành lời, thế nhưng ý tứ trong lời nói của hắt lại vô cùng rõ ràng. Hắt nói sở dĩ Hứa Thành tưởng niệm Tôn Sách, trên thực tế là bởi vì Hứa Thành hy vọng có thể tiếp tục trêu đùa Tôn Sách.

“Lưu Diệp, người im ngay!” Đồng Chiêu giả vờ giận dữ, nói: “Hừ, chỉ có hạng người vô năng như bọn người mới xem nhẹ Tôn Bá Phủ tướng quân, các người cũng không nghĩ xem Tôn Bá Phủ tướng quân khai sáng cơ nghiệp Giang Đông, sao lại há có thể tùy ý để cho người khác ép buộc? Bọn người không rõ ý nghĩa chân chính, dùng tầm nhìn hạn hẹp của bản thân để đánh giá chiến lược vĩ đại của Tôn Bá Phủ tướng quân, các người mới thật sự là đang vũ nhục Tôn Bá Phủ tướng quân!”

172. Q.2 - Chương 172: Kiểm Cùng Việc Hôn Nhân

“Tốt rồi, ba vị không nên tranh cãi!” rốt cục Tôn Quyền không chịu nổi. Ba người các người giằng co, dựa vào cái gì mà các người lại dám đánh giá người Tôn gia chúng ta?

“Đúng vậy, có một số việc tranh giành cũng không thể tranh giành, thế nhưng, nếu như ba vị có gì không thoải mái, không bằng chúng ta ngày khác bàn lại, thế nào?” Trương Chiêu đánh mắt ra hiệu cho Tôn Quyền, nói.

“Đúng vậy, hôm nay mỗi cũng đôi chút mệt mỏi, muốn vào trong nghỉ ngơi, ba vị, bản Hầu cáo từ trước!” Nói xong, Tôn Quyền lập tức đứng lên, đi về phía phòng trong.

“Ngô Hầu chậm đã!” Đồng Chiêu đột nhiên lại lên tiếng nói.

“Hả? Công Nhân tiên sinh còn có chuyện gì?” Tôn Quyền không muốn thất lễ, lên tiếng hỏi.

“Trong tay Đồng Chiêu có một lễ vật, muốn mời Ngô Hầu chuyển giao ột người!” Đồng Chiêu cười cười với Gia Cát Lượng cùng Lưu Diệp, nụ cười khiến cho hai người không hiểu, tâm trạng thậm trở nên căng thẳng.

“Lễ vật gì?” Tôn Quyền nghe nói như thế liền đứng lại. Hắn rất ngạc nhiên, nếu như Đồng Chiêu có lễ vật như đã nói, lẽ ra phải dâng lên trước tiên mới đúng, vì sao hiện tại mới nói? Chẳng lẽ Đồng Chiêu muốn dùng lễ vật này để lôi kéo mình, dùng cái này để chọc tức Gia Cát Lượng cùng Lưu Diệp hay sao? Xem ra quy cách của lễ vật này không thể thấp, xem ra mình cũng phải cẩn thận quan sát một chút.

“Ba ba ba!” Đồng Chiêu vỗ tay ba cái. Chỉ chốc lát sau, bên ngoài đã có người nâng một cái hộp gỗ thật dài đi vào, bước tới trình lên trước mặt Tôn Quyền, đặt ở trên án.

“Cái này là vật gì?” Tôn Quyền lại ngồi xuống, hắn cũng không giơ tay mở ra, hắn chỉ ngồi quan sát cái hộp, nhìn Đồng Chiêu hỏi.

“Sao Ngô Hầu không tự mình mở ra xem?” Đồng Chiêu mỉm cười nói.

“ . . .” Trầm mặc một hồi, Tôn Quyền đưa tay ra, mãnh mẽ mở ra, mở nắp hộp.

“Kiếm! ?”

“Ngô Hầu mời nhìn kỹ kiếm này!” Đồng Chiêu nói tiếp.

“Ừ!” ánh mắt Tôn Quyền chuyển dời đến trên thân kiếm, thế nhưng hắn lại không thể nhìn ra kiếm này có gì khác biệt, hắn chỉ cảm thấy kiếm này cũng không có gì khác biệt so với cổ kiếm, cho nên hắn lại nhìn về phía Đồng Chiêu, mà Đồng Chiêu lại mỉm cười.

“Xoẹt!” Nhìn thấy sắc mặt Đồng Chiêu, Tôn Quyền cảm thấy đôi chút phiền muộn, chẳng lẽ kiếm này thực có gì đó khác biệt? Thế nhưng xem đi xem lại vẫn không nhận ra điều khác lạ nào vì vậy, hắn rút thanh kiếm ra.

“Y kiếm?” Trên thân kiếm có khắc mấy chữ này, tuy phong cách cổ xưa thế nhưng Tôn Quyền thực sự vẫn có thể nhận ra.

“Đúng vậy, chính là Y kiếm!” Đồng Chiêu cười nói.

“Công Nhân tiên sinh, xem ra, đây chỉ là một thanh cổ kiếm bình thường mà thôi. Thật không ngờ tiên sinh lại trịnh trọng tặng cho Ngô Hầu, chẳng lẽ tiên sinh cho rằng Giang Đông không có bảo kiếm sao?” Lưu Diệp vừa rồi không lên tiếng, thế nhưng, hắn sẽ không bỏ qua cơ hội nã pháo đối với Đồng Chiêu.

“Ha ha ha ” Đồng Chiêu cười to, thế nhưng hắn lại không thêm quan tâm đến lý lẽ của Lưu Diệp, hắn lại nhìn Tôn Quyền hỏi: “Ngô Hầu, chẳng lẽ ngài thật sự không biết lai lịch của thanh ‘ Y kiếm ’ này sao? Kiếm này có nguồn gốc rất lớn cùng Tôn thị nhất tộc!”

Tôn Quyền ngơ ngác, ngẩng đầu nhìn chung quanh, hắn nhìn về phía hai lão tướng Trình Phổ, Hoàng Cái, muốn tìm kiếm một đáp án, thế nhưng những người Trình Phổ cũng cảm thấy nghi hoặc. Bình khí có quan hệ cùng Tôn gia, nổi danh thì chỉ có cổ đỉnh đao mà thôi, thế nhưng cây đao kia đã hạ táng đi theo Tôn Kiên rồi. Rốt cuộc thanh kiếm này có từ nơi nào? Nhìn dáng vẻ tự tin của Đồng Chiêu, chẳng lẽ thật sự có liên quan cùng Tôn gia?

Chứng kiến mấy lão gia tướng của mình mang dáng vẻ lực bất tòng tâm, Tôn Quyền đành phải chuyển ánh mắt về phía Đồng Chiêu, hắn lên tiếng nói: “Công Nhân tiên sinh, Tôn Quyền ngu muội, không biết lai lịch kiếm này, tiên sinh có thể báo cho biết hay không?”

“Không dám!” Đồng Chiêu làm bộ khiêm tốn, thích thú vuốt chòm râu ngắn, làm ra dáng vẻ nhớ lại chuyện xưa.

“ ‘ Y kiếm ’ giả, mặc dù cũng không thể so sánh với những thần binh lợi khí tương truyền từ xưa, thế nhưng lai lịch kiếm này lại lớn hơn những thần binh vô chủ, bởi vì chủ nhân đầu tiên của kiếm này chính là binh thánh Hoa Hạ ta, Tôn Vũ!”

“Cái gì?” Tôn Quyền mãnh liệt tròn tròn hai mắt, hung hăng nhìn về phía cổ kiếm trong tay.

“Tôn Vũ? !” Không chỉ có người Giang Đông, ngay cả Gia Cát Lượng cùng Lưu Diệp cũng có dáng vẻ khiếp sợ. Không phải kiếm làm người kinh hãi, mà là chủ nhân của kiếm làm người kinh hãi, bởi vì Tôn thị nhất tộc được xưng hậu duệ của Tôn Vũ, kiếm của binh thánh lại hiện ra, chỉ cần là một người nào đó, chỉ sợ đều sẽ cắt đầu, thế nhưng Đồng Chiêu lại đem kiếm này về cho Tôn gia, lẽ này thật sự quá lớn, quá lớn!

“Xin hỏi, sao Công Nhân tiên sinh biết được kiếm này đúng là bội kiếm của ‘ binh thánh ’?” Cơn khiếp sợ qua đi, câu nói đầu tiên của Gia Cát Lượng đã hỏi tới điểm mấu chốt, nếu Đồng Chiêu trả lời hoàn toàn không hợp lý thì đã có thể xếp Đồng Chiêu vào tội có ý không tôn trọng lão tổ tông Tôn gia, vậy mặc kệ hấn là sứ thần của ai, cũng đừng nghĩ tới việc còn sống mà đi ra khỏi Giang Đông, hơn nữa Hứa Thành cũng không thể nói gì.

“Ha ha ha, chứ vị cũng biết kiếm này được đúc như thế nào hay sao?” Đồng Chiêu nghiêng người nhìn thoáng qua Gia Cát Lượng. Tiểu tử, muốn làm khó Lão Tử? Nhìn người có dáng vẻ như vừa cai sữa, rõ ràng cũng dám tới nơi này châm ngòi, hừ! Hiện tại không cần so đo với tiểu hài tử người, sau này sẽ tìm người tính sổ.

“Mời Công Nhân tiên sinh vui lòng chỉ giáo!” Tôn Quyền nhìn Đồng Chiêu thi lễ một cái. Cần phải hiểu rằng từ khi Đồng Chiêu đến, tuy Tôn Quyền có biểu hiện lễ nghi, tôn kính, nhưng trên thực tế hấn vẫn rất căm thù, hơn nữa nói như thế nào đi nữa Tôn Quyền cũng là chúa tể một phương, đương nhiên hấn không thể thi lễ với Đồng Chiêu, thế nhưng lần này, vì tổ tông, Tôn Quyền cũng không thể không hạ thấp thái độ của mình.

“Người đúc kiếm này, theo như truyền thuyết, chính là bậc thầy Ngô quốc ngày xưa: Âu Dã Tử!” Đồng Chiêu nói.

“Chậm đã!” Lần này, không phải Gia Cát Lượng hoặc là Lưu Diệp, mà là Trương Chiêu.

“Hả? Tử Bô tiên sinh có vấn đề gì không?” Đồng Chiêu hỏi.

“Công Nhân tiên sinh!” Trương Chiêu nhìn Đồng Chiêu, lạnh lùng nói: “Âu Dã Tử, chính là bậc thầy thời xuân thu, cả đời tổng cộng đúc bát đại Danh Kiếm, đúc cho Việt Vương năm kiếm: Trảm Lư, Thuần Quân, Thắng Tà, Ngư Tràn, Cự Khuyết, đúc cho nước Sở ba kiếm: Long Uyên, Thái A cùng Công Bố, tại hạ chưa từng nghe nói, Âu Dã Tử chính là tượng sư Ngô quốc, càng không từng nghe nói Âu Dã Tử lại còn đúc một thanh ‘ Y kiếm ’ ! Công Nhân tiên sinh, không phải tiên sinh cho rằng Đông Ngô ta không người đọc sách sao?” Nói xong lời này, hai mắt Trương Chiêu như điện, nhìn chăm chăm vào Đồng Chiêu không tha, hấn vừa nghe Đồng Chiêu nói cái gì là kiếm của Tôn Vũ, đã cảm thấy Đồng Chiêu muốn gây chuyện phiền toái, cho nên hấn bắt chấp tất cả, lên tiếng ngăn chặn Đồng Chiêu.

“Ha ha, đáng thương thay tên tuổi Trương Tử Bô người vang danh khắp thiên hạ, lại không biết biến báo như thế!” Đồng Chiêu lại cười to, thế nhưng, trong lòng hấn đang âm thầm đắc ý, bởi vì ngay khi hấn đến, hấn đã sớm nghĩ tới khả năng gặp phải vấn đề này, hấn há có thể không thể trả lời được vấn đề này sao? Đây chính là điểm khác biệt giữa sứ thần của Hứa Thành cùng sứ thần của các chư hầu khác. Trước khi sứ thần Hứa Thành xuất phát, tất cả đều phải diễn thử một lần các vấn đề có khả năng gặp phải, tất cả mọi người hỗ trợ tìm ra phương pháp ứng đối, sau đó sứ thần mới có thể xuất phát. Tình huống cụ thể còn lại thì sứ thần dựa vào cơ trí của mình mà ứng đối, mà sứ thần của các chư hầu khác thì lại không như vậy, chỉ có thể dựa vào chính bản thân mình. Điều này đương nhiên chính là chỗ khác biệt.

“Biến báo? Chẳng lẽ lại có thể để cho Âu Dã Tử là người nước Việt biến báo thành người nước Ngô hay sao?” Trương Chiêu hỏi ngược lại.

“Xin hỏi Tử Bô tiên sinh có biết chuyện Chuyên Chư đâm Vương Liêu?” Đồng Chiêu cười hì hì hỏi.

“Đương nhiên biết rõ! Chuyên Chư do Hạp Lư sai phái, dùng danh nghĩa hiến cá, đầu điểm dao găm trong bụng cá, về sau một kích thành công!” Trương Chiêu nói.

“Chuyên Chư dùng vật gì?” Đồng Chiêu cười hỏi.

“Cá. . .” Trương Chiêu đột nhiên nhìn thoáng qua Đồng Chiêu, hít một hơi, lúc này hấn mới đành chịu mà nói ra ba chữ: “Ngư Trường Kiếm!”

“Đúng vậy, Ngự Trường Kiếm không phải là Danh Kiếm nước Việt sao? Sao có thể rơi vào trong tay Ngô vương Hạp Lư?” Đồng Chiêu lại truy hỏi một câu, thế nhưng Trương Chiêu không thể trả lời hẳn.

Nhìn thấy Trương Chiêu không lên tiếng nữa, Đồng Chiêu cũng không hề ép hỏi, hần lại phối hợp giải thích lai lịch thanh “Y kiếm”: “Âu Dã Tử khi đúc kiếm, thế nhưng bếp lò đúc kiếm lại không thể đủ lửa, mất thấy thiên thời sắp trôi qua, cuối cùng trong cơn phần nộ, hần định dùng thân tuần vào trong bếp, vừa hay lúc này Tôn Tử đi tới, nói tinh hoa của người, đều ở móng tay, tóc, có thể đưa móng tay, tóc vào trong lò, tuần thay thân. Kết quả, Âu Dã Tử làm theo, quả nhiên lửa lò đại thịnh, kiếm bởi đó mà thành, vì vậy Âu Dã Tử liền tặng kiếm cho Tôn Tử, Tôn Tử cầm kiếm này, thống soái đại quân nước Ngô trong mười ngày đánh hạ nước Sở, nếu không phải Thân Bao Tư khóc lóc bảy ngày bảy đêm ở trong triều đình nước Tần, cảm động Tần Vương, chỉ sợ nước Sở sớm đã không thể phục quốc nữa rồi, thế nhưng nguyên nhân chủ yếu khiến nước Sở có thể phục quốc, chỉ sợ cũng là bởi vì Tôn Tử không đồng ý với Hạp Lư sau khi đại thắng đã tung binh đánh cướp, hưởng lạc bữa bãi, một mình bỏ đi, không có binh thánh trợ giúp, mặc dù Hạp Lư có Ngũ Tử Tư tương trợ, cũng không cách nào đối phó với liên quân Tần Sở, mà thanh ‘Y kiếm’ này cũng từ đây tung tích không rõ, cũng bởi vì chủ nhân của nó thanh danh quá thịnh, cho nên, nó chẳng hề nổi danh như những danh kiếm khác do Âu Dã Tử tạo thành, hào quang đều bị danh tiếng của Tôn Tử che mất!”

“ . . . ” Tôn Quyền nhìn xem bảo kiếm trong tay, trong lòng xuất hiện tâm trạng vui mừng mơ hồ, kiếm tốt!

“Ngô Hâu!” Đồng Chiêu nhìn thấy dáng vẻ thất thần của Tôn Quyền, vội vàng lên tiếng kêu một tiếng.

“Ừ? A..., Công Nhân tiên sinh, thanh kiếm này ta nhận, đa tạ!” Tôn Quyền vẫn cúi nhìn thanh “Y kiếm”, hần thậm chí còn không ngẩng đầu lên.

“Cái này, Ngô Hâu, thanh kiếm này cũng không phải tặng cho ngài!” Đồng Chiêu nói.

. . .

Không phải tặng cho Tôn Quyền sao?

Tất cả ánh mắt tất cả mọi người đồng loạt lộ hàn quang, đe dọa nhìn Đồng Chiêu! Tốt lớn gan! Không tặng cho Ngô Hâu, còn có thể cho ai? Giang Đông này còn có ai dám cầm thanh kiếm này sao? Ngoại trừ Ngô Hâu, còn có ai có tư cách này?

“Công Nhân tiên sinh, vậy người muốn tặng cho người phương nào?” rốt cục Tôn Quyền tra kiếm vào vỏ, sau đó hần lạnh lùng nhìn Đồng Chiêu, lên tiếng hỏi.

“Kiếm này cũng không phải là của chủ công nhà ta, tại hạ cũng chỉ bị người nhờ vả, dùng kiếm làm lễ vật, đến đây cầu. . . ” Đồng Chiêu cố ý ngừng lại một chút.

“Cầu cái gì?” Tôn Quyền lập tức truy vấn.

“Vốn chủ nhân của kiếm này chính là Chinh Bắc tướng quân, Bàng Bái!” Đồng Chiêu còn nói thêm.

“ . . . ” đám người Tôn Quyền nhìn nhau, Bàng Bái? Lại là cái đồ cuồng vọng tự tại! Xem ra có phiền toái!

Quả nhiên, Đồng Chiêu nói ra một câu hơi thiếu chút nữa khiến cho Tôn Quyền rút kiếm chém người. Hần nói: “Bàng tướng quân nghe nói danh tiếng Tôn tiểu thư, muội muội Ngô Hâu, thật là ái mộ, nguyện cầu làm vợ, lại nghe nói Tôn tiểu thư không thích trang sức, chỉ thích binh khí, cho nên mới dùng thanh ‘Y kiếm’ quý báu này làm đồ sính lễ!”

. . .

Người Giang Đông không nói, Gia Cát Lượng cùng Lưu Diệp càng đứng yên tại chỗ, mắt xem mũi, mũi nhìn tim, như là ngủ rồi, (đáng thương hai đại nhân vật, đến hiện tại bên Giang Đông phương diện cũng không cho người an bài chỗ ngồi cho bọn hần), hiện tại đây chính là chuyện nhà của Tôn gia, bọn hần cũng không tiện nhúng tay vào.

“Thế nhưng. . . Thế nhưng Bàng Bái cũng quá lớn tuổi, em ta ít nhất nhỏ hơn hai mươi tuổi so với hần!” Tôn Quyền trầm mặc cả buổi, mới nghĩ ra một lý do.

“Hai mươi tuổi thì có gì đáng ngại? Người trong thiên hạ, chồng già vợ trẻ nhiều vô số kể, huống chi Bằng tướng quân cũng không đã già!” Đồng Chiêu cười thầm trong lòng, nhưng bề ngoài hấn lại nghiêm mặt phản bác.

“Muội muội của Ngô Hầu tuổi còn nhỏ quá, chỉ sợ không thích hợp hôn phối” Ai nấy đều nhận ra Tôn Quyền cũng không muốn gả muội muội của mình cho người của Hứa Thành. Lúc này, giúp đỡ Tôn Quyền chẳng khác nào giúp mình, Gia Cát Lượng căn cứ vào ý nghĩ này, rốt cục hấn lên tiếng.

“Đúng, đúng, đúng!” Tôn Quyền vội vàng đáp, cảm kích nhìn thoáng qua Gia Cát Lượng, hấn còn nói thêm: “Hơn nữa em ta luôn luôn được gia mẫu yêu thương, hôn sự của muội muội, ta cũng không làm chủ được!”

“Thì ra là thế” Đồng Chiêu “À” một tiếng, nói: “Nếu là như vậy, kính xin Ngô Hầu trả lại thanh ‘Y kiếm’ cho Đồng mỗ, để cho Đồng mỗ tự đi cầu kiến Lão phu nhân!”

Cái này sao có thể được? Đây chính là bội kiếm của Tôn Vũ, đồ vật của lão tổ tông Tôn gia. Nay rơi vào trong tay thì tuyệt đối không có khả năng đưa ra ngoài, bằng không mình sẽ lập tức bị coi là mắc tội bất hiếu.

Tôn Quyền cầm thật chặt thành kiếm trong tay, cười nói: “Công Nhân tiên sinh, không bằng như vậy, mỗ thay người chuyển cáo tới gia mẫu, cũng mang kiếm này tặng cho em ta, thế nào?”

“Cái này. . .” Đồng Chiêu ra vẻ khó xử.

“Ai da, chớ không phải là Công Nhân tiên sinh tự cho bản thân còn lớn hơn so với thể diện Ngô Hầu? Câu nói này của Ngô Hầu tương đương với việc đã đáp ứng thỉnh cầu của người, chỉ chờ một câu nói của Lão phu nhân nữa mà thôi” Đương nhiên Trương Chiêu nhìn ra được ý định của Tôn Quyền. Loại sự này đương nhiên hấn phải trợ giúp thế nhưng hấn lại nói kiểu lập lờ nước đôi, mặc kệ cuối cùng việc hôn nhân này có thành hay không, đều không trách cứ Tôn Quyền, bởi vì quyền quyết định nằm trong tay Lão phu nhân. Về phần thanh kiếm kia, dù sao chắc chắn sẽ không trả lại.

“Được rồi, kính xin Ngô Hầu sớm bẩm báo Lão phu nhân, Đồng mỗ về dịch quán chờ!” Nói xong, Đồng Chiêu liền cáo từ Tôn Quyền, đi ra ngoài.

Đương nhiên đám người Tôn Quyền thở phào một hơi. Dù sao, đây là kiếm của người ta, cũng không thể cứng rắn tranh đoạt. Hiện tại thì tốt rồi, coi như là vật đã vào trong tay, Đồng Chiêu cũng đừng nghĩ tới việc lấy lại kiếm này, về phần việc hôn nhân kia! Ai sẽ để ở trong lòng? Việc còn lại chính là hai gã vẫn đang đứng ở chỗ này.

Vẫn có câu nói: môi hở răng lạnh, bọn hấn đều hiểu đạo lý này!

Vì vậy, Tôn Quyền giao thanh “Y kiếm” này cho Giả Hoa, nhìn hấn dùng hai cánh tay, cẩn thận nâng chiếc hộp gỗ, cẩn thận từng li từng tí tiến về phía hậu trạch, sau đó Tôn Quyền lại mới cùng đám mưu sĩ Trương Chiêu đàm phán cùng Gia Cát Lượng, Lưu Diệp.

. . .

Mà vào lúc này, Đồng Chiêu cũng không trở về dịch quán, hấn trực tiếp tiến về phía cửa thành Kiến Nghiệp, hấn cũng rất đặc ý trong lòng. Ha ha, mặc dù việc hôn nhân này không thành công, thế nhưng cái gọi là bắt người tay ngắn, chỉ cần Tôn Quyền không trả lại thanh kiếm, chẳng khác nào biến tướng mà đồng ý trên danh nghĩa hôn sự của Bằng Bái cùng Tôn Thượng Hương, mà chỉ cần có quan hệ thân thích, đợi ngày sau đại quân sát nhập Giang Đông, khả năng liều chết của người Giang Đông sẽ nhỏ đi rất nhiều. Đám người Hà Thông kia đã điều tra rất rõ ràng, Tôn Thượng Hương tuy còn nhỏ tuổi, địa vị ở Tôn gia cũng không thấp! Đối với Tôn Quyền, nhất là với mẫu thân bọn họ, rất có sức ảnh hưởng; mà ngoại trừ điều đó ra, việc hôn nhân này cũng sẽ trở thành một cây gai trong liên minh ba nhà. Bình thường thì sẽ không có cảm giác đau đớn, chỉ khi nào đụng phải, chuyện lúc đó sẽ khác. Tào Mạnh Đức trời sinh tính đa nghi, Gia Cát Lượng cực kỳ cẩn thận, ha ha, không sợ các người không đề phòng Giang Đông sẽ bởi vì việc hôn nhân này mà đột nhiên đảo ngũ!

Mộc Khôn, ý tứ chân chính là mẫu khôn, trái lại chính là Công Kiền, cũng chính là Công Dã Kiền.

Khi Hứa Thành dùng hai chữ này coi như danh hiệu của Công Dã Kiền, Công Dã Kiền đã tiến hành ra sức chống lại chuyện này. Kết quả, dưới trấn áp mạnh mẽ của Hứa Thành, hắn vẫn bị bức bách tiếp nhận. Thế nhưng may mắn thay danh hiệu này cũng chỉ có Hứa Thành cùng Hà Thông, đầu lĩnh gián điệp biết rõ, hơn nữa sau này Công Dã Kiền sẽ dùng chính tên của bản thân trước kia, ngược lại hắn không sợ bị những người khác biết rõ mà cười nhạo.

Lần này Hứa Thành thực thi kế hoạch “Tai bay vạ gió”, lại một lần nữa dùng tới đại gián điệp Công Dã Kiền, dùng thân phận trước đó của hắn, Vệ Ủy triều đình, đánh vào Kinh Châu.

Mục tiêu, dĩ nhiên là Lưu Bị.

Tất cả đều rất đơn giản, đầu tiên một người gọi là Công Dã Kiền, Vệ Ủy triều đình trước đây đột nhiên xuất hiện tại Giang Hạ, khóc lóc hô hào muốn tìm Lưu Bị Lưu hoàng thúc. Sau khi được Lưu Bị tiếp kiến, hắn lớn tiếng khóc lóc kể lể bản thân mình sau khi Hứa Thành đánh chiếm Trường An vẫn dấu kín thân phận, nghĩ cách hoạt động cứu viện hoàng đế, liên lạc với những bề tôi vẫn còn trung thành, thế nhưng bởi vì Hứa Thành người này tinh ranh giống như quỷ, đã sớm đuổi những những đại thần trung thành không ăn ở hai lòng ra khỏi Trường An, khiến cho hắn không cách nào tìm được đồng bạn. Hơn nữa, kẻ phản bội Lã Bố, Tào Tính hiện giữ chức Chấp Kim Ngô quản lý quá nghiêm, giống như gà mẹ bảo vệ gà con, cũng làm cho hắn một mực không có cơ hội, cuối cùng sau khi hắn mạo hiểm làm việc, không thành công, thế nhưng hắn lại gặp mặt hoàng đế, hơn nữa, còn bại lộ chính bản thân mình, rơi vào đường cùng, hắn chỉ còn cách đào thoát khỏi Ung Châu, thoát khỏi địa bàn của Hứa Thành. Hắn vốn định tìm chư hầu thiên hạ hỗ trợ, nhưng lại thấy tất cả mọi người đều không quan tâm, giống như đều đã sớm quên hoàng đế Đại Hán vẫn còn tồn tại, thất vọng, tức giận. Rốt cục, một tia ánh sáng rạng đông xuất hiện, cuộc chiến Giang Hạ, Lưu Bị, hoàng thúc đồng tông Đại Hán hoàng đế, hiện thân ở trước mặt của hắn. Thế nhưng, nói như thế nào đi nữa Công Dã Kiền hắn cũng đã từng trải qua hoạn nạn với triều đình, trải qua quá nhiều thất vọng, cho nên, hắn cũng không vội vã tới tìm Lưu hoàng thúc, mà trước tiên quan sát một phen. Kết quả, Lưu Bị rất phù hợp với yêu cầu của hắn, đương nhiên, ngoại trừ thể lực nhỏ một chút. Thế nhưng hắn cũng không coi trọng điều này. Hắn tin tưởng, Lưu Bị nhất định có thể khởi dậy, cho nên, hắn đã đến, hơn nữa hắn còn mang đến tín vật của hoàng đế — nửa khối ngọc bội, hy vọng có thể có chỗ trợ giúp đối với Lưu Bị. Theo như lời hắn nói là người có ngọc bội này, có thể thay thiên tử làm việc, bất kỳ lúc nào cũng có ích, danh nghĩa hoàng đế.

Kết quả sau khi đọc thư của Vương Doãn, xác nhận thân phận Công Dã Kiền, Lưu Bị liền ôm nửa khối ngọc bội thấp kém gào khóc, lớn tiếng chửi mình vô năng, không thể hộ giá hộ nước, khiến ột đám thuộc hạ bên người Lưu Bị không thể không rơi nước mắt theo. Đương nhiên, Công Dã Kiền lại không thể rơi nước mắt vì theo như lời hắn nói chính là “Sớm rơi hết mất rồi”. Kết quả, những lời này càng làm cho đám người Lưu Bị cảm thấy bội phục ý chí của hắn, cảm giác tin tưởng tăng nhiều!

Thế nhưng, Công Dã Kiền cũng không tính ở lại Giang Hạ cùng Lưu Bị, hắn nói: “Ta muốn đi tìm nương tựa Thái Mạo!”

Một câu này của Công Dã Kiền khiến cho Lưu Bị “Cực kỳ bi thương” ngay tại chỗ, người rời đi, để cho ta làm sao bây giờ? Không có người ” Vệ Ủy đương triều ” làm chứng, ta sao dám dùng danh nghĩa hoàng đế? Người coi thường Lão Tử không thể nhìn ra nửa khối ngọc bội này là mặt hàng gì sao? Tuy lão tử xuất thân bán giấy cỏ, thế nhưng đã nhiều năm như vậy, người coi thường ánh mắt lão tử không có tiến bộ sao?

Thế nhưng lời nói này đương nhiên không thể nói rõ ràng ra được. Lúc ấy Lưu Bị mang theo nước mắt rửa, thiếu chút nữa bổ nhào qua ôm lấy Công Dã Kiền, đáng vẻ đau đớn hỏi: “Tiên sinh nếu không ở lại, Bị sao có thể làm được việc? Nếu như việc không thành, chẳng phải phụ sự phó thác của bề hạ sao?”

173. Q.2 - Chương 173: Người Bị Tình Nghi

Thật sự là một cái cớ quá lớn! Công Dã Kiền thâm bĩ môi trong lòng, hắn vẫn không thêm quan tâm tới điều đó. Lý do này tự nhiên không thể khiến cho hắn từ bỏ kế hoạch đã được định sẵn, cho nên, hắn nói với Lưu Bị: “Hoàng thúc, cũng không phải Công Dã Kiền không muốn đi theo bên người hoàng thúc mà ra sức mà lúc này cho dù tại hạ ở lại bên cạnh ngài, cũng không tạo nên tác dụng gì quá lớn”

“Tiên sinh đại tài, Bị sớm nghe nói, hà tất khiêm tốn?” Lưu Bị nói với Công Dã Kiên với thái độ vô cùng khách khí.

“Hoàng thúc, xin hỏi ngài tính cứu giá như thế nào? Phụ tá ngô hoàng trung hưng Đại Hán như thế nào?” Công Dã Kiên hỏi.

“Đương nhiên là trước tiên tích góp thực lực, sau đó, liên hợp các chư hầu khác cùng tiêu diệt nghịch tặc Hứa Thành, về sau, dùng danh nghĩa ngô hoàng, chinh đồn thiên hạ, nghe nói bệ hạ thiên tính thông minh, đợi sau khi nắm giữ quyền hành, Đại Hán ta trung hưng tự nhiên thuận lý thành chương!” Lưu Bị miệng nói mà lòng không nghĩ vậy.

“Hừ, vốn dùng danh nghĩa hoàng đế, rõ ràng phải độc tài quyền hành, lại đổi giọng nói cái gì bệ hạ thông minh, thuận lý thành chương, giống như muốn giao quyền hành cho hoàng đế không may kia. Chúa công nói không sai, thằng này quả nhiên không phải là đồ tốt gì cho cam, đây là thăm dò Lão Tử mà thôi!” Công Dã Kiên nghĩ như vậy trong lòng, thế nhưng, biểu hiện bề ngoài của hắn thì lại giả bộ như nghe mà không hiểu gì hết, hắn chỉ thở dài một hơi, nói với Lưu Bị: “Hoàng thúc ngài cũng phải hiểu, phải đợi sau khi ngài có đủ thực lực, tiêu diệt Hứa Thành xong, chúng ta mới có khả năng dùng danh nghĩa bệ hạ để chinh đồn chư hầu thiên hạ, không thể gấp nhất thời, mà nhiệm vụ của tại hạ chính là phải hiệp trợ hoàng thúc ngài sớm ngày có được đầy đủ thực lực, cho nên, ta mới đi tìm nương tựa Thái Mạo!”

“Tiên sinh chuyện đó giải thích thế nào?” Lưu Bị thoáng ngừng rơi nước mắt, hỏi.

“Có phải giả ngu với Lão Tử hay không? Rõ ràng chơi một chiêu này để lãng phí nước miếng của lão tử, đáng giận!” Công Dã Kiên thầm tiến hành diễn cuồng phê phán hành vi dè dặt của Lưu Bị trong lòng, đồng thời bề ngoài hắn lại thành thành thật thật mà giải thích: “Lưu Biểu đã hơi già nua, quyền hành Kinh Châu đã bị Thái thị nắm giữ, nếu như Lưu Biểu mất, Thái thị lại chưởng quyền hành Tương Dương, chỉ cần bọn hắn nói Lưu Biểu truyền chức vị Châu Mục cho Lưu Tông, xin hỏi hoàng thúc, ngài sẽ ứng đối như thế nào?”

“Cái này. . .” Lưu Bị không dám một lần nữa trợn tròn mắt nói lời bịa đặt, hắn cũng không thể rõ ràng lên tiếng phủ nhận, nói mình sẽ mượn tên tuổi Lưu Kỳ tên phản đối hành vi của Thái thị, sau đó mang binh đi đánh Thái thị!

“Lại xin hỏi hoàng thúc một câu, đối với hào phú Kinh Châu mà nói, ngài cuối cùng là người ngoại lai, nếu như Thái thị lấy điều này làm lý do, muốn các tộc Kinh Châu trục xuất ngài ra khỏi Kinh Châu, miễn đi chức vị Thái Thú Giang Hạ của ngài, ngài sẽ làm thế nào?” Công Dã Kiên lại thêm một câu.

“Chuyện này thì cần phải xem bọn hắn có bản lĩnh cùng đảm lược hay không! Người khác Lão Tử sợ, chỉ dựa vào đám người Kinh Châu đó, Lão Tử còn không để vào mắt!” Lưu Bị cúi đầu nghĩ mà không nói.

“Lại xin hỏi hoàng thúc, nếu như trước tiên Thái Mạo mượn danh nghĩa Lưu Biểu, gọi Lưu Kỳ công tử quay về Tương Dương, đảm nhận chức Kinh Châu Mục sau đó chúng lại muốn đuổi ngài ra khỏi Kinh Châu. Khi đó, ngài cho rằng ngài còn có thể làm được chuyện gì sao?” Công Dã Kiên nhìn thấy dáng vẻ không quan tâm của Lưu Bị, hắn lại hung hăng tăng thêm một chiêu.

Lần này câu nói của Công Dã Kiên khiến cho Lưu Bị chấn động một chút, sở dĩ Lưu Bị hắn cho là mình có thể đoạt được Kinh Châu, đơn giản chính là dựa vào giao tình của hắn cùng Đại công tử Lưu Kỳ mà thôi, thế nhưng nếu quả thật sự việc xảy ra theo đúng như lời Công Dã Kiên, Lưu Kỳ cùng Thái Mạo đã đạt thành hoà giải, hắn hoàn toàn không có danh nghĩa nào để dùng. Khi đó, hắn cũng đừng nghĩ tới chuyện điều động bất kỳ người nào, thế lực mà hắn vất vả khổ cực tạo dựng nên sẽ lập tức sẽ sụp đổ. Dựa vào sức lực của hắn cùng Trương Phi, cho dù Gia Cát Lượng có tài trí cao ngất, bọn hắn cũng đừng nghĩ tới việc tranh đấu cùng Thái thị.

“Khi đó, hoàng thúc ngài bị đuổi đi, đám người Thái Mạo có thể thoải mái mà khiến cho công tử Lưu Kỳ phải thoái vị! Mà Đại Hán ta, từ nay về sau cũng vô vọng trung hưng!” Công Dã Kiên từ sắc mặt biến ảo của Lưu Bị mà nhìn ra suy nghĩ của hắn, hắn còn nói thêm.

“Sẽ không đâu, tiên sinh nói chuyện không khỏi đôi chút giắt gân” Lưu Bị rốt cục điều chỉnh lại tinh thần, hắn cười nói với Công Dã Kiên: “Tiên sinh nghĩ như vậy chẳng phải quá coi thường Đại công tử? Chúng ta chỉ cần nói rõ lợi hại trong chuyện này cho Đại công tử nghe, Đại công tử há lại sẽ trúng kế?”

“Hừ!” Công Dã Kiên lạnh lùng nói: “Hoàng thúc ngài cũng đừng quên, ngài là người ngoại lai, Đại công tử tuy giao hảo cùng ngài, thế nhưng ngoại trừ ngài, hẳn cũng sẽ có những lựa chọn khác, ví dụ như, Khoái gia!”

Lưu Bị đã minh bạch, Công Dã Kiên nói là người Kinh Châu chắc chắn sẽ không cho phép người ngoại lai đến điều võ dương oai ở chính ngay địa bàn của mình. Ví dụ như Khoái gia có thể lực không thua kém gì Thái thị, nếu như Khoái gia bày tỏ thái độ ủng hộ Lưu Kỳ, sẽ đạt thành nhất trí cùng Thái gia, như vậy đến cuối cùng Lưu Bị hẳn vẫn sẽ hai bàn tay trắng. Ít nhất hẳn sẽ bị khống chế ở trong tay Khoái gia, trở thành binh khí trong tay bọn hắn. Dù sao, hai huynh đệ Khoái Lương Khoái Việt có chỉ số thông minh rất cao.

Tuy loại khả năng này rất nhỏ, thế nhưng trong tình cảnh lo được lo mất, Lưu Bị lập tức cảm thấy vô cùng phiền não. Hơn nữa lúc này Gia Cát Lượng lại không có mặt vì vậy, hẳn đành phải tiếp tục nhìn Công Dã Kiên mà lãnh giáo.

“Cho nên, cần phải có một người có thể đánh vào bên người Thái Mạo, người có thể ra sức vì hoàng thúc ngài khi cần đến, người này chính là tại hạ!” Công Dã Kiên biểu hiện một dáng vẻ vĩ đại nguyện ý tự hi sinh bản thân mình, hẳn nói: “Đợi sau khi Lưu Biểu chết, vô luận Thái Mạo làm thế nào đi nữa, chỉ cần tại hạ nói cho tất cả mọi người, Lưu Biểu là Thái Mạo cùng tử tử, Thái phu nhân mưu hại mà chết, như vậy, vô luận bọn hắn nói như thế nào, hoàng thúc ngài đều có lý do xuất binh thảo phạt, đánh Tương Dương, mà Đại công tử tự nhiên cũng không dám hợp tác cùng Thái thị”

Đây chính là tự người nói, đến lúc đó nếu như xảy ra vấn đề, Lão Tử có thể đổ toàn bộ lên trên người của người, Lưu Bị thầm nghĩ thế nhưng biểu hiện bề ngoài của hắn lại làm ra vẻ khó xử, hẳn nói: “Cái này, cái này không khỏi đôi chút. . .”

“Hoàng thúc, quốc sự làm trọng! Tuy kế này đôi chút âm độc, thế nhưng vì Đại Hán ta, vì bệ hạ vẫn còn bị giam lỏng tại Trường An, hoàng thúc, chúng ta không có lựa chọn nào khác!” Công Dã Kiên “Đau lòng” nói.

“Được rồi, B thay mặt tôn thất Đại Hán tạ ơn tiên sinh, thay bệ hạ tạ ơn tiên sinh!” Lưu Bị nói, hơn nữa hẳn còn thi lễ thật sâu một cái với Công Dã Kiên.

“Móa nó, nhanh như vậy mà đã tạo dựng nên tên tuổi của nửa khối ngọc bội, ta nhỏ vào, chỉ là một miếng đá mà thôi, phải dùng thái độ trịnh trọng như này sao? Thằng này quả nhiên không chơi được!” Công Dã Kiên trịnh trọng mà nhận lễ của Lưu Bị sau đó hẳn quay người đi ra phía ngoài, đi tới cửa, hẳn lại đột ngột quay người, cũng thi lễ một cái rất sâu với Lưu Bị, sau đó, mang theo khí thế “bi tráng”, cứ như vậy mà đi.

Tất cả đều rất bình tĩnh, tuy phía dưới là sóng to gió lớn!

Liên minh ba nhà rốt cục bí mật mà kết thành, đương nhiên Hứa Thành đã biết chuyện này. Hắn thậm chí biết rõ cuối cùng hiệp nghị giữa ba nhà là lấy hai nhà Lưu Tào chính diện đối kháng hẳn, mà Giang Đông phụ trách trợ giúp lương thảo, lúc cần thiết ra binh, đợi sau khi đánh bại hẳn, Lưu Bị cùng Tào Tháo chia cắt địa bàn của hẳn, Tào Tháo lấy bốn châu Ký, U, Tịnh, Ti, Lưu Bị lấy đất đai bốn vùng Tây Xuyên, Hán Trung, Ung, Lương, mà hai châu Kinh Tương cuối cùng tặng cho Tôn gia Giang Đông, thế nhưng, hẳn cũng không thông báo chuyện này cho Lưu Biểu cùng đám người cầm quyền Kinh Châu biết rõ. Nếu như Đồng Chiêu đã đụng phải Lưu Diệp cùng Gia Cát Lượng, bọn hắn nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp để đền bù sai sót này, chuyện này không thể tạo thành đả kích đối với Lưu Bị.

Thế nhưng, tạm thời hẳn không tìm Lưu Bị gây chuyện cũng không có nghĩa là Hứa Thành Hứa đại tướng quân hẳn không có chuyện gì làm. Hà Thông tiến hành điều tra, đã tiếp cận khâu cuối cùng, mục tiêu tập trung vào hai người. Một người là liên minh hào phú Ích Châu bí mật hình thành, một đối tượng khác chính là lại là một người khiến cho hẳn không ngờ được: Từ Châu Trần Đăng!

Những hào phú Ích Châu, sau khi Hứa Thành đánh chiếm Tây Xuyên, nguyên một đám tuy vẫn có thái độ trung thực, thế nhưng bởi vì Hứa Thành lại thực thi kế sách trấn an, chỉ phái một quan văn là Chung Diêu tới, thế nên công việc sự vụ địa phương vẫn do những gia tộc quyền thế Ích Châu cầm giữ, dù sao hiện tại Ích Châu cũng nằm trong tay Hứa Thành, hơn nữa, binh quyền cũng đều trong tay Chinh Nam tướng quân Từ Hoảng, bọn hắn cũng không thể vẫn tiếp tục làm xằng làm bậy như trước kia, nhất là Chung Diêu lại

là cao thủ trong dùng thủ đoạn, lấy đi không ít tư binh trong tay các gia tộc Ích Châu, còn thu thập mấy kẻ không hiểu được tình thế, thế nhưng cũng chính bởi như vậy, đám người kia mới không còn tiếp tục có thể nhận được nữa. Vì vậy, dưới sự âm thầm tác hợp của đám người Pháp Chính cùng Trương Tùng, một liên minh bí mật tạo thành. Kể ra đám người Pháp Chính cũng có đôi chút trí tuệ, thế nhưng, bọn hắn chỉ là nhân tài mới xuất hiện, cho nên căn bản không cách nào đánh đồng cùng những hào phú Ích Châu uy tín lâu năm, cho nên, trước đó bọn hắn mới có thể âm thầm lấy lòng Hứa Thành, muốn nương tựa theo việc bán đứng Lưu Chương để thu hoạch quyền lực cùng lợi ích của mình, thế nhưng bởi vì Trương Tùng bị Hứa Thành lừa bòn một trận, hơn nữa Đặng Bách Xuyên xuất hiện, kế hoạch nịnh nọt Hứa Thành của bọn hắn bị ép chết non, hơn nữa minh hữu của bọn hắn, Mạnh Đạt đã chết, lực ảnh hưởng của bọn hắn vốn đã nhỏ này càng bị thu nhỏ lại, chuyện này khiến cho những kẻ cao ngạo như bọn hắn mà nói, chính là chuyện không thể tiếp nhận. Thế nhưng sự thật đã như thế, bọn hắn, ngoại trừ trí lực của mình, càng không thể lấy ra cái gì, Hứa Thành càng không phải hạng người mà Lưu Chương có thể so sánh, cho nên, cuối cùng bọn hắn đã nghĩ đến việc mượn lực của những hào phú Ích Châu để bức bách Hứa Thành đi vào khuôn khổ, mà trong suy nghĩ của bọn hắn, với cách làm người của Hứa Thành, nhất định sẽ tiến hành tẩy trừ quy mô đối với những kẻ đã ra mặt phản đối hắn, sau đó sẽ tiến hành phân công một đám quan lại mới người Ích Châu để trấn an, khi đó bọn hắn chỉ cần nắm chắc, bọn hắn, đám người Pháp Chính cùng Trương Tùng liền sẽ trở thành đám cường hào mới của Ích Châu. Tiếp đó bọn hắn lại vận dụng một ít thủ đoạn, có thể làm Chung Diêu mất quyền lực, thậm chí còn đạt được binh quyền nhất định. Nếu như đây hết thảy đều thật sự thành công, quyền phát ngôn ở Ích Châu chính là của bọn hắn. Cho nên, bọn hắn có lý do rất lớn để khuyến khích chiến sự giữa Hứa Thành cùng Tào Tháo, bởi vì, nếu như Hứa Thành muốn tiến công Tào Tháo, đánh một trận đại chiến, lực chú ý với Ích Châu sẽ giảm nhỏ rất nhiều, bọn hắn có thể thừa cơ mưu đoạt những gì mà mình muốn, hơn nữa, nếu như Hứa Thành thắng, sẽ vội vàng tiến hành an bài thống trị đối với những vùng đất mới chiếm được, càng không thể tiến hành sửa trị đại quy mô đối với Ích Châu, hơn nữa, Hứa Thành còn có thể sẽ để cho Từ Hoảng xuất binh đánh Giang Đông hoặc là Kinh Châu. Đại quân rời xa, Chung Diêu sẽ mất đi chỗ dựa, bọn hắn hoàn toàn có thể nhân cơ hội này hành động.

Mà Từ Châu Trần Đăng, thì càng thêm có lý do.

Hắn là người giúp đỡ Tào Tháo giữ vững Từ Châu thế nhưng sau khi hao tổn rất nhiều sức lực, cuối cùng thì sao? Bị chơi xỏ một đạo còn không nói, rõ ràng còn hắn còn bị Xa Trụ bức bách mà phải chạy trốn tới Quảng Lăng. Với cách làm người của Trần Đăng, hắn tuyệt sẽ không cứ tiếp tục nén giận, mà gây xích mích khiến Tào Tháo đi đánh Hứa Thành, thật sự là một biện pháp báo thù rất tốt, dù sao, hiện tại ngoại trừ Hứa Thành, không ai có thể khiến cho Tào Tháo phải kiêng dè. Mà hắn làm như vậy không những có thể báo thù, làm suy yếu lực lượng của Tào Tháo, hơn nữa, nếu như Hứa Thành có thể đánh chiếm Thanh Châu, vô luận mục tiêu kế tiếp của Hứa Thành là nơi nào đi nữa, Từ Châu, trong tình trạng cực độ rung chuyển, Trần thị nhất tộc của hắn có thể liên lạc với Hứa Thành, nội ứng ngoại hợp, giúp đỡ Hứa Thành lấy được Từ Châu.

174. Q.2 - Chương 174: Lưu Bị Làm Giàu (3)

Mà một khi địa bàn mở rộng mãnh liệt, tất nhiên sẽ khiến cho Hứa Thành nhất thời điều không có đầy đủ nhân thủ để quản lý những địa phương này, như vậy hắn nhất định phải sử dụng một quan viên trước đây để hỗ trợ quản lý, mà Trần thị nhất tộc bởi vì có công với Hứa Thành, tất nhiên sẽ trở thành lựa chọn thứ nhất của Hứa Thành tại Từ Châu, bởi như vậy Trần thị một là có thể báo thù, hai có thể bằng vào chiến công mà một lần nữa đứng ở vị trí thế gia dẫn đầu Từ Châu.

Ngoại trừ những lý do chắc chắn này ra, Hà Thông còn tra được một chứng cứ nữa, Pháp Chính từng có một môn khách đã từng rời Xuyên một khoảng thời gian, thế nhưng tên kia lại không trở về. Cũng tương tự như vậy, trong nhà Trần Đăng nghe nói cũng có một môn khách mới thu không chào mà đi.

“Xem ra còn thật sự có phiền toái!” Hứa Thành nghe Hà Thông báo cáo, gãi đầu, nói.

“Chúa công, phiền toái không phải là Trần Đăng, mà là nhóm người của Pháp Chính, gã này rất không yên phận! Mặc kệ có phải là nhóm người của hắn gây nên trận đại chiến này hay không, chúng ta đều không thể bỏ qua cho bọn hắn!” Hà Thông nói.

“Không yên phận, tốt, yên phận thì mới là phiền toái thật sự!” Hứa Thành đột nhiên cười nói: “Người đi nói một tiếng với Công Đài, điều Trương Tùng đến Liêu Đông, làm Tham quân cho Vu Cẩm, điều Pháp Chính đi Lương Châu, thay thế Từ Thứ, lại để cho Nguyên Trực trở về, hắn cũng phải trở về làm quen với tình thế rồi lại để cho hắn đi Ích Châu, trước tiên giúp đỡ Từ Hoảng, ngày sau tiện đánh Giang Đông!”

“Chúa công, làm như vậy, có thể đánh rần động cỏ hay không?” Hà Thông hỏi.

“Đương nhiên sẽ như vậy, thế nhưng vì sao chúng ta không trước tiên đánh rần mà lại đi cắt cỏ?” Hứa Thành cười nói.

“Chúa công có ý tứ là trước tiên dọn dẹp đám Tây Xuyên không yên phận kia, sẽ điều Pháp Chính cùng Trương Tùng đi?” Hà Thông lại hỏi.

“Đúng là Pháp Chính cùng Trương Tùng rất không thành thật, Lưu Chương tuy vô năng, thế nhưng không tính là xấu. Ít nhất, Ích Châu dưới thống trị của hắn cũng coi như thái bình, thế nhưng hai người này, còn có cả Mạnh Đạt kia, vì quyền lực cùng lợi ích của mình, rõ ràng không tiếc dẫn kẻ thù bên ngoài xâm lấn, còn nói cái gì mà Lưu Chương yếu đuối nhu nhược, hừ! Thế nhưng, đầu óc của bọn hắn vẫn rất linh hoạt, chúng ta không có chứng cứ chính xác, bên Trương Ký chắc chắn sẽ không đồng ý trị tội bọn hắn, cho nên ta vẫn có ý định phái bọn hắn đến biên cương. Khi đến biên cương, nếu như bọn hắn dám tiếp tục gây chuyện, ngoại trừ bị chém, chúng không có con đường khác có thể đi.” Hứa Thành nói.

“Chúa công, ty chức đều hiểu rõ những điều này thế nhưng ngài còn không nói sẽ thu thập đám người Ích Châu không yên phận kia như thế nào!” Hà Thông lại hỏi.

“Cái đó thì phải do các người nghĩ biện pháp, ta chỉ phụ trách giao nhiệm vụ cho các người, làm việc cụ thể lại là các người!” Hứa Thành lập tức đùn đẩy trách nhiệm cho người khác.

“Ha ha, biện pháp? Trước khi ty chức tới, kỳ thật cũng đã nghĩ kỹ, chẳng qua chúa công, còn cần xin ngài phối hợp một chút!” Hà Thông cười nói.

“Cái đó thì không có gì, phối hợp như thế nào, người cứ nói là được!” Hứa Thành hào phóng khoát tay chặn lại, rất có dáng vẻ “Ta rất dân chủ”.

“Chúa công, hào phú Tây Xuyên, do Ngô thị cầm đầu. Tộc trưởng Ngô gia là Ngô Ý, Ngô Ý có một muội muội, đang tuổi thanh xuân, hơn nữa còn nghe nói là đẹp như tiên nữ. Ty chức muốn trước tiên chúa công kết thân cùng Ngô gia, dùng chuyện này để phân chia bọn hắn, mà những kẻ không biết yên phận kia, sau khi chúa công cưới Ngô tiểu thư, tất nhiên sẽ buông tay buông chân. Khi đó, ty chức lại ra tay, một lần hành động mà có thể thu lượm, ngài thấy thế nào?” Hà Thông nhìn thấy Hứa Thành đã biến sắc mặt, cười híp mắt, thái độ rất vui vẻ.

“... Ta nói lão Hà, người nói cho ta biết người tham dự vào chuyện này, trừ người ra, còn có ai?” Hứa Thành trầm mặt, chậm rãi hỏi.

“Chúa công, sự tình gì?” Hà Thông hiểu rất rõ ràng nhưng hắn lại giả bộ hồ đồ.

“... Được, các người hung ác! Hãy đợi đấy!” Hứa Thành quẳng lại một câu nói độc ác, rồi đi, hắn phải đi nghĩ biện pháp trước ứng phó với năm con cọp cái trong nhà.

“Ha ha, đã sớm nói mà, vợ người Hán ba người, vợ người Hồ ba người. Hiện tại thiếu một người, chúa công, ngài cũng không nên trách chúng ta, cân đối! Cân đối mới là đạo lý” Hà Thông cười híp mắt, cũng không biết rốt cuộc là vì cái gì.

“Đúng rồi, về phần hiềm nghi Trần Đăng, lão Hà, người hãy tiếp tục tra một chút, nếu quả thật chính là hắn, hãy...” Hứa Thành lại quay lại, nhìn Hà Thông nói.

“Được cái đó? Có muốn thông báo việc này cho Tào Tháo, để cho Tào Tháo thu thập hắn hay không?” Hà Thông hỏi.

“Đương nhiên không, giữ lại tiểu tử này cho ta, nói không chừng về sau còn có ích. Ha ha bất kể như thế nào thì tự mình thu thập thì vẫn thoải mái hơn!” Hứa Thành đột nhiên cười nói.

“Vâng, ty chức tuân mệnh!” Hà Thông cáo lui.

Đều sắp xếp xong xuôi.

Không lâu, Phiêu Kỵ tướng quân Hứa Thành lại một lần nữa cử hành hôn lễ, nghênh đón lục phu nhân Ngô thị, thế nhưng khác với các vị phu nhân khác chính là nghênh đón Ngô thị không mang đến hòa bình hoặc là lợi ích, mà là giết chóc. Ngay sau hôn lễ của Hứa Thành và Ngô thị một tháng, Thực trung lập tức máu chảy thành sông, hơn mười hào phú có thế lực nhất bị Hà Thông dùng thủ đoạn cực kỳ độc ác san bằng, mà ngay cả Ngô gia, cũng có không ít người bị chết ở trong trận đại loạn này, thế nhưng điều may mắn chính là, Ngô gia bởi vì có Ngô thị phu nhân ở Lạc Dương, đã trở thành đại thế gia duy nhất có thể được giữ lại. Đương nhiên, sau đó, bọn hắn không còn có thực lực như trước kia, tiếp theo rất nhiều quan viên dưới trướng Hứa Thành tiến vào chiếm giữ Ích Châu, dưới sự dẫn dắt của Chung Diêu, nhanh chóng nắm giữ chính quyền Ích Châu, mà nhóm tướng lĩnh Tây Xuyên trước kia, phần lớn giữ thái độ yên lặng đối với sự kiện này. Nguyên nhân đều rất đơn giản, đơn cử mấy ví dụ: Trương Nhiệm: người Thành Đô, gia thế hàn môn, không thể quản chuyện của hào phú; Lý Nghiêm, vốn là người Nam Dương, không có bao nhiêu giao tình cùng thế gia Tây Xuyên; Nghiêm Nhan, chỉ trung thành đối với chủ công của mình!

Mà sau đó, Hứa Thành lại nghênh đón một việc vui, đó chính là Đại phu nhân của hắn, Mi thị rốt cục cho hắn sinh ra một đứa bé, hơn nữa còn là một tiểu tử mập mạp. Tuy hắn cũng không có quan niệm phân biệt nam nữ, thế nhưng chuyện này đối với những thủ hạ của hắn mà nói thì lại là một sự kiện rất đáng vui, bởi vì điều này đại biểu cho cơ nghiệp to lớn của Hứa Thành rốt cục có người kế nghiệp!

Vì thế, toàn bộ Lạc Dương ăn mừng hắn một tháng. Hai huynh đệ Mi Trúc cùng Mi Phương càng cao hứng cực kỳ khùng khiếp. Toàn bộ thành Lạc Dương, hầu như tất cả mọi người đã nhận được lợi ích từ hai huynh đệ, về phần hai huynh đệ Mi gia vì chuyện này mà bỏ ra bao nhiêu tiền tài, chỉ xem ngày sau Hứa Thành truy đòi hai huynh đệ một khoản tiền, nói là mời vú em cho con trai thì biết. Khoản tiền này theo như lời hai huynh đệ bọn họ nói, đủ để tái xây dựng một nửa thành Lạc Dương.

Thế nhưng, Mi thị huynh đệ cũng không biết, cháu ngoại trai này của bọn họ, đã trở thành hoàng đế “Không nói gì” uất ức nhất cũng khôn khéo nhất của Hứa thị hoàng triều. Nói hắn là hoàng đế “Không nói gì”, bởi vì hắn luôn luôn không nói nhiều lời, thậm chí thảo luận sự việc cùng hạ thần, cũng lười nói nhiều; Nói hắn uất ức, là bởi vì cả đời hắn đều đã bị tỷ tỷ lớn hơn hắn không đến một tuổi “Khi dễ”. Nói thí dụ như vị công chúa kia lúc muốn đi xem biển, hỏi hắn cấp cho đội tàu. Kết quả, hắn liền phái ra một đội hai trăm chiếc thuyền lớn, hơn ngàn chiếc thuyền nhỏ tạo thành hạm đội cực lớn; vị công chúa kia muốn ra ngoài dạo chơi một chút, hãy xem hắn liền trực tiếp phái ngự lâm quân của mình hộ giá, hơn nữa, tất cả đều làm theo như phái đoàn của hoàng đế; mà nói hắn khôn khéo, là vì tất cả mọi người trong lúc bất tri bất giác lập tức đón nhận việc để cho hắn sử dụng, ví dụ như tỷ tỷ của hắn đi xem biển, kết quả khi ở trên biển được người báo cho biết hạm đội vận hành với phí tổn rất cao, vì vậy bởi vì sợ bị người ta nói làm lãng phí quốc gia của cải, cũng chỉ phải kiên trì xông lên trên chiến trường, trên đường đi đánh khắp Nam Hải, mà bởi vì lúc ấy các quốc gia Nam Hải còn trên cơ bản vẫn còn ở vào xã hội nguyên thủy, cho nên, vị công chúa đó kìm nén bức bối thuận đường đi ra Ấn Độ dương, đánh chiếm mấy hải đảo ở Ấn Độ. Đương nhiên, vì chịu ảnh hưởng của phụ thân Hứa Thành, đã độc ác kiếm được một khoản tiền bồi thường chiến tranh rất lớn, thế nhưng chuyến đi này của nàng, chính là đã hơn một năm, lại chỉ kiếm được một danh hiệu “Nam Hải công chúa”. Phải biết rằng, nàng vốn chính là công chúa, cho nên, cuối cùng vì vất vả lâu như vậy, nàng cố gắng kiếm được thêm hai chữ: Nam Hải! Về phần Mi gia, càng không thể chạy thoát, mãi cho đến khi vị hoàng đế này băng hà, người Mi gia mới phát hiện, tài sản của bọn hắn rõ ràng trong khoảng thời gian trị vì hơn hai mươi năm của vị hoàng đế này rõ ràng không có tăng trưởng. Thì ra hoàng đế rõ ràng lợi dụng các loại phương pháp khiến cho gia tộc của bọn hắn thanh toán cho hoàng thất các hạng mục phí tổn. Ai kêu bọn hắn là quốc thích!

Đương nhiên, tất cả vẫn còn là chuyện sau này, vị Hứa đại thiếu gia bây giờ vẫn chỉ là một hài nhi mới sinh làm cho người ta yêu thích.

Tiếp theo. . .

Tiếp theo tự nhiên là vị đại thiếu gia này vui vẻ, khỏe mạnh phát triển.

Đương nhiên Hứa Thành cũng ở Lạc Dương cùng nữ nhi và con trai của mình.

Như vậy một mực đã qua hai năm.

175. Q.2 - Chương 175: Lưu Bị Làm Giàu (4)

Đúng vậy, hai năm.

Rất nhiều người cũng không ngờ rằng Lưu Biểu rõ ràng có thể sống quá hai năm.

Thời gian hai năm, đối với những người khác mà nói, thật sự là quá lâu.

Đương nhiên, những điều này đều nằm trong kế hoạch của đám người Hứa Thành. Lưu Biểu có thể sống quá hai năm qua, cũng không thể không có công lao của đám người Hứa Thành, bởi vì trong thời gian hai năm này, Lưu Biểu hầu như tất cả đều chỉ dựa vào một loại thuốc đến từ Liêu Đông để kéo lại mạng già, mà loại thuốc này nghe nói là do một vị thầy thuốc đến từ bệnh viện Lạc Dương giới thiệu cho Lưu Biểu dùng, tên gọi là —— nhân sâm!

Thế nhưng rốt cục Lưu Biểu vẫn phải chết rồi. Thế nhưng hấn chỉ sợ cũng không ngờ, cái chết của hấn, đã trở thành dây dẫn nổ ột đại chiến, trận đại chiến này khiến cho Hứa Thành rốt cục thành công cướp lấy Kinh Châu cùng Giang Đông, cuối cùng hoàn thành vòng vây quanh Tào Tháo.

Thế nhưng, hiện tại cũng không phải lúc nói chuyện này, Lưu Biểu chết rốt cục là chướng ngại cuối cùng để cho Lưu Bị có thể cướp lấy Kinh Châu, hấn sắp sửa có hành động rồi.

Đầu tiên, Đại công tử Lưu Kỳ vừa nhận được tin tức Lưu Biểu chết không lâu, liền gặp mặt một người, người này là một trong những mưu sĩ Thái Mạo tín nhiệm nhất hai năm qua, gọi là Công Dã Kiên. Nghe nói trước kia người này là Vệ Úy trong triều đình.

Công Dã Kiên rất thông minh, hấn không đi tìm Lưu Bị trước, mà trực tiếp đi tìm vị Đại công tử này. Khi gặp mặt Lưu Kỳ, hấn khóc lóc kể lể toàn bộ quá trình Lưu Biểu bị Thái Mạo cùng Thái phu nhân liên thủ hại chết, khi hấn nói đến lúc Lưu Biểu tuổi già sức yếu, vốn đã bị Thái phu nhân liên tục nhiều ngày cất thuốc bổ nhân sâm cần thiết để duy trì tánh mạng, lại bị Thái phu nhân cùng Thái Mạo dùng chần chập khiến không thở được mà chết, Lưu Kỳ rốt cục cũng không nhịn được nữa. Trong cơn cuồng nộ, Lưu Kỳ hạ lệnh, lập tức tập hợp đại quân Giang Hạ, thẳng tiến về hướng Tương Dương.

Đương nhiên đám người Lưu Bị không thể vạch trần lời nói dối chồng chất sơ hở này của Công Dã Kiên, vì vậy đại quân do Lưu Kỳ đảm nhiệm chủ tướng, Lưu Bị đảm nhiệm phó tướng, Gia Cát Lượng cùng Công Dã Kiên làm quân sư, Trương Phi làm tiên phong, lập tức lên đường.

Đừng tưởng rằng trong tay Lưu Bị cũng chỉ có bằng ấy người. Trong thời gian hai năm kỳ thật Lưu Bị đã chiêu mộ được rất nhiều nhân tài, không ít người còn rất nổi danh. Ví dụ như: Phó Sĩ Nhân, chữ Quân Nghĩa; Mạnh Quang, chữ Hiếu Dụ; Đồng Doãn, chữ Hưu Chiêu; Hưởng Sủng (trong ” xuất sư biểu ” , Gia Cát Lượng từng đề cử Hưởng Sủng với hậu chủ Lưu Thiện); Dương Nghi, chữ Uy Công (trong diễn nghĩa, chính là người đã khiến cho Ngụy Duyệt hô to ba tiếng “Ai dám giết ta”); Đặng Chi, chữ Bá Miêu (trong lịch sử, hấn làm quan đến Đại tướng quân Thục Hán), ngoài ra còn có huynh đệ Mã thị, Mã Lương Mã Quý Thường, Mã Tắc Mã Ấu Thường.

Ngoại trừ những người này, còn có một tướng lãnh càng làm cho người ta nhìn chăm chú, hấn chính là Hoàng Trung, Hoàng Hán Thăng.

Gia Cát Lượng hiểu rất rõ ràng rằng tuy Lưu Bị đã có được thực lực nhất định, thế nhưng nếu Lưu Bị muốn tranh đấu cùng mấy lộ chư hầu khác, sức lực của hấn còn rất yếu kém, nhất là Đại tướng, quá thiếu! Vì vậy, hấn liền chuyển ánh mắt về phía lão tướng Hoàng Trung. Hoàng Trung vốn vẫn ở Tương Dương đấy, hơn nữa còn là một người trung thành, thế nhưng ở Kinh Châu, hấn chỉ trung thành với người ngồi trên ghế ngồi Kinh Châu Mục. Người đó chính là Lưu Biểu, cho nên, Gia Cát Lượng liền mượn Lưu Kỳ, giao tình của hấn cùng Lưu Bàn, rốt cục, khiến cho Hoàng Trung suy nghĩ lại. Nếu như Hoàng Trung hấn tiếp tục ở lại Tương Dương, hấn vĩnh viễn cũng sẽ không có cơ hội xuất đầu, hơn nữa, tuổi của hấn khá lớn, không còn có bao nhiêu thời gian, mà nếu như hấn đi theo Lưu Kỳ thì sự việc lại khác, hấn có thể có được địa vị ngang bằng Trương Phi, mà Lưu Kỳ lại là con trai Lưu Biểu, Đại công tử Kinh Châu, ra sức vì Lưu Kỳ, cũng không trái với quy tắc làm người của Hoàng Trung hấn, vì vậy cuối cùng Hoàng Trung đồng ý, sau đó sau chuyện của Lưu Biểu, Lưu Kỳ mời Hoàng Trung, tất cả đều thuận lý thành chương, Hoàng Trung liền biến thành thuộc hạ trên danh nghĩa của Lưu Kỳ, trên thực tế hấn vẫn thuộc Lưu Bị quản.

Trên đường đi, đại quân Lưu Bị có thể nói thế như chẻ tre, căn bản cũng không có người ngăn trở. Đường nhiên, đối mặt với đại quân báo thù của Đại công tử Lưu Kỳ, Kinh Châu cũng không có mấy người dám ngăn cản.

Vì vậy rất đơn giản đại quân Lưu Bị tiến tới chân thành Tương Dương.

Đám người Thái Mạo tử thủ không xuất chiến!

Mà theo tin tức, tường thành Tương Dương từ mấy năm trước, cũng đã được sửa sang một cách toàn diện, tuy kém hơn khi so với thành Huỳnh Dương không gì phá nổi theo như lời đồn đại, thế nhưng Ứng thành và vân vân vẫn rất đầy đủ, huống chi Tương Dương vốn là một tòa thành kiên cố nổi tiếng trong thiên hạ (quân Kim, quân Mông Cổ quân đánh nơi đây đánh trong thời gian cả chục năm mà cũng không thể đánh chiếm, mặc dù có nhân tố con người, thế nhưng Tương Dương lợi hại là điều không cần phải bàn cãi).

Thân làm tiên phong, Trương Phi là người đầu tiên tiến tới chân thành Tương Dương, đại quân sau khi nghỉ ngơi lấy lại sức, bắt đầu công thành.

Thế nhưng Thái Mạo tuy vô năng, Trương Doãn tuy vô dụng, cuối cùng bọn hán chiếm cứ địa thế, hơn nữa bọn hán lại đã sớm chuẩn bị kỹ càng, cho nên, Trương Phi thậm chí còn không thể tấn công nổi lên trên tường thành.

Vì vậy, Trương Phi đành phải từ bỏ, hạ trại dưới thành.

Không lâu, Lưu Bị đã đến.

Thế nhưng hán cũng không hạ lệnh công thành, hán chỉ mệnh lệnh toàn quân nghỉ ngơi trong doanh.

Đối với chuyện này, Công Dã Kiên bày tỏ thái độ nghi vấn, thế nhưng Lưu Bị cùng Gia Cát Lượng lại hoàn toàn không nói cho hán, chỉ nói hán chờ xem kịch vui.

Ngày hôm sau, đám người Thái Mạo, Trương Doãn, còn có Công Dã Kiên liền phát hiện một kiện sự tình không ổn, đó chính là ở bên ngoài thành Tương Dương, xuất hiện ba sườn dốc thật dài.

Sau đó, chỉ thấy một đám binh sĩ Giang Hạ bắt đầu khiêng từng khối sắt đi lên trên sườn dốc.

Không có ai hiểu rõ đây là muốn làm gì.

Thế nhưng chỉ trong thời gian chớp mắt, tất cả mọi người đều biết rõ đó là cái gì.

Từng khối sắt dài giống như là thùng gỗ, rõ ràng lại hợp thành một cái thùng sắt hình trụ rất to lớn, không nhìn thấy đáy! Sau đó, những thùng sắt này bị đẩy lên tới đỉnh sườn dốc, dùng một miếng sắt bịt một đầu lại, tiếp theo các binh sĩ Giang Hạ mang từng tảng đá lớn thả vào bên trong, đợi khi đổ đầy, lại dùng miếng sắt bịt miệng còn lại. Cuối cùng, thả!

Ròng rọc sắt! ?

Ba chiếc ròng rọc sắt cực lớn, cứ như vậy mang theo khí thế “Ầm ầm”, xông về phía tường thành Tương Dương.

“Oanh!” “Oanh!” “Oanh!”

Liên tiếp ba tiếng nổ.

Tường thành Tương Dương, bị đụng vào một mặt, giống như toàn bộ đều lắc lư một cái. Thế nhưng, ròng rọc sắt tuy có lực tấn công bất phàm, cuối cùng vẫn không thể phá khai hủy bức tường thành chắc chắn.

Trên lầu thành Tương Dương vang lên từng tràng hoan hô, bọn họ hoan hô vì bức tường đủ chắc chắn.

Thế nhưng rất nhanh có Giang Hạ binh sĩ mang theo tấm chắn, mạo hiểm bị tên bắn đi tới dưới thành, chỉ thấy bọn họ lấy tay đẩy, thu thập ròng rọc sắt tản mát, sau đó, bọn hán liền khiêng những miếng sắt này trở về trong trận của mình, tiếp theo lại tiến lên sườn dốc.

Gia Cát Lượng tinh thông xếp đặt thiết kế cơ quan, chế mấy cái “thùng sắt lớn” có thể tự động tách ra cũng không khó. Những “thùng sắt lớn” có tảng đá bên trong này lập tức biến thành ròng rọc sắt có lực tấn công phi phàm.

Một lần không được, hai lần;

Hai lần không được, ba lần;

Lại đến. . .

Rốt cục, dưới sự va chạm khủng bố không ngừng nghỉ, tường thành Tương Dương rốt cục không chịu nổi, ‘Ầm’ một tiếng vang thật lớn, sau đó tường thành Tương Dương sụp hơn mười trượng!

Ngay khi Gia Cát Lượng vừa mới phái người dùng ròng rọc sắt va chạm tường thành, hai tên Thái Mạo cùng Trương Doãn đang ở trên tường thành dốc chiến cũng đã ngậy người, hai người này thậm chí còn không có một chút phản ứng nào hết. Khi nhìn thấy tường thành Tương Dương chắc chắn vô cùng bị cưỡng ép phá ra một lỗ hổng rất to, hai người ngoại trừ không biết cần phải làm như thế nào, cũng chỉ còn kinh hồn bạt vía.

“Làm sao bây giờ? Chúng ta làm sao bây giờ?” Thái Mạo nắm lấy bả vai Trương Doãn, không ngừng đung đưa, hoảng sợ kêu lên.

“Còn có thể làm sao? Chạy, bằng không, chẳng lẽ người có thể đánh thắng được Hoàng Trung còn có cả Trương Phi sao?” Trương Doãn thoảng hết tay Thái Mạo ra, hấn chạy như bay xuống dưới tường thành. Năm đó khi Hà Thông dẫn một vạn kỵ binh đại náo bốn châu, nhưng hấn đã được chứng kiến sự lợi hại của Hoàng Trung, Thái Sứ Từ, võ nghệ còn mạnh hơn Văn Sính mà còn bị hấn ở ngực bể bụng, huống chi là loại gà mờ không cần tính như hấn, hơn nữa, hấn cũng không muốn đột nhiên bị một mũi tên xuất hiện mở một lỗ thủng trên thân thể mình, huống chi, Trương Phi nghe nói còn vũ lực mạnh hơn cả Hoàng Trung, rất giỏi giết người. Nếu như đụng phải Trương Phi, chỉ sợ hậu quả còn thêm nghiêm trọng hơn so với đụng phải Hoàng Trung.

Mà Trương Doãn vừa chạy, Thái Mạo tự nhiên cũng không dám ở lâu, hấn lập tức chạy theo.

Kỳ thật lúc này, tuy tường thành sụp một đoạn, thế nhưng quân coi giữ thành Tương Dương lại không có thương vong. Dù sao, không có ai lại đứng ở trên đoạn tường thành mà chỉ cần liếc mắt cũng nhận ra cực kỳ nguy hiểm, nhưng Thái Mạo cùng Trương Doãn thật sự quá nhát gan, bọn hấn không dám đối đầu trực diện cùng đại quân Lưu Bị, hơn nữa bọn hấn vốn không được ưa thích, cho nên, bọn hấn vừa chạy, quân coi giữ thành Tương Dương càng không còn ý chiến chiến đấu với đại quân Lưu Bị, huống chi, bọn hấn chạy trốn quá nhanh, ngay cả mệnh lệnh chống cự cũng không kịp ban ra.

Hai người một đường chạy trốn tới phủ Châu Mục, gặp hai mẹ con Thái phu nhân cùng Lưu Tông, không nói hai lời, lập tức dẫn đi cùng bỏ trốn. Tuy hai người Thái Trương nhát gan, bọn hấn cuối cùng vẫn còn không rơi vào tình trạng sợ hãi mà hồ đồ, cả hai biết rõ lúc này mà có Lưu Tông trong tay, tương đương với có một bùa hộ mệnh, bởi vì Lưu Bị dùng cờ hiệu là vì Đại công tử Lưu Kỳ kế vị, mà người hại chết Lưu Biểu cũng là hai người Thái phu nhân cùng Thái Mạo, Trương Doãn là đồng lõa, không liên quan đến Lưu Tông, có nhị công tử Kinh Châu trong tay, Lưu Bị không dám mắc phải sai sót bị người thiên hạ chê cười mà đuổi giết bọn hấn. Ít nhất, không dám đuổi tận giết tuyệt.

176. Q.2 - Chương 176: Hỏa Thiêu Sườn Bác Vọng (1)

Đại khái đám người Lưu Bị cũng đã nghĩ tới điểm này, cũng không vây thành tứ phía, cho nên Thái Mạo cùng Trương Doãn thuận lợi mà trốn ra khỏi thành Tương Dương.

Sau đó, đại quân Lưu Bị thuận lợi tiến vào chiếm giữ thành Tương Dương, Lưu Kỳ cũng leo lên vị trí Kinh Châu Mục.

Người kế nhiệm cũng phải có lễ nghi nhất định!

Vốn đám người Lưu Bị không có ý định giống trống khua chiêng mà làm nghi thức kế vị. Dù sao, thứ nhất Lưu Biểu vừa mới chết, thứ hai bọn hấn cũng không muốn làm cho người ta khi vừa nhắc tới Kinh Châu là nghĩ đến đây là địa bàn của Lưu Kỳ.

Thế nhưng vẫn luôn có người đối đầu với bọn hấn.

Lưu Bị Lưu hoàng thúc, không phải được xưng là “Nhân nghĩa hơn người” sao? Mọi người không dám đối đầu cùng hạng người hoành hành ngang ngược như Thái Mạo, thế nhưng người ta nhất định sẽ không sợ một “Nhân giả”, ác nhân sẽ giết người, nhân giả chắc chắn sẽ không. Ít nhất, biểu hiện bề ngoài là không thể!

Vì vậy, kể kiếm chuyện đã tới rồi!

Đầu tiên, do lão thần Kinh Châu là Lâu Khuê đề nghị, Đại công tử Lưu Kỳ nên cử hành một lễ mừng trọng thể, dùng chúc mừng Đại công tử đã xua đuổi nghịch tặc Thái thị, một lần nữa giành lại chức Châu Mục, đề nghị này đã được rất nhiều người Kinh Châu đồng ý, trong đó có cả huynh đệ Khoái thị!

Lưu Bị cùng Gia Cát Lượng cũng biết một chiêu này là có ý gì! Nói toạc ra, không có gì hơn hai chữ: quyền lực!

Lưu Bị là người ngoại lai, thế nhưng hấn và Lưu Biểu không giống nhau. Khi Lưu Biểu đến Kinh Châu chỉ có một người, một ngựa, Lưu Biểu có thể bình định Kinh Châu chính là dựa vào thế lực bản địa, thế nhưng Lưu Bị lại đã có lực lượng của mình, hơn nữa nhìn tình hình hiện tại, thế lực của Lưu Bị còn hùng mạnh hơn khi so với các thế lực bản địa Kinh Châu, tuy còn kém hơn những thế lực này ở mặt tổng thể, thế nhưng ai dám không sợ? Thế nhưng, may mắn thay người mà Lưu Bị nâng đỡ chính là Lưu Kỳ, người Kinh Châu. Người Kinh Châu liền nghĩ đến phương pháp này, đầu tiên muốn chính thức xác lập vị trí chính thống của Lưu Kỳ, sau đó, lại cổ động Lưu Kỳ dùng thân phận chính thống để áp chế thậm chí là làm suy yếu thực lực của Lưu Bị. Khi đó đám người Kinh Châu bọn hấn lại có thể tiếp tục chơi đùa cùng Lưu Bị.

Đối mặt loại tình huống này, Lưu Bị cùng Gia Cát Lượng sớm có đối sách.

Đó chính là thuận theo tự nhiên!

Người khác không biết Lưu Kỳ, thế nhưng bọn hấn đã sớm nhìn thấu Lưu Kỳ! Không sai, Lưu Kỳ làm người xác thực trung hậu hiếu thuận, thế nhưng hấn lại không có tài năng, hơn nữa còn là một nhị thế tổ điển hình, tuy bị Thái thị áp bách lâu như vậy, hấn lại hoàn toàn không có ý chí phản kháng, suốt ngày chỉ chìm trong mỹ tửu và mỹ nhân, vì vậy cho dù hấn chính thức leo lên chức Châu Mục, cũng sẽ thả quyền lực cho đám người Lưu Bị mà hấn tín nhiệm, mà chính hấn sẽ tiếp tục trầm mê ở trong cuộc sống hạnh phúc vừa mới giành được.

Vì vậy chỉ sau khi tiến vào Tương Dương một ngày, đám người Lưu Bị liền cử hành một lễ kế vị long trọng kế vị cho Lưu Kỳ, mượn cơ mở tiệc vui vẻ, khiến cho những thần tử Kinh Châu tạm thời trầm lắng.

Tiếp theo, Lưu Bị phái Đại tướng Hướng Sùng, Đặng Chi xuất binh truy kích Thái Mạo, sau đó hấn bắt đầu dựa thế sửa sang lại văn thần võ tướng Kinh Châu, thế nhưng hấn chỉ sửa sang lại cũng không phải là tẩy trừ. Tuy hấn rất không muốn nhìn thấy một số người ở Kinh Châu, thế nhưng hấn vẫn phải cần nhờ những người này để giúp hấn thống trị địa phương, cho nên cái gọi là sửa sang lại, từ ý nghĩa nào đó mà nói thì càng giống như là lấy lòng!

Trọng điểm đầu tiên đương nhiên là Khoái gia!

Trong suy nghĩ của đám người Lưu Bị, Kinh Châu trên thực tế cũng chỉ có Khoái thị là đôi chút có thực lực, những người khác đều chỉ là chuột nhắt.

Thế nhưng Lưu Bị lại thật không ngờ, khi hấn tự mình tiến đến bãi phỏng Khoái gia, hấn phải chờ ở bên ngoài cửa hết cả canh giờ, hơn nữa, người ta đáp lời với thái độ rất không khách khí: bệnh, không rảnh tiếp đãi người không phận sự!

Lưu Bị rất bất mãn đối với chuyện này, thế nhưng từng trải nhiều năm đã khiến cho hấn chế trụ lửa giận trong lòng, trở về thương lượng cùng Gia Cát Lượng.

Cuối cùng, Gia Cát Lượng cho ra kết luận, Khoái gia có lẽ có cấu kết cùng Hứa Thành! Khoái gia sợ biểu hiện quá nhiệt tình sẽ khiến sự việc đi quá xa, cho nên, mới dùng chiêu lạnh nhạt này. Nếu như Lưu Bị lại tới, bọn hấn nhất định sẽ giả vờ, viễn cường tiếp đãi, như vậy, bọn hấn sẽ được đám hào phú Kinh Châu, những kẻ nhìn Lưu Bị không thuận mắt, sẽ tán thưởng bọn hấn vì thái độ ngạo mạn với Lưu Bị, hơn nữa Lưu Bị để tổ lòng coi trọng Khoái gia bọn hấn, cũng không thể không xuất ra chức vị trọng yếu cho bọn

hắn, giao phó bọn hắn quyền lực còn mạnh hơn cả so với trước kia, mà như vậy bọn họ càng có cơ hội thuận tiện làm nội ứng cho Hứa Thành.

Vì vậy, để nghiệm chứng lời nói của Gia Cát Lượng, Lưu Bị lại đi một chuyến tới Khoái phủ. Kết quả tất cả đều giống như những gì Gia Cát Lượng đã dự đoán, bởi như vậy đương nhiên Lưu Bị không dám lấy quyền lực mà bản thân hắn vừa mới lấy được, chuyển một phần cho Khoái gia. Dù sao Khoái gia mới là cây lớn rễ sâu ở Kinh Châu. Về điểm này, Lưu Bị hẳn hoàn toàn không thể so được. Vạn nhất hắn thật sự bị huynh đệ Khoái thị chơi một đạo, đây chính là khóc không ra nước mắt!

Cứ như vậy, Khoái thị huynh đệ hoàn toàn không có được điều gì, ngoại trừ hai vị trí thoát nhìn thì rất cao, nhưng chỉ là hư chức không có thực quyền!

Thế nhưng Lưu Bị cũng biết rằng mỗi hành động của hắn vẫn bị một người thu hết vào trong mắt.

Người này dĩ nhiên là Công Dã Kiên. Hắn không biết huynh đệ Khoái thị có phải thật sự cấu kết cùng chúa công của chính bản thân mình đang ở Lạc Dương hay không, thế nhưng cách làm này của Lưu Bị khiến cho hắn âm thầm cao hứng trong lòng. Huynh đệ Khoái thị tại Kinh Châu có lực hiệu triệu gần ngang với Lưu Biểu. Hôm nay huynh đệ Khoái thị lại bị Lưu Bị để đó không dùng, người Kinh Châu sẽ không có ý kiến gì sao? Cho nên, trong suy nghĩ của hắn, Lưu Bị chỉ đang tự tìm phiền toái, mà trong thời gian hai năm, mặc dù Công Dã Kiên hẳn không ở bên cạnh Lưu Bị, thế nhưng hắn cũng thông qua thủ hạ của chính Thái Mạo đã chiếm được rất nhiều tin tức về Lưu Bị và các thủ hạ của hắn. Gia Cát Lượng là người có thể nhìn ra sai lầm này của Lưu Bị, thế nhưng vị “Ngọa Long tiên sinh” này có một nhược điểm thật lớn, đó chính là yêu quyền lực! Nói một chính xác là Gia Cát Lượng ưa thích loại cảm giác tất cả đều ở trong lòng bàn tay mình, hắn không thể dễ dàng tha thứ cho những kẻ bất đồng ý kiến tồn tại! Điểm này thì ngay cả chính bản thân Gia Cát Lượng chỉ sợ cũng không có ý thức được, mà sự tồn tại của huynh đệ Khoái thị tồn tại, đã trở thành một chướng ngại đối với việc Gia Cát Lượng nắm được quyền hành Kinh Châu, cho nên hắn không góp ý cho Lưu Bị. Có khả năng trong suy nghĩ của hắn là ở Kinh Châu đã không còn người nào có thể khiêu chiến với sự tồn tại của Lưu Bị! Huống chi hắn còn đề nghị Lưu Bị dùng kế phân hoá, trắng trợn bổ nhiệm một đám thủ hạ trước kia bất đồng với Lưu Biểu, còn chuẩn bị tiếp tục đề bạt một nhóm lớn quan lại không phải là người địa phương Kinh Châu. Cách làm này có thể làm suy yếu lực ảnh hưởng của huynh đệ Khoái thị ở mức độ cao nhất!

Thế nhưng, ngoại trừ việc dùng người có thể khiến cho lòng người vui mừng, Công Dã Kiên lòng nóng như lửa đốt, hẳn thật không ngờ là Lưu Bị rõ ràng có thể đánh chiếm thành Tương Dương nhanh chóng như vậy, bởi như vậy chuyện này ít nhiều đã đôi chút ảnh hưởng tới kế hoạch của Hứa Thành, làm như một tên mật thám đỉnh cấp như hắn, mà cũng không kịp thể hiện điều gì, tuy Lưu Bị chỉ (cho hắn một chức vụ hư danh, thế nhưng hắn không có biểu hiện bất mãn, chỉ núp trong bóng tối chờ cơ hội.

Mà không lâu sau khi Lưu Bị vừa mới đánh chiếm Tương Dương, cơ hội tới.

Theo tin tức bẩm báo, Liêu Giang lãnh binh ra khỏi Uyển Thành, vượt qua Phàn thành, đánh thẳng tới Tân Dã!

Sau khi Lưu Bị biết được tình huống, hắn lập tức liên thông tri Gia Cát Lượng, mà sau khi được Gia Cát Lượng bày mưu đặt kế, hắn quyết định tự mình lĩnh quân đi Tân Dã đánh một trận cùng Liêu Giang. Hắn cần nhờ một trận chiến này để cho chính mình có thể danh chính ngôn thuận, bởi vì khi hắn mới vừa mới chiếm Tương Dương không lâu thì đã có lời đồn đãi truyền ra ngoài, nói Lưu Bị hẳn muốn giết Lưu Kỳ, để mình độc chiếm Kinh Châu. Mà lúc này hắn lãnh binh xuất chiến, tất cả lời đồn đãi sẽ tự sụp đổ, bởi vì lúc này hắn đi đánh trận vì Lưu Kỳ, đối thủ có tên tuổi thật lớn, Liêu Giang, người khác tự nhiên khó mà nói được cái gì.

Vì vậy, sau khi để lại Lưu Kỳ cùng với Tôn Càn, Giản Ung, còn có huynh đệ Mã Lương Mã Tắc trấn thủ Tương Dương, Lưu Bị lại một lần nữa chỉ huy đại quân xuất phát, thế nhưng lần này trong đại quân Lưu Bị, lại thêm một viên Đại tướng, người này chính là Văn Sính. Văn Sính này vào thời điểm Lưu Bị công thành, trốn trong nhà không đi ra ngoài. Sau khi thành bị phá, Lưu Bị ra mặt, mới hắn ra làm việc.

Đại quân trùng trùng điệp điệp, không mấy ngày đã tiến tới Tân Dã. Mà lúc này quân bản bộ của Liêu Giang, còn cách Tân Dã hai ngày lộ trình.

“Vì sao Liêu Giang xuất phát trước so với chúng ta, lại đến chậm hơn chúng ta?” Lưu Bị vừa đến Tân Dã, trở về chỗ ở cũ của mình, thương nghị cùng một đám thuộc hạ ở bên trong, nói.

“Hắn là Liêu Giang muốn để cho chúng ta trước tiên đại chiến một trận cùng Thái Mạo ở Tương Dương, sau đó hắn mới tới mà làm ngư ông đắc lợi. Thế nhưng bọn hắn không thể tưởng được chúng ta lại có thể dễ dàng đánh chiếm Tương Dương, cho nên, mới đến muộn!” Gia Cát Lượng thoáng đôi chút tự đắc nói. Công phá Tương Dương chính là công lao của hắn mà.

“Đã như vậy, chúng ta hãy đánh nhau một trận cùng hắn ở Tân Dã. Hãy thử xem Liêu Giang này đến cùng có bao nhiêu lợi hại!” Trương Phi kêu gào nói.

“Bên người Liêu Giang có Ngụy Duyên, Thái Sử Từ, cũng không phải là người dễ trêu, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn!” Văn Sính nói. Lần trước hắn đã được chứng kiến Thái Sử Từ, tuy hắn thậm chí còn không thể đánh thắng Chu Thương, thế nhưng, Thái Sử Từ nếu như so Chu Thương thì sức kém hơn, bản về ra chiêu, hắn lại nhanh hơn Chu Thương rất nhiều.

177. Q.2 - Chương 177: Cắt Râu Vứt Bỏ Giáp

Ngụy Duyên mang theo năm nghìn kỵ binh tinh nhuệ, tuy Gia Cát Lượng luôn luôn cẩn thận mà không khinh xuất bước vào hiểm địa, hơn nữa Lưu Bị coi trọng hắn, đưa cho hắn rất nhiều hộ vệ, thế nhưng nhóm người này cũng sẽ không thể vượt qua số lượng năm ngàn người của Ngụy Duyên. Ngụy Duyên vốn lượn quanh sườn Bắc Vọng chính là đi đường xa, mặc dù Thái Sử Từ đang tiến vào sườn Bắc Vọng sau đó hắn liền làm chậm lại tốc độ truy kích để khiến cho Lưu Bị chậm lại, thế nhưng đường xa thì vẫn là đường xa, hắn thế nhưng không muốn tốn hao thời gian, hướng chỉ vào lúc này, Gia Cát Lượng còn không có tư cách để Ngụy Duyên coi trọng. Hơn nữa cũng còn có nguyên nhân là Liêu Giang sợ nói nhiều sẽ làm hỏng chuyện, không dám nói thêm về Gia Cát Lượng cho hắn và Thái Sử Từ, thế nhưng Gia Cát Lượng còn không chưa lập được công huân lớn nào cả. Với tính khí cao ngạo của Ngụy Duyên, sao hắn có thể coi trọng “Hạng người vô danh”? Hơn nữa, Lưu Bị thoát nhìn thì là miếng ăn ngon miệng hơn Gia Cát Lượng nhiều. Công huân lấy được từ đó không gì có thể so sánh được, cho nên khi nhìn thấy Gia Cát Lượng phái binh chặn đường mình, Ngụy Duyên chỉ thử trong chốc lát, sau khi phát hiện không thể dễ dàng tiến lên, hắn lập tức chia một nghìn kỵ binh, đi trước, tiến về lối vào sườn Bắc Vọng, phóng hỏa đốt núi.

Cho nên, khi đám người Lưu Bị cho rằng lập tức có thể chạy ra ngoài, tìm đường sống, đại hỏa xuất hiện trước mặt lại một lần nữa khiến cho bọn hắn lâm vào cảnh tuyệt vọng.

“Trời xanh, người sao mà bất công ...!” Hai mắt Lưu Bị đầm lệ sương mù, hắn ngửa mặt lên trời thét dài: “Ta Lưu Bị mong mỗi trùng hưng Hán thất, người vì sao luôn trêu đùa ta? Vì sao, tại sao vậy!”

Nhìn thấy Lưu Bị giống như muốn nổi điên, tất cả mọi người ở bên cạnh hắn đều cảm thấy vô cùng buồn khổ, nhất là Trương Phi. Đi mắt bão tròn tròn, hắn mãnh liệt hét lớn một tiếng, “A...!” Tiếp theo, bát trượng xà mâu bổ về phía bên cạnh, một cây đại thụ to bằng một người kêu răng rắc rồi gãy đổ xuống đất.

“Hoàng thúc, chúng ta còn có một đường sinh cơ! Ngài vì sao lại có thái độ tuyệt vọng như này?” hai mắt Văn Sính đảo ngược một vòng rất nhanh, rốt cục hắn đã nghĩ ra một biện pháp.

“Trọng Nghiệp còn có chủ ý?” Sau khi nghe Văn Sính nói còn có biện pháp, Lưu Bị lập tức tỉnh táo tinh thần, một đôi dài tay gắt gao giữ ở Văn Sính cánh tay, giống như kích động không biết nên nói cái gì cho phải giống nhau.

“Hoàng thúc” Văn Sính cũng giống như Hoàng Trung, chỉ thuần phục Lưu Kỳ, cho nên bọn hắn luôn xưng hô Lưu Bị bằng hai từ “Hoàng thúc” để thay thế hai từ “Chúa công”. Vốn Lưu Bị còn cảm thấy đắc chí vì hai chữ “Hoàng thúc” đã trở thành từ xưng hô chính thức, thế nhưng không lâu sau đó, hắn lại cảm thấy bức bối dù sao, hai từ “Hoàng thúc” bề ngoài sang trọng quý phái nhưng còn kém hơn nhiều hai từ “Chúa công”, thế nhưng hiện tại hắn không muốn so đo cùng Văn Sính ở phương diện này. Lúc này hắn mong ngóng nhìn về hướng viên Đại tướng vốn không được hắn quá coi trọng. Ánh mắt hắn sáng lấp lánh khiến cho Văn Sính suýt chút nữa bị hù dọa không dám lên tiếng

Trước tiên Văn Sính sắp xếp lại suy nghĩ trong đầu. Tuy hấn đi theo Lưu Bị cũng không quá lâu, thế nhưng hấn vẫn tiến hành nghiên cứu Gia Cát Lượng, một thủ hạ của Lưu Bị mà có thể khiến người khác chạnh tay phải bồng. Trong suy nghĩ của Văn Sính hấn, Gia Cát Lượng tuy không thể đánh bại Ngụy Duyệt cùng kỵ binh của hấn, thế nhưng việc kéo dài một thời gian ngắn vẫn dư sức, cho nên ngọn lửa trước mặt vừa vùn nổi lên không bao lâu, thời gian đốt cháy không thể quá dài, cho nên theo như hấn nghĩ việc lao ra khỏi ngọn lửa trước mặt cũng không phải không thể làm được. Điều khó làm là sao có thể ứng đối với phục binh của Ngụy Duyệt sau khi ra khỏi cốc. Dù sao bản thân Ngụy Diên là một Đại tướng thanh danh lên cao trong quân Hứa Thành, Ngụy Duyệt hấn không thể nào hoàn toàn ký thác hy vọng vào một trận đại hỏa như này.

Sau khi suy nghĩ lại tất cả những điều này, rốt cục Văn Sính lên tiếng đúng lúc mọi người đang chờ mong, hấn nói: “Hoàng thúc, Trương tướng quân, Hoàng lão tướng quân, còn có mặt tướng che chở ngài, hơn nữa còn cả những tướng sĩ trung dũng, biến lửa trước mặt tuy nhìn qua hiểm ác, chúng ta cũng không phải không có hy vọng lao ra ngoài. Vấn đề là chúng ta còn phải phải bảo vệ ngài xông qua kỵ binh của Ngụy Duyệt ở bên ngoài, chuyện này thì có một chút phiền toái”

Văn Sính là một Đại tướng giỏi về phòng thủ. Loại võ tướng này, ưu điểm lớn nhất chính là tỉnh táo, Đại tướng kiêu này trước sự tấn công của quân địch vẫn có thể thông dong mà lại nhanh chóng nghĩ ra kế sách ứng đối, cho nên, lần này, Lưu Bị đã bất hạnh, lại gặp may mắn. Đương nhiên, may mắn của hấn được thành lập trên cơ sở bất hạnh.

Ngụy Duyệt đã đánh tan Gia Cát Lượng chặn đường!

Tuy Gia Cát Lượng chỉ huy binh mã rất giỏi, thế nhưng cuối cùng số lượng hai quân chênh lệch quá nhiều, hơn nữa năng lực của Ngụy Duyệt hết sức mạnh mẽ rốt cục Gia Cát Lượng không có thể đợi đến lúc Lưu Bị đi ra từ bên trong sườn Bắc Vọng.

Tiếp theo Ngụy Duyệt suất lĩnh đại quân chờ sẵn Lưu Bị ở ngay lối ra của sườn Bắc Vọng, đương nhiên, hấn cũng đã phái người kiểm tra những phương hướng khác, để tránh Lưu Bị đang gỡ thủ đoạn, trèo đèo lội suối, tuy bởi như vậy, Lưu Bị vô cùng có khả năng bị ngọn lửa đuổi kịp bởi vì đường núi khó đi, thế nhưng, để phòng mọi chuyện vẫn là biện pháp hay.

“Ai, rốt cuộc hy vọng Lưu Bị sẽ xong đời, hay là hy vọng hấn có thể trốn thoát ra ngoài từ trong biển lửa?” Ngồi trên lưng ngựa, Ngụy Duyệt đột nhiên có suy nghĩ này, cũng không phải hấn có tình cảm thân thiết với Lưu Bị, càng không thể nói tới cái gì mà gọi là nhận biết anh hùng, tiếc anh hùng, mà Ngụy Diên hấn sợ Lưu Bị bị cháy sạch thành than, không thể phân biệt được, chiến công của hấn sẽ bị giảm đi rất nhiều, như vậy chẳng phải rất không ổn sao?

Thế nhưng, Lưu Bị thật sự không để cho Ngụy Duyệt thất vọng, chỉ thấy trong biển lửa đột nhiên toát ra một đội nhân mã, xem ra cũng có mấy trăm người, mỗi một người đều đầy bụi đất, đầy mặt than đen, đi lại tập tễnh về phía bên ngoài cốc.

“Ha ha, không thể tưởng được Ngụy Duyệt ta lại có vận khí tốt, quả thực tuyệt không thể tả, tuyệt không thể tả..., ha ha ha!” Ngụy Duyệt nhìn hơn trăm người trước mặt, đột nhiên hấn ngửa mặt lên trời cười ha hả. Ánh mắt hấn rất sắc bén, thoáng chốc hấn đã nhận thấy nhiều Đại tướng mặc áo giáp vàng. Những người này, trong mắt hấn chính là một chiến công cực lớn. Với tính tình của hấn, đột nhiên có một chiến công như này bày ra ở trước mặt, sao hấn có thể không vui mừng?

“Người là Hồ Nha tướng quân Ngụy Duyệt Ngụy Văn Trường dưới trướng Hứa Bá Công?” Đại khái thế lửa bên trong sườn Bắc Vọng quá lớn, giọng nói của Lưu Bị có vẻ hơi khàn khàn, thế nhưng từ cách ăn mặc, Ngụy Duyệt vẫn có thể xác định được thân phận của hấn. Về phần Lưu Bị thì từ lâu hấn đã nghe đồn Lưu Bị có tướng mạo kỳ lạ, Ngụy Duyệt, người chưa từng gặp hấn há lại sẽ thật sự tin tưởng?

“Đúng vậy, bốn tướng chính là Ngụy hổ nha!” Ngụy Duyệt luôn luôn cảm thấy rất thoả mãn với ngoại hiệu này của mình. Trong suy nghĩ của hấn, danh xưng “Răng nanh” vừa có khí thế, lại vừa khiến cho người khác thấy rất có nhuệ khí, một cảm giác phải nhìn lên, nào có như danh xưng “Thái Sử khinh xa” của Thái Sử Từ, danh xưng này nghe xong lập tức bị người ta lãng quên ngay, cho nên trong một phương diện nào đó, danh xưng này cũng làm cho hấn có một loại cảm giác rất ưu việt khi đứng trước mặt Thái Sử Từ. Hấn một mực không e dè, hơn nữa như hấn đã suy nghĩ, nếu như hấn bắt được Lưu Bị và một đám Đại tướng

thủ hạ, công huân lớn lao, Thái Sử Từ sẽ rất ghen ghét như phát điên. tuy luận về võ nghệ, hấn cũng không phải đối thủ của Thái Sử Từ, thế nhưng xét về mặt công tích hấn vẫn có thể trấn áp được Thái Sử Từ

“Tướng quân lãnh binh ở chỗ này, không phải muốn ôm cây đợi thỏ sao?” giọng nói khàn khàn của Lưu Bị đã cắt đứt mộng tưởng tốt đẹp trong đầu Ngụy Duyên, khiến cho hấn cực kỳ không thoải mái, cho nên, hấn đáp lời không một chút khách khí, tuy hấn vốn không có ý định buông tha đối phương.

“Hừ, ôm cây đợi thỏ? Ngụy Duyên há dám như thế? Con thỏ còn tự giác hơn nhiều so với các người. Biết rõ đâm đầu vào chỗ chết, thế nhưng các người vẫn còn nói nhảm ở nơi này!” Nói đến đây, Ngụy Duyên vung đại đao lên, nói tiếp: “Bổn tướng quân còn muốn đi tiến công Tân Dã, không có nhiều thời gian tồn hơi thừa lời ở chỗ này. Bọn người còn không mau mau xuống ngựa bị trời, còn đợi khi nào?”

“Ngụy Duyên, người vốn là tiểu tốt Kinh Châu ta, dám bất kính như thế đối với hoàng thúc, trước tiên người hãy tạm ăn một đao của ta!” Nghe thấy lời nói của Ngụy Duyên, các võ tướng sau lưng Lưu Bị đều không có phản ứng, ngược lại Văn Sính đã ra tay.

“Người là Văn Sính?” Văn Sính nói không sai. Tuy Ngụy Duyên không phải là người Kinh Châu, thế nhưng đối tượng đầu tiên mà hấn đầu nhập chính là Lưu Biểu. Chỉ là hấn có xuất thân quá kém, không được trọng dụng, mãi cho đến cuối cùng, cũng chỉ làm tới một tiểu hiệu mà thôi. Nếu không phải Hà Thông đi một chuyến tới Kinh Châu, bắt được Thái Mạo cùng Trương Doãn, lại khiến cho Lưu Biểu dùng Trương Cơ cùng hấn để đổi lấy hai người Thái Trương, cho đến hiện tại Ngụy Duyên, cũng vẫn chỉ là một tiểu hiệu nho nhỏ, mà không phải đại tướng danh chấn thiên hạ “Ngụy hổ nha”, mà Ngụy Duyên, người đã từng tới Tương Dương khi còn là Kinh Châu binh, tự nhiên cũng biết Văn Sính, người luôn luôn được xưng là “Kinh Châu đệ nhất võ tướng”.

“Đã biết tên ta, còn không xuống ngựa quy hàng?” Văn Sính cầm đao ngạo nghễ đứng tại chỗ, vì chạy ra khỏi biển lửa, đám Đại tướng bọn hấn đều vứt bỏ ngựa mà đi bộ. Lúc này hấn đứng trên mặt đất, dáng vẻ vô cùng chật vật, lại còn ra dáng vẻ “Lão tử chính là lão đại của người”, lớn tiếng kêu gào đối với Ngụy Duyên cười chiến mã, lập tức khiến cho quân Hứa Thành cười vang một hồi!

“Ha ha, không thể tưởng được Kinh Châu Văn Trọng Nghiệp lại có dáng vẻ thế này!” Ngụy Duyên cười to, hấn ngoại trừ thiệt tình bội phục mấy người bên ngoài, chắc chắn sẽ không khách khí đối với tất cả mọi người, cho nên sau khi cười to, Ngụy Duyên đột nhiên thay bằng vẻ mặt nghiêm chỉnh, quát: “Văn Sính, người đã không chừng mực như thế, Bổn tướng quân không khách khí tiễn người một đoạn đường”

Nói xong, không cần quan tâm tới quy củ, Ngụy Duyên phóng ngựa xách đao, xông tới.

Đừng nói võ nghệ Ngụy Duyên vốn cũng không dưới Văn Sính, hơn nữa những năm này hấn đã so tài nhiều lần cùng Thái Sử Từ, thậm chí lúc này hấn còn hơn đối phương một bậc. Hấn ngồi trên lưng ngựa, mà Văn Sính lại chỉ có thể bộ chiến là có thể biết hậu quả. Cần phải biết rằng, Văn Sính là chiến tướng trên lưng ngựa, hướng chỉ hấn còn vừa mới lao ra ngoài từ trong biển lửa, thể lực tiêu hao rất lớn.

Vì vậy, dưới sức tấn công mạnh mẽ của Ngụy Duyên, Văn Sính chống đỡ rất vất vả, sắp không chịu nổi. Nhìn thấy tình hình này, đám người Lưu Bị thối lui đến đằng sau bắt đầu chậm rãi di chuyển sang hai bên sườn.

“Muốn chạy? Chúng tướng sĩ, bắt lại cho ta!” Ngụy Duyên đối phó với Văn Sính rất thông dong, cho nên hấn vẫn có thể vẫn duy trì sự chú ý tới đám người Lưu Bị bên kia. Đám người Lưu Bị khê động, lập tức đã bị hấn phát hiện, mà sau khi Ngụy Duyên ra lệnh, đột nhiên Văn Sính phản công rất mãnh liệt.

“Tiếp đao!” kinh đao trên đao của Văn Sính đột nhiên gia tăng ba phần, khiến cho Ngụy Duyên suýt nữa bị thiệt thòi. Lúc này Ngụy Duyên mới ý thức được là Văn Sính rõ ràng đã chủ ý làm cho hấn lơ là.

“Đáng giận! Văn Sính, vốn ta định tha cho người một mạng, người đã không biết tốt xấu, Bổn tướng quân sẽ thanh toán cho người!” Ngụy Duyên có bản tính nóng nảy, cho nên trong cơn giận dữ, đại đao của hấn cũng bắt đầu đánh sát chiêu về phía Văn Sính.

“Tiểu tử, tiếp mũi tên!” Ngay khi Ngụy Duyên vừa mới nảy sinh ý định hạ độc thủ, một giọng nói hơi có vẻ già nua đã khiến cho hấn mãnh liệt cảm giác được da đầu mình mát lạnh.

“Hoàng Trung!” Đây là hai từ mà Ngụy Duyên có thể nghĩ ra vào chính giây phút đó, mà hai từ này chính là đại biểu cho lực uy hiếp đáng sợ đã khiến cho hắn lập tức toàn thân toát mồ hôi lạnh. Ngụy Duyên không thể không buông tha ý định đuổi giết Văn Sính. Hắn bắt chấp tất cả, lập tức cúi mình xuống ẩn thân trên lưng ngựa!

. . .

Không có chuyện!

Ngụy Duyên may mắn sờ lên trên người mình, nguy hiểm thật! Hắn thậm chí phào một hơi, thế nhưng rất nhanh hắn lại có phản ứng. Hoàng Trung chỉ hù dọa hắn mà thôi!

“Lão già chết tiệt!” Ngụy Duyên không dám lên tiếng, hắn chỉ có thể âm thầm chửi bậy ở trong lòng.

Vào lúc này, đám người Lưu Bị đã bắt đầu bỏ chạy sang phía bên cạnh. Ở chỗ ra vào sườn Bắc Vọng, hai bên còn có một khoảng núi rừng không bị ngọn lửa cháy tới, mà bởi vì bên mình chiếm giữ ưu thế tuyệt đối, Ngụy Duyên cũng lười phải thêm người gác chỗ đó, cho nên đám người Lưu Bị coi chỗ đó như là hướng đột phá. Thế nhưng binh sĩ quân Hứa Thành há lại tốt như vậy lần hay sao? Vậy mấy trăm tên lính không có người nào để ý, Ngụy Duyên còn chẳng muốn tại tù binh trên người lãng phí thời gian đâu rồi, thế nhưng là, mặc dù như thế, cũng chỉ có mười mấy cái binh sĩ có thể đào thoát, mà Lưu Bị cùng Trương Phi, còn có Hoàng Trung cũng là bị gắt gao vậy.

“Hừ!” Ngụy Duyên tăng lớn lực độ công kích, cuối cùng quật ngã Văn Sính. Sau khi sai người bắt trói Văn Sính lại, Ngụy Duyên liền tiến về phía đám người Lưu Bị.

Chứng kiến đám người Lưu Bị bị mấy ngàn kỵ binh vây quanh, Ngụy Duyên âm thầm đắc trong lòng, hắn nói to: “Muốn chạy sao? Lưu Huyền Đức, chẳng lẽ ngươi coi thường Bổng tướng quân là người vô năng sao?”

“Ngụy Duyên, không nên quá đắc ý!” Lưu Bị không lên tiếng, Hoàng Trung lại nắm chặt đại cung trong tay, nhìn Ngụy Duyên nói: “Hoặc là ngươi thả hoàng thúc một con đường sống, hoặc là lão phu đồng quy vu tận với ngươi!”

“Như vậy, Hoàng lão tướng quân, vì sao ngươi không mang theo tên?” Ngụy Duyên hỏi, hắn đã sớm nhận ra trên người Hoàng Trung không có túi đựng tên, hắn nghĩ rằng khi Hoàng Trung lao ra khỏi biển lửa, không cẩn thận làm thất lạc. Khó trách vừa rồi Hoàng Trung chỉ có thể hù dọa hắn, xem ra hắn cũng là người mạng lớn.

“Ngươi sao không để cho thủ hạ của ngươi bắn tên?” Hoàng Trung lạnh lạnh nói, ánh mắt hắn nhìn về phía những kỵ binh quân Hứa Thành cầm cung nỏ trong tay ở chung quanh, nhưng tay hắn vẫn nắm chặt đại cung.

“ . . . ” Ngụy Duyên âm thầm run sợ trong lòng, hắn hiểu được rằng Hoàng Trung muốn bắn tên, nói cách khác, Hoàng Trung đã quyết định chủ ý, nếu như không thể để cho Lưu Bị đào thoát, hắn sẽ lấy mũi tên cắm vào người mình, liều mạng dù chết, cũng muốn bắn một mũi tên đồng quy vu tận cùng mình. Mà nếu như quân Hứa Thành không bắn tên, với võ nghệ của Hoàng Trung hắn, cướp được một mũi tên còn không phải là việc dễ như trở bàn tay sao? Xem ra chỉ sợ cũng chỉ có lão thần xạ thủ vũ lực siêu quần mới dám làm như thế, mới có khả năng làm như vậy.

Sau khi đã hiểu rõ suy nghĩ của Hoàng Trung, Ngụy Duyên cũng không sợ, hắn chỉ cảm thấy vô cùng cảm phục lão nhân này, cho nên hắn hít sâu một hơi, chậm rãi nói, “Hoàng lão tướng quân, Liều tướng quân của chúng ta luôn luôn vô cùng bội phục ý chí của lão tướng quân. Liều tướng quân có nói người có thể so sánh với lão tướng Liêm Pha nước Triệu thời Chiến quốc. Đáng tiếc lão tướng quân không gặp được chủ nhân tốt, mới không có cơ hội biểu hiện, cho nên khi chúng ta xuất binh, Liều tướng quân đã dẫn dò chúng ta, tận dụng khả năng khuyên người quy hàng chúa công chúng ta, đối với người càng không được có bất kính. Hoàng lão tướng quân, với lịch duyệt người, Lưu Bị là người nào mà còn thấy không rõ ràng sao? Lưu Bị chỉ là tên tiểu tặc vô năng mà lại vô sỉ mà thôi, lòng trung thành của người có thể là đối với Lưu Kỳ hoặc là Lưu Tông, mà không phải là hắn. Ít nhất, hai người kia sẽ không đối trá giống như hắn!”

“ . . . ” chung quanh Hoàng Trung trở nên vô cùng tĩnh lặng, tất cả mọi người đang nhìn hắn, thế nhưng hắn lại không trả lời.

“Hoàng lão tướng quân, Liêu tướng quân của chúng ta còn nói một câu với ta, không biết người muốn nghe hay không?” Ngụy Duyên còn nói thêm.

“Nói!” Hoàng Trung lạnh lùng nói.

“Nếu như người không hàng, hoặc là tự vận, quân ta sẽ xử tử tất cả người trong tộc của Lưu Biểu. Đường nhiên, Lưu Kỳ cùng Lưu Tông sẽ không thể nào trốn được, hơn nữa thôn trang lúc trước người ở, chỉ sợ cũng sẽ bị ‘Kinh Châu loạn binh’ xâm nhập, cho nên, Hoàng lão tướng quân, người cần phải suy nghĩ kỹ!” Ngụy Duyên lại tăng thêm “cường độ” khuyên bảo.

“Người. . .” hai mắt Hoàng Trung mãnh liệt mở to, khí thế lăm lăm khiến cho kỵ binh chung quanh đều đông cứng lại.

“Hoàng lão tướng quân?” hai mắt Ngụy Duyên nhìn chằm chằm vào Hoàng Trung. Những lời uy hiếp mà hắn nói tuy đều là giả dối hư ảo, thế nhưng có một phần không phải giả dối, đó chính là Liêu Giang coi trọng Hoàng Trung, mà ơn tri ngộ của Hứa Thành, Liêu Giang hậu đãi, hắn vẫn cảm động và nhớ nhung trong lòng. Nếu như hắn có thể chiêu hàng Hoàng Trung, đối với Liêu Giang mà nói, là đại công, còn đối với Hứa Thành mà nói, chính là lại có thêm một viên Đại tướng, đây cũng là một loại phương pháp báo đáp của hắn. Về phần Hoàng Trung có khả năng vượt qua hắn, hắn không chút suy nghĩ. Kỳ thật Ngụy Diên hắn cũng không phải là người có lòng dạ nhỏ mọn, hắn chỉ rất kiêu ngạo, mà người kiêu ngạo, há lại sẽ cho rằng mình sẽ thua bởi người khác sao?

“Ai, mà thôi!” Hoàng Trung ngửa mặt lên trời thở dài một hơi, rốt cục hắn buông đại cung trong tay xuống. Tuy hắn hoàn toàn không tin những gì Ngụy Duyên nói, thế nhưng hắn không dám mạo hiểm, hoàn toàn không dám! Bất kể là hương thân nơi hắn sống trước kia hay là Lưu Kỳ cùng Lưu Tông, với hắn mà nói, đều trọng yếu hơn so với Lưu Bị! Mặc dù quân Hứa Thành hiện tại vừa mới đến Kinh Châu, ngay cả Lưu Bị cũng đã phải chịu thảm bại như này, Kinh Châu còn có những người khác có thể chống nổi bọn hắn sao? Thế nhưng, Hoàng Trung cũng đã nghĩ rõ ràng, hắn chỉ buông binh khí, cũng không nói muốn đầu hàng, cho nên sự việc sau đó thì sẽ phải suy nghĩ cẩn thận!

“Hoàng lão tướng quân bỏ gian tà theo chính nghĩa, quả thật là đại hạnh của quân ta!” Nhìn thấy Hoàng Trung đã đồng ý, Ngụy Duyên lập tức quay người xuống ngựa, nhiệt tình nghênh đón.

“Vèo!”

“A...!”

Một tiếng mũi tên vang lên, một tiếng hét thảm!

Ngụy Duyên tập trung nhìn, hắn thấy Trương Phi trúng tên ở cổ họng, đã chết! Mà trên tay hắn, lại có một con dao găm!

“Tướng quân, gã này muốn đánh lén Hoàng lão tướng quân từ phía sau lưng!” Một gã kỵ binh nói. Vừa rồi chính là hắn nhanh nhẹn tận dụng, cứu Hoàng Trung một mạng.

“Ừ?” Hoàng Trung mãnh liệt quay người, nhìn về phía Lưu Bị, thế nhưng, hắn không có bất kỳ hành động nào, hắn chỉ hung hăng trừng mắt nhìn rồi đi ra phía ngoài vòng vây, những kỵ binh chủ động nhường một con đường cho hắn.

“Không thể tưởng được, Trương Phi, người được Liêu tướng quân vinh danh là đệ nhất mãnh tướng đương thời lại là một tiểu. . .” Ngụy Duyên đột nhiên không nói, hai con mắt thẳng vào mặt Trương Phi, hắn nhìn thấy phía dưới làn da đen xám lộ ra một chút da mặt màu trắng.

“Giả dối! ?” sắc mặt Ngụy Duyên trở nên rất khó coi, rõ ràng bị người lừa gạt ngay dưới mắt mình.

Sau đó một kích mãnh liệt đánh tới, Ngụy Duyên xông lên phía trước, ôm lấy Lưu Bị đã ngã, vươn tay hung hăng lướt một vòng trên mặt của hắn, râu ria mất toàn bộ. Hắn nhận ra người trước mặt này hoàn toàn không vượt quá ba mươi tuổi!

“Văn Sính!” Ngụy Duyên không có ý định tìm Hoàng Trung chất vấn, thế nhưng hắn lại sẽ không khách khí với Văn Sính, Liêu Giang không từng nói Văn Sính này giỏi đến cỡ nào, cho nên, hắn nắm lấy Văn Sính đã bị trói giống như bánh chưng, hung dữ mà hỏi: “Nói, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Hừ!” Văn Sính đang cảm thấy không được tự nhiên, vì sao đồng thời là võ tướng Kinh Châu, Hoàng Trung và hắn có có đãi ngộ khác biệt lớn đến như thế? Cho nên dù tình trạng không ổn, hắn vẫn đang không có ý định đầu gối Ngụy Duyên. Sở dĩ Văn Sính hắn có can đảm này, cũng là bởi vì hắn hiểu biết rất rõ ràng quân quy của quân Hứa Thành. Từ sau lần trước đó Hà Thông đại náo Kinh Châu, hắn liền nghiên cứu tình hình quân Hứa Thành, cho nên, hắn biết rõ Ngụy Duyên không dám giết hắn. Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn hiến cho Lưu Bị kế “Thay mận đổi đào”, cũng tự nguyện lấy bản thân mình hấp dẫn lực chú ý của Ngụy Duyên, chỉ cần hắn bị bắt thì hắn có thể bảo đảm tánh mạng của mình, mà nếu như hắn không làm như vậy, chỉ sợ hắn khó có thể ra khỏi sườn Bác Vọng, càng không nói tới việc hắn có thể bảo vệ được tánh mạng khi bị Ngụy Duyên đuổi giết. Mà một khi hắn làm như vậy, một là hắn có thể bảo vệ tánh mạng, lại có thể có được thanh danh vì bảo vệ chủ mà quên mình, có sao mà không làm?

“Ngụy Tướng quân, mời không nên làm khó Văn Tướng quân!” Hoàng Trung có vẻ không chịu được khi nhìn thấy Văn Sính bị đối đãi như này. Nói gì đi nữa thì hai người bọn hắn vẫn đi cùng nhau. Hoàng Trung nói: “Lưu hoàng thúc cùng Trương tướng quân đã xen lẫn vào trong những loạn binh bỏ trốn, người trúng kế ‘ thay mận đổi đào ’ của chúng ta rồi!”

“‘Thay mận đổi đào’?” Ngụy Duyên trấn tĩnh lại tinh thần sau cảm giác mất mát mà tạo thành tâm lý trống rỗng và tức giận, hắn cười âm hiểm nói: “Hoàng lão tướng quân, Lưu Bị rõ ràng cho hai người người cùng Văn Sính hấp dẫn lực chú ý của ta là biết hắn đối đãi với các người như thế nào! Ha ha, vì chạy trốn, rõ ràng cắt râu vứt bỏ giáp, thế nhưng hắn cùng Trương Phi không có ngựa, muốn đào thoát khỏi tay kỵ binh của ta, nào có dễ dàng như vậy. Mời Hoàng lão tướng quân đợi chút! Chờ ta đuổi kịp huynh đệ Lưu Bị, lại đến tâm tình cùng người!”

Nói xong, hắn cũng không đợi Hoàng Trung trả lời, phi thân lên ngựa, mang theo thủ hạ đuổi theo về hướng Tân Dã.

Mà đương nhiên Hoàng Trung cùng Văn Sính cũng có người chăm sóc, những người này ước chừng có một trăm người.

“Chúng ta cũng đi theo!” Mọi người chờ đợi được một lát, Hoàng Trung nói với tiểu hiệu đầu lĩnh.

“Tốt! Hoàng lão tướng quân, chúng ta nghe ngài!” tiểu hiệu vừa nghe Hoàng Trung nói, hắn lập tức đồng ý.

Kỳ thật, những kỵ binh này cũng không muốn chờ đợi ở chỗ này, chẳng qua trước khi đi Ngụy Duyên nói “Hãy đợi”, bọn hắn cũng chỉ còn cách chờ ở chỗ này, thế nhưng, nếu như Hoàng Trung đã lên tiếng, bọn hắn đã có cớ, lập tức từ trong đám kỵ binh dấy ra cho Hoàng Trung một con chiến mã, để cho hắn cưỡi, mà Hoàng Trung có ngựa, Văn Sính lại tương đối xui xẻo, thế nhưng cũng may có Hoàng Trung xin tha cho hắn, hắn có thể ngồi ở sau lưng một gã kỵ binh. Bằng không hắn cũng chỉ có thể nằm ngang trên lưng ngựa giống như Lưu Bị giả. Sau khi chuẩn bị hoàn tất, Hoàng Trung trở mình lên ngựa. Sau khi thoắt quay người liếc nhìn về phía sau, Hoàng Trung giục ngựa đi theo những kỵ binh kia, chậm rãi biến mất ở phương hướng Ngụy Duyên đang truy đuổi.

Lại qua một hồi lâu, ở phương hướng mà Hoàng Trung nhìn quét qua có hai người đi tới. Hai người này chính là Lưu Bị cùng Trương Phi, chẳng qua râu ria Lưu Bị đã mất, mà Trương Phi, cũng chỉ còn lại gốc râu cằm. Thì ra lúc ấy thời gian khẩn cấp, không có thời gian tìm vật phẩm trang điểm, cũng chỉ phải làm phiền hai người bọn hắn tổn hại hiển một chút. Đương nhiên, giáp vàng trên người bọn hắn đã sớm cho hai người giả mạo.

“Đại ca, vì sao vừa rồi đại ca không cho ta giết ra ngoài, ta liền thủ cùng Hoàng Trung lão nhân, hơn trăm tên tiểu binh, há có thể ngăn cản chúng ta?” Vừa ra ngoài, Trương Phi liền bắt đầu nói.

“Tam đệ, Hoàng Hán Thăng đã đầu hàng Hứa Thành rồi!” Lưu Bị cô đơn nói.

“... Không thể nào, không phải hắn không bán đứng chúng ta sao?” Trương Phi không quá tin chắc nói.

“Hoàng Hán Thăng không bán chúng ta, là bởi vì hắn làm người đến nơi đến chốn. Nếu như hắn đã đáp ứng dẫn dắt Ngụy Duyên rời đi, hắn cũng không nuốt lời, thế nhưng ngày sau gặp mặt, chúng ta sẽ là kẻ thù!” Lưu Bị thốt thức nói.

“ . . .” Trương Phi muốn mắng vài tiếng, thế nhưng khi hắn chứng kiến sắc mặt Lưu Bị, hắn vẫn nhịn được, chỉ lên tiếng hỏi: “Đại ca, chúng ta làm sao bây giờ?”

“Văn Sính tướng quân vì chúng ta mà bị bắt, lại có Lưu An vì ta mà bị giết (Người giả bộ Trương Phi. Trong lịch sử người này đã từng giết vợ, dùng thịt thê tử làm canh thịt băm để chiêu đãi Lưu Bị), không thể tưởng được, Lưu Bị ta lại là một người mang điềm xấu!” Nói xong, Lưu Bị lại bắt đầu rơi nước mắt.

“Đại ca. . . sao đại ca có thể sa sút tinh thần, . . . Ai!” Trương Phi dậm chân, hắn ảo não ngồi xồm trên mặt đất. Lúc này đây bị bại thảm như vậy, dù Trương Phi hắn có dây thần kinh vừa thô vừa to thì cũng không chịu nổi đả kích này.

Nhìn thấy Trương Phi có đôi chút ủ rũ, Lưu Bị trở nên sốt ruột. Hắn chỉ muốn bộc lộ đôi chút tâm tình của mình, hắn thật sự không muốn để cho huynh đệ còn sót lại của mình không còn chút dũng khí, cho nên hắn vội vàng lại nói tiếp: “Thế nhưng, muốn để cho Lưu Bị ta nhận thua còn không dễ dàng như vậy. Tam đệ, chúng ta còn có mấy vạn đại quân tại Tân Dã, Kinh Châu vẫn là của chúng ta, chúng ta còn có rất nhiều cơ hội. Không có Hoàng Trung, Văn Sính, chúng ta vẫn còn có Hưởng Sủng, Đặng Chi, còn có Tam đệ người, chúng ta còn có thể một trận cùng Hứa Thành đánh! Người nói, có phải hay không?”

Trương Phi thuộc về kiểu người tương đối dễ dàng kích động. Khi hắn nhìn thấy đại ca của mình nói rất đồng ý, đương nhiên hắn lập tức nhảy dựng lên, vỗ ngực tỏ vẻ mình nhất định sẽ cùng theo Lưu Bị, đánh mấy trận cùng quân Hứa Thành.

Sau khi hồi phục tâm tình, Lưu Bị không dám ở chỗ này lâu. Có trời mới biết Ngụy Duyệt có trở về hay không, cho nên hắn mang theo Trương Phi, quay về Tân Dã theo đường vòng. Thế nhưng một điều khiến cho cả hai người bất ngờ chính là trên nửa đường, bọn hắn lại gặp Gia Cát Lượng. Thì ra sau khi Gia Cát Lượng không thể ngăn cản Ngụy Duyệt, nhưng hắn vẫn không từ bỏ. Gia Cát Lượng mang theo một ít tinh binh một mực đứng ở phụ cận. Một là quan sát tình huống, hai là nếu là Lưu Bị bị bắt, tìm cơ hội thuận tiện cứu hắn ra. Biểu hiện của Gia Cát Lượng rất cực đã khiến cho Lưu Bị tha thứ cho sai lầm của hắn. Dù sao, Hoàng Trung vừa mới làm phản đã là một đả kích không nhỏ đối với hắn (mặc dù Hoàng Trung không thuận phục hắn, thế nhưng hắn vẫn cho là như vậy), hai tướng đối lập, Gia Cát Lượng vẫn trung thành là rất đáng khen rồi.

Sau khi ba người gặp gỡ, bắt đầu cùng một xuất phát đi về hướng thành Tân Dã.

“Chúa công, chúng ta không thể trực tiếp quay về Tân Dã, chúng ta chỉ có thể đi vòng qua mà thôi!” Gia Cát Lượng hiếm khi vượt mông ngựa, sau khi hắn cẩn thận suy nghĩ một chút, rốt cục lại bắt đầu hiến kế cho Lưu Bị.

“Vì sao?” Lưu Bị hỏi. Tuy lần này thất bại, hắn cũng đôi chút bất mãn với Gia Cát Lượng, thế nhưng dù sao bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, Gia Cát Lượng trung thành cũng làm cho hắn được an ủi rất nhiều, hơn nữa hắn chạy trốn như này cũng không phải một lần hai lần, năng lực chấp nhận trong lòng rất mạnh.

“Lúc Lượng đi, đã mệnh lệnh Công Dã Kiên mang binh và dân chúng Tân Dã rời đi, mang theo dân chúng tiến về hướng Tương Dương!” Gia Cát Lượng nói.

“Quân sư, người. . .” tay Lưu Bị ngừng ở giữa không trung, hắn không biết nên làm thế nào cho phải, cường ép đem dân chúng rời khỏi gia viên. Chuyện này hoàn toàn không hợp với “Nhân nghĩa” mà hắn luôn luôn quảng cáo rùm beng.

“Mời chúa công thứ tội, tuy Công Dã Kiên đã mang đến ý chỉ cùng tín vật của hoàng đế, để cho chúa công ngày sau có thể dùng danh nghĩa hoàng đế để hưng binh giúp đỡ Hán thất, thế nhưng lại lịch của hắn thật sự quá mức quý dị, cho nên, Lượng này mới để cho hắn chấp hành nhiệm vụ này!” Gia Cát Lượng nói.

“Quân sư, chuyện này thì có liên quan gì sao?” Lưu Bị đành phải tạm thời bỏ qua sự bất mãn đối với Gia Cát Lượng, hắn không hiểu hỏi. Kỳ thật, hắn cũng có một chút hoài nghi về Công Dã Kiên, chỉ là hắn không nói ra mà thôi.

“Đương nhiên là có liên quan. Nếu Công Dã Kiên là gian tế, sau trận chiến này, chúa công liền có thể đổ hết trách nhiệm lên trên người của hắn, nói là hắn tự tiện chủ trương xua đuổi dân chúng, bởi như vậy, sẽ

khuyến cho Hứa Thành không thể nào có chỗ đứng ở trong lòng dân chúng Kinh Châu; nếu như Công Dã Kiên không phải là gian tế, chúa công cũng vẫn đổ hết trách nhiệm lên trên người của hắn, bởi vì hắn là mật sứ của hoàng đế. Ngày sau, một khi hoàng đế nảy sinh dục vọng chưởng quyền hành thì sẽ là một bất lợi với chúa công, chúa công có thể tung việc này ra, khiến mất đi lòng dân!” Gia Cát Lượng phân tích nói.

“Quân sư, người sao có thể làm như thế? Có câu là ‘ quân muốn thần chết, thần không thể không chết! ’ nếu một ngày kia bệ hạ muốn trị tội Lưu Bị, Lưu Bị tự nhiên sẽ cam tâm cúi đầu, làm sao có thể làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy?” Lưu Bị lắc đầu nói.

“Chúa công, ” Gia Cát Lượng không thêm quan tâm tới lời nói của Lưu Bị, thế nhưng hắn lại không thể không bày làm ra dáng vẻ suy tính vì Lưu Bị, hắn tiếp tục “Khuyên bảo” nói: “Bây giờ không phải là lúc nói chuyện ngày sau, chúng ta cũng nên đề phòng có tiểu nhân để phá hư đại kế của chúa công. Nếu như Công Dã Kiên thiệt tình làm làm việc vì chủ công, ngày sau Lượng sẽ thỉnh tội với hắn, thế nhưng hôm nay chúng ta lại không thể không dùng một chiêu này để xò xét hắn!”

“Nói vậy, thăm dò người cũng không cần phải như vậy!” Lưu Bị âm thầm nghĩ, thế nhưng, hắn đương nhiên cũng sẽ không thể khiến cho Gia Cát Lượng mất thể diện, nói như thế nào đi nữa Gia Cát Lượng cũng là quân sư hữu dụng duy nhất hiện nay của hắn, cho nên, hắn chỉ giả vờ thở dài một hơi, nói: “Làm như vậy, chẳng phải là quá tổn thương hiền sĩ trong thiên hạ sao?”

“Cũng không phải, chúa công, trận chiến này, Lượng vốn còn có một tính toán, cần mượn thành Tân Dã dùng một lát, phải để cho thành trống rỗng, cho nên mới lệnh cho Công Dã Kiên động thủ đuổi xa dân chúng, bằng không, sát nghiệt sẽ quá nặng!” sắc mặt Gia Cát Lượng chuyển thành âm trầm.

“Lời này nói như thế nào?” Lưu Bị hỏi.

“Lượng muốn hỏa thiêu Tân Dã!” Gia Cát Lượng hung hăng học ra một câu.

Ngụy Duyên đuổi theo một hồi, không phát hiện đám người Lưu Bị, hắn biết rõ đối phương không thể để mình đuổi tới, cho nên, dứt khoát dừng lại, đợi đến lúc Thái Sử Từ tiến quân đến. Lúc này hai quân lại hợp binh cùng một chỗ, một lần nữa tiến quân về hướng thành Tân Dã.

Thái Sử Từ hỏi Ngụy Duyên tình hình chiến đấu. Kết quả sau khi biết được Ngụy Diên đã thu đầu hàng Hoàng Trung, bắt Văn Sính làm tù binh, đương nhiên cảm thấy vô cùng phiền muộn, thế nhưng, khi hắn lại nghe nói Ngụy Duyên rõ ràng để cho Lưu Bị đào thoát ở ngay dưới mắt mình, tuy biểu hiện bề ngoài của hắn liên tục nói đáng tiếc, trong lòng lại cảm thấy có chút may mắn. Hắn thầm nghĩ trong lòng: cũng không thể lúc nào cũng để cho họ Ngụy này lên mặt, chính mình cần phải cố gắng. Lần này, nói gì đi nữa mình cũng không thể lại để cho hắn vượt qua mình.

Sau đó, Ngụy Duyên nghĩ cách xem nên tìm đến Lưu Bị “Báo thù” như thế nào (Đáng ra phải là Lưu Bị tìm hắn báo thù mới đúng, hình như người ta cứ như vậy muốn, có thể không biết làm sao?), Thái Sử Từ thì lại đang cân nhắc xem làm thế nào mới chiếm được công đầu, vì vậy, hai người không nói chuyện trên đường tiến quân.

Bởi vì chậm trễ một thời gian ngắn tại sườn Bắc Vọng, cho nên thẳng đến đêm, đại quân mới tới địa phận huyện Tân Dã!

Về phần đám người Lưu Bị, đương nhiên đã sớm không thấy bóng dáng.

Thế nhưng, Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ lại phát hiện một sự việc quan trọng không ngờ tới. Cách thành Tân Dã không xa, lại có mấy vạn dân chúng đang gấp gáp vượt sông Bạch Hà! Hơn nữa, đằng sau còn có binh sĩ xua đuổi, những bó đuốc lớn đa lồm đốm soi sáng một mảng bên bờ sông Bạch Hà, thế nhưng có ai biết rõ, nơi đây phát sinh loại chuyện như này!

“Tặc tử nguời dám!” Thái Sử Từ nhìn thấy tình huống này, hắn tức giận sùi bọt mép, hét lớn một tiếng, lập tức giục ngựa phóng về hướng bờ sông.

“Chúng tướng sĩ, giết cho Bốn tướng quân, giết sạch sẽ những kẻ gây tai họa cho dân chúng!” Ngụy Duyên tương đối tỉnh táo, thế nhưng mệnh lệnh của hắn lại càng thêm lãnh khốc. Binh sĩ quân Hứa Thành ngây người. Nhiều năm như vậy, bọn họ đã sớm không thể chịu nổi cảnh binh sĩ ăn hiếp dân chúng, hưởng chi

tình hình lúc này, vừa nhìn thì biết là vừa cường ép xua đuổi dân chúng ly khai nhà của mình, loại chuyện này sao có thể mặc kệ?

Thế nhưng tại sao lại có loại tình huống này? Không phải Gia Cát Lượng đã sớm hạ mệnh lệnh cho Công Dã Kiên đuổi người sao?

Bởi vì Công Dã Kiên không phải đồ dốt! Hắn đang đứng ở bờ sông bên kia quan sát tình hình, dự đoán phương hướng phát triển sắp tới của mình!

Hắn sao có thể không nhìn ra là Gia Cát Lượng đã hoài nghi cùng với đề phòng hắn? Hạ lệnh cho hắn mang binh xua đuổi dân chúng ly khai Tân Dã? Hừ! Nào có chuyện dễ dàng như vậy. Không sai, binh sĩ là của Lưu Bị, tướng lĩnh cũng có người của Gia Cát Lượng phái tới để giám sát hắn, thế nhưng như vậy thì như thế nào? Chưa nghe nói sai một ly, đi ngàn dặm sao?

Một chữ: kéo!

Không phải không đuổi, mà là chậm rãi! Chiêu số thì ta có rất nhiều.

Thứ nhất, đợi! Giả bộ làm mà không đành lòng, đợi đến lúc những kẻ mà Gia Cát Lượng phái tới không chịu được đến thúc giục thì lại chấp hành nhiệm vụ này.

Thứ hai, dùng tài hùng biện không động thủ! Dân chúng không muốn đi, chúng ta hãy thuyết phục, không cần dùng sức mạnh! Mặc dù đại quân không nghe mệnh lệnh của hắn, dùng một chiêu này cũng không thể kéo bao lâu thời gian, thế nhưng tóm lại vẫn có chút tác dụng.

Thứ ba, âm thầm an bài! Qua sông cũng phải có thuyền, thế nhưng vấn đề là cho người sắp đặt hỗn loạn. Gia Cát Lượng người lại không có mặt ở đây. Người mà người phái tới lại có bản lĩnh quá kém, âm thầm sắp đặt làm cho bọn hắn rối loạn tuyến đầu, vì vậy, thời gian lập tức kéo dài ra.

Ba chiêu này dùng hết, Công Dã Kiên đã chờ đến lúc truy binh của Thái Sử Từ cùng Ngụy Duyên đuổi đến đúng như ý nguyện.

Kết quả, quân Hứa Thành đã thành cứu tinh, Lưu Bị đã thành tai họa! Lòng người Kinh Châu có hi vọng nhanh chóng nghiêng về hướng phương bắc.

Thế nhưng mắt thấy Thái Sử Từ cùng Ngụy Duyên bưng bưng nổi giận, đang đoạt thuyền, dáng vẻ rất muốn qua sông truy kích, Công Dã Kiên cũng không dám tiếp tục đứng ngăn người ở chỗ này. Hai viên Đại tướng này lại không biết hắn, nếu như đám dân chúng Tân Dã bắt giữ hắn, hắn có thể bị chết oan uổng, tuy vũ lực của hắn cũng không kém, thế nhưng hắn cũng là biết rõ đẳng cấp vũ lực của hai viên tướng này, căn bản hắn không thể so sánh với hai người này được.

Công Dã Kiên cao hứng, thế nhưng Gia Cát Lượng lại nổi giận! Hắn cho rằng Công Dã Kiên sớm đã phải làm cho Tân Dã trống rỗng, cho nên, hắn cùng đám người Lưu Bị chỉ dùng thuyền nhỏ đã được chuẩn bị sẵn từ trước để qua sông, bởi vì quan tâm đến tiến triển của sự việc, hắn trước hết để cho đám người Lưu Bị nghỉ ngơi, dù sao chạy trốn từ trong ngọn lửa ra ngoài, lại đại chiến một trận cùng Ngụy Duyên, coi như là người mạnh mẽ như Trương Phi cũng đôi chút mệt mỏi. Sau khi dàn xếp xong chỗ nghỉ ấy người Lưu Bị, Gia Cát Lượng đi đến con đập chắn sông Bạch Hà đã được xây dựng sẵn quan sát tình huống.

Con đập chắn sông cách thành Tân Dã khá xa, thế nhưng Gia Cát Lượng vẫn nhìn thấy tất cả tình huống xảy ra trên bờ sông Bạch Hà.

Sự tình phát triển rõ ràng lại một lần vượt ra ngoài vòng kiểm soát của hắn!

Những đả kích liên tiếp đã khiến ột người luôn luôn tâm cao khí ngạo như hắn cũng nhịn không được nữa. Lửa giận bốc lên từ trong lồng ngực hắn, ngay sau đó một vết máu đỏ tươi xuất hiện ở khóe miệng của hắn, chỉ vì sắc trời đã tối xuống, bọn hắn vì không muốn bị người phát hiện nên không dám đánh lửa, cho nên người bên cạnh Gia Cát Lượng mới không phát hiện hắn có gì đó không đúng.

“Hay cho Công Dã Kiên người!” Gia Cát Lượng oán hận lau máu tươi ở khóe miệng, bực bội trong lòng.

Hắn xác thực không ngờ rằng Công Dã Kiên lại còn có một chiêu này! Tuy hắn thật sự không biết Công Dã Kiên đã dùng chiêu thức nào, thế nhưng hắn hiểu nhất định là bởi vì trì hoãn thời gian nên mới có thể dẫn

đến tình huống hỗn loạn xuất hiện lúc này, hấn muốn đi tìm Công Dã Kiên hưng sư vãn tội. Hấn lại cũng biết, vị Vệ Ủy tiền triều này khẳng định có lý do chính đáng chờ hấn. Nếu như lúc này hấn đi tìm Công Dã Kiên gây phiền toái, chỉ sợ ngược lại sẽ tự rước lấy nhục.

Thế nhưng tuy việc xua đuổi dân chúng cũng không quá nghiêm trọng, thế nhưng trong lúc này nếu như có người cứu những dân chúng này, chuyện đã trở nên đại phiền toái!

Vốn Gia Cát Lượng hấn muốn xua đuổi dân chúng Tân Dã, sau đó, phóng hỏa thiêu hủy đại quân của Thái Sử Từ cùng Ngụy Duyên, sau đó hấn sẽ đổ hết trách nhiệm phóng hỏa đổ lên trên hai người. Một khi như vậy thì hành động xua đuổi dân chúng rời nhà ngược lại đã thành hành động cứu người, danh tiếng “Nhân nghĩa” của Lưu Bị sẽ lại một lần nữa tăng lên. Nhưng mà tình hình hiện tại coi như đã xong. Bên cứu người đã trở thành quân Hứa Thành. Từ việc này có thể hiểu được rằng địa vị của Lưu Bị trong suy nghĩ của người Kinh Châu đã rớt xuống ngàn trượng, khó có thể ổn định toàn bộ Kinh Châu.

“Không thể tiện nghi bọn hấn!” Rốt cục Gia Cát Lượng nhịn không được, hơn nữa khi hấn chứng kiến Thái Sử Từ cùng Ngụy Duyên đang ở bên bờ phát tay ra hiệu tiến công những Kinh Châu binh đang xua đuổi dân chúng, đưa những dân chúng đã lên thuyền quay trở lại bờ, Gia Cát Lượng cũng cho rằng đây là một thời cơ tốt, vì vậy, hấn nói: “Hạ lệnh, phá đập! Thả nước!”

Nước sông cuộn cuộn hạ xuống!

Thuận buồm xuôi gió, thế nhưng đã đến lúc Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ cũng rốt cục cũng phải gánh chịu thiệt thòi.

Hai người đều có tính nôn nóng. Có lẽ hai người cảm thấy ở trên bờ chỉ huy binh sĩ cứu trợ dân chúng chưa đủ nghiêm, nhất là Thái Sử Từ còn mang theo suy nghĩ tranh công, cho nên Thái Sử Từ đã hạ lệnh phó tướng chỉ huy quân lính đánh đuổi binh sĩ Lưu Bị, cứu trợ dân chúng, hấn liền xông lên một chiếc thuyền, Ngụy Duyên nhìn thấy cảnh này, tự nhiên hấn cũng không cam lòng rút lại phía sau, cũng đuổi theo, sau đó chiếc thuyền liền di chuyển sang bờ bên kia.

Mà lúc này đây, Gia Cát Lượng hạ lệnh thả nước.

Vốn lũ lụt lao xuống gây nên thanh âm rất lớn, thế nhưng khu vực bên này của đám người Thái Sử Từ vừa vặn có vô số người đang la to ở nơi đó. Âm thanh ở nơi này hoàn toàn lấn át âm thanh của nước lũ. Kết quả, đợi đến lúc lũ lụt vọt tới gần, hai người bọn họ mới phát hiện ra tình huống đặc biệt “siêu” khẩn cấp này.

Hai người cưỡi thuyền vừa gặp phải lũ lụt, lập tức đã bị lật ngược.

Hơn nữa hai người cũng còn mặc giáp sắt, cầm binh khí bằng thép.

Mà Ngụy Duyên vốn là người Nghĩa Dương (nay là Đồng Bách Hà Nam), Thái Sử Từ là hán tử Thanh Châu, kỹ năng bơi lội của hai người thật sự không đáng nói tới. Bọn họ thậm chí còn không học được kiểu bơi lội sử dụng tứ chi như các loài động vật, chớ đừng nói chi là bây giờ trên người bọn họ còn có gánh nặng không nhỏ, cho nên kết quả là hai người rơi xuống nước lập tức uống no nước!

“Cứu. . . ! Cô!” Dù là hai người luôn luôn đều tự xưng là hán tử thiết huyết, dưới loại tình huống này, cũng không nhịn được mà kêu lên cái từ trước đây cho dù đánh chết bọn họ cũng không bao giờ nói.

“Tướng quân rơi xuống nước..., nhanh người đâu!” Có người nhìn thấy gào lên, thế nhưng lũ lụt lao xuống, không riêng gì Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ, dân chúng bên cạnh bờ, còn có những tướng sĩ kỵ binh, bị cuốn vào trong sông số lượng cũng không ít, tối thiểu nhất có mấy ngàn người. Nhiều người như vậy, hơn nữa tiếng nước chảy âm âm, coi như là nghe thấy tiếng kêu của Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ rơi xuống nước, cũng không có mấy người có thể nghe rõ ràng.

Thế nhưng, người tốt cuối cùng vẫn có báo đáp, những dân chúng Kinh Châu đám đã bắt đầu hành động báo đáp của bọn họ.

Không sai trong đám binh sĩ mà Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ mang đến, người biết bơi vô cùng ít, thế nhưng trong dân chúng Kinh Châu, người biết bơi rất nhiều! Huống chi, Gia Cát Lượng phá đập quá sớm.

Nước trữ trong đập không nhiều lắm, thế nước không thể tiếp tục lâu dài, không lâu sau đó, nước sông Bạch Hà cũng dần trở nên tĩnh lặng.

Cuối cùng, hai người Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ được mười dân chúng Tân Dã đồng loạt liên thủ cấp cứu lên trên bờ. Phải dùng tới nhiều người như vậy sao? Đây cũng là vì không còn cách nào cả, bọn hắc thật sự quá nặng.

Vừa lên bờ, Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ không kịp nói lời cảm tạ với mấy vị ân nhân cứu mạng, liền nằm rạp trên mặt đất không ngừng mà nhả nước ra bên ngoài.

“Về sau, ta nhất định phải xin chúa công điều ta đi phương bắc!” Sau khi nhả hết nước ra, Thái Sử Từ chống mâu, gắng gượng cười nói với Ngụy Duyên.

“Đồng ý, ta cùng đi với ngươi!” Ngụy Duyên cũng không biết lời này của hắn đã khiến cho Thái Sử Từ có một cảm giác muốn đánh người, cùng đi? Đoạt công? Hiện tại công lao hầu như đều bị tiểu tử ngươi cướp mất, ngươi còn muốn cho Lão Tử đi ăn gió tây bắc sao?

Thái Sử Từ đang muốn uốn nắn suy nghĩ không chính xác này của Ngụy Duyên thì phiên toái đã đến.

Chỉ thấy từ hướng thượng du, hàng hà bó đuốc rung động lác lác trên mặt đất đang cuộn cuộn mà đến.

“Thằng nhãi Ngụy Duyên, Trương Phi gia gia của nhà ngươi báo thù tới rồi!” Tuy hỗn tạp âm thanh rất nhiều, thế nhưng một tiếng rống to này vẫn có thể rõ ràng truyền tới.

“Toàn quân bày trận! Hãy để cho dân chúng trốn đến đằng sau!” Nhìn thấy tình huống này, Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ không còn tiếp tục nhả nước. Nếu để cho Kinh Châu binh vọt tới gần ở thời điểm này, kỵ binh của bọn hắc cho dù cường thịnh trở lại cũng không thể phát huy được chiến lực, mà vì có dân chúng xen lẫn vào bên trong nên càng không thể dùng tới bất kỳ loại hình chiến thuật nào được, trừ phi là tàn nhẫn, máu tanh, thế nhưng rất hiển nhiên bọn hắc không phải là người như vậy.

Thế nhưng vừa mới trải qua một trận lũ lụt, tuy một vạn kỵ binh mà Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ mang đến bị tổn thất không lớn, toàn bộ đại quân cũng có một nửa đã bị chia tách, muốn tụ tập lại trong một khoảng thời gian thật ngắn, cũng không phải là chuyện dễ dàng gì. Đừng quên bị kinh hãi không riêng gì người mà ngựa cũng bị ảnh hưởng, hơn nữa chúng càng không thể đơn giản mà có thể bình tĩnh trở lại.

Khi nhìn thấy Trương Phi mang theo Kinh Châu binh càng lúc càng gần, mà đám kỵ binh cạnh mình vẫn có không ít người vật lộn với chiến mã của mình, Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ đành phải hạ lệnh những kỵ binh cố gắng lui về sau, che chở những dân chúng Tân Dã ở phía sau bọn họ.

“Tướng quân, chúng ta tạm thời trốn vào thành!” Có tướng lĩnh nhìn hai người đề nghị.

“Nói vậy, nơi nào cũng có thể đi được chỉ riêng thành là không thể vào, có nghe hay không?” Thái Sử Từ nghiêm nghị quát.

“Vì sao không thể? Rất nhiều dân chúng đã chạy vào bên trong thành, vì sao chúng ta không thể mượn tường thành ngăn cản, đợi các tướng sĩ khôi phục. . .” Viên tướng lĩnh “Thông minh” này tiếp tục nói, thế nhưng Thái Sử Từ cùng Ngụy Duyên không dám nghe tiếp nữa.

“Dân chúng đang chạy vào bên trong thành Tân Dã?” Hai người liếc nhau, trên mặt đồng thời hiện ra vẻ vô cùng hoảng sợ.

“Nhanh, toàn quân lui về phía sau, ngăn dân chúng lại, không thể để cho bọn hắc vào thành, đuổi toàn bộ ra ngoài cho ta!” Ngụy Duyên khàn cả giọng mà quát.

“Chạy đi đâu cũng được, chỉ không thể vào thành!” Thái Sử Từ cũng gấp giọng hô.

Trương Phi càng gần, mà Thái Sử Từ cùng Ngụy Duyên lại không thể không tản ra trận hình, phái các binh sĩ đi di ngăn cản dân chúng lại, thậm chí còn phải chạy vào thành, một lần nữa đuổi những dân chúng chạy trốn nhanh ra bên ngoài.

“Ha ha ha, Ngụy Duyên, ngươi đang ở đâu? Hãy mau ra đây nhận lấy cái chết!” Rốt cục, Trương Phi lao đến, hắn gầm lên đối với trước trận thế hỗn loạn của quân Hứa Thành cùng dân chúng Tân Dã ở phía trước.

. . .

Ngụy Duyên cũng không phải đồ ngốc, cái lúc này, nhưng hắn đang ở “Thời điểm yếu ớt”, vào lúc này mà hắn đấu cùng Mạnh Nhân như Trương Phi này, trên cơ bản chính là tự tìm cái chết, hắn hoàn toàn không ngốc đến mức lên tiếng trả lời Trương Phi.

Thế nhưng Ngụy Duyên không trả lời cũng không thể giải quyết vấn đề, Trương Phi vung xà mâu lên, dẫn binh lao đến, mệnh lệnh chỉ có một chữ: giết! Về phần giết người nào thì Trương Phi lại không nói gì. Đương nhiên Kinh Châu binh không thể lên tiếng hỏi, vì vậy dưới tình huống này, kết quả là chỉ có một: giết toàn bộ!

Tuy Ngụy Duyên cùng Thái Sứ Từ ra lệnh cho toàn quân lui về phía sau, thế nhưng lúc này cả hai vẫn để lại hơn hai ngàn tên kỵ binh ngăn cản đại quân của Trương Phi, nhưng dưới tình huống phải bảo vệ phía sau, không thể sử dụng chiến thuật du đấu (hit and run), hai nghìn kỵ binh đối mặt với mấy vạn Kinh Châu binh, thật sự đôi chút bất lực. Hơn nữa, bọn hắn không thể ngăn được Trương Phi.

“Trương Phi, đồ cẩu tặc nhà ngươi, có bản lĩnh không nên giết dân chúng, chúng ta đơn đả độc đấu!” Nhìn thấy quân mình rơi vào thế bất lợi, Thái Sứ Từ không muốn thủ hạ tử thương quá nhiều, rốt cục hắn lên tiếng khiêu chiến Trương Phi.

“Ha ha, tốt, ” Trương Phi không nhận ra Thái Sứ Từ, thế nhưng từ trang phục hắn vẫn có thể phân biệt được, hắn nhận ra Thái Sứ Từ là một viên Đại tướng, cho nên hắn đã đáp ứng: “Trước tiên bốn tướng quân tiến đưa người ra đi!”

Hai quân tách ra, Thái Sứ Từ xông ra ngoài từ trong đám người hỗn loạn dưới thần sắc đôi chút lo lắng của Ngụy Duyên, mà những dân chúng Tân Dã, vẫn đang tiếp tục chạy vào trong thành Tân Dã. Vào lúc này, ở trong lòng của bọn hắn, chỉ có “nhà” mới là nơi an toàn nhất, mà đuổi theo sau đám dân chúng còn rất nhiều kỵ binh lại muốn ngăn cản bọn hắn. Đương nhiên hành động này khiến cho đám dân chúng nổi nóng, vì vậy xung đột là điều không thể tránh được, cho nên Ngụy Duyên cũng chỉ còn cách ở phía sau duy trì trật tự. Dù sao, đám dân chúng Tân Dã này không có mấy người tin Lưu Bị sẽ “Hỏa thiêu Tân Dã”.

“Tam đệ, không thể cho bọn hắn thời gian chỉnh quân, mau giết!” giọng nói của Lưu Bị truyền đến, một lần nữa cổ vũ Trương Phi xông về trước.

“Ầm ầm!”

Ngay khi Trương Phi hét lớn một tiếng, hắn vừa muốn một lần nữa phát động tấn công, mặt đất lại một lần nữa hơi lắc lư.

Tất cả mọi người, kể cả những đám dân chúng Tân Dã, đều yên tĩnh trở lại, bọn hắn, đều nhìn về phương hướng mà âm thanh truyền đến.

178. Q.2 - Chương 178: Cầu Đường Dương

Xuất hiện!

Là ngựa!

Không đúng, đó là. . . Xe!

Vậy. . . Vậy lại là —— chiến xa? Những chiến xa mà vào thời chiến quốc đã bị binh gia bỏ qua!

Một cái,

Không, là một loạt,

Không, là từng dãy chiến xa đang xông lại nơi đây, mục tiêu vô cùng rõ ràng: quân Kinh Châu!

“Mau mau bày trận!” Trương Phi gào to đánh thức những Kinh Châu binh nhìn thấy cảnh đó đang thoáng ngần người, bọn hắn cuống quýt bày trận ở phương hướng đột nhiên xuất hiện vô số chiến xa, thế nhưng quân Kinh Châu có thể ngăn cản sao? Những chiến xa kia, từng chiến xa đều dùng hai thốt ngựa, chạy trên

đường với tốc độ cực nhanh, rõ ràng không chậm hơn bao nhiêu so với kỵ binh, hơn nữa lực tấn công của những chiến xa này còn lớn hơn rất nhiều so với chiến mã?

“Vèo!” “Vèo!” . . .

Chiến xa tới gần, đồng thời, đòn công kích thứ nhất cũng tới.

Tên bắn, mặc dù không tính dày đặc, thế nhưng người bắn tên đều là cường nỏ thủ, căn bản cũng không bắn trệch, hơn nữa tất cả mục tiêu đều là tướng lĩnh.

“Các vị tướng sĩ, dùng binh khí ngăn cản bánh xe, bọn chúng sẽ không thể di chuyển!” Lưu Bị rất cục đi tới bên người Trương Phi, hấn lớn tiếng nhìn chung quanh hô.

“Vèo!” . . .

Đòn tấn công thứ hai, tên bắn cùng. . . mâu! Những tay ném mâu mượn lực quán tính của chiến xa toàn lực ném mâu!

Trong đó tối thiểu có hơn mười cây trường mâu nhắm thẳng hướng Trương Phi mà lao tới!

“Xích! . . .”

Mời đến được bên trên, mời đến không được phía dưới, mời đến được phía dưới, mời đến không được bên người, cho nên, Trương Phi tuy bảo vệ mình và Lưu Bị, thế nhưng Lưu Bị chiến mã nhưng là trúng một mâu, một đầu mới ngã xuống đất, sau đó, Lưu Bị cũng một cái té ngã về phía trước bại xuống dưới.

“Đại ca!” Trương Phi kinh hô, chiến xa của đối phương sắp xông lại rồi. Hơn nữa sao lại đúng vào lúc nào?

Thế nhưng, Lưu Bị vẫn còn may mắn. Rất rõ ràng những chiến xa kia sợ nếu như xông vào trong trận quân Kinh Châu thì sẽ mất đi lực tấn công hùng mạnh của mình, cho nên đám chiến xa kia đã quay đầu. Rất nhiều chiến xa cùng chuyển hướng ở một chỗ, vậy mà không xảy ra vấn đề gì. Từ đó có thể thấy đám chiến xa này được huấn luyện tốt cỡ nào!

“Đại ca, không sao chứ!” Nắm chặt thời gian, Trương Phi lập tức cứu Lưu Bị đứng lên.

“Không có việc gì!” Lưu Bị giả vờ tùy ý vỗ phủ bụi trên người, cúi đầu xuống, cắn răng, đau quá!

“Đại ca, viện quân của bọn hấn đã đến, chúng ta còn có muốn đánh tiếp hay không?” Trương Phi quan tâm nhìn Lưu Bị, hỏi.

“Lui lại!” Rất xa, Lưu Bị đã thấy một đám ánh lửa từ phía xa, đó là bó đuốc. Rất hiển nhiên, đại quân Liêu Giang đã tới. Lúc này nếu giao chiến cùng Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ, lại bị Liêu Giang tấn công từ bên ngoài, chỉ sợ đại quân của hấn còn thảm hơn so với khi ở sườn Bắc Vọng.

Kinh Châu binh bắt đầu lui về phía sau, Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ cũng không truy kích. Bọn hấn biết rõ Liêu Giang vì ngày hôm nay đã chuẩn bị thật lâu. Kế tiếp chiêu thức dùng phía sau rõ ràng còn cực kỳ khủng khiếp, hơn nữa hiện tại vị trí của Lưu Bị càng thật sự tuyệt không thể tả.

Quả nhiên, chỉ trong chớp mắt thời gian, những chiến xa binh lại đã quay đầu xông tới, mà ở phía bên cánh Kinh Châu binh, cũng truyền đến âm thanh “Ầm ầm”.

“Hậu quân chú ý đề phòng, cẩn thận hai cánh!” Lưu Bị quyết đoán hạ lệnh, hấn còn tưởng rằng, lực lượng đối phương ở bên cánh xông tới vẫn chỉ là chiến xa mà thôi.

Thế nhưng Liêu Giang là người nào? Hấn há có thể không có sáng kiến như vậy sao?

Đợi đến lúc đội ngũ tấn công ở bên cánh hiện ra ở trước mặt quân Kinh Châu, bọn hấn đã không thể nào tạo thành trận thế nghiêm chỉnh nữa rồi.

Bởi vì đó dĩ nhiên là thiết giáp liên hoàn mã. Theo như ý tứ của Liêu Giang, đó là “Thiết Phạt” của bọn hấn!

Hơn nữa, chiến mã thiết giáp dưới sự bố trí của Liêu Giang, bề ngoài được làm trông rất dữ tợn, mà ở trong đêm cùng với ánh đuốc, biểu hiện ra ngoài thật sự trông giống như một đám thiết giáp binh cười quái thú để tiến công.

Kinh Châu binh chưa từng gặp loại hình quân đội như này. Lập tức, bọn hấn bắt đầu lui về phía sau, nhưng mà đằng sau chính là sông Bạch Hà!

“Các tướng sĩ, xông lên, đuổi hết bọn chúng xuống sông” Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ cũng không phải là quân tử, cho nên bọn hấn có cừu oán tất báo.

“Xông lên” Nghe được mệnh lệnh từ hai chủ tướng, bọn khinh kỵ binh cũng bắt đầu theo đường vòng tấn công về phía Kinh Châu binh, mà khi bọn hấn vừa mới hành động, “Thiết Phạt” quân đã bắt đầu tiến dưng vào bên trong trận doanh quân Kinh Châu, lập tức tiếng kêu thảm thiết vang lên không dứt bên tai.

Sau đó. . .

Đại quân Lưu Bị một lần nữa thất bại vô cùng thê thảm!

Mấy vạn đại quân tối thiểu nhất cũng có một nửa bị đuổi tiến vào sông Bạch Hà, mà trong chuyện này, đối tượng xuất lực lớn nhất, không phải là những chiến xa, cũng không phải là thiết giáp liên hoàn mã “Thiết Phạt” có lực tấn công siêu quần. Kỳ thật, số lượng hai đội quân này cũng không nhiều. Số lượng chiến xa chỉ có mấy trăm, nhân số “Thiết Phạt” cũng chỉ có ba nghìn. Đối tượng gây ra tác dụng lớn nhất ngược lại chính là gần một vạn khinh kỵ binh do Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ chỉ huy!

Đối mặt với quân Hứa Thành có lực công kích cường đại đến mức không hợp thói thường, ngay sau khi hai quân va chạm, Lưu Bị liền từ bỏ ý định chống cự, không phải là hấn không muốn, mà sĩ khí của các binh sĩ Kinh Châu khi nhìn thấy sức công kích khủng bố của tập đoàn chiến xa cùng với “Thiết Phạt” cũng đã hoàn toàn biến mất. Quân đội không có sĩ khí thì sẽ lập tức trở nên vô cùng hỗn loạn, mà ở thời điểm này, đại quân Liêu Giang cũng không xa. Với tính cách của Lưu Bị, sao hấn có thể đứng ở chỗ đó chờ chết? Đương nhiên hấn lại để cho Trương Phi bảo vệ hấn phá vòng vây ra ngoài.

Lưu Bị thành công phá vây, nhưng mà, Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ lại mang theo khinh kỵ binh, không để ý mệt nhọc, theo đuổi ở phía sau không bỏ.

Một mực đuổi tới một địa phương có tên là “dốc Trường Bản”!

Về phần tại sao đám người Lưu Bị lại rút lui theo hướng này, đó là bởi vì chủ ý của Gia Cát Lượng. Gia Cát Lượng cho rằng dốc Trường Bản núi non trung điệp cùng sườn đất, tuy cưỡi ngựa cũng có thể hành động, nhưng bất lợi với kỵ binh tác chiến đại quy mô, đến đó ở bên trong, cũng không cần sợ đại quân kỵ binh của Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ. Đương nhiên lúc đó cũng càng không cần sợ những chiến xa cùng thiết giáp chiến mã kia.

Gia Cát Lượng chỗ nói không sai. Khi Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ đuổi tới bên cạnh “dốc Trường Bản” thì không tiếp tục truy đuổi, bọn hấn dừng lại nghỉ ngơi, đồng thời chờ đợi đại quân chủ lực của Liêu Giang, bọn hấn đã nghe nói, Liêu Giang Chính đang phái binh giúp đỡ dân chúng Tân Dã dập tắt lửa. Thì ra Gia Cát Lượng đã thiết kế cơ quan “Tự động” ở bên trong thành Tân Dã, cho nên tuy bọn hấn không tiến vào thành Tân Dã, nơi đó vẫn bốc cháy.

Nhìn thấy Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ không tiếp tục truy đuổi, Gia Cát Lượng liền thiết lập một quân doanh giả, dùng cái này để hấp dẫn lực chú ý của hai người, mà hấn lại đám người cùng Lưu Bị, tiếp tục chịu đựng mệt nhọc lui về phía sau, một mực thối lui đến khu rừng ở phía bên kia sông Đương Dương mới dám nghỉ ngơi. Thời điểm này trên sông Đương Dương chỉ có một cây cầu có thể đi qua, tên là cầu Đương Dương !

Hai quân đều đang nghỉ ngơi!

Thắng đến khi Liêu Giang đến.

Bởi vì quân dân đồng tâm, dập tắt lửa kịp thời, đại hỏa Tân Dã cũng không thể tiếp tục bao lâu, cho nên, Liêu Giang chạy tới rất nhanh.

Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ vừa thấy đại quân đến, đương nhiên lập tức đi tới bãi kiến Liêu Giang.

Không ngừng lại, Liêu Giang liền mệnh lệnh hai người mang theo bộ binh đánh nghi binh nơi trú quân của Lưu Bị ở đối diện. Kết quả, phát hiện là giả. Đối với cái này, Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ muốn thừa thắng xông lên, thế nhưng vào lúc này, Liêu Giang ngược lại bắt đầu suy tính cẩn thận, tuy đánh thắng hai

trận chiến sườn Bác Vọng cùng Tân Dã, thế nhưng đó là kết quả mà hãn “Ăn gian”. Với Liêu Giang hãn mà nói, đối đầu với Gia Cát Lượng, người được tán dương ngàn năm, chống lại một nhân vật như vậy, hãn không dám có chút chủ quan, nhất là khi không biết bước tiếp theo đối phương sẽ làm những chuyện gì, tất cả đều phải cẩn thận là hơn! Cho nên Liêu Giang, một mặt phái ra trinh sát dò xét tình huống, một mặt hãn hạ lệnh hạ doanh trại, toàn quân nghỉ ngơi. Đồng thời, thừa dịp không có việc làm, hãn hàn huyên cùng Ngụy Duyên và Thái Sử Từ.

“Hai người các người làm không tệ. Tuy lại để cho Lưu Bị chạy, thế nhưng cuối cùng thu hoạch không nhỏ, nhất là Văn Trường còn đã thu phục được Hoàng Trung. Đây chính là một công lớn. Đương nhiên, Tử Nghĩa cũng rất có công lao, dù sao, đây là kết quả hai người các người hợp tác mà có!” Vừa đi tới, Liêu Giang đã lên tiếng ca ngợi hai người.

“Mặt tướng đợi không dám kể công, những thứ này kỳ thật đều có được từ mưu đồ của tướng quân!” Ngụy Duyên nói. Tuy hãn bản tính cao ngạo, lần này, hãn thật sự tâm phục khẩu phục Liêu Giang. Đương nhiên Thái Sử Từ đồng dạng cũng là không có lỗ hổng đối với Liêu Giang tỏ vẻ đầy tủy.

Nghe được hai Vị lão ca nói như vậy, Liêu Giang khó tránh khỏi đôi chút lảng lảng, thế nhưng, hãn rất nhanh liền thanh tỉnh, “Đối diện thế nhưng là Gia Cát Lượng a...!” Hãn thầm nghĩ trong lòng.

“Đúng rồi, mặt tướng cùng Văn Trường còn phải đa tạ ơn tướng quân cứu giúp!” Thái Sử Từ lại nói tiếp, hãn nói rất đúng. Khi ở bên ngoài thành Tân Dã Liêu Giang tới rất đúng lúc khiến cho bọn họ không đến mức thua ở trong tay Lưu Bị cùng Trương Phi.

“Ha ha, chuyện này không có gì. Nếu không phải các người đã thu phục được Hoàng Trung, ta còn chậm rãi đi trên đường!” Liêu Giang cười nói, sau đó, hãn nói ra nguyên nhân khiến cho hãn có thể tới kịp thời. Thì ra khi hãn ở phía sau đuổi theo quân tiên phong của Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ. Sau khi đi qua sườn Bác Vọng không lâu thì bắt gặp nhóm người của Hoàng Trung. Thì ra Hoàng Trung tuy biểu hiện giống như là đang đuổi theo hai người Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ, thực tế mục đích chính là dẫn dắt đám binh lính này rời khỏi, làm cho Lưu Bị cùng Trương Phi có thể đào thoát. Đây cũng là việc cuối cùng mà Hoàng Trung hãn có thể làm cho Lưu Bị, cho nên tốc độ đi đường của Hoàng Trung không nhanh, điều khiển chiến mã đi rất chậm, mà sau khi Liêu Giang vượt qua bọn hãn, tự nhiên biết đến chiến tích của Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ, vì vậy lập tức, hãn liền phái chiến xa cùng thiết giáp kỵ binh đi hỗ trợ, đồng thời mệnh lệnh đại quân tăng tốc đi tới. Không ai ngờ chính điều này lại cứu mạng hai người.

“Cho nên nói hai người các người vận khí tốt, cũng không cần nói cái gì là ơn cứu giúp!” cuối cùng Liêu Giang nói.

“Mặt tướng không dám!” Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ cùng kêu lên, hai người bọn họ âm thầm kêu may mắn trong lòng. Chủ tướng mà mình đi theo quả nhiên bất phàm, đối xử mọi người khoan hậu, lòng dạ rộng lớn, rõ ràng chính mình vốn “Mưu lược hơn người”, lại luôn luôn thả lỏng để cho bọn hãn phát huy, khiến cho bọn hãn có thể có cơ hội ra mặt. Chủ tướng như này có thể tìm được ở chỗ nào đây?

“Tốt rồi, chúng ta cũng nên thương nghị biện pháp đối phó với Lưu Bị. Văn Trường, Tử Nghĩa, các người có biện pháp nào, nói một chút coi!” Liêu Giang còn nói thêm.

“Tướng quân, lần này Lưu Bị dĩ nhiên nhất định đại bại. Người của hãn sau khi đánh một trận ở Tân Dã, hơn nữa quân ta toàn bộ truy kích, chỉ sợ còn chưa đủ năm ngàn người. Chỉ cần chúng ta tập trung binh lực, tất một kích mà phá!” Thái Sử Từ nói, Ngụy Duyên ở bên tỏ vẻ đồng ý. Trận chiến này đánh tới lúc này, kể sách gì nữa đều trở nên dư thừa, tất cả toàn bộ bằng thực lực! Bọn hãn cũng không tin Lưu Bị cùng Gia Cát Lượng còn có thể lấy ra cái gì đó để tiếp tục đánh.

“Nói không sai, thế nhưng nếu như Lưu Bị chạy thì sao?” Liêu Giang một mình suy nghĩ về trận chiến này cũng không phải là một lần hai lần, hãn tin tưởng mình có thể đánh thắng hai trận chiến sườn Bác Vọng cùng Tân Dã, mà nếu như Lưu Bị đại bại, hành động có khả năng nhất, chỉ sợ cũng chỉ có thể chạy về phòng thủ Tương Dương, lúc này mới tương xứng với tính cách trước sau như một của hãn

“Tướng quân, theo như suy nghĩ của mặt tướng, Lưu Bị tất không dám quay về Tương Dương!” Ngụy Duyên nói.

“Vì sao?” Liêu Giang vội hỏi.

“Quân ta tới quá nhanh, Lưu Bị căn bản cũng không có cơ hội an bài thỏa đáng tất cả sự vụ ở Tương Dương, hơn nữa, hắn mới được Tương Dương, tất nhiên sẽ dốc toàn lực với một đám quyền quý trong đó, mặt tướng từng là Kinh Châu binh, có thể nói là hiểu rất rõ đối với những người kia. Tất cả đều là một đám gian trá giả hoạt, dục vọng, háms lợi, sợ thực lực của quân ta, bọn hắn tất nhiên sẽ phái người tới lấy lòng chúng ta. Nếu như chúng ta có thể liên lạc với một người trong đó, tất sẽ trong ứng ngoài hợp mà phá Tương Dương, mà với năng lực của Lưu Bị, tự nhiên hắn cũng sẽ nghĩ tới điểm này, có thể với tính cách của hắn, hắn nhất định không dám dốc toàn lực những kẻ quyền quý, cho nên, hắn sẽ chỉ không đi Tương Dương!” Ngụy Duyệt nói một hơi, nói hết phỏng đoán của mình.

“Nói rất có lý, Tử Nghĩa, người có ý kiến gì hay không?” Liêu Giang luôn luôn coi câu “Ba ông thợ giày, bằng một Gia Cát Lượng” coi như câu cách ngôn của cuộc sống. Nhiều năm luyện tập, vận dụng càng thuần thục xuôi gió.

“Ý tưởng thì không có, thế nhưng, chúng ta ngồi ở chỗ này phỏng đoán, chẳng bằng thừa dịp Lưu Bị suy yếu, trước tiên dùng đại quân tiêu diệt hắn ở chỗ này. Khi đó, nào cần phải suy đoán xem hắn có trở về Tương Dương hay không?” Nói xong, Thái Sứ Từ thị uy nhìn Ngụy Duyệt. Tiểu tử người ra vẻ yếu kém, lúc này, cũng nên nghe theo Bổng tướng quân là được rồi!

“Ừ! Tuy Lưu Bị giỏi về chạy trốn, đối với chúng ta chưa hẵn cũng không thể bắt được hắn. Tốt, không bằng như vậy, Tử Nghĩa, người dẫn theo khinh kỵ binh xuất phát, đi theo đường vòng, đi đầu ngăn chặn con đường rút quân của Lưu Bị! Thế nhưng, người cũng phải cẩn thận quân địch có khả năng phái viện quân từ Tương Dương!” Liêu Giang ra lệnh.

“Mặt tướng tuân mệnh!” Thái Sứ Từ nhận quân lệnh, thế nhưng trong chốc lát sau đó, hắn lập tức cảm thấy khổ sở trong lòng, tại sao là mình lại phải dẫn quân theo đường vòng? Dù sao ở lại chỗ này cơ hội giao chiến lớn, mà thôi với tâm tư của tiểu tử Ngụy Duyệt này, nếu quả thật đánh nhau, chỉ sợ hắn còn không để lại súp ỉnh! Ở bên cạnh, hắn còn có Liêu tướng quân giúp, Lưu Bị có thể trốn được không? Lần đầu tiên Thái Sứ Từ đã có suy nghĩ là hy vọng quân đội mình không được thắng lợi.

“Văn Trường, người cùng ta mang theo đại quân, đợi trình sát truyền tin tức về, lập tức xuất kích từ chính diện!” Liêu Giang nhìn Ngụy Duyệt nói.

“Tuân mệnh!” Ngụy Duyệt cũng nhìn thoáng qua Thái Sứ Từ. Hai người là đồng sự nhiều năm, hắn há lại sẽ nhìn không ra tâm tư trong lòng đối phương. Thế nhưng, hắn cũng sẽ không hào phóng mà mang chiến công sắp tới tay cho người khác, cho nên hắn không noi câu nào. Kết quả hành vi này của Ngụy Duyệt khiến cho Thái Sứ Từ hận đến nghiến răng nghiến lợi.

An bài hoàn tất, Thái Sứ Từ xuất phát trước tiên. Không lâu sau trình sát quay về báo cáo, đám người Lưu Bị rất có khả năng trốn ở bờ bên kia sông Tương Dương.

“Cầu Tương Dương?” Liêu Giang thở nhẹ, hắn giống như nhìn thấy một màn kia. . .

Sau đó, hắn cùng với Ngụy Duyệt cũng mang theo đại quân hành động.

Cầu Tương Dương !

Liêu Giang rốt cục đã được như nguyện mà nhìn thấy Trương Phi một mình dùng tư thế oai hùng chặn vạn quân!

“Ta chính là Yển Nhân Trương Phi, ai dám đến đây tử chiến quyết đấu một trận!” Trên cầu Tương Dương, Trương Phi lập tức hoành mâu, âm thanh chấn động khắp nơi!

“ . . .” Liêu Giang lập tức ngăn cản Ngụy Duyệt đang muốn xuất chiến.

“Tướng quân?” Ngụy Duyệt khó hiểu. Vào lúc này chẳng lẽ lại muốn dùng Cung Tiễn Thủ? Vậy trước tiên cũng phải để ỉnh thu hút lực chú ý của Trương Phi rồi mới âm thầm điều động! Hơn nữa, xem dáng vẻ của Trương Phi, có vẻ như hắn đã hạ ý chí quyết tử rồi, một nam nhi như này, nếu như chết ở trong bàn tay tập kích trong bóng tối, không khỏi đôi chút đáng tiếc!

“Văn Trường, người không phải là đối thủ của hắn!” những lời này của Liêu Giang khiến Ngụy Duyệt đỏ bừng cả khuôn mặt, thế nhưng Liêu Giang ở trong lòng hắn luôn luôn rất có sức nặng. Ánh mắt nhìn người

được coi là “Chuẩn” ! Cho nên, hấn cũng không cưỡng cầu xuất chiến.

“Ta chính là Yến Nhân Trương Dực Đức. Ai dám đến đây tử chiến quyết đấu một trận?” Xà mâu chỉ về phía trước, Trương Phi lại một lần nữa quát lên.

“Cầu Trường Bản sinh sát khí, hoành thương lập tức mắt trợn lên. Một tiếng giống như sấm chớp chấn động, đơn độc đánh lui trăm vạn binh Tào gia; lời trẻ con, sao nghe thấy tiếng sét đánh; bệnh thể tiêu phu, khó nghe tiếng rống hổ báo; đệ nhất lỗ mãng Tam quốc, một tiếng rống sấm sét giữa trời quang, hai tiếng rống nước sông đảo dòng, ba tiếng rống cầu Đương Dương gãy, ” nhìn Trương Phi đứng vững vàng trên cầu, Liêu Giang âm thầm nhớ tới câu chuyện về Trương Phi đứng ở bên trên cầu Đương Dương dùng ba tiếng rống to hù chết Hạ Hầu Kiệt, đơn độc ngăn cản trăm vạn hùng binh của Tào Tháo mà hấn đã từng được nghe, trong lòng không khỏi tán thưởng: “Mặc dù có đôi chút khoa trương, thế nhưng chỉ riêng này một người dùng khí thể ngăn cản vạn quân, đã hơn xa không biết bao nhiêu anh hùng trong thiên hạ! Đáng tiếc, người như vậy, rõ ràng lại đi theo đồ hèn nhát Lưu Bị!”

“Tướng quân! ?” Ngụy Duyên nhìn thấy Liêu Giang đôi chút ngần người, hấn đứng ở bên cạnh kêu một tiếng.

“Hả?” Nghe được tiếng kêu, Liêu Giang phục hồi tinh thần lại. Thế nhưng là, đối với Trương Phi, người được yêu thích cùng tôn sùng trong một thời gian dài lúc này đã khiến cho hấn đôi chút không đành lòng nhìn thấy đối phương bị giết. Hấn thầm nghĩ “Quan Vũ đã bị Lão Tử xếp đặt ép thành bánh thịt, chẳng lẽ lại muốn bắn Trương Phi này thành tổ ong sao? Vậy không biết Lưu Bị muốn chết như thế nào, chẳng lẽ ‘ đào viên tam anh ’ cũng phải chết ở trong tay Lão Tử hay sao? Hấn ***!”

Sau khi suy nghĩ một lát, Liêu Giang rút cục hạ quyết tâm: “Được rồi, giết, Trương Phi sao sẽ đầu hàng người khác? Ai, cũng may Triệu Tử Long theo chúa công, Hoàng Trung cũng đã thu phục được. Bằng không, ta chẳng phải là sẽ khó xử sao?”

Sau khi nghĩ thông suốt, Liêu Giang nhìn về phía Trương Phi. “Đợi người hô xong tiếng thứ ba!” Hấn thầm nghĩ trong lòng.

“Dực Đức, nhanh mau trở lại!” Ngay khi Liêu Giang muốn chờ Trương Phi hô xong ba tiếng rống to đã truyền lưu thiên cổ kia, một giọng nói làm cho người ta cực kỳ khó chịu truyền tới. Liêu Giang ngẩng đầu nhìn thì ra là Lưu Bị từ đằng sau dốc núi bờ sông bên kia vọt ra.

“Đại ca? !” Trương Phi quay đầu lại hô một tiếng sau đó hấn lại xoay đầu nhìn về phía Liêu Giang, mãnh liệt vung mâu đánh xuống rồi hấn lại gắng sức mà hét mâu lên, cầu Đương Dương cứ như vậy mà bị hấn đánh bay.

“ . . .” Liêu Giang nhìn thấy tình huống trước mắt, không biết nên làm thế nào cho phải!

Trương Phi lại đánh thêm mấy mâu, cuối cùng gần như hấn đã hoàn toàn hủy hoại cầu Đương Dương, lúc này hấn mới quay đầu ngựa, chạy tới chỗ Lưu Bị.

“Tướng quân, ngài vì sao không hạ lệnh. . . Xong. . . qua?” Ngụy Duyên nhìn về phía Liêu Giang, thiếu chút nữa nói không ra lời.

Hấn chỉ thấy Liêu Đại tướng quân luôn luôn biểu hiện thông dong rõ ràng lại đang sững sờ, đang đuổi ba đầu ngón tay, không ngừng mà thì thào: “Tiếng thứ ba, tiếng thứ ba của ta. . .”

Ngụy Duyên chứng kiến dáng vẻ này của Liêu Giang, hấn lại càng hoảng sợ, cũng không dám làm kinh sợ Liêu Giang, chỉ biết đứng ở một bên nhìn xem.

Thế nhưng Liêu Giang lại đột nhiên lớn tiếng rống lên: “Móa, tiếng thứ ba đâu? Tiếng thứ ba của Lão tử...! Trương Phi, ngươi, sao làm việc lại đầu voi đuôi chuột? Khó trách người muốn dùng xà mâu! Người trở về cho Lão Tử, hô tiếng thứ ba cho ta. . . Lão Tử đợi thật nhiều năm rồi...!”

“Tướng. . . Tướng quân!” Ngụy Duyên nhỏ giọng kêu lên, hấn hơi bị dọa mà sợ, chẳng lẽ Trương Phi biết yêu pháp? Rõ ràng chủ tướng sáng suốt thần võ của mình bị tiếng rống mà choáng váng?

. . .

“A..., chuyện gì?” Sau giây phút thất thần ngẩn ngui, Liêu Giang rốt cục nghe thấy như có người gọi mình, hẩn trấn tĩnh lại.

“Tướng quân, ngài xem chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Ngụy Duyên rất biết làm người, không hề đề cập tới thất thổ vừa rồi của Liêu Giang.

“Còn có thể làm sao? Truy ...!” Liêu Giang đáp.

“Thế nhưng, tướng quân, cầu Đương Dương đã bị Trương Phi làm hỏng!” Ngụy Duyên đã quyết định một chủ ý. Đợi chiến sự kết thúc, lập tức đi tìm một Vu sư trừ tà cho chủ tướng của mình.

“Sửa, sửa lại xong rồi lại truy, nhiều hơn nữa còn xây dựng thêm vài cầu nữa!” Liêu Giang cũng nhớ lại biểu hiện vừa rồi của mình, hẩn đỏ mặt lên, sau khi hạ lệnh hẩn liền giục ngựa chạy về phía sau.

“Tam đệ, ngươi há lại lỗ mãng như thế. Liêu Giang chính là danh tướng dưới trướng Hứa Thành, không phải chuyện đùa. Ngươi một mình khiêu chiến đại quân của hẩn, không phải là muốn chết sao?” Khi Liêu Giang mệnh lệnh thuộc hạ sửa cầu, mà ở bờ sông bên kia, Lưu Bị cũng đang trách cứ Trương Phi lỗ mãng.

“Đại ca, hãy yên tâm, lão Trương ta há lại là kẻ ngu ngốc, ta đã sớm hạ lệnh, bố trí phục binh ở sau núi, cầu Đương Dương không lớn. Nếu như hẩn suất quân tấn công, nhất định khó có thể tránh thoát tên bắn của quân ta với hẩn! Nói không chừng, đánh một trận lại có thể giết chết Ngụy Duyên cùng Liêu Giang, thế nhưng đại ca lại muốn gọi ta trở về!” Trương Phi thờ ơ nói, trong giọng nói của hẩn có đôi chút bất mãn.

179. Q.2 - Chương 179: Công Tích Của Thái Sử Từ

“Tam Tướng quân, tuy kế này của tướng quân rất tốt, thế nhưng lúc này quân ta đã không thể đánh một trận cùng Liêu Giang. Không nói đến người này hành quân không hề theo dự đoán, khó có thể trúng kế, cho dù chúng ta có thể giết hẩn và Ngụy Duyên, há có thể đối phó được với đại quân thế phải bảo thù sao?” Gia Cát Lượng ở một bên khuyên giải.

“Hừ! Ngươi có thể, vậy kế sách của ngươi tại sao lại để cho đối phương khám phá, làm hại đại ca cũng suýt nữa chết!” Trương Phi không khách khí mà nói với Gia Cát Lượng. Câu nói này của Trương Phi lại khiến cho trong lòng ngực Gia Cát Lượng nổi sóng cuộn cuộn.

“Tam đệ im ngay, ngươi sao có thể nói chuyện như thế đối với quân sư?” Lưu Bị vội vàng trách cứ. Mặc dù hẩn cũng có không hoàn toàn hài lòng đối với Gia Cát Lượng, thế nhưng hẩn cũng nghĩ lần này kế sách của Gia Cát Lượng kỳ thật đều rất không tệ. Vấn đề là gặp phải Liêu Giang, “Cường Trung thủ” này nên mới có thể thất bại, mà Gia Cát Lượng chỉ huy trận chiến tại bên ngoài thành Tân Dã, theo lý mà nói thì thật ra là thành công, chẳng qua Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ có vận khí tốt mà thôi. Huống chi, thủ hạ của mình còn lại không ai có thể so sánh với Gia Cát Lượng. Hẩn cũng không muốn ở thời điểm này lại để cho Trương Phi đã kích đối phương quá mức, nếu để cho trong lòng Gia Cát Lượng tồn bất mãn thì sẽ là một chuyện không tốt.

“Chúa công chớ trách tội Tam Tướng quân. Kỳ thật, Tam Tướng quân nói không sai, hiện tại Lượng mới biết được là ngoài vùng trời này còn có vùng trời khác, người giỏi còn có người giỏi hơn...! Ai! Lượng ngày xưa tự so với Quán Trọng, Nhạc Nghị, hiện tại mới biết đây là cuồng vọng bực nào, mọi người xưng ta là ‘Ngọa Long’ ta là vì thế mà đắc chí, lại còn không biết tự xét lại, mới có bại trận hôm nay. Nếu như lần này không phải Lượng muốn dùng kỳ binh, mà để cho chúa công có thể đường đường chính chính đối chiến cùng Liêu Giang, cũng sẽ không khiến quân ta rơi vào tình trạng như này!” Gia Cát Lượng hối hận nói.

“Quân sư, ngươi đừng như vậy, lão Trương ta là người thô lậu, trong lòng tức giận cũng cần có chỗ phát, không phải thực nghĩ như vậy!” Trương Phi cảm thấy bần khoản, hạ thấp mình khuyên can. Kỳ thật, hẩn vốn xuất thân gia đình giàu có, được giáo dục mạnh hơn nhiều so với Lưu Bị, Lưu Bị có thể minh bạch đạo lý, hẩn sao có thể không rõ, chẳng qua tính cách hẩn không cho phép, không muốn suy nghĩ nhiều mà thôi!

“Hoàng thúc, quân sư, kỳ thật người thật sự có tội phải là Công Dã Kiên mới đúng!” Công Dã Kiên sớm tự đi tới bên cạnh. Lúc này, hẩn vừa vịn xen vào giữa ba người, hẩn cúi người vái chào Lưu Bị, nói.

“Công Dã tiên sinh là ý gì? Chuyện này nào có liên quan tới tiên sinh?” Lưu Bị vội vàng đỡ hai tay Công Dã Kiên nói.

“Quân sư định ra kế hỏa thiêu Tân Dã, thế nhưng chỉ vì Công Dã Kiên nhất thời mềm lòng, không thể kịp thời đuổi xa dân chúng, khiến cho kế của quân sư không thể thành công, còn làm hại thanh danh của hoàng thúc. Nếu như không vì thế thì giờ phút này quân ta dĩ nhiên đã giành thắng lợi! Há lại sẽ rơi vào hoàn cảnh như bây giờ!” Công Dã Kiên hai tay dùng sức, muốn tiếp tục bái.

“Tiên sinh không thể như thế!” Lưu Bị cũng không quá rõ ràng trong chuyện này. Thế nhưng khi đó hần nhìn thấy tình hình là đã hiểu, Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ một mực cố hết sức ngăn cản dân chúng Tân Dã trở về thành, điều này nói rõ lúc ấy đối phương đã biết rõ ở bên trong thành Tân Dã có vấn đề. Mà trong chuyện này lại chính là bởi vì Công Dã Kiên kéo dài, mới có cảnh nhấn chìm quân Hứa Thành ở sông Bạch Hà, tuy thành quả chiến đấu không lớn, thế nhưng Công Dã Kiên đang ở trước mặt này cũng có một phần công lao, cho nên, hần cảm thấy cũng không nên trách Công Dã Kiên.

“Ai da, khóc sụt sùi làm gì?” tình cảnh trước mặt đã khiến cho Trương Phi rốt cục không kiên nhẫn được nữa, hần nói: “Chúng ta chỉ thất bại một trận chiến, cũng không phải từ nay về sau sẽ xong đời. Hiện tại điều chúng ta phải làm là nghĩ biện pháp cùng tiếp tục đánh nhau cùng Liêu Giang, Ngụy Duyên!”

“Tam Tướng quân nói không sai. Chúa công, Lượng cho là chúng ta nên lập tức rút lui, đợi viện quân tới sẽ đánh một trận cùng Liêu Giang!” Gia Cát Lượng tranh thủ thời gian nói.

“Đúng vậy, hoàng thúc, Kiên cũng nghĩ như vậy!” Công Dã Kiên chẳng muốn động não nhiều.

“Tốt, chúng ta lập tức xuất phát!” Sao Lưu Bị lại không muốn chạy mau, chẳng qua tất cả mọi người còn không nghĩ ngợi cho tốt. Nếu như lúc này lập tức chạy luôn thì tốc độ càng chạy càng chậm. Lúc này hai quân sư đều đề nghị như vậy, hần đương nhiên biết thời biết thế.

“Chúa công, Lượng cho là chúng ta nên chia làm mấy đường để hấp dẫn lực chú ý của Liêu Giang. Dù sao dưới trướng Liêu Giang có hơn vạn kỵ binh, tốc độ của bọn chúng quá nhanh, chúng ta không có khả năng chạy thoát khỏi bọn hần!” Gia Cát Lượng còn nói thêm.

“Đúng vậy, hoàng thúc, ngài có thể cùng quân sư trốn đi trước. Kiên nguyện cùng Trương tướng quân lĩnh một quân, dẫn dắt Liêu Giang rời đi, sau đó hoàng thúc ngài có thể cùng quân sư thông dong trở lại!” Công Dã Kiên nói.

“Không thể, lão Trương ta phải bảo vệ đại ca, sao có thể đơn giản rời đi?” Trương Phi hét lớn.

“Cũng không phải, Trương tướng quân, tướng mạo tướng quân đặc biệt. Người người cũng có thể nhận ra tướng quân. Hơn nữa, người trong thiên hạ cũng biết tướng quân cùng hoàng thúc có tình nghĩa huynh đệ, bọn hần sẽ cho rằng nếu như nhìn thấy tướng quân, hoàng thúc nhất định ở không xa. Tuy tướng quân võ nghệ cao cường, thế nhưng tướng quân có thể đối phó được với binh lính quân Hứa Thành chen chúc mà xông tới hay không?” Công Dã Kiên nói.

“Lời tuy nói như thế, thế nhưng tiên sinh sao có thể đơn giản mạo hiểm?” Lưu Bị âm thầm đồng ý với ý kiến của Công Dã Kiên, thế nhưng hần còn phải tỏ vẻ quan tâm tới Công Dã Kiên.

“Đúng vậy, Công Dã tiên sinh chính là đặc sứ của bộ hạ, không thể đơn giản mạo hiểm, không bằng Lượng cùng Tam Tướng quân dẫn dắt Liêu Giang rời đi, chúa công sẽ đi cùng Công Dã tiên sinh, thế nào?” trực giác của Gia Cát Lượng khiến cho hần không dám đơn giản tin tưởng Công Dã Kiên, để cho Công Dã Kiên cùng một chỗ với Trương Phi? Hừ, Trương Phi là một con người lỗ mãng, chẳng phải sẽ để mặc hần bài bố sao? Nếu như bị hần bán đứng thì sao? Mà để cho Công Dã Kiên và Lưu Bị cùng một chỗ thì tốt hơn nhiều, tuy Lưu Bị cũng không phải là kiểu người nhanh trí, thế nhưng chỉ cần Gia Cát Lượng hần cùng Trương Phi dẫn dắt, đánh lạc hướng quân Hứa Thành, nguy hiểm của Lưu Bị sẽ giảm đi rất nhiều. Lúc đó cho dù Công Dã Kiên muốn làm gì đi nữa, hần chỉ là một văn nhân, chỉ sợ cũng khó có thể đối phó với Lưu Bị. Chỉ cần trước khi đi hần dặn dò Lưu Bị cẩn thận đề phòng là được.

“Thế nhưng quân sư chính là người nhiều mưu trí trong quân ta, càng không thể có bất trắc!” Công Dã Kiên vội la lên. Biểu hiện của hần khiến cho Gia Cát Lượng nhất thời cũng không biết đó là thật hay giả.

“Không bằng như này, chúng ta lại dùng chiêu ‘thay mận đổi đào’, thế nào?” Lưu Bị nhìn ba người hỏi.

“Ai da, tranh cãi ồn ào làm cái gì. Hãy mau chóng quyết định, quân ta còn có mấy ngàn, Liêu Giang cũng còn không truy tới. Trước tiên chúng ta rời đi là được, chẳng lẽ muốn chờ hấn đuổi tới mới đi sao?” Trương Phi lại một lần nữa biểu thị bất mãn đối với biểu hiện của ba người.

“Đúng vậy, trước tiên chúng ta hãy hành động, trên đường lại thương lượng tiếp!” Lưu Bị đưa ra kết luận, hấn không muốn tiếp tục ở chỗ này nữa.

Đám người Lưu Bị bắt đầu trở về chạy trốn, thế nhưng Liêu Giang cùng Ngụy Duyên truy kích cũng không chậm. Nhất là Liêu Giang một lòng muốn đuổi theo bắt Trương Phi thiếu nợ hấn “Tiếng rống thứ ba”, hấn mệnh lệnh cho tướng sĩ thủ hạ nhanh chóng đuổi theo.

Kết quả, dưới tình huống bất đắc dĩ, dưới tình huống đám người Lưu Bị chỉ còn phải biết theo như kế sách đã định trước mà chia ra. Theo như tình huống lúc đó, Công Dã Kiên cùng Lưu Bị ở tương đối gần, tự nhiên hai người bọn họ cùng một chỗ, mà Gia Cát Lượng do Trương Phi bảo vệ tiếp tục đi về phía trước.

Trương Phi cố ý giống trống khua chiêng hấp dẫn lực chú ý của Liêu Giang, tạo cơ hội cho Lưu Bị chạy trốn, thế nhưng hấn lại không biết, trong suy nghĩ của Liêu Giang, giá trị của hấn cao hơn nhiều so với Lưu Bị, bởi vì Liêu Giang luôn luôn có nhận định là nếu như không có Trương Phi, Lưu Bị cùng Quan Vũ tuyệt không có năng lực khởi binh chinh phạt giặc Khăn vàng, mà hiện tại Quan Vũ chết rồi, Trương Phi đã thành Đại tướng thủ hạ duy nhất của Lưu Bị, nếu hấn lại bị bắt hoặc là bị giết chết, Lưu Bị cũng chỉ là một con hổ không có răng. Huống chi, Gia Cát Lượng cùng một chỗ với Trương Phi, nếu như cũng giải quyết được vị quân sư này, Lưu Bị cũng chỉ có thể làm con mèo ba chân, cho nên, tuy không nhìn thấy Lưu Bị, Liêu Giang cũng không nóng nảy, hấn vẫn vui vẻ sai người tiến hành bao vây chặn đánh Trương Phi cùng Gia Cát Lượng, thế phải bắt giữ hai người bọn họ.

Mà có Trương Phi cùng Gia Cát Lượng hấp dẫn lực chú ý của quân Hứa Thành, Lưu Bị cũng rất cục có cơ hội đã tránh được đại quân Liêu Giang truy kích, cùng Công Dã Kiên xuất phát tiến về phía thành Tương Dương, cũng không phải hấn muốn quay về thành Tương Dương, mà là hiện tại bên cạnh hấn chỉ có vài chục người, hấn muốn đi Tương Dương tìm Tôn Càn cùng Giản Ung, muốn cầu viện binh.

Thế nhưng, chỉ sợ hấn không thể ngờ được rằng lúc này Tương Dương đã không còn mang họ Lưu nữa rồi. Công Dã Kiên ở chỗ này hai năm, há có thể không nịnh nọt Thái Mạo sao?

Liêu Giang cùng Ngụy Duyên cũng không biết đối thủ Lưu Bị của mình hiện tại đã đi nơi nào. Chờ khi bọn hấn lần nữa tập kết đại quân, Trương Phi đã chạy ra khỏi lớp lớp vòng vây. Về phần Gia Cát Lượng, ngược lại có bắt được một người, thế nhưng thân phận thật sự lại chỉ là một thân binh mà thôi. Thế nhưng, giờ phút này Liêu Giang cũng không phiền lòng vì chuyện này. Điều làm hấn phiền lòng chính là Thái Sử Từ rõ ràng lại không thể phát hiện ra Lưu Bị, hơn nữa, gã này vì sốt ruột lập công theo đuổi Trương Phi không bỏ, thậm chí mệnh lệnh của hấn cũng không nghe, tiếp tục đuổi theo Trương Phi tới Tương Dương đi, hấn cũng không nghĩ xem, Tương Dương dễ đánh chính lắm hay sao? Hấn chỉ mang theo toàn kỵ binh!

“Gia hỏa đáng giận, xem khi trở về ta sẽ thu thập người như thế nào. Bình thường ta quá phóng túng các người! Những kỵ binh này là Lão Tử ở trước mặt chúa công đã phải ứng thuận rất nhiều lời hứa mới lấy được, nếu để cho người phể ngay lập tức, sau này Lão Tử gặp người như thế nào?” Liêu Giang thở phì phì lầu bầu.

“Tướng quân, ngài làm sao vậy?” Ngụy Duyên không nghe rõ lời Liêu Giang nói, lên tiếng hỏi.

“Không có chuyện!” Liêu Giang khoát tay chặn lại rồi hấn hung tợn nói: “Người lập tức phái người đi truyền lệnh cho Thái Sử Từ, bảo hấn cẩn thận một chút cho ta. Nếu như có sơ xuất, Bổng tướng quân cam đoan hấn trong vòng mười năm không có cơ hội đánh trận!”

“Mặt tướng tuân lệnh!” Ngụy Duyên nhin không được co rụt đầu lại. Chiêu này thật ác độc, xem ra lúc này Thái Sử Từ thật sự đã chọc giận Liêu tướng quân rồi, cần phải nhắc nhở hấn một câu.

Rất nhanh, lính liên lạc nhận được nhiệm vụ từ hai người Liêu Giang cùng Ngụy Duyên đã xuất phát.

Sau đó, đại quân dưới sự chỉ huy Liêu Giang cùng Ngụy Duyên gia tăng tốc độ xuất phát tiến về Tương Dương.

Nhưng mà. . .

“Cái gì? Đại phá viện quân Kinh Châu, còn đánh chiếm Tương Dương rồi hả?” Sau khi nhận được hồi âm của Thái Sử Từ, hai con mắt Liêu Giang trợn tròn tới mức không thể tròn hơn nữa

“Không phải là Thái Sử Từ đang nói đùa đấy chứ?” Ngụy Duyên thì thào nói, ánh mắt hẩn lộ ra vẻ cầu xin nhìn về phía tên lính liên lạc, hy vọng tên lính liên lạc không cần tiếp tục đả kích chính mình.

“Khởi bẩm nhị vị tướng quân, không sai, Thái Sử Từ tướng quân không lâu trước đó đã đánh bại viện quân của Mã Tắc, tướng lãnh dưới trướng Lưu Bị, hơn nữa quả thực đã đánh chiếm Tương Dương. Chỉ có điều Trương Phi đã chạy mất, Gia Cát Lượng cũng không thấy tung tích!” Lính liên lạc nói.

“Mã Tắc thì sao?” Tuy vị Tiểu tiên sinh không có gì đáng nói, thế nhưng người này cũng là danh nhân, cho nên, Liêu Giang khá quan tâm tới tin tức về hắn.

“Mã Tắc quả thực không biết làm sao, lại dám xuất hiện ở trước trận, kết quả, bị Thái Sử Từ tướng quân mang binh vọt tới trước trận, nắm lấy cơ hội, một mũi tên liền bắn chết Mã Tắc” Lính liên lạc đáp.

“Vậy người hãy nói xem Thái Sử Từ làm thế nào đánh chiếm được Tương Dương?” Liêu Giang lắc đầu, hẩn âm thầm cảm thấy thật đáng buồn cho Mã Tắc. Tiểu tử này vốn còn có thể sống thêm vài năm nữa, thế nhưng vận mệnh của hắn cũng xem ra không tệ. Lần này cuối cùng không bị chết bởi quân pháp của Gia Cát Lượng, chết trận sa trường với hắn mà nói cũng xem là không tệ. Thế nhưng, đối với Liêu Giang, điều khiến hắn hiện càng thêm cảm thấy hứng thú chính là đã đánh chiếm được thành Tương Dương. Hiện tại tâm trạng hắn rất vui mừng.

“Bẩm báo. . .” Tên lính liên lạc vừa muốn nói chuyện, lại có báo tin đến.

“Chuyện gì? Có phải Thái Sử Từ trúng kế hay không?” Ngụy Duyên có vẻ ác ý nhìn người mang tin tức mới tới, lên tiếng hỏi.

“Không phải, Thái Sử Từ tướng quân phối hợp hàng thần Kinh Châu là Khoái Lương Khoái Việt, bố trí cạm bẫy tại Tương Dương, bắt giữ Đại tướng của Lưu Bị là Đổng Chi!” Người mang tin tức nói.

“Cái gì? Đây là thật hay sao?” Liêu Giang lớn tiếng hỏi.

“Là sự thật, tướng quân!” Người mang tin tức cũng khá hưng phấn, trong tiếng nói mang theo dáng vẻ vui mừng.

“Hay hay hay ” Liêu Giang nói liên tục ba từ “hay” rồi hắn mới cười ha hả mà nói với hai sứ giả báo tin: “Các người đều xuống dưới lĩnh thưởng, trọng thưởng!”

“Đa tạ Tướng quân!” Hai sứ giả mừng rỡ quay trở ra.

“Ha ha ha, hay lắm, hay lắm, quả thực là tuyệt không thể tả. Hay ột ‘Thái Sử Khinh Xa’ đánh thắng trận quả thực chính là quen việc dễ làm, ha ha ha. . .” Hai gã sứ giả vừa lui ra ngoài, Liêu Giang cảm thấy không thể kiềm chế nổi mà phá lên cười ha hả. Hắn cũng mặc kệ lời mình nói có thông suốt hay không.

“Tướng quân, mặt tướng thỉnh cầu mang binh tiến đến đánh Giang Hạ!” Ngụy Duyên lên tiếng.

“Đánh Giang Hạ?” Liêu Giang đương nhiên hiểu rõ mục đích của Ngụy Duyên là gì. Ngụy Diên hẩn nhìn thấy hôm nay Thái Sử Từ liên tiếp phá thành bắt tướng địch, công lao đã hơn hẩn ngày xưa, hẩn có vẻ không chịu nổi. Rõ ràng Ngụy Diên hẩn lại muốn tha ra đi kiếm chắc; ‘Cái này, cũng không cần nóng nảy, chúng ta hãy tới Tương Dương trước rồi nói sau!’

“Tướng quân. . .” Ngụy Duyên muốn tiếp tục lên tiếng xin xỏ, nhưng hẩn bị Liêu Giang khoát tay ngừng lại. Lý do của Liêu Giang cũng rất rõ ràng: “Văn Trường, người cũng không phải không hiểu rõ, hiện tại quân ta đã liên tục hành quân chiến tranh vài ngày rồi, nên nghỉ ngơi một chút rồi mới lại tiếp tục tiến binh. Hơn nữa, Giang Hạ khoảng cách xa xôi, cho dù người hiện tại lập tức xuất binh chỉ sợ cũng khó có thể hình thành hiệu quả tập kích. Chúng ta vẫn nên để sau hãy nói vậy!”

“Vâng, mặt tướng tuân mệnh!” Ngụy Duyên buồn bực lui ra ngoài.

Đại quân tiến lên không lâu, Liêu Giang đã tới Tương Dương. Đương nhiên hẩn được hai huynh đệ Khoái Lương Khoái Việt cầm đầu quan viên Kinh Châu nhiệt tình khoản đãi. Về phần Thái Sử Từ, hẩn lập tức

khống chế toàn bộ Tương Dương, vết xe đổ của Đặng Chi không xa, hần cũng không phải rất tin tưởng những người Kinh Châu này.

Mà sau khi tới đây, Liêu Giang rất nhanh chóng biết được diễn biến của sự việc đã xảy ra.

Hai huynh đệ Khoái Lương Khoái Việt đã sớm chuẩn bị sẵn sàng tất cả mọi chuyện.

Hai người luôn luôn cảm động và nhớ nhung tình nghĩa của Lưu Biểu, hơn nữa Lưu Biểu lại rất có thủ đoạn, cho nên khi Lưu Biểu còn sống, bọn hần cũng không có gì không ổn. Thế nhưng sau khi Lưu Biểu bệnh nặng, bọn hần đã đôi chút không bị khống chế.

Biểu hiện bề ngoài, Thái thị nhất tột vào lúc Lưu Biểu bệnh nặng quyền thế ngày càng mạnh. Cả đám người Thái gia cũng đều vênh váo cao ngạo, giống như Kinh Châu lập tức mang họ Thái. Thế nhưng gia chủ Thái gia, Thái Mạo cũng chỉ là làm bộ bề ngoài mà thôi, hần nào có năng lực thật sự mà có thể khống chế Kinh Châu trong tay? Cho nên trong bóng tối, thế lực có thể chính thức có tiếng nói tại Kinh Châu chính là huynh đệ Khoái thị.

Hai người đều là người đại tài, tự nhiên có thể thấy rõ tình thế thiên hạ. Tuy bọn hần cũng cho rằng, bàn về thực lực thì ba nhà Tào Lưu Tôn liên thủ có thể so sánh với Hứa Thành, thế nhưng bọn hần cũng có thể thấy rõ ràng, ba gia cuối cùng là ba gia, không thể tự do sai phái như một nhà. Huống hồ ba gia cũng còn có cừu oán lẫn nhau, khẳng định đều muốn đề phòng lẫn nhau. Như vậy, lực lượng mà bọn hần phát huy được tự nhiên càng không bằng một nhà. Huống chi, Hứa Thành đã chiếm được Hán Trung cùng Tây Xuyên, có thể bất kỳ lúc nào phát động công kích với một trong ba nhà Tào Lưu Tôn, cho nên trong suy nghĩ của huynh đệ Khoái thị, Tam gia chống Hứa, nói trắng ra là, ba gia xài lương thảo chung, chính thức binh tướng đối địch vẫn cần phải dựa vào chính mình. Dưới loại tình huống này, từng nhà riêng lẻ có thể đánh thắng được Hứa Thành sao?

Vì vậy, vì gia tộc của mình, Khoái Lương cùng Khoái Việt bắt đầu bày tỏ ý định muốn đầu hàng với Hứa Thành, thế nhưng, bọn hần cũng không có làm chuyện gì mà có thể làm tổn hại Kinh Châu, chỉ có bày tỏ ý tứ mà thôi, dù sao, căn cơ của bọn hần là ở tại Kinh Châu, hơn nữa, không đến bước đường cuối cùng vẫn không nên biểu hiện quá mức rõ ràng thì mới tốt. Đây cũng chính là cái gọi “Không thấy con thỏ không vung ưng” !

Thế nhưng sau khi Công Dã Kiên đến, hai người không thể tiếp tục đợi được nữa.

Không lâu sau khi Công Dã Kiên đến Tương Dương, bởi vì hần vốn mang theo ý đồ ý trong lòng, hơn nữa hần có nhạy cảm trực giác, đã cảm thấy hai người này biểu hiện bề ngoài bình thản mà lại có chuyện trong lòng. Hần cho rằng với địa vị của Khoái thị huynh đệ tại Kinh Châu, lẽ ra không đến mức để cho Thái Mạo một tay che trời, làm xằng làm bậy mới đúng. Sự việc khác thường tất có trá! Mà sau khi trải qua mấy lần lơ đãng thăm dò, hần từ trong miệng huynh đệ Khoái thị đã chiếm được đánh giá của hai người đối với Tào Tháo, Tôn Quyền cùng với Lưu Bị. Đương nhiên, trong chuyện này còn có liên quan với chủ công của hần, Hứa Thành. Mà từ bên trong những đánh giá này, hần phỏng đoán, hai người kia rất xem trọng chủ công của mình. Hơn nữa hai người kia lại là những người Kinh Châu gần với Lưu Biểu. Xét một cách thật sự thì nếu như Thái Mạo không phải có quan hệ thân thích cùng Lưu Biểu, sao lại không thể khiến cho bọn hần xích mích? Vì vậy, xuất phát từ mục đích không thể cho ai biết, hần cố động Thái Mạo bắt đầu áp chế hai người. Rốt cục, Công Dã Kiên đã được như nguyện mà đẩy hai người này tiến thêm một bước về phía Hứa Thành.

Cho nên, khi Lưu Bị đến, huynh đệ Khoái thị cũng đã có ý định muốn đối phó với hần. Về phần tại sao hai huynh đệ lại biểu hiện không để cho Lưu Bị thể diện mà còn lại có hiềm nghi. Đó chính là huynh đệ Khoái thị muốn dùng chính mình hấp dẫn khiến cho Lưu Bị chú ý, tốt khiến cho những an bài trước đó của hai huynh đệ có thể thuận lợi tiến hành mà thôi. Hơn nữa, không đầu hàng Lưu Bị, sẽ không tất nhiên bị đẩy đi nơi khác làm Thái Thú gì đó như những người khác, bọn hần chỉ muốn ở lại Tương Dương chỉ huy hành động, mà Gia Cát Lượng cho dù có tài trí cao ngất, cũng không có khả năng lập tức liên nhìn ra ý tứ chân chính của bọn hần, cho nên, tất cả đều được tiến hành theo như suy nghĩ của bọn hần.

Rốt cục, Lưu Bị xuất binh. Không lâu, tin tức binh bại liền do người của Khoái Lương trước đó an bài tại trong quân Lưu Bị truyền trở về. Mà lúc này Lưu Bị chỉ vừa mới tiến vào sườn Bắc Vọng mà thôi.

Người mà Lưu Bị để lại trấn thủ Tương Dương chính là Tôn Càn cùng Giản Ung, hai huynh đệ Mã Lương cùng Mã Tắc làm phụ tá. Trong suy nghĩ của Lưu Bị, Tôn Càn cùng Giản Ung trung thành và tận tâm đối với hần, không rời nửa bước, là người rất đáng tin nhiệm giống như Trương Phi, mà Mã Lương ồm trọng nghiêm cẩn, am hiểu nội chính, Mã Tắc nhạy bén giỏi giang, rất có thủ đoạn đối với quân sự. Hai người này liên thủ cùng Tôn Càn cùng Giản Ung, hơn nữa mang đến mấy vạn đại quân từ Giang Hạ, việc phòng thủ Tương Dương còn không phải chỉ như một bữa ăn sáng sao?

Thế nhưng tuy Lưu Bị đã an bài rất tốt, huynh đệ Khoái thị cũng không phải người bình thường! Bọn hần chuẩn bị một thời gian dài như vậy há lại sẽ không có công hiệu sao?

Ngay sau khi nhận được tin tức binh bại từ tiền tuyến, bốn người Tôn, Giản, nhị Mã liền cùng nhau thương nghị. Cuối cùng bốn người quyết định phái binh trợ giúp. Vấn đề là trong bốn người này cũng chỉ có Mã Tắc coi như thông quân sự, chuyện này cũng chỉ có Mã Tắc mới có thể làm được, vì vậy, trong bốn người này lập tức thiếu đi một Mã Tắc.

Mà sau khi Mã Tắc xuất phát không bao lâu, từ bên phương hướng Giang Hạ lại có bẩm báo, nói là đại quân Từ Hoảng đột nhiên xuất hiện, đang tấn công mạnh thành Giang Hạ, quân coi giữ báo nguy.

Đối với sự việc này, ba người Tôn Càn lập tức cảm thấy nghi ngờ, bọn hần biết rõ Lưu Bị để lại Lưu Bàn trấn thủ Giang Hạ. Với sự dũng mãnh của Lưu Bàn, cho dù không địch lại đối phương thì cũng không cầu cứu nhanh như vậy mới đúng. Hơn nữa, trước đó bọn hần đã biết rất rõ ràng, Từ Hoảng từ ba tháng trước bởi vì Nam Man phản loạn mà mang binh đi bình định rồi, sao hần lại đột nhiên xuất hiện ở Giang Hạ, hơn nữa, bọn hần còn có liên minh cùng Tôn Quyền. Từ Hoảng công kích Giang Hạ, Tôn Quyền há lại sẽ không xuất binh.

Thế nhưng người báo tin người nói lại làm cho bọn họ không thể không từ bỏ nghi ngờ này. Theo như người báo tin nói, Từ Hoảng đồng thời phái ra Thục trung lão tướng Nghiêm Nhan cùng Đại tướng Diêm Hành tấn công mạnh bốn quận Kinh Nam, hôm nay, Võ Lăng đã thất thủ, binh mã Giang Đông đang không thể không tử thủ tại Trường Sa mà đợi viện quân đến, nào có thể trợ giúp Giang Hạ? Về phần vì sao thủy quân Giang Đông không ngăn cản đại quân Từ Hoảng? Đó là bởi vì không biết như thế nào mà Thái Mạo cùng Trương Doãn đột nhiên hạ lệnh cấm thủy quân Kinh Châu đánh nhau với quân Hứa Thành.

Đối mặt với tình huống này, Tôn Càn lại xuất động, tuy hần không thông quân sự, thế nhưng hần lại đã từng là Biệt giá Từ Châu, so với hai người còn lại có xuất thân chân trắng thì được coi như mạnh hơn một chút! Thế nhưng, bọn hần cũng không phải hành động một cách bị động. Theo như đề nghị của Mã Lương, bọn hần triệu hồi Hưởng Sùng cùng Đặng Chi, Hưởng Sùng từ hướng tây đuổi theo đại quân Tôn Càn, mà Đặng Chi thì được gọi trở về thủ thành.

Thế nhưng trước lúc Đặng Chi trở lại Tương Dương, thì Tương Dương gần như là một thành không, tình huống thực tế ở Tương Dương là: binh mã không nhiều lắm, không có Đại tướng. Chính điều này đã khiến cho huynh đệ Khoái thị có cơ hội phát động.

Đầu tiên, một quan viên bởi vì biểu hiện rất tốt, hơn nữa lại được Lưu Bị chiêu an đã đi tìm Mã Lương, sau đó tiểu tử tuổi trẻ dần dần, u mê này bị huynh đệ Khoái thị khiến cho chỉ biết đứng ở bên mà nhìn. Tiếp theo, huynh đệ Khoái thị liền đi gặp Lưu Kỳ, nói là có chuyện cần thương lượng, Lưu Kỳ mặc kệ không quan tâm, dĩ nhiên là phải đi tìm mấy người Giản Ung, vì vậy Giản Ung đã đến, gặp mặt huynh đệ Khoái thị. Tuy hần không muốn tiếp xúc cùng hai người này, thế nhưng trước đó huynh đệ Khoái thị nói chuyện cùng Lưu Kỳ đã ám chỉ với Lưu Kỳ. Nói là đám người Lưu Bị chỉ coi hần như một con rối, hần nói chuyện này không đúng, cho nên, Giản Ung vừa lộ ra ý tứ không muốn, huynh đệ Khoái thị lập tức dùng lời nói ép buộc Lưu Kỳ phải bày tỏ. Cần phải biết rằng, huynh đệ Khoái thị có địa vị cũng không thấp ở trong lòng Lưu Kỳ, hơn nữa, thời gian bọn hần ở chung có thể nói là còn rất lâu. Hơn nữa vào thời điểm Lưu Kỳ gánh chịu hãm hại, biểu hiện của hai người bọn họ vẫn có thể nói là chính trực, cho nên, Lưu Kỳ vẫn khá nghe theo lời của hai huynh đệ, vì vậy, Lưu Kỳ vừa tỏ thái độ, Giản Ung cũng không thể không đi theo huynh đệ Khoái thị xử lý một vài sự vụ. Tuy hần trong lúc này đã rất cẩn thận, bản lĩnh hần bình thường, há sẽ là đối thủ của huynh đệ Khoái thị. Hơn nữa, huynh đệ Khoái thị tuy bề ngoài là bị Lưu Bị cho ngồi không, thế nhưng trên thực tế lực lượng của bọn hần vẫn hùng mạnh hơn nhiều so với một Lưu Bị mới đến. Mặc dù đại quân thuộc về Lưu Bị nhưng ở những phương diện khác, ngay cả Lưu Biểu có sống lại chỉ sợ cũng

không dám nói có thể so sánh được. Lưu Bị thì càng không thể so được, cho nên, Giản Ung đơn giản cũng bị không chế.

Lúc này, huynh đệ Khoái thị liền chính thức ra mặt.

180. Q.2 - Chương 180: Thủ Đoạn Đơn Giản

Đại quân mà Lưu Bị dùng để thủ thành vốn đóng ở Giang Hạ. Tuy trong thời gian vài năm qua, đám binh lính này đã bị Lưu Bị triệt để nắm giữ, nhưng bởi vì Lưu Kỳ còn tồn tại, cũng bởi vì Lưu Bị muốn bảo vệ thanh danh của mình, hẳn lại không dám làm quá phận, cho nên quân đội này vẫn là quân Kinh Châu, bọn hắn vẫn phải nghe theo mệnh lệnh của Lưu Kỳ. Kết quả, huynh đệ Khoái thị đã lợi dụng điểm này.

Đầu tiên, huynh đệ Khoái thị liền mượn danh nghĩa kính hiến mỹ nữ, một lần nữa tới tìm gặp Lưu Kỳ, Lưu Kỳ tự nhiên rất mừng rỡ. Tiếp theo, huynh đệ Khoái thị liền tỏ vẻ muốn ra làm quan với Lưu Kỳ. Đương nhiên Lưu Kỳ đồng ý mà không cần do dự, mà nguyên nhân hẳn đồng ý càng rõ ràng. Huynh đệ Khoái thị đã sớm phái người vào bên người Lưu Kỳ, nói với hắn đạo lý ” cân đối quyền lực ”, thời gian lâu dài, nói nhiều lần, cho dù Lưu Kỳ không có tâm tư tranh quyền đoạt lực cũng sẽ không thể nhận được mà suy nghĩ nhiều hơn. Hơn nữa huynh đệ Khoái thị lại là lão thần Kinh Châu, tâm phúc của phụ thân hắn, Lưu Biểu, cơ hồ là nhìn xem hắn lớn lên từ nhỏ. Hiện tại hai người cũng chỉ cầu chức quan mà thôi, nào có vấn đề gì? Mà một khi Lưu Kỳ đáp ứng, huynh đệ Khoái thị liền lại lộ ra vẻ mặt khó khăn, nói ra hết những chuyện không thoải mái vài ngày trước cùng Lưu Bị, cũng uyển chuyển tỏ vẻ hy vọng Lưu Kỳ có thể triệu tập quan lại Tương Dương mà nói rõ sự việc. Lưu Kỳ là một người bản tính lương thiện, lại không có tâm cơ quá lớn nên hắn đã đáp ứng, mà mệnh lệnh triệu tập của hắn vừa ra khỏi cửa phủ đã lập tức bị thay đổi, từ mệnh lệnh triệu tập quan lại Tương Dương biến thành mệnh lệnh triệu tập tất cả quan viên có mặt ở Tương Dương. Mệnh lệnh này đương nhiên kể cả những tướng lĩnh mang binh. Lúc này vì đã không có người dẫn đầu, những tướng lĩnh kia cùng đám quan chức kia còn có thể làm cái gì? Hơn nữa trong số này huynh đệ Khoái thị đã an bài một nhóm người xúi bẩy, đương nhiên hầu như tất cả đều đã đến. Chính vì thế đám người này đã bị huynh đệ Khoái thị dẫn theo gia binh mấy thế gia một mẻ bắt gọn, bắt hết tất cả. Ai bảo Lưu Bị bảo vệ Lưu Kỳ không nghiêm mật, phân phối binh lính bảo vệ Lưu Kỳ quá ít ỏi. Khi đối mặt với những gia binh đột nhiên xuất hiện, đám binh lính đó căn bản không có lực phản kháng! Hơn nữa, huynh đệ Khoái thị dùng kế mai phục để vây đánh, với thế lực của hai huynh đệ ở Tương Dương, việc an bài phục binh ở bên cạnh phủ Lưu Kỳ thì chỉ cần cẩn thận một chút, thời gian dài một ít. Đó chỉ là việc rất nhỏ, huống chi bọn hắn cũng còn có sự giúp đỡ từ những người khác.

Mà sau khi thu thập hết tất cả những người chương mắt, huynh đệ Khoái thị bỗng xuất hiện tiếp thu quyền hành Tương Dương. Lúc này, còn ai có thể ngăn cản bọn hắn? Tất cả mọi việc cứ như vậy mà được bình ổn, thậm chí ngay cả những dân chúng Tương Dương cũng không cảm nhận được có gì đó không bình thường!

Sau khi huynh đệ Khoái thị nắm giữ Tương Dương, cả hai bắt đầu giăng một mạng lưới chờ đợi con cá lớn Lưu Bị chui đầu vào lưới.

Thế nhưng điều khiến cho bọn hắn không nghĩ tới là, Lưu Bị lại thật sự thất bại, hơn nữa hắn còn bị bại rất nhanh chóng. Khi bọn hắn vừa mới không chế được Tương Dương không lâu, Trương Phi cùng với Gia Cát Lượng bị Thái Sứ Từ mang theo đại quân đuổi tới, hiển nhiên bọn hắn phải tranh thủ thời gian mở cửa thành, đón Trương Phi cùng Gia Cát Lượng vào thành, sau đó thu thập bọn chúng. Kết quả, Gia Cát Lượng vô cùng cảnh giác, hắn đã nhìn ra sơ hở, quyết đoán mà cùng Trương Phi lại phá vòng vây mà đi. Mà lúc này, đại quân của Thái Sứ Từ cũng đã đến. Đại khái là Thái Sứ Từ chiến ý đang đậm đặc, chứng kiến cửa thành Tương Dương mở rộng, lập tức hắn không quan tâm tới Trương Phi nữa, đại quân bay thẳng tới cửa thành Tương Dương. Mặc dù huynh đệ Khoái thị biết đã hiểu lầm, lại bởi vì sợ đắc tội với Đại tướng quân Hứa Thành mà không dám đóng cửa, chỉ có thể lên tiếng hô đầu hàng. Kết quả, đợi đến lúc Thái Sứ Từ hiểu được ước thúc quân đội, Trương Phi cùng Gia Cát Lượng đã sớm chạy mất dạng.

Một khi đã không đuổi kịp, Thái Sứ Từ muốn tiếp quản thành trì, thế nhưng Đặng Chi lại suất quân quay trở về.

Thì ra lúc trước đó đám người Giản Ung đã nhận được thông tin giả từ người có huynh đệ Khoái thị, liền triệu hồi Đặng Chi cùng Hưởng Sùng, một người để trấn thủ Tương Dương, một người khác đã được phái

đi trợ giúp Giang Hạ. Sở dĩ có chuyện này cũng là bởi vì Lưu Bị hoàn toàn tin tưởng bọn hán mà ủy thác cho bọn hán khi gặp chuyện có thể tự đưa ra quyết định. Thế nhưng Đặng Chi quay về từ phía đông, mà Trương Phi cùng Gia Cát Lượng cũng không biết hán đã trở về, chạy về hướng nam, cho nên, hai nhóm người cũng không gặp gỡ nhau.

Vì vậy, Thái Sử Từ quyết đoán chuyển toàn thể kỵ binh vào nội thành, sau đó, hán cùng huynh đệ Khoái thị thiết kế một cạm bẫy, trước tiên đón Đặng Chi vào trong nội thành. Tuy Đặng Chi rất nhanh chóng phát giác ra sự việc không đúng, hơn nữa võ nghệ của hán cũng rất mạnh, hán nào có thể là đối thủ của Thái Sử Từ? Hán mới phản kháng không bao lâu đã bị bắt sống. Sau đó, hành động lừa dối một lần nữa được tiến hành, đại quân bị dẫn vào nội thành, đặt ở trong quân doanh.

Liêu Giang nghe xong ba người huynh đệ Khoái thị cùng Thái Sử Từ tự thuật, tuy hán có cảm giác may mắn, thế nhưng hán lại nghĩ tới một vấn đề. Đó chính là Lưu Bị đã đi đâu? Chẳng lẽ hán thật sự không có mặt ở Tương Dương?

Thế nhưng huynh đệ Khoái thị lập tức nói cho hán một chuyện khác.

Thì ra Lưu Bị đã từng phái binh tới đến Tương Dương, bảo là muốn đám người Tôn Càn phái binh đi ra ngoài thành Tương Dương cách đó không xa để đón hán trở về.

Lúc ấy, Khoái thị huynh đệ cũng vừa vừa khống chế Tương Dương không lâu, Trương Phi cùng Gia Cát Lượng còn không đi vào trong thành. Sau khi nghe được tin tức này, bọn hán lập tức phái thân binh đi theo những tiểu binh kia đi tìm Lưu Bị. Thế nhưng khi thân binh đến đó lại phát hiện ra ở đó không có bất kỳ người nào! Tuy chỗ đó có dấu vết người nghỉ ngơi qua, thế nhưng dù điều tra thế nào cũng không tìm được người. Rất có khả năng là đám người Lưu Bị nhận ra sự việc không ổn, đã rời khỏi chỗ đó. Nhưng mà Lưu Bị có thể phát hiện ra sơ hở từ nơi này sao? Bọn hán thật sự không hiểu được chuyện này. Huynh đệ Khoái thị đã từng nghĩ tới là có thể đám người Giản Ung cùng Lưu Bị có ám hiệu gì đó, thế nhưng điều này cũng quá khó hiểu. Chẳng lẽ Lưu Bị sớm dự liệu được chính mình sẽ bại hay sao?

“Đại khái là bởi vì người mang binh đi nghênh đón không phải là một trong bốn người Tôn Càn, Giản Ung hoặc là huynh đệ Mã thị. Cần phải biết rằng, Tôn Càn cùng Giản Ung chính là tùy tùng sinh tử của hán. Một khi nghe nói hán bại chạy trốn chết, còn không liều chết mang binh tới chỗ hán sao?” Liêu Giang phỏng đoán.

“Liêu tướng quân nói không sai, đúng là chúng ta sơ sót!” huynh đệ Khoái thị ra vẻ khiêm tốn nói. Bọn hán cho rằng đối đãi với người trẻ tuổi này vẫn nên khiêm cung một ít thì sẽ tốt hơn.

“Ha ha, hai vị tiên sinh không cần như thế!” Liêu Giang chứng kiến thái độ của huynh đệ Khoái thị đối với mình, hán cười nói, “Nhị vị có công với quân ta, Liêu Giang tất nhiên sẽ tấu lên chúa công, hơn nữa có thể cam đoan, chúa công tất thăng quan tiến tước cho hai vị tiên sinh, bày tỏ ân sủng!”

“Đa tạ Liêu tướng quân!” Khoái Lương nói. Kỳ thật, huynh đệ bọn họ ngược lại cũng không lo lắng Hứa Thành sẽ đối xử như thế nào đối với huynh đệ bọn họ. Từ tình hình của Hứa Thành trong những năm chinh chiến qua, hán cũng không từng giết bất kỳ người nào. Nhớ ngày đó, ngay cả Lý Thôi, Quách Tỷ cũng đều tha mạng, sao hán có thể ra tay với huynh đệ bọn họ? Điều quan trọng là bọn họ trả giá như thế nào thì cũng sẽ nhận được từng đó!

“Tốt rồi, hiện tại, chúng ta trước đi gặp mặt vị Đại công tử Kinh Châu, Lưu Kỳ!” Liêu Giang đứng lên, nói. Một nhóm người đi tới phủ của Lưu Kỳ.

Thế nhưng Lưu Bị đã đi nơi nào?

Huynh đệ Khoái thị thật không ngờ bọn hán bố trí một cái lưới lớn mà chỉ bắt được mấy con cá nhỏ. Bọn hán thật không nghĩ rằng Lưu Bị không có cơ hội gặp mặt bọn họ chính là vì bên cạnh hán còn có một người khác tên là Công Dã Kiên!

Bởi vì có Trương Phi để hấp dẫn lực chú ý của Liêu Giang, Lưu Bị có thể đào thoát khỏi sự truy kích của quân Hứa Thành, thế nhưng sau khi đào thoát, bên cạnh hán cũng chỉ có một Công Dã Kiên cùng hơn mười tên tiểu binh mà thôi.

Một nhóm người chạy trốn, thẳng tiến tới Tương Dương.

Rất cực khi còn cách Tương Dương hơn mười dặm, bọn hãn không chịu nổi.

“Hoàng thúc, theo như tại hạ nghĩ, hay là trước tiên nghỉ một chút! Tất cả mọi người mệt muốn chết rồi!” Công Dã Kiên thở hổn hển nói.

“Công Dã tiên sinh, lúc này Liêu Giang truy kích rất gấp, chúng ta không thể dừng lại” Lưu Bị tuy cũng rất mệt, hãn lại không muốn dừng lại. Chạy trốn là ưu tiên hàng đầu.

“Hoàng thúc, chúng ta có thể cho binh sĩ cầm tín vật của ngài đi trước về Tương Dương báo tin, để cho Tương Dương phái binh tới tiếp. Nói như vậy, cũng sẽ không chậm trễ thời gian. Khi chúng ta trở lại Tương Dương cũng không trở thành quá khó chịu! Ngài nói đúng không?” Công Dã Kiên cũng sớm chuẩn bị sẵn lời nói của mình.

“Cái này. . .” Thực khoan hãy nói, câu nói này của Công Dã Kiên thật sự đã nói đúng suy nghĩ trong lòng Lưu Bị. Hôm nay hãn mới vừa vận chiến giữ Kinh Châu, lập tức đã đánh thua trận khiến cho hãn rất khó chịu trong lòng. Hãn còn muốn để cho người khác xem thường mình sao? Đây cũng là một loại tâm lý khoe giàu có người nghèo. Vốn đã rất nghèo, lại sợ người khác nói hãn nghèo, lập tức giả trang ra vẻ rất giàu có. Hiện tại Lưu Bị đang có chính loại tâm tính này.

“Hoàng thúc, nếu như chúng ta lại tiếp tục đi nữa, sợ là chúng ta không thể chống đỡ đến Tương Dương. Lúc này chúng ta đã mệt muốn chết rồi, khi đó, chỉ sợ chúng ta phải nghỉ ngơi càng lâu hơn nữa!” Công Dã Kiên lại thêm một câu.

“Được rồi, chúng ta nghỉ ngơi một lát” Lưu Bị đã đáp ứng. Hãn gọi vài tên binh sĩ thân cận, giao bội kiếm của mình cho đám binh sĩ để cho bọn hãn đi Tương Dương báo tin cho Tôn Càn cùng Giản Ung, để hai người phái binh tới tiếp hãn trở về.

Tất cả đã xảy ra như thế.

Lưu Bị cùng Công Dã Kiên cùng một chỗ, các binh sĩ vây ở chung quanh.

Trong khoảng thời gian nghỉ ngơi, Công Dã Kiên cùng Lưu Bị trò chuyện câu được câu không.

“Hoàng thúc, ngài không cảm thấy đói sao?” Công Dã Kiên nhỏ giọng nói với Lưu Bị.

“Đó là đương nhiên, chạy lâu như vậy mà không ăn uống gì, há lại sẽ không đói bụng?” Lưu Bị cười gượng gạo nói.

“Đúng vậy, không phải Công Dã Kiên tố khổ, lúc ấy rời khỏi Trường An trốn chạy cái chết tới nơi này, Kiên thường xuyên phải dùng rau dại đỡ đói” Công Dã Kiên nói với Lưu Bị.

“Tiên sinh chịu khổ, ngày sau nếu nghiệp lớn thành công, nỗi khổ mà tiên sinh phải gánh chịu, Đại Hán ta tất sẽ gấp báo đáp trăm lần!” Lưu Bị thành khẩn nói.

“Ha ha, tận trung với hoàng đế bệ hạ, chính là bổn phận của người làm người thần tử chúng ta, không dám yêu cầu báo đáp!” Công Dã Kiên cười cười, hãn lại nói tiếp: “Được rồi, không nói những thứ này. Hoàng thúc, ty chúc đi phân phó các binh sĩ đi lấy chút nước để uống, chạy lâu như vậy, miệng khô cả rồi!”

“Được rồi, phiền toái tiên sinh!” Lưu Bị khách khí nói.

Vì vậy, Công Dã Kiên đứng dậy đi phân phó các binh sĩ.

Đã qua thật lớn trong chốc lát, nước đầy.

“Hoàng thúc, uống một ngụm!” Công Dã Kiên ôm một cái mũ sắt, bên trong đựng một ít nước, đi tới trước mặt Lưu Bị.

“Đa tạ!” Lưu Bị nói một tiếng cảm ơn, tiếp nhận mũ sắt rồi uống liên tiếp. Kỳ thật hãn cũng cực kỳ khát nước. Dù sao chạy dài như vậy một đoạn đường cũng không có ngừng lại, phải biết rằng, quang chạy cái một dặm nửa dặm có thể làm cho người ta khát được quá sức rồi, thì càng thêm không chỉ nói như bọn hãn giống nhau từ Tương Dương thẳng chạy đến Tương Dương phụ cận dài như vậy một đoạn đường rồi.

Uống xong nước, Công Dã Kiền lại ngồi cùng một chỗ hàn huyên với Lưu Bị, thế nhưng chỉ mới trò chuyện được một lát, Công Dã Kiền đột nhiên ôm bụng kêu lên: “Hoàng thúc, thất lễ, tỳ chức ra ngoài một chút!”

Nói xong, hần liền như một con mèo, chạy ra xa.

Lưu Bị nhìn theo bóng lưng của hần lắc đầu cười cười.

Thế nhưng chớp mắt thời gian, Lưu Bị lại không thể nở nụ cười được nữa, bởi vì, bụng của hần cũng bắt đầu đau, mà cơn đau bụng càng lúc càng mãnh liệt bành trướng.

“Không tốt!” Chẳng quan tâm thể diện, Lưu Bị nhìn chung quanh một chút, giơ tay ra hiệu cho các binh sĩ ngồi gần hần rồi hần cũng tìm một chỗ chui vào.

. . .

Lưu Bị đang vô cùng “Thoải mái” thì chứng kiến Công Dã Kiền sau khi xong việc đã đi tới trước mặt hần, thế nhưng hiện tại hần lại không thể đứng lên. Lúc này hần gấp đến độ đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Hoàng thúc, ngài. . .” Công Dã Kiền hiển nhiên cũng phát hiện ra Lưu Bị, nhìn vẻ mặt xấu hổ của Lưu Bị, hần xin lỗi nói: “Tỳ chức không trông thấy cái gì, tỳ chức đi. . .”

Rất “Hoảng loạn” đó chính là suy nghĩ của Công Dã Kiền về Lưu Bị, nhưng mà, sau khi hần quay người lại với Lưu Bị, hần lại lập tức mãnh liệt quay người lại.

181. Q.2 - Chương 181: Thế Công Giang Nam

Lưu Bị cần phải giải quyết, đương nhiên có binh sĩ đứng bảo vệ từ xa, nhưng tất cả đều tuân theo tiêu chí là không nhìn thấy gì hết, tên lính kia đứng đưa lưng về phía Lưu Bị.

Vốn mọi chuyện đều tốt đẹp, nhưng tên binh sĩ bảo vệ lại đột nhiên nghe thấy từ bên trong truyền đến một tiếng kêu “Ừ” đau đớn, hần vội vàng quay đầu nhìn về phía sau.

“Ai!” Chỉ thấy Công Dã Kiền ôm đầu gối từ bên trong đi ra, vừa đi còn vừa kêu hừ hừ, “Đau quá ...!”

“Công Dã tiên sinh, ngài không có chuyện chứ?” Tên binh sĩ đã hiểu rõ. Thì ra là Công Dã Kiền đi quá nhanh, không cẩn thận ngã một phát, đập đầu đầu gối xuống. Âm thanh mà hần vừa nghe thấy chính là của Công Dã Kiền. Có lẽ Công Dã Kiền nhìn thấy Lưu Bị không tiện nên mới đi nhanh ra ngoài, ai ngờ lại sẽ đập đầu?

“Ta không sao mà!” Công Dã Kiền vuốt đầu gối, chậm rãi đã đi tới. Tên lính kia vội vàng đi tới đỡ Công Dã Kiền, thế nhưng ngay tại hần vừa mới đỡ Công Dã Kiền, Công Dã Kiền lại đột nhiên vươn cánh tay. . .

Đám binh sĩ ở bên ngoài đều đang đợi Lưu Bị đi ra, đương nhiên cũng đợi Công Dã Kiền!

Thế nhưng đã qua một lúc lâu, mấy người Lưu Bị vẫn không đi ra ngoài.

“Xem ra đau bụng thật nghiêm trọng” Các vị binh sĩ đều nghĩ như vậy trong lòng. Đương nhiên, cá biệt vẫn có người nghĩ tới chuyện khác. Ví dụ như có người đã nghĩ, lúc này chính mình coi như là đồng hoạn nạn cùng chúa công Lưu Bị, về sau nhất định sẽ mới có lợi, sẽ thăng quan phát tài. . . ,.

Đợi lát nữa!

. . .

Lại chờ một chốc lát!

. . .

Không thể đợi được nữa rồi, các binh sĩ không thể không đi vào chỗ Lưu Bị ngồi ban nãy.

Rốt cục bọn hần phát hiện ra Lưu Bị, thế nhưng tình cảnh trước mắt lại làm cho cả đám đều không thể tin được.

Trên mặt đất,

Lại có hai cỗ thi thể không đầu. Nhìn trang phục, rõ ràng chính là Lưu Bị cùng Công Dã Kiên!

Là ai?

Là ai hại chúa công cùng Công Dã tiên sinh?

Các binh sĩ đều lo sợ không yên, không biết phải làm gì.

Thế nhưng, rốt cục vẫn có tên binh lính đầu óc linh hoạt đã nghĩ ra: “chính là hắn. . .”, Tên lính canh chừng cho chủ công!

“Mọi người đuổi theo, nhất định phải bắt giết được tên kia!” Có người đề nghị.

“Thế nhưng chúa công đã bị chết, Công Dã tiên sinh cũng đã chết. Chúng ta không thể bảo vệ chúa công, nếu để cho Tam Tướng quân biết, vậy chúng ta. . .” Lập tức có người cân nhắc đến việc có liên quan đến an toàn tính mạng.

“Vậy làm sao bây giờ? Chẳng lẽ cứ như vậy mà xong sao?” Có người nghĩ tới ân đức mà Lưu Bị đối xử với mọi người, không muốn bỏ qua.

“Không như vậy thì người nói xem có thể làm cái gì bây giờ?” Có người khá ích kỷ. Người này hiểu rất rõ đạo lý “Người đi trà lạnh”, “Với tính cách nóng nảy của Trương Phi, nếu như để cho hắn biết Lưu Bị đã chết, chúng ta, những người phụ trách bảo vệ, đều không sống nổi!”

“Đúng đấy, hơn nữa, đại quân Liêu Giang lợi hại như thế, cho dù Trương Phi vạn người không ai địch, cũng khó có thể thoát được tánh mạng ..!” Câu nói này đã được phần đông đồng ý.

“Hừ, đừng nói không nhất định thoát được, cho dù bọn hắn có thể trốn thoát từ trong vòng vây của đại quân Liêu Giang, Trương Phi chỉ là một kẻ mãng phu, cho dù có quân sư Gia Cát Lượng hỗ trợ, cũng sẽ không phải là đối thủ của người ta!” Có người bắt đầu phỉ báng.

“Cái gì mà quân sư Gia Cát Lượng? Không phải một chút kế sách còn bị người cho dự liệu trước sao?” Có người ra mặt lớn tiếng đả kích.

“Nói cách khác, chúng ta không thể báo thù cho chúa công cùng Công Dã tiên sinh sao?” Tên lính khá trung thành kia cũng đôi chút dao động.

“Báo thù cái rắm, chúng ta có quan hệ gì với bọn họ? Cái gì mà là chúa công? Người chết thì làm được cái gì? Không phải hắn cũng giống như chúng ta, chỉ là một kẻ xuất thân bán giầy cỏ!” Người lên tiếng phỉ báng lại tiến thêm một bước, đả kích rất nặng nề.

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ?” Có người đưa ra điểm then chốt.

“Còn có thể làm sao? Chạy, nếu Trương Phi có thể lao ra từ trong lớp lớp vòng vây, một khi hắn biết chuyện này, còn không róc xương lóc thịt chúng ta sao?” người nào đó nói tới hậu quả đáng sợ.

“Chúng ta bỏ trốn” Người đề nghị nhìn các đồng bạn.

“Nơi này là Kinh Châu, Đại công tử vẫn còn. Hơn nữa người Tương Dương sắp đến, nếu để cho bọn hắn biết rõ Lưu Bị đã chết, chúng ta chỉ sợ không thể trốn xa!” có người bình tĩnh đã đưa ra một giả thiết.

“Vậy làm sao bây giờ?” Người đề nghị nóng nảy.

“Khiêng thi thể đi, đưa ra xa chôn, để cho người Tương Dương tới cũng không phát hiện được! Hãy để cho bọn họ cho rằng hai người kia đều mất tích!” Người bình tĩnh hiển nhiên vẫn một mực suy nghĩ biện pháp giải quyết.

Tất cả đều là binh lính, nói làm là làm ngay .

Đưa hai thi thể ra một chỗ cách nơi này rất xa, các binh sĩ đưa hai thi thể trần trụi đi chôn, quần áo thì sao? Đã sớm đốt thành tro rồi! Như vậy cho dù có người phát hiện ra thi thể cũng không sợ bị người ta nhận ra thân phận của hai người này. Tuy bọn hắn cảm thấy đôi chút khó hiểu đối với thi thể của Công Dã Kiên khi nhìn thấy trên thi thể có không ít vết sẹo, thế nhưng lúc này không còn thời gian mà suy nghĩ. Người Tương Dương rất có khả năng sắp tới rồi!

Sau khi tất cả đều xử lý xong xuôi, các binh sĩ nhìn thoáng qua lẫn nhau.

“Chạy!” . . .

Huynh đệ Khoái thị bịa đặt lừa gạt Tôn Càn mang binh ra khỏi thành, nói là đại quân Từ Hoảng tiến đánh Giang Hạ. Thế nhưng huynh đệ Khoái thị lại thật sự không ngờ là quả thực Từ Hoảng đã đến. Vấn đề là Từ Hoảng hẳn không đánh Giang Hạ, mà là bốn quận Kinh Nam. Về phần Giang Hạ, Lưu Bị đã điều không ít binh lính ở nơi này đi, cho dù tướng trấn thủ Lưu Bàn có dũng mãnh thì cũng không thể chống đỡ, cũng không dám mạo hiểm để thành lại xuất binh đi cứu viện. Huống chi, Từ Hoảng cũng không phải một thân một mình cầm quân tấn công, bên cạnh hẳn còn có Tham quân Từ Thứ, Đại tướng Nghiêm Nhan, Diêm Hành làm phó tướng.

Bởi vì từ lúc ba tháng trước Từ Hoảng đã giả bộ xuất binh chinh kếp phản loạn Nam Man, trên thực tế thì hẳn lại đóng quân ở Ba quận. Sau đó, đại quân ngồi thuyền ở Giang Châu, một đường xuôi dòng xuống dưới, cho đến tận Lâm Giang, sau đó khi Liêu Giang xuất binh Kinh Châu, hẳn lại đột nhiên lướt qua Ba Đông, thành Bạch Đế, từ đường bộ vượt qua hiểm địa Quỷ Môn cùng Tam Hiệp trên sông Trường Giang, sau đó dưới sự trợ giúp của Từ Thứ, Từ Hoảng lập kế hoạch tập kích Tỷ Quy thành công, đại quân một lần nữa tiếp tục xuôi nam như ý muốn. Mà lúc này, bởi vì Hứa Thành phải mưu sĩ Tuần Thâm đi chiêu hàng Thái Mạo, khiến cho Thái Mạo liều chết xuất quân ngăn cản chủ lực thủy quân Giang Đông, bởi vì Thái Mạo đã có Tuần Thâm làm trợ thủ, hơn nữa hẳn lại chỉ muốn quấy rối thủy quân Giang Đông, cho nên, cho dù thủy quân Giang Đông do Chu Du làm thống soái cũng nhất thời không thể đánh thắng được. Như vậy, thủy quân Giang Đông ở bốn quận Kinh Nam không có đủ thực lực. Hơn nữa mấy người Từ Hoảng đã sớm chuẩn bị xong biện pháp đối phó bọn họ. Chiến thuyền lắp ghép thuận lợi đại phá do thủy quân Giang Đông do viên tướng Từ Thịnh dẫn đầu. Tuy Từ Thịnh nghĩ tới đánh hỏa công, thế nhưng đám người Từ Hoảng lại một lần nữa xuôi dòng xuống dưới. Hơn nữa đại quân Từ Hoảng phòng bị nghiêm mật, hỏa công căn bản cũng không có tác dụng, vì vậy Từ Thịnh, trong cơn gấp gáp, quyết định thật nhanh: đánh đắm thuyền chặn ngang dòng. Không tệ, kế này của Từ Thịnh quả thật đã ngăn chặn thủy quân của Từ Hoảng lại. Thế nhưng Từ Hoảng cũng mang họ Từ, hơn nữa là họ Từ còn lợi hại hơn so với hẳn. Huống chi, bên cạnh Từ Hoảng còn có một họ Từ nữa, Từ Thứ. Khi nhìn thấy Từ Thịnh ngăn chặn dòng sông, bọn hắn cũng không nóng vội. Đám người Từ Hoảng trực tiếp suất quân rời thuyền ngay tại chỗ, chỉ để lại một phó tướng mang thuyền quay trở về. Như vậy, Từ Thịnh đánh đắm thuyền ngược lại đã thành chướng ngại mà Từ Hoảng muốn ngăn cản đường lui của quân Giang Đông.

Đương nhiên lúc này đường lui thì vẫn không phải là đường lui. Đó chỉ là chuyện sau này. Đại quân Từ Hoảng rời thuyền lên đường bộ, sau đó, tràn đèo lội suối, có mưu đồ một lần nữa tập kích Công An, thế nhưng bởi vì Từ Thịnh đã sớm truyền tin tức truyền về, Công An đã có phòng bị. Kết quả, tập kích biến thành cường công, bởi vì thế công của đại quân Từ Hoảng quá mạnh mẽ, mà Công An lại chỉ là một thành nhỏ, cho nên, Công An tại chỗ cự không lâu sau đó cũng bị đại quân Từ Hoảng thuận lợi công chiếm.

Sau đó, đại quân Từ Hoảng chia làm hai đường, một đường do Từ Hoảng tự mình dẫn đầu, Diêm Hành là phó tướng, muốn vượt qua Nguyên Thủy, tấn công Hán Thọ, lại vượt qua Tương Giang, tấn công Trường Sa; mà một đường khác thì do Từ Thứ dẫn đầu, Nghiêm Nhan làm tướng, đi theo hướng nam đánh thẳng ba quận Vũ Lăng, Linh Lăng, Quế Dương.

Trong lúc nhất thời, vùng đất Kinh Nam, gió lửa nổi lên, người Giang Đông, đều chấn động sợ hãi.

“Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” trong thành Kiến Nghiệp, sau khi nhận được tin tức đại quân Từ Hoảng trực tiếp tấn công Kinh Nam, Tôn Quyền lập tức triệu tập quần thần thương thảo sự việc. Ngay khi mới bắt đầu, Tôn Quyền liền vỗ tay nói câu này với các thuộc hạ.

“Ngô Hưu ” bởi vì Tôn Quyền cực kỳ ưa thích cách xưng hô này, cho nên, hiện tại người Giang Đông đều theo ý của hắn mà xưng hô như vậy. Ngay cả những lão thần như Trương Chiêu cũng không ngoại lệ. Trương Chiêu nói: “Ngô Hưu, hôm nay Giang Đông ta tuy phát triển trải qua nhiều năm, hơn nữa binh nhiều tướng mạnh, so với Hứa Thành, vẫn có quá nhiều điều không thể bằng. Cho nên, theo ngu kiến của thuộc hạ, chúng ta vẫn nên phái người nghị hòa cùng Hứa Thành!”

“Trương Tử Bố im miệng!” Một tiếng quát chói tai vang lên. Người này đúng là lão tướng Trình Phổ, hắn nói: “Giang Đông ta từ lúc Tôn Kiên tướng quân nổi lên, đến Ngô Hưu, đã trải qua ba đời. Ngô Hưu nhờ

vào công lao của cha và anh, mà bản thân lại hùng tài vĩ lược, hoàn toàn có thể cắt cứ trời nam, tại sao phải đi nương nhờ hơi thở của người khác?”

“Trình lão tướng quân, Giang Đông ta đất rộng của nhiều, điều này này thì không ai không biết. Thế nhưng chỉ cần một Từ Hoảng, một viên Đại tướng dưới trướng Hứa Thành cũng có thể phá nửa giang sơn của Giang Đông ta. Nếu Hứa Thành lại phái binh tới, chúng ta có thể ngăn cản được không? Hơn nữa, Kinh Nam cùng Kiến Nghiệp cực kỳ xa xôi, khi chúng ta nhận được tin tức, chỉ sợ Từ Hoảng đã an tọa tại trong thành Trường Sa rồi. Chúng ta lại giao chiến đi cùng hấn, chẳng phải là chui đầu vô lối sao?” Trước khi Cổ Ung cùng Trương Chiêu đến, cả hai đã thương lượng rất rõ ràng: cố gắng không động đao binh. Dù sao, hiện tại Giang Đông an bình, trăm nghề mới ban đầu hưng thịnh, nếu như bởi vì trận chiến sự này mà khiến Giang Đông bị cuốn vào, cũng không biết tới năm nào tháng nào mới lại có thể kiếm được cục diện hôm nay. Huống hồ lần này kẻ thù lại chính là Hứa Thành, hùng mạnh hơn nhiều so với Tào Tháo.

“Hừ, uổng Cổ Nguyên Thán người học rộng, biết nhiều, vọng trọng Giang Nam, Hứa Thành là người nào? Đừng quên, hấn chính là người đã thu phục, bắt làm nô lệ người Hồ phương bắc, hơn nữa hấn còn tham lam hơn cả so với những người Hồ lòng tham không đáy kia. Nếu lúc này chúng ta lui về phía sau một bước, với tính cách của hấn, hấn sẽ tiến hai bước, đến lúc đó chẳng lẽ chúng ta còn tiếp tục nghị hòa cùng hấn sao?” Hoàng Cái đứng ra lớn tiếng nói.

“Hoàng lão tướng quân chớ nói chuyện giạt gân. Phải biết rằng, Giang Đông ta không thể so với Mạc Bắc. Đừng nói Hứa Thành luôn luôn chỉ có thể xưng hùng ở phương bắc, quân đội của hấn dù hùng mạnh cỡ nào cũng không cách nào tung hoành tại Giang Nam. Chẳng lẽ mọi người đã quên, chúng ta còn kết thành minh ước cùng Lưu Bị, Tào Tháo. Nếu như Hứa Thành phái đại quân tới tấn công Giang Đông ta, chẳng phải là tự bộc lộ sở đoản của mình, khiến cho Tào Tháo cùng Lưu Bị thừa dịp hư không mà vào sao?” Bộ Chắt lên tiếng phụ họa sau Hoàng Cái.

“Từ Sơn tiên sinh, căn cứ vào tin tức vừa mới truyền về không lâu, Hứa Thành điều Cao Thuận, Triệu Văn một lần nữa bình lâm Hoàng Hà, Trương Liêu chỉnh binh chuẩn bị chiến tranh tại Huỳnh Dương. Chính Tây đại tướng Bàng Đức tiến quân từ Lương Châu, binh theo Tị Thủy Quan. Trung Quân đại tướng Dương Nhị theo Hồ Lao, năm lộ đại quân đạt tới bốn mươi vạn người. Tào Tháo căn bản cũng không dám vọng động!” Tôn Quyền đột nhiên chen vào nói.

“ . . .” Trong lúc nhất thời tình cảnh trở nên vô cùng tĩnh lặng, cây kim rơi cũng nghe thấy tiếng động. Không một ai ngờ là vào lúc này Hứa Thành lại toàn diện nổ hoa, những thần tử Giang Đông đang ngồi ở nơi này còn không biết những chuyện này.

“Ngô Hưu, những tin tình báo này là thật sao?” Trình Phổ thân là đại biểu của võ tướng, hấn lên tiếng đầu tiên.

“Là thật!” Tôn Quyền âm thầm gật đầu nói.

“Ngô Hưu, chính là vì như thế, quân ta mới cần nghị hòa cùng Hứa Thành!” Từ khi Tôn Sách chết, Bệ Tổng, người bị bỏ qua không được sử dụng, lại nói.

“Kính Văn chỉ giáo cho?” Tôn Quyền ngạc nhiên nói.

“Bàng Đức Bàng Lệnh Minh là người như thế nào? Hấn chính là Chinh Tây đại tướng quân! Người này nổi danh thiên hạ cùng ‘ Bắc Địa Thương Lang ’ Bàng Bái, một người nổi danh phương bắc, một người uy chấn Tây Cương, vì sao đột nhiên bị Hứa Thành triệu hồi để trấn giữ Tị Thủy Quan? Chẳng lẽ không phải Hứa Thành không biết trọng nhân tài sao?” Bệ Tổng nói.

“Không biết trọng nhân tài? Lời này tuy như thế, xác thực cũng chưa chắc, trong lúc này quân Đại tướng Dương Nhị lúc đó chẳng phải đi thủ Hồ Lao sao?” Ngu Phiên, một danh sĩ Giang Đông khác, nói.

“Trọng Tường tiên sinh lời ấy sai rồi, tiên sinh vẫn còn không nghĩ ra ý đồ chân thật của Hứa Thành” Bệ Tổng tự tin nói.

“Vậy theo cách nhìn của Kính Văn, Hứa Thành có định ý gì vậy?” Ngu Phiên thỉnh giáo.

“Hứa Thành liên tiếp điều mấy viên Đại tướng. Trương Liêu, Cao Thuận, Triệu Văn thì không cần nói đến, Dương Nhị cũng không tính. Vấn đề là Bàng Đức, tại sao hấn lại đột nhiên ly khai Lương Châu? Theo như

suy nghĩ của Bệ mỗ chính là vì Hứa Thành muốn dụng binh ở hướng tây!” Bệ Tổng nói.

“Hướng tây?” Mọi người ở nơi này không khỏi cảm thấy kỳ quái, vì sao Hứa Thành lại điều Chinh Tây đại tướng đến Trung Nguyên, hơn nữa lại còn muốn dụng binh hướng tây?

“Chư vị, từ nghiên cứu của tại hạ đối với Hứa Thành, tại hạ phát hiện ra người này rất giỏi dùng kế tập kích bất ngờ. Lần này với thực lực của hắn, nếu như hắn muốn áp chế Tào Tháo, kỳ thật thiếu một Bàng Đức đều không có chuyện gì cả. Thế nhưng chư vị đã từng nghĩ tới xem Tây Cương là địa phương nào không? Chỗ đó còn xa xôi hơn nếu so sánh với nơi đóng quân của Bàng Bái ở phương bắc! Năm đó lúc Đại Hán toàn thịnh còn không thể khống chế nơi đó một cách tự nhiên, huống chi Hứa Thành mới chiếm cứ không đến một nửa đất đai Đại Hán? Hơn nữa, theo như Bệ mỗ nghe nói, Bàng Đức từ khi nhận chức Chinh Tây tướng quân vẫn chỉ một mực dụng binh ở hướng tây, như vậy hắn tất nhiên sẽ đặt toàn bộ lương thảo của mình ở trên người dân chúng Lương Châu. Đối tượng dụng binh lớn nhất có khả năng chính là những người Khương Hồ Lương Châu Khương. Chư vị, những kẻ đó chính là Man tộc không biết lễ nghi” Bệ Tổng nói xong, đắc ý nhìn chung quanh.

“Kính Văn, nếu đúng như vậy thì Bàng Đức biểu hiện rút quân về phòng thủ Tị Thủy Quan, trên thực tế hắn chỉ giả vờ rời đi, đợi những người Hồ kia khởi xướng phản loạn sau đó lại rút quân về trấn áp! Vậy sao?” Tôn Quyền hỏi.

“Ngô Hưu thông minh, thuộc hạ bái phục!” Bệ Tổng nhìn Tôn Quyền thì lễ một cái.

“Kính Văn chuyện đó có lẽ không sai, thế nhưng với thực lực của Hứa Thành, hắn cũng chưa chắc cũng không thể đồng thời dụng binh nhiều chỗ, hơn nữa điểm mà chúng ta muốn thương nghị chính là sự việc về bốn quận Kinh Nam thuộc về Giang Đông ta. Lương Châu là vùng đất xa xôi ở biên thùy phía tây, nó loạn hay không loạn thì có liên quan gì đến chuyện Giang Đông chúng ta?” Gia Cát Cẩn đứng ra hỏi.

“Đúng vậy, Ngô Hưu, chúng ta vẫn nên nhanh chóng xuất binh trợ giúp Kinh Nam!” Hoàng Cái nắm lấy cơ hội nói.

“Chư vị chậm đã” Bệ Tổng không vui liếc mắt nhìn Gia Cát Cẩn, hắn còn nói thêm: “Chư vị, Hứa Thành, ngoại trừ phái ra năm tên Đại tướng áp chế Tào Tháo, hắn lại phái Đại tướng Liêu Giang lãnh binh tấn công Kinh Châu, Đại tướng Từ Hoảng tấn công Kinh Nam của chúng ta. Chư vị, các vị có thể tính toán xem lần xuất binh này của hắn, hắn cần bao nhiêu binh mã, bao nhiêu lương thảo?”

“Cái này. . .” Mọi người lần nữa lâm vào trầm tư, câu hỏi này cũng không dễ tính toán.

“Cho dù hai đường đại quân của Từ Hoảng cùng Liêu Giang đều không đủ mười vạn, lần này Hứa Thành cũng phải vận dụng chừng hơn năm mươi vạn binh mã, hơn nữa, rất có khả năng là sáu mươi vạn, sẽ cần phải tiêu hao một lượng lớn lương thảo. Hơn nữa Hứa Thành lại dụng binh tại Tây Cương, vậy hắn cũng phải vận dụng ít nhất hơn mười vạn binh mã, những hao phí này cộng lại, lương thực cần thiết căn bản khó có thể tính toán. Chư vị tướng quân ở chỗ này đều là những người kinh nghiệm sa trường, cũng biết một khi lương thảo không đủ sẽ có hậu quả gì, các vị có cho rằng cho rằng điều này có phù hợp với Hứa Thành, một người có tính cách luôn luôn cầu ổn sao?” Bệ Tổng nói.

“Kính Văn, người đến cùng là có ý gì thì hãy nói hết ra” Tôn Quyền không đợi được nữa, trực tiếp hỏi.

“Thuộc hạ tuân mệnh!” Nghe thấy Tôn Quyền nói vậy, Bệ Tổng đã hiểu rõ bây giờ không phải là lúc khoe khoang, hắn vội vàng nói ra phỏng đoán của mình: “Kỳ thật, theo như Bệ mỗ thấy, Hứa Thành cũng không phải là muốn đánh nhau, mà hắn dùng đánh cầu ổn, dùng đánh cầu hoà! Hắn sợ ba nhà Tôn Tào Lưu chúng ta sau khi hắn dụng binh tại Tây Bộ thì sẽ tập kích đường lui của hắn, cho nên hắn mới có thể một lần mà xuất động nhiều đại quân như vậy. Nói cho cùng, tất cả hành động của hắn không có gì hơn chính là hai chữ: trấn nhiếp! Mà nếu như lúc này chúng ta xuất binh đối nghịch cùng hắn, tuy có khả năng được lợi, thế nhưng hắn cũng sẽ nắm bắt được tám chín phần mười bố trí của chúng ta. Đến lúc đó, khi đến phiên chúng ta xuất binh, hắn có rất nhiều phương pháp để phòng bị chúng ta! Cho nên, Ngô Hưu, thuộc hạ cho rằng, lần này chúng ta nên tỏ ra ở thế yếu, nghị hòa cùng Hứa Thành, chờ sau khi hắn xuất binh Tây Cương, lại một lần hành động báo thù!”

“Nói rất có lý!” Tôn Quyền vuốt vuốt cằm râu mà hắn rất khó khăn mới có được, nhẹ gật đầu.

“Bình bình bình!” Mấy tiếng vỗ giòn tan vang lên.

“Người nào?” Tôn Quyền bị tiếng vỗ tay làm bừng tỉnh từ suy nghĩ trong, lên tiếng hỏi.

“Mặt tướng Chu Du cầu kiến!” Từ bên ngoài, một tướng lãnh mặc giáp bạc, hông đeo trường kiếm, nghiêm nghị đứng đó, người này mặt mỉm cười, trong nụ cười mang theo vẻ nho nhã, khí chất lạnh nhạt càng giống như xuân như gió, mang đến bầu không khí nhẹ nhàng khoan khoái cho đại sảnh vốn bởi vì quân Hứa Thành khởi xướng tấn công quy mô mà chịu không ít áp lực.

“Công Cẩn! ?” Tôn Quyền vô cùng vui mừng, hân hậu nói: “Mau tới mau tới, nói cho ta nghe một chút, chúng ta phải làm như thế nào để ứng đối tình huống lúc này?”

“Đại đô đốc!” Không chỉ riêng Tôn Quyền vui mừng, các tướng Giang Đông cũng không giấu được niềm vui của mình. Chu Du đến khiến cho bọn hân đã nắm chắc trong lòng.

“Đại đô đốc không phải đang giao chiến cùng Thái Mạo sao? Sao lúc này lại trở về? Chẳng lẽ Thái Mạo đã bị đại đô đốc đánh bại?” mặc dù Bộ Tổng cũng không có gì ác cảm với Chu Du, thế nhưng hân vẫn có một chút bất mãn đối với hành vi đoạt danh tiếng của Chu Du.

“Kính Văn tiên sinh xem trọng Chu Du rồi!” Chu Du trước tiên hành một lễ với Tôn Quyền, lúc này hân mới mỉm cười trả lời Bộ Tổng.

“Đại đô đốc, lời này của đại đô đốc là có ý gì?” Rõ ràng Chu Du không đánh bại Thái Mạo mà đã quay trở lại, điều này đã khiến cho những người đang ngồi ở chỗ này đôi chút không tin, nhất là chúng võ tướng. Địa vị của Chu Du, ở trong lòng bọn họ, chỉ riêng luận về dụng binh, tuyệt đối là người đứng đầu Giang Đông, chỉ sợ Chu Du còn ở trên cả Tôn Sách.

“Đúng vậy, Công Cẩn, chẳng lẽ ngươi không đánh bại được Thái Mạo sao?” Tôn Quyền cũng đôi chút không tin.

“Bẩm báo Ngô Hầu” Chu Du chấp tay nhìn Tôn Quyền đáp: “Lần này giao chiến cùng thủy quân Kinh Châu, tuy quân ta thắng mấy trận nhỏ, đã tạo thành một ít tổn thất cho đối phương, thế nhưng dù sao cũng phải nói, đối phương cũng không bị tổn hại tới gân cốt, cho nên thủy quân Giang Đông ta cũng không thể xem như thắng lợi!”

“Vậy lúc này Công Cẩn ngươi trở về chính là vì việc Từ Hoảng tấn công bốn quận Kinh Nam ta?” Tôn Quyền lại hỏi.

“Cũng không phải!” những lời này của Chu Du lập tức gây bên những tiếng xì sầm.

“Cái gì? Đại đô đốc, không phải là vì chuyện ở Kinh Nam, vậy là vì chuyện gì?” Đây là Trình Phổ.

“Đại đô đốc, vậy đến cùng đại đô đốc ngài trở về là vì chuyện gì?” . . .

“Tất cả mọi người hãy nghe chính Công Cẩn tự nói!” Chứng kiến Chu Du vẫn mỉm cười, Tôn Quyền cũng đã trấn tĩnh lại tinh thần, hân ngăn không ọi người tiếp tục làm huyền não.

“Khởi bẩm Ngô Hầu, không lâu sau khi mặt tướng giao chiến cùng Thái Mạo, Thái Mạo liền lui binh! Lúc này, mặt tướng đã phái Cam Hưng Bá dẫn đầu một bộ phận thủy quân tiến đến trợ giúp Từ Thịnh, để có thể chặn đường lui trên sông của Từ Hoảng” Chu Du nhìn thấy những người khác đều không nói, lúc này hân mới nói thêm.

“Thái Mạo lui binh? Hừ, vốn tưởng rằng tiểu tử kia đã sửa lại tính tình, hôm nay xem ra, người nhất gan quả nhiên vẫn chỉ là một người nhất gan!” Có tướng lãnh Giang Đông lên tiếng nói về khinh thường.

“Cũng không phải Thái Mạo sợ giao chiến cùng quân ta. Theo như tin tức mặt tướng nhận được, Thái Mạo lui binh, là vì đã nhận được mệnh lệnh từ Tương Dương!” Chu Du nói.

182. Q.2 - Chương 182: Phụng Sồ Về Nam

“Không thể nào, không phải nói Lưu Bị đã cướp lấy Tương Dương rồi sao? Sao Thái Mạo lại nghe mệnh lệnh của Lưu Bị. Thái Mạo là người bảo vệ Lưu Tông! Chẳng lẽ tên tiểu nhân muốn bán đứng cả chị ruột

của mình cùng cháu ngoại trai hay sao?” Tôn Quyền hỏi.

“Ai!” Chu Du rất cục thở dài một hơi, trầm giọng nói: “Vốn mặt tướng cũng không rõ, về sau mới biết được, Lưu Bị đã thua trong tay Đại tướng Liêu Giang dưới trướng Hứa Thành, sống chết chưa biết. Hôm nay, Liêu Giang đã an tọa tại bên trong thành Tương Dương, tất cả các quận Kinh Châu ngoại trừ Giang Hạ, đều bị đánh chiếm”

“Điều này sao có thể?” Lần này, không chỉ Tôn Quyền, tất cả người Giang Đông lại một lần nữa đồng thời kêu lên.

“Mặt tướng vốn cũng cảm thấy khó mà tin được. Thế nhưng tin tức này quả thật là sự thật, vô cùng xác thực” Chu Du thở dài nói tiếp: “Theo như tin tức tin cậy, đầu tiên chính là Ngụy Duyên bắt làm tù binh Đại tướng Kinh Châu, Hoàng Trung, Văn Sính, rồi sau đó Thái Sử Từ công hãm Tương Dương, mà sau khi Tương Dương bị Liêu Giang đánh chiếm, Lưu Kỳ cũng bị bắt. Bởi như vậy, cộng thêm Thái Mạo cũng bị trọng thần của Hứa Thành là Tuân Thầm chiêu an, hai đứa con trai Lưu Biểu đều đã rơi vào trong tay Hứa Thành, mà Lưu Biểu lại chỉ mới qua đời, người Kinh Châu còn đang tưởng nhớ. Nghe mệnh lệnh của hai đứa con trai này, đương nhiên đại bộ phận lựa chọn đầu hàng!”

“Kinh Châu vừa mất, Giang Đông ta sẽ rơi vào tình cảnh hai mặt lâm địch!” Tôn Quyền thở dài nói, thế nhưng, hẳn dù sao không phải là người bình thường, nên đã lập tức khôi phục tinh thần, hẳn lại nhìn Chu Du hỏi: “Công Cấn, vậy theo ý kiến của người, lúc này chúng ta phải làm như thế nào?”

“Bẩm báo Ngô Hầu, lúc này tuy bốn quận Kinh Nam của ta đang đại quân của Từ Hoảng cùng Từ Thứ tiến đánh, thế nhưng đây chỉ là hình thức bề ngoài. Hứa Thành đã toàn diện phát động, lúc này, không phải hẳn chết, chính là ta mất mạng, cho nên chúng ta cần nghị hòa!” Chu Du nói ra một câu “Tự mâu thuẫn”.

“Nói rõ chi tiết!” Tôn Quyền đương nhiên biết rõ Chu Du là người như thế nào, cũng không cần nói nhiều.

“Lúc này, trên thực tế Lưu Bị đã suy tàn. Tuy Giang Hạ vẫn đang không đầu hàng Liêu Giang, thế nhưng với năng lực của người dưới trướng Hứa Thành, cho dù Lưu Bị có thể thủ Giang Hạ thì hẳn cũng chỉ kéo dài hơi tàn mà thôi, mà Tào Tháo bởi vì muốn chọi cứng với mấy lộ đại quân của Hứa Thành, càng không cách nào phân thân, cho nên, Giang Đông ta chỉ có cách đánh một trận cùng Hứa Thành!” Chu Du nói.

“Đại đô đốc, người đã nói muốn hòa, còn nói muốn chiến, rốt cuộc là muốn chúng ta phải làm gì?” Bệ Tổng hỏi.

“Cái gọi là hòa, chính là giống như Kính Văn vừa mới nói, yếu thế mà thôi. Chỉ có điều đối tượng khiến chúng ta yếu thế, cũng không phải là Hứa Thành, mà là Từ Hoảng!” Chu Du cười nói: “Từ Hoảng từ khi đi theo Hứa Thành đến nay, bách chiến bách thắng, không gì không đánh được. Thế nhưng, cái gọi là kiêu binh tất bại, tuy Từ Công Minh hẳn cũng là danh tướng, bản tính là gốc rễ của con người, quyết không thể trong một câu hai câu mà có thể nói rõ ràng, người này chỉ trong vòng mười ngày đã đại phá Tây Thục. Hãy thử nghĩ xem hẳn không lấy làm kiêu ngạo sao, ai mà tin? Mà bốn quận Kinh Nam ta, không thể hiểm trở như Tây Thục, binh lực cũng không nhiều như Tây Thục, tướng lĩnh thì càng không tìm được người nào! Hẳn lại một đường ca khúc khải hoàn, sao há có thể không có khinh thường trong lòng? Cho dù hẳn có thể có cảnh giác trong lòng, chỉ cần đặc phái viên cầu hoà của ta vừa đến, hẳn tất nhiên sẽ cho là Giang Đông ta sợ hẳn, đến lúc đó thì hẳn sẽ tất bại!”

“Kể khích tướng?” Trương Chiêu hỏi. Sau khi hẳn nghe xong tin tức mà Chu Du mang về, hẳn đã hiểu được lúc này Giang Đông đang rơi vào tình cảnh gì, không quan tâm không được.

“Nói đến kẻ sách này thì cũng không phải mặt tướng nghĩ ra, mà là xuất phát từ một người khác!” Chu Du lại đã ra động tác liếc mắt đại khái.

“Người nào?” Mọi người đều chấn động trong lòng, chẳng lẽ ở Giang Đông, ngoại trừ Chu Du còn có người có thể khiến cho Từ Hoảng gánh chịu thiệt hại hay sao? Thời khắc nguy cấp, đây chính là một tin tức rất tốt.

“Người này đạo hiệu ‘Phượng Sồ’ tên là Bàn Thống, chữ Sĩ Nguyên! Lúc này, chắc hẳn người này đang ở chỗ Tôn thái thú Trường Sa uống rượu!” Chu Du vừa cười vừa nói.

“ ‘ Phụng Sồ ’ ? ” Tôn Quyền nghe thấy cái tên này, lông mày hấn đôi chút nhíu lại, chỉ nghe hấn trầm giọng nói: “ Công Cấn, nghe nói trong danh sĩ Kinh Tương từng truyền lưu một câu nói như này: ‘ Ngọa Long Phụng Sồ, được một có thể an thiên hạ! ’ thế nhưng Lưu Bị đã chiếm được ‘ Ngọa Long ’ Gia Cát Lượng, tuy có thể chiếm giữ Kinh Châu một lát, lại bất ngờ thất bại ở trong tay đại quân Hứa Thành, bởi vậy có thể thấy được, lời ấy cũng không thể tin! Mà ‘ Ngọa Long ’ không được, ‘ Phụng Sồ ’ này chỉ sợ cũng không thể inh hơn người được ”

“ Ngô Hưu lời ấy quả thật không sai, ” Bệ Tống vẫn nhìn Chu Du nói chuyện, hấn lại luôn không tìm được cơ hội, nghe thấy Tôn Quyền nói như vậy, hấn vội vàng tỏ vẻ đồng ý để tránh ọi người đã vội vàng quên mất bản thân mình. Hấn nói: “ Danh tiếng ‘ Ngọa Long ’ ’ Phụng Sồ ’, chỉ được thổi phồng ở trong dân chúng Kinh Tương mà thôi, Gia Cát Lượng căn bản cũng không có bản lĩnh gì, tuy , . . ”

Nói tới đây Bệ Tống không nói nữa, bởi vì hấn chứng kiến Tôn Quyền rõ ràng đang nhìn hấn mà cố gắng nháy mắt. Hấn nhìn theo ánh mắt Tôn Quyền, hồng rồi, lại là Gia Cát Cấn! Đây chính là thân đại ca của Gia Cát Lượng! Ở trước mặt đại ca của người ta mà nói như vậy, thật sự có một chút chút không thể nào nói nổi, mà tuy ngày bình thường Gia Cát Cấn không xuất đầu, nói gì thì nói, bản lãnh của hấn là thật. Hấn được Tôn Quyền cực kỳ coi trọng, phụ trách công chuyện lớn nhỏ ở trong hầu phủ, quả nhiên quyền cao chức trọng. Địa vị của Gia Cát Cấn gần với mấy lão thần tử Trương Chiêu, Cố Ung. Hơn nữa có một điều càng đặc biệt là, Gia Cát Cấn, ở trong các thần tử Giang Đông, là quan văn duy nhất có thể hoà mình cùng những võ tướng bướng bỉnh kia. Chính điều này càng khiến hấn được Tôn Quyền coi trọng. Dù sao, việc văn thần võ tướng Giang Đông mâu thuẫn cũng không phải là sự việc một ngày hay hai ngày, tuy không phải rất nghiêm trọng, thế nhưng một khi xảy ra chuyện thì cũng cần phải hòa giải, mà Gia Cát Cấn chính là người có thể làm tốt chuyện này, cộng thêm với bản lãnh của hấn, muốn không cho người ta không coi trọng hấn cũng không được! Mặc dù bình thường bản thân Bệ Tống đôi chút không phục Gia Cát Cấn, thế nhưng hấn cũng biết rõ bản thân mình đã không cách nào so sánh với hấn ở Giang Đông, nhưng hiện tại chính Bệ Tống hấn rõ ràng lại đang nói “ Nói bậy ” đệ đệ của hấn giữa đám đông trong đại sảnh (Gia Cát Cấn làm quan đến đại tướng quân Đông Ngô, cho nên mới nói hấn có thể hoà mình cùng với võ tướng.)

“ Tuy nói là vì cổ vũ sĩ khí Giang Đông ta, Kính Văn cũng không cần nặng bên này nhẹ bên kia, bản lĩnh của Gia Cát Lượng thì mọi người cũng đã được chứng kiến, tuy còn không thể nào so sánh cùng Tử Du (Gia Cát Cấn), cũng coi như là rất tốt, mọi người nói có đúng không? ” Tôn Quyền giúp đỡ Bệ Tống tìm một lối thoát.

“ Đúng vậy, đúng vậy . . . ” Gia Cát Cấn bình thường cần cù chăm chỉ, tính tình lại tốt, là một người hiền lành, cho nên lời nói của Tôn Quyền rất dễ dàng được tất cả mọi người đồng ý.

“ Mặc dù nói Gia Cát Khổng Minh phụ tá Lưu Bị thất bại trong tay Liêu Giang, thế nhưng dựa vào điều đó thì cũng không phải nói là không có bản lĩnh. Vấn đề là Gia Cát Lượng hấn chọn sai đối tượng phụ tá mà thôi. Hơn nữa, có thể ở mấy năm trước khiến cho Lưu Bị vượt lên trước cùng ta Giang Đông cùng Tào Tháo định ra minh ước, có thể thấy được kia ánh mắt lâu dài, mà lại làm việc quyết đoán, mà lần này bại trận, thật sự là bởi vì Hứa Thành thực lực quá mạnh mẽ, mà lại Kinh Châu loạn trong giặc ngoài nguyên nhân, ngược lại cũng không phải hấn không có bản lĩnh, hơn nữa, cứ nghe hấn cũng không có bị Liêu Giang tù binh, hơn nữa nhưng có Giang Hạ nơi tay, đến cùng cuối cùng hấn cùng với vậy Liêu Giang tầm đó chẳng biết hươu chết về tay ai còn chưa biết được đâu! ” Chu Du tiếp theo Tôn Quyền mà nói lại nói vài câu, nhìn hấn ra Gia Cát Cấn đôi chút không yên lòng, cho nên nói những những lời an ủi một chút.

“ Về phần ‘ Phụng Sồ ’ ” Chu Du dương một chút đầu, “ Chu mô chỉ có thể nói, người này không dưới ta! ”

“ Thật không ngờ Công Cấn xem trọng Bàng Thống này vậy sao? ” Tôn Quyền đôi chút giật mình, cũng có đôi chút không tin.

“ Khởi bẩm Ngô Hưu ” vô luận ở trong trường hợp nào, Chu Du đều rất cung kính với Tôn Quyền. Khi hấn thấy Tôn Quyền đặt câu hỏi, hấn liền chấp tay đáp: “ Kỳ thật, từ lúc năm trước lúc mặt tướng gặp người này, tới cả ngày tâm tình, đoàn tụ hơn tháng, vừa rồi biết năng lực của người này...! ”

“ Nếu như người này đại tài như vậy, vì sao Công Cấn không sớm dẫn kiến? ” Tôn Quyền hơi có chút lạ trách nói, đối với Chu Du ánh mắt, có thể có cái gì hoài nghi hay sao? Lỗ Túc nhưng chỉ có hấn đề cử, hiện tại, đã từng chẳng qua là Tôn Sách một gã bình thường phụ tá Lỗ Túc đã là đồng Ngô một thành viên thượng

tướng, đóng ở Sài Tang.

“Cái này. . .” Chu Du cười gượng gạo, hắn do dự một chút, rốt cục nói: “‘Phượng Sồ’ Bàng Thống, hình dáng cổ quái, thường bị người đời khinh rẻ cho nên, tính cách cũng đôi chút quái dị. Hơn nữa, tuy hắn cũng muốn ra sức vì Giang Đông ta, lại luôn nói không muốn bá kiến, cuối cùng hắn chỉ nói nếu ngày sau Giang Đông ta có việc, rơi vào cảnh chiến hỏa, đầu tiên hắn là bốn quận Kinh Nam, hắn sớm đã đi tới nơi đó. Ngay cả một phong dân tiến của mặt tướng cũng không muốn thu. Cuối cùng, mặt tướng đành phải phái người mang phong thư tiến cử đến chỗ Tôn thái thú! Mà mặt tướng, thứ nhất vì muốn huấn luyện thủy quân ở hồ Bà Dương, thứ hai không muốn làm trái ý hắn quá nhiều, thứ ba, lại sợ Ngô Hầu ngài cầu tài như khát, mạnh mẽ cưỡng ép hắn, cho nên, chuyện này cứ như vậy mà trì hoãn tới bây giờ.” Chu Du còn một câu không muốn đối với Tôn Quyền, đó là: “Sợ người thấy Bàng Thống xấu xí thì sẽ không muốn dùng hắn, nếu vậy thì quá làm tổn thương hiền giả”.

“Ừ! Nếu như vào năm trước mà đã có thể nói bốn quận Kinh Nam của ta chính là chính là nơi đầu tiên tao ngộ chiến hỏa của Giang Đông thì cũng rất không tầm thường. Công Cẩn, vô luận cuối cùng chiến sự Kinh Nam như thế nào, Bàng Thống, bản Hầu muốn mời người này!” Tôn Quyền trịnh trọng nói.

“Ngô Hầu sáng suốt!” Chu Du lại thi lễ một cái, nói: “Mặt tướng thay bâng Sĩ Nguyên tạ ơn Ngô Hầu!”

“Đúng rồi!” Bệ Tổng nhìn thấy một tên bởi vì được Chu Du đề cử mà một bước lên trời, trong lòng thầm ghen ghét. Hắn không nhịn được lại muốn thể hiện, để mình cũng có thể được Tôn Quyền ưu ái, hắn lại đứng ra nói: “Không biết đại đô đốc có biết tình huống Uyển Thành như thế nào không? Liêu Giang vừa xuất binh, Uyển Thành nhất định binh lực hư không, chẳng lẽ lại không có chủ ý đi đánh chỗ đó sao? Chẳng lẽ Lưu Bị cùng Gia Cát Lượng lại không nghĩ tới tấn công đường lui của Liêu Giang sao?”

“Lưu Bị cùng Gia Cát Lượng không phái binh đi đánh Uyển Thành. Người động thủ chính là Vương Uy cùng Lý Thông đóng ở Phần thành!” Nghe thấy câu hỏi của Bệ Tổng, Chu Du thoáng đôi chút mất cảm hứng có được bởi vì Bàng Thống đã được Tôn Quyền coi trọng.

“Ah, tình hình chiến đấu như thế nào?” Bệ Tổng lại tranh thủ thời gian hỏi một câu.

“Thăm tử mà ta phái đi Tương Dương đã báo tin tức về, nói Liêu Giang phái thuộc cấp Hách Chiêu mang năm nghìn binh mã lưu thủ Uyển Thành, Vương Uy cùng Lý Thông mang ba vạn đại quân liều mạng thương vong vô cùng nghiêm trọng liên tiếp tấn công mạnh mấy ngày, nhưng thậm chí ngay cả tường thành cũng không thể leo lên được, mà Hách Chiêu, bởi vì đánh một trận này, cũng được Liêu Giang xưng là ‘bất động như núi’. Về phần Vương Uy cùng Lý Thông, trên đường hai người lui binh quay về Phần thành, lại bị Đại tướng Tây Xuyên mà Hứa Thành đã thu phục là Lý Nghiêm, Lý Chính Phương tập kích, Vương Uy chết trận, Lý Thông bị bắt, Phần thành cũng bị quân Hứa Thành chiếm!” Chu Du nói. (Hách Chiêu chỉ huy ba nghìn binh mã đóng ở Trần Thương, Gia Cát Lượng có hơn mười vạn đại quân công liên tiếp nửa tháng cũng không thể đánh được)

“Ai, vì sao dưới trướng Hứa Thành lại có nhiều mãnh tướng như thế?” Tôn Quyền trầm thấp thở dài nói.

“Đáng giận, đáng giận!” Ngay khi Chu Du, Tôn Quyền cùng tất cả đám thần tử Giang Đông đang nói chuyện, Từ Hoảng lại đang lớn tiếng chửi bậy ở trong đại trướng của mình. Chu Du nói không sai, hắn vốn là có ý định đánh tập kích, Tôn Quyền, bởi vì Kinh Nam có bắc Kinh Châu che chắn, khoảng cách với Tây Xuyên xa xôi nên không phái binh tướng trấn thủ, chỉ phái thúc thúc của mình là Tôn Tinh tọa trấn Trường Sa, cho nên Từ Hoảng hắt một đường sát phạt, có thể nói là đánh đâu thắng đó; không gì cản nổi, nhưng ngay khi hắn vừa mới muốn vượt Tương Giang, hắn đã gặp phiền toái. Tôn Tinh rõ ràng lại không ở Trường Sa thủ thành, mà lại đi tới bên cạnh Tương Giang. Cũng không có chuyện Tôn Tinh dùng kế binh qua nửa đường thì tấn công. Tôn Tinh chỉ xếp đặt một binh doanh, hơn nữa chỉ là một doanh trại nhỏ ngay tại bên kia bờ sông Tương, nhiều lắm thì có thể đóng xấp xỉ một nghìn binh sĩ cũng không tệ rồi, chuyện gì xảy ra vậy? Cho dù Trường Sa đã không có binh tướng, cũng không thể chỉ mang ít người như vậy tới chứ?

Đối mặt với loại tình huống này, đương nhiên Từ Hoảng phải cẩn thận hơn. Nói như thế nào đi nữa bốn quận Kinh Nam cũng là quê quán của Tôn thị. Trường Sa càng là quê quán của lão gia trong nhà đối phương, mình sắp đánh tới đó rồi, lúc này ai biết đối phương sẽ dụng biện pháp gì đây?

Cho nên Từ Hoảng càng phải tỉ mỉ xem xét.

Thế nhưng sau khi tìm kiếm tình huống thì lại thật sự không có gì hay, bởi vì, ở bên phía đối diện thật sự chỉ có từng đó người!

Từ Hoảng đôi chút lưỡng lự không quyết định được. Hơn nữa Chu Du đã nói rất đúng, hấn xác thực không để Tôn Tinh vào mắt, cộng thêm hấn tin tưởng lính thám mã tinh nhuệ dưới trướng mình, nếu như Tôn Tinh không có nhiều người để chơi trò chơi “Bình qua nửa đường mà tấn công”, vậy hấn cũng sẽ không khách khí, cho nên Từ Hoảng quyết định, qua sông!

Thế nhưng bởi vì hấn yêu cầu trinh sát cẩn thận tìm kiếm, cho nên, làm trễ nãi không ít thời gian, sắc trời đã hơi muộn!

Cho nên, hấn lại quyết định, trước tiên hạ trại, ngày mai lại qua sông.

Thế nhưng cũng bởi vì một mệnh lệnh này mà khoảng thời gian một đường vô cùng vui vẻ của Từ Hoảng bắt đầu đôi chút khổ sở.

Đêm đó, trong đại doanh quân Hứa Thành đã xảy ra “Bạo động lớn” !

Đương nhiên, bạo động không phải là những binh lính gây ra, mà là. . . hàng hà con chuột, rắn, có binh sĩ cẩn thận còn phát hiện găng đàn kiến, thế nhưng, mặt khác một số ít những con vật hung tàn thì không cần cẩn thận cũng có thể phát hiện được, đó dĩ nhiên là mấy con gấu đen! Đương nhiên, những thứ này đều không đáng sợ, nếu như đi cùng với những những con vật hung tàn này lại còn có không biết bao nhiêu ong vàng, ong vò vẽ, ong mật thì chuyện lại khác rồi.

“Tận thế?” Từ Hoảng chứng kiến loại tình huống này, trong lòng hấn thầm thốt lên một từ mà trước kia hấn đã ngẫu nhiên nghe được từ Hứa Thành. Lúc ấy hấn còn muốn đứng ra chỉ huy binh lính, thế nhưng tình thế nghiêm trọng tới mức khiến cho hấn không thể không tạm thời trốn vào trong đại trướng của mình mà không dám ra ngoài. Thà rằng hấn rút bội đao chém mấy con rắn, mấy con chuột, hấn cũng tuyệt không đi ra ngoài để ấy con ong nhỏ bé đáng yêu châm ột cái. May mắn mấy con gấu đen đều khá dần, thanh thế quá lớn, sớm đã bị các binh sĩ dùng chiến thuật quần chiến chém chết.

Cứ như vậy, trong thời gian một đêm, đại quân Từ Hoảng thật sự giống như đánh một trận đại chiến, mỗi một không chịu nổi! Mà điều càng hận thêm chính là có không ít binh sĩ thương vong. Dù sao, trong số những con rắn kia có không ít thể rắn độc, hơn nữa độc tính còn rất mạnh, căn bản là không kịp cứu chữa, mà sức chiến đấu của gấu đen thì càng không cần phải nói.

Đối mặt với loại tình huống này, Từ Hoảng không thể không hạ lệnh toàn quân tạm thời nghỉ ngơi và hồi phục một ngày. Đồng thời, hấn cũng âm thầm cảm thấy may mắn, may mắn là binh mã đối diện do Tôn Tinh phái đến không nhiều lắm. Nếu trong đêm bọn hấn thừa cơ công tới. . . , ừ, cho dù có thể chiếm chút tiện nghi, thì cũng không khác biệt gì so với những ” thành viên bạo động ” kia công kích.

Như thế, lại qua một ngày.

Thế nhưng đợi đến lúc Từ Hoảng muốn dẫn đại quân qua sông, đối diện đã không phải là một trại lính nhỏ bé, mà là một đại quân, đại quân nghiêm chỉnh sắp xếp. Nhìn qua thì tối thiểu nhất cũng có một vạn người. Điều càng khiến Từ Hoảng cảm hận hơn chính là trong đám người một vạn này, hầu như trong tay tất cả binh sĩ đều nắm giữ một cây cung.

“Phiền toái!” Từ Hoảng liên tục vò đầu bứt tai trước tình cảnh này. Nhưng điều thật sự khiến cho hấn buồn bực lại đã xảy ra ngay sau đó. Từ phía sau truyền đến chiến báo; thành Hán Thọ mà đại quân Từ Hoảng sau khi vượt qua Nguyên Thủy đã đánh chiếm được lại bị quân Giang Đông đoạt lại. Hơn ngàn binh sĩ ở lại thủ thanfnh hầu như toàn bộ chết trận, chỉ có số ít người thoát được, chính bọn họ trở về báo tin.

“Kéo dài thời gian?” rốt cục Từ Hoảng lộ vẻ kích động. Mặc dù chiến thuật mà đối phương dùng để quấy nhiễu quân doanh của hấn rất kỳ lạ, thế nhưng cũng không phải là phương pháp không thể làm nổi. Phía nam nhiều rắn, côn trùng, chuột, kiến, việc thu thập cũng không khó. Về phần ong mật thì càng thêm đơn giản, tìm mấy tổ ong liền sẽ thành, sau đó lại cho người an bài là có thể tạo thành tình huống ngày đó. Thế nhưng cộng thêm sự kiện thành Hán Thọ cũng bị mất cùng một lúc, Từ Hoảng đã biết rõ đối phương làm như vậy chỉ là vì muốn kéo dài thời gian mà thôi. Nếu như hấn đoán không sai, Tôn Tinh từ lúc nhận được tin tức hấn đánh Kinh Nam cũng đã quyết định dùng một chiêu này. Trước tiên phái một lượng binh

mã cực nhỏ ngăn ở bên kia bờ sông Tương. Sau đó đại quân bí mật từ một con đường khác, đi theo đường vòng đến khu vực Hán Thọ, chờ đại quân của hần đi qua, đánh chiếm lại Hán Thọ chỉ có chút ít binh mã ở lại phòng thủ, sau đó đại quân này lập tức nhanh chóng rút quân về, tuy hơi chậm một chút, thế nhưng không có chuyện gì hết, bởi vì tại bên cạnh bờ Tương Giang, Từ Hoảng hần sẽ còn có nghi kỵ đối với quân doanh có chút ít binh mã kia mà làm trễ nãi thời gian, trong đêm lại xảy ra “Bạo động”, lại làm chậm trễ thêm một thời gian ngắn. Mà thừa dịp này, đại quân đối phương cũng đuổi tới, đơn giản qua sông, sau đó ở ngay tại bờ bên kia mà chờ hần. Khi nhìn thấy binh mã đối phương hầu như đều là quân cung thủ, Từ Hoảng biết rõ bọn hần sẽ không để cho hần đơn giản mà qua sông.

“Rất giỏi, người này cũng có gan lớn, lại dám dùng chiêu này. Chẳng lẽ hần sẽ không sợ ta liều lĩnh mà qua sông sao?” Từ Hoảng lẩm bẩm nói. Thế nhưng, hần lập tức cười gượng gạo mà bỏ qua suy nghĩ này. Chỉ cần là một viên Đại tướng, chỉ sợ khi rơi vào tình huống khi ấy cũng sẽ không đơn giản mà hạ quyết định vượt sông!

Nếu như đối phương đã có phòng bị, hần phải một lần nữa định lại kế hoạch qua sông, Từ Hoảng không thể không một lần nữa cho đại quân dừng lại. Hơn nữa, hần còn muốn phái binh mã quay lại Hán Thọ quan sát tình hình.

Nhưng đại quân Từ Hoảng vừa mới một lần nữa đóng trại không lâu, Từ Hoảng vừa cho gọi Diêm Hành cùng các tướng tới thương nghị, hần liền nhận được một phong thư từ phía đối phương đưa tới, mà bên trong cái gọi là “thư” này chỉ mới một bức tranh tơ lụa mà thôi, mà nội dung trong bức tranh chính là nguyên nhân khiến cho hần không ngừng lớn tiếng chửi bới.

Bức tranh này thật sự đôi chút khó có thể vừa mắt người xem, bởi vì rất rõ ràng người vẽ tranh này có bản lĩnh rất kém cỏi, nội dung bức tranh chính là trong một cái ổ làm thành từ nhánh cây, một người mặc áo giáp, ôm lấy hai bờ mông, đang bị một con rắn, một con chuột cắn.

“Đáng giận, cái này rốt cuộc là có ý gì? Mắng ta là ‘ một ổ rắn chuột ’, hay là nói ta ngay cả mấy con rắn, chuột cũng không đối phó được?” Từ Hoảng vừa nhìn thấy tranh này đã muốn mắng to, thế nhưng sau khi nhìn thoáng qua chư tướng bên người, hần lại làm bộ cẩn thận mà quan sát bức họa này. Hần cũng không muốn lại để ấy viên tướng lãnh bên người bị đối phương chọc giận. Hần nói: “Bờ mông Lão tử nào có lỗi lên như vậy? Trước sau lỗi lớn đó là nữ nhân! Chẳng lẽ là muốn nói Bốn tướng quân có một nửa như nữ nhân? Thật quá mức, đáng giận! Hơn nữa, râu ria bốn tướng quân cũng không dài như vậy đi! Chẳng lẽ bọn hần không biết sao? Từ khi Quan Vũ bị trúng kế Liêu Giang, bị ròng rọc sắt áp thành bánh thịt, võ tướng thiên hạ không còn lưu hành râu dài như một thời! Hơn nữa, đây là bút pháp gì vậy, năng lực vẽ tranh cũng quá kém!”

Sau khi cố tình nói mấy câu với thái độ nhẹ nhõm trước khi cho đám tướng xem bức tranh cốt để có thể làm tiêu tan cơn giận của bọn hần còn chưa kịp xuất hiện. Sau khi những tướng lãnh này tiếp nhận bức tranh từ trong tay Từ Hoảng, cũng chỉ hơi tỏ vẻ tức giận mà thôi, cũng không xảy ra điều gì lớn, ngược lại có mấy viên tướng thoải mái tới mức còn lên tiếng thảo luận kỹ thuật vẽ tranh của đối phương.

183. Q.2 - Chương 183: Ý Đồ Thật Sự

“Từ tướng quân” mấy năm này Diêm Hành một mực đi theo Từ Hoảng, hần sớm đã bị Từ Hoảng thu thập mà trở nên dễ bảo. Tính cách cũng tốt lên rất nhiều. Nếu như là lúc trước, sau khi chứng kiến bức tranh này, hần chỉ sợ muốn làm trận nổ lên, thế nhưng hiện tại biểu hiện của hần lại rất bình tĩnh, hần nói: “Đối phương làm như vậy chỉ vì muốn chọc giận chúng ta. Xem ra, đối phương đã chuẩn bị xong biện pháp đối phó chúng ta, bằng không với binh lực chỉ có một vạn người của bọn hần, bọn hần không nên chủ động trên chọc chúng ta như này!”

“Diêm tướng quân nói không sai!” Mấy tướng lãnh đồng ý nói.

“Ừ!” Từ Hoảng cũng nhẹ gật đầu. Trước khi tiến đánh Kinh Nam, hần đã tiến hành điều tra nơi này. Đương nhiên hần biết rõ người trấn giữ Tôn Tinh là hạng người gì. Lúc trước Tôn Kiên muốn khởi binh Kinh Nam tiến đánh Lưu Biểu, Tôn Tinh cố ý phản đối, thế nhưng Tôn Kiên cuối cùng vẫn không nghe lời Tôn Tinh. Kết quả Tôn Kiên mất mạng ở Giang Bắc. Sau này Tôn Tinh lại liên tiếp trợ giúp Tôn Sách, Tôn Quyền.

Có thể nói, Tôn Tĩnh là một người bình tĩnh, thận trọng mà lại có ánh mắt lâu dài. Thế nhưng từ thủ đoạn tập kích quấy rối của đối phương thì thấy, hiện tại đối thủ mà bọn hắn muốn phải đối phó chỉ sợ đã không phải là Tôn Tĩnh. Ít nhất cũng có thể là bên cạnh Tôn Tĩnh đã xuất hiện một nhân vật rất biết bày mưu tính kế. Hơn nữa, người này còn nên là một người thích hành sự không theo quy củ, là người can đảm làm việc.

“Tướng quân, chúng ta nên làm cái gì bây giờ? Đối phương có hơn vạn Cung nỗ thủ, chỉ sợ chúng ta khó có thể đối phó” Diêm Hành lại hỏi. Từ Hoảng am hiểu dùng cung binh, đây là điều mà mọi người đều biết, mà Diêm Hành hẳn thân là phó tướng của Từ Hoảng, càng hữu ích đối với Từ Hoảng, quả thực biết quá tường tận thủ đoạn của những cung binh kia. Hôm nay đối phương cũng bày ra nhiều Cung nỗ thủ, cũng khiến cho bọn hắn không thể không lo lắng.

“Trước hết chờ một chút. Xem xem tình huống phía sau chúng ta như thế nào. Nếu như đường lui của chúng ta đã bị cắt đứt, chúng ta sẽ không có bao nhiêu hy vọng đánh hạ Trường Sa!” Từ Hoảng nói.

Bên kia bờ sông Tương!

Trong đại doanh quân Giang Đông!

Trong đại trường Tôn Tĩnh.

“Ai, lần này quân ta có thể thắng một trận, may mắn mà có Sĩ Nguyên kỳ mưu. Nào, ta mời Sĩ Nguyên một ly!” Giơ chén rượu lên, trước tiên Tôn Tĩnh tỏ vẻ kính tạ của mình đối với Bàng Thống.

“Ot ot!” bên cạnh Tôn Tĩnh, Bàng Thống, gương mặt hình dáng cổ quái, thậm chí còn không nói không rằng, bưng chén rượu lên hơi ngửa đầu, uống một ngụm. Nếu để ot tửu quý thời hiện đại nhìn thấy cảnh nào, chỉ sợ sẽ nghĩ là Bàng Thống có rất nhiều tình cảm cùng Tôn Tĩnh. Không phải có câu nói “Cảm tình sâu, uống một ngụm; Tình cảm ít, thè lưỡi ra liếm một cái” sao?

“Đồ nát rượu!” Tôn Tĩnh âm thầm nói một câu rất coi thường, thế nhưng, hắn đương nhiên sẽ không nói suy nghĩ này của mình ra ngoài. Nói như thế nào đi nữa thì bây giờ Bàng Thống cũng là đại công thần của hắn, cho nên, hắn vẫn thân mật nói: “Sĩ Nguyên, người nói xem, chúng ta kế tiếp phải làm gì?”

“Lão già chết tiết không biết trong lòng đang mắng Lão Tử những gì” Bàng Thống là người nào? Tuy Tôn Tĩnh là người già mà thành tinh, suy nghĩ của hắn thì không thể gạt được Bàng Thống. Bàng Thống vẫn trầm ngâm: “Không phải xem thường gương mặt của lão tử sao? Đồ đáng giận, có bản lĩnh người hãy thử có dáng vẻ giống như bốn công tử xem sao Người chỉ là một cây quýt vỏ đã sấy khô có cái gì đáng giá mà thể hiện hay sao?”

“Sĩ Nguyên?” Tôn Tĩnh còn gọi một tiếng.

“Hả? Chuyện gì?” Bàng Thống biết rõ còn cố hỏi.

“Hỗn tiểu tử!” Tôn Tĩnh lại trầm mắng một tiếng, hắn nói: “Sĩ Nguyên, ta đang hỏi người, bước tiếp theo, chúng ta phải làm gì?”

“Kỳ thật, lại nói tiếp, chúng ta vẫn bị thua thiệt!” Bàng Thống hỏi một đằng trả lời một nẻo: “Dù sao chúng ta đã mất nhiều thành trì. Hơn nữa Từ Hoảng lại chỉ tổn thất hơn ngàn tên quân sĩ!”

“Đồ không biết điều, Lão Tử hỏi bước tiếp theo thì chúng ta cần phải làm cái gì?” Tôn Tĩnh giận dữ hét lên trong lòng. Có phải chỉ bởi vì lúc trước nhìn thấy tiểu tử người xấu xí mà lãnh đạm với người vài ngày? Cuối cùng còn không phải Lão Tử truy người đuổi tới Động Đình hồ cho đuổi trở về rồi hả? Bàng không, người thực sự nghĩ rằng người khác sẽ trọng dụng người sao? Người cũng không nhìn vào gương mặt xấu xí của người mà xem! Hơn nữa, khi xưa Tiêu Hà đuổi theo Hàn Tín dưới ánh trăng, kết quả, Hàn Tín cả đời đều nói gì nghe nấy đối với Tiêu Hà, cho dù Tiêu Hà lừa gạt hắn đến Vị Ương Cung nhận lấy cái chết, hắn cũng thản nhiên mà đi. Tiểu tử người sao lại không học một ít của người ta? Khó trách tiểu tử người lại có dáng vẻ xấu như vậy! Tôn Tĩnh bừa bãi lộn xộn đoán mò.

Thế nhưng, tuy Tôn Tĩnh không nói gì thêm, Bàng Thống cũng không còn tiếp tục thể hiện dáng vẻ ngông nghênh, kiêu căng. Dù nói thế nào đi nữa, người trước mặt hắn cũng là vị nguyên lão duy nhất của Tôn gia. Người này có địa vị ở Giang Nam không thể so với người bình thường, cho nên sau khi nói bấy một hồi mà,

Bàng Thống rút cục chuyển đến chủ đề chính: “Nếu như Từ Hoảng cường ép qua sông, chúng ta lập tức lui binh để cho hắn tới đây!”

“Cái gì?” Tôn Tĩnh thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi của mình. Cuối cùng thì nói cho cùng Tôn Tĩnh hẳn cũng không phải là một người dễ dàng trở nên kích động cùng tức giận, chỉ có điều Bàng Thống thật sự đã quá cao ngạo. Hơn nữa, Bàng Thống vẫn một mực canh cánh trong lòng chuyện Tôn Tĩnh hẳn đã lãnh đạm với Bàng Thống mấy ngày, luôn mở miệng là mĩa mai, bằng không Tôn Tĩnh hẳn không thể luôn không nhần nhịn với Bàng Thống, người vẫn âm thầm oán hận. Nếu là người khác, chỉ sợ sớm không còn để ý tới thể diện của Chu Du, đã đuổi kẻ xấu xí lại còn quái dị này đi rồi.

“Từ Hoảng vốn là viên tướng am hiểu vận dụng Cung nỗ thủ nhất ở dưới trướng Hứa Thành. Dưới trướng hắn có ba vạn cung binh, lại có năng lực công thành nhổ trại. Nhớ ngày đó, Đại tướng Tống Hiến của Lã Bố trấn thủ Vị Thủy, khi phải đối mặt với cơn mưa tên của Từ Hoảng thì thậm chí ngay cả sức hoàn thủ cũng không có. Từ đó có thể thấy Cung Tiễn thủ của Từ Hoảng rất lợi hại!” Nói đến đây, Bàng Thống lại oán trách nhìn Tôn Tĩnh, nói: “Huống chi, cung binh của chúng ta không có tới một vạn người!”

“...” Tôn Tĩnh không nói. Điểm này này thì thật sự là lỗi của hắn! Lúc trước ngay sau khi hắn tìm được tiểu tử giận rồi này quay trở về, tiểu tử này liền phát ngôn bừa bãi, nói cái gì mà muốn chuẩn bị nhiều hơn cung binh. Thế nhưng khi đó dù nói thế nào đi nữa Bàng Thống cũng chỉ là một nhân vật mới, sẽ có người thật sự nghe lời hắn hay sao? Trên người tất cả binh sĩ của mình đều khoác một cây cung, cần gì mà phải khoa trương như vậy? Cho nên bề ngoài thì Tôn Tĩnh biểu hiện là đồng ý, trên thực tế Tôn Tĩnh không làm điều gì cả. Kết quả, đợi đến lúc tin tức Từ Hoảng đột kích truyền về, tiểu tử này muốn tất cả binh sĩ đều mang cung nỗ, mới phát hiện Trường Sa chỉ có hơn hai ngàn cung binh dẫn đến hắn đại náo một trận. Bởi vì thời gian khẩn cấp, cuối cùng Tôn Tĩnh đành phải cho lấy hai ngàn bộ cung tên dự trữ ở trong kho ra, giả bộ giả vờ giả vịt trang bị cho binh lính, hôm nay ở bên bờ Tương Giang, quân đội của Tôn Tĩnh hẳn biểu hiện ra ngoài là toàn quân đều là cung binh, chẳng qua khi đó những binh sĩ cầm cung đứng bên ngoài giả bộ mà thôi, trong tay binh lính bên trong cùng trong tay phía sau đều không có cung tên.

“Hừ, đều là vì lão già người tự cho là thông minh. Nếu không phải là vì người, ở bên bờ Tương Giang này, Bàng Sĩ Nguyên ta sẽ tiêu diệt một nửa binh mã của Từ Hoảng, cho dù Từ Hoảng hẳn phòng ngự có phương pháp, ít nhất cũng phải tiêu diệt một phần ba, nào có cần phải chờ tới khi quân địch vượt sông rồi mới bắn!” Bàng Thống âm thầm liên tục thống mạ trong lòng. Lão già trước mặt này chính là trở ngại lớn nhất ngăn cản Bàng Thống hắn làm nên câu nói: “Tiếng phượng gáy di chuyển mười ba châu”! (Đông Hán có U, Ký, Tịnh, Lương, Ung, Ích, Tư, Thanh, Từ, Dự, Dương, Kinh, Giao Châu, tổng cộng mười ba châu.)

Trong lúc nhất thời, hai người đều có tâm sự của riêng mình, không ai nói câu nào.

...

Bầu không khí quá mức yên tĩnh, có khi lại làm lộ ra đôi chút lúng túng.

“Hiện tại cũng không phải là thời điểm để buồn bực. Tiểu tử này nói như thế nào đi nữa cũng là người rất có bản lĩnh. Vì sự nghiệp Tôn gia ta, ta vẫn nên hạ thấp mình với hắn, dù sao làm vậy cũng sẽ không mất miếng thịt nào!” Tôn Tĩnh bắt đầu nghĩ như vậy.

“Địch thủ đối diện rất phi phàm. Không thể không xin lỗi tình cảm này của Chu Công Cẩn, đại sự vẫn quan trọng hơn! Hơn nữa, lão già này vẫn là người không có chỗ nào chê được, tuy kém hơn so với Chu Công Cẩn, cũng mạnh mẽ hơn rất nhiều so với những người khác!” Bàng Thống ngẩng đầu nhìn về phía Tôn Tĩnh.

“Sĩ Nguyên, thật sự lão phu nghĩ không ra, thế nhưng người hãy nói xem nếu như chúng ta rút khỏi bờ sông, có phải chúng ta quá bị quan hay không? Cho dù Từ Hoảng rất mạnh, chúng ta đối kháng không ngừng, cũng có thể trước tiên chém giết binh lính của hắn một trận rồi mới rút lui” Tôn Tĩnh thành tâm thỉnh giáo nói.

“Thái Thú đại nhân, không phải Bàng mỗ cuồng vọng, theo như suy nghĩ nông cạn của Bàng mỗ, nếu như chúng ta cho bắn tên lúc Từ Hoảng đang vượt sông, cho dù chỉ bắn một mũi tên mà thôi, cuối cùng người gặp xui xẻo chỉ sợ sẽ là chúng ta!” Bàng Thống nghiêm túc nói.

“Kính xin Sĩ Nguyên vui lòng chỉ giáo!” Tôn Tĩnh thoắt chớp tay.

“Tại hạ muốn xin hỏi một chút Thái Thú đại nhân, nếu như chúng ta lúc này giao chiến cùng Từ Hoảng ở trong thành Trường Sa, Thái Thú ngài thấy chúng ta có thể có mấy phần giành thắng lợi?” Bàng Thống lại hỏi.

“Cái này. . .” Tôn Tĩnh suy nghĩ rồi nói: “Chỉ sợ chưa đủ năm thành!”

“Ha ha ha. . .” Bàng Thống cười to, nói: “Thái Thú đại nhân cho là Bàng mỗ không biết chiến sự sao? Với thực lực của Từ Hoảng, nếu để cho hắn buông tay tiến đánh, khả năng chúng ta có thể phòng thủ Trường Sa chỉ sợ cũng không đến ba thành!”

“Ha ha!” Tôn Tĩnh cười cười, cũng không phản bác.

“Quân địch cường đại, cho nên, chúng ta cần viện quân!” Nhìn thấy Tôn Tĩnh không đáp lời, Bàng Thống biết rõ hiện tại lão đầu nhi này nóng lòng muốn biết kế sách đối phó với địch, mà nếu như Bàng Thống không vì muốn đạt được mục đích, hắn cũng sẽ không có ý định thừa nước đục thả câu. Hắn nói: “Mà người có khả năng nhất xuất viện quân cho chúng ta, chính là Chu Công Cẩn!”

“ . . .” Tôn Tĩnh không nói chuyện, thần sắc rất rõ ràng là muốn để cho Bàng Thống nói tiếp.

“Theo tin tức mà Từ Thịnh truyền đến, Chu Công Cẩn đang bị Thái Mạo cuốn lấy. Thế nhưng, theo theo suy nghĩ nông cạn của Bàng mỗ, Chu Du chắc chắn sẽ tìm được thời cơ thích hợp để rút ra, cho nên điều mà chúng ta muốn làm chính là một chữ, kéo!” Bàng Thống nói: “Nếu như tại hạ đoán không sai, một khi Chu Du thoát khỏi Thái Mạo dây dưa, hoặc là đánh bại Thái Mạo, Chu Công Cẩn sẽ làm chính là điều quân tới nơi chúng ta, mà điều hắn muốn làm trước tiên chính là đi phong tỏa đường thủy, sau đó mới đến Trường Sa trợ giúp chúng ta, như vậy, chỉ cần chúng ta thủ vững Trường Sa, chẳng khác nào có thể bao vây Từ Hoảng ở Kinh Nam, mà dùng Kinh Nam đối lấy đại quân Từ Hoảng, cuối cùng người được lợi là chúng ta!”

“Theo như lời của Sĩ Nguyên, bao vây Từ Hoảng ở Kinh Nam thì chúng ta có thể tiêu diệt hắn sao?” Tôn Tĩnh hỏi

“Đương nhiên không thể. Kỳ thật, Kinh Nam chỉ là một cái lồng sắt. Điều mà chúng ta muốn làm chính là tận khả năng chứa nhiều hơn một ít ‘mãnh thú’ ở trong cái lồng này mà Kinh Nam bởi vì trung tâm trị vì của Tôn thị chuyển về đông, nhân khẩu cũng bị dời đi không ít. Hôm nay Kinh Nam sớm đã không có bao nhiêu người, dĩ nhiên càng không có bao nhiêu lương thảo. Chỉ cần mấy tháng thôi chúng ta có thể biến đại quân chiến lực siêu quần này đối thành bệnh quỷ. Khi đó, không cần Chu Công Cẩn ra tay, chỉ riêng đại quân của chúng ta cũng có thể đánh một trận mà quét sạch!” Bàng Thống nói.

“Sĩ Nguyên, cho dù Chu Du có thể cắt đứt đường về của quân Hứa Thành trên Trường Giang, chúng ta cũng có thể giữ vững vị trí Trường Sa, thế nhưng cũng không có nghĩa là quân Hứa Thành sẽ ngồi chờ chết! Phải biết rằng, từ nơi này đến Giang Đông, cũng không phải chỉ có một con đường! Hơn nữa, còn có Giao Châu thì sao? Nếu sĩ gia Giao Châu mở ra một con đường, hoặc là trợ giúp bọn hắn, khiến cho bọn hắn có khả năng đi đường vòng qua Giao Châu đánh Giang Đông, chúng ta chẳng phải là. . .” Tôn Tĩnh lộ ra đôi chút lo lắng.

“Thái Thú đại nhân chớ lo lắng. Với kiến thức của Ngô Hầu, cùng với tài năng của người Giang Đông, sao há có thể không thể nghĩ tới điểm này? Không ai mà không biết quan ải từ Kinh Nam đến Giang Đông đều là nơi hiểm trở, có nơi chỉ cần vài trăm người là có thể ngăn cản đường tiến quân của cả một lộ quân, vậy Giang Đông là địa phương nào? Đó là nơi trị vì của Ngô Hầu, trọng binh gác, sao có thể đơn giản mà đánh được hay sao? Nếu như Từ Hoảng thật sự đánh vào Giang Đông, mà đường thủy trên sông Trường Giang bị Chu Công Cẩn cắt đứt, khi đó, cho dù hắn là một mãnh hổ, chấp cánh cũng khó chạy thoát!” Bàng Thống cười giải thích.

“Ừ, có đạo lý, thế nhưng nếu như bởi như vậy, Giang Đông ta sẽ phải tổn thất vô cùng nghiêm trọng! Không biết có bao nhiêu địa phương phải gánh chịu loạn quân tới cướp bóc” Tôn Tĩnh nói.

“Tổn thất tuy vô cùng nghiêm trọng, nhưng có thể khiến cho dân chúng Giang Đông cùng chung mối thù!” Bàng Thống thêm một câu.

“Đúng rồi, Sĩ Nguyên, không phải người nói đợi khi Từ Hoảng qua sông, chúng ta lại không thể ngăn cản, lui binh như vậy chẳng phải chúng ta không thể nào kéo dài thời gian? Ngược với mục đích của chúng ta!”

Tôn Tĩnh lại hỏi.

“Ha ha, Thái Thú đại nhân, nếu như chúng ta giao chiến trên sông, ngài cho rằng, chỉ dựa vào bốn ngàn cây cung, chúng ta có thể chống đỡ được đại quân Từ Hoảng sao? Cho dù chúng ta có thể ngăn cản, xin hỏi chúng ta có thể ngăn mấy ngày? Một ngày, hay là hai ngày?” Bàng Thống hỏi.

“Cái này. . . Chỉ sợ rất khó!” Tôn Tĩnh có ý tứ là rất khó ngăn trở.

“Đúng vậy, là rất khó! Cho nên, chúng ta mới chịu rút quân!” Bàng Thống lại buồn bực uống một ngụm rượu, hần nói tiếp: “Từ Hoảng rất giỏi sử dụng cung nỏ binh, hôm nay nhìn thấy hơn vạn Cung nỏ thủ của quân ta. Khi hần thấy chúng ta lại không chặn đánh ngăn cản hần, xuất phát từ cẩn thận, hần không thể không dò xét kỹ càng trên đường tiến quân, hơn nữa tốc độ hành quân sẽ bị chậm lại. Trong lúc này chỉ cần chúng ta lại tiếp tục làm một vài việc, tốc độ của hần tự nhiên sẽ càng chậm. Như thế, chờ khi hần đến Trường Sa, nhất định sẽ chậm hơn không chỉ một hai ngày so với bình thường, mà khi đó chỉ cần chúng ta lại bố trí một chút ở trong Động Đình hồ, cũng càng có thể dễ cho hần nảy sinh lòng cố kỵ, hơn nữa còn có thể kiểm chế một bộ phận binh mã của hần, bởi như vậy, thời gian mà chúng ta có thể kéo dài càng lâu hơn!”

“Động Đình hồ?” Tôn Tĩnh biết rõ Động Đình hồ cách Trường Sa không xa, thế nhưng bọn hần chỉ có thể thủ thành mà thôi, nào có quân chuyện ở nơi đó?

“Thái Thú đại nhân!” Bàng Thống cười thần bí, nói: “Động Đình hồ, vào buổi sáng sớm đều có sương mù, nếu như lúc đó có một hai chiến thuyền lộ ra thân ảnh ở trong sương mù, bị binh sĩ Từ Hoảng chứng kiến. Ngài hãy nói xem hần sẽ nghĩ như thế nào?”

“Hần tự nhiên sẽ tưởng rằng thủy quân Giang Đông chúng ta đã đến, mà uy danh Chu Lang lại truyền xa. Khi đó, hần ít nhất cũng phải phân ra một bộ binh mã để nghiêm mật phòng thủ!” Tôn Tĩnh cũng nở nụ cười, cười rất vui vẻ, mà ngay cả gương mặt bị Bàng Thống âm thầm ví von là ” quả quít sậy khô” kia cũng đôi chút giãn ra.

Mặc dù trước khi Từ Hoảng cùng Từ Thứ đang đánh Kinh Nam, cả hai cũng đã tìm hiểu tin tức rất kỹ lưỡng, bọn hần lại không biết Bàng Thống đang có mặt ở Trường Sa. Bằng không, ít nhất Từ Thứ sẽ bảo Từ Hoảng cẩn thận chú ý, nói không chừng hần còn sẽ đích thân theo tới; mà kế hoạch của Bàng Thống cùng Tôn Tĩnh cũng coi như rất tốt, nếu như tất cả sự việc diễn ra đúng như hai người Bàng Tôn đã dự định, đại quân Từ Hoảng cùng Từ Thứ sẽ. . . vô cùng cảm kích hần!

Bởi vì, chiến dịch Kinh Nam này đã khiến cho bốn Đại quân sư dưới trướng Hứa Thành hao tổn tâm cơ mà hoạch định ra một màn tấn công dạo đầu này, tuy nội dung phía sau cũng không đáng nói tới, thế nhưng đây quả thật là chỉ là một màn dạo đầu, mà mục đích cuối cùng nhất của toàn bộ hành động, chính là —— diệt Chu Du!

Chu Du, chữ Công Cẩn, đại đô đốc hai quân thủy bộ Giang Đông, uy danh xa chấn, là cây cột trụ chống trời của Giang Đông, cây trụ này vừa đứt, dù có đám người nổi như Lỗ Túc, Cam Ninh, Giang Đông cũng không đáng nói đến nữa!

Mà một đối thủ như vậy, tự nhiên không dễ dàng đối phó, nếu muốn tiêu diệt trên chiến trường đối đầu trực tiếp, thật sự rất khó khăn, cho nên, chỉ có cách dùng kế!

Đầu tiên, phát động một trận tập kích chiến đại quy mô, khiến cho người Giang Đông cho rằng quân Hứa Thành muốn triệt để tiêu diệt Giang Đông, như vậy, vào lúc này người có tư cách ứng đối phó với trận chiến sự này, ở Giang Đông cũng chỉ có một mình Chu Du.

Kinh Nam, là vùng đất nơi Tôn Kiên khởi binh, địa phương nơi Tôn gia phát tích, địa vị đặc thù, hơn nữa, ở Giang Đông thì thực lực nơi này cũng không hùng mạnh, lại rời xa Kiến Nghiệp, trung tâm của Giang Đông, phát động một trận bao vây tiêu diệt chiến ở chỗ này, thật sự là không thể tốt hơn. Đương nhiên, địa điểm vây khốn Chu Du trong dự đoán, cũng không phải nơi đây, mà là ở Trường Giang, hơn nữa còn ở bên trong một khúc sông không quá rộng lớn ở trên Trường Giang!

Chu Du không phải là người bình thường, hắn không giống người bình thường từ điểm xuất phát. Đối mặt với đại quân Từ Hoảng xâm nhập, nếu như hắn chỉ biết bị động phòng thủ, hắn tuyệt sẽ không có khả năng chỉ huy tàn quân Giang Đông trốn thoát khỏi đại quân Tào Tháo bao vây chặn đánh, càng không có khả năng tuổi còn trẻ mà danh tiếng đã nổi khắp thiên hạ, cho nên điều có khả năng nhất chính là, hắn sẽ nghĩ biện pháp tiêu diệt đại quân Từ Hoảng, cùng lắm thì chia nhỏ ra ăn dần là được. Chỉ cần Trường Giang vẫn còn trong tay của hắn, tất cả sẽ được xử lý.

Bốn Đại quân sư quân Hứa Thành phân tích không sai biệt lắm so với Bàng Thống, chỉ có điều trong kế hoạch của bọn hắn, Trường Sa tại cũng không phải là địa phương có thể ngăn cản Từ Hoảng. Theo kế hoạch, Từ Hoảng sẽ bị ngăn cản ở quan ải từ bốn quận Kinh Nam đi đến sáu quận Giang Đông, sau đó sự việc sẽ là Chu Du chỉ huy thủy quân Giang Đông đánh đại bại Thái Mạo, phá tan phòng tuyến quân Hứa Thành ở trên Trường Giang. Từ trên dòng Trường Giang cắt đứt mối liên hệ của Từ Hoảng cùng với những địa phương dưới quyền Hứa Thành, có mưu đồ bao vây Từ Hoảng cùng đại quân của hắn tại Kinh Nam. Mà lúc này điều quân Hứa Thành muốn làm chính là phái binh vây quanh hai bờ sông khúc sông đã dự định, chờ Chu Du tới đây là được, sát chiêu nơi đây rất bình thường, cũng rất âm hiểm.

Mà Chu Du chỉ cần vừa chết, thủy quân Giang Đông tất sẽ loạn, Kinh Châu lại đã trở thành vùng đất cai quản của quân Hứa Thành, hai bờ sông nam bắc, vùng ven sông giáp công, bọn hắn cho dù có thể chạy trốn cũng sẽ phải tổn thất vô cùng nghiêm trọng! Huống chi, quân Hứa Thành còn có hậu chiêu.

Thế nhưng điều ngoài ý muốn chính là tuy Kinh Châu nhanh chóng thất thủ đã khiến cho Chu Du đôi chút bất ngờ, Bàng Thống xuất hiện đã làm cho hắn yên lòng chỉ phái Cam Ninh đi. Chính điều này đã khiến cho quân Hứa Thành khó có thể thực hiện ý đồ chiến lược của mình.

Thế nhưng, chuyện này cũng không thể làm cho kế hoạch của quân Hứa Thành dừng lại. Tuy những người khác đã biết rõ Chu Du vẫn chưa đi tới “địa điểm chỉ định”, thế nhưng Từ Hoảng lại vẫn không biết.

Mà trong khi Từ Hoảng hắn đang bị ngăn chặn ở bên bờ Tương Giang, Từ Thứ gửi tới một phong thơ đã khiến cho hắn lập tức lui binh. Bởi vì ở bên trong lá thư này, Từ Thứ nói ba quận Vũ Lăng, Linh Lăng cùng Quế Dương cũng đã bị đánh chiếm. Thế nhưng điều khiến người khác bất ngờ chính là quân đội ở trong thành ba quận này ít đến thương cảm. Nói cách khác, rất có khả năng, Tôn Tĩnh đã sớm rút binh mã từ trong ba thành này đi đến Trường Sa.

Nói cách khác, Từ Hoảng rất có khả năng rơi vào tình cảnh bị bốn quận Kinh Nam toàn lực chặn đánh, nhất là sau khi Từ Thứ rút cục từ trong miệng Thái Thú Quế Dương nghe được tin tức là Bàng Thống cũng đang ở Kinh Nam, hắn vô cùng sợ hãi kêu lên một tiếng. Trong thơ Từ Thứ nghiêm khắc cảnh cáo Từ Hoảng, nói Bàng Thống không phải là chuyện đùa, chỉ ở phía trên hắn, tuyệt đối không phía dưới hắn, tuyệt đối không thể khinh địch.

184. Q.2 - Chương 184: Chết Không Nhắm Mắt

Trong hai năm này Từ Hoảng đã biết rõ Từ Thứ lập được bao nhiêu đại công ở chỗ Bàng Đức tại Tây Cương, trên tay có bao nhiêu cân lượng. Người mà có thể làm cho hắn kiêng kỵ như vậy há có thể coi thường? Tuy trước mắt mục tiêu chiến dịch của bọn hắn cũng đạt được toàn bộ, cũng gần như được theo ý muốn. Nếu như ở phía trước có “Ác nhân” chặn đường, vậy không nên đi trên chóc bọn hắn là được. Vì vậy, Từ Hoảng không nói một tiếng mà tự hạ lệnh rút quân. Kết quả hành động này của Từ Hoảng đã khiến cho sau khi Bàng Thống cùng Tôn Tĩnh nhận được tin tức đã lập tức đưa ra vô số phán đoán, không biết hắn rốt cuộc đang tính toán điều gì.

Không nói tới thế cục Kinh Nam. Trên sông Trường Giang, Cam Ninh cũng suất lĩnh thủy quân Giang Đông chỉ còn không xa nơi mục đích đã được lựa chọn sẵn.

Sau khi tụ hợp cùng Từ Thịnh, đại quân này của hai người bắt đầu tiến về nơi mà lần trước Từ Thịnh đã thất bại.

“Liên thể thuyền lớn?” Nói thật, Cam Ninh cũng không coi địch nhân sắp đối mặt vào mắt. Ở trên sông Trường Giang, ngoại trừ Chu Du, Cam Ninh hắn thực không có đối thủ. Thế nhưng, sau khi nghe Từ Thịnh nói tới liên thể chiến thuyền, hắn cũng đôi chút không hiểu rõ.

“Đúng vậy, bọn hần gộp các chiến thuyền thành một chiến thuyền cực lớn, các binh sĩ ở trên thuyền có thể dùng cung nỏ thậm chí còn có thể dùng máy ném đá cỡ nhỏ để đối phó chúng ta, rất khó đối phó” Từ Thịnh nói.

“Quân địch dùng liên thể thuyền lớn, tuy lực công kích trở nên cường đại, thế nhưng khi ở trên mặt sông khả năng xoay sở không tốt mới đúng. Sao ngươi lại không đối phó được bọn hần?” Cam Ninh lại hỏi.

“Từ mỗ đương nhiên biết rõ là cần phải thuyền nhỏ tính linh hoạt để đối địch, thế nhưng thuyền lớn của chúng triển khai thành một hàng ngăn chặn mặt sông, thuyền nhỏ của chúng ta căn bản không cách nào vọt tới thượng du. Hơn nữa, cho dù thuyền lớn của chúng lạc đàn, chúng cũng tụ tập đầy đủ binh lực ở bốn phía, chúng ta căn bản là không tìm được góc chết để công kích bọn chúng!” Từ Thịnh nói.

“Tình hình như thế thì sao không dùng thuyền nhỏ vây quanh bờ sông ở thượng du, sau đó phóng hỏa thuyền tấn công địch? Thuyền lớn của chúng chìm nước quá sâu, chỉ sợ không cách nào giương oai vào gần bờ được?” Cam Ninh suy nghĩ ra một biện pháp.

“Nói dễ vậy sao? Không nói đến bọn chúng sắp đặt cự nỏ trên thuyền có thể bắn xa, hơn nữa, cho dù thả hỏa thuyền cũng vô ích, Cam tướng quân, tướng quân không nghĩ tới sao, dưới đáy thuyền lớn của bọn chúng lại có khung sắt che chắn ở bên ngoài, hỏa thuyền căn bản không thể nào tới gần” Từ Thịnh lại tố khổ nói.

“Ừ!” Cam Ninh cúi đầu, xem ra cũng là một điều khó làm!

“ . . .” Từ Thịnh không nói tiếp, hần chỉ nhìn Cam Ninh, hy vọng Cam Ninh nghĩ ra được biện pháp.

“Chỗ người làm đắm thuyền chặn dòng, quân Hứa Thành đã tới di dời đi hay chưa?” Cam Ninh đột nhiên lại hỏi.

“Đã di dời, hơn nữa, bọn hần đã thanh lý gần như hết rồi!” Từ Thịnh buồn bực nói.

“Thật tốt!” Cam Ninh lớn tiếng cười nói.

“Sao lại thật tốt? Chẳng lẽ Cam tướng quân đã có biện pháp đối địch hay sao?” Từ Thịnh liền vội vàng hỏi.

“Hừ, điều ta sợ chính là bọn chúng không dọn dẹp chỗ đó. Hôm nay xem ra, tướng lĩnh chỉ huy thủy quân của Hứa Thành cũng là kẻ cầu công mà sót ruột! Chỉ cần bọn hần một lòng khiêu chiến, chúng ta có thể dẫn dắt bọn chúng tới khu vực mặt sông rộng rãi. Khi đó, chúng ta có thể dùng thuyền lớn của quân ta cưỡng ép vọt tới trong trận của chúng, liều mạng làm tổn thất một ít thuyền lớn, nhất định phải xé toang thể trận của chúng. Khi đó sẽ xảy ra hỗn chiến, những cự nỏ cùng máy ném đá của chúng chỉ sợ không thể dùng được nữa. Chúng ta chỉ cần lợi dụng ưu thế cơ động linh hoạt của thủy quân chúng ta, đánh bại bọn chúng cũng không phải là việc khó!” Cam Ninh nói.

“Liều mạng tổn thất mấy chiến thuyền cỡ lớn?” Từ Thịnh trầm tư một chút rồi nói: “Chỉ sợ cũng không dễ dàng! Thể trận của chúng rất chặt chẽ, tuyệt không dễ dàng xé mở!”

“Lúc đối địch, không phải đối phương sẽ phải hạ buồm xuống sao?” Cam Ninh đột nhiên hỏi.

“Đó là đương nhiên, nếu như không hạ buồm xuống, quân ta có thể bắn hỏa tiễn thiêu hủy buồm của chúng, như vậy sẽ dễ dàng khiến cho toàn bộ thuyền bốc cháy ” Từ Thịnh không hiểu đáp.

“Hay lắm, hạ buồm xuống, chẳng phải là nói tốc độ của bọn hần rất chậm sao?” Cam Ninh vừa cười nói.

“Cái này, liên thể thuyền lớn hình thể quá lớn, vốn không nhanh nhẹn!” Từ Thịnh thậm chí đã muốn gọi quân y đi theo trong quân. Chẳng lẽ Cam Ninh lúc này đã mắc phải chứng bệnh nào đó sao? Nếu như vậy thì thật sự quá bất lợi với lần đối chiến này.

“Không nên lo lắng!” Cam Ninh chứng kiến sắc mặt của Từ Thịnh, đã hiểu rõ suy nghĩ của Từ Thịnh, hần không khỏi âm thầm cảm thấy buồn cười. Hần vỗ vỗ bờ vai của Từ Thịnh, lại nói tiếp: “Lên thể thuyền lớn như vậy thì hành động bất tiện, mà địch tướng lại vẫn muốn đi khiêu chiến, chỉ cần quân ta làm bộ chiến bại, vừa đánh vừa lui, dẫn quân địch tới địa điểm quân ta mai phục, có thể chỉ cần một lần hành động mà PHÁ...!”

“Xem ra thật sự phải tìm quân y xem bệnh cho ngươi rồi!” Từ Thịnh thầm nói trong lòng, thế nhưng, hần vẫn nói ra nghi ngờ của mình: “Cam tướng quân, Trường Giang không phải là hồ nước, không có nơi nào

cho chúng ta có thể dùng để giấu binh, thì thì chúng ta mai phục như thế nào? Chẳng lẽ tướng quân muốn dẫn bọn chúng tới hồ Động Đình? Vậy cũng quá xa!”

“Ai nói chúng ta nhất định phải đối địch với chúng ở trên mặt sông hay sao?” Cam Ninh cười hỏi.

“Vậy ý của Cam tướng quân là. . .” Từ Thịnh giống như bắt được cái gì đó.

“Đúng vậy, địa điểm chúng ta mai phục chính là ở trên bờ! Liên thể thuyền lớn? Buồn cười, cũng không đủ linh hoạt, tốc độ lại không nhanh, hơn nữa khi giao chiến lại phải hạ buồm xuống, bởi như vậy, tốc độ của bọn hắc sẽ trở nên càng thêm chậm. Phục binh trên bờ của chúng ta hoàn toàn có thể đánh rất sáng khoái, mà điều thủy quân chúng ta cần phải làm chính là ngăn cản con đường chạy trốn của chúng. Người hãy suy nghĩ một chút, thuyền lớn vốn tốc độ chậm, nhưng vẫn có thể xuôi theo dòng di chuyển xuống dưới. Cho dù chúng ta có phục binh trên bờ, nếu như bọn hắc phát hiện, giương buồm lên thì cũng có thể rời khỏi chỉ trong thời gian ngắn. Dù sao Kinh Châu đã rơi vào trong tay bọn chúng, bọn hắc có thể xuôi dòng đi xuống đi vào trong đó tránh trận chiến này. Thế nhưng bởi vì có thủy quân của chúng ta ở trên sông, bọn hắc cũng không dám giương buồm lên, bởi như vậy, dù có nước chảy tương trợ, bọn hắc cũng đừng nghĩ đơn giản mà có thể tẩu thoát, cộng thêm quân ta trên bờ tương trợ, bọn chúng cũng chỉ có một đường bại vong mà thôi!” Cam Ninh cười nói.

Chiến sự thật sự có thể diễn ra đúng như Cam Ninh dự đoán sao?

Lạc Dương, phủ Hứa Thành.

“Chúa công, Trần Đăng đã đáp ứng, hơn nữa, còn không đề cập tới bất luận yêu cầu nào!” Hà Thông nhìn Hứa Thành báo cáo thành quả hành động lần này của hắc.

“Hắc có nói có điều gì khó xử lý hay không?” Hứa Thành lười biếng hỏi nói. Lúc này trên đầu gối hắc, là một tiểu oa nhi chỉ có hai tuổi, đang không ngừng vươn bàn tay nhỏ bé non nớt với ý đồ chạm vào chòm râu của hắc. Đứa trẻ này chính là con mà Mi thị sinh cho Hứa Thành, tên gọi Hứa Bình. Ý tứ đương nhiên rất rõ ràng: Bình định thiên hạ! Về phần tiểu thư tỷ tỷ kia của nó, tên càng cực kỳ khủng khiếp nữa, gọi là Hứa Quân, chính là ý tứ quân lâm thiên hạ. Tuy hầu như tất cả mọi người đều phản đối khi Hứa Thành đặt cái tên này cho đứa bé, bởi vì Hứa Thành có quyền phủ quyết, cho nên, tất cả ý kiến phản đối cũng không có hiệu quả. Về phần Hứa Thành nghĩ như thế nào trong lòng thì không có ai hiểu rõ ràng, thế nhưng sau khi tên của hai tiểu oa nhi được xác định, bên người Hứa Bình có một nhóm lớn nhân sĩ trung thành bảo vệ, mà Hứa Quân, tự nhiên cũng có không ít. Điều trái ngược nhau chính là thành phần giám thị chiếm đa số, bởi vì mẹ đẻ của Hứa Quân là Văn Thu, người Tiên Ti tộc, thực sự khiến cho vị tiểu cô nương này đã nhận được lời chúc phúc từ hầu như tất cả các bộ tộc, quân lâm thiên hạ, tương lai tiểu công chúa sẽ trở thành đại biểu kiêm Thủ Hộ Giả của bọn họ ở Lạc Dương cũng nói không chừng!

“Hắc cũng không nói gì, thế nhưng, dùng thế lực của Trần gia hắc tại Từ Châu, cho dù mấy năm này hắc một mực đã bị Tào Tháo áp chế, hoàn thành chuyện này cũng hắc không phải rất khó mới đúng!” Hà Thông cân nhắc nói.

“Ừ! Cũng thế, năng lực của những thế gia này cũng không thể nhỏ. . . Ai!”

Một tiếng hét thảm, khiến Hà Thông, người đang tập trung tư tưởng suy nghĩ lắng nghe Hứa Thành nói chuyện, càng hoảng sợ. Sau khi nhìn kỹ hắc nhận ra Hứa đại thiếu gia đang hung hăng mà cắn tay Hứa Thành, mặc dù mới hai tuổi, thế nhưng răng sữa cũng không phải không thể cắn được. Về phần nguyên nhân cắn, là vì cái tay này cũng dám ngăn cản “Sự nghiệp vĩ đại” tóm râu ria của nó!

“Xú tiểu tử, lại dám cắn Lão Tử của người” Hứa Thành dựng râu trừng mắt, giơ cao Hứa Bình lên, nói: “Tiểu tử, ngươi là người thứ nhất dám tiến hành tấn công ta ở trước mặt mọi người, ngươi biết không?”

“. . .” đầu óc Hà Thông thiếu chút nữa như bị chập điện, trước công chúng? Không phải chứ! Nơi đây chỉ một mình ta mà thôi! Ai, không ngờ chúa công cũng muốn tính toán ngay cả con trai của mình, cũng thật sự không chịu nổi nữa rồi! Tiểu thiếu gia, thiếu gia phải nhớ kỹ, chờ tới lúc tiểu thiếu gia hiểu chuyện, thời gian nhất định sẽ không thể sống khá giả, Lão Tử của tiểu thiếu gia nhất định sẽ tính sổ, trước tiên vẫn cần chuẩn bị tâm lý thật tốt .

“Ha ha ha. . .” Tiểu hài tử luôn đều cảm thấy tò mò đối với tất cả, Hứa Bình có thân phận rất cao, lại là

người thừa kế chính thống duy nhất hiện nay của Hứa Thành. Bình thường nào có người dám giơ hấn đưa lên cao hay sao? Tự nhiên cảm thấy mới lạ đối với loại cảm giác từ trên cao nhìn xuống, cho nên, nó không chỉ không sợ, ngược lại còn cười khanh khách.

“Cười? Cười đã chưa?” Hứa Thành trừng lớn mắt, “Hung dữ” nói.

“Phù. . .” Một “Suối phun” nóng hổi phun ngay vào giữa trán Hứa Thành.

“Ai da! Tiểu thiếu gia long tinh hổ mãnh, quả nhiên là dòng chảy rất mạnh” Hà Thông cười gian nói, sau đó, hần cũng mặc kệ Hứa Thành, lập tức giang chân bỏ chạy.

“Người đâu! Thay quần áo cho tiểu tử thú này!” Hứa Thành không cần quan tâm với việc phải gây chuyện với Hà Thông, hần nhìn về hướng hậu đường lớn tiếng kêu lên: “Tìm một cái khăn mặt cho Lão Tử!”

“Ha ha ha. . .” Hứa Bình giống như không nghe thấy tiếng rống to của Hứa Thành, nó vẫn đang giương hai con mắt nhỏ, tò mò nhìn bốn phía. Đứng trên cao, quả nhiên nhìn rất xa!

Giang Hạ, Lưu Bàn, sau khi Trương Phi cùng Gia Cát Lượng trở về, hần liền buông tay rời đi. Gia Cát Lượng cũng không giữ hần lại. Vốn người ta coi như là vì thể diện của Lưu Kỳ nên mới đi theo đám người Lưu Bị. Hiện tại, không chỉ Lưu Bị cũng không có mặt ở đây, Lưu Kỳ cũng bị bắt ở trong thành Tương Dương, lại còn đã thư tới, nói hần đi Tương Dương gặp mặt. Thậm chí, bạn vong niên của hần là Hoàng Trung hiện tại cũng ở trong thành Tương Dương. Tất cả những yếu tố này cộng lại, khiến cho hần thật sự không thể tiếp tục ở lại Giang Hạ.

Mà một khi Lưu Bàn đi rồi, Giang Hạ lập tức trở nên trống rỗng!

Lưu Bàn làm người nghĩa khí. Khi đi hần không mang theo bao nhiêu binh mã, thế nhưng điều đó cũng không có nghĩa là những binh sĩ Kinh Châu kia cũng không đi theo hần. Huống chi, Lưu Bị tuy đối xử với mọi người không tệ, những binh lính này trên danh nghĩa cũng không do Lưu Bị quản, cũng không phải tất cả mọi người đều ưa thích chiến tranh cùng người khác, cho nên sau khi nghe thấy tin đồn đại do người của Liêu Giang phái tới tung ra, binh sĩ trong thành Giang Hạ đã rời đi không ít.

Hiện tại, trong thành Giang Hạ, một thành lớn ở Giang Nam, cũng chỉ còn lại có bốn người, Trương Phi, Gia Cát Lượng, Tôn Càn cùng Hưởng Sủng là có thể ít nhiều làm được việc. Mà trong lúc này, người chính thức có thể bày đặt kẻ sách, chỉ sợ cũng chỉ có một mình Gia Cát Lượng. Hiện tại Trương Phi đang không có đại ca, tánh khí táo bạo, động một chút là hần lại muốn nổi giận. Ngoại trừ bằng hữu cũ Tôn Càn, không người nào nguyện ý tới gần hần, mà mặc dù Tôn Càn có bản lĩnh không tệ, lại chỉ giỏi ở phương diện liên lạc và ngoại giao. Những hạng mục mặt khác thì hần không quá nắm chắc. Hưởng Sủng thì tuổi còn rất trẻ, chưa thể tự đứng ra làm việc.

“Người hãy nghĩ biện pháp đi!” hiện tại mỗi ngày, việc đầu tiên của Trương Phi sau khi rời giường chính là tìm Gia Cát Lượng, câu nói đầu tiên là “Đã nghĩ ra biện pháp chưa?”, câu thứ hai chính là câu nói này, sau đó câu thứ ba chính là “Phế vật, uống công đại ca ta coi trọng ngươi như vậy, cũng chính bởi vì ngươi mà đến nay đại ca ta tung tích không rõ, ngươi còn có thể diện gì mà sống ở chỗ này?”, sau đó hần liền nghênh ngang rời đi. Nếu như không phải Gia Cát Lượng đã có nghiêm lệnh, cộng thêm Tôn Càn cố hết sức khuyên bảo, chỉ sợ Trương Phi hần sớm đã không kiên nhẫn ở lại Giang Hạ nữa mà tự thân hần xuất mã đi tìm Lưu Bị.

“Tam Tướng quân, với năng lực của chúa công, Lượng cũng không cho rằng Liêu Giang có thể đơn giản vậy khốn chúa công, cho nên điều mà hiện tại chúng ta cần phải làm nhất chính là đợi, một mực đợi đến lúc chúa công trở về, trả lại thành Hạ còn nguyên vẹn cho chúa công!” Tuy Trương Phi cứu được Gia Cát Lượng trên chiến trường, thế nhưng hôm nay Gia Cát Lượng không có hứng thú nghe câu thứ ba của Trương Phi nữa.

“Đợi một chút, ngươi chỉ luôn có một câu này” Trương Phi lớn tiếng kêu lên: “Trước kia không phải ngươi rất có bản lĩnh đấy sao? Vì sao đại ca của ta nghe xong ngươi đã bị làm hại tung tích không rõ? Hiện tại bảo ngươi phải bình đi tìm ngươi cũng không muốn. Không phải vì ngươi thấy đại ca của ta không có mặt mà ngươi muốn dâng Giang Hạ cho Liêu Giang kia đấy chứ?”

“Tam Tướng quân không thể nói như vậy!” hiện tại hành động của Tôn Càn chủ yếu là hòa giải. Hiện tất cả sự vụ trong thành đều về Gia Cát Lượng quản, Trương Phi không có dũng lực lại không thể khống chế

chính mình, nếu như hấn thật sự chọc giận Gia Cát Lượng, hậu quả có thể vô cùng nghiêm trọng.

“Lượng chịu ơn nghĩa ba lần viếng thăm của chúa công, không dám ruồng bỏ” Nghe xong câu nói thật lòng này của Trương Phi, quả nhiên Gia Cát Lượng thay đổi sắc mặt, thế nhưng hấn cũng không thể đối chọi gay gắt cùng Trương Phi, hấn chỉ nói: “Tam Tướng quân, Lượng biết rõ, tướng quân cùng chúa công có tình nghĩa huynh đệ, thế nhưng hôm nay chúng ta chỉ còn sót lại một thành Giang Hạ, hơn nữa thế cục trong thành từ sau khi Lưu Bàn đi đã trở nên cực kỳ bất ổn. Nếu như tam tướng quân cố ý muốn đi tìm chúa công, ta cùng với Công Hữu tiên sinh chỉ là văn sĩ, làm sao có thể trấn áp được những lính kia? Nếu có người lòng dạ khó lường, thừa dịp này phát động. Như vậy, một chút cơ nghiệp cuối cùng của chúa công cũng sẽ phải vứt bỏ. Khi đó, chẳng lẽ tam tướng quân lại muốn cùng chúa công bỏ trốn bốn phía sao?”

“Ta không đi ra ngoài, thế nhưng phái người đi tìm đã được chưa?” Trương Phi còn gọi là nói.

“Tam Tướng quân, hôm nay thế cục tứ phía căng thẳng như thế, Liêu Giang có lẽ đã thu phục được toàn bộ Kinh Châu, sao tướng quân lại biết hấn không bố trí tai mắt ở chung quanh Giang Hạ? Nếu như hấn biết được tình huống trong thành từ những người mà chúng ta phái đi ra ngoài, tướng quân cho là hấn sẽ buông tha một cơ hội tuyệt vời để đánh chúng ta sao?” Gia Cát Lượng nói.

“Hôm nay trong thành Giang Hạ muốn có tướng mà không có tướng, binh lính cũng không nhiều, người cho rằng hấn không thể tìm được tin tức từ những binh lính đã bỏ đi sao? Vậy chẳng lẽ Lưu Bàn sẽ không nói cho hấn biết? Đã như vậy, tại sao người còn muốn thả cho bọn chúng rời đi?” Trương Phi lớn tiếng hỏi.

“Không thả bọn họ đi, thì cũng có thể được! Thế nhưng Tam Tướng quân, tướng quân cũng đã biết, hậu quả của việc này là rất có khả năng ở trong thành sẽ xảy ra một trận quyết đấu rất quyết liệt, chẳng lẽ tướng quân còn không biết Lưu Bàn là người nóng nảy như nào sao? Hơn nữa, cho dù bọn hấn không động thủ, hơn nữa đáp ứng ở lại, thế nhưng tướng quân cho rằng bọn họ sẽ một lòng đi theo chúng ta sao? Người cho rằng có thể dùng binh mã mà trấn áp bọn họ sao? Bọn hấn đều là Kinh Châu binh” Gia Cát Lượng van nài nói: “Thả bọn họ đi, cũng chỉ là chuyện bất đắc dĩ! Thế nhưng, với tính cách nóng nảy của Lưu Bàn, nếu hấn sẽ nói ra tình hình thật sự trong thành của chúng ta, hấn tự cũng không đợi đến lúc chúng ta trở về mới bỏ đi, hấn hoàn toàn có thể chiếm đoạt, hiến thành cho Liêu Giang. Khi đó, hấn tuyệt đối có thể nhận được chức tước một Đại tướng, mà những binh lính kia, lời của bọn hấn còn chưa đủ để ột gã Đại tướng phải tin tưởng, nhất là những binh lính kia cũng không biết thực lực chân chính của chúng ta trong thành!”

“Không biết thì như thế nào? Chẳng lẽ vì vậy mà Liêu Giang cũng không thể tiến đánh chúng ta sao?” Trương Phi thở phì phì ném ra một câu nói như vậy rồi bỏ đi.

“Ai!” Gia Cát Lượng thở dài một tiếng, chán nản ngồi xuống.

“Quân sư, ngài cũng đừng trách Tam Tướng quân. Quân sư cũng biết, hấn đã mất đi nhị ca, nếu như ngay cả chúa công cũng không thể tìm về được, hấn liên tục mất đi hai huynh đệ thân thiết!” Tôn Càn đuổi theo Trương Phi lại khuyên hai tiếng, sau khi trở về hấn còn phải khuyên giải Gia Cát Lượng, quả thật hấn đã vô cùng mệt mỏi.

“Ta làm sao không biết chúa công cùng Tam Tướng quân huynh đệ tình thâm!” Gia Cát Lượng lau gương mặt mỗi một, hấn còn nói thêm: “Chẳng qua chúng ta hiện tại không thể thi triển được! Muốn binh không có binh, muốn tướng không có tướng, chúa công lại mất tích, ai!”

“Như vậy, chúng ta thật sự không thể phái người đi tìm sao? Vừa rồi Tam Tướng quân nói không sai, cho dù chúng ta không đi tìm, sớm muộn gì Liêu Giang cũng tới đánh chúng ta!” Tôn Càn nói.

“Công Hữu, người biết không? Ta một mực có một dự cảm không hay, đó chính là chỉ sợ chúa công đã không còn nữa!” Gia Cát Lượng ném ra ngoài một câu nói vô cùng nặng nề.

“Cái gì?” Tôn Càn nghe xong câu này của Gia Cát Lượng mà toàn thân run lên, hấn vội vàng khoát tay, nói: “Quân sư, người vạn lần không được nghĩ ngợi lung tung. Chúa công nhiều lần thoát thân từ bên trong hiểm cảnh, sao sẽ bởi vì chỉ một lần binh bại mà không còn nữa! Lời này cũng không thể nói lung tung”

“Liêu Giang nên biết, nếu như hấn muốn hoàn toàn giành được Kinh Châu, hấn không thể để lại cho chúa công một một chỗ để đứng dậy, cho nên theo lý mà nói, có lẽ sau khi hấn đạt được Tương Dương, hấn phải

lập tức tiến công chúng ta, nhưng hôm nay hấn vẫn chỉ ở lại trong thành Tương Dương, cũng không để ý đến Giang Hạ, thành lớn của Kinh Châu. Người nói xem đây rốt cuộc là nguyên nhân gì?” Gia Cát Lượng lại hỏi.

“Cái này. . .” Tôn Càn nhìn thấy thỉnh thoảng hai mắt Gia Cát Lượng lóe sáng, trong lòng hấn dần dần trở nên bằng giá, chỉ còn lại bờ môi hấn không tự chủ được mà thốt lên: “Không có khả năng, không có khả năng” .

“Công Hữu, người nên đi về trước đi!” Gia Cát Lượng đứng dậy, đỡ Tôn Càn lên, nói: “Không nên suy nghĩ lung tung, đây chẳng qua là do Lượng đoán mò. Kỳ thật, người nói không sai, với năng lực nhiều lần thoát thân từ hiểm cảnh của chúa côn, một Liêu Giang còn không thể trở thành uy hiếp của chúa công!”

“Không thể nào, không thể nào. . .” Tôn Càn vẫn thì thào tự nói, hấn cứ trong tình trạng thất hồn lạc phách mà bị Gia Cát Lượng phách người tiễn đưa trở về nhà.

“Ai!” Nhìn bóng dáng Tôn Càn dần dần rời xa, Gia Cát Lượng thở dài một hơi, sau đó, hấn giơ hai cánh tay trắng lên, cứ như vậy mà quan sát, thoáng nở nụ cười, cùng lúc đó, trong lòng của hấn âm thầm nói: “Liêu Giang, ta không biết hiện tại Lưu Bị như thế nào, nhưng ta có thể khẳng định, Lưu Bị đã không cách nào cấu thành uy hiếp đối với các người nữa. Đã như vậy, để báo đáp ơn tri ngộ của Lưu Bị, hai cánh tay này của ta đành phải dính đây máu tươi, ta ở ngay Giang Hạ chờ người, người phải nhanh lên một chút, ta đợi không được bao lâu nữa!”

Đêm đó!

Trên đường phố đường Giang Hạ thành vốn rất yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa mất trật tự.

Không lâu, tiếng vó ngựa đi tới trước cửa phủ Gia Cát Lượng, vốn là người quản lý Gang Hạ trên thực tế.

“Mở cho ta cửa!” Một tiếng hét to vang lên, giống như một tiếng sét đánh.

Cùng với một tiếng “Két..”, một người làm hiện ra, cố gắng mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ. Người hầu này nhìn về phía người trước mặt, mượn ánh sáng đuốc của người người nọ bên cạnh, hấn rất cục thấy rõ tướng mạo đối phương, hấn vội vàng nói: “Ồ, thì ra là Tam Tướng quân ngài! Ngài có chuyện gì không? Chủ nhân nhà ta vừa mới nằm ngủ. . . A...!”

Đối với người hầu hơi chút đôi chút ba hoa này, Trương Phi cũng không nói nhảm, hấn phóng ngựa tiến lên vài bước, một mâu gọt ngay đầu của tên người làm xuống dưới, sau đó hấn vung xà mâu lên, nói: “Xông vào cho ta, bắt Gia Cát Lượng, đồ tiểu nhân vong ân phụ nghĩa kia cho gia gia!”

“Vâng!” Hơn mười tên thân binh của Trương Phi lập tức liền phá cánh cổng vọt vào bên trong.

Lập tức, trong phủ liền truyền ra từng tràng âm thanh bừa bãi lộn xộn.

Trương Phi cũng không nhân rồi, hấn xuống ngựa, tay cầm xà mâu, sải bước mà đi vào trong phủ Gia Cát Lượng, sát cơ trong đôi mắt giống như hoàn toàn nổi giận.

Hấn cứ như vậy nhìn trong phủ đi đến. Không lâu sau hấn liền gặp một đám người xô xô đẩy đẩy đi tới phía của hấn. Sau khi hấn nhìn kỹ càng thì quả nhiên là Gia Cát Lượng đã bị thân binh của hấn bắt tới đây.

“Trương Phi, người muốn làm gì?” Gia Cát Lượng người còn chưa tới trước mặt Trương Phi, đã giận dữ hét.

“Làm gì? Người, đồ tiểu nhân hèn hạ!” Hét lớn một tiếng, Trương Phi mãnh liệt tiến lên trước một bước, xà mâu cũng đâm một cái.

“Phụt! . . .”

. . .

“Người. . .” Không thể tin nổi, Gia Cát Lượng nhìn miệng vết thương thật sâu ở trên bụng mình, một mâu này của Trương Phi quả thật không ngờ rất hung ác, giống như đã hoàn toàn đâm xuyên qua thân thể của hấn.

“Là. . . Cái gì?” Một tay bụm lấy miệng vết thương, Gia Cát Lượng chậm rãi quỳ rạp xuống đất, thế nhưng thân thể của hắn vẫn gắng gượng, không ngã xuống đất.

“Vì sao? Phi!” Trương Phi hung hăng nhổ một bãi nước miếng về phía Gia Cát Lượng, nhổ vào mặt của hắn, nói: “Uổng công ta còn bảo vệ người đi ra ngoài từ trong người từ trong vòng vây trùng trùng điệp điệp. Không thể tưởng được, ta cứu người, lại cứu một con sói vô ơn!”

“Gia Cát quân sư!” cùng với tiếng gọi trầm trầm này, Gia Cát Lượng nhìn được Tôn Càn, chỉ thấy Tôn Càn đang chậm rãi từ sau lưng Trương Phi đi tới. Tôn Càn nói: “Người cố ý nói với ta là chúa công đã không còn nữa, càng cần phải phòng thủ thành Giang Hạ. Người chỉ muốn thừa dịp chúa công không có mặt ở đây mà cướp lấy Giang Hạ mà thôi. Thế nhưng Giang Hạ là hi vọng phục hồi của chúa công, Tôn Càn không có khả năng cho người thực hiện được!”

“ . . .” Gia Cát Lượng ngạc nhiên, trên mặt hắn tràn đầy thần sắc không tin, hắn thều thào: “Không thể nào, tại sao phải như vậy?”

“Người cầu tặc kia, đến hiện tại rõ ràng còn chưa từ bỏ ý định!” Trương Phi giận dữ hét, xà mâu trong tay run rẩy. Từ đó có thể thấy được Trương Phi đã vô cùng giận dữ.

“A. . . Ha ha. . . ,” trong lúc đó Gia Cát Lượng nở nụ cười, phối hợp cùng với máu trên người hắn, thần sắc trên mặt, làm cho tất cả mọi người ở đây cảm nhận được một tâm trạng buồn bã bị thương cực độ, hắn thì thào: “Ông trời không. . . Hữu ta. . . , nhớ. . . Nhớ kỹ, dùng. . . Dùng. . . Dùng hỏa. . . !”

Một tiếng tắc nghẽn dừng lại, một đời Ngọa Long, cứ như vậy mà mất! Khi chết, hai mắt hắn trợn lên, trong đó tràn đầy vẻ không cam lòng, đến chết không thể nhắm mắt.

185. Q.2 - Chương 185: Thành Quả Chiến Đấu Kinh Nam

Thắng đến mấy tháng sau, khi Liêu Giang đánh chiếm Giang Hạ, từ trong miệng tù binh thân binh của Trương Phi mới biết được sự việc này, mới đôi chút hiểu rõ nguyên nhân bị thương trong lòng Gia Cát Lượng, “Hỏa” ! Nếu như Liêu Giang không đoán sai, Gia Cát Lượng vẫn muốn lần nữa phóng hỏa. Còn lần này, mục tiêu đốt cháy của Gia Cát Lượng cũng không là sườn Bắc Vọng, một sơn cốc rất thưa thớt dấu vết con người, cũng sẽ không phải là một huyện thành nhỏ bé như Tân Dã, chỉ sợ hắn muốn thiêu hủy toàn bộ Giang Hạ. Mà Liêu Giang, còn có tất cả các tướng sĩ quân Hứa Thành đi theo Liêu Giang đến nơi này, đều muốn trở thành vật hi sinh của trận đại hỏa. Đương nhiên, ở bên trong những vật hi sinh này, chỉ sợ cũng kể cả chính bản thân Gia Cát Lượng, thế nhưng bởi vì áp lực trong lòng quá lớn, Gia Cát Lượng đã hơi tiết lộ suy nghĩ trong lòng cho Tôn Càn. Thế nhưng chính tiết lộ này lại làm cho Tôn Càn đã hiểu lầm. Hơn nữa Trương Phi tính cách dữ dằn, khiến cho hắn còn không kịp áp dụng kế phóng hỏa này, đã bị chết ở trong tay người một nhà, khó trách hắn chết mà khó có thể nhắm mắt.

Gia Cát Lượng chết rồi, một cái chết im hơi lặng tiếng. Thế nhưng thế giới vẫn phải tiếp tục vòng quay của mình. Dựa theo kế hoạch, Cam Ninh bắt đầu phát động “Tiến công” thủy quân mà Từ Hoảng mang đến.

Tất cả đều giống như những gì mà Từ Thịnh đã nói, bởi vì liên thể thuyền lớn có ưu thế, hơn nữa thủy quân quân Hứa Thành lại không mong muốn tấn công. Dù không muốn tấn công, lại thực hiện chiến pháp vững bước tiến sát. Lần đầu tiên Cam Ninh cảm nhận được uất ức trên sông Trường Giang, nhưng kế hoạch của hắn đã bắt đầu được thực hiện, không thể bỏ dở nửa chừng. Cho nên, dù tận mắt nhìn từng chiến thuyền của mình bị quân Hứa Thành kích gây tổn thương, đánh chìm, hắn cũng chỉ có thể chịu đựng cơn tức giận ở trong lòng, chỉ huy thủy quân của mình chậm rãi dẫn dắt quân Hứa Thành đi tới địa điểm mai phục.

“Đáng giận!” Cùng với việc âm thầm cắn răng mắng một câu, Cam Ninh cũng không khỏi cảm thấy may mắn, hắn thầm nghĩ: “Cũng may chỉ còn cách địa điểm mai phục không xa. Bằng không, tổn thất quá lớn thì chẳng phải là cho dù thắng cũng khó có thể chặn được dòng Trường Giang sao?”

“Từ tướng quân, nói cho các vị huynh đệ, nói chúng ta lập tức có thể phản công, để ọi người nhất định phải chịu đựng!” Sau khi nhìn Từ Thịnh phân phó một tiếng, Cam Ninh lại chuyển ánh mắt của mình vào liên thể thuyền lớn ở đằng sau. Hắn đang suy nghĩ xem lần này sau khi thắng lợi, có nên cũng đề nghị Tôn Quyền xây dựng loại chiến thuyền này bên trong thủy quân Giang Đông. Loại thuyền này, chỉ cần không

gặp phải hỏa công, vũ khí chuẩn bị thả đáng, xếp thành trận thức nghiêm ngặt, căn bản chính là thành lũy di động, trên nước quả thực chính là vô địch!

“Cam tướng quân, sắp tới rồi!” Sau khi Từ Thịnh truyền hết mệnh lệnh không lâu, hần lại tới báo cáo với Cam Ninh.

“Tốt, hãy tăng tốc độ của thuyền, chúng ta đến địa điểm phục kích chờ bọn hần, ta cũng không tin, bọn hần sẽ không truy tới đây!” Cam Ninh thở một hơi dài, nói.

“Vâng!” Từ Thịnh lĩnh mệnh mà đi.

Vì trận phục kích chiến này có thể giành được hiệu quả tốt hơn, Cam Ninh cố ý chuyển một khúc sông có mặt sông hẹp hòi. Mặt sông nơi đây chỉ có thể chứa bốn năm chiến thuyền cỡ lớn chạy ngang hàng lưu thông trên sông. Nói cách khác, liên thể thuyền lớn cũng chỉ có thể đi qua đoạn sông này theo đội hình mảnh dài hẹp, mà liên thể chiến thuyền của quân Hứa Thành một khi không thể hình thành trận thế dàn hàng, mà là trở thành đội hình tiến quân hàng dọc, phục binh trên hai bờ sông có thể phát uy khả năng của mình, hơn nữa liên thể thuyền lớn không tiện xoay sở, lại ở vào khu vực hẹp hòi, bọn hần ngoại trừ việc chịu bị đánh thì không còn con đường nào khác có thể đi.

Mất thấy liên thể thuyền lớn đằng sau vẫn tiếp tục tiến theo, khoe miệng Cam Ninh lộ ra một nụ cười nhạt. Kỳ thật, tại hẹp hòi trên mặt sông, liên thể thuyền lớn cũng vẫn không sợ thuyền nhỏ, bởi vì thể tích của chúng lớn, chủ yếu vẫn là lấy lớn hiếp nhỏ, thế nhưng, điều này cũng chỉ là trong tình huống không có mai phục hai bờ sông. Hiện tại, tình hình lại không giống như vậy, hần sẽ chờ ở một khúc sông rộng rãi phía trước, đợi đến lúc những liên thể chiến thuyền này đều chống đỡ được, tiếp theo hần sẽ phát động tiến công!

“Vèo!”

Một tiếng tên bay phá vỡ không khí truyền đến, Cam Ninh dựa vào trực giác vượt xa người thường của mình, thân hình hần mạnh mẽ lóe lên, tránh khỏi mũi tên bay tới. Thế nhưng rất rõ ràng tên bay tới lại không chỉ có một, theo sát mũi tên này, không biết bao nhiêu mũi tên đều bay về hướng của hần.

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

Đây là suy nghĩ cuối cùng trong đầu Cam Ninh! Sau đó, hần mang theo mấy mũi tên cắm vào thật sâu trên thân thể, té xuống.

Từ Hoảng cùng mười thần xạ thủ cùng phát động bắn tỉa, cho dù hần là Cam Ninh thì cũng không cách nào tránh thoát.

“Nếu bản thân mình đã là Đại tướng, cũng đừng có đứng nổi bật như thế!” ở bên bờ nam Trường Giang, Từ Hoảng thu hồi Trường Cung, lẩm bẩm nói.

Sau khi lui binh ở bên bờ Trường Giang, Từ Hoảng hần liền mang theo quân đội xuất phát quay về đường cũ. Đến bên cạnh bờ Trường Giang, sau khi đã tìm được mai phục địa điểm phù hợp, hần lập tức bắt đầu sắp xếp, bọn hần cũng không bố trí mai phục ở hai bờ sông, mà chính ở trên sông, bọn hần còn cùng Thái Sử Từ do Liêu Giang phái tới, giăng những sợi xích sắt to bằng phân nửa bắp chân người tại hai bờ nam bắc Trường Giang, “Xích sắt hoành giang”, dùng để ngăn chặn đường lui của chiến thuyền Giang Đông. Phía dưới xích sắt, thậm chí còn bố trí mấy tầng lưới lớn dùng để thu thập những binh sĩ thủy quân Giang Đông muốn chạy trốn từ đường thủy.

Thế nhưng một điều không thể ngờ là Cam Ninh cũng phái phục binh, còn lựa chọn cùng một chỗ giống như bọn hần. Đối với chuyện này, đương nhiên không có gì khó xử lý. Bởi vì muốn đối phó với thám tử mà Bàng Thống cùng Tôn Tĩnh phái ra, cho nên hần phải ra rất nhiều trinh sát, tìm tòi địa phương cũng rất xa, phát hiện binh sĩ của Cam Ninh trước một bước. Vì vậy, hần lập tức tụ hạ lệnh toàn quân nhường lại địa điểm mai phục, đợi sau khi binh sĩ của Cam Ninh tiến vào khu vực mai phục hơn nữa còn phái người tới thông báo cho Cam Ninh, hần liền hạ lệnh toàn quân xông tới, giết đối phương trở tay không kịp. Bởi vì quân lực của hần hùng mạnh hơn hần phục binh của Cam Ninh phái tới, hần rất dễ dàng tiêu diệt toàn bộ quân mai phục của Cam Ninh. Trong khi đó sau khi Cam Ninh nhận được tin tức là đã mai phục cắn thật, hần đương nhiên không cách nào biết rõ địa điểm mai phục đã đổi người rồi.

Cứ như vậy, tất cả thuận lợi triển khai.

Đầu tiên hấn và Thái Sử Từ chỉ huy mấy tay bắn tĩa áp dụng kế hoạch đánh lén chủ tướng quân địch, sau đó, liên thể thuyền lớn ở hai bờ sông cùng thượng du cùng nhau tiến công, bởi vì hạ du đã bị xích sắt ngăn cản, bộ phận thủy quân Giang Đông này bị tiêu diệt là chuyện đã định sẵn, mặc dù không thể đạt tới mục đích dụ diệt Chu Du, thế nhưng đây cũng coi như là có thu hoạch không nhỏ.

Sau khi chiến đấu, Từ Hoảng cùng Thái Sử Từ gặp nhau ở trên chiến thuyền.

“Tứ tướng quân, Liêu tướng quân có lệnh, mệnh cho ta nghe theo chỉ huy của ngài, bước tiếp theo chúng ta nên đánh như thế nào?” Vừa thấy mặt, Thái Sử Từ lại hỏi.

“Ừ?” Từ Hoảng đã sớm nghe nói hai viên Đại tướng thủ hạ của Liêu Giang đều là những kẻ hiểu chiến thành tánh, hấn lại thật không ngờ Thái Sử Từ vừa thấy mặt, không nghĩ tới chào hỏi mà đã trực tiếp hỏi về chiến tranh. Điều này khiến cho Từ Hoảng hấn phải thăm tin tưởng những lời đồn đại đã nghe được, vì vậy, hấn lại hỏi ngược lại: “Không biết Tứ Nghĩa cho rằng chúng ta phải làm như thế nào?”

“Nghe nói Tứ tướng quân cũng còn chưa chiếm được Trường Sa, theo như ngu kiến của Từ, chúng ta nên nhân cơ hội này, đám người Tôn Tinh ở Trường Sa còn không biết tin tức quân bản bộ của Cam Ninh đã bị diệt, dùng chiến thuyền, những tù binh Giang Đông này giả mạo quân bản bộ Cam Ninh, tiến vào hồ Động Đình, sau đó xuất phát về phía Trường Sa. Đồng thời, mời còn Từ Thứ đại nhân đang ở Kinh Nam mang binh một lần nữa tiến sát Tương Giang, khiến cho Trường Sa phải chia binh, như vậy, quân ta có thể thừa dịp hứ không mà vào. Một lần hành động có thể phá được Trường Sa!” Thái Sử Từ nói một hơi, nói hết những suy nghĩ trong lòng.

“Ý kiến hay!” Từ Hoảng còn không có phản ứng, Diêm Hành, thuộc cấp của hấn liền lớn tiếng khen. Diêm Hành nói: “Kể từ đó, hầu như không cần tốn nhiều sức chúng ta có thể đánh một trận mà định Kinh Nam! Không có thành trì để dựa vào, cho dù Bàng Thống có bản lĩnh cao hơn người, cũng không cách nào chống lại chúng ta!”

Nghe thấy Diêm Hành khen ngợi mình, Thái Sử Từ càng hưng phấn, hấn chỉ còn chờ Từ Hoảng ra lệnh một tiếng.

“Đúng là ý kiến hay!” Từ Hoảng rất cục nhẹ gật đầu, hấn nói: “Thế nhưng, sao lại phải điều binh mã đi Trường Sa, chúng ta hãy để cho Từ Nguyên Trực tự mình nghĩ biện pháp. Nếu như hấn đã quen biết Bàng Thống, mong rằng hấn cũng đôi chút hiểu rõ thủ đoạn của người kia, chúng ta vẫn không nên nhúng tay vào”

“Vâng!” Thái Sử Từ cùng Diêm Hành đồng thời đáp. Tuy tên tuổi của Từ Thứ cũng không vang dội như Từ Hoảng, thế nhưng một người có thể có vai trò ngang bằng ở trong quân cùng Từ Hoảng bình, sao có thể là người thường?

“Tứ Nghĩa tướng quân!” Từ Hoảng còn nói tiếp.

“Có mặt tướng!” Thái Sử Từ cho rằng Từ Hoảng muốn cho hấn làm tiên phong, khiến hấn nhất thời kích động trong lòng. Công chiếm Tương Dương, bắt tù binh Đặng Chi đều có Khoái thị huynh đệ hiệp trợ, tất cả đều không tính, thế nhưng hiện tại hấn đã có thể lập tức vượt mặt Ngụy Duyên.

“Người lập tức phái người đi thông báo Liêu Trọng Cử, để cho hấn phái Thái Mạo xuất động thủy quân. Lúc này bất kể như thế nào cũng phải ngăn cản Chu Du lại! Đáng tiếc là lần này chỉ thu thập được một mình Cam Ninh!” Từ Hoảng nói.

“Mặt tướng tuân mệnh!” một thoáng thất vọng trong lòng, thế nhưng, Thái Sử Từ lập tức đi tìm người.

“Diêm Hành!” đối với người của mình, Từ Hoảng lại không có thái độ khách khí, không có từ “tướng quân” kia.

“Có mặt tướng!” Diêm Hành chấp tay hành lễ.

“Người đi phái người thông báo Từ Nguyên Trực, chỉ cần nói cho hấn biết quân ta sẽ giả mạo quân bản bộ của Cam Ninh đi lấy Trường Sa là được rồi!” Từ Hoảng nói.

“Vâng!” Diêm Hành cũng không hỏi nhiều. Quê quán của hấn chính là Lương Châu. Từ trong thư từ qua lại của người nhà, hấn biết tên tuổi Từ Thứ hiện tại lớn cỡ nào ở Lương Châu, cũng tuyệt không kém bao

nhieu so với Bàng Đức. Hơn nữa, trải qua hai năm ở chung, hẳn, từ khoảng cách gần, mà đã biết năng lực của Từ Thứ. Từ Hoảng chỉ bảo hẳn nói rõ sự tình bên mình mà không nói yêu cầu Từ Thứ phải làm gì, Diêm Hành cũng không cảm thấy có cái gì không ổn. Hẳn cũng tin tưởng, Từ Thứ sẽ tự mình có an bài chính xác.

“Lập tức quét dọn chiến trường, sau đó toàn quân xuất phát, chúng ta đi lấy Trường Sa!” Sau khi phân phó xong, Từ Hoảng vung tay lên, lớn tiếng hạ lệnh.

Trường Sa!

Sau khi Từ Hoảng lui binh, Bàng Thống cùng Tôn Tĩnh hoảng hốt một hồi, bởi vì cả hai sợ Từ Hoảng dùng kế sách “Điều hổ ly sơn”, hai người đều không có hành động bừa bãi, chỉ gia tăng tìm kiếm. Thế nhưng sau một thời gian khá lâu, ngoại trừ xác định là Từ Hoảng thật sự rút lui, cả hai đều không biết bất kỳ điều gì khác.

Nhưng vừa lúc đó bọn hắn lại nhận được tin tức mật thám báo cáo, nói là Từ Thứ rõ ràng cũng rút quân, hai quận Linh Lăng cùng Quế Dương lúc trước đã bị hắn và Nghiêm Nhan đánh chiếm cũng lại bị bỏ không. Hiện tại, đại quân của Từ Thứ đang rút quân về Vũ Lăng, mà theo tin tức mật thám an bài ở Vũ Lăng cho biết, hình như quân Hứa Thành ở Vũ Lăng cũng có dấu hiệu thu thập hành trang.

Đối mặt loại tình huống này, Tôn Tĩnh cho rằng nguyên nhân của việc này là việc thủy quân Giang Đông tấn công đã hiệu quả. Đường lui của “nhị Từ” đã bị cắt đứt, cho nên, Từ Hoảng cùng Từ Thứ mới hầu như đồng thời rút quân. Mục đích là gì? Chỉ sợ là vì tập trung toàn lực, hoặc là muốn phá vỡ phong tỏa của thủy quân Giang Đông, hoặc là chính “nhị Từ” muốn tìm một mục tiêu toàn lực mà đánh, mưu đồ trước tiên phải đến một nơi an toàn.

Bàng Thống tức thì xì mũi coi thường đối với phỏng đoán này của Tôn Tĩnh. Hẳn cho rằng, thứ nhất, thủy quân Giang Đông không có khả năng nhanh như vậy mà đã có thể cắt đứt Trường Giang. Căn cứ theo thời gian, căn bản điều này không thể xảy ra được; Thứ hai, cho dù thủy quân Giang Đông đã cắt đứt đường lui của bọn hắn, với năng lực của Từ Hoảng cùng Từ Thứ, hai người hoàn toàn có thể một mình đưa ra quyết định có lợi nhất, căn bản cũng không cần gom lại cùng nơi. Chỉ riêng phân binh lực mà mỗi người bọn hắn chỉ huy cũng hoàn toàn có thể để cho bọn hắn làm như vậy, mà sau khi Từ Thứ triệt thoái đến Vũ Lăng, hơn nữa lại còn có ý định triệt thoái thêm một bước về phía sau, chuyện này rất có khả năng là muốn dụ dỗ bên mình, làm cho binh mã mà quân mình rất vất vả mới có thể tụ tập được, một lần nữa dưới sự hấp dẫn của thành trì, lại phân tán ra, như vậy dễ dàng tiêu diệt từng bộ phận.

Vào lúc này, Tôn Tĩnh lại một lần nữa bị Bàng Thống thuyết phục, hơn nữa với sự lão luyện thành thực của mình, cuối cùng Tôn Tĩnh cũng không phân chia binh lực.

Không lâu sau đó, hai người lại một lần nữa được bẩm báo, nói là quân Sơn Việt tập kích hai quận Linh Lăng cùng Quế Dương, trắng trợn phá hoại hai quận này. Sau khi Tôn Tĩnh nhận được tin tức, hẳn vô cùng giận dữ, thế nhưng hắn lại càng thêm tin tưởng lời Bàng Thống nói. Rất có khả năng đây là kế sách dụ địch của “nhị Từ”, cho nên hắn tiếp tục chịu đựng, không xuất binh.

Nhưng mà, không được mấy ngày, lần thứ ba hai người nhận được tin tức, nói là sau khi đại quân Từ Thứ cùng Từ Hoảng tụ hợp với nhau thì đã một lần nữa triệt thoái về phía sau, đã đến Công An. Nói cách khác, “nhị Từ” đã gần như thối lui đến địa điểm xuất phát khi trước của mình!

Lần này, Tôn Tĩnh rốt cục ngồi không yên.

Đã thối lui xa như vậy, còn cố kỵ cái gì? Chẳng lẽ cứ giương mắt nhìn quân Sơn Việt gây tai họa cho Kinh Nam sao?

Đối với ý nghĩ này của Tôn Tĩnh, Bàng Thống lại một lần nữa giội cho hắn một gáo nước lạnh, cũng cố hết sức yêu cầu hắn đợi đến lúc nhận được tin tức viện quân Giang Đông sau đó lại quyết định có xuất binh hay không. Nếu quả thật muốn xuất binh, chỉ có thể phái hơn ngàn binh mã trước đi xem xét tình huống thật sự.

Đối với lời khuyên can này, Tôn Tĩnh lại nghe theo!

Không lâu, lại có tin tức truyền về, tại ba quận Linh Lăng, Quế Dương cùng Vũ Lăng, không có một bóng binh sĩ quân Hứa Thành! Chỗ đó hiện tại chỉ có quân Sơn Việt đang càng lúc càng tàn sát bừa bãi. Hơn nữa, binh mã phải đi ra ngoài còn bị quân Sơn Việt tập kích, tổn thất không nhỏ.

Lần này, vô luận Bàng Thống nói như thế nào thì cũng không thể ngăn cản được, hơn nữa bởi vì Bàng Thống không thích Tôn Tĩnh hoặc là nghĩ Tôn Tĩnh hẳn không đáng tôn kính, lúc nói chuyện luôn luôn có đôi chút cay nghiệt, đã sớm khiến cho Tôn Tĩnh nhìn hắn với thái độ đôi chút không vừa mắt. Dù sao, Tôn Tĩnh cũng không phải là một người bình thường, Tôn Tĩnh chính là nguyên lão Tôn gia Giang Đông. Đừng nói hai huynh đệ Tôn Sách, Tôn Quyền, chính bản thân Tôn Kiên khi còn sống nói chuyện với hắn cũng phải nhìn sắc mặt hắn mà nói, nào có người không để ý tới thể diện của hắn? Nhiều năm như vậy mà chưa từng có người làm hắn tức giận như này. Nếu không phải tính tình Tôn Tĩnh vốn cũng không tệ lắm, hơn nữa thể diện của Chu Du khá lớn, chỉ sợ Tôn Tĩnh sớm đã cãi nhau mà trở mặt cùng Bàng Thống. Thế nhưng, thể diện của Chu Du cũng không thể tiếp tục khiến cho Tôn Tĩnh một mực nhân nhượng Bàng Thống. Tuy chuyện này cũng không khiến hắn làm ra chuyện gì với Bàng Thống, Tôn Tĩnh cũng bắt đầu không nghe theo ý kiến của Bàng Thống, cho nên, sau khi nghe bẩm báo xong, hắn không để ý tới việc Bàng Thống khuyên bảo, rốt cục chia binh.

Kỳ thật, tuy ban đầu đại quân Tôn Tĩnh ngăn cản Từ Hoảng ở Tương Giang chỉ biểu hiện ra ngoài là có một vạn, thế nhưng Tôn Tĩnh đã tập trung hầu như toàn bộ binh lực Kinh Nam dưới trướng hắn. Dưới trướng Tôn Tĩnh cũng có hơn hai vạn gần ba vạn binh mã, gần hai vạn binh mã còn lại, ngoại trừ một vạn lưu thủ Trường Sa, một bộ phận khác, Tôn Tĩnh nghe theo ý kiến của Bàng Thống giữ làm hậu bị dùng để tập kích.

Mà sau khi chia binh, Tôn Tĩnh vẫn để lại một vạn binh mã đóng ở Trường Sa, mặt khác hắn mang theo gần hai vạn binh mã trực tiếp tiến vào Vũ Lăng, trước tiên ngăn cách binh mã của “nhị Từ” liên hệ cùng ba quận Kinh Nam, sau đó Tôn Tĩnh lại phái ra hơn hai ngàn binh mã, xuôi theo dòng Nguyên Thủy cùng Tương Giang, nghiêm tra! Sau khi sắp xếp xong tất cả những việc này, lúc này hắn mới lại dẫn năm ngàn binh mã, một lần nữa đi tiếp thu ba quận Linh Lăng.

Đối với những hành động này của Tôn Tĩnh, Bàng Thống, người đã ở lại Trường Sa nhanh chóng dặm chân, thế nhưng hắn cuối cùng chỉ là một khách khanh, hơn nữa còn là một khách khanh không được người ta yêu mến, Tôn Tĩnh không có mặt, đương nhiên không còn một ai người sẽ cho hắn thể diện! Đối với tình huống này, hắn cũng chỉ biết cả ngày uống rượu giải sầu, hơn nữa bản thân còn liên tục mắng to Tôn Tĩnh là đồ ngu ngốc, Bàng Thống thậm chí còn lười viết thư báo tin cho Chu Du. Dù sao, khoảng cách giữa hai bên quá xa, đợi đến lúc Chu Du biết được mang binh đến, liệu có đến kịp không?

Mà đúng lúc này, ” đại quân Cam Ninh ” đã đến! Hơn nữa, trước khi tới còn phái người mang thư lại nói là đã đánh tan thủy quân quân Hứa Thành. Đường thủy Trường Giang đã nằm trong lòng bàn tay, hiện tại Từ Thịnh đã ở lại đó canh phòng, Cam Ninh tướng quân tự mình dẫn quân bản bộ để Trường Sa tìm hiểu tình huống, hơn nữa còn mang theo một ít chiến lợi phẩm cất giữ ở chỗ này.

Đối với tin tức này, tướng lĩnh quân Giang Đông ở lại trấn thủ Trường Sa căn bản cũng không thông báo cho Bàng Thống biết. Hắn liền mang người đi nghênh đón Cam Ninh, hắn cũng không hỏi tin tức kỹ càng một chút xem “Cam Ninh” đã mang đến bao nhiêu thuyền, trên những thuyền này có bao nhiêu người!

Vì vậy, ngày đó, Từ Hoảng dẫn theo Diêm Hành, Thái Sứ Từ công phá Trường Sa, hơn nữa Thái Sứ Từ còn bắt làm tù binh Bàng Thống, lúc ấy đang uống “Say như chết”, mà đối với một người như vậy, Thái Sứ Từ quả có đôi chút xem thường, vì vậy, hắn ném Bàng Thống cho binh sĩ trông giữ. Kết quả, sau khi chiến sự chấm dứt, đợi tới khi Từ Hoảng đến tìm người, Bàng Thống đã mất tích! Điều này làm cho Từ Thứ sau khi biết được việc này đã rất tức giận. Hơn nữa Từ Thứ còn viết thư cho Liêu Giang, từ ngữ cực kỳ nghiêm khắc, yêu cầu Liêu Giang. Cấp trên trực tiếp của Thái Sứ Từ hãy nghiêm trị Thái Sứ Từ tội thất trách! Mà Liêu Giang lại từ chối cho ý kiến đối với chuyện này. Nhưng ngày sau Liêu Giang đã tìm một nơi không có người, lời Thái Sứ Từ tới “Thoá mạ một trận”, hơn nữa Thái Sứ Từ còn mất tất cả khen thưởng chỉ vì chuyện này. Thế nhưng, cho dù ngày sau Liêu Giang, Từ Thứ cùng với Từ Hoảng đều nhiều lần tìm kiếm, Bàng Thống đã giống như biến mất trong không trung, từ nay về sau không biết tung tích!

Nhưng đây đều là chuyện sau nà. Ngay sau khi đám người Từ Hoảng đánh người công chiếm Trường Sa không lâu, Từ Thứ cùng Nghiêm Nhan, một lần nữa mang binh tiến công ba quận Kinh Nam, hơn nữa

lại còn đánh là thắng, trước sau đại phá Vũ Lăng, Linh Lăng, hơn nữa còn bắt giữ Tôn Tĩnh ở quận Quế Dương. Tuy lúc đó Tôn Tĩnh nhận được tin tức, hấn đã muốn lại một lần nữa co rút binh lực lại, thế nhưng Từ Thứ hành quân cực nhanh, lại vận dụng chiến thuật tập kích, căn bản cũng không cho hấn bao nhiêu cơ hội phản ứng.

Đến tận đây, chiến dịch Kinh Nam chấm dứt! Trong chiến dịch này, quân Hứa Thành đoạt được bốn quận thuộc Giang Đông, hơn nữa còn dụ tiêu diệt Đại tướng Giang Đông là Cam Ninh, Từ Thịnh, còn bắt giữ Tôn Tĩnh, thúc thúc của chủ Giang Đông, Tôn Quyền, sau đó, quân tiên phong của Từ Thứ cùng Nghiêm Nhan tiến thẳng xuống phía nam, sĩ gia Giao Châu không dám đối địch. Không lâu sau đó đã phái người đi lên phía bắc, tới Lạc Dương cầu hòa với Hứa Thành. Mà vào lúc này, thủy quân Kinh Châu do Thái Mạo thống lĩnh, hơn nữa còn dưới uy hiếp của Liêu Giang, bắt đầu kiên trì tiến công Chu Du. Tuy Liêu Giang chỉ yêu cầu Thái Mạo có thể ngăn chặn Chu Du, tuy thủy quân Kinh Châu vẫn tổn thất không ít, thế nhưng, cuối cùng Thái Mạo vẫn là tướng tài thủy quân. Sau nhiều lần chiến bại, rốt cục hấn đã có thể đánh một trận trên sông cùng Chu Du, tuy hấn không thể thủ thắng, việc cuốn lấy Chu Du đã không thành vấn đề.

186. Q.2 - Chương 186: Lỗ Hổng

Bởi vì Giang Đông binh lực sung túc, cộng thêm võ tướng xuất hiện lớp lớp, lại có một nhóm người Chu Du, Lỗ Túc dẫn đầu, cho nên, mặc dù ngay cả khi đắc thắng, quân Hứa Thành vẫn không thể tiến thêm một bước đả kích nghiêm trọng thực lực của Giang Đông, Từ Hoảng vẫn ở lại Kinh Nam, Từ Thứ mang binh tiến tới Giao Châu, Liêu Giang dừng lại ở bắc Kinh Châu.

Nhưng mặc dù như thế, quân Hứa Thành lại vẫn không muốn buông tha, Từ Thứ vẫn có ý định vượt qua Giao Châu tiến lên phía bắc, Từ Hoảng phái Diêm Hành cùng Thái Sử Từ tiến binh về hướng đông. Mục đích không nói cũng hiểu; mà Thái Mạo, một người cực kỳ nhất gan, cũng bị Liêu Giang làm cho liều mạng, cũng biết chiến ý của binh mã bắc Kinh Châu mạnh mẽ đến cỡ nào.

Tương Dương, trụ sở của Liêu Giang!

“Tướng quân, vì sao những ngày này luôn phái Thái Sử Từ đi ra ngoài, mà không phái mặt tướng? Chẳng lẽ mặt tướng không sánh bằng người kia hay sao?” giọng nói phàn nàn của Ngụy Duyên không ngừng vang lên bên tai Liêu Giang.

“Người cũng không thể trách ta! Văn Trường, chính là người nói những công lao Tử Nghĩa lập được đều là do người ta tặng cho, không đáng tính đến, bởi như vậy thì chẳng khác nào Thái Sử Từ hấn không lập công. Cuối cùng ta vẫn phải công bình một chút, cho hấn một cơ hội lập công. Bằng không, chẳng phải hấn lại nói ta thiên vị cho người sao?” Liêu Giang không nóng cũng không lạnh đáp. Mấy năm này, hấn đã sớm biết rõ phương pháp đối phó với hai kẻ điên điên chiến bên người.

“Thế nhưng. . .” Ngụy Duyên há to miệng, hấn không còn lời nào để nói, chỉ có thể liên tục tự trách mình miệng thối ở trong lòng! Thế nhưng Ngụy Duyên hấn không phải là người có thể dễ dàng buông tha, cho nên, hấn lại tiếp tục thương lượng cùng Liêu Giang: “Tướng quân, Giang Hạ hiện tại vẫn trong tay đám nghịch tặc Lưu Bị, hay là để ạt tướng suất quân đi đánh chỗ đó, được không?”

“Không được!” Liêu Giang từ chối cực kỳ dứt khoát. Hấn cũng không biết lúc này Gia Cát Lượng đã chết, cho nên, tuy hấn đã không còn cảm thấy sợ hãi Gia Cát Lượng, hấn vẫn đang lo lắng khi để ột mình Ngụy Duyên mang quân đi. Hấn vốn có ý định là sau khi thu thập xong công việc Kinh Châu, những trận chiến cần đánh đều đánh xong xuôi, sau đó hấn sẽ suất lĩnh toàn quân dùng ưu thế binh lực tuyệt đối đi đánh Giang Hạ, như vậy hấn mới nắm chắc phần thắng nhiều hơn.

“Vì sao?” Ngụy Duyên cũng không biết Gia Cát Lượng lợi hại. Trong suy nghĩ của hấn, danh xưng “Ngọa Long” của Gia Cát Lượng căn bản chỉ là một câu chuyện cười, thậm chí cũng không có tư cách làm đối thủ cho Liêu Giang, cũng chỉ có người không thêm đếm xỉa tới như mình mới sẽ đi tìm hấn, có lẽ nguyên nhân là bởi vì bên cạnh hấn còn có Trương Phi. Thế nhưng Liêu Giang lại vẫn luôn không đồng ý cho hấn làm như vậy. Điều này khiến cho hấn cực kỳ phiền muộn.

“Không tại sao, không được là không được!” Liêu Giang hiềm khi vẫn nói vẻ cứng rắn khi thấy Ngụy Duyên xụ mặt, hần nói: “Người yên tâm, sẽ có lúc để cho người lập công. Hiện tại, người hãy cẩn thận chỉnh đốn và sắp đặt binh mã Kinh Châu trước đây. Hãy làm cho tốt, đến lúc đó, ta cho người đi tiên phong!”

“Vâng, mặt tướng tuân mệnh!” Nhìn thấy Liêu Giang lộ ra vẻ mất hứng, Ngụy Duyên cũng không dám thật sự chọc giận hần. Dù sao, trong lòng của Ngụy Duyên hần, Liêu Giang chính là chủ tướng quang minh chính đại, một người đáng giá tôn kính, hơn nữa còn là một người luôn luôn cười hì hì kể cả trong lúc sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn. Người quen vẫn bị hù dọa làm hoảng sợ.

“Người đi trước đi!” Liêu Giang vẫy vẫy tay, để cho Ngụy Duyên đi ra ngoài. Nhìn theo bóng dáng của Ngụy Duyên dần dần biến mất, Liêu Giang lúc này mới thở dài một hơi, thầm nghĩ: “Khá lắm, xem ra thật sự phải tìm cơ hội để cho gã này đi ra bên ngoài chơi đùa. Bằng không, chẳng phải hôm sau hần lại đến đòi đi nữa sao? Thế nhưng để cho hần đi chỗ nào đây? Hơn nữa, bên người Lão Tử cũng phải có mấy võ tướng đáng tin cậy. Hay là phái hần đi Phàn thành đổi cho Lý Nghiêm tới đây? Coi như hết, hiện tại Tào Tháo sắp bị đè chết, hần nào dám xuất binh quấy rối chỗ đó, không có chiến sự, gã này nhất định sẽ trở mặt với Lão Tử! Đi giúp Thái Mạo? Thôi đi, Thái Mạo cũng không cần hần hiệp trợ, hơn nữa, hần nào có hiểu cách đánh thủy chiến? Ai, khó làm. .”

Liêu Giang đang hao tổn đầu óc nghĩ biện pháp tìm ít chuyện cho Ngụy Duyên làm, Ngụy Duyên lại không muốn ngồi yên mà chờ!

Hần là một người không chịu ngồi yên, hơn nữa tính tình cực kỳ mạnh mẽ! Mất thấy tới nay đối thủ cạnh tranh sắp chuẩn bị vượt mặt mình, đây chính là điều để cho hần khó có thể chịu được, cho nên, hần quyết định, xuất kích!

Liêu Giang một lúc mới bắt đầu, bởi vì hần chưa từng chỉ huy đại quân, cộng thêm hần phải đối mặt với Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ, hai danh tướng Tam quốc, cho nên hần luôn luôn khá phóng túng đối với bọn họ, mặt khác cho dù bọn họ phạm tội, hần cũng luôn luôn tận mọi khả năng giúp che giấu, cách đối xử với hai người bọn hần có thể nói là vô cùng khoan dung. Chính điều này khiến Ngụy Duyên cùng Thái Sử Từ vừa cảm kích hần đồng thời cũng hình thành một thói quen xấu là có can đảm tự tiện hành động, giống như lần trước đó, Ngụy Duyên lại dám bôn tập ngàn dặm, đi đánh Tào Nhân chẳng liên quan gì tới mình. Không thể không nói đây chính là kết quả Liêu Giang đã vô cùng phóng túng đối với bọn họ.

Thế nhưng mặc dù Liêu Giang biết làm như vậy là có đôi chút không ổn, thế nhưng cuối cùng hần vẫn không hạ quyết tâm sửa chữa. Dù sao, có hai thủ hạ dũng mãnh, thân làm chủ tướng, trên thực tế hần vẫn lấy thế mà tự hào.

Thế nên lần này, Ngụy Duyên không được đi đánh trận, trong lòng hần lại đã nảy sinh suy nghĩ tự tiện xuất chiến.

“Đi đánh ở chỗ nào?” trên đường Ngụy Duyên quay về doanh, hần một mực suy nghĩ điều này trong lòng. Không phải hần không muốn đi đánh Giang Hạ, thế nhưng Liêu Giang phản đối quá mãnh liệt, hần vẫn không dám đi để gánh chịu rủi ro, thế nhưng ngoại trừ Giang Hạ, trong chốc lát này hần thật sự không thể tìm ra một nơi mà có thể đánh nhau.

“Đạt đạt đạt. . .” Vừa lúc đó, một tràng tiếng vỗ ngựa réo rắt từ phía sau truyền đến.

Hần tùy ý quay đầu lại nhìn. Vừa nhìn thấy người phía sau, hần lại càng hoảng sợ!

“Người, các người muốn làm gì?” sau khi Ngụy Duyên chứng kiến người ở phía sau đang đi tới chính là người kia, trong lòng hần lập tức giật mình đánh thót một cái, hần chợt dạ hỏi.

“Ha ha, Ngụy Duyên tướng quân, tướng quân làm sao vậy?” Người tới với vẻ mặt, nụ cười sáng lạn, thế nhưng nụ cười này rơi vào trong mắt Ngụy Duyên, lại làm cho hần chợt dạ. Thì ra người này không phải là ai khác, chính là tên Điển Quân hiệu úy vào ngày đó sau khi Thái Sử Từ để cho chạy Lý Thông, cưỡng ép dùng quân pháp đánh hần sáu mươi quân côn, hơn nữa còn phạt một tháng giam cầm, mà lúc đó Ngụy Duyên giúp đỡ Thái Sử Từ lừa gạt, kết quả cũng hần bị người này phạt giam mười lăm ngày, mà người này thân là quân pháp quan, lại là một người mà không thể báo thù được, chửi cũng không được. Phải biết rằng, ai dám đánh hần một bạt tai vậy sẽ có sáu mươi quân côn, đánh nhiều hơn ba cái bạt tai thì chính là tử tội, cho nên, từ đó về sau, người này liền biến thành cơn ác mộng trong lòng Ngụy Duyên cùng Thái Sử

Từ. Cả hai vừa nhìn thấy người này đã liền quay đầu chạy. Hiện tại, người này lại đuổi theo sau, vừa nhìn là biết sẽ không có việc tốt, cho nên Ngụy Duyên vốn trong lòng có quỷ càng cảm thấy giật mình.

“Ta không có việc gì! Ngược lại là các hạ. . .” Ngụy Duyên ở trong đại quân này, hẳn chỉ đã từng khách khí mà nói chuyện như này với mỗi mình Liêu Giang.

“Ồ! Ta vừa mới nhận được quân lệnh của Liêu tướng quân, Liêu tướng quân nói quân ta có một gã tướng quân họ Ngụy có dấu hiệu không yên ổn, muốn ta đích thân giám sát. Sau khi tại hạ nghĩ tới nghĩ lui, toàn bộ trong quân chúng ta hình như chỉ có ngài là tướng quân họ Ngụy, quân lệnh như sơn, cho nên, tại hạ bắt đắc dĩ, cũng chỉ có thể đi theo Ngụy Tướng quân ngài mấy ngày mà thôi!” Viên Điển Quân hiệu úy cười nói.

“Không yên? Không phải chứ?” Ngụy Duyên im lặng. Hẳn đã quên là tuy Liêu Giang không thường quản thúc hẳn và Thái Sử Từ, thế nhưng cũng không phải không hiểu biết tính cách của hai người bọn hắn. Những năm qua Liêu Giang coi như đã hiểu hết những tật xấu của bọn hắn, cho nên, đối với khả năng hành động của Ngụy Duyên, Liêu Giang vừa đoán đã chuẩn, hẳn còn phái ra một nhân vật cường thế tới bóp chết hành động của Ngụy Duyên nảy từ trong trứng nước. Trước kia, có Liêu Giang hỗ trợ đỡ đòn, vị quân pháp quan này không có mặt ở hiện trường, không thể biết rõ ràng mọi sự việc. Thế nhưng lúc này viên quan quân pháp này đi theo bên người, cho dù Liêu Giang muốn giúp cũng không thể giúp được. Huống chi, người này lại còn do chính Liêu Giang đưa tới!

“Ngụy Tướng quân, tướng quân muốn đi đâu vậy? Chúng ta đi thôi! Liêu tướng quân nói, muốn ngài mang binh đi giúp Thái Mạo. Liêu tướng quân còn nói để cho ngài đề phòng Chu Du phái binh lên bờ tập kích!” Điển Quân hiệu úy Cường thế vẫn mang theo nụ cười sáng lạn như là ánh mặt trời, nhìn Ngụy Duyên nói.

“Ta chọc giận người nào? Sao lại để ột tên ôn thần như này tới chỗ ta?” Âm thầm lẩm bẩm, Ngụy Duyên cũng không trả lời, hẳn đành phải bắt đắc dĩ đi về nơi trú quân, mà tên quân pháp quan thì vẫn cười híp mắt đi theo phía sau hắn.

Giải quyết Ngụy Duyên xong, Liêu Giang tập trung sự chú ý đến chiến sự Giang Đông. Nhưng bởi vì binh tướng Giang Đông hợp lực đồng tâm, vô luận như thế nào đi nữa, hiện tại trận chiến này đã ở vào trạng thái giằng co. Hơn nữa, ở phía bắc Kinh Châu, cũng chỉ có quân đội Thái Mạo có thể xuất kích, thế nhưng hẳn rất hiển nhiên vẫn không thể đánh bại Chu Du. Hiện tại, Thái Mạo cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình, nếu muốn đánh phá vỡ cục diện bế tắc này, xem ra không mất mấy tháng thì không thể thành công.

“Mặc kệ nó! Dù sao Kinh Châu lương thảo sung túc, còn có người hiến cho, hà tất sợ cuộc chiến này phải đánh lâu dài? Hơn nữa, với năng lực của Từ Nguyên Trực cùng Từ Hoảng, lực quân Giang Đông chỉ sợ cũng không thể ngăn cản bọn họ được bao lâu!” Liêu Giang thì thảo lẩm bẩm với suy nghĩ kiểu này trong đầu.

Hơn một tháng sau đó, trong đêm!

Từ Châu, bờ biển!

Nhìn bóng dáng đội tàu khổng lồ dần dần hiện lên ở ngoài biển rộng trước mặt, Trần Đăng chỉ muốn lên tiếng chửi bậy!

Bà ngoại nó! Không phải nói chỉ là một đội thuyền nhỏ sao? Đây rõ ràng tối thiểu nhất cũng có hai trăm chiếc thuyền lớn! Cho dù trên một chiếc thuyền chỉ có một trăm người, cũng là hai vạn người! Tốt lão già họ Hà ngươi, lại dám lừa gạt Lão Tử, ngươi giỏi lắm! Ngươi giỏi lắm! Ngươi thật giỏi! Ngươi đừng trách bản thân cho bọn hắn chuẩn bị lương thảo vật tư không đủ. Đến lúc đó, ăn không đủ no, cũng đừng oán ta! Thế nhưng nghĩ lại, Trần Đăng lại không thể không từ bỏ loại ý nghĩ này, Hà Thông là người nào? Hẳn không thể nghĩ ra điều này sao? Cho dù hẳn không thể nghĩ ra, chỉ cần mình Hứa Thành có thể nghĩ ra điều này thì cũng đã đủ rồi! Xem ra, người ta chỉ để ỉnh chuẩn bị một trạm nghỉ chân cho đại quân này mà thôi. Dù sao, đường dài mà vận chuyển vùng duyên hải thật sự là một việc vô cùng khó khăn. Về phần lương thảo, nói không chừng Hà Thông này lại muốn như chim nhận bay qua nhổ lông, thuận tiện móc ít chút từ chỗ mình mà thôi!

“Được rồi. Coi như vì Hứa Thành đã đáp ứng không truy cứu chuyện kia. Không nói chuyện gì nữa, chỉ hy vọng ngày sau gia tộc có thể phát triển tốt. Ai, những người này là người mà chúng ta không thể đụng tới!” Trần Đăng lại nhớ tới khi Quách Gia tính kế hắn mà còn muốn hắn giúp đỡ kiếm tiền, Trần Đăng luôn

không kèm chế được cơn giận trong lòng rồi hấn lại cảm thấy từng đợt giá lạnh trong lòng, hơn nữa một ván cờ mà hấn đã tỉ mỉ bố trí lại đơn giản bị người ta phá vỡ, trong lòng hấn sớm đã không còn hùng tâm tráng chí ngày xưa.

Tam Giang khẩu!

Sau khi giành thắng lợi trước Thái Mạo trong một lần giao chiến, Chu Du về tới thủy trại.

“Ai, Thái Mạo này càng ngày càng có thể đánh nhau, chúng ta cũng càng ngày càng cố hết sức” Tưởng Khâm thân vừa mới được cất nhắc lên làm Phó Đô đốc thủy quân, đi theo Chu Du đi vào trong đại trường thương nghị hành động kế tiếp, nói.

“Liêu Giang muốn làm chúng ta hao tổn đến chết. Nhưng mà ta cảm giác, cảm thấy trong chuyện này có đôi chút không thích hợp!” trên khuôn mặt tuần tú của Chu Du tuy cũng lộ ra vẻ rất mệt mỏi, thế nhưng tinh thần hấn lại vẫn vô cùng dồi dào.

“Đại đô đốc, có cái gì không đúng vậy? Những ngày này vì sao đại đô đốc luôn nói như vậy?” Tưởng Khâm hỏi.

“Ta cũng không biết, tuy hiện tại chúng ta đã có Lỗ Túc chặn đứng Từ Hoảng, Bộ Tử Sơn mang theo Chu Thái phòng bị Giao Châu, thế nhưng ta có cảm giác, cảm thấy không ổn trong lòng, giống như có một lỗ hổng gì đó!” Chu Du cau mày nói. Hấn đã bị loại cảm giác này khiến tâm trạng hoang mang rất nhiều ngày rồi.

“Lỗ hổng? Đại đô đốc, có phải đại đô đốc đang lo lắng mặt phía bắc hay không? Chúng ta giao chiến cùng Thái Mạo tại Tam Giang khẩu, tất cả các bộ phận khác cũng đều đã phái binh, thế nhưng nếu như vậy Liêu Giang phái ra một bộ binh mã giống như Ngụy Duyên trước kia, một lần nữa bôn tập ngàn dặm, từ Dương Châu tiến về nam, chúng ta sẽ khó có thể đề phòng!” Tưởng Khâm đưa ra một khả năng.

“Vậy cũng không phải! Cái gọi là thế nhưng chỉ lần này thôi. Hơn nữa, nếu như Liêu Giang lại dùng chiêu ngàn dặm bôn tập, nhất định hấn sẽ bị hai nhà Tôn Tào chúng ta giáp công, hơn nữa, Hợp Phì có Lữ Mông canh gác, hấn cũng chưa chắc có thể đánh chiếm được!” Chu Du lắc lắc đầu nói.

“Vậy là nơi nào có lỗ hổng?” Tưởng Khâm đứng lên, đi theo sau lưng Chu Du, nhìn về phía địa đồ ở phía sau hấn.

“...” Chu Du quay trở lại nhìn Tưởng Khâm, cũng không cắt ngang lời Tưởng Khâm, hấn cũng hy vọng có thể từ trong phỏng đoán của Tưởng Khâm mà có thể tìm ra một điểm nào đó.

“Nơi đây, là Tam Giang khẩu, nơi chúng ta hiện tại đóng quân. Phía tây đã là địa bàn của Hứa Thành, như vậy, lỗ hổng nên ở hướng đông. Nơi đây, Kỳ Xuân, Bành Trạch, Hồ khẩu, lại hướng đông. ... Ngưu Chử, Hoàn Giang. ... Biển rộng! ?” Tưởng Khâm kinh hô!

“Biển rộng?” Chu Du cười gượng gạo, nói: “Công Dịch, phỏng đoán của người cùng của ta không khác biệt lắm đâu! Thế nhưng điều đó không có khả năng”

“Sao lại không có khả năng? Đại đô đốc, không phải thủy quân Giang Đông chúng ta đã từng có từ biển rộng tiến lên phía bắc sao? Lần đó chúng ta đã cứu được năm vạn đại quân” Tưởng Khâm khó hiểu nói, hấn vẫn vô cùng bội phục đối với việc an bài trận chiến ấy của Chu Du. Hôm nay hấn nghe Chu Du nói quân Hứa Thành không có khả năng tiến tới từ trên biển, đương nhiên hấn muốn hỏi cho rõ ràng.

“Công Dịch, hôm nay người không còn là một tướng lĩnh thủy quân bình thường rồi. Sau Hưng Bá, người đã là Phó Đô đốc thủy quân Giang Đông chúng ta, người cũng nên có suy nghĩ riêng của mình mới được” Chu Du cười nói với Tưởng Khâm.

“Vâng!” Tưởng Khâm đáp ứng, rơi vào trầm tư.

“Nơi nào có lỗ thủng đây?” Chu Du cũng ở một bên thâm nghĩ. Hấn không cho rằng trực giác của mình sai lầm. Phải biết rằng, thân là Đại tướng, lăn lộn trên chiến trường lâu ngày, tự nhiên sẽ nuôi dưỡng được một loại trực giác rất nhạy cảm. Dưới tình huống bình thường, loại trực giác này đều rất chuẩn. Đây cũng là nguyên nhân vì sao vừa rồi Tưởng Khâm nghe hấn nói trực giác có lỗ hổng đã lập tức đi tìm lỗ hổng mà

không phải lên tiếng khuyên bảo, bởi vì những tướng lãnh bọn hần đều có thể hiểu được những sự việc như thế này

“Ha ha, ta hiểu rồi!” Ngay khi Chu Du đang trầm tư, Tưởng Khâm cũng suy nghĩ rõ ràng.

“Hả? Nói một chút coi, vì sao quân Hứa Thành không có khả năng tới đây từ trên biển?” Chu Du cũng không trách Tưởng Khâm đã cắt đứt mạch suy nghĩ, của hần mà ngược lại hần còn cười hỏi.

“Tưởng Khâm bêu xấu. Nếu như có sai lầm, kính xin đại đô đốc chỉ ra chỗ sai!” Trước tiên Tưởng Khâm nói mấy câu khách sáo, sau đó hần mới bắt đầu nói ra lý do mà bản thân đã nghĩ ra. Hần nói: “Vì Hứa Thành ở phương bắc xa xôi, nếu muốn từ đường biển đến Giang Đông ta, nhất định phải đi qua ba châu Thanh, Từ, Dương, mà với khả năng của thủy quân Giang Đông ta, lúc trước cũng chỉ có thể ngừng thuyền nghỉ ngơi qua một hồi ở Dương Châu rồi mới lại có thể tiến về phía Từ Châu. Binh sĩ quân Hứa Thành đều là người phương bắc, thứ nhất, vốn cũng không giỏi đi thuyền, thứ hai, trên con đường này, không phải có địa bàn của Tào Tháo thì là địa bàn của quân ta. Sao bọn chúng có thể có chỗ nghỉ chân? Hơn nữa, cho dù bọn hần có, cũng không có khả năng không bị phát hiện. Phải biết rằng, nếu như bọn hần muốn tập kích Giang Đông ta, binh lực của chúng không thể ít được, còn phải mang theo rất nhiều lương thảo. Thế nhưng mang theo rất nhiều người cùng lương thảo thì cần bao nhiêu chiến thuyền lớn mới có khả năng vận chuyển được? một đội tàu lớn như vậy, sao có thể trốn được hai mắt của mọi người? Chỉ cần hần mới tiến vào bờ, mặt tướng dám nói, tất sẽ bị người phát hiện. Mà hiện tại chúng ta cùng Tào Tháo là đồng minh, môi hở răng lạnh. Nếu như bọn hần phát hiện ra, tất nhiên sẽ cho chúng ta biết. Đến lúc đó, chúng ta đã có chuẩn bị, ngược lại có thể thừa dịp bất ngờ, quay giáo đánh một kích, khiến cho bọn chúng rơi vào cảnh toàn quân bị diệt, cũng không phải là không thể được!”

“Đúng vậy, chính là như thế. Kỳ thật, ở đây có một điểm chủ yếu nhất, chính là nếu như có rất nhiều đội tàu rời bến, thật sự quá mức nguy hiểm, khó có thể đi xa, mặc dù muốn vận chuyển dọc theo bờ biển, cũng không có khả năng không bị phát hiện. Với nghiên cứu của ta đối với Hứa Thành, hần chắc chắn sẽ không mang một đại quân đơn giản đặt vào một hoàn cảnh bị động toàn quân bị diệt! Cho nên, ta mới nói lỗ hổng này không thể nào xuất hiện trên biển!” Chu Du nói tiếp.

“Đại đô đốc cùng Phó Đô đốc nói cũng không sai ” cùng với những lời này, một người mặc quần áo và trang sức nho giả vén màn trưởng lên, xuất hiện ở trước mặt hai người.

“Thì ra là Hám Đức Nhuận, người có chuyện gì không?” Tưởng Khâm lên tiếng hỏi trước.

“Tại hạ vốn chỉ muốn tìm đại đô đốc hỏi về khẩu lệnh hôm nay. Khi ở ngoài trưởng nghe được lời của hai vị đô đốc, nhất thời cũng mờ mịt suy nghĩ, cho nên, lúc này mới quấy nhiễu hai vị đô đốc!” Hám Đức Nhuận, thì ra chính là Tham quân Hám Trạch. Hần nhìn hai người chấp tay nói.

“Như vậy không biết Đức Nhuận người có từng nghĩ xem lỗ hổng ở nơi nào không?” Chu Du âm giọng hỏi.

“Vẫn là trên biển!” Hám Trạch đáp.

“Vì sao? Chẳng lẽ Đức Nhuận huynh không nghe thấy những lý do ta mới vừa nói sao?” Tưởng Khâm đôi chút mất hứng.

“Nghe thấy, thế nhưng chính là bởi vì như thế, tại hạ mới cho rằng, lỗ hổng vẫn sẽ ở trên biển!” Hám Trạch kiên định nói.

“Lý do?” Chu Du trịnh trọng lên.

“Cái gọi là ‘xuất kỳ bất ý, đánh úp’ ngay cả đại đô đốc đều không cho rằng lỗ hổng nằm ở trên biển, hơn nữa quân Hứa Thành luôn luôn quỷ dị khó phòng, cho nên, Hám mỗ mới dám cho rằng như vậy!” Hám Trạch nói.

“Cái này. . .” Chu Du âm thầm run sợ trong lòng. Đây là “Phương pháp trái ngược”, nếu quả thật đúng là như vậy. . .

“Mời đại đô đốc lập tức đưa tin quay về Kiến Nghiệp, mời Ngô Hào nghiêm khắc đề phòng!” Hám Trạch chấp tay nói.

“Tốt!” Chu Du ngón ngang trăm mối mà gạt đầu, ngay lập tức hần ngồi xuống, nhắc bút lên!

Vu Cấm nhìn biển rộng bao la trước mặt, trong lòng tràn ngập cảm động và nhớ nhung ngàn vạn!

Từ khi rời khỏi quê hương, tìm nơi nương tựa ở Tào Tháo, hai chữ “Vu Cấm” đã được xếp vào hàng ngũ danh tướng thiên hạ. Thế nhưng nào có ai ngờ là một ngày kia chính bản thân hắn lại đã thành một hàng tướng? Mặc dù hắn bị bắt ở thành Huỳnh Dương thì cũng không tính mất mặt, cuối cùng chính bản thân hắn vẫn đầu hàng đối phương! Đây cũng là nguyên nhân vì sao mấy năm qua bản thân hắn vẫn một mực đứng chân ở Liêu Đông, cũng không nguyện đi đến địa phương khác, bởi vì bản thân hắn cảm thấy không còn thể diện. Có thể nói cuộc sống của hắn ở Liêu Đông cũng không tệ, Thứ sử U Châu Ôn Khôi có thể nói là toàn lực hiệp trợ hắn. Hơn nữa Ôn Khôi hoàn toàn cũng không bởi vì hắn có thân phận hàng tướng mà tỏ vẻ khinh thường. Bình Bắc tướng quân Triệu Vân trấn thủ U Châu, ngày bình thường cư xử với hắn cũng rất nhã nhặn, làm cho người ta có một loại cảm giác là rất được người tín nhiệm. Lúc trước chính hắn thậm chí còn hỏi Triệu Vân là vì sao Triệu Vân lại luôn khách khí với một hàng tướng như mình. Triệu Vân lại cười cười nói: “Bởi vì ta cũng là hàng tướng!” Ngụ ý, là luôn cảm thấy vinh dự vì đã đầu hàng. Về sau, mình mới biết rõ, thì ra chúng tướng dưới trướng Hứa Thành, ngoại trừ Dương Nhị, Lê Phương, Bàng Bái cùng với Từ Hoảng, còn có Liêu Giang kia, những người khác gần như tất cả đều là hàng tướng. Trong đó, Trương Liêu, Bàng Đức thậm chí đã trở thành hai người trong Tứ chinh tướng quân quản lý chinh phạt, Cao Thuận cũng độc trấn một phương, Công Tôn Chỉ cùng Triệu Vân cũng đã từng đều bị bắt làm tù binh. Khó tự trách chính bản thân mình là một hàng tướng, lại có cuộc sống rất thoải mái!

Nếu như không có việc gì phiền lòng quá mức, cứ thành thật mà làm việc. Đây chính là suy nghĩ vào lúc đó của hắn. Thế nhưng, lúc trước Hứa Thành đã đáp ứng hắn, hắn chịu trách nhiệm huấn luyện thủy quân mà sẽ không phái hắn đi đối đầu với Tào Tháo, thế nhưng sau khi chính hắn nhận được một mệnh lệnh đó, hắn liền cảm thấy đôi chút hối hận. Hôm nay, đội chiến thuyền hơn hai trăm chiếc này đã cấu thành một đội thủy quân hùng mạnh. Xuất phát từ Liêu Đông, đi theo ven bờ vùng duyên hải, đến Ký Châu thì ngừng lại một chút. Sau đó, đội thuyền tiếp tục xuôi nam như đã định, đã đến Từ Châu. Từ Châu Trần Đăng đã bí mật chuẩn bị một địa phương nghỉ ngơi cho bọn hắn. Như vậy qua một thời gian ngắn, lại lần nữa nam tiến. Không lâu sau sẽ đến cửa khẩu từ Trường Giang ra biển. Sau khi vượt qua nơi đó thì tìm một vùng đất để có thể đổ bộ lên đất liền, rồi xua quân công kích trực tiếp Kiến Nghiệp. Kỳ thật, đội chiến thuyền này cũng không cần thiết cứ đi một thời gian rồi lại ngừng lại. Đội thủy quân do chính hắn huấn luyện thật ra đã có thể đi xa hơn nữa, thậm chí còn đi xa đến tận Uy đảo, hơn nữa còn chiếm được một vùng đất. Nhưng vì đảm bảo bí mật, tránh tai mắt, lúc này mới đang ngừng lại ở Từ Châu. Nhưng, tất cả những thứ này đều không phải là vấn đề. Vấn đề là, một trận chiến này, tuy biểu hiện bề ngoài là không phải gây chiến với Tào Tháo, thế nhưng điều này có gì khác nhau? Nếu như Tôn Quyền bị diệt, Tào Tháo sao có thể một mình chèo chống lại áp lực hùng mạnh của Hứa Thành? Ba mặt vây kín, đến lúc đó ngay cả thủy quân của hắn không cần xuất chiến, Tào Tháo chỉ sợ cũng không thể ngăn được một kích toàn lực của Hứa Thành!

187. Q.2 - Chương 187: Tào Tháo Bối Rối

“Văn Tắc, nghĩ gì thế?” Vu Cấm đang trầm tư, kết quả hắn bị một giọng nói bất ngờ vang lên khiến cho giật mình hoảng sợ.

“Hả? Công Tôn tướng quân!” Chứng kiến người đi tới, Vu Cấm thoáng chắp tay. Hắn biết rõ một lễ này của mình lại sẽ làm cho đối phương mất hứng. Đám người này, căn bản cũng không thích nghi lễ này.

“Thôi được, lại một chiêu này!” Công Tôn Chỉ cười ha hả nói: “Như thế nào? Có phải đang suy nghĩ về mỹ nữ Giang Nam hay không?”

“Đâu có!” Vu Cấm bắt đầu dĩ cười gượng gạo. Nếu chỉ ở chung một thời gian ngắn, chỉ sợ không một ai sẽ nghĩ Chinh Bắc tướng quân Bàng Bái cùng Trần Bắc tướng quân Công Tôn Chỉ lại có thể là một kiểu người như này? Lúc bình thường, hai người hoàn toàn không có khí phách của một Đại tướng, biểu hiện mà ngược lại hai người này lại đôi chút có phong cách của đám lưu manh phố phường. Tính cách này của hai người không biết đã từng lừa gạt bao nhiêu Man nhân phương bắc. Dưới tình huống không biết rõ tình hình, đắc tội với hai người bọn họ, sau đó cả đám đều bị bắt, chịu phạt đứng dựa vào cây.

“Ai! Văn Tắc người phải cẩn thận suy nghĩ một phen, muốn có Giang Nam vậy mà lại không muốn có mỹ nữ, đặc sản của Giang Nam. Rõ ràng người cần phải đi tìm đại phu để xem bệnh, có muốn ta giới thiệu

Trương Trọng Cảnh cho người hay không?” Công Tôn Chỉ cười nói với dáng vẻ xấu xa.

“Không cần, không cần. . .” Vu Cầm lập tức đổ mồ hôi hột? Trương Trọng Cảnh? Người còn không bằng trực tiếp chém ta hai đao là được rồi! Lão ma đầu đó, bản thân ta vĩnh viễn không nên gặp lại hắn! Nghĩ lại ngày xưa khi còn ở trong bệnh viện Lạc Dương, Vu Cầm vẫn không nhịn được mà toàn thân run lên!

“Ha hắc, chúa công giúp đỡ để cho Bằng Bái đã đính hôn cùng muội tử của Tôn Quyền. Hiện tại tiểu tử kia cả ngày thở dài thở ngắn, nói cái gì mà chúa công đã bán đứng hắn. Lần này, chúng ta tới Giang Đông trước, nhất định phải coi trộm xem con dâu tương lai có dáng vẻ như thế nào!” Công Tôn Chỉ còn nói thêm.

“Cái này, Công Tôn tướng quân, trước tiên chúng ta không nên nghĩ về điều này!” Vu Cầm buồn khổ. Ở chung cùng một người như này quả thật rất khó chịu. Vì sao chúa công không phái Triệu Vân đi? Triệu Vân tuy cũng rất hiền hoà, thể nhưng nghiêm cẩn, không giống như người trước mặt, luôn làm cho người ta muốn trả lời mà lại không thể nói nên lời. Vu Cầm hẳn nào có biết chính Bằng Bái đã tới Giang Đông rồi, Công Tôn Chỉ há lại sẽ không muốn đi? Cuối cùng, đương nhiên cũng chỉ có thể để Triệu Vân, tính tình nhàn nhai tốt nhất ở lại mà thôi.

“Công Tôn tướng quân, cho tới hôm nay tướng quân thiếu nợ bản nhân tổng cộng mười bảy vạn ba nghìn sáu trăm hai mươi lăm tiền, mời sớm ngày trả lại!” Ngay khi Vu Cầm đang buồn rầu nói chuyện phiếm cùng Công Tôn Chỉ, những lời này như sóng âm ở trên trời truyền xuống, khiến cho hắn cảm thấy toàn thân khoan khoái dễ chịu.

“Trời xanh, vì sao để cho ta gặp phải ‘Bì Hưu’ này? Khó trách chúa công nói, khắp thiên hạ, loài khỉ là khó đối phó nhất. Chẳng lẽ ta thật sự phải giải quyết mối ‘phiên phức khó chịu’ kia thì mới có thể thu thập được con khỉ này sao?” Quả nhiên không ngoài dự liệu của Vu Cầm, Công Tôn Chỉ hai tay vỗ vỗ đầu, sau đó hắn quay đầu rời đi. Xem ra Công Tôn Chỉ có ý định trở lại trong khoang thuyền, chỉ sợ trong chốc lát sẽ không đi ra ngoài.

“Xem ra, cảm giác thiếu tiền người ta thật sự khó chịu! Thế nhưng, ‘Bì Hưu’ này cũng thật sự có năng lực, từ Nghiệp thành mãi cho đến nơi đây, thật đúng là một người bất khuất, kiên nhẫn! Một người mà có thể làm cho Công Tôn Chỉ uy trấn phương bắc chỉ cần nghe thấy giọng nói đã bỏ chạy, cũng thật sự rất giỏi” Vu Cầm nhìn dáng vẻ rời đi của Công Tôn Chỉ, mỉm cười thầm nghĩ. Nhưng mà hắn lại không nhận ra rằng chính bởi vì Công Tôn Chỉ cùng “Bì Hưu” gây chuyện ồn ào, tâm tình phiền muộn vừa rồi của hắn đã giảm đi rất nhiều.

Mà lúc này, trong khoang thuyền Công Tôn Chỉ!

“Tướng quân, hiện tại ngài thiếu nợ ta tổng cộng mười bảy vạn sáu ngàn sáu trăm hai mươi lăm tiền! Mời sớm ngày trả lại!” về mặt “Bì Hưu” như đang giải quyết việc chung. Nào ai có thể biết rõ là hắn đang đòi tiền cho chính bản thân mình.

“Người tên hỗn đản này, đừng cho ta không nghe rõ. Người vừa nói là mười bảy vạn ba nghìn, làm gì có mười bảy vạn sáu ngàn, muốn lừa gạt lão tử phải không?” Công Tôn Chỉ cả giận nói. Nếu không phải hắn sợ đánh tiểu tử này thì còn phải lại cộng thêm tiền thuốc men giá trên trời, hắn sẽ không ngần ngại mà cho đối phương thử hai nắm đấm của mình.

“Tướng quân, ngài cũng biết, hiện tại tiểu nhân nói như thế nào đi nữa thì cũng coi như là một kẻ có tiền, đúng không? Ngài mời kẻ có tiền diễn trò, đương nhiên phải trả tiền nhiều hơn một chút. Đây chính là giá trị con người, ngài hiểu chưa?” “Bì Hưu” ngang nhiên không sợ, chính khí nghiêm nghị mà nói.

“Người. . .” hai mắt Công Tôn Chỉ trợn lên, nhưng hắn lại không thể làm gì đối phương. Hắn không nhịn được mà thầm suy nghĩ: “Chẳng lẽ thật sự phải giải quyết mối ‘phiên phức khó chịu đầu’ này mới được?”

Quân Hứa Thành triển khai thế công cường đại tại phía nam đã khiến cho hầu như tất cả mọi người cảm nhận được sự bất ngờ! Ai cũng không nghĩ ra, quân Hứa Thành rõ ràng có thể nhanh chóng đánh chiếm Kinh Châu, hơn nữa, rất hiển nhiên quân Hứa Thành còn có ý định toàn diện nắm bắt Giang Đông, điều này làm cho khắp thế cục thiên hạ lập tức trở nên khẩn trương, lại đồng thời buông lỏng.

Buông lỏng chính là những người một mực lo lắng hãi hùng trong lòng. Hôm nay chứng kiến tình thế đã rất rõ ràng, đương nhiên cũng không cần phải luôn lo lắng.

Mà khẩn trương thì đương nhiên cũng rất dễ hiểu. Không nếu nói đến ai khác, trên địa bàn Tào Tháo, mọi người đều khẩn trương cực kỳ khủng khiếp!

Mất thấy Liêu Giang và các Đại tướng quân Hứa Thành đã đánh là thắng, hơn nữa bản thân cũng rơi vào tình cảnh nguy hiểm mà không thể viện trợ, điều này làm cho Tào Tháo cảm thấy từng cơn lửa giận bốc lên, đồng thời hắn cũng cảm thấy toàn thân vô lực.

Trước mặt, hơn bốn mươi vạn đại quân tiếp cận, lại có mấy vị danh tướng dẫn đầu. Nếu như lại phải binh tiến về hướng nam cứu giúp, vậy chỉ có thật sự rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục mà thôi.

“Làm sao bây giờ?” những ngày này Tào Tháo một mực tự hỏi bản thân mình! Đối mặt với áp lực cực lớn như thế, chứng bệnh đau đầu của hắn rõ ràng có vẻ rất hiểu chuyện, không hề phát bệnh.

“Chủ động xuất kích?” Ý nghĩ này vừa mới xuất hiện, đã bị Tào Tháo đánh rơi xuống mười tám tầng Địa ngục, xuất kích ở nơi nào? Hơn nữa, binh lấy ở đâu? Cho dù hắn có thể khẩn cấp triệu tập hơn ba mươi vạn binh mã, thế nhưng những tân binh này thậm chí còn chưa được huấn luyện xong, sao có thể đối phó được với hùng binh bách chiến của Hứa Thành. Phải biết rằng, vì trận chiến này, Hứa Thành thậm chí còn điều trở về Bàng Đức, người đã tác chiến lâu ngày ở Tây Cương, những binh tướng thủ hạ của người này, chỉ sợ mới là cây bảo đao sắc bén nhất của Hứa Thành vào lúc này.

“Ba mươi vạn tân binh nếu như dùng để thủ thành thì còn có thể chống đỡ được một chút! Như vậy chủ lực quân ta có thể tụ họp lại” Tào Tháo âm thầm suy nghĩ trong lòng, hắn nghĩ: “Thế nhưng khoảng cách giữa Hứa Xương cùng Huỳnh Dương gần như thế, nếu như quân địch nhanh chóng hành quân, sáng đi chiều đến cũng không phải là chuyện không thể làm được. Bởi như vậy, áp lực của Hứa Xương sẽ quá lớn!”

“Nếu như không để ý đến Hứa Xương, chỉ sợ tướng sĩ thủ hạ cũng sẽ rơi vào cảnh hỗn loạn. Dù sao, người nhà của bọn hắn đều ở bên trong Hứa Xương!” Tào Tháo gõ gõ đầu, không phải vì đau, mà sầu muộn trong lòng.

“Hừ! Chỉ sợ đã có người đang nghĩ xem nên nịnh nọt Hứa Thành như thế nào!” ý nghĩ trong đầu qua đi, Tào Tháo phần nọ nói thầm trong lòng.

“Phụ thân!” Tào Tháo đang trong lúc vô cùng buồn bực, một giọng nói đầy ngây thơ vang lên ở bên cạnh hắn.

“Ừ?” Tào Tháo mãnh liệt quay người lại, hai mắt lộ hung quang.

“Phụ thân, ngài làm sao vậy?” Trước mặt Tào Tháo là một nam hài tử ước chừng bảy tám tuổi. Đứa bé nhìn Tào Tháo, ngơ ngác hỏi, giống như nó không nhìn thấy ánh mắt muốn giết người của Tào Tháo.

“A...! Thì ra là Xung nhi!” Nhìn thấy tiểu nhi tử mà mình thương yêu nhất, Tào Tháo lập tức thay đổi giọng, thế nhưng, Tào Tháo cũng không có ý định cứ như vậy mà bỏ qua chuyện này, hắn nói: “Xung nhi, ai bảo con tới? Chẳng lẽ con không biết là khi phụ thân suy nghĩ, những người khác không được phép thì không thể một mình vào hay sao?”

“Hài nhi sai rồi! Chẳng qua là hài nhi nghe nói phụ thân lão nhân gia mấy ngày nay luôn mất hứng, lúc này hài nhi mới nghĩ đến khuyên nhủ phụ thân! Mời phụ thân thứ tội!” Tào Xung rũ hai tay xuống, cúi đầu, nhỏ giọng nói.

“Ha ha ha, con ta rất có hiếu, làm phụ thân chỉ biết cao hứng không thôi, há lại sẽ trách tội con?” Tào Tháo cười to nói.

“Hài nhi tạ ơn phụ thân!” Tào Xung hành một quỳ lễ, mặt mũi tràn đầy vẻ cao hứng.

“Ha ha, mà thôi mà thôi, ” Tào Tháo kéo tiểu nhi tử đứng lên, cười nói.

“Phụ thân, ngài không nên luôn muốn sự tình đi! Như vậy sẽ mệt mỏi, mà mệt mỏi thì sẽ khi suy nghĩ sẽ không linh hoạt, chúng ta ra ngoài đi chơi đi!” Tào Xung còn nói thêm.

“Ha ha ha, tốt, nếu như Xung nhi nhà ta đã nói như vậy, đi, chúng ta đi ra ngoài giải sầu!” Tào Tháo lôi kéo bàn tay nhỏ bé của Tào Xung, đi ra ngoài.

Đi tới cửa phòng, Tào Tháo đã thấy Hứa Chử đang ngăn hai người ở ngoài phòng, ba người đang tranh chấp.

“Hứa Trọng Khang, người chỉ là một kẻ nô bộc của Tào gia ta. Người dám ngăn cản đường đi của bốn công tử sao? Người không muốn sống chăng?” Người nói những lời này là một người dáng người cao to, sắc mặt trắng, toàn thân lộ ra một phong độ của người trí thức, cho nên những lời này của hắn làm cho người ta cảm thấy như có gì đó không hợp khẩu vị.

“Hứa tướng quân, người cũng không phải không biết chúng ta là ai, hà tất người phải ngăn cản chúng ta? Chẳng lẽ chúng ta làm con trai còn có thể làm điều gì bất lợi đối với phụ thân sao? Vừa rồi chẳng phải người thả Xung đệ tiến vào trong sao? Người để cho ta cùng Tử Kiến đi vào thì có chuyện gì?” Người nói những lời này có vóc người hơi thấp một chút, sắc mặt cũng hơi đen. Thế nhưng, so với người mặt trắng ở bên cạnh hắn thì người này có vẻ ổn trọng hơn, hẳn chính là con trai trưởng Tào gia hiện nay, Tào Phi. Người còn lại đương nhiên chính là Tào Thực.

“Chúa công có lệnh, Tào Xung công tử có thể tùy ý ghé qua trong phủ, cho nên có thể để cho Xung công tử đi vào. Hai vị công tử cũng không có loại đặc quyền này, cho nên Hứa Chử không dám cho đi!” Đối mặt với hai người này, Hứa Chử không kiên ngạo không siểm nịnh nói.

“Hứa Trọng Khang, người lớn mật. . .” hành vi không bán mặt mũi của Hứa Chử khiến cho Tào Thực rất căm tức. Hắn từ từ lúc còn nhỏ đến lớn, chỉ nhận được sủng ái, cộng thêm văn tài xuất chúng, đã quen được người tôn sùng, càng luôn luôn đều tự mình là tài trí hơn người. Hôm nay hắn đụng phải Hứa Chử, một gã dầu muối không thấm, lập tức đã làm cho hắn có một loại cảm giác chỉ muốn bộc phát.

188. Q.2 - Chương 188: Giang Đông Ngụy Cấp

“Súc sinh lớn mật, còn không bồi tội với Trọng Khang!” Tào Tháo vừa ra tới, đã gặp phải tình cảnh này, lập tức cơn lửa giận mới vừa rồi bị Tào Xung áp chế xuống lại bốc lên, đột nhiên bộc phát về hướng Tào Thực.

“Phụ thân! ?” Tào Thực thật không ngờ, phụ thân của hắn rõ ràng lại bắt một người có thân phận cao quý như hắn phải bồi tội với một “Nô bộc”, hắn nhất thời thất thần.

“Hứa tướng quân, vừa rồi Tào Phi vô lễ, xin đừng trách tội!” Cơ hội luôn thuộc về người nhìn nhận thời cơ nhanh, ra tay nhanh. Tào Phi hành động nhanh như vậy, khiến cho địa vị của Tào Thực trong suy nghĩ của Tào Tháo thấp hơn Tào Phi rất nhiều.

“Không dám!” Hứa Chử vẫn không nói nhiều, hắn chỉ thoáng khom người, xem như đáp lễ lại. Chức trách của hắn là bảo vệ Tào Tháo, đang mặc áo giáp, trong tay còn có binh khí, đương nhiên hắn không thể hành đại lễ.

“Súc sinh, còn không bồi tội với Hứa tướng quân!” Nhìn thấy Tào Phi nhu thuận, cơn thịnh nộ trong lòng Tào Tháo đôi chút hạ xuống, thế nhưng khi chứng kiến Tào Thực rõ ràng còn có thái độ không hợp tác, lửa giận trong lòng hắn lập tức chạy lên não.

“Phụ thân, hài nhi thân là con cháu Tào thị, là chủ, Hứa Chử hẳn chỉ là một bộ tướng, là đầy tớ, muốn chủ tử bồi tội với nô bộc, đây là đạo lý gì?” Nghe được Tào Tháo quát mắng, Tào Thực, tính cách ngang ngược của hắn lại nổi lên, hắn ngang bướng đáp.

“Súc sinh, người. . .” Tào Tháo giận dữ, hắn thật sự không ngờ đứa con trai mà hắn luôn luôn thương yêu lại dám chống đối hắn. Chẳng lẽ tiểu tử này thậm chí còn không hiểu thủ đoạn thu mua lòng người cơ bản nhất sao? Hứa Chử chính là Chiến thần trong quân, đắc tội hắn, chẳng khác nào đắc tội các tướng sĩ sùng bái hắn, một điểm đơn giản như vậy mà tiểu tử này còn không nghĩ ra sao?

“Phụ thân, ngài không nên tức giận! Hãy để cho hài nhi thay thế Tử Kiến ca ca bồi tội với Hứa Chử tướng quân” Giọng nói của Tào Xung lại một lần nữa dập tắt lửa giận ở trong lòng Tào Tháo.

“Không cần!” Tào Thực nổi giận dùng dùng liếc nhìn Tào Xung, lạnh lùng nói, sau đó hắn hất ống tay áo lên, cứ như vậy quay người rời đi.

“Súc sinh, súc sinh. . . Thật là một kẻ bất tài, bất tài...!” Tào Tháo vuốt ngực, không ngừng tức giận nói. Bên cạnh hắn, Tào Phi, Tào Xung còn có Hứa Chử đương nhiên phải vội vàng giơ tay đỡ lấy hắn.

Dưới sự khuyên bảo của ba người (chủ lực là Tào Phi cùng Tào Xung, Hứa Chử vẫn không nói nhiều lắm), qua một hồi lâu, Tào Tháo mới dần dần dẹp lại lửa giận trong lòng, nhưng hắn đã không còn hào hứng đi cùng tiểu nhi tử đi ra ngoài giải sầu.

“Trọng Khang, Tào Mạnh Đức ta sinh ra con không dạy bảo được, làm cho người chịu ủy khuất!” Sau khi trấn tĩnh lại, câu nói đầu tiên, Tào Tháo đã nói với Hứa Chử.

“Mặt tướng không dám!” Hứa Chử chấp tay đáp, hắn vẫn không nói nhiều.

Tào Tháo nghe xong, lắc đầu thở dài không ngớt.

“Hứa tướng quân, Tào Xung thay huynh trưởng bồi tội với ngài, xin ngài đừng nên trách!” Tào Xung nhìn thấy Tào Tháo vẫn lộ vẻ không hài lòng, đứng thẳng thân thể nhỏ bé, giả vờ người lớn, đi đến trước mặt Hứa Chử, cúi người lạy dài.

“Ha ha, người một tiểu oa nhi, có thể thay được Tử Kiến ca ca của người sao? Hắn là người lớn!” Hứa Chử còn không kịp ngăn lại Tào Xung, Tào Phi đã thò tay kéo Tào Xung lại, chính bản thân hắn lại đi đến trước mặt Hứa Chử, nói: “Hứa tướng quân, Tử Kiến vô lễ, là ta làm huynh trưởng không chỉ dẫn hắn tốt, kính xin người không nên trách tội!”

“Mặt tướng không dám!” Hứa Chử vẫn kiên trì câu này.

“Được rồi, huynh đệ các người hãy lui ra trước! Tử Hoàn, người mang Xung nhi trở về, phụ thân còn có chuyện phải làm!” Tào Tháo thấy biểu hiện của Tào Phi cùng Tào Xung, từ chối cho ý kiến, nói.

“Vâng, hài nhi lui xuống trước” sau khi hành lễ, lôi kéo Tào Xung, Tào Phi cũng rời đi. Thế nhưng, trái lại cùng tâm trạng nổi giận đùng đùng của Tào Tháo, khi hắn rời đi, tâm trạng của hắn thực sự rất vui vẻ.

“Trọng Khang, người thấy ba con trai của ta như thế nào?” Nhìn thấy Tào Phi mang theo Tào Xung đi xa, Tào Tháo đột nhiên lại hỏi Hứa Chử.

“Ba vị công tử đều là long phượng trong loài người!” Sau một câu đó, Hứa Chử lại không nói nhiều.

“Long phượng trong loài người? Hừ! Trọng Khang, người dám lừa ta?” Tào Tháo đột nhiên tức giận nói.

“Mặt tướng không dám!” Đối mặt với cơn thịnh nộ của Tào Tháo, Hứa Chử cũng đành phải quỳ xuống.

“Hừ! Long phượng trong loài người? Trong lúc nguy cấp, bọn hắn không biết phân ưu cho phụ thân, rõ ràng còn đấu tranh nội bộ. Người nói xem thiếu gia ăn chơi bực này mà cũng được gọi là Long Phượng sao?” ánh mắt Tào Tháo vô cùng lợi hại, những suy nghĩ trong lòng Tào Phi cùng Tào Tháo sao có thể dấu diếm được hắn?

“Chúa công bớt giận!” Hứa Chử lại khuyên nhủ, nhưng giọng nói của hắn vẫn không nóng không vội.

“Nghe nói là Hứa Thành có một trai một gái, phân biệt đặt tên là Hứa Bình cùng Hứa Quân, có ý là bình định thiên hạ cùng quân lâm thiên hạ. Trọng Khang, người nghĩ như thế nào đối với việc này?” Tào Tháo lại hỏi.

“Đại nghịch bất đạo!” Hứa Chử mất thăng bằng nói ra bốn chữ.

“Ha ha, Trọng Khang, nếu bàn về mang binh đánh giặc, có lẽ người không bằng các tướng lĩnh khác dưới trướng của ta, thế nhưng người đi theo bên cạnh ta nhiều năm như vậy, ta sao có thể không biết bản lĩnh của người? Mỗi người cũng biết người là hộ tướng thân thiết của Tào Mạnh Đức ta, thế nhưng lại có người nào còn nhớ rõ người còn là tộc trưởng Hứa thị Duyệt Châu không?” Tào Tháo nói.

“Mặt tướng hiện tại chẳng qua chỉ là một gã hộ tướng!” Hứa Chử đáp.

“Tốt!” Tào Tháo vỗ tay một cái, nói: “Người đúng là tướng lãnh hộ vệ tốt nhất, rất tốt!” Nói xong, hắn lại vỗ vỗ bả vai Hứa Chử, rồi đi vào trong nhà.

“Xuyết!” Nhẹ nhàng thở phào một hơi, Hứa Chử đã nhanh chóng mà nhẹ nhàng lau sạch cái trán đổ mồ hôi của mình, sau đó thân thể hắn lại đứng thẳng tắp, một lần nữa quá chú tâm vào hộ vệ nhân vật bên trong. Thế nhưng, tuy biểu hiện bề ngoài như thế, trong lòng của hắn lại một mực không ngừng nói thầm. Vừa rồi Tào Tháo hỏi cảm nhận của hắn đối với ba con trai là muốn từ câu trả lời của hắn mà nhận ra hắn có khuynh hướng ủng hộ ai! Nhưng cuối cùng hắn đã xảo diệu mà hóa giải điều này. Sau đó, Tào Tháo lại mang tên con trai cùng nữ nhi của Hứa Thành ra để xò xét, để xem thái độ của hắn đối với hai từ “Trung nghĩa”. Khá tốt, mặc dù câu trả lời của hắn có yếu tố giả thành phần ở trong, cũng không để cho Tào Tháo có thể nhìn ra được bất kỳ điều gì không hay ho. Sau hai lần thử cái này, Tào Tháo có thể không còn kiên nhẫn, lúc này mới cảnh cáo hắn không thể dây dưa vào trong ba đứa con trai của Tào Tháo, thậm chí Tào Tháo còn lấy gia tộc của hắn ra để uy hiếp, làm cho hắn phải có câu trả lời.

“Chúa công! Người cũng nên cẩn thận, tuy Hứa Chử chỉ là một người thô kệch, thế nhưng từ xưa tới nay tranh chấp quyền lực cũng không bởi vì bên ngoài có cường địch mà sẽ dừng lại, cho dù người cố gắng ngăn cản thế nào đi nữa chỉ sợ cũng vô ích. Hơn nữa, người hiện tại lại có thể nhàn rỗi mà đi xử lý mấy chuyện nhà này sao? Còn nữa dù thế nào đi nữa thì chúa công cũng chớ quên, trên thực tế, con trai của chúa công tranh quyền đoạt lực cũng đều là bất đắc dĩ mà thôi. Phía sau bọn họ đều có một nhóm người thúc đẩy bọn hắn đi tranh giành! Tào Phi công tử làm người có phần được chủ công yêu quý, thế nhưng cách làm người rất âm tàn; Tào Thực công tử chỉ là một văn nhân, quá mức ngây thơ, thế nhưng danh vọng trong giới sĩ phu rất cao. Hiện tại chúa công còn đang trị vì, thế gia hào phú cũng có phần chịu chèn ép. Thế lực của những thế gia hào phú này trong giới sĩ phu lại càng không thể xem thường; về phần Tào Xung công tử, rất thông minh hiểu chuyện, thế nhưng, quá nhỏ!”

Tào Tháo biết rõ Hứa Chử biểu hiện bề ngoài không phải giống một đại hán thô lỗ, đầy cơ bắp. Thế nhưng ngoại trừ Tào Tháo hắn ra, không còn ai biết rõ, Hứa Chử tuy chính thức không giỏi cầm quân, lại hoàn toàn hiểu rõ những chuyện như này. Chỉ có điều, Hứa Chử rất thông minh, chưa bao giờ liên quan với những chuyện này, đây cũng là nguyên nhân vì sao Hứa Chử có thể trở thành thân tín của Tào Tháo. (Hứa Chử là người đều cực kỳ được tin tưởng ở hai đời cha con Tào Tháo, có thể thấy cách làm người của hắn rất có phong cách.)

Kiến Nghiệp, phủ Tôn Quyền!

Khi thấy Chu Du phái người hỏa tốc mang công văn khẩn về, Tôn Quyền chỉ có thể cười khổ!

Đã muộn!

Ngay trước khi công văn báo động của Chu Du đến một ngày, hắn đã được báo cáo, một bộ quân Hứa Thành, đột nhiên xuất hiện tại Bì Lăng. Sau khi tập kích đánh chiếm thành này, lại ngựa không dừng vó, liên tục hành quân, tiếp tục đánh chiếm Đan Đồ, nơi vội vàng không kịp chuẩn bị. Hôm nay, khoảng cách của đại quân này cùng Kiến Nghiệp đã chỉ có một thành Mạt Lăng mà thôi!

Tuy Mạt Lăng cũng là một thành trì kiên cố, cũng đã từng là thủ phủ Dương Châu. Năm đó Tôn Sách cướp đoạt thành này từ trong tay Thử sử Dương Châu là Lưu Diêu, cũng đã phái đại quân, hơn nữa còn phải hao tổn rất nhiều thời gian, công thêm rất nhiều công sức, cộng thêm bản thân Lưu Diêu vô năng mới có thể thuận lợi đánh chiếm thành. Thế nhưng tình thế hôm nay không thể so với trước kia, bởi vì Giang Đông đã chuyển trung tâm cai trị từ Mạt Lăng đến Kiến Nghiệp, cho nên, địa vị của Mạt Lăng đã hạ thấp rất nhiều, cộng thêm hôm nay đại quân Giang Đông phải xuất chiến từ phía, binh mã lưu thủ cũng không vượt qua một vạn người, cộng thêm khẩn cấp chiêu mộ binh lính, binh mã cũng mới hơn hai vạn một chút, số lượng này cũng tương đương với gần như hoàn toàn cường ép tất cả tráng đinh trong nhà đám hào phú ở thành Kiến Nghiệp. Với số lượng này thì nguyên việc trấn thủ Kiến Nghiệp chỉ sợ còn chưa đủ, sao có thể chia binh đi cứu Mạt Lăng? Chỉ hy vọng Mạt Lăng thành cao trì sâu, cộng thêm quân Hứa Thành liên tục hành quân xuất chiến mà mỗi một, có thể phòng thủ được lâu một chút, đợi đến lúc viện quân các nơi đến!

“Bẩm báo, chiến báo Mạt Lăng đã tới, cấp tốc!” Giọng nói hấp tấp đã đánh tan tành hy vọng cuối cùng ở trong lòng Tôn Quyền, đồng thời, cũng khơi dậy lửa giận trong lòng hắn, hắn gầm lên: “Hứa Thành cầu tặc, người khinh người quá đáng!”

“Xoát” một tiếng, trường kiếm đã được rút ra, chém chiếc án trước mặt thành hai nửa.

“Ngô Hầu, hà tất phải vội vàng xao động như thế, đó căn bản chỉ là sự vô bổ. Lúc này, ngài càng nên tỉnh táo, chúng ta vẫn nên nghe trước tiên nghe tin tức từ Mạt Lăng truyền đến!” Gia Cát Cẩn chậm rãi nói.

“Hừ!” Nghe xong Gia Cát Cẩn nói, Tôn Quyền oán hận mà cầm trong tay cái thanh này luôn luôn quý trọng “Y kiếm” mãnh liệt được cắm vào trên mặt đất, lúc này mới lại lạnh lùng nói: “Đem cái kia tiễn đưa chiến báo cho vốn đợi dần tới, vốn đợi cũng muốn hỏi một câu, Mạt Lăng hiện tại thế nào?” Lúc nói lời này, hấn lại nhin không được tay cầm chuỗi kiếm dùng sức hướng phía dưới tăng sức mạnh!

“Quân Hứa Thành ước chừng có hơn ba vạn người, bọn chúng công hãm Đan Đồ xong, Mạt Lăng đã nhận được tin báo, cho nên trước đó Mạt Lăng đã có sự chuẩn bị, thế nhưng sau khi quân địch đến, thế công cực mãnh liệt, lại có khí giới công thành tương trợ, cộng thêm tướng sĩ địch quân có chiến lực rất mạnh, quân coi giữ Mạt Lăng không đủ, cho nên vào thời điểm chiến báo phát ra, thành Mạt Lăng đã rơi vào nguy cơ trùng trùng!” Người mang tin tức vừa vào tới nơi đã liên tục nói.

“Ba vạn?” Tôn Quyền cảm thấy vô cùng buồn bực trong lòng. Không ngờ quân Hứa Thành lại có năng lực vận tải đường thủy cường đại như thế. Xem ra, đối phương đã muốn nhất định phải đánh được. Nguy cơ trùng trùng? Xem ra, tướng trấn thủ thành Mạt Lăng cũng biết là không thể phòng thủ được nữa rồi, nên thậm chí còn không cầu viện.

“Quân Hứa Thành do người nào lãnh binh?” Trầm mặc một hồi, Tôn Quyền lại nhìn người mang tin tức hỏi.

“Không biết!” Người mang tin tức trả lời cực kỳ ngắn gọn.

“Cái gì? Không biết! ?” Tôn Quyền rất cảm tức. Không thể thủ thành thì không nói làm gì. Quân địch vượt quá xa, điều này cũng không thể trách ai được. Thế nhưng thậm chí ngay cả tướng lãnh binh quân địch là ai mà cũng không biết, điều này đã làm cho người ta khó có thể tiếp nhận.

“Quân Hứa Thành thế công quá mạnh mẽ, hơn nữa đại kỳ chủ tướng lại không xuất hiện, cho nên, chúng tướng sĩ Mạt Lăng không thể biết được chủ tướng quân địch là người nào!” Người mang tin tức nói.

“Đáng giận!” Tôn Quyền lại một lần nữa nổi giận mắng. Từ trong lời nói của người mang tin tức, hấn có thể nghe ra, chỉ sợ Mạt Lăng, dưới đợt tấn công chính thức đầu tiên của quân Hứa Thành, đã không thể chống đỡ được, bị đánh bại vô cùng nhanh. Điều này làm cho hấn cảm thấy vô cùng bất mãn, cho dù binh lực không đủ, cũng không thể không ngăn cản được một cuộc tấn công chính thức.

“Ngô Hầu, mời gấp gọi Lữ Tử Minh rút quân về!” trong khi tất cả mọi người ở đây đều đang rơi vào trầm tư, Gia Cát Cẩn lại một lần nữa đứng ra nói.

“Lữ Mông?” Tôn Quyền sửng sồ. Triệu hồi Lữ Mông quay về thì không phải tương đương với việc tự mình từ bỏ Hợp Phì, cánh cửa bảo vệ phương bắc mà ra đi sao?

“Dưới trướng Lữ Mông còn có hơn vạn tướng sĩ, cộng thêm bản thân Lữ Tử Minh là tướng tài hiện nay. Hơn vạn sĩ tốt này khẳng định đáng được xưng là đại quân mạnh. Nếu như triệu hồi binh mã của Lữ Mông về thì có thể hóa giải nỗi lo không đủ binh lực phòng thủ thành Kiến Nghiệp!” Gia Cát Cẩn phối hợp nói.

“Vậy nếu như vì vậy mà Hợp Phì sẽ mất thì chúng ta phải làm thế nào?” Có người hỏi.

“Theo chiến báo mấy ngày gần đây truyền về, đại quân đến từ trên biển này của quân Hứa Thành cực kỳ lợi hại, mặc dù Kiến Nghiệp ta đã có hai vạn quân coi giữ, có thể giữ vững thành trì hay không cũng là một vấn đề. Hơn nữa, Hứa Thành dụng binh luôn luôn quỷ dị, cũng không đánh một trận chiến mà không có chuẩn bị. Nếu như bọn chúng có biện pháp công phá thành trì nhanh chóng, Kiến Nghiệp sẽ rất nguy hiểm, mà Kiến Nghiệp mất, sẽ là một đòn đả kích cực kỳ to lớn đối với sĩ khí quân Giang Đông ta, Hợp Phì còn xa mới có thể so sánh được, hơn nữa Tào Tháo cùng Giang Đông ta mới hờ hững lạnh, trước đây lại có minh ước. Hấn chưa chắc sẽ tấn công Hợp Phì, hơn nữa, chúng ta còn có thể để cho Lữ Mông dùng mình ước làm bằng, hồi mượn binh Tào Tháo cũng không phải là không được!” Gia Cát Cẩn nói.

“Theo ý của Tử Du, là để cho Lữ Tử Minh mang tất cả binh mã Hợp Phì về?” Tôn Quyền lại hỏi.

“Đúng vậy!” Gia Cát Cẩn vừa chấp tay, lại nói: “Sự tình khẩn cấp, mời Ngô Hầu lập tức phát lệnh!”

“Còn có thể đồng thời báo việc này cho đại đô đốc biết, để cho đại đô đốc có quyết đoán từ chuyện này!” Trương Chiêu, người vẫn một mực dự thính, nói.

“Tốt! Hãy gọi Lữ Tử Minh điều quân trở về!” Tôn Quyền hưng hăng vung tay lên, hấn lại nói: “Trước khi Lữ Mông suất quân quay về, chúng ta nhất định phải giữ vững Kiến Nghiệp. Đến lúc đó, đến nội ứng ngoại hợp, nhất định phải để cho đạo kỳ binh này của Hứa Thành tất cả đều bỏ mạng tại Giang Đông ta!”

Quân lệnh như sơn. Lập tức, trước khi quân Hứa Thành đến Kiến Nghiệp, mấy người cười khoái mã liền vội vã tiến theo hướng bắc, hướng đông. Hướng bắc là báo tin cho Lữ Mông điều quân trở về. Hướng đông chính là tới báo tin cho Chu Du.

Mà ngày hôm sau khi quân lệnh đã được truyền đi, quân Hứa Thành xuất hiện ở trong tầm mắt quân coi giữ Kiến Nghiệp!

Thế nhưng đại quân này vẫn không dừng bất luận cớ gì nào hết. Đương nhiên, trong này càng không có đại kỳ chứng minh thân phận của chủ tướng! Hơn nữa, đại khái là sợ binh lực phân tán, cho nên đại quân này thậm chí còn không có ý định liên vây thành.

“Gia hỏa giấu đầu lộ đuôi!” Rất may mắn là trước khi Chu Du đi Tam Giang khẩu giao chiến cùng Thái Mạo, hấn đã để Trình Phổ ở lại Kiến Nghiệp, để cho Kiến Nghiệp vào thời khắc nguy cấp không đến nỗi không có nổi một Đại tướng chính thức có thể dùng được. Mà hôm nay, chứng kiến quân Hứa Thành ngoài thành rõ ràng không giương bất luận cờ hiệu gì, Trình Phổ nhin không được biểu thị khinh miệt. Thật ra Trình Phổ dùng điều này để che dấu tâm trạng bất ổn ở trong lòng hấn. Dù sao, lúc đối mặt với một kẻ thù không biết rõ, bất luận trong lòng kẻ nào đi nữa cũng đều đôi chút có cảm giác nguy hiểm. Huống chi gần như chỉ trong ba ngày, đại quân này đã gần nhanh chóng đánh hạ ba tòa thành trì, cho dù những thành trì kia cũng có vấn đề của riêng mình, bản lĩnh như này cũng làm cho người ta không dám có bất kỳ ý tứ khinh thường, huống chi trong thời gian ba ngày, đối phương chỉ có một ngày là nghỉ ngơi không hành quân mà thôi.

Thế nhưng ngay khi trong thành Kiến Nghiệp đang vô cùng bối rối, ai nấy cũng đều cho rằng đại quân Hứa Thành này sẽ lập tức công thành, quân Hứa Thành ở ngoài thành lại đã bắt đầu một hành động mà bất luận kẻ nào ở trong thành cũng không nghĩ ra—— nghỉ ngơi và hồi phục!

Cả ngày nhìn thấy một đại quân có tính chất cực kỳ uy hiếp thể hiện như những kẻ vô tích sự ở ngay tại bên cạnh mình, mọi người trong thành Kiến Nghiệp lại bắt đầu nghỉ ngơi lung tung. Có người cho rằng đại quân này vì trời nổi trên biển lâu ngày, lại liên tục xuất chiến, rốt cục không chịu nổi nữa rồi, cho nên điều cần phải làm hiện tại là ra khỏi thành nghênh chiến, đánh một kích mà đả bại đội quân này! Loại suy nghĩ này với dùng Chu Nhiên là đại biểu cho các tướng lĩnh quân thủ thành; mà một bộ phận khác lại cho rằng đây là kế dụ địch của quân Hứa Thành. Hãy thử nghĩ một chút, nếu như muốn nghỉ ngơi và hồi phục, hãy nghỉ ngơi ở một thành lớn như Mạt Lăng chẳng phải là tốt hơn sao? Hà tất phải chạy đến dưới thành Kiến Nghiệp, cũng không phải là không may mắn, chẳng lẽ còn muốn chết sao? Cho nên, trong chuyện này khẳng định có quỷ kế, phải cực kỳ thận trọng, không thể đơn giản mà bị mắc lừa! Những người có suy nghĩ này chủ yếu là các quan văn với Trương Chiêu là đại biểu; nhóm người thứ ba có ý kiến là bất kể quân Hứa Thành ở ngoài thành có biểu hiện như thế nào, chỉ cần giữ vững thành trì là được, đợi đại quân Lữ Mông quay về sau đó xem xét tình huống mà định đoạt, mà bởi vì ý kiến này được Tôn Quyền, cuối cùng nó đã thành suy nghĩ chủ yếu ở trong thành.

Cứ như vậy liên tục qua vài ngày nữa, tình huống vẫn như trước.

Mà rốt cục người trong thành Kiến Nghiệp cũng đã nhận được tin tức chính xác. Sau khi Lữ Mông nhận được quân lệnh của Tôn Quyền, lập tức cố gắng hết sức dẫn một vạn hai ngàn người quân coi giữ Hợp Phì, cũng mượn ba nghìn binh lính của Lưu Duyên, chủ tướng quân Tào trấn thủ thành Thọ Xuân, hợp thành binh mã một vạn năm ngàn người, xuất phát tiến về hướng nam; mà đại đô đốc Chu Du, cũng có thái độ đáp trả rất quyết liệt đối với lần tập kích của quân Hứa Thành, hấn mệnh lệnh cho Tưởng Khâm làm chủ soái, Hám Trạch là Tham quân, dẫn theo các tướng Đinh Phụng, Trần Vũ tiếp tục ở lại Tam Giang khẩu ngăn cản Thái Mạo, chính mình lại mang theo lão tướng Hoàng Cái, lãnh binh hơn một vạn người, tiến thẳng về Kiến Nghiệp. Trong lúc nhất thời, tình thế đảo ngược, đại quân Hứa Thành tập kích bất ngờ từ trên biển mà đến, lập tức trở thành vật rơi vào trong miệng quân Giang Đông.

“Hừ hừ hừ!” Liên tục ba tiếng hừ lạnh, khiến cho “Bì Hầu” đứng gác ở ngoài trường sở tới mức rùng mình một cái, hần tức giận đến mức âm thầm mắng to hành vi thiếu nợ không trả tiền của Công Tôn Chỉ đúng là của bọn hèn nhát.

“Muốn đánh nhau với Lão Tử? Các ngươi thực cho rằng đây là nhà của các ngươi thì Lão Tử phải nhường các ngươi sao?” Trong trường, Công Tôn Chỉ vừa hăm hừ vừa nói.

“Chủ nhân, chúng ta làm sao bây giờ?” Một gã phó tướng mặc theo trang phục Đại Hán thấp giọng nhìn Công Tôn Chỉ hỏi.

“Hừ! Cho bọn hần ba phần nhan sắc, bọn hần rõ ràng dám coi thường Lão Tử, Hoắc Khắc Sơn!” Công Tôn Chỉ nhìn tên phó tướng kia kêu lên.

“Có tiểu nhân” Vào thời điểm đang quyết chiến cùng Tiên Ti tộc, Hoắc Khắc Sơn đại biểu cho Tiên Ti tộc xuất chiến, hần đã dùng hết thủ đoạn với Công Tôn Chỉ, thế nhưng điều đó ngược lại đã khiến Công Tôn Chỉ nổi giận. Kết quả Hoắc Khắc Sơn bị đánh tới mức xương cốt toàn thân gãy, tỉnh dưỡng trọn vẹn hơn hai năm mới bình phục. Chỉ có điều, từ đó về sau, Hoắc Khắc Sơn, một gã có đầu óc khá nhanh nhẹn rõ ràng dính chặt vào Công Tôn Chỉ, quấn quýt chặt tới mức nhận Công Tôn Chỉ thành chủ nhân, cuối cùng đã trở thành một tên gia tướng của Công Tôn Chỉ, hơn nữa vào thời điểm quân Hứa Thành bình định Bắc Cương, hần đã nhiều lần lập chiến công trong chiến đấu. Sau khi được Hà Thông âm thầm thăm tra, cuối cùng đã trở thành phó tướng của Công Tôn Chỉ.

“Sáng mai, hãy giương đại kỳ của Bổng tướng quân!” Công Tôn Chỉ lạnh lùng nói.

“Vâng!” Hoắc Khắc Sơn hưng phấn nói. Một trong những nguyên nhân sở dĩ hần muốn bá làm môn hạ của Công Tôn Chỉ, tuy bởi vì thực chất bên trong có tâm lý sùng bái kẻ mạnh của hần tử thảo nguyên, một nguyên nhân khác chính là hần cũng muốn bò lên trên từ cây đại thụ Công Tôn Chỉ, thế nhưng, sau một thời gian dài, bản tính của hần đã nhận được thỏa mãn lớn nhất, vì sao khi hần đối chiến, hần lại muốn giữ quỹ kế, chơi đùa với đối phương? Còn không phải là bởi vì hần cảm thấy việc giết chóc không có ý nghĩa! Thế nhưng trên thảo nguyên phương bắc, người không làm như vậy thì không được. Hơn nữa trên thảo nguyên, bản lãnh của hần lại cũng không phải là mạnh nhất, mà hần muốn lấy đầu của kẻ khác thì phải đi đánh, vì an toàn của mình, đương nhiên cũng chỉ có thể dùng một ít thủ đoạn, thế nhưng bởi như vậy mà ngược lại đã trở thành thói quen của hần. Mà sau khi đi theo Công Tôn Chỉ, rất nhiều thời điểm chỉ cần nhắc tới tên là có thể khiến cho đối thủ bị hù dọa bể mật. Chính điều này đã khiến cho bản tính của hần được thỏa mãn, cũng làm cho hần cảm thấy tự hào vì được làm gia tướng cho Công Tôn Chỉ. Dù sao, hần cũng là hần tử trên thảo nguyên, những người như bọn hần, có thể đi theo một người cường đại chính là vinh quang! Mà hiện tại, đi tới Giang Đông, hần vẫn muốn nhìn xem uy danh của chủ nhân hần có phải vẫn vô địch như trên thảo nguyên hay không. Thế nhưng Công Tôn Chỉ lại không cho treo đại kỳ. Điều này khiến hần một mực cảm thấy rất phiền muộn. Hiện tại, rốt cục hần có thể nhìn thấy phản ứng của đối phương, sao hần lại có thể mất hứng?

189. Q.2 - Chương 189: Đại Thắng

Ngày hôm sau, đại kỳ “Trần bắc tướng quân của Công Tôn” đã rực rỡ tung bay ở trong đại doanh quân Hứa Thành bên ngoài thành Kiến Nghiệp, mà cây đại kỳ này vừa xuất hiện, đúng như mong muốn của Hoắc Khắc Sơn, đã hiện ra lực uy hiếp cường đại của nó. Khi lá cờ treo lên, toàn bộ trên tường thành Kiến Nghiệp, thậm chí hoàn toàn không có một tiếng động!

“Phương bắc đệ nhất dũng tướng: Công Tôn Chỉ!” sau khi Tôn Quyền nhận được tin tức, hần lập tức đi tới lầu thành, chứng kiến lá cờ này, cho dù bản thân hần đã làm tốt việc chuẩn bị tư tưởng, trong lòng hần vẫn vô cùng bồn chồn.

“Người này là nhân vật nổi tiếng thứ hai trong ‘Bắc Địa tam kiệt’! Nếu như nói về thực chất, uy danh của người này tại phương bắc, chỉ sợ còn muốn lớn hơn khi so với ‘Thương Lang’ Bàng Bái!” Rất xa, giấu mình ở một nơi rất xa bên ngoài thành Kiến Nghiệp, Chu Du, nói với một gã chiến tướng áo trắng bên người.

“Mặc dù hãn là Công Tôn Chỉ, nơi này là Giang Đông, không phải Bắc Cương, còn chưa tới phiên hãn đến giương oai ở nơi đây!” chiến tướng áo trắng, Lữ Mông Lữ Tử Minh, nhẹ nhàng nói.

Trước kia Lữ Mông luôn luôn nổi tiếng cuồng bạo dừng cắm ở Giang Đông, mà không phải là vì mưu trí. Còn lần này hãn dùng một số ít binh mã có biểu hiện giả dối, đồng thời dẫn đại quân, hành quân với tốc độ nhanh nhất có thể, đến ngoài thành Kiến Nghiệp mới dừng chân nghỉ ngơi và hồi phục, mưu đồ tập kích bất ngờ đối với đạo kỳ binh này của quân Hứa Thành. Thế nhưng điều này lại không hèn mà gặp cùng Chu Du. Thì ra hai người lại cùng nghĩ đến một địa điểm, điều này cũng khó trách cho Chu Du giết mình.

“Vào thời khắc nguy cấp này, Tử Minh ngươi có biểu hiện như thế, thật sự là phúc của Giang Đông ta” Chu Du nhìn gương mặt tự tin của Lữ Mông, trịnh trọng nói.

“Lữ Mông chịu đại ân của Đại tướng quân (Tôn Sách) cùng Ngô Hâu, không dám hết sức không vì Giang Đông ta!” Lữ Mông đáp.

“Tốt! Chúng ta hãy cùng hành động để khiến cho vị dũng tướng phương bắc ở ngoài thành Kiến Nghiệp ném thử lợi hại của tướng sĩ Giang Đông ta!” Chu Du đưa bàn tay ra.

“Nguyện theo đại đô đốc đánh một trận!” Lữ Mông cũng giơ tay lên.

“Bình!” Hai bàn tay vỗ xuống cùng một chỗ.

“Tử Minh, theo ý ngươi, vì sao mấy ngày trước Công Tôn Chỉ không giương cờ hiệu của hãn lên, để đến hôm nay mới dựng lên?” Chu Du lại nhìn Lữ Mông hỏi.

“Kéo dài thời gian!” Lữ Mông hiển nhiên sớm có chuẩn bị, hãn lập tức có câu trả lời với câu hỏi mang tính chất kiểm tra của Chu Du.

“Giải thích thế nào?” Chu Du cũng không muốn nói nhiều, hãn lại hỏi.

“Lúc trước hãn một đường cường công dồn sức đánh, tiến lên gấp, chỉ là muốn biểu hiện ra lực công kích cường đại của mình, bức Ngô Hâu cầu viện mà thôi, mà không lộ ra tên tuổi của mình, hiện tại mới để lộ ra tên tuổi!” Lữ Mông dừng lại một lát, nhìn về phía Chu Du.

“Nói tiếp đi!” Tuy Chu Du vẫn không cho ý kiến, thế nhưng dáng vẻ thưởng thức trên mặt hãn thì không thể nào che dấu được. Điều này làm cho Lữ Mông, vốn vẫn còn đôi chút lo lắng trong lòng, đã nắm chắc.

“Công Tôn Chỉ đi vào Kiến Nghiệp lại không công thành, hiện tại lại lộ ra tên tuổi của mình, chính là vì hãn muốn dùng uy danh đã tích góp từng tí một nhiều năm qua để dọa ngăn các lộ viện quân của ta. Đồng thời, bởi vì tình thế Kiến Nghiệp cũng không khẩn cấp, cũng giảm bớt suy nghĩ khẩn cấp ở trong các lộ đại quân chúng ta!” Lữ Mông càng nói sắc mặt hãn càng hùng hồn. Hãn nói tiếp: “Làm như vậy, chỉ có một mục đích, chính là dùng lực lượng một mình hãn, ngăn chặn tất cả binh lực còn lại bên trong Giang Đông chúng ta!”

“Mục đích của hãn?” Chu Du lại hỏi.

“ . . . ” Lữ Mông vừa liếc nhìn Chu Du, thần sắc dần dần ảm đạm, hãn trì hoãn trong chốc lát, mới lại nói tiếp: “Vì muốn làm nền cho người khác!”

“Đúng vậy, ” Chu Du chậm rãi gật gật đầu, hãn trầm giọng nói: “Công Tôn Chỉ đã đến, từ trên biển! Thế nhưng đội thuyền vận chuyển của bọn chúng đâu? Đã quay trở về sao? Cũng quá lãng phí. Hơn nữa, nếu như Tào Tháo nhận được tin tức này, ai biết bọn hãn còn có thể thuận lợi trở về hay không? Cho nên, nếu như ta không đoán sai, đại quân Công Tôn Chỉ ở trước mặt, tuy lừa dối xưng là có ba vạn người, thực tế chỉ sợ cũng chỉ có khoảng một nửa so với con số đó. Mặt khác còn có một đại quân nữa, sẽ thừa dịp Giang Đông ta trống rỗng mà tiến đánh, một kích đánh cho chúng ta trí mạng!”

“Từ trên biển, cũng chỉ có hướng nam. Chỗ đó, có Bộ Chất cùng bảy vạn đại quân của Chu Thái, đang phòng ngự Từ Thử ở Giao Châu!” Lữ Mông lạnh lùng nói.

“Còn không chỉ có vậy, sợ rằng Kinh Châu cũng phải động viên toàn quân. Nếu như Liêu Trọng Cử buông tha một cơ hội tuyệt hảo như này, hãn sẽ không xứng trở thành Đại tướng dưới trướng Hứa Thành! Chỉ sợ đám người Công Dịch phải gánh chịu áp lực sẽ càng thêm lớn hơn mà thôi!” Chu Du bổ sung.

“Đại đô đốc, xin hãy hạ lệnh!” Lữ Mông nhìn Chu Du và quỳ xuống, hần cũng chấp tay nói. Hần đã hiểu rõ ý tứ trong lời nói của Chu Du. Hôm nay, nếu không muốn để cho cục diện này thật sự xuất hiện, cũng chỉ có cách duy nhất là nhanh chóng tiêu diệt đại quân Công Tôn Chỉ ở phía trước. Ít nhất, cũng phải đánh tan đạo quân này, như vậy bọn hần mới có thể rảnh tay để đi đối phó với đạo quân Hứa Thành còn không xuất hiện, giảm bớt áp lực tứ phía cho quân coi giữ Giang Đông. Mà muốn đạt được mục đích này, thì nhất định phải dùng chiến thuật tập kích cường lực. Trong việc này phải cần một gã dũng tướng dẫn đầu, mà Lữ Mông hần lại luôn luôn anh dũng lao lên trước hòn tên mũi đạn, đã sớm vượt qua các lão tướng Trình Phổ, Hoàng Cái, chỉ ở phía dưới Cam Ninh, Chu Thái, là nhân tuyển tốt nhất cho cuộc chiến này. Hơn nữa hôm nay, Chu Du lại phát hiện ra hần là một Đại tướng có tài hiếm có, lúc này để cho như vậy một tướng lĩnh mà con đường phía trước không thể lường được phải xông lên chiến đấu anh dũng, đối địch với Công Tôn Chỉ uy trấn thiên hạ, thật sự là một điều nguy hiểm, cho nên, Chu Du đại đô đốc, người được cử phụ trách hai quân thủy bộ Giang Đông, đối mặt loại tình huống này, đã trở nên rất khó xử. Huống chi bản thân Chu Du còn là người luôn luôn yêu người tài như mạng, mà hiện tại dưới loại tình huống này, bọn hần dùng hơn hai vạn binh mã tập kích, hơn nữa đến lúc đó quân coi giữ Kiến Nghiệp khẳng định cũng sẽ biết phối hợp cùng xuất binh giáp công, thắng lợi có lẽ là điều nhất định sẽ đạt được, có thể bảo toàn tánh mạng mà cũng lấy được thắng lợi đương nhiên sẽ là kết quả tốt nhất rồi. Thế nhưng vạn nhất không thể giữ được tánh mạng thì sao? Thế nhưng nếu như thiếu đi một mũi tên dẫn đầu có lực tấn công hùng mạnh thì sẽ không tạo thành lực công kích cường đại, lại để cho Công Tôn Chỉ, cường tướng phương bắc bạo phát, hậu quả lại sẽ càng thêm khó có thể đoán trước. Dù sao, khi người ta quyết chiến ở trên thảo nguyên phương bắc đã là một trong những người chỉ huy đại quân, binh mã bên cạnh mình cho dù mãnh liệt, sao có thể so được với mấy chục vạn dũng sĩ Tiên Ti?

“Tử Minh, người. . . Cần phải suy nghĩ kỹ!” Chu Du cảm thấy trong lời của mình như đang rung động.

“Lữ Mông đã từng nói, vì Giang Đông, vì ơn tri ngộ của Đại tướng quân cùng Ngô Hầu, nguyện đem hết toàn lực đánh một trận. Hôm nay, Giang Đông đang cần Lữ Mông xuất chiến, Mông há dám lùi bước?” Lữ Mông đồng ý nói.

“Tốt, ngay tại tối nay, do người chỉ huy, quân ta phát động tập kích!” Cấn rằng một cái, rốt cục Chu Du hạ quyết tâm. Một trận, nếu không thể thành công, tức thì ngày Giang Đông bị diệt không xa, cho nên, nhất định phải toàn lực ứng phó, không được phép có chút mềm lòng.

. . .

Đêm đó, ngay sau khi Công Tôn Chỉ lộ ra cờ hiệu trấn trụ người Giang Đông bên trong thành Kiến Nghiệp, một trận tập kích chiến bất ngờ đánh cho hần hoàn toàn không kịp trở tay! Đại tướng quân Hứa Thành luôn luôn am hiểu đánh lén người khác, lần đầu tiên ném thử mùi vị khó chịu khi bị người khác đánh lén.

Mà không lâu sau khi trận tập kích này diễn ra, quân coi giữ Giang Đông bên trong thành Kiến Nghiệp dưới sự chỉ huy của lão tướng Trình Phổ, cũng chen chúc xông ra ngoài, phát động tiến công mãnh liệt đến cực điểm về phía đại quân Công Tôn Chỉ.

“Lúc ấy, đám người đó, quả thực không muốn sống nữa!” Ngày sau mỗi lần Công Tôn Chỉ nói chuyện cùng người khác về trận chiến này, hần luôn nói như vậy.

Hai mặt giáp công, cộng lại gần năm vạn binh mã cường lực tập kích, dù Công Tôn Chỉ anh dũng dẫn đầu ba quân, trên thực tế hần vẫn vẹn vẹn mang theo chỉ có hơn một vạn binh mã nên cũng khó có thể ngăn cản đối phương. Nhưng dù sao đi nữa hần cũng là một nhân vật uy danh hiển hách dưới trướng Hứa Thành, tuy ngăn cản không nổi quân địch, dưới sự chỉ huy tinh táo của hần, hơn một vạn binh mã vẫn nhanh chóng tập kết lại, vừa đánh vừa lui. Dù Lữ Mông cùng các tướng lĩnh Giang Đông liều mạng mà tiến công, cũng không thể lại một lần nữa đánh hỗn loạn thế trận quân đội của hần.

“Đây chính là người mà chúa công tuyển ra từ trong toàn quân, là tinh duệ trong tinh duệ, không người nào mà không thân kinh bách chiến. Nếu xuất chiến chính quy, ít nhất cũng một đối năm, hay đối bảy. Ô, Chu Du, vậy sáu thành. Đúng, nắm chắc sáu thành. Tuy bọn chúng tập kích, muốn tiêu diệt đại quân này của chúng ta, quả thực chính là nằm mơ. Đến cuối cùng, còn không phải là bọn hần tổn thất nhiều hơn sao? Chúng ta chỉ mới thương vong không đến ba nghìn người!” Trong cuộc sống sau này, Công Tôn Chỉ đã từng nhiều lần khoe khoang như này ở trước mặt người khác. Thế nhưng với lời nói này của hần, lại chưa từng

có người nào cho rằng hấn khoác lác, bởi vì, sự thật chính là như thế, tuy quân Giang Đông tiến công cực kỳ mãnh liệt, Công Tôn Chỉ vẫn dẫn dắt đại quân vừa đánh vừa lui, cuối cùng đã để cho ý đồ của quân Giang Đông biến thành bọt nước.

“Khó trách Hứa Thành lại để cho hấn mang binh đến Giang Nam!” sau khi tập kích diễn ra, nhìn thấy đại quân Công Tôn Chỉ thông dong lui lại phía sau, Tôn Quyền nhìn đám người Chu Du đứng hầu bên người thở dài nói, mà bên trong giọng điệu của hấn hiển nhiên mang theo dáng vẻ buồn nản.

“Giờ này khắc này, chỉ có thừa thắng xông lên, một lần hành động mà tiêu diệt!” Trình Phở nói ra suy nghĩ của mình trước tiên.

“Khó!” Chu Du cùng Lữ Mông đồng thời nói.

“Tập kích chiếm hết ưu thế mà chúng ta còn không thể tiêu diệt người này. Hôm nay hấn đã có phòng bị, chúng ta còn muốn tiêu diệt hấn, khả năng thật sự là quá nhỏ!” Gia Cát Cẩn cũng không còn dáng vẻ trấn định như trước kia, trên mặt hấn xuất hiện một vẻ bi ai.

Mà khi hấn nói, người ở chỗ này có ai sẽ không rõ sao? Trong lúc nhất thời, bầu không khí vô cùng giá lạnh.

. . .

“Bẩm báo. . . Chu Nhiên tướng quân đã mang binh truy kích Công Tôn Chỉ!” Một lính liên lạc vội vàng chạy tới báo cáo.

“Lập tức gọi hấn trở về!” Tôn Quyền nghe xong lời này, vội la lên.

“Vâng!” Lính liên lạc đáp lời rồi lại đi.

Thế nhưng Chu Nhiên không thể về được, bởi vì hấn lại dám không biết trời cao đất rộng mà đuổi theo Công Tôn Chỉ.

Sau khi lính liên lạc đi không lâu, hấn lại đã trở về, hấn mang về dĩ nhiên chính là thi thể của Chu Nhiên, muốn chiếm tiện nghi của Công Tôn Chỉ. Mới chỉ đủ vốn để làm đầu lĩnh, đương nhiên không thể ngăn được “Phượng bắc đệ nhất dũng tướng” toàn lực quay giáo một kích, cuối cùng cũng chỉ có kết cục này mà thôi. Thế nhưng, rất hiển nhiên Chu Nhiên còn thảm hại hơn. Nếu như hấn gặp Công Tôn Chỉ nhiều lần thì trên người hấn mang theo mấy lỗ thủng mà trở về, không ngờ hấn lại gặp Hoắc Khắc Sơn. Sau khi bị “Quần tác” cuốn lấy, đầu hấn cũng bị Hoắc Khắc Sơn dùng bảo bối đao rì kia cắt xuống. Về phần tại sao hấn phải đuổi theo Công Tôn Chỉ, theo như thân binh của hấn nói, thật sự là bởi vì Hoắc Khắc Sơn quá khốn khiếp, rõ ràng tên đó lại mắng hấn là “Nửa tai”, phạm vào điều kiêng kỵ của hấn. Kết quả, Chu Nhiên đuổi theo sau khiêu chiến, thất thủ bị giết!

Công Tôn Chỉ bị ép lui lại, thế nhưng hấn lại không rút lui về Mạt Lăng ở hướng gần nhất, mà rút lui đến Thần Đình Lĩnh, nơi giao chiến ngày xưa của Tôn Sách cùng Lưu Diêu, trú đóng ở nơi đó.

Mà mặc dù biết Công Tôn Chỉ khó đối phó, đám người Tôn Quyền cũng chỉ còn cách phái binh theo sát phía sau, coi như là giám sát hấn. Lúc này cũng phải theo lao mà thôi, bọn hấn cũng sẽ không dễ dàng mà buông tha.

Tuy vậy, giống như những gì Chu Du đã đoán trước, tất cả mọi việc cũng bắt đầu phát triển theo hướng bất lợi với Giang Đông.

Đầu tiên, chính là Liêu Giang ở Kinh Châu.

Sau khi Chu Du mang binh đánh trả Công Tôn Chỉ không lâu, Liêu Giang liền khởi đại quân Kinh Châu, tiến về hướng nam!

Sau khi đại quân đến đại trại thủy quân của Thái Mạo, Liêu Giang liền lập tức sai người chế tạo liên thể thuyền lớn, có ý tứ toàn quân tiếp cận biên giới.

Mà thừa dịp hấn không có mặt ở Tương Dương, Trương Phi, kẻ vẫn một mực ở Giang Hạ quan sát tình hình, cảm thấy cơ hội tới, không để ý tới Hướng Sủng khuyên can, dẫn đại quân định tiến công Tương Dương. Kết quả, đại quân Trương Phi mới ra khỏi Giang Hạ không bao lâu, đã bị Đại tướng quân Hứa Thành, Chu Thương, liên thủ cùng hai người Liêu Hóa, Bùi Nguyên Thiệu suất binh lực chiếm ưu thế chặn đánh tại nửa

đường. Bản thân Trương Phi càng được đám người Chu Thương hợp lực thân mật chiếu cố. Ba người bọn họ đều từng được Vương Việt huấn luyện ở Lạc Dương, cộng thêm lại có các tướng sĩ trợ chiến, tuy Trương Phi dũng mãnh dị thường, sau khi huyết chiến rất cực chém giết ra khỏi lớp lớp vòng vây, cuối cùng, hắn vẫn bại, binh mã tổn thất hơn phân nửa còn không nói, bản thân hắn còn bị thương không nhẹ, đành phải một lần nữa lui về Giang Hạ, nhưng không còn thực lực xuất chiến.

Mà sau khi đám người Chu Thương đánh bại Trương Phi, phụng mệnh lệnh của Liêu Giang, không thừa thắng xông lên. Chu Thương lãnh binh xuất phát tiến về Phàn thành, đổi phiên cho Lý Nghiêm để Lý Nghiêm có thể đến dưới trướng Liêu Giang nghe lệnh. Sau đó, Văn Sính quy hàng, bị phái đi phòng thủ Nam, Hoàng Trung bởi vì còn có phiên phức khó chịu trong lòng, Liêu Giang không muốn bức bách quá đáng, đã phái hắn đến đóng ở Tương Dương, không cho hắn tham dự đại chiến Giang Đông. Đường nhiên, hai huynh đệ Lưu Kỳ cùng Lưu Tông sớm đã bị đưa đến Lạc Dương. Có hai huynh đệ này trong tay, không sợ Hoàng Trung sẽ phản, tuy loại khả năng vốn rất nhỏ.

Mà sau khi tất cả mọi việc đều xử lý xong, Liêu Giang có thể chuyên tâm mà đặt mục tiêu của mình vào thủy quân Giang Đông ở Tam Giang khẩu.

Mà trong khi Liêu Giang không ngừng có hành động tại Kinh Châu, rất hiển nhiên Từ Hoảng cũng không thể ngồi yên tại Trường Sa. Dưới sự chỉ huy của Diêm Hành cùng Thái Sử Từ, đại quân bắt đầu chậm rãi tiến về phía quan ải mà Lỗ Túc đang trấn thủ.

Thế nhưng đây hết thảy còn không phải là chuyện hết sức quan trọng. Ngay tất cả người Giang Đông, dưới áp lực cường đại của quân Hứa Thành trước mặt, hoảng sợ không chịu nổi một ngày, một đạo quân Hứa Thành mà Chu Du đã đoán trước cuối cùng xúng xính xuất hiện từ trong biển rộng, lên đất liền.

Hơn một vạn binh mã với Vu Cấm làm chủ tướng, sau khi rời thuyền, hành động đầu tiên chính là đánh chiếm Hội Kê, sau đó lại một lần nữa lên thuyền nhập biển, tiến lên phía bắc dọn dẹp xong Ngô quận, lại có ý tứ tiến lên phía bắc hội quân cùng Công Tôn Chỉ ở Thần Đình Lĩnh, mà khi quân Giang Đông rất vất vả mới có thể phân ra một bộ phận binh mã để chặn đường hắn, hắn lại một lần nữa lui xuống, thế nhưng lần này, hắn cũng không phải quay về thuyền.

Bắt đầu từ Thái Hồ, hắn bắt đầu một đường càn quét, nhưng phạm là thế gia vọng tộc Giang Đông, chỉ cần gặp gỡ hắn, không khỏi bị đánh nghiêm trọng, tuy không đến mức diệt tộc, những thế gia vọng tộc này, sau khi hắn qua đi, thế lực không khỏi suy giảm rất mạnh. Về phần nguyên nhân, chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể minh bạch, xét nhà! Hơn nữa, những đồ vật sau khi xét nhà, một bộ phận rất lớn đều thuộc về dân chúng của những thế gia vọng tộc này. Hơn nữa, những dân chúng này sau khi hắn đi qua, cũng bắt đầu nhao nhao lấy được tự do, tuy vẫn có một số ít người ôm quan niệm cũ nói cái gì mà phải thuần phục gia tộc, thế nhưng khi đứng trước lợi ích thực tế, những đám người được gọi là hào phú lại thực sự không coi người khác là người, càng ngày càng để cho dân chúng Giang Đông cảm thấy mệt mỏi. Hơn nữa, cho dù có người vẫn đang tràn đầy hy vọng đối với thế gia vọng tộc, khiến cho bọn họ phải bỏ đi lợi ích cũng phải thật sự có đôi chút ép buộc, cho nên mâu thuẫn cũng bởi vậy mà sinh ra!

Mà Vu Cấm một đường tiến lên trong nội địa Giang Đông, hơn nữa còn cố ý tạo ra những “Câu chuyện”, cùng tận lực tuyên dương, Giang Đông vốn nằm dưới thống trị của thế gia cực kỳ cường đại, dưới vũ lực cường đại, cộng thêm tuyên truyền, bắt đầu trở nên không yên tĩnh. Hơn nữa, loại tình trạng không yên tĩnh này theo bước chân xâm nhập của Vu Cấm vào Giang Đông mà càng ngày càng nghiêm trọng.

Đối mặt với việc Vu Cấm tiến quân thần tốc, đương nhiên người Giang Đông rơi vào tình trạng nhìn ở trong mắt, gấp tại trong lòng, thế nhưng bọn họ thì có biện pháp gì để đối phó lại? Tuy nỗ lực rút ra một bộ binh mã từ trong đại quân năm vạn vây khốn Công Tôn Chỉ tiến đến ngăn cản Vu Cấm, vấn đề là đối phương lại không muốn đối nghịch với người. Người tới hắn bỏ chạy, lương thảo không đủ? Nói đùa gì vậy? Giang Đông giàu có và đông đúc, một đường xét nhà, Vu Cấm còn kiếm được không ít lương thảo, mà ngay cả những cái tướng sĩ thủ hạ người Giang Đông, ai cũng đều có một gia đình nhỏ. Cứ như vậy, thế cục Giang Đông ngày càng ngày một xấu đi. Đám người Tôn Quyền cùng Chu Du lại không có biện pháp gì, bọn hắn vốn định bí mật điều ra một bộ phận binh mã nữa mà từ trong đại quân vây khốn Thần Đình Lĩnh do Chu Du chỉ huy đi công kích Vu Cấm, thế nhưng kế hoạch này lại bị Công Tôn Chỉ nhìn thấu. Kết quả, Công Tôn Chỉ dồn sức đánh, khiến cho bọn hắn không thể không buông tha ý nghĩ này.

Thế nhưng, Giang Đông cuối cùng vẫn là nơi nhân tài xuất hiện lớp lớp. Ngay khi Vu Cầm đang một đường khai hoàn ca, công chiếm mấy nơi Ngô quận, Gia Hưng, Dư Hàng, Ô Trình, khiến cho Giang Đông trở thành một mảnh hỗn độn, hơn nữa hấn còn thừa thắng mà tiến sâu vào trong nội địa Giang Đông. Khi hấn một đường càn quét đến quận Đan Dương, hấn rốt cục gặp phải phiền toái. Ngô quận có một vị kỳ tài, tuy tuổi trẻ, lại cũng từng đi theo làm tùy tùng Tôn Sách chinh phạt các thế lực cát cứ Hội Kê, Bà Dương, cũng đã từng phô bày tài năng quân sự trác tuyệt trong nhiều trận chiến sự. Ngày nay, hấn được Tôn Quyền phong là Định Uy hiệu úy, còn gả con gái Tôn Sách cho hấn. Mặc dù vào thời điểm Vu Cầm phá được Ngô quận, hấn không có mặt, mà đang trấn thủ ở Đan Dương, binh mã trong tay cũng không quá ngàn người thế nhưng điều này cũng không có nghĩa là hấn sẽ bỏ qua cho kẻ làm cho gia tộc của hấn rối loạn. Lúc này, Vu Cầm đưa đến tận cửa, hấn sẽ không khách khí.

Tuy chỉ vẹn vẹn có hơn ngàn binh mã, hấn căn bản không cần thủ thành. Sau khi Vu Cầm đến, hấn liền mang binh “Chặt vật” mà bỏ chạy, nhường cho Vu Cầm đơn giản mà chiếm lĩnh Đan Dương. Thế nhưng, ở Đan Dương, Vu Cầm không thể có được bao nhiêu lợi ích thực tế, bởi vì những thế gia đại tộc ở nơi này đều mang theo gia nhân mà bỏ chạy, cho nên sau khi ở lại nơi này một đêm, hấn liền tiếp tục đi tới, quay lại hướng bắc, mục tiêu được ấn định là Khúc A, một nơi cách Mạt Lăng cùng Kiến Nghiệp đều rất gần.

Nhưng ngay khi Vu Cầm đang đôi chút đắc chí vừa lòng, ngay trong đêm hôm sau, sau khi hấn cho toàn quân hạ trại nghỉ ngơi, tên tiểu tướng xuất thân Ngô quận đã ra tay. Tên kia đã sớm tính toán kỹ lưỡng tốc độ hành quân của Vu Cầm, hơn nữa tại bốn phía xung quanh Đan Dương đều đã chọn được các địa điểm có khả năng đóng quân làm điểm mai phục. Sau khi nhìn thấy Vu Cầm ra khỏi Đan Dương, đi lên hướng bắc, hấn lập tức dẫn đầu hơn ngàn binh mã đi theo sau. Sau đó, vào lúc đại quân Vu Cầm đang ngủ “Không còn ngủ say hơn nữa” mà thả một mồi lửa.

Bởi vì trước khi đại quân Vu Cầm đến, trong doanh trại này đã sớm có an bài, cho nên, trong ngoài cùng đốt, ngọn lửa này phải nói là cực kỳ mạnh! Mà sau khi lửa cháy, gã thiếu niên tướng lĩnh này lại mang binh đánh sâu vào trong đại doanh Vu Cầm. Khi nhận thấy tướng sĩ quân Hứa Thành chặn đánh mãnh liệt, hấn quyết định lui lại thật nhanh. Cuối cùng, quân bản bộ Vu Cầm tuy số người tổn thất không lớn, nhưng đồ vật khác có thể nói là cháy gần như sạch sẽ, nhất là lương thảo, rõ ràng đã bị đốt rụi hơn phân nửa. Tuy số lương thảo này gần như đều là của lấy được, cứ như thế mà ném đi cũng làm cho người ta đau lòng! Vì thế, Vu Cầm không thể không quyết tìm được tên thiếu niên tướng lĩnh kia, từ bỏ kế hoạch Bắc thượng tiến tới Khúc A, một lần nữa quay về hướng đông, chuẩn bị phản công Ngô quận, muốn cướp lấy một ít lương thảo từ nơi ấy. Đương nhiên, một trong những nguyên nhân phản công Ngô quận chính là mặc dù không tìm được tên tướng lĩnh Giang Đông tập kích hấn, hấn lại đã biết tên cùng với quê quán của viên tướng kia. Người nọ là người Ngô quận, tên là Lục Tốn, chữ Bá Ngôn!

190. Q.2 - Chương 190: Đại Thắng (1)

Vu Cầm hăm hừ chuẩn bị dùng phương pháp “Rút củi dưới đáy nồi” đi tìm Lục Tốn xúi quẩy, thế nhưng Lục Tốn tuy đốt của Vu Cầm một chút, hấn vẫn không có ý định buông tha cho Vu Cầm, kẻ thù xét nhà, cho nên, Lục Tốn cũng tới tìm đại quân mà Tôn Quyền phái ra ngăn cản Vu Cầm, tìm được chủ tướng Lữ Mông.

“Kỳ thật, ta cho Vu Cầm làm như vậy, mục đích duy nhất chính là thanh lý thế lực những thế gia Giang Đông, không thể để cho sau khi chúng ta chiếm được chỗ đó, vào thời điểm đối phó với Tào Tháo, còn phải phân ra một bộ phận để giám sát bọn chúng? Hơn nữa, ta cũng không muốn như Tôn gia, rõ ràng là chủ Giang Đông, vẫn còn phải nhìn ánh mắt của những thế gia kia mà làm việc! Nhưng nếu như chờ tới sau khi chúng ta chiếm lĩnh Giang Đông rồi mới đi thanh lý đối phó với đám người kia, thủ đoạn lại không thể kịch liệt như thế này, như vậy chẳng phải là lãng phí thời gian vô ích sao? Cho nên nhiệm vụ của Vu Cầm cũng không phải là vội vã giúp đỡ Từ Thứ hoặc là Từ Hoảng hai mặt giáp công đả thông con đường tiến vào Giang Đông, mà là trước tiên quấy nát Giang Đông, càn quét những con sói, sâu bọ, chuột, kiến ở chỗ đó. Như vậy chờ sau khi chúng ta chiếm được chỗ đó, cũng có thể nhanh chóng yên ổn thế cục chỗ đó. Dù sao khi đó không có người cản trở ở mọi nơi! Cho dù có, cũng sẽ không có thực lực giống hiện tại! Các người nói có đúng hay không?” Tại bên trong phủ của mình ở Lạc Dương, Hứa Thành chậm rãi mà nói với đám người Trần Cung cùng Lư Dục đến đây chất vấn.

“Chúa công, đây là kẻ sách của kẻ nào vậy? Làm như vậy chính là muốn vứt bỏ lòng dân! Tôn thị rất được lòng người ở Giang Đông, chúng ta công chiếm được nơi này, dân chúng Giang Đông còn không nhất định sẽ tiếp nhận chúng ta. Hôm nay chúng ta lại phái binh làm cho Giang Đông rơi vào tình cảnh bữa bãi lộn xộn, ngày sau sao chúng ta có thể phái quan viên đi quản lý chỗ nào?” Lư Dục bởi vì phu nhân của mình có quan hệ với mấy “Cọc cái” trong hậu viện Hứa Thành làm chỗ dựa, cho nên, tuy hắn là quân tử, luôn luôn tuân thủ quan hệ tôn ti cao thấp, thế nhưng hắn cũng càng ngày càng không bán mặt mũi cho Hứa Thành.

“Sao có thể phái quan viên tới thống trị chỗ nào? Ta nói Tử Gia, người không phải nói chuyện vòng vo, uốn khúc! Thống trị địa phương là việc của người cùng lão Thường, ta cơ hồ giao hết quyền lực cho các người rồi, các người trị không được thì cũng không thể đổ trách nhiệm lên trên người ta!” Hứa Thành dùng một chiêu “Di hoa tiếp ngọc”, thoáng cái đã chuyển chủ đề từ phái binh làm loạn Giang Đông đến trách nhiệm thống trị địa phương của đám người Lư Dục.

“Chúa công, ngài không nên nói sang chuyện khác!” Tuy Lư Dục luôn luôn bề bộn nhiều việc chính vụ, cuối cùng hắn vẫn là lão thần tử của Hứa Thành, sao không biết mấy chiêu này của Hứa Thành? Lập tức, hắn phản kích không chút khách khí đối với hành vi của Hứa Thành, hơn nữa hắn lại còn nhắc lại mong muốn Hứa Thành lập tức phái người đi báo cho Vu Cấm buông tha kế hoạch “Loạn quấy” tại Giang Đông.

“Hành động của Vu Cấm chính là thuộc về phương diện quân chính, Tử Gia, người không thể nhúng tay vào!” Khác với Hứa Thành, Trần Cung liền cảnh cáo Lư Dục. Trần Cung hẳn làm người nghiêm cẩn cứng nhắc, hắn lại rất bội phục đối với phương pháp phân quyền của Hứa Thành, cho nên, hắn không cho phép bất luận kẻ nào có hành động phá hư quy định này. Sau khi nghe Trần Cung nói, Lư Dục cũng đành phải câm miệng, dù sao Trần Công Đài tiên sinh hiện tại là siêu cấp đại lão của quân đội, mặc dù không có binh quyền, nhưng ngoại trừ thân quân của Hứa Thành, những Đại tướng quân tiểu tướng quân cũng đều do hắn điều khiển.

“Chúa công, hành vi của Vu Cấm xác thực bất lợi với việc ổn định lòng người Giang Đông, cho nên, ty chức cho rằng, ngài vẫn nên sớm ngày hạ lệnh để cho hắn hỗ trợ Từ Thứ hoặc là Từ Hoảng đánh vỡ tuyến phòng thủ của quân phòng ngự Giang Đông!” Kỳ thật Trần Cung cũng không biết Vu Cấm đã nhận được quân lệnh từ Hứa Thành, hắn cũng không phải đến hỏi Hứa Thành tại sao phải nhúng tay vào những chuyện nằm trong phạm vi của hắn.

“Các người nghe chưa từng nghe qua chuyện này sao? Một xa phu, dè một người bị trọng thương, thế nhưng hắn cũng không đi cứu người, mà lại tiếp tục dè người kia, dè người kia đến chết! Các người biết rõ hắn vì sao phải làm sao như vậy không?” Hứa Thành lại nói về học vấn.

“Người nọ quả thực là táng tận thiên lương!” Lư Dục thốt lên mắng. Khi hắn thấy Hứa Thành hơi biến sắc, trong lòng của hắn cũng thoáng cảm nhận được một chút khoái cảm, hắn nghe xong Hứa Thành nói là đã biết rõ Hứa Thành lại muốn ngụy biện như câu nói lúc nãy mà một khi Hứa Thành ngụy biện, thường thường liền đại biểu cho bên mình “Thua kiện”, cho nên, hắn dứt khoát sớm trách mắng một câu, cũng coi như sớm ra trút cục tức ra.

“Tiểu hồn đản, phụ thân của người cả ngày ăn chực ở chỗ Lão Tử, người cũng dám tìm đến Lão Tử gây phiền toái. Tốt, đừng tưởng rằng có lão bà làm chỗ thì đã rất giỏi. Hãy xem sau này Lão Tử thu thập người như thế nào!” Hứa Thành thầm nổi giận trong lòng, thế nhưng, hắn lại không thể nói ra ngoài, hắn đành phải tạm thời nhẫn nhịn cơn giận, tiếp tục giảng giải cho hai thủ hạ: “Bởi vì tên xa phu kia nếu như không dè chết người kia, vạn nhất người kia từ nay về sau không thể làm việc mà sống, chẳng phải hắn sẽ phải nuôi dưỡng người kia cả đời sao? Cho nên, dứt khoát dè chết, thanh toán tất cả duy nhất một lần, cũng tránh để ngày sau gặp phiền toái, dù sao hắn cũng là ‘vô tình’! Cũng không phải tội lớn!”

“Quả nhiên vô lương!” Lư Dục lại trầm thấp nói tiếp một câu, thế nhưng, lần này, Hứa Thành không nghe thấy.

“Hành động bây giờ của Vu Cấm, thật sự giống như tên xa phu dè chết người kia, mà nếu như chúng ta hạ lệnh cho Vu Cấm buông tha cho kế hoạch, như vậy, sẽ chỉ làm những thế gia vọng tộc Giang Đông có thể tạm thời nghỉ ngơi mà còn ghi hận chúng ta, cũng khiến cho ngày sau bọn chúng có tiền vốn để gây phiền phức cho chúng ta. Cho nên bây giờ vẫn phải để cho Vu Cấm phá hư Giang Đông cho đến cùng, để cho thực lực của những thế gia vọng tộc kia từ nay về sau biến mất hoàn toàn, chúng ta cũng không cần

phải sợ ngày sau xảy ra chuyện. Cho dù có một hai con cá lọt lưới, chúng ta cũng không cần phí quá nhiều sức lực mà tức giận!” Hứa Thành lại nói tiếp.

“Hơn nữa. . .” Chứng kiến Trần Cung như muốn nói ra suy nghĩ của mình, Hứa Thành tranh thủ thời gian lại thêm một câu: “Vu Cấm hôm nay còn ở mãi Giang Đông xa xôi, ta có thể phái ai đi tìm hần đây? Cho dù có thể tìm tới chỗ hần, đợi mệnh lệnh đến chỗ của hần, mọi việc gần như cũng đã xong!”

Trần Cung rốt cục im lặng! Mà Lữ Dục tức thì sớm cũng đã bắt đầu tính toán có cần lại để cho Thái Văn Cơ đến tìm một trong mấy vị phu nhân của Hứa Thành hay không.

Tuy tính toán của Hứa Thành vô cùng tốt, hần lại tính sai Lục Tồn xuất hiện. Đại quân Vu Cấm lao thẳng tới Ngô quận, đại quân Lữ Mông lại có thái độ khác thường, không muốn giao chiến, mà theo sát đại quân Vu Cấm như trước. Đối với sự việc này, Vu Cấm bắt đầu lộ ra vẻ bất đắc dĩ, nếu như hần không thể ngay lập tức đánh hạ Ngô quận, như vậy thì rất có thể vào thời điểm lương thảo dùng hết, đại quân của hần rất có thể bị đại quân Giang Đông này đánh một kích trí mạng. Hần hoàn toàn không tin Lữ Mông sẽ không phái binh trợ giúp Ngô quận, tuy hần đã từng nghĩ đến việc trực tiếp quay lại biển, thế nhưng lương thảo mang đến đã bị Công Tôn Chỉ mang đi hơn phân nửa, mặt khác số ít còn lại đó vào lần bị đốt trước đó cũng đã bị đốt rụi không ít. Trên thuyền, chỉ có lương thảo cho các thủy thủ ăn.

Thế nhưng, Vu Cấm không phải là người yếu. Hai người Lữ Mông cùng Lục Tồn, ở trước mặt hần chỉ có thể coi là vãn bối. Hần cũng không muốn sau khi tái nhậm chức lại thất bại, bị một cú té ngã đau mà không cách nào trả thù. Nhưng lương thảo không đủ lại là một sự thật đang tồn tại, mà không có lương thảo, đại quân dững mảnh đến mấy cũng không có sức chiến đấu.

Đối với loại tình huống này, Vu Cấm, trên đường hành quân, đã trầm tư suy nghĩ, rốt cục nghĩ ra một biện pháp.

Một mặt, hần vụng trộm hạ lệnh toàn quân tiết kiệm khẩu phần lương thực, một mặt khác, hần bắt đầu đề cao tốc độ hành quân. Vốn những chuyện này đối với quân đội ở thời đại đó quả thực là điều không thể làm được, thế nhưng đối với một đại quân vốn từng rơi vào cảnh tướng bốn bề thọ địch, chỉ như là hình thức huấn luyện thông thường mà thôi.

Mà đồng thời với tiết kiệm khẩu phần lương thực, đám binh sĩ quân Hứa Thành bắt đầu cuộc sống của “Dân chạy nạn” ở trên vùng đất Giang Nam giàu có, bắt đầu tìm rau dại, các món ăn dân dã. Biểu hiện này của đại quân Vu Cấm đương nhiên đã lọt vào trong mắt Lữ Mông cùng Lục Tồn, thế nhưng hai người bởi vì sợ Vu Cấm có âm mưu mà không động thủ. Hơn nữa, đợi sau khi địch nhân đói một thời gian mới đánh, chẳng phải hy vọng giành chiến thắng càng lớn sao? Cho nên, tuy bọn hần cũng biết thời gian đối với Giang Đông có thể nói là rất bức bách, bọn hần cuối cùng vẫn nhịn được.

Thế nhưng mục đích của Vu Cấm cũng không phải là dẫn Lữ Mông cùng Lục Tồn đến để giao chiến, mà mục đích chân chính là tiết kiệm khẩu phần lương thực! Mà tiết kiệm khẩu phần lương thực, đầy đủ cho đại quân của hần dùng mấy ngày. Thời gian mấy ngày này, cũng đủ cho hần thực thi kế sách của mình.

Đến Ngô quận, Vu Cấm liền bày ra một dáng vẻ muốn dốc toàn lực công thành, hơn nữa trước khi tấn công còn hạ lệnh toàn quân ăn no.

Thế nhưng ngay sau khi ăn uống no đủ, Lữ Mông cùng Lục Tồn cho rằng Vu Cấm hần muốn công thành, hần lại dẫn đầu toàn quân mãnh liệt phát lực, dùng tốc độ cao nhất tiến về bắc. Mà phía bắc Ngô quận, chính là Thần Đình Lĩnh.

Đến tận đây, hai người Lữ Mông mới biết mình bị lừa thế nhưng, bọn hần lại cũng không sót ruột trong lòng. Dù sao, Ngô quận cách Thần Đình Lĩnh gần như vậy, bọn hần đã sớm thông báo ấy người Tôn Quyền cùng Chu Du phải cẩn thận, cho nên sau khi nhìn thấy Vu Cấm chạy lên hướng bắc, bọn hần cũng chỉ mang binh đuổi theo, mà không phải gấp gấp thông báo cho người bên mình đang vây khốn Công Tôn Chỉ ở Thần Đình Lĩnh. Bọn hần biết rõ, Tôn Quyền còn có mấy người Chu Du, sau khi nhận được tin báo của mình, nhất định sẽ có bố trí tương ứng.

Quả nhiên đúng như dự liệu của Lữ Mông cùng Lục Tồn, Vu Cấm hành quân gấp gấp đến một nơi cách Thần Đình Lĩnh không xa thì không thể không dừng lại, bởi vì, hần đã bị tiểu tướng Đông Ngô là Lăng Thống mãnh liệt đánh lên!

Trước có chặn đường, phía sau có truy binh, Vu Cầm lập tức lâm vào tình cảnh khốn đốn, thế nhưng hấn lại không kinh sợ mà còn lấy làm mừng.

Vì sao vui mừng? Căn cứ để hấn vui mừng chính là quân đội trong tay!

Đội quân mà hấn chỉ huy cũng giống như đội quân của Công Tôn Chỉ giống nhau, đều rất am hiểu chiến thuật chiến đấu bên bờ. Đây chính là quân bài lớn nhất của hấn.

Công Tôn Chỉ dẫn binh sĩ vừa rời thuyền là có thể liên tục xuất chiến đánh hạ ba thành. Đại quân của Vu Cầm hấn ăn uống no đủ, chỉ mới chạy hơi xa một chút há lại sẽ không thể đánh nhau sao? Đó là quân đội bình thường, không phải là đội quân do hấn chỉ huy.

Mà điều làm hấn vui mừng, còn có một nguyên nhân khác, bởi vì hấn biết rõ, Lăng Thống, là một viên mãnh tướng!

Cho nên, ngay khi bị Lăng Thống chặn đánh, Vu Cầm liền lập tức cho quân đội của mình làm ra vẻ yếu thế, dẫn Lăng Thống đánh vào bên trong đại quân của mình, sau đó, mượn sức chiến đấu cường đại của binh lính dưới trướng, sau khi hấn tự mình xuất chiến cuốn lấy Lăng Thống, chia cắt Lăng Thống cùng binh sĩ ở phía sau. Như vậy, Lăng Thống chẳng khác nào rơi vào tình cảnh đơn thân độc mã ứng chiến.

Về sau, hấn lập tức tách ra khỏi Lăng Thống, Cung nỗ thủ bắn tên. Kết quả, Lăng Thống trọng thương, bị bắt!

Một trận chiến này, từ khi hai quân tiếp xúc đến chiến đấu chấm dứt, căn bản không hao tổn nhiều thời gian. Mà Vu Cầm đã bị khuất nhục từ trên người Lục Tốn, rốt cục hấn cũng tìm được từ trên người một gã thiếu niên tướng lãnh kiệt xuất khác của Giang Đông. Thế nhưng, Vu Cầm đã gặp may mắn, hấn cũng không biết rằng vốn, Chu Du không có tính toán phái Lăng Thống đi, bởi vì từ khi liên minh cùng Tào Tháo được hình thành đến nay, Lăng Thống vẫn có hờn dỗi trong lòng, bởi vì phụ thân của hấn, Lăng Thao chết ở trong tay Hứa Chử, đại tướng dưới trướng Tào Tháo. Tuy người Giang Đông đều đối xử với hấn rất tốt, cũng không thể nhân nhượng hấn trong những chuyện đại sự, cho nên, nỗi hờn dỗi này của hấn vẫn một mực uất nghẹn đến hiện tại. Chu Du sợ hấn vừa xuất chiến đã kích động mà làm hỏng việc, cho nên ngay từ đầu Chu Du cũng không có tính toán để cho Lăng Thống xuất chiến, thế nhưng Tôn Quyền lại chịu không nổi hấn đau khổ thỉnh cầu, rốt cục đã đồng ý với hấn. Chu Du không muốn làm trái ý của Tôn Quyền, rốt cục đã đáp ứng. Kết quả, tất cả đều giống như Chu Du đã dự liệu, một tá nảy sinh trận chiến đến, Lăng Thống giống như là hổ đói thấy thịt, bị Vu Cầm dẫn dụ vào trong lồng giam, bị bắt.

Lăng Thống bị bắt đã khiến cho Tôn Quyền cùng Chu Du đều kinh hãi, thế nhưng dưới tình huống khẩn cấp mà lại rút không thể xuất người tới giao chiến cùng Vu Cầm, cuối cùng chỉ có thể nhường ra một con đường, để cho Vu Cầm ngênh ngang tiến vào trong vòng vây, hội quân cùng Công Tôn Chỉ. Trong lúc nhất thời, số lượng quân Hứa Thành trong Thần Đình Lĩnh cũng đã lên tới hai vạn. Quân Giang Đông vây quanh bắt đầu lộ ra dáng vẻ lực bất tòng tâm, cho dù Lữ Mông đã mang binh trở về cũng trở nên vô ích.

Nhưng vào lúc này, một tin tức đáng sợ khác giống như một cục gạch cực lớn, hung hăng đập vào đầu Tôn Quyền cùng những người có địa vị cao ở Giang Đông, nện cho bọn hấn đầu óc choáng váng. Tại Giao Châu, Từ Thứ, dùng đại bộ phận binh mã mê hoặc Bộ Chất cùng Chu Thái, còn chính hấn lại chỉ huy một vạn đại quân vội vã rút về quận Nam Hải, Giao Châu. Hơn nữa một vạn đại quân này còn ngồi trên thuyền lớn mà Vu Cầm mang đến từ nơi ấy, vượt biển tiến lên phía bắc, sau đó, ra tay từ phía sau, tiền hậu giáp kích, một lần tập kích mà phá tan đại quân Bộ Chất cùng Chu Thái đang ngăn cản hấn. Trận chiến này, Bộ Chất đã chạy trốn, Chu Thái bởi vì xuất chiến bất lợi, không muốn đào tẩu, tử chiến không lùi, cuối cùng đã bị chết ở dưới tên của Thục trung lão tướng Nghiêm Nhan.

Sau đó, thế bắc tiến của Từ Thứ không còn người nào có thể tiếp tục ngăn cản, hấn đã bắt đầu tiến về Lư Lăng. Mục đích của Từ Thứ xem ra rất có khả năng muốn hội quân cùng Từ Hoảng, lại tái diễn một màn này ở trên người Lỗ Túc.

Giang Đông. . .

Thế cục đã không thể nghịch chuyển!

Sau khi đám người Tôn Quyền biết được tin tức này, lập tức mấy người Chu Du cùng Lữ Mông khuyên can,

triệt hồi đại quân đang bao vây Vu Cấm cùng Công Tôn Chỉ, chỉ bảo vệ chặt Kiến Nghiệp. Sau đó, chia binh xuôi nam tiến đến ngăn cản Từ Thứ. Ít nhất, cũng cho Lỗ Túc một thời gian phản ứng. Đồng thời, phái người lên phía bắc cầu viện. Mặc kệ lúc này Tào Tháo rơi vào hoàn cảnh như thế nào, ít nhất, hôm nay hắn cũng là một hy vọng. Mà đối với việc Công Tôn Chỉ cùng Vu Cấm có thể cũng đi giúp đỡ Từ Thứ hoặc là Từ Hoảng hay không, bọn hắn đã không có cách nào để quản lý. Nếu như không có hai người Công Tôn Chỉ ở chỗ này, bọn hắn còn có thể toàn lực xuất kích, ít nhất dùng năm vạn binh mã thì vẫn có thể ngăn cản được Từ Thứ. Thế nhưng trên phương diện chiến lược, bọn hắn đã thất bại, cho nên trong mệnh lệnh gửi cho Lỗ Túc, mệnh lệnh của Tôn Quyền chỉ có bốn chữ: tùy cơ ứng biến!

Sau đó, mệnh lệnh này được người dùng tốc độ nhanh nhất chuyển tới trước mặt Lỗ Túc.

Tùy cơ ứng biến? Sau khi Lỗ Túc nhận được mệnh lệnh khẩn cấp này, hắn không lời nào để nói! Hắn sao có thể tùy cơ ứng biến? Nếu như là vào thời điểm trước khi Từ Thứ công phá phòng tuyến phía nam, có khả năng hắn còn có biện pháp. Thế nhưng hôm nay đại quân đối phương đã tiến lên phía bắc, bên mình còn tổn thất một bộ binh mã. Chỉ xét riêng về phương diện binh lực, Giang Đông đã hoàn toàn không thể so sánh với đối phương, cho nên không cần suy nghĩ bao lâu, hắn lập tức buông tha suy nghĩ tiếp tục cố thủ phòng tuyến. Sau đó Lỗ Túc gửi thông báo cho viện binh mà Tôn Quyền phái ra, lui! Toàn bộ lui về Kiến Nghiệp! Mà mục đích hắn làm như vậy cũng chỉ có một: toàn lực giữ vững Kiến Nghiệp, chỉ cần có thể có thực lực giữ vững Kiến Nghiệp dưới sức tấn công toàn lực của quân Hứa Thành, như vậy, Hứa Thành cũng chỉ có thể đàm phán với bọn họ. Tuy Giang Đông xem như đã xong, hắn lại không thể nhìn thấy Tôn Quyền mất đi quyền lực mà không còn chỗ dựa nào, cho nên bất kể như thế nào đi nữa thì cũng phải bảo vệ Kiến Nghiệp.

Nếu như Lỗ Túc cũng lui, thế cục càng thêm rõ ràng. Đại quân Từ Hoảng toàn diện ép vào, sau khi hội quân cùng đại quân Từ Thứ, toàn lực tiến về phía Kiến Nghiệp, mà trước khi bọn hắn đến Kiến Nghiệp, Công Tôn Chỉ cùng Vu Cấm cũng đã hạ trại rất nhiều ngày tại ngoài thành Kiến Nghiệp.

Tam lộ đại quân tụ hợp, chuyện cần làm thứ nhất cũng không phải công thành hoặc là thông báo tin tức cho Tôn Quyền trước, mà đã lập tức sai người thông báo cho Liêu Giang, ngưng chiến! Thủy quân Giang Đông ở Tam Giang khẩu chính là một trong những lực lượng tinh nhuệ Giang Đông, có thể không làm tổn thương đội quân này thì mới là biện pháp tốt nhất, bởi vì dù thế nào, thủy quân này không lâu sau cũng chính là một thành viên trong quân Hứa Thành, cũng tránh khỏi cho ngày sau phải vất vả huấn luyện.

Sau khi thư của bốn người Từ Hoảng, Từ Thứ còn có Công Tôn Chỉ cùng Vu Cấm, liên danh rơi vào tay Liêu Giang, Liêu Giang mới vừa vận chế tạo đầy đủ liên thể thuyền lớn. Hắn vốn đang muốn thương nghị với Ngụy Duyên, Lý Nghiêm còn có Thái Mạo để hành động lớn một chút. Kết quả, phong thư này đến, tất cả hành động xuất chiến đều bị hủy bỏ, Liêu Giang chỉ hạ lệnh cho Thái Mạo chú ý đề phòng thủy quân Giang Đông có cử động dị thường, sau đó chính hắn mang theo đại quân chuyển hướng về phía Giang Hạ. Nếu như không cần đối chiến cùng Giang Đông nữa, hắn lại có thời gian rảnh rỗi, như vậy lúc này cũng cần phải thu thập cái gai cuối cùng ở Kinh Châu.

Mà ở Giang Hạ, sau khi Trương Phi tự thua đám người Chu Thương, bởi vì binh lực tổn thất thật lớn, hơn nữa bản thân Trương Phi bị thương không nhẹ, hắn không thể lại mang binh xuất chiến, tâm tình cực kỳ phiền muộn. Hắn thường xuyên say rượu, hơn nữa lại còn đánh quân sĩ. Ngay cả Tôn Càn cùng Hướng Sủng khuyên nhủ cũng không được, thậm chí có một lần hắn say rượu nhìn không rõ người, hắn cũng đánh cả Hướng Sủng.

Dưới tình trạng này, Giang Hạ tự nhiên không thể ngăn cản đại quân Liêu Giang.

Vừa đến Giang Hạ, Liêu Giang liền phái người khiêu chiến, Tôn Càn cùng Hướng Sủng không thông báo cho Trương Phi. Cả hai chỉ cho treo miến chiến bài trên cao. Thế nhưng sau khi khiêu chiến không thành, Liêu Giang bắt đầu mệnh lệnh thủ hạ chửi mắng. Kết quả, Trương Phi rốt cục bị mấy ngàn người chửi rửa tập thể mà kích động đi ra ngoài, hơn nữa hắn còn dẫn thân binh ra khỏi thành nghênh chiến, ngay cả chào hỏi còn không có, hắn đã dẫn quân đánh về phía đại quân Liêu Giang, cuối cùng, bị Liêu Giang chỉ huy tiến trận bắn chết tại chỗ. Mà lúc hắn chết, xà mâu vẫn chống đất, sừng sừng không ngã!

Sau đó, Liêu Giang phát động tiến công, đơn giản mà đánh chiếm Giang Hạ, Hướng Sủng bị bắt, Tôn Càn tự vận ở trong phủ, Giang Hạ được bình định! Sau đó, Liêu Giang sai người tạo “Thiên thu tráng sĩ mộ”,

hậu táng Trương Phi! Mà từ bên trong hàng quân, Ngụy Duyên phát hiện Tham quân của Lưu Bị, Dương Nghi, người một mực không thấy bóng dáng. Hắn lập tức giao cho Liêu Giang xử trí, Liêu Giang gán cho Dương Nghi tội danh lâm chiến lùi bước, hại bất trung với chủ, trảm! Xem như báo thù cho Ngụy Duyên ở một phương diện nào đó.

Đến tận đây, toàn bộ Kinh Châu đã quy về Hứa Thành!

Bởi vì Lỗ Túc xem thời cơ nhanh, quyết đoán mà buông tha phòng thủ, rời toàn bộ binh lực về Kiến Nghiệp, rốt cục đã khiến cho Tôn Quyền, dưới vòng vây kín của tam lộ đại quân Hứa Thành, vẫn còn có chỗ dựa nhất định, có thể dùng điều này để đàm phán cùng Hứa Thành. Đương nhiên, Tôn Quyền vốn không muốn đàm phán. Hắn cho là mình rơi vào tình trạng bây giờ đã làm mất đi thể diện của Tôn gia. Nếu như hắn lại nhu nhược mà bị địch nhân bức phải đàm phán quy hàng, thì càng không còn mặt mũi tự xưng là người Tôn gia, cho nên, khi mới bắt đầu đàm phán, hắn bày ra dáng vẻ ngọc đá đều nát.

Thế nhưng, biểu hiện này của Tôn Quyền cũng không khiến các tướng lĩnh quân Hứa Thành ngoài thành để vào mắt. Mấy người Từ Hoảng cùng Công Tôn Chỉ đám người ngược lại rất coi trọng cách làm người: “Hảo hán không xoay người” của Tôn Quyền, thế nhưng Từ Thứ lại chẳng thèm ngó tới với hành vi của Tôn Quyền. Tuy hắn nói mình rất thương thức tính cách kiên cường của Tôn Quyền, hắn lại nói cho hai vị đồng liêu của mình là Tôn Quyền muốn ngọc đá đều nát căn bản chính là việc không có khả năng xảy ra, bởi vì tình hình bây giờ đã không còn do chính vị “Ngô Hâu” này định đoạt nữa rồi.

Tất cả đều đúng như Từ Thứ đã dự liệu, biểu hiện kiên cường này của Tôn Quyền tuy đã được Trình Phổ, Hoàng Cái, những người đứng đầu võ tướng Giang Đông ủng hộ, mấy người Chu Du cùng Lỗ Túc lại tỏ thái độ im lặng. Trong khi đó đám quan văn Trương Chiêu lại càng nhiệt tình khuyên bảo Tôn Quyền buông tha suy nghĩ “Nguy hiểm” này. Đương nhiên, cách thuyết phục của bọn hắn cũng rất uyển chuyển.

Bên trong thành Kiến Nghiệp trở nên vô cùng hỗn loạn, thế nhưng, bên ngoài, thành đám người Từ Hoảng, Công Tôn Chỉ, Từ Thứ cũng không thừa cơ yêu cầu đàm phán, vẫn chỉ vây quanh thành trì, giữ yên lặng. Đồng thời, Công Tôn Chỉ cùng Vu Cấm một lần nữa xuất binh càn quét thế gia vọng tộc sáu quận Giang Đông.

191. Q.2 - Chương 191: Đại Kết Cục

Không lâu bên trong thành Kiến Nghiệp bình tĩnh lại.

Tôn Quyền còn trẻ!

Hắn có nhiệt huyết, thế nhưng hắn cũng có một nhược điểm lớn nhất, đó chính là sự từng trải của hắn!

Từng trải, dĩ nhiên có thể dễ dàng bình tĩnh khách quan mà suy nghĩ vấn đề, cho nên sau khi nhất thời có biểu hiện kịch liệt, hắn rốt cục bắt đầu suy nghĩ xem sau này nên làm như thế nào, tất cả mọi người trong thành Kiến Nghiệp đang nhìn hắn.

Đám người Từ Hoảng vẫn giữ yên lặng, bởi vì trước khi hành động, bọn hắn đã nhận được mệnh lệnh của Hứa Thành, đó chính là bọn họ không có quyền lực đàm phán cùng Tôn Quyền, chỉ cần vây thành là được! Hơn nữa, bọn hắn cũng không biết rốt cuộc Hứa Thành là nghĩ như thế nào, cũng không biết Hứa Thành có cho phép Tôn Quyền đầu hàng hay không. Nếu như cho phép Tôn Quyền đầu hàng thì sẽ có nhiều điểm mấu chốt, cho nên, bọn hắn cũng chỉ có thể buồn bực ngồi chờ phát tài, chờ đại công đánh chiếm Giang Đông rơi xuống trên đầu của bọn hắn. Đương nhiên là phải bấm báo công lao cho Hứa Thành, cho nên, thư của bọn hắn đã sớm được chuyển đi rồi.

Mà ở Lạc Dương, sau khi Hứa Thành nhận được thư của bọn hắn, đương nhiên hắn mừng rỡ một cách không ngờ. Hắn vui mừng vì đã có thể nhanh chóng chiếm lĩnh Giang Đông, vui hơn chính là Tứ đại chiến tướng Giang Đông rõ ràng tất cả đều bị vây ở Kiến Nghiệp, không sót một ai. Bốn người này còn

hơn cả bất kỳ lợi ích nào chiếm được từ Giang Đông. Đương nhiên, bây giờ người có thể hoàn toàn hiểu rõ giá trị của bốn người này, chỉ sợ cũng chỉ có hấn và Liêu Giang mà thôi.

Chu Du, Lỗ Túc, Lữ Mông, Lục Tồn, bốn đời đại đô đốc Giang Đông. Những người khác đều không có tư cách nhắc tới. Chu Du thì cũng không cần nói, ném vào bất kỳ nơi đâu đều có thể vượt qua bất kỳ người nào khác, quả thực là toàn tài! Phải biết rằng, ở bất luận thời đại nào, Chu Du đều xuất hiện với thân phận danh tướng thiên cổ, hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu Giang Đông đệ nhất danh tướng Giang Đông! Hơn nữa, ở trong lịch sử của Hứa Thành, Chu Du không thể nghi ngờ gì nữa, hấn đồng thời là chiến lược gia vĩ đại nhất thời đại, công lao lớn nhất của Chu Du đương nhiên là cuộc chiến Xích Bích, lấy ít thắng nhiều đánh lui đại quân Tào Tháo diện nền móng trụ cột tạo thế chân vạc. Nhưng chí hướng của Chu Du cũng không sai, “Trước tiên lấy Kinh Châu, tây tiến Ba Thục, mưu đồ thiên hạ”. Đây mới là mục tiêu mà hấn theo đuổi. Mà chương ngại lớn nhất ngăn cản Chu Du thực hiện mục tiêu này, chính là cùng Lưu Bị chiếm giữ Kinh Châu, Trường Giang hiểm yếu cùng với con người cộng lại. Kỳ thật từ trước khi ác chiến Xích Bích, hấn đã sáng suốt đoán được Lưu Bị tiềm ẩn nguy hiểm, cho nên trước đó hấn đã có dự định giết Gia Cát Lượng, sau có giam lỏng Lưu Bị. Đáng tiếc trời cao đổ kỵ anh tài, trắng niên mất sớm.

Nói tới Lỗ Túc, hiện tại đương nhiên là không có danh tiếng “Thuần phác trung hậu” trên đầu của hấn. Công tích trợ giúp Tôn Quyền đánh một trận mà định Giang Hạ đủ để cho người ta nhún nhường ba phần với hấn. Nhưng mà trên thực tế, năng lực của Lỗ Túc chỉ mới vừa lộ ra một góc của núi băng! Hứa Thành biết rõ người này có kiến thức lâu dài, tính cách kiên định cỡ nào. Khi đại quân Tào Tháo tiếp cận, Lỗ Túc chính là người không sợ cường địch, nỗ lực can gián Tôn Quyền, nên mới có Chu Lang hỏa thiêu Xích Bích. Lỗ Túc càng có ánh mắt khi đề bạt Lữ Mông, khiến cho nghiệp lớn Đông Ngô có người kế tục. Một người có đầu óc chính trị cùng tầm nhìn xa hiểu rộng, thật sự là một nhân tài có cái nhìn toàn cục hiếm có. (Khi Lỗ Túc gặp mặt Tôn Quyền lần đầu, hấn đã sáng suốt bàn luận về “Ba phân thiên hạ”, còn sớm hơn mấy năm so với Gia Cát Lượng.)

Lữ Mông, lúc Quan Vũ bắc phạt, dùng kế của Lục Tồn, lui về Kiến Nghiệp che mắt Quan Vũ. Sau đó hấn được tấn phong làm đại đô đốc, Tổng đốc binh mã dùng trí mà hoàn toàn được ước mơ tha thiết của Tôn Quyền: Kinh Châu, xếp đặt mưu kế bắt được Quan Vũ ” ụy chấn Hoa Hạ“, rốt cục hoàn thành sự nghiệp chưa thành của Chu Du, Lỗ Túc: ”Chiếm toàn bộ Trường Giang hiểm yếu“, cứ thế mà được Tôn Quyền khen ngợi: ”Thắng Công Cẩn, Tử Kính “. Phải biết rằng Tôn Quyền yêu thích Công Cẩn, Tử Kính cỡ nào. Hơn nữa, Hứa Thành, trong Tứ đại đô đốc Giang Đông, người mà hấn luôn luôn ngưỡng mộ nhất chính là Lữ Mông. Lữ Mông không phải là thiên tài, cao nhân. Cái mà Lữ Mông có chẳng qua là một người chăm chỉ, là một người mà làm cho người ta chia tay ba ngày liền không thể không lau mắt mà nhìn.

Cuối cùng, là Lục Tồn, hành động làm suy sụp quốc gia của Lưu Bị chính là khởi binh báo thù cho Quan Vũ, cố gắng hết sức khởi bảy mươi lăm vạn đại quân đất Thục đông chinh Tôn Quyền. Lục Tồn, một kẻ thư sinh, được tấn phong làm đại đô đốc, dùng chỉ năm vạn đại quân mà đánh đại bại Lưu Bị tại Di Lăng, giết Thục quân mà “Thi hài trôi xuống, nhét chặt dòng sông”, triệt để đánh bị thương nguyên khí Thục Hán. Sau khi Lưu Bị chết, Thục Hán không thể không lần nữa thân thiện hữu hảo cùng Đông Ngô, từ nay về sau không còn đến xâm phạm Đông Ngô.

Nếu như Hứa Thành hấn có thể bỏ bốn người này vào trong túi, chỉ cần suy nghĩ thôi cũng đều làm cho lòng người hưng phấn không thôi!

Thế nhưng, Hứa Thành cũng không hưng phấn quá mức, bốn người này hiện tại đều cực kỳ khủng khiếp. Không nói Chu Du cùng Lỗ Túc, lúc này chiến công lớn nhất của Lữ Mông trong chiến đấu, chính là đánh cho Công Tôn Chỉ, một trong “Bắc Địa tam kiệt” am hiểu tập kích nhất, trở tay không kịp, đã làm cho người ta bắt đầu “Lau mắt mà nhìn”, mà Lục Tồn tuy tuổi trẻ, một mối lửa đã đốt cho Vu Cầm sứt đầu mẻ trán, cũng mới bắt đầu bộc lộ tài năng. Nếu như hấn biểu hiện quá mức vội vàng đối với bốn người này, ai biết có thể vì vậy mà bị người Giang Đông phản kháng hay không? Cho dù hấn vẫn có thể có được Giang Đông, thế nhưng lợi ích thu được chỉ sợ sẽ nhỏ rất nhiều.

Cho nên, lần này, khi đàm phán cùng Tôn Quyền nhất định không thể đề cập tới bốn người này, tối đa là nhắc tới Chu Du, nhiều hơn nữa là Lỗ Túc. Hãy nghĩ xem nếu như Tôn Quyền đã quy hàng, bốn người này không thể không cùng đi theo, hà tất tự tìm phiền toái, cho Tôn Quyền tiền vốn để đánh bại!

Vì vậy, Hứa Thành bắt đầu xem xét chọn lựa một người phù hợp để đàm phán!

Rốt cục, không lâu sau đó, một con khoái mã mang theo một người mà khiến cho tất cả mọi người vô cùng bất ngờ không thôi đã tới ngoài thành Kiến Nghiệp!

Nhìn thấy người này ở ngoài cổng quân doanh, sau khi xuống ngựa, không ngừng xoa nắn móng mà rên rỉ, nghe thấy hộ vệ đi theo hắt nói người này chính là người gọi là ” đặc sứ đàm phán ”, đám người Từ Hoảng liền cảm thấy đầu óc của mình giống như có chút hỗn loạn!

“Chúa công không phải uống lộn thuốc chứ?” trong đám người này, người dám to gan nói chuyện như vậy, cũng chỉ có Công Tôn Chỉ, người trên danh nghĩa là “Tiểu đệ” của Bàng Bái mà thôi. Kiến Nghiệp bị vây, các địa phương khác ở Giang Đông căn bản không có binh lực, hãn và Vu Cầm một đường quét thông, sớm đã xong nhiệm vụ.

“Ta nghĩ không phải, thế nhưng, khả năng cũng không xê xích gì nhiều!” Từ Hoảng lẩm bẩm nói, hãn không cẩn thận mà để lộ ra thái độ bất kính nhỏ nhỏ của mình đối với Hứa Thành!

“Kì binh! Quả nhiên là kì binh! Lần này chúa công thật sự đã dùng kì binh!” Người lên tiếng cảm thán chính là Từ Thứ!

“ Xem một chút đi!” Buồn bực cả buổi, Vu Cầm mới thốt lên ba từ này.

“Ai nha! Bốn vị tướng quân, ai nha. . . , tiểu tử. . . Đau quá, tiểu tử Dương Tu, bá kiến. . . Ai nha!” Vừa khó khăn đi vào bên trong quân doanh, vị ” đặc sứ đàm phán ” hơi quá trẻ tuổi này, vừa không ngừng xoa bờ móng của mình. Xem ra đoạn đường vừa qua khiến hãn thật sự bị lắc lư không nhẹ.

“Cái này, người chính là con trai của Thái úy tiền triều, Dương Bưu, ở Lạc Dương cũng có tài danh, Dương Tu Dương Đức Tổ?” Nhìn tiểu tử trước mặt chỉ sợ vẫn chưa tới hai mươi tuổi, Từ Hoảng hỏi.

“Đúng vậy. . . Ai. . . Đúng là Dương Tu!” Dương Tu thậm chí còn không hành lễ, hãn vẫn chỉ lo, xoa nắn bờ móng!

“Thật sự cũng có tài năng đấy!” Từ Thứ mỉm cười, hãn xoay người rời đi. Tuy hãn cũng xuất thân là học sinh Dĩnh Xuyên, hơn nữa cách làm người hào sảng, hãn lại xem thường loại người này như Dương Tu, bởi vì hãn cho rằng Dương Tu còn không hiểu phép tắc tối thiểu nhất, tánh tình không khác gì những văn nhân tự cho là đúng.

“Vị này chính là. . .” Nhìn theo bóng lưng Từ Thứ, Dương Tu chỉ một ngón tay, hỏi. Trông đáng vẽ hãn thì có vẻ như hãn đau đớn không nhẹ.

“Đó là Từ Nguyên Trực, một trong chủ tướng nam chinh lần này!” theo như danh vị thì Từ Hoảng mới là người cao nhất ở nơi đây, thế nhưng hãn đã coi Từ Thứ có vị trí ngang bằng với mình.

“Hả? Thì ra là hãn! Sớm nghe nói Từ Nguyên Trực làm người trung hiếu, mặc dù khuất thân với kẻ thù, nhưng cực kỳ cương liệt, thề sống chết không đổi dịch cùng chủ cũ, kết quả bị đày đi Tây Lương. Thế nhưng khi ở vùng đất hoang vu đó, hãn lại không tức giận chút nào, ngược lại nhiều lần biểu hiện hùng phong của Đại Hán ta, quả nhiên bản lĩnh phi phàm. Hôm nay vừa thấy, quả nhiên là đúng như vậy!” Tuyệt không chú ý tới sắc mặt người bên cạnh, Dương Tu cảm thán, nói.

“ . . .” Từ Hoảng ấp úng mà nói không ra lời. Tiểu tử này đã nghe được những lời này từ nơi này? Sao lại nghe Từ Thứ giống như con dâu đã được chúa công giành được nuôi từ bé? Xem ra, lần này chúa công thật sự đã tìm đúng “Kì binh”!

“Người tới, cho Dương. . .” Vu Cầm dừng một chút, nhìn về phía Dương Tu.

“Ah, tiểu tử hiện ở hành chính viện, đảm nhiệm chức Chủ Bạc !” Dương Tu thấy ánh mắt thăm dò của Vu Cầm liền đáp.

“Ah, người tới, tìm cho Dương chủ bạc một chỗ nghỉ ngơi!” Nghe Dương Tu trả lời xong, Vu Cầm tụt vọt vàng hô.

“Đa tạ. . .” Dương Tu phát hiện mình không thể không bày tỏ lòng cảm tạ, bởi vì Vu Cầm đã tự mình đi an bài vì hãn.

“Cái này, tiểu Dương..., người trước tiên hãy nghỉ ngơi, ta còn có việc, không tiện ở lại, ...!” Từ Hoảng tìm một lý do để chuồn đi, hơn nữa hắn còn thành công. Về phần Công Tôn Chỉ, hắn nhìn thấy Vu Cẩm vừa chạy, hắn cũng sớm nhảy lên chạy theo.

“Xem ra, hình như ta không quá được hoan nghênh ...!” Dương Tu nhìn bốn phía trống rỗng, lẩm bẩm nói.

Lại qua mấy ngày nữa, sau khi cảm thấy lạnh đậm với người Giang Đông đã đủ rồi, dưới sự đồng hành của Từ Thứ, Dương Tu đi tới ngoài thành Kiến Nghiệp, vì sao phải gọi Từ Thứ đi cùng? Ai kêu Dương Tu có cảm giác đối với Từ Thứ tốt nhất! Hai người đi đến cửa thành, bắt đầu kêu cửa.

Chỉ chốc lát sau, cửa thành Kiến Nghiệp mở rộng, đón Dương Tu vào. Thế nhưng, Từ Thứ lại không đi theo vào trong. Cũng không phải Từ Thứ không muốn, mà là vì bản thân Dương Tu không đồng ý, nói là không cần phải đi cùng.

Bởi vì Dương Tu là đặc phái viên của Hứa Thành phái tới, Từ Thứ không tiện làm trái ý của hắn, đành phải đáp ứng.

Sau đó, tất cả sự việc không còn do bốn người Từ Hoảng có thể quản được nữa. Trong tay bọn họ chỉ có một mệnh lệnh của Hứa Thành để đề phòng tình huống xấu nhất. Nếu như Dương Tu đàm phán không thành công, hoặc là tự chủ trương, như vậy bốn người cũng chỉ còn cách lừa gạt người Giang Đông ra ngoài thành Kiến Nghiệp, sau đó bắt giữ toàn bộ! Mà Hứa Thành đã nói rõ, nếu như vấn đề này xảy ra, trong bốn người bọn họ phải có một người đứng ra gánh trách nhiệm thay hắn, tự mình gánh chịu trách nhiệm của hành động bội tín này.

Đối với việc Hứa Thành nói thẳng ra là tìm người gánh tội thay hắn, Vu Cẩm cảm thấy không thể hiểu được nguyên nhân vì sao, cho nên, hắn đã len lén đi tìm Từ Thứ, một người cũng có đôi chút đồng bệnh tương liên để hỏi cho rõ. Kết quả sau khi có được đáp án hắn đã trợn mắt há hốc mồm, bởi vì Từ Thứ nói cho hắn biết, ở bên trong quân Hứa Thành, những sự việc gánh trách nhiệm thay người khác thì chỉ có thể ngộ mà không thể cầu. Khi còn ở Lương Châu, Từ Thứ đã từng chứng kiến Bàng Đức chơi đùa mấy kiểu thủ đoạn này, không cần tốn nhiều sức mà có thể tiêu diệt mấy bộ lạc người Khương hùng mạnh, sau đó, vì để ngăn chặn miệng lưỡi thiên hạ đã có người đứng ra gánh trách nhiệm, bị sung quân đi xa, đến địa phương khác làm một chức quan nhỏ vài năm, né qua tiếng xấu, sau đó lại liên tục được tăng lên vài cấp! Loại chuyện này chính là một con đường tắt để thăng quan! Thế nhưng, cuối cùng, Từ Thứ lại nói với Vu Cẩm là không nên đứng ra. Thứ nhất, trong số bốn người, chỉ có Công Tôn Chỉ có tính cách cùng thân phận thích hợp nhất. Thứ hai, Vu Cẩm đã là hàng tướng, mặc dù ở trong quân Hứa Thành cũng không bị kỳ thị, thế nhưng có thêm một tiếng xấu nữa thì hắn sẽ bị người xem thường.

Không nói tới việc Vu Cẩm chậm rãi tiêu hóa những tin tức lấy được từ chỗ Từ Thứ, toàn bộ trong ngoài thành Kiến Nghiệp, đều ở trong một bầu không khí cực độ khẩn trương. Suy nghĩ trong đầu của tất cả mọi người đều tập trung vào hai người Dương Tu cùng Tôn Quyền.

Vì sao Hứa Thành tuyển Dương Tu đi đàm phán? Nguyên nhân thứ nhất, Dương Tu đọc sách nhiều, cho nên, hắn có tiếng nói chung cùng những bậc túc nho uyên bác ở Giang Đông! Phải biết rằng, thủ hạ của Hứa Thành, không có mấy người có kiến thức uyên bác, nổi danh như Dương Tu! Mà khi hai bên đã có tiếng nói chung, đàm phán sẽ dễ dàng hơn nhiều! Nguyên nhân hai, Dương Tu là một đồ đần thông minh, hơn nữa hắn lại khua môi múa mép như lò xo! Dương Tu lại hoàn toàn không am hiểu phân tích sự việc, thế nhưng hắn lại là một người rất có khả năng nhìn ra suy nghĩ trong lòng của kẻ khác! Mà Hứa Thành, khi Dương Tu còn ở Lạc Dương, đã nói cho hắn nghe tất cả giới hạn thấp nhất một lần, hắn chỉ phải nhớ kỹ những giới hạn thấp nhất này, vận dụng ba tác lược, thông qua khả năng có thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng người khác, đối phó những người Giang Đông đã ở vào hoàn cảnh xấu, nên sẽ không thành vấn đề.

Rất hiển nhiên đàm phán vô cùng khó khăn!

Ở một phương diện, quân Hứa Thành đã lấy được ưu thế tuyệt đối, không muốn ở trong một hoàn cảnh chiếm ưu thế lại nhượng quá nhiều lợi ích, còn ở phía bên kia, với Tôn Quyền là đại biểu cho thế lực Giang Đông, lại không cam lòng bỏ đi tất cả công lao sau nhiều năm cố gắng, hơn nữa, bọn hắn còn muốn có thể diện.

Thế nhưng, mặc dù như thế, đàm phán cuối cùng đã xong!

Tất cả đều vượt ra khỏi dự tính!

Tôn thị đầu hàng, dâng Giang Đông! Hứa Thành để lại cho Tôn Quyền danh vị Ngô Hầu, giữ lại tất cả tài sản, hơn nữa cho phép hần ở trong thời gian ba năm sau có thể tự do đi lại khắp các nơi trong cả nước, không bị bất luận hạn chế gì!

Một đám chúng thần Giang Đông, phần lớn vẫn giữ lại làm việc. Chỉ có điều, một số ít trong đó bị điều về Lạc Dương, ví dụ như: đám người Trương Chiêu, Cố Ung bị Thường Hâm vợ vét đến làm thủ hạ, Gia Cát Cẩn bị Trần Cung chiêu mộ làm trợ thủ. Ngoại trừ văn thần, chúng võ tướng Giang Đông cũng đều đã có đường ra, Tứ đại tướng thì càng không thể chạy thoát bất kỳ người nào, uy hiếp lợi dụ, đám người Hứa Thành vận dụng kinh nghiệm dày công tôi luyện, không được phép để cho bọn hần không phục! Ví dụ như, Chu Du muốn từ quan về nhà, sau hần lại được biết, Bàng Bái vẫn muốn gặp mặt “Nhị kiều”. Kết quả, Chu Du không thể không lưu lại.

Mà sau cuộc đàm phán này, Hứa Thành còn tự mình làm mai, cầu hôn Tôn Thượng Hương cho Bàng Bái! Cho Tôn gia thể diện rất lớn, cũng khiến cho Chu Du an tâm.

Từ nay về sau, Từ Hoảng cùng Từ Thứ, dưới sự trợ giúp một ít võ tướng Giang Đông, bắt đầu tiếp nhận quân Giang Đông. Thường Hâm cùng Lữ Dục ở Lạc Dương đã sớm chọn xong quan lại đưa đến Giang Đông, tiếp nhận chính vụ, bởi vì chúng văn võ Giang Đông, ngoại trừ mấy người bên ngoài, tạm thời đều không thể cầm quyền tại Giang Đông.

Mà Công Tôn Chỉ cùng Vu Cấm bởi vì “Tự tiện đánh cướp Giang Đông”, bị giáng chức triệu hồi về phương bắc nghe dùng! Tuy Giang Đông có người không cảm thấy thỏa mãn, cho rằng phạt thế là nhẹ đối với hai kẻ đã xét nhà của bọn hần, đại bộ phận dân chúng Giang Đông lại cảm thấy Hứa Thành là người rất công chính, nhất là những người đã chiếm được lợi ích từ việc này.

Toàn bộ Giang Đông sau khi chiến sự kết thúc xuất hiện một cảnh tượng bận rộn, mà vào lúc này, bộ tướng của Tào Tháo, phụ trách trấn thủ Thọ Xuân, Lưu Duyên lại thừa cơ chiếm được Hợp Phì, đã chiếm được một quan ải trọng yếu để ngăn trở quân Hứa Thành ở Giang Đông tiến lên phía bắc.

Thế nhưng, đó cũng không phải là một sự kiện có thể khiến người ta phải lo lắng. Hiện tại lãnh địa của Tào Tháo đối với quân Hứa Thành mà nói, có quan ải hay không đã không thành vấn đề.

Cho nên, đã có người hỏi đại công thần đàm phán, người bị điều đi tu sửa sách sử, Dương Tu, hỏi hần đã làm thế nào mà thuyết phục được Tôn Quyền.

Mà đương nhiên Dương Tu biểu hiện cực kỳ hòa nhã. Theo như chính lời hần nói, đàm phán thành công, tất cả dựa đều dựa vào không nói linh tinh, cùng với tùy ý uy hiếp. Hần nói, vì để làm tan rã ý chí chiến đấu cuối cùng của Tôn Quyền, hần đã nói dối là Hứa Thành đã từng lệnh cho hần nói với Tôn Quyền. Nếu như Tôn Quyền không hàng, hoặc là làm trò hề tự vận, Hứa Thành nhất định sẽ cho giết toàn bộ Tôn thị, kể cả tiểu đệ của hần Tôn Dực cùng mẹ kế Ngô quốc thái! Phải biết rằng, Tôn Quyền là người rất có hiểu. Hơn nữa, còn có một câu “Trong ba điều bất hiếu, không có nói dối là tội lớn nhất”, Tôn Quyền chỉ còn cách nhẫn nại tiếp tục đàm phán cùng hần. Hơn nữa Hứa Thành đối xử với Tôn gia vô cùng hậu hĩnh, nhất là quan hệ thông gia cùng Bàng Bái đã khiến cho bọn họ không đến mức bị lấn ép sau này. Điều trọng yếu hơn là đại đa số người Giang Đông yêu cầu Tôn Quyền quy hàng, cho nên dưới loại tình huống này, cuối cùng Tôn Quyền không thể không hàng.

Sau cuộc chiến Giang Đông, quân Hứa Thành liền chuyển ánh mắt nhắm ngay vào một đối thủ còn sống sót, Tào Tháo! Thế nhưng, trước đó bọn hần còn phải chỉnh lý lại sự vụ Kinh Châu cùng Giang Đông mới được.

“Ta nói, Văn Tắc, không cần phải mang khuôn mặt đáng ghét thế này! Không phải là hạ xuống Hiệu úy sao? Có cái gì mà nghĩ không ra hay sao? Chỉ qua vài năm là có thể lại được trở về chức cũ, hơn nữa khẳng định còn có thăng chức!” Công Tôn Chỉ với vẻ mặt cợt nhả mà nói với Vu Cấm. Bọn hần vừa mới tới Lạc Dương bái kiến Hứa Thành, hiện tại đang trên đường quay về U Châu.

“Không phải nghĩ không ra” Vu Cấm cúi gằm khuôn mặt ủ rũ, cười gượng gạo nói: “Chúa công hạ lệnh cho ta là trong vòng năm năm phải bình định Uy Quốc, đây cũng không phải là chuyện dễ dàng!”

“Được, muốn tổ khổ thì hãy đi tìm chúa công! Không phải ta còn muốn thăm hơn so với người sao? Nói cái gì mà phương bắc có một quốc gia tên là ‘ Đĩnh Lệnh’ muốn ta làm tiên phong đi tiêu diệt, còn nói trong vòng hai năm phải chuyển về một con gấu trắng phương bắc mà chỉ mỗi quốc gia đó có. Ta nói này, Văn Tắc, người đã từng nhìn thấy gấu trắng hay sao?” Công Tôn Chỉ nghe xong Vu Cầm nói, hần nghĩ đến tương lai ảm đạm của mình, cũng cảm thấy đau buồn trong lòng.

“Gấu trắng? Chưa thấy qua, ngược lại ta đã từng nghe nói là hình như có một loại chồn bạc. Thế nhưng, ta còn nghe nói chồn bạc là loài vật mang điềm xấu. Nếu có người nhìn thấy, tức thì thiên hạ tất nảy sinh việc binh đao, cũng không biết là thật hay giả. Thế nhưng ngấm lại, việc binh đao trong thiên hạ này năm nào mà không có? Cho nên, truyền thuyết này xem ra cũng chỉ là nghe nhầm đồn bậy!” Vu Cầm khoe khoang kiến thức của mình.

“Ai, nghe nhầm đồn bậy? Nhưng vì cái gì mà ta xui xẻo như vậy. Loại tin vịt rõ ràng lại khiến ta, đường đường là một Trấn Bắc tướng quân mà phải đi bắt gấu? Chúa công nói chúa công cũng nghe người ta nói, nói cái gì phương bắc có một biển rộng, bằng trải rộng mấy ngàn dặm, tên là ‘ Bắc Băng Dương ’ ! Trong biển đó có thú, toàn thân màu bạc, giống như gấu, gọi là ‘ gấu bắc cực ’ ! Nửa năm là ban ngày, mặt trời đỏ không lặn; nửa năm đều là đêm, bầu trời sao trường tồn; còn nói, ngày mặt trời không lặn, có ngày cực quang hiện thế (cực quang - hiện tượng sinh học sinh ra ở vùng vĩ độ cao, càng lên cao không khí càng loãng), người tắm rửa tất nhiên phúc thọ duyên niên, quả thực chính là nói hư nói vượn. Chúa công, chính bản thân mình còn không tin tưởng điều này, dựa vào cái gì còn muốn ta đi tới cái băng dương chó má đó? Tắm băng mấy ngàn dặm? Văn Tắc, người đã từng ngồi thuyền lên phía bắc, có từng nhìn thấy khối băng lớn như vậy không?” Công Tôn Chỉ không tự chủ mà giật giật cái mũi, giống như hơi lạnh.

“Chưa thấy qua! Nếu thấy, nào còn phải dùng tới người đi tìm?” Vu Cầm trợn mắt nhìn Công Tôn Chỉ, nói: “Người vẫn còn tốt, ‘ Đĩnh Lệnh ’ là một quốc gia nằm ở phương bắc giá lạnh, hơn nữa khẳng định người ở thừa thớt. Nói trắng ra là chỉ sợ đó cũng chỉ là một bộ lạc lớn. Khi đại quân của người đến đó, nói không chừng không cần đánh mà có thể bình định, sau đó chính là phái người đi lên hướng bắc dò xét là được, ta thì sao? Trên đảo Uy, tuy đã thành quốc gia, thế nhưng bản tính lại cực kỳ dã man, nào có dễ chinh phạt như người hay sao? Hơn nữa tuy tên là ‘ Uy đảo ’ nhưng trên thực tế chính là do bốn hòn đảo lớn tạo thành. Mỗi một hòn đảo chỉ sợ cũng có thể so sánh với một châu của Đại Hán ta, hơn nữa chỗ đó nhiều núi, những dã nhân đó nếu như chạy lên trên núi, chẳng lẽ ta phải lên núi tìm?”

“Đi đi đi!” Công Tôn Chỉ liên tục nói ba chữ “Đi” với Vu Cầm, hần nói tiếp: “Lên núi tìm? Không phải là chỉ như đánh mây sơn tặc sao? Còn phải dùng tới bao nhiêu công phu của người? Hơn nữa, chúa công không phải đã nói, những vùng thiếu văn minh kia đều là dã nhân, không cần phải khách khí. Nếu như không tuân theo, giết sạch xong việc! Chẳng lẽ người đã có quân lệnh nơi tay, còn sợ mấy dã nhân hay sao?”

“Không phải dã nhân, người ta đã tự thành một quốc gia rồi!” Vu Cầm cải chính. Đánh dã nhân cùng diệt quốc, trong hai công lao này có một khoảng cách tuyệt đối không thể so sánh được. Nếu để cho người ta nói Vu Cầm hần phải đi đánh dã nhân, vậy hần còn có thể diện mà gặp người khác sao?

“Một quốc gia thì một quốc gia, chúng ta diệt nước còn thiếu sao? Hừ, Bàng Đức đã diệt các nước Thiện Thiện, Đại Uyển, Lâu Lan, quân tiên phong đã gần kề Khang Cư, mà trợ thủ của hần, Quách Hoài, hôm nay đã phái sứ giả đi tới Đại Nguyệt Thị, Yểm Thái, nghe nói còn có một đạo đi tới Thân Độc (cổ Ấn Độ), Từ Hoảng đã đàm phán hoà bình cùng Nam Man, Chân gia đã bắt đầu sửa đường từ Ích Châu, hơn nữa nghe nói chúa công còn muốn sửa đường từ Kinh Nam đến Giao Châu, lại từ Giao Châu xuất binh về hướng nam. Ngoại trừ những thứ này, thì càng không nên nói tới việc chúng ta tiêu diệt Hung Nô cùng Tiên Ti, hơn nữa một Uy Quốc của người, cũng coi như không là cái gì!” Công Tôn Chỉ nói.

Mà Vu Cầm nghe Công Tôn Chỉ nói xong, cả người hần ngậy đại. Hần vốn là tướng dưới trướng Tào Tháo, sau khi đầu hàng Hứa Thành, cũng một mực không hồi thế sự, chỉ lo vui đùa luyện binh. Sau khi lập nên chiến công ở Giang Đông, lúc này mới lộ ra đôi chút sức sống, trước kia hần một mực cũng không từng nghe nói qua quân Hứa Thành đã có công huân lớn như vậy chỉ trong khoảng thời gian ngắn, hần không biết nên nói cái gì cho phải.

“Này! Làm sao vậy?” Công Tôn Chỉ thọt Vu Cầm.

“Hả? Không có gì!” Vu Cầm xoa xoa mồ hôi chút bất tri bất giác xuất hiện trên trán, nói. Đồng thời, hần

thầm hạ quyết tâm, nhất định phải mau chóng tiêu diệt Uy Quốc. Bằng không, nếu như chúa công không đợi được, sẽ cho người khác tới thay thế hần, đại công diệt quốc lưu danh sử sách há không phải là không có phần của mình rồi sao? Vậy trong mấy hàng tướng Giang Đông cũng không thiếu kỳ tài thủy chiến. Tuy thủy chiến không thể so với trên biển, thế nhưng vẫn có chỗ giống nhau, hơn nữa nhìn thái độ của chúa công đối với bọn hần, dáng vẻ thấy sao như là rất khát khao. Nếu như mình bị người ta đoạt bát cơm, đó chính là mất mát không gì có thể bù đắp nổi. Vốn trong lòng mình còn không cho là đúng đối với lời chúa công nói “Giết sạch xong việc”, hôm nay xem ra, mình nhất định phải dùng tới chiêu này. Hơn nữa, không phải ở Uy Quốc thịnh hành chế độ nô lệ sao? Nếu như bọn hần không phục, chính mình chỉ cần coi như là giết mấy nô lệ không thành thật tốt rồi. Dù sao chúng cũng không phải người tốt lành gì! Chính mình đã từng chứng kiến cảnh những nô lệ tử đấu, vì nịnh nọt chủ nhân của mình, chuyện gì cũng làm. Loại người này, sao có thể được làm con dân Đại Hán? Chúa công nói đúng, “Giết sạch xong việc” là tốt nhất!

Không nói tới chuyện Vu Cấm thầm hạ quyết tâm muôn lập đại công, chủ cũ của hần, Tào Tháo càng lúc càng có khoảng thời gian khó khăn.

Hứa Xương cách Tư châu thật sự quá gần, khoảng cách ba nơi Huỳnh Dương, Hồ Lao, Tỷ Thủy càng không cần phải nói. Sau khi Hứa Thành bình định Giang Đông, tập kết đại quân hơn hai mươi vạn ở ba địa phương này, nhìn chằm chằm vào Hứa Xương, hơn nữa khoảng cách giữa Hứa Xương cùng ba địa phương này lại không có quan ải nào có thể phòng thủ, đại quân Hứa Thành hoàn toàn có thể tiến thẳng tới dưới thành Hứa Xương.

Đối mặt với loại tình huống này, có người từng hiến kế cho Tào Tháo, để cho hần di dời tất cả người cùng vật ở Hứa Xương tới một nơi cách xa Tư châu. Kết quả, Tào Tháo, dưới cơn thịnh nộ, hạ lệnh chém đầu người này.

Rời xa Tư châu? Nói đùa thật hay!

Rời khỏi Hứa Xương, hướng đông là Thanh Châu, chỗ đó bất kỳ lúc nào cũng bị hai đường đại quân hùng mạnh của Cao Thuận cùng Triệu Vân công kích. Hơn nữa Thanh Châu từ lần trước đó đại chiến cùng Hứa Thành xong, đã bị Trương Tú phá hư quá sức, nào còn có thể coi là căn cứ? Hướng nam, là Dự Châu, đừng nói Uyển Thành gần trong gang tấc, Kinh Châu Liêu Giang vừa mới đánh xong thắng lợi một trận đại chiến, khẳng định còn đang cao hứng. Hơn nữa, hần bất kỳ lúc nào cũng có thể nhận được trợ giúp từ Giang Đông cùng Uyển Thành với Hán Trung, không thể tốt hơn bao nhiêu khi phải đối mặt với Tư châu; còn có Từ Châu, chỗ đó ngược lại cũng không tệ lắm, thế nhưng Từ Châu lại là địa phương mà Tào Tháo có lực lượng thống trị yếu kém nhất, hơn nữa thủy quân Hứa Thành đã thành hình, nếu như đội thủy quân này thừa dịp đại quân Tào Tháo giao chiến ở các nơi mà tiến đến sau lưng đâm một dao, kết quả thì không cần phải nói. Về phần Dương Châu, tuy Lưu Duyên vừa mới chiếm được Hợp Phì, đã có được ưu thế phòng ngự nhất định đối với quân Hứa Thành ở Giang Đông, thế nhưng vẫn rơi vào tình cảnh bị Kinh Châu cùng Giang Đông hai mặt giáp công. . .

Tào Tháo rất khó khăn, thế nhưng trong lúc hần đang buồn khổ trong lòng, hần lại nhận một đả kích thật lớn!

Tiểu nhi tử Tào Xung, hiện tại là một người duy nhất có thể mang lại niềm vui cho Tào Tháo trong chốc lát, rõ ràng lại bị bệnh nặng! Hơn nữa còn là bệnh không dậy nổi.

Dưới loại tình huống này, vốn chứng bệnh đau đầu của Tào Tháo đã tốt hơn một chút, thoáng cái lại tái phát. Hơn nữa, lần này thực sự bệnh tới như núi sập!

Mà Tào Tháo hai cha con đồng thời bị bệnh, dẫn tới Hứa Xương lập tức đại loạn, tình thế sớm trượt nhìn nguy hiểm hoàn cảnh.

Mà thế loạn của Hứa Xương vừa hiện, Hứa Thành đã có được tin tức. Vốn hần còn muốn chờ thêm một thời gian nữa nhưng lúc này hần lập tức dẫn đầu ba vạn thân quân, tự mình đi tới Hồ Lao.

Trời ban cơ hội tốt!

Tào Tháo bệnh nặng, lúc này không đánh, còn đợi khi nào?

Ngay trong ngày tới Hồ Lao quan, Hứa Thành hạ lệnh, toàn quân xuất phát!

Vì vậy, Hồ Lao, Tỷ Thủy, Huỳnh Dương, ba bộ phận binh mã cộng thêm ba vạn thân quân của Hứa Thành, số lượng ba mươi vạn, với khí thế trùng trùng điệp điệp, lao thẳng tới Hứa Xương. Mà trước đó, Bàng Đức đã chỉ huy năm vạn tinh kỵ, xuất phát tiến tới Hứa Xương trước một bước.

Thế nhưng, các thủ hạ của Tào Tháo vẫn còn phản ứng nhanh chóng. Khi Hứa Thành đến, cục diện Hứa Xương đã ổn định lại.

Thì ra ngay khi Tào Tháo bị bệnh, tình thế Hứa Xương liền trở nên rất xấu! Tào Tháo là một người ưa thích nắm hết quyền lực ở trong tay mình, cho nên một khi không có hắn, các hạng công việc lập tức rơi vào ngưng trệ. Hơn nữa ở thời điểm này, các con của hắn, được các loại thế lực khác nhau thúc đẩy, không thể tránh né, xuất hiện hiện tượng tranh quyền đoạt lực! Trong đó, người nổi bật nhất chính là Tào Thực!

Tào Thực văn chương xuất chúng, cho nên người ủng hộ của hắn đại đa số là văn nhân. Một phương diện chính là điều này đã khiến cho Tào Thực lấy được danh vọng cực lớn trong giới sĩ phu. Một phương diện khác chính là bản thân hắn thiếu thực lực chân chính, nhưng mà phần lớn văn nhân đều có một tật xấu, bởi vì bọn họ đọc sách tương đối nhiều, cho nên luôn luôn cho là mình mạnh hơn người khác, hơn nữa còn tự cho là thông minh, mà Tào Thực lại có nhiều bằng hữu là văn nhân, tự nhiên không thể thiếu một hai kẻ đôi chút có dã tâm! Một phen cổ động, cộng thêm việc Tào Thực tự tin có thể có được đại đa số người ủng hộ, vì vậy, đã xuất hiện một lời bàn, đề nghị những văn võ trọng thần của Tào Tháo giúp đỡ Tào Tháo tạm thời tuyển một “Đại biểu” để xử lý quân chính Hứa Xương. Hơn nữa đề nghị này đã giành được hưởng ứng cực lớn của giới sĩ phu tại Hứa Xương!

Đối mặt loại tình huống này, Tào Phi tự nhiên không cam lòng, hắn cũng bắt đầu vận dụng ảnh hưởng của mình, thế nhưng, sau khi Tư Mã Ý khuyên bảo, hắn không có biểu hiện quá nổi bật. Mặc dù như thế, lúc này cũng có không ít quan viên không nhìn được đại cục mượn danh nghĩa dò xét binh mã, bắt đầu xuất phát tiến về Hứa Xương.

Thế cục hỗn loạn, tự nhiên đã khiến ột số người cảm thấy gấp gáp trong lòng, thế nhưng những văn thần võ tướng thủ hạ của Tào Tháo cuối cùng đều là tuân kiệt đương thời. Đối với loại tình huống này, bọn hắn không lên tiếng nói lời nào. Dưới sự chủ trì của Tuân Úc, Tuân Du, chính vụ Hứa Xương hơi loạn lúc ban đầu rồi không lâu sau lại một lần nữa thuận lợi triển khai. Đồng thời, Trình Dục, Mãn Sùng cũng phân biệt tìm tới vài tên Đại tướng. Không lâu sau, Hạ Hầu Đôn ra mặt tiếp nhận phòng ngự Hứa Xương, Ngưu Kim, nguyên tướng trấn thủ Hứa Xương, tiếp nhận quân cận vệ của Tào Tháo. Lý Điển, Mao Giới, Chu Linh chỉnh đốn và sắp đặt quân đội, bất kỳ lúc nào cũng chờ lệnh. Đồng thời, một bộ phận viện quân tiến về phía Thanh Châu, trợ giúp Tang Bá. Tào Nhân mang binh ba vạn tiến đến đóng ở Nhữ Nam, để ngừa Liêu Giang; Nhạc Tiến lãnh binh hai vạn tiến đến trợ giúp Lưu Duyên, để ngừa “Nhị Từ” ở Giang Đông!

Sau khi tất cả đều an bài tốt, do hai người Trình Dục, Tuân Du dẫn đầu, trọng thần Tào Tháo ở Hứa Xương đồng loạt ra mặt, mời Tào Phi ra mặt thay chủ trì quân chính Hứa Xương!

Giải quyết dứt khoát! Tình thế Hứa Xương sơ bộ ổn định lại.

Thế nhưng, tuy mời Tào Phi ra thay thế Tào Tháo chủ trì quân chính, những trọng thần này lại không hoàn toàn giao quyền lực cho hắn. Nói trắng ra là, Tào Phi chỉ là một đại biểu, một biểu tượng thống trị của Tào gia, thế nhưng, Tào Phi, vốn không có chút chuẩn bị nào cũng vô cùng mừng rỡ. Đương nhiên, có cao hứng thì có phần nộ, không có ăn thì phải đập đổ. Rốt cục Tào Thực phần nộ rồi, hắn liền hiệp một đám văn nhân mặc khách, đã tiến hành chỉ cây dâu mà mắng cây hòe chửi rửa, chửi bới Tào Phi cùng với những văn võ trọng thần ủng hộ hắn. Kết quả, loại hành vi không để ý đến đại cục rốt cục triệt để chọc giận đám người Trình Dục, bọn hắn tiến hành phản kích mãnh liệt lũ tiểu tử bất tài mà lại không làm việc, Tào Thực bị Trình Dục đề nghị với Tào Phi trục xuất đến Lâm Truy, trong khi đó một đám văn nhân phụ thuộc vào Tào Thực cũng bị bắt, giam giữ. Thế nhưng, bởi vì Tào Tháo vẫn còn sống, trước khi có được mệnh lệnh cuối cùng, không có ai bị giết! Mặc dù như thế, nhà ngục Hứa Xương nhất thời trở nên chật cứng.

Khi Bàng Đức dẫn kỵ binh đi vào Hứa Xương, cũng chính là lúc Tào Thực vừa mới bị khu trục đi ra ngoài.

Nhìn thấy Hứa Xương đã ở vào tình trạng traten địa sẵn sàng đón quân địch, Hứa Thành lập tức buông tha ý định công thành. Hắn hạ lệnh đại quân đồn trú, đồng thời hắn còn cảm thấy rất vui mừng trước việc trọng thần danh tướng của Tào thị đều tụ tập đầy đủ ở Hứa Xương. Sau đó Hứa Thành phái Trương Liêu lãnh binh mười vạn cần quét Duyện Châu, đồng thời, mệnh lệnh cho Cao Thuận, Triệu Văn xuất binh ra

Ký Châu, binh chia làm hai đường vượt qua Hoàng Hà; mệnh lệnh cho Từ Hoảng mang binh tiến sát Hợp Phì, mệnh lệnh cho Liêu Giang mang đại quân tiến sát Nhữ Nam, Từ Thứ ở giữa phối hợp tác chiến!

Trong lúc nhất thời, vùng Trung Nguyên rộng lớn, gió giục mây vần, đại quyết chiến đã bắt đầu!

Tuy quân Tào cũng như quân Hứa Thành, đều đã chuẩn bị nhiều năm cho trận chiến này, thế nhưng bởi vì bên quân Tào Tháo có rất nhiều điều bất lợi, nhất là bởi vì Tào Tháo bệnh nặng nên những trọng thần kia đều đi Hứa Xương, hơn nữa Bằng Đức tiến binh rất nhanh, những người này đều bị ngăn ở trong thành Hứa Xương, cho nên quân Tào thiếu người chỉ huy nhiều lần bị hạ nhục.

Đạo quân Hứa Thành đầu tiên báo tiếp chính là quân đội ở hướng Ký Châu, Cao Thuận mượn thuyền lớn của thủy quân cưỡng ép vượt qua Hoàng Hà, sau đó liên tục đại chiến cùng Tang Bá, liên tiếp đánh chiếm mấy địa phương Đông A, Tế Nam, Thái Sơn. Đồng thời, Triệu Vân cũng cưỡng ép đột phá quân đội Tang Bá chặn đánh, dùng kỵ binh tiến nhanh chóng, quét ngang Lâm Truy, Bắc Hải, Đông Lai, cũng xuôi nam tiến về quận Lang Gia, bày ra dáng vẻ tiến sát tới Từ Châu! Về sau, rồi giữa đường quay giáo, qua Lỗ quốc, tập kích phá Sơn Dương, Cự Dã, tiến binh tới Đông quận, Duyện Châu.

Tiếp theo, Trương Liêu cũng truyền tin chiến thắng về, trước tiên tiến binh chiếm Trần Lưu, tiếp theo đại phá các địa phương Lương quận, Tiểu quận, cũng gửi tin cho Hứa Thành thỉnh chiến, đề nghị được xuôi nam tiến tới Nhữ Âm, tiến tới Công Đình, vượt bến qua Phong Tân, tiến công Thọ Xuân.

Kinh Châu Liêu Giang lại không gặp phải trận chiến lớn. Sau khi hấn tập kết binh mã ở Tương Dương, qua Phàn thành, Tân Dã, từng bước tới gần Nhữ Nam!

Mà bản thân “nhị Từ” ở Giang Đông cũng không nhàn rỗi, Từ Hoảng phát binh từ Kiến Nghiệp, Từ Thứ tiến binh ra Lư Giang, mục tiêu của hai quân đồng thời định tại Hợp Phì!

Quân Tào nguy cấp!

Nhưng mà, đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương, ngay khi tất cả mọi người chờ mong Tào Tháo có thể tỉnh dậy, Tào Xung chết bệnh!

Phải biết rằng, bên trong mỗi một chính quyền, đều cần một hạch tâm tài năng điều hành với tốc độ cao. Hạch tâm này có thể là hoàng đế, cũng có thể là một quyền thần. Nếu như vào thời thái bình thịnh thế, không có một hạch tâm như vậy thì cũng không có gì lớn. Thế nhưng vào thời khắc nguy cấp, thì sẽ làm hỏng đại sự. Hãy thử nghĩ mà xem nếu như không có Lưu Bang, những danh thần, danh tướng Hán triều thật sự có thể thành lập được một vương triều cường thịnh sao? Đáp án đương nhiên là không thể, bởi vì cho dù mỗi người bọn hắn đều là nhân kiệt, cũng không có khả năng ở cùng một chỗ, bởi vì thiếu Lưu Bang, người liên kết mọi người lại! Cũng tương tự như vậy, trong quân Tào bấp bênh cũng cần Tào Tháo đứng lên.

Trong đêm!

Phòng ngủ của Tào Tháo, bên ngoài chỉ có Hứa Chử trấn thủ.

“Trọng Khang!” Một tiếng kêu nhẹ nhàng vang lên trong phòng.

“Két..!” Hứa Chử đẩy cửa đi vào, chứng kiến Tào Tháo, vốn nên nằm ở trên giường, trên đầu quấn vải bó, trên người khoác áo ngoài, ngồi chồm hổm ở trước án, nào còn dáng vẻ đau đầu nữa?

“Chúa công?” Hứa Chử rất giật mình, thế nhưng, hắn rất nhanh chóng trấn định lại, hơn nữa khôi phục bình tĩnh.

“Ừ!” Tào Tháo khẽ gật đầu, làm như rất hài lòng đối với biểu hiện của Hứa Chử.

“ . . .” Nhìn Tào Tháo, Hứa Chử không nói gì. Hắn biết rõ, Tào Tháo khẳng định có lời muốn nói với hắn.

“Trọng Khang! Ta đối đãi ngươi như thế nào?” Tào Tháo đột nhiên hỏi.

“Ân trọng như núi!” Không phải nói ngoa, Hứa Chử nói rất đúng sự thật.

“Người có nguyện làm một việc cho ta không? Chuyện này, có khả năng sẽ lấy đi tánh mạng toàn tộc Hứa thị của người!” Tào Tháo nhẹ nhàng hỏi, thế nhưng những lời này lại khiến cho Hứa Chữ có cảm giác nặng nề.

“Nguyện ý!” Không nói nhảm, Hứa Chữ đáp.

“Tốt!” Tào Tháo đứng lên, nhìn Hứa Chữ vẫy tay một cái, nói: “Người tới!”

“Nơi đây ” Tào Tháo chỉ vào một mặt tường, nói: “Đây ra, chính là một địa đạo, ta sai người tốn thời gian mấy năm mới có thể khai thông, lối ra ở bãi tha ma ngoài thành mười dặm!”

“ . . .” Hứa Chữ đang nghe!

“Ta đã chọn năm trăm tử sĩ, bọn hán sớm đã ẩn núp theo nhóm đến. . . Trường An!” lúc Tào Tháo nói lời này, rõ ràng hán đang run lên!

“Không cần!” Hứa Chữ đột ngột nói.

“Vì sao?” Tào Tháo hỏi ngược lại.

“Hứa Thành tuy uy hiếp Thiên tử, thế nhưng đã nhiều năm không dùng danh nghĩa này. Hôm nay, người trong thiên hạ phần lớn đã quên lãng Hoàng đế, chỉ biết có Phiêu Kỵ Đại tướng quân. Cho dù chúa công phái người tập sát Hoàng đế, cũng không tạo thành nguy hại đối với hán. Chỉ cần hán bị cản ngược lại một cái, chúng ta ngược lại tương đương với tảo thanh chướng ngại soán vị thay cho hán!” Hứa Chữ nói.

“Hán thất che lấp hơn bốn trăm năm, há lại nói không còn là sẽ không hay sao?” Tào Tháo không vui nói.

“Người đời coi trọng lợi ích, chân nghĩa sĩ thiên hạ lại có mấy người? Hứa Thành đã tự ý phát triển, dân chúng dưới vùng đất cai trị của hán giàu có và đông đúc! Trong khi đó, hoàng đế chỉ biết cường đoạt!” Hứa Chữ đáp, trong lời nói của hán, ý tứ khinh miệt hiện ra rất rõ.

“Vậy không biết Trọng Khang có phải là chân nghĩa sĩ hay không?” Tào Tháo hỏi.

“Không biết!” Hứa Chữ đáp.

“Vì sao?” Tào Tháo hỏi lại.

“Không đến lúc đó, khó biết bản tính!” Hứa Chữ trả lời ngắn gọn mà có lý.

“ . . . Tốt!” Thật lâu, Tào Tháo rốt cục nhẹ gật đầu, nói: “Năm trăm tử sĩ, kỳ thật đều ở Lạc Dương, một người trong đó thậm chí đã lên vào trong phủ Hứa Thành, chỉ cần Trọng Khang người có thể bắt được bắt kỳ người nào trong số con cái của Hứa Bá Công, chúng ta có thể bảo vệ bình an!”

“ . . .” Hứa Chữ thật lâu không trả lời.

“Trọng Khang không muốn?” Tào Tháo nhấn mạnh.

“Chúa công quả nhiên có mưu hay! Thế nhưng thứ cho Hứa Chữ mạo phạm, ngài chẳng qua đang ‘vùng vẫy giãy chết’ cuối cùng khó tránh khỏi thất bại! Hơn nữa, Hứa Thành nhất định sẽ không bỏ qua cho ngài cùng Tào thị!” Nói xong, Hứa Chữ liền quỳ xuống.

“Trọng Khang! Người chỉ cần trả lời ta, có nguyện ý hay không?” Tào Tháo không có biểu hiện bất ngờ, hán bình thản hỏi.

“Chúa công nếu hạ lệnh, Hứa Chữ nguyện đi làm!” một câu trả lời này rốt cục đã khiến cho Tào Tháo yên tâm.

“Tốt! Trọng Khang, Tào Mạnh Đức ta cuối cùng không nhìn lầm người!” Tào Tháo ngửa mặt lên trời thở phào nhẹ nhõm, sau đó hán tự tay gõ vào vách tường, còn nói thêm: “Xuất hiện đi!”

Vách tường mở! Từ bên trong, đi ra một đứa bé! Hai mắt Hứa Chữ co rút lại.

“Xung công tử? !” Điều này quả thực rất bất ngờ! gương mặt Hứa Chữ tràn đầy nghi vấn chuyển hướng về phía Tào Tháo.

“Tào Mạnh Đức ta cả đời, vốn không có hùng tâm tráng chí, nguyện vọng lớn nhất chỉ là có thể giục ngựa gioroi, thác đất đai biên cương cho Đại Hán ta, sau khi chết, trên tấm bia mộ có thể khắc: ‘cố Hán Chinh Tây tướng quân Tào Tháo chi mộ’ là đã cảm thấy mỹ mãn. Đáng tiếc. . .” Nói đến đây, Tào Tháo cười cười, lại nói tiếp: “Mười tám lộ chư hầu thảo Đông, không lộ chư hầu nào có thể so sánh với ta, dù là Viên Bản Sơ có bốn đời Tam công làm căn cơ, ta cũng không để ở trong mắt. Thế nhưng đã có Hứa Thành ngang trời xuất thế, mà ta dù nhiều lần bại ở trong tay người này, chiếm giữ đất đai bốn châu, lại chỉ có thể như con chó giữ nhà, mỗi lần dục vọng có mưu đồ, đều bị đuổi trở về, buồn cười, thật đúng buồn cười!”

“Chúa công!” Hứa Chử thở nhẹ!

“Trọng Khang, ta sao có thể không biết, từ khi Hứa Thành chiếm hữu bốn châu Ung Lương U Ký, ta biết bại cục của mình đã định. Thời điểm diệt vong có thể kéo dài đến ngày hôm nay, cũng coi như Hứa Bá Công đã để mắt đến ta, ta muốn từ hiện tại người bắt đầu sống ở chỗ này. Nếu như Hứa Xương bị phá, xin mời người mang theo Xung nhi rời khỏi nơi này, từ nay về sau đi xa tha hương, sẽ không xuất hiện! Người đáp ứng không?” ánh mắt Tào Tháo sáng ngời, nhìn về phía Hứa Chử.

“Chúa công, Hứa Thành hấn. . .” Hứa Chử muốn thuyết phục.

“Không cần nói! Hứa Bá Công tuy khoan hậu, nhưng ta lại không thể để việc kéo dài hương khói Tào thị nhất tộc ta chỉ dựa mỗi vào lòng nhân từ của hấn. Hơn nữa, cho dù hấn không diệt Tào thị ta, cũng tất nhiên sẽ khiến cho Tào gia ta ở trong vòng mấy đời không thể có khả năng tiếp tục hồi phục. Xung nhi tuổi tuy nhỏ, nhưng là đứa trẻ thông minh kiên nghị, ngày khác thành tài, tất có thể lại hưng thịnh Tào thị ta!” Tào Tháo vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Tào Xung, nói.

“Chúa công. . .” Hứa Chử thâm đau khổ trong lòng, hấn muốn nói lại thôi.

“Trọng Khang, từ khi ta thu người làm tướng, người ngay cả vui buồn không hiện, vì sao hôm nay lại như thế, chẳng lẽ muốn cho ta đến cuối cùng vẫn còn lo lắng sao?” Tào Tháo nhẹ trách.

“Mặt tướng ——linh - mệnh!” Hứa Chử nặng nề mà khầu đầu.

“Tốt, Xung nhi!” Tào Tháo kêu một tiếng.

“Có hài nhi!” hai mắt Tào Xung sớm đã sưng lên rồi. Có thể thấy được những ngày này hấn như thế nào.

“Kể từ hôm nay, người phải nhớ kỹ, Hứa Chử Hứa Trọng Khang, sẽ là phụ mẫu tái sinh của người, biết không?” Tào Tháo nghiêm nghị quát.

“Hài nhi minh bạch!” Tào Xung trả lời một tiếng, sau đó, nó quay người nhìn Hứa Chử quỳ xuống, nói: “Bái kiến nghia phụ!”

“. . .” Hứa Chử đã không còn lời nào để nói.

“Ha ha ha, tốt, đợi hôm nay qua đi, trong đêm mai, ta sẽ suất quân thừa dịp Hứa Thành chia binh thì tập kích. Nếu như thắng, tức thì Tào Tháo ta còn có thể kéo dài hơi tàn một thời gian ngắn. Nếu như bại, tức thì từ nay về sau thiên hạ nhất thống! Cũng không tính toán là chuyện xấu! Ha ha ha. . .” Tào Tháo cười vô cùng vui vẻ, thế nhưng tiếng cười của hấn lại chỉ tản mát bên trong phòng.

Ngày hôm sau, Tào Tháo “Lành bệnh”, hơn nữa hấn lập tức chỉ huy toàn quân Hứa Xương xuất kích, phát động tập kích quân Hứa Thành. Kết quả, do quân Hứa Thành sớm có chuẩn bị, cộng thêm các hạng khí giới đều trội hơn quân Tào, nhất thời chiếm ưu thế, thế nhưng binh lực quân Tào chiếm đa số. Kết quả, hai quân tiến vào tình trạng đại chiến trực tiếp, đo thể quân lực! Sau khi chiến đấu kịch liệt một đêm mới bãi binh; thế nhưng, sau trận đại chiến này, Tào Tháo lại như đột nhiên ra quyết định. Hai ngày sau hấn lại một lần nữa phát binh tấn công mạnh đại quân Hứa Thành, thế công rất mãnh liệt, nhiều lần phá được phòng ngự quân Hứa Thành, nhưng trong trận chiến đấu này, Đại tướng hộ vệ Tào Tháo là “Hứa Chử” vì bảo vệ Tào Tháo, trúng tên bỏ mình! Thế nhưng, Đại tướng quân Tào bỏ mình cũng không thể làm giảm bớt thế công của Tào Tháo. Rơi vào đường cùng, Hứa Thành chỉ phải gấp triệu tập Trương Liêu mang binh quay lại, hơn nữa hấn còn hạ lệnh quân bản bộ Triệu Văn từ bỏ Đông quận, tiến về phía Hứa Xương, hy vọng hợp lực tam lộ đại quân, tiêu diệt chủ lực Tào Tháo.

Vì giành được tiên cơ, Tào Tháo, trước khi hai đại quân Trương Liêu, Triệu Vân quay về, một lần nữa tập kết toàn quân phát động tiến công thân quân của Hứa Thành, quân Hứa Thành thủ vững doanh trại không xuất chiến! Vì vậy, Tào Tháo công trại. Trong chiến đấu, chứng bệnh đau đầu của Tào Tháo phát tác, thất thủ lập tức té xuống, bản thân bị trọng thương, được bộ hạ cấp cứu quay về Hứa Xương.

Sau khi trở lại Hứa Xương, Tào Tháo triệu tập chúng văn võ cùng với Tào Phi, hấn hạ lệnh cho Tào Phi, sau khi hấn chết, dẫn mọi người ra quy hàng Hứa Thành để bảo vệ tánh mạng Tào thị nhất tộc và đám thuộc hạ! Chúng văn võ không thuận theo, đều muốn đánh một trận, Tào Tháo không nghe!

Không lâu, Tào Tháo bởi vì tổn thương mà chết, Tào Phi nghe theo mệnh, dẫn đầu chúng văn võ quy hàng Hứa Thành! Về sau chiến sự các nơi đều dẹp xong!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-nhat-mong-chi-tam-quoc>